

Giới thiệu Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yêu Điên Khùng

Editor: Gà đồng

Đây là câu chuyện về một vu yêu luôn gây ra tai họa nhưng theo đó cũng khiến bản thân hắn ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn.

"Là một cư dân của thành Sulfur, nộp thuế đúng hạn, công tác nhiệt tình; tại nơi công tác là viên chức xuất sắc, ở khu dân cư là hàng xóm gương mẫu. Người xem, ta còn cực kì yêu thích súng vật."

Vu yêu luôn mang theo xú danh trên người, tại sao vu yêu không thể làm người tốt? Ta nhất định sẽ phá tan cái tư tưởng thói tha kia, tự lập ra một con đường mới.

Lời editor:

1.Editor hay bạn, ra chương không đều, hôm nào húng 1 ngày 2 chương, bạn thì cả tuần không chương, miễn bàn thêm

2.Tên riêng trong truyện sẽ là tên tiếng Anh, được lấy sao cho sát nhất có thể, phần lớn tham khảo tại bản convert, nếu thấy không phù hợp thì góp ý bằng fb ở dưới luôn cho dễ nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yêu Điên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ta là người tốt nha

“Ta là người tốt.”

Thực kỳ quái, rõ ràng mọi người đều biết ta là người tốt, là một thị dân luôn luôn tuân thủ nghiêm ngặt luật pháp, vì cái gì vị trí an quan trước mặt luôn cứ dây vào ta?

“Là một cư dân của thành Sulfur, nộp thuế đúng hạn, công tác nhiệt tình; tại nơi công tác là viên chức xuất sắc, ở khu dân cư là hàng xóm gương mẫu. Người xem, ta còn cực kì yêu thích súng vật. Đây, nhìn đi, cái huy chương này là do a Bảo đoạt được chức quán quân tại cuộc thi chọn súng vật minh tinh cấp phường mà có!”

Chiếc huy chương mà ta vừa chỉ, hiện tại đang treo trên tường, mặt trên còn có ghi: “Quán quân cuộc thi minh tinh súng vật thành Sulfur lần thứ bảy.”; “Chúc a Bảo đáng yêu của chúng ta vĩnh viễn kiện khang”.

Mà a Bảo thì đang hưởng thụ bữa tối ngay phía dưới tấm huy chương.

“Súng vật? A Bảo? Người nói là con quái vật đáng sợ kia, hẳn chính là một trong những nguyên nhân người bị trách phạt! Gia đình Lạc Phủ tố cáo súng vật của người tấn công con trai bọn họ!”

Lúc này a Bảo vẫn đang vừa liếm cục xương vừa chảy nước miếng, thấy chủ nhân nhìn hướng chính mình còn chảy nước miếng, thật đáng yêu nha.

“Lạc Phủ? Là ai nhì? Trong kí ức thực sự không có chút ấn tượng nào.”

Ngay trước lúc ta phân vân không biết có nên sử dụng trình sát phép thuật kiểm tra lại mó kí ức càng ngày càng kém của mình, tựa hồ nhìn ra sự mờ mịt của ta, vị ám tinh linh trị an quan cười lạnh:

“...Người cảm thấy lời vừa rồi có chút thuyết phục nào sao? Con quái vật người nuôi còn đang mút xương ống chân con trai họ!”

“Nga? Úc! Ra là gia đình khô lâu binh sát đường, nhà bọn họ đặc biệt thích chơi cùng a Bảo, thật là người tốt nha.”

Vừa nói ta vừa vội vàng phiêu qua, cố sức rút lấy căn xương chân từ cái miệng cắn chặt không tha của a Bảo, bó tay, ta đành vung lên nắm đấm hướng đầu nó mà đập:

“Buông ra, buông ra, con chó ngu xuẩn này. Không muốn bị nhốt vào sở kiểm dịch liên ngoạn ngoạn buông ra cho ta.”

Thật là một con chó nghe lời, nhìn ta kiên trì như vậy, a Bảo đáng yêu nức nở lên, dùng một biểu tình khiến người ta thương tiếc nhà ra đồ chơi yêu quý của mình.

“Yên tâm đi, a Bảo, chờ đuổi đi lũ đàn bà thói này, ta sẽ khiến cả Lạc Phủ cùng chơi với người, chơi tròn một năm.” Ta thầm thì hứa với nó.

Tuy vậy, trước mắt có chút phiền toái nhỏ, căn xương chân này quả thực là một chứng cứ khó chối cãi, ta đành nặn ra một nụ cười, nỗ lực xoa dịu vị trí an quan

trước mắt:

“Hiểu lắm, đều là hiểu lắm. A Bảo chỉ quá nhiệt tình thôi. Nó luôn ưa thích kết bạn mới, lúc chia tay lại lưu luyến không buông, lấy từ chỗ bạn tốt chút vật kỉ niệm không phải rất bình thường à?”

Ta tính đưa căn xương chân đi, vị trí an quan kia lại giật mình lui lại:

“Đừng tới đây, bảo trì an toàn cự li, ai biết người ở trong đó để thứ chú pháp tà ác nào. Đồng đội của ta còn ở bên ngoài, giả như ta không về được, người muốn đối mặt sự phẫn nộ của hết thầy thành trị trị an quản lý bộ đội (gọi tắt là thành quân) sao?”

Ta đã hạ mình đến nước này, thế mà con nhóc thối này cứ nhiên không cho ta mặt mũi. Ta thành tâm đưa xương ống chân, con nhóc này lại làm như nhìn đến thứ gì ác tâm vô cùng, lùi về sau hai bước, lại còn bày ra giới bị, trưng về mặt cá chết lên xem ta.

“Ta chính là đại biểu trị an quan của thành phố này, người biết hậu quả khi tập kích ta sao?”

“Hiểu lắm, hiểu lắm, ta là một người tốt.”; thâm than sự cảnh giác của ám tinh linh đối với ma lực quá nhạy bén, đành chịu, ta chỉ có thể âm thầm xua tán đi [thuật thôi miên] cùng [nguyên rủa răn độc] trong xương ống chân, khiến ma thuật tan rã trong yên lặng.

“Ta không cần biết người có phải người tốt hay không, chiếu theo điều lệ thành Sulfur, người phải bồi thường 50 đồng vàng, đồng thời phải đến tận cửa xin lỗi, hạn trong ba ngày phải hoàn thành.”

Con nhóc kia bỏ lại một câu, đoạt về căn xương chân, trực tiếp xoay người đi.

“Nếu không muốn ta lại tìm đến cửa, nhớ kĩ, hạn trong ba ngày đến thành quân đại đội báo danh!”

Đóng cửa lại, sắc mặt của ta lập tức trầm xuống.

“Lũ đàn bà thối, cẩn thận ngày nào đó bị gõ ám côn, bị bán đến nô lệ thị trường, ám tinh linh vẫn là dễ bán nhất, đáng tiền nhất, hừ hừ.”

Trong suy nghĩ thì nguyên rủa thực độc, thế nhưng không có nói ra, bởi lẽ nếu nói ra, nhờ đâu đám đàn bà ấy thực sự bị bán đi, ta không phải liền trở thành đệ nhất tình nghi sao? Ta không có ngu.

“Đại tỷ, người thực vi diệu, dám chấp pháp với thứ quái vật đáng sợ như vậy, nếu là ta, vừa nhìn đến hấn, liền sợ đến hồn phách lên mây.”

“Hừ, Momo, những gia hỏa này kỳ thực đều một dạng, một đồng xác rỗng, là một thành quân quang vinh của thành Sulfur, người phải biết...”

Nơi không xa, cuộc trò chuyện của hai nữ ám tinh linh truyền đến như cũ...

“Hừ, dám xem thường ta, nếu không phải ta đã quyết ý là một người tốt, các người đêm nay ắt phải trở thành đệ tử của Thủy Kiều.”

A Bảo đáng yêu nhìn thấy chủ nhân mình có vẻ buồn phiền, liền lon ton chạy đến, sử dụng chiếc lưới cự đại đầy gai độc liếm mặt ta.

“Được rồi, được rồi, a Bảo, nhớ kĩ người là loài Chromaggus cao quý, không phải thứ chó nhà hơi tí chảy nước miếng. Đi, chúng ta đi tìm “Lạc Phủ” xin lỗi đi, thuận tiện ăn chực bữa tối, ừ, ‘Bữa tối’.”

Con chó thiếu năng nghe thấy buổi tối có cái ăn, hai cái đầu đồng thời chảy nước miếng, cái lưới cự đại liếm mặt ta lại càng nhiệt tình.

Chó quả nhiên là bạn của con người, Chromaggus(chó địa ngục hai đầu, chi tiết tìm gg) càng là bạn chí thân, duy chỉ có điều phí nuôi dưỡng quý một chút. Đối với chúng, một ít xương mang theo chút ma lực là thức ăn tốt nhất, chẳng qua, có gia đình Lạc Phủ nhiệt tình chi viện, đại khái chắc là có thể tiết kiệm một tháng.

À quên, tự giới thiệu, ta, Roland Lam, năm nay tròn ba trăm bảy mươi sáu xuân xanh, là một người tốt, nhầm, là một vụ yêu rất rất tốt.

Nếu muốn hỏi xem thế nhân nhìn nhận vụ yêu thế nào, sợ rằng, không hề có bao nhiêu lời là khen ngợi.

“Thập ác bất xá”, “chung cực của vong linh cùng hắc ám ma pháp”, “ác mộng của người sống, đế vương của người chết...”

Tuy rằng ta thường coi đó là lời vu hãm của những kẻ ghen ghét cùng lũ nguỵ quân tử, thế nhưng không thể phủ nhận, có đôi khi, những thành kiến kì thị này đích thực mang đến không ít phiền toái.

Chỉ ít, cho dù tại nơi cấm nội đấu như thành Sulfur, mỗi tháng ta đều phải xử lý mấy cái “Tổ đội dùng già đã kích tà ác”, hoặc là “hội mạo hiểm thăm dò khu nhà ác quỷ.”

Tuy phần lớn trong số bọn họ liền phòng hộ pháp trận cũng không phá nổi, thế nhưng có nhiều lúc, ta vẫn hoan nghênh sự viếng thăm của bọn họ, ừ, trong trường hợp thiếu thực nghiệm phẩm gì đó, giống như hiện tại...

“...Ta nhất định phải...giết người...đừng có sờ nơi đó! Khốn kiếp, lũ ma xúc tu! ...Không, nơi đó cũng không được! Nơi đó của ta rất miễn cảm. Á hà...Á...Á...học...học...yamete...Van người, giết ta, giết ta! Có giới người giết taaaaa!!!”

Trước mắt ta là một vị bán tinh linh du hiệp, năng một tuần trước còn lớn lối đòi thay trời hành đạo trừ sạch ác đồ(ta), hiện tại, nàng chỉ có thể nằm tại địa lao ô trọc này mà rên rỉ.

“Bỏ qua cho ta, ít nhất...giết ta...đừng, đừng, yamete!!” nhiều lần tích lũy cuối cùng cũng đến đỉnh cao, sau một tiếng rên rỉ kịch liệt, nàng đạt tới cao trào, trước là toàn thân căng chặt, sau một giây lại vô lực ngã xuống dưới đất.

Đôi mắt nàng, vốn dĩ tràn đầy hận ý, cho dù đã mất đi tiêu điểm, vẫn như cũ hướng về phía ta nhìn chăm chú theo bản năng. Mãi nửa ngày sau, đôi mắt trầm trầm từ khi ấy mới lần nữa được chuốt đầy thù hận.

“Ai da, đừng nhìn ta như vậy, hưng phấn quá độ không tốt cho sức khỏe.”

“Khốn kiếp! Khốn kiếp! Khốn kiếp!!”

“...Có lẽ trong ngôn ngữ của tinh linh số lượng từ dùng để mắng người quá ít, cũng có thể giáo viên ngữ văn của ngươi chết sớm quá, vốn từ người được học không đủ làm ta hưng phấn.”

“Vô lại, biến thái...”, vài ngày lao ngục đã tàn phá ý chí của nữ du hiệp, thế nhưng sự kiêu ngạo của cao đẳng tinh linh chưa bị lau đi, cho dù tiêu hao thể lực quá độ, vị nữ tinh linh tóc vàng vẫn tiếp tục lăm bằm nguyên rủa ta.

“Được rồi, nghỉ ngơi đủ rồi, lại thêm một vòng đi!”

“Cạch!”, theo một tiếng vang nhỏ, vô số xúc tu màu đen lại hành động một lần nữa, lũ sù ma bị Phấn hồng chi thư triệu hồi đã không kiềm chế được dục vọng cùng nữ tinh thần cận của mình.

“Không, đừng!!!...Van ngươi, thả ta đi!!”

Đáng tiếc, lũ sù ma của ta làm sao có thể nghe theo lời xin xỏ của tù phạm

“Ta sợ ngứa!!”

Ừ, đúng, chỉ là ngứa thôi. Ta là người tốt nha, sự tình gì gắn mác 18+ là ta kiên quyết không làm đâu.

“Đám tentacle, chú ý chăm sóc đặc biệt khu vực giữa eo và dưới cổ chỗ thịt ngứa, nơi đó là nhược điểm của nàng.”

“Cáp...Hi hi...Giết ta, son ộp bích, giết ta!!...Ha ha”

Không hổ là hình phạt các nữ du hiệp sợ nhất, rất nhanh, nàng trực tiếp cười đến lăn lộn dưới sự chiếu cố của vô số xúc tu.

“Hừ! Đáng đời, ai bảo ngươi dám xông vào nhà ta, không ra sức trừng trị, ngươi liền coi ta là Hello Kitty!”

Đương nhiên, ta cũng không rảnh việc làm không công, phạt nàng cũng hao tổn ma lực của ta nha.

“Cầu ngươi, ta chịu thua, ta đầu hàng... Tất cả điều kiện cái gì ta cũng đáp ứng!!”

“Không cần, ngươi như bây giờ chính là cống hiến lớn nhất đối với ta”

Nhìn vào đám chữ số chậm rãi tăng trưởng trên bảng điện, ta không khỏi dậy lên cảm thán:

“Haizz, ba ngày trời mới cho ta 2 điểm ác trị, cứ đà này muốn kiếm 100.000 điểm để sống lại muốn chờ đến khi nào?”.

Nhớ tới ‘sẽ’, thứ vạn chúng hướng tới trong truyền thuyết, lại cúi nhìn thân thể sớm chỉ còn tồn xương trắng của mình, rất nhanh, ánh mắt ta lại hướng đến lũ xui xẻo trong lao phòng.

“Trùng ác cũng là vì dương thiện, vì trị số...nhằm, vì chính nghĩa, vì đời sống sinh hoạt tính phúc của ta...chết, vì để ta trở thành người tốt, sự khổ nạn của các ngươi là tài phú của ta, nhận mệnh đi!”

Trong lồng sắt, các chủng tù phạm ngồi thành đồng, có người đầu trâu, có tinh linh, tất nhiên, nhiều nhất vẫn là nhân loại.

“Thả ta ra!”, “ta vô tội!”, “đừng tới đây!”, tiếng kêu rên, xin xỏ lên xuống trầm bổng, thế nhưng vụ yêu không liếc mắt một cái. Còn nếu cố tình kêu quá dữ, tên khô lâu canh gác không ngại cho kẻ phá rối mảy roi.

“Lone, nhân loại, tội phạm hiếp dâm, phạm tội sáu lần, bị bắt ba lần, tuy nhiên do có người anh làm trùm xã hội đen nên kẻ bị hại không dám báo án, kết quả pháp viện tối cao hai lần phóng thích vì chứng cứ không đủ.”

Chỉ là, lúc này, tên thiếu gia xã hội đen là tên kẻ thâm hiểm nhất.

“Ngươi thích giao phối như vậy, thế thì ta sẽ thoả nguyện cho ngươi.”

Ừm, ta chỉ tốn chút sức tìm một con orge đực, cao tầm ba mét, khục, cái đó của hắn có lẽ lớn hơn cả cẳng chân người lớn.

Được rồi, hiện tại Lone quá thâm, ta không nỡ nhìn, nói thôi đã thấy buồn nôn, ta nói chuyện hàng xóm của hắn thì hơn...

“Địa Gold, tộc địa tinh, nghề nghiệp: lừa đảo, tuy đã bị vài chục cái án kiện đồng thời nhưng thủ pháp cao siêu, người bị hại thường thiếu chứng cứ quyết định, tên này còn bỏ tiền mời luật sư tốt nhất thành Sulfur ra mặt, cho nên đến giờ còn tiêu dao tại ngoại.”

Hiện tại, cái tên ham cờ bạc này đã cuộc đến nỗi hai mắt tràn đầy tơ máu.

“Ta...ta thắng!! Tiền của ngươi là của ta, theo như ước định, ngươi phải trả ta ra! Ta có tứ quý K!!”

Đối diện, tên bài thủ vong linh tộc cười cười, hần xoè bài ra, tứ quý A.

“Không, không, không thể nào, ngươi đã thắng 767 lần! Ngươi ăn gian!!”

“Ăn gian nhưng không bị tóm không phải là ăn gian, đây không phải danh ngôn của ngươi sao? Được rồi, nói ra nơi cất giấu tài sản sau cùng của mình đi!”

“Ta...ta nhất định phải ăn trở lại!!”

Tên bài thủ đối diện đương nhiên ăn gian, bộ bài hần đang chơi được ta đặc biệt phụ ma, hần muốn quân gì liền ra quân đó, Dia thắng bằng niềm tin.

Mà nếu là người bình thường, thua liên tục mấy trăm ván hần đã nản từ lâu. Thế nhưng tên Dia này lại là một kẻ ham cờ bạc hơn tính mạng, hần lại trông thấy cơ hội đạt được tự do và tiền tài ngay trước mắt, như vậy, làm sao hần có thể buông tay.

Tên vong linh kia chỉ cần ngồi một chỗ tự chơi bài, chẳng cần khuyên Dia, tên Dia cũng sẽ tự đến cần câu.

“Chỉ cần...chỉ cần ta có thể thắng một ván, ta liền có thể đoạt lại tất cả.”

Cứ như vậy, Dia lập tức giống hết những kẻ trước kia hần từng lừa, bị tham lam kéo ra đê, đem toàn bộ tài sản ngấm thua mất.

Trên thực tế, ta không có hứng thú với thuật lừa gạt cũng như tài sản của Dia, chẳng qua mỗi tên tù nhân tuyệt vọng và phẫn nộ sẽ cho ta một ít ác trị. Trong khi đó, số hàng xóm còn trụ lại được của Dia lại càng ngày càng ít.

Nơi đây là ngục giam cá nhân của ta, tù phạm ở nơi đây, phần lớn đều là những kẻ tội không thể tha nhưng vì lý do nào đó mà pháp viện thành Sulfur không cách nào xử phạt.

Ta có một cái hệ thống, nó có thể từ thống khổ và bất hạnh của người khác lấy được sức mạnh, mà vì muốn làm người tốt, ta đành phải đi lên con đường trừng ác dương thiện này.

Thế là, ta thông qua một chút ám đạo đem những tên này nắm vào tay, biến chúng thành lương thực cho “hệ thống vu yêu tà ác.”

Trong số này, những kẻ dừng giả “một mình xông pha địa ngục” được hưởng đãi ngộ tốt nhất, dù sao nhiều lắm cũng chỉ là đập vỡ mấy cái bình hoa, nghịch phá mất mấy cái khô lâu làm vườn, giỡn mấy ngày rồi sẽ phóng thích.

Bọn còn lại, tất cả đều là những kẻ tội đủ từ hình, thế nên ta sẽ cho chúng hưởng những gì chúng từng làm với người khác.

Tỷ như đề tội phạm hiếp dâm bị hấp diêm, đề tên lừa đảo bị lừa khuyển gia bại sản, kẻ trộm cắp bị trộm cắp hết thấy, lũ gian thương dùng cao su giả bánh mì ném thử cảm giác có cả núi vàng cũng không mua được mẫu bánh mì vụn.

“Mẹ kiếp! Tên điên!”

“Van ngươi, trả ta ra!”

Hại người không lợi mình làm nhiều không thú vị, bọn họ thống khổ nhờ cái hệ thống kia trở thành sức mạnh của ta, trở thành hòn đá kê chân cho ta sống lại.

“Ta đâu có điên, ngươi mới điên!”

“Tên vu yên điên! Cầu xin ngươi trả ta, ta đồng ý trả giá bất cứ thứ gì!”

Vu yêu điên? Chính xác có không thiếu kẻ gọi ta như vậy, thế nhưng sớm nhất là ai nói ta như vậy nhỉ?

Ta dùng cánh tay chỉ còn xương phủ lên cái đầu cũng chỉ còn lại xương, cẩn thận tỉ mỉ hỏi tường lại.

“Đến cùng từ lúc nào ta biến trở thành điên khùng như vậy nhỉ? Là kiếp trước cố gắng làm một vị quan toà công chính, cuối cùng lại bị đám quan viên phạm pháp đuổi cô khỏi chức vị, cuối cùng đến luật sư đều không thể làm???”

“Hay là lúc cái hệ thống kì quái đó đem ta tới nơi này, cho rằng mình là con giò, thế muốn quốc gia dân tộc sống hạnh phúc, lại phát hiện vận mệnh trên đầu, dần dần tước đi quốc gia, gia đình cùng tất cả người thân??”

“Vẫn là lúc phát thế hướng chúng thần cùng lũ quỷ quân từ báo thù, đem theo thân thể tàn khuyết hoá làm vong linh đại đế, lại phát hiện trong lúc đi con đường này, sau lưng đã là một mảnh thi hài cùng tàn khốc. Chính mình cùng kẻ địch đã không khác gì nhau, đều lợi dụng một đồng lời hiệu đường hoàng không ngừng chế tạo tai nạn cùng thảm kịch?”

“Haizz, có lẽ, từ lúc bắt đầu, có hai đời ký ức, lại phát hiện thế giới chân tướng, cũng đã điên rồi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yêu Điên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Hệ thống vu yêu tà ác

Trong truyền thuyết, mỗi kẻ đánh vỡ thời gian và không gian hạn chế đều sẽ nhận được một món quà từ thế giới tặng lại... Ân, tục xưng là tool hack của kẻ xuyên việt.

Mà cái hệ thống vu yêu tà ác kia, cũng chính là cái tool hack phiên bản lừa đảo người sử dụng của ta.

Trước kia, nó không có tên như hiện tại, tên trước kia của nó rất hay: “hệ thống bồi dưỡng quang huy kỳ sĩ vương”. Đáng tiếc, kể từ khi ta từ bỏ thân phận thánh kỳ sĩ, đầu nhập vào hắc ám ma pháp, nó liền đổi thành danh tự như hiện tại.

Từng có thời, hệ thống tuyên bố nhiệm vụ hằng ngày đều là đỡ cụ già qua đường, giúp loli tìm mèo etc..., tất cả đều là nhiệm vụ giúp người làm vui, đâu có lừa đảo như bây giờ.

“Nhiệm vụ ngày thường hôm nay... đột, lại là cái loại trong hai chọn một hãm tài này; một, huỷ diệt một thành thị nào đó, thưởng 10000 điểm; hai, cướp kẹo từ tay ba người bạn nhỏ bất kỳ, thưởng 1 điểm. Nếu cả hai đều không hoàn thành, khấu trừ 2 điểm”

“Phắc! Coi ta là thằng ngu sao? Diệt một thành thị? Bảo đảm sẽ có một đám sử thi thánh kỳ sĩ đến thông ta. Lúc đó ass ta làm sao thì ai bồi?”

Tiền thể cướp cái kẹo mút khỏi tay một bé gái tauren đi ngang qua. Mất kẹo, nàng lập tức oà khóc, sau đó liền bị mẹ nàng kéo đi. Ta thả chiếc kẹo vào trong miệng, chỉ nghe tiếng kẹo va xương cạch cạch mà chả có tí vị nào, sau đó mới nhớ mình làm gì còn vị giác.

“Haizz, lúc nào mới có thể ăn đồ ngon đây!!!”

Cho dù bé gái kia đã bị mẹ kéo qua một bên. Tựa hồ nhận ra ta không thể ăn kẹo, nàng vẫn dùng đôi mắt to tròn uơn uớt lệ coi chừng.

Tưởng vu yêu thúc thúc tạt qua chỉ là “just for laugh”? Tưởng rằng sau đó ta sẽ chỉ chỗ đặt camera trong lùm cây rồi trả lại kẹo?

Được rồi, vì không muốn cô phụ kì vọng của đối phương, ta cố gắng kéo kệt kệt kệt cắn nát cây kẹo, sau đó nhổ trên mặt đất.

“Oa oa oa! Mẹ. Quái thúc thúc cướp kẹo của ta.”

“Đừng xem, đi mau.”

Không ngoài ý muốn, tiếng khóc vui tai cứ thế vang lên, nhất thời tâm tình của ta tốt rất nhiều, bởi lẽ, ta nhớ tới một đứa hùng hài tử vô pháp vô thiên nào đó.

“Trở thành vong linh liền không có nhân quyền sao? Quyền trục ma pháp thời thượng cổ bị vẽ nguệch ngoạc như tờ giấy bỏ, mực làm từ máu rồng bị coi thành thuốc màu, được tề mà ta bỏ bao công sức chế tạo bị đem làm nước ngọt. Thậm chí cả xương sườn của ta cũng bị dỡ xuống chơi đồ hàng. Ta ngủ hai giờ, phòng thí nghiệm liền tan nát, sức phá hoại của hùng hài tử thật đáng sợ...”

“Haizz, đến bao giờ mới có thể báo thù đây?” Nhớ tới những đứa bé không biết trời tròn đất vuông kia, đặc biệt là cái đứa đã lớn mà dã tính chưa thuần kia, ta liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Đột nhiên ta nghe được tiếng nhắc nhở từ hệ thống:

【Đình, chúc mừng kí chủ hoàn thành thành tựu: dọa khóc 100 loli/shota. Đặc biệt thưởng 10 điểm ác trị--- cảm thấy số lượng mình dọa nhiều hơn 100? Hệ thống tự động lược bỏ trường hợp nhìn như sáu tuổi nhưng trên thực tế hơn hai mươi tuổi, nguy loli hết date là tà đạo! 】

Nhìn thấy thành tựu mới đột nhiên mà đến, ta lập tức hơn hớn. Các thành tích trong hệ thống kém nhất cũng mười điểm ác trị, số này bằng tổng thưởng nhiệm vụ hằng ngày trong mấy ngày.

“Án theo lệ thưởng, dọa 100 đứa là một thành tựu, dọa 1000 đứa khẳng định sẽ có, thưởng ít nhất gấp đôi...”

Thế là hai hốc mắt nhìn những bé trai bé gái đi trên đường của ta bắt chọt chấy hùng hực...

“Hừ, coi như không có nhiệm vụ hằng ngày, khiến mấy đứa hùng hài tử trở lên biết điều, khiến mọi người không phải đối mặt với vận hạn, quả là chức trách của người tốt như ta.”

“Làm sao chơi vui ta? Đúng rồi, hoạt hoá tạo vật, biến đồ chơi của chúng trở thành một đám quái vật chạy khắp nơi, còn nước sơn ma thuật nữa, biết những thứ kẹo chúng ngậm biến hết thành màu vàng c*t, khả khả!”

Làm một kẻ có thâm niên bị hùng hài tử hại, nghĩ đến những quyền trục ma pháp cùng với bảo tịch trân quý không may, sáng ý cứ từng cái từng cái liên tiếp hiện lên.

“Không, không, không đủ đồ, biến gói đầu thành ma vật giết người, khiến chúng nhìn đến gói đầu liền sợ. À, còn xúc tu đen Evard, cho các người thể nghiệm cơn ngứa cấp độ địa ngục một chút đi.”

“Đúng rồi, trẻ con không phải sợ quỷ nhất sao? Yeah, đã đến lúc xây dựng lại đại quân vong linh, đến đi, vong linh thiên tai của ta!”

Ngày đó, ta cuối cùng cũng biết, cả khu phố của ta còn không đủ hai trăm đứa nhóc...

Ta đem theo mấy ngàn khô lâu, cương thi, hợp thành quái thú... quả thực có chút lãng phí.

Sau đó, trước lúc đại đội thành quân đến hiện trường, ta đã đi khắp cả cái phường mới may mắn thoát khỏi một trăm sáu mươi nhóc...

Rồi khi lũ thành quân kia sau khi biết ta sử dụng triệu hoán vong linh chỉ vì trả thù đám hùng hải tử, tất cả liền trưng ra một bộ đồ khóc dở cười cùng khinh bỉ. Cuốn lịch sử dày cộp của ta có lẽ vừa lật sang trang mới...

【Chúc mừng kí chủ bị một trăm vị nữ tính đồng thời xem thường, đạt được đặc thù thành tựu: “Cái tên này cuối cùng là âm đầu hay là âm IC”, được thưởng danh xưng ‘Nhi đồng nhọc trí’. Sau khi đeo lên có tí lệ nhất định giành được sự đồng tình của phái nữ, tuy nhiên sức hấp dẫn khác phái đối với nữ tính của người sử dụng danh hiệu giảm 100.】

...Đẳng nào cũng quen bị hệ thống lừa, thanh danh đã thổi đến cực hạn, mị lực -88 thì trừ thêm 100 cũng không sao...Dù gì thì kết quả trước sau như một, tìm người yêu vô vọng...

Vì sao khi nói những lời phân tích này ta cảm giác hai hốc mắt mình đang chảy ra huyết lệ...Được rồi, trong truyền thuyết, khi một thằng FA đạt ba mươi tuổi, hẳn sẽ thăng chức pháp sư, nếu bốn mươi vẫn FA, hẳn hẳn là đại pháp sư, năm mươi tuổi là ma đạo sư...ta FA hơn ba trăm năm, ít nhất chắc cũng tầm pháp thần...

Dù sao ít nhất ta cũng đã báo thù lũ hùng hải tử thành công.

Nhớ lại những tiếng gào khóc kia, ta cười đắc ý, cuối cùng cũng biết nhật kí hôm nay nên viết thế nào.

6/3/AD1896, hôm nay mọi tên hùng hải tử ở thành Sulfur vĩnh viễn sẽ nhớ ngày này, lịch sử gọi nó là “kẻ săn kẻo đường sự kiện”, “gối đầu hoá quái sự kiện”.

“Ngày ấy, đám nhóc con sẽ nhớ lại cảm giác khủng bố khi bị giả hoá kia chi phối...cảm giác khuất nhục khi bị tùy ý cướp đi vật yêu thích, cảm giác tuyệt vọng khi bị bỏ rơi của mình nuốt chửng, cảm giác sợ hãi khi bị một đám vong linh vây quanh...”

Trong lúc ta hào hứng tốt cùng, gợi ý của hệ thống cư nhiên lại vang lên.

【Đình! Doạ khóc một trăm cái hùng hải tử trong một ngày. Ban thưởng 10 điểm ác trị, chúc mừng kí chủ đạt được danh dự tên xưng: ‘khắc tính của nhãi con’, sau khi dùng sẽ khiến loli/shota dưới mười hai tuổi có cảm giác như gặp thiên địch. Trần trọng nhắc nhở, nếu trong một ngày doạ năm trăm đứa sẽ nhận danh hiệu ‘sát thủ của nhãi con’, còn nếu doạ một ngàn cái...】

Hệ thống nhắc nhở đột nhiên dừng, ta không tránh khỏi có chút mong chờ, tuy nhiên đám danh hiệu này chả hay ho gì, thế nhưng có thể khiến đám hùng hải tử đó rời xa ta hiển nhiên là một niềm vui ngoài ý muốn.

【...Tính doạ một ngàn đứa, tặng danh hiệu vinh dự: ‘Lớn đầu còn chấp trẻ con, nguoi còn có rãnh rồi dờ hơi hơn nữa sao’. Nga, kí chủ, nguoi nên cảm tạ ta, đây rõ ràng là danh hiệu hợp với nguoi nhất...】

“Đệt, không thể nhẫn nhịn được nữa, cái hệ thống đáng chết này, tất cả đều không phải do nguoi sao? Ta liều mạng với nguoi!!”

“Chủ nhân, lần này ngài vì cướp kẻo mà bị nhốt vào tù...Lần sau, có thể hay không vì cướp nội y phụ nữ mà bị nhốt? Lúc đó ta cũng không nghĩ đến đón một tên biến thái đâu.”

Người nói chuyện là nữ hầu trung thành nhất của ta, một bán ác ma tóc bạc, Eliza.

Gọng kính màu hắc kim, tóc tết thành hai cái đuôi ngựa màu bạc, trên đó buộc hai cái nơ bướm màu tím, trang phục nữ bộc phong cách Baroque. Tất cả đã bày tỏ rõ tính cách của nàng, đồng thời cũng bày tỏ độ biến thái của tên vụ yêu nào đó...

Cho tới tận bây giờ, ta luôn rất hài lòng với vẻ ngoài của Eliza, nếu có thể thay đổi khuôn mặt lạnh cùng cái lưỡi độc như mắng xà kia càng tốt.

“Nguoi cũng biết cái hệ thống lừa đảo kia của ta nha, ta chỉ doạ khóc mấy đứa nhóc liền cho ta ác trị, đây mới chính xác là việc nguoi tốt lên làm nha.”

“Đây!”

Nàng đưa một cuốn sách dày cộp cho ta.

“Đây là...Ồ, làm tốt lắm, Eliza! Không hổ là nữ bộc trung thành nhất của ta!”

“Ngài làm cái gì ta đại khái đã đoán được, đây là sổ tay liên hệ bản mới nhất của nhà trẻ trong thành Sulfur, mặt trên ta đã tỉ mỉ tuyển chọn mục tiêu cho ngài, chắc hẳn có thể giúp ngài hoàn thành nhiệm vụ.”

“Làm tốt lắm! Ta còn nghĩ nguoi mong ta chết sớm để nguoi có được tự do, ra là ta hiểu lầm. Quá tốt, nguoi cũng là người tốt nha!”

“Ta xem xem!” Sau đó sắc mặt ta càng lúc càng khó nhìn.

“Ba đứa con của đại giáo chủ thánh quang giáo đường, con gái rượu của thú long giả Amuro, con trai cưng của Chiến thần tân tu sĩ, cháu gái nuôi của đại hiền giả Margareth. . . Người xác định là đang giúp ta mà không phải nghĩ đem ta đây về Minh hà chứ?”

Con giân của ta lại hoàn toàn không lọt mắt đối phương, thiếu nữ bán ác ma nhẹ đẩy gọng kính, hàn quang loé loé.

“Kẻ cướp kẻo đường sự kiện vinh dự đã truyền khắp thành Sulfur, ta chỉ đi ra khỏi cửa đã bị chi chi trò trò. Vì thanh danh thực nữ, ta đích xác muốn nhảy việc. Hoặc là, chủ nhân ngài cũng nên trả ta tiền lương khất nợ mười năm đi.”

“Cáp, đề tiền lương thương tình cảm. Thôi về, ta nhớ nhà lắm rồi.”

“Trốn tránh không phải việc một thân sĩ nên làm, à, mong ngài không nên đánh trống lảng. . . Vì sao lại ta chạy, ngài lại làm cái gì?”

“Không hổ cùng ta sống chung lâu như vậy, nhiệm vụ ngày hôm nay của ta thương thật đã, khả khả, người hiểu. . .”

“Ta hiểu, thỉnh ngài nắm chặt, ta sử dụng dịch chuyển ma pháp!”

Một cánh cửa màu bạc mở ra, hai chủ tớ vội vàng tiến vào. Sau khi nơi đây không còn một ai, bố cảnh nơi đây phát sinh một tiếng nổ lớn kinh thiên cùng âm thanh cháy rừng rục sau đó.

“Má, [viêm bạo] tạc đạn? Tù phạm sau khi bị bắt không phải bị phong ấn ma lực sao?”

“Không, nhìn giống thôi, bột mì trộn bột ớt đấy, thêm tí tro vào thành tạc đạn, uy lực nhỏ, không chết người, thế nhưng tuyệt đối không có dấu vết.”

“Ngài thật không hổ là “vu yêu trí tuệ”, bị phong ấn vẫn có thể dùng tài liệu thay thế chế ra tạc đạn.”

“Quá khen, quá khen, khen ta như vậy, ta không quen lắm. . .”

“Không có ai khen ngài, được rồi, đối với vu yêu đây hẳn là lời khen đi. . .”

Vu yêu là gì?

“Không phải kẻ tốt, là yêu ma đáng sợ nhất.” Đây hẳn là cảm giác đầu tiên khi sinh vật cõi Nirvana nghe được hai từ trên.

“Cái đầu lâu mới nhìn đã khiến người ta khiếp vía, trông mắt như hai đốm lửa ma bập bùng, luôn luôn cảm giác như đang chuẩn bị chuyện xấu gì đó.” Đây là suy nghĩ bình thường của người dân bình thường.

“Chung cực tà ác, âm mưu quỷ kế, thập ác bất xá!” đây là giáo hội đánh giá.

Làm dạng cuối cùng của vong linh và hắc ám ma pháp sư, các vu yêu, những kẻ chỉ còn lại khung xương, thường thì danh tiếng khó có thể tốt, nhưng. . .

“Hừ tục, thành kiến! Tại sao có thể vì chủng tộc mà xét đoán cá thể! Ta luôn cho rằng, kì thị chủng tộc, màu da, xuất thân. . . là tiêu chí của sự ngu xuẩn. Trên đời chỉ có kì thị kẻ đê tiện, không có chủng tộc, màu da, xuất thân đê tiện. Ta là người tốt nha.”

“Như dạng ngài mà là người tốt, chắc thánh nhân chạy như chó chạy ngoài đường, lũ vong linh ở thành đông kia hẳn cũng đều là thánh nhân.”

“Thánh nhân không nói, mọi người đều là trong nóng ngoài lạnh, theo đuổi hoà bình. Người xem, vong linh tiết kiệm lương thực nha, không chiếm diện tích, chỉ cần một cái mộ liền có thể ở cả một đồng. Không ăn không uống công tác nhiệt tình, chỉ cho không nhận, mọi người đều là người tốt nha.”

Nữ hầu bị đùa cười, vong linh thị huyết là người tốt? Vậy các mục sư ở giáo đường, những kẻ nhận hết thể nhân ca ngợi là gì? Bọn họ luôn trù liệu miễn phí cho người dân, mỗi chủ nhật còn phát tiệc thánh miễn phí cho người nghèo.”

“Đó là một lũ nguy hiểm từ cùng pedobear, Eliza, người phải biết con người đều có dục vọng, quá mức đè nén, không phải biến thái cũng thành biến thái, bọn họ há mồm nói dục vọng là nguyên tội, khẳng định ở trong lòng đều là siêu biến thái. Người nhìn có thẳng đàn ông nào lại đối với một bé trai hoà ái như vậy, không có vấn đề mới lạ. Còn có những tên động vật đôn bảo tên thánh kị sĩ kia, rất một lũ không nào hề thấy mặt ta liền đòi đánh đòi giết.”

“Được rồi, ta biết chủ nhân ngài lại phát bệnh, vậy con rồng đỏ sau núi Sulfur, cái con mang danh Veron’s disaster, kẻ từng một mình huỷ cả một quốc gia, một con rồng cấp thượng cổ. Đối với ngài, nó chắc chỉ như con vật nhỏ đi?”

“Không, không, tiểu Hồng gần đây không chú ý ăn kiêng, có vẻ hơi mập quá. Nếu gầy đi hai ba chục tấn, để bụng dưới bớt mỡ thừa, đường cong hiện ra liền càng đáng yêu.”

“Vậy những vị ám tinh linh thành quân thành Sulfur uy danh hiển hách, thường hay giúp người, duy hộ trị an? Ngài hẳn là quen thuộc nha, một tuần bị bắt năm lần.”

“..Người có thể hỏi những kẻ xui xẻo bị các nàng trấn áp, ta cơ bản cùng ý kiến với bọn hắn. Phì, một đám đàn bà điên. Thân sĩ tự do liên minh chúng ta cùng các nàng là thiên địch.”

“...Còn vị thành chủ anh hùng từng cứu vớt thế giới kia? Hắn nương theo cờ hiệu bình đẳng chủng tộc, tại địa hạ thành(Dungeon) hỗn loạn kiến lập thành Sulfur kì tích, khiến nơi hỗn chiến không ngừng này có một mảnh tịnh thổ. Hắn hẳn là người tốt đi?”

“Một tên thâm niên Chunniyou, giờ là niên đại nào còn học đòi anh hùng đánh ma vương cứu thế giới, đáng đời hắn FA, lấy không nổi vợ.”

“...Ngài thật mạnh miệng, hai lần hấn tổ chức hôn lễ đều bị ngài phá. Giờ ai cũng nói mệnh hấn thiên sát cô tình, ở nhà khắc cha, đi ra khắc mẹ, khắc chị khắc anh, khắc quanh thế giới, khiến không có thiếu nữ nào dám tiếp thụ lời cầu hôn của hấn.”

“...Ta đâu có cố ý, ghi hận lâu thế làm gì...”

“Ngài không cố ý, chỉ có tình đi. Trước không đề cập lời đồn thiên sát cô tình kia là ngài khiến ta truyền bá. Tại hôn lễ chơi vong linh thiên tai, bách quý dạ hành, ngài biết dọa khóc bao nhiêu cô gái nhỏ không?”

“Ta không phải trợ hứng cho hôn lễ của hấn sao? Nhìn lão quang còn cuối cùng kết hôn, mọi người chỉ quá cao hứng, tới đoạn bách quý cơ giới vũ, ai biết cô dâu nhất thế chứ, chưa gì đã tiêu ra quân...”

Ngoài miệng nói vậy, thế nhưng trong lòng ta cực kì vui vẻ, “hừ, ta đều chết cứng ngắc chỉ còn xương, làm sao khiến người có thể hưởng đến thú vui vạn người hướng tới đó.”

“Lão gia, mỗi lần ngài đắc ý lại xoa tay giậm chân, hiện sự đắc ý của ngài đều tràn cả ra. Được, không đề cập những ‘công lao to lớn’ kia của ngài, nói đến các đồng loại của ngài ở Ciro, mỗi tên đều là tội phạm truy nã cấp quốc tế, chỉ cần một tên thoát ra là cả thế giới tai nạn ngập trời.”

“Kỳ thực mọi người đối với chúng ta có chút hiểu lầm, sống và chết là hai mặt đối lập của một thể thống nhất, chúng ta nghiên cứu sinh mệnh ảo diệu không phải vì người dân có thể sống càng tốt sao? Chúng ta kì thực cũng cực kì giỏi trị liệu, thậm chí giỏi hơn đám suốt ngày thánh quang kia nhiều. Thánh quang trị liệu thực tế là sinh mệnh tiêu hao, công nghệ cải tạo sinh mạng của chúng ta không độc hại, không ô nhiễm, một phát xong luôn...”

“...Thế tại sao ngài muốn sống lại làm gì, cứ thế này không ổn sao?”

“Ta không muốn trở thành quái vật ba tay sáu chân, coi như hoàn hảo hình người rồi cũng sẽ có chỗ ra chuyện...”

Rồi, chuyên gia cũng lo lắng tay nghề của mình, Eliza không còn gì để nói.

“OK, OK, vậy trong mắt ngài, ta là cái gì.”

“Mặt lạnh miệng độc quý bà bà? Ngực phẳng như TV LGD?”, ta không có ngu đến nỗi nói ra.

“Eliza, người đương nhiên là bộ hạ tín nhiệm nhất của ta nha? Chúng ta đã từng cùng nhau thể chinh phục biển sao trời, thật là một lý tưởng vĩ đại.”

“Tại trước khi ngài hoàn thành lý tưởng, có phải chẳng nên trả món nợ đã khát mười năm???”

Nữ bộc lại phát bệnh lần nữa, đôi mắt nàng bắn ra tia sáng lạnh, từng lời nói chui ra từ kẽ răng dường như bị đông cứng lại rồi chen đi ra.

“Eliza, ta xin lỗi” nghĩ đến những bảo bối của mình, tên vu yêu nào đó lập tức chịu thua.

“Hừ.” sau khi lấy được thắng lợi, nàng đi về phía cửa, làm quân gia của căn nhà này, nàng không có thời gian để lãng phí cùng tên chủ nhân bệnh giai đoạn cuối của mình..Thế nhưng dựa theo cái đuôi củi thấp kia, có vẻ tâm tình nàng không tốt lắm.

Mãi đến khi nàng đi ra ngoài cửa, một lát sau ta mới từ trong hồi ức trở về, thế là, ta thầm thì tự nói:

“...Đại khái miễn cưỡng coi như người nha đi, ta hiện tại còn nhớ lúc ta nhặt được một tiểu nữ hài nhỏ nhỏ tại mảnh phế khu hừng hực cháy đó. Nhặt người về, chắc là vận may lớn nhất vận may, lần duy nhất làm chính xác sự tình đi.”

Đột nhiên, sau cửa thò ra một gương mặt nhỏ.

Vừa rồi còn lạnh như băng giờ nóng lên, hồng đến tận mang tai. Sau đó, nàng hét một tiếng rồi biến mất sau cánh cửa.

“Ha, người hiểu rõ ta, ta chẳng lẽ không hiểu người? Ác bà bà ngu xuẩn, người giáo hoạt đến đâu rồi cũng phải ngoan ngoãn thiếu nợ ta, làm trâu ngựa cho ta đến chết.”

Ta đắc ý cuồng tiếu, thế nhưng trong tâm có chút hoảng hốt.

“...Bị nghe được! Chắc chắn đã bị nghe được!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yêu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3: Rút thưởng

“Cửu âm bạch cốt trảo!!!”

Dựa vào định luật của lũ trung nhị: ra chiều phải hô tên, ta rống to một tiếng, tiếp đó, tay ta co thành hình trảo, đập vào trên thân một cái khò lâu bình.

Rắc.

Hai bên đồng thời gãy xương.

Nhìn vào bộ bí kíp ma pháp dị giới “Cửu âm bạch cốt trảo” trước mắt, ta thở dài một hơi, sau đó sử dụng ma lực phục hồi chỗ xương tay vừa bị tổn hại.

“Lại là đồ vật không thể sử dụng. Rõ ràng có ‘bạch cốt’, có ‘thủ trảo’, ‘cửu âm’ với ma lực thuộc tính băng chắc cũng gần như, thế mà cái ma pháp này vẫn không thể nào sử dụng.”

Thế là, ta thuận tay ném cuốn bí kíp đó vào đồng tầng phẩm không người hỏi thăm, giống như những tiền bối cũng đến từ dị giới của nó.

Chính xác, đây là sản vật dị giới, từ giới thiệu của nó, có vẻ là ma pháp có tính công kích cực mạnh, vô kiến bất tòng.

“Đến cùng sai ở nơi đâu? Giải độc không sai nha, ‘âm’ tính chất không phải giống ma lực phụ và băng thuộc tính kết hợp sao? ‘Cửu’ hẳn chỉ rất nhiều. Thế tại sao cuối cùng vẫn không có tác dụng.”

“‘Hàng long thập bát chương’, đồ long ma pháp trong truyền thuyết nha. Vốn còn nghĩ có thể tìm tiểu Hồng báo thù, kết quả suýt chút bị nàng tát chết, còn bị nàng nhạo báng tới nhảy khò lâu vũ.”

“Như Lai thần chương, nghe đã thấy mạnh rồi, thế nhưng nó có tính trừ tà quá rõ. Ta nếu thực đi học, chắc thực nên đi tìm mục sư rửa não hộ.”

Những bí kíp dị giới này, đều do ta rút được từ cái hệ thống không bình thường kia.

Mỗi đầu tháng, hệ thống cho ta một cơ hội rút thưởng, chọn một trong ba hạng ‘thần công bí kíp’, ‘thần khí vũ khí’, ‘kì trân dị bảo’ tiến hành xổ số.

Mà rõ ràng chín thành trở lên là bị lừa đảo, ta vẫn nhiều lần chọn thần công bí kíp, chẳng qua bởi vì có một thành cơ hội ta rút được bảo vật chân chính.

“Luận tổ chức kết cấu cùng nhân sự biên chế trong quân đoàn vong linh, giúp người tối ưu hoá chiến lực của vong linh quân đoàn — Kel’Thuzad”

“Bí ảo của quá khứ cùng hiện tại, liên kết của thời gian và không gian? Không có ý nghĩa! Pháp sư chúng ta mới là chủ nhân của thời gian cùng không gian — Raistlin Majere.”

“Phương pháp chế tạo hồn khí cùng mệnh hạp. Làm Boss mà bị giết trong một chương người còn mặt mũi tự xưng Boss cuối? Chuyển chức bắt từ hệ, sống đi sống lại mười mấy lần, khiến đối thủ của người chịu dày vò đi! — Tom Riddle.”

“Pháp sư hộ thân thuật mười tám chiêu kinh điển — để Mordenkainen nắm tay dạy người nhục bác như thế nào! Ai nói pháp sư không biết võ! Đánh vỡ mõm nó cho ta! Waghhhhh!”

“Quân đoàn ma tượng cùng ma pháp chiến lược đại quy mô — ma thuật tuyển lược ưu nhũ của Yvitrine, đại pháp sư chân chính sẽ không để hai tay mình dính bẩn, mọi việc tốt nhất để ma bộc của người đi làm, khiến đối thủ của người chưa nhìn thấy mặt người đã bị diệt!”

Những loại ma pháp điển tịch này chiếm nửa cái giá sách, ta coi những bí ảo cùng tri thức đến từ dị giới ấy còn trọng yếu hơn sinh mạng.

Đối với kẻ vì tri thức vô tận mà vứt bỏ thân thể của chính mình rồi hoá thành vụ yêu, những thứ đó so cả thế giới còn quan trọng hơn.

Tuy nhiên, việc những bí kíp đó có ứng dụng thực tế hay không đích thực rất phiền...

Rất rõ ràng, những thứ này đến từ nhiều thế giới bất đồng, mà phương thức phân biệt duy nhất là chính mình đi học và nắm giữ.

“Lục mạch thần kiếm phiên bản Đoàn Dự... Đây không phải bản đơn giản của cực viêm xạ tuyến sao? Tuy dùng năm đầu ngón tay bắn bắn rất có ý tứ, thế nhưng tỉ lệ thành công là có ý gì? Lúc bất lúc tắt, đây là đánh bạc tính mạng há. Loại đồ vật không bình thường này chỉ hợp với lũ dùng vận may ăn cơm.”

“Điều nhất vẫn là nhất vì độ giang, cái quái gì mà trôi nổi trên nước không hao năng lượng, lại còn thể trọng càng nhẹ càng tốt. Người khác là gãy dờ xương, ta đây thậm chí chỉ còn lại xương, kết cục không phải vẫn là chìm sao? Hại Eliza phải đi tìm ngư nhân kéo ta từ trong lòng sông đi ra, thật là mất mặt.”

“Chủ nhân, việc thu gặt ác trị ở ngục giam dưới lòng đất đã xong, tổng cộng ba mươi chín điểm, kém hai điểm so với tháng trước. Trong ngục có hai tên đã không thể sinh thêm điểm, kiến nghị đổi.”

Nhắc nhở của Eliza làm ta nhớ tới hôm nay là đầu tháng, lần này, ta nhất định phải rút đến thứ ta muốn.

“Hệ thống vụ yêu siêu cấp!”

Tuỳ theo hiệu lệnh, một bảng điện tử màu vàng kim xuất hiện trước mắt ta.

Nó chỉ có ba tuyến hạng: “rút thưởng”, “nhiệm vụ”, “cường hoá”.

Nhiệm vụ chia làm nhiệm vụ thường ngày cùng nhiệm vụ chính tuyến, nhiệm vụ hàng ngày khá là nhảm, thưởng cũng ít. Mà nhiệm vụ chính tuyến hiện là màu xám, do nguyên nhân nào đó không cách nào sử dụng.

Cường hoá trước kia ta từng dùng, phía trên có tín tức cá nhân của ta, thế nhưng giờ cũng không cách nào sử dụng.

Đây không phải vấn đề của hệ thống mà là vấn đề của cá nhân ta.

Roland Lam, vu yêu, nam tính, mệnh hap tổn hại, trước khi tu bỏ không thể cường hoá.

Lực lượng 5

Mẫn tiếp 5

Thể chất 5

Trí lực 30

Mị lực -88

Ý chí 5

Đánh giá: trừ thuộc tính chính của kẻ làm phép, tất cả còn lại đều là căn bản 5 chiến đấu lực, nên nhớ người bình thường trị số cũng là 10.

Chức nghiệp: pháp sư 60 cấp, vu yêu 1 cấp, pháp chú sử 20 cấp, tổng đẳng cấp 81, chiến lực đánh giá cấp 79, xếp hạng đỉnh phong hoàng kim giai.

Linh hồn lạc ấn: Công chính pháp ấn, vong giả chi quan(phá tổn), hàn băng hành giả(phá tổn), thánh quang chi tử(hủy diệt).

“Aaaa, thực lực hạ thấp mức độ lớn, huyết mạch hắc thiết, uy nghiêm bạch ngân, ý chí hoàng kim, tôn giả truyền kì, nhân gian thánh giả, sử thi bất hủ, bán thần bất diệt, ta thế mà rơi từ đỉnh phong bán thần xuống chỉ còn đỉnh phong hoàng kim giai...”

Linh hồn lạc ấn là kết tinh khi phạm nhân tiến lên truyền kì cấp, là hội tụ kinh nghiệm và lực lượng cả một đời người, là nền để hần bước vào những cảnh giới tiếp theo, một cá nhân chỉ có một cuộc đời, thế nên cũng chỉ có một linh hồn lạc ấn.

Thế nhưng ta có đến bốn cái, nguyên nhân là do khác biệt với những phạm nhân khác, ta từng sống bốn lần, thế nên bốn cái linh hồn lạc ấn cũng đại biểu ta bốn lần tiến vào truyền kì trong qua khứ.

Hàn băng vương miện, tử gia quân vương, thánh quang chi tử, tất cả đều từng là vinh dự của ta, thế nhưng hiện tại cũng đã tàn khuyết không trọn vẹn.

Chẳng qua chết ba lần rồi giờ vẫn còn nhảy tung tung được cũng nên biết thế nào là đủ đi, đến linh hồn lạc ấn đều đã phá tổn, đừng nói không thể tiến cấp, sống được cũng đã là việc khó có thể tin.

Cũng như đồng liêu dị giới Voldemort từng nói, không phục sinh vài chục lần, biến thân ba năm dạng làm sao có thể xưng Boss cuối.

Tuy rằng mỗi lần chết đều khiến ta tổn thất rất nhiều, thế nhưng vượt qua từ vong trở lại nhân gian, thu hoạch cũng không ít.

Cần nhất một lần, mệnh hap tổn hại, thực lực cuồng giảm, thế nhưng tính lại: lần đầu chết ta mới vào truyền kì, lần thứ hai đã là đỉnh phong thánh giả, lần thứ ba, ta đã đạt tới đỉnh phong bán thần...

“...Trí thức và kí ức bị tổn thất quá thật khiến người đau lòng, thế nhưng tổn kết lại, vẫn là có tiến bộ... Chẳng qua suốt ngày chết thật quá mất mặt. Mà bộ dạng hiện tại của ta thanh danh đã quá thổi, khiến ta thực sự muốn đổi lại một cái xác ngoài...”

Dù sao đã nhiều lần bị đánh về nguyên hình, ta cũng không nản lòng, chỉ cần kiếm đủ điểm số, tu bỏ mệnh hap. Hoặc là dứt khoát trùng tổ thể xác, có trợ giúp của hệ thống, luyện lại acc là chuyện nhỏ.

“Đương nhiên, ta làm vu yêu đủ rồi, mặc dù trợ giúp đối với ma pháp hệ băng và hệ vong linh rất tốt, thế nhưng thuộc tính quá lừa đảo, muốn tiến lên tầng thứ tiếp theo, một thể xác hoàn hảo là không thể thiếu. Khục, không phải ta nhìn người khác thành đôi thành cặp, không muốn tiếp tục trong hội FA.”

“Ân? Ai dám xem thường ta? Những tên vong linh ở thành đông kia cũng không ít kẻ kết hôn nha, huyết tộc đều thành gia tộc rồi, vì sao cùng là vong linh vu yêu lại phải FA? Vu yêu cũng cần tình yêu nha!!”

Vu yêu khá là đặc thù, linh hồn ở trong mệnh hap chứ không phải thân thể, mệnh hap bất diệt, cho dù thân thể thành bụi, qua một thời gian ngắn lại nhảy tung tung. Thế nhưng nếu mệnh hap xuất hiện vấn đề, giống như ta chẳng hạn, thế thì sau một trăm năm không nhích thêm tí thực lực nào vẫn là vận khí tốt.

Chẳng qua, đối với một pháp sư, trí thức chính là lực lượng, coi như mệnh hap tổn hại, thực lực không thể tăng lên, thế nhưng những trí thức từ dị giới vẫn cho ta thu hoạch khá khá.

“Tu bỏ mệnh hap cần 80.000 điểm ác trị, chế tạo nhục thân cần 100.000 điểm ác trị, ta ngu đến cỡ nào mới đem ác trị đến tu mệnh hap đây.”

Nhìn con số 49.762 điểm ác trị trên bảng điện tử, khẽ cảm thán con đường còn dài, ta thu thập tốt tâm tình của mình, đem mục tiêu đặt lên tuyến hạng sau cùng — rút thường.

Rút thường một tháng mới có một lần, trừ thần công bí kíp ra còn có thần binh lợi khí và kì trân dị bảo. Tuy vậy, xem xét kinh nghiệm những lần trước, có một loại ta sẽ không bao giờ chọn.

“Lần trước rút được phá tà quang diệu thánh kiếm, kém chút tự sát, rút được sinh mệnh chi tuyến cư nhiên cũng có tính trừ tà, dị bảo chu quả ích thọ duyên niên, nghe thì không sai, thế nhưng ta đến miệng còn không có thì ăn thế nào. Dứt khoát đem sinh mệnh chi tuyến cùng dị bảo chu quả cho a Bảo ăn. . .Thôi bỏ, tri thức là sức mạnh, ta vẫn nên đi rút bí kíp đi.”

Tuỳ theo một tiếng mệnh lệnh của ta, đĩa quay vàng kim bắt đầu chuyển động.

“Siêu dịch chuyển thuật, đại chiết xuất thuật, ngưng thủ bí pháp. . . . Dừng lại, mau dừng lại!”

Đĩa quay ứ nghe, càng lúc càng nhanh. . .

“Thánh quang tài quyết, vận mệnh chết tài. . . Coi như không dùng được cũng có thể đem bán, mau dừng lại nha!”

Đĩa quay vẫn mặc kệ. . . .

“Sở tay ma pháp thiêu nướng của FA anh hùng đoàn! Nghe tên đã thấy thích hợp với ta, dừng, mau dừng!”

Tiếp tục gia tốc quay. . .

Giờ nhanh đến mức ta đã không thể thấy kim chỉ đến vật gì.

Thứ khiến người bức nhát mỗi lần rút thường chính là như vật, bảo vật ở trước mắt dần dần trôi qua, thế nhưng đĩa quay cứ chuyển động nhanh dần đều. . .

Một tháng mới có một lần, người ta không thể nào cam tâm nhắm mắt chờ đợi, cuối cùng, sau hơn mười giây gây khó chịu, một đồng bí kíp trần bảo trôi đi, đĩa quay tàn khóc cuối cùng cũng dừng lại.

“‘Quỹ hoa bảo điển’ — để Đông Phương tỷ tỷ dạy người thêu hoa như thế nào, dệt, chân long giáng thế!? Đến thêu hoa cũng có thể trở thành bí kíp sao?”

Cho dù như vật, ta vẫn ôm một chút kì vọng, không phải cao thủ từ trước đến giờ đều quái gở sao? Nói không chừng Đông Phương tỷ tỷ chính là cao thủ cấp truyền thuyết.

Nhưng, hiện thực rất nhanh đem ta dầy vò.

“Không phải nói không có ‘căn nguyên dục vọng’ liền có thể tu hành sao? Tại sao ta chỉ còn dư lại xương vẫn không tu luyện được???”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Vô miên giả

Nhân quả, hoặc cũng có thể nói vận mệnh, là tồn tại chân thật.

Ví dụ như vận mệnh của một quả táo. Nếu không có ảnh hưởng từ bên ngoài, vận mệnh của quả táo sẽ là rơi xuống đất, tạo thành một mầm cây mới.

Còn nếu như có một người nông dân tới lấy, đối với bản thân quả táo, cũng là một loại vận mệnh, bởi vì người trồng cũng chiếm một bộ phận trong vận mệnh của quả táo. Mà đối với nó, bị thu hoạch, chính là kết cục nó mong chờ nhất.

Thế nhưng nếu có một người khách phương xa, đi qua vườn táo, thuận tiện vật nó. Như vậy, quả táo sẽ bởi vì người khách kia mà rời xa khu vườn, người nông dân cũng không thể hái được nó. Tất cả vận mệnh vốn có đều bởi vì hành vi hái táo của người khách mà xoay chuyển.

Hành động của người khách không nằm trong dự liệu của thế giới này, hấn làm thay đổi vận mệnh, thứ nguyên bản không thể thay đổi, cuối cùng nảy sinh một hệ liệt ảnh hưởng.

Oan có đầu, nợ có chủ. Nhân quả khi vận mệnh xảy ra cải biến, ắt bị treo trên vai kẻ xuyên việt.

Mà hệ thống của ta thu thập những thứ nhân quả ấy rồi chuyển hoá thành ác/ thiện trị, sau đó, dựa theo ý nguyện của cá nhân ta, sử dụng một loại cơ chế phát sinh gần giống [hứa nguyện thuật] tiến hành ảnh hưởng thế giới hiện thực.

Đương nhiên, đây chỉ là nghiên cứu cá nhân của ta, có khả năng sai sót khá lớn. Thế nhưng một bản trò chơi công lược của dị giới ngẫu nhiên xuất hiện, lại khiến cái phỏng đoán này có thêm cơ sở.

“‘Nahri luyện ngục đại chiến’ là tên trò chơi này, mà cái bản công lược trò chơi rút được từ hệ thống đó, ghi chép hơn điểm điểm tích tích của ba mươi năm hoạt động của trò chơi kinh điển ấy.”

Còn nữa, đại lục hiện tại ta ở. . . tên là Nahri.

Thế giới sở tại của chúng ta chỉ là một bối cảnh trò chơi? Ta không có cảm thán hoặc kinh ngạc nhiều lắm, học thuyết tin tức dây dưa, những kẻ mơ thấy thế giới

khác, những dự ngôn giả vượt qua không gian và thời gian hạn chế đã có nhiều tiền lệ, thậm chí chỉ là thường thức của đại lục Nahri cũng đủ để giải thích hết thảy.

Mà luyện ngục...bây lần big update của trò chơi, đại biểu cho bảy tròng đại tai nạn của thế giới.

Tại bảy lần diệt thế hạo kiếp, nhân gian biến thành địa ngục. Trong khi đó, lúc ta đẩy tin tưởng chính mình là thiên mệnh anh hùng đến từ dị thể giới, mang theo hi vọng cải biến tất cả, lại ‘kính hi’ phát hiện: Boss cuối ở phiên bản thứ ba của trò chơi, có tên Roland Lam.

“Ác ma quân vương Roland Lam, mang theo quân đoàn ác ma của hắn, từ Abyss trở về, hô to lời thề báo thù hết thảy sinh mạng trên mặt đất. Số lượng vô tận vong linh, ác ma quét sạch đại lục, vô số sinh mạng biến mất, vô số quốc gia hủy diệt.”

Tên thật quen, Roland Lam không phải tên ta sao? Ta sẽ trở thành Boss cuối hủy diệt thế giới?

Hiện thực khác với trò chơi, không phải ma vương nào cũng sẽ bị dừng giả thông ass, hoặc là nói, kẻ được gọi là thánh quang chi tử như ta, lấy lý do gì lại trở thành ác ma tà ác hỗn loạn.

Thế nhưng hết thảy vẫn phát sinh, bóng tối phía sâu trong thánh đường, sự bội phản của những người tin tưởng, việc bỏ đá xuống giếng của hoàng thất và quý tộc, khiến ta, thân là anh hùng thánh kỵ sĩ, dần dần từ bỏ tín ngưỡng, bước vào bóng tối.

Thế nhưng nếu đã biết vận mệnh quỹ tích của mình, một kẻ xuyên việt như ta làm sao có thể bỏ mặc đấy nhìn hết thảy phát sinh.

Vậy là, ta làm rất nhiều sự tình, ý đồ cải biến vận mệnh.

Là người xuyên việt, kẻ gánh vác nhân quả, cải biến vận mệnh cá nhân không khó, thế nhưng cải biến vận mệnh của toàn bộ thế giới lại không dễ như vậy.

Sau một đóng “ngẫu nhiên”, tất cả nỗ lực của ta đều trở thành uổng phí, ta thất bại, dòng nước lũ của lịch sử dễ dàng nghiền nát ta, sau đó quay về nguyên điểm.

Ta hiện tại đã chết đi chết lại ba lần, phải lấy thân phận của vu yêu sống tạm, tự nhiên không thể nào trở thành diệt thế ma vương. Đáng tiếc, người em ngu xuẩn của ta, Cavens Lam, lại thay người anh bất thành khí này, thực hiện không ít đại sự kinh thiên động địa, cuối cùng, một mình bước vào Abyss.

Có lẽ, không lâu lắm, ta sẽ phải đối mặt với tên ma vương tên là Cavens Lam kia.

Bởi vậy, cho dù thế nào, ta cũng phải tiếp tục sống, cho dù ôm lấy thân thể cùng linh hồn tàn khuyết này cũng phải sống đến lúc Cavens trở về.

Cũng bởi thế, ta cần lực lượng, không cần biết lực lượng đó đến từ thế giới nào, không quan tâm lực lượng đó đến từ quang minh hay hắc ám...

“Đây là lời thề của ta, Roland Lam, chính mình gây họa chính mình thu dọn! Cho nên dù làm bẩn hai tay mình, cho dù không chữa thù đoạn, ta cũng muốn kiếm đủ ác trị, phục sinh, tăng thực lực lên, thu thập tốt thẳng em ngu xuẩn kia.”

“Vu yêu đại nhân, quý rầy một chút, xin hỏi việc đó cùng hiện trạng liên quan gì sao? Trước khi kháng khái trào dâng, phiên ngài trở về hiện thực, trước nhìn mặt sau đi.”

Đương lúc ta tâm huyết tăng cao, đồng bạn bên cạnh lại dội một gáo nước lạnh.

Ta quay đầu, đám ám tinh linh nương kia đã đuổi tới gần, trong mắt của các nàng sau một đêm không ngủ đã tràn đầy tơ máu, nguyên bản khuôn mặt trái xoan tiều tụy đã tràn đầy thù hận. Nhìn ánh mắt căm hận tột cùng kia, có vẻ hiện tại không phải lúc giảng đạo lý.

“Đừng chạy, đám khốn kiếp kia!”

“Lão nương nhất định phải xé xác các ngươi.”

“Ya a a Cái bộ xương kia phải giao cho ta, phải giao cho ta! Của hồi môn của lão nương, tâm huyết suốt ba mươi năm của lão nương, một đêm lại trở về trước giải phóng!”

“Momo ta đã mua sẵn rong biển cùng ớt ngọt, đêm nay ta muốn ăn canh xương... Bộ xương phía trước, nghe được không, ngươi chính là món chính hôm nay, dừng lại cho Momo!”

Xem ra thù hận từ vụ nổ lớn hôm qua không thấp, không chạy là ngu, thế là ta buff cho mình [phiêu phù thuật], gia tăng tốc độ chạy.

Lần này chơi lớn, nếu như bị bắt, có vẻ sẽ bị dỡ xương xuống cho chó ăn.

Thế nhưng bị đuổi không chỉ có một mình ta.

“Anh em nhà Belha, vì sao các nàng cũng đuổi các ngươi? Các ngươi lại bán hàng giả?”

Anh em nhà Belha, tại tộc địa tinh là gian thương có tiếng, chỉ cần đưa tiền, hàng cấm hàng giả gì cũng bán, mà lại vì trốn thuế, liên giấy phép doanh nghiệp cũng không làm.

Đương nhiên, dạng thương nhân phi pháp này luôn bị thành quân nhiều lần đã kích, mà trong khi cùng đối kháng thành quân, chúng ta đã tạo nên tình cảm đồng chí thâm hậu.

“Ai biết đám đàn bà kia làm sao, hình như có tên ngu nào đó đắc tội các nàng, từ xế chiều hôm qua, các nàng bắt đầu tiến hành thả vồng toàn bộ thành thị. Lại còn ‘Vì sự an toàn của nhân dân, nghiêm lệ đã kích phần tử phạm tội hình sự’, ‘Hung hăng đã kích gian thương và biến thái, trả lại cho thành Sulfur một mảnh trời xanh’, ta nhỏ vào!”

Người anh Goldentooth Belha, một đại sư trong lĩnh vực công trình học, lúc này đã bị đốt trụi lùi tóc tai, có vẻ rất khó chịu khi lọt vào một vụ tai nạn không thể trốn thoát.

Tại trong tầm nhìn của ta, tên này tuy diện mạo xấu xí nhưng lại là địa tinh công trình sư cấp 59 bậc ngân giai, cách hoàng kim giai 60 cấp chỉ một xiu.

“Đám đàn bà kia quá lợi hại, một lũ thành quân nhỏ nhỏ thế mà toàn bộ đều trang bị bí ngân trọng giáp, thêm vào làn da kháng ma có từ thiên phú của ám tinh linh. Ai cũng cứng như Dk mặc giáp xương. Đã thế mấy người đội trưởng mỗi người còn cầm một thanh thánh khí. Dạng trang bị này đi tham gia thần ma đại chiến đều thừa, làm thành quân làm gì?”

Người em Silverhook Belha hiện quần áo đều cháy sém. Đối mặt nguy cơ bị bắt và bị huỷ toàn bộ số luyện kim vật phẩm trân bảo, hắn cũng cực kì tức giận.

Luyện kim đại sư 57 cấp, bình thường vốn hẳn nên trị bệnh cứu người, thế nhưng nếu cùng địa tinh có quan hệ thì hẳn hiển nhiên sẽ không bình thường.

Chỉ ít tại trí nhớ của ta, thuốc làm từ tay tên tiểu tử Silverhook kia, nếu uống thì 50% sẽ nổ tung. Còn lại 50%? Không uống cũng nổ tung!

“Nhấn một chút đi. Thành Sulfur ba ngàn thành quân bình thiên hạ; câu truyền văn này không chỉ mới xuất hiện một hai ngày. Nên nguyên rủa là mấy đồng vàng, trước đó trang bị của các nàng còn không biến thái như bây giờ. Ta mà tra được tên nào vì một ít lợi nhỏ mà chặn đường lui của anh em, bán cho các nàng trang bị tốt như vậy, ta sẽ cho hắn tại thành Sulfur này sống không nổi.”

“Còn ai vào đây? Trừ tên Drawf phó Hoa liễu, trừ hẳn một tên đại sư thợ rèn chuyên chế tạo hộ giáp ra, ai còn có thể làm ra loại đẳng cấp bí ngân trọng giáp này, chờ lão tử rảnh, ta phải đi phá quán hắn, ai bảo hắn làm hại anh em?”

Nghe vậy ta biết điều cầm miệng, nếu mọi người biết thánh kiếm các nàng cầm đều mua từ ta, mua trọng giáp cũng trả ta phí môi giới, thậm chí phụ ma cũng là ta làm; sợ rằng, không nói đồng chí vào sinh ra tử, liền bạn tốt cũng không làm được nữa.

“Lão ngu, sao vậy? Các nàng vốn đâu có thể quán người, thế nào, gần nhất lại gây án?”

Trong đám chạy trốn, có một tên chiến sĩ cao lớn tộc tauren, khuôn mặt chữ quốc của hắn hiện một nụ cười ngu ngơ, trong đôi mắt thuần phác tràn đầy chính trực và mờ mịt, tựa hồ không biết vì sao mình bị đuổi giết.

“Không có làm gì nha, chỉ là tìm các nàng xin ít sữa ăn thôi, ngực các nàng lớn như vậy, sữa khẳng định không ít, tauren ăn sữa không phải bình thường sao? Tauren nude bảo vệ môi trường không phải rất bình thường sao? Vì cái gì đuổi ta đòi chặt đòi chém?”

Tuy khuôn mặt chữ quốc mới nhìn có vẻ rất công chính, chất giọng thuần phác còn mang theo uỷ khuất hàm oan, thế nhưng hắn chính thực là một tên biến thái. Tuy hiện tại mặt hắn tràn đầy chính khí và mờ mịt, thế nhưng, hắn chính là một tên biến thái thích cời trường chạy ngoài đường.

Bây giờ, hắn vẫn nude như bao ngày, thân thể kiện tráng đầy dã tính kia không ngừng khiến nữ tính ven đường kêu thất thanh, mà hắn, cũng không ngừng đưa cánh tay cùng vật thể nào đó chào hỏi...

“Ngu Ma vương biến thái lại xuất chuồng!”

“Mẹ ơi! Chết khiếp! Ta không gả được nữa!”

“Đâu! Đâu! Để lão nương nhìn cái dạng tấm xia răng gì mà cư nhiên dám tùy tiện khoe. Ủ uôi, không hổ là tauren, ra không phải tấm xia răng, là gậy răng sói nha. Tên tauren đang trước đứng lại, để lão nương nghịch một chút coi.”

Đằng sau vang vọng bao tiếng kêu thất thanh cùng thích thú khiến hắn đắc ý, một bên chạy một bên bày các chủng động tác kiện mỹ khiến tiếng kêu càng nhiều.

Tuy hắn là biến thái, chẳng qua ta còn biết hắn, Snowhoof, là một tên truyền kì đại chiến sĩ 89 cấp, sợ rằng tại thành Sulfur cường giả như mây này cũng thuộc vào top đầu.

Thế nhưng không quan hắn mạnh bao nhiêu, hắn vẫn là biến thái... Bởi vì rất quan trọng, thế nên muốn nói hai lần.

“Đáng chết, các nàng vậy mà có cả chúc phúc ngân tiền, Oros đế hoàng kiếm, trảm thiên sứ kiếm, diệt, còn có mười mấy thanh không biết tên trừ tà thánh kiếm, hoàng gia vệ đội của Oran đế quốc cũng không được trang bị tận răng như các nàng nha.”

Chạy trước nhất, là Lilith Milan, người có nữ danh ám dạ quý công tử. Nàng lấy đa tình mà không lạm tình vang danh thành thị, là địa hạ tình nhân hoặc tình nhân trong mộng của vô số quý phụ tiểu thư trong thành Sulfur.

Có điều kẻ xem phong độ như tính mạng như nàng hiện tại cũng vô cùng nhếch nhác, cho dù là huyết tộc kiếm khách hoàng kim giai cấp 72, tại trước mặt một quần cứng như hộp thép như vậy, vẫn chỉ có thể bị nghiền ép rồi quăng xuống đài.

Đúng, là ‘nàng’ mà không phải ‘hắn’... chỉ cần nghe tên hiệu: điên cuồng dã bách hợp, Milan đa tình, dâm uế vật di động, nữ biến thái... cũng đủ để biết nàng là ‘nàng’.

Do cùng bị thành quân đại đội mãnh liệt trấn áp, mấy người chúng ta tập hợp tạo nên liên minh tự do thân sĩ (kẻ giang hồ tặng danh liên minh biến thái), trưởng cời ngu ma vương, di động dâm uế vật, nổ tung cuồng huynh đệ, chính là danh hiệu ngoài lề của chúng ta.

Khi những đồng chí trong liên minh lần lượt bị sa lưới tại trong hoạt động ‘Vì sự an toàn của nhân dân, nghiêm lệ đả kích phản tử phạm tội hình sự’, chúng ta, những thành viên cao tầng có thực lực khá cường này, trở thành kẻ sống sót sau cùng.

“Tên vu yêu khùng bị nước vào đầu! Vu yêu yếu nhất cũng là truyền kì người làm phép, quay lại phóng mấy đạo [đại chiết xuất thuật] làm sạch lũ đàn bà kia đi chứ!”

“Nếu tại ba trăm năm trước ta còn có thể thử một chút. Hiện tại, mệnh hạn của ta bị thụ tổn, lực khổng chế hạ thấp. Thực tế vẫn có thể dùng [đại chiết xuất thuật], thế nhưng không xác định được mục tiêu, ta dùng cũng không sao, không chết được, nhưng các người xác định làm như vậy?”

Rất nhiều pháp sư chọn [đại chiết xuất thuật] làm đòn sát thủ, trong truyền thuyết hẳn dĩ nhiên là bị lột sạch trang bị, thế nhưng ta không yêu cầu quy pháp thuật cho lắm, hiện tại còn bị giảm thực lực, đương nhiên không cách nào sử dụng. Tuy vậy, ta cũng không muốn thể hiện mình là kẻ nhu nhược, người xưa chẳng phải có câu thua người không thua trận sao?

“Hừ, tên quỷ vô dụng.”

Quả nhiên, nghe thấy có xác xuất mất kiểm soát, lũ sợ chết không để ta sử dụng chiêu kia.

Nhưng cứ tiếp tục để thành quân đuổi bắt như vậy không phải kế hay, tiếp tục như thế này chỉ sợ thanh danh người tốt của ta sắp trôi ra biển, thế là, ta vung tay hành động.

“[Dầu mỡ thuật]”

Phép thuật cấp một, thời gian thi pháp bằng không, ngay lập tức trước mặt chúng ta hiện lên một tầng dầu bạc trơn nhẵn đủ để ta lúc bình thường nửa bước khó đi, tuy nhiên, làm một tên vu yêu, việc trôi nổi bằng ma lực là cơ bản trong cơ bản, thế là ta cứ vậy trực tiếp bay qua.

“Phép thuật cấp một thì dùng làm *beep* gì, đám sau lưng kia tên yếu nhất cũng là thanh đồng giai.”

Tại trong mắt Goldentooth, phép thuật cấp một đối với các chiến sĩ hơi có chút thực lực đều là vô dụng.

Thế nhưng điều đó chỉ đúng với phổ thông pháp sư, mà ta sao lại có thể chỉ là một phổ thông pháp sư?

“Bành!”

Vừa nói xong, Goldentooth liền ngã chổng vó, sau đó hai chân vùng vẫy thế nào vẫn bị trượt, cổ chết cố sống cũng không đứng lên nổi.

“Goldentooth, người chỉ được cái mồm, nhìn ta đây... Không đứng, sao trơn thế?!”

Tiếp đó, người em Silverhook cũng lảo đảo bước đàn anh, mồ hôi ướt đầm.

“Ta cái tiến nha.”

Đầu chỉ cái tiến, căn bản là trùng tạo.

[Dầu mỡ thuật] bình thường chỉ phủ lên một lớp mỡ động vật, độ trơn có hạn, [dầu mỡ thuật] của ta là tổng hợp từ các thương hiệu Castrol, Neptune, Trường An... Sau đó trải qua điều phối bằng những công thức được tính toán tỉ mỉ nhằm triệt tiêu ma sát tại mọi địa điểm, mọi hoàn cảnh, đảm bảo độ trơn chuẩn ISO9999.

Sau khi đăng cấp bị khoá chết, không thể nắm giữ phép thuật bậc cao, ta tự nhiên bỏ công sức cải tiến phép thuật cấp thấp.

[Dầu mỡ thuật] bình thường, chỉ cần một chiến sĩ có chút thực lực liền không cần nhìn, thế nhưng [dầu mỡ thuật] của ta, dù chỉ là phép thuật cấp hai, thế nhưng ta tin tưởng kể cả đại chiến sĩ hoàng kim giai cũng phải cẩn thận.

Thế nhưng, niềm kiêu hãnh của ta lập tức bị hiện thực tàn khốc đánh nát.

“Cáp!”

Tên Snowhoof kia cứ nhiên dùng hai cái móng bò của mình làm ván trượt, cứ thế nhẹ nhàng phiêu qua, lại còn một bên trượt một bên ném loạn mị nhãn. Nhìn cái thân thể tướng cù lân ấy vậy mà lại có tính bình hành cực kì tốt.

“Làm rất tốt, vu yêu điên thế mà cũng có lúc không bị nước vào đầu nha.”

Sắc nữ vampire khen ta một tiếng, sau đó không ngần ngại nhảy lên trên lưng tên trâu bò kia, tính toán quá giang một đoạn.

“Đi mau.”

Nhìn thấy đội thành quân tới gần, chúng ta lập tức bỏ qua hai anh em lúc này còn đánh lộn nhặt xà phòng nhà Belha, cấp tốc rời đi.

Còn đám ám tinh linh thành quân mặc trọng giáp đằng sau kia, không ngoài dự liệu, liền tiếp tếp từng mảnh từng mảnh.

“Chết tiệt, sao lại trơn như vậy!!”

Phó đội trưởng Victoria miễn cưỡng đứng lên, vừa kêu oán hai câu, tiếp theo... lại trượt thêm lần nữa.

“Cứu ta với!”, tiếng cầu cứu của anh em nhà Belha truyền tới.

Tên đầu trâu kia nghe thấy, muốn sinh anh hùng tính quay lại cứu người, thế nhưng liền bị Lilith kéo lại.

“Đám kia mặc trọng giáp, không qua được...”

“Ta không nói các nàng nguy hiểm, ta chỉ nhắc ngại, lúc thập tử vô sinh, những thứ trên người anh em nhà Belha sẽ như thế nào?”

Đầu trâu chỉ chậm đụt một chút chứ không ngu, hấn vỗ đầu, tiếp tục chạy.

“Ầm ầm!” tiếng nổ tung sau lưng đã trực tiếp chứng minh phán đoán của chúng ta là chính xác.

Công trình học và luyện kim học vốn dễ tạo ra sản phẩm phát nổ, nếu trước đó còn thêm tiền tố “địa tinh”, sức nổ tăng gấp mười lần, không tính những vật phát nổ được kích hoạt lúc cùng đường bí lối, trên người anh em nhà Belha còn rất nhiều món đồ chơi lung ta lung tung, té một cái, đụng một cái, không may sau đó trực tiếp nổ.

“Khốn kiếp, bắt lấy hai tên ‘bi bé’ này cho ta.”

“Mấy tên kia vẫn đang chạy, nhanh đuổi theo.”

Sương khói lượn lờ sau lưng, [dầu mỡ thuật] của ta càng góp phần tăng mạnh thể lực, tuy nhiên dựa vào những tiếng mắng từ sau lưng truyền đến có thể thấy, những thứ này đối với các đại kỵ sĩ mặc bí ngân trọng giáp chỉ là phiền toái nhỏ.

Chẳng qua...

“[Dầu mỡ thuật]!” “[Dầu mỡ thuật]!” “[Dầu mỡ thuật]!”

Thế là sau lưng chúng ta bóng loáng một mảnh, lũ tinh linh ngu xuẩn, các ngại vừa mang trọng giáp vừa từ từ nghĩ làm sao đứng vững nhé!

“Chịu chết đi!”

Một tiếng quát lớn truyền đến, ta nhận ra mình đã cao hứng quá sớm.

Từ góc đường bên kia truyền tới tiếng của đại đội trưởng đội thành quân - Diana. Trên tay nàng hiện tại là thánh kiếm ngân sắc báo thù giả, đã thế còn là hàng ta bán, híc.

Đã thế, khi chúng ta vội vàng chuyển sang một phương hướng khác, lại phát hiện một đội ám tinh linh kỵ sĩ xông ra từ một góc đường khác, dẫn đầu là phó đội trưởng đội thành quân, Amanda.

“Chết tiệt, đây là bẫy!”

“Tên khốn, vẫn tưởng ngại là người tốt, thế mà... Bộ váy ta mới mua báo hỏng toàn bộ!”

“Còn có đồ ăn ngon của ta!”

“Đồ trang điểm của ta!”

“Cả Mimi của Momo!”

“‘Mimi’ của ngại không phải lúc nào cũng phẳng thế còn gì?!”

“Không phải, là con mèo ta nuôi! Hơn nữa, ‘Mimi’ của ta ít nhất lớn hơn ngại nha.”

“Lão tử là nam, ngại định so với ta, tự ki à?”

“Xin lỗi, trông tiểu đệ thực sự quá giống nữ, ta quên mất ngại là nam.”

Ba đội ám tinh linh kỵ sĩ từ ba phương hướng dần dần vây chặt chúng ta, trừ đôi chị em đã tranh cãi ôm tôi kia, tất cả đều đang mài dao soàn soạt, chuẩn bị làm thịt con mồi.

Mà tình huống hiện tại, cũng hợp với mong đợi của ta, hiện tại thứ yếu chính là...

Ta lắc mình một cái, tránh đi trăm kích từ phía sau, tiếp theo sử dụng [phiêu phù thuật] bay lên ba mét tránh đi một nhát chém ngang.

“Tên khốn, quả nhiên lại là ngại liên lụy chúng ta, đây là lần thứ mấy rồi?!”

Không ngoài ý muốn, nhát trăm kích đầu tiên đến từ gã đầu trâu Snowhoof, nhát kiếm tiếp theo xuất ra từ mụ điên Lilith.

Quả nhiên, tại thời điểm máu chốt tốt nhất vẫn là thoát khỏi hai tên có thói quen bán đồng đội, bọn họ có khi còn khó chơi hơn nhiều so với đám ám tinh linh này. Sau khi phát hiện tất cả do ta, chúng bán ta mà mắt không nháy một cái.

Nếu lần này bị bắt tổng ngục, dù luật không cho phép đám ám tinh linh ngược đãi tù nhân, lũ gia hoả cùng tù tất nhiên sẽ ‘cẩn thận’ chiếu cố ta.

“A! Tuyệt đối không thể bị bắt!”

Đối mặt với hai chiến sĩ thuộc hạng top cao thủ của thành Sulfur, ta tránh né vô cùng khó khăn. Lúc này đám ám tinh linh kị sĩ bên cạnh cũng cực kì vui vẻ xem kịch chó cắn chó, có kẻ còn chuẩn bị bày bàn bót hướng dương.

“Cơ hội!”

Những á đàn bà này không thể nào lý giải tình nghĩa bền chặt của những kẻ bị áp bách như chúng ta, chỉ một ánh mắt, chúng ta đã hiểu thấu tất cả.

Snowhoof một tay nắm chặt ta, một tay nắm chặt Lilith, sau đó ném thật mạnh chúng ta ra ngoài.

“Đệt!”

Tới khi đám ám tinh linh kị sĩ tỉnh ra thì ta và Lilith đã thoát khỏi vòng vây. Còn lão nguời đáng thương, hẳn rõ ràng là tên có thực lực mạnh nhất lại bị một quân nữ kị sĩ đè lên nền đất chỉ vì cái nguyên tắc không đánh phụ nữ nhằm shjt.

“Lão nguời, ta sẽ nhớ đến sự hi sinh của nguời!”

“Vu yêu, nguời làm cái quái gì thế!!”

“Hôm qua các nàng bắt ta, sau đó ta tạc nỏ doanh trại các nàng!”

“Làm tốt lắm, ta đã sớm muốn làm như vậy!”

Ta cười cười, tựa hồ cực kì đắc ý, sau đó tiện tay ra một chỉ:

“[Chân ngôn thuật]. Định!”

Dưới sự tập kích bất ngờ của ta, nữ vampire cứ thế đông cứng lại.

[Chân ngôn thuật] của ta cùng lắm chỉ có thể làm nàng bất động vài giây, thế nhưng chừng đó đã đủ.

Trong đôi mắt xinh đẹp của nàng tràn đầy nghi hoặc, rõ ràng đã trốn được, vì sao còn âm nàng làm gì.

Tiếp đó, nàng đại triệt đại ngộ, tên vu yêu khủng khủng Roland, nếu không bỗng nhiên phát bệnh làm mấy chuyện ngu xuẩn thì làm sao sẽ có biệt hiệu bị nước vào đầu dù thân là đại diện của khủng bố - vu yêu.

Dù vậy, lúc truy binh đến đẩy nàng ngã xuống đất, nàng dù phần nộ và khó hiểu thế nào cũng chỉ là nói suông.

Khi nàng bị đám thành quân bắt giữ, nhắc nhở của hệ thống cuối cùng cũng tới.

【Nhiệm vụ hàng ngày: phản bội đã hoàn thành. Mục tiêu nhiệm vụ: phản bội ba nguời chiến hữu/ băng hữu/ đội hữu tín nhiệm nguời. Khen thưởng dựa trên thực lực của nguời bị phản bội.

Nhiệm vụ tình huống: Goldentooth Belha, Silverhook Belha, Lilith Milan, ba nguời đều có thực lực tổng hợp từ hoàng kim giai trở lên, tổng chiến lực vượt qua kí chủ hiện tại, nhiệm vụ đánh giá: hoàn mỹ, vượt mức khen thưởng 10 điểm ác trị】

“Nguời ta nói cấm có sai, băng hữu chính là để đem đi bán, các nguời thực đáng giá nha.”

Nhiệm vụ hàng ngày đã làm xong, khen thưởng đến tay, còn lại là trốn chạy...

Đi tới một góc rẽ vắng vẻ, ta khoác lên một bộ pháp bào tơ vàng viền bạc đặc thù, đeo lên một chiếc mặt nạ không có mặt sau đó đứng tại chỗ chờ đợi.

“Ta X... Xin... xin lỗi, đại nhân!!”

Trong nháy mắt, những thành quân vừa rồi còn nghĩa bạc vân thiên lập tức trở thành một đám bé gái ngoan ngoãn để bảo.

Rất nhanh, khi Diana dẫn theo một đội nữa đi qua, sau khi nhìn đến ta, những phô trương lúc nãy liền tan biến, tất cả các nàng đều cảm như ve đến mùa đông. Cuối cùng, thân là đại đội trưởng thành quân, nàng nhắc lên dừng khí:

“Pháp quan tối cao, Vô Miên giả đại nhân, tại... tại sao ngài lại tới nơi này?”

Đúng vậy, ta, vu yêu Roland Lam, có một thân phận khác; đó chính là chấp pháp giả tối cao Vô Miên giả đại pháp quan của thành Sulfur, ta chính là sếp của những thành quân trước mắt, không, phải là sếp của sếp của sếp của các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vu Yêu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Tối cao chấp pháp giả

Thành Sulfur là một địa phương tốt, đây là điều cả địa hạ thành đều công nhận.

Nếu muốn nói đến cùng thành Sulfur tốt như thế nào, vậy trước tiên phải nói địa hạ thành là một thế giới như thế nào.

Trục xuất chi địa, đó có lẽ là nhận thức chung của tất cả mọi chủng tộc trên mặt đất.

Địa hạ thế giới là khu trống của đại lục Nahri, diện tích của nó khó có thể tính toán, địa hình càng phức tạp đến nỗi không cách nào trắc lượng, nghe nói ở đâu đó còn có thông đạo dẫn đến Abyss.

Nguyên thủy nơi đây không có bao nhiêu cư dân, tuy nhiên, theo sự thay đổi của thời đại, nó trở thành nơi những kẻ bị xua đuổi tụ tập lại với nhau.

Ở chỗ này có kẻ bị trục xuất khỏi tộc tinh linh – ám tinh linh, kẻ bị trục xuất khỏi tộc Dwarf – Gray Dwarf, orc thì có đến bốn thành chi tộc bị đuổi đến nơi này, thậm chí cả loài rồng cường đại cũng xua đuổi hai tộc rồng đỏ hung tàn và rồng đen xảo trá đến địa hạ thành.

Bá chủ của mặt đất – nhân loại – đương nhiên không ngoại lệ, tuy rằng trong nhân loại không có phân chia chi tộc, thế nhưng thành phần bị đuổi đến lại là nhiều nhất; ma nữ, dị đoan, tà giáo đồ, vu sư, vọng linh pháp sư, nhà cách mạng, kẻ sùng bái ác ma, nhà khoa học... đủ các thể loại.

Địa hạ thế giới hết như đồng rác, của tất cả các chủng tộc.

Thời gian trôi đi, đến hôm nay, số chủng tộc ở địa hạ thành đã phức tạp tới mức không thể nào thống kê, thế nhưng vẫn có một điểm được coi là chân lý tại chỗ này.

Luật rừng.

Cho dù xem tại hỗn loạn trần doanh thì nơi đây cũng là hỗn loạn nhất, các thành chủ công thành đoạt đất, chiến tranh liên miên. Bọn họ đoạt lãnh địa, vây hãm thành, cướp của cải, biến dân thường thành nô lệ. Đương nhiên, các quốc gia trên mặt đất cũng chẳng khác là bao, thế nhưng dù sao ở tại mí mắt của chúng thần thuộc trật tự trần doanh nên cũng có kìm chế, lấy hoà bình làm chủ. Ở khu vực dưới lòng đất này, chiến tranh, chỉ một căn một ý nghĩ loé lên trong đầu ai đó, liền lập tức nổ ra.

Cũng vì thế, những kẻ có thể sống tại nơi hỗn loạn như vậy, hiển nhiên không phải kẻ yếu.

Theo giới thiệu của trò chơi, địa hạ thế giới mãi đến giai đoạn giữa của mới mở cửa, người chơi phải trên bốn mươi cấp mới được phép lập đội đi vào.

Đại bộ phận thành thị ở địa hạ thành, vì lí do chủng tộc quá hỗn tạp, thường đều do một chủng tộc nắm quyền thống trị tất cả các chủng tộc khác.

Vậy nhưng thành Sulfur có chút khác biệt.

Toà thành tọa ở rìa dãy Sulfur này có lịch sử không dài, tính đi tính lại chỉ có một trăm ba mươi năm, tại trong mắt những chủng tộc có thọ nguyên lâu dài chỉ là ánh sáng vụt qua. Thế nhưng nơi đây lại làm được điều mà những linh chủ khác mấy ngàn năm nay không ai làm được:

Không chiến tranh, không quý tộc, không áp bức.

Nơi này thậm chí còn không có chủng tộc thống trị. Thành chủ Adam Hans tuy từng là một anh hùng cực kì nổi danh, thế nhưng hẳn chỉ có thể một thân một mình đảm nhiệm thành chủ, nhân loại tại nơi này là chủng tộc thiểu số, tự nhiên không có cách nào có đủ lực lượng trở thành giai cấp thống trị.

Nhất là khi cái tên thành chủ bị người ta đùa là đầu toàn cơ bắp đó, hoàn toàn không có hứng thú gì với quyền lực và lãnh địa.

Khác với những thành thị khác hơi tí tụ tập số lượng hơn vạn quân đội, thành Sulfur chỉ có mấy trăm bộ đội đội nghi trọng và đội trị an. Lực lượng vũ trang mạnh nhất chính là đội thành quân với nhân số chủ yếu thuộc tộc ám tinh linh, thế nhưng đội thành quân biên chế nhiều nhất cũng không quá 800.

Tại nơi hỗn loạn như địa hạ thế giới, yêu hoà bình liền tương đương với dễ bị bắt nạt, một toà son thành nho nhỏ dựa lưng vào dãy núi Sulfur tất nhiên cực kì hấp dẫn ánh mắt của nhiều linh chủ.

Thế nhưng sau mấy trận chiến, những ánh mắt dư thừa đó nhất loạt nhắm tịt.

Nguyên nhân? Năm tay dư thừa đó nhất loạt nhắm tịt.

Không có quân đội? Thực tế là không cần.

Aainmetheus, có “mỹ dự” Veron’s disaster, con rồng đỏ cấp thượng cổ, một con rồng hung ác từng huỷ diệt mấy quốc gia trên mặt đất, không hiểu sao lại chọn một quảng mạch trong dãy Sulfur làm chỗ ở, nhân tiện nhậm chức thánh thú thủ hộ cho toà thành này.

Adam Hans, một trong những anh hùng nổi danh nhất hiện tại, từng đánh chết vị Vinh Dạ vong linh đại đế, cứu lấy thế giới, cho dù đến địa hạ thành cũng từng một mình đánh sập một toà thành của ám tinh linh, nơi đó có đến bốn, năm vạn ám tinh linh, mười mấy vạn người thuộc các chủng tộc khác.

Nghe đồn, Vinh Dạ đại đế là vị vong linh quân chủ duy nhất đột phá lên bán thần cấp trong suốt mấy ngàn năm qua, kẻ có thể đánh bại hấn đương nhiên là bán thần cấp, vì thế, Adam cũng là một ứng cử viên mạnh mẽ cho danh hiệu kẻ mạnh nhất hiện tại.

Đại hiền giả Margareth, có vinh dự đầu hàm là “Thiên đường chi tử”, từng cùng Adam đồng thời phong ấn Vinh Dạ đại đế, truyền thuyết kể rằng có khả năng một mình triệu hoán một quân đoàn thiên sứ, cơ bản không thể tưởng tượng.

Nghe nói, những kẻ từng dẫn binh đánh thành Sulfur, thậm chí còn chưa nhìn thấy tường thành đã bị một trong ba cự đầu “khuyên lui”...

Cũng nghe nói, chỉ cần ba cự đầu còn tại, thành Sulfur là không thể công phá.

Theo hệ thống đánh giá, ba gia hoả này đều có khuôn là hoàn mỹ siêu cấp Boss, cấp độ cũng có 2-300, đừng nói hiện tại, cho dù ba hay bốn lần big update nữa cũng không phải thứ đám thành chủ mới khoảng cấp 8-90, miễn cưỡng gọi là truyền kì giai kia, có thể đối phó.

Mà dưới sự cường lực che chở đó, lại thêm không có giai cấp thống trị, vì vậy nơi này mới trở thành vùng đất lạnh hiem hoi giữa cả địa hạ thành hỗn loạn.

Chỉ có vũ lực không tất nhiên không đủ, đại hiền giả Margareth tự thân đảm nhiệm quan hành chính, điều khiển tất cả sự vụ ngay ngắn rõ ràng, mà ta thì trở thành đại pháp quan Vô Miên giả, tự thân sáng lập nên bộ hiến pháp hoàn thiện nhất đại lục Nahri.

Còn Adam, tên đầu toản cơ bắp như hấn ngồi im lìm vật biểu tượng là đủ rồi.

Lần trước bị thành quân chất vấn, ta không có nói sai, ta thực sự là một viên chức tốt, ta có chức vị công tác là tối cao chấp pháp giả nha.

Tuy ba lần từ vong làm kìm ức và tri thức của ta tổn thất không ít, thế nhưng số lượng lưu lại vẫn đủ dày. Dựa vào kinh nghiệm làm quan toà và luật sư ở thế giới trước, tại mảng pháp luật này, ta chính là kẻ dẫn đầu thời đại. Thế là, ta vì thành Sulfur lập nên bản hiến pháp kinh điển của cả địa hạ thành lẫn mặt đất.

Mẫu thuẫn chủng tộc? Ta copy “Ta có một giấc mơ” của Martin Luther rồi đem khắc tại cửa thành và trung tâm quảng trường, mỗi người khi ra vào thành đều phải xem một lần, đây là bước thứ nhất.

Bước thứ hai, ta đem kì thị chủng tộc liệt vào trọng tội, sau đó mượn xem một hệ liệt chính sách xử lí vấn đề mâu thuẫn chủng tộc, tiếp theo tìm mấy tên không vừa mắt tiến hành giết gà dọa dọt.

Thế là, chỉ ít trên mặt ngoài, cả thành Sulfur trở thành nơi chủng tộc bình đẳng, điều vốn là không thể trên đại lục Nahri.

Mà ta biết, chỉ cần một quy tắc nào đó được thừa nhận ở bề ngoài, sau một thời gian vận hành đủ dài, khi mọi người đã quen với sự tồn tại của nó, khi đó quy tắc ấy sẽ chân chính trở thành quy chuẩn đạo đức và luật pháp.

Làm một vong linh bất tử, ta thừa nhất chính là thời gian và tinh lực, qua nhiều năm công tác, chỉ ít tại thành Sulfur quy tắc đó đã ăn sâu vào mọi người tiềm ý thức.

Quan hệ hài hoà giữa các tộc quần là nền tảng của sự phồn vinh tại thành Sulfur, mà đi sâu thêm một bước vào nền tảng đó, chính là an ninh.

Tội phạm giết người cướp của tại thành thị khác chỉ cần đền tiền là đủ, không ít quý tộc và phú thương căn bản không đem ngoại tộc xem là người. Nhưng tại nơi này của ta, tại nơi không có quý tộc này, giết người thì phải đền mạng, không có khoan thứ. Thế là dưới sự đe dọa của luật pháp, tình hình an ninh chuyển biến trở nên tốt đẹp rất nhiều.

Đương nhiên, yếu tố bạo lực là điều không thể thiếu. Đảm nhiệm công tác này chính là một đám kì hoa ám tinh linh, một đám vì tín ngưỡng thánh quang mà bị trục xuất ám tinh linh. Dựa vào lượng lớn tài nguyên của ta, các năng trở thành đội trị an quan được người người tín nhiệm.

Có đôi khi ta cũng hối hận tại sao nuôi đám thành quân trở nên quá mạnh, trang bị quá tốt, khiến nhiệm vụ hàng ngày của ta càng lúc càng khó làm, số lần bị bắt nhốt càng lúc càng cao... Khục, sự tình đem đá nện chân mình này tốt nhất nên bỏ qua, chúng ta tiếp tục kể câu chuyện tâm huyết của kẻ xuyên việt ở địa hạ thành.

Những nơi khác, điều đầu đầu nhất chắc là xung đột tín ngưỡng. Nếu là thành thị khác có lẽ rất khó xử lí, bởi lẽ người thống trị thường cũng tín ngưỡng một vị thần nào đó. Nên nhớ, ở đại lục Nahri, thần là có thật. Cũng vì vậy, nếu đã là tín đồ của vị thần nào đó thì làm sao có thể bảo đảm sự công chính, những điều bất công đó tất nhiên sẽ trở thành mồi lửa châm lên các cuộc xung đột.

Còn tại toà thành thị này... Rõ ràng đó Aainmetheus tín ngưỡng vàng, Adam Hans nổi tiếng là kẻ vô thần, còn Margareth, nàng tín ngưỡng tri thức cùng... Adam...

Không sai, việc này ai ai cũng biết, chỉ có tên đầu toản cơ bắp kia không biết, ta cùng tiểu Hồng đều nhìn không nổi nên mới có hai vụ náo loạn hôn lễ kia.

Đương nhiên ta không phủ nhận mình cũng là có chút tư tâm, trừ lượng lớn ác trị, gương mặt sắp khóc ấy của Adam thật sự khiến người rất vui vẻ.

Lại lạc đề, tiếp tục nói đến địa hạ thành đi.

Tín ngưỡng của ba cự đầu đều không bình thường, mà ta, nếu nói đến tín ngưỡng, chắc cũng là tinh thần ‘khiến kẻ phạm pháp bị phạt đích đáng’, ‘để người vô tội nhận được sự bảo vệ của pháp luật’ của thế giới trước. Thế là, ta làm một chuyện không thể tưởng tượng ở thành Sulfur, quy định nơi đây trở thành một nơi có tự do tín ngưỡng.

“Tự do tín ngưỡng là quyền cơ bản của cá nhân, tại phạm vi trong thành, việc truyền đạo là được phép, tuy nhất bất luận cơ cấu tôn giáo nào đều không thể sử dụng vũ lực hoặc đe dọa sử dụng vũ lực, kẻ vi phạm bị trục xuất khỏi thành Sulfur.”

Vì vậy nơi đây có đủ loại tín ngưỡng, tín ngưỡng ác ma, thánh quang, đại địa... cái gì cũng có. Thế nhưng nếu vùng cờ hiệu tín ngưỡng đè ức hiếp người khác thì chắc chắn bị phạt cực nặng.

Trong khi những thành thị khác ở địa hạ thành động một tí là nội chiến, chính trị tranh đoạt, giáo hội thánh chiến, kẻ mạnh được phép tùy ý ức hiếp kẻ yếu. Thành Sulfur của chúng ta lại có đủ các yếu tố: an ninh ổn định, luật pháp kiên toàn, hành chính hiệu suất cao, hoà bình, trật tự... điều này hấp dẫn rất nhiều cư dân cùng thương nhân, khiến nó ngày càng phồn vinh, trở thành địa hạ thiên đường.

Thực ra không phải thành Sulfur tốt thế nào, chỉ là địa hạ thành quá loạn khiến người ta có ảo giác nơi đây quá tốt.

Vì thế, lượng lớn tài nguyên cùng cư dân cuộn cuộn chảy vào chỗ này, khiến thành Sulfur càng lúc càng thịnh vượng.

Thậm chí thánh đường giáo hội cũng kinh ngạc khi biết tình trạng của nơi này, phải ra nhiều mục sư cùng thánh kỵ sĩ đến lấy ‘kinh’. Có rất nhiều thánh kỵ sĩ thấy chán kinh với trạng thái chung sống hoà bình của nhiều chủng tộc ở đây, nguyện trú nơi này, một bên học ‘bảo điển do thánh quang ân tứ’, một bên cảm hoá ‘địa hạ tà ác cư dân’.

Những tên thánh kỵ sĩ đó là thứ ta ghét nhất, có khi ta thực sự muốn tháo mặt nạ xuống, nói cho bọn chúng biết ‘trật tự bảo điển do thánh quang ân tứ’ đó là do một tên vụ yêu tà ác tự tay làm ra, không biết có tên nào bởi thế mà sụp đổ tín ngưỡng hay không.

Mà hiện tại, khi bị bắt giữ, cái vỏ bọc ta muốn tháo ra trước mặt lũ thánh kỵ sĩ trở thành bình chứng tốt nhất của ta.

Bất cứ người nào cũng không ngờ rằng, vị Vô Miên giả công chính liêm minh, vĩnh viễn chính xác kia lại là tên vụ yêu khủng dờ bị nước vào đầu Roland Lam.

Lúc trên cương vị viện trưởng pháp viện, bất luận thế nào, ta luôn kiên trì muốn đeo mặt nạ, bởi vì do cái hệ thống vụ yêu tà ác không bình thường kia, ta nhất định không thể nào bảo trì uy nghiêm. Trong khi đó, đối với một kẻ tài phán giả chấp chương thiên bình, uy nghiêm cùng quyền uy luôn là trọng yếu nhất.

Một hiến pháp không có quyền uy cùng sợ hãi chỉ là đồng giấy lộn.

Lúc này, uy nghiêm ta tích lũy bao năm dẫn đến tác dụng cực lớn. Ta chỉ đứng ở chỗ này, không cần nói một lời, chân của cả đám thành quân đều đang run cầm cập chứ đừng nói đến việc xem xét thật giả.

Ta xoay người, nhìn trung đội trưởng Diana.

“Đại... đại nhân!!”

Không sai, thanh âm run run, quả nhiên đang chột dạ.

Ta là sếp của sếp của sếp của các nàng, điều đó không chỉ đơn giản quan hàm cao hơn. Các nàng là thành viên của đại đội thành quân, mà thành quân là cơ cấu trực thuộc chấp pháp sảnh, chấp pháp sảnh là cơ quan trực thuộc pháp viện, còn ta, Vô Miên giả, chính là tối cao chấp pháp giả kiêm viện trưởng pháp viện.

Trong hiến pháp ta có ghi, thân là hạ cấp chấp pháp cơ quan, đại đội thành quân không có quyền độc lập chấp pháp, các nàng chỉ có thể nghe theo chỉ huy của cấp trên, mà muốn khai triển loại đại hình chấp pháp như ‘nghiêm trị’ tất phải báo cáo lên pháp sảnh, sau đó pháp sảnh ít nhất cũng phải gửi một tờ báo cáo lên pháp viện trước khi hành động.

Thế mà, ta, viện trưởng pháp viện cho đến nay không có thấy tờ báo cáo liên quan nào!

“Hành động vượt quyền hạn?...”

Đương nhiên là hành động vượt quyền hạn, ta hôm qua tặc hồng bộ tự lệnh thành quân, hôm nay liền bắt đầu ‘nghiêm trị’, làm sao kịp nhận phê chuẩn từ cấp trên, nếu muốn trình báo, trước tiên muốn tại đồng đồ nát của bộ tự lệnh chính lý ra một bộ công văn, đây là công trình lớn nha.

Ta chỉ lăm bắm một câu, khuôn mặt Diana liền trắng bệch.

“Không quân nói hoa mỹ thế nào, quyền chấp pháp là hành vi bạo lực của công quyền; người chấp pháp là công cụ bạo lực của kẻ thống trị. Một công cụ nếu có suy nghĩ riêng, tùy ý làm xằng, đó cũng là lúc công cụ báo hồng.”

Đây là danh ngôn của ta, cũng là lời cảnh cáo được ghi trong sổ tay mỗi tên thành quân.

Chắc các nàng dự tính đột nhiên tập kích, sau đó lại tu bỏ trình tự công việc, nếu là ngày trước chấp pháp sảnh cùng với pháp viện cũng mở một mắt nhắm một mắt, đáng tiếc, các nàng không ngờ lại gặp ta, bị sếp bắt quả tang.

Ta bình tĩnh nhìn các nàng, làn da của ám tinh linh nguyên bản đen ngăm ngăm giờ đã trắng như vong linh.

Chấp pháp vượt quyền, không kẻ lí do, không kẻ thành quả, đây là một hành vi cực kì ác liệt. Người hôm nay có thể vượt quyền thực hiện ‘nghiêm trị’, ngày mai người có phải hay không muốn vượt quyền vây công phủ thành chủ?

Án theo hiến pháp, người chấp pháp vượt quyền nhẹ nhất bị xử trục xuất vĩnh viễn.

Những ám tinh linh này lâm vào tuyệt cảnh, nếu là các trưởng quan khác có lẽ còn có thể châm chước, xử lí sau đó có thể nặng có thể nhẹ. Thế nhưng vị Vô Miên giả trước mắt chính là pháp điển hoá thân, người biến luật pháp trở thành một loại lực lượng được trật tự công nhận giống như thánh quang, kẻ từ trước đến nay chưa bao giờ có tiền lệ châm chước hay thả nước.

Đội trưởng đội thành quân Diana mặt đầy đáng chất, hiện tại tất là lúc phải đứng ra.

“Chẳng lẽ, qua bao nỗ lực, ám tinh linh ‘tà ác’ mãi mới được các thị dân thừa nhận, cứ như thế thành công đã trảng sao? Rời khỏi thành, đi ra bên ngoài, lần nữa gia nhập tàn sát và máu tanh... Ta phải làm gì để giao phó với những chị em đây?”

Thiếu nữ cắn chặt môi đến bật máu, hai mắt lệ ngập tràn, nhớ tới quá khứ chém giết trước đây, nghĩ đến tộc nhân của mình sau khi bị trục xuất khó khăn lắm mới tìm tới ngôi nhà hạnh phúc mới, khuôn mặt tiều tụy của Diana tràn đầy vận vẹo cùng thống khổ.

“Đại nhân... đây là quyết định của cá nhân ta! Nếu muốn xử phạt, thỉnh chí phạt một mình ta!” đội trưởng đội thành quân bỏ xuống tôn nghiêm, quỳ xuống cầu tình.

“Đại tỳ Diana!”

“Không phải lỗi của đại tỳ, chúng ta làm vậy chỉ vì tình trạng trị an của thành Sulfur!”

“Đúng thế, dựa vào đâu xử phạt chúng ta!”

Các thành quân kị sĩ xung quanh vây lấy đội trưởng của các nàng, tâm tình kích động, có biểu hiện phản kháng hoặc bạo động, thế là...

“Pháp chú: Yên lặng!”

Theo lời nói của ta, một loại pháp lực kì ảo khó hiểu sinh ra tác dụng, trong không gian, một thanh pháp chuỳ rơi xuống, cả một mảnh đất đều vì thế mà rung chuyển.

Tuỳ theo sự lan truyền của gọn sóng màu bạc, không chỉ các thanh âm tan biến, sự phẫn nộ dâng trào của chúng nhân cũng hoá thành bọt nước.

Tại thế giới thần kì này, khi loại khái niệm tín ngưỡng như trật tự cùng thánh quang đều có thể trở thành gốc của lực lượng, như vậy, luật pháp cũng hoàn toàn có thể nhận được lực lượng siêu tự nhiên chống đỡ.

Tuy nhiên, lúc cái linh hồn lạc ấn thứ tư xuất hiện khi ta đang thẩm phán, người chấn kinh nhất có lẽ là ta. Điều này minh chứng hiển pháp do ta sáng lập đã được căn nguyên của thế giới thừa nhận, trở thành một bộ phận của căn nguyên trật tự.

Pháp tắc là lực lượng, ngôn ngữ đã tồn tại, quy tắc của thế gian là pháp luật. Chúng ta, những kẻ chương không quy tắc và luật pháp, lời của chúng ta là quy tắc của thế gian.

Đó, là pháp chú thuật.

Nó là sản phẩm kết hợp của pháp lý và ma pháp. Tuy có nguồn gốc từ loại hình chân ngôn thuật của pháp sư và giới luật thần thuật của mục sư, thế nhưng nếu người sử dụng thoả mãn điều kiện sử dụng hà khắc, pháp chú thuật lại có uy lực lớn hơn nhiều.

Hiện tại, ta đang xử án, những thành quân này là bị cáo, hèm nhỏ này, hiện tại là pháp đình.

Thân là quan toà, ta nói yên lặng, chúng sinh tất phải yên lặng nghe ta nói.

Thiên phú kháng ma của ám tinh linh không có ý nghĩ nào khi đối mặt với pháp chú của ta, khả năng ngôn ngữ của các nàng bị tước đoạt, cả người phảng phất bị ngâm vào nước đá, lạnh từ đầu đến chân, khiến các nàng tỉnh táo lại.

Các nàng nhớ tới, người trước mắt không chỉ là tối cao chấp pháp giả, hẳn còn là một vị đại pháp sư thực lực sâu không lường được.

Hắn phát minh ra hệ thống pháp chú thuật, khiến môn ma pháp độc đáo này vang danh thiên hạ, thậm chí khiến các hiền giả và đại chủ giáo trên mặt đất tiến hành tham khảo, học tập, biến pháp viện thành thánh địa nghiên cứu pháp chú bí ảo.

Hắn còn sáng lập ba loại tiến giai nghề nghiệp: công chính kị sĩ, thẩm phán giả, pháp chú sư, đủ để so sánh với các nghề nghiệp thánh quang kị sĩ, hồng y giáo chủ, khổ tu giả của giáo hội.

"Thật đáng sợ..... không thém nhìn làn da kháng ma của ta."

“Không thể đoán được đẳng cấp, không cảm giác được sóng ma lực, thế nhưng ít nhất cũng tương đương Thánh vực.”

Tại trong mắt các nàng, kháng mệnh tức là khiêu chiến tất cả công quyền của thành Sulfur, coi như chạy cũng chưa chắc chạy thoát. Trước mặt những ám tinh linh hiện tại là viễn cảnh bị trục xuất khỏi thành.

Tại trong tuyệt cảnh, tất cả cúi thấp đầu, chờ đợi ta thẩm phán.

“Đại nhân, mong ngài vì bao năm nỗ lực của ta, chỉ xử phạt mình ta thôi!”, Diana quỳ xuống, khóc nức nở.

Kị sĩ trưởng quý, các kị sĩ bình thường sao còn đứng được, thế là trước mắt một mảnh tất cả quỳ xuống.

Ai u, nhìn cảnh tỷ muội tình thâm này, ta có chút rung động nha.

Trên thực tế, Diana là đại kỵ sĩ truyền kì giai cấp 81, thực lực tổng hợp còn cao hơn ta, hiện tại run sợ như vậy, ngoại trừ do chột dạ, còn là do mấy thần khí mặc trên người ta.

Bộ pháp bảo màu bạc này là ta phụ ma lúc toàn thịnh, vốn chỉ để dọa người, về sau khi làm quan toà thì dùng đến dọa tội phạm, sau khi lĩnh ngộ pháp chú, không hiểu sao một cái pháp bảo cấp tinh xảo bỗng biến thành á thần khí.

【Á thần khí: sự uy nghiêm của tư pháp (đã buộc chặt)】

【phòng ngự:10 (giáp bản bằng thép cũng chỉ có 5 điểm phòng ngự, giáp vải mà như thế này quá không bình thường)】

【Đặc hiệu một: Tội nhân tự thảm: khiến tội nhân chột dạ, áy náy, sợ hãi, tăng cường tác dụng theo thời gian, tội nhân phạm tội càng nặng, áy náy càng nhiều, hiệu quả càng tốt. Người vô tội miễn dịch hiệu quả.】

【Đặc hiệu hai: thiết diện thâm phán: người mang có mị lực cố định bằng 100, hiệu quả chống lại phép thuật dạng mị hoặc, dò xét, huyền thuật +20】

【Đặc hiệu ba: người mặc không đủ thực lực để mở ra】

【Đặc hiệu bốn: người mặc không đủ thực lực để mở ra】

【nguyên rủa: trọng lượng của pháp chú: người mặc thần khí phải có đủ tư cách và thân phận của tư pháp giả cùng chấp pháp giả, thực hiện chức trách một cách công chính. Một khi vi phạm, vì tư lợi mà khinh thường pháp luật, mở miệng nói bừa, pháp bảo hoá làm thần hoá bất diệt, huỷ diệt nhục thân và linh hồn người mặc】

【“Hãy cẩn thận khi vận dụng quyền lợi trong tay, pháp chú rơi xuống, quyết định đưa ra không chỉ ảnh hưởng đến hưng suy của cá thể, càng là uy nghiêm và công chính của luật pháp — tối cao chấp pháp giả Vô Miên giả”】

Tại đại lục Nahri, từ á thần khí trở lên kiểu gì cũng gặp phiền toái như thế khi trang bị, hiệu quả cường đại liền dính một hai nguyên rủa gì đó.

Kiến pháp bảo này cũng thế, dù trí lực không thêm, pháp thuật hiệu quả không tăng, chỉ có phụ gia thêm mấy đặc hiệu cực mạnh, thế là dính thêm một cái nguyên rủa.

Cũng phải công nhận hai đặc hiệu giúp ta rất nhiều việc, hung phạm cuồng đến đâu chỉ cần còn một ít lương tri khi đứng trước mặt ta đều biến thành gà con, đặc hiệu hai thì giúp thân phận của ta ẩn giấu đến tận bây giờ.

Còn nguyên rủa? Ta không thêm nhìn! Không được vi phạm pháp điều, không được nói bừa, đối với ta có gì mà không được. Đầu tiên, ta vốn là một tên quang côn, thế thì làm gì có lí do khiến ta vì tư lợi mà khinh nhờn luật pháp. Còn chuyện không được lừa người, ta trước nay đều không nói bừa, người hiểu sang nghĩa khác đâu trách được ta...

Nói cách khác, nguyên rủa đối với ta vô hiệu, đặc hiệu của thần khí lại là thực tại.

Hiện giờ, đám ám tinh linh thánh quang kỵ sĩ chấp pháp vượt quyền, hồ thẹn trong lòng, sự áy náy tại tác dụng của á thần khí biến thành gông xiềng đè lên các nàng, khiến các nàng muốn thẳng lưng cũng không được.

Theo dự đoán của ta, ta chỉ cần đứng đây liền tạo cho đối phương uy áp không kém uy áp của rồng, thậm chí còn tùy theo quá trình thâm phán từ từ tăng lên, nếu ta bức thêm một chút, làm không tốt có khi nhìn đến thiếu nữ bị dọa đái ra quần.

Nói chung như thế đủ rồi, đến đường cùng chó cũng biết nhảy tường, ta vốn cũng không định đuổi các nàng ra khỏi thành.

Thế là ta xoay người rời đi, nói lại một câu:

“Ta đi ngang qua, không nhìn thấy gì. Ngày mai, đại đội trưởng của các ngươi phải đến bổ sung thủ tục.”

Lời vừa dứt liền có tiếng khóc vui mừng truyền đến, sau đó là tiếng cảm ơn không dứt:

“Đa tạ đại nhân!!”

Khi ta biến mất nơi góc phố, đám ám tinh linh ngã thành hàng dài, có người ôm nhau cùng khóc, chúc mừng cùng vượt qua nguy cơ, ta cũng cười vui vẻ dưới lớp mặt nạ.

“Vô Miên giả đại nhân, mới nhìn rất đáng sợ, thực tế cũng là người tốt nha.”

“Vừa rồi thật đáng sợ! Momo sắp ngạt thở đến nơi, chị Diana cho Momo dựa tựa.”

“Nha đầu chết tiệt, đừng sờ loạn, háo sắc như vậy thì đi tìm Lilith Milan đi.”

Ta đứng một bên nghe trộm, sắp cũng có trách nhiệm nghe tiếng lòng của nhân viên nha... chắc, cô bé kia hình như tên Daisy, thật biết nói chuyện. Ta đương nhiên là người tốt. Ừm, tâm tình ta hiện rất tốt, đã vậy xử các nàng nhẹ thêm một chút. Thế nhưng ngay lập tức tâm tình của ta lại tụt xuống.

Bởi vì góc đường bên kia, nữ bộc trung thành Eliza của ta đã sớm chờ ở đó.

“Chủ nhân, ngài đôi nét, cư nhiên tha các nàng?”

“Luật là chết, người là sống, luật mà không có tính dẻo sớm hay muộn sẽ bức người oán thán, các nàng hành động và động cơ vốn dĩ vô tội chỉ là trình tự thủ tục sai luật, trục xuất thì nặng quá. Xem, đại gia ta xử trí thoả đáng không, giờ gây thật cao, sau đó hạ xuống chậm chậm, đây mới là cách làm của thượng vị giả, người tốt nhất nên học theo một ít.”

“Thật?” vị ác miệng nữ bộc nhếch miệng, không để ý sự đắc ý và mặt mũi của ta chút nào.

“... Một lần đùa chết không vui, ha ha, thu hoạch hôm nay thật phong phú, không chỉ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ hàng ngày, cái chuỗi của đại đội thành quân cũng vào tay, ha ha, những cô gái trẻ, ngày mai giương mắt lên xem ta xử lí các người, cư nhiên dám cướp lương thực trong miệng a Bảo của ta.”

Ta đương nhiên nhớ được Diana, cái mụ la sát dám cướp cục xương từ trong miệng a Bảo.

Ngày mai, chờ người đến pháp viện, ta sẽ cho người biết cái gì gọi là cơn giận của sếp, cái gì gọi là quấy rối không bạo lực, cái gì gọi là thẩm án văn phòng.

Đem các người đuổi ra khỏi thành? Cả thầy địa hạ thành, âm tình linh tín ngưỡng thánh quang chỉ có duy nhất đám này, đồ chơi và công cụ hiếm có như vậy làm sao ta dễ dàng buông tha.

Trước mặt ta, Eliza thờ dãi bó tay.

“Đúng là không thể hi vọng vào lương tâm của ngài.”

“Không, ta là người tốt, có một ngày ta sẽ biến ác trị trở lại thành thiện trị, sau đó nỗ lực làm việc thiện, như thế ta cũng có thể có được thanh danh tốt.”

Từ ý nghĩa nào đó, ta là bị cái hệ thống kia bức đến... Muốn kiểm điểm số tất phải làm chuyện xấu, làm chuyện xấu thì danh cũng thối, hại ta đến lúc đi làm cũng muốn đeo mặt nạ...

Cái này cũng không sao, không thể nhịn được vẫn là do...

“Đều là cái mặt nạ cùng pháp bào đáng chết kia, rõ ràng là bộ thần khí, vậy mà khiến nữ hài nhìn đến ta liền sợ gần chết hoặc suýt đá ra quần, hại ta lớn như thế vẫn không có bạn gái.”

“Không, có vấn đề không phải pháp bào và mặt nạ, có vấn đề là ngài, vụ yêu đi kiểm bạn gái?... Chắc, chuyện cười này khiến người ta cười không nổi, à đúng rồi, nghe nói lúc ngài còn là nhân loại đến lúc chết vẫn còn tò rĩnh... Tuy hiện thực rất tàn khốc, thế nhưng xin chủ nhân đừng trốn tránh hiện thực.”

“Hừ, ta không kể vì sợ hù dọa người, thực sự lúc đó có người nói muốn gả cho ta.”

“Ai u, tiểu thư nhà ai có tính luyến thi biến thái như vậy?... Không, ta hiểu rồi, khẳng định là bé loli không hiểu sự đòi nào đó đúng không, cho viên kẹo liền đồng ý đem mình gả đi. Chắc, vì không được hoan nghênh liền tìm bé gái tới thoả mãn tôn nghiêm của chính mình, thật đáng thương... Ai nha, vì sao sắc mặt chủ nhân khó coi vậy, chẳng lẽ Eliza đoán đúng?”

“Eliza chết tiệt! Ta... ta cũng muốn làm người tốt nha! Ta cũng muốn có bạn gái nha!”

Thế là, cả thành Sulfur may mắn có dịp được thấy vị tối cao chấp pháp giả của họ vừa khóc vừa chạy...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Công tác

“Đại nhân! Những bán dương nhân như chúng ta đời đời chỉ sống nhờ chăn dê, ngày đó, chúng ta khó khăn lắm mới tìm được một mảnh đồng cỏ phì nhiêu, vừa vận có thể giúp các bảo bối của chúng ta ăn no, vậy mà bọn ma quỷ này bỗng dung tiến đến...”

“Đúng vậy, các nàng đoạt đi bảo bối của chúng ta, cư nhiên cướp của chúng ta còn mặt dày xưng là chấp pháp giả, nơi nào có chấp pháp giả lại đi cướp giữa ban ngày ban mặt như vậy?”

Trước mặt ta, một đám bán dương nhân (nửa người nửa dê) bày tỏ sự phẫn nộ trong lòng, những bán thú nhân nhỏ bé này nổi danh vì sự lăm mồm và giáo hoạt, lúc này, gò má chúng chảy đầy nước mắt, hết như vừa chịu oan to bằng trời.”

“Đại nhân, người phải làm chủ cho chúng ta, toàn bộ gia sản của chúng ta đều bị những ác ma này cướp đi.”

“Đúng, đúng, tiểu Charles đáng thương của ta, mới sinh ra được hai tháng đã bị những ác ma này bắt rồi đi mẹ.”

“Con dê nhỏ đáng yêu của nhà ta, thật là một lũ sói cái độc ác, chúng tới nhà chúng ta...”

Kẻ khóc đến trời sầu đất thảm ta thấy nhiều, thế nhưng nguyên một đám kêu khóc thảm thiết như vậy ta vẫn thật sự ít thấy, không hổ là bán dương nhân, có tên còn chế ra giai điệu vừa khóc vừa hát...

Ta cực kì rung động, nhìn hồi lâu, sau đó mới phát hiện bài hát ấy có trình độ không cao, quanh đi quẩn lại chỉ có vài ba câu, thế là ta mất hứng thú, ngáp một cái rồi đưa ra phán quyết:

“Không tồn tại chấp pháp giả chấp pháp không thích đáng, bộ lạc Khamsin phải nộp toàn bộ tiền phạt mới có thể lấy lại số dê bị giam giữ, đây là phán quyết cuối cùng, không thể kháng án.”

“Đại nhân.”

“Ta bị oan!”

Tại trên vành móng ngựa, bị cáo – phó đội trưởng thành quân Amanda – thở dài một hơi, tại chỗ ngồi của nguyên cáo lại vang lên tiếng khóc chói tai, thế nhưng ta vẫn bất vì sở động như cũ.

“Pháp cảnh, dẫn xuống đi, người tiếp theo.”

“Tham quan hoành hành, tư pháp bất công, quan ngu bảo hộ quan tham!”

Haizz, mỗi lần đều là thế này, thế nhưng ngay trước mặt bị mắng là ngu vẫn thực khó chịu.

“Ác ý công kích quan toà, phạt 10 đồng vàng. Thuận tiện nói một câu, lần sau còn thả dê trên mặt cỏ thuộc khu vực phủ xanh thành thị, trực tiếp thu toàn bộ bầy dê của các người.”

Chính xác, đám bán dương nhân có quyền được chăn thả súc vật, thế nhưng nếu chăn thả tại khu vực thảm cỏ thuộc đề án phủ xanh thành thị, hành động đó đã từ tự do cá nhân chuyển biến thành tội phá hoại tài sản công rồi.

Nửa năm qua, vì mặt cỏ và vườn hoa bị hư tổn, chi riêng chi phí cho nhân công tu phục đã tốn mấy chục vạn đồng vàng, mà tiền phạt của bọn họ chỉ có mấy trăm đồng vàng tiền mua rom có thay thế.

Đám nửa người nửa dê này am hiểu nhất là thay trắng đổi đen, hiện tại thế mà dám kháng cáo đám thành quân, vu cho họ tội ác ý chấp pháp, cho ta là thằng ngu sao?

“Đúng rồi, tên vừa mắng ta tự giác đến xã khu lao dịch hai tháng. Tên nào còn nói nhảm thì đi theo hắn. Sau này chăn nuôi thì ra đồng mua rom cỏ hoặc ra ngoài thành mà chăn thả, nếu còn chăn thả bừa bãi, trực xuất tộc quần ra khỏi thành.”

Đối với những tên bán dương nhân lười biếng mà xảo trá, một bên thả dê một bên ngủ đã là dạng lao động cực khổ nhất. Để bọn họ làm công việc giống các chủng tộc khác thật không khác gì khổ hình, còn nếu để bọn họ vì người khác lao động miễn phí, tuyệt đối còn thảm hơn so với phạt tù hình.

Trong nháy mắt, khóc nháo không có, hát xướng im bật, bọn họ tự giác xếp thành hàng đi ra ngoài.

“Tốt, tiếp theo.”

Sau đó, nhìn vào hồ sơ, lại nhìn đến bị cáo, ta nhắm lại mi, khó trách quan toà cấp dưới đem bản án này quăng cho ta, cái án này thật sự không dễ phán.

“Bị cáo, Mening Herault, chủng tộc bán long nhân, chức nghiệp thợ săn, bị tố cáo tội bắt cóc và lạm dụng tình dục đồng tính.”

Tên này tội chứng đầy đủ, chính hắn cũng thú nhận không chối cãi, thế nhưng lúc phán xét lại khiến người ta đau đầu.

Tuy nhiên sử dụng thủ đoạn rất dơ bẩn, thế nhưng tên Mening này đã hoàn thành ước mơ của rất nhiều thợ săn: bắt một tên Druid làm sủng vật. Cái đáng nói chính là sau khi thành công, hắn lại ‘vân vơ’ ‘sủng vật’ của chính mình, đặc biệt, tên ‘sủng vật’ đó lúc là gấu, có lúc lại là báo, có khi còn là chim, chỉ không ‘vân vơ’ khi về hình người... Nói thêm một câu, tên Druid kia là nam tính, còn Mening... cũng là nam tính...

“Quá ô trọc, quá buồn nôn! Hành động của hắn ảnh hưởng đến đời sống văn hoá của toàn bộ thành Sulfur, cực lực yêu cầu từ hình tên biến thái thú giao kiêm đồng tính luyến này, trả lại bầu không khí trong sạch cho thành phố.” tên kiểm sát viên tộc địa tinh kháng khái đứng tại vị trí nguyên cáo, vụ án này, sau mấy lần kháng án, đến tối cao pháp đình này đã là lúc then chốt cuối cùng.

“Chúng ta phải chú ý thân phận bán long nhân của bị cáo, ‘cùng thú đồng hành’ là một truyền thống của chúng. Mặt khác, bao dung các truyền thống khác nhau của các chủng tộc khác nhau vẫn luôn là truyền thống của thành Sulfur. Huống hồ, trên văn bản luật không quy định tức vô tội là quy tắc căn bản nhất của hiến pháp chúng ta, trong bộ luật của chúng ta không có cấm hành vi giao cấu với thú đúng không? Nếu không cấm, như vậy đó không phải hành vi phạm tội, suy ra không thể kết tội, càng không được phép từ hình.”

Dựa vào sự am hiểu luật pháp, quan biện hộ tộc tinh linh Cross lại chiếm ưu thế lần nữa. Thế nhưng chính hắn khi nhìn thân chủ của mình cũng tràn đầy xem thường.

Tại trong mắt tinh linh, những kẻ sùng kính tự nhiên, tên thợ săn Mening biến thái này đáng chết một vạn lần, thế nhưng, đây là toà án, hắn không thể bởi vì tư tưởng cá nhân của mình mà bỏ qua chức trách của một quan biện hộ.

Thực tế cũng giống như Cross nói, do không có luật quy định tội hành của hắn, bên viện kiểm sát đến tội danh cũng không thể xác định, như vậy làm sao có thể

xử phạt?

“Phải có luật nào đó quy định tội thú giao buồn nôn đó, nếu như tên khốn này còn vô tội, chúng ta làm sao có thể duy trì sự công chính và uy nghiêm của luật pháp!”

Nghe Cross nói, kiểm sát viên Rowe Golden Coin hét lên như sấm, cho dù không thể nhìn thấy biểu tình dưới tấm mặt nạ sắt, chỉ từ ngữ khí phẫn nộ và đám gân xanh đang nổi trên cổ hần, ta vẫn có thể phán đoán được sắc mặt hần hiện tại thế nào.

Cũng đúng, vì vụ án này, Rowe đã bỏ ra rất nhiều tinh lực, xét xử hai lần, cuối cùng đưa vụ án đến toà án tối cao không phải vì muốn chứng kiến tên biến thái kia trốn thoát khỏi chế tài của pháp luật.

Ta nhìn xuống cái đầu thần lẫn đang đứng trước vành móng ngựa, tên biến thái đó cũng nhìn vào ta, thần sắc thần nhiên, không có tí câu thúc cùng bất an nào của kẻ phải bước lên bục bị cáo.

Dưới tác dụng của bộ thần khí ta đang mặc trên người mà hần còn thần nhiên như vậy, chỉ có thể chứng tỏ một điều, hần cho rằng hần không làm sai, hần vô tội. Vì vậy, thần khí cũng vô hiệu.

“Giá trị quan bất đồng sao? Không, những tên bán long nhân khác cũng không biến thái như vậy. Hần chắc chắn biết luật pháp, hần biết nơi này không thể phán hần có tội. Ha ha, quả nhiên thế giới khác luôn có thể gặp đến một số tội thú vị, thật ‘thú vị’ nha!”

“Ha ha, ta có thể đi về sao? Các sủng vật của ta còn đang chờ ta về cho ‘ăn’ nha.”

Ta cười ha ha, tên bán long nhân kia cũng cười ngu ngơ.

Đối với ta, biểu lộ cười thần nhiên này chính là một lời khiêu khích.

“Đừng!”

Pháp chùy rơi xuống, ta tuyên phán.

“Vô tội, phóng thích.”

Luật không cấm không có tội. Nếu luật pháp ta chế định ra có lỗ thủng, vậy lần này ta nên nhận thua.

Nghe vậy, Mening Herault cười hàm hậu, trên mặt tràn đầy đắc ý.

“Tu pháp thành Sulfur quả nhiên là công chính nhất.”

Nhưng...

“Rowe, đừng nóng, ngươi cũng sớm biết luật không cấm không có tội, chúng ta không thể phán hần có tội.”

Rowe tất nhiên biết, chính bởi vì biết hần mới tức thế, để một tên tội phạm tiêu dao ngoài vòng pháp luật, quả thực là sự nhạo báng đối với toà án tối cao.

“Nhưng, đại nhân...”

“Hội nghị của pháp vương sảnh tuần sau, chuẩn bị tốt chưa?”

“Cái gì?! Nga, ta hiểu!”

Ta đột nhiên hỏi chuyện không liên quan, Rowe lúc đầu sững sốt, sau đó ngộ ra, mặt đầy vui mừng.

Pháp viện của chúng ta không chỉ là cơ cấu tư pháp, nó còn có thể lập pháp. Pháp vương sảnh, một trong bốn sảnh, chính là nơi phụ trách khởi thảo luật mới.

“Ân, nếu như tên tiểu tử Herault đã giúp chúng ta tìm đến lỗ thủng của luật, vậy chúng ta bỏ sung Cross, khi nào luật mới ban hành, phái mấy tên kị sĩ thường xuyên đến tâm sự với hần. Để hần sớm đến chúng ta còn tiện cảm tạ. »

Những lời đó ta nói trước mặt Mening, lúc này, mặt hần hết xanh lại đen, có vẻ đã tưởng tượng đến lúc bị bắt lần nữa.

Còn việc hần không tiếp tục làm mấy chuyện này? Nếu thực như vậy hần đã không xem “cùng thú đồng hành” là việc yêu thích nhất trong đời.

Nghe vậy, cho dù là người thắng án, Cross cũng vui ra mặt.

“Đạ, đại nhân, ta sẽ lập tức làm theo, loại hành động buồn nôn như ‘cùng thú đồng hành’ lẽ ra phải nhận đến trừng phạt thật nặng. Nếu tiến hành công khai thì hình phạt càng thêm nặng.”

“Đúng rồi, nhớ thêm cấm ngược đãi động vật, nếu ai phạm phải tội này sẽ bị tước đoạt quyền nuôi dưỡng sủng vật. Làm một cái bảo hiểm kép ngăn ngừa những hành vi này!”

Là một thành viên của hiệp hội yêu sủng vật thành Sulfur, ta sao có thể khiến loại người như vậy ức hiếp các loài động vật đáng yêu, trực tiếp khiến hần mất quyền nuôi sủng vật đi.

Cuối cùng, Mening khóc, nếu hắn còn ở lại thành Sulfur vậy thì phải từ bỏ sự yêu thích với ‘cùng thú đồng hành’.

Thế là dưới sự khổng chế của ta, tôn nghiêm của luật pháp được tiếp tục duy trì.

Nếu tên gia hoả kia cãi tà quy chính? Cá nhân ta cho rằng việc này là không thể. Mặt khác, kể cả hắn thực sự sửa được, đó không phải chuyện tốt sao?

“Tiếp theo...” tuy mấy vụ này không thú vị gì, thế nhưng công việc chẳng phải luôn nhàm chán như thế sao?

Nhàm chán, không thú vị, để người mệt mỏi, thế nhưng cũng có lúc lại rất có ý vị và ý nghĩa.

Ps: Tên Mening Herault là do ta dùng google dịch kiếm ra, tên nguyên gốc là Ai la Bi phong, cái tên Bi phong từng xuất hiện ở một số truyện khác, đều là nhân vật ham 'xiếc thú', ta không rõ có 'điên cổ' gì ở đây hay không, nói chung là google mãi không ra, đang một đồng tên tiếng anh, nếu để tên hán việt thì ngửa mặt, do vậy ta cũng đổi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vu Yêu Diên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Dắt chó đi dạo

“Okur, nửa tinh linh nửa orc, sát thủ thanh đồng giai, giết người vô số, đặc biệt thích săn giết ấu đồng, khi chấp hành một nhiệm vụ đặc biệt tại thành Sulfur thì bị thành quân bắt được, bị pháp viện thành Sulfur xử tù có áp dụng cực hình ba trăm bảy mươi sáu năm, không được phép ân xá. Chắc chắn.”

Nhìn tư liệu, lại nhìn tên sát thủ trong lồng sắt, ta sách sách xung kì, bán orc luôn là thứ hiếm thấy, nửa orc nửa tinh linh lại càng hiếm thấy.

“Vu yêu? Chờ, chờ, xin đừng giết ta, cũng đừng đem ta làm mẫu vật thí nghiệm. Người có kẻ địch nào đó đúng không, ta có thể giải quyết bọn chúng giúp người, tất cả miễn phí.”

Khi phát hiện mình bị đưa đến trong tay một vu yêu, Okur lúc đầu cực kì kinh sợ, bởi lẽ vu yêu ít nhất cũng là người làm phép cấp truyền kì; thế nhưng, sau đó hắn lại an tâm phần nào, bởi vì vu yêu thuộc về trận doanh hỗn loạn. Đối với hắn, một kẻ thuộc trận doanh hỗn loạn để đối phó hơn nhiều so với đám quan toà miêng đây chính khí và lũ thánh kì sĩ náo teo eo nở, bởi lẽ những tên nguỵ quân tử thuộc trận doanh trật tự đó không biết rằng giao dịch và thoả hiệp là những sự tình mỹ diệu chừng nào.

Vậy nhưng lúc này, ta dùng biểu tình tự tiểu phi tiểu nhìn hắn, từ ngục giam thành Sulfur đem hắn đến đây không phải tìm một kẻ đánh thuê.

Cánh tay xương xẩu đặt lên đầu tên bán orc, cho dù là tên sát thủ biến thái thập ác bát xá, độ ám của thân thể người sống vẫn khiến người ta lưu luyến như cũ.

Chỉ có điều sắc mặt của đối phương có vẻ không được tốt, có vẻ vừa nhớ tới những truyền thuyết về các vu yêu – kẻ đùa bỡn thi thể và linh hồn. Khi cái cảm xúc băng lãnh đó truyền tới, sắc mặt hắn lại trắng bệch thêm mấy phần.

“... Thật thú vị, nguyên bản ta cho rằng người chỉ là tên giết người bình thường, hoá ra lại là một tên chuyên hiến tế máu thịt cho ác ma, người vậy mà dám dùng sinh mạng của các ấu đồng để giao dịch với đám ma quỷ dưới địa ngục, đòi về lấy tuổi thọ cùng lực lượng.”

Quả nhiên, tùy theo ngôn ngữ của ta, những tiềm ý thức dơ bẩn ẩn núp trong kí ức hiện lên càng thêm rõ rệt, tiếp theo đó, là những kí ức khiến hắn sợ hãi.

“Nói cho ta, tiểu tử, người sợ nhất điều gì?”

Phép thuật cấp bốn [độc tâm thuật] không phải phép thuật cao thâm gì, cũng không phải năng lực dùng tốt cho lắm, bởi lẽ [độc tâm thuật] chỉ đọc đến bộ phận thượng tầng của suy nghĩ trong khi những bí mật thường được cất rất sâu.

Tuy nhiên, ta tìm ra một chút kĩ xảo, biến [độc tâm thuật] trở thành một phép thuật có giá trị vượt xa cấp bậc của nó.

Não bộ loài người là một thứ rất thú vị, mỗi khi người ta càng tránh không muốn nghĩ đến điều gì, tiềm ý thức lại càng chủ động suy nghĩ đến điều đó.

Nếu ta hỏi một người: “Người đang giấu giếm bí mật gì?”, như vậy, người đó sẽ không tự chủ được bắt đầu tự hỏi rằng mình có bí mật gì cần ẩn tàng, chỉ một chốc lát đó, bí mật kia sẽ nổi lên mặt nước, mà ta, nhờ [độc tâm thuật], sẽ đem bóc trần nội dung hắn vừa tự hỏi rất dễ dàng.

“...Sợ hãi nhất thế mà là bị phát hiện thân phận chân thực. Ồ, thật khiến người ta tò mò, vậy thân phận của người là gì?”

“Gian tế thành Caron phải tới? Thật thú vị nha.”, tiếp theo, chỉ cần vài câu hỏi dò, ta liền rõ ràng toàn bộ.

Vận khí hôm nay thật tốt, vốn ban đầu chỉ muốn thay hai tên tù phạm để kiểm ác trị, sau đó vì rảnh quá nên đi dò xét một trong hai tên, ấy thế mà lại phát hiện hắn là gian tế thành khác phải tới.

Thành Caronstanpol, đại khái là thành thị gần thành Sulfur nhất ở dưới địa hạ thành, nhưng tất nhiên, so với sự phồn hoa của Sulfur, nhân khẩu và diện tích của Caronstanpol bé hơn rất nhiều.

Chủng tộc thống trị toà thành đó là gray dwarf và orc, thành chủ là một tên orc ngu si thờ phụng thần bạo chính Bane, sản nghiệp ngoại trừ mấy mỏ quặng còn tính ôn ra thì còn đâu tất cả đều không lên được mặt bàn.

Tên gian tế này được đối phương mướn tại thành Caron, nhiệm vụ chỉ đơn giản là thu thập tình báo, nhiều nhất chỉ có thể tính là kiêm chức, vậy nhưng điều này đã đủ để chứng minh thành Caron đang che giấu một chủ ý quý gì đó.

“Eliza!?”

“Có!” Quả là một hầu gái xuất quỷ nhập thần, chỉ sau một giây nàng đã xuất hiện tại sau lưng ta.

“Tra khảo cẩn thận, ép khô tất cả bí mật của hắn, sau đó vứt một bản cho Margareth, cứ nói nếu nàng không quản ta sẽ vứt cho Adam quản.”

Tại trong kí ức của ta, bắt được gian tế = có bí mật ngầm = tên đại nhân vật nào đó nổi lên đã tâm = chuỗi dài phiền toái = lao động công ích, không tiền lương!!!

Không có chỗ tốt để vét, chuyện phiền phức như thế ta không muốn quản, nếu đụng tới phải nhanh tay ném cho người vừa có khả năng lại có hứng thú. Ừm, quan hành chính Margareth vừa vặn là người như vậy, nàng nhất định sẽ tỉ mỉ làm rõ chân tướng.

Còn tên tù phạm này? Hắn được đưa đến đây liền thuyết minh đã là tội không thể tha, nếu đã tiến vào thì đừng nghĩ tiến ra làm gì.

“Phanh!”

Một tiếng động lớn vang lên, cả gian nhà đều đang rung chuyển một chút, sau đó tro bụi trên tấm lót trần nhà lan tràn xuống mặt đất dưới phòng giam.

Lũ tù phạm bị sặc lên, không ngừng ho khan, bộ xương của ta cũng phủ đầy một tầng màu xám, còn Eliza không biết bằng cách nào đã đoán được việc này từ trước, sớm chuẩn bị một cái khăn tay che miệng.

“Xem ra a Bảo đã không đợi được nữa.”

Con địa chấn vừa rồi là do a Bảo đáng yêu của ta gây ra, lí do là vì thời gian tan bộ hằng ngày đã đến mà ta còn chưa xuất hiện, vậy nên nó dùng một phương thức nhảy vọt để giục ta.

Thế là, ta đem tất cả công việc còn lại ném cho Eliza một cách vô trách nhiệm, dù sao thời gian làm việc đã hết, bây giờ là thời gian dắt chó đi dạo.

Nói chính xác hơn, là thời gian con chó địa ngục hai đầu to lớn kéo ta chạy khắp nơi...

Giống những con chó ngu ngốc khác, vừa ra khỏi cửa, a Bảo liền quên mất chủ nhân của nó, tung tăng vui vẻ chạy khắp nơi, bộ xương mới ba mươi cân lại thêm chỉ có điểm lực lượng bằng năm như ta tất nhiên bị con cự thú nặng hai tấn kéo bay như con diều.

Đương nhiên, sau mấy lần ăn quả đắng, ta sẽ buff cho mình [phiêu phù thuật], tiếp đó đem dây cương buộc tại căn xương sườn chắc chắn nhất, cố gắng đóng vai một cái điều gió hợp cách...

Vậy mà loại phương thức tan bộ này lại có thu hoạch ngoài ý muốn...

“Điều xương bay lên rồi, đại cầu sắp tới, mọi người thu quây nhanh!”

“Thành quân, mau gọi thành quân!”

“Mọi người cố gắng, tổ kiến phòng tuyến, hôm nay đừng hòng cướp xương sườn tươi của ta.”

Được rồi, sau khi trở thành con diều, ta trở thành tiêu chí của a Bảo, vì tránh bị con ngốc cầu đâm ngang đụng dọc, tất cả chủ quây bán lẻ khắp hai, ba con phố đều bắt đầu thu dọn quây hàng.

“Đi thành đông, vong linh khu, nơi đó hẳn sẽ không có thành quân.”

Ta cố sức kéo dây cương để a Bảo quay đầu lại.

Ngày trước, a Bảo tan bộ chỉ làm tắc nghẽn giao thông, không gây thương vong (khô lâu binh không tính là người)

Thành quân phải xử lí các vụ án nghiêm trọng hơn, lúc các nàng đến thì ta cũng về rồi. Nhưng hiện tại, ta là kẻ sống sót duy nhất của liên minh thân sĩ, khi liên minh của chúng ta không có ai gây phiền toái cho thành quân, ta tuyệt đối không đánh giá thấp tốc độ và quyết tâm nhất lao vĩnh dật của các nàng.

“Uông!”

Dưới sự chỉ huy của ta, a Bảo một tát đánh bay tên tauren chặn đường, dùng cái móng để sập chướng ngại vật do các thương nhân bày ra, một đường chạy thẳng hướng thành đông.

“Đứng lại!”

“Đứng lại cho Momo, tất cả là tại ngươi, tại ngươi nên hôm qua ta mới đá ra quần trước mặt Vô Miên giả đại nhân!”

Hoá ra ta vẫn còn đánh giá thấp quyết tâm bắt ta của đội thành quân, bọn họ vậy mà thiết lập mai phục.

Chẳng qua... “Nhảy, a Bảo!”

Con chó địa ngục nhảy vọt một cái liền vọt qua chướng ngại vật trước mắt.

Còn những thành quân đằng sau chỉ có thể dừng lại cước bộ. Bởi vì một tên người khổng lồ xương cao sáu mét cầm một chiếc khiên – thứ nguyên vốn là cửa thành – đứng trước mặt các nàng.

Trong hốc mắt người khổng lồ không có tí tình tự nào, vậy nhưng bất cứ ai cũng không dám vượt qua ranh giới một bước.

Nơi này là thành đông, thiên đường của vong linh, nơi không thuộc phạm vi quản hạt của thành quân, nếu các nàng muốn đi vào tiến hành chấp pháp tất phải đi làm thủ tục báo cáo, nếu thật sự muốn làm như vậy thì đến khi hoàn thành đồng thủ tục quan liêu đó thì tên vu yêu kia đã sớm không thấy bóng.

Ta cũng đến được nơi cần đến, thả dây cương của a Bảo ra, để chính hắn đi kiếm ăn... khục, đi chơi.

“Hi, lâu rồi không gặp, mọi người nhớ ta không? Đồng thịt, mớ thịt thối của ngươi càng ngày càng thối rồi, a, tiểu cốt đầu, xương của ngươi sao bóng vậy, ngươi dùng dầu bóng hiệu gì thế? A tạp thức thức, xương của ngươi gì hết cả rồi, hay để ta nghiên cứu chút thuốc bôi trơn nhé, đảm bảo 100% chiết xuất từ thiên nhiên, không có chất bảo quản, không có tác dụng phụ...”

Thế nhưng, tại trước mắt ta, một đám vong linh vốn còn đang chạy đông chạy tây trước là sừng sốt, sau đó...

“Chạy, chạy! Tên điên kia lại tới rồi! Hù chết người, nhảm, chết quý!”

... Cảnh chim bay thú tán thật khiến người ta đau lòng.

Người khổng lồ xương mang theo chiếc khiên tường thành của mình nhảy qua phòng ốc, kị sĩ không đầu khi chạy vẫn không quên mang theo đầu, tiếc rằng thực tế cái đầu hân mang là một tổ ong, kể cả đám khô lâu binh không có ý thức vậy mà cũng chạy mất dép.

Thật sự khiến người ta đau lòng...

“Hey, uy! Có cách hoan nghênh tộc nhân nào như thế sao? Không phải thỉnh thoảng bắt mấy người làm vật thí nghiệm cho ma pháp vong linh mới sáng tạo, đôi lúc lấy vài kẻ làm nhiệm vụ thường ngày hay thí nghiệm uy lực của thánh kiếm thôi sao...”

Ta càng nói càng thấy tức, lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng ta:

“Điện hạ, ngài đã nói hộ ta lý do, ta cũng không nói nhầm nữa. Ta chỉ hỏi, ngài tới lần này có phải thời gian chúng ta xuất chiến sắp tới phải không?”

“Không, không, ta là người theo chủ nghĩa hoà bình, chiến tranh là thứ đáng ghét nhất trên thế giới. Chẳng qua thời gian ước định đúng là sắp đến, quân đoàn của chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“Đương nhiên, bất luận ba trăm bảy mươi sáu năm trước, hay hai trăm năm mươi năm trước, hay một trăm ba mươi năm trước, quân đoàn của điện hạ có bao giờ để ngài thất vọng một lần?! Hai vạn bốn ngàn sáu trăm lẻ hai tàn binh bại tướng của quân đoàn chó săn đồ rục dù trong hoà bình vẫn không quên ma luyện, tuy thời đợi lệnh. Chúng ta đã nóng lòng trở lại chiến trường lắm rồi!”

Giọng nói trầm trọng đầy chiến ý, tướng quân của ta vẫn đáng tin cậy như trước.

“Hôm nay ngài tới duyệt binh hay thị sát thí nghiệm ôn dịch mới? Luyện kim thuật sư của chúng ta vừa phát minh một chủng chiến tranh binh khí kiểu mới. Hắn có đủ cao lực phá hoại, đồng thời...”

“Không, ta đã nói ta là người yêu hoà bình, đánh đánh giết giết rất không có ý nghĩa, hôm nay ta tới để chuẩn bị một sự kiện.”

“Ngài nói là cái sự kiện ngu... không, sự kiện trọng yếu kia sao? Đã chuẩn bị hoàn tất, tuy thời có thể khởi động.”

Ta gật đầu vừa ý, quay đầu, lại không nhìn thấy ai cả.

“Gâu, gâu! Phía dưới, gâu gâu, tại phía dưới, điện hạ! Ngài cố ý phái không? Đùa giỡn ta thú vị lắm sao? Ta là một trong những tướng quân cường đại nhất của ngài!”

Cúi đầu nhìn, quả nhiên là a Bối đáng yêu của ta, hắn đang đuổi theo cái đuôi của chính mình mà lượn vòng vòng.

Nó là anh trai của a Bảo, đã từng là một trong những tướng quân ta tin nhiệm nhất trong quá khứ, hiện tại, hắn là một con chó xương nhỏ đáng yêu.

“Ta không phải a Bối, ta là Best, Hư Không mà khuyến Best!!!”

“Ừ, đúng rồi, a Bối.”

“Best!!! Ta là tướng quân của ngài, là vị tướng quân đánh đâu thắng đó của ngài, là phó chỉ huy quân đoàn nha!”

“Ừ, tốt, tiểu Bối. Không cần cường điệu như vậy, ta đến bây giờ vẫn luôn cảm thấy ngươi rất tuyệt vời. Ân, trọng yếu nhất là rất đáng yêu, thực sự rất đáng yêu.

Quả nhiên, sùng vật là bằng hữu tốt nhất của con người, còn hùng hải tử là địch nhân xấu nhất của nhân loại.”

Best chịu thua, khi nghe những lời tựa như đang dỗ một em bé không nghe lời cùng một đồng những tuyên ngôn kì cục của ta, nó biết khi chủ nhân đã sa vào trạng thái tung tăng này thì nói gì cũng vô dụng, tốt nhất là lấy chân trước che mặt rồi gục xuống giả như không quen kẻ trước mặt cho đỡ xấu hổ.

Nhìn Best, đến hôm nay cuối cùng ta cũng biết một bộ xương cún bày ra biểu tình tuyệt vọng như thế nào.

“Được rồi, không đùa ngươi nữa, tiểu Bối, công tác chuẩn bị tiến hành như thế nào rồi?”

“Tuỳ ngài đi, tuy ta vẫn thấy đó là một sáng ý không ra làm sao, dù vậy ngài trước nay vẫn nổi danh là không được bình thường cho lắm, coi như hổng cho ngài vui vậy...”

“Khục!” Một tiếng ho nhẹ đánh gãy những lời bực tức của nó.

“Như vậy, ta, vụ yêu Roland tuyên bố, tuần lễ du lịch vong linh thành Sulfur chính thức triển khai, công viên từ vong chính thức bắt đầu đi vào kinh doanh...”

Chính xác, ta đã nói đánh giết cực kì vô nghĩa, trào lưu gần đây so đo nhau phải so kinh tế, liệu phải liệu dân sinh! Vong linh khu của chúng ta cũng muốn khai trương trụ cột sản nghiệp của chính mình – một công viên trò chơi với chủ đề thiên đường vong linh.

Ta đã chuẩn bị một hệ liệt các trò chơi và tiết mục, đầu tiên là trận thi đấu mã cầu giữa các kỵ sĩ không đầu, sau đó là trò chơi khô lâu binh đồ (đánh bài, bài in hình khô lâu), tiếp theo là tiết mục múa cùng huyền quỷ, hoặc một vòng du lịch quanh thành Sulfur trên lưng con rồng xương khốc bá...

Cuối cùng đương nhiên là tiết mục áp trận của chủ đề lần này: một vòng quay cao hơn ba trăm mét được làm hoàn toàn từ vỏ sò bộ xương khô, mỗi khi nó chuyển động thì gió cát ngập trời như thể có một con rồng đang vỗ cánh. Vòng quay to lớn như thể chiếc vòng của các người khổng lồ titan, kẻ cả ở bên ngoài thành cũng có thể nhìn rõ ràng.

Vì dựng lên nó, ta phải bỏ ra rất nhiều miệng lưỡi để thuyết phục những kẻ sống rằng đó không phải vũ khí, cũng không phải âm mưu đáng sợ gì... Dù vậy, tất cả, đều rất đáng giá!

Bởi vì nó chính là tấm biển quảng cáo của công viên, rất nhanh thôi, sẽ có vô số quan khách vì nó mà mộ danh tiến đến, còn ta, cũng kiếm được một khoản kha khá...

Hiện tại, những người hầu khô lâu của ta đều đã mặc lên người trang phục của chủ hề, bắt đầu khua chiêng gõ trống ngay trước cửa, ta cũng đang kiên nhẫn chờ đợi vị khách đầu tiên.

Rất ngoài ý muốn, qua nửa giờ vẫn không có bóng nào, thế là ta hỏi con chó đang nằm sấp trên đầu:

“A Bối, đã phát truyền đơn chưa?”

“Sớm phát hết rồi!”

“Phát phí quảng cáo cho lũ địa tinh kia chưa?”

“Cho rồi.”

“Dầu đảm bảo an toàn của pháp viện có trong quảng cáo chứ?”

“Đương nhiên, nếu không có đảm bảo của viện hành chính và pháp viện do ngài xin, chắc chắn không ai dám đến.”

“Lời lẽ miêu tả quảng cáo của ta không tốt ư?”

“Không, ngược lại, lời quảng cáo cực kì tuyệt vời, hết sức văn vẻ: ‘Tới, để biết tình cảnh tương lai của ngài, hãy đến bắt chuyện và đánh bài cùng hàng xóm tương lai; cùng múa với những con quỷ trong ảo ảnh, hưởng thụ những thể nghiệm mới lạ chưa từng có. Ba ngày đầu khai trương miễn phí vào cửa, một trăm khách đầu tiên còn nhận được quà tặng thần bí! Tuyệt đối an toàn! Tuyệt đối thú vị!’”

“Vậy tại sao không có ai tới!”

Ta nhìn chăm chăm con ngốc cún, nó lại nhe răng cười:

“Ha ha, đại nhân, ngài quên đây là đâu sao? Đây là khu vong linh, cấm khu của sinh linh. Ngươi cho rằng trước mắt người sống, chúng ta là cái gì?”

Nghe vậy, ta sùng sốt: “Vong linh là gì?”...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vụ Yêu Diên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Công viên vong linh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vong linh là cái gì? Sự rằng tại trong mắt đại đa số sinh vật, thứ được nhớ tới đầu tiên sẽ là sự chết chóc vô tận.

Thực tế, cách nói ấy không sai. Thời xa xưa, các ma thần và ác ma đã phát minh ra pháp thuật vong linh trong và ứng dụng nó trong các trận chiến với chúng thần phe trật tự, kể từ đó, những kẻ đã chết được triệu hoán trở lại nhân thế - các vong linh - trở thành ác mộng trong mắt kẻ còn sống.

Vậy nhưng, đại đa số trường hợp không thể trách bản thân vong linh.

Tại Nahri, có hai cách để vong linh sinh ra. Cách thứ nhất là khi có một kẻ mang trên mình nỗi oan khuất cực lớn mà chết đi, những cảm xúc mạnh mẽ sinh ra khiến người đó không cam chịu từ vong dễ dàng, như vậy, sẽ xuất hiện một tỉ lệ rất nhỏ chết đi rồi sống lại.

Loại vong linh sinh ra từ tự nhiên này tỉ lệ nhỏ nhất, thế nhưng chúng thường cực kì cường đại, dù sao để kháng cự sự triệu hoán của tử vong lúc nào cũng cần lượng oán khí và ý chí không lồ, trong truyền thuyết, tử thần Aye chính là vong linh tự nhiên xuất hiện đầu tiên.

Nếu vong linh do oán khí mà sinh đúng là có chút vận may, thế nhưng nếu như chỉ dựa vào ý chí của mình kháng cự cái chết, vì tiếc nuối nào đó mà lưu lại nhân gian, lại thường có thể bảo tồn nhân cách bản thân.

Đương nhiên, trong số đó, mạnh mẽ nhất, cao thượng nhất, chính là hoá thân của những anh hùng sau khi chết, sự tồn tại của bọn họ được chúng thần phe trật tự chấp nhận, thậm chí chúng thần còn trao cho họ linh thể bất hủ, đặt cho họ một cái tên dễ nghe — anh linh.

Ngoại trừ vong linh sinh ra do tự nhiên, cách thứ hai để người chết biến thành vong linh là thông qua sự triệu hoán của vong linh thiên tai hay những phép thuật của vong linh pháp sư. Những vong linh này cực kì thường thấy, chúng thường bị kẻ khác cưỡng hành nô dịch với mục đích duy nhất là đem cái chết truyền đi càng rộng rãi hơn.

Loại triệu hoán người chết này ban đầu là do ác ma phát minh ra, thế nhưng đến hiện tại, phép thuật này đã có vô số loại biến chủng và cải tiến.

Xuất hiện sớm nhất chỉ là những thi thể di chuyển chậm chạp, sau đó có thêm những chiến sĩ khô lâu nhanh nhẹn hơn, tiếp đó lại xuất hiện những con quái vật được khâu ghép chắp vá từ những khối thịt (tăng ác, pudge); cao cấp hơn là những thi vu có khả năng thi triển hắc ma pháp hay những hắc kỵ sĩ thiện trường vũ khí, và tất nhiên, không thể không kể tới những vong linh pháp sư mạnh nhất — vu yêu.

Theo sự biến hoá của pháp thuật hệ vong linh, hiện tại, số lượng chủng tộc vong linh đã không nhiều hơn được nữa, số cá thể có chiến lực mạnh hơn vu yêu cũng không ít, thế nhưng, vu yêu vẫn luôn chiếm vị trí hạch tâm, bởi lẽ, vu yêu là đại sư phép thuật vong linh trời sinh, nắm trong tay phương hướng tiến hoá của tộc quần. Sự tình chúng am hiểu nhất chính là nghiên cứu chế tạo những loại vong linh hoặc ma pháp mới.

Các vong linh hiện tại có đến 99,99% sinh ra theo cách thứ hai. Chỉ khi nào một vong linh đạt thực lực từ bạch ngân giai trở lên mới có khả năng sinh ra ý thức độc lập, dù vậy, cho dù những vong linh của các anh hùng cường đại nhất, tại lúc mới bị vong linh ma pháp đánh thức, cũng là những ma vật khát máu lục thân bất nhận. Sự thèm muốn đối với máu thịt cùng với sự đói khát từ linh hồn khiến chúng tập kích những người thân với mình nhất, mà một khi đã ném đến vị ngon khi giết chóc cùng cắn nuốt, chúng khó có đường quay đầu lại.

Vong linh thiên tai thị huyết thành tính, thực sự không phải lời giả dối.

Đám ác ma cũng thật hay, suốt ngày lấy đá đập chân mình, tổn hao công sức dụ lừa sơn nhân thị tộc đoạ lạc sang trận doanh hỗn loạn, cuối cùng lại tạo thành kẻ địch không đội trời chung — ma quỷ; phát minh ra vong linh thiên tai, sau đó lại tiếp tục tạo ra một tộc quần đối địch với mình...

Đám vong linh sau khi giành được tự do liên lập tức phản kháng những chủ nhân cũ. Chúng tập hợp thành một quốc gia của chính mình, đặt tên là Ciro. Hiện nay, chính Ciro lại trở thành những tiên phong khi chống lại ác ma.

Tại đế quốc Ciro, quyền lực nằm trong tay ám dạ nghị hội do các vu yêu cấu thành, kẻ sống là những nô lệ hạ tiện nhất. Hơn nữa, đợt vong linh thiên tai do Vĩnh Dạ đại đế gây ra hơn trăm năm trước, con họ kiếp suýt nữa nhấn chìm thế giới, càng khiến thanh danh của vong linh tại trận doanh trật tự xuống dốc không phanh.

Những cư dân bình thường không có đủ tri thức để phân biệt anh linh, tự nhiên vong linh, huyền quỷ, vong linh cấp cao có ý thức, vong linh cấp thấp chỉ còn bản năng... Đối với họ, tất cả vong linh ở khu phía đông là một đám ác ma đáng sợ.

“Nói cách khác, chúng ta làm gì cũng là công cốc đúng không?”

“Đương nhiên, người sống có thể giới của người sống, kẻ chết có thể giới của kẻ chết, điện hạ có thể bỏ qua ranh giới này không có nghĩa những người dân bình thường có thể vượt qua.”

A Bối nằm sấp trên đầu ta nói như vậy, tuy chỉ là một con cún, thế nhưng những lời vừa rồi lại khá giống một triết gia xem rõ sinh tử.

Tại nơi không xa, a Bảo ôm một đồng xương liếm tới liếm lui, trên mặt tràn ngập thỏa mãn.

Đưa mắt nhìn xung quanh, đối với người khác đây chắc là cảnh quần ma loạn vũ, vậy nhưng đối với ta, đây chỉ là một tràng cảnh sinh hoạt rất bình thường.

Vong linh đúng là không cần ăn, tuy nhiên điều đó không đại biểu những vong linh cấp cao có ý thức của mình không có nhu cầu gì, mình chứng là một quầy hàng mới khai trương ở nơi này — một trong những khu tụ tập lớn nhất khu thành đông.

“Lọ chất bảo quản này giá bao nhiêu? Thêm lọ thuốc khử trùng này nữa? Trong này không có chứa lưu huỳnh chứ? Làn da của ta quá nhạy cảm, không chịu được lưu huỳnh.”

Đây là một vị thi vu đại tỷ, nàng đang khó chịu vì đám côn trùng trong hộp sọ của mình càng ngày càng nhiều.

“Băng gạc hắc ám đây, băng gạc nguyên rửa đây, đồ dùng giúp ổn định nội tạng và ma lực đảm bảo chất lượng đây; có vị đại gia cường thi nào muốn không? Vòng ma pháp mới đây, có cả loại khắc hình cây nấm và hình gấu con tùy khách chọn đây, ai đến mua nhanh kẻo hết nào...”

“Chuyên bán các loại máu tươi nhất, máu gì cũng có, nhân loại, tinh linh, orc, dwarf, tauren... các loại chủng tộc đều có; xử nữ, xử nam, gay, les, bisexual... các loại giới tính đủ cả, khách hàng mua nhiều đạt 2000cc còn có thể hưởng thụ dịch vụ giao máu tận nhà dài hạn...”

Một cô bé quảng khăn đỏ chạy tới chạy lui, tiếng rao chào hàng cũng thật réo rắt vui tai, vậy nhưng những thứ nàng bán, lại thật đáng sợ.

“Chuyên bán đầu lâu đây, các loại làm bằng ngọc, bằng đồng, bằng đá, bằng xương rồng... cái gì cũng có, ai cần thay đầu mới sao? Vu yêu thúc thúc, ngài muốn thay đổi phong cách đầu không? Có loại màu đen hàng chất lượng cao ISO1999, đảm bảo lưu thông ma lực dễ dàng, hạn dùng thử là ba ngày, nếu không thích còn có thể đổi lại...”

Ta vung tay đuổi đi cô bé vampire quảng khăn đỏ phiền phức, đem sự chú ý hướng về đằng xa, nơi đó, người khổng lồ xương gác cổng lớn Croan đang vẫy tay ra hiệu cho ta.

“Ồ, đám thành quân kia cuối cùng cũng đi về, vậy thì ta cũng nên về thôi.”

Lại lần nữa ta đánh giá thấp quyết tâm bắt ta của đội thành quân, vậy mà giả bộ đi về rồi mai phục ở ngoài chờ ta đi ra để bắt ta báo thù rửa hận. Lúc đó ta không kịp đề phòng, suýt chút nữa bị các nàng thành công phục kích, may mà có Croan ngăn lại.

Tại cửa lớn của vong linh khu tập kích vong linh, lại hành vi này rất dễ dẫn đến xung đột, thế nhưng ta là người tốt, chủ động đưa ra đề nghị hoá can qua làm bạch ngọc:

“Nghe nói hiện tại tôi cao chấp pháp giả rất bất mãn với đội thành quân? Không, không, đương nhiên ta không có ý uy hiếp, ta sẽ không đưa khiêu nại đến chấp pháp sảnh, cũng không đến pháp viện gõ trống kêu oan. Không, ta là người tốt, lời ta nói không phải để dọa nạt, chỉ cần các người nguyện ý làm thí nghiệm giúp ta một chút, ta sẽ tình nguyện đi theo các người.”

“Ha ha a, ta và các người đã không phải lần đầu tiên quen biết, yên tâm đi, lần thí nghiệm này không phải là ma pháp tà các gì. Các người chắc cũng biết, hạng mục du lịch trọng điểm của năm – thiên đường vong linh – khai trương hôm nay, ta là thầu khoán nha. Ấy thế mà người xem, mở cửa nửa ngày không có ma nào đến chơi, ta chỉ muốn mời các người trở thành nhóm du khách đầu tiên, nếu như chơi vui thuận tiện tuyên truyền giúp ta một chút.”

Ta xoa xoa tay, cố cười thật tươi nói.

“Đương nhiên miễn phí, hoàn toàn miễn phí, làm nhóm khách đầu tiên còn có lễ vật thần bí tặng kèm nhé!!”

“Xấu lắm, ta là tín đồ tín ngưỡng vị thần của công chính và luật pháp, người làm vậy là vũ nhục tín ngưỡng của ta! Không có vị thần này? Yên tâm, sau này sẽ có, ta luôn là kẻ nói được làm được, chỉ cần các người giúp ta trắc thí xong tất cả các hạng mục giải trí, ta lập tức đi cùng các người, đi đâu cũng được.”

Thế là các nàng đáp ứng yêu cầu của ta...

Sau đó, các nàng hỏi hận...

“A a a a a! Đầu lâu thôi! Thả Momo xuống, toàn thân Momo đau quá, Momo sắp chết rồi!!”

... Trước mặt, một vị nữ kỹ sĩ nào đó bị treo trên một sợi thừng, kêu la đến tê tâm liệt phế.

Sau đó, tất cả yên tĩnh, bởi vì... dây đứt...

“... A Bối, làm sau nhớ đề một cái biểu ngữ đằng trước đài nhảy bungee, “Trước khi nhảy phải cài trọng giáp ra.”...”

Nhìn cái hố to trước mắt, ta biểu lộ cực kì đồng tình.

“A a a a a! Ta biết ngay tên đầu lâu xương chéo như người không có lòng tốt gì! Thả ta xuống mau!”

Người vừa gầm gào vừa quay mòng mòng vừa nẩy chính là phó đội trưởng Amanda, lúc này, khuôn mặt ngăm đen của nàng đã xanh một nửa, có vẻ sắp nôn ra đến nơi rồi, hiển nhiên nàng không hợp với trò đu quay tốc độ cao cho lắm.

“Thả ta xuống, các người... những tên ma quỷ này! Tiếp thụ chế tài của thánh quang đi!!”

“Đừng đừng! Chớ có sử dụng thánh quang khi đang ở trên vòng quay khổng lồ nha!... Thôi bỏ đi, a Bối, tí nữa nhớ làm thêm cái biểu ngữ nữa, viết là: “Tuyệt đối không được sử dụng thánh quang khi đang ở trên thiết bị trò chơi.””

Nhắc nhở của ta cuối cùng vẫn muộn một bước, không quản những khí cụ này kiên cố thế nào, trên bản chất chúng vẫn là sản vật làm từ vong linh ma pháp, mà nếu chúng gặp thiên địch của vong linh – thánh quang thì...

Khi chiếc khoang từ độ cao hơn một trăm mét trượt xuống, ta cuối cùng cũng biết cảnh đang chơi vòng quay mà bị trượt ra nó như thế nào...

“Bay còn thật là xa nhé...”

Ta thề, ta tuyệt đối không cố ý...

“Ừa! tên khốn! Oe!”

Các nữ sinh tinh linh đứng thành một vòng cùng nhau nôn mưa mặc kệ phong độ của mình, cảnh đó thật là...

“A Bối, chén quay địa ngục chỉnh tốc độ xuống 300% đi.”

Ta quên mất, nếu kẻ sống quay vòng vòng với tốc độ cao thì sẽ chóng mặt, ừ ừm, quyết định, hạ tốc độ xuống, thế chắc được rồi.

“Đầu của ta!!! Trời đất đất đâu, ta sao không nhìn được gì? Tên khốn, ta... ta liều mạng với ngươi!”

“Đã bay vũ trụ quay 180 độ thôi, 360 độ thì đẹp đi.”

Ta lại quên mất, người sống nếu ở trong trạng thái trồng cây chuối quá lâu thì sẽ bị mù tạm thời, nếu trồng lâu thêm thậm chí chết người... ”

“Cao.. cao quá, thật đáng... đáng sợ, trời đất đều đang đứng đờ. Van ngươi, thả... thả ta xuống.”

“A Bối, cột chọc trời di động lên xuống thôi, không cần lắc lư làm gì...”

“Tà ác lui tán!! Hồi thánh quang, nhiều ác linh như vậy, ta có thể ngừng sao?”

“Nhà ma không dùng u linh thật thì không đủ dọa người, nhưng nếu dùng thật thì các chiến sĩ lại tự động đánh theo bản năng, làm thế nào bây giờ? Haizz, thôi tạm thời đóng cửa nhà ma đi.”

“Dừng lại, xin ngươi đấy, dừng lại! Ta sắp ngất rồi, dừng, dừng, a a a a...”

“Rầm”

Tiếng va vào tường vang dội như vậy, chỉ nghe đã thấy đau rồi...

“Ngựa u linh có thể xuyên tường, kẻ sống...”

“Thật may có các nàng trắc thí hộ! Quá tốt, không có thiệt hại tính mạng. Thánh kỵ sĩ da thô thịt dày đều thảm như thế, nếu là người bình thường...”

Nhìn những thảm kịch trước mắt, nghe các tiếng kêu thảm văng vẳng bên tai, ta không khỏi có chút kinh sợ, kết quả việc copy thiết kế đồ chơi từ thế giới này qua thế giới khác là không hợp phong thủy, nếu không nhờ những “người tốt” này trắc thí hộ, sợ rằng tạo ra đại loạn rồi.”

Vì cảm tạ các nàng, cũng vì thực hiện lời hứa của chính mình, sau khi các nàng hoàn tất thí nghiệm, ta đang định cùng các nàng về trụ sở đội thành quân thì...

“Hôm nay mọi người thật cực khổ, còn một trăm hai mươi hạng mục trò chơi nữa, sau khi trắc thí xong ta sẽ cùng các ngươi đi đến tổng bộ của đại đội thành quân, ta tuyệt đối không chạy trốn.”

“Ngươi... ngươi nhớ kỹ hôm nay cho ta, hôm nay coi như ngươi thắng, thế nhưng sẽ có một ngày chúng ta sẽ trói ngươi lại hành pháp!”

Sau đó, các nàng... chạy.

“Đừng quên mang theo tặng phẩm, vé miễn phí một năm đến chơi ở thiên đường vong linh, lần sau nhớ lại đến chơi nha...”

Toàn trò cảm giác mạnh ☹☹☹

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ma vương

Trên sa trường lầy lội, một thân ảnh cô độc đang ra sức chạy.

Nàng để trần hai chân chạy trên đường băng được lót bởi xỉ than, trên thân thể còn mang theo bộ giáp nặng mấy mươi cân (*), việc như vậy sớm đã không còn nằm trong phạm trù huấn luyện mà đã là một hình phạt.

Đường được lót bởi xỉ than sau khi được phun nước tuy rằng không bị rửa lật nhưng lại là đám bùn bả đầy ác ý, đôi chân trần vốn dĩ bóng loáng xinh đẹp giờ

khắc này đã toàn là vết thương.

Mỗi lần chạy mấy trăm mét, thân ảnh mảnh khảnh kia thường sẽ ngã một lần, khắp người nàng phủ đầy thương tích cùng vết bầm, đầy vẩy, thiếu nữ vẫn tiếp tục cố gắng kéo lấy thân thể, tưởng muốn tiếp tục chạy về phía trước, sau đó...

Lại ngã lần nữa...

Máu từ đôi chân chảy xuống tạo thành một vệt máu trên đường, kéo dài hướng thẳng về phía trước...

Thế nhưng đối với cá nhân nàng, những vết thương hay ổ bầm trên người không là cái gì, những ánh mắt nhìn chăm chú xung quanh mới là thứ khiến nàng thống khổ nhất.

Trong số những người qua lại, có kẻ đã lộ vẻ bất nhẫn, thế nhưng cuối cùng vẫn không có ai ngăn trở.

Bởi vì nơi này là pháp viện tối cao thành Sulfur, tại trong mắt các thị dân, nơi này là nơi thần thánh và công chính nhất. Có người chịu phạt, hiển nhiên có tội hành tương ứng.

Còn tại rìa đường băng, hai tên quan toà mặc pháp bào đeo mặt nạ đang vừa đi vừa thì thầm to nhỏ.

“Đó không phải là Diana, đội trưởng thành quân sao? Vì sao lại phải chạy ở đây, chân trần áo đơn, lại còn mặc trọng giáp, hình như đang bị phạt thì phải.”

“Vô Miên giả đại nhân sáng nay phân phó đi tưới nước trên đường băng, có vẻ là chuẩn bị cho vị này đây.”

“Nàng làm gì?”

“Mấy ngày trước đại đội thành quân tự tiện hành động đó còn gì? Không báo cáo lên cấp trên, tự tiện mở một đợt hành động vây quét, sau đó hình như bị Vô Miên giả đại nhân bắt quả tang.”

“Tự tiện hành động? Đó không phải tội lớn sao? Xử phạt thấp nhất cũng là trục xuất... À, ta hiểu rồi!”

“Chắc là thấy phán trục xuất toàn thể thì nặng quá, thế nhưng không thể không phạt. Cho nên mấy ngày nay vị nữ sĩ này đến bổ sung thủ tục cho đầy đủ nhưng đại nhân đều không tiếp, mãi đến hôm nay mới cho gọi, tiện thể “thuận miệng” nói thêm một câu muốn nhìn đại đội thành quân huấn luyện chạy việt dã. Thế là, vị nữ sĩ này liền tự giác đi chạy.”

“Ừ đúng! Nếu xử theo trình tự rồi đưa cho pháp đình giải quyết, cơ cấu bạo lực tự tiện hành động ít nhất cũng bị phán trục xuất, thế thì nặng quá rồi, còn nếu không phạt thì sau này thế nào cũng có người noi theo, sau này muốn phạt cũng có người việc có cãi lại.”

“Đúng, đúng, phương thức xử lý tốt nhất có lẽ là như thế này, trước tiên xử lý lạnh mấy ngày, để các nàng tự kiểm điểm và nhận ra tính chất nghiêm trọng của vụ việc, sau đó để họ ‘tự giác’ chịu phạt, lấy đó làm tấm gương răn đe người khác. Luật là chết, người là sống, cách này vừa không xử quá nặng, cũng không để người có tội trốn thoát, lại bảo vệ được uy nghiêm của luật pháp, sự nắm bắt điểm cân bằng trong cách xử lý này xứng đáng để người ta học tập, Vô Miên giả đại nhân thật là lợi hại.”

“Được rồi, chúng ta tốt nhất vẫn nên đi nhanh lên, ta cảm giác đại nhân hẳn đang quan sát chỗ này, nếu không cẩn thận tỏ ra lười biếng trước mặt ngài thì nguy to,”

Hai người nhanh chóng rời đi, hiện tại đã đến giờ thay ca, là kẻ mặc pháp bào, họ cũng có vụ án cần xét xử.

Lỗ tai của ám tinh linh rất linh mãnh. những lời nghị luận của hai vị quan toà không tránh thoát khỏi lỗ tai của Diana, vì vậy, nàng khẽ cắn môi, tiếp tục cố gắng đứng lên lần nữa, lao đà lao đảo nâng bộ giáp mấy chục cân lên, tiếp tục chịu phạt.

Cách đó không xa, tại đỉnh nhọn của một toà tháp, trong văn phòng của Vô Miên giả, tên chấp pháp giả tối cao vô lương lại đang dùng tâm tình thường thức cảnh đẹp quan sát bên này.

Đúng thế, không phải quan thúc tội nhân chịu phạt, mà là thưởng thức cảnh đẹp...

“Đúng là khi mặc trên người chiếc áo đơn ướt át, vóc người của một mỹ nữ mới lộ ra hoàn toàn, bần bản lại càng khiến thân thể đầy tính vận động ấy tăng thêm nhục cảm, lần sau, mặc kệ những tên gia hỏa kia phản đối thế nào! Ta nhất định phải đưa mỹ nữ té hỏ bần trở thành hạng mục thi đấu thể thao chính thức!”

Đặt chiếc kính viễn vọng xuống, ta bắt đầu tự hỏi ti lệ chính sách này được thông qua.

Còn chuyện xử phạt với tôn nghiêm của luật pháp, khả khả, nó quan trọng thế sao???

“Tuy hỏi nghị của mấy lão già kia có lẽ không cho phép, thế nhưng ta đặc cách phê chuẩn!!”

Kẻ đang ngắm cảnh cùng ta là một tên trung niên với khuôn mặt cười rất dâm, tuy diện mạo hắc khá bất phàm, thế nhưng lại luôn có cảm giác một nhọc toát ra từ cốt tủy của hắn.

Giáp nhẹ đỏ hồng, cự kiếm màu rực lửa, mái tóc đỏ như thể đang rực cháy, cả người hắn hệt như một ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt. Cho dù đang ở trong một toà thành hoà bình, ấy vậy mà lúc nào hắn cũng mặc vũ trang. Điểm khác biệt duy nhất trên người hắn có lẽ là một thanh kiếm gầy màu bạc đeo bên eo.

“Phượng hoàng miền đông”, “Kẻ bắt từ”... hắn có một danh sách dài các ngoại hiệu vang dội, thế nhưng danh hiệu nhiều người biết nhất chắc có lẽ là thân phận

anh hùng Hồng Liên kiếm thánh.

Một trăm ba mươi năm trước, hán cùng đoàn mạo hiểm của hán tập sát Vĩnh Dạ đại đế ngay giữa trung tâm quân đoàn vong linh, chém đầu thành công vị vong linh đại đế đó, khiến cả vong linh đại quân sụp đổ trong tích tắc, đây quả thực là kịch bản kinh điển anh hùng giết ma vương cứu thế giới.

Sau đó, hán còn từ chối những lời mời và các món lễ tạ của chư quốc, tiến đến khu địa hạ thành hỗn loạn, kiến tạo toà thành kì tích này.

Sau đó, khi kì danh của thành Sulfur truyền bá đến mặt đất, danh vọng của vị anh hùng này lại lên cao một lần nữa.

“Sử thi sống”, “anh hùng hoàn mỹ nhất”, nhân loại trên mặt đất gọi tên anh hùng của bọn hán như vậy.

Nhưng giờ khắc này, khi phải đối mặt với những đường cong gợi cảm phía dưới chiếc áo đơn bạc, cái khuôn mặt chữ quốc cùng đôi mắt cương trực công chính kia cũng hiện lên vẻ bí ối như bao thằng đàn ông khác.

“Dứt khoát tổ chức một cuộc thi chạy marathon trên vùng bùn đi, để đám ám tinh linh thành quân với đám nữ mục sư của giáo hội tham gia tất, chỉ cho mặc nội y, ha ha, riêng tiền vé vào cửa đã đủ lãi.”

Hồng Liên kiếm thánh Adam, cấp trên duy nhất của ta, thành chủ thành Sulfur, có lạc thú lớn nhất trong đời là cho cấp dưới thêm phiền và khiến nghị hội thêm ngột ngạt, cái đề án chắc chắn khiến đám lão già nghị hội bạo nộ kia, hán sao có thể không thích.

Đừng xem hán già mà còn dâm như thế, tại trong hệ thống đánh giá, tên này là cấp 262 bán thần giai, nếu là ở trên thế giới mặt đất, ít nhất cũng tương đương với vua một nước.

“Ài ừ, tên FA, nguoi lại mạnh lên.”

Tuần trước ta thấy hán mới chỉ cấp 260, ai cũng biết đẳng cấp càng cao thì tiến thêm một bước lại càng khó, thế nên một tuần tăng đến hai cấp quả là chuyện không thể tin được.

“Ồ, con mắt của lão ế vợ vẫn độc như ngày nào nhỉ. Phượng hoàng lửa là thứ càng già càng mạnh nha, lúc này trái tim phượng hoàng trong ta đã đốt đến cực hạn, chắc là có thể một cân ba với nguoi lúc toàn thịnh đi.”

“Hừ hừ, thiên hạ vô địch thì thế nào, không phải vẫn là một tên vừa trung nhị vừa ế chồng chơ sao?”

“Ừ ừ, giống tên phải dùng xương khô làm cô dâu như nào đó thôi.”

Hai tên có thâm niên FA mấy trăm năm vừa đâm chọc vừa an ủi nhau theo tập quán sau cùng thờ dài một hơi.

“Ta bao giờ mới hết ế đây, nếu muốn tìm bạn gái cũng thật khó...”

“Ta đã tê dại với cả tay trái với tay phải rồi, nếu không phải tại các nguoi gây loạn, ta sớm đã lấy vợ, giờ cháu chất cũng nên đã có.”

“Nguoi đang khoe khoang phải không? Có nhục thân là điều đáng được khoe khoang vậy sao? Tay trái cùng tay phải của ta chỉ còn dư lại xương đây.”

“Khoe? Khoe cho nguoi tức. Vì những lời đồn nguoi truyền ra trong thành, ai cũng nói ta mệnh phạm cô tình, hại tất cả người đẹp thấy mặt ta đều đi đường vòng! Tuần trước ta ‘không cẩn thận’ đụng vào một mỹ nữ, vốn hán phải là bắt đầu cho một mối quan hệ tốt đẹp, ấy thế mà nàng cư nhiên sợ hãi rồi chạy đến thánh đường xin khu trục nguyên rủa, cư nhiên đem việc đó như gắp phải ta... Nguoi biết lúc đó tâm tình của ta như thế nào sao?”

“Biết chứ, là ta nói nguyên nhân nguoi mệnh phạm cô tình cho mỹ nhân sa mạc kia mà!!”

“Ta đang thắc mắc tại sao người từ bên ngoài đến cũng biết rõ những truyền ngôn này, quả nhiên là tên khốn kiếp nhà nguoi giờ trò quý!”

Được rồi, tiếp sau đó là cảnh thành chủ anh hùng Adam với tối cao chấp pháp giả uy nghiêm Vô Miên giả xông vào nhau quần thành một đoàn, đánh nhau như hai tên trẻ con.

Tất nhiên, hết như những lần trước, vụ ẩu đả vô nghĩa này rất nhanh liền kết thúc rồi.

Tuy bán thần rất lợi hại, có thể dễ dàng hạ gục một tên chỉ số sức mạnh bằng 5 như ta, vậy nhưng ai bảo ta là bộ xương, không biết đau nha, đã thế ta còn liên tục dùng lời lẽ châm chọc hán:

“Đáng đời tên nhát gái phải ế cả đời.”

“Truyền thuyết nói độc thân 30 tuổi thành pháp sư, 40 tuổi thành đại ma pháp sư, nguoi sắp 160 tuổi rồi, lên chung cực ma đạo chưa, phóng một quả cầu lửa đến đây ta xem nào?”

“Có cần ta dùng ma pháp giúp nguoi biến tiểu tả (tay trái) với tiểu hữu (tay phải) thành gái không? Đảm bảo cực kì đáng yêu, nha nha nha, nguoi động tâm, nguoi cư nhiên động tâm. Bị ngu à, nếu ta biết được ma pháp nào làm được như thế, ta còn độc thân đến giờ sao?”

Đương nhiên, giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, trong khi dùng ngôn ngữ khích bác hán, nội tâm của ta cũng đang đồng thời nhỏ máu.

“Ta đã 376 rồi mà vẫn ế... Ta muốn được sống lại...!!!”

Chờ đến khi chúng ta nhớ đến đồng chính sự còn chưa xử lý thì mặt trời đã lặn rồi, quả nhiên như lời vị triết nhân nào đó đã nói: sau khi an ủi lẫn nhau, tất cả ưu thương đều chỉ thừa lại trống rỗng.

“Hey, người tới chỗ này của ta không phải chỉ tìm người đánh nhau chứ?”

“Đương nhiên không, Margareth nhờ ta tới chỗ người để bàn chính sự, ầu, là cái gì ấy nhỉ, ừm, để ta suy nghĩ một chút!?”

“Đúng là càng già càng ngu.”

“Đừng làm nhảm, ta sắp nhớ ra rồi! Nga nga, đúng rồi, có hai việc, không, thực tế chỉ là một việc!”

“???”

“Ta sắp tèo, người biết chứ.”

Rõ ràng nói đến chuyện sinh tử của mình, thế mà tên đầu gối này lại nói với giọng điệu bình thường như thể mình sắp đi du lịch đâu đó.

“Ta biết, ngắn thì một năm, dài thì ba năm người sẽ đi bán muối.”

Đương nhiên ta biết rõ, hệ thống có thuyết minh trong tin tức nhân vật, cạnh tên hắc hiện tại đang treo một cái khung màu hồng ghi rằng ‘thọ mệnh sắp tận’, giờ chết của hắc đã không xa.

“157 năm, ta đã sống đủ lâu, không có gì phải tiếc nuối.”

Thật sao? Không tiếc nuối gì? Mà cũng đúng thôi, nhân loại bình thường trên đại lục Nahri chỉ sống khoảng 60-80 năm, hắc cây mạnh sống đến gần 160 năm, coi như là trường thọ.

“Nếu người muốn sống tiếp, thực tế không khó.”

Hiển nhiên không khó, một chiến sĩ cường đại như vậy có vô số cách để kéo dài tuổi thọ, chẳng hạn như tín ngưỡng vị thần nào đó rồi tùy tiện kiếm một cái thân phận tầm thường để kéo dài tuổi thọ đến gần như vô tận; còn nếu không muốn làm kẻ dưới quyền người, thế thì chuyển đổi thành chủng tộc khác có thọ mệnh dài như thiên sứ, ác ma, vong linh... quá đơn giản.

Thế nhưng Adam cười nhẹ, gương mặt hắc rõ ràng vẫn trẻ như cũ mà lại dường như một lão già đã xem thấu thế sự vô thường.

“Không, là nhân loại – một đoàn mệnh chủng tộc – ta đã sống đủ lâu rồi. Một tên tiểu tử nông thôn không biết gì, đã hoàn thành giấc mơ trở thành anh hùng của hắc. Hiện tại, người quen rồi gần hết, việc muốn làm cũng đã làm xong, cũng đến lúc nên nghỉ ngơi. Lại nói, một lão già bắt từ suốt ngày ngồi ở vị trí cao nhất cũng rất khó xem, đến lúc để người mới đảm nhiệm chức vụ đó rồi.”

“Người cuối cùng vẫn canh cánh Lisa!” Sự hào phóng với sinh tử của hắc không gạt được ta.

Lisa Grant, đồng bạn của Adam trong quá khứ, cũng là người hắc yêu thầm, chẳng qua, nàng đã chết hơn một trăm năm trước, chết trong trận chiến chống lại đại quân của Vĩnh Dạ.

Dựa vào khả năng của tên này, làm gì có chuyện không tìm được bạn gái. Hai lần hỗn lể kia nếu hắc cố đến cùng, thì với sức mạnh của hắc làm gì có chuyện chúng ta phá hoại được.

“Hừ hừ, người hoá ra còn là tình thánh nha. Chẳng qua làm như vậy có ích gì quá không?”

“Đúng, ta rất ích kỉ” hắc vậy mà gật đầu thừa nhận: “Ta có lỗi với Margareth, thế nhưng là một bất hủ giả, nàng còn rất trẻ, nàng hẳn nên có tuyển chọn tốt hơn ta.”

Đại hiền giả Margareth thích Adam, Adam lại không quên được bạn gái đã chết, đây có lẽ là bí mật công khai của cao tầng thành Sulfur.

Hai đám cưới trước kia, càng nhiều chỉ là để Margareth từ bỏ hi vọng của chính mình, đương nhiên, Margareth cả hai lần đều không do dự đến tìm ta, muốn ta đưa tặng một ‘lễ vật’ cho đám cưới của Adam, điều này không nghi ngờ cũng biểu lộ thái độ sống chết cũng không buông tha của nàng.

“Một mối tình tay ba thật ngu xuẩn. Được rồi, chuyện này người ngoài nói xen vào không tốt lắm, chẳng qua nếu như người đã muốn chết, chuyện còn lại có lẽ ta đã đoán được.”

“Đương nhiên, tên ngục tốt như ta chết rồi, vậy tên tù nhân như người cũng đã đến lúc được phóng thích. Chúc mừng người, Vĩnh Dạ đại đế, cảm giác sắp đạt được tự do như thế nào?”

Đúng vậy, cả toà thành Sulfur này kì thực là một cái ngục giam, anh hùng Adam, đại hiền giả Margareth, thêm cả tiểu Hồng nữa đều là ngục tốt. Còn ta, Vĩnh Dạ đại đế của quá khứ, là tên tù nhân duy nhất trong toà ngục giam này.

“Khà khà, Adam, anh hùng, người xác định muốn thả ta ra phá huỷ thế giới?”

“Tùy người, thế giới này đã không có Lisa, muốn huỷ thì huỷ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yêu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Lời thăm thì của ác ma

Vĩnh Dạ đại đế? Trên thực tế tất cả bắt đầu từ một lời thề như trò đùa.

“Thánh quang vĩnh viễn bất diệt tựa như thái dương? Quang huy thánh khiết vĩnh viễn chiếu rọi vạn vật? Như vậy, nếu chúng ta đã bị thánh quang vứt bỏ, vậy thì khiến cả thế giới cùng sa vào đêm đen đi.”

Ta trước đây trung thành với thánh đường, thế nhưng lại bị chính thánh đường phản bội, khiến ta mất đi tất cả người thân cùng đất nước. Kể từ đó, ta nguyện rửa thánh quang, quyết tâm lập lên một trật tự mới cho cả đại lục, bắt toàn bộ những vương quốc mục nát thối rữa kia trở thành lịch sử.

“Nếu các ngươi có thể vì vương quốc của mình mà không do dự vứt bỏ mình ước, phản bội vương quốc cùng nhân dân của ta, thế thì, để ta đến hủy sạch vương quốc của các ngươi.”

Được rồi, ta biết những lời này nghe rất chuối, dầu sao ai chắc cũng có một cuốn hắc lịch sử của riêng mình, đúng không!?!

Một tên thần kinh mắc bệnh trung nhị đã đáng sợ, nếu tên đó còn là một kẻ xuyên việt có tool hack trong tay lại càng đáng sợ.

Hệ thống vu yêu tà ác, tính toán, chuyển đổi nhân quả dựa vào các hành vi của ta thành ác trị, ta chỉ cần liên tục đưa tới từ vong cùng hủy diệt liền sẽ dành được vô cùng vô tận ác trị, sau đó, ta lại dùng số ác trị đó nâng thực lực mình lên, đưa tới càng nhiều khổ nạn, cứ vậy hình thành một vòng tuần hoàn.

Cũng giống như trong sử thi ghi chép, một vị vong giả quân vương vô danh đã gọi về quân đoàn người chết bất khuất của hắn, đôi cánh đen của vampire che khuất cả ánh mặt trời, đêm đen vĩnh hằng như thế hằng lâm mặt đất.

Tại trong đêm đen vô tận, những người chết cuồng vũ tại chiến trường, lũ hắc kỵ sĩ điên cuồng tổ chức cuộc thi săn đầu người. Khi đường chân trời đằng xa trở thành màu trắng cũng là lúc biển xương tràn tới, màn đêm máu dài dằng dặc theo đó bắt đầu.

Trong trận chiến đó, theo sự lan tràn của cái chết, thực lực của ta và quân đội của ta tăng như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, về sau thậm chí còn trở thành tên vong linh đại đế duy nhất của cận đại.

Vĩnh Dạ đại đế, cái tên đã trở thành ác mộng của các sinh linh.

Dưới vong linh thiên tai, bốn quốc gia có truyền thừa trên ngàn năm cứ vậy kết thúc, ba công quốc và sáu vương quốc cũng vì vậy bị quét vào trong đồng rác của lịch sử.

Không ai biết vì sao đại quân của Vĩnh Dạ càng đánh lại càng mạnh, hắn lấy đâu ra ma lực thao túng cả ngàn vạn quân đội, hắn kiếm đâu tới lực lượng để cùng lúc chỉ huy mười vị vong linh quân chủ.

Cuối cùng, biển người chết nhấn chìm tất cả, sau khi vĩnh dạ quân đoàn đánh bại liên quân các nước do thánh đường kêu gọi tổ chức, tất cả mọi người đều tuyệt vọng, cho rằng thời đại của người sống đã kết thúc, thời đại của người chết sắp đến.

Vậy mà một tin tức tới rất đột nhiên, sau đó truyền đi khắp toàn bộ thế giới, tất cả mọi người đều vì thế mà điên cuồng vì vui sướng.

Vĩnh Dạ đại đế bị ám sát, quân đoàn vong linh giải thể!

“Hong Liên dũng giả” Adam, một đêm thành danh.

Cả thầy Nahri đều ca tụng danh tự này, người già nâng chén chúc phúc thanh danh hắn vĩnh tồn hậu thế, người trung niên ca giọng kể lại sử thi của vị anh hùng, trẻ con cùng thanh thiếu niên thì xem đó là mục tiêu hoặc người trong mộng.

Sau đó có người ước tính, nếu không có Adam cùng đoàn mạo hiểm của hắn tiến hành ám sát Vĩnh Dạ đại đế thành công, sợ rằng dân số của đại lục giảm ít nhất bảy thành.

Mà lúc này, vị anh hùng truyền kì đó lại hết như một đứa trẻ con bị lừa gạt, đầy mặt đều là khó chịu.

“Uy, ta sắp tèo rồi, ngươi cũng nên nói thật đi. Năm đó ngươi nhường đúng không? Vì sao lúc ta đến thủ vệ lại chẳng có một ai, vì sao cấm vệ quân – chó săn đó rục rịch ở cách đó tận ngàn dặm, vì sao cạnh ngươi không có nổi một tên vong linh quân chủ, cuối cùng, vì sao một gã bán thân đỉnh cao lại có thể thua một đám truyền kì đỉnh cao???”

Ta do dự chốc lát, cuối cùng vẫn không nói thật:

“Ngươi biết ta mỗi lần chết lại quên phần lớn kí ức còn gì, việc năm đó ta quên hết rồi.”

Thực tế thì sau khi hủy diệt mấy cái vương quốc bỏ đá xuống giếng, thuận tiện giết chết mấy tên giáo chủ thánh đường từng phản bội công quốc Lam, con gái của ta đã giảm đi không ít, chỉ ít, lý trí cũng trở về khá khá.

Hơi suy diễn một chút, ta liền biết nếu cứ tiếp tục để quân đội người chết tiếp tục phát triển sẽ sinh ra hậu quả gì: trừ tử vong cùng huỷ diệt, cái gì cũng không có.

Ta lúc đó, đã lâm vào thế cười hổ khó xuống...

Khi thủ hạ của ta – vài trăm vong linh quân chủ đều đang hứng trí bùng bùng đàm luận đại nghiệp, thảo luận làm cách nào biến toàn bộ Nahri thành thiên quốc của người chết; lúc đó cá nhân ta đã không thể một mình quyết định dừng lại bước tiến của Vĩnh Dạ quân đoàn.

Thế là... làm một mình chủ, ta cứ thế tèo rồi, đã thế còn lưu lại di ngôn rằng kẻ nào giành được quyền trượng vĩnh dạ – thứ tượng trưng cho vương quyền – mới có thể trở thành vong linh đại đế kế tiếp.

“Thần khí, quyền trượng vĩnh dạ, tượng trưng cho vương quyền của người chết, nghe nói đó là vật tùy thân của Vĩnh Dạ đại đế, cất chứa bí mật sức mạnh của hắn, tuy nhiên nó lại chưa từng xuất hiện tại vũ đài lịch sử.” – Đây là giới thiệu của thần khí đồ giám.

Đương nhiên, do ta bán muối quá đột ngột, cuối cùng vẫn không có nói với ai cây quyền trượng kia giống hạt ngô hay giống củ khoai, vì đó, đám vong linh quân chủ ai cũng hoài nghi đối phương tàng trữ... Sau đó, tên nào nói vong linh không có dục vọng? Quyền lợi cùng sức mạnh luôn là thứ những kẻ có trí tuệ yêu nhất.

Tiếp sau đó cũng không cần nói nhiều, nội chiến bạo phát, vong linh thiên tai kết thúc, mà thực tế thì trong mười hai vị vong linh quân chủ cầm quyền ở đế quốc Ciro hiện nay thì có đến quá nửa là người quen cũ của ta.

“Ha ha, thế mà còn có truyền thuyết rằng kẻ giành được quyền trượng vĩnh dạ sẽ trở thành vong linh đại đế chúa tể một giới, đáng tiếc, cái truyền thuyết đó là giả, bởi lẽ... Làm gì có quyền trượng vĩnh dạ trên thế giới này...”

Đúng vậy, đến danh hiệu Vĩnh Dạ đại đế đều khởi nguồn từ một lời thề đùa dai, cho nên thế giới này vốn dĩ không tồn tại thần khí nào kì quái như vậy, tất cả mọi người đều đã bị ta lừa.

Ta đã báo thù xong, kế tiếp không có mục tiêu gì, chết một lần, đổi cái mã khác, tiếp tục là một thằng đàn ông.

Ta vốn định sau khi sống lại liền làm lại từ đầu, tích sức lực lượng, chờ đợi ‘kịch tình trong trò chơi’ triển khai, thuận tiện chờ thằng em ngu xuẩn của ta trở về.

Có lẽ điều duy nhất không nằm trong kế hoạch là tất cả hư thực đều bị Margareth nhìn rõ, nàng biết vụ yêu rất khó chết hẳn, thế là nàng lựa chọn phong ấn, trói buộc ta lại.

Họ tuyển chọn một khu đất hoang, dựng lên một cái thôn nhỏ, dẫn một ít nạn dân tiến đến, nó là nguyên hình của thành Sulfur bây giờ.

Tại địa hạ thế giới, nơi nguy cơ tứ phía, cái gì cũng không quan trọng bằng việc có cường giả che chở, vì chí ít sẽ không trở thành vật sản của thương nhân nô lệ hay lương thực của đám mãnh thú.

Adam cũng đúng là một kẻ giúp người làm vui, Margareth thì Adam nói gì nàng nghe đó, tiểu Hồng thì cao hứng vì có đồ chơi mới, còn ta, vì ác trị nên cũng vui vẻ ra tay.

Thế là càng lúc càng nhiều nạn dân đến tìm kiếm che chở, dần dần, thành Sulfur thành hình, sau hơn trăm năm, một cái thôn nhỏ đã biến thành cả toà thành phần vịnh thịnh vượng.

Cứ như vậy, ba tên gia hoả nhàn chán trở thành ba cự đầu, Adam trở thành thành chủ kiêm vật cát tường, Margareth biến thành người làm công mang danh quan hành chính, tiểu Hồng thì vẫn ngủ giấc của nàng, thì thoảng thức dậy thêm tí loạn.

Còn ta, lúc đang nhàn chán, lại nhìn họ bận rộn náo nhiệt, vì thế mới căn cứ kinh nghiệm đời trước, chế tạo ra một hệ thống hành chính pháp luật cho nơi này, cứ thế tiếp diễn đến tận hiện tại.

Adam nhìn tên vụ yêu đang nghịch ngón tay chỉ còn xương của mình trước mắt, cảm thấy thế giới có chút kì quái.

Án theo quan điểm chủ lưu trên đại lục Nahri, thánh quang cùng pháp luật đại biểu cho trật tự, huỷ diệt cùng tử vong đại biểu cho hỗn loạn; trật tự và hỗn loạn là hai trận doanh thủy hoả bất dung, một sinh mạng khi sinh ra ở chủng tộc nào thì trận doanh cũng ngay lập tức được xác định. Thế mà tên vụ yêu gàn dở trước mắt lại có thể cùng lúc nắm giữ cả hai loại sức mạnh đại biểu cho hai trận doanh, thật là khiến người ta không thể lý giải.

“Năm đó, khi ta nghe nói người muốn làm đại pháp quan, quản mạng pháp luật, ai trong chúng ta cũng cho rằng người đang tính khai cuộc trò vui nào đó. Không nghĩ tới, người dĩ nhiên làm tốt đến mức không ai có thể làm tốt hơn, xây dựng lên hệ thống tư pháp nổi danh của thành Sulfur, thứ được coi là kiệt tác tối cao của trận doanh trật tự. Nếu giờ ta nói cho người khác hệ thống tư pháp đó có xuất xứ từ tay một tên vụ yêu chuyên đi chế tạo tử vong và hỗn loạn, chắc chẳng có ai tin đâu.”

Tên vụ yêu nào như một sự tổ hợp của các mâu thuẫn, nếu nói hắn là người tốt, số bị kịch do hắn tạo thành đã nhiều tới mức không thể đếm được, còn nếu nói hắn là người xấu, vậy mà qua hơn một trăm năm ở chung, Adam không thấy điều ác kinh người nào, chỉ thấy một tên quan toà công chính chấp pháp, dương thiện phạt ác.

Những chủng tộc có thọ mệnh dài như vampire hay tinh linh thường thường sống một cuộc sống có tiết tấu rất chậm chạp, vong linh và rồng càng nổi danh là không có quan niệm về thời gian, chỉ có những chủng tộc đoản mệnh mới đi quý trọng sinh mạng mà bận rộn không ngừng. Dù vậy, chỉ cần khoảng năm mươi năm, những mệt nhọc và đau xót về tinh thần cũng sẽ khiến bọn họ trở nên sống chậm lại.

Nhân tính tự quản, kẻ trường kì rời xa nhân thế thường trở nên cổ quái. Cũng có người từng thống kê tất cả các pháp sư biến thành vụ yêu, sống mấy trăm năm không nhìn đến người đời, thêm vào đó là sự ăn mòn của hắc ma pháp, hẳn cũng sẽ cực kì tà ác, không quản hắn khi còn sống thiện lương đến thế nào.

Cho dù là Adam, một chiến sĩ tinh thần bất hủ, cũng có một ngày cảm giác mình sống đủ rồi, vậy mà tên vu yêu trước mắt, không chỉ không trầm mặc cổ quái giống những đồng tộc của hắn, ngược lại còn sống sôi nổi dị thường, mỗi ngày đều có thể nghĩ ra một ít trò mới.

“Đúng là quái thai... nói thật, có lúc ta rất hâm mộ ngươi.”

“Hả?”

“Pháp chú thuật và nguyên sơ pháp điển của ngươi ấy thế mà có thể tạo ra ba dạng tiến giai chức nghiệp: pháp chú sử, công chính kỹ sĩ và thẩm phán giả, điều này đã thuyết minh căn nguyên trật tự đã thừa nhận lực lượng luật pháp của ngươi. Là kẻ khai sáng ra một loại lực lượng cùng cấp với thánh quang, ngươi hẳn nên đã mò đến cánh cửa kia rồi!?”

Nghe những lời hắn nói, ta có vẻ vẫn còn đánh giá thấp người nam nhân trước mặt này, không hổ là một chiến sĩ đã từng bước từng bước lên đến bán thần đỉnh cấp, hắn có vẻ cũng mò mẫm được cái ranh giới kia, cái ranh giới ngăn cách thần minh và phạm nhân.

Vốn định nói nhảm vài câu cho qua, thế nhưng khi lời đến bên mồm lại nhìn đến dáng vẻ sắp chết của Adam, ta do dự một chút, cuối cùng vì tình cảm nhiều năm qua, ta hiếm hoi lắm nói thật một lần:

“Ừ, đúng thế, nhưng từ vong cho ta lực lượng vô cùng, lại lấy đi sự hoàn chỉnh của bản thân ta, kẻ chết vĩnh viễn không có khả năng bước lên được cánh giới kia. Nếu ta sống lại một lần có lẽ sẽ mò được a.”

“Đáng sao? Cái chết cũng mang đi nhục thể, lực lượng, thậm chí... kị ức của ngươi. Ngươi còn nhớ được bao nhiêu, có nhớ rõ hay không quãng thời gian chúng ta cùng đi mạo hiểm trong quá khứ?”

“Evonne, Cavens, phụ vương...” Vài khuôn mặt thoáng hiện trong đầu ta, vậy nhưng tất cả những khuôn mặt vốn dĩ nên khắc cốt铭心 tâm ấy giờ đa số đã tàn khuyết không trọn vẹn...

Chẳng qua, ta sẽ không bao giờ hối hận, chỉ ít ta đã báo thù cho bọn hắn. Còn kị ức và vân vân tất cả đều không quan trọng, ta có thể chết đi sống lại đã là quá đủ rồi, luôn nhớ về quá khứ chỉ làm người ta nhảm chán và mềm yếu.

“Đương nhiên đáng, dã tâm của ta là biển sao trên bầu trời kia. Công chính pháp điển của ta nhất định có ngày sẽ vượt qua thứ thánh quang lực lượng nhảm chán kia.”

“Cấp. Thật sự ta rất hâm mộ kẻ luôn tràn đầy sức sống như ngươi, như vậy, ta càng yên tâm khi giao thành Sulfur cho ngươi rồi.”

Ta chán kinh, sau khi bỏ ra vài phút ta mới đem cái quái hàm đã trật khớp xương của mình ráp lại cho tốt...

“Làm cái trò mèo gì thế!?! Ở đâu ra chuyện một tên tù nhân lại đi làm ngục tốt tự trông chính mình! Các ngươi tính đem con bỏ chợ??? Đừng có mơ!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yêu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Sự kiện chính tuyến kiểu gì rồi cũng được nhớ đến

Ta với tên trước mặt đến cùng có quan hệ như thế nào?

Sợ rằng sớm đã nói không rõ ràng.

Sớm nhất, chúng ta là những đồng bạn trong cùng một nhóm mạo hiểm, sau đó càng nhiều thời gian là quan hệ giữa dưng giả và ma vương, đương nhiên, thời gian dài nhất vẫn là mối quan hệ giữa ngục tốt và tù phạm.

Hiện tại tên ngục tốt nói rằng mình già rồi, mệt quá không muốn coi ngục nữa, muốn đem công việc đó giao cho tên tù phạm!?!

“Định làm trò cười cho thiên hạ chắc! Ngươi định giao cả toà thành thị này cho một tên vu yêu như ta? Giao cho một tên ma vương suýt huỷ diệt thế giới? Đừng nói đùa!”

Adam cười khò.

“Ta cũng cảm giác không được tự nhiên, thế nhưng không giao cho ngươi ta giao cho ai?”

Ừ nhỉ, giao cho ai ta? Tiểu Hồng sống rất phù hợp với đặc tính của loài rồng đỏ, ăn no xong ngủ, ngủ dậy tìm người chơi, chơi mệt lại đi ngủ... Nhưng nếu nàng mà lên làm thành chủ thì chắc đến ngày thứ hai Sulfur sẽ bị đem đi đổi lấy tiền vàng.

Đại hiền giả Margareth? Nàng tinh minh bác học, có vẻ là nhân tuyển rất thích hợp.

“Margareth đương nhiên là nhân tuyển tốt nhất, thế nhưng nàng nói không làm.”

Người khác không làm, thế nhưng nàng vì nơi này hao phí hết hơn trăm năm thanh xuân, lúc này tên đầu gối như người không chỉ không đáp ứng lại không nói, lại còn tính đi tuần tình, đem chức trách của mình ném cho người khác. Margareth không động thủ chỉnh sửa người đã là rất tiết chế.

Nhìn tên đàn ông đầy mặt khó chịu trước mắt, ta tức đến nỗi muốn đánh hấn một chầu. Margareth là cô nương tốt như thế, vậy mà làm sao lại thích tên đầu đất này.

“Đáng chết, giá như có một nữ hài tốt như Margareth thích ta...”

“Ha ha!” Adam cười đắc ý, cười đến nỗi người ta hận không thể đâm vào mặt hấn một phát thật mạnh.

“Tên khốn, sao tự nhiên đánh ta.”

Hề hề, tâm động không bằng hành động, nếu đã nghĩ đến thì do dự làm gì, cứ thế cho tên đẹp trai trước mặt biến thành gấu trúc là ổn rồi.

Sau đó, hai người lại bắt đầu quần lầy nhau đánh đấm, thế nhưng chỉ sau mười giây, vì lý do chức nghiệp kém ưu thế, ta lại một lần bị bạo lực trấn áp. Đến lúc hấn vênh chân ngồi ở trên sống lưng ta, bắt đầu vắn về mấy căn xương sườn của ta, ta chỉ có thể bó tay chịu thua:

“Đừng bẻ, xương ta sắp gãy! Gãy thật đó! Tên khốn, nếu như người gặp ta lúc còn là thánh kỵ sĩ...”

“Được, không bẻ thì không bẻ, thế nhưng cuối cùng người có tiếp chức hay không!?”

“Không làm! Khó khăn lắm mới chờ đến lúc được phóng thích, ta còn có việc của ta, người muốn dùng vị trí giám ngục để trói chặt một tên tù nhân? Người nghĩ hay nhì!”

“Ngục giam? Người hiện tại vẫn đem toà thành chứa đựng bao tâm huyết của chúng ta coi như một cái ngục giam vậy khốn người? Người nguyên ý nhìn thấy nó vì mất đi người che chở mà sa vào tay những tên thành chủ khác ở địa hạ thành!?”

“Đương nhiên...” Vốn định hét: “Đương nhiên là ngục giam, ai quản nó làm sao.”; thế nhưng lời mới nói một nửa ta đã bắt đầu do dự.

Ta thật sự coi cái thành thị mà ta đã bỏ hơn trăm năm công sức kiến lập lên là một sự trói buộc cầm cố sao? Không thể không nói, tại gần bốn trăm năm dài dòng sinh mạng của ta, thời gian tại thành Sulfur này là quãng thời gian khiến ta... thích thú nhất.

Nhiều chủng tộc hỗn cư, mấy trăm năm không có chiến tranh quy mô lớn, nhân dân an cư lạc nghiệp, toà thành của các kì tích này đã khác hoàn toàn với bất cứ thành thị nào trên đại lục Nahri, đây là thành quả mà chúng ta bỏ từng giọt từng giọt mồ hôi mới làm đến.

“Được rồi, để mấy con lợn bản thiêu làm hoen ố châu bảo của chúng ta thực sự làm người ta phiền lòng, như vậy, người muốn ta làm cái gì, đừng nói muốn ta làm thành chủ, người biết rõ ta còn có việc của ta, không có thời gian và tinh lực làm cái này. Trực tiếp nói ra đi.”

Hắn hiểu rõ ta cũng hết như ta hiểu rõ hắn, hấn hẳn phải biết ta không thể nào đảm đương chức thành chủ, nếu đoán không sai, những lời vừa rồi đều là do Margareth chuẩn bị, lấy lui làm tiền, khiến ta tiếp thu một vài thứ.”

“Ha ha, phản ứng của người hết như dự đoán của Margareth, nếu chúng ta đã không có ai có thể đảm đương vị trí đó, vậy thì giao nó cho thế hệ tiếp theo đi.”

“Đòi tiếp theo? Chúng ta đều là độc thân cẩu, làm gì có đòi tiếp theo? À không, người định nói tới...”

“Chính xác, Ann, đệ tử của ta, người bạn gái tiếng xấu đồn xa của người, Ann tóc đỏ, nàng về rồi.”

Ann, cô nhĩ, năm nay... đại khái tầm mười bảy, mười tám gì đó.

Đừng nhìn ta như thế, nàng là đứa cô nhĩ Adam nhặt về nuôi, lần trước ta gặp nàng cũng cách đây bảy, tám năm rồi, cảm giác về thời gian của vụ yêu vốn rất tro, nhiều năm không thấy, ta có thể nhớ đại khái số tuổi đã rất khá rồi.

Còn về chuyện bạn gái gì gì đó, tất cả chỉ là trò đùa, cái hỏi nàng còn là một loli, nhìn thấy hai ta đang an ủi lẫn nhau vì không có bạn gái, nàng nói nhìn ta rất đáng thương, tuyên bố khi lớn sẽ gả cho ta. Thế là, vụ yêu Roland không chỉ là một tên biến thái luyện thi, sau đó còn mang danh luyện đồng...

“Đừng đùa, giao cho Ann?? Người chắc ngày thứ hai thành Sulfur còn cái gì có thể may mắn nguyên vẹn sao?”

Ann là một gia hoả thế nào? Đại khái một câu: vua của hùng hài tử! Tên hùng hài tử phá phách nhất trên thế giới.

Năm đó, lần đầu tiên nàng gặp ta là lúc ta tra dầu bôi mỡ bảo dưỡng cốt đầu, thứ ta đang dùng chính là loại hàng cao đẳng có chứa tinh chất dầu của xà yêu, trong lúc ta đang cao hứng chà chà cốt đầu đến mức phản quang thì...

“Yaaaa, sút gọn...”

Một tiếng hét mang theo âm thanh của trẻ con vang lên, phong cảnh trước mắt ta bắt đầu bay loạn xạ ngẫu, thị giác không ngừng xoay vòng 360 độ, ngày đó, ta mới biết rằng: cho dù là vụ yêu, nếu đầu người xoay quá nhanh cũng hoa mắt muốn chết đi được...

Sau này, đầu của ta bay xa đến mấy dặm Anh (*), thân thể thiếu đầu của ta sau khi dọa khóc vô số người đi đường mới tìm được chiếc đầu trong một đồng rúc...

Cho dù đã mất đi khứu giác, ta vẫn bị sặc gần chết vì mùi ôi của những thứ rác rưởi đó.

Sau đó ta mới biết, nguyên lại Ann – lúc đó mới sáu tuổi – đang say mê môn thể thao bóng đá do ta ‘phát minh’, mà hùng hài tử là loài sinh vật sống với bản năng, nàng chỉ cần nhìn thấy cái gì tròn tròn, không quản đó là thùng rác hay chó con mèo con cái gì, cứ thế tiến lên hét một tiếng rồi dùng sức đá...

Ừ, đầu của vụ yêu khá là tròn, nhất là nó còn phản quang giống giống trái bóng...

Ta không phải là một người hẹp hòi, cũng không muốn so đo cùng một đứa trẻ, tuy vậy, đối phương lại bắt đầu ưa thích cảm giác khi dùng sức ‘đá bóng’.

“Những quả cầu da kia là dành cho lũ ẻo lả, đá mạnh một tí là tan tành. Hộp sọ của cốt đầu thúc thúc vẫn thích nhất, cả cái đầu đều được ma lực bao phủ, rắn chắc hơn mấy quả bóng mềm xèo kia nhiều, đá một phát cảm giác đặc biệt thích nha...”

Đến đây, ta bắt đầu cảm thù sâu sắc khuôn mặt thiên chân vô tà của những hùng hài tử này.

Khiến người ta không tin được nhất là khi nàng công kích ta không thể cảm nhận được chút dấu hiệu hay ác ý nào, mà phép thuật phòng hộ của ta đại đa số có phát động điều kiện là... ác ý. Thế là, ta phải biên soạn lại tất cả phép thuật phòng ngự một lần nữa, đoạn thời gian kia khiến người ta nghĩ lại mà kinh.

Dù đã quyết tâm sửa lại pháp thuật phòng ngự, thế nhưng trước khi hoàn thành, mỗi lần gặp Ann, đối với ta, đều là một tràng tai nạn.

Những ngày đó, ta thường chỉ nghe đến câu chào hỏi mang tính tiêu chí: “Hi, cốt đầu thúc!”, sau đó tầm nhìn bắt đầu quay tròn 360 độ...

Sau đó, khi rock và hiphop thịnh hành tại thành Sulfur, đứa hùng hài tử này không biết ở đâu nghe được những ống xương mang theo ma lực là những cây dùi trống tốt nhất, nếu dùng nó gõ trống còn có thể gây ra hiệu quả âm thanh theo ma lực cộng hưởng toàn trường...

Loại tài liệu dạng xương tốt nhất, ngoại trừ xương rồng, tất nhiên là chung cực thể của undead – vụ yêu.

Được rồi, band nhạc “khô lâu rung động” của nàng quả thật đã chiếm lĩnh thị trường âm nhạc của toà thành thị này, thế nhưng ta làm sao cao hứng cho nổi, đám nhạc khí nàng dùng có không ít là từ xương sườn của ta mà ra.

Tiếp theo, sau khi đọc trong cổ tích về các toà thành làm từ băng tuyết hay cả dãy núi băng đồ sộ, nàng vậy mà liên tưởng đến việc mở một triển lãm nghệ thuật lấy chủ đề chính là xương.

“Chúng ta không có băng tuyết, chỉ có lưu huỳnh... Thế nhưng liều lượng lưu huỳnh cao rất độc, chẳng qua chúng ta còn nổi danh là thủ đô vong linh, đem vong linh tới điều khắc đi! Tê bào nghệ thuật của ta đang hùng hực thiêu đốt.”

Khi nha đầu này rời đi Sulfur, đi ra hoại hại thế giới bên ngoài, cả toà thành đều sa vào trong cuồng hoan chè chén, còn nếu nói tên nào cao hứng nhất, sợ rằng chính là những vong linh khu thành đông vốn bị nàng làm hại đủ sặc.

Nàng tổ chức cuộc thi mã cầu của các kị sĩ không đầu, khô lâu got talent, chương trình “Ta là vua ca nhạc” của các nữ yêu..., nàng không có nỗi sợ hãi như người bình thường nên có, cả thị trấn phía đông đều bị tạo thành công viên chơi.

Chẳng qua, chủ đề vong linh du hành hiện tại cũng bắt đầu từ đó, cái phương án ‘Lấy vong linh khách du lịch làm trọng điểm, chấn hưng nền kinh tế thành Sulfur’ giờ đã trở thành sự thực, dù rằng hiệu quả không vừa ý cho lắm.

“Đừng nói thế, Annie tuy nhiên hay nháo, nhưng nếu không có nàng đi nháo thì khu thành đông sao có thể kéo gần cự ly với các thị dân khác. Ngươi không cảm thấy toàn thành thị này không cần người cầm đầu có bao nhiêu năng lực, chỉ cần hấn đối xử công bằng với tất cả các thị dân sao? Tại phương diện này, Annie là lựa chọn tốt nhất còn gì.”

“Hừ, lại là Margareth mớm lời cho ngươi phải không?”

“A ha, dù sao ta cũng nghĩ giống thế. Nếu không phải nhân vọng đủ cao, mọi người làm sao lại theo nàng nháo cùng một lúc.”

“Làm kẻ cầm đầu, chỉ có mặt sáng cùng nhân vọng là không đủ, thủ đoạn trong bóng tối là không thể thiếu. Cho nên, ngươi cùng Margareth có ý nhờ ta giúp nàng?”

“Chỉ cần giúp đến khi nàng thành thạo là đủ, không cần bao lâu. Mà coi như ngươi thấy nàng làm không tốt thì đem mình thế chỗ cũng không sao, dù gì đâu có ai ngăn được ngươi.”

Adam cười đầy đắc ý: “Huống hồ, Annie là vị hôn thê của ngươi nha, giúp nàng là sự đương nhiên, không phải sao?”

Ta lại không có trả lời hấn, vốn dĩ ta còn tính ự tuyệt, thế nhưng một tình huống đột xuất lại khuấy rối bố trí hiện có của ta.

【Đình! Chúc mừng kí chủ xúc phát nhiệm vụ cấp sử thi: phượng hoàng niết bàn.】

【Yêu cầu nhiệm vụ: Điều tra và giải quyết toàn bộ nguy cơ thành Sulfur gặp phải, tại trước khi Adam tèo bồi dưỡng Annie Levine trở thành lãnh tụ có thể một mình đảm đương một phía.】

【Khen thưởng nhiệm vụ: Phiếu mua cấp sử thi (mua sắm đồ vật từ cấp sử thi trở xuống trong hệ thống giảm nửa giá), bóc mở tư cách tiếp xúc sự kiện chính tuyến】

【Chí ít tại trước khi rời đi cũng nên tìm người tin được để giao lại chìa khoá nhà, người không muốn lúc trở về chỉ thấy tàn tích chứ?】

【Xử phạt khi nhiệm vụ thất bại: Đem người biến thành bộ xương có đầu hình nấm tốt hay để người trở thành cây nấm có đầu là bộ xương tốt hơn? Đầu không tốt? Không sao, ta tuyển cho người, trở thành bộ xương có đầu hình cây nấm đi.(**)】

Trước kia ta cũng từng xúc phát một ít nhiệm vụ đột phát, thế nhưng thường là làm sạch một số sinh vật nào đó, khen thưởng cũng chỉ là một ít danh hiệu không bình thường, đây là lần đầu tiên ta thấy một nhiệm vụ nghiêm túc như vậy.

Lần này ta thực sự bị khen thưởng hấp dẫn, ‘mở ra tư cách tiếp xúc sự kiện chính tuyến’ rất dễ hiểu, cuối cùng cũng đến thời gian sự kiện trong trò chơi triển khai, đại khái hẳn là bảy lần luyện ngục hạo kiếp không ai có thể đỡ kia đi.

Đây cũng là điều ta mong đợi, thế nhưng một cái khen thưởng thêm cũng lại khiến người ta thêm nhô rãi.

“Phiếu mua? Nghĩa là nếu có đủ một nửa số ác trị để mua nhục thân thì ta lập tức có thể sống lại?”

Thế nhưng, ngay khi ta nghĩ đến đó, lại một cái nhiệm vụ nhảy ra.

【Đình! Chúc mừng kí chủ xúc phát nhiệm vụ cấp sử thi: Lịch King lại trở về (vì sao ta muốn nói ‘lại’)]

【Mục tiêu nhiệm vụ: Cần gì quan tâm đó là Tà thần hay là âm mưu, tất cả hãy run rẩy trước mặt đại quân của vu yêu đi, tuyệt đối bạo lực tuy không thể giải quyết mọi chuyện, thế nhưng ít nhất có thể giải quyết người chống đối. Trong thời gian ngắn nhất lên làm thành chủ, tái kiến tạo vĩnh dạ quân đoàn, khiến vong linh thiên tai lại trở thành ác mộng của sinh linh một lần nữa.】

【Đến lúc để những bộ xương ở thành đông đứng lên rồi, lại tiếp tục để bọn họ nháo, nơi đó thật sự sẽ trở thành công viên, bọn họ đã sắp quên mất vinh dự của đông lang.】

【Khen thưởng: bóc mở hệ thống Linh chủ và tư cách tham dự sự kiện tranh bá đại lục, thêm vào đó là thân thể vu yêu bán thần cấp hoàn mỹ nhất.】

【Xử phạt khi nhiệm vụ thất bại: nói thật, người đã gian hoạt đến mức hoạ hại ngàn năm như thế này cũng đã coi như có một không hai, ta không nghĩ ra lí do gì để người thất bại.】

(*) một dặm Anh ~ 1,6 cây số

(**) Ở đây ý hệ thống là Roland biến thành thằng đầu ch*m, vì nắm rất giống ch*m.v

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vu Yêu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Bốn sảnh một viện

Đến tận bây giờ, tuyển hạng nhiệm vụ chính tuyến vẫn luôn hiện lên trạng thái màu xám không thể sử dụng. ta suy đoán qua, cái này tất yếu cần điều kiện gì đó mới có thể sử dụng.

Ta chờ sự kiện chính tuyến đã lâu lắm rồi, thế nhưng vẫn không thể ngờ hệ thống vậy mà đưa ra hai tuyển hạng cho ta chọn.

Thế nhưng sau khi suy nghĩ một chút, điều này lại là đương nhiên.

Thế giới này có tên Nahri, do vô số vị diện cấu thành, mà số lượng vật chủng sống trên đó đã sớm hằng hà vô số.

Tuy thế giới cùng khối đại lục lớn nhất đều được mang danh của vị thần sáng tạo thế giới – Nahri, thế nhưng ngài lại không có thần tích để lại, nghe nói, ngài đã mệt mỏi sau khi sáng thế, sa vào vĩnh miên, có điều, trước khi ngủ say, ngài đem chức trách và quyền hạn giao cho hai người con gái.

Nữ thần Asteria, nữ thần thủ hộ trật tự và ban ngày, ngài sáng tạo ra các chủng tộc hoàng kim như tinh linh bậc cao, rồng kim loại, thiên sứ, titan...

Nữ thần Cynthia, nữ thần chúa tể hỗn loạn và đêm đen, ngài sáng tạo ra các chủng tộc lưu huỳnh như ác ma, rồng sắc thái, hoàng tộc vampire, elementals...

Hai vị nữ thần từng đại biểu hai thần hệ cùng vô số chủng tộc, Asteria, làm một người tỷ tỷ, hi vọng vạn vật đều có thể tắm dưới ánh dương, các chủng tộc an bài của thần minh tiến hành công tác, cấp dưới phục tùng cấp trên, các tạo vật của luôn có thiên hướng thủ hộ và lương thiện.

Còn Cynthia thì luôn hi vọng các tạo vật có thể thông qua cạnh tranh mà tự mình tiến hoá, tạo vật chủ không cần can thiệp nhiều, càng không muốn đem trật tự của bản thân cưỡng ép sở muốn của đối phương.

Đối với phạm nhân, khái niệm sai biệt chỉ là tranh chấp trong lời nói, thế nhưng đối với thần minh, khái niệm chính là ý nghĩa tồn tại, do đó lý niệm mâu thuẫn tất yếu dẫn đến chiến tranh.

Hai vị nữ thần có sự khác biệt không lớn tung bồng, cuối cùng từng cái tiến vào ngủ say, các tạo vật thừa lại của các ngài tuy thế không có dừng mà lại tiếp tục cuốn vào guồng quay chiến tranh vô tận, chủng tộc hoàng kim, chủng tộc lưu huỳnh đều chiến tử gần hết, sau đó đại diện cho chủng tộc bạch ngân là bạch tinh

lĩnh và đại biểu cho chủng tộc thủy ngân là cự nhân đọa lạc tiếp tục cuộc chiến linh hồn này.

Cuộc chiến đó, kể từ khi bắt đầu, liền chưa từng chấm dứt.

Khi trật tự áp đảo hỗn loạn thì đó là ki nguyên trật tự, tương đối ôn hoà và ổn định. Còn nếu hỗn loạn chiếm ưu tức là ki nguyên hỗn loạn, tràn đầy hỗn loạn và bất kham. Mỗi lần ki nguyên thay đổi cũng có nghĩa vô số chủng tộc hưng suy hoặc diệt vong.

Hiện nay là ki nguyên trật tự, tên gọi ki nguyên hắc thiết, cũng là ki nguyên thuộc về phạm nhân yếu ớt, bá chủ của đại lục cũng là nhân loại – một chủng tộc hắc thiết, nhân loại đã cướp lấy vương giả quyền vị từ chủng tộc bá chủ tiền nhiệm - một chủng tộc hỗn loạn có tên Troll.

Trật tự và hỗn loạn giao chiến đời đời luôn là giọng chính của đại lục Nahri, nguyên sơ pháp điển của ta được căn nguyên trật tự thừa nhận, trở thành một bộ phận của nó, vì thế mới có những người ở phe trật tự như thánh quang kì sĩ đến học tập.

Trong mắt của ta, cuộc chiến này khá là buồn cười, trong trật tự không phải vẫn luôn có hỗn loạn sao, còn chế độ phân cấp nghiêm ngặt của những chủng tộc hỗn loạn như ma quỷ và vong linh không phải cũng là một biểu hiện đặc thù của trật tự?

Trên thực tế, tất cả chẳng qua là chọn phe mà thôi, người cuối cùng muốn đi theo chúng thần trật tự, vẫn là muốn cùng tà thần hỗn loạn lăn qua lộn lại.

Nếu ta tuyển nhiệm vụ giúp Ann thượng vị, như thế ta sẽ đi thực hiện chức trách của một trưởng bối và một đạo sư, sau đó đúng hạn giành được nhục thể, giành được cơ hội quay đầu, mà dạng tuyển chọn này sẽ thiên hướng trận doanh trật tự.

Dù sao nếu là một nhân loại còn sống, nhìn thế nào cũng là một thành phần trung kiên của trật tự.

Còn nếu ta tuyển đem chính mình làm lão đại, hệ thống cũng khôi phục thực lực lúc toàn thịnh của ta, một vụ yêu cấp bán thần đỉnh cao, quân vương của undead, một bá chủ phe hỗn loạn.

“Haizz, cái này có gì đáng để do dự. Một con đường vốn không thông còn muốn lại đi lần nữa? Ta tuyển. ... phượng hoàng niết bàn. Ta muốn sống lại!”

Quá khứ đã chứng minh, thuần túy lực lượng không thể giải quyết mọi vấn đề, những thằng ngu bên phe hỗn loạn luôn không hiểu vì lý do gì lực đực với nhau, sinh mạng chưa ngừng thì nội đấu cũng không ngừng, thành sự không đủ, bại sự có thừa, ta sao có thể giẫm lại vết xe đổ, nhất là nếu không có nhục thể bảo vệ, vu yêu không thể bước qua ranh giới bán thần.

Ân ân, ta làm vậy tuyệt đối không phải vì làm vong linh không thể nhắm nháp đồ ăn ngon, không thể làm quen bạn gái, không thể hưởng giao hoan nhục dục, ta chỉ thuần túy không muốn làm vong linh thôi, thật!!

“Được, tự để Ann làm thành chủ đi, ta sẽ giúp nâng một phen. Đúng rồi, tên đầy đủ của nàng là Annie? Trước kia sao chỉ gọi Ann?”

“Ann chỉ là tiểu danh, mà nam nữ đều dùng được, đây là tên do Margareth đặt. Kì thực ta cảm thấy Annie Hans tên nghe rất êm tai, vậy mà cuối cùng nàng lại theo họ Margareth.

“Annie Levine sao?”

“Không hiểu tại sao, ta cảm giác danh tự này quen quen.”

“Cạch!” một tiếng, một bản sách dày cộp bìa đen được mở ra, trang sách phiên động không ngừng nhưng rất nhanh dừng lại ở một trang hình ảnh.

Đó là hình một nữ tính anh khí bùng bùng cầm kiếm nhìn về phương xa, toàn thân bao phủ trong lửa đỏ, trên chiến bào của nàng thêu một con phượng hoàng lửa, thân kiếm đỏ rực vì linh vực liệt diễm bao phủ trên đó, cái thanh kiếm này rõ ràng là thanh ‘Sự chiếu cố của phượng hoàng’ của tên trước mắt này nha.

“Đồng lan hoá phượng – Annie Levine, quan chỉ huy tối cao quân liên hợp chống ác ma, vị anh hùng đã tự tay chém giết hoàng đế hắc võ sĩ Roland Lam.”

Được rồi, sư đồ các ngươi có thù với ta sao? Mỗi hận này lớn cỡ nào a???

Đệ tử tại trưng lại giết ta, khó khăn lắm mới cải biến tương lai, tên sư phụ lại nhảy ra giết ta! Chẳng lẽ ta nhất định phải bị thanh ‘sự chiếu cố của phượng hoàng’ kia chặt chặt sao?

Ta đã hết sức xoay vần định mệnh, sao các ngươi vẫn cố gắng khô ta một lần cho bằng được??

Khó trách Ann là khắc tinh của ta, nguyên lai tại vốn dĩ vận mệnh là nàng đến khứ ta, là tên hùng hài tử chết tiết nha!

“Đừng có mơ! Đám khốn kiếp các ngươi, cắt hết cho ta! Pháp chú: khu trục!”

Ta không cách nào kiềm chế sự giận dữ trong lòng thêm nữa, toàn lực ra tay.

Sau một hồi thần quang loé lên, Adam không hiểu ra sao đã bị đánh choáng váng đầu óc ném ra bên ngoài.

“Bịch!”

Cái mông hần hôn nồng thấm lấy mặt đất, tiếp sau đó, một cuốn sách đập mạnh vào mặt hần.

Văn tự trên sách đã được phiên dịch qua, Adam đã không phải lần đầu từ chỗ Roland lấy được thần công bí tịch, hần chậm rãi đọc thành tiếng:

“Quỳ Hoa bảo điên? Đây là cái gì? ‘Muốn luyện thần công, rút đao tự cung’??? ”

“Đi luyện đi, ta cảm thấy nó rất hợp với tên đầu bì như ngươi!”

Thằng này không phải lần đầu tiên chọc tức ta, cũng đã quen bị ném ra bên ngoài, hấn vuốt vuốt mông mấy cái, cút thẳng.

Chờ sau khi hấn đi, ta lại sa vào trong khốn hoặc, vận mệnh đến cùng là cái gì? Thế giới cuối cùng an bài vận mệnh của ta ra sao? Chẳng lẽ ta trời sinh đã là mệnh ma vương, lại còn là tên ma vương chuyên tự tìm đường chết? Từng một lần bồi dưỡng ra tên Adam để hấn thành anh hùng giết ta một lần, giờ lại phải tiếp tục bồi dưỡng một cái anh hùng “vốn dĩ” sẽ giết ta sao?

“Nếu như ta không đến nơi này, Annie hấn sẽ không nhìn thấy Adam, cũng sẽ không có được ‘sự chiếu cố của phượng hoàng’ và truyền thừa từ Adam, mà chính bởi vì ta nên họ mới gặp nhau? Chẳng lẽ ta nhất định phải bị anh hùng thuộc dòng đồng phượng giết một lần, không quản đó là Adam hay Annie.

Đáng tiếc, về mặt nhân quả, ta hiểu biết rất nông, pháp thuật hệ dự ngôn cũng chưa bao giờ đùng, thứ triết học sâu sắc như vậy nếu ta lý giải được mới kì quái.

“Quên đi, không nghĩ nhiều, nếu đã xác định mục tiêu thì trước tiên cứ hoàn thành nhiệm vụ đã.”

Không nghĩ ra thì không đi nghĩ làm gì, đây là ưu điểm tốt nhất của ta, hiện tại, nhiệm vụ mới là trọng yếu nhất, hoàn thành nó, sau đó hồi sinh!

Vì vậy, tự hồi nửa buổi, ta ấn xuống cái chuông trên bàn.

“Đề bốn sánh trưởng tới gặp ta.”

Vốn dĩ ta thành lập pháp viện cũng vì để thẩm phán tội nhân kiểm ác trị, nhưng như thế phải vất vả cả ngày, đó không phải bỏ gốc lấy ngọn sao?

Thế là ta kiến tạo một hệ thống cơ cấu có thể tự hành vận tác, giúp ta có thể không cần đầu nhập quá nhiều tinh lực vào nó.

Hệ thống tư pháp thành Sulfur là do ta tự tay tạo ra, án chiếu chế độ phân tán quyền lực ở những quốc gia cận đại tại thế giới trước, ta chế hành nguyên tắc và phân pháp viện thành bốn khối tương đối độc lập.

Đầu tiên, đương nhiên là pháp viện tối cao, là nơi quản hạt hệ thống tư pháp, ta tự thân toạ trấn nơi này, nắm trong tay quyền chế định pháp luật và tối chung thẩm phán, là cả thầy hệ thống đầu não.

Dưới pháp viện là bốn cơ quan, đó là xương cốt và nội tạng của hệ thống.

Chấp pháp sảnh, nơi chuyên phụ trách chấp pháp và quản lý nhân viên, ân, là kẻ chuyên diễn mặt đen, duy trì trật tự, quản lý sạp nhỏ ở tiểu khu... khổ hoạt, bản thủ đều do bọn họ quản.

Thành quản chính là thuộc hạ của chấp pháp sảnh, khác với những thành quản chủ yếu đi thu dọn quầy hàng quán nước ở tiền thế, những kỹ sĩ ám tinh linh đó có đối thủ là những chủng phân tử tội phạm, nếu so sánh, các năng nên gọi là cảnh sát thì hợp hơn.

Đứng đầu chấp pháp sảnh, chính là tên nam nhân cao lớn khôi ngô trước mặt ta — một tên tauren, Snowhoof Eta.

Đúng như mọi người nghĩ, hấn chính là tên đầu trâu biến thái Snowhoof kia...

Tính danh: Snowhoof Eta

Chủng tộc: tauren

Chức nghiệp: chiến sĩ cấp 60, công chính kỹ sĩ cấp 20, trật tự thủ vệ cấp 7. (tổng đẳng cấp 87, chiến lực tổng hợp: truyền kỳ đại chiến sĩ)

Danh hiệu vinh dự: Vệ sĩ sắt thép

May mắn, có thể vì học theo Vô Miên giả, vì biểu hiện chính mình đã vứt bỏ thân phận cá nhân, chấp pháp công chính, tất cả chấp pháp giả dưới quyền ta đều đeo lên mặt nạ, nếu không, ta thật không biết dung túng thế nào một tên vốn dĩ là đầu não chấp pháp giả lại luôn bị bắt bỏ tù vì tội gây ô nhiễm tinh thần cho xã hội...

May mắn, mỗi lần làm việc mình yêu thích, hấn rất tự giác che giấu thân phận, cho dù chạy trần truồng xông bị thành quân vây đánh, cho dù bị ném đến ngục tối, hấn vẫn không có sử dụng pháp luật lực lượng, lộ ra thân phận chấp pháp giả của mình.

Cơ quan thứ hai, là luật pháp sảnh, họ bình thường không hay xuất hiện cho lắm.

Luật pháp sảnh, trên danh nghĩa là bộ phận chuyên môn nghiên cứu lý luận pháp luật, thế nhưng đây cũng là nơi các thẩm phán giả, pháp chú sử và công chính kỹ sĩ tu hành tiến giai. Sảnh này có nhân số không nhiều, thế nhưng để vào được nơi đây đồng thời thành công tiến giai chức nghiệp thì tên yếu nhất cũng ở hoàng kim giai, người ngoài không biết rằng trên thực tế lực lượng mạnh nhất trong bốn sảnh chính là nó.

Thế nhưng những tên cường giả như vậy cũng là người phụ trách làm quan toà cấp thấp, bọn họ không ngừng ma luyện sự lý giải đối với luật pháp tại trong các vụ án.

Tại thế hệ do ta lập ra, chỉ có tư pháp giả được nguyên sơ pháp điển thừa nhận, sau đó thành công tiến giai chức nghiệp mới có quyền độc lập thẩm phán, vì vậy

không nhiều người biết rằng, những tên quan toà nhìn qua rất nhỏ nhả đó đều là một đám cấp 60 trở lên.

Kẻ lãnh đạo của luật pháp sảnh là tên tinh linh đang ngái ngủ trước mắt này, tên hắn là Culler Dia, đã từng là một trong những chấp chính quan của pháp sư quốc gia, đồng thời là pháp sư mạnh nhất ở thành Sulfur nếu không tính đại hiền giả.

Tính danh: Culler Dia

Chủng tộc: tinh linh bậc cao

Chức nghiệp: pháp sư cấp 60; kẻ trông coi tri thức cấp 30, kẻ bảo vệ pháp điển cấp 10, pháp chú sử cấp 5 (tổng đẳng cấp 115, thực lực tổng hợp: nhân gian thánh giả)

Tiếp theo là pháp vương sảnh, tên nghe oai vậy thôi chứ sảnh này chỉ là chuyên chức nội cần, là trợ thủ cho những sảnh khác, ví dụ như nếu muốn mở một hội nghị lập pháp mới thì pháp vương sảnh sẽ nhận nhiệm vụ đi triệu tập các bộ môn khác, thu thập tài liệu, dự án v.v...

Làm một cơ quan nội cần, pháp vương sảnh không cần có thực lực cường đại cho lắm, việc họ cần làm là sở hữu thủ đoạn hành chính linh hoạt và năng lực nghiệp vụ tỉ mỉ, cũng vì lẽ đó nên đại bộ phận nhân viên đều chỉ là những thái điều mới bắt đầu học tập và một số nữ tính chấp pháp giả không muốn trào cao.

Sảnh trưởng của luật pháp sảnh tên là Lilith Milan... ta xác định các người một lần nữa không nghe nhầm, cũng không tưởng tượng sai, nàng chính là vị có danh xưng ‘vật dâm uế di động’ kia...

Ta vô số lần mừng thầm rằng tất cả các chấp pháp giả của chúng ta đều đeo lên mặt nạ, vứt bỏ thân phận tư hạ của chính mình, nếu không ta thật sự không dám đối mặt với hai vị đồng chí trong liên minh thân sĩ, đối mặt với sự xem thường của những thị dân.

Ta cũng từng vô số lần hoài nghi, đến cùng ta sai ở chỗ nào để bây giờ hai tên đầu sỏ của biến thái trong thành lại từng bước từng bước leo cao đến tầng cao nhất trong hệ thống tư pháp...

Được rồi, không nói những chuyện khiến người đau lòng như vậy nữa.

Cuối cùng là thẩm phán sảnh, nghe cũng rất uy vũ, rất bá khí, thế nhưng quyền phê duyệt đã về tay luật pháp sảnh, quyền thẩm phán cuối cùng trước sau trong tay pháp viện, vì thế, nhiệm vụ của bọn họ đại khái chỉ còn lại các chứng không phục, khi gặp trường hợp nào thành quân không có cách đối phó thì đến lượt bọn họ ra tay.

Ngoài ra các nhiệm vụ như công tố, biện hộ, điều tra, bắt hiềm phạm cũng là chức trách của họ, đây đều là một số sự phiền toái khiến người ta phát hoá, thế nên đại đa số bọn họ cũng có tính tình khá táo bạo, được xưng là sảnh cãi cộ hay sảnh đá thù.

Đáng nhắc tới một điều, ngục giam thành Sulfur cũng nằm trong phạm vi quản hạt của họ. Trước khi đội thành quân được kiến lập, bọn họ chính là chiến lực lộ ra ánh sáng duy nhất của hệ thống tư pháp, đương nhiên... nếu thật sự so chiến lực, bọn họ ngồi vững chắc vị trí... thứ hai đếm ngược, tựu chỉ mạnh hơn một chút so với pháp vương sảnh.

Người lãnh đạo của bọn họ là Kevin, một thánh kỵ sĩ điển hình, thực lực không kém cỏi không nổi bật, tính cách hoà bình ôn trọng, tướng mạo cũng thuộc loại không xấu không đẹp, đặc điểm là bình thường, ưu điểm là bình thường, nhược điểm vẫn là bình thường, hắn, cũng là một kẻ hiếm hoi trong cao tầng của hệ thống tư pháp còn bình thường...

Không hiểu vì sao khi nói đến đây ta cảm thấy buồn tự tận đáy lòng... Vì sao hệ thống tư pháp của ta không có nhiều người có nhân sinh quan bình thường một chút, vì sao hội tụ lắm tên biến thái như vậy! Chẳng lẽ bởi vì ta cũng là một tên biến thái!?

Khục, nói lại chuyện chính...

Bốn sảnh một viện là hòn đá tảng làm chỗ dựa cho toàn bộ nền tư pháp của thành Sulfur, cũng là chỗ dựa cho sự hoà bình và ổn định của nơi này, mà lúc cơ cấu đó đã thuận lợi chuyển động, điều ta cần làm, cũng chỉ là mỗi ngày mở pháp đình kiểm lại một khoản ác trị nhỏ nhỏ mà thôi.

Bây giờ, nếu đã xác định muốn phụ trợ Annie ngồi ổn ở vị trí thành chủ, như thế, thủ hạ của ta ở bốn sảnh một viện cũng đến lúc hành động.

“Hôm nay, ta tìm các người, là để an bài hậu sự...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Nghị hội

Hôm nay, vào

Hội nghị xác định, toàn thể nhân viên công tác cần chăm chỉ học tập và làm theo tấm gương đạo đức của thành chủ Adam, thiết thực nâng cao bồi dưỡng chức năng nghiệp vụ, tuân thủ những quy tắc điều lệ đã được định ra khi công tác.

Kết thúc hội nghị, Vô Miên giả đại nhân, tấm gương sáng của hệ thống tư pháp, vị quan toà đáng kính nhất của chúng ta, lên tiếng yêu cầu toàn thể đảng, chính quyền và các cơ quan công tác phải thiết thực lĩnh hội tinh thần của cấp trên, lấy Annie Levine làm hạch tâm của khối đoàn kết trung ương thành Sulfur đòi thứ hai, không được có biểu hiện dao động, sao lãng, kiên trì quan điểm một hạch tâm, hai điểm tựa....

Thôi, thôi, ta không chém nổi nữa, tất cả những lời trên trừ câu cuối ý để Annie lên làm lão đại đều là lừa người cho vui...

“Đừng bảo ta là kẻ độc tài, ta tới để trung cầu ý kiến của mọi người. Nói cho các người một tin mới, tạm thời đừng truyền ra ngoài. Sau này Annie, ừ, chính là đứa bé con tư sinh bảo bối của Adam và Margareth ấy, sẽ là lão đại của toà thành này trong tương lai, mọi người tốt nhất không nên có ý kiến, nếu có ý kiến? Ha ha, ta sẽ tiếp thu, ừ, ‘chỉ ‘tiếp thu’ thôi.”

Ta vốn cho là khi nghe đến cái tin tức nặng kị này, bọn họ sẽ vô cùng kinh ngạc, thế nhưng lúc này bốn tên sánh trường – tứ đại thiên vương lại cúi đầu trầm mặc.

Bọn họ người xem ta, ta xem người, cuối cùng tất cả mọi người đều nhìn kẻ vốn luôn thành thật – Kevin, sau đó, thân thể hắn cứng ngắc, chậm chậm đứng lên:

“Đại nhân... Chẳng lẽ ngài mới biết sao, sự kiện này toàn thành đã biết từ nửa tháng trước. Chúng ta còn tưởng ngài gọi chúng ta tới để bàn việc đoạt quyền...”

“Cái gì!?”

Ta á khẩu, không nói được gì.

Sau một thời gian khá lâu, ta mới hiểu có chuyện gì xảy ra.

Nguyên bản, Margareth đã đoán được là ta sẽ không tiếp nhận quyền bính, nàng thương lượng với Adam chọn ra nhân tuyển, sau đó quyết ngầm chọn Annie, vốn tính thực hiện một cuộc giao quyền chớp nhoáng, người khác chưa biết mình làm xong rồi... Thế nhưng tên miệng dài ba thước như Adam lại tại trước mặt công chúng nói lời, sau đó, tin tức kinh bạo như thể tự nhiên lan khắp thành...

“Annie là ai? Nếu thành chủ định từ chức thì nghị trường nghị hội Grant, Vô Miên giả chấp chương hệ thống tư pháp hay Margareth quản lý hành chính viện không phải nhân tuyển càng tốt hơn sao? Bọn họ nghĩ như thế nào vậy? Những ‘thủ hộ giả’ khác sẽ ly khai nơi này? Thế thì ai sẽ bảo hộ thành Sulfur?”

Với người dân bình thường, bọn họ sẽ không quan tâm người lên đài là ai, bọn họ chỉ quan tâm giá thịt cá rau dưa ngoài chợ có ‘lên đài’ không, giá phòng ở trung tâm thành có tăng xuống hay không.

Điều bọn họ thực sự quan tâm không phải những thứ dạng chính đảng tục quyền hay các đại nhân vật tranh đấu, mà là những sinh hoạt hàng ngày phải chăng bị cải biến, ngày mai liệu còn tràn đầy hi vọng giống hôm nay...

Nhưng nếu kẻ đứng đầu trong ba cự đầu tính toán từ chức, không định làm ‘thủ hộ giả’ cho thành Sulfur nữa, người kế nhiệm lại là một nha đầu vô danh không biết ở đâu ra, nếu thế, nàng trấn áp được tràng diện sao? Những thành chủ khác ở xung quanh có nhân cơ hội nhúng tay không? Những đại lão khác trong thành sẽ nghe lời chỉ huy của nàng chứ?

Cái này mới nhìn có vẻ không quan hệ gì với những thứ thường dân quan tâm, thế nhưng nếu cả bảy toà thành đều dậy sóng vì điều ấy, thậm chí nổ ra chiến tranh, như vậy, những điều kiện sinh hoạt thường ngày gần như gấp đôi so với các thành thị khác kia, sợ rằng, cũng sẽ bay đi mất.

Mấy ngày nay, những thị dân khá miễn cảm với chính trị đều đã cảm thấy áp lực đè nặng lên đỉnh đầu, cảm giác mưa gió chuẩn bị nổi lên ấy khiến người không thờ nổi.

“Cái thằng ngu này!?”

Ta cắn răng nghiền lợi, nếu hôm qua ta nghe được tin tức này, nhìn thấy cảnh Margareth và Adam bận rộn vương vãi có lẽ ta còn mở tiệc chúc mừng, thế nhưng giờ ta đã nhận nhiệm vụ, hành động của thằng ngu không phải tăng độ khó cho ta sao.

Nghĩ một chút ta liền có thể lường tượng ra ngoài kia đang loạn thế nào, tại địa phương nào cũng không thiếu những tên côn đồ đầy dã tâm, trước kia có sức ép từ ba cự đầu nên chúng mới thành thật, giờ Adam tính lui, như vậy, cơ hội ngóc đầu luôn luôn không thiếu.

Ta nằm trên ghế, vô số ý xấu hiện lên trong đầu, ngón tay gõ gõ cạnh bàn theo tập quán.

“Hắn nên có người đã nhảy ra đi, ai phản đối, ai tán thành đây.”

Pháp vương sánh trừ nội can cũng đồng thời đảm nhiệm bộ môn tình báo của hệ thống tư pháp, nghe ta hỏi vậy Lilith đương nhiên không ngần ngại gì liền đứng dậy.

“Đại bộ phận quan chức lãnh đạo đều đã phát biểu ý kiến của mình, chỉ ít, tại trên mặt ngoài họ tán đồng để Annie lên làm thành chủ. Thế nhưng có hai nhân vật có thực quyền chưa lên tiếng, mọi người đều đoán chắc họ có cách nghĩ riêng.”

“Ài?”

“Nghị trường nghị hội Grant...”

“Hắn? Đúng là một thằng ngu, khi một kẻ có dã tâm đã vượt quá năng lực của mình, lúc đó cái chết của hắn cũng đến gần rồi.”

Chẳng qua, nghị hội trên danh nghĩa là cơ quan đại biểu ý dân, nếu như hắn kiên quyết phản đối Annie thật sự khá phiền.

Còn tại sao lại nói là ‘trên danh nghĩa’, bởi lẽ trong đó có chút ít chuyện cũ.

Sau khi thành lập Sulfur, vì điều hoà mâu thuẫn chủng tộc đã ngày càng bén nhọn, Margareth mô phỏng chế độ của vương quốc tinh linh, thiết lập nghị hội, để các đại biểu của các chủng tộc thương nghị trong đó, lúc ban đầu, nghị hội quả thực có những thành quả tốt đẹp, thế kết cục thành quả lại biến thành hậu quả.

Ban sơ, chỉ có những tộc trưởng và nguyên lão các chủng tộc mới có tư cách tiến vào nghị hội, bọn họ có danh vọng cao trong tộc mình, mà khi bọn họ trở thành đại biểu chủng tộc tự nhiên sẽ muốn chủng tộc của mình giành được lợi ích lớn hơn. Tuy nhiên, chiếc bánh ngọt chỉ có hạn, sau khi mấy chủng tộc cường đại trong đó liên hợp lại, những tài nguyên và quyền lợi các tộc nhỏ tự nhiên bị xâm phạm, dần dần, tùy theo những vòng tròn quan hệ nhỏ hẹp, bè lũ phe cánh được lập nên, các phương đều giao quần lấy nhau bằng lợi ích, nghị hội càng lúc càng có quyền lên tiếng.

Khi một đề nghị kiến lập ‘Đặc khu nhân loại’, ‘Đặc khu Dwarf’... bị đề ra, những tên ‘đại nhân vật’ vì lợi ích của chính mình bưng bưng khí thế, những thế lực sau lưng bọn họ đã không thể coi là chuyện nhỏ như trước đây. Vị đại hiền giả ‘duệ trí’ cuối cùng cũng ném tư vị đem đá đập chân mình.

Thế là, nàng cầu viện ma quỷ...

Àn, nàng cầu viện ta.

Ta tham khảo kinh nghiệm từ đời trước, sau đó đưa cho nàng một lời hứa, lời hứa của ma quỷ.

Lúc ấy, ngày ngày đều có người đi biểu tình, các loại đoàn thể tổ chức diễn giảng gây sự, hệ như quyền lợi của ‘nhân dân’ cao hơn hết thảy, ‘dân ý’ không thể bị vi phạm, chỉ cần một ngày là có thể đánh tan kẻ độc tài vạn ác, đề nghị hội giành lấy chính quyền, thế nhưng điều đó trên thực tế đã sớm trở thành chủng tộc đa số bất nạt chủng tộc thiểu số.

Nhìn đến tình huống như vậy, ta biết nếu để mặc cho nghị hội muốn làm gì thì làm, không may một chút sẽ dẫn đến bạo động, cứ thế thì nỗ lực vài chục năm qua chẳng phải trôi theo dòng nước, vì thế, ta nhớ lại một chiêu.

Các ngươi không phải đòi tăng lực lượng của nghị viện sao? Tốt, ta cho! Ta còn sợ các ngươi không đủ nhân lực, cho phép các ngươi mở rộng nghị viện, tăng thêm số ghế trong đó.

Nghị trưởng lúc đó là lão Baal vui mừng quá đỗi, thậm chí đặt tên cho ngày đó là ngày thắng lợi, nhưng là...

... Hiện tại, bọn họ định nghĩa ngày đó là ngày ngu xuẩn...

Nghị viện vốn chỉ có 30 người, chỉ có đại biểu các chủng tộc lớn mới có thể được tuyển vào.

“Như vậy sao được, nghị hội là đại biểu toàn bộ nhân dân, 30 người sao đủ, chủng tộc nhỏ cũng cần có nghị viện của mình, nhiều thêm đi.”

Ta vung tay, kí một cái, nghị hội lập tức mở rộng gấp mười, 300 người.

Thế là bọn họ vui đến điên rồi, tại trong lòng bọn họ, nhiều nghị viên thì tiếng nói trong dân cũng lớn.

Nhưng tiếp theo phiên toái bắt đầu, roet một cái số nghị viên nhiều ra mười lần, thế thì, những nghị viên thừa lại đến từ đâu???

Thế là, sau một thời gian, nào là thương nhân Kobold nha, nào là con rể của con gái thứ hai của trưởng lão tộc Gray Drawf nha, cậu hai của tộc trưởng tộc địa tinh nha... ai ai cũng muốn làm nghị viên, uy phong một chút.

“Phê, phê hết, mọi người đều đại biểu ý dân, ta vì sao phải cản?” tất cả những đơn xin làm nghị viên đến chỗ ta ta đều bật đèn xanh.

Vì vậy, số nghị viên ngày một nhiều, mà ta, vẫn hiếm không đủ...

“Ừ, quý này lại tăng 100 ghế đi, các ngươi tự phân. Không cần chỉ cho cường giả làm, các ngươi ăn thịt thì để người khác uống chút canh. Để những đại biểu của công tọng, nông dân, giáo sư, học giả có cơ hội tham chính nha.”

Nghị hội mở rộng, rồi sau đó lại mở rộng, cho đến một ngày, có người thấy tình huống không đúng cho lắm, thế nhưng lúc này tất cả mọi người đều đang tranh nhau danh ngạch đến điên cuồng, ai ngăn trở nghị hội mở rộng, kẻ đó là địch nhân của tất cả mọi người.

“Hừ, những đám bán long nhân các ngươi chỉ lèo tèo mấy mống, tất nhiên không muốn các chủng tộc khác tăng số lượng nghị viên. Ta nhờ vào đám thần lân vì tư lợi các ngươi.”

“Phi, không tăng số ghế, thế thì đám đầu đen đám tai nhọn các ngươi phải nhường ghế cho những đứa con của đại địa bọn ta...”

Được rồi, lược quá trình nhảm chán này đi, để chúng ta xem kết quả... hiện nay, thành Sulfur có tổng số dân không đến ba triệu, thế nhưng số nghị viên đã lên đến mười ngàn...

Có thể tưởng tượng mười ngàn người chui trong cái lễ đường bé tí tẹo mở hội nghị là tình huống thế nào sao? Có thể tưởng tượng đề thông qua một đề nghị cần chín ngàn chữ kí đồng ý cần bao lâu ư? Có biết rằng thời gian để nghị viên kí tên cũng mất cả một ngày không?

Được rồi, do quá độ ung thăng và hiệu suất làm việc kém cỏi, đến lúc bọn họ muốn thông qua một cái đề nghị đơn giản cũng cần một tháng, nghị hội liền trở thành vật trưng bày.

Đương nhiên, bọn họ cũng định rút gọn nhân số lại, thế nhưng quyền lợi đã thả ra muốn thu về đâu có dễ, ai cũng là đại biểu cho dân, để cho ai đi ra bây giờ? Người muốn ta đi ra? Không phải tất cả nghị viên đều bình đẳng sao? Vì sao không phải người đi ra mà lại là ta đi ra?

Thân phận của nghị viên chính là đại biểu cho lợi ích trực tiếp, sau lưng mỗi người đều có vài thương nhân tài trợ, người để ai đi ra kẻ đó liền liều mạng với người.

“Này, uy, nghị hội cần có càng nhiều cơ tầng tham dự, ta cảm thấy, mỗi cơ tầng dân chúng đều phải có quyền lên tiếng của mình.”

Đến khi trong nghị hội có lượng lớn những bác gái tổ dân phố hay người bán cá bán thịt, khi thân phận nghị viên không khác gì rau cải trắng, cái gọi là âm mưu đoạt chính quyền, cái gọi là sự tranh đoạt lợi ích của gia tộc và chủng tộc tự nhiên biến thành trò cười.

Còn việc can thiệp đến quyết nghị của các cơ quan quan trọng khác? Ha ha, trước khi đề nghị của nghị hội hoàn thành nửa năm thì chính phủ đã làm xong rồi.

“Làm sao? Dự ý kiến các người? Xin nhờ, các người quá chậm, không kịp thời xử lý thị trường nông sản kia hư hết/ phiên trường thành kia đổ rồi/ thành thị bang giao liên tuyến chiến cùng chúng ta...”

Còn nữa, muốn chỉnh sửa chế độ hội nghị, tất nhiên cần thông qua cơ quan lập pháp. Thế nhưng cơ quan lập pháp lại nằm trong tay ta... Khả khả, các người cứ cãi cọ, ta mang bóng ngó đến ngồi xem giác đầu... Khục, xem bàn bạc dân chủ.

Nghị hội đại biểu dân ý, quả thực rất ngẫu, rất quan trọng, thế nhưng một nghị hội hiện nay cái gì cũng không làm được, chín thành thời gian bọn họ đang ma luyện lẫn nhau bằng cách lục đục. Còn những thanh âm của các vị ‘đại nhân vật’? Ha ha, xin lỗi, mọi người đều là nghị viên, tất cả bình đẳng, chẳng có đại nhân vật nào hết.

Thế là, cường quyền giả, dã tâm giả bị vùi dập trong biển người.

Không phải không có người thông minh, thế nhưng chế độ đại nghị với người ở thế giới này vẫn là một thứ xa lạ, còn ta lại là kẻ lão làng rồi, cho đến khi bọn hắn phát hiện sự việc hồng bút hết thì đã không thể quay đầu lại.

“Tăng thêm số ghế, tăng quyền lực nghị hội không phải điều các người muốn sao? Thế nào, hiện tại đòi đi ngược dân ý, các người định giải thích thế nào với người dân???”

Bọn họ cắn chặt hàm đến nỗi răng sắp vỡ nhưng vẫn phải nuốt cục tức vào trong bụng.

Đến bước này họ còn không biết mọi chuyện là ý của ta, vậy thì ngu hết chỗ nói rồi. vì lẽ đó, ta vinh dự được bọn họ tặng mấy danh hiệu như “Vô Miên giả giáo hoạt”, “tên quý đeo mặt nạ”, các nghị viên, nghị trưởng và những thế lực sau lưng họ đương nhiên cũng có quan hệ rất kém với các nhân viên trong sở tư pháp của ta.

“Grant phản đối nằm trong dự tính, hắn và tên Baal cha hắn đều là những kẻ bưng bưng dã tâm, đáng tiếc, chỉ ít cha hắn còn khá tỉnh minh, còn hắn thì ngu như con lợn. Hắn thực sự không biết nếu Adam và Margareth thực sự quyết tâm thì cả thành Sulfur này làm gì có ai ngăn trở được bọn họ? Việc hắn làm chỉ như châu chấu đá xe, tưởng hồ không ăn người ba năm tức là nó ăn chay. Hừ, còn người không lên tiếng kia là ai?”

Đột nhiên tất cả hội trường yên tĩnh, ngay cả Lilith vừa nãy còn đang a dua khen ta nói hay cũng ách họng.

Sau đó, tất cả lại nhìn Kevin đáng thương...

Thế nhưng lần này tên kị sĩ thành thật lại ngửa mặt lên trời, làm bộ như chính mình không tồn tại, mãi nửa ngày, tại lúc ta đoán mình vừa nói ra một câu nói rất ngu học, Lilith mới dùng biểu tình của tráng sĩ đứng dậy chứng minh suy đoán của ta:

“Người còn lại... là ngài, chính vì thế nên chúng ta mới tưởng ngài gọi chúng ta lại đây vì muốn chuẩn bị đoạt quyền...”

Ta không còn gì để nói.

“Eliza, chuyện quan trọng như vậy sao không nói cho ta? Có lẽ ta nên cắt giảm kinh phí của tổ chức tình báo.”

Dựa vào nguyên tắc đã có từ thiên vương tất nhiên phải có cái thứ năm, thiên vương thứ năm của ta chính là Eliza, chủ quản “Bàn thánh giả” – bộ môn tình báo ngầm.

Tại trong liên tiếp tinh thần, nữ bộc trưởng của ta hỏi đáp:

“Thật xin lỗi, ngày tin tức truyền đến ngài đang qua đêm ở phòng tạm giam của thành quán, ta lên vào đưa tình báo cho ngài thực không tốt lắm. Sau đó ta đặt báo cáo ở trên bàn làm việc của ngài, ngài không thấy nó sao?”

Ta nhớ đã lâu lắm rồi ta không làm việc nghiêm túc, sau đó lại nhìn đến núi văn kiện đã nhiều tới mức muốn vịn gậy chân bàn, ta lặng lẽ cắt đứt kết nối.

Dù cách nài rất xa, dù nghe giọng nói đầy kinh ngạc và tôn trọng của nàng, ta cũng có thể tưởng tượng đến khuôn mặt cười đắc ý của nàng hiện tại.

Nhắm mắt lại, nằm ngã ra ghế, ta sa vào trầm tư, việc quá khứ không cần suy nghĩ nhiều làm gì, quan trọng nhất, vẫn là tương lai!

Tuy bản thân nghị hội là vô dụng, thế nhưng nếu những đại gia tộc có dây mơ rễ má với nhau kia đồng loạt phản đối, đó đúng là một phiền toái lớn, cùng đám lão già đó đo sức chỉ có vũ lực thuần túy là không đủ, vì lẽ đó, Adam mới nhờ đến ta.

Những chủ ý tuyệt diệu lần lượt diễn hành qua trước mắt, ừ, cũng có thể nói là âm mưu cũng được... dần dần, một kế hoạch hoàn mỹ dần hình thành.

“Được rồi, nghe phương án của ta đi...”

Ta đặc ý nói ra toàn bộ phương án, thế nhưng bọn họ nghe xong hoàn toàn sững sờ.

“Đại... đại nhân, như vậy có quá đáng hay không?”

“Vô Miên giả đại nhân, tuy như vậy không vi phạm pháp luật, thế nhưng có vẻ vi phạm lễ thường? Có chút không hợp chuẩn phạm đạo đức?”

“Lão hủ phản đối, chủ ý này quá điên cuồng, nếu người ngoài biết thì tất cả thanh danh của bốn sanh một viện chúng ta chui vào đồng rác.”

“Ta lại cảm thấy rất thú vị, lão đại, lên đi, người bảo ta làm gì ta làm đó.”

Nhìn vào tư pháp tứ thiên vương đang cãi cọ ầm ĩ phía dưới, ta cười, cười cực kì đắc ý.

“Khà khà, đây là lễ vật chia tay, để chúng ta làm cho ra trò đi. Khà khà.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vô Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bảo đao đồ long

Đây là một thanh đao màu đen rất dày.

Trên thân đao tràn đầy vết gỉ, lưỡi đao của nó dày gần bằng ngón tay út, đen đến mức không có chút phản quang nào, gọi nó là vũ khí, còn không bằng nói nó là một cây đao cùn bị gỉ.

Dựa vào số lượng gỉ bám trên nó, ai cũng sẽ nghĩ thanh đao này đã hết hạn sử dụng.

Thế nhưng ta biết đây chỉ là ảo giác do thần vật tạo ra che mất thể nhân, ta thấy thanh đao bén đến không thể tin được, có cái ván giường và ngón tay út bị cắt đôi của ta làm chứng.

【Thần binh dị giới: bảo đao đồ long】

Tại trong hệ thống, nó được thuyết minh rằng đây là một thanh thần binh lấy ‘đồ long’ làm tên, đáng tiếc, tiếp sau đó, chỉ có một đoạn thuyết minh ngắn gọn:

【Nó đúc thành từ kỳ trân dị giới cửu thiên huyền thiết, sắc bén vô cùng.】

Hết, chả còn gì cả.

Đến một thanh đao trái cây còn có thuyết minh: 【lực công kích 0-1; độ cứng 1; độ bén nhọn khi cắt mục tiêu là trái cây + 1】Vậy mà một thanh thần binh phi phàm như vậy lại chỉ có một dòng quá đơn giản.

Trên thực tế, những thần binh rút được từ hệ thống quay thường có không ít có cái tật này, chúng không phải sở hữu vật của thế giới này, quy tắc ở nơi đây căn bản không thể phân tích chúng, thế nên hệ thống của ta đương nhiên cũng không có biện pháp nào.

Mà không thể phân tích tương đương với không có cách sử dụng, như vậy, không quan tâm chúng có lịch sử huy hoàng đến thế nào, không quan tên gọi cường bá làm sao, chúng, đại khái, chỉ giống như một con dao gọt trái tương đối lớn.

Thế thì khác phé phẩm chỗ nào...

Vốn những thần binh dị giới như vậy đối với ta chỉ là những đồ chơi lớn chiếm chỗ trong túi trữ vật, thế nhưng một sự tình cờ lại khiến ta có cách khiến chúng phát dương quang đại.

“Pháp chú: cường chế chấp hành!”

Pháp chú hạ xuống, hai vệt ánh sáng bạc quán quanh người ta và Eliza, trên bầu trời, cán cân của công bình ẩn hiện, đại biểu cho quan hệ khế ước giữa ta và Eliza được xác nhận.

Tiếp sau đó, cán cân bắt đầu lệch đi, đó là vì ta nợ Eliza không ít tiền công...

【Pháp chú: cường chế chấp hành】

【Hiệu quả: án theo khế ước của hai bên, cường chế kẻ vi phạm phải thi hành khế ước.】

【Charlotte: tán dương kẻ ước tự do và vĩ đại, Antonio ngu xuẩn, bây giờ người vi phạm ước định, án theo kẻ ước, ta cắt một pound thịt từ trên thân người xuống làm xử phạt.】

Cái pháp chú này là sử dụng ở phạm vi thi hành kẻ ước, khi một bên thiếu nợ một bên khác mà không trả lại, nó sẽ cưỡng chế bác đoạt đi tài vật bên thiếu để trả nợ.

Ta nợ Eliza không ít, vì vậy những đồ vật lung tung rối loạn trên người ta chủ động bay qua, trở thành sở hữu của đối phương, trong đó có cả thanh bảo đao kia.

Thế nhưng, có chút vấn đề lúc này.

Pháp chú thuật của ta lấy sức mạnh từ căn nguyên của trật tự, hiệu quả của nó có vẻ đơn giản, thế nhưng lại vô hạn tiếp cận thể giới quy tắc, là một đại pháp chú cấp bậc truyền kì.

Ngay cả những căn xương trên người ta giá trị thế nào căn nguyên trật tự cũng có thể công bằng xác định, thế nhưng thanh đao này có giá trị thế nào, lại là ẩn số chưa biết.

Pháp sư cũng có [biện thức thuật] có tác dụng phân biệt vật phẩm, thế nhưng nó chỉ căn cứ ghi chép trong căn nguyên trật tự để đưa ra đáp án, cũng có nghĩa nó chỉ có tác dụng với vật phẩm của thể giới này, những vật phẩm từ dị giới không có tác dụng.

Tuy nhiên, pháp chú của ta lại khác...

Luồng lực lượng màu bạc của trật tự quấn lấy bảo đao, tính thử phân tích giá trị của nó, thế nhưng thanh đao đến từ dị giới lại hết như hòn đá, chậm chạp không chịu lộ ra giá trị của mình.

“Không thể tìm hiểu lịch sử, không thể phân tích chất liệu, ha ha, ta có thể nghe thấy tiếng rên rỉ của căn nguyên trật tự. Quả nhiên, không quan tâm những tiếng tung hô ‘Căn nguyên của vạn vật’, ‘Thiên địch của hỗn loạn’, ‘Hoá thân của nữ thần trật tự’... lực lượng cuối cùng vẫn chỉ là lực lượng, có thể lừa gạt, có thể lợi dụng.”

Căn nguyên trật tự, là căn nguyên lực lượng được toàn bộ phe trật tự thừa nhận, cũng là khái niệm bao trùm của cả thánh quang hay luật pháp. Thế nhân ca tụng nó, coi nó như toàn năng toàn trí toàn hiện, thế nhưng ta, kẻ lập lên luật pháp lực lượng, lại coi nó chỉ như một cái kho năng lượng vô tri khi sử dụng.

“Chỉ cần phù hợp quy tắc của trật tự, ai cũng có thể sử dụng, tùy tiện không tiết tháo như thế không phải là không có não sao? Ca ngợi cao thượng, không bằng nói ngu xuẩn chính xác hơn. Nếu không ta đem linh hồn một tên ác ma tín ngưỡng hỗn loạn nhập vào thân thể một nhân loại, sau đó tẩy não hắn khiến hắn đỉnh ninh mình tín ngưỡng thánh quang, như vậy, tên ác ma đó chẳng phải cũng có thể nắm giữ thánh quang sao. Đem lực lượng đưa cho từ địch của mình, vậy mà còn nói không phải không có não?”

Đây là lời nói của ta khi biện luận với một đại chủ giáo thánh đường, khi đối phương đưa ra luận điểm: ‘bất luận là ai, chỉ cần tín ngưỡng thánh quang đều có thể nắm giữ lực lượng thánh quang do thần ân điển’, ta liền phản bác như vậy.

Hậu quả... cũng giống như cùng một tín đồ công giáo thành kính giảng giải chủ nghĩa duy vật của Karl Marx, lão gia tử không kìm nổi một hơi, suýt nữa đi thiên đường tiếp tục phụng hiến cho thánh quang của hắn.

Tuy căn nguyên trật tự không có não, thế nhưng nó vẫn là lực lượng căn bản nhất cấu tạo thể giới, thật sự cực kì mạnh mẽ; rất nhanh, thanh đao đen xì đó bắt đầu sắc bén phản quang, biến hình đổi dạng.

Lực lượng trật tự cự tuyệt tất cả hỗn loạn, không biết cũng là một dạng hỗn loạn, vì lẽ đó, nếu đã không phân biệt được bản chất, vậy thì bịa đặt bản chất mới cho nó đi. Cứ thế, ‘lực lượng trật tự vĩ đại’ bắt đầu làm công cho ta, đem dị giới bảo vật vô dụng trở thành các thần khí phù hợp thể giới này.

Rất nhanh, quang mang trật tự phiêu tán, thanh đao đón cùi dày nặng biết mất, thay vào đó là một thanh đao lớn khác vậy rỗng màu bạc xuất hiện tại trước mắt ta.

【Thần binh: Đò Long đao】

【Công kích: 0-35】

【Chất lượng: Sử thi】

【Đặc hiệu: vô kiến bất tở: tỉ lệ 100% chém đứt vũ khí phẩm chất dưới tinh xảo, 50% tỉ lệ chém đứt vũ khí phẩm chất tinh xảo, 30% chém đứt vũ khí phẩm chất sử thi, 1% chém đứt vũ khí dưới thần khí】

【Đặc hiệu: quang huy đoạt mệnh: chính xác, không phải quang huy chói lòa, là quang huy đoạt mệnh, người cầm đao này sẽ trở thành vai chính trong mắt thế nhân, ân, vai chính trong bi kịch. May mắn -10, mị lực +10, nếu người cầm đao còn là tóc vàng mắt xanh giới tính nam, ngoài ngách may mắn -10】

【Đặc hiệu: Phát rò: tỉ lệ 1% sa vào trạng thái cuồng bạo lực thân bất nhận, ưu tiên khoá chặt thân nhân đuổi giết.】

【Chuôi đao có một chuỗi chữ vàng: Tai truyền thuyết xưa, thanh đao này đã từng tượng trưng cho địa vị tối cao, ‘Vô lâm chí tôn, bảo đao đồ long’, thế nhưng hiện nay đã có lời giải thích mới... ‘bảo đao đồ long, quay được nhanh vớt’...】

Nhìn thuyết minh, ta kinh hãi.

Ở Nahri, vũ khí được chia làm các cấp phẩm chất: thô ráp, phổ thông, ưu tú, tinh xảo, sử thi, truyền kì. Thanh ‘sự chiếu cố của phượng hoàng’ nổi danh của

Adam chính là một thanh vũ khí cấp truyền kì, nếu đi lên cao hơn nữa thì là phạm vi của á thần khí và thần khí.

Trên thực tế, khác biệt tại trụ cột bản thân vũ khí không lớn, dù sao vũ khí lợi hại cũng phải nhìn xem nó trong tay ai. Mà vũ khí phẩm chất cao và vũ khí phẩm chất thấp khác biệt lớn nhất là đặc hiệu kèm theo.

Phẩm chất tinh xảo có một hoặc hai loại đặc hiệu, sử thi có ba đến bốn loại, truyền kì thì bốn đến sáu loại.

Thanh vũ khí cấp sử thi này cũng chỉ có ba đặc hiệu, xa xa thua kém năm cái đặc hiệu của thanh ‘sự chiếu cố của phượng hoàng’, trong đó rõ ràng còn có hai cái đặc hiệu mang tính nguyên rủa, vậy nhưng đặc hiệu tăng ích duy nhất lại quá mạnh mẽ.

【Đặc hiệu: vô kiến bất tòng: tỉ lệ 100% chém đứt vũ khí phẩm chất dưới tinh xảo, 50% tỉ lệ chém đứt vũ khí phẩm chất tinh xảo, 30% chém đứt vũ khí phẩm chất sử thi, 1% chém đứt vũ khí dưới thần khí】

Bình thường, một cao thủ hoàng kim giai có một thanh vũ khí tinh xảo đã là không tồi, vũ khí sử thi, nghe tên đã biết là những vũ khí trong tay những cường giả đã lưu lại dấu vết của mình trong lịch sử, mà cho dù là vũ khí cấp sử thi, gặp phải thanh đao này, trung bình cứ ba đao là gãy.

Nếu gặp vũ khí bình thường, về cơ bản đều nhất đao lưỡng đoạn. Tại trong chiến đấu, hai bên đang đánh kịch liệt, kết quả vũ khí một bên tự nhiên gãy... tưởng tượng đã đủ thảm.

“Đây là kết quả khi căn nguyên trật tự đem đặc tính sắc bén của thanh đao này cụ hiện hoá sao? Không ngờ nhất được bảo vật ngoài ý muốn, tuy lực công kích không ổn định, đặc hiệu nguyên rủa khá phiền toái, thế nhưng chỉ cần đặc hiệu chém đứt vũ khí này đã đủ để người ta điên cuồng. Ân? Còn nằm trong sáo trạng, trạng bị còn lại cũng là một vũ khí – Ý Thiên kiếm?”

Thuộc tính sáo trạng không được kích hoạt nên vẫn là màu xám, thế nhưng chỉ cần nghe tên thanh vũ khí Ý Thiên kiếm này đã khiến người ta rất động tâm, xem ra, sắp tới nên thử vận ở tuyến hạng thần binh lợi khí nhiều một chút.

“Àm àm!!” “Àm àm!!”

Trong lúc ta đang vui vẻ vì thanh thần binh mới, tiếng nổ tung liên tục vang lên, khiến căn nhà cũ kĩ lay động không ngừng.

“Kẻ xâm nhập?!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Trò chơi với kẻ xâm nhập

“Vĩnh viễn đừng chủ động tấn công một cái pháp sư tháp có chủ, càng đừng đánh giá cao hạn cuối đạo đức của các pháp sư, trừ phi ngươi muốn có kết quả giống ta, djyy@R% nhà nó, cơ quan loại thập nhị liên hoàn, các người không sợ tự giết mình sao? Lũ pháp sư đều là tên điên – nhà đại mạo hiểm Coward (*)”

Trên ý nghĩa nào đó, câu cách ngôn này là luật thép của những kẻ mạo hiểm, đặc biệt là vị đại mạo hiểm gia lấy phong lưu và năng lực trốn chạy cầu sinh hường dự toàn thế giới này. Trong một lần đi mạo hiểm ở một toà phủ không thành ở dị vị diện, hắn bị một cơ quan liên hoàn của đại áo thuật sư phân thân mười ba mảnh, dùng sinh mạng của mình làm dẫn chứng sau cùng chứng minh sự đúng đắn của câu cách ngôn.

Loại sinh vật mang tên pháp sư thường coi chân lý và tri thức là thứ để theo đuổi cả đời, đồng thời, nơi thường trú – pháp sư tháp, cũng trở thành nghiên cứu sở và tàng bảo khố của bọn họ.

Cho nên khi thành quả nghiên cứu và sinh mạng bọn hắn bị uy hiếp, hạn cuối đạo đức và tiết tháo là thứ để vứt đi, nơi bọn họ ở được thiết lập hàng hà sa số cơ quan bẫy rập đủ thể loại, trong đó có rất nhiều thể loại bẫy rập ma pháp mà đạo tặc không có biện pháp phá, tí như khi mở cửa liền bị ném đến tùy cơ một vị diện nào đó...

Pháp sư tháp của đại pháp sư có độ hung hiểm không kém huyết rồng, mà vu yếu yếu nhất, cũng là truyền kì.

Thế là, ta rất tò mò, cuối cùng người nào dám trực tiếp công kích nơi ở của một vu yếu, nhất là khi tên vu yếu đó còn đang ở nhà.

“Eliza?”

“... Kẻ xâm nhập có hai tiểu đội, một bên công kích chính diện kiểm chế, một bên leo tường mà vào. Căn cứ thân thủ và vũ khí tùy thân, tổng cộng có bảy tên bạch ngân giai, ba tên hoàng kim giai, một đội hình có thể tính là hào hoa.

Eliza hồi báo kịp thời, thế nhưng đó không phải điều ta muốn hỏi.

“Vì sao lại nổ tung? Không phải ta đã nói bên ngoài chỉ cần thiết trí một số thiết bị cảnh báo an toàn và an tĩnh thôi sao? Buổi tối mà nổ vang như vậy, thành quân sẽ tới đó.”

Căn cứ ‘thủ tục hành động của thành quân – Vô Miên giả, tái bản có sửa chữa lần thứ 6’, khi nghe thấy tiếng nổ, đội thành quân phải tập hợp trong vòng năm

phút tiến đến vị trí phát ra tiếng nổ để thăm dò, mà nơi ở của ta là trung tâm thành Sulfur, cách pháp viện không xa, ngắn nhất mười phút các nàng tới liền.

“Các nàng tuyệt đối sẽ mượn cơ hội tiến hành lục soát! Những hàng cấm trong tầng hầm ngầm chẳng phải sẽ chịu tai hoạ sao?!”

Như đã nói, thành quân chỉ có quyền chấp pháp ở hiện trường, muốn tiến vào nhà người khác tiến hành lùng bắt cần có cơ quan cấp trên cấp lệnh khám nhà, cấp trên của thành quân là chấp pháp sảnh, cấp trên của chấp pháp sảnh là pháp viện, ta có lí nào kí quyết định để thành quân lục soát nhà mình...

Từ khi có kẻ bắt đầu xâm nhập, ta tuyệt không lo lắng mấy tên kia, ta giờ hết như những tên tham quan và thương nhân phi pháp bị trộm cũng không dám báo cảnh sát, sợ đám đàn bà đó mượn cơ hội tiến vào tra xét nhà, nếu thực như vậy, sợ rằng ta sẽ bị trực tiếp bắt giam.

Nghe lời oán giận của ta, Eliza vẫn trưng lên tấm mặt tỉnh như ruồi.

“Đừng mà, ngài muốn một hệ thống ‘an toàn’ còn gì? Ấn theo yêu cầu của ngài, bố trí bên ngoài chỉ là một ít cơ quan thiết bị dự báo thôi.”

“Thế vì sao lại nổ?” Sau đó, nghe rõ từ ‘an toàn’ được phát âm rất nặng, ta đại ngộ:

“‘An toàn’...? Người đứng nói đó là tác phẩm của tiệm khí giới địa tinh ‘An toàn’ ở phố Kim tệ nha? Nơi đó do anh em nhà Belha mở đó?!”

Ta biết cửa tiệm tên ‘An toàn’ đó, vì tiêu thụ hàng giả và chất gây nổ, nó bị thu hồi giấy phép kinh doanh, hiện hẳn nên là còn đang không có giấy phép nha.

Đương nhiên, bọn họ mở tiệm này chính là để lừa người, đích xác ban đầu có người mua ‘sản phẩm an toàn của địa tinh’, thế nhưng sau mấy lần ngoài ý muốn, làm gì có chuyện còn người mua? Cái thương hiệu này cũng trở thành điển hình phản diện.

“Đương nhiên, ta còn tưởng ngài nói vậy là muốn tận tình chiếu cố anh em đồng chí, đặc biệt yêu cầu ta mua hàng ở đó.”

“Bọn họ không phải anh em của ta! Đồ của bọn họ ngoài nổ với nổ thì có cái gì? Ta nào có đặc biệt yêu cầu ở đó mua?”

“Xin lỗi, ta hiểu lầm ý của ngài.”

Nữ bộc dù thành khẩn xin lỗi, nhưng từ cái mép cong cong kia ta biết ngay tiểu ác ma này đang âm thầm đắc ý, nàng khẳng định cố tình làm thế!

“Ta... được rồi, ta phục rồi, người vì giày vò ta cũng thực khổ tâm.”

“Chỉ cần ngài trả đủ tiền công, ta đảm bảo sinh hoạt sau này thuận buồm xuôi gió.”

“Hừ, đừng mơ, người tưởng ta không biết bộ kia của ác ma các người sao, trả hết tiền công tương đương với kết thúc khế ước, muốn giành được tự do? Còn lâu!”

Trong khi chúng ta tán gẫu, hai tiểu đội kia càng lúc càng đến gần, thế nhưng ta vẫn không để trong lòng.

“Thân phận kẻ xâm nhập có tra được không? Nếu như hiện tại người vẫn chưa làm được, vậy thì ta sẽ chặt đứt nguồn kinh phí của người. Hừ, đừng tưởng ta không biết người nuốt riêng kinh phí, cầm đi mua đồ. Lớn đầu rồi còn thích những y phục bay bay như thế kia, hừ hừ, mặc váy lụa cosplay trình nữ sát?? Cần ta cho tiền tiêu vặt đi mua...”

Châm chọc đến nửa đường ta đã không nói được nữa, luồng oán khí thực chất hoá thành hắc vụ kia không ngừng nhắc nhở ta sinh hoạt trong mấy ngày tiếp theo sẽ thế nào, ví dụ như viết nhật kí thí nghiệm một nửa thì bị gió thổi bay, nhiên liệu hồ năng lượng đột nhiên biến thành thức ăn cho chó, dầu mỡ bảo dưỡng cốt đầu không hiểu sao hoá thành nhựa đường, làm nhiệm vụ hàng ngày được một nửa bỗng nhiên chui ra một đám thành quân, pháp bảo đại pháp quan ta mặc đi làm bỗng chốc có thêm mấy đường viền hoa và một đồng nhân vật hoạt hình...

...Nghĩ đến đây, một luồng bi ai từ trên trời rơi xuống người ta, cuối cùng thì ai là chủ ai là tớ? Ta có nên hay không suy xét trả đủ tiền công khiến nàng cut đi!...

“Àm ầm!”

Lại một tiếng nổ lớn đánh gãy tâm tư của ta.

“Đây là cái gì? Địa lôi? Người vậy mà dám đặt cái thứ này trong hoa viên.” Ta thừa cơ làm khó: “Không được, không nghe mệnh lệnh, vi phạm khế ước của chúng ta, phạt người mười năm tiền người.”

“... Vị trí kia, hẳn nên là đài phun nước tự động T130 nhì.”

“Àm ầm!”

“Chỗ này, máy cắt cỏ?”

“Không, chính xác hơn phải là cửa trước, cái chuông cửa ‘kẻ lớn tiếng?’” Ta nghiêng đầu, nhìn vị thiếu nữ đang giả trang thiên nhiên.

“Quả nhiên thanh âm đủ lớn, may mắn ta không có thói quen nhấn chuông cửa... Không đúng, vậy mà đến chuông cửa cũng là đồ hiệu ‘an toàn’, người tính mưu tài hại mệnh???”

“Àm ầm!” “Àm ầm!” lần này là một chuỗi tiếng nổ liên hoàn, ta biết, toàn bộ nền đất trước nhà đã muốn thay mới, không, nghe cường độ nổ tung này, có lẽ căn nhà cũ của ta nên đổi thêm một cái cửa trước.

“Đó là? Kệ để giày?”

Eliza trầm thống gật đầu. “Kệ để giày hiệu ‘an toàn’ mã XT-137, nghe nói có thể giúp người sử dụng tự động chọn giày, đi giày, cởi giày, lau giày...”

Ta không khỏi thán phục rằng mình là vụ yêu, đi đường cũng dựa vào bay là chính, trước nay không đi giày, thế nhưng sau đó ta liền cảm thấy không ổn lắm.

“Không đúng, từ trước tới nay ta đều không mua giày, người mua kệ để giày làm quý gì?”

“A? Đại nhân, ta sơ suất rồi.”

“Sơ suất khi bỏ cục ám sát?!? Trò chơi văn tự của người càng ngày càng thuần thực.”

“Tất cả là nhờ ngài dạy bảo đúng cách.”

“Ai, ác trị lại tăng, xem ra chết một cái rồi... Hi vọng mấy tên còn lại còn sống mấy cái, chỉ ít tiến vào khu vực thí nghiệm, trắc thí một chút đám bầy ta bố trí...”

Erenita là thứ nữ của gia tộc đứng thứ ba tại thành Menzoberra, à là đại tể ti của Lolth, càng là thiên tài chỉ mới hai trăm năm đã có thể trở thành cường giả hoàng kim giai, thường được xưng là bình minh chỉ tinh của thành Menzobenrra, điều đó tượng trưng cho sự chiếu cố của chu hậu(**) đối với ả, cũng đồng thời cũng tạo nên thói quen dùng lỗ mũi nhìn người của ả.

Lần này Erenita nhận lệnh từ gia tộc dẫn đội đến thành Sulfur chấp hành nhiệm vụ ngoại giao, sau khi suy nghĩ và điều tra, xác định không phải là âm mưu thượng vị của vị nữ tể sư nào đó trong gia tộc, ả vui vẻ chấp nhận nhiệm vụ này.

“Tên côn trùng hai chân dơ bẩn, tên nam tính ti tiện, vậy mà dám cự tuyệt thiện ý của chu hậu! Được rồi, các người giờ đã không có cả tư cách làm nô lệ, chuẩn bị đến Abyss mà hối hận về quyết định của mình đi.”

Cho dù làm một sứ giả ngoại giao. Erenita vẫn giống như đại bộ phận đồng tộc, xem thường tất cả các giống loài ngoại trừ nữ tính hắc ám tinh linh. Thế nên hiển nhiên ngoại giao mạo hiểm vừa bắt đầu liền trở thành không thể thành công.

Thế nhưng, làm một hắc ám tinh linh, nhiệm vụ sứ giả đương nhiên sẽ đi kèm nhiệm vụ gián điệp, thế nên sau khi đàm phán kết thúc, tất cả mới chỉ bắt đầu.

Cũng vì vậy, mấy ngày nay đại đội thành quân mới thu được những lời trách cứ rằng có đồng tộc hắc ám tinh linh đang qua qua lại lại trong thành mấy ngày nay, khiến chính mình cũng sa vào bị động.

“Một đám dơ hơi mặc một đồng đồng phục nực cười, mấy đứa ngu đó lại còn phản bội chu hậu chạy đi tín ngưỡng thánh quang, mới nhìn đã khiến người buồn nôn... Chỉ cần mượn cơ hội trừ sạch các nàng, chu hậu nhất định sẽ ban tặng càng nhiều khen thưởng.”

Đối với Erenita, nhiệm vụ gia tộc chỉ là thuận tiện, đem những thù hạ mà gia tộc giao cho đánh sống đánh chết vì mình, vì chính mình lấy được càng nhiều lợi ích mới là mục tiêu chính.

Thế nhưng ả còn chưa tìm phiên toái với những đồng loại tín ngưỡng thánh quang kia, một phiên toái lại tự tìm đến ả, một gia hỏa có quan hệ hợp tác đến từ thành Caron ngoài ý muốn sa lưới.

“Tất cả nam tính đều thật ngu xuẩn, hấn chết vì ngu không ai giúp được gì, thế nhưng nếu hấn khai ra gì đó thì đúng thật là phiên toái. Nếu bị nắm được đằng chuôi, đoàn ngoại giao thành Menzobenrra bị thành Sulfur trục xuất tập thể, mất mặt không nói, nhiệm vụ trinh tra và ám sát cũng thất bại, không khéo còn bị đối phương phát hiện bí mật...”

Nhớ tới những khổ hình mà kẻ thất bại phải chịu, những hình phạt của chu hậu đối với kẻ vô năng, cái hình phạt bị biến thành quái vật nửa người nửa nhện đó... ả không khỏi run rẩy toàn thân.

Nhưng thật may mắn, chu hậu duệ trí còn chiếu cố chính mình, ấn kí mình hạ lên người tên nam tính kia biểu đạt hấn đã bị mang ra khỏi chỗ ngục giam trong núi lửa không thể công phá ấy sau đó chuyển đến căn nhà cũ kĩ quái này.

Thế là, cho dù ả nghe nói đây là nhà của một vụ yêu, cũng không có bất kì ý định rút lui nào.

“Dù sao cũng chỉ là một tên nam tính ngu xuẩn, các người không có hưởng thụ qua sự phục vụ của những tên pháp sư nam tính tươi non trong gia tộc kia sao? Cui nhiên sợ hãi một pháp sư? Cui như hấn là một pháp sư cấp truyền kì thì thế nào? Chúng ta là hắc ám tinh linh, sát thủ pháp thuật trời sinh. Trong chúng ta có một ảnh vũ giả hoàng kim giai, một đại tể ti hoàng kim giai, thừa sức miếu sát hấn...”

Thế nhưng, hiện tại, sự thông dong và tự tin của ả đã đi đâu mất hút.

“Khắp nơi đều là nổ tung, nổ tung, nổ tung, chuông cửa nổ tung, kệ giày nổ tung, đến hòn đá ven đường cũng nổ tung... Chúng ta đã đến nơi nào thế này.”

Trước mắt Erenita, một cường giả hoàng kim giai như ả đang nằm trên mặt đất, trên đầu xuất hiện một lỗ thủng, xương trán đã bay mất, máu cùng óc cứ thế trào ra không ngừng, chết rồi...

“Đoá hoa máu Axidi thế mà chết vì một cái móc áo phát nổ, nói ra sẽ có người tin ư? Ta phải giải thích với gia tộc thế nào, chúng ta cứ như vậy mất đi tên sát thủ mạnh nhất, chỉ mất ba phút, hai tiểu đội chỉ còn ba người sống, đến bóng đối thủ cũng không thấy.”

Kẻ còn sống đã không dám tiến lên, mà lùi về sau cũng không dám, nếu không kết cục của Axidi chính là kết cục của chúng, hiện tại, chúng chỉ có thể quay lại

tạo thành một vòng tròn giới bị bên ngoài.

Thế nhưng rất nhanh, Erenita không cần lo lắng nữa.

Tại vì trước mặt xuất hiện một thân ảnh trôi nổi hiện lên từ đêm tối, ma lực băng sương màu bạc, ma lực tử vong màu đen bồi hồi tại khung xương, ngọn lửa linh hồn màu tím cháy hừng hực trong hốc mắt, ma lực chấn động hình thành âm thanh băng lãnh khiến người ta tuyệt vọng.

“Vật thí nghiệm thứ 17893, thứ 17894 và thứ 17895, hoan nghênh các người đi tới phòng thí nghiệm của ta, ăn, xin nhớ kĩ số hiệu của các người, từ giờ trở đi nó trở thành danh tự mới của các người, nơi này cũng sẽ là nơi các người hưởng thụ quang đời còn lại, hi vọng các người có thể hưởng thụ sự ấm áp của gia đình...”

Thanh âm do ma lực chấn động tạo thành của vụ yêu không phân ra được là nam hay nữ, không có tí chút tình cảm gợi sóng, cứ như thể chỉ là tuyên bố một sự thực mọi người đều biết. Hắn nhìn chính mình, trong ngọn lửa cháy trong hốc mắt không thể nhìn ra dục vọng của nam tính, cũng không có đố kỵ của nữ tính, nếu thật sự có cái gì, may ra chỉ còn lại sự hứng thú đối với kết cấu sinh lý của sinh vật.

Không hiểu tại sao, nhìn đến ngọn lửa ấy, Erenita nhớ tới lời người bà thương mình nhất từng nói:

“Tại trong mắt thế nhân, hắc ám tinh linh chúng ta là tà ác, là nguy hiểm, là điên cuồng. Thế nhưng tại trong mắt những tồn tại tà ác chân chính, chúng ta chỉ là những con dê đáng thương chờ bị làm thịt...”

“Bà, ta cuối cùng hiểu được lời nói của người. Thế nhưng, đã muộn... Không có thiện ác, không có hi nộ, cách cư xử chỉ thuần túy như đối với đám động vật thí nghiệm, đây chắc là tồn tại tà ác chân chính sao?”

Trước khi mất đi ý thức, bình minh chỉ tinh của thành Menzoberraa chỉ kịp cảm thán như vậy.

(*) Coward: gốc (冏斯 – Quýnh Sĩ), mang nghĩa tên hốt hoảng. Ở đây dịch tên theo nghĩa mà không phải phiên âm

(**) chu hậu: nhân vật gây dựng trên hình tượng của tà thần Lolth trong D&D, trong truyện giữ lại hầu hết đặc điểm của nhân vật này, thế nhưng vẫn có đôi chút khác biệt; ví dụ như nguyên bản trong D&D Lolth là một ‘greater deity’ – tức tương đương đẳng cấp chủ thần, thế nhưng trong truyện chỉ là một thần linh trung đẳng không quá mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vụ Yêu Điện Khùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Dự mưu

Những tên ám đầu đi xâm nhập chết rất đơn giản, chỉ mới tiến đến trước cửa hành lang đã chết chỉ còn lại ba người, thế nhưng xử lí sau đó lại khá là phiền toái.

Nhờ phúc của Eliza, những khí giới mág ‘an toàn’ nổ vang tận mây xanh, tại đêm khuya an tĩnh thế này, cách vài ba khu phố cũng nghe rõ mồn một, vốn căn nhà cũ này đã là nhà ma trong truyền thuyết, hiện tại, chắc lại càng xú danh vang xa.

Tại trong dự liệu của ta, khi phát hiện hiện trường là nhà của ‘u ác tính vụ yêu’, đại đội thành quân không do dự đánh thức các tỷ muội từ con ngủ say, phái ra ba mươi mấy kỵ sĩ tinh anh tạo thành một tổ đội siêu hảo hoa.

Dẫn đầu là một tên thánh kỵ sĩ cấp truyền kì, các kỵ sĩ đi theo đều có thực lực từ bạch ngân giai trở lên... Đoàn đội như vậy đủ để khiêu chiến một con rồng trưởng thành, bọn họ rút cục định tới cứu người, hay là thừa cơ tới trừ sạch khối ‘u ác tính’ ảnh hưởng xã hội, vừa nhìn đã hiểu ngay.

“Cái tên vụ yêu hỗn đản đó, chúng ta luôn không nắm được chứng cứ chống lại hắn, lần này Amanda mang theo đội A đến cứu viện, ta mang theo đội B đột tập, ha ha, tuy không biết tại sao chấp pháp sảnh luôn bảo hộ hắn, thế nhưng ta không tin một tên vụ yêu không tồn chút ít hàng cấm. Nếu lần này thành công bắt lấy hắn, ta, đội trưởng mời các người đi uống rượu.”

“Aaa, làm gọi hắn, vì những tạp chí trần quý của ta ở trong nhà kho... bị tạc mất.”

“Grừ, lần trước bị dây thừng treo lên trời, sau đó lại bị xoay tròn đến nôn mửa, rồi lại bị ngựa u linh chõ đụng vào tường... Các chị em, thời khắc báo thù đã đến!!”

“Vị con gấu nhỏ của Momo.”

“Vị của hồi môn của lão nương! Kỵ sĩ đoàn, xung phong! Tấn công!”

Từ những khẩu hiệu vô cùng kịch liệt đã có thể thấy được những chuyện tốt mà người nào đó hay làm... tích oán không phải bình thường sâu.

Tên vụ yêu đầu bị nước vào đó tuy không có tội nặng gì, thế nhưng hết lần này đến lần khác giờ đủ trò giày vò tinh thần các thành quân, sợ rằng, tất cả tội nhân khác không phiền toái bằng một nửa của hắn.

Nếu lần này có thể nắm thóp đối phương, lại có thể nhận lấy khen thưởng của đội trưởng, lại có thể vì doanh địa đã bị tạc bay hay oán niệm trong quá khứ báo

thù rửa hận, vì lẽ đó, từ khi xuất phát, đoàn kỵ sĩ bạo phát khí thế và tốc độ kinh người, bất ngờ đem tốc độ của bộ binh đẩy lên ngang tốc độ kỵ binh.

Mà khi những thành quân đến nơi, lại ngoài ý muốn phát hiện cấp trên của chính mình – vệ sĩ sắt thép (Snowhoof) đã đến rồi, sau đó, nhìn những thi thể trên mặt đất, sắc mặt hết xanh lại trắng, những ý nghĩ tìm vu yêu phiền toái nhất loạt bị ném ra sau đầu.

“Hắc ám tinh linh? Vì sao?”

Những người chết đều là đồng tộc của mình, tăng thêm những đầu che làm từ tơ nhện có tác dụng tăng thêm khả năng di động trong bóng tối này, thêm bộ ủng có năng lực hạ thấp tiếng bước chân, nhất là những con dao găm và đoản đao loe loé màu xanh lục, coi như không biết ‘thanh danh’ của hắc ám tinh linh cũng biết những kẻ này tới để làm gì.

“Tiêu chuẩn phối trí trang bị khi nhận nhiệm vụ ám sát của răng năng nhện độc, loại thích khác lần thứ hai tiến giai này cần sự chúc phúc của chu hầu, chỉ có đại gia tộc mới bồi dưỡng được.”

Nếu tại mặt đất, ‘thuộc chủng tộc hắc ám tinh linh’ có thể coi là một loại tội, cho dù ở địa hạ thế giới, rất nhiều địa phương gặp hắc ám tinh linh vẫn theo thường lệ bắt trước rồi xét, đã vậy trên cơ bản còn không bắt sai, tất nhiên, nếu là ma quỷ hoặc ác ma, trước thiêu sau thẩm cũng không sai. . .

Ở thế giới này, có đôi lúc chủng tộc đã đại biểu cho thiện ác cùng trận doanh, thành Sulfur sử dụng những hắc ám tinh linh ‘tà ác, hỗn loạn’ để làm thủ vệ thực tế rất kì hoa.

Nếu chỉ là đồng tộc gây án, Diana cũng đã quen, cứ y vậy xử phạt là được rồi. Thế nhưng những tiếng kinh hô sau lưng lại khiến tâm trạng nàng đình trệ chốc lát.

“Là Carlos ở tộc thứ bảy, hẳn hẳn là tới cùng lúc với đoàn ngoại giao của thành Menzobenrra.”

“Thành Menzobenrra?”; chỉ cần nhớ tới danh tự của cố hương, Diana cũng cười đắng chát. Các nàng, những quái thai ruồng bỏ chu hầu tín ngưỡng thánh quang tại nơi đó cũng không có hồi ức tốt đẹp nào. “... Nên tới cuối cùng vẫn tới, chu hầu vĩnh viễn không muốn để cho địch nhân của mình chạy trốn, mà trong từ ngữ của hắc ám tinh linh cũng không có từ khoan thứ, bọn ả căn bản không có khả năng bỏ qua chúng ta.”

Đều là hắc ám tinh linh, dù rằng tín ngưỡng thánh quang, những thủ đoạn dưới cồng ngầm kia cũng sẽ không quên, đây cũng là một trong các lí do những tên tội phạm cực kì khó đối phó đối thành quân.

Erenita tính toán trừ khử những tên phản đồ của chu hầu, các nàng cũng vẫn luôn đề phòng những ‘sứ giả ngoại giao’ đến từ quê cũ, vậy nên gót chân lính trinh sát chưa bao giờ ngừng trước cửa nơi đại sứ đoàn đặt chân.

Nhưng hiển nhiên, các nàng vẫn đánh giá thấp những tình nhuệ của cố hương, bọn họ vẫn thành công giấu giếm tầm mắt chính mình đi ra ngoài, không khéo, những vụ giết người liên hoàn gần đây cũng là do bọn chúng gây ra.

“Nha, đây không phải đội trưởng Diana sao? Đã lâu không gặp.”

Tên vu yêu này vẫn như cũ mở to mắt nói nhảm, nhưng hiện tại Diana đang lo lắng, không muốn tìm hấn gây phiền toái, nàng bắn khoản sáng mai khi vụ án này lộ ra ngoài, thành Menzobenrra vốn trước nay không chịu thiệt sẽ làm ra phản ứng gì, tổn thất này liệu có tính trên thân chính mình và các chị em không.

Cho dù không xét phản ứng của cố hương, gần đây luôn có hắc ám tinh linh phạm tội, vốn đã là áp lực đè nặng lên đội thành quân, giờ những kẻ này lại đột nhập trái phép nhà của vu yêu, sau đó chết ở hiện trường, coi như bị bắt quả tang.

Chẳng qua, việc này đối với nàng cũng ở trong dự liệu, điều làm nàng càng lo lắng là khi thị dân biết những vụ án giết người liên hoàn đó đều do hắc ám tinh linh làm thì với sự hiểu biết của nàng về những người khác trong chủng tộc mình, việc tìm chứng cứ lại càng khó.

Nếu mình chậm chạp không có cách phá án, thanh danh của đoàn đội sẽ bị ảnh hưởng, nhất là khi mấy ngày trước đã có mấy đại thương nhân bị ám sát.

“Diana, lần này vận khí không tệ, vụ án đại thương nhân bị ám sát cứ thế trực tiếp bị phá.”

“Phá?” Nghe vậy, các kỵ sĩ chấn động mãnh liệt, nét kinh ngạc hiện lên đầy mặt.

“Có chứng cứ sao!?”

Diana có chút không dám tin, dù đã đoán được hung thủ là đại sứ đoàn của Menzobenrra, thế nhưng những ám tinh linh gây án thường rất ít khi lưu lại chứng cứ, mà mình thân là chấp pháp giả của thành Sulfur, đối phương là sứ đoàn ngoại giao của thành khác, nếu không có chứng cứ thì không có cách nào động thủ, ngược lại có thể bị kiểm chế chỉ có thể giám thị từ bên ngoài.

“Có, gia hỏa kia vậy mà để danh sách ám sát trên thân người, cái này, có thể coi là chứng cứ xác thực, chúng ta còn có thể nhân cơ hội này đưa ra kháng nghị tới Menzobenrra.”

Lúc này, cái khối sắt cao lớn vốn trầm mặc ít nói đó lại dị thường hưng phấn, cũng phải, làm sánh trường chấp pháp sánh, vụ án giết người liên hoàn mãi không phá được, gánh nặng trên đầu hẳn so với Diana còn nặng hơn nhiều.

“Đúng rồi, anh em nhà Belha còn ở sở tạm giam chứ?”

“Àn, Belha?”

“Là đôi địa tinh cuồng nổ tung kia.”

“Nga, là đôi tạc đạn da xanh, bọn họ vì tiết kiệm dám dùng hắc tác kim (một loại thuốc nổ mạnh dùng để tạc núi) để chế tạo động cơ cơ khí, đồ vật như vậy có thể không nổ sao? Bọn họ giờ vẫn còn kiên trì cho rằng mình vô tội, nói đó là công thức tổ truyền, tuyệt đối an toàn. Hiện tại còn không trả phí bảo lãnh và tiền phạt, chúng ta đang thu thập chứng cứ chuẩn bị đề lên công tố, tố cáo bọn họ chế tạo vật phẩm nguy hiểm, thế nhưng đáng tiếc mãi không tìm được chứng cứ, thương phẩm của bọn họ đã nổ bành hết từ lâu rồi...”

“Có chứng cứ! Người xem những ám tinh linh này và những vụn phần từ dụng cụ cơ khí địa tinh kia, nguyên nhân cái chết rất quen có phải không?”

“Snowhoof, xem bề ngoài người thành thật như vậy, thế mà lại là mặt hàng bán anh em không chút lưu tình.” Nghe tiếng nói đầy kích động của tên chấp pháp quan tauren, ta thậm cảm thán và vẽ ra một chữ thập trước ngực cầu nguyện cho anh em Belha, sau đó, không chút do dự bước về trước một bước, gia nhập trận doanh bán đồng đội.

“Đại nhân, tất cả là do những tên địa tinh tham tài như mạng dế. Ta là lương dân, đoạn thời gian trước nữ bộc của ta tại tiệm dụng cụ cơ khí An toàn mua một ít đồ gia dụng, kết quả, toàn bộ nổ tung, may mắn có những ám tinh linh kia mở lòng tốt lấy thân thể ta ngăn tại nạn, nếu không, kẻ chết tuyệt đối là ta. Đại nhân, xin làm chủ cho ta...”

“Ám tinh linh là người có lòng tốt? Vu yêu không phải đã chết rồi sao, còn có thể chết lại? Mà tên tai hoạ như người có thể chết mới là lạ.” Nhìn khoé mắt giật giật của những chấp pháp giả, ta đoán được họ đang suy nghĩ cái gì.

Chỉ ít, nhân thần kia cứ như thể đang nói: “Người cho ta là thằng ngu hay chính người là thằng ngu?”. Loại thiếu khuyết tín nhiệm này khiến người ta rất khó chịu, đặc biệt là ta, dưới tác dụng nguyên rửa của á thần khí, ta trước nay không có nói dối... Dù sao ta không biết đồng gia dụng sẽ nổ, đám tinh linh đúng là giúp ta ngăn tai hoạ.

Hừ, dám không tin lời nói thật của ta, cẩn thận ta trách cứ đó, cẩn thận ta lên làm khó dễ các người, tổng các người đi làm giám công ở mỏ lưu huỳnh.

“Khục khục, dụng cụ của anh em nhà Belha vốn dĩ không có lực sát thương quá lớn ha?” Tựa hồ nhớ tới ánh mắt vừa nãy rất thất lễ, Diana quay đầu sang nơi khác, bắt đầu nói chuyện lan man.

Nàng thấy sắp mình ở đây, liền biết hôm nay không thể tìm tên vu yêu này để gây sự được, thế nhưng những đồ vật phát nổ này mình đã thử qua, tính như thành Menzoberran không thể chết bởi loại nổ tung quy mô nhỏ không phải dự mưu này.

“Là cái này.” Snowhoof lấy một ít mảnh vụn ra từ vết thương, đó là một ít hạt vụn mờ mờ ngân quang.

“Hạt thánh ngân độ tinh khiết cao, thường dùng để khám tại động cơ công trình cơ khí, một khi động cơ nổ tung, hạt này sẽ bay tung toé hết như súng hơi của Dwarf lấy sức nổ làm động lực, thứ chân chính giết người là những mảnh vụn này.”

Nhìn những hạt vụn màu bạc đó, khoé miệng của ta cũng bắt đầu giật không ngừng. “Eliza... người thiết kế vẫn thật chu đáo.”

“Xem ra đích xác không phải thủ bút của người, người có từng đắc tội anh em Belha không, có vẻ bọn họ tính mưu sát người.”

Việc này đã không cần nói nhảm nhiều, hiềm nghi của ta cũng bị rửa sạch, thánh ngân được xưng là thánh vật được chứng thần chúc phúc, có lực sát thương cực cao đối với ác ma và vong linh, chỉ cần tiếp xúc qua sẽ tạo ra sát thương thiêu đốt nghiêm trọng, còn là thứ trực tiếp thương tổn tới linh hồn, ta căn bản không thể sử dụng.

“Giờ nên về nhà sao? Nàng làm đến tận bước này rồi.” ta nhớ đoạn thời gian trước, hai tay Eliza một mực bị cột vải băng, làm việc không lưu loát cho lắm, khẳng định là vì khám đồng đồ chơi này đi, nàng dù chỉ là nửa ác ma khi tiếp xúc đến thứ này cũng không dễ chịu.

“Vi tránh chết mà không hiểu tại sao, tốt nhất phát cho nàng hai năm tiền công đã...”

“Àm àm!” Đột nhiên, chuỗi tiếng nổ vang rền, sau đó một thân ảnh to lớn xông ra.

“Ngăn hẳn lại.”

“Kia là ai?”

“Ngao ngao ngao!”

Lúc này làm sao có thể để nhân vật khả nghi đào tẩu, thành quân bên ngoài bắt đầu vây lại, đáp trả là tiếng hống cuồng ngao của orc.

Thế nhưng ánh sáng bạc loé lên, đao lớn như rồng cuộn, tại trong mắt không thể tin được của mọi người, tất cả những vũ khí tinh xảo đều bị chặt làm đôi.

“Sao có thể? A!”

“Cẩn thận, vũ khí của hắn không bình thường! Đừng đối cứng với hắn!”

“Bang bang bang!”, ba tiếng giòn vang kêu lên, tại dưới thanh đao kia những tấm giáp nặng giờ yếu ớt như tờ giấy, ánh đao vung vãi, tiếng kêu thảm lia lịa, máu tươi tung toé.

Theo thế xông, tên nửa orc nửa tinh linh vậy mà trực tiếp thoát khỏi vòng vây.

“Okur? Làm sao có thể?”

Diana đương nhiên nhận ra tên nửa orc mất đồ rực này, một tên tội phạm hung tàn giáo hoạt, để bắt hấn, thành quân đã từng bỏ ra công sức rất lớn.

“Không đúng, hấn không thể mạnh như vậy.”

Nửa orc nửa tinh linh, sát thủ thanh đồng giai, dù hiện tại hai mất đồ rực, cơ nhục căng phồng tựa như tiến vào trạng thái cuồng chiến sĩ đặc trưng của man tộc và orc, thế nhưng việc hấn có thể thoát khỏi vòng vây tạo bởi một quân kỵ sĩ từ bạch ngân giai trở lên vẫn là điều không thể tin được.

“Là thanh đao kia! Đao đó rất quái, đừng để vũ khí chạm vào nó.”

Rất nhanh, chứng nhân phát hiện tình huống không bình thường, cho dù vũ khí của mọi người đã không tồi, thế nhưng đối mặt thanh đao lớn trạm vây rồng cũng chỉ va hai lần là chia làm đôi.

“Tránh ra!!”

Có một thanh vũ khí tốt quả thật có thể khiêu chiến vượt giai, thế nhưng Diana là cấp truyền kỳ, sai biệt quá lớn, thánh kiếm cấp sử thi ‘kẻ báo thù màu bạc’ cũng không kém cỏi so với đồ long đao.

Đao kiếm tương giao, ‘kẻ báo thù màu bạc’ không may đứt làm hai, thế nhưng gan bàn tay nơi cầm đao của Okur đã nứt rạn, tiếp theo lại không tiến vào phòng ngự, bị Diana dùng chân đạp bay.

Diana dùng sức rất xảo, hiển nhiên muốn giữ mạng để thẩm vấn, thế nhưng tên Okur này vốn chịu khổ hình, sau bị cuồng hoá, lại bị đặc hiệu nguyên rửa của đao tác động, cuối cùng ăn một đạp của cao thủ truyền kỳ, thế là, hấn nhô hai búng máu, sắp đi bán muối.

Đến khi các kỵ sĩ thấy không đúng, định sử dụng thánh liệu thuật mỗi ngày chỉ có thể dùng một lần cứu mạng hấn thì Okur đã ngừng thở.

“Ta cần một lời giải thích! Hấn vốn nên tại trong ngục giam, tại sao giờ lại ở chỗ này, vì sao những ám tinh linh kia lại tập kích nơi này!”

Thanh kiếm gãy kia chỉ thẳng vào ta, xem ra, hôm nay nếu không có đáp án thích hợp, đám này sẽ không chịu dễ yên.

Nhưng ta lại cười... hết thấy điều như mong đợi, con cá con vẫn bị mắc câu.

Ta và Snowhoof nhìn nhau một hồi, cuối cùng hấn vẫn phải đứng ra.

“Là thế này, kì thực Roland và hệ thống tư pháp của chúng ta có chút quan hệ ngầm, hấn là đại sư về linh hồn học và nghệ thuật khảo vấn, nếu chúng ta gặp mấy tên tù nhân miệng cứng, đôi khi sẽ nhờ đến hấn...”

Những lời giải thích này là lời thật, ít nhất theo những gì Snowhoof biết là lời thật, mà Diana cũng phát hiện một chút không thích hợp trong đó, cơ quan tư pháp thật sự quá mức dung túng tên vụ yêu này. Lần trước đuổi hấn liền gặp phải Vô Miên giả đại nhân rất kì quặc, sánh trường chấp pháp sánh trước mặt cũng rất kì quặc.

“Đúng thế, tất cả là người một nhà nhà.” Ta không thể nói dối, lời này thật trăm phần trăm, dù sao ta cũng là Vô Miên giả, tại những thánh kỵ sĩ trước mắt thì ta có chút giao dịch với hệ thống tư pháp. Lúc này, Diana cuối cùng cũng lộ ra thần sắc đại ngộ hết như ta mong đợi:

“Hừ, không quản ai bao che ngươi, đừng để ta bắt được tội chứng! Nếu không, đừng mơ ai cứu được ngươi! Thu đội!”

Lúc rời đi còn hung hăng dọa nạt ta trước mặt sếp, thật là một thánh kỵ sĩ xuẩn trứng điển hình, dễ lợi dụng!

Mà khi ta đang cười cười nhìn theo các nàng mang thi thể đi, một thanh âm quen thuộc lại vang lên bên tai ta.

“Khẩu cung của Okur đã được cái vật thí nghiệm tên Erenita kia xác thực, ta đã chép ra hai bản, dùng con đường bí mật đưa cho Margareth và Adam đại nhân. Chẳng qua, đại nhân, tốn nhiều sức diễn kịch như thế, vậy mà vẫn lộ ra ánh sáng quan hệ giữa ngài và tư pháp hệ thống, có đáng sao?”

“Đương nhiên đáng, nói thật, ta vẫn xem thường tên sát thủ biến thái đó, trên tay hấn vậy mà có bí mật trọng yếu như vậy. Vì để những kẻ ngo ngoe muốn động đó tạm thời an tâm, Okur tất phải chết, còn tất yếu chết trước mặt thể nhân. Dạng này, để vật thí nghiệm đó chạy ra, tin tức đại sứ đoàn chạy loạn cả đêm cũng được chứng thực. Sau đó, chỉ cần vật thí nghiệm ngoan ngoãn đem tin tức giả báo lên, bọn họ hấn sẽ không hoài nghi đã để lộ tình báo.”

“Chỉ để ru ngủ những gia hoả kia liền phải diễn tuồng kịch dạng này? Còn bồi theo một thần binh cấp sử thi?”

“Thanh đồ long đao kia? Đó là một thanh vũ khí lừa đảo, 1% tỉ lệ cuồng hoá vậy mà thực tế trở thành mỗi giây tăng 1%, thế không phải chưa đến hai phút chắc chắn sẽ chạy đi chém người thân sao? Quá lừa đảo! Đem đưa ra cũng tốt, hưởng hồ, ta nhớ trong đội thành quân có người thích hợp sử dụng nó, mà thành quân không phải cánh tay của ta ư? Lực lượng của các nàng không phải lực lượng của ta sao?”

“...Ta vì sao cảm thấy là ngài vì thương hương tiếc ngọc, bảo hộ các nàng, khiến manh mối truy xét tại đây đứt đoạn, miễn liên lụy quá sâu trở thành mệnh pháo hôi.”

“Cấp, sức tưởng tượng của ngươi thật phong phú.” Ta cười ha ha, ngẩng đầu nhìn trời.

“Không nói chuyện kia. Sự kiện này đề cập đến liên hợp thành chủ địa hạ thành và mấy Tà thần, còn liên quan đến đám phản đồ ở nghị hội, chiến lực của các nàng không tệ, thế nhưng có chuyện là cần dùng não chứ không phải dùng đao kiếm, năng lực chính trị thấp như vậy, tiến vào không bằng cả pháo hôi. Làm ra

một đoàn thánh kị sĩ như vậy không dễ dàng, hi sinh vô ích quá đáng tiếc, ta còn muốn khiến các nàng vì ta bán mấy năm khổ lực, ha ha.”

Nói đến, ta không hiểu sao hưng phấn lên.

“Tà thần và mấy bá chủ địa hạ thành, cuối cùng cũng có mấy địch nhân đáng để toàn lực ra tay. Chắc, có lẽ, đây chính là dấu hiệu thời đại mới sắp bắt đầu nha.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chân tướng và gặp lại

Lời thăm thi của ác ma là tên gọi phiên bản đầu của 【Nahri, bảy luyện ngục】

Đoạn thời gian tương lai sắp tới là chương giới thiệu của cuộc chiến vĩnh hằng. Dưới sự trợ giúp của ác ma, những nguyên tố thần từ thời thượng cổ của phe hỗn loạn, những kẻ từng tham gia thần chiến thời xa xưa, lần lượt bị giải thoát khỏi phong ấn, gây lên vô cùng vô tận tai ách cho đại lục.

Theo sự phục sinh của các nguyên tố thần, các loại quái elementals như hoá nguyên tố độc quân, phong nguyên tố linh chủ, thủy nguyên tố quân chủ... dần trở thành những đối thủ cấp Boss đầu tiên mà người chơi gặp phải.

Đồng thời, những kẻ giàu dã tâm hay người theo lí tưởng chủ nghĩa đã ngửi được hương vị khi trật tự mới sắp hình thành, chúng bắt đầu ngo ngoe muốn động, trong đó nguy hiểm nhất phải kể đến những tín đồ của tà thần muốn xu nịnh tà thần hàng lâm, những kẻ muốn ‘xây dựng quốc gia độc lập’, các thành chủ địa hạ thành hùng tâm bừng bừng tính toán phân hồi mặt đất, hay đế quốc vong linh ngập tràn khát vọng giết chóc và huỷ diệt.

Đương nhiên, giống như lời ám thị của cái tên phiên bản, những phiên toái đó đều ít nhiều có bóng của ác ma đằng sau. Mà nguyên tố thủy triều cũng dâng lên cao hơn sau mỗi lần nguyên tố thần hàng lâm phân thân hoặc hàng lâm không hoàn toàn, vì thế, ma pháp hệ nguyên tố có uy lực ngày càng lớn, cường giả tầng cấp cũng thêm dễ dàng.

Đại lục Nahri bắt đầu thời đại ma triều, lúc mà truyền kì không bằng chó, vu yêu đi đầy đất. Thế nhưng, nương theo ma triều, liên hệ giữa Nahri và dị giới ngày càng mật thiết, du hành dị giới trở nên dễ dàng, khách tới từ bên ngoài càng lúc càng dồn dập.

Lúc trên mặt người trẻ tuổi đang tràn đầy hi vọng và vui sướng, khi nhiều quốc gia đang hỗn hờ vì tương lai của mình, thậm chí sản sinh dã tâm khoách trương, tất cả đều không ngờ, đây là một âm mưu của đám ác ma và các tà thần. Ma triều đến đỉnh sẽ đánh vỡ cánh cổng ngăn cách các thế giới, trực tiếp nối thông con đường với Abyss, tạo điều kiện để vô cùng tận ác ma tuôn vào, mà tiền tiêu chiến, chính là một đợt vong linh thiên tai mới.

Sau đó khoảng mười năm, các thành chủ địa hạ thành mới tổ chức liên quân xâm nhập mặt đất, đó vốn phải nằm trong phiên tư liệu thứ hai: ‘Chiến tranh kèn kèn’. Hiện tại còn rất sớm.

Dù sao địa hạ thế giới hiện tại vẫn là mảnh đất hỗn loạn, kể cả các bá chủ muốn chinh hợp đám thành chủ vốn cũng cao ngạo không kém cũng cần thời gian, mà lúc này, là lúc bài trừ dị kì, chinh hợp chiến lực.

Dị kì là ai? Đương nhiên là toà thành kì tích Sulfur. Chúng ta ở đây không khác gì một hòn đá ngáng chân, mà có lẽ, dùng ‘người’ để dung những bá chủ địa hạ này không thích hợp lắm.

“Nghe nói con gái chu hậu, tể tự tối cao Kaya Lolth đã thống nhất hắc ám tinh linh, mục đích là các tinh linh trên mặt đất...”

“Long hậu Morel, lãnh tụ chung của cả rồng đỏ và rồng đen, vua của loài rồng được Thất Long thành công nhận, cũng bắt đầu tập hợp quân đội, đặt mục tiêu là trở lại mặt đất, đương nhiên, nếu có thể trục xuất rồng thần Bahamut báo thù, vậy càng tốt.”

“Astranaar Alur, hắc vu sư, chủng tộc miễn cưỡng là nhân loại... không rõ mục tiêu, không rõ thực lực, thế nhưng lại có thuộc hạ gồm hơn năm mươi cái thành thị. Chỉ xét quân đội thường quy, hẳn không thua bất cứ đế quốc loài người nào. Bản lĩnh quân sự của hắn cũng rất xuất sắc, là lãnh tụ tối cao trên danh nghĩa của liên quân địa hạ thành.”

“Dath Wrathtooth, người sư tử đuôi bọ cạp, thủ lĩnh bộ tộc Wrathtooth, hùng chủ do trên trăm bộ tộc người thú cộng đồng đề cử, tuy quan hệ giữa các bộ tộc người thú vô cùng hỗn loạn, thế nhưng thiên phú chiến đấu của họ cực kì kinh người, chủng tộc thiên phú của người thú nơi địa hạ thế giới còn mạnh hơn bình thường nhiều. Chỉ nhìn vào số cường giả, đám người thú này có thể xưng hoàng kim không bằng chó, truyền kì vợ cả năm. Mục tiêu của bọn họ... vậy mà không phải báo thù các chủng tộc trên mặt đất, mà là trở về bình nguyên Biaenor, quê hương của người thú. Thế nhưng có một vấn đề, hiện tại nơi đó là lãnh địa kiểm kho lương của đế quốc loài người St.Antonio, do vậy cuối cùng vẫn phải đánh chiến tranh chủng tộc...”

Đây là bốn thành chủ địa hạ, thế nhưng do lực lượng lớn mạnh hơn các thành chủ khác nhiều nên mới được xưng là bá chủ.

Thế nhưng một tên hoà thượng có nước uống, hai tên hoà thượng nấu nước uống, ba tên hoà thượng không có nước uống, nếu chỉ có một bá chủ, địa hạ thành sớm đã thống nhất, sau đó xua quân lên chiếm mặt đất. Nhưng hiện tại, có đến bốn bá chủ, tạo thành tình thế kiềm hãm lẫn nhau, khiến nơi này lại càng thêm hỗn loạn.

Mà lần này, hết như trên bản hướng dẫn trò chơi giới thiệu lịch sử, hắc vu sư Astranaar dường như đánh hơi được cơ hội khi thời đại mới sắp đến, tính toán mời Kaya cùng Morel lên mình bằng một số nhượng bộ không nhí, tập kết cả thầy gần bốn thành chủ địa hạ thành, gây dựng liên quân lớn nhất từ trước tới

này.

Nhưng, ta lại biết, sự tình không đơn giản như vậy, từ hướng dẫn đến ‘lich sử’, sau lưng orc và hắc vu sư đều có kẻ thứ ba... Sau lưng hắc vu sư là đám ma quỷ giảo hoạt, còn sau lưng orc là đám ác ma hỗn loạn cuồng bạo. Hai tên tộc hướng tay cùng một cái túi tất nhiên sẽ não không ngừng, mà đây cũng là khả năng thất bại duy nhất của liên quân.

Đương nhiên, chu hậu Lolth và loài rồng tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì, bọn ả cũng đang tính toán âm mưu của chính mình.

“Đầu đầu, đây đã không phải là số lượng chúng ta có thể so sánh.”

Việc kí kết minh ước và tổ kiến liên quân đều là sự tình mới xảy ra, dù ta đã cố cải biến nhưng cuối cùng vẫn hữu tâm vô lực, liên quân địa hạ phản hồi mặt đất đã là sự đã định.

“Nhưng tên heo bò ngu si trên mặt đất không cần làm gì cũng có thể hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp và những làn gió thánh khiết. Trong khi đó chúng ta phải sống cuộc sống trong lao tù không biết ngày đêm, ánh sáng chỉ có thể nương theo đám rêu phát quang, nước uống cũng đậm thắm vị lưu huỳnh, đêm ngủ phải nom nớp lo sợ động đất và bão thú, nếu chúng ta không làm gì đó, cuộc sống không bằng chó lợn này vẫn sẽ phải tiếp tục. Các con dân địa hạ, nói cho ta, các người định để con cháu hậu đại cũng phải sống ở nơi như địa ngục thế này sao? Chúng ta, những kẻ bị trục xuất, vì cái gì luôn kém người một bậc, tội hành của tổ tiên tại sao phải ném trên người chúng ta, ai cũng có quyền sống dưới mặt trời, chúng ta chỉ muốn lấy lại tất cả những thứ vốn dĩ của chúng ta.

Ba năm trước, cầu cổ động có tính khẩu hiệu cực mạnh này được Astranaar nói lên, sau đó rất nhanh truyền bá toàn bộ địa hạ thế giới.

Hiện nay, địa hạ thế giới muốn phản công mặt đất, hưởng thụ ánh mặt trời chân chính(*) đã trở thành kì vọng của tất cả sinh mạng, trở thành lịch sử đại thế.

Cho dù ta cũng không định làm châu chấu đá xe, tính toán ngăn lại vòng quay lịch sử. Thế nhưng những tên nội phản sinh ra bởi việc này không thể tha.

“Nghị viên Wende, nghị viên Kahn...” Những tên nghị viên ngu ngốc này vậy mà dám vượt mặt cơ quan hành chính thành Sulfur, trực tiếp kí kết khế ước với những thành khác, gia nhập quân liên minh trong tương lai.

Tuỳ theo sự tiến hành của minh ước, thành Menzobennur của ám tinh linh, thành Caronstanpol của gray dwarf, kẻ trước không chút do dự trở thành thuộc hạ của tí ti tối cao Kaya Lolth, kẻ sau cũng về dưới trướng của Dath Wrathtooth.

Thành Sulfur từ trước tới nay vẫn phản đối chiến tranh, càng không muốn nói là đại chiến với thế giới mặt đất, ngay từ lúc bắt đầu, nó đã trở thành cái đinh trong mắt của khối minh ước.

Dù không biết tại sao Adam và Margareth xuống địa hạ thành sống suốt hơn trăm năm, thế nhưng do thân phận anh hùng của nhân loại trên mặt đất, thành Sulfur luôn bị coi là địch nhân của các thành chủ địa hạ thành khác.

Thế nhưng không phải ai cũng không có dã tâm. Chỉ ít, không thiếu ‘đại nhân vật’ ở thành Sulfur rất thích thú với lãnh địa trên mặt đất, tại thành Sulfur không có quý tộc, thế nhưng ở các thành khác và trên mặt đất có quý tộc nha.

Thế là, khi hai thành Menzobennur và Caron bắt đầu lôi kéo dụ hoặc những tên nghị viên đó, chúng đã và đang lập nên một đảng phái gọi là ‘phái minh ước’, đúng lúc này, Adam lại tính nhường vị, cho bọn họ một cơ hội không thể tốt hơn.

Mà đoàn sứ giả tới thành Sulfur lần này, ngoài sáng chỉ để đàm phán về mậu dịch ngoại giao, trong tối thì lại ra tay trợ giúp những tên nghị viên kia leo lên trên. Những thương nhân bị chết, trừ mấy tên xui xẻo bị liên lụy, những kẻ khác thường đều có thêm thân phận nghị viên. Do chương ngại dần biến mất, quyền lên tiếng của ‘phái minh ước’ cũng càng ngày càng lớn.

Ai cũng sẽ không ngu đi xung đột trực diện với một bán thần, bọn họ đang chờ đợi, đang tích xúc lực lượng, chỉ cần lúc thành Sulfur chuyển giao quyền lực có một chút tí vết và cơ hội, đó chính là thời cơ để chúng cổ động ‘dân ý’ đẩy mình thế chỗ.

Những thành quân ám tinh linh lúc đối phó tội phạm dùng rất tốt, thế nhưng các nàng vẫn luôn bị nghi vấn do vấn đề xuất thân, nếu liên lụy vào chuyện này, ‘phái minh ước’ nếu phát hiện thành quân là chương ngại, tất nhiên sẽ không phiến xuất chút lực để các nàng trở thành pháo hôi.

Hơi chút tương tượng, ta cũng có thể nghĩ ra mười mấy cách để các nàng thân bại danh liệt, ví dụ như phát động ‘dân ý’, nói các nàng vu oan sứ đoàn, sát thủ ‘thực sự’ là người bên mình, bức ép các nàng thú nhận ‘chân tướng’, phiến động đối lập, mắng các nàng trộm cắp, khinh nhờn thánh quang, phát động thẩm phán tôn giáo... nếu như các nàng dùng vũ lực hoàn thủ, a ha ha...

Khục, vẫn nên thu liễm một chút, tuy những nghị viên kia không ‘thông minh’ như ta, thế nhưng sở trường nội đấu tuyệt không thấp, không nghĩ ra được mười mấy, nghĩ ra một chắc chắn không vấn đề.

Ta để thành quân không dính dáng gì đến vụ này, không phải thương hương tiếc ngọc gì, chỉ là do bản năng bảo hộ bên yếu, ai ưa thích đám đàn bà luôn ngáng chân ta như vậy, các nàng có chết ta cũng không quan tâm.

Thế nhưng giờ các nàng là thuộc hạ của ta, sống làm người trong hệ thống tư pháp, chết cũng là quý trong đại quân Vĩnh Dạ, nếu bỗng dưng chết không biết tại sao, oan uổng vô cùng, không phải ném đi mặt mũi của ta!?

Nghe tình báo mà Eliza moi được từ miệng Okur, có vẻ như mọi vấn đề đã giải quyết, thế nhưng ta phát hiện có một chỗ không phù hợp.

“... Vì sao chúng để ý thành Sulfur vậy, so với cả địa hạ thế giới, chỗ này ngay cả cộng lõng cũng không tính.”

Ta không giống những nghị viên tự tin bành trướng kia, cảm thấy thế giới thiếu mình thì xong rồi. Khối liên quân minh ước, dù cho không có thành Sulfur, cũng

đã thừa sức quét ngang mặt đất.

“Okur nói hình như ở đây đang phong ấn một ma vật mạnh mẽ, mà long hậu có vẻ rất hứng thú với nó, còn treo thưởng rất cao, thế nên hẳn tôi tìm chút vận may.”

“Nói càn, ta ở đây hơn trăm năm, nơi này lúc đầu là mảnh đất hoang, nào có ma vật bị phong ấn nào...”

Nói đến đây, ta bỗng nhiên dừng lại...

“Ma vật mạnh mẽ? Phong ấn? Sẽ không trùng hợp thế chứ? Chẳng lẽ lời đó chỉ ta? Sẽ không, ta ở đây nên sẽ không tiết lộ phong thanh nha, biết thân phận của ta chỉ có Adam, Margareth, tiểu Hồng nha, bọn họ sẽ không lắm mồm. ... Không, có người có thể lắm mồm.”

“Tiểu tử Adam kia lại gây họa cho ta?”

Eliza theo thói quen nâng gọng kính vàng trầm thống gật đầu, thế nhưng ta nhìn ra nàng đang cười trộm.

“Hơn một năm trước, có lần các nghị viên mời thành chủ đi tham gia tiệc rượu, sau đó, tiệc rượu đưa lên chút rượu dịch cốt loại mạnh nhất... Thành chủ uống nhiều quá, dùng ba giờ kể về quá trình mình giết ma vương, sau đó đem phong ấn tận sâu trong địa ngục, tuy hẳn không nói đó là ma vương nào, đại bộ phận cũng chỉ coi đó là chuyện cười, thế nhưng hiển nhiên có người lại coi là thật.”

“Vinh Dạ đại đế ư?” ta nỉ non tự nhủ, nhưng cũng là một lời hỏi dò.

“Không phải, căn cứ phân tích của long hậu Morel, vong linh đại đế căn bản không phải thứ Adam trước đây có thể đối phó, càng đừng nói phong ấn, rất có khả năng đối phương chỉ là đã chán chiến, rời khỏi vị diện này.”

Đây là tình báo mới tới từ miệng vật thí nghiệm kia chủ động giao ra:

“Nếu thật sự là Vinh Dạ đại đế bị phong ấn ở đây, vậy càng không phải đối tượng có thể nắm giữ, tại trong mắt bất luận kẻ sống nào, hẳn ngay từ đầu đã là phần tử nguy hiểm không thể phóng thích. Tìm kiếm Vinh Dạ đại đế chỉ là lời che mắt, mục đích chân chính của chúng ta là hoá nguyên tố thần Arorawis.”

Chiếc nhẫn dò xét nói dối chỉ ra đây là lời nói thật, nhớ tới đặc trưng của hoá nguyên tố, ta bưng nhiên ngộ ra.

Nơi này là thành Sulfur, đằng sau được quần lấy bởi rừng núi Sulfur, mà đồ vật như Lưu Huỳnh vốn dễ xuất hiện nhất tại quanh miệng núi lửa, như vậy thế, mỏ lưu huỳnh cực lớn ở nơi đây rõ ràng không phải tự nhiên tạo thành.

“Tại trò chơi kia, những nguyên tố thần từ thời thượng cổ đều xuất hiện sau đó bị đánh bại, chỉ riêng hoá nguyên tố thần là ngoại lệ. Nay có vẻ không phải đối phương không xuất hiện, mà là hẳn từ đầu chỉ xuất hiện ở địa hạ thế giới nên người chơi không biết được. Mà ở địa hạ thế giới, còn có nơi nào còn thích hợp cho hoá nguyên tố sinh sống hơn dãy Sulfur và miệng núi lửa!?”

“Dưới lòng đất? Trong mạch lưu huỳnh?”

“Đúng vậy, thông qua vận tác, phái minh ước đã đem bộ phận quyền khai thác bán cho chúng ta, quang công tộc gray dwarf đã tìm đến di tích, chúng ta cho rằng đây rất có thể là tể đàn của hoá nguyên tố thần. Hiện tại, nếu chúng ta còn vài trò ngại, thứ nhất, để tránh lộ tiếng gió chúng ta phải có toàn bộ quyền khai thác của quặng khu kia, những kẻ kiên trì không bán đều tại trong danh sách ám sát; thứ hai là những kẻ trông giữ, Morel đại nhân suy đoán Adam dựng thành Sulfur mục đích chính là trông giữ Arorawis, chỉ cần xúc động phong ấn liền sẽ có cảm giác, mà Adam là kẻ mà long hậu tự thân ra trận cũng chưa chắc thắng được.”

Ta lấy tay che trán, khóc không ra nước mắt.

“Adam, ngươi là một tên sao chổi. Một trăm ba mươi năm trước hại ta, giờ ngươi lại hại ta, nếu không phải do ngươi chạy đi chém gió khắp nơi thì sao có thể bị người coi thành kẻ canh giữ phong ấn hoá nguyên tố thần, toà thành này làm sao trở thành cái đình trong mắt người khác, lại làm sao khiến ta dấn vào đó. Ngươi không thể quản tới cái miệng của ngươi một chút sao, cả ngày gây phiền toái cho ta.”

“Nếu đúng là nơi phong ấn hoá nguyên tố thần, không khéo đám ác ma đều sẽ tự thân ra tay, như vậy ta phải chuẩn bị một chút.”

Nhắm mắt trầm tư, rất nhiều thứ bồi hồi trong trí óc ta, trong lúc ta gần chạm đến thứ máu chốt, đột nhiên, tiếng cửa mở vang lên, một thanh âm khá quen thuộc khiến ta theo bản năng ôm lấy đầu, thế nhưng cuối cùng vẫn chậm nửa bước...

“Hi, cốt đầu thúc!! Lâu rồi không gặp, Ann đến chơi với ngươi.”

Trước bay ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ cuối cùng của ta là thế giới không ngừng quay tròn trước mắt, mặt phản hồng vừa rồi cũng khó áp chế đồng tư tưởng kì quái trong đầu...

“Cuối cùng cũng trưởng thành, trước kia chỉ bay cao khoảng ba mươi mét... Giờ đã có thể nhìn đến trần nhám thạch đầy rêu cao hơn ba trăm mét phía trên, àn, kên kên bà bà, ngươi đi kiếm ăn sao, khí trời hôm nay thật tốt nha.”

Rõ ràng bay ở độ cao không đổi thế nhưng ta lại không có chút tức giận nào, nguyên nhân? Lúc bay đến giữa không trung, trong đầu ta vẫn không ngừng tua đi tua lại màn lúc này, đồng thời còn có ngọn nguồn của đồng suy nghĩ kì quái...

“Khái, màu phản hồng nha, có lẽ nên nhắc nàng làm thiếu nữ không nên tùy tiện dang chân đá người, nếu không sẽ rất dễ lộ hàng. Thiếu nữ thật là một vật thần kì, nhất là thiếu nữ mười tám, cư nhiên từ một đứa hùng hài từ phá phách thành một đại mỹ nữ cao ráo tịnh lệ.”

Đúng vậy, tuy bảy tám năm không thấy, thoáng chốc kia ta đã nhìn rõ, Ann từ một hùnh hài tử xoay thân biến mình thành một thiếu nữ đáng yêu.

Ngực to mông nở, sức sống mui phần, khuôn mặt tràn đầy tuổi thanh xuân thuần khiết, vóc người tốt, tính cách... tốt, đúng khẩu vị của ta.

“Nếu không, sau khi sống lại suy xét hôn ước này một chút? Chẳng qua đã cự tuyệt nhiều lần như vậy, giờ bỗng nhiên đồng ý có phải quá không có tiết tháo không?”

Tiết tháo, ta có thứ đồ chơi này à? Có vẻ không có, rất nhanh, ta đã hạ quyết tâm, tính toán thử hỏi Ann xem có phải trước kia đúng là ta thương nàng nhất không, có phải là ‘cốt đầu thúc’ luôn cùng nàng chơi không, à, còn có cái ‘hôn ước’ dùng kẹo que đổi lấy nữa.”

Nhưng lúc ta đang chìm trong ảo tưởng, một đám khách không mời mà tới xuất hiện...

“Đi ra, lũ chim thối, ta không phải vật săn của các nguoi, ta là vu yêu đáng sợ, ta thực sự rất đáng sợ, cẩn thận ta cắn nguoi...”

Một đám kên kên ăn xác thối xông tới, có vẻ xương xẩu là thứ yêu thích của chúng...

“Lũ chúng bây cút mau! Ta cắn nguoi thật đấy. Chạm vào vu yêu rất đáng sợ, vu yêu dù chỉ có đầu cũng rất mạnh... Xem ra, trước khi xem xét thực hiện hôn ước ta vẫn phải thay đổi thói quen này của nàng, dạy nàng cái gì có thể đá, cái gì không thể đá...”

(*) ở địa hạ thế giới không có mặt trời, chỉ có một ít rêu phản quang ở trên tầng nham thạch cung cấp một ít ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yêu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Tiểu hồng long

Trong dãy núi Sulfur, có một huyết động rất lớn, trong đó, có một cự thú đang chìm trong giấc ngủ ngắn.

Ưu nhã, mỹ lệ, to lớn, hung hãn... những từ ngữ đầy mâu thuẫn ấy lại dung hợp hoàn mỹ với con cự thú tựa ngọn núi này. Lân phiến bén như lưỡi đao phản xạ ánh mặt trời tạo thành từng luồng ánh sáng, móng vuốt màu bạc có kích cỡ lớn như một cột cờ...

Tồn tại của nó chính là hoá thân của uy nghiêm, mỗi hơi thở đều như một đợt cuồng phong, mang theo tiếng ầm ầm như sấm sét, dưới ánh nhìn chăm chú của đôi mắt rồng, mỗi sinh mạng đều cảm thụ được chung kết của mình.

Lúc này, như một đế vương, nó híp mắt như đang ngắm nghía gì đó, sau đó đột nhiên phát ra tiếng gào thét kinh người:

“Graoooo Graoooooo Graoooooo!”

Theo tiếng gầm gừ như của cự thú, cả dãy núi đều như đang run rẩy, vô số ma thú chạy trốn, những con kên kên ma ăn xác sợ hãi bay tứ tán như bầy chim sẻ.

Làm đình của chuỗi thức ăn, chủ nhân chân chính của ngọn núi — lúc rồng đỏ Aainmetheus giận dữ hét gầm, không có kẻ nào không cảm nhận được sự sợ hãi.

Cho dù, nội dung thực sự của tiếng gầm khiến người ta không biết nói cái gì...

“Ha ha ha ha cấp, nguoi cuối cùng cũng có ngày hôm nay, chết cười ta rồi, ha ha ha.”

Cự thú khổng lồ thật sự ôm bụng cười lăn lộn, tất cả mặt đất trong hang động bắt đầu rung mạnh, tựa hồ có thể sụp bất cứ lúc nào.

“Câm miệng, tiểu Hồng!”

Đúng vậy, trước mặt nàng chính là ta, vu yêu Roland Lam. Thế nhưng lúc này trạng thái của ta không tốt lắm...

“... Đây không phải Roland đại nhân duệ trí nhất của chúng ta sao? Thân thể nguoi đâu rồi? Làm sao chỉ còn mỗi cái đầu.”

Trước mắt con thú to lớn là một cái đầu lâu còn không to bằng cái vẩy của nó, ủa, là ta.

“Hừ.” Ta thực sự không muốn quan tâm nàng nói gì, thế nhưng đám sư tử đuôi bò cạp bên cạnh lại bắt đầu báo cáo thu hoạch của chính mình.

“Ngao ngao ô.”, những con thú này sử dụng một thứ tiếng rồng hỗn tạp pha trộn, ta nghe không hiểu lắm, thế nhưng Aainmetheus càng nghe càng thấy hứng thú.

“Roland, nguoi có vẻ thích vận động mạo hiểm kịch liệt nha, ta sẽ chia sẻ với bọn Adam để mọi người cùng vui...”

Ta không để ý con rồng ngốc đó, bảo trì trầm mặc.

Xương đầu vu yêu rất khó tiêu hoá, thế là ta cứ như vậy hưởng thụ một vòng du lịch tại chuỗi thực vật của dãy Sulfur, cứ thế đi lên từng cấp từng cấp một, cuối cùng, đi lên đến trước mặt Aainmetheus.

Ta đương nhiên có thể bỏ ma lực ra để trực tiếp khôi phục, thế nhưng chỉ cần đợi qua 12 giờ, hoá thân xương khô của ta sẽ tại trong tác dụng của phép thuật trực tiếp trùng tổ, thế là ta bỏ qua ý định hao phí ma lực vô nghĩa, kết quả, ta được đi dạo miễn phí quanh chuỗi tuần hoàn của tự nhiên.

“Người đừng vui mừng quá sớm, thử nghĩ xem, nguyên nhân gì có thể khiến ta trở thành bộ dạng này?”

Con rồng đỏ dùng móng chân trước gãi gãi cằm, dùng biểu tình hết như một người đang suy nghĩ, mới bắt đầu nàng còn rất thần nhiên vô tư, nhưng sau đó rất nhanh, tựa như nhớ tới khả năng nào đó, nàng giật mình đến nỗi đem cái cằm đập thật mạnh lên mặt đất. Không thèm để ý đến đau đớn, nàng gấp gấp hỏi:

“Không thể nào, chẳng lẽ người kia về rồi?”

Ta trầm thống gật đầu, dù ta chỉ còn mỗi cái đầu.

“Đúng, nàng về rồi, còn là bản đã up level, động lực tăng mạnh, người có thể thấy lần này ta bay cao thật cao...”

Ta còn chưa nói hết, con rồng khổng lồ kia đột nhiên bắt đầu gầm gào trở lại...

“Nhanh, nhanh! Mau đem miếng chiến bài treo dưới núi, nói ta rời nhà đi thăm bạn. Đúng rồi, chìa khoá kho báu! Đem chìa khoá ném vào miệng núi lửa, ngàn vạn đừng để tên hùng hải tử đó đến bảo khổ của ta. Quên đi, ta đi khỏi nhà luôn.”

Một ngày nào đó trong dòng hồi tưởng của con rồng khổng lồ, nó đã chịu sự chi phối khủng bố của một gia hỏa nào đó... sau giấc ngủ trưa, những chiếc vảy rồng đáng kiêu ngạo bị vũ nhục bởi những hình vẽ nguệch ngoạc của nhi đồng, tảng bảo khổ bị tưới nhựa đường, thịt tươi bị thêm nếm vị lưu huỳnh và nham tương, cả ruộng đồng vàng biến mất, thế vào đó là một mảnh pha lê không đáng một đồng...

“Ngao ngao, ta không phải những tên thần lần ngu xuẩn kia, một mảnh pha lê lập loè có thể đổi tiền vàng? Mơ đi!!”

“Hu hu hu, người ta chỉ muốn khiến đi tiểu Hồng vui vẻ, người ta bảo rồng thích những thứ phát sáng loè loè mà. Hu hu, Ann sai rồi, đừng ghét Ann.”

Lúc đó, đối mặt một nữ hải khóc sướt mướt, đối mặt oán niệm của Margareth và Adam, đối diện về mặt cười nhạo ‘người lại dọa khóc nữ hải’ của ta, cho dù là rồng cũng không thể bảo trì uy nghiêm, đành hạ mình đi dỗ Ann.

“Ừ, ừ, di Aain thích Ann nhất, Ann đừng khóc. Ann ngoan, để đi cho kẹo, không, đi tặng thần khí, rất đáng tiền nha, cho người. Không thích sao? Vậy cái này đi, vũ dực khải đã được chúc phúc, chờ người lớn liền có thể mặc.”

Dùng danh nghĩa của những cuốn sách quý bị vùi nguệch ngoạc lên của ta, thứ đáng sợ nhất là hùng hải tử, không phải năng lực gây hoạ của chúng, mà là sau khi gây hoạ xong, chúng sẽ khiến người phải đi thu dọn thảm kịch, thậm chí nếu quả trách nặng lời một chút, nói khóc, còn muốn trả giá đắt đỏ nàng vui...

Lần nọ, Aainmetheus mất một cái thần khí, một bộ khải giáp cấp sử thi, còn có... hai cái kẹo, trên thực tế, ta thấy hai cái đang trước mới là thêm vào, hai cái kẹo là đủ rồi. Đương nhiên, ta sẽ không nhắc con rồng ngốc này.

Lúc này, nghe nói Annie trở về, nhớ tới thảm trạng trong quá khứ, con rồng cấp thượng cổ Aainmetheus, kẻ mang danh Veron’s disaster cũng sợ đến nỗi muốn bỏ nhà đi trốn.

Hùng hải tử tấn công, đến rồng cũng phải quỳ.

“Đừng hoảng, nàng hiện còn ở tại thành Sulfur, đợi nàng lên núi ta sẽ báo cho người, chẳng qua, nếu đã gặp, ta đúng lúc đang có chuyện muốn nói với người.”

“Nói cái gì? Ta muốn chuyển gấp bảo khổ của ta! Rất bận.”

“Nói mẹ người, thế nào?”

Nghe có vẻ rất không khách sáo, thế nhưng tiểu Hồng lại dần bình tĩnh lại.

“Có ý gì? Cái kẻ tự xưng là long hậu, Morel? Nàng làm gì?”

Chính xác, Aainmetheus là đứa con gái bất hiếu của long hậu Morel, vị công chúa phản nghịch bị trục xuất khỏi tộc rồng ở địa hạ thành. Cũng giống những đứa con gái trong thời kì phản nghịch rời nhà ra đi, nàng đối với mẹ già và các tộc nhân cũng đầy bụng tức tối.

“Nàng dính lên thành Sulfur, có lẽ, mục tiêu là hoá nguyên tố thần bị phong ấn dưới này. Đừng nói với ta, người không biết ở đây có tà thần bị phong ấn.”

“...Ta đang thắc mắc tại sao ngủ ở đây thích thế, rất ấm, cứ như tại suối nước nóng vậy, hoá ra dưới đất thực sự đặt một cái lò sưởi.”

Được rồi, rồng đỏ và hoá nguyên tố đều thích những ngọn núi lửa đang hoạt động, đối với nàng, nếu rằng núi này thực sự đặt phong ấn hoá nguyên tố thần thì cũng chỉ là một nguồn nhiệt thoải mái thôi.

“Cho nên, hiện giờ còn chút phiền toái, xem ra đám gia hỏa kia muốn thành lập liên quân, mà cái phong ấn dưới móng người đã thành mục tiêu của chúng. Chắc người cũng không muốn sau khi ngủ dậy thấy khắp nhà đã tan tành, đến bảo khổ cũng bị người đánh nện, đúng không?”

“Sắp tới, Annie lại nhận chỗ của Adam, tuy nàng đúng là một đứa hùng hải tử, thế nhưng dù sao cũng là hùng hải tử chúng ta nuôi, hiện đám gia hỏa phía dưới

đang rục rịch muốn động, người nguyện ý nhìn thấy đứa trẻ của chúng ta bị người bắt nạt?”

Nghe vậy, hung quang đỏ rực chột lơ lên trong đôi mắt rỗng, theo sau sát ý khủng khiếp đó, là uy nghiêm kinh người.

Oai rỗng phát ra hoá thành thực chất, ma vật bán truyền kì như sư tử đuôi bò cạp cũng bị dọa sợ co thành đoàn, thế nhưng kẻ đối mặt trực tiếp là ta lại cười.

Ta biết, đừng nhìn tiểu Hồng suốt ngày ru rú trong nhà, nàng không ngốc, những nhãn tuyến của nàng tuyệt đối đã cho nàng rất nhiều tình báo.

Cũng đừng xem miệng nàng cứng vậy, thế nhưng, người thương Ann nhất cuối cùng vẫn là con rỗng cái quá tuổi vẫn ế chồng mà máu tính tràn lan này, nàng sớm đã xem Ann như nửa đứa con gái của mình, nếu không, một con rỗng đỏ tính vốn tham lam ích kỉ làm sao bỏ ra được thần khí hộ thân.

Hiện tại, ta nhắc tới chuyện Ann sắp bị bắt nạt, nàng toả ra sát ý đương nhiên nhắm đến những tên ngu như lợn tự cho mình là trời ở thành Sulfur.

“Đừng làm nhảm, có quý kẻ gì thì nói thẳng ra, giống như mọi lần, người động não, ta động thủ, đánh mông bọn hần.”

Nghe lời nàng nói, ta cười đắc ý, nếu tiểu Hồng nguyện ý làm tay chân, mục đích tới nơi này của ta hôm nay đã hoàn thành một nửa, việc còn lại...

“Ta muốn người diễn kịch, một vở kịch ác long đánh thành.”

...Bỏ cục kết thúc, sau đó là nhiệm vụ của ta!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Biến hoá

“Két! Keng keng keng...”

Theo tiếng chuông vang đến tận mây xanh từ đại bản doanh của thành Sulfur, thời điểm mười hai giờ trưa cũng đã đến, sau khi ma pháp phục nguyên phát động, cái đầu của ta cuối cùng cũng về đến trên thân thể ở nhà sau một thoáng mê muội.

Mà điều đầu tiên ta làm khi ý thức hồi phục là vội vàng kiểm tra lại thân thể của mình.

“Một, hai... hai mươi bốn, quái, hùng hài tử đôi tính? Vậy mà không thiếu cây xương sườn nào!”

Trong lúc ta ngồi một mình kinh ngạc vì điều phát hiện mới, lại đang tính giờ ngón tay ngón chân ra xem có thiếu cái gì không, một thanh âm bất mãn vang lên sau lưng ta:

“Cốt đầu thúc, ta lớn rồi, sẽ không lại tùy tiện sờ mó các bộ kiện trên người đàn ông.”

Lời này không sai, thế nhưng tại sao ta lại cảm thấy khó chịu nhỉ?

Quay đầu lại, thiếu nữ tóc đỏ trừng hai mắt nhìn ta. Đúng như trong giây lát trước đó ta nhìn đến, vốn dĩ một đứa hùng hài tử giờ đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp khí bùng bùng.

Do cách tu hành đặc thù của dòng đồng phượng, mái tóc Annie dài và đỏ rực bay bay trong gió, đôi chân thon dài trắng tấp như chiếc compa, khuôn mặt trứng ngỗng hơi phì nộn của trẻ con cũng biến thành thon thon trái xoan; nếu còn lại thứ gì không thay đổi, chắc chỉ còn đôi mắt lấp lánh thuần khiết.

“Ai da, nhân loại trưởng thành thật là nhanh, hôm qua còn là đứa hùng hài tử chạy khắp nơi kêu loạn ‘kuma’ ‘kuma’, hôm nay đã biến thành thiếu nữ xinh đẹp rồi.

Nhìn vào cái đầu lâu của ta, mặt Ann lúc đầu còn đầy nghiêm túc, thế nhưng sau đó phụt một tiếng rồi bắt đầu cười thành tiếng.

“Dafu, hình tượng của ta!”, mặt không biểu tình, ta kéo xuống đầu lâu, lặng lẽ đón lấy cái khăn lau Eliza đưa, xoa đi hai cái hình con rùa trên đầu.

Làm sao? Không lý giải được? Chỉ là trong khi đợi ma pháp triệu hồi, ta và tiểu Hồng đánh mấy vòng mạt chược, lại không cẩn thận thua hai lần mà thôi... Hừ, ta còn lâu mới thua, tiểu Hồng thảm hơn ta nhiều, cả người nàng đã bị vẽ kín mít, thậm chí chẳng cần hoá trang cũng đã có thể giả dạng thành rỗng đen.

Còn vì sao không cược tiền vàng hay tài vụ linh tinh mà chỉ phạt về bậy, đó là do cả hai đều là cao thủ ma pháp, cũng đều không biết tiết tháo hình dáng ra sao, nếu thật sự mang tài vật ra đặt cược thì trò chơi giết thời gian đơn thuần tuyệt đối biến thành cuộc thi ăn gian... Ừm, có thể gọi là siêu năng lực mạt chược thiếu nữ!

Được rồi, có vẻ vừa nãy đã vì diệu lên đã kích cái gì đó, vậy thì thiên tài mạt chược, ma pháp thiếu niên đi!

“Aizz, dạo gần đây đến chơi mạt chược bình thường cũng khó!”

Ann che miệng cười nhẹ, ta biết hiện tại mặt ta rất khó coi, rốt cuộc thì rất ít tên vu yêu bị về hình con rùa trên đầu, những tên bán long nhân bị gọi đến bởi cũng nhìn chúng ta với ánh mắt kinh ngạc...

“Kì lắm sao, chẳng lẽ vu yêu và rồng đỏ không thể cùng nhau ngồi chơi mà chuyện giết thời gian? Chẳng lẽ chỉ cần chúng ta gặp nhau sẽ phải thương lượng đại nghiệp hủy diệt thế giới?”

“Không, không!” Thiếu nữ tóc đỏ lắc đầu.

“Đi ra chạy một vòng, cả thế giới đều khác biệt, sau khi trở về tất cả những người vốn rất quen thuộc đều trở nên kì quái, luôn muốn Annie làm cái này, bảo Annie làm cái kia, âm dương quái khí, lại nói không rõ ràng. Nhìn những nụ cười giả tạo đó Annie hoảng hốt mấy ngày rồi, thế nhưng hiện tại, thấy di tiểu Hồng vào cốt đầu thức vẫn còn như cũ, thật tốt quá.”

Annie cười, mang theo chút hoài niệm và nét thoải mái trên khuôn mặt, xem ra, lần lữ hành này cũng khiến vị công chúa nhỏ của thành Sulfur trưởng thành không ít.

“Cốp!”

Thế nhưng ta lại không hiểu phong tình, lấy cánh tay xương gồ đầu đối phương.

“Người mới bao nhiêu? Đừng có nói như thế già lắm rồi. Việc cảm thán nhân sinh và hoài ức trước kia là độc quyền của các ông bà già. Mà người gọi ta là thúc thúc không sao, nhưng gọi tiểu Hồng...”

“Annie biết, thấy di tiểu Hồng, Annie sẽ gọi là tiểu Hồng tý tý, nếu không di tiểu Hồng lại chui vào trong hang khóc trộm mắt. Khóc trộm mà âm thanh siêu lớn, vậy mà nàng còn không biết, thẹn chết người ta...”

“Ân, vậy mới đúng, thiếu nữ lớn tuổi chưa kết hôn đều khá miễn cảm, chúng ta phải đồng tình với các nàng, thông cảm với các nàng, yêu thương bảo hộ các nàng. Nếu thấy Margareth thì gọi thế nào?”

“Margareth tý tý!”

“Đúng, nhớ gọi thế trước mặt Adam!” Ta một bên cười trộm, một bên nói như đúng rồi.

Annie là đệ tử đồng thời cũng là con gái nuôi của Adam, Margareth lại để Annie theo họ Levine, không nghi ngờ đó là biểu lộ cho chút ý nguyện nào đó, đáng tiếc, đừng nói gọi mẹ, cho tới tận bây giờ cứ thấy Margareth là Annie lại luôn mồm gọi tý tý, khiến bối phận của nàng không hiểu ra sao bỗng thấp hơn Adam một bậc, điều này khiến Margareth rất khổ não.

Đương nhiên, khiến nàng khổ não thêm, chính là nghĩa vụ của ta...

“Nhớ kĩ, khen Margareth trẻ trung xinh đẹp nhiều một chút, nói nàng với đại thúc Adam một xiu cũng không xứng.”. Tiền đề của đồng ngôn vô kị là không có ai xúi dục...

Quên, bên người ta còn có một điệp viên của Margareth, tuy nhiên ta vẫn rất thắc mắc sao hiền giả và nửa ác ma có thể chơi cùng một chỗ, thế nhưng Eliza đúng là đệ tử kí danh của Margareth.

Tóc ngắn, kính vàng, mặt đơ, miệng độc, đây đều là đặc trưng của Margareth, đến cái tư thế đứng ở trên cao đầy kính mắt nhìn xuống với vẻ khinh thường kèm băng lãnh này đều y hệt nàng, điều này khiến ta không khỏi phát ra tiếng cảm thán:

“Có thể đừng có mô phỏng Margareth như thế được không, dạo gần đây người càng ngày càng giống vị xử nữ già kia, cẩn thận không gả ra được giống nàng”

“Có thể giống sư phụ là vinh hạnh của ta, lát nữa ta nhất định sẽ đem đánh giá của chủ nhân ngài nói cho sư phụ, ngài đợi bị chặt kinh phí đi.”

“Vậy ta sẽ chặt kinh phí của ‘kẻ bàng quan’ trước, khiến người bị đám thám tử dưới trướng bức tiền công đến chết.”

“Thoải mái, ta sẽ tham ô sinh hoạt phí, ngài muốn thử cảm giác cắt điện cắt nước sao, ngài nghĩ đang nửa đêm toàn bộ nền bỗng nhiên tắt sao, ngài tưởng tượng cái bồn cầu tự hoại đang yên đang lành bỗng nổ tung sao...”

“Ê ê ê, cái đó có quan hệ gì với kinh phí, người là tên nữ bộc nhân tâm phản trắc ý đồ mưu tài hại mệnh chủ nhân.”

“Người là tên ông chủ tâm đen chuyên quịt nợ công nhân...”

“Phụt!” Annie nhìn hai chúng ta cãi nhau, cười ra thành tiếng.

“Eliza tý tý vẫn như cũ nha, thật tốt. Quan hệ của hai người vẫn tốt như vậy, khiến người ta ngưỡng mộ quá đi!”

“Chúng ta quan hệ tốt khi nào!?” Lần này, ta và Eliza hai miệng một lời.

Annie chơi thêm một chút rồi cáo từ về nhà, là thành chủ tương lai, lại vừa kết thúc lữ hành, nàng có vô số thứ cần học bù.

Ta ngồi cạnh cửa sổ, nhìn cái người mà trước kia chuyên nhảy nhót nhót giờ đi lại hết như một thực nữ, ta không tránh khỏi cảm thán một chút:

“Biến hoá thật lớn!”

Nhân loại không hổ là loại sinh vật thiện biến nhất, những trưởng thành của Annie đã vượt ra ngoài sự mong đợi của ta:

【Tỉnh danh: Annie Levine】

【Chủng tộc: nhân loại】

【Chức nghiệp: chiến sĩ cấp 60, kiếm thánh cấp 18, tổng hợp chiến lực cấp 78, đỉnh cao hoàng kim giai, nửa truyền kì】

Ừm, ta không có nói gì về vóc người đâu, ta nói về thực lực.

Annie hiện tại, nếu ta không ném ra vài con bài máu chốt, cũng chưa chắc thắng được nàng.

Huyết mạch hắc thiết, nhục thể thanh đồng, tôn nghiêm bạch ngân, ba giai vị – ba cửa ải khó có thể bước qua đối với phạm nhân, còn nếu một cá nhân nào đó đạt đến cấp 60, đỉnh phong của bạch ngân giai, muốn tiến thêm một bước thì phải có sự đột phá đến chức nghiệp cấp cao, đây cũng là ranh giới giữa phạm nhân và anh hùng.

Nếu đột phá thành công chức nghiệp cấp cao, tiến vào giai đoạn ý chí hoàng kim, tức trở thành ‘đại sư’ trong miệng thế nhân, cũng thuyết minh tại sao ấn tượng về người có chức nghiệp cấp cao trong mắt người đời đều là các lão già.

Annie chỉ mới mười bảy, tuổi như vậy đạt đến bạch ngân đã là thiên tài, còn nếu là đỉnh cao hoàng kim giai... Eliza cũng là thiên tài trong thiên tài, lại có ta và Margareth, hai vị pháp sư cấp bán thần (ta đã từng), truyền thụ tri thức, cũng mất hơn trăm năm mới đạt đến.

Gọi là ý chí hoàng kim, tức chỉ rằng kẻ hoàng kim giai đã có thể dùng ý chí của mình thay đổi hiện thực, vượt qua cực hạn của phạm nhân.

Năm đó, lúc ta là thánh quang chi tử cũng mới đến năm mười bốn tuổi mới đột phá đến hoàng kim giai, đó là còn có lực lượng thánh quang gia trì tạo nên ưu thế lên cấp dễ dàng. Mà ta khi ấy mới đột phá, cách đỉnh cao còn xa lắc, thế mà đã được gọi là thiên tài ba trăm năm mới gặp một lần của thánh đường.

“Ta nên cảm thán: “không hổ là vị anh hùng chém ta trong ‘lich sử’” sao? Năm đó nếu ta là thiên tài ba trăm năm mới gặp, vậy chắc nên tung hô Annie là thiên tài năm trăm năm mới gặp.”

Không hiểu sao, ta lại nhớ tới một tên đàn cũng được xưng là thiên tài và anh hùng. Năm đó, hắn một đầu đỏ rực, mang theo cái mặt ngu ngu đến đứng trước mặt ta:

“Anh đại, kiếm của ngươi thật mạnh, có thể dạy ta sao? Ta là Adam, quê ở thôn White Stone, mục tiêu của ta là làm anh hùng, sau đó lấy Lisa, sau đó... về quê khoe với mọi người! Đúng rồi, còn phải làm ông chủ lớn, giống lão Peter hàng xóm, không cần làm gì, chỉ cần nằm một chỗ thu tô, vừa hút thuốc vừa xem người khác làm...”

Qua hơn một trăm năm, tên thiếu niên nông thôn đã hoàn thành một nửa giấc mơ anh hùng của hắn, đáng tiếc, nửa sau không bao giờ có thể hoàn thành.

Năm đó tên ngọc ngách lì lợm đó giờ vẫn có khuôn mặt đàn đàn, thế nhưng mấy ngày trước, hắn nói với ta, hắn sống đủ rồi, nhớ nhà, cũng muốn chết...

“Đáng tiếc, Adam...”

Ta lắc đầu, ở chung bao năm, ta biết quyết tâm của hắn sẽ không thay đổi. Bỏ đi những tình tiết dư thừa, ta đem lực chú ý phân cho những việc cần suy nghĩ.

Annie trưởng thành quá nhanh, nhanh đến nỗi không thể tin được.

“Coi như có nguyên tố triều dâng trợ giúp khiến tăng tiến dễ dàng cũng không nhanh như vậy... Không, năm đó Adam cũng rất biến thái, hắn là đặc trưng của mạch truyền thừa bọn họ. Phụng hoàng, loại sinh mạng này vốn gần chết mới là mạnh nhất, mà lại trước khi chết đem lực lượng và kinh nghiệm của mình truyền đến đời tiếp theo, khiến đời sau trưởng thành nhanh hơn... Nói như vậy, thời khắc Adam tử vong đã gần thế rồi sao?”

Nghĩ một chút, ta lại cảm thấy việc này là đương nhiên, theo tính tên kia, nếu không đến bước cùng cũng sẽ không cầu trợ ta.

Không hiểu sao, ta lại nhớ tới thời gian chúng ta cùng đi mạo hiểm hơn một trăm ba mươi năm trước, lúc đó Adam vẫn luôn là tên đầu đất, Margareth là thứ pháp sư gà mờ, Lisa là một đạo tặc... thiên chân, kém cả gà mờ, tiểu Hồng là vật biểu tượng kiếm Boss ngầm...

“Như vậy nên hành động nhanh lên, hi vọng có thể sớm sống lại, chí ít, là đại ca tên đầu đất đó, ta cũng nên dùng hình dạng trước đây tiễn hắn một đoạn đường...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Người đàn ông không thể chiến thắng

“Đại nhân, xin ngài giúp ta! Ta hết cách rồi.”

Khuôn mặt tinh linh phía trước ta đào hoa rực rỡ, hai mắt hàm chứa mỉa mai hoặc, mái tóc xanh đậm mềm mại tĩnh lặng, đôi môi hồng thắm nhỏ nhợt hơi chu lên, chỉ nhìn bề ngoài, có thể xưng là một mỹ nhân nghiêng thùng đồ nước, họa quốc vương dân.

Nhưng hiện tại ‘nàng’ khóc đến lệ hoa đái vũ, trong đôi mắt hoa đào ngập tràn khổ thiết và cầu khẩn, chỉ chực nhảy bổ vào lòng ta, thế nhưng ta lại vội vàng dứt góc áo bào bị kéo chặt ra, lặng lẽ lui về sau kéo xa khoảng cách:

“Làm sao? Đừng quên, ngươi là một chấp pháp giả, còn là một nam nhân.”

Ừ, số nó thế, đại mỹ nhân khóc lóc kể lể trước mặt chính là vị quan biện hộ cấp một quyết đoán ở pháp viện, Cross Eintan.

Tinh linh phái nam thường có dung mạo trung tính, Cross còn được bầu là ‘hoa hậu’ của cả hệ thống tư pháp, ai cũng nghi ngờ liệu Cross có điên lộn giới tính trên băng công tác không, thậm chí có cả tiền lệ bị người ta kéo vào nhà vệ sinh nữ, chính hắn cũng vì thế mà cảm thấy rất phiền, cũng nỗ lực khiến mình biểu hiện ra nam tính một chút.

Những người khác đeo mặt nạ bạc là để biểu thị mình vứt bỏ thân phận cá nhân, tư pháp công chính, mà theo ta được biết, dù tan việc Cross vẫn đeo mặt nạ, hình như còn có cả sở thích thu gom và chế tác mặt nạ.

Nghe nói hắn sưu tập cả một tủ toàn là mặt nạ tư pháp, đó là những chiếc mặt nạ bạc được các tinh linh tay nghề cao xử lý hoa văn, đầu nhập vào đó cả tư bí ngân, tinh kim, bảo thạch... Tay nghề nghệ thuật của tinh linh ai cũng biết, tinh xảo đến nỗi có thể khắc cả bản đồ chi tiết thành Sulfur lên trên mặt nạ, thế nhưng mặt nạ là nằm trong bộ đồng phục, không thể quá khác biệt, vì tránh ảnh hưởng công tác, hoa văn trên mặt nạ của Cross, nếu không dùng kính lúp thì khó thấy được; thành ra công sức điêu khắc hoa văn công cốc công cò cả.

Cho dù thế, chính hắn vẫn coi như trân bảo, mỗi ngày đều chà chà lau lau mấy lần, tắm rửa đi ngủ cũng không bỏ xuống... Tại sao lại như vậy, mọi người đều biết, thế nhưng không ai sẽ ngu ngốc đi nói toạc ra.

Trước đây, những chiếc mặt nạ này đúng thật là cho vị nam nhân khá nữ tính này chút tôn nghiêm. Ngoài ra, sự tinh tế của hắn khiến hắn hiểu sâu hiểu pháp, tin ngưỡng và đam mê với pháp luật cũng là thứ khiến ta tôn trọng, trong mắt ta, cho dù bỏ qua bề ngoài thì Cross cũng là một biện hộ quan xuất sắc. Việc hắn bỏ mặt nạ đến khóc cầu cứu vẫn là lần đầu tiên ta nhìn thấy.

“Bình tĩnh, Cross, hít sâu, thở mạnh. Có việc gì từ từ nói, ngực giam bị cướp, tội phạm trốn ra hết?”

Cross lắc đầu thật lực, nước mắt bay tứ tán, ướt cả tay áo ta...

Đằng xa đã có người chỉ chỉ trỏ trỏ, vì để tránh người ta hoài nghi giới tính, cũng vì không muốn trở thành đối tượng ship của hủ nữ không gian khác, ta lại lặng lẽ lui thêm một bước.

“Rõ ràng kích thành? Báo thành chủ chưa?”

Vẫn lắc đầu, xem ra không phải.

“Ma thú công thành...” ta liên tục hỏi mấy sự kiện có khả năng xảy ra nhất, thế nhưng đáp án đều là lắc đầu, cuối cùng, sau khi nắc nặc mấy cái, Cross mới tự mình nói:

“Là Mening, tên bán long nhân biến thái Mening Herault, hắn làm quá lắm!”

Mỹ nhân lau đi lệ hoa, nhớ tới hiện tại mình còn ở pháp viện, nỗ lực đè ra nụ cười. Sau cơn mưa mỹ nhân cười một tiếng, mặc hà tán tạt nhất mỹ sinh(**)... Ta đã nghe sau lưng vang lên từng tiếng kính hồ, vì vậy lại lặng lẽ lui về sau một bước, bảo trì cự ly trên ba mét.

Sau đó, nghe lời ‘hắn’ tự thuật, ta coi như cũng biết đầu cua tai nheo ra sao.

Tên thợ săn bán long nhân có sở thích đặc thù kia, sau khi hai luật ‘pháp lệnh cấm sinh vật hình người và sinh vật không phải hình người có quan hệ siêu hữu nghị’, ‘điều kiện cho phép nuôi dưỡng sủng vật’ được ban hành, tất cả ‘sủng vật’ và ‘người yêu’ của hắn đều bị mang đi, quả thật chịu tổn thương nghiêm trọng thế nhưng rất nhanh hắn lại lần nữa quật khởi...

Hắn không làm thú vương thợ săn, chuyển thành nghề bác sĩ thú y... khoa phụ sản.

Vốn không có gì, thú vương thợ săn vốn là chức nghiệp am hiểu động vật, có sở trường chữa trị cho sủng vật cũng là bình thường. Mening coi thú y như là một loại thiên chức; dù mới chỉ khai trương một tuần, thế nhưng nhờ lòng nhiệt tình và kiên nhẫn, thêm vào đó sự quan ái với động vật và kĩ xảo siêu quần, hắn đã nhận được sự khen ngợi nhiệt liệt, còn phát minh ra kĩ xảo ‘sự môn trốn của yêu’ giúp thú cưng bình tĩnh, mãi cho đến khi...

“Ta mang tiểu Bạch đi khám, kết quả gặp tên biến thái kia. Tên đó nào đâu có phải thầy thuốc, rõ ràng toàn sử dụng kĩ xảo bí ồ ồ đùa giỡn thú cưng của mọi người. Hắn còn một bên cười đắc ý với ta một bên vuốt ve nơi ấy của tiểu Bạch... Hu hu hu, tiểu Bạch thuần khiết đáng thương, nó còn vui vẻ liếm ngón tay hắn... Ta, ta muốn giết hắn báo thù vì đã vũ nhục tiểu Bạch.”

Nếu không nhớ nhầm, tiểu Bạch là con chó cưng Cross nuôi...

Cross khóc lóc thê thảm, hắn là một druid tộc tinh linh tự nhiên, căm thù sâu sắc loại hành vi chống lại tự nhiên này. Làm một chấp pháp giả, Cross còn từng biện hộ giúp cho Mening trắng án, giờ hắn làm vậy không khác gì bỏ mặc tôn nghiêm của pháp luật. Đừng nhìn Cross cứ như một thiếu nữ làm nũng, sát ý hắn dành cho Mening chân thực trăm phần trăm.

Mà dựa theo hiểu biết của ta đối với hắn, sau khi phạm tội hắn sẽ đến tự thú cầu chết, không khéo bây giờ đến đây chính là muốn bỏ đi thân phận chấp pháp giả, sau đó đi đồng quy vu tận với tên biến thái kia.

Ta không nói được gì, nếu chỉ vì chút việc này mà khiến mất đi một thủ hạ đắc lực quá không đáng, thế nhưng ứng đối thế nào cho hợp lý cũng không phải dễ dàng.

Cho nên, ta nói với người đằng sau, giọng có chút vô lực:

“Đừng nhìn trò cười nura, giúp ta đem tên biến thái kia tới, lần đầu tiên ta nhìn thấy một đối thủ không để ý luật pháp của ta như vậy.”

“Dạ, đại nhân!”

“Ta đi lập tức, đại nhân.”

Quả nhiên, không đến một giây sau đã có tiếng trả lời, quần hỗn đản này đúng là đứng sau góc tường...

Cross cuối cùng cũng nhớ tới đây là công sở công cộng, vội vàng đứng thẳng người lên, thế nhưng ánh mắt mong mỏi và tin cậy của hắn thực khiến người ta không biết nên đáp lại thế nào.

Văn phòng của ta không lớn; cách một chiếc bàn làm việc, ta và tên Mening kia đối mặt nhìn nhau, mãi một lúc lâu vẫn không biết nên nói gì cho phải.

Chẳng lẽ lại lập pháp lần nữa, cấm tên này làm thú y? Không thể, lập pháp chỉ có thể xây dựng với tội hành, không thể xây dựng với cá nhân, nếu làm thế ta thực sẽ thành trò cười.

Mà việc liên tục sửa luật chính là một điều đại kỵ, việc đó không khác gì nói với cả thảy xã hội rằng việc chế định luật pháp có vấn đề, nó cũng sẽ đã kích nghiêm trọng đến tôn nghiêm của pháp luật và cơ quan tư pháp.

Trực tiếp giết đối phương? Việc này rất dễ dàng, thế nhưng tội trạng và hình phạt phải xứng đáng, đó là nguyên tắc cơ bản, tên này tuy biến thái nhưng dù sao chưa đáng tội chết nha.

Từ góc độ công chính, không phán được tội liền trực tiếp thủ tiêu, đây quả thực là hành vi phủ định tất cả ý nghĩa tồn tại của hệ thống tư pháp.

Giam hắn? Xin lỗi, ta không có chứng cứ, hắn là bác sĩ phụ khoa của thú y, trong lúc hành nghề một chút ‘đụng chạm’ là không thể tránh khỏi... Ta đoán hắn nhất định sẽ giải thích như vậy, mà lại hoàn toàn hợp lý, ta không thể phản bác...

Ngồi trên ghế, lần đầu tiên ta cảm giác vô lực như vậy.

“Không thể giết, không thể giam, chỉ có thể xem hắn tiếp tục giờ trò bỉ ổi với các sủng vật đáng yêu sao? Liên quân thánh đường đều không khó đối phó bằng tên này nha!!”

Nhân cầu của Mening đơng qua đảo lại, tựa hồ đang tính toán cái gì đó.

“Đại nhân, ta đi về được chưa? Ta còn có công việc, rất nhiều sủng vật phải xếp hàng đợi ta khám nha.”

Tên này lại giờ nụ cười hàm hậu ẩn chứa thị uy như lần trước: “Pháp viện tối cao lợi hại lắm sao? Cuối cùng chẳng phải vẫn không có cách nào bắt ta!”

“Biện pháp thông thường không thích hợp, nhưng tà môn ngoại đạo cũng là sở trường của ta, si nhục, đồn thổi, ám côn, vu oan... bóp chết ngươi thực ra rất dễ.” Trong lúc ta định ra bài độc, thu dọn cho tốt tên biến thái trước mặt, một thanh âm lại vang lên bên tai ta.

“Chủ nhân, án theo kế hoạch của ngài, chúng ta đúng lúc đang cần một người đi vào ngục giam, hắn chẳng phải rất thích hợp ư...”

Thế là, ta cười, ti mi đánh giá tên bán long nhân trước mặt.

“Thấy thế nào cũng giống một tên biến thái vốn dĩ phải sống chung thân trong ngục, rất thích hợp, ần, không sai.”

Quyết định mọi việc, ta giơ lên hai ngón tay.

“Chúng ta giao dịch riêng đi. Ngươi làm cho ta hai việc, ta cấp cho ngươi tám thẻ chứng nhận nuôi dưỡng sủng vật, ngươi sau này cũng đừng làm thú y nữa, về nhà, muốn làm gì thì làm, chú ý đừng để ta thấy hay động cõn nơi công cộng ảnh hưởng đến không khí lành mạnh của xã hội là được.”

Sở thích của Mening cuối cùng vẫn chỉ là tội ác về mặt đạo đức, nếu không công khai gây ảnh hưởng trái chiều đến xã hội, phạm vào tội làm mất thuần phong mỹ tục, thì có thể coi như chưa giẫm đến vạch giới hạn của ta, miễn cưỡng có thể dung chứa, nhưng... da fu g, nhìn cái mặt cười thâm tiện đắc ý của người nào đó, thật buồn nôn, thật sự muốn sử dụng ‘ngón tay tử vong’ xử đẹp hắn!

Nhắm mắt để khỏi thấy nụ cười ti tiện kia, ta bình tĩnh lại, thu liễm sát ý, yên lặng suy nghĩ.

“Việc thứ nhất, đến xin lỗi Cross, ừm, chính là vị biện hộ quan tình linh mà ngươi làm khốc đó, người ta rõ ràng từng biện hộ cho ngươi, ngươi lấy oán trả ơn không thấy thẹn sao?”

“Đúng, đúng, đại nhân, ta lập tức liền đi đến chỗ Cross nữ sĩ nói xin lỗi!”

“Là tiên sinh!” thấy sự kinh ngạc hiện lên trên mặt Mening, ta không chút nào ngoài ý muốn, tiếp tục nói:

“Việc thứ hai, người đi phạm một tội cho ta, ta đem người vứt vào ngục giam, ở trong đó ta muốn người làm một sự kiện...”

“Làm gì?!”

“Vượt ngục!...!”

Sau khi Mening đi, ta bận rộn hoàn thành công việc tích đọng trong thời gian gần đây, mãi sau bốn năm giờ sau, khi đến lúc mặt trời lặn:

“Thành Sulfur đã hoà bình quá lâu. Lâu đến nỗi đám người nào đó quên mất bổn phận của chính mình.”

“Đó không phải công lao của ngài sao. Ngài lại bắt đầu tự khen tự luyện?”

Miệng vẫn độc như bình thường, thế nhưng hiện tại ta không có tâm tình cùng nàng cãi nhau:

“Không, nên cảm tạ Adam và Margareth, là bọn hắn cung cấp che chở cho toà thành thị này ở nơi nội đấu điên cuồng như địa hạ thành. Thế nhưng hiển nhiên có người đã quên ân huệ mà mình được hưởng, đã đến thời điểm nhắc nhở bọn họ một chút.”

Eliza gật đầu.

“Kẻ phản bội tuyệt đối không được khoan thứ, trên thực tế, theo quy của cả địa hạ thành, chúng ta có thể trực tiếp quét sạch chúng, đây cũng là ý kiến của đại đa số thám tử trong ‘kẻ bàng quan’.”

“Nơi này là thành Sulfur, mọi người đều bình đẳng, không tồn tại cường quyền, ân, chí ít ở bề ngoài không có. Khó khăn lắm mới có được hoà bình, được rồi, lại là hoà bình ở bề ngoài, dù sao cũng nên quý trọng nó, vẫn tiếp tục làm theo tục lệ của riêng thành Sulfur này đi. Chúng ta phải lấy được tội chứng của những kẻ phản bội một cách ‘ngoài ý’, để một số kẻ cũng ‘ngoài ý’ từ vong.”

“Đúng, chỉ cần tạo thành hỗn loạn, mật thám của chúng ta sẽ bắt đầu thu thập chứng cứ, chỉ cần chúng là chính xác, đó là lúc để thẩm phán sánh và chấp pháp sánh lên đài.”

“Người theo dõi và ma pháp ẩn kí lần theo đã chuẩn bị tốt chưa? Ta không hi vọng có tên nào chạy thoát đâu.”

“Dạ, đã chuẩn bị hoàn hảo, ẩn kí lần theo đã được cho vào trong nước uống ở ngục giam, trong thời hạn ba tháng sẽ không biến mất, đủ để ngài đem bọn họ bắt hết lại. ‘Kẻ bàng quan’ xuất động toàn bộ thành viên bao gồm ba ngàn sáu trăm người, chỉ cần kẻ vượt ngục có quy mô dưới một ngàn, đảm bảo không để người dân nào bị thụ hại.”

“Ân, vậy thì đóng cửa thả chó đi. Nơi này hoà bình quá, nếu như vậy ta không tiện động dao cắt thịt thôi.”

Thả tù nhân chạy, đây là một nước cờ hiểm, đương thời lúc ta nói kế hoạch với tứ thiên vương, phải phí không ít tinh lực mới khiến họ đồng ý hành động lần này.

“Thưa vâng, ‘kẻ bàng quan’ sẽ bức những tên tù phạm đặc thù đến những nơi thích hợp. Dù chúng không đi chúng ta cũng sẽ cử nội tuyến dẫn chúng đi. Chẳng qua, ta thật sự lo lắng tên Mening kia có thể thật sự vượt ngục thành công sao?”

“Đừng xem thường hắn, xem cái này đi!”

Nhìn vào văn kiện trước mắt, dù là mặt đơ như Eliza cũng không khỏi biến sắc kinh ngạc thốt lên:

“Sao có thể, thú vương thợ săn hoàng kim giai! Đại sư!?”

Đó là ưu thế trời sinh của các chủng tộc sống lâu, chỉ cần mệnh đủ dài, kiểu gì rồi cũng sẽ mạnh, mà tình yêu đối với thú vật của tên kia quả thực hợp với chức nghiệp thuần thú sư giống thú vương thợ săn... thôi, nhắc tới lại thấy buồn nôn, quá tởm. Người nhìn bản báo cáo này đi...”

“Mục tiêu X vào ngục giam, chưa đến một giờ sau, tất cả bạn tù của hắn đều đề ra yêu cầu đổi phòng giam, có kẻ hô ‘Xin đừng để ta và tên biến thái đó ở cùng phòng, không đổi phòng giam cho ta ta sẽ tự sát’, đồng thời, còn thực sự có phạm nhân đập đầu định tự tử...” Có khoa trương đến vậy không!!!

“... Không chỉ vậy, trong gian tù còn có tiếng ‘xèo xèo’ truyền ra, chắc là đám chuột hắn gọi tới trợ giúp. Mong là chỉ giúp vượt ngục, không giúp gì khác, ta không muốn tương tượng thêm nữa.”

Không hiểu sao, sát ý vốn đã thu liễm của ta lại bắt đầu sôi trào.

“Nhất định phải như vậy sao? Thế giới này không có bức tường nào không lọt gió, nếu để lộ ra thì thanh danh của ngài sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.”

“Coi như không lọt tiếng gió, chỉ nội việc hệ thống tư pháp đề tù nhân vượt ngục đã là tội trông giữ không nghiêm, giáng chức điều tra cũng là bình thường. Coi như Adam không phạt, ta cũng sẽ chủ động thỉnh phạt.”

Ngẩn người lúc lâu, Eliza mới tiếp tục nói:

“Ngài muốn chen ép thanh danh chính mình, đáng sao?”

“Nếu thanh danh của thủ hạ còn cao hơn lãnh đạo thì lãnh đạo rất khó làm, nếu đã muốn nâng Annie lên làm thành chủ, thế thì làm cho trót đi. Huống hồ...”

“Huống hò?”

“Con sóng của thời đại mới sắp đến, trận hạo kiếp này ai cũng không ngăn được, tại trong khi thời đại thay đổi, tí thanh danh này tính là gì, với cả...”

“Với cả ngài nghĩ Annie có thể hay không vì hi sinh của ngài mà lấy thân báo đáp????”

Mặt ta đầy kinh ngạc, lại nghe đến nàng tiếp tục nói móc.

“Hừ, lấy thân báo đáp? Ha ha, theo tính cách của Annie, nàng sẽ giận nguoi, tức nguoi, bỏ mặc nguoi. Hừ! Tốt nhất bỏ mặc nguoi cả đời!”

Nhìn nữ bán ác ma trước mặt, ma xui quỷ khiến thế nào ta lại nói một câu:

“Nguoi đồ kị? Đồ kị ta đối tốt với Annie hơn nguoi?”

Sau đó, trong nháy mắt, không khí trong phòng làm việc đông lại. ... Nhìn vị khuôn mặt đã kéo rắng hồng tận mang tai của vị nữ bộc trưởng độc miệng, cùng với ánh mắt vừa thẹn vừa giận, ta bắt đầu câu nguyện cho đám trân tàng của mình.

“Xong phim, nói sai rồi, tàng tuyệt đối sẽ báo thù!”

Kì quái, nàng lại bảo trì sự trầm mặc, mãi lâu sau nàng mới thốt ra một câu:

“Nếu thật sự là ta đồ kị, ngài sẽ...”

Eliza nói càng ngày càng nhỏ, đoạn sau ta đã không nghe rõ:

“Gì?”

Lúc ta đang vắt óc cố nghĩ ra chuyện cười nào đó làm hoãn hoà khí, đột nhiên cánh cửa văn phòng mở tung, Cross chạy xộc vào, vị thiếu nữ đang đỏ mặt cũng tan biến vào bóng tối trong nháy mắt.

“Đại nhân, không xong rồi, ngục giam bị phát sinh vượt ngục!!!”

“Vội gì, đây không phải trong kế hoạch sao?”

“Đúng... thế nhưng không giống trong kế hoạch của chúng ta, tên biến thái đó không mở tường, một chỗ khác đã trực tiếp vượt ngục rồi, có người tập kích ngục giam! Đây là chân chính vượt ngục nha!! Tù phạm chạy ra ngoài hết!! Tinh thể đã mất không chế!”

“Choang!” Đây là tiếng ta bóp nát tay vịn ghế, mà thứ mất không chế sau đó là nguồn ma lực cuộn trào.

Một giây sau, cả thế giới vạn vật, thế giới vốn đầy sắc màu nháy mắt chỉ còn trắng và đen. Eliza bị trục xuất khỏi bóng tối, mà Cross thì bị bắn ra khỏi phòng.

“Những tên khốn kiếp chán sống, vậy mà dám thọc gậy vào kế hoạch của lão tử!! Đam mất mù đó, ta sẽ giết cả nhà các nguoi!!”

Được rồi, đoạn nói tục này chú định sẽ trở thành một trang chói mắt trong cuốn hắc lịch sử của vị quan chấp pháp tối cao Vô Miên giả vốn tưởng vĩnh viễn có lẽ có tiết...

(*) Đầu đề ở đây tức là không ai thắng được chứ không phải là không thể thắng ai

(**) mặc hà tán tận nhất mị sinh: dòng sông mực tiêu tan hết, một nét đẹp sinh ra. Hình như một câu thơ nào đó, cứ hiểu là rất đẹp, đẹp vô cùng là được.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Câu cá

Trước khi bị ai đó khuếch đại quy mô một cách không chút tiết tháo, nghị viên nghị hội từng là chức vị khá được người ta tôn kính.

Bọn họ là đại biểu lợi ích của mấy cái nghiệp đoàn và chủng tộc, có thể tiến hành giao thiệp với viện hành chính, pháp viện và phủ thành chủ, đề ra ý kiến và phương án giải quyết, nếu ý đó được cả nghị hội chống đỡ thì cả thành chủ cũng không thể không nhìn thẳng.

Khi Adam rõ ràng chỉ là vật cát tường, hệ thống tư pháp chỉ hứng thú với trị an và thẩm phán, rất nhiều lúc, nghị hội có thể khiến kẻ cô đơn như viện hành chính phải nhượng bộ, cho dù người đứng đầu viện hành chính là đại hiền giả Margareth.

Đương nhiên, quyền lợi gắn liền với lợi ích. Chỉ là chuyện nhỏ như tiêu chuẩn nhập xuất nhập khẩu hay thuế ngạch của mặt hàng nào đó cũng đại biểu cho cả núi tiền vàng rực rỡ. Mà sau khi những nghị viên nhận thức rõ lợi ích trong tay mình, họ sao có thể chỉ cam tâm làm một tên thương nhân bình dân.

Dù sao, trên thế giới này đầy rẫy các quý tộc ‘trời sinh cao quý’, thậm chí là hoàng tộc ‘có trong tay cả quốc gia’, lòng người vĩnh viễn không đáy, trong thời đại an nhàn hoà bình, bọn họ tự nhiên đem ánh mắt hướng lên trên...

Hiện tại, khi công nhân, nông dân, bác gái tổ dân phố, chủ bán thịt, chủ bán cá đều có thể làm nghị viên, thậm chí nghị hội còn phải xem xét thông qua các đề án như “tụ tập nhảy quảng trường vũ có ảnh hưởng tới nhân dân hay không”, “Nghị hội có thể cung cấp bữa ăn trưa miễn phí không”?... chứ không phải bàn bạc thảo luận các vấn đề nghiêm túc như “có nên thu mua quảng hắc kim từ thành Caron”?...; những người cũng có thân phận nghị viên như đại thương nhân và các nguyên lão, tộc trưởng các tộc vô hình trung lại bị hạ thấp, điều này khiến họ cảm thấy rất bất mãn.

Khi nghị hội triệt để chậm chạp ung thũng, các nghị viên ngay mặt cái vãi ầu ẩu trở thành chuyện thường, các nghị viên ban đầu càng cảm thấy đau đớn, càng nguyên rủa cảm hận kẻ đã tạo thành tình trạng này – tên Vô Miên giả giáo hoạt như ma quỷ.

“Nghị trưởng Grant, thỉnh ngài hạ quyết tâm!”

Lúc này, trong phòng làm việc của nghị trưởng Grant, một đám nghị viên tuổi trẻ khí thịnh thuộc phái minh ước đang vây quanh người nghị trưởng già nua bức hấn hành động.

“Hiện tại cả thành đều là tù nhân bỏ trốn, sự hỗn loạn là không thể tránh khỏi, chúng ta muốn kháng nghị đến vị thành chủ bình thường không làm gì đó đem tên đeo mặt nạ ngu xuẩn đó đánh xuống, cách chức điều tra! Còn phải giải tán đám đàn bà ám tinh linh ghê tởm đó nữa.”

“Đúng, thành chủ kế nhiệm tuổi quá trẻ, thiếu hụt kinh nghiệm lại không thể phục chúng mới dẫn đến tình trạng này, hẳn cũng nên bị cách chức xử phạt!”

Bàn làm việc chế từ gỗ lim bị các nghị viên kích động gõ bang bang, nghị trưởng già nua quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, sắp đến thời gian giao ban. Hôm qua lúc này trên phố đầy ắp những người tan việc về nhà, người già nắm tay trẻ con đi dạo, người trẻ tuổi cặp kè hẹn hò trong công viên, các cửa hiệu rao bán các món ăn đặc sắc của nhiều chủng tộc, mùi thơm ngào ngạt truyền đến tận nơi rất xa...

Thế nhưng lúc này khắp nơi lại cuộn cuộn lửa khói, đường phố toàn tiếng vui cười gờn tràn ngập thanh âm của sợ hãi, ngoài ra, cái gì cũng không có!!

“Đủ rồi!”

Hít sâu một hơi, lão nghị trưởng vốn nổi tiếng bình thường bình tĩnh lấy gọng kính trên mắt xuống, nhìn những tên đồng liêu đang chằm chằm chính mình.

“Cái gì?” tên cầm đầu, nghị viên Kahn, không ngờ tới phản ứng của lão nghị trưởng lại là như vậy.

“Rầm!!! Ta nói, đủ rồi!”

Tiếng gầm của lão già khiến tất cả các nghị viên vây quanh bị kinh hãi, đôi mắt đỏ như máu khiến người ta liên tưởng đến những con mãnh thú ăn thịt người, cho dù bọn hắn đã quen với nghị hội ồn ào cũng chấn kinh, không hiểu tại sao tên nghị trưởng bình thường lười nhác, giảng giải như niệm kinh, mở hội nghị liền uống trà sẽ có thể tức giận như vậy.

“Phía bên ngoài trừ đảo phạm chác còn có tư binh của các người đi, các người biết mình đang làm gì sao? Các người đang mưu phản!!”

Sự phẫn nộ của lão nghị trưởng khiến mọi người không tự giác lùi về sau một bước, thế nhưng, kẻ được xem là ứng cử viên có cơ hội lớn nhất giành lấy chức nghị trưởng nhiệm kì sau – Kahn, lại đứng ra:

“Thành Sulfur là của mọi người, thế nên sao gọi là mưu phản được? Chúng ta chỉ thỉnh Adam trở về chống đỡ một lần nữa, xử phạt những quan viên có tội mà thôi. Sau khi sự việc ổn định, chúng ta sẽ để hắn làm thành chủ vinh dự, vĩnh viễn.”

Nhìn tên nghị viên trung niên quần áo hoa, mặt mày thân nhiên ngó chính mình, Grant sừng sốt một chút, sau đó cười lớn:

“Ha, ta hiểu, các người không ngu lắm nha, các người sợ thành chủ mới không thể bảo vệ các người tại nơi hỗn loạn này, các người muốn bức lùi Annie, sau đó để lão thành chủ làm chức ‘thành chủ vinh dự’, tiếp tục trở thành thân bảo hộ của các người?”

“Ngài hiểu được là tốt nhất, đến khi đó, ngài chính là viện trưởng viện hành chính trong tương lai...”

“Vô sỉ!!”

Một ngụm nước bọt trực tiếp bay lên mặt Kahn, sau nháy mắt, cả khuôn mặt của tên thương nhân kim ngọc châu báu trở nên vẩn vọ.

“Các người nghĩ đuổi nghĩa nữ của người ta đi còn muốn người ta làm thân bảo hộ cho các người! Lũ vô sỉ, các người thực có thể tưởng tượng, lại còn có thể nói ra miệng, lão tử thẹn vì là đồng liêu của các người!”

Các nghị viên muốn nói gì đó, thế nhưng sự cuồng nộ của Grant chưa ngừng lại, hắn chỉ vào một lão thân sĩ mặt mày phẫn chấn gần đó:

“Loluns! Năm mươi năm trước, vì cha người phạm tội, cả nhà người trở thành nô lệ, bị bán đến thành Caron làm tế phẩm cho tà thần, chính là lão thành chủ phát thiện tâm bỏ qua quy cơ cùng thành Caron khai chiến tự thân ra tay cứu người. Ta còn nhớ lúc đó người chỉ là một thằng nhãi, người còn khóc lóc đập đầu: ‘Ân cứu mạng vĩnh viễn không quên’, đây là cách người báo ân???”

“Thun, cha người từng vì thành Sulfur mà tuần tử, người vẫn luôn lấy thân phận anh hùng hậu duệ mà xuất hiện. Hừ! Anh hùng hậu duệ? Anh hùng cái rắm, chỉ là một tên đào ngũ sợ chết bị dính đạn lạc! Muốn mặt? Đại nhân Margareth nhìn thấy các người cần tiền trợ cấp để sống tiếp, cho cha người một cái chết danh dự! Người cuối cùng lại làm như vậy để hô hào sự khoan thứ của đại nhân?”

“Carter! Cả gia tộc người vốn bị nguyên rủa huyết mạch, nếu không phải do đại hiền giả...”

“Runes! Người...”

“Còn người! Kahn! Ta hỏi người, trước đây người bị người ta lừa tống gia bại sản? Là ai giúp người đòi lại bộ phận, lại để hành chính viện cho người tờ giấy đảm bảo, người cho rằng chỉ bằng cái khuôn mặt rầm thối của người đủ để khiến đám địa tinh ích kỉ đó đến vay tiền? Người đồng thời mắc nợ cả Vô Miên già lẫn Margareth đại nhân, người thế mà còn mặt mũi làm phản bọn họ?”

Từng tên nghị viên bị chỉ mặt đấm danh, mắng cho như con cờ hó mà không phản bác lại được. Có đôi lúc, tại trước mặt một người già biết gốc biết rễ, kẻ nào có thẹn trong lòng sẽ không nhắc nổi đầu lên, cho dù là kẻ ác cũng biết công đạo tại lòng người.

“Các người, lũ vô sỉ, tựa hồ đã quên mất đây là đâu, đây là thành Sulfur, là địa hạ thế giới bị nguyên rủa, không có các đại nhân bảo hộ hơn trăm năm, các người, lũ yếu hèn không lực lượng đã sớm trở thành nô lệ, thậm chí là đồ ăn cho cường giả...”

“Đủ rồi, không cần tên nghị trưởng ‘bình thường’ nhất từ trước tới nay xuất đầu, tự chúng ta đi làm”

Không chỉ vì thẹn, còn vì tức, Kahn mặt đỏ rực quay đầu cút thẳng.

Các nghị viên cúi thấp đầu, cũng không dám nhìn các đồng liêu, lần lượt theo đuôi Kahn đi ra. Với những kẻ bị vạch trần mặt nạ như chúng, mỗi giây ở lại nơi này đều là tra tấn.

Thế nhưng lời châm chọc của lão già lại truyền đến từ sau lưng.

“Bình thường? Ta đúng là rất bình thường, rất ngu xuẩn, thế nhưng các người có biết hay không, ta còn lập một kỉ lục của nghị hội?”

Tuy không có ai đáp lại, thế nhưng nghe đến kỉ lục của nghị hội, tất cả nghị viên đều dừng bước lại.

“Ta, Grant Baal, lão gia hoả tâm thường này lại tại vị nghị trưởng mười ba năm, là nghị trưởng tại nhiệm dài thứ hai, ta đang tính khiêu chiến kỉ lục mười sáu năm của cha ta. Đáng tiếc, bị các người phá.”

Vị nghị trưởng lấy hồ đồ vang danh giờ đây mặt đầy tinh hồng, thần sắc phấn chấn, chả có chút nào hồ đồ, thậm chí xem những đồng liêu phía trước còn có chút... đồng tình??

“Hừ, chỉ sống lâu chút, có gì đáng kiêu ngạo!”

“Cáp, tất nhiên phải kiêu ngạo chứ. Nghị trưởng tiền nhiệm, Lý Văn Tư, một nhân sĩ phương đông, văn võ song toàn, gánh lấy áp lực định tinh giản nhân viên nghị hội, nhận được sự mong đợi của mọi người, kết quả... Chết, tại vị có ba năm, sau đó bị một tên vong linh pháp sư tạt qua biến thành cương thi.”

“Lại tiếp tục kể nghị trưởng trước nữa, Carovin, hẳn có sở trường diễn thuyết trước quần chúng, được các thị dân khen ngợi rất nhiều, từng tổ chức biểu tình thị uy, bức viện trưởng viện hành chính Margareth vài lần nhượng bộ, được xưng là ông vua không ngại của thành Sulfur, kết quả?... Chết, tại vị ba năm, bị một tên tiểu tặc không có mắt moi bụng, ruột chảy đầy đất, chết ở nơi góc nhỏ không ai ngờ tới.”

Kahn và người khác lạnh cả sống lưng, trán rỏ từng giọt mồ hôi hột.

“Phó nghị trưởng trước trước nữa tên Ben, ha ha, lúc đó, nghị trưởng Kaya là phái thân thành chủ, kết quả bị hấn bịa đặt tội làm loạn quan hệ nam nữ, bức đến người ta phải nhảy lầu tự tử. Ben đúng là một nhân tài, làm việc không chút kễ hở, để những cuồng khuyến của hệ thống tư pháp cũng không tìm được chứng cứ, kết quả?... Bị dính phải một vụ loạn đầu quán bar, mất tích hai mươi năm, thế nhưng mỗi khi đến ngày giỗ của Kaya, trước phần mộ của nàng đều xuất hiện một linh kiện nào đó của nam nhân, năm trước là ngón tay phải, mặt trên còn có chiếc nhẫn đồng của Ben thì phải, khả khả...”

Lúc này, tất cả nghị viên đều sợ hãi quay đầu lại, cũng không dám xem thường lão già sắp xuống mồ thêm tí nào.

“Chẳng lẽ do bọn Adam làm! Ta còn cho rằng họ là người tốt...”

“Adam và Margareth đúng là người tốt, thế nhưng các người biết không, kẻ bị các người mắng là giao hoạt hơn cả ma quỷ, đầu tiên bị gọi là cái gì?”

“Cái gì?”

“Đao phủ luật pháp, thứ còn tá ác và cường đại hơn cả ác ma. Đây là cách để hình dung thủ đoạn vô hình của hắn, bất luận là ai, chỉ cần giẫm lên ranh giới hắn vạch lên, chà đạp pháp điển, thế là ‘rắc xoẹt’ một đao. Các người cho rằng những việc cổ động, chỉnh sửa dư luận, khống chế dân ý... là không ai bì nổi??? Vị đại nhân ấy đến kí ức đều có thể tu sửa, khiến lời đồn biến hoá theo ý mình tính là gì?”

“Cha ta, tức vị nghị trưởng có nhiệm kì dài nhất từ trước tới nay, lão Baal, trước khi chết chỉ nói với ta một câu, các người biết là gì sao?”

Hiện tại... những tên nghị viên ngập trong kinh khủng lấy đầu ra can đảm để đáp lại, sắc mặt chúng tái hệt như thi thể, đến lúc này, chỉ còn kẻ dẫn đầu Kahn cố chống lại, hét lên giận dữ:

“Lão già, chúng ta không có hứng thú biết...”

Thế nhưng lão nghị trưởng chỉ lắc đầu, khuôn mặt hiện vẻ hồi ức, tiếp tục nói:

“Hắn nói với ta: ‘thành Sulfur là thiên đường của địa hạ thế giới, bởi lẽ có một tên ma quỷ đã đem tất cả những thứ dơ bẩn kéo về phía mình, đem tất cả những thứ không bẩn bằng hắn tẩy sạch, vì đó bề ngoài của nó tất nhiên sạch sẽ mỹ lệ như thiên đường. Nếu ngươi sau này muốn làm nghị trưởng, rất đơn giản, ngu một chút, đừng có dă tâm gì vượt ra khỏi năng lực của ngươi, như vậy, các thằng ngu đứng trước ngươi sớm muộn sẽ chết hết, đó là lúc ngươi có vị trí đó.’ cấp, vậy mà lão già nhà ta nói đúng hết, hai tên nghị trưởng làm lâu nhất như chúng ta chắc cũng là hai tên nghị trưởng tầm thường nhất nhì!!?”

Lúc này, Kahn nào còn có thể truong cuồng như trước, hắn há hốc miệng, không ngừng hít thở, cứ như một con cóc buộc trên bờ. Hắn cảm giác có một móc xích vô hình đang khê đặt trên cổ, cảm giác băng lãnh khi cận kề tử vong làm người ta ngạt thở.

“Đúng rồi, các ngươi hẳn đã hợp tác với thành Caron, các ngươi cho rằng khối mình ước địa hạ thành có thể thắng ba cự đầu? Sau đó trở thành quý tộc, hoàng tộc trong tương lai? Ha ha, các ngươi rõ ràng chưa từng thấy chiến tranh chân chính, một lũ trẻ con ngây thơ, không biết rằng, trong chiến tranh, không quân ai thắng ai thua, cái thứ nhất muốn loại bỏ là những tên phản bội.”

“Lão già hoá!!”

Tên có tính cách vọng động như Sydney đâm một đấm lên mặt Grant khiến mặt lão đung mạnh lên bàn, kính mắt vỡ tan, khoé mắt khoé miệng đầy máu, thế nhưng hắn lại cười mẫn ý:

“Ha ha, các ngươi nghĩ ta nói nhiều như vậy vì cái gì, ta không sợ truyền ra? Là bởi vì ta muốn sống tiếp, đám ngu như lợn! Là sao ư? Với Vô Miên giả đại nhân, chỉ có người chết mới sẽ không tiết lộ bí mật, nếu những tên này đã hành động, vậy ngài hẳn nên chuẩn bị thu lưới đi...”

“Ba, ba, ba.” Tiếng vỗ tay quý dị nghe như tiếng xương chạm nhau vang lên, thế nhưng hiện tại đó lại là thanh âm đòi mạng trong tai các nghị viên.

Một thân ảnh thon dài từ trong bóng tối đi ra, dưới mặt nạ bạc là một đôi mắt đỏ rực lãnh khốc, còn tiếng vỗ tay quý dị đó lại truyền ra từ quả cầu thủy tinh trong tay nàng.

“Hoa hồng bạc, đầu lĩnh của ‘kẻ bàng quan’! Nữ vương ngầm của thành Sulfur!”, vị thủ hạ tâm phúc này của Vô Miên giả quả thực đã xú danh lan xa, nàng vừa xuất hiện đã đánh nát phòng tuyến tâm lý cuối cùng của đám nghị viên.

“Ngươi, ngươi...”

Nhìn đám nghị viên kích động, vô lễ chỉ thẳng mặt mình, hoa hồng bạc hơi nhíu lại hàng mi thanh tú tò về bất mãn. Một tiếng ‘choảng’ vang lên, vô số sợi tuyến vô hình bố trí khắp phòng được thu lại.

Một giây sau, tất cả nghị viên đều bị thắt chặt cổ, các sợi dây vô hình đem bọn họ treo lên trời.

Ngay từ khi bắt đầu, công xiềng vô hình mà Kahn cảm nhận được không phải ảo giác. Làm kẻ phản bội, chúng đã bị phán quyết — tử hình!

“Ách!!” vài giây sau, các nghị viên như thể mấy con cá trắm cỏ bị treo trên bờ, dần dần từng người một không còn giãy dựa bình tĩnh trở lại, bình tĩnh vĩnh viễn...

Nhìn những đồng liêu bị treo lủng lẳng trên cao, lão Grant cũng vô cùng khản trương.

Mãi đến khi thanh âm từ quả cầu thủy tinh giúp hắn bình tĩnh lại.

“Nguyên lai ta vẫn đánh giá thấp hai cha con các ngươi, quên đi, ngươi vẫn khiến người rất thoải mái, nếu không muốn đầu bạc tiền đầu xanh thì quản chặt đứa cháu chuyên dùng danh nghĩa của ngươi gây loạn một chút. Đúng rồi, lần tranh cử sắp tới cố gắng lên, ta mong chờ ngươi tái đắc cử nga.”

Hoa hồng bạc đứng như cũ, mắt không nháy một cái. Sau khi cú cung hành lễ liền lui một bước, tan biến vào trong bóng tối lần nữa.

Còn lão nghị trưởng trên bàn thì há miệng thở dốc, trở thành người sống duy nhất còn lại trong phòng. ...

“Ha ha ha ha! Ta sống! Ta còn sống! ”

Cho dù hoa hồng bạc đã đi ra khỏi toà nhà, nàng vẫn nghe thấy tiếng cười to của lão già sau con tai hoạ...

Hiện tại, thành Sulfur đã triệt để hỗn loạn, đảo phạm và tư binh của các ‘đại nhân vật’ cùng nhau đánh phá khắp nơi, còn phía ngoài thành là bộ đội tinh nhuệ của hắc ám tinh linh chuẩn bị lẩn vào, tựa hồ, thiên đường duy nhất của địa hạ thế giới đã sa vào địa ngục.

Cùng lúc đó, tại trên một toà tháp cao, ta nghiêng mình cân nhắc tình trạng hỗn loạn bất kham phía dưới, sau lưng ta, ba trong bốn sảnh trưởng là Snowhoof, Culler và Kevin đều phần nộ nhìn thăm trạng toàn thành.

“Tốt rồi, đừng làm vẻ mặt cay đắng như vậy, bệnh đã sắp vào tận tủy, không mất chút máu làm sao trị được. Người không bị đánh đến vỡ đầu chảy máu sao nhớ được lâu. Vì đem khát vọng hoà bình... ấn vào trong não đám ngu kia, vì hoà bình trong ba mươi năm tiếp theo, nhẫn nại chút. Huống hồ, người của chúng ta đã bắt đầu hành động, rất nhanh tình hình sẽ chuyển biến tốt.”

Mà khi hoa hồng bạc, ân, Eliza xuất hiện trước mặt ta một lần nữa, ta biết tình huống lại có biến hoá.

“Ủm? Đám lợn đó đúng là gan, quả nhiên cầu kết với thành khác đem quân đội tiến vào? Ha ha, từ thiên vương, có người muốn chơi, chúng ta đi bồi tiếp nào!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Người tốt khó làm

“Ta là người tốt, thật sự là người tốt.”

Câu này sắp thành câu cửa miệng của ta rồi, mỗi lần có ai đó nghe ta nói câu trên, biểu tình và thái độ của bọn họ đều rất đặc sắc và vi diệu.

“Ha a, thời tiết hôm nay thật đẹp, đặc biệt thích hợp cắm trại ngoài trời. Đúng rồi, tauren không thích rom cỏ, thế nên không cần mang rom cỏ làm gì, mang thịt bò đi, ta thích nướng chín tái, còn hơi hơi vị máu là ngon nhất.”

Đây là lời đáp lại của tên đầu bò thích ăn thịt bò nào đó, tuy dấu hiệu đánh trống lảng quá rõ ràng, thế nhưng đó cũng tính là câu đáp lại khiến người thoải mái nhất.

“Ha ha, chủ nhân, ngài lại đùa rồi, chỉ là chuyện cười hôm nay hơi quá trốn thì phải!”

“Khục, người tốt? Ta cười chết mất! Người là người tốt, vậy ta là tình thánh!” Adam chút mặt mũi cũng không chịu cho ta.

“Không coi như Roland là người tốt, người cũng không thể trở thành tình thánh. Chẳng qua mục tiêu của Adam có vẻ rất cao nha, tình thánh? Muốn ta xây hậu cung quang thu mỹ nữ cho người không?” Ngay lập tức, Margareth dùng số oán niệm thực thể hoá của mình khiến Adam biết cái gì gọi là hoạ từ miệng mà ra, àn, lời này của Adam tất nhiên là do ta chuyển cáo tới Margareth.

Haizz, đại bộ phận người hiểu rõ ta, tựa như Adam hay Eliza đều phản ứng như vậy, đem ‘thuyết người tốt’ của ta thành một câu chuyện cười.

Chẳng qua, tại trong khái niệm của ta, ta đúng là đang nỗ lực làm người tốt.

“Là một vụ yêu, nếu ta đi đỡ cụ già sang đường, chỉ sợ cụ lập tức đi hô thành quân đến cứu mạng. Thế là ta đánh trừ ác dương thiện, khử một tên ác đồ phải có ích hơn làm mười việc tốt lật vật chứ nhỉ. Đem cả toà thành thị thuận theo trật tự mà vận tác, để người dân bình thường sống không kém, thấy thế nào cũng đáng được mười vạn thiện quả...”

Nhưng đáng tiếc, cái hệ thống của ta vẫn khăng khăng nhất mực cho rằng ta là người xấu, vẫn như cũ đưa ra một cái lại một cái nhiệm vụ tà ác.

Bực mình nhất là những nhiệm vụ này không làm không được, không làm bị trừ điểm, thế thì ta sống lại bằng cách nào? Nhưng, ta thân là chấp pháp giả, tùy ý làm xằng là bất khả dĩ. Vì lẽ đó, cả ngày ta lúc nào cũng phải chật vật vắt hết óc ra đối phó; cố gắng biến những nhiệm vụ có tính huỷ diệt này thành các loại kịch tà ác nhưng chưa chạm đến giới tuyến luật pháp.

“Đem ba trăm người bức đến mức lẫn lộn trên đất, tuyệt vọng, sụp đổ? Được, thử ‘Địa ngục gãy ngựa’ của ta...”, hậu di chứng của vụ này là đám lông gà dùng để chế tạo ‘Địa ngục gãy ngựa’ rơi rải khắp quảng trường, mang lại cho ta một đơn phạt tiền nặng và một đồng phí xử lí...

“Tại trước mặt công chúng ngược sát một sinh vật có trí tuệ, chết càng thảm càng tốt? Cái này đơn giản, chính là người, quân đoàn gián, cho người một phát ‘Tăng trí thuật’, sau đó sẽ là mười tám loại cực hình, ha ha ha, nên dùng ngũ mã phanh thây trước hay tung xẻo trước nhỉ. Eliza, đem kim châm người dùng để vá áo cho ta mượn. Dùng làm gì? Đương nhiên để làm dao phẫu thuật...”

Di chứng của vụ này là suốt một tuần Eliza mặc kệ ta, một tháng không tiến vào cự li ba mét, ánh mắt nàng xem ta tràn ngập khinh bỉ, lúc mở miệng cũng bắt đầu bằng ‘xú trùng chủ nhân’...

Loại làm càn này lúc mới đầu rất cực, thế nhưng về sau lại trở thành loại lạc thú khi đấu trí đấu sức với các thành quân. Àn, ta có vẻ đã biết vì sao Snowhoof và Lilith luôn gia nhập trận doanh chống thành quân, người xưa nói không sai, khoái lạc và biến thái đều là thứ truyền nhiễm.

Ừm, là một chấp pháp giả, cấp chút phiền toái cho thành quân không phải là không được, ta lúc nào đó muốn tìm cơ hội đi nói cho bọn họ. (âm thanh huyền bí: người còn mặt mũi nói cho họ sao?!)

Ta từng rất khó hiểu, vì sao hệ thống mãi không thừa nhận ta là người tốt, cũng từng hoài nghi có phải mình sẽ mãi mãi làm một tên vụ yêu tà ác, cho đến một ngày, khi ta gào thét với một tên tội phạm, không hiểu sao ta lại nghĩ thông.

“Người cho rằng giết cha người ta, sau đó đem toàn bộ gia sản ra đền như sự bù đắp về mặt đạo nghĩa thì người trở thành vô tội? Người chính đang dối mình gạt người! Tên nguỵ thiện giả!”

“Không quân người làm cái gì. Sự đau xót của kẻ bị hại đã trở thành sự thực tại gây khác đó. Không quan tâm về sau người bồi thường hay cái lại thế nào, tất cả đều không cái biến được sự thực: người đã phạm tội. Chỉ có chấp nhận thẩm phán và chế tài của pháp luật mới có thể rửa sạch tội lỗi của người. Nếu người thực sự hối hận, vậy thì người ở ngục giam cái tạo thật tốt, chuộc lại lỗi lầm, sau khi đi ra lần nữa làm người, sạch sẽ.”

Do có sự cầu tình của con gái kẻ bị hại, tên giết người cuối cùng bị phán nhẹ phạt mười năm tù giam.

Khi vụ án đó kết thúc, ta hư thoát, cảm giác vô lực chưa bao giờ khốn nhiều ta như lúc đó...

Tại tỉnh thất không người, ta ngồi bệt xuống ghế, hai tay ôm đầu. Nhìn đôi tay chỉ còn xương, ta triệt để đại ngộ.

Không quan tâm tương lai ta làm gì, tội ta mắc trong quá khứ thủy chung gánh lên thân ta. Những linh hồn vì ta mà chết đã tràn ngập cả Minh hà, dù ta có cứu với bao nhiêu người, làm bao nhiêu chuyện tốt, ta vẫn là một tên tội đồ, cả bản tâm của chính mình đều không lừa được thì làm sao khiến hệ thống thừa nhận ta là người tốt đây?

Trước cửa tối cao pháp viện có một bia đá, phía trên còn khắc câu cách ngôn do chính ta viết. 【Thứ có thể rửa sạch tội hành, chỉ có sự thẩm phán công chính và chế tài của pháp điển, không có ngoại lệ】.

Đáng tiếc, có vẻ hiện tại chưa có ai có đủ tư cách thẩm phán ta, nếu đã thế, ta tự nhiên chỉ có thể bồi hồi tại giữa thiện và ác, chờ đợi ngày thẩm phán có thể vĩnh viễn không đến đó...

Có lẽ, trong nội tâm của ta cũng cảm nhận được, kẻ suýt nữa huỷ cả thế giới lại ngồi trên vị trí quan toà đi phán quyết mấy tên tội vật là chuyện châm chọc và buồn cười thế nào...

“Cáp, coi như ta là tên nguỵ thiện giả thì làm sao? Ta cũng không phải loại chỉ nói ra để cầu yên lòng, ta chỉ cảm thấy chưa đến lúc đại lục Nahri này bị huỷ, nếu ‘lịch sử’ vốn có đã chứng minh đường lối bình thường không có cách nào vượt qua đại họa kiếp, vậy thì để tên nguỵ thiện giả như ta ném thử mấy cách tà ma ngoại đạo đi.”

Đúng vậy, ta vẫn luôn làm như thế, mà trước mắt con đường của ta lại gặp chút chướng ngại nhỏ.

Lúc này, tình báo kế tiếp đã thông qua ‘kẻ bàng quan’ truyền đến. Lũ tập kích cửa đông là quân đoàn hắc thủy của thành Caron, đó là thân vệ quân của thành chủ thành Caron, Quilboar(*) Hừ Hừ.

Mọi người không nghe nhầm, tên vị chủ thành này đúng là ‘Hừ Hừ’, một cái tên rất thú vị. Dù sao cũng xin tôn trọng tập tục lấy tiếng kêu đầu tiên của con non ra làm tên của Quilboar.

Chỉ có điều, tập tục này có chút tác dụng phụ, ví dụ như người đến một nơi tụ tập của Quilboar nào đó rồi nói câu kiểu như “Hừ hừ, dcm mày!”, đảm bảo sẽ có khoảng ba hay bốn trăm tên Hừ Hừ đến tìm đập người...

Từng có một siêu cấp trí giả của Quilboar phát minh ra cách đánh số để phân biệt, thế nhưng Quilboar cũng lăm chỉ đếm số đến hai mươi do chỉ có mười đầu ngón chân và mười đầu ngón tay, biện pháp thì hay nhưng thiếu tính thực tế, chỉ có thể bỏ xó.

Được rồi, người sáng tạo vạn vật coi như công bằng, tuy Quilboar trí tuệ không lên được mặt bàn, nhan trị cũng không ai dám nhìn thẳng, mùi hương cũng khiến người ta liên tưởng đến cái chuông lợn; thế nhưng cả tộc Quilboar ai cũng thân lực trời sinh, da dày thịt béo, đặc biệt là sinh sản nhanh. Tất cả các chủng tộc chỉ cần có số lượng chống đỡ, thiên tài ắt xuất hiện, cường giả cũng không thiếu.

Quân đoàn hắc thủy chính là ví dụ, mỗi tên tân binh đều là ngàn chọn một, sau đó được huấn luyện bằng cách đánh giết lẫn nhau, bỏ yếu lưu mạnh. Cuối cùng mười tên sống sót cuối cùng của mỗi lứa sẽ có vinh dự trở thành cận vệ của Hừ Hừ.

Tuy quân đoàn hắc thủy nhân số cao nhất chỉ có ba ngàn người, lại thừa kế tính ‘chân ngắn’ đặc hữu của bộ binh, thế nhưng một đội quân có đẳng cấp bình quân là 50 không phải chuyện đùa. Chúng đặc biệt thích hợp với tổ hợp cuồng chiến sĩ – shaman, thiên phú da dày thịt béo của Quilboar lại thêm thị huyết thuật đủ để khiến cả quân đoàn biến thành vô số núi thịt di động, rất khó có thể chính diện chống lại chúng.

Đương nhiên đây còn là so sánh tại mặt bằng của hạ thế giới, một nơi cường giả như mây, nếu là ở thế giới mặt đất, quân đoàn hắc thủy ít nhất cũng tương đương tiêu chuẩn hoàng gia vệ đội của một đế quốc nhân loại.

Mười lăm phút trước, đã có gần ngàn trọng bộ binh quân đoàn hắc thủy cùng shaman hắc ám thuận theo cửa lớn rộng mở ở phía đông một đường xung phong, không chút kiêng kỵ hoành tảo tứ lược.

Xem ra, vì để khỏi mình ước có ấn tượng tốt, thành chủ Hừ Hừ cũng bỏ được vốn gốc, mà dám nghị viên hủ bại kia vậy mà dám đem chúng giấu ngay ngoài thành.

Mà đối tượng mới nhất của bọn chúng, lại là tiểu đội thành quân đến báo án sớm nhất, một tiểu đội thành quân, nhân số đầy đủ cũng chỉ có... mười người.

Vì yểm hộ thị dân chạy thoát, một tiểu đội thánh kỵ sĩ ám tinh linh tử chiến đến cùng, mà ám tinh linh thường thường đều có diện mạo xinh đẹp, Quilboar trời sinh tàn bạo háo sắc, thậm chí chết sống cũng không quan tâm.

Thi thể các thánh kỵ sĩ một bên bị nuốt chửng, một bên bị khinh nhờn, mà có lẽ hẳn phải cảm tạ quân ki không ra gì của Quilboar, chúng thậm chí bắt đầu ầu ơ lẫn nhau vì tranh quyền ‘ưu tiên hưởng dụng chiến lợi phẩm’.

Khi ta chạy đến hiện trường, trước mắt chính là thảm trạng như nhân gian địa ngục.

“Cáp ha ha, hiện tại chắc ta nên vui mừng vì hệ thống vẫn là phạm trù tà ác, chỉ cần tùy tâm sở dục là có thể mạnh hơn, rất đơn giản. Rốt cục, ác nhân vẫn cần ác nhân trị, còn có gì khiến người ta vui vẻ hơn là có thể tà ác hơn cả tà ác, điên cuồng hơn cả điên cuồng đây?”

Những thứ nguyên rửa âm lãnh ác độc cộng minh từ trong linh hồn, sát ý bất tận sôi trào trong ý thức, cuối cùng, tất cả gói gọn trong một câu.

“Giết sạch chúng!”

(*) nửa người nửa heo, ai chơi warcraft hay wow chắc biết tộc này, hay như trong dota thì cũng có Bristleback.

Chương 23: Huyết chiến và cấm chú

Khi cả thấy thành Sulfur biến thành một mảnh hỗn loạn, ba cự đầu lại trầm mặc một cách quỷ dị.

Thậm chí đã xuất hiện lời đồn, ba cự đầu muốn bài trừ dị kỷ. Thế nhưng, những người khác không tính, nếu tên đơn tể bào như Adam ở trong thành, đã loạn như vậy sao còn không tự thân ra tay?

Trên thực tế, đó là bởi vì ba cự đầu hiện không ai ở trong thành, thậm chí cả thành chủ kế nhiệm Annie cũng không.

Khi ta thông báo với bọn họ rằng: thành Sulfur có khả năng nằm cạnh nơi phong ấn hoá nguyên tố thần; Margareth liền tiến hành tra thám, sau đó đưa ra kết luận trong rừng núi quả thực có một hoá nguyên tố cấp bán thần trở lên.

“Rất phiền toái, siêu siêu phiền toái, không biết ai phong ấn, cứ nhiên dùng cả dãy núi Sulfur làm trận pháp trấn áp. Tuy việc sử dụng linh mạch ngầm là nguồn năng lượng đích xác rất xảo diệu, rất bền chắc, thế nhưng nếu không cẩn thận thì rất có khả năng đem cả dãy núi kèm toà thành cạnh đó nổ bay cùng lúc.

Khi tất cả mọi người đều lo lắng, Margareth liếc quanh một vòng... được rồi, chẳng ai lo lắng cả, ta thì đang cùng chơi cút bắt với thành quân, Aainmetheus thì vẫn ngủ ngon, Adam không tìm không phổi cười xoà, chỉ có duy nhất Margareth lo lắng.

Khiến người ta đau đầu nhất là vật biểu tượng như Adam lúc này lại đưa ra sáng ý:

“Đó là nguồn nhiệt thiên nhiên, nếu chúng ta đổ vào chút nước, vậy không phải tự nhiên có một hồ nước nóng sao? Nghe nói suối nước nóng hồ nước nóng rất tốt, đặc biệt là các bệnh ngoài da, còn có thể giảm bớt mệt nhọc, ta sớm định xây một cái.”

Hắn là tên làm trước nghĩ sau, thuộc loại “tay chân và bản năng chỉ huy não hoạt động, điển hình tinh tinh đội lột người. (danh ngôn Roland)”. Adam dùng thời gian không đến một ngày liền tìm đến địa điểm nơi địa nhiệt tuôn ra, dùng thánh kiếm đào ra một cái hồ lớn, sau đó khiến đám druid làm phép gọi mưa tích đầy nước cho hồ....

Khi ta và Margareth muốn dạy bảo hắn hoa vì sao hồng như vậy, Adam mang theo khuôn mặt bầm dập cuối cùng nhớ tới giải thích, hoặc có thể nói là biên ra lời giải thích.

Còn vì sao đã giải thích mà mặt mũi vẫn bầm dập? Đùa giỡn mọi người nghĩ giải thích là xong? Ta đã sớm nắm thời cơ tiên hạ thủ vi cường, Margareth thì thừa cơ phát tiết oán niệm, tiểu Hồng... nàng thuần tuý thấy vui xông vào chơi...

Khục, không nói đến cuộc chiến ba đánh một khiến người thoải mái đó, quay về chính đề, cách làm của tên Adam ngốc từ đó cũng không hẳn không phải một cách giải quyết thích hợp.

“Phượng hoàng niết bàn cần phải chui vào liệt điểm đốt hết chính mình, truyền thừa hoá phượng của ta cũng cần nguồn nhiệt thật lớn, dùng cái hồ này ta có thể trực tiếp rút ra nhiệt lượng, hoàn thành truyền thừa tối ưu cho Annie, khiến sau khi phượng hoàng niết bàn vẫn bảo tồn được lượng sức mạnh nhiều nhất, giúp nàng nhanh chóng thành thực. Với lại, nguồn nhiệt đối với hoá nguyên tố không khác gì thể lực và ma lực, nếu rút hết nguồn nhiệt của nó, tên hoá nguyên tố thần cũng bán phế.”

Không thể không nói, tuy bình thường hăm hăm dờ dờ, thế nhưng cách tên tiểu tử đó đưa ra xúng đáng là một ‘đứng giả hợp cách’, trực giác và vận khí đều không tồi, một đạo tướng như làm cán này thế mà lại chạm đến nơi đối phương đau nhất.

Với kẻ hữu tâm, giải trừ phong ấn hoá nguyên tố thần tương đương đẩy nhanh bước tiến của nguyên tố ma triều, cũng chính là gây ảnh hưởng mạnh mẽ đến ‘lịch sử đại thế’. Nếu chúng phát hiện Arorawis suy yếu, thậm chí có khả năng không thể phát động thủy triều nguyên tố, chúng làm sao có thể nhẫn nhịn.

Thế là, tại âm thầm, thành chủ và viện trưởng viện hành chính mang theo thành chủ kế nhiệm đi đến rừng núi Sulfur, vì an toàn, còn tuyển chọn sào huyệt của tiểu Hồng làm chỗ che giấu.

Thế nhưng hiển nhiên, không có tường nào không lọt gió, tại thế giới nơi pháp thuật dự ngôn cực kì phát đạt này thì càng không có bí mật tuyệt đối. Có lẽ tin tức từ phản đồ làm lộ, có thể là do việc thăm tra tình trạng hoá nguyên tố thần mà phát hiện, cũng có lẽ tin tức dứt khoát được lấy trực tiếp từ kết quả của pháp thuật dự ngôn, nói chung thì tình hình vẫn là...

Ba cự đầu bị bao vây...

Thiếu nữ khoác trường bào đứng một mình một nơi, vung lên cây pháp trượng trong tay. Cây trượng gỗ đằng không có chút dấu vết trái qua nhân công tu sửa, lại tựa như chủ nhân đoan trang của nó, chỉ cần đứng ở đó đã khiến người ta cảm giác được lịch sử vĩnh cửu cổ phác, thiên nhiên tự thành.

Nàng chỉ có thể coi như thanh tú tịnh lệ, dưới chiếc mũ phù thủy là dòng suối tóc màu lam mượt mà, gọng kính mắt màu vàng đã trượt xuống tận sống mũi, nếu không phải nó bị một sợi dây bạc buộc vào tai, sợ rằng sớm đã rơi xuống mặt đất.

Khí chất của bất hủ giả thiên về văn tĩnh, lại có chút khí tức của sách vở quần quanh. Nếu chỉ nhìn bề ngoài, nàng thực sự không giống một hiền giả nắm giữ

quyền binh và trí tuệ mà giống một nhân viên quản lí sách báo trầm mê trong thư viện đến quên cả ăn trưa hơn.

Nhưng, hiện tại, vị ‘nhân viên quản lí sách báo’ đang đại khai sát giới.

“Lấy trời và đất làm người quan sát, lấy khế ước của thư tịch và quần tinh làm chứng, lấy hiền giả Margareth làm mệnh, các tinh linh cổ xưa, nghe lời kêu gọi của ta, chòm Chimera, chòm Lion, chòm Unicorn, chòm War chariot, hàng lâm!”

Pháp trượng vung lên, những anh linh vô danh theo ánh sao xuất hiện, đi tới phạm trần.

Những người khổng lồ cao lớn khô ngô cười chiến xa, ma vật ba đầu có thể cùng lúc đùa giỡn sấm sét, băng giá và hoả diễm, những con chiến mã một sừng tắm trong ánh sáng thánh khiết, chiến đoàn người sư tử bình quân hoàng kim giai...

Anh hùng trong truyền thuyết bỗng hiện lên trong thực tại, chiến sĩ truyền kì tuân theo mệnh lệnh của hiền giả chỉ huy chiến đấu, đây là cách mà pháp sư bán thần dùng sức một người địch lại một quốc gia.

Cho dù như vậy, tình cảnh của nàng vẫn không tốt đẹp.

Bởi vì đây vốn là một cuộc chiến đấu không công bằng, nàng dù sao vẫn là một người, còn đối thủ, tuy không phải quốc gia nhưng lại mạnh hơn bất cứ quốc gia nào.

Liên quân địa hạ thành!

Hai nghìn người còn lại của quân đoàn hắc thủy đều ở nơi này, thân là thành chủ nhưng Hừ Hừ vẫn mặc giáp màu bùn đen xung phong phía trước, tuy vậy hẳn lại bị quân đoàn anh linh bức đến nổi luống cuống tay chân, nếu không phải có các hộ vệ xả thân làm thuẫn, sợ rằng đã chết đi chết lại.

Trước mặt hiền giả bán thần cấp, một truyền kì chiến sĩ như Hừ Hừ có đến đâu cũng chỉ là một con kiến khá cường tráng.

Thế nhưng đến thành chủ như Hừ Hừ cũng chỉ có thể xông phía trước làm pháo hôi, điều đó chỉ rõ rằng tên chỉ huy đằng sau càng có địa vị cao, có được danh vọng khiến linh chủ địa hạ cũng bị ép đến không thể làm gì khác.

“Uuuuu.”

Theo tiếng tù và hiệu lệnh, lại một chiến đoàn chừng ngàn người thú tiếp tục bước vào chiến trường, trong bọn chúng có người sư tử khát máu, có người sói hung hãn, còn có cả người voi lực lượng vô cùng. Chúng yếu nhất cũng là chiến sĩ hoàng kim giai, thế nhưng lại thâm lặng tiến vào chiến trường, lặng lẽ tiến hành một cuộc chiến như máy xay thịt với các anh linh, sau đó tử vong vô thanh vô tức, lặng lẽ nhường chỗ cho đội tiếp theo tiến vào...

“Huân chương độc nhãn màu đen, là chiến đoàn do các hộ vệ quân lão binh tạo thành, thật sự bỏ được vốn.”

Nhìn thân ảnh to cao đang đứng ôm ngực đằng xa, Margareth có chút trầm tư, thế nhưng động tác không có chút do dự nào.

“Dùng trời và đất làm người quan sát, lấy khế ước của thư tịch và quần tinh làm chứng, hãy mang tới tử vong cho địch nhân của ta, quần tinh vẫn lạc!!”

Theo sau lời ngậm xướng của Margareth, thế giới dưới lòng đất vậy mà lại xuất hiện ánh sao, những nơi có ánh sao bỗng chốc hình thành từng cái từng cái hố to bán kính ba mét, bên trong tự nhiên toàn là máu thịt của người thú.

Vua của người thú dưới lòng đất – Dath Wrathtooth cao hơn ba mét, mang trên mặt một chiếc mặt nạ độc nhãn màu đen. Hắn đứng ở biên giới chiến trường, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bên này, nhìn những chiến sĩ và tộc nhân của chính mình chết đi không chút giá trị.

“Loại cảm giác này, đỉnh cao cấp thánh vực? Đáng tiếc, có vẻ hẳn khá hiểu ta, hoàn toàn đứng ngoài tầm bắn, nếu như ta ở trong tháp pháp sư...”

Hiển nhiên, dù quân đoàn chết sạch, kẻ dày dặn kinh nghiệm như Dath cũng không có ý định tự thân gia nhập chiến đấu, hẳn chỉ vung tay lên, tù và cũng vì thế vang vọng lần nữa, lại một đội tinh nhuệ ngàn người lặng lẽ tiến vào chiến trường.

Đấy rõ ràng là đang bắt nạt chức nghiệp hiền giả, hiền giả chuyên phục khắc ma pháp, độ linh hoạt rộng nhưng lại thiếu lực bạo phát. Dath định dùng chiến thuật cù nhây hao chết nàng.

“Xem ra, ta bị bọn hậu bối khinh thường...”

Margareth nở nụ cười vân đạm phong khinh, sau đó cây trượng làm từ thường thanh đằng nhẹ nhàng gõ trên đất, bảy viên đá hiền giả sáng lên, toả ra từng chuôi âm phủ ma văn, sau đó bắt đầu trôi nổi xung quanh.

“Viên thứ nhất đến thư ba vịnh xướng ‘Kì băng hà’, viên thứ tư, thứ năm, thứ sáu sử dụng ma pháp tái tạo, thứ sáu, thứ bảy, hộ thuẫn ma lực.”

Ba viên đá hiền giả màu đỏ, cam, vàng cuốn lấy nhau, bắt đầu sử dụng ma pháp được phục khắc từ Vĩnh Dạ đại đế, bắt đầu đem toàn bộ thế giới biến thành băng. Kể từ đó, trên không trung bắt đầu có hoa tuyết bay lượn, các tinh linh băng tuyết (*) cùng nhau đùa giỡn, đây là điểm báo trước khi phát động của cấm chú.

Mà các viên màu xanh lục, xanh lam thì bắt đầu tự động ngậm xướng ma pháp mà Margareth vừa dùng.

“Lấy trời và đất làm người quan sát, lấy khế ước của thư tịch và quần tinh làm chứng, lấy hiền giả Margareth làm mệnh, các tinh linh cổ xưa, nghe lời kêu gọi của ta, chòm Chimera, chòm Lion, chòm Unicorn, chòm War chariot, hàng lâm!”

“Dùng trời và đất làm người quan sát, lấy khế ước của thư tịch và quần tinh làm chứng, hãy mang tới từ vong cho địch nhân của ta, quần tinh vẫn lạc!!”

Thanh âm đó vang lên thế mà giống hệt thanh âm Margareth, lại theo đó gọi về ánh sao và các anh linh bổ sung cho chiến trường vừa bị đội quân người thú tinh nhuệ quét sạch, tạo thành quần trận mới.

Tất nhiên, nguy hiểm nhất vẫn là cái cấm chú kia, thế nên bộ đội viễn trình của đối phương sao có thể lơ đãng nhìn ‘Kì băng hà’ được phóng thích.

Vô số cường cung tên nhọn và ma pháp được bắn về phía Margareth, thế nhưng cũng không thể khiến đầu nàng ngừng lên, vẫn tiếp tục cúi đầu kiên nhẫn thao tác mấy viên đá huyền giả, còn hai viên đá huyền giả sau cùng là màu xanh thẫm và màu tím cũng thực hiện phận sự dựng lên hai lớp hộ thuẫn, biến tất cả công kích kia hoá thành bọt nước.

Rất nhanh, lời ngâm xướng của cấm chú đã đến đoạn kết thúc, một mũi tên màu đen không biết tên lại đột ngột bắn về phía mặt đất chỗ ba viên đá huyền giả.

“Choang!”

Chưa chạm đất, mũi tên đã tự động vỡ ra, gió bão ma lực màu đen đột ngột bạo phát, lời ngâm xướng của ba viên đá huyền giả bị liên tiếp quấy rối, tại trong một trận vận vẹo, cấm chú ‘Kì băng hà’ bị phóng trước thời điểm.

Hoa tuyết trắng rơi, băng hàn tràn lan, sau nháy mắt toàn bộ thế giới bị cưỡng chế chuyển thành màu trắng, dưới uy lực của cấm chú, núi lửa sôi trào biến thành núi băng, không quân là anh linh hay người thú, chỉ cần bị cuốn vào, chắc chắn biến thành tượng băng.

Vì cấm chú bị phóng trước thời hạn, bản thân Margareth cũng nằm trong phạm vi, may mắn có hai lớp hộ thuẫn ma lực bảo vệ nàng.

Huyền giả nhũn mỳ, nếu không phải cấm chú do đá huyền giả thay thế ngâm xướng, hậu quả bị ma lực cản trở do bị quấy nhiễu cấm chú chắc chắn không phải chỉ là phun ra một hai ngụm máu.

“Tên dụ bạo ma lực? Không ngờ ma thợ săn Minie đại danh鼎鼎 cũng tới, hắn không phải tù trưởng tộc centaur kiêu ngạo không thuận sao? Cuối cùng lại vẫn đầu nhập dưới trướng của Dath? Trở lại mặt đất thực sự hấp dẫn đến vậy?”

Cho dù ‘Kì băng hà’ bị phóng trước thời hạn chỉ còn một phần ba uy lực, thế nhưng khi cả rừng núi hoá thành băng giá, nơi người thú Dath đứng cũng biến thành băng nguyên, chỉ có điều, có hai con rồng đen đã kịp thời ngăn trước mặt vị bá chủ này.

Rồng đen có thiên phú ma kháng cực cao, thế nhưng đối mặt cấm chú, ma kháng như vậy chưa là cái gì, hai con rồng đen xả thân hộ chủ đồng cứng thành băng tảng nháy mắt.

Thế nhưng sự hi sinh của chúng đích thực để lượng xung kích mà đám người thú đằng sau phải chịu giảm mạnh.

Cho dù là thế, với hai tên thủ hạ hi sinh phía trước, Dath đến ánh mắt cũng không cho, hắn dùng ma lực nhắc thi thể chúng ném qua một bên. Khuôn mặt hắn bình tĩnh không chút gợn sóng, cứ như thể tất cả đều ở trong mong đợi, sau đó, hắn tiến đến lấy chiếc tù và từ tay tên người thú đã chết cứng, tự mình thổi lên.

“U u u u! U u u u! U u u u!”

Ba tiếng tù và gấp rút vang lên, phía đường chân trời bên kia, một đợt sóng màu xám lục bắt đầu chậm rãi di chuyển, xen kẽ còn có tiếng vó ngựa thú gào kéo thành một mảnh.

“Chỉ ít có đến ba ngàn kỵ binh! Ai da, có chút đau đầu rồi!”

Margareth lại nhũn mỳ, cho dù là mình bức đối phương phải vội vàng ra tay, thế nhưng chuẩn bị của đối phương cũng sung túc vượt qua dự liệu, không, phải nói là thái độ không quan tâm hi sinh bao nhiêu, điều đó khiến người ta có chút khó tiếp thụ.

Ba viên đá huyền giả sau khi bị ma lực cản trở đã vỡ thành mảnh nhỏ, hai viên tiến hành ma pháp tái tạo cũng đã hao sạch ma lực, chỉ còn hai viên màu xanh thẫm và màu tím đảm nhiệm hộ thuẫn là dư chút ít.

“Ma lực tiêu hao quá nửa, đối thủ hoàn toàn không để ý tiêu hao, khá là khó đối phó nha.”

Nàng quay đầu nhìn về một bên khác, tại giữa vùng băng tuyết bên trong lại có một hồ nước hừng hực lửa, ở đó, vô số con phượng hoàng cầu thành từ hoá diễm chao liệng phía trên, cột lửa bốc cao che khuất bầu trời, vuron thẳng đến đỉnh nam thạch, hiển nhiên, truyền thừa đã đến lúc then chốt.

“Không thể lui lại được, đáng tiếc, nếu là ở trong tháp ma pháp... Hừ, trên thế giới này không có nếu như, giả thiết luôn không có ý nghĩa. Số sáu, số bảy, ma pháp tái tạo! Số bốn, số năm, sung năng!”

Giống hai lần trước, quần trận trước đó lại hiện ra. Cho dù mặt không gợn sóng như Dath cũng phải nhũn mỳ vì thực lực đối phương, tổn thất hiện tại đã vượt qua hạn mức tấn công bất luận toà thành nào.

Nhất là chiến thuật sử dụng ‘máy bay’ tập kích và chiến thuật cuồng chiến sĩ vong mạng xung phong có vẻ không phù hợp, không cách nào lấy được hiệu quả mong muốn, một mực cần điền nhân mạng vào bù, thế nhưng điền mãi điền mãi đến lúc nào?

Bên trên không trung, quần Griffin(**) và đám Manticore(***) đang quần ẩu, thế nhưng trên thực tế chẳng ai chú ý chúng nó, tại chiến trường này, dù ma thú có cường đại thế nào thì đến vai phụ cũng chẳng làm được.

Ánh lửa đỏ rực phá vỡ không trung, hai khối thịt lớn trực tiếp rơi trên mặt đất, biến thành hai khối thịt nướng, từ mùi hương có thể suy ra đã chín đến năm phần.

Hai con rồng đen định đột kích Margareth từ mặt bên, thế nhưng bọn hắn vừa đi vào phạm vi công kích của long tức liền bị tiểu Hồng nướng chín.

Trên không, chỗ tiểu Hồng, cuộc chiến cũng kịch liệt không kém trên mặt đất, cũng đồng dạng là một người đối kháng một đoàn quân. Một bên là con rồng đỏ lớn cấp thượng cổ, bên kia, là cả thầy Long thành.

Phe Long thành cũng sử dụng chiến thuật cù nhây, mười hai con rồng trưởng thành tạo thành ba chiến trận, luân phiên lên đánh, dùng máu thịt tới tiêu hao thể lực của Aainmetheus, thế nhưng khác với mặt đất, chúng nó đã lấy được hiệu quả.

Nguyên nhân? Một con rồng đỏ khác còn to hơn Aainmetheus một vòng lại suốt ngày tránh phía sau lưng đồng tộc âm hiểm cười trộm chính là nguyên nhân.

“Morel, đồ tiện nhân, có gan tự thân lên đánh, tránh phía sau tộc nhân đánh lên tính cái gì. Ngươi ngày càng ti bỉ vô sỉ!”

Cánh phải Aainmetheus đã nứt gãy, khắp người toàn vết thương, mắt trái nhắm tịt không mở ra được. Thế nhưng nàng vẫn bay tới bay lui chiến đấu như cũ, thậm chí còn có sức liên tục gầm gào.

“Đưa con gái ngu xuẩn của ta, người đứng là não toàn cơ bắp, nghệ thuật chiến tranh mà tộc rồng đỏ chúng ta vẫn lấy làm kiêu ngạo cứ nhiên bị ngươi coi là ti bỉ vô sỉ, xem ra, quyết định trục xuất ngươi năm đó là chính xác.”

Con rồng đỏ vô sỉ cấp thượng cổ đó đúng là Morel, một trong bốn bá chủ, Long hậu của Long thành.

Tiểu Hồng vừa phải ứng đối mấy con rồng trưởng thành đánh giáp lá cà, lại còn phải chú ý tránh Morel đánh lên, càng đánh càng khó chịu.

Mỗi khi nàng muốn làm cái gì đó, ví như sức lực chuẩn bị ma pháp, Morel tuyệt đối sẽ nắm thời cơ đánh gãy, tại thể trận bất lợi như vậy, tiểu Hồng có thể chống đến giờ đã khó được.

Mà lúc này, vì trừ sạch hai con rồng đen đột kích Margareth, tiểu Hồng buộc phải phun ra long tức, cổ của nàng bị Morel chớp lấy cơ hội cắn mạnh một ngụm, máu rồng đỏ tươi rơi là tã trên đất như cơn mưa.

Đối diện hai bá chủ liên kết, ba cự đầu đã bị bức đến góc.

“Nhanh một chút, Adam, nếu còn không hoàn thành truyền thừa, không khéo chúng ta phải chết ở đây.”

Khi tiểu Hồng sắp không chịu được nữa, đột nhiên từ phương hướng thành Sulfur đằng xa bạo phát một cột ánh sáng xông tận trời.

“Chuyện gì? Ánh sáng trật tự? Lão già đối trá như Roland vậy mà định xuất toàn lực?”

(*) tinh linh này không phải elf, mà là spirit, loại sinh vật hình người nhỏ bằng ngón tay, thường có hai cánh chuồn chuồn đằng sau. Mà ai chơi game ma huyền chác cũng biết cái này.

(**) sư thú, mình sư tử đầu ung có cánh chim

(***) hạt vĩ sư, đầu và thân sư tử, cánh dơi, đuôi bò cạp.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Sức mạnh pháp luật

“Giết sạch chúng!”

Có lẽ mệnh lệnh tại lúc này của ta là dư thừa.

Kẻ xông lên đầu tiên, không chút nghi ngờ chính là kẻ có vinh hiệu ‘vệ sĩ sắt thép’ Snowhoof. Hắn là sảnh trưởng chấp pháp sảnh, là cấp trên trực tiếp của bộ đội thành quân, cũng là người tiếp xúc với các nàng nhiều nhất, hắn thậm chí có thể đọc rõ ràng tên tất cả tám trăm người đó. Hiện tại, các nàng chịu khổ nhục ngay trước mắt, hắn làm sao sẽ không giận, làm sao lại không hận!?!

Đôi mắt Snowhoof tròn trắng, chút ít lý trí cuối cùng trong ý thức hoá thành máu tươi. Sau khi hắn quyết tâm cuồng hoá, dáng vẻ hiện lãnh ngay ngỗ bình thường mất sạch. Hắn bây giờ không còn là tên đầu trâu bị các thành quân đuổi đánh thế nào cũng không hoàn thủ, giờ hắn là một con trâu điên bị lửa giận báo thù sai khiến.

“Xung phong anh dũng!”

Chiến kĩ đơn giản nhất của chiến sĩ, tác dụng của nó chỉ là khiến kẻ sử dụng biến thành một viên đạn pháo bắn về phía trước, thế nhưng, tại trong tay Snowhoof, đó chính là đợt xung phong có thể xé nát tất cả.

Chính diện chống lại? Không quan tâm, hấn không giảng đạo lý dùng thực lực nghiền áp một đường, bỏ lại đằng sau một đồng máu thịt.

Dùng đao kiếm trường thương đâm tới? Vẫn không quan tâm, vũ khí phụ ma bén nhọn của đối phương không thể nào đâm thủng được cơ thể sắt thép kia.

Quân sĩ của quân đoàn hắc thủy tại trước mặt tên tauren cấp truyền kì đều không chịu được một đòn. Tựa hồ dùng vũ khí không phát tiết được cơn hận trong lòng, hai tay Snowhoof chụp vào một tên Quilboar, bóp mạnh một cái, sau đó vứt đồng thịt nhão trong tay đi, tìm mục tiêu kế tiếp...

“Ác ý biến hình thuật!”

Một tên shaman tóc cảm lông gà đem yêu thuật ác ý nhất của mình quảng đến chỗ Snowhoof, thế nhưng tên vệ sĩ sắt thép chỉ hơi trừng một cái đã đem yêu thuật dội ngược trở lại.

“Oa oáp”, trên đất bỗng hiện ra một con ếch chạy loạn khắp nơi, sau đó bị trâu điên giẫm nát bét.

Truyền kì tôn giả, kẻ đạt cấp bậc truyền kì có thể ngưng tụ linh hồn lạc ấn của chính mình, lấy lạc ấn làm hạch tâm và động lực nguyên, tăng cường năng lực nào đó của chính mình.

Linh hồn lạc ấn của Snowhoof tên là ‘trái tim sắt thép’, hấn cực kì tin tưởng nhục thể chính mình là sắt, tâm linh chính mình là thép, không thể phá vỡ, hoàn mĩ vô khuyết. Vì lẽ đó, nhục thể và tâm linh của hấn được tăng cường, thậm chí có thể sánh ngang Adam.

Được rồi, tác dụng phụ cũng đến từ sự tự tin quá mức, hấn cảm thấy nếu không thoát sạch phơi bày thân thể mình cho mọi người chiêm ngưỡng thì đó là một thiệt thòi cực lớn của thế giới, là sự tiếc nuối của người đời; chính bởi vậy, sở thích biến thái kia sinh ra...

Khục, hiện còn đang ở chiến trường, nghiêm túc chút, nói lời vô dụng là không nên, nói về chính truyện mới đúng.

Cường giả hoàng kim giai có thể dùng ý chí để ảnh hưởng cơ thể bản thân và thế giới bên ngoài. Mà dưới sự tăng ích của loại linh hồn lạc ấn thuần tăng phúc bản thân như ‘trái tim sắt thép’, Snowhoof chỉ cần ngưng tụ ý chí của mình, phối hợp với năng lực cơ bản của công chính kì sĩ cấp truyền kì, hấn liền trở thành bức tường sắt thép không thể công phá.

Vì vậy, chỉ bề gãy mấy cái vũ khí phẩm chất không ra sao, bắn ngược vài cái yêu thuật cấp thấp, đúng là chưa tính cái gì.

Đối mặt chiến trận của quân đoàn hắc thủy, lão ngưi hết như lưỡi dao trong máy xay thịt, mỗi lần xung phong, đột tiến, đột kích, xông pha... vùng đất sau lưng hấn lại tràn ngập thịt vụn và mảnh vỡ vũ khí.

“Đến và tiếp thu thảm phán đi! Tội nhân! Pháp chú: Kết tội!”

So với tên đầu trâu đã lao vào điên cuồng, Kevin chỉ ít còn nhớ rằng mình có thể sử dụng pháp chú thuật.

Pháp chú thuật kết tội này thoát thai từ thần thuật trình tra tà ác của thánh kì sĩ, thế nhưng hiệu quả của nó khác biệt rất nhiều. Trình tra tà ác mới nghe thì có vẻ có khả năng phân biệt tốt xấu, thế nhưng nếu người tốt và người xấu dễ phân biệt thế thì cần cảnh sát với quan tri an lâm gì, trực tiếp để thánh kì sĩ dùng trình tra tà ác với tất cả mọi người, sau đó đem người xấu nhốt trong ngục không phải thiên hạ thái bình sao?

Thứ mà thần thuật trình tra tà ác thực sự trình tra là nguồn lực lượng trong huyết mạch của mục tiêu, nếu nguồn lực lượng mang tính hỗn loạn, tự nhiên sẽ hiện ánh sáng hồng tượng trưng cho tà ác, còn nếu khuynh hướng trật tự, tất nhiên là ánh sáng trắng đại biểu chính nghĩa...

Tuy có chút kì lạ, thế nhưng quả thật có chút ý tứ theo nghĩa nào đó, dù sao thì các vụ yêu hay ám tính linh đều sử dụng nguồn sức mạnh thiên hướng hỗn loạn, một khi trúng trình tra tà ác, khẳng định hồng tựa bóng đèn, mà bọn họ trên cơ bản cũng không làm chuyện tốt.

Còn pháp chú kết tội của ta lại dựa trên căn cứ pháp điển và tra xét kí ức của đối phương, tiến hành phán đoán hành vi trong vòng một giờ của họ, nếu phạm pháp thì ánh sáng hồng, trái lại thì ánh sáng trắng.

Đương nhiên, ta vô cùng muốn kéo dài thời gian một giờ đồng hồ, nếu thực như vậy thì hệ thống tư pháp của ta có thể giảm bớt rất nhiều việc. Đáng tiếc, đây là quy tắc và lực lượng của trật tự, một cá nhân không thể tu sửa.

Trước mắt, thần quang rơi xuống, tất nhiên tên Quilboar đó hồng như bóng đèn, như vậy, mấy cái pháp chú thuật kế tiếp có thể phát huy uy lực gấp mấy lần.

“Pháp chú: Yên lặng!”

Pháp chú từ giữa không trung rơi xuống, theo những gợn sóng tràn ra, tất cả các shaman giật mình phát hiện mình không cách nào mở miệng niệm chú, các chiến sĩ cũng không thể phát ra tiếng chiến hống.

Tên như ý nghĩa, cái pháp chú cấp hai này đủ để khiến tất cả tội nhân câm miệng.

“Pháp chú: Tội chứng khoa định, bác đoạt vũ trang!”

Pháp chú này được đánh giá là pháp thuật vô si nhất của công chính kì sĩ, nếu đối phương là ác đồ phạm pháp, công chính kì sĩ có thể chỉ định một vật phẩm trên người đối phương là vật chứng, bác bỏ quyền sử dụng vật phẩm đó trong một thời gian ngắn. (đây là pháp chú cấp năm, tiêu hao khá lớn, điều kiện sử dụng là đối phương đã bị kết tội).

Tuy thời gian kéo dài không ra sao, thế nhưng thù tướng tượng, đang đánh nhau kiếm sĩ mất kiếm, chiến sĩ mất khiên, pháp sư mất trượng... đủ để hiểu pháp

chủ này vô sỉ thế nào.

“Trảm tội kích!”

Một công chính kị sĩ giàu kinh nghiệm như Kevin, làm sao có thể bỏ qua cơ hội khi đối thủ mất vũ khí.

Trường kiếm khua múa, một chút ánh sáng bạc bám trên đó, đây chính là lực lượng của pháp điển phụ gia trên thân kiếm, nó khiến tội đồ khi bị trảm kích phải chịu thương tổn gấp mấy lần.

Dưới uy lực của thanh kiếm phổ thông, những Quilboar nổi danh da dày bỗng nhiên trở nên yếu ớt giống như tờ giấy.

Sau nhát chém của kị sĩ, ánh sáng bạc dần tàn mất. Kevin chuyên chọn mục tiêu giá trị cao, một hơi giết mấy tên quan quân.

Giống như tổ hợp giữa nhục bác và thần thuật của thánh kị sĩ, nhục bác và các pháp chú cấp thấp với đặc hiệu riêng biệt dành cho tội nhân mới là phương thức chiến đấu thường gặp nhất của công chính kị sĩ.

Tất nhiên, tên đầu trâu nào đó đã phát cuồng là đặc lệ, hắn không chỉ không cần pháp chú, không cần vũ khí, đến quần áo đối với hắn cũng trở thành chướng ngại, xem, ta nói không sai, hắn bắt đầu thoát ý rồi...

Khục, chiến sĩ nhiệt tình như vậy là chuyện tốt, chỉ cần thân thể người còn cứng hơn giáp, vậy thì còi ra cũng là tự do của người, trên chiến trường không mặc gì chạy lung tung không phải là không thể...

Đối với một chiến sĩ cấp truyền kì theo hướng thuần tăng thân thể như Snowhoof, vũ khí bình thường đối với hắn thực sự không có tính tất yếu, dù sao với kẻ bị hại, bị kiếm chém hay bị tay xé cũng không khác mấy.

Có lẽ cho đến nay thân phận của Snowhoof còn chưa bị vạch trần, danh hiệu ‘chiến trường bạo lộ cuồng’ còn chưa được lan xa, chắc là do các địch nhân nhìn thấy hình thái cuồng hoá của hắn đã bị xù đẹp hết.

“Một pháo hôi thực xuất sắc.”

Nhìn tổ pháo hôi hai người tả xung hữu đột đã hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của đối thủ, ta không khỏi phát ra tiếng cảm thán.

Ngoài ra, hai pháp sư còn lại bên cạnh ta – Culler và Eliza cũng vô cùng đồng ý với ý kiến đó, đồng thời lộ ra vẻ tươi cười.

Trên đại lục Nahri có một thuyết pháp kinh điển, đại khái là chuyện pháp sư rất xem thường người khác, trong mắt bọn họ, tất cả các chức nghiệp chỉ có hai loại: pháp sư, cùng với pháo hôi của pháp sư...

Thuyết pháp này không nghi ngờ gì là luận điểm ma pháp chí thượng phát triển thành, thế nhưng ta muốn nói, đây rõ ràng là thành kiến.

“Tại trong mắt lão phu, mọi chức nghiệp phải phân làm ba chủng: pháp sư, pháo hôi cấp thấp, và pháo hôi dùng rất tốt. Snowhoof và Kevin không nghi ngờ là pháo hôi bản thân tăng kinh điển đáng giá nhất! Người xem, dưới sự xung kích của bọn họ, những con lợn kia quên mất tiêu hạch tâm của chiến trường – các pháp sư như chúng ta.”

Là một pháp sư theo đuổi chân lý, Culler Dia luôn nói trúng ý người khác, cùng ta không mưu mà hợp.

“Trên thực tế, theo đánh giá của ta, Snowhoof là pháo hôi cấp truyền kì, nhất là khi hắn có cái linh hồn kí hiệu đặc hữu đó nên đánh giá thậm chí có thể cao thêm một cấp, còn Kevin... có vẻ phân lượng không đủ lắm... Được rồi, Eliza, đừng nhìn ta như vậy, ta biết giờ phải làm chính sự. Khục, nếu pháo hôi đã cấp lực như vậy, hiện tại đến phiên chúng ta, một hơi quét sạch đi.”

“Được, để lão hủ tới trước. Pháp chú: bác đoạt tự do thân thể!”

Đây là pháp chú cấp bốn đơn thể, chỉ có thể hạn định một đối tượng không thể di động trong một khu vực cố định nào đó. Thế nhưng, nếu pháp thuật này được một pháp sư cấp thánh giả như Culler Dia thi triển, nó lại trở thành một ma pháp hạn chế quân thể mạnh mẽ, chỉ trong nháy mắt, tại nơi mà tầm mắt của Culler với tới, tất cả những kẻ có ánh sáng hồng trên người bị định trụ tại chỗ.

“Hừ! Chuyện gì!! Hừ hừ!”

“Học học! Thả ta ra!”

Nếu pháp sư chỉ đơn độc một mình thì họ thường bị đem làm pháo đài, còn nếu một tổ đội pháp sư kết hợp, nhất là khi mấy người đó còn quen thuộc hợp tác với nhau, vậy thì hiệu suất của các pháp sư mới được triển khai toàn bộ.

Cao thủ cấp thánh giả tiêu tốn lượng lớn ma lực để cố định toàn bộ đối thủ, thậm chí vì duy trì pháp chú nên chính Culler cũng không thể di động, hắn làm vậy chỉ là vì để ta và Eliza có thể thông dong sử dụng pháp thuật khoá chặt đối thủ.

Nếu đã có điều kiện tốt như thế, chúng ta tự nhiên không có cách nào bỏ lỡ, các pháp thuật được chọn hiển nhiên sẽ đem ưu thế phát huy tốt nhất.

“Băng trụ, tổ hình.”

Thân là nửa ác ma, huyết mạch của Eliza tràn ngập hỗn độn, học tập pháp chú thuật, một phần của căn nguyên trật tự, tất nhiên bỏ công không được lợi, thế nên ta dạy nàng chủ yếu là các sở trường của Vĩnh Dạ đại đế – ma pháp vong linh và ma pháp hàn băng.

Đối với pháp sư chuyên về băng, tổ hình mấy cái băng điều thật sự quá đơn giản, tuy sản vật tạo hình từ băng thiết hụt lực sát thương, thế nhưng nếu nó xuất hiện ở vị trí thích hợp...

Được rồi, ta nói thẳng, những băng truy của Eliza xuất hiện ngay dưới đáng lữ Quilboar, chúng đang chậm chậm dài ra, mũi nhọn hướng thẳng về phía cái chân thứ ba của lũ lợn đực...

Ta nhìn những thi thể tả tơi của các thành quân trên mặt đất, sau đó lặng lẽ lau mồ hôi lạnh (làm ếu gì có mà lau?), thảm than một câu vụn vụn đừng đắc tội nữ nhân, ta biết, Eliza đang thực sự tức giận.

Có lẽ vì để lũ Quilboar sám hối tội lỗi trước khi chết, những căn băng truy tăng trưởng không nhanh lắm, nhìn lão Culler đã mồ hôi mồ kê đầy đầu, nghe những tiếng nằng chừ găm gào của lũ người lợn, ta cảm thấy tất yếu giúp đỡ một phen.

“Siêu ma – huyền phù thuật”

Đây là bản thăng cấp của ma pháp cấp hai ‘phiêu phù thuật’, thứ mà các pháp sư thường dùng để đi đường cho tiện. ‘Huyền phù thuật’ là một ma pháp cấp ba, có thể giúp người ta bay cao hơn một chút, chắc khoảng hai hay ba mét gì đó.

Lúc này ta sử dụng siêu ma kĩ xảo biến ma pháp đơn thể thành ma pháp quần thể thì nó vẫn chỉ là một ma pháp thông dụng bậc sáu, rất nhàn, toàn bộ Quilboar trong tầm mắt bị nâng lên không trung, sau đó... ta thu hồi ma lực.

Ừm, dù sao ta hiện tại không phải toàn thịnh, ma lực không thể bị lãng phí...

Dưới tác dụng của pháp chú thuật, chúng chỉ có thể rơi thẳng xuống, đúng vị trí vừa nãy...

“Thảm quá! Ta không đành lòng nhìn!”

Một màn trước mắt làm ta nhớ đến món kẹo hồ lô, mấy viên kẹo bị xiên bởi một chiếc que tre. Vì thế, từ giờ ta quyết định vĩnh viễn không động chạm tới loại thức ăn này, sau đó, ta nhớ ra tựa hồ mình giờ không thể ăn gì, tất cả đều là suy nghĩ lung tung...

“Hừ hừ! Ma quý! Hừ”

“Chạy mau! Hừ hừ! Chạy!!”

Khi quá nửa quân đoàn bị biến thành kẹo hồ lô thịt heo, dù quân sĩ tinh nhuệ thế nào đi nữa thì cũng lâm vào tình trạng sụp đổ.

Quân đoàn hắc thủy tan vỡ, cũng hợp tình hợp lý.

“Không đuổi?”

“Không, bức chúng ra thành là được rồi!”

Ấn chiếu thói quen của ta ngày trước, tuyệt đối sẽ đuổi tận giết tuyệt, nếu trốn ra thành thậm chí còn làm một vụ đuổi giết ngàn dặm. Thế nhưng hiện tại ta không làm như vậy, bởi lẽ ta cảm thấy có vài chỗ không thích hợp khiến người ta bất an.

Nói thật, khi nhìn thấy thảm trạng ngoài cửa thành và quân đoàn hắc thủy, phản ứng đầu tiên của ta ngoại trừ phần nộ thì kinh ngạc càng nhiều.

“Vi sao sử dụng quân đoàn hắc thủy, nếu là một đám đạo tặc tinh nhuệ xông vào làm loạn thì còn có thể giải thích, phái tới quân cận vệ thì khác gì đưa thư khiêu chiến, tên thành chủ Hừ Hừ dựa vào đâu mà dám làm vậy, chẳng lẽ hần chấp mạch???”

Nhưng rất nhanh, khi ta phát hiện không thể liên lạc với đám Margareth, ta đã đoán được cái gì đang phát sinh.

“Khối liên quân minh ước và các bá chủ sao? Xem ra Hừ Hừ định triệt để trở mặt cùng thành Sulfur, ta có vẻ quá xem thường đối phương. Già nửa quân đoàn hắc thủy đến công kích chỉ đủ kiềm chế lực lượng nội bộ trong thành, rồi sau đó chúng không sợ Adam báo thù sao? Một thành chủ nhỏ nhỏ có gan một lần trêu chọc ba tên bán thần? Nhỏ cò không nhỏ tận gốc chẳng khác nào chịu chết, như vậy, các bá chủ sẽ tính toán trừ tận gốc, nếu giờ lại không liên lạc được với Margareth, bọn hần tám phần mười đã gặp phiền toái, còn là phiền toái lớn nữa.”

Nghĩ tới đây, ta đưa ra quyết định.

“Đi thôi, về pháp viện, chúng ta mở pháp đình.”

“Mở pháp đình, chẳng lẽ muốn dùng lực lượng của nguyên điển? Lilith vừa báo lại, tình thế vẫn trong tầm khống chế, hiện tại dùng lá bài tẩy. Đáng sao?”

“Đáng, sự tình có biến, tin ta đi, Eliza, đi chuẩn bị nghi thức, chúng ta muốn lập tức dập tắt nội loạn, không khéo thành chủ vĩ đại của chúng ta đang chờ người tới cứu kia kia!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Thảm phán

Sau khi nữ thần trật tự Asteria và nữ thần hỗn độn Cynthia sáng tạo các sinh mệnh đầu tiên, cuộc tranh đấu giữa hai phe hỗn độn và trật tự liền trở thành chủ đề bất diệt của thế giới này.

Mà bây giờ luyện ngục hạo kiếp trong tương lai, hoặc nhiều hoặc ít đều có liên quan đến cuộc chiến ấy, thậm chí có thể trực tiếp coi là sự tiếp diễn của cuộc chiến vĩnh hằng.

Sau khi hai đứa con của sáng thế thần ngủ say, thậm chí có người nói các nàng đã tử vong, hạch tâm hiện tại của chư thần phe trật tự là thần Quang Minh, một chúc thần của Asteria, cũng là kẻ đã sáng tạo khái niệm thánh quang.

Đương nhiên, hết như các kẻ quyền lực may mắn bước lên bục cao nhất, rất nhanh, hấn khiến chủng tộc của hấn – nhân loại, trở thành chúa tể đại lục, khiến các phạm nhân có sinh mệnh ngăn ngại ca tụng uy danh thánh quang vĩ đại, đem tất uy danh và thần tích của kẻ nắm giữ quyền lực trước đây chìm vào bụi bặm.

Còn tại trận doanh hỗn loạn, xin lỗi, do bản tính tôn sùng tự do và bạo lực, bọn hấn đến hiện tại vẫn chưa quyết định được ai là đại ca... Thế nhưng tổng thực lực tuyệt đối của bọn hấn cao hơn hẳn so với phe trật tự; dù sao, tại môi trường nhược nhục cường thực, kẻ yếu không thể sống tiếp, kẻ mạnh mới phát triển được lên.

Thêm vào đó, khi con dân trật tự đòi thứ nhất – văn minh thiên sứ trở thành danh từ của lịch sử, những thiên sứ sót lại biến thành người hầu của thần, con dân hỗn độn đòi thứ nhất – ác ma vẫn vui vẻ cuồng hoan dưới Abyss, thỉnh thoảng còn lên mặt đất đánh một lần cho có khí thế.

Thậm chí, nếu phe trật tự có bảy vị chủ thần, thì đối ứng với nó, phe hỗn độn lại có đến... mười ba vị cùng đẳng cấp, tuy rằng mười ba vị này muốn thống nhất không nội đấu chắc phải chờ khi nào Cynthia hồi sinh.

Đây cũng là thiết định căn bản nhất của trò chơi, mỗi người chơi trước khi bắt đầu tất phải làm ra tuyển chọn đầu tiên, sau khi lựa chọn, trừ khi bỏ acc luyện lại từ đầu, nếu không trận doanh chủ định vĩnh viễn không thể thay đổi.

Hai bên đối lập, chiến tranh tiếp diễn, mỗi bên có thắng có thua, mà phần lớn thời gian đều là phe trật tự chiếm ưu.

Nguyên nhân thì ai cũng biết, dù sao tất cả đều sống trong hoàn cảnh luật rừng, người chưa chắc vĩnh viễn mạnh hơn ta, dựa vào cái gì người làm lão đại mà không phải ta? Kết quả là nội đấu liên miên, lúc đánh với phe trật tự liên tục đào hầm kéo chân nhau, nhìn lực lượng trên mặt tưởng cường đại vô bì, đánh thật lên thì chưa làm gì đã chơi hỏng.

Chủng tộc hoàng kim và chủng tộc lưu huỳnh đều cực kì mạnh mẽ, cho dù một cá thể không làm gì, chỉ cần thuận lợi trưởng thành cũng đạt đến hoàng kim giai, vương giả của bọn họ càng mạnh đến mức có thể đánh cả chân thần, mà do ở đặc tính, các sinh vật phe hỗn độn thường có kinh nghiệm chiến đấu mạnh hơn, do đó cũng cường đại hơn một chút.

Ưu khuyết hai bên đều có, thế nên chiến tranh vẫn luôn ở thế ngang bằng, không ai triệt để thắng thế. Tại cuộc chiến dài dòng này, chín thành trở lên các chủng tộc lưu huỳnh và chủng tộc hoàng kim lần lượt toàn diệt; thấy nguy cơ diệt tộc, rồng kim loại và rồng sắc thái hội hợp, quyết định rút lui khỏi vai trò pháo hôi, tạo lên long tộc như hiện tại, tự mình ly khai ‘thánh chiến’ vĩnh hằng.

Các tộc còn lại bởi vì chư thần hai bên nên tiếp tục kiên trì. Vì đánh tiếp, tinh linh cấp cao mô phỏng kết cấu của mình tạo ra mộc tinh linh, nguyệt tinh linh, dạ tinh linh, ngân tinh linh... các chủng tinh linh tộc; Titan chế tạo ra hoá cự nhân, văn cự nhân... các tộc duệ cự nhân, đến cả thiên sứ cũng tạo ra chủng nhân loại đầu tiên, son nhân thị tộc. Những chủng tộc này tuy kém với chủng tộc hoàng kim, thế nhưng cá thể trưởng thành ít nhất cũng đạt đến bạch ngân giai, vì vậy họ được gọi chung là chủng tộc bạch ngân.

Từ đó bắt đầu, một bên có bổ sung, một bên không có. Cân bằng chiến tranh dần dần nghiêng lệch.

Thế nhưng dù không thiên tạo vật, chủng tộc lưu huỳnh lại tìm ra biện pháp của chính mình.

Ác ma lấy lực lượng, thọ mệnh và tri thức làm cái giá, khiến son nhân thị tộc sa đoạ vào trận doanh hỗn loạn, chủng hiện tại được xưng là cư dân của địa ngục – ma quỷ.

Đương nhiên, sau đó ma quỷ và ác ma lại bắt đầu đánh nhau toi bời vì tranh làm lão đại, điều đó khiến các ác ma vô cùng hối hận quyết định ngày xưa của mình. Thế nhưng, trong thời gian ngắn, ma quỷ đúng là đã giúp tăng mạnh thực lực phe hỗn độn.

Nếm ngon ngọt, ác ma lần lượt đem thiên sứ đoạ lạc, rồng đỏ, rồng đen, hoá cự nhân, Troll... gia nhập trận doanh của mình. Thế là, những chủng tộc này bắt đầu hình thành thứ được gọi với cái tên chủng tộc thủy ngân, cũng trở thành tử địch của chủng tộc bạch ngân.

Chủng tộc nhân loại đầu tiên phản bội khiến chư thần trật tự tức giận, họ diệt sạch tất cả những người của son nhân thị tộc còn sót lại. Sau đó, đòi thứ hai sinh ra, cũng chính là nhân loại hiện nay, một chủng tộc nhỏ yếu nhưng ẩn chứa rất nhiều khả năng.

So sánh với các chủng tộc khác, thực lực cá thể bọn họ rất yếu, thọ mệnh cũng cực ngắn. Tất cả đều rất phù hợp với ý muốn của tạo vật chủ, vì một chủng tộc như vậy có phản bội cũng không gây nên tổn thất gì nhiều.

Thế nhưng không ai có thể đoán được, chính chủng tộc nhỏ yếu đó đã cải biến hoàn toàn thế cục chiến tranh.

Thực lực trời sinh cực yếu? Điều ấy tạo động lực để nhân loại theo đuổi sức mạnh, nghiên cứu binh khí, học tập ma pháp... Nhân loại tìm người thú học tập vũ

kĩ, tìm Drawf học tập rèn đúc, tìm tinh linh học tập ma pháp, tăng cường thực lực chính mình.

Sinh mệnh ngắn ngủi? Điều này khiến họ trân quý từng phút từng giây cuộc sống, kết hợp với sự tò mò và hành động lực vô tận, hiện tại, dấu chân của nhân loại đã phủ khắp Heaven, Abyss, địa ngục, dị vị diện...

Thêm vào đó, chủng tộc lực lượng mạnh thì khả năng sinh sản yếu, nhân loại thực lực yếu, khả năng phồn thực lại cực kì đáng sợ.

Mà chỉ cần có đủ số lượng ủng hộ, lại thêm có đủ tiềm lực, nhân loại tất nhiên sẽ không thiếu thiên tài có đủ khả năng chính diện đối chiến với thần ma.

Trải qua vô số cuộc chiến tranh, kể từ sau khi thời đại của Troll kết thúc, thế giới mặt đất vẫn luôn lấy nhân loại làm chủ lưu xã hội, đó cũng là minh chứng rõ ràng nhất.

Tuy nhiên, sự cường đại của trận doanh hỗn loạn cũng không phải chỉ để bày biện, họ không biết tạo vật, thế nhưng họ biết cách làm vụn vụn quy tắc thế giới vốn có... Thế là, vương giả đầu tiên của nhân loại sống dậy, một bá chủ đã chết đi nhiều năm bước ra khỏi phần mộ, trở thành vong linh và cũng là từ thân đầu tiên, Aye.

Sau đó, tại một đoạn thời gian rất dài, vong linh trở thành công cụ đắc lực trong tay ác ma, người chết trở về đem lưỡi đao hướng đến người thân của mình mà chém giết.

Không thể không thừa nhận, những vong linh với thiên tính khát máu và dục vọng dùng linh hồn kẻ sống đến bổ sung chỗ trống trong linh hồn là một công cụ chiến tranh dùng cực kì thuận tay, nhất là khi chúng có số lượng gần như vô tận và không biết sợ hãi là cái gì.

Thế nhưng không ai nguyện ý để chủng tộc của mình chỉ là pháo hôi và công cụ, từ thân Aye đã ngấm ngấm tẩm cho vong linh trí tuệ của ma quỷ, tuy chỉ có vong linh cấp bậc bạch ngân trở lên mới có cơ hội mở ra, nhưng những trí tuệ này cũng đã tạo thành các vong linh quân chủ đời đầu tiên, dưới tay họ, là vô tận thần dân, cũng tức vô tận chiến sĩ không sợ chết.

Đã chết còn không sợ, sao cam nô dịch?

Điều tất nhiên xảy đến, toàn bộ vong linh phản bội.

Đế quốc Ciro hiện nay là chứng cứ, vong linh giờ là một chủng tộc độc lập, thậm chí có nhiều pháp sư vì sợ hãi cái chết, vì cầu trường tồn đã chủ động chuyển đổi thành từ giả bất hủ, tạo nên hạch tâm của vong linh – vụ yêu.

Trật tự và hỗn loạn chưa bao giờ ngưng chiến, chết đi cũng không tránh thoát. Người tín ngưỡng chư thần trật tự, linh hồn họ sẽ quy về Heaven, cường giả ở nơi đó sẽ có cơ hội chuyển sinh thành thần sứ, thần quyền giả... tiếp tục nhiệm vụ chiến đấu của mình. Những người không có tín ngưỡng hoặc tín ngưỡng ác ma và tà thần, linh hồn sẽ theo Minh hà chảy xuống Abyss và địa ngục, tuy lúc đều có khả năng hoá thân thành ác ma hoặc ma quỷ tự bơi vào bờ.

Chiến tranh giữa Abyss và Heaven, cũng chính là chiến tranh giữa hai trận doanh, vẫn luôn là chiếc máy xay thịt chưa bao giờ nghỉ.

Đối với người chơi, đây không chỉ là lịch sử đã qua, đây còn là tương lai mà họ phải đối mặt.

Khi người lựa chọn một trận doanh, ‘thánh chiến’ cũng đã vấy lấy người, đến khi tận thế.

Hai đợt đầu của bảy lần hạo kiếp vẫn thuộc về phạm trù nội bộ nhân loại có thể giải quyết, tại lúc đó, một gã cấp bạch ngân đã có thể đảm nhiệm chủ lực. Nhưng sau đó, hạo kiếp thứ ba – vong linh thiên tai, hạo kiếp thứ tư – ác ma trở về, thánh chiến đã bước vào giai đoạn các chủng tộc hoàng kim trực tiếp tham chiến, ngay cả cường giả hoàng kim giai của nhân loại cũng chỉ có thể làm pháo hôi.

Đợt thứ năm và thứ sáu không nói, đợt thứ bảy, hai vị nữ thần phục sinh, đánh long trời lở đất, truyền kì đếm không hết, thánh giả không đáng tiền, bán thần cũng chỉ là pháo hôi hơi có giá một chút.

Lúc đó, chúng thần trực tiếp khai chiến dưới phạm thế, đại lục Nahri nát vụn, từng cái từng cái thông đạo đến thứ nguyên khác mở rộng, triệt để đem thế giới này tiến vào tận thế.

Còn việc có hạo kiếp thứ tám không? Thế giới đã vỡ thành hơn ba ngàn khối, cần thiết quan tâm sao???

Khó trách tất cả tiên tri đều điên cuồng, sau khi biết tương lai tận thế ấy, ta sao cam lòng...

Có thể, tại giây phút biết được ‘chân tướng’ đó, ta đã điên cuồng, điên cuồng đi tìm sức mạnh, điên cuồng sử dụng hệ thống đề thăng tự thân, đương nhiên, điên cuồng gia tăng tội nghiệt trên thân.

Theo nguyên tắc kẻ phạm tội tất nhận được thẩm phán, sợ rằng, kẻ đầu tiên phải cột vào cọc hoả hình chính là bản thân ta.

Cho dù vậy, ta cũng không định nguy biện, phạm tội là phạm tội, ta cũng không hối hận, nhất là khi... ta có vẻ đã tìm thấy phương hướng ngăn trở tất cả, còn đã làm rất nhiều chuẩn bị.

Lúc này, sau thời gian kiên nhẫn chờ đợi, mọi thứ cuối cùng cũng đến, đó chính là hạo kiếp đầu tiên ‘lời thề của ác ma’.

Sự kiện chính tuyến triển khai, tại nguyên bản ‘lịch sử’, đây cũng là lúc các người chơi tiến vào thế giới.

Mà nếu thật sự như từ ngữ quảng cáo dị thường đó: “Một thế giới chân thực đang chờ đợi, tương lai do chính người nắm giữ”, bảy lần hạo kiếp cũng có quả nừa do các tên người chơi thiên cận mà ngu xuẩn gây ra.

Kẻ mờ ra phong ấn của Abyss, để ác ma trở lại nhân gian, là một lũ người chơi lính đánh thuê bị tiền mờ mắt; đây dẫn nổ vong linh thiên tai, cũng là do tay một tên người chơi vong linh quân chủ châm lửa.

Những kẻ không chịu trách nhiệm, chỉ đuổi theo tiền vàng và trang bị, đem cư dân bản địa trở thành cái mỏ để bòn rút, để họ kiếp cứu từ nhất sinh biến thành thảm họa thập tử vô sinh... chính là một đám khách nhân từ dị thể giới.

Đương nhiên, người vì thể giới này bôn tẩu, chiến đấu, thậm chí chết đi chết lại, mất acc tiêu tán... cũng vẫn là một đám khách nhân từ dị thể giới.

Nhưng, đây là thể giới chân thực, không có những người chơi có thể nắm giữ tương lai. Kẻ duy nhất có thể nắm giữ, chỉ còn ta, một tên canh gác đến xương cũng tàn khuyết.

“Lời thề của ta, xoay chuyển nhân quả, cải biến vận mệnh, để chúng sinh an độ họa kiếp!”

Được rồi, tiết mục nói nhảm đã xong, chắc mọi người đã chán xem bối cảnh thiết định, nói chút tình hình thực tại đi.

Ta tự hỏi, làm cách nào vượt qua họa kiếp, câu trả lời đó là, tạm dừng cuộc chiến đã tuần hoàn vô số lần này lại.

“Thánh quang ư?”

Thánh quang là thứ chiếm cứ ba thành tín ngưỡng trở lên, nó, trở thành mục tiêu thí nghiệm đầu tiên của ta.

Tên thần Quang Minh ngu xuẩn đúng là đã làm được điều mình muốn, trở thành vị thần mạnh nhất, thế nhưng hấn lại do quá nhiều tín ngưỡng tràn vào, bị đồng hoá với tín ngưỡng, mất đi nhân cách, trở thành một tồn tại giống như khái niệm.

Khó lý giải? Cái này giống một đài máy tính già cỗi, định một lần tái tất cả số liệu trên mạng về, sau đó bộ xử lý trung tâm nổ, main cháy khét, hệ thống đưa vào đưa ra tê liệt, chỉ còn phần cứng không bị làm sao.

Tên thần Quang Minh đó chính là đài máy tính ấy, hấn giờ chỉ có thể duy trì tuần hoàn cơ bản nhất, tự chủ của hấn đã mất đi. Ngược lại, vì đồng hoá với khái niệm, hình thành cơ chế tự động, hấn lại trở nên càng mạnh.

Cùng tình cảnh còn có đại địa mẫu thần ‘vĩ đại’, nữ thần ma pháp ‘trí tuệ’, chúng thực sự mạnh đến không thể tưởng tượng, thế nhưng trừ thu nhận tín ngưỡng rồi cung cấp trả lại lực lượng cho tín đồ của mình, chúng không có chút suy nghĩ tự thân nào, thế nên cũng không có khả năng can thiệp phạm thế.

“Chỉ cần là con dân trật tự tín ngưỡng quang minh, sẽ có được quyền lợi sử dụng thánh quang.”

Giáo nghĩa của thánh quang nghe có vẻ rất cao lớn, thế nhưng đích thực thì nó là chứng minh quyền sử dụng đài cơ giới xử lý đó, hấn chỉ rõ rằng, muốn dùng thánh quang, trước thoả mãn hai điều kiện, một, là con dân trật tự, hai, tín ngưỡng thánh quang...

Ta đã làm thí nghiệm, đem một ác ma vút vào trong thân thể nhân loại, tẩy não hấn khiến hấn tín ngưỡng thánh quang, sau đó, hấn quả thực đã lừa được đài cơ giới kia, có thể dùng thánh quang...

Nhưng chỉ có thánh quang là không đủ.

Thánh quang là hạ cấp khái niệm của trật tự, hạch tâm của nó là ‘tịnh hoá’, cũng tức là đem tất cả sự vật án theo quy tắc bình thường. Vì vậy, những thứ phản quy tắc trời sinh tỷ như các vong linh phản lại quy tắc sinh tử, hay các ác ma trời sinh hỗn loạn luôn là tử địch của thánh quang.

Trên thực tế, thánh quang đúng là tử địch của tất cả các sinh mạng hỗn độn... Cho nên, nếu theo đuổi thánh quang rồi thực hiện chung sống hoà bình, chẳng khác nào mấy quốc gia tại thế giới trước ngoài mặt hoà bình nhưng vẫn phát triển vũ khí, dù sao kết quả đều là đem đối thủ diệt sạch.

Mà diệt sạch trận doanh là điều không thể nào, lịch sử đã chứng minh, mỗi lần phe nào giành được thắng lợi ngắn ngủi thì cũng chỉ dẫn đến lần sau báo thù và bán ngược càng hung mãnh.

Nếu không thể tiêu diệt, ắt phải chung sống... cùng mấy tên không biết đạo lý là gì như ác ma chung sống? Nếu nói ra, danh hiệu ‘tên vu yêu bị nước vào đầu’ của ta cũng trở thành danh xứng với thực.

“Chỉ cần một giới tuyến, một cái giới tuyến được mọi người cùng nhau thừa nhận là tốt rồi.”

Đây là cách nghĩ của ta lúc đó, sau đó ta lập tức nhớ tới các hiệp ước quốc tế ở thế giới trước, sau đó, nhớ tới sự nghiệp trước đây ta giành một đời để theo đuổi...

“Được rồi, dù sao giờ cũng bị vây ở thành Sulfur, quả thực nhàn rồi, thử đem ngựa chết làm ngựa sống xem sao.

Vì vậy, “keng keng keng” pháp viện hình thành, “keng keng keng” bốn sảnh thành lập, “keng keng keng” hệ thống tư pháp ra đời...

Cho nên, khi các bản bút kí ghi chép điều luật của ta không hiểu sao được căn nguyên trật tự thừa nhận, trở thành thần khí ‘nguyên sơ pháp điển’, luật pháp trở thành một khái niệm cùng cấp với thánh quang, kẻ không dám tin nhất, chính là ta.

Sau kinh ngạc, ta cuồng tiếu, cuồng hi không thể nén được... Sau đó, hết cười rồi đến khóc, khóc mệt lại bắt đầu cười, cười mệt lại đi khóc, cả ta cũng không nhớ mình điên cuồng và giằng co bao lâu...

“Cáp ha ha ha, hoá ra đơn giản như vậy, hơn ba trăm năm vậy mà không biết chia khoá vấn đề vẫn luôn ở bên ta.” Đó, là lần đầu tiên, sau vô số lần thất bại tuyệt vọng, ta nhìn đến ánh sáng của khả năng.

Hạch tâm của thánh quang là ‘tĩnh hoá’, đem tất cả sự vật trở về trật tự vốn có, hạch tâm luật pháp của ta lại là ‘bình đẳng’, mỗi sinh mạng đều có ý nghĩa và trật tự của chính mình, bản thân hỗn độn thực tế cũng là một loại trật tự vận vẹo, chỉ cần hai bên có thể định ra một giới tuyến, nước sông không phạm nước giếng, như vậy có thể sống chung.

Điều tuyến này chính là căn bản của sức mạnh pháp luật.

“Kẻ vượt qua ranh giới phải chịu trừng phạt, thậm chí tử vong, không quan tâm hấn có thân phận gì, không quan tâm sức mạnh của hấn cường đại thế nào, cũng không quan tâm hấn thuộc chủng tộc gì. Dưới cán cân luật pháp, chúng sinh bình đẳng.”

Sức mạnh luật pháp lúc đầu giống như luật pháp thời cận đại vậy, chủ yếu là máu tươi báo thù, rất thô ráp, hung ác khó thuần thục người thương thân. Một vong linh như ta chỉ cần sử dụng sẽ hại đến bản thân, may mắn ta là vụ yêu, mệnh hạn không sao thì không chết hẳn được, mà dù sao chết mấy lần cũng quen rồi... Khúc, nói chung, trải qua không ngừng bổ sung và hoàn thiện, pháp luật càng lúc càng hướng tới kì vọng của ta mà diễn hoá, trở thành ‘Bình đẳng pháp điển’ thực sự.

“Chỉ cần chấp pháp giả vứt bỏ thân phận cá nhân, quyết tâm chiến đấu vì công bình và chính nghĩa, sẽ có thể sử dụng sức mạnh luật pháp.”

Ta mô phỏng thánh quang giáo điều lập nên nguyên tắc, thế nhưng cụ li thực hiện nó rộng rãi, còn xa lắm.

Là một khái niệm tân sinh, sức mạnh luật pháp còn rất nhỏ yếu, cần phải có tín ngưỡng tưới tiêu trưởng thành, hiện tại, chỉ có nơi sức mạnh luật pháp dày đặc nhất – thành Sulfur, tại phạm vi tác dụng của thần khí ‘nguyên sơ pháp điển’, luật pháp của ta mới có khả năng đánh đồng cùng với thánh quang.

“Rốt cục không có thần của luật pháp mà, không sao, rồi sẽ có...”

Như những lời ta nói đùa với các thành quân, thần của pháp luật hay sức mạnh luật pháp được cả thế giới thừa nhận đều sẽ có, chỉ cần âm mưu... không, phải nói là kế hoạch của ta được thực hiện đúng hạn, cái gì cần có tự nhiên sẽ có.

“Thần pháp luật sẽ có, những kẻ sử dụng sức mạnh luật pháp sẽ trải rộng khắp thế giới, mỗi thành thị sẽ kiến lập hệ thống tư pháp công chính...”

...Tất cả sẽ có! Ta dùng mệnh hạn của ta để thế. (Dù giờ mệnh hạn không trong tay ta...)

Hiện tại, không chỉ một cá nhân như ta như con thiếu thân điên cuồng lao vào ngăn bánh xe lịch sử, lần này, chúng ta, tất cả những người tín ngưỡng luật pháp, sẽ trở thành những kẻ viết lên lịch sử!

Khi thăng đàn Adam hỏi ta, vì một mục tiêu hư vô phiêu miểu mà trả giá nhiều như vậy, có đáng sao? Câu trả lời của ta luôn ngàn lần như một:

“Đương nhiên đáng, dã tâm của ta là tinh thần đại hải, luật pháp của ta, sẽ có ngày vượt qua cái thánh quang nhàm chán kia.”

Không phải nghi ngờ, ta đứng là đang đào góc tường của thánh quang, ta hẳn nên vui mừng vì thần quang minh giờ chỉ là một bộ chế độ cơ giới xử lí, nếu không ta tất phải bị một ngón tay của hấn đè chết.

Còn hiện nay, đám thánh kị sĩ ngu học không biết gì vẫn cho rằng trật tự nhiều thêm một khái niệm hạ cấp. Chúng vì trận doanh trật tự ‘có vẻ’ cường đại hơn mà hớn ha hớn hở, thậm chí phái ra chuyên gia tới đây học tập...

Để ta đến cái góc nào đó cười một cái, nếu luật pháp thực sự thành chủ lưu của đại lục, nếu đâu đâu cũng kiến lập hệ thống tư pháp, vậy thì những lão đầu suốt ngày tụng niệm thánh quang còn có tất yếu tồn tại? Cái này chính là tự tìm đường chết trong truyền thuyết!

Điều này khiến ta nhớ tới thế giới kia, chính những giáo sĩ tốt nghiệp học viện thần học lại trở thành những người tiên phong sáng tạo nên khoa học cận đại, tìm ra chân lí đến chôn vùi hữu thần luận... Quả nhiên, lịch sử phát triển đều tương cận, người đào mộ đầu tiên lúc nào cũng là người mình nha.

Àn, đến lúc bọn họ thất nghiệp, vì hồi báo ta sẽ mở cửa cơ quan tư pháp, đề lên dịch vụ chuyển chức có thu phí, để thánh kị sĩ trở thành công chính kị sĩ, đem mục sư trở thành thẩm phán giả, thánh pháp sư biến thành pháp chú sử. Khắc, đảm bảo tiền vào như nước.

“Đại nhân, chuẩn bị sẵn sàng.”

Thanh âm của Eliza đánh gãy đồng liên tưởng càng ngày càng xa của ta.

Đây là đại sảnh lớn nhất của pháp viện, đồng thời cũng là đệ nhất pháp đình, nơi đây đủ sức dung nạp ngàn người, thế nhưng do phòng quá lớn, duy tu bảo trì đắt đỏ, ta không sử dụng nó mấy lần.

“Hiện tại, hãy đem sức mạnh luật pháp phơi bày thần tích trước mặt thế nhân, kể từ đó, lấy thành Sulfur làm bắt đầu, sức mạnh này sẽ khuếch trương đến từng góc ngách của thế giới...”

Giọng nói trầm thấp đang tự thuật, thế nhưng lại nhắc lên tầng tầng sóng gợn tại trong đại sảnh, cuối cùng hình thành sự cộng minh cổ phác dày nặng, hết như lời hồi âm của lịch sử, lại như một tương lai đã chú định.

Hiện tại, ta ngồi trên pháp đình, vị trí quan sát phía dưới lại không có ai. Tại phó thủ vị bên tay trái của ta là cường giả mạnh nhất của hệ thống tư pháp, Culler Dia; bên tay phải của ta, là tên Snowhoof đang xụ mặt lại, ừm, cũng là một tên cường giả truyền kì.

Còn Eliza lại đang cẩn cẩn thận thận đem một bản thư tịch ủa vàng dày cộp đem lên, một cuốn sách cũ đến nỗi cảm giác chỉ cần một cơn gió thổi qua tan thành bụi, nó, chính là thần khí tối cao – ‘nguyên sơ pháp điển’.

“Ông bạn già, từ khi nguoi trở thành thần khí, mãi đến bây giờ ta mới dùng đến nguoi.”

Ta vuốt nhẹ trang bìa quen thuộc, không khỏi dâng lên chút cảm thán, sau đó nhìn quanh bốn phía; Culler và Snowhoof gật gù đầu tỏ ý đã chuẩn bị chu toàn, thế là, ta mở miệng:

“Ta, quan toà tối cao, Vô Miên giả.”

“Ta, quan toà cấp một, Culler Dia.”

“Ta, quan toà cấp hai, Snowhoof Eta.”

“Tổ thành hội thẩm! Khai đình.”

Theo lời tuyên cáo của ta, ánh sáng luật pháp màu bạc rơi xuống như ánh sao, toàn bộ thế giới đều được bao phủ bởi ánh bạc chói lòa, một giây sau, chúng ta đã không còn ngồi trên pháp đình cũ nát nữa mà đang tại một mảnh hư vô không có gì.

“Culler.”

Từng nghiên cứu qua thần khí, đại pháp chú sử cấp thánh giả Culler Dia vuốt ve chòm râu dài mà hấn vẫn lấy làm ngạo, trầm giọng nói:

“Pháp đình tinh quang!!”

Cường giả truyền kì có linh hồn lạc ấn, khiến thế giới biết ánh sáng linh hồn của mình, tạo nên sự khác biệt với hoàng kim giai. Như vậy, nhân gian thánh giả có cái gì tạo khác biệt với các truyền kì bình thường?

“Là thế giới, tâm tượng thế giới, cường giả cấp thánh đem lý tưởng trong lòng hoá thành tâm tượng thế giới, hoàn toàn cải biến hiện thực xung quanh, tại trong thế giới do mình sáng tạo, hấn có thể phát huy thực lực gấp ba.”

Rất nhanh, dưới sự trợ giúp của thần khí, Culler hoàn thành tâm tượng thế giới của mình.

Đây là một cái pháp đình do ánh sao đan dệt thành, có vị trí quan toà, có vị trí bị cáo, có tất cả mọi thứ một pháp đình nên có. Tại pháp đình này, tất cả vũ lực đều không có hữu hiệu, tất cả lời nói dối đều không cách nào nói ra, thứ duy nhất có thể bầu vịu là sự thực và sự hiểu biết đối với pháp luật.

Lúc này, những vị trí quan sát trống rỗng đã ngồi đầy bóng người, họ là những anh hùng chuyển hoá làm anh linh được mời đến làm người quan sát lần thẩm phán này.

Bọn họ khác với các người quan sát phổ thông, họ sẽ lấy thứ đạo nghĩa được thể nhân ca tụng của chính mình là ra phán đoán, nếu thẩm phán bất công, họ sẽ ra tay kết thúc lần thẩm phán này, còn nếu là công bình, họ cũng sẽ không keo kiệt những tiếng vỗ tay tán thưởng.

“Đầu tiên, tôi thứ nhất: vượt ngục!”

“Rầm!” pháp chùy rơi xuống, vô số ánh sao sáng lên, vị trí bị cáo giờ đây tràn đầy hư ảnh, còn dưới thành Sulfur, tất cả những kẻ đào phạm đều lâm vào tình trạng ngốc trệ.

Nhục thân của bọn họ chỉ có thể trợn trắng hai mắt, tứ chi vô lực, hết như đã mất đi linh hồn, mà thực tế, linh hồn bọn họ đúng là đã bị dẫn đến pháp đình tràn ngập ánh sao trên hư không.

“Vì sao ta ở đây...”

“Nơi này là đâu?”

Đối mặt đám linh hồn ồn ào, ta gõ nhẹ pháp chùy.

“Pháp chú: Yên lặng!”

Sau đó, trên pháp đình chỉ có thanh âm niệm chú nho nhỏ của Snowhoof.

Tại trong pháp đình này, uy lực và tiêu hao của pháp chú thuật đều sẽ tăng rất nhiều, chỉ một cái pháp chú nho nhỏ như vậy, Snowhoof đã niệm mất gần ba mươi giây.

“Pháp chú: Kết tội”

Khi Snowhoof khởi động sức mạnh pháp chú, tất cả các linh hồn đều hiện lên ánh sáng hồng chói mắt, mà tại trên trán bọn họ đều hiện ra hư ảnh phơi bày tội trạng vừa làm, phơi bày bọn họ tập kích ngục tốt như thế nào, làm cách nào đào thoát, giết chết đội tuần tra chặn đường như thế nào, hành hung các thị dân vô tội như thế nào.

“Người vô tội bị chết tổng cộng 147 người, số thiệt hại tài sản dự 3,62 triệu đồng vàng.”

Những anh linh quan sát đã bắt đầu kêu gào, đối với những anh hùng xa xưa này, làm hại bình dân vô cố là không thể nào chấp nhận, không ít anh hùng còn theo thói quen dùng ngón tay cái trở xuống.

“Tử hình!!”

“Tử hình!!”

Sau đó, tất cả cảnh tượng đều chuyển đến màn sau cùng, đó là một tấm bia đá đặt trước cửa lớn ngục giam, phía trên ghi pháp điều do chính tay ta viết:

“Luật hình sự thành Sulfur điều thứ chín mươi bảy: Kẻ vượt ngục, treo cổ!”

“Rầm!”

Pháp chùy của ta cũng rơi xuống:

“1461 danh bị cáo vượt ngục, tội thành lập, pháp đình tuyên phán, tử hình! Treo cổ! Lập tức thi hành!”

Một giây sau, tất cả các linh hồn quay về thân thể, lúc bọn họ chảy rờn rờn mồ hôi cho rằng vừa rồi chỉ là cơn ác mộng, lại không phát hiện cổ mình càng ngày càng khó thở...

Tiếp theo, phần phạt mấy tiếng, đầu chúng đã bị sợi dây vô hình kéo lên, chỉ có thể tay chân khuơ khoắng loạn xạ.

Dù bọn họ điên cuồng cào cổ mình đến trầy da tróc thịt, vẫn không có cách nào chạm đến sợi dây vô hình kia, sau vài giây giằng dụa, hai chân hai tay thoát lực, hạ thông xuống.

Sau khi kết thúc phiên đầu tiên, ta hít sâu một hơi.

“Tử hình hoàn tất. Tội thứ hai! Phán thành!”

Trình tự vẫn y hệt như trước, chỉ khác bị cáo lần này là dư đảng của các nghị viên phản bội và những tên côn đồ lợi dụng hỗn loạn chạy ra lấy dính máu tươi...

“Tử hình!! Chém đầu!”

Sau khi pháp chùy rơi xuống, vài ngàn cái đầu tập thể rơi xuống đất, nhìn đến các ác đồ tập thể tử vong, có thị dân đã quỳ xuống cảm tạ thần tích.

“Tội thứ ba: tội phát động chiến tranh: xâm lược!”

Lần này, tầm nhìn không ngừng chuyển dời, cuối cùng đi tới nơi chiến trường phía xa tại sâu trong dãy núi Sulfur.

Song phương trên chiến trường tựa hồ đều không cảm nhận được tầm nhìn của pháp đình tinh quang dời đến, chỉ có Margareth và tên vua người thú ẩn ẩn cảm giác được, ngẩng đầu nhìn về bên này.

“Bán thần như Margareth cảm giác được rất bình thường, nhưng tên người thú kia... xem ra không phải thánh giai bình thường nha.”

Nhưng lúc này, tên đã lên dây, không thể không bắn.

“Ta nhắc nhở pháp đình, tội này hiện đã phát sinh, vụ xâm lược đang diễn ra, đề nghị lập tức phán quyết, giảm thiểu tổn thất!”

“Rầm” Culler đề nghị hợp lý, lại giảm được gánh nặng cho thần khí, ta sao có thể cự tuyệt.

“Đồng ý, giản dị trình tự, lập tức phán quyết!”

“Nơi này là phạm vi quân hạt của thành Sulfur, phe xâm lược, liên quân địa hạ thành, phe bị hại, thánh Sulfur, sự thực xâm lược được nhận định, án theo pháp điển...”

“Tử hình!”

“Tử hình!”

“Tử hình!”

Ba vị quan toà đều đưa ra một kết luận, vị trí quan sát càng hô to “Tử hình!”, phán quyết của hội thẩm được chấp hành, hiệu quả là...

Sau một khắc, không quân quân người thú cường đại hay kinh nghiệm dày dặn lão binh, tất cả đều bị dán lên tiêu kí của tội nhân, sau đó, lặng lẽ chảy ra máu tươi từ thất khiếu, lặng lẽ ngã trên mặt đất vong mạng. Trên không trung, rồng đỏ, rồng đen cũng trợn trắng hai mắt, trực tiếp rớt xuống đất tử vong.

Những chiến sĩ cường đại nói nhau chết đi trong quỹ dị, ngay cả Margareth trí tuệ cũng sửng sốt khi nhìn tình huống này.

Chiến trường vừa nãy còn đánh ngất trời, giờ khắc này im lặng như chết.

Trên đất, toàn bộ bị bao phủ bởi thi thể của kẻ xâm lược...

Lúc này, liên quân gần như toàn diệt, duy nhất ngoại lệ, có lẽ là long hậu đang bồi hồi chào liệng trên không trung.

Sau khi phát hiện tình huống không đúng, con rồng mạnh nhất địa hạ thế giới không có tí phong độ nào, trực tiếp vút bỏ chiến hữu, xoay người bỏ chạy.

Từ khi bắt đầu, ta cũng không đem cường giả bán thần như long hậu đưa vào phạm vi thẩm phán, thực lực của ả quá mạnh, lấy năng lực của Culler và gia tri của thần khí cũng không có cách thẩm phán năng, nếu cường hành làm vậy thậm chí có thể làm tâm tượng thế giới tan vỡ.

“Nếu ta ở trạng thái toàn thịnh...” ta lắc lắc đầu, gạt bỏ suy nghĩ này, cũng như Margareth nói, “Giả thiết là không có ý nghĩa, ‘nếu như’ chỉ là cái cớ để kẻ yếu tự an ủi”, tốt nhất vẫn nên đem sự chú ý quay về đi.

Trước mắt, thẩm phán đã kết thúc, các anh linh đã tán đi, ta lại phát hiện, tên Dath vốn đã chết đó lại đứng lên, đem ánh mắt trừng trừng nhìn ta.

Trong đôi mắt đã thú trần ngập cảm hận, ngọn lửa rực rỡ màu xanh lục đang hùng hực đốt.

“Quả nhiên là ác ma? Còn là quý tộc, xem ra không bắt được.”

Ta đã quen với ngọn lửa kia, đó là liệt diễm hỗn độn từ Abyss, chỉ có đại ác ma với huyết thống khá cao quý mới có thể nắm giữ.

Một giây sau, thân ảnh của Dath biến mất vô tung tại một mảnh khói đen, y như trong dự liệu.

Còn chúng ta đã giải thể tâm tượng thế giới, pháp đình đã đến giai đoạn cuối cùng.

“Đại nhân, ta có lẽ phải xin ngài nghỉ phép hai tháng rồi”, nói xong câu này, lão Culler vốn đã kiệt lực sa vào hôn mê.

“Khô cực.” để Snowhoof đem Culler an trí tốt, ta nhìn đến ‘nguyên sơ pháp điển’ đã cạn năng lượng trở thành một cuốn sách khô vàng không có ánh sáng. Xem ra, tiêu hao đến trình độ này, thời gian để thần khí nghỉ ngơi sẽ khá lâu.

Nhưng khi thấy nội thành đã dần khôi phục bình tĩnh phía bên ngoài, nghe thấy tiếng cảm tạ thần tích của người sống sót, ta biết, tất cả đều xứng đáng.

Sau cùng, ta nhẹ nhàng hạ pháp chùy.

“Thẩm phán kết thúc, hiện tại bế đình!”

Ps: Đây là đoạn thế giới quan tác giả viết lúc đầu sách nên có tình trạng sự kiện thì đúng nhưng trình tự thời gian không rõ ràng, thậm chí có cả bug. Thế nên đoạn dưới coi như xì poi trước, sắp xếp lại thứ tự sự kiện được nêu ra trong trang này.

1 – Asteria và Cynthia sáng tạo ra các sinh mệnh đầu tiên, đoạn đầu hoà bình, sau đó vì lý do nào đó đánh nhau. (Lưu ý, về sau Aye nói rằng mình từng sống trong giai đoạn hoà bình đầu tiên, đây là bug, vì bên trên nói đến khi chiến tranh son nhân thị tộc mới được thiên sứ tạo ra.)

2 – Hai nữ thần đánh nhau toi bồi, cùng lúc ngủ say, đem ‘thánh chiến’ lưu lại cho những vị thần và các sinh mệnh còn lại.

3 – Sáng tạo ra chủng tộc bạch ngân

4 – Son nhân thị tộc sa đoạ, hình thành ma quỷ

5 – Chủng tộc thủy ngân hình thành

6 – Nhân loại hình thành

7 – Thế giới vận vẹo, người chết trở về.

8 – Vong linh phản bội

9 – Nhân loại liên hợp với các chủng tộc khác đánh Troll, xoá bỏ nền thống trị của Troll, lập ra nền cộng hoà đầu tiên, cũng mở ra kỉ nguyên nhân loại

10 – Một nhân loại sáng tạo ra khái niệm thánh quang, sử dụng nó trở thành chân thần, tín ngưỡng thánh quang truyền bá rộng rãi trong nhân loại, sức mạnh tín ngưỡng khiến thần Quang Minh trở thành chủ thần đứng đầu phe trật tự

11 – Hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Bi ai của thánh kị sĩ

“Mười năm trước, khi còn ở học viện chiến sĩ cấp thấp, lúc ấy ta còn là một thằng nhóc chăm chỉ nỗ lực, còn là niềm kiêu ngạo của cha mẹ và thầy cô, là điển hình của ‘con nhà người ta’ trong miệng hàng xóm láng giềng”

“Mới mười tuổi, ta đã nắm giữ hơn mười chiến kĩ cơ sở, thành công tiến vào hắc thiết giai, được tôn vinh là sự kiêu hãnh của học viện, là anh hùng trong tương lai. Ta luôn luôn đi tản bộ trong ánh mắt ngưỡng mộ của các học muội đáng yêu, sau đó ‘không cẩn thận’ triển lộ tài năng...”

““Thiên tài của ban B? Hân à, giờ mới nắm giữ liên tục phản kích! Nỗ lực thêm mười năm chắc có lẽ đuổi kịp một nửa trình độ của ta hiện tại.”, ta thường thuận miệng bình luận những tên bọn đàn không có thiên phú khác, sau đó hưởng thụ ánh mắt mong mỏi và tán dương của các học muội đang vây quanh, ta cho rằng khoảng thời gian tốt đẹp đó sẽ kéo dài mãi mãi, đến tận khi ta lớn lên, trở thành đại anh hùng, cưới vợ bạch phú nữ(*), nghênh đón nhân sinh đình phong... cho đến một ngày...”

““Thiên phú thần thuật? Thông tri đặc tuyển từ học viện thánh quang? Trở thành một thánh kỵ sĩ quang vinh? Ta đi, ta đi!”

Ta của thời đó sớm đã thích hình tượng thánh kỵ sĩ lúc nào cũng sáng loè loè ánh kim, khi nhận được thông báo đặc tuyển, ta hớn hờ như điên, lại không thấy được thần sắc bất an của cha mẹ.

“Thánh kỵ sĩ quang vinh? Trên thực tế, đó là bắt đầu của một con ác mộng...”

“Tốt nghiệp tương đương với thất nghiệp? Sao có chuyện đó, ta chính là thiên tài mười năm mới gặp của học viện! Xem ta sử dụng thánh quang, xem ta xung phong vinh diệu!!!”

“Xin lỗi, chúng ta đều là những thánh chức giả thành kính, cần thiết những nhân tài biết truyền giáo giảng đạo chứ không phải những hung đồ chỉ biết đánh đánh giết giết, bộ môn của chúng ta có biên chế là mười hai người, giờ đã vượt biên chế thu nhận hai mươi bốn người, ai ai cũng tốt nghiệp từ học viện thánh kỵ sĩ mà ra, trên lý còn là tiền bối của người, vì sao phải nhường chỗ của mình cho người?”

“Ta... ta đi làm kẻ mạo hiểm tự do chắc cũng được đi!”

“Xin lỗi, làm một thánh chức giả nhận được thánh ân, người có nghĩa vụ lao động hồi báo sự bồi dưỡng của giáo hội đối với người, thánh đường thứ bảy đang thiếu một người tình nguyện chuyên tẩy rửa tế đàn và nhà vệ sinh... Có điều, người tình nguyện là không có tiền lương, nhưng không sao, giáo hội sẽ không quên hồi báo sự nỗ lực của người. Yên tâm đi, ba năm qua nhanh thôi.”

Ta giờ vẫn nhớ tới ánh mắt lão mục sư đó nhìn ta như thể đang nói: “Tiểu tử, mới tới sao? Lão phu lẫn lộn hai mươi năm, tóc cũng bạc trắng mới có chân chính thức. TỰ NGƯỜI, một tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng là gì, ở đó mà mơ đi.”

“Giờ... giờ ta đi làm kẻ mạo hiểm tự do, cuối cùng cũng được chứ!?”

Đương nhiên có thể, thế nhưng ta không ngờ, con ác mộng vẫn chưa kết thúc.

Ba năm sau, ta cuối cùng cũng trở thành kẻ mạo hiểm tự do.

Còn vì sao mất ba năm, bởi vì nếu người có gan để thánh đường đuổi giết, ba năm kia người không phục vụ theo nghĩa vụ cũng được...

Nhìn những học đệ học muội tại học viện chiến sĩ khi xưa giờ đây đã thành những tay già đời và các trung kiên của đội mạo hiểm, ta cảm thán đôi chút nhưng cũng không tức giận chút nào, ta có tự tin, dựa vào thực lực bạch ngân giai của ta, rất nhanh, ta sẽ lần nữa trở thành minh tinh trong mắt mọi người...

Mơ tưởng ngon lắm, hiện thực lại rất tàn khốc đánh ta một gậy.

“Không nhận? Vì sao, ta là thánh kỵ sĩ bạch ngân giai, ta nguyện ý trở thành một đội viên của một quân toàn thanh đồng giai như các người, đáng ra các người phải vui đến hồng rồi chứ? Chẳng lẽ... chẳng lẽ bởi vì ta là thánh kỵ sĩ?”

Tên đạo tặc đối diện gật đầu.

“Thánh kỵ sĩ nói nhảm nhiều, giới luật nhiều, người có thể chịu làm đội hữu với vong linh hay nửa ác ma không, người có thể giao tiếp với các tổ chức xám sao, người có thể cầm miệng lúc phân chia chiến lợi phẩm sao? Những kẻ mạo hiểm như chúng ta nhiều lúc sẽ phải tiếp những nhiệm vụ bẩn thỉu, người sẽ ngoan ngoãn làm mà không nói nhảm sao?”

Đương nhiên không! Giáo nghĩa thánh đường đã quy định, những vật bị mất phải quy về nguyên chủ, nếu không tìm được cũng phải đem đi quyên, làm sao có thể đem chiến lợi phẩm cho vào túi riêng, còn vong linh và ác ma, chúng là một đám hỗn độn tà ác! Ta cùng các người thế bất lưỡng lập!

Được rồi... không cùng ý tưởng thì không thể đi cùng đường, các người không nhận ta, vậy thì ta tự tổ đội...

Tổ đội vẫn tính thuận lợi, trong công hội mạo hiểm và quán rượu ngồi đầy thánh kỵ sĩ và mục sư không tìm được tổ chức, không lâu sau, tiểu đội ‘Ánh sáng đại địa’ của chúng ta ra đời, thuận lợi bước lên lữ trình.

Nhưng...

“Không được thu thù lao là sao? Nếu như vậy chẳng lẽ chịu chết đói.”

“Lúc người đi mạo hiểm chẳng lẽ thầy dạy không dạy người? Chúng ta là các kỵ sĩ phục vụ thánh quang và nhân dân, kẻ mạo hiểm thánh chức giả chỉ có thể mang tính chất là đi du lịch tích lũy kinh nghiệm, trợ giúp nhân dân khỏi con khốn nhiều là nghĩa vụ của chúng ta, làm sao có thể thu lấy thù lao?”

“Không thể kiếm tiền thì ta đi mạo hiểm làm cái lông, định chết đói cả lũ à?”

Vị tiền bối kia cười thần bí, hẳn quả thực có biện pháp, đây cũng là biện pháp cũ của các thánh kỵ sĩ đi mạo hiểm để tránh chết đói.

Hoá ra, chúng ta tuy không thể nhận thù lao, thế nhưng có thể nhận quyền hiến. Khi đem quyền hiến cho thánh đường, chúng ta có thể lưu một phần ba làm hồi báo của mình, nhưng...

“Nếu đã là quyền hiến, tự nhiên không thể ngại nhiều ngại ít, cơ mà diệt sạch cả một quần Orge mới cho một miếng tiền đồng, chỉ đủ mua hai cái bánh mì đen, còn chả đủ tiền thuốc. Đúng rồi, trước còn phải nộp hai phần ba cho giáo hội...”

“Như thế còn tốt, người còn chưa gặp mấy cái uỷ thác của bọn địa tinh, đó mới thực sự là đòi mạng!”

“Àn?”

“Quyền hiến đã không ngại nhiều ít, tất nhiên càng không kể người ta quyền hiến cái gì... nếu như gặp một tên địa tinh hẹp hòi, không quyền là chuyện tốt, có khi hắn còn quyền cho người một khối đá nửa tấn, khiến người phải đập làm ba đem hai khối cho nhà thờ... Làm tiền bối, ta nhắc người, nếu người thấy những địa tinh đó quyền mấy đồ gia dụng cơ giới có vẻ không tồi, tốt nhất thì dù có phản lại giáo nghĩa cũng phải ném thật nhanh, mấy thứ đó đều là mấy thứ bọn hắn biết có thể nổ, dùng người làm thí nghiệm, thậm chí dứt khoát là tạc đạn, vẫn dùng người làm thí nghiệm.”

“Đúng rồi, còn cẩn thận Murlock(**). Lần trước ta giúp Murlock thanh lý đường bờ biển, đám đó liền cúng một đồng cá bunn, mẹ kiếp, trời thì nóng, mới đi được nửa đường cá bắt đầu ôi, cái mùi đó cách mười dặm cũng ngửi thấy... hại ta phải ngồi dưới thác ba ngày, ta giờ vẫn nhớ ánh mắt của vị muối muối mục sư nhìn ta khi ta cầm cá tới, ánh mắt đó như thể nhìn thấy một thứ cực kì bẩn thỉu vậy.”

Một mục sư đồng bạn bỏ sung, nghe có vẻ giống câu chuyện cười nhưng ta lại sắp khóc đến nơi...

“Còn lũ người dê, quả là một đám lừa đảo, biết chúng quyền cái gì không? Lông cừu, lại còn đếm từng sợi một!! Người thử tưởng tượng cảm giác khi nắm một nắm lông cừu, đi được vài bước lại phải đếm một lần, miễn cho rút mất mấy sợi, không cách nào nộp lên trên...”

“Còn có mấy thánh kỵ sĩ cũng thế, mọi người đều nghèo mạt rệp, thế nhưng cũng không đến nỗi lừa lẫn nhau đi, lần nọ ta gặp một tên...”

Rất nhanh, lời thỉnh giáo của ta diễn biến thành đại hội oán thán, còn ta, càng tuyệt vọng với tương lai của thánh kỵ sĩ.

“... Chỉ ít, thánh kỵ sĩ sáng loè loè thế này, hẳn sẽ rất có duyên với phụ nữ!!”

Rất nhanh, hiện thực lại đập ta một gậy...

“Người có nhà sao? Có toạ kỵ sao? Có tích trữ sao?”

Ta sống trong kí túc xá, chỗ đó toàn lũ nam nhân thôi, tất nhiên không thể dùng để kết hôn. Giáo hội đúng là có cho toạ kỵ, thế nhưng ta sao đủ sức nuôi chiến mã, phải gửi ở chỗ giáo hội, hiếm hoi lắm mới có cơ hội cưỡi, khi đó chắc đang dịp chiến tranh, rom có nhà nước lo... còn tích trữ... ha ha, muối muối, sống tốt nha, muối muối, sau lại gặp!

Sau vài lần bị đá kích, cuối cùng ta cũng gặp một người con gái thanh thuần đáng yêu, nàng không quan tâm điều kiện kém cỏi của ta, nguyện ý cùng ta nói chuyện tình yêu!

“Ôi, nàng thật mỹ lệ, nàng thật lương thiện, nàng, là nữ thần của cuộc đời ta!”

Nhưng thật kì quái, chúng ta yêu nhau nhiều nhất cũng chỉ là nắm tay, đi dạo cùng nhau, tiến tới một bước thì thế nào nàng cũng từ chối.

Lúc đầu, ta rất thất vọng, nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nại, dù sao trong mắt ta nàng thuần khiết như vậy... qua năm năm, ta đã sắp ba mươi, không cách nào nhìn nổi nữa, ta đành lấy hết dũng khí ra hỏi.

“À? Thánh kỵ sĩ không phải kỵ sĩ của thần minh ư, không phải thù giới cả đời sao?”

“Con mẹ nó! Chúng ta là thánh kỵ sĩ, đều phải hoà thượng (một số vũ tăng đặt ra lời thề cả đời tránh xa nữ sắc)!”

Ta rất kiên nhẫn, tiêu tốn rất nhiều tinh lực mới khiến nàng hiểu sự khác nhau giữa thanh vũ tăng và thánh kỵ sĩ, thế nhưng sau đó lời của nàng làm con tim ta vỡ nát.

“Gì kia... Xin lỗi, ta muốn một tình yêu tinh thần thuần túy mới tìm người, gì kia... ta không thể đáp ứng người, về sau chúng ta vẫn là bạn được không?”

“Bạn? Con mẹ nó! Lộn lộn cái bần!! Ta sắp ba mươi rồi còn đi tìm bạn? Các đồng học của ta hồi nhỏ đều sắp có đứa thứ mười hai rồi.”

Buổi tối hôm đó, tại căn phòng kí túc xá, ta khóc đến không biết trời đầu đất đâu. Các anh em đồng liêu vây xung quanh ta, lặng lẽ cho ta lời an ủi.

“Biết kỵ sĩ Airoux chứ? Tên thiên tài thành Lucca ấy!”

Ta nhớ tới tên nhân sinh người thắng đó, bạn gái hắn, vừa xinh đẹp, vừa giàu có.

“Nói đến hắn làm gì? Chê ta chưa đủ buồn sao.”

“Hắn đoạ lạc rồi, đã chuyển hoá thành hắc kị sĩ, đứa bạch phủ nữ kia của hắn thực chất là một ác ma, chính vì muốn hắn đoạ lạc nên mới đến kề cận hắn...”

“Đây là người thứ mấy rồi? Trước đó giáo hội cũng đã hoài nghi, vì sao một cô gái tốt như vậy lại đến tìm thánh kị sĩ, sau đó họ cũng cảnh cáo đến hắn, thế nhưng hắn không tin, không, cũng có thể hắn đã biết, thế nhưng chỉ là cố dối mình gạt người, muốn hưởng thụ nhân sinh tốt đẹp nhiều một chút đi.”

“Aizz, mọi người đều đã tê dại, chính mình tìm nữ nhân trăm phần trăm bị từ chối, nữ nhân tìm đến mình cơ bản đều có vấn đề, giáo nghĩa thánh đường còn cấm mọi người tiêu tiền đi giải quyết vấn đề sinh lý, thậm chí tự mình giải quyết cũng là hành vi tà ác bị cấm...”

“Chúng ta là người, không phải súc sinh! Hai ngày trước, luyện tình của hai tên thánh kị sĩ ở Tây Sơn bị phát giác, cả hai bị trục xuất giáo hội, bọn họ đều từng là chiến hữu của ta, ta còn đi tiễn bọn họ, chẳng qua, xem bộ dáng bọn họ ngược lại còn đang cao hứng vì sau này có thể sống chung một chỗ... thế nhưng cả hai bọn họ đều là đàn ông, vốn con mẹ nó đều thích nữ nhân! Kim nén lâu ngày cuối cùng mới ra chuyện! Người xem, trong giáo hội cơ hữu càng ngày càng nhiều!”

“Kỳ thực, ta bắt đầu cảm thấy đàn ông có vẻ cũng không phải không thể chấp nhận...”

“Ta cũng thế, nếu không chúng ta thử xem...”

Từ sau hôm đó, đột nhiên xuất hiện rất nhiều ‘tình lữ’, ta cũng triệt để mất hi vọng, chỉ sống như một xác chết di động...

“Muốn thoát ly giáo hội? Không làm thánh kị sĩ nữa? Người, thứ nhất, không có kỹ năng làm ăn gì, thứ hai, tuổi cũng đã lớn, quay đầu tưởng dễ vậy sao, thứ nghề nghiệp duy nhất có thể chuyển chức nhanh gọn là hắc kị sĩ, người xác định muốn thử?”

Ta đã tuyệt vọng, thế nên dù bị cấp trên cắt cử đến địa hạ thành ta cũng chẳng buồn cự tuyệt, dù sao nguy hiểm ở đó tính là gì, có nguy hiểm bằng một đồng ‘tình lữ’ ngay bên cạnh sao?

Thế nhưng, ở đây, cơ hội chuyển mình đột nhiên xuất hiện.

“Học viện pháp luật Nam Tường? Chiêu thu đệ tử ngắn hạn, đảm bảo việc làm? Miễn phí thu thánh kị sĩ! Đây là thật???”

“Thử đi, dù sao cũng không còn gì để mất!”

Ta ôm tâm lý may mắn vào học viện, dù sao tuổi đã lớn, học cũng chậm.

Nhưng rất nhanh, ta phát hiện bọn họ dạy về sức mạnh luật pháp cũng không khác thánh quang lắm, ánh sáng luật pháp màu bạc với thánh quang đều là hạ cấp khái niệm của căn nguyên trật tự, rất nhiều kỹ năng và kỹ xảo có chỗ tương đồng, chuyển đổi rất nhanh.

Bọn họ thật sự bao công việc!! Không, không phải bao công việc, thậm chí mấy lão gia hoá như ta còn chưa tốt nghiệp đã được mười mấy đơn vị tranh đoạt.

“Quan trị an, cảnh sát, quan toà... các loại nhân sĩ tư pháp, tất cả đều là các nhân sĩ thượng tầng xã hội nha! Một gia hoá tưởng vô dụng như ta vậy mà cuối cùng cũng có ngày đợi được mùa xuân!”

“Chúng ta không có giáo hội phiền toái, cũng không có thần minh yêu cầu phục vụ. Thứ chúng ta tin ngưỡng là pháp điển, thứ bảo vệ là công chính và chính nghĩa, nhưng chúng ta cũng là người, cũng cần ăn cơm. Những học viên xuất thân từ học viện Nam Tường này đều là nhân tài chuyên đối phó tội phạm và ác đồ, coi như không làm nhân viên công chức, cũng có thể làm các việc liên quan đến bảo an. Nhất là, chúng ta cũng thuộc về trận doanh trật tự, công chính kị sĩ không bao giờ phạm tội, luôn giữ lời thề và bí mật, chắc chắn được cổ chủ tín nhiệm sâu sắc, thăng chức không khác gì ngồi hoà tiền.”

Đó là những gì thầy giáo nói trên bục, một kẻ từng kinh lịch nhiều như ta cảm thấy rất không đáng tin.

“Nhưng về sau, tất cả đều cái biến!! Đúng như vị thầy giáo đó nói, sau khi tốt nghiệp, ta nhậm chức tại một thương hội lớn, mỗi tháng chỉ cần đi làm hai mươi ngày, đuổi đi mấy tên yếu ớt đến gây sự, duy hộ trị an, việc nhẹ hều mà tiền lương lên đến một vạn đồng vàng, một vạn!!! Gấp hai trăm lần thánh kị sĩ! Đã thế còn không cần ăn rừng ngủ bụi, không cần mạo hiểm sinh mạng!!!”

“Gi cơ, người nói thánh kị sĩ cũng làm được, ngu, thánh kị sĩ là kị sĩ phục vụ thần minh, làm sao có thể tiếp nhận công việc thuê mướn.”

“Rất nhanh, ta để dành đủ tiền mua nhà, sau đó tìm đến cô nương mà ta yêu! Sau đó còn mua một con tiểu long mã có huyết mạch của rồng đỏ, ngày đi ngàn dặm, lại biết cả phun lửa, ta cuối cùng trở thành một kị sĩ chân chính, không phải một bộ binh suốt ngày phải đem toạ kị gửi chỗ giáo hội.”

“Thời gian trước, ta đem tin tức nói cho các bạn ta, họ đều chạy tới cả, giờ cũng tốt nghiệp hết rồi. Người làm quan thủ vệ, người làm thành quản, người làm đại pháp quan, cả hai tên cơ hữu kia cũng tới, sau khi kiểm tiền xong đều trở thành ông chủ, lấy vợ, sinh con, rồi xa cầm luyện...”

“Các anh em thánh kị sĩ, đến làm công chính kị sĩ đi, không chỉ hoàn mỹ chuyển chức, bảo lưu toàn bộ thực lực, mọi người vẫn vì trật tự mà chiến như cũ, giáo hội hẳn cũng sẽ rất vui mừng khi thấy các người làm như vậy, dù sao họ khỏi phải nuôi các người nên cũng bớt được không ít tiền.”

“Học tập trật tự nhà ai cường? Đi đến Sulfur tìm Nam Tường! Trước học kỹ thuật sau giao học phí, kẻ biết sử dụng thánh quang miễn thử trực tiếp nhập học. Sau khi tốt nghiệp, tiền công tháng thứ nhất coi như bù học phí. Thứ học một tháng không thu đồng phí dụng nào. Khẩu hiệu của Nam Tường là: nỗ lực học tập, nỗ lực công tác, thăng chức tăng lương tới cùng lúc, nghe cười bạch phủ nữ! Mẹ ơi... không cần lo ta không tìm được việc, ta cũng có thể làm ông chủ lớn!!!”

“Đây chỉ là khẩu hiệu tuyên truyền? Người vẫn lo mình không tìm được việc? Để ta giúp người tính, mỗi thành thị đều cần cảnh sát, quan trị an... mỗi xí nghiệp đều cần nhân viên bảo an, mỗi chính phủ đều cần hệ thống tư pháp, đây là cơ hội việc làm lớn chừng nào? Người, là tiên phong của pháp luật, sừng nhĩ của thời đại, vậy còn lo không tìm được việc? Đến Nam Tường đi! Tốt nghiệp học viện thánh đường ngang với thất nghiệp, ở Nam Tường, chưa tốt nghiệp đã có việc!”

Toàn bộ phần trên là nội dung một tờ truyền đơn.

Bên trên còn đề lạc khoản của tôi cao chấp pháp giả thành Sulfur, Vô Miên giả...

“Này, này, người làm quá mức rồi, nghe nói lão Bill nhìn tờ truyền đơn này, suýt nữa học máu chết tươi!!”

Ừ đúng ừ đúng, ta đang đào góc tường của giáo hội, còn là đào công khai.

Hắn đương nhiên sẽ thổ huyết, lời trên truyền đơn dù chỉ là lời tuyên truyền, thế nhưng tất cả sự kiện lại là chân thực đáng tin, đã thế còn đánh trúng chỗ đau của toàn bộ thánh chức giả.

Dù sao, ta cũng từng làm thánh kị sĩ, không ít việc trong truyền đơn đều có nguyên hình là người thật việc thật... một con buồn đau không hiểu sao cộng minh với ta, khiến ta không thể niệm thầm liên tục: “May mắn, may mắn, ta đã không còn làm thánh kị sĩ xui xẻo.”

Hiện tại, đối với câu chất vấn ta có quá phận hay không của Adam, ta cười đáp:

“Có gì quá phận? Lúc ta đem truyền đơn đến chỗ thành quán, các nàng không phải cao hứng đến hồng rồi sao?”

Các nàng đương nhiên vui mừng, trước đó thành quán vẫn luôn không được gộp triệt để vào hệ thống tư pháp, hiện tại, cho phép các nàng tìm hiểu tu luyện sức mạnh luật pháp, chẳng khác nào hệ thống tư pháp quyết định thu nhận các nàng.

Đội thành quán đã dùng máu tươi và nỗ lực để chứng minh mình, ta nếu vẫn đem họ vứt ngoài cửa, cũng quá không thông nhân tình.

“Người khiến toàn bộ đám thánh kị sĩ thành quán biến thành đoàn công chính kị sĩ? Tin tức này chắc chưa nói cho lão Bill đi, ta sợ hắn không kiên trì được.”

“Ta nói, còn sai người báo tin cơ!!!”

“Đại nhân!! Ngài lại thổ huyết! Đây là lần thứ hai mươi trong tháng rồi! Trời muốn mưa, mẹ muốn lấy chồng, quán cũng không được (***). Chúng ta tốt nhất nên trở lại mặt đất thôi.”

“Đại chủ giáo, không tốt. Rất nhiều thánh kị sĩ và mục sư nhìn thấy truyền đơn đều nói muốn đi học viện Nam Tường, chúng ta không ngăn nổi!”

Thánh quang đại chủ giáo Bill tiếp tục thổ huyết...

Nghe Eliza báo tin đại chủ giáo kh nghe tin thành quán cải tin, lúc đầu kinh ngạc, sau đó trực tiếp thổ huyết, sau cùng còn diễn xuất một hồi kịch thật náo nhiệt, ta cười cực kì đắc ý.

“Chết chưa, ai bảo tiểu tử như ngươi lúc ra chuyện bo bo bảo lưu thực lực, lại còn nhân lúc người dân hốt hoảng sau chiến tranh mà truyền giáo. Hồ không ăn thịt ngươi lại tưởng ta là mèo bệnh, hừ, đáng đời!”

(*) bạch phú mĩ: gái trắng – giàu – xinh

(**) Murlock: chủng tộc nhân hình lưỡng cư, nửa người nửa cá(cóc).

(***) Câu cách ngôn xuất phát từ một chuyện cũ: Trước đây có một người mẹ có một đứa con trai không may mất chồng. Sau đó, nàng thủ tiết nuôi con trai khôn lớn. Đến khi thấy con mình đủ lông đủ cánh, người mẹ cảm thấy cô đơn, đúng lúc này người mẹ và một người đàn ông (hình như cũng mất vợ, không nhớ lắm) gặp nhau, sau đó định tái giá. Thế nhưng người con nhất quyết không đồng ý, việc này đưa lên tận cửa quan, quan phủ đau đầu, phán bừa nếu mai trời nắng thì người con thắng, trời mưa thì người mẹ thắng. Sau hôm đó trời mưa rào tầm tã... Câu này ám chỉ cái gì đến rồi sẽ phải đến, không phải cứ muốn là được.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vô Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Cân bằng yếu ớt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thời gian thấm thoát thoi đưa, năm tháng trôi như cánh én lượn chân trời... Được rồi, ta chỉ muốn vãn về chút, trên thực sự mới có hai ngày, thành Sulfur cũng dần khôi phục sự bình tĩnh.

Ngày đó, khi tất cả các đào phạm và những tên ác đồ nhân hỗn loạn chạy ra làm càn đều bị xử quyết, kẻ bị sợi thừng vô hình treo giữa không trung, kẻ nháy mắt đầu rơi xuống đất; những tên may mắn chưa chạm đến ranh giới cũng cảm thấy đoạn đầu dài vô hình đã ở ngay trước mắt, lập tức dừng lại bước chân tội lỗi của mình.

Rối loạn không tiếp tục được bao lâu, sau khi ngoại địch bị quét sạch, bốn sảnh một viện gấp rút phái ra nhân thủ tới duy trì trật tự, rất nhanh, thành Sulfur khôi phục phần nào đáng vẻ trước đây.

Cũng ngày đó, một con rồng đỏ khổng lồ, mang trên mình vô số vết thương còn đang vung vãi máu xuống mặt đất, bay qua gần nửa toà thành, rơi ầm ầm xuống khu vực thánh đường. Sau khi người ta biết thủ hộ thần của thành Sulfur – Aainmethus bị thương nặng đến mức cần tới hơn trăm gã thánh kỵ sĩ và mục sư đồng thời chữa trị, lời đồn ba cự đầu bó tay bằng quan đê bài trừ dị ki không công mà phá.

Ngược lại, dưới sự khống chế của một số người có ‘tâm’, việc ba cự đầu đại chiến hai bá chủ, Aainmethus cũng vì vậy mà trọng thương, bắt đầu truyền khắp phổ lớn ngõ nhỏ.

Đương nhiên, sự tình nào có liên quan đến hoà nguyên tố thần chắc chắn sẽ không lộ ra, lí do của cuộc chiến mặt ngoài vẫn là chủ đề thường thấy ở địa hạ thế giới – công thành chiếm đất.

Cả toà thành suýt chút diệt vong, phải dựa vào sự liều mạng của các ‘thủ hộ giả’ mới vượt qua con sóng dữ, mỗi người dân đều chìm trong vui mừng, đau xót và cảm ân... Họ biết mình có ngoại địch cường đại, cũng biết thủ hộ giả của mình mạnh mẽ không kém. Vì vậy, sau tuần lễ đầy tai nạn này, cả toà thành thị với vô số chủng tộc lại càng thêm đoàn kết.

Nếu cố soi mói ra điểm khác biệt, có lẽ chỉ có việc cà chua trứng thối ngoài chợ bán hết sạch...

Sau khi việc phản bội của nghị hội bị vạch trần, bằng chứng minh xác chính là những tên nghị viên bị rớt đầu hôm trước, hiện tại, cửa lớn của đại sảnh nghị hội đã trát đầy cà chua với trứng thối, tất cả cửa sổ cũng bị đập nát.

Mấy nghị viên có chút danh tiếng khi ra ngoài, nếu không muốn lúc đi một thân sạch sẽ, lúc về toàn thân năm màu sáu sắc, tốt nhất nên mang theo vài cái bảo tiêu, vác theo cái cánh cửa chặn hoà lực.

Trong đợt hạo kiếp này, số lượng thương vong lên đến hơn ba trăm, nhưng người chết dù sao cũng đã chết, hung thủ cũng đã bị tru diệt, người bị hại và gia thuộc cũng có mục tiêu phát tiết oán khí, quảy bán trái cây ung trước cửa nghị hội cũng cháy hàng, xã hội hài hoà tốt đẹp, đáng chúc mừng, đáng chúc mừng...

Thậm chí, có vài thương nhân nhanh nhạy nhìn ra cơ hội buôn bán trong dịp này...

“Ngài còn dùng loại cà chua trứng thối nguyên thủy này sao, quá lỗi thời. Lựu đạn khí thối, sản phẩm luyện kim thuật của Gnome(*), một viên ba đồng vàng, mùi thối nồng nặc, hồi lâu không tiêu tan, còn có cả lựu đạn thuốc màu, một viên hai đồng vàng, mười ba loại màu sắc tùy khách tuyển chọn, khi mua tặng kèm một tờ danh sách màu, một bộ tập tô, còn đưa tặng thêm một con gà con làm bằng cơ giới học của Gnome! Khác với địa tinh, cơ giới học của Gnome chúng ta hoàn toàn đáng tin cậy, chắc chắn không nổ tung, tuyệt đối không nổ tung!”

“Lựu đạn khói của địa tinh! Tạc đạn địa tinh số một, số hai đến số bảy, uy lực bảo chứng, chỉ nổ thương không nổ chết, sản phẩm tất yếu khi báo thù rửa hận, nhất là, giá cả tiện nghi!! Chỉ bằng một nửa mấy cái đồ chơi của tên Gnome éo lá! Một đồng vàng một viên!”

“Đù, Rowe Golden Coin ở thăm phán sảnh, ta nhìn ngươi lâu lắm rồi! Ngươi có thể máng ta, thế nhưng không thể làm nhục kết tinh trí tuệ của tộc Gnome chúng ta!”

“Tên éo là Millhous Wannadie-er Storm, là các ngươi mở miệng nằng người trước. Gnome các ngươi có mặt mũi chỉ trích cơ giới học của địa tinh chúng ta? Đùng, đồ vật của các ngươi sẽ không phát nổ, thế nhưng những hiệu quả ngoài ý muốn lung ta lung tung còn đáng sợ hơn phát nổ, ngươi dám vỗ ngực mà thề mình chưa bị dụng cụ truyền tống ném lên giữa không trung, không bị lưới điện giật gần chết, không bị xạ tuyến tử vong đem chính mình hoá thành tí hon? Cơ giới học của Gnome các ngươi hết như họ của ngươi, Wannadie-er Storm, lũ chuyên đi tìm chết!”

“Họ ta là Manadire Storm, Manadire Storm!!” (**)

Nghe mắng, tên Gnome với hình thể trẻ con bắt đầu phát cuồng.

“Ném thử cái này cho ta!!!”, hần lấy ra một thứ đồ chơi giống như một loại cơ giới đạo cụ có hình dạng giống khẩu súng, hướng nòng về phía Rowe, sau đó....

“Chíp chíp, chíp chíp chíp!”, tại chỗ của tên Gnome vừa nảy xuất hiện một chú gà con, ngoài ra còn dụng cụ hoá gà rơi bên cạnh....

“Ha ha ha! Ta đã nói đồ chơi của đám Gnome các ngươi đều không đáng tin!” Rowe chỉ vào con gà con cuồng tiếu, sau đó hần còn lấy ra ba quả cầu nhỏ màu bạc chơi tung hứng.

Tay không nghịch lựu đạn, mặt không chút sợ hãi, tay không chút run rẩy, Rowe phoi bầy trước mặt mọi người dùng khí đặc hữu của địa tinh.

“Xem! Xem kĩ tích cơ giới học của địa tinh chúng ta! Chúng ta không phủ nhận đồ chúng ta làm có tính không đoán trước được, nhưng chỉ cần chúng ta bỏ công sức đòi hỏi nghiên cứu, một đời truyền một đời, cơ giới học của địa tinh tuyệt đối sẽ càng ngày càng tiến tiến! Cho dù ông ta, cha ta đều chết vì tai nạn, ta cũng sẽ tiếp tục làm, cho dù ta thất bại, con ta, cháu ta cũng sẽ tiếp tục nỗ lực!!”

Rowe ngẩng đầu ưỡn ngực cao giọng tuyên bố, cứ như thể chuẩn bị hi sinh, mặc kệ con gà con vẫn mổ chân hần từ nảy đến giờ.

Tinh thần xả thân vì cơ giới học của các địa tinh ngoài ý muốn chiếm được sự kinh hô và tiếng vỗ tay của người xem.

“Nói hay lắm!”, thậm chí có người còn chuẩn bị tiến lên mua một ít cơ giới sản phẩm của Rowe. Nhưng đúng lúc đó, Rowe tiếp tục nói:

“Khi ông ta chết mới tạc một cái hồ bán kính mười ba mét, khi cha ta chết cái hồ có bán kính ba mươi mét, khi ta chết, nhất định phải tạc một cái hồ to đến trăm mét! Dòng họ Golden Coin chúng ta nhất định phải nghiên cứu ra loại lựu đạn có thể tạc cả thành trì!!!”

Được rồi, tên địa tinh vì quá hưng phấn mà lộ nguyên hình lập tức dọa lui tất cả mọi người, cũng may, họ đã lui...

“A, miếng đồng vụn vụn này là cái gì?”, những cú mổ liên tục của gà con cuối cùng gây ra sự chú ý của Rowe, sau đó hắn nhìn đến miếng đồng rơi ra từ túi áo mình, ánh mắt lộ ra chút tò mò, tiếp đó trán bắt đầu vã mồ hôi...

“Đệt, chột bảo hiểm a!!!”

“Đùng!” “Đùng!” “Đùng!”

“Đây... đây chỉ là một thất bại nhỏ, ta sẽ không buông tha! Ta... ta sẽ còn trở về, I will be back!!!”

Sau khi triển lộ dừng khí không màng sinh tử, Rowe tiếp tục phơi bày cách thức tự đi tìm chết ngày thường của địa tinh.

Lúc này, ba tiếng nổ đã đem vị thương nhân bán dụng cụ cơ giới bay lên trời... thế nhưng nghe tiếng hét đầy đồng dặc đó, tất cả có vẻ mới chỉ là bắt đầu...

Sau lưng đám người, ta tận mắt nhìn màn náo kịch này, sau đó, quay đầu nói với Eliza:

“Hiện tại tình huống trong thành bất ổn, không phải lúc để họ làm cản. Viết cho ta tờ lệnh của viện trưởng pháp viện và viện trưởng viện hành chính: Tháng sau là tháng phòng thủ cơ giới học, huy động thẩm phán sảnh và thành quân đi, tìm chút lí do đem những tên lùn hay gây chuyện này ném vào trại giam một tháng.”

“Chỉ cần là đại sư cơ giới học, cứ tìm thấy là bắt, tuyệt đối không sai. Bắt sai rồi thì sao? Ta tự thân đi xin lỗi là được rồi chứ? Yên tâm đi, giống nhưng không có thằng đàn ông nào không dẽ, thế giới này cũng không có tên địa tinh nào không nổ tung, không có tên Gnome nào không tự tìm đường chết.”

“À, anh em nhà Belha còn ở trại giam chứ?”

“Còn tại, thời hạn giam giữ của chúng chỉ còn ba ngày.”

Được đến đáp án, ta thoả mãn gật đầu.

“Ngày mai đem chút linh kiện cơ giới cho bọn hắn, như vậy, bọn họ chắc chắn sẽ không nhịn được đem phòng giam nổ tung, thế là chúng ta lại có lí do đem bọn chúng nhốt thêm tháng nữa. Hai tên đầu não gây nổ của thánh Sulfur không làm cản ở bên ngoài, những tên chơi cơ giới học phiền toái không có người lãnh đạo, tháng phòng thủ sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Nói xong, ta quay đầu rồi đi, phủ thành chủ cách đây không xa, thế nhưng khi nhìn thấy tên Manadire Storm cháy khét nằm trên đất, ta lại dừng lại.

“Suýt quên, sau khi Wannadie-er Storm thoát khỏi tình trạng ‘gà nướng’, nói cho hắn và Rowe, ‘Tiền công hai tháng tiếp theo của các ngươi bị cắt, ta không quan tâm các ngươi làm cản thế nào, nhưng lần sau còn lộ ra mình là thành viên của pháp viện, làm bại hoại thanh danh của pháp viện, ta sẽ...”

Nói đến đây, ta nghẹn không biết nói gì tiếp. Đám lùn tịt này đều là những kẻ trời sinh gan lớn, nổ tung và lữ hành không gian đều là chuyện hàng ngày, loại trừng phạt nào có thể hù sợ bọn họ? Ta không khỏi có chút đau đầu.

Thế nhưng Eliza lại nói bên tai ta:

“Vậy thì để Gnome dùng dụng cụ của địa tinh, địa tinh dùng dụng cụ của Gnome, cưỡng chế hai bên đổi dụng cụ cho nhau.”

Nhìn khuôn mặt cười lạnh lẽo trước mặt, nghe thanh âm tựa như chuông bạc bên tai, ta không khỏi sửng sốt:

“Để bọn họ sử dụng cơ giới học của đối phương đảm bảo thảm hơn cả giết bọn họ. Nhìn bề ngoài có vẻ cơ giới học của Gnome và địa tinh cùng loại, thế nhưng thực tế nguyên lí khác biệt một trời một vực. Đã thế còn bắt bọn họ dùng những dụng cụ mình phiền chán nhất, nghiền cứu những lý luận mình chán ghét nhất! Đúng là khổ hình. Khả khả, chẳng qua...”

Ta nhắc ngón tay cái: “Chú ý hay, càng ngày càng có phong thái của ta.”

Khục, nói chuyện chính, ta chọn đường đi đến phủ thành chủ cũng là vì muốn xem sau bão táp thì thành Sulfur khôi phục thế nào. Hiện tại, nhìn đến những kẻ đã có thời gian rảnh rồi đi diễn náo kịch, ta cực kì an lòng.

Là hắc thủ giật dây sau màn, ta cũng vô cùng thoả mãn đối với năng lực khống chế tình báo của ‘kẻ bàng quan’ và công hội đạo tặc thành Sulfur, chỉ ít, tại mặt ngoài hết thấy không có gì biến hoá.

Tất nhiên, chỉ là mặt ngoài, trận này ba cự đầu đánh lui hai bá chủ, quân đội của hai bá chủ còn toàn diệt, chuyện lớn như vậy sao có thể không thay đổi cái gì...

“Nói thẳng đi, ngươi thành lập học viện Nam Tường, công khai đào góc tường giáo hội, nhất cử đem hệ thống tư pháp mở rộng gấp ba lần, đến cùng định làm cái gì...”

Tiểu Hồng đang dưỡng thương nên không tới, trong phủ thành chủ, Margareth và Adam đang tán gẫu uống trà, đương nhiên, cũng tùy tiện xử lí thu hoạch gần đây, thế mà sau khi ta vừa ngồi xuống Margareth đã bắt đầu làm khó.

“Ha ha, những tiểu nha đầu kia lần này tử chiến không lùi, liều mạng bảo vệ nhân dân, ta rất hâm thưởng, chỉ đem các nàng triệt để hoà vào hệ thống tư pháp như mong muốn của các nàng thôi mà, ngươi đừng có nói ngươi không biết kì vọng của các thành quân là gì.”

Ta lấy ra con dao xương, cẩn cẩn thận thận điêu khắc cây gậy gỗ trong tay.

Sau khi kết thúc thăm phán, ta bắt đầu mê điều khắc gỗ, đây là chơi kỹ thuật, không phân tâm được.

“Nói thật?”

“Quá phiền, không muốn nói.”

Margareth lắc lắc đầu, lại ngồi xuống, vu vơ trước sau gì cũng đang áp ú ảm mưu, nếu hẳn không muốn nói, vậy thì hỏi thế nào cũng bằng thừa.

Tâm tư của thằng này quá khó đoán, quỷ bí dị thường, rất nhiều lúc rõ ràng đang làm xằng, vậy mà một thời gian sau lại trở thành nước đi được tính trước một cách tuyệt diệu, nếu hẳn thật sự muốn âm thầm làm, dù thấy toàn bộ quá trình cũng đoán không ra.

Margareth từng hỏi qua, thế nhưng đối phương lại trả lời theo cách nàng không ngờ tới:

“Tư duy của các ngươi quá trực tiếp, các ngươi ưa thích dùng phương thức làm việc như đang chơi chiến tranh ma kì (***), hai bên kì thủ tranh đoạt hơn thua mỗi quân cờ, tích lũy thắng lợi nhỏ để làm nên thắng lợi lớn, nhìn tưởng đại khí, trên thực tế không khác gì một tên thợ thủ công dùng rìu đục đá, rất dễ bị người khác xem thấu, vì vậy rơi xuống tiểu thừa. Còn ta, ta chơi cờ vậy, hạ một quân cờ, kiên nhẫn chờ đợi, không tranh đoạt may may, một lần ăn lớn.”

“Cờ vậy? Có loại cờ này trên đời à? Chẳng lẽ một loại nào đó đã biến mất trong lịch sử?” sau đó, Margareth tiếp tục truy hỏi, thế nhưng Roland lại luôn đánh trống lảng.

“Đúng rồi, mấy ngày tới ta định kiến lập một phân viện, pháp viện thành Caron.”

Thành chủ Hừ Hừ thành Caron đã chết dưới cảm chú của Margareth hai hôm trước, thành Caron giờ tự nhiên thành nơi vô chủ, mà ý tứ của ta cũng rất rõ ràng.

“Khó trách ngươi khuếch trương nhân viên? Ngươi định chiếm thành Caron?”

“Đương nhiên, đánh Boss không thắng cấp thì thôi, không có bảo vật để nhặt cũng nhịn, đến địa bàn cũng không chiếm, mĩ nữ cũng không lấy, điều đó không phải chả có tí sáng khoái nào ư, nếu thế ngươi ta bỏ chơi đó nha.”

Được rồi, bọn họ giống như bình thường, trực tiếp bỏ qua mấy lời khùng khùng ta nói, nhưng trên thực tế, ta nói chính là quan điểm chủ lưu hiện nay, chẳng qua, theo ý kiến cá nhân ta, sống vui vẻ khai tâm là được rồi, rảnh rỗi kể chút chuyện cười chính mình lên lên vui, có việc nào loạn một chút mọi người cùng nhau vui, ngày nào cũng phải xụ mặt trang bức đánh đánh giết giết quá mệt mỏi.

Nói chung, ta đúng là có ý định chiếm lĩnh thành Caron.

“Một mặt, lực lượng luật pháp cần nhiều tín ngưỡng hơn để trường thành, mặt khác, chúng ta cần nhiều trù bị hơn, nếu không, các ngươi định đối phó những phiên toái của khối mình ước như thế nào?”

Mọi người trầm mặc.

Liên quân địa hạ thành phản công mặt đất là hi vọng đa số tộc quần nơi đây, là sự thực nhất định xảy ra, chúng ta có thể đánh lui hai bá chủ, là vì do chúng nghe tin tức phong ấn được gia cố nên vội vàng chạy tới, không khéo còn dùng ma pháp truyền tống, bên người chỉ có một bộ phận nhỏ quân đoàn cận vệ, so với thế lực thực tế, có lẽ còn không đến một phần mười, chỉ ít, chúng ta không nhìn thấy những cường giả siêu cấp dưới trướng họ.

Mà cho dù chúng ta có thể chiến thắng bá chủ địa hạ thành, chả lẽ cũng có thể thắng được liên quân của hàng ngàn hàng vạn thành chủ? Ta đã tiếp thu giáo huấn, con lũ của ‘lịch sử’ là không thể ngăn cản, cho dù mình lại đi châu chấu đã xe, kết quả sau cùng vẫn thường là con châu chấu bị chiếc xe vô tình đè nát bét, theo bánh xe lăn về phía trước.

Đội lúc hai bá chủ không chịu vứt bỏ dã tâm, về phát động đại quân, hoặc dứt khoát mang theo ba bốn trăm thành chủ tới, sợ rằng trong chốc lát thành Sulfur sẽ chỉ còn lại phế khu, ngấn tích của lịch sử.

“Ta đề một chút ý kiến đi, trên thực tế, tư duy của các ngươi quá cứng nhắc. Muốn phản đối bọn họ phát động chiến tranh với mặt đất thì nhất định phải lên võ đài đối cứng? Trên ngoại giao, nếu làm ngược đám đông kiểu gì cũng bị cô lập, các ngươi đủ mạnh, đi đâu về đâu tùy ý, không sao cả. Thế nhưng đến lúc Annie nắm quyền, địch nhân mà các ngươi chọn cùng lúc bạo phát, năng đỡ được sao?”

“Vậy làm sao giờ?” Margareth cũng từng suy nghĩ, thế nhưng vẫn không có biện pháp nào.

“Chúng ta nha, đi gia nhập bọn họ! Đúng, nhập minh ước. Hiện tại bốn bá chủ, vừa vặn mỗi bên một nửa, vẫn còn có thể bảo trì cân bằng miễn cưỡng, nếu lại thêm một bá chủ, các ngươi đoán sẽ phát sinh cái gì?”

Adam vẫn chìm trong sương mù, Margareth có chút suy tư.

“Chúng ta miễn cưỡng đánh thắng hai bá chủ, tự nhiên có tư cách làm bá chủ. Vừa rồi chỉ tới hai bá chủ, điều đó đã chứng minh khối mình ước không phải khối sắt, chúng ta nếu đảo hướng một bên..”

“Các ngươi phải biết, quyền lãnh đạo liên quân chính là một khối bánh ngọt khổng lồ ai cũng muốn chiếm nha.”

Không hiểu sao ta nhớ tới quốc gia nào đó ở cổ hương xa xôi, là một trong năm uỷ viên thường trực của Liên Hợp quốc, quốc gia này không ngừng đong bên nọ, đẩy bên kia, vơ vét chỗ tốt, khi biểu quyết còn dùng quyền bỏ phiếu, quyền phủ quyết đến phá vỡ những quốc gia quan hệ không tốt với mình, cuối cùng trở thành một cực mới của thế giới. (Sao ta nghĩ chỗ này tác giả nói giống TQ thế nhỉ, lúc thân LX chống Mĩ, lúc thân Mĩ đánh LX, vơ vét các kiểu, sau giờ thành cường quốc)

“À, ta còn một lễ vật cực quý, một lễ vật có thể đem cân bằng yếu ớt hiện tại triệt để tan vỡ thành một đồng hỗn độn không thể thu dọn.”

“Cái gì?”

“Lễ vật nào?”

Ta cười đắc ý không thôi, đem quyền trượng màu đen vừa khắc xong trên tay đặt xuống bàn.

“Thần khí, Vĩnh Dạ quyền trượng. Đây là thần khí tối cao tượng trưng cho vương quyền của đế quốc Ciro nha. Chính tay Vĩnh Dạ đại đế làm ra, hàng thật giá thật, đã tiếp thu thử nghiệm, nếu là hàng giả, giả một bồi mười...”

(*) một giống người lùn, hình tượng của chủng tộc này hết như bầy chú lùn trong phim hoạt hình bạch tuyết và bầy chú lùn ấy.

(**) Vốn tác giả đặt là tác tử phong bạo – pháp lực phong bạo, nếu chỉ đổi sang tiếng Anh không thì không hay nên ta ghép thêm vào đằng sau một chút để âm đọc của Wannadie-er và Manadire tương tự nhau. □

(***) chắc là một loại cờ giống cờ tướng hay cờ vua trong thế giới truyện.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tự tay dạy người làm đồ giả

“Thần khí, Vĩnh Dạ quyền trượng, tượng trưng cho vương quyền bất tử, nghe nói là vật tùy thân của Vĩnh Dạ đại đế, cất giấu bí mật trở nên cường đại, thế nhưng nó chưa từng xuất hiện trên vũ đài lịch sử” – Thần khí đồ giả.

Vị vong linh đại đế duy nhất kể từ cận đại, sự quật khởi và tan biến của Vĩnh Dạ hết như một tấm màn sương, không ai biết hấn quật khởi như thế nào, cũng không ai đoán được hấn lại bị đánh ngã lúc hùng mạnh nhất. Chẳng qua, không ít người suy đoán sự quật khởi của hấn có thiên ti vạn lữ quan hệ với thanh thần khí Vĩnh Dạ quyền trượng.

“Thanh thần khí chưa từng xuất hiện và từng bị nghi vấn có tồn tại hay không (có thể mang đầu của kẻ bịa đặt đến sảnh hành chính thứ bảy tại đế quốc Ciro để nhận thưởng 100 đồng vàng), nhưng không ít cận vệ, bao quát cả ta, từng nghe thấy ngài thấp giọng nỉ non một câu nói.”

“Muốn lực lượng và vương quyền của ta ư? Đi tìm đi, ta đặt hết thấy tại nơi đó — Vĩnh Dạ quyền trượng.”

“Trí tuệ của đại đế như biển rộng, dày nặng mà sâu xa, lúc đó, ai có thể ngờ đại quân vô địch như quân đoàn vĩnh dạ có khả năng thất bại. Ngài không bị mê hoặc bởi giả tượng trước mặt, hai đốm lửa linh hồn trong mắt ngài đã nhìn thấu tất cả, lời nói mơ hồ như dự triệu lại như tự than ấy, trên thực tế chính là lời di chúc gửi đến tương lai vương quốc không lâu sau đó.”

“Từ lúc ngài mất tích (kể cả ta, đến nay vẫn có rất nhiều vong linh cấp cao không tin tưởng đại đế vĩ đại có thể chết trong chiến đấu), câu truyền ngôn của ngài đã lan tràn khắp nơi như thể lửa cháy rừng già, ‘kẻ nào có thể sở hữu Vĩnh Dạ quyền trượng mới có thể thành người kế thừa của vong linh đại đế’ đã trở thành nhận thức chung của các vong linh sở hữu trí tuệ, nếu thật sự có người giành được quyền trượng, như vậy, đại đế quốc trước đây có lẽ đã không đi đến đường cùng, đại đế đã chuẩn bị tương lai tốt nhất cho đế quốc, thế mà...”

“Đám vong linh quân chủ ngu si thiên cận, cư nhiên dám vứt bỏ lời dạy bảo của đại đế, ngài vừa rồi đi liền bắt đầu lục đục tranh quyền, không quan tâm tính chính thống, kì vọng dựa vào vũ lực cường hành thượng vị, trở thành vong linh đại đế tiếp theo. Kết quả, một đế quốc vong linh vĩ đại chuẩn bị hình thành hoá làm bọt nước, quân đoàn vô địch chia năm xẻ bảy, chỉ còn tàn quân gây dựng đế quốc Ciro hiện tại...”

“Do nguyên nhân lịch sử này, Ciro dù có mười hai chấp chính quan phân hưởng quyền bính vẫn mang danh đế quốc, thế nhưng chúng ta sẽ không cho phép ai trong chúng ta bước lên vị trí kia. Đế vị đó đã trống rỗng hơn trăm năm, và có lẽ sẽ còn trống rỗng càng lâu, mãi cho đến khi chủ nhân của Vĩnh Dạ quyền trượng xuất hiện — người viết sử, chấp chính quan thứ bảy của đế quốc Ciro, cận vệ vĩnh viễn của đại đế - Reinhardt.”

Khục, lúc ta nhìn đến cuốn ‘Lịch sử trứ tác’ của tiểu Reinhardt, miệng ta há đến sái quai hàm, không biết dùng biểu tình gì để phản ứng. Nếu như ta còn sống và còn có thể chảy mồ hôi, chắc chắn các loại mồ hôi lạnh, mồ hôi hột, mồ hôi đầu sẽ chảy ra như suối, như sông, như thác... thậm chí kể cả thể cũng không đủ để diễn tả tâm trạng phức tạp của ta.

Trên ý nghĩa nào đó, trò đùa dai ác ý lúc ban đầu đã lấy được hiệu quả vượt qua mong đợi, hiện nay, vì đề địa hạ thế giới càng hỗn loạn, ta định hoàn thành nốt phần sau của trò đùa này.

Vĩnh Dạ quyền trượng, một cây trượng đen dài khoảng một mét, mới nhìn thì tưởng như gỗ, thế nhưng trên thực tế bên trong chứa đầy bột xương, nó, là một thanh quyền trượng đặc chế từ hỗn hợp gỗ và xương.

Cây trượng do ta tự tay điều khắc nên, mặt trên có khắc hoa văn hoa hồng và khảm một số trang sức theo phong cách của ta, những lão gia hoả quen biết cũ vừa nhìn liền biết, trên thân trượng còn được khắc bốn chữ ‘Vĩnh Dạ quyền trượng’ bằng ma lực màu xám mang tính chất hỗn hợp giữa hàn băng và tử vong đặc hữu của ta. Nhìn thoáng bề ngoài, mọi người liền biết đây là hàng cực kì cao cấp, thế nhưng, mới chỉ vậy còn xa xa không đủ.

“Việc đầu tiên muốn giải quyết là xuất xứ, một thứ không có xuất xứ sẽ khiến người nghi ngờ, Adam, đến, dùng linh hồn lạc ấn của ngươi kí lên cái này.”

Nhìn lướt qua văn kiện, một kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn như Adam cười lớn, không chút do dự tại trên đó viết xuống tên của mình.

‘Adam Hans’, mấy chữ ấy hết như ngọn lửa, lại không mang theo chút độ ẩm nào, nó chỉ yên lặng thiêu đốt ở trên tờ văn kiện. Trên thế giới này, hai người khác nhau thì linh hồn lạc ấn cũng khác nhau, đó là tượng trưng thân phận của các truyền kì, càng không có khả năng ngụy tạo.

Tờ văn kiện ta muốn hấn kí vào là một lá thư uỷ thác đấu giá, nơi bị uỷ thác là nhà đấu giá lớn nhất ở nơi mình ước được kí – thành Vikasteindy.

Phần chứng thư này đủ để chứng minh cây quyền trượng đến từ tay anh hùng Adam Hans, với lại, trong đó còn tuyên thệ rằng nó là do tự tay Adam giành được từ Vĩnh Dạ đại đế, Adam dùng danh dự của chính mình đảm bảo tính chân thật của văn kiện!

Khi tin tức truyền ra, tất cả mọi người đều sẽ đoán Adam lấy được nó khi đánh thắng Vĩnh Dạ đại đế năm xưa, sau đó hấn đem cây trượng tàng tư, như vậy, xuất xứ của cây trượng trở nên có thể tin tưởng.

Mà đúng là Adam giành được nó từ tay ta đó chứ, chỉ có điều thời gian không khớp thời, chính các ngươi hiểu sai, không trách được ta...

Sau đó, ta lại cầm cây trượng lên, rút vào ma lực, lại bắt Adam đồng thời rút vào lực lượng từ một đầu khác, sau đó, uốn uốn éo éo một phát...

“Răng rắc.”

Lửa và băng chạm trán trực tiếp bạo liệt, quyền trượng suýt nữa gãy vụn, mặt trên tràn ngập vết rạn. Trên đó một bên toàn là vết lửa thiêu cháy, một bên thì toàn vết ấn mòn lan tràn của tử vong và băng giá.

“Tốt rồi, cái này tạo thành vết tích tổn hại khi Vĩnh Dạ đại đế và Hồng Liên dùng giả giao thủ. Như vậy, dù có cái gì khả nghi, bọn họ cũng đổ thừa cho tổn hại trong chiến đấu.”

Thế nhưng giờ nó vẫn có vẻ mới quá, thế là, ta vứt cây trượng xuống đất, sau đó đem nó lăn qua lăn lại, giẫm tới giẫm lui, tên Adam còn muốn tới ‘giúp đỡ’, ta không khách khí một cước đá văng hấn.

Thằng này biết cái gì là nặng nhẹ mà khí lực lại lớn, để hấn giẫm hai cái chắc cây trượng gãy thật, lúc ấy chẳng lẽ công sức phía trước đổ biển à!?

“Àn, ngăn tích lịch sử miễn cưỡng được tính là có.” nhìn căn quyền trượng đầy tro bụi và vết chân, ta gật đầu nấn ý, hiện tại nó đã không còn là cây trượng mới tinh như lúc này mà đã trở thành một đồ cổ đầy vết tích, có điểm giống văn vật.

Margareth hơi trầm tư, do dự một chút, cuối cùng vẫn mở miệng:

“Không quản ngươi làm giống thật thế nào, nhưng...”

“Ta biết, còn chưa đủ!”

Ta đương nhiên biết là chưa đủ, nơi này không giống thế giới trước, giám định chỉ dựa vào ánh mắt và kinh nghiệm, nơi này có ma pháp, có chân thần, có cả pháp thuật dự ngôn, muốn làm đồ giả cũng không dễ như vậy.

Chẳng qua, việc này từ đầu đã nằm trong kế hoạch, ta và Adam đều là bán thần, thậm chí gặp một số chân thần yếu ớt cũng không sợ, pháp thuật dự ngôn bình thường căn bản không có tác dụng, thế nhưng, trên thế giới này vẫn còn vài loại năng lực rất phiền toái.

Mục sư cấp cao sử dụng văn thần thuật, hướng chân thần đưa ra câu hỏi, nếu vị chân thần ấy đang rảnh (mục sư được chân thần ưu ái nhất dùng thuật này cũng chỉ có khả năng thành công là 10%), chân thần sẽ trả lời vấn đề của ngươi, tuy nhiên, câu trả lời chỉ có ‘đúng’ hoặc ‘sai’.

Đại pháp sư có dị giới chân lý thuật, triệu hoán một chân linh ở dị giới hỏi dò vấn đề, câu trả lời vẫn là ‘đúng’ hoặc ‘sai’.

Còn cả bói bài Tarot của nữ phù thủy, hay đi giải độc các sợi dây vận mệnh... nói chung, tất cả đều chỉ nhận được câu trả lời là ‘đúng’ hoặc ‘sai’...

Theo ta được biết, tất cả những pháp thuật dự ngôn mạnh mẽ đều có khuyết điểm này. Câu trả lời của chúng luôn theo cơ chế ‘Yes’ hoặc ‘No’, đôi lúc còn không có câu trả lời, câu hỏi càng ngắn càng có khả năng có được đáp án, thực hiện dự ngôn một lần, trong ngắn hạn lại không thể sử dụng thêm.

Đó không phải ngẫu nhiên mà là quy tắc, là chân lý của thế giới, pháp thuật dự ngôn càng cường đại càng tiếp cận chân lý thế giới, do đó cũng càng phải chịu nhiều hạn chế. Đồng thời, muốn có càng nhiều tình báo, vậy thì trên con đường tìm kiếm đáp án càng cần nhiều tiêu hao, nếu không thì không cách nào khám phá chân tướng ẩn sâu trong đó.

Ta có thể trả một cái giá lớn khiến tất cả pháp thuật dự ngôn trở nên vô hiệu, giống như ta có thể giấu giếm sự tồn tại của chính mình dưới nút thắt vận mệnh. Thế nhưng nhiều lúc, không tìm ra vấn đề mới chứng minh rằng chắc chắn có vấn đề, một dự đoán không thể thực hiện lại càng thuyết minh trong đó có quý, như vậy kết luận đã rõ ràng, ta cần phải khiến thuật dự ngôn cho ra kết quả sai sự thật.

Khiến thuật dự ngôn với độ chính xác trăm phần trăm làm ra kết luận sai sự thật, nghe có vẻ không thể tin được? A ha, ngươi phải biết, có đôi lúc chính xác và chân thực không phải là một...

Nếu câu trả lời chỉ có ‘Đúng’ hay ‘Sai’, như vậy không gian thao tác của ta lại càng nhiều.

Ta chỉnh lý ra một số vấn đề mà bọn họ có khả năng hỏi nhất.

Thứ nhất, câu này gần như tất nhiên sẽ hỏi, đó là: ‘cây quyền trượng này có phải do chính tay Vĩnh Dạ đại đế chế tác...’. Cái này khỏi nói, chắc chắn câu trả lời là ‘Đúng’.

Thứ hai, câu hỏi có khả năng được hỏi thứ nhì là: ‘Bên trong nó có bí mật của Vĩnh Dạ đại quân?’

Vấn đề này rất đơn giản, thế nhưng câu hỏi càng đơn giản thì lượng thông tin bao quát trong đó càng lớn, nếu trong thanh quyền trượng này không có bí mật gì, vậy thì nó cũng không khác gì một kiện rác thải dù cho là thật. Ta đảm bảo, câu hỏi trên sẽ được hỏi đến, còn được hỏi rất nhiều lần.

Để đối phó, ta đem một tờ giấy bỏ vào trong đó, trên tờ giấy ta dùng ngôn ngữ ở thế giới trước viết hai chữ: ‘Bí mật’....

Được rồi, đây quả thật là một cách làm rất... , thế nhưng cực kì có hiệu quả, dù sao những pháp thuật dự ngôn ngu ngốc kia tuyệt đối sẽ liều mạng trả lời ‘Yes!’, ‘Có’, ‘Chân thực!’.

Câu thứ ba: ‘Có chứa bí mật để trở thành đế vương Ciro không?/ Có chứa trợ giúp để trở thành đế vương của vong linh không?’.

Đây là câu hỏi xác nhận thanh thần khí này có giá trị chính trị không... Để giải quyết, ta đem một số bí mật hoặc sở thích nhỏ của các chấp chính quan của Ciro vào trong đó, tí như nữ vương cốt long Gallei Sig hát cực dở, đã thể còn ngủ gật... nếu người mang những bí mật nhỏ đó đe dọa bọn họ, khiến bọn họ chịu thua, sinh hoạt chính trị của người ở Ciro tất nhiên sẽ có trợ giúp to lớn, thậm chí leo lên để vị cũng không phải không thể, tất nhiên, điều kiện tiên quyết là người không bị giết người diệt khẩu... .

Nói thật, theo hiểu biết của ta, nếu lũ cùng hung cực ác đó mà chịu thua dưới lời đe dọa của người thì người thà đi đến thế giới mặt đất, vỗ vai một lão quốc vương nào đó bảo hắn đem quốc gia cho người còn có tí lệ thành công cao hơn... .

Thứ tư, chắc là: ‘Có liên quan đến bí mật / sức mạnh của Vĩnh Dạ đại đế không?’

Khục, ‘Học tập thật tốt, ngày ngày cố gắng, nỗ lực đánh quái, nỗ lực thăng cấp.’, tuyệt đối chân thực, đây chính là con đường mạnh mẽ của Vĩnh Dạ đại đế nha, không phục cú tới... .

Tốt rồi, ta tin tưởng, những thủ đoạn vừa rồi đã đủ chứng minh tính chân thật và trọng yếu của Vĩnh Dạ quyền trượng, kể từ lúc nó xuất hiện tại nhà đấu giá, danh tiếng của nó sẽ truyền khắp địa hạ thế giới dẫn lên sự coi trọng của tất cả thế lực, kể cả những kẻ không thể sử dụng... Không, không chỉ có vậy, mặt đất chắc hẳn cũng sẽ phái người tới, ít nhất những chấp chính quan ở Ciro chắc chắn sẽ phát điên... Nếu đế quốc vong linh và khối liên minh bắt đầu tranh chấp, hạo kiếp thứ hai có thể cứ thế mặc danh kì diệu chìm ngấm.

Được rồi, ta thừa nhận mình lạc quan thái quá, nhưng dù sao chi là thử thôi mà.

“Như vậy, bước đầu tiên, mục tiêu sơ bộ: ‘gây náo loạn toàn bộ địa hạ thế giới’ có thể đạt tới...”

Nhìn vào cây quyền trượng này, ta cảm giác vẫn chưa thoả mãn, ta không cho rằng có ai nhìn ra nó là giả, thế nhưng đối với cường giả, có đôi khi trực giác còn đáng tin hơn kinh nghiệm và kiến thức, rất ít thứ có thể giấu được bản năng.

Thế là, ta do dự nói với Adam

“Nếu ta đã được phóng thích, vậy thì đem thánh kiếm Roland trả lại ta đi.”

“Cho!”, không nói lời thứ hai, Adam đã đem thanh kiếm gãy màu trắng bạc dặt tại bên hông vớt cho ta.

Margareth bên cạnh sững sốt, muốn nói gì đó, cuối cùng lại không mở miệng.

“Ai da, mệnh hạp của ta, lâu lắm không gặp.”

Đúng thế, đây là nơi linh hồn ta trú ngụ, chỉ cần mệnh hạp không sao, vụ yêu sẽ bắt diệt, mệnh hạp hình thù gì cũng được, có khi là cái mũ, có khi là lá thư.

Từ cuốn bí tịch của Tom thúc thúc rút được từ hệ thống, ta đã từng đem linh hồn mình cắt thành bảy phần, chế thành bảy cái mệnh hạp, thậm chí còn đặt tên hồn khí... .

Kì thực ta muốn nói, tuy làm như vậy quả thực không dễ chết, thế nhưng phân linh hồn thành nhiều phần như vậy, tên Tom kia không sợ bị tinh thần phân liệt à?...Ủm, có vẻ ngay từ đầu hắn đã điên rồi thì phải.

Mệnh hạp của tên tù phạm như ta tất nhiên tại trên người tên ngục tốt Adam, hắn còn mang theo bên người mọi lúc mọi nơi, đương nhiên, tên này còn rất thông minh, không dùng mệnh hạp tới uy hiếp ta, không ép ta sử dụng mấy trò kia... .

Vỗ về thanh kiếm gãy, ta cảm thán khôn cùng. Năm đó ta chọn thanh kiếm gia truyền làm mệnh hạp cũng vì xem trọng thanh kiếm cùng tên Roland được xưng là ‘thanh kiếm bất diệt’ này, nó từng trải qua ngàn năm chinh chiến cùng gia tộc ta mà không hao tổn chút nào, thế mà hiện nay dưới con mắt lịch sử, không chỉ đất nước và gia tộc tan tành, ngay cả ‘thanh kiếm bất diệt’ cũng gãy vỡ.

Mệnh hạp về đến trong tay, ma lực màu xám quanh ta chậm rãi tăng trưởng, không còn sự khó chịu bị trấn áp, thực lực của ta khôi phục một chút.

“Sơ cấp truyền kì? Tốt, như vậy có rất nhiều chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều.”

Tiếp đó, ta tại chỗ gãy của thanh kiếm lấy xuống một ít mặt vụn kim loại, xung quanh những hạt kim loại đó còn một chút gợn sóng linh hồn.

Sau, ta đem chúng tát xung quanh quyền trượng như tát vừng vào bánh, rồi lại tiếp tục vỗ nhẹ nhẹ. Một chớp sáng chói mắt chợt loé lên, trên quyền trượng nhiều thêm một chút bảo thạch sáng lấp lánh như sao trời.

Những khoả bảo thạch đó không ngừng toát ra ánh sáng bạc, những luồng sáng chúng toả ra nhảy vọt xuyên thoa, giao hoà lẫn nhau, đẩy lên đẩy xuống, nếu tinh tế quan sát thì những luồng sáng đó cũng có tiết tấu của chính mình, hết như hô hấp của sinh vật, sau khi ta rót mảnh vụn linh hồn mình vào đó, thanh quyền trượng này đã có linh hồn, đã sống!

Chẳng qua, trái ngược với thanh kiếm nắm giữ linh hồn ta, kẻ giữ thanh quyền trượng này sẽ phải lắng nghe lời thì thầm bằng ngôn ngữ linh hồn, mỗi quyết định sẽ bị ta ảnh hưởng, thậm chí nếu giao lưu linh hồn lâu dài còn bị linh hồn ta ăn mòn, dần trở thành nô lệ của ta... Chắc, hình như có gì đó không đúng.

Quên, ta đã không còn làm ma vương lâu lắm rồi, thông cảm, thói quen nghề nghiệp chưa kịp bỏ...

Nhìn một màn trước mắt, Adam hít sâu một hơi, tuy không biết ta làm gì nhưng bản năng hần mách bảo thanh trượng này rất nguy hiểm, rất không thích hợp.

Margareth thì trừng trừng nhìn ta, nàng có vẻ nhìn ra chút gì đó nên mới dùng nhãn thần biểu thị bất mãn, thế nhưng kháng nghị của nàng trước sau ta vẫn mặc kệ.

“Được rồi, không cần thận nên làm theo thói quen, đích thực có chút quá phận. Chẳng qua ít nhất cũng phải làm được đến tận đây mới khiến những bá chủ và đám vong linh quân chủ hay cường giả siêu cấp chủ động rơi vào trong vòng xoáy.”

Sau đó, ta há miệng nuốt thanh thánh kiếm Roland, thanh kiếm gãy không rơi xuống phần bụng rỗng tuếch của phía dưới mà trực tiếp tan biến.

Ta đã đem mệnh hạn chuyển đến một nơi an toàn, đến hiện tại, ta mới được tính là hoàn toàn tự do.

“Nghe nói đề đến tổng bộ khối mình ước tại Vikasteindy cần hơn hai tháng, chuẩn bị sớm một chút. Để Annie dẫn đội, nên khiến nàng tập tữ mình chống đỡ một phía, các người không thể ngăn mưa gió cả đời cho nàng. Yên tâm, ta sẽ cùng đi, tiếp tục làm hắc thủ sau màn, không để nàng chết được đâu.”

Nói xong, ta xoa người rồi đi.

“Đi Vikasteindy cần hơn hai tháng? Không, chủ nhân, ngài lỗi thời rồi, hiện tại có ba con đường nhanh hơn nhiều.”

Ta nhìn chăm chăm người nữ bộc có vẻ nóng lòng muốn thử sau lưng.

“Tuy không kì vọng gì, thế nhưng người cứ thử nói đi.”

“Xe ngựa bình thường đúng là muốn gần ba tháng, thế nhưng tiến bộ kĩ thuật khiến đường mới nhanh hơn nhiều, đường thứ nhất, chỉ cần một giây, sử dụng dụng cụ liên thông dị thứ nguyên của Gnome...”

“... Đó không phải dụng cụ truyền tống luôn tìm chết của Gnome sao? Đừng nói nữa, ta không muốn bị kẹt tại dị thứ nguyên, nếu người muốn xuyên sang thế giới khác, lập cái hậu cung nữ tòn(*), người cứ việc thử.”

“Đường thứ hai, sử dụng xe lửa của địa tinh...”

“Không, nó vẫn là một giây, một giây sau ta đảm bảo bị tạc lên tận thế giới mặt đất. Bỏ đi, cách cuối ta đoán được rồi, không cần nói nữa.”

Thế nhưng vị nữ bộc trung thành vẫn vừa cười trộm vừa tiếp tục nói phía sau ta:

“Đường thứ ba, mất ba giờ, dùng tên lửa địa tinh, lên thẳng, xuống thẳng, tiện dụng, mau lẹ...”

“Cái này có gì khác biệt với cái trước? À, một cái có bánh một cái không có bánh đúng không? Người nóng lòng muốn ta xuống lỗ như vậy sao? Ta đối xử với người hần rằng không tệ lắm cơ mà nhỉ?”

Đôi chủ tớ dờ dờ hăm hăm đi xa, bỏ lại hai vị bán thần ngồi lại trầm tư:

“Annie sao? Có lẽ Roland nói không sai, để nàng đi thử sức đi, hỏi chúng ta bằng tuổi nàng đã bắt đầu tổ đội mạo hiểm, chạy loạn toàn thế giới.”

“Annie có nên đi ra không ta không biết, ngược lại, người thả Roland ra, không sợ thế giới làm sao à?”

Đôi mặt sự nghi ngờ của hiền giả, vị anh hùng cười ha ha:

“Nói ra người có lẽ không tin, ta cảm giác thế giới đã đến lúc tùy thời có khả năng chơi nổ, mà biến số duy nhất lại tại trên người tên vụ yêu kia, người tin sao?”

Nghe hần nói vậy, khuôn mặt Margareth căng cứng, trán ngập khó chịu, sau đó lông mày nàng nhướng lên một cái”

“Người cuối cùng vẫn dám tin hần, ta...”

Nàng muốn nói gì đó, thế nhưng khi đôi mắt đôi mắt của Adam đang nhìn chăm chú mình, nàng trước sau không thốt lên lời, cuối cùng, đành tức giận giận chân:

“Đừng nhìn ta như vậy, tên đầu gỗ nhà ngươi. Ta tin là được rồi chứ gì, tuy hấn là tên khốn nạn, thế nhưng đúng là đủ xảo quyết, nếu hấn không làm được, chắc thế giới này cũng không ai làm được!”

(*) nữ tôn: một thể loại truyện ngôn tình, thể giới quan mạng tính đảo ngược, nữ tôn nam tì, 1 vợ n chồng, thậm chí có cả thể loại ‘đàn ông sinh con’, ai thích cứ... thử, ttv nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chờ đợi

“Này, anh em, ngươi có cảm thấy mấy ngày gần đây cách mọi người nhìn chúng ta có chút không đúng không?”

Tim là kị sĩ trưởng của một phân bộ giáo đường trú tại thành Sulfur, mặc kệ việc đây là một nơi tràn ngập cư dân ‘tà ác’, hấn vẫn bảo trì tập quán tốt định kì tuần tra, cho dù việc trị an của toà thành này không phải do bọn hấn phụ trách.

Không thể không công nhận, mặc kệ cao tăng giáo hội hù bại đoạ lạc thế nào, những thánh kị sĩ và mục sư của tầng lớp dưới vẫn luôn cần cù làm việc theo giáo nghĩa cơ bản của thánh quang, luôn trợ giúp kẻ yếu, thanh trừ ‘tà ác’, đó mới là nguyên nhân chính khiến thế nhân nhận đồng giáo nghĩa thánh quang phổ biến đến vậy, nó cũng là căn nguyên khiến thế lực giáo hội có thể can thiệp vào đại bộ phận vương quốc loài người.

Trên mặt đất, thánh kị sĩ đều rất quen thuộc việc tuần tra hàng ngày, cho người dân chút giúp đỡ, nếu gặp ác đồ thì rút đao giải quyết; tất nhiên, đều miễn phí...

Chẳng qua tại toà thành thị đặc biệt này, Tim và các đồng liêu của hấn lúc mới bắt đầu tuần tra hàng ngày đã chọc không ít phiền phức, không hề nhận được sự hoan nghênh như bình thường vẫn được.

Tuy kết quả không tốt đến đâu, chính Tim vẫn luôn cảm thấy tự hào, rốt cuộc những kinh nghiệm mà bọn họ gặp gần đây hoàn toàn có thể trở thành truyền kì sử thi để bốc phét trong quán rượu.

Ví như tập kích một ả ám tinh linh lừa đảo (thực tế là thành quân đang hộ tống một bà lão về nhà), phá tan một nghi thức quỷ dị của đám vong linh (thật ra là buổi biểu diễn của ‘khô lâu vũ đoàn’), huỷ diệt cốt linh tháp do vu yêu tà ác tạo dựng (cái đu quay khổng lồ của công viên vong linh mà ta mất bao công mới dựng lên, đương nhiên, ta có gửi một tờ phiếu phạt thật nặng cho lão Bill, nghe nói lũ ngu đó giờ còn đang phải quét nhà xí hàng ngày.)

Bọn họ còn cứu vớt một thiếu nữ vô tội bị Medusa biến thành tượng đá (nhà điêu khắc tộc Medusa đáng thương, hấn bị đoạ đủ sắc, lúc báo án, nàng cường điệu lập đi lập lại việc mình bị một đám dờ hơi hồ lớn thánh quang bắt cóc, ép bức nàng phải đem bức tượng vừa khắc xong biến thành người), thậm chí còn khiêu chiến một con rồng đỏ cấp thượng cổ, thánh quang ở trên, hấn cư nhiên tính nuốt sống tiểu hài tử giữa ban ngày...

Trời cao minh giám, hôm đó chẳng qua là ngày tiểu Hồng bộc phát mẫu tính, cùng mấy đứa bé trong công viên chơi trò ‘dùng giả đấu ác long’, đang chơi vui tự nhiên có một đám ‘đứa lớn’ không biết gì xông vào đòi gia nhập... May mà tâm tình tiểu Hồng lúc đó rất tốt, thế nên lão Bill mới có thể đảo lên đám đồ hộp sắt(*) đang bị chôn chỉ còn đầu bên ngoài chứ không phải trực tiếp cử hành nghi thức tế lễ...

Bọn họ cũng phải trả một cái giá lớn, những phụ huynh ở dưới sự phẫn nộ vì con họ bị hù đoạ không phải kẻ ăn chay, đặc biệt là khi các thánh kị sĩ bị trông chừng đầu ngoài sa trường như một dây bia ngắm. Sau màn ‘tập kích’ như con sông dữ đã quét tới, đám đồ hộp sắt đáng thương phải mất cả tuần mới tẩy sạch mùi cả chua trứng thối trên đầu.

Đến khi bọn hấn nhận thức rõ nơi này không phải các quốc gia trên mặt đất, biết chính mình đang ở trong một hoàn cảnh cực kì đặc thù, hành vi của chính mình không phải tiêu trừ tà ác mà chỉ đem lại khủng hoảng và hỗn loạn, ân, trọng yếu nhất là khi cầm trong tay mấy chục tờ phạt nặng và một xấp văn bản thông báo giam giữ, cuối cùng bọn họ cũng rút được một chút kinh nghiệm.

Chỉ ít, họ biết toà thành này có quy tắc và luật pháp thuộc về trật tự của riêng mình, không cần tới các thánh kị sĩ đi đá kích tà ác, thấy một thành viên của chủng tộc hỗn độn cũng không được phép vừa nhìn liền hô lớn ‘Thánh quang, tên tà ác kia xứng đáng đánh một trận chiến’ sau đó xung phong lên đánh.

Tim đã nhớ kĩ, làm vậy ở đây không gọi là đá kích tà ác, mà là ‘có ý gây thương tích’, là tội bị phạt tù. Kì quặc nhất là nơi này cấm cả quyết đấu trên tinh thần kị sĩ, bọn họ gọi đó là ‘có ý mưu sát’, một tội bị phạt cực nặng.

Đương nhiên, không phải ai cũng chịu học ngoan, chỗ nào cũng có vài thằng đầu lộn và cuồng tín đồ, sau đó, thành Sulfur kháng nghị giáo hội, những tên như vậy trực tiếp bị một tờ điều lệnh đuổi về mặt đất.

Tim là một kẻ thuộc diện khá tốt, sau mấy lần phạm sai lầm lúc ban đầu, hấn cũng đã bồi dưỡng được thói quen nhìn rõ mới ra tay, cũng dần quen tình trạng ‘nanh vuốt hỗn độn’ đi đây ngoài đường.

Trên thực tế, khi hấn các nữ ám tinh linh thuộc đội thành quân cũng tin ngưỡng thánh quang, hấn thậm chí động tâm muốn lấy vợ dị tộc, dù sao không có giáo điều nào quy định vợ thánh kị sĩ nhất định phải là loài người, mấy nữ mục sư xinh đẹp ở giáo hội lúc nào cũng có ít nhất vài trăm con ruồi bay tới bay lui, Tim tự biết bản thân không có hi vọng.

Nhưng rất nhanh Tim từ bỏ suy nghĩ này, tuy những ám tinh linh đó tin ngưỡng thánh quang thế nhưng họ vẫn duy trì một số quan điểm truyền thống, ví dụ như coi trọng phụ (thị phụ)(**) không khác nô lệ là mấy...

Ấy thế mà vẫn có vài vị vốn trước đây không trầm mê nữ sắc một lòng đuổi theo sự nghiệp mà bây giờ nhất nhất đem 120% nỗ lực theo đuổi những nữ ám tinh linh, nhất là vị ám tinh linh dùng roi tên Momo luôn được họ đặc biệt hoan nghênh.

Được rồi, Tim đã ăn ước cảm thấy điều gì đó, chủ động kéo xa cự li đối với mấy đồng liêu càng ngày càng kì cục kia!

Thế nhưng, sau trận tai hoạ vừa rồi Tim cảm thấy tình hình lại có chút biến hoá, ngày trước các thị dân nhìn mình chủ yếu là giới bị và cảnh giác, chỉ duy trì mức độ hữu hảo nhất định, bây giờ, cảnh giác và giới bị tan biến sạch, khi nhìn mình, trong mắt họ chỉ còn đồng tình, à còn cả cái xưng hô kia nữa.

“Thằng kị sĩ?(***), mấy bác gái tộc người thú không biết chữ phát âm sai thì thôi, vì sao đến cả ông chủ tiệm hoa, tiểu nhị quán cơm đều gọi nhầm. Mấy ngày gần đây ăn cái gì cũng bỗng nhiên được ưu đãi và giảm giá, đi vào một con hẻm nhỏ cũng đột nhiên có người hô to sau lưng: ‘Đừng từ bỏ, ngày mai sẽ tốt đẹp hơn!’.”

“Hừ, chi là bị kêu ‘thằng kị sĩ’ mấy lần thì có làm sao, chúng ta vốn là các kị sĩ dư thừa, xưng hô này cũng đâu có sai.”

Lucas là kị sĩ trong đoàn của Tim, hẳn là người nhiệt tình, luôn mang danh tiếng ‘người tốt’ trên mình, thế nhưng mấy hôm nay lại cực kì quái dị, Lucas cứ ngồi bệt một mình ở kí túc xá, mặt thì đơ như khúc gỗ. Chính mình lời hắn đi tuần tra cùng cũng vì đoán chắc rằng hắn gặp sự tình gì đó phiền lòng, tính toán làm vậy để hắn giải toả.

Vậy mà suốt quãng đường, mặc kệ mình nói gì hắn đều trầm mặc, chỉ cầm trên tay một bông hoa bách hợp héo ngay người hồi lâu, hiện tại, chịu mờ miệng nói chuyện đã là chuyện tốt!

“Lucas, ngươi cuối cùng gặp phải chuyện gì, thái độ của ngươi hai ngày nay lạ lắm, mọi người ai cũng lo cho ngươi.”

Sự quan tâm của bạn bè làm tâm trạng đóng băng của Lucas có chút tan chảy, hắn ngẩng đầu thờ dài, nói ra cảnh ngộ mình gặp;

“Hôm trước, có một nữ hài nói muốn gả cho ta.”

“Ồ ồ, đó không phải chuyện rất tốt ư?!! Sao ngươi không vui vẻ?”

Vừa nói xong, những kinh lịch của các đồng liêu xẹt qua trí óc, rất nhiều khả năng bị thâm sát tuôn ra khỏi mồm...

Nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của Tim, Lucas đã đoán được đối phương đang nghĩ gì, hắn lắc lắc đầu:

“Đối phương không phải ma quỷ hay ác ma định tiếp cận ta để dụ ta đoạ lạc, ta biết cân lượng của mình, bài vị trong đội không cao không thấp, còn chưa đủ để giành được đài ngộ cao như vậy.”

“Vậy... cái kia???”

“Ta cũng không đến nỗi xui xẻo như Fink và Vincent, cũng không phải gặp một bác gái mập ú hơn bốn mươi, cũng không phải một bé trai đáng yêu nào cả, nàng nha, cực kì đáng yêu, khuôn mặt trái xoan, nụ cười thánh khiết như thiên sứ, da thịt trắng muốt như bạch ngọc, tính cách hoạt bát lém lỉnh, đến đi đường cũng luôn nhảy nhót nhót nhót, cả người tràn ngập sức sống.”

“Vậy vì sao ngươi?” tất cả đều tốt thế, vì sao Lucas còn kì cục vậy, Tim tỏ ra khó hiểu.

Nói đến đây, Lucas cười đầy hoài niệm, thấp giọng nói:

“Nàng cầm lấy đoá hoa này đưa tới trước mặt ta, nói kị sĩ ca ca đừng đau lòng, Hân Hân sẽ làm vợ của ngươi, khuôn mặt cười đó ấm áp như ánh mặt ban mai, giọng nói đó ngọt ngào dụ người như mật ong, nhưng...”

Nháy mắt, mặt Lucas biến thành đang khóc tang:

“...Nàng, nàng mới chín tuổi, chín tuổi nha!! Còn nhỏ như vậy, ta cũng không phải tên súc sinh!”

Tựa hồ tìm ra vấn đề, Tim đồng tình vỗ vai Lucas, vừa định nói gì đó Lucas lại kéo ra một nụ cười từ khoé miệng:

“Chẳng qua, nàng nói khi lớn sẽ gả cho ta, nàng còn nói, lúc nàng lớn thì dù ta là tên thằng kị sĩ trong truyền đơn chắc cũng đủ tiền mua nhà mua xe mua toạ kị rồi.”

Chớp mắt, Tim không biết nói gì nữa, mãi lâu sau mới nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra:

“Vậy... vậy chúc mừng ngươi.”

“Oa hu hu!” Lucas vừa rồi còn đắc ý, vậy mà sau nháy mắt chỉ còn biết cầm bông hoa héo cúi mặt khóc rống lên.

“Lucas, đừng khóc, đợi mười năm có sao đâu, ngươi xem ta, sắp ba mươi rồi vẫn độc thân, còn ngươi, mười năm sau cũng mới chỉ ba bảy, so các anh em trong đoàn tốt hơn nhiều.”

“Hu hu, không... không phải mười năm!”

“Àn? Thêm vài năm cũng không sao, thằng kị sĩ như chúng ta chờ được hết!”, đến lúc này Tim đã hiểu thằng kị sĩ là ý tứ gì, cả những ánh mắt và cử chỉ của các

thị dân là do làm sao.

Vậy mà khi nghe đến lời an ủi của mình, Lucas càng khóc to:

“Ta... ta không đợi được. Hu hu hu hu!! Nàng là tinh linh, không phải đợi mười năm, phải đợi 200 năm! Cũng tức là nàng cho rằng phải 200 năm nữa ta mới mua được nhà nha! 200 năm, lúc đó ta chỉ dư lại xương!”

Nghe vậy, ngoại trừ cung cấp một cái ôm cho vị huynh đệ với số ‘đào hoa’ cay đắng, Tim không còn biết làm cái gì...

“Nếu không chúng ta ghi danh học viện Nam Tường đi, nghe nói quan trị an thành thị được bao nhà...”

Đợt chiêu sinh của Nam Tường thuận lợi đến không thể tin được, trong ba ngày đào góc tường thành công một phần ba nhân viên giáo hội tại Sulfur, chưa kể số người lục tục đến báo danh sau đó.

Hệ thống tư pháp thành Caron cũng đã tại trong quy hoạch, đợi hai tháng sau, nhóm học viên đầu tiên sẽ tốt nghiệp, hệ thống tư pháp và hành chính mới của thành Caron cũng sẽ chính thức đi vào sử dụng.

Như vậy, rất nhanh, tờ tàn trang của nguyên sơ pháp điển được đưa đến thành Caron sẽ có thể phát huy tác dụng, thu thập những tín ngưỡng của luật pháp và công chính, ban cho các nhân sĩ tư pháp sức mạnh, là căn cứ vũ lực của các chấp pháp giả, mà nếu tất cả tiến vào tuần hoàn, tốc độ hồi phục của thần khí cũng sẽ càng thêm nhanh chóng.

Đợi sau khi thành Caron hoàn thiện thể hệ pháp luật, được thị dân thừa nhận và tín ngưỡng, sức mạnh luật pháp trên toàn bộ thế giới sẽ lại tăng cường, có thể ban xuống lực lượng càng mạnh. Có lẽ trước đây thánh quang cũng từng đi con đường này để truyền bá rộng khắp.

Đợi tín ngưỡng luật pháp truyền khắp đại lục, có khả năng ánh mắt mọi người khi nhìn đến dị tộc sẽ khác đi chứ không còn giới hạn ở việc xem chúng tộc đó có cùng trận doanh với mình hay không, mà ánh mắt này, chính là tiền đề của sự giải hoà.

“Nếu việc tiêu diệt toàn bộ một trận doanh là vô vọng, vậy thì thử gieo hạt giống hoà giải và giao lưu đi. Hiện tại, ở thành Sulfur, đến đám đầu đất như thánh kị sĩ cũng học được rằng muốn căn cứ vào tội hành của đối phương mà thẩm phán chứ không phải chủng tộc của đối phương. Như vậy ít nhất cũng đã chứng tỏ việc này có khả năng thành công.”

Chẳng qua lúc này ta lại đang phiền muộn vì chuyện nhiệm vụ hàng ngày.

Hiện tại số ác trị của ta là 49888, thời điểm phục sinh đã không xa, thế nhưng mấy cái nhiệm vụ hàng ngày gần đây đều kiểu ‘giết một trăm nhân loại’ hay ‘hủy diệt mấy gia đình người thù, một cái không chữa’. Mấy nhiệm vụ kiểu này không dễ ‘ché’, bỏ thì còn bị khấu trừ ác trị, nếu vẫn tiếp tục như bây giờ thì ta còn có thể phục sinh sao?

“Nhiệm vụ hàng ngày: Tổ chức một cuộc diễu hành khoả thân quy mô lớn. Số người chạy càng nhiều, số lượng quan chúng càng nhiều, tiếng kêu la kinh hô càng lớn, lượng khen thưởng càng cao!”

Ta trầm tư, mấy nhiệm vụ gần đây vì đều quá tàn khốc nên bị vứt bỏ, nhiệm vụ mang tính đùa ác này đối với ta quả thực là nặng hạn gấp mưa rào.

“Đại nhân, có lẽ chúng ta cần trợ giúp.”

Sau khi biết nhiệm vụ của ta, Eliza nói.

Ta gật đầu, sau đó thả con dơi đưa tin của mình ra...

“Lão ngư, nghe nói người gần đây sống tốt lắm, ta, vu yêu Roland đây, có chút chuyện muốn mời người giúp đỡ, nghe nói người và các druid đã tính có quan hệ rất tốt, nếu như vậy...”

(*) các thánh kị sĩ thường mặc trọng giáp, tức giáp sắt kín mít từ trên xuống dưới, không khác gì thịt trong hộp.

(**) thị phụ - xem nghĩa từ thị nữ

(***) thặng – dư thừa, thặng kị sĩ – kị sĩ thừa thãi

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yêu Diên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Nhờ vả nhằm người

Tạc nỏ nhà tắm, trộm quần áo từ tiệm y phục hoặc tù gửi đồ, triệu hoán một trận mưa axit với tính ăn mòn cao, hay dứt khoát mức một bát nước cống dội lên người qua đường giáp nào đó...

Tất cả những việc kể trên ta sẽ không làm, không nói những việc đó là hành vi phạm pháp, chúng còn vi phạm nguyên tắc tận lực cố gắng không ảnh hưởng kẻ

vô tội của một thần sĩ, ân, ta chỉ tận lực...

Ta hiện có một biện pháp tốt hơn! Một biện pháp hoàn toàn hợp pháp!

Dù sao, số biến thái trong toà thành này không ít, ta không tất yếu phải tự thân phạm pháp...

Liên minh phân bộ Druid đã tính thành Sulfur, gọi tắt là dã ngu minh, là một tổ chức Druid trung lập và ôn hoà, ân, tất nhiên chỉ là tương đối ôn hoà thôi, tại không ít nơi, Druid chẳng khác nào những kẻ khủng bố.

Vì sao? Druid không phải đứa con của thiên nhiên, loại sinh vật cộng sinh hài hoà, vô dục vô cầu, tự cấp tự túc sao? Chẳng lẽ họ không thân thiện?

Ta muốn nói, có thể nghĩ như trên thì chắc chắn là kẻ chưa gặp Druid bao giờ.

Mọi người đều biết, Druid tôn sùng tự nhiên, nói cách khác, cái gì tự nhiên là tốt, nhân tạo là xấu.

Các Druid thuộc chủ nghĩa cấp tiến cấm hận tất cả sản vật nhân công tạo thành, thậm chí xem đồ sắt là kẻ địch của thiên nhiên chứ đừng nói cơ giới học hay sản vật công nghiệp cận đại. Bọn họ còn coi thành thị là nhà tù bằng gạch đá và kim loại, tại lý tưởng của các Druid dạng này, tốt nhất là mọi người đều ăn lông ở lỗ...

Thế giới trước của ta cũng có nhiều tổ chức cùng loại từng tồn tại, bọn họ tập kích thợ săn, đập phá nhà xưởng, dùng bạo lực để bảo hộ tự nhiên, trên thực tế họ không khác khủng bố là mấy.

Các Druid có thể sinh sống hoà bình với các sinh mạng khác được gọi là phái ôn hoà, dã ngu minh càng có thể coi là ôn hoà nhất trong phái ôn hoà, nếu không phải như vậy, thành Sulfur căn bản không cho phép họ sống tại đây.

Cho dù là thế giới thần ma như Nahri, mọi người vẫn mong mỗi cuộc sống càng ngày càng tiện nghi chứ không phải thụt lùi về nguyên thủy, những giáo nghĩa Druid cấp tiến đọc ngược đọc xuôi cũng thấy không phù hợp với xã hội bình thường, trong Druid cũng không thiếu người bình thường, luôn có người có mong muốn được ăn ngon mà không phải đi nhai thịt sống dính máu dính lông. Vì thế, nội bộ Druid không ngừng phân liệt rồi trùng tổ, phân liệt lại trùng tổ.

Cuối cùng, các tổ chức Druid hiện nay hầu hết đều thuộc phái ôn hoà, bọn họ bảo vệ môi trường chủ yếu bằng cách dùng biểu tình phản đối, tỷ như:

“Chúng ta phản đối khai thác gỗ quá mức. (Đương nhiên chúng ta cũng phản đối cả khai thác, bắt quá chúng ta chỉ đề nghị ngoài miệng, sẽ không ngăn trở tập kích!)”

“Chúng ta phản đối săn cá voi (phản đối cả săn bắt cá heo, sư tử biển nữa! Cua biển chúng ta không bảo vệ, còn hải mã thì đợi cuộc họp thứ ba tuần sau mới biết có bảo vệ hay không!)”

Là phái ôn hoà trong phái ôn hoà, dã ngu minh chỉ phản đối duy nhất một kiện chế phẩm nhân tạo, đây quả thật là ví dụ điển hình của việc xã hội và cộng đồng Druid ở chung hài hoà.

Đáng tiếc, loại chế phẩm đó quá đặc thù, điều này khiến giáo phái dã ngu minh chậm chạp không thể lớn mạnh, khuếch trương nhân số... Dù sao, không phải người nào cũng có can đảm bỏ hoàn toàn loại chế phẩm kia.

Chắc có người đã đoán được loại chế phẩm nhân tạo mà họ cực lực phản đối là gì...

Khục, bọn họ tẩy chay... y phục.

Đúng vậy, giáo nghĩa của dã ngu minh cho rằng, cơ thể sinh vật là tạo vật hoàn mỹ nhất của tự nhiên, che chắn nó là nguyên tội, các Druid chúng ta là hoá thân của tự nhiên nên hẳn phải rời xa mảnh sợi, phơi bày với mọi người nhục thể hoàn hảo trời sinh của chính mình.

Liên minh này nguyên bản có tên là ‘Liên minh vóc người dã tính mới là đẹp tự nhiên, các Druid mặc đồ là tà đạo và dị đoan’, một cái tên tràn đầy khí tức ‘thần sĩ’ như vậy ta sao có thể cho phép được đăng kí tại thành Sulfur, thế là họ phải đem đơn về sửa chữa, sửa đi sửa lại, cuối cùng mới biến thành cái tên miễn cưỡng có thể tiếp thu: dã ngu minh.

Cho dù thế, họ vẫn là tổ chức biến thái người người hô đánh, thậm chí thanh danh còn kém hơn cả liên minh thần sĩ của ta, bởi lẽ không phải ai cũng có thể chấp nhận việc đột nhiên trước mắt mình hiện lên mấy tên đực rựa thả rông, con chim bay bay...

Mợ, nghĩ đã buồn nôn, quả nhiên ta phải đá chúng ra khỏi thành thật sớm!

Chẳng qua, vì hiện trạng nhiều chủng tộc quần cư, luật pháp lúc đầu cũng không xác lập tội ‘làm mất thuần phong mĩ tục’, dù sao thì tập quán sinh hoạt các tộc khác biệt rất lớn và rất dễ đưa đến hiểu lầm, ví dụ như thói quen uống ‘vú sữa’ của tauren, đối với các chủng tộc khác, điều này trăm phần trăm biến thái.

Với cả, án chiếu pháp điển, biến thái thế nào cũng chỉ là vấn đề về mặt đạo đức và thần kinh, dùng pháp luật giải quyết có hơi thái quá, cho nên, cũng không có lý do cấm bọn họ nhập trú.

Đương nhiên, rất nhanh, ta bắt đầu hối hận. Sau khi thành công nhập trú, dã ngu minh liên tục cố ý mở rộng tuyên truyền giáo nghĩa của mình với các thị dân nhằm khuếch trương lực ảnh hưởng của mình, điều này khiến các cơ quan chấp pháp và tư pháp rất đau đầu. Nói thẳng ra là họ luôn lên tổ chức điều hành khoa thân, làm các cấp dưới của ta phí rất nhiều tinh lực.

Các chấp pháp giả phò thông bó tay với đám trần trùng trục này, đánh không đánh được, bọn chúng không phạm pháp, cãi nhau thì chỉ tổ cấp cơ hội cho bọn chúng trình bày tuyên truyền giáo lí.

“Cáp, như thế này mới là nét đẹp nguyên thủy, lúc mẹ tự nhiên tạo ra chúng ta thì chúng ta đã trong tình trạng trần trụi, việc trở về với thiên nhiên đi ngoài đường có gì không tốt?”

Các chủng tà thuyết lệch lạc còn tự thành hệ thống, then chốt nhất là thực lực không kém, dẫn đầu dĩ nhiên mình còn là một tên Druid truyền kì, cực kì phiền toái, cực kì khó đối phó.

Vạn hạnh, khi các thành quân ám tinh linh đến đây, loại tình trạng vậy bản xã hội này bị đã kích mạnh mẽ.

“...Nhỏ như con sâu róm mà cũng khoe, đã bé thì chó lông còn như rừng amazon, nguoi thật có dũng khí!”

“Oa, trên móng tên kia có một cái bớt thật xấu, lại còn chân cao chân thấp, dị tật bẩm sinh còn học đòi bắt chước khoả thân giống nguoi ta. Ồ, chạy kia, a, hoá ra còn chỉ có một viên, thật là, gan quá lớn, mặt quá dày, ha ha ha...”

“Con xú trùng tí tiện, cách xa lão nương ra, thối chết nguoi ta. Nguoi đã bao nhiêu ngày không tắm rồi? Nguoi rừng à!?”

“Đừng khóc, MoMo rất thông cảm với nguoi, hi hi, đúng là của nguoi hơi nhỏ thật, thậm chí còn không bằng một nửa cái roi của Momo. Khục, chắc không tính quá nhỏ, hi hi hi, nỗ lực sống tiếp đi, không chừng sẽ có nguoi ưa thích! Khặc, nhất định sẽ có. Ha ha ha, Momo chết cười mất, Momo nhìn không nổi!”

Đối với đàn ông, bị xem thường tại phương diện này sẽ khiến nguoi ta rất khó chịu, nếu nguoi xem thường là nữ, vậy thì tổn thương nhân đôi (damage critical)!

Dưới sự vây xem đánh giá của một đám nữ bư hân với truyền thống của thị tộc mẫu hệ, nguoi của dĩ nhiên mình thụ thương nghiêm trọng, dĩ nhiên mình suýt nữa giải tán, Druid truyền kì Stormeagle tí thì nhảy sông tự tử...

Từ đó, thành quân trở thành thiên địch của dĩ nhiên mình, mỗi lần tổ chức hoạt động họ đều phải điều tra cẩn thận để tránh khu vực có khả năng xuất hiện thành quân.

Trước mắt, ta viết một bức thư siêu dài diễn tả lê thê, sau đó để Eliza mặc pháp bảo của ta đến diễn giảng trước mặt các nhân viên chấp pháp. Nhìn cái bản thảo đó ta cũng thấy... chán đến nỗi buồn ngủ, đã thế muốn đọc xong ít nhất mất ba giờ, vô sỉ nhất, ta còn muốn tất cả nguoi nghe phải viết tóm tắt, tiếp đó đem bản tóm tắt nộp lại để kiểm tra tình trạng học tập, nếu phát hiện không chăm chú thì sẽ bị trừ lương...

Nghĩ thôi đã thấy đây là một loại cực hình... coi như ta phát tiết chút oán khí khi bị một đồng công việc khổ nhiều đi, khả khả, ta rất xấu, ta rất xấu, oh yeah!

A ha ha, hiện tại, ta chỉ muốn để lão nguoi Snowhoof thay ta đem tin tức thành quân bận rộn chuyển đến dĩ nhiên mình, dưới dự hoặc này, bọn họ chắc chắn sẽ lập tức tổ chức tuần hành, mà khi các thành quân thoát khỏi khổ hình, hoạt động hẳn đã sớm kết thúc.

Chẳng qua, do ta sớm nhìn dĩ nhiên mình khó chịu, giờ giấc được thông tri sẽ hơi ‘lệch’, đại khái lúc họ thu trống dọn cờ sẽ ‘bất ngờ’ bị thành quân bắt tận tay, sau đó chịu đủ các loại tổn thương cả về thể xác lẫn tinh thần, yên lặng liếm láp vết thương một hai tháng gì đó...

Nói một chút, ta làm nhiệm vụ hàng ngày dễ dàng sao? Một cái nhiệm vụ hàng ngày còn phải sắp đặt đủ các thẻ loại âm mưu thủ đoạn, chẳng qua, giờ đã sắp đến mùa thu hoạch, mọi nguoi chờ đợi xem kịch vui nha!

“Phốc!”

“Phốc!”

Ngồi trong quán cà phê, nơi có thể nhìn bao quát toàn bộ đại quảng trường, ta không thêm để ý lũ đàn ông thả chim bay bay phía bên ngoài mà chỉ nhìn những kẻ xui xẻo vừa mới nhấp một ngụm cà phê vội vàng liền phải phun đi ra.

Sau đó, ta mở tờ nhật báo đặt trên bàn ra đọc:

“Hội huynh đệ bóng tối kiên quyết ủng hộ đại nhân Annie Levine lên làm hạch tâm thành Sulfur đời thứ hai... Xem ra, chủ sự của công hội đạo tặc hiện tại vẫn khá thông minh, nếu đã như vậy, tạm thời bỏ qua bọn họ...”

“Phụt!!”

Ta đã vui mừng quá sớm, Eliza ngồi đối diện bỗng nhiên phun một ngụm cà phê lên nguoi ta, khiến ta mất hết cả mặt.

“Eliza, nguoi cố ý phải không!!”

“Xin lỗi! Thật sự không phải cố ý, chủ nhân!” Nữ bộc nửa ác ma vội vàng lấy khăn giấy thay ta chà lau, thế nhưng...

“Không đúng! Eliza, sao nguoi lại ở chỗ này, hiện tại đáng ra nguoi nên ở hội nghị thay ta diễn giảng chứ!? Nguoi...”

“Ta quả thực đã định thay ngài diễn giảng, chẳng qua lúc pháp vương sánh phê duyệt, Lilith tỷ tỷ nói rằng nếu đây đã là tài liệu dạy học nội bộ của chấp pháp sảnh, quan toà tối cao tự mình ra mặt thì có hơi quá, để sánh trường tự phụ trách là tốt rồi.”

“Úc, ra là vậy.”, ta tỉnh táo lại, chỉ cần có thể chế trụ thành quân, giao việc cho tiểu tử Snowhoof kia cũng không sao, thế nhưng ta đột nhiên lại phát hiện Eliza có chút do dự.

“Sao vậy? Ở đâu không ổn à? À há, ha ha, không quan tâm người độc miệng cỡ nào, cuối cùng người vẫn là phụ nữ, nhìn thấy một đàn thỏ rừng đi qua nên bị hù dọa há!? Yên tâm đi, ta biết người không phải cố ý, cứ về trước, đợi xem thu hoạch phong phú hôm nay của ta!”

Ta cười đắc ý, thế nhưng Eliza lắc lắc đầu, trên mặt tràn đầy sự đồng tình:

“... Đại nhân, nguyên nhân làm ta biến sắc ở phía sau của ngài, thử nhìn một chút xem!”

“Sau lưng?”

Quay đầu lại quả nhiên là tình trạng quần ma loạn vũ, tên Stormeagle mũi điều hâu và tên Snowhoof đầu trâu đang tay trong tay vừa nhảy vừa hát, kéo một đàn thỏ rừng vây lấy hai tên thánh kỵ sĩ đang run rẩy.

Bị một vòng nam tính khoả thân nhảy múa vây lại, cho dù là thánh kỵ sĩ, cũng chắc mới chỉ gặp lần đầu.

Thậm chí có người đã bắt đầu còi y phục bọn hắn, tính toán bắt bọn hắn nhập hội...

“Khục, hình như là Tim và Lucas. Thật đáng thương, vậy mà gặp phải quần biến thái này... Hi vọng không lưu lại ám ảnh tâm lý nào, thánh kỵ sĩ đã đủ xui xẻo.”

Ta đương nhiên nhớ hai tên khốn kiếp này, chúng còn nợ ta món nợ vụ đu quay khổng lồ chưa trả xong, chẳng qua, nếu bọn họ đã xui xẻo đến vậy, tâm tình hiện tại của ta cũng rất tốt, coi như bọn họ trong cái rủi có cái may được xóa một món nợ.

“Chờ chút, không đúng! Sao tên tiểu tử Snowhoof kia lại ở đây!?”

Lời chất vấn của ta chỉ nhận được ánh mắt đồng tình của Eliza, sau đó nàng ho một tiếng, mô phỏng thanh âm quen thuộc của ai đó:

“Hoa hồng bạc đại nhân, sau này xin ngài đừng thay ca cho Vô Miên giả đại nhân nữa, tuy ngài mô phỏng rất giống, thế nhưng lỡ ai biết sẽ rất ảnh hưởng đến danh dự của cơ quan tư pháp. Đúng rồi, mời người cho đại nhân biết, bởi vì không tìm thấy sảnh trường chấp pháp sảnh, buổi diễn giảng chiều nay bị lùi lại đến xế chiều ngày mai, nếu ngài ấy có hứng thú, mời đến bằng thỉnh.”

Eliza bắt chước dáng vẻ của Lilith giống như đúc, thế nhưng ta giờ không còn chút tâm tình hân thưởng nghệ thuật nào...

“Nói vậy tức là buổi diễn giảng bị dời thời gian? Các thành quân đang trong trạng thái bình thường, tùy thời đều có thể xuất động?!”

“Khốn kiếp! Lại là lũ biến thái các người, thánh quang, nhằm, luật pháp, ban cho ta sức mạnh! Pháp chú: kết tội!”

Sau lưng ta hỗn loạn tung bùng, các thành quân đột nhiên hiện ra khiến cả nguơu mình và Snowhoof kinh ngạc tột cùng, lập tức, hắn nghĩ mình đã trúng bẫy rập.

“Tên Roland khốn kiếp, người lại lừa anh em, ta và người thế bắt lưỡng lập!!!”

Lão nguơu gầm thét tường mình lại thụt chân xuống hầm do tên vụ yêu dờ hơi nào đó đào, hoàn toàn không biết mình trốn việc đi chơi mới là nguyên nhân chính dẫn đến thảm họa, hắn ngửa mặt bị thương thét lên thật dài, cứ như thế phải chịu sự uy khuất nào lớn lắm vậy.

“Đáng chết, nơi đây không an toàn.”

Ta ném xuống hai đồng vàng thanh toán, đang định xoay người rời đi, thế nhưng tại cửa quán, hai nữ ám tinh linh đang nhìn ta mỉm cười:

“Hi, hắc thủ sau màn, quả nhiên, lại là người.”

Một người là đội trưởng Diana, một người là đội phó Amanda, lúc này, thanh Đồ Long đao dày nặng đến từ dị thế đang chống cạnh chân Diana.

Nàng có thiên phú hoàn toàn miễn dịch ma pháp tinh thần nên ta mới dám đem thanh đao khiến người phát cuồng này cho nàng, nhưng lúc này, ta không cảm thấy chút vui mừng nào khi thanh ma đao tìm đến chủ nhân thích hợp, chỉ cảm thấy chân mình rất đau cứ như vừa bị đá rơi đập phải.

Quay đầu, quả nhiên Eliza đã biến mất vô tung vô ảnh, thiên phú của không gian của ác ma thật sự là năng lực chạy trốn chết tuyệt vời, dòng máu lạnh lẽo của ác ma lại đem nghệ thuật vứt bỏ bằng hữu nâng lên một tầm cao mới, còn ta, giờ đã bị [thứ nguyên toà] khoá chặt, muốn chạy cũng không được.

Vì thế ta đành cười một tiếng, gơ hai tay...

...Ôm đầu ngồi xuống.

“Đừng đánh vào mặt!! Sau này ta còn muốn lấy vợ sinh con!”

Khi ta đang hưởng thụ sự chiều đãi nhiệt tình của các thành quân, thanh âm quen thuộc của Eliza lại vang bên tai.

“Chủ nhân, hôm qua chẳng phải ta đã nói ngài nên tìm giúp đỡ sao!?”

“Ân?? Đừng nói nữa, mau tới cứu ta!”

“...Kỳ thực, ý của ta không phải là tìm đến đám Druid kia, ngài hoàn toàn có thể tìm các vong linh dưới trướng ngài mà. Các cương thi, khô lâu, rồng xương... vốn dĩ hoàn toàn không mặc quần áo nha, ngài có thể mang bọn họ đi dạo từ mờ sáng đến chập tối, nhiệm vụ của ngài khẳng định thành công!”

Ta đột nhiên như thể có khả năng nhìn xuyên không gian, thấy rõ một khuôn mặt xinh đẹp đang sụp lại giả trang thiếu nữ vô tội, chỉ có một nụ cười trộm nhếch lên nơi khoé môi tràn đầy đắc ý...

“Eliza!! Ngươi lại ám hại ta!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tiểu phượng hoàng

Núi văn kiện cao hơn một mét chất đầy ba cái bàn làm việc, trong phòng lại nóng bức khó chịu, ấy thế nhưng tiểu nha đầu và hai trợ thủ của nàng vẫn phải đi đi lại lại bận rộn không ngừng.

Núi văn kiện che hết tầm mắt nên trong gian phòng chỉ nghe được tiếng bước chân chứ không thấy được bóng người nào, đó cũng là cảm giác đầu tiên của ta khi đi vào văn phòng thành chủ.

Tại một bên tường, các loại đồ chơi như kiếm trúc, chuồn chuồn tre, bàn cờ caro... rơi vãi đầy đất, bên trên đã phủ một lớp bụi xám, có vẻ lâu lắm rồi Adam chưa trở lại đây lần nào.

Nói thật, có thể đem phủ thành chủ biến thành phòng trưng bày nghệ thuật và gian hàng đồ chơi như thế, hẳn cũng đã tạo đủ sự khác biệt với tất cả các thành chủ khác ở địa hạ thành.

Annie đã cao đến mét bảy, đã thuộc loại rất cao trong nữ tính loài người, tuy nhiên lúc này nàng hết như một đứa nhóc Gnome còn đi học tiểu học bị khoá cứng tại trên một bàn toán sách vở, nhìn từ chiều ngang căn bản không thấy người đâu.

Hai mắt của tiểu nha đầu đã hiện lên hai quầng đen như con gấu trúc nhưng vẫn miệt mài chiến đấu cùng đồng văn kiện, chăm chú tới nỗi ‘cốt đầu thúc’ đến rồi mà cũng không biết.

‘Phượng án tu sửa đoạn đường từ đại lộ thứ bảy đến đại lộ thứ chín bị hư hao trong rối loạn’, ‘Ba kiến nghị về việc hoàn thành hệ thống thoát nước trước mùa mưa’, ‘Dự thảo tạm thiết lập khu cư trú cho bốn chủng tộc mới xin vào thành’...

“Vô Miên giả đại nhân, đây là ý của Margareth đại nhân, đem tất cả văn kiện từ cấp B trở lên đưa cho Annie tiểu thư xem qua và đề lên ý kiến, sau đó Margareth đại nhân lại đề ý kiến cho ý kiến của nàng, cuối cùng lại đưa cho Annie để nàng định đoạt.”

Nói cách khác, mỗi một phần văn kiện trước khi hoàn thành, Annie đều phải xử lý một lần, sau đó Margareth viết lên ý kiến của mình đối với phương thức xử lý, cuối cùng lại đem về cho Annie quyết định, đi đi lại lại hai lần.

Đây đúng là cách dạy kiểu bốn com tận miệng, ta lặng lẽ chờ dài một hồi, xem ra Margareth thực sự định bỏ gánh nên mới dùng phương pháp nhồi vẹt dạy Annie, tính toán giúp nàng cấp tốc trưởng thành, một mình đảm đương sự vụ hành chính.

“Viện hành chính của các người xử lý văn kiện vẫn luôn như vậy sao? Tất cả các văn kiện đều do Margareth tự thân xem xét và ký duyệt? Một người quyết định tất cả sự vụ?”

Nhận được câu trả lời đương nhiên của đối phương, lại nhìn đến số văn kiện khiến người tuyệt vọng trước mặt, ta ghen hờn. Thành Sulfur có gần ba triệu nhân khẩu, số chính vụ mỗi ngày sinh ra là con số khổng lồ, thế mà còn từng cái đều xem? Ta đã hiểu vì sao suốt ngày đều không thấy Margareth đi ra ngoài, may mà nàng là bất hủ giả, có thể vĩnh viễn bảo trì tinh táo nên có thể chống đỡ được, thế nhưng...

“Không ai cảm thấy phương pháp xử lý chính vụ như vậy quá nguyên thủy sao, giống hết mấy vị vua cổ đại, luôn luôn dựa vào kinh nghiệm và trí tuệ đưa ra phán đoán. Margareth là bất hủ giả còn có thể làm được, con người thì...”

Nhiều văn kiện như vậy chắc phải xét duyệt hai ngày may ra mới xong, nếu sau này toàn bộ mọi việc đều đưa cho thành chủ xử lý, e rằng Annie không còn thời gian tự do.

Ta muốn bồi dưỡng một thành chủ hợp lệ chứ không phải một nô lệ bị chính vụ đè sập, thế là, ta ho nhẹ một tiếng thông báo sự có mặt của mình.

“Annie, người biết hành chính thực chất là cái gì không?”

Hành chính là cái gì? Để mọi người an cư lạc nghiệp? Để xã hội lý tưởng trở thành hiện thực? Để mọi chủng tộc chung sống hoà bình???

Không, không phức tạp đến thế, hành chính chỉ có thể dựa trên dân giáo đã có sẵn liên tục vận hành, giấc mơ lý tưởng gì gì đó, đơn thuần dựa vào hành chính, cơ bản là không thể.

Nhưng hành chính cũng không đơn giản, một thiếu sót nhỏ cũng có thể khiến toàn bộ thành thị tê liệt, hiệu suất thấp kém sẽ khiến nhân dân cực kỳ bất mãn. Hành chính, luôn là thứ mà mọi thành trấn không thể khuyết thiếu.

“Làm thành chủ, ta... ta sẽ nỗ lực để tất cả mọi người sống thật tốt!”

“Tiểu nha đầu, đừng nghĩ nhiều như vậy, ta chỉ hỏi ngươi hành chính thực chất là cái gì! Thôi quên đi, ta nói trực tiếp cho ngươi là được rồi, ngươi cũng cần nghỉ ngơi một chút!”

Ta kéo tiểu nha đầu sang một bên ngồi, gọi trợ lý mang trà đến.

Nét mặt tiểu nha đầu có chút ủ oải, mái tóc đỏ lửa đã thiếu đi ánh sáng, cả người đều thiếu hụt tinh khí, ánh mắt thì né né tránh tránh tựa như đang lo ta mắng nàng.

Lắc lắc đầu, ta đã đoán được mọi chuyện là như thế nào, Margareth là một người nôn nóng lại có chủ nghĩa hoàn mỹ, nàng luôn dựa theo năng lực của mình để bố trí nhiệm vụ cho cấp dưới.

“Ta làm được thì sao ngươi không làm được?”, “Đừng viện lý do, ‘nếu như’ và ‘giả sử’ đều là vô nghĩa!”, những lời vừa rồi luôn treo ở cửa miệng của nàng, thế nhưng nàng lại không thử suy xét một chút, người thường có thể so sánh với một thư viện di động kiêm bắt hủ giả vĩnh viễn không cần nghỉ ngơi sao?

Là đệ tử của Adam, thiên phú ‘ầu ẩu’ của Annie rất xuất sắc, tuy nhiên xét phương diện trí lực... ai chả biết, chơi chiến sĩ ngươi thêm trí lực cao làm cái gì, tên tiểu tử Adam kia trí lực mới có 9, kém cả người bình thường (trí lực trung bình của nhân loại là 10), hẳn không phải sống rất vui vẻ sao. Annie so với nghĩa phụ của mình mạnh hơn nhiều, trí lực lên đến 11, dù thế nếu Margareth cứ bắt nàng làm theo tiêu chuẩn trí lực 26 thì sao làm nổi, thậm chí cắt một nửa xuống thành tiêu chuẩn trí lực 13 đã đủ bức tử con người ta rồi.

Không hiểu sao, ta có vẻ đã hiểu vì sao viện hành chính trở thành ‘cơ quan một người’, có lẽ nàng không nhìn được những thủ hạ cấp dưới ‘trí lực kém’ và ‘tay chân trì độn’, đem tất cả công việc tự làm, sau đó quen rồi, dứt khoát không để người khác động vào.

Loại người như vậy tại viện cổ đảm bảo có danh hiển vương, thế nhưng chỉ cần bọn hán chết, gánh nặng sẽ khiến kẻ thừa kẻ rất khó chịu đựng, ngươi không thể hi vọng con cái cháu chắt chút chút tất cả đều là hiền vương trí tuệ kinh người đi...

“Haizz, không hổ là bắt hủ giả, làm đến thế mà vẫn không mệt chết. Annie, Margareth chắc vừa giáo huấn ngươi chứ gì? Đừng lo, yên tâm đi, những phương thức dạy dỗ của nàng đều không đáng tin, đến Eliza và Culler đều suýt bị nàng chinh chết, pháp sư còn như vậy nữa là.”

Nghe lời an ủi của ta, thiếu nữ ngược lại bắt đầu khóc nức nở, gắng sức lắc lắc đầu:

“Margareth tỷ tỷ không mắng ta, nàng chỉ rất thất vọng, Annie thật vô dụng, Annie không có lòng tin mình sẽ làm được thành chủ tốt.”

Nhìn dòng nước mắt tí tách rơi trên khuôn mặt thiếu nữ, xem ra, đôi mắt băng lãnh thất vọng và bộ dạng lắc đầu lạng lẽ rời đi của Margareth đã gây đủ thương hại cho tâm linh non nớt của Annie.

Loại lạng lẽ rời đi này, loại thất vọng phát ra từ đáy lòng này khiến đối phương khó chịu hơn tất cả những lời châm chọc bén nhọn nhất, lại càng khiến đối phương hoài nghi năng lực và trí lực của mình...

Vì sao ta biết rõ như vậy? Trước kia, những lúc tiến độ học tập không lý tưởng, Eliza vẫn vì vậy mà buồn bực muốn chết, thậm chí còn lên lời ta ra phát tiết oán khí... Tuy đích thực bộ dạng đó là ta áp dụng với Margareth đầu tiên, thế nhưng sao trách được ta, có trách phải trách vì sao sức cò của nàng quá kém, tư tưởng quá cứng nhắc, đã thế còn dây dưa người không tha...

Được rồi, còi chuông cần người buộc chuông, ta đã hiểu vì sao Margareth mời ta tới xem Annie, khẳng định nàng ý thức được mình đem nàng dọa khóc, lại không biết xử lý thế nào.

“Cáp, đừng khóc, để cốt đầu thúc tới dạy ngươi. Kỳ thực Margareth dạy sai hết, ngươi không học được là bình thường, ngươi học được mới là phiên toái lớn.”

Annie trừng mắt thật lớn, bên trong tràn ngập dấu hỏi chấm.

“Hành chính kì thực cũng không thần bí như vậy, bản chất của nó là ‘giải quyết vấn đề’. Đúng vậy, hành chính chỉ là thủ đoạn để giải quyết phiền toái và vấn đề thôi.”

“Công việc này không nằm trong chức năng nhiệm vụ của ta, mời chuyển lên cơ quan cấp trên.” ~ ~ “Huynh đệ, phiền toái này hơi lớn, ta không giúp được, gọi đến chỗ lão đại bọn ta đi.”

“Phương án công tác quả thực đáng thực hiện, thế nhưng giá thành quá cao, điều kiện hiện tại không các nào hoàn thành, hoãn thực thi.” ~ ~ “Anh em, không tốt lắm đâu, ngươi nói rất hay, chúng ta cũng muốn làm, thế nhưng tiền không có, trước đề đẩy đi.”

“Chúng ta có thể hiểu được khó khăn của các ngươi, thế nhưng việc này liên quan đến tự do cá nhân, bộ môn của chúng ta không thích hợp can dự, mời tự hành quyết nghị.” ~ ~ “Lũ ngu, chuyện nhỏ như vậy đừng lãng phí nhân lực của chúng ta, tự mình giải quyết nốt.”

Nói phức tạp và thần thánh thế làm gì? Mục tiêu của hành chính là giải quyết các vấn đề tất yếu nảy sinh trong quá trình sinh hoạt và phát triển, để đại bộ phận mọi người sinh hoạt ổn định bình thường... ta từng biên soạn cuốn [Nghệ thuật ngôn ngữ - chỉ dẫn cách ứng đối trách cứ, hoá giải mâu thuẫn (hay có thể gọi là sổ tay tiếng lóng chốn quan trường)], cuốn sách này nhận được rất nhiều lời khen, tăng mạnh năng lực hành chính của cơ quan tư pháp, các thị dân sau khi đến chỗ ta đều đánh giá: “Tuy nghe không hiểu lắm nhưng có vẻ rất lợi hại, ý kiến của mình có vẻ rất được tôn trọng.”. Chỉ có chút đi chứng như mỗi lần nghe ta nói, ánh mắt của mọi người đều rất kì quái, có người còn vừa nghe vừa lật sổ tay tra cứu...

“Trên thực tế, các ngươi đều đánh giá thấp tên khốn kiếp chỉ có trí lực 9 kia. Trong mắt ta, hẳn là một thành chủ rất hợp cách.”

Annie kinh ngạc ngẩn đầu, tỏ vẻ không thể tin được, mấy ngày nay, nàng nghe không ít lời ôan oán đối với đường phụ mình.

“Chính là... mọi người đều cho rằng có sự giúp đỡ của Margareth tỷ tỷ nên hẳn mới có thể làm thành chủ tốt, nếu hẳn có thể đảm đương trách nhiệm của mình, mọi người đều sẽ nhẹ nhàng hơn một chút, sinh hoạt tốt hơn một chút...”

“Nếu thực là thế thì thành Sulfur cũng cách ngày tàn lụi không xa. Đúng là hẳn phải dựa vào Margareth mới hoàn thành chính vụ, thế nhưng dù không có Margareth, hẳn vẫn có thể tìm người khác tới thay, tuy rằng hiệu suất thấp một chút. Ưu điểm lớn nhất của hẳn là biết nhìn người, hẳn tin tưởng cấp dưới của mình, giao việc cho đối phương là giao đứt, tuyệt đối không thêm loạn.”

“Người là thành chủ, không phải viện trưởng viện hành chính, việc người cần làm là tìm một người có thể giải quyết vấn đề, sau đó đem toàn bộ phiền toái vứt lên đầu hẳn chứ không phải chính mình gánh lấy.”

Annie định nói thêm gì đó, thế nhưng lại bị ta đánh gãy:

“Người xem, hẳn đem tư pháp giao cho ta, đem hành chính giao cho Margareth, đem vấn đề dân sinh giao cho nghị hội, không quan tâm cụ thể làm sao, chỉ ít toà thành này chính là nơi phát triển nhanh nhất địa hạ thế giới, xưa nay không ai sẽ đi chỉ trích kẻ thắng lợi. Với cả, thành chủ cũng có chức trách của mình, chức trách đó quan trọng hơn nhiều những chính vụ nhàm chán kia.”

“Chức trách của thành chủ?”

“Đúng, người biết vì sao rõ ràng Adam nhàn chán nước, ngày ngày lêu lổng nhưng vẫn được các thị dân cực kì tôn kính không? Chính bởi vì hẳn làm rất tốt chức trách của mình.”

“Chức trách của thành chủ!”, tính tế thường thức từ ngữ này, nhớ lại những gì dường phụ của mình làm hằng ngày, đột nhiên, đôi mắt đỏ rực ánh lên hoa lửa, thiếu nữ lại bùng phát ánh sáng:

“Bảo hộ mọi người, là bảo hộ mọi người đúng không? Khiến mọi người có thể an tâm sinh sống tại nơi hỗn loạn như địa hạ thế giới!”

Ta gật đầu cười:

“Đúng, che chở mọi người, chỉ dẫn phương hướng tương lai cho mọi người, để tất cả đều có kì vọng tốt đẹp vào tương lai, đó mới là chức trách trọng yếu nhất của thành chủ, còn mấy sự việc lẻ tẻ kia, tìm mấy gia hỏa đầu óc không sai rồi vứt cho hẳn là được. Nếu bọn họ làm hỏng, thay người là xong, kiểu gì cũng có người thích hợp.”

“Tại nơi này, vũ lực là tất yếu, người cực kì có thiên phú ở phương diện này, ở thành Sulfur, không, ở tất cả địa hạ thế giới, người hẳn phải là chuẩn truyền kì trẻ tuổi nhất.”

Tựa hồ đã tìm lại được chỗ mạnh của chính mình, Annie gật đầu thật mạnh. Trong mắt ta, nàng giờ giống như một con cún nhỏ đáng yêu đang vẫy đuôi không ngừng vì được chủ khen hữu dụng...

“Nghĩa phụ nói ta cách truyền kì chỉ nửa bước chân, chỉ cần tiếp thụ truyền thừa trái tim phượng hoàng liền có thể trực tiếp trở thành truyền kì bậc trung, sau ba năm có thể tiến vào cảnh giới thánh giả.”

“Oạch, tốc độ này quá dị thường”, cho dù là ta cũng vì tốc độ ấy hù sợ, binh quân truyền kì đều phải hơn trăm tuổi, Annie còn chưa đến 20, ta lần đầu đạt đến thánh vực cũng đã hơn trăm tuổi. Chẳng qua, nếu nàng có thể cười vui vẻ như vậy thì chắc hẳn vẫn không biết trái tim phượng hoàng có ý nghĩa gì.

Lắc lắc đầu, đây là chuyện nhà của cha con bọn họ, ta không có lập trường để xen vào. Muốn nói cũng không phải ta tới nói. Hiện tại, mục tiêu của ta chỉ là hoàn thành nhiệm vụ cấp sử thì này, đem Annie bồi dưỡng thành một thành chủ xuất sắc...

“Ân, hai ngày sau, người và ta cùng nhau đi đến tổng bộ của liên quân minh ước, trên đường ta sẽ dạy người những chức trách còn lại khi làm thành chủ. Tỷ như ‘làm cách nào sử dụng các phương pháp cứng và mềm để giành lấy càng nhiều ích lợi trong quan hệ ngoại giao’, chẳng qua ở đây là địa hạ thành, chắc ta chỉ cần dạy người phương pháp cứng là đủ rồi.”

“Dù sao lần này chúng ta muốn cường thế thị uy, trên đường có rất nhiều cơ hội để người ra tay, tranh thủ hấp thụ kinh nghiệm trong chiến đấu, trực tiếp lên cấp truyền kì. Lần này tiểu Hồng cũng đi, ta còn mang theo những kẻ cần quý nhất thành: anh em nhà Belha, Stormeagle, mấy tên thủ hạ dờ hơi của ta. Người phụ trách việc thị uy ngoài sáng, việc còn lại để chúng ta, nhất định phải náo động bộ minh ước đến lật trời, chơi một vỏ lớn.”

“Linh hồn lạc ấn của Adam là phượng hoàng bất diệt, nếu không thể giải quyết hẳn nhanh gọn, hẳn sẽ dần dần hấp thu thương hại, càng đánh càng mạnh, cuối cùng bạo phát một hồi. Thế nhưng, ta cảm thấy đường này không thích hợp với người, thích hợp người nhất hẳn phải là phong cách toàn diện áp chế kẻ địch, phong cách này cần rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu, vậy nên người cố gắng tìm người mà đánh nhau ở chỗ liên quân minh ước.”

Quả nhiên vẫn là tiểu thiếu nữ, đôi mắt chính vụ đáng ghét chỉ có thể một mặt khóc tang một mặt cố nhẫn mà làm, đến khi nhắc đến việc mình thích, lập tức nhảy tung tung, cao hứng đến hỏng...

“Chính vụ, đơn giản! Tìm mấy tên thương nhân biết quản lí, để bọn họ quản trưởng, ân, thành lập một cơ quan cấp dưới của viện hành chính đi, cứ gọi... sở tài vụ.”

“Việc kiến thiết thành thị thì tìm mấy người làm nghề kiến trúc đục đá gì đó đi, chẳng qua cần tách rời công vụ và lợi ích riêng của bọn chúng, lập thêm một cái... sở kiến thiết.”

“Đừng học bộ dáng của Margareth, quá mệt. Người dựng một cái bộ khung, sau đó đem người thích hợp điền vào là được, không tốt thì đổi người. Vì bảo vệ tương lai của toà thành này, người cần đem thời gian chủ yếu dùng để tu luyện, ha ha, ta rất muốn nghe truyền kì về Hồng Liên dừng giả đòi thứ hai nha.”

“Đừng vội, người mạnh hơn tên đàn kia nhiều, hỏi đó Adam ngu lắm, lần đầu xử lý tranh chấp việc nhà, cứ nhiên đem chính mình...”

Chậm chậm, chậm chậm, những việc chính vụ lặp đi lặp lại đã hao mòn tinh lực của Annie đến tận đáy, trực tiếp coi chuyện ta kể như hát ru, nhắm mắt ngủ say.

Nhìn thiếu nữ gói đầu sa vào giấc ngủ sâu, ta không khỏi hồi tưởng quá khứ.

“Nhân loại thực sự là những sinh mạng thần kì, hôm qua còn là đứa bé nước mắt nước mũi đầy mặt, chỉ chớp mắt đã trở thành người.”

Lúc trước khi Adam mang Annie về, nàng còn đêm đêm đái dầm. Giờ lại đã sắp sửa thành niên, còn chuẩn bị gánh trách nhiệm của tiền bối lên vai.

Nhìn vành mắt đen thâm quầng của Annie, ta có chút oán niệm đối với Margareth:

“Thật là, bỏ mặc tên bọn đàn như Adam, thế mà lại nghiêm khắc với Annie như vậy. Adam cũng thế, trái tim phượng hoàng, trái tim nha, gánh nặng như vậy, người xác định nếu nàng biết chân tướng nàng có thể tiếp thụ ư?”

“Cốt đầu thúc, Margareth tỷ tỷ, phụ thân...” Đột nhiên, thiếu nữ đang ngủ lại lặng lẽ chảy nước mắt, gọi tên chúng ta.

“...Đừng đi! Đừng bỏ Annie một mình! Annie sẽ rất ngoan mà!”

Lời mê sảng nức nở khiến đôi tay vươn ra lau nước mắt cho nàng dừng lại giữa không trung...

Ta chưa từng nói sẽ rời đi, dấu hiệu tử vong của thành chủ cũng chưa từng được truyền đi ra... thế nhưng có vẻ chúng ta đã đánh giá thấp trực giác của đứa bé mới nhìn tướng tuý tuý tiện tiện này.

Lúc lâu sau, ta mới tiếp tục dùng tay áo lau sạch giọt lệ trên mi mắt, nhẹ nhàng vuốt ve mấy sợi tóc của nàng, một mình thì thầm ni non, tiếng nhỏ đến mức ngay cả chính ta cũng không nghe rõ:

“Xin lỗi, Annie, người lớn chúng ta đều là một lũ ích kỉ... chúng ta đều là một lũ khốn nạn ích kỉ.”

Nhưng ta không biết, lúc này tại phủ thành chủ cũng có hai người nói giống hệt ta.

“Ta biết, để Roland tới mọi việc đều có thể giải quyết. Đừng tự trách, Margareth, Annie kiên cường hơn chúng ta nghĩ nhiều.”

“...”

“...Đừng khóc, Margareth, thế này không giống người bình thường, nếu thực sự không bỏ được, người có thể ở lại mà.”

Đúng vậy, nữ hài đứng lặng lẽ khóc ở góc tường chính là Margareth, do không cẩn thận làm Annie thương tâm nên mới nhờ ta đến giúp, sau đó còn không tuân thủ nguyên tắc đến nghe lén. Chao ôi còn đâu vị hiền giả vĩnh viễn lãnh tĩnh lạnh như băng...

Nghe lời châm chọc của tên đầu đất vô tâm vô phế ấy, khoé mắt còn vương lệ của Margareth loé lên vẻ giận dữ.

“Người không phải có thể không chết sao? Khi đó chẳng phải mọi việc đều có thể giải quyết!? Tên khốn kiếp tự tư ích kỉ nhà người!”, nếu ánh mắt có thể giết người, Adam sợ rằng đã bị tên bản thành con nhím

“Đúng vậy, ai bảo chúng ta đều là một đám người lớn ích kỉ. Thật sự xin lỗi Annie, với cả... ha ha, đừng lo lắng quá sớm.”

“Người đang cười? Người còn cười được...”

“Yên tâm đi, ta dù gì vẫn là cha của nàng, nàng muốn làm gì, cần nhất cái gì ta sao không biết. Ta đã an bài hết rồi, kết thúc nhất định là hài kịch, đại hài kịch.”

“Ta lại tin người một lần, một lần cuối cùng! Tên ích kỉ khốn kiếp!”, đây là lời rống giận của vị hiền giả đại nhân khi căn răng nghiêng lợi vứt bỏ hình tượng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vô Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Lisa

Lúc ra khỏi phủ thành chủ thì đã tối, thế nhưng ta thực sự không muốn trở về trại tạm giam.

Bởi vì bị tình nghi là đầu sỏ của trận náo loạn hôm trước, vụ yêu Roland hiện nay vẫn bị tạm thời giam giữ, lúc này chỉ là len lén chạy ra ngoài.

Tuy sắp đặt một cuộc diễu hành khoá thân không vi phạm bất cứ điều khoản pháp luật nào, thế nhưng bị giam giữ quản phạt trong tù để sau này không tái phạm là không thể tránh khỏi.

Để trốn ra, ta triệu hoán một bộ khô lâu, đem toàn bộ trang sức vật phẩm thường ngày khoác lên người nó, lại trút lên một lớp ma lực và trang điểm nó cho giống với một vụ yêu đang trong giấc ngủ ngắn, sau đó bản thể trốn ra ngoài.

Nếu là ngày thường, để không bị phát hiện ta phải nhanh chân chạy trốn về. Dù sao ám tinh linh rất miễn cảm với ma lực, trong lúc tuần tra chỉ cần chăm chú một chút sẽ có khả năng rất cao nhìn thấu mảnh khoé. Có điều, hôm nay không cần, vì hôm nay các nàng không có thời gian quản tên vụ yêu đang ngoan ngoãn ngủ một góc đó.

Nguyên nhân rất đơn giản, giờ các nàng rất bận, cực kì bận.

Sự tình tất cả có thể coi như bắt đầu từ ta, từ cái kế hoạch của tháng phòng chống cơ giới học.

Nếu nhìn về phương diện trị an xã hội của thành Sulfur, lần hành động tháng phòng chống cơ giới học này quả thực là trực tiếp mà hoàn mỹ. Sau khi những tên Gnome và địa tinh to com nhất loạt bị bắt rồi ném vào trong trại tạm giam, số lượng trưởng hợp phạm tội bị người dân phát hiện và báo cảnh sát giảm hơn 3%, suốt một ngày cũng không phát sinh vụ nổ tung nào.

Vậy nhưng khi các thành quân hớn hờ đi ngủ, họ lại phát hiện, con ác mộng mới chỉ bắt đầu...

So một cái phiền toái còn phiền toái, đó là khi một đám phiền toái kết hợp một chỗ. Sau khi bị bắt, một đám đại sư cơ giới học bắt tay đoàn kết, khi cờ hiệu ‘đại hội giao lưu cơ giới học thành Sulfur lần thứ nhất’ được giương lên, coi như là người đi nhiều hiểu rộng như ta hay đám ‘thần sĩ’ bạn bè cũng ngây ngốc.

Các đại sư cơ giới tộc địa tinh cùng nhau chia sẻ kinh nghiệm những lần tặc nổ và bị tặc nổ, Gnome chúm chum một chỗ trao đổi các loại tư duy mới và phương pháp mới, thậm chí, do bị lột sạch đồ nghề và cực độ nhàm chán, Gnome và địa tinh bỏ qua hiểm khích, bắt tay nghiên cứu hợp nhất hai loại sản vật cơ giới...

Ban đầu, ta còn rất hào hứng ở một bên châm lửa quạt gió... “Chúng ta có thể tạo ra một cái máy đốn củi to cỡ ngọn núi, một nhát cưa có thể quạt đổ cỏ thụ chiến tranh của tinh linh! Không thể? Sẽ siêu tải trọng? Hải tử, sao sức tưởng tượng của người lại kém như vậy, nơi đây có không ít đại sư, chỉ cần dùng ống dẫn điện tử và lò xo giảm sức ép của Gnome, siêu tải trọng tuyệt đối không xảy ra, thậm chí còn sẽ không nổ quá nhanh...”

“Chúng ta có thể tạo ra một con rồng máy phun lửa cỡ lớn, sau đó đem sừng trên đầu nó sơn thành màu đỏ, loại này chắc có tốc độ phải nhanh gấp ba.”(*)

“Chúng ta có thể lắp ráp một con thuyền, mũi thuyền là một mũi khoan xoay tròn không ngừng, có thể dùng nó kiến tạo một con đường dưới lòng đất luôn, từ nay về sau không cần tốn phí cầu đường nữa.”

Nhưng rất nhanh sau đó ta phát hiện tình huống không ổn, năng lực hành động của đám gia hỏa này quá lớn, khi ta đề cập đến đề mục dung hợp khoa học kĩ thuật và các nghiên cứu mới, bọn hân vui mừng nhảy tung tung, trực tiếp bắt tay vào làm.

“Không có mũi lửa? Gót giày của ta chính là một cái bật lửa, lướt nhẹ trên mặt đất cũng tạo ra hoa lửa.”

“Không có linh kiện, em ta. Silverhook Belha còn là một pháp sư hệ lửa, hoà tan mấy cái song sắt làm linh kiện là chuyện nhỏ.”

Không có hoá dược? Ha ha, ta vừa là đại sư cơ giới học, vừa là đại sư luyện kim học, tới, nhặt cục xà phòng kia cho ta... Không, ta không phải gay, ta chỉ muốn dùng xà phòng của các người và những chất béo động vật của bữa chiều chế tạo hoá dược, xem ta dùng tay không nitrát hoá glycerin! Đây chính là tuyệt kĩ ta học từ đám Tuskar(**) vùng cực bắc, từ lúc học được tuyệt kĩ này, mẹ ta không còn lo lắng động cơ của ta thiếu nhiên liệu.”

“Không có dây dẫn nổ và chất xúc tác? Không lo, chờ ta coi áo... Này, ta thật sự không phải gay, người xem, áo của ta đã được ngâm tẩm hoá chất, tùy tiện xé một miếng cũng có thể phát nổ (mấy tên địa tinh bên cạnh dùng ánh mắt sùng bái nhìn hân, ý tứ rằng: ‘ngài đúng là tấm gương của tinh thần địa tinh nghiên cứu khoa học, đồ vật như vậy người cũng dám mặc...’), mấy cái cúc áo của ta tùy theo cách ghép còn có thể tạo thành nhiều loại công cụ cơ bản, cỡ lẻ mớ lét kim kẹp gì đều có hết, muốn sao? Không bán, đây là quà sinh nhật của tên vụ yêu thông minh kia đưa cho ta, là tượng trưng cho tình hữu nghị trân quý của chúng ta!... Chỉ ít phải 30000 đồng vàng mới bán!”

Goldentooth Belha sờ sờ cái cằm xanh không lông của mình rồi nhe răng khế cười với ta, sau đó còn giương ngón tay cái tỏ vẻ đắc ý.

Nhìn anh em nhà Belha nhờ vào những kĩ thuật được cho là xuất sắc mà ăn ước được chúng nhân tôn sùng làm lãnh tụ, lại nhìn bọn họ khí thế ngất trời nung chảy song sắt chế tạo linh kiện, cầm xà phòng chế luyện thuốc nổ, ta ảo não đến mức ruột gan xanh lét, ần, nếu như ta còn có nội tạng.

“... Ta thề, chờ ta đi ra, ta nhất định phải tìm lý do đem bọn họ ném vào ngục giam. Tội? Nếu không ngoài ý muốn, cứ để bọn họ tiếp tục làm càn, tội sẽ có.”

Vì trại giam do thuế của nhân dân kiến tạo không bị nổ sập, càng trọng yếu là ta không muốn bị nổ bay lên trời, thế là, ta không chút do dự kêu gào chi viện...

“Eliza, nhanh, đi đến tổng bộ thành quân báo án, nói đám địa tinh trong trại tạm giam đang cố chế tạo loại tặc đạn có thể thổi bay thành thị!”

Được rồi, việc còn lại rất đơn giản, các thành quân cùng các thủ vệ trại giam chạy tới, dễ dàng trấn áp lũ đại sư cơ giới học vô pháp vô thiên này...

Thế nhưng tất cả mới chỉ bắt đầu... Ngọn lửa chân lý một khi được thắp sáng thì sẽ không bao giờ bị dập tắt — đại sư cơ giới học, Goldentooth Belha.

Sự hợp tác của họ chuyển từ trên mặt đất xuống dưới lòng đất, việc trao đổi bản vẽ cơ khí được tiến hành như thể đang làm tình báo, thậm chí, một ánh mắt cũng có thể truyền đạt đủ loại tin tức...

Đặc biệt, lý tưởng của đại hội giao lưu không biết vì sao truyền ra ngoài được, sau đó, không ngừng có các đại sư cơ giới học ở bên ngoài ‘chủ động phạm tội’, chui vào chỗ này gia nhập ‘tinh hội’, còn mang theo rất nhiều linh kiện làm ‘nhập hội phí’.

Kết quả, khi người trông giữ xoay người lại, bọn họ bắt đầu đinh đĩnh đang đang làm việc, khi con mắt của người trông giữ dán lên người họ, bọn họ lại ngẩng

đầu thổi sáo giả vờ vô tội.

Bỏ tay, các thành quân chỉ có thể triệu tập nhân thủ canh gác nghiêm ngặt, vì vậy việc trông coi các tù phạm khác lỏng lẻo hơn nhiều, ta cũng có cơ hội chuẩn ra đi thăm Annie...

Khúc, kết thúc đoạn hồi ức, hiện nay trại tạm giam đã trở thành một cái miệng núi lửa, bất cứ lúc nào cũng có thể náo lật trời, ân, lật trời theo đúng nghĩa đen, mà có lẽ nên dùng từ nổ lật trời thì thích hợp hơn.

Quân tử không đứng cạnh bờ tường nghiêng, hướng hồ, ta từ trước đến nay vẫn tự cho rằng mình là một quân tử tuân thủ đạo đức, tất nhiên sẽ không chủ động đi hưởng thụ hương vị nổ tung.

“Đã như vậy, trước khi bọn họ chơi hỏng, đi chỗ nào đó tránh một chút, ân, đi thăm tiểu Hồng đi.”

Khiến ta ngoài ý muốn là khi liên hệ ta mới từ miệng của thủ hạ nằng biết được rằng nằng không có nhà.

“Khà, lần vừa rồi là lần thua oan ức nhất từ lúc mở mắt đến giờ, hiện tại khẳng định đang tức đến phát cuồng, nếu không tìm người đi đánh nhau thì cũng chỉ có thể đang ở một chỗ...”

Quả nhiên, lúc ta tìm đến quán rượu hoa hồng đỏ lửa lớn nhất khu trung tâm, vờn tay gõ cửa gian phòng chúng ta thường ngồi, bên trong đó liền truyền ra một giọng nói quen thuộc:

“Roland, đến, bồi ta uống rượu!”

“Làm sao thế, một mình biến hình đến đây uống rượu giải sầu. Rượu không tốt cho vết thương đâu!”

Tiểu Hồng thực ra vẫn đang trong độ tuổi phản nghịch của loài rồng, tính cách cũng không khác nữ tính loài người ở độ tuổi này là mấy, mỗi khi buồn bực thì sẽ đi uống rượu hoặc tìm người đánh nhau, hiện tại không có người nào thích hợp để đánh nhau, tự nhiên chỉ có thể ngồi một mình uống rượu.

“Hừ, câu đó chỉ áp dụng với nhân loại yếu ớt, đối với ta, rượu là thuốc giảm đau, đi ngủ cũng thoải mái hơn một chút.”

Vén rèm bước vào, một cô gái tóc đen xinh đẹp đang ôm thùng rót rượu, lại còn là loại rượu cực mạnh của Drawf.

Mái tóc đen dài, mềm như tơ, hàng lông mày như ánh trăng đầu tháng tô điểm sự thanh tú của nằng, bộ áo da bó sát khiến vóc người tuyệt đẹp được tôn lên, cánh tay thon dài, trắng nõn như tuyết, đầu ngón tay xanh miết mang một chút huyết sắc. Chỉ nhìn bề ngoài, người ta rất dễ tưởng lầm nằng là một khuê nữ nhà giàu yếu ớt.

Thế nhưng chỉ cần nằng mở mắt, không có ai còn coi nằng là một nữ tử nhu nhược, đã tính trong đôi mắt của một kẻ sẵn mồi đứng đầu chuỗi thực vật sẽ khiến kẻ yếu đuối cảm giác như bị uy hiếp tính mạng, nguy nan trong sớm tối.

Sao vậy, thất vọng? Cho rằng một em gái loài rồng đỏ khi biến thành hình người phải là một loli đáng yêu mặc áo đỏ? Quá ngây thơ, rồng biến thành người thích biến thành bé gái? Đây là thành kiến của mấy tên otaku ham mê tiểu thuyết kị sĩ.

Vì sao? Đang ở nơi hoang vắng, người đột nhiên thấy một bé gái từ trên trời rơi xuống với chỉ số sức mạnh cao không hợp thói thường, dưới chân toàn bùn đất nhão nhoẹt mà nằng lại mặc một thân quần áo hoa lệ không chút bụi bặm!? Đến thẳng ngu cũng biết có vấn đề.

Khúc, năm đó vị tiểu muội này quả thực xem nhiều tiểu thuyết quá độ, tính toán dùng bề ngoài như vậy tiến vào đoàn mạo hiểm của chúng ta, định tạo nên một đoạn hành trình mạo hiểm cấp sử thi, đáng tiếc, vừa mới bắt đầu chúng ta đã nhìn thấu.

Chỉ có điều nếu bỗng dưng có thêm một tay chân cứng nhắc kèm vật cát tường, chúng ta hơi đầu phải nói toạc ra làm gì?! Ngược lại, chúng ta hai tay hai chân đồng ý, nhiệt tình hoan nghênh ‘bé gái cuồng chiến sĩ kèm hoá pháp sư cấp truyền kì’ mới tới...

Sau cùng, vì một lần ngoài ý lệ diện mục thật, lại thấy chúng ta chả chút kinh ngạc nên tiểu Hồng mới truy hỏi nguy trạng của mình có vấn đề ở chỗ nào. Sau đó nầy câu trả lời đó ấy trở thành sự sỉ nhục cả đời và một trang hắc lịch sử siêu cấp của nằng.

“Lực lượng tăng trưởng cần tích lũy của thời gian, một truyền kì với bề ngoài mười tuổi, bài trừ vài khả năng, đáp án có tỉ lệ chính xác nhất là một chủng tộc mạnh mẽ nào đó biến hoá thành. Mà có khả năng làm như vậy nhất, chỉ có rồng.” đây là lời giải thích của Margareth mặt lạnh, nằng năm đó còn là một pháp sư nhân loại miệng cứng lòng mềm cho nên câu trả lời của nằng rất chiều cổ mặt mũi của tiểu Hồng.

“Trang bị và vũ khí, bộ váy tọt nhện người mặc trên người bán đi chắc đủ tiền mua cả toà thành...”, là một thánh kị sĩ, ta phải lộ ra ngoài vẻ phong độ và hiền hoà, tại tình huống như vậy hẳn nên cô kị một chút lòng tự trọng của đối phương, sau cùng, ta vắt hết chất xám lục ra một sơ hở không rõ ràng lắm, mỉm cười nói ra.

“Tiểu Hồng ngu ngốc, lần đầu tiên gặp, người ăn sạch lương thực một tuần của chúng ta, hại chúng ta phải đi săn bổ sung. Người thấy nhân loại có sức ăn khủng khiếp vậy sao? Hừ, hại ta phải nhịn đói một buổi tối.” đạo tặc ngây thơ Lisa đối với việc đói bụng ngày đó vẫn canh cánh không thôi.

“Ha ha, các người, một lũ ngu... ngu đến mức chịu được, muộn như vậy mới biết sao? Lần đầu tiên liếc thấy ta đã biết rồi, chẳng phải khi ấy tiểu Hồng đang xem sách còn gì, cái cuốn tiểu thuyết kị sĩ [Vì sao đưa long công chúa đến](***) ấy chẳng phải kể chuyện một vị công chúa loài rồng biến thành bé gái đi du lịch nhân gian rồi yêu đương linh tinh sao? Một sơ hở rõ ràng như vậy thế mà không ai nhìn ra, các người luôn bảo ta là thằng ngu, ta thấy các người mới là ngu... á á á a!!!”

Đây là câu trả lời của thằng đàn Adam, sau đó, chúng ta tốn rất nhiều thời gian mới tìm thấy tên dunge giả nằm thoi thóp cách đây mấy cây số, may mà hắn là một

Khiến thịt xuất sắc, cũng may tiểu Hồng nể tình quãng thời gian đồng đội, nếu không thật sự hần rất khó sống sót dưới củ đấm vừa rồi.

Đến lúc này, bé gái đáng yêu mặc váy đỏ biến mất, thay vào đó là một 'long tỷ tỷ' bản thành thực, hình dạng này quả thực mới hợp với tính cách của nàng nhất, bởi thế, dù nàng có thể cải biến năm tuổi và chủng tộc khi biến thân, thế nhưng bao năm qua nàng vẫn giữ nguyên mô dạng này.

Còn việc rồng đỏ biến thân mặc váy hồng thực ra là thật, rồng màu nào thì khi biến thân cũng thường thích mặc y phục màu tương tự, tiểu Hồng cũng rất thích màu đỏ, tuy nhiên lại có một vấn đề...

Tên Adam cũng toàn thân đỏ rực, hần còn chạy lung tung khắp nơi gây chuyện ngu ngốc, nếu cũng mặc y phục có màu giống hần thì chẳng phải sẽ bị coi là đồng loại của hần sao? Ai lại muốn bị coi là đồng loại của một tên ngu như con bò?

Đó là nguyên văn lời tiểu Hồng lúc trước, không phải lời ta biên ra do kì thị thẳng ngu nào đó....

"Làm rằm cái gì thế, đến nướng thịt cho ta nào, trong đội của chúng ta, ngươi là tên nướng thịt ngon nhất, đến, đến, để ta xem tay nghề của ngươi đã thật lùi hay chưa!"

"Ngươi còn nhớ rõ nha."

Tại ngoài sáng, người duy nhất biết ta chính là tên thánh kỵ sĩ đội trưởng Rola năm xưa chỉ có nàng, rồng đỏ Aainmetheus.

Cách nhìn một người của loài rồng khác hoàn toàn với phạm nhân, đôi mắt của rồng có thể xuyên thấu qua bề ngoài, trực tiếp nhìn đến linh hồn, do đó ngay từ đầu ta đã không giấu được nàng.

Có điều, quan hệ của chúng ta dùng từ đồng bạn không phù hợp lắm, dùng từ đồng phạm mới diễn tả được sơ sơ... có vài việc, trong lòng hiểu rõ nhưng giả ngoặc không nói còn hơn nói toạc ra khiến mọi người khó xử.

Ta đi đến, vừa nướng thịt vừa rắc lên trên một loại hương liệu bí chế (chủ yếu là hỗn hợp muối và bột ớt, nó đồng thời còn là tài liệu của pháp thuật loại sương khói), ta còn chưa kịp rải dầu lên, tiểu Hồng đã đoạt hết, nhai hai cái rồi nuốt chửng, ăn vui đến quên trời quên đất.

"Lần này chúng ta hai người phải chịu uỷ khuất, ta sẽ giúp ngươi đòi lại mặt mũi."

Vừa rồi tiểu Hồng quả thực thua rất oan, nếu không phải che chở cho Adam với Margareth, đừng nói đánh thua, nàng thậm chí đừng hòng chịu chút thương tổn nào.

Các ngươi cho là ta mạnh mẽ? Các ngươi biết phiền toái lớn nhất khi đối phó rồng là gì không? Năng lực giáp lá cà mạnh mẽ? Thiên phú ma pháp xuất sắc? Không, đều không phải, thứ khiến rồng trở nên khó đối phó nhất là bọn họ có cánh! Họ biết bay!

Từ khi sinh ra, rồng đã là đứa con cưng của bầu trời, kĩ xảo bay lượn của loài rồng cực kì xuất sắc. Khi còn bé, rồng có thể dùng ma pháp để lơ lửng, lúc trưởng thành, rồng có thể dựa vào hai cánh tùy ý chao liệng, còn đối với một con rồng cấp thượng cổ như tiểu Hồng, bay cũng đã trở thành một loại bản năng như hít thở vậy, nàng thậm chí có thể khiêu chiến quy tắc của trọng lực, khép cánh mà vẫn phi hành tùy ý.

Thủ đoạn quen thuộc khi đối địch của tộc rồng là đột ngột rơi xuống từ tầng mây, phun long tức trước khi đối phương kịp phản ứng, sau đó trước khi đối phương phản kích lại trở về tầng mây.

Loại chiến thuật này nghe có vẻ rất vô liêm sỉ nhưng cực kì hiệu quả. Ngươi muốn giết rồng, trước đem nó trói lại mặt đất đã! Bởi thế, dù là đế quốc khổng lồ cũng không muốn trêu chọc rồng, ai cũng không mong muốn kinh đô của mình ngày cháy hai lần, đã vậy còn không làm cách nào tìm được hung thủ.

Tính cơ động cao mới là điểm mạnh lớn nhất của rồng, 90% trường hợp rồng bị giết đều tại trong sào huyệt của mình hoặc bị rơi vào bẫy, một con rồng lang thang ở hoang dã gần như vô địch, không đánh được cũng thoát được, sau đó lại còn có thể tập kích báo thù, khiến người ta cực kì đau đầu.

Tiểu Hồng trọng thương vì bị Margareth và Adam liên lụy, vì bảo vệ họ nàng không thể không đứng im một chỗ mà trở thành bia ngắm. Việc ấy khiến kẻ tâm cao khí ngạo như nàng cực kì uỷ khuất và khó chịu.

Nghe ta nói muốn tìm mặt mũi về cho mình, tiểu Hồng ngưng một giây, sau đó tiếp tục nhắc cái thùng gỗ bên cạnh rót rượu cho mình.

"Khực khực!"

Do uống quá gấp, con rồng ngốc nào đó lại không cẩn thận bị sặc, ta vội vàng tới vỗ vỗ lưng giúp nàng bớt nghẹn.

"...Không cần thiết, mặt mũi của ta thì ta sẽ tự tìm, Morel ta tự đánh, ngươi không cần nhúng tay."

Ta thờ dài, biết rõ nàng sẽ cho ta câu trả lời như vậy, chẳng qua, tiểu Hồng đúng là có thực lực hơi mạnh hơn Morel, nếu không ả long hậu kia đã sớm tới cửa thanh lý môn hộ.

"Chúng ta báo thù cùng một lúc, thế nào, lần này ta cũng tổn thất không nhỏ."

Đúng như mong đợi, nghe kế hoạch xuất hành và làm loạn của ta, một người sợ thiên hạ không loạn lại đang muốn tìm chỗ phát tiết như tiểu Hồng lập tức đồng ý.

Chỉ có điều, sau khi đồng ý, nàng nhìn vào ta với vẻ cân nhắc:

“Lisa gần đây có khoẻ không?”

“...Người hỏi ai? Nga, Eliza chứ gì? Vẫn độc mồm độc miệng lại âm hiểm như cũ, học ai không học đi học Margareth, càng lúc càng không đáng yêu, hai ngày trước nàng hại ta bị bắt vào trại tạm giam. Năm đó đem nàng nhốt về thật là một cái sai lầm”

“Đừng giả ngu, người biết ta nhìn người là nhìn trực tiếp linh hồn. Eliza là Lisa, thành viên đội mạo hiểm của chúng ta, tên đạo tặc muốn trở thành phú hào thân gia ngân vạn, người mà tên Adam đốt hết thuốc chữa đó thẳm mên nửa đời – Lisa Grant. Ha ha, Eliza, Lisa, chỉ đổi một chút, thêm cái tiền tố E đằng trước để nhấn mạnh, chơi chữ đơn giản như vậy mà Adam không nhìn ra, thảo nào suốt ngày bị chửi ngu.

“...Khi nào thì người biết?”

“Từ lúc người mang đứa bé nửa ác ma đó về, tức là từ khi bắt đầu. Hừ, người cũng không hơn ta là bao, nguy trang quá kém tàm. Chẳng qua phải công nhận người giỏi thật, một người chết rồi như Lisa cũng có thể tìm về, rõ ràng linh hồn đều đã quy về căn nguyên... chờ, chờ chút, nửa ác ma, đừng nói người đến Minh hà tìm nhé?”

“Đúng vậy, Lisa đã chết, Eliza bây giờ là một sinh mạng mới, một linh hồn mới. Có thể nói, Eliza là Lisa, lại cũng không phải là Lisa.”

Nhìn vào khuôn mặt đầy hứng thú của tiểu Hồng, ta biết phiền toái đã đến, xem ra có chút sự tình năm xưa đã đến lúc nói ra...

(*) câu này ta không rõ tác giả viết gì lắm nên dịch bừa! Tự nhiên son đỏ rồi tốc độ nhanh gấp ba, hình như nhắc đến gì đó trong anime hay manga thì phải, đoán thế. Ai biết vào phần thảo luận giải đáp, người đầu tiên đáp đúng xin tặng 100 xu hậu tạ.

(**) Tuskar: người hỏi câu/ chi tiết có thể xem google với hậu tố warcraft hoặc hình ảnh của tướng tuskar dota 1, tuskar dota 2 vì tránh bản quyền đôi quá nhiều, không cần xem

(***) ché ‘vì sao đưa anh đến’ – phim Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chân tướng và nửa ác ma

Ánh đèn dầu vàng lợt lợt, tại đại sảnh không xa, mùi rượu thơm và tiếng ngáy của mấy tên say theo trong gió truyền tới, loại không khí này thật khiến người ta mê đắm, tựa như gợi nhớ nơi nào đó trong hồi ức.

“Keng!”

Một đồng tiền vàng ma thuật bay lên, hoá làm kết giới cách tuyệt giữa trong với ngoài, ngăn chặn tất cả những sự dò xét ngoài ý muốn.

Có chút việc quả thực cần làm sáng tỏ, như vậy, nói từ đâu mới tốt nhất?

Vẫn nhai lại món cũ đi, bắt đầu kể từ cuộc thánh chiến vĩnh hằng của hai phe trật tự và hỗn loạn, cuộc chiến đem tất cả chủng tộc và sinh mạng kéo vào vòng xoáy.

Như trước đây từng nói, cuộc chiến này không có kết thúc, vì sao lại không có kết thúc? Theo lý thuyết, một cuộc chiến tranh nếu hai bên tồn thất đến trình độ nhất định, tất nhiên sẽ đình chỉ nha.

Nếu vậy, phải nói đến đâu nguồn.

Sống và chết không ngừng luân hồi.

Mỗi một sinh mạng khi tử vong, nếu đó là tín đồ của chư thần trật tự, linh hồn ấy sẽ theo trụ thiên đường bay thẳng lên trên, đến nơi thần vực của chúng thần ở Heaven, trở thành một cầu nguyện giả cung cấp tín ngưỡng cho thần, cũng có thể trở thành quân đội của thần – các thần sứ, thần bộc, trong đó, cao cấp nhất phải kể đến các cấp bậc chiến thiên sứ.

Trên cơ bản, người tín ngưỡng vị thần nào, sau khi chết sẽ trở thành một thành viên trong thần vực của hắn. Ở đó, cấp thấp nhất chính là các cầu nguyện giả, việc họ phải làm là không ngừng cầu khẩn, ca tụng, cung cấp cho thần minh nguồn tín ngưỡng, còn nếu một cầu nguyện giả đã không thể tiếp tục cung cấp tín ngưỡng, vậy thì hắn sẽ bị ném bỏ vào luân hồi lần nữa.

Phe hỗn loạn thực tế cũng không khác phe trật tự nhiều lắm, chẳng qua bọn họ không bọc lớp đường mật: ‘dẫn những linh hồn thánh khiết vào cực lạc Heaven’ thời, phương pháp của Abyss đơn giản và thô bạo hơn nhiều.

Dòng Minh hà vô tận chảy qua vô số vị diện, theo cách nói của phe trật tự, ‘những linh hồn của ác nhân sẽ phải vùi vào Minh hà nhận lấy sự tra tấn vĩnh viễn’; nhưng trên thực tế, bản thân linh hồn đều mang tính hỗn loạn, nếu không tín ngưỡng chư thần thì sau khi chết hầu hết đều tiến vào Minh hà, chẳng qua, những linh hồn thiên tính hỗn loạn thường tự tư và xằng bậy, nói là ác nhân cũng không hẳn là sai.

Kẻ chết đi thuộc phe hỗn độn thuận theo dòng chảy của Minh hà mà đi, nếu bị quy tắc của thế giới nào đó hấp dẫn, sẽ tự bơi vào bờ, giành được cuộc sống mới.

Ví dụ nếu một linh hồn bò vào bờ tại một trong các chủ chiến trường của thánh chiến là Vạn Uyên Bình Nguyên, thế thì linh hồn tân sinh đó sẽ có phương hướng tiến hoá thành chủng ác ma cuồng chiến Hezrou(*), nếu bò lên tại Nộ Diễm Tiêu Nguyên, vậy thì hẳn rất có khả năng sẽ tiến hoá thành ác ma thuộc tính lửa, cuối cùng thậm chí có thể tiến hoá thành chủng ác ma Balor hùng mạnh(**).

Đương nhiên, mấy thế giới và vị diện đó đều có ‘khẩu vị’ của mình. Không ít ma quỷ giao hoạt tà ác lại tuân thủ ước định có tiền thế là những thương nhân ác đức hay lũ đạo tặc ranh mãnh, còn các ác ma hỗn loạn khát máu lại thường được chuyển hoá từ những tội phạm giết người cướp của linh tinh.

Trước khi bò lên bờ, Minh hà đã hoàn thành quá trình luân hồi giữa sống và chết, những ác ma bò lên bờ là một sinh mạng mới hoàn toàn, hẳn phải tuân thủ quy tắc nhục cường thực, phải cắn nuốt các sinh mạng khác mà sống, đó là con đường duy nhất để tiếp tục sống sót.

Những ác ma hay ma quỷ mới từ Minh hà bò lên không có những kí ức lúc mình còn là phạm nhân, đầu óc chúng hoàn toàn trống rỗng, chỉ có dục vọng nguyên thủy nhất lưu lại: cắn nuốt, tiến hoá, mỗi ác ma tiến hoá đến trình độ nhất định đều từng cắn nuốt vô số đồng loại.

Giăng giải trật tự và hoà bình với ác ma, muốn sống chung tốt đẹp với bọn chúng không khác gì bàn chuyện giúp người làm vui hay xây dựng xã hội an lành phồn vinh với trùm khủng bố. Làm thế chẳng khác nào phủ định giá trị tồn tại của bọn chúng trên căn bản.

Cho dù các ác ma lúc tiến hoá thành quý tộc ác ma và nắm giữ tên thật có thể nhớ lại kí ức đời trước, thế nhưng thế giới quan mới đã hình thành, tính cách cũng đã cố định, nhớ lại những kí ức kiếp trước chỉ như đọc mấy cuốn tiểu thuyết hay xem mấy đoạn phim có nhân vật chính là bản thân mình, việc này không có nhiều ảnh hưởng với các quý tộc ác ma cho lắm. Thậm chí, những kinh nghiệm và tri thức mới sẽ khiến bọn chúng càng thêm giao hoạt và khó đối phó.

Ác ma Barlo mạnh đến mức có thể solo giết chết rồng thì vẫn chỉ là một ác ma bình thường, dù là một ác ma nam tước với thực lực và tước vị thấp nhất trong các quý tộc ác ma cũng có thể dễ dàng đè chết mấy cái. Nghe nói, tước vị của ác ma là do Abyss và ý thức của Cynthia ban tặng, ác ma vương tử, dù chỉ cao hơn ác ma công tước một chút, thế nhưng trên thực tế không khác gì con nuôi của nữ thần hỗn độn, giai vị ngang với chủ thần ở phe trật tự...

May mắn, mỗi ác ma có tước vị đều quá mạnh, không có cách nào phá vỡ quy tắc tiến vào đại lục Nahri, cho dù hàng lâm phân thân cũng thường bị các thần sứ và phân thân của chư thần vây công áp chế.

Đương nhiên, không phải tất cả những linh hồn thiên hướng hỗn độn đều trở thành ác ma hay ma quỷ, đại bộ phận linh hồn sẽ không có cơ hội bò lên bờ, trôi theo dòng Minh hà đến tận cuối cùng, vực hỗn độn, trở lại luân hồi.

Ở nơi này các linh hồn bị nghiền nát vụn, sau đó tùy cơ lấp ghép hoàn chỉnh rồi chuyển sinh trở về thành tân binh của hai bên trận doanh, một vòng luân hồi mới lại bắt đầu.

Cũng vì thế, cuộc chiến này một khi bắt đầu liền không đình chỉ, cũng không có kết thúc.

Đây là quy tắc của thế giới, là thường thức bình thường giống như trời sáng thì mặt trời mọc, trời tối thì mặt trời lặn vậy.

Thế nhưng, hơn trăm năm trước lại có người có ý đồ đánh vỡ vòng luân hồi, lật đổ quy tắc.

Hắn muốn mặt trời không bao giờ mọc được lên nữa, hắn muốn để tất cả kẻ sống chết đi không tiếp tục tiến vào trụ thiên đường hay Minh hà, hắn ý đồ gây dựng đế quốc của người chết, để thánh quang lui tàn... Hắn chính là Vĩnh Dạ đại đế, cũng là ta thời còn mắc bệnh trung nhị(***) dở hơi.

Khục, nếu đã là hắc lịch sử vậy thì ít kể đến một chút. Nói chung, không quan tâm lí do là gì, Lisa đứng là đã chết dưới tay quân đoàn của ta, chết dưới tay một trong tứ thiên vương đặc lực của ta – cốt long nữ vương Gallei Sig, tương đương gián tiếp chết trên tay ta. Mà ta lúc ấy chính đang ở đỉnh của thế giới, không cách nào chấp nhận sự thực mình ngộ sát bạn bè, quyết định đi khiêu chiến thường thức thế giới, ý đồ xoay chuyển sinh tử.

Lúc đó trong mắt ta, nếu chỉ hồi sinh thành vong linh thì vẫn là người chết, nếu muốn sống lại, phải sống lại theo nghĩa đen.

Linh hồn rơi vào Minh hà quả thực dần mất đi kí ức, thế nhưng việc này cần thời gian, không quân nước Minh hà là loại kịch độc gì, muốn có hiệu quả, trước tiên phải uống vào đã.

Như vậy, trước khi nước Minh hà triệt để khởi hiệu, ta phải dùng pháp thuật dự ngôn tìm ra vị trí của Lisa, sau đó kéo nàng ra, trùng tổ nhục thân...

Đây không phải thủ pháp ta khai sáng mà là một câu chuyện cười sớm lưu truyền trong giới pháp sư, bởi vì dù trên lý luận là làm được, thế nhưng bản thân Minh hà có thể cắn nuốt tất cả các linh hồn chạm đến nó, nếu đến đụng vào cũng không thể đụng, kéo linh hồn từ trong đó ra bằng cách nào?

Các ác ma dù có thể thông qua bí pháp để lấy ra một ít nước Minh hà đến chế tạo được phẩm, thế nhưng chúng căn bản không dám trực tiếp chạm đến Minh hà, bọn chúng không muốn phải lần nữa bắt đầu từ cấp thấp tiến hoá lần nữa... ‘Nguyên nguoi rơi vào Minh hà’ chính là lời nguyên rủa ác độc nhất giữa các ác ma với nhau.

Einstein đã nói rằng: tất cả chỉ là tương đối. Minh hà quả thực là nơi quy túc của tất cả các linh hồn trên đời này, có thể để bất cứ linh hồn nào chìm vào trong đó, thế nhưng một linh hồn không thuộc thế giới này thì sao, một linh hồn đến từ thế giới khác liệu có phải chịu quy tắc ràng buộc?

Năm đó khi ta với Lisa, cánh tay bằng xương của ta cũng chảy ra mồ hôi lạnh, vạn hạnh, suy đoán lý thuyết là chính xác. Chỉ là chút vận may này lại mở đầu cho chuỗi bất hạnh...

“Nguoi điên rồi hả?! Nguoi định khiêu chiến trật tự do tất cả chư thần xác nhận, khiêu chiến tôn nghiêm của cả tà thần lẫn chính thần!! Nguoi lúc đó đang tự tìm đường chết!”

Aainmetheus chấn kinh, tiếng nàng gầm gào sát bên tai, thế nhưng ngoại trừ gập đầu đắng chát ta không có cách nào phản bác.

“Đúng vậy, giờ nhớ lại chuyện cũ mới thấy lúc đó ta đã quá điên cuồng. Triệt để đánh vỡ ranh giới sống và chết, thật là điên rồ. Ha ha, có một rồi sẽ có hai, nếu linh hồn người chết không được chuyển đổi một cách thuận lợi, trật tự và hỗn độn lấy cái gì để tiếp tục đánh? Song phương nhất định sẽ không để ta làm cản.”

Tiểu Hồng nâng chén, uống một ngụm lớn:

“Ngươi gặp ai? Chân thân sao? Thực lực của ngươi lúc đó nếu gặp phân thân của thần linh chắc cũng có thể chạy đi.”

“Từ thần Aye!”

“Cạch!” Chén rượu chưa uống hết đã rơi từ trên tay xuống, mùi rượu trong phòng càng nồng hơn trước, Aainmetheus há miệng to đến mức nhét vừa quả táo, bên mép vẫn còn dính chút rượu chưa kịp liếm, đáng vẻ này của nàng quả thật cực kì hiếm thấy.

“Này, này, chú ý hình tượng, nếu đáng vẻ ngu si dờ dẩn này bị truyền ra, ngươi không lấy được chồng đâu!”

Ta có ý tốt nhắc nhở nàng, thế mà nàng lại nín lấy cổ áo ta kéo mạnh, cái mũi chạm hốc mũi, đôi mắt nhìn hốc mắt. . .

“Ngươi, đừng, kể, chuyện, cười. Mấy triệu năm lịch sử của tộc rồng cũng chỉ ghi chép lại được ba lần vị kia ra tay, mà đối thủ toàn là chân thần! Ngươi cho rằng một bán thần như ngươi đủ trọng lượng để ngài tự thân xuất mã, phải biết, ở thời kì viễn cổ, vong linh đại đế cũng không thiếu, không phải mặt hàng hiếm lạ gì!”

Miệng nàng văng ra một đồng tử ngữ nghi ngờ, đôi mắt của nàng cũng có một đồng thần sắc nghi ngờ.

“Ta, không, kể, chuyện, cười! Người đến đúng là Aye, một trong những thần linh lâu đời nhất, kẻ từng theo gót nữ thần trật tự và nữ thần hỗn độn, vương giả đầu tiên của son nhân thị tộc ngày trước - cũng tức là ma quỷ hiện tại, vị tử thần đầu tiên, người trao trí tuệ cho các vong linh. . .”

“Vậy, vậy vì sao ngươi còn có thể sống sót chạy loạn? Ta không nghĩ rằng một bán thần có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay ngài. Mấy chân thần đánh với ngài đều chết đến không thể chết lại, ngươi, vèn vèn một tên vong linh đại đế, làm cách nào để sống sót?”

Nhớ lại thân ảnh màu xám đại biểu từ vong kia, nhớ lại đoá hoa màu máu trên ngón tay trắng bệch kia, ta không khỏi rung mình một cái, đến bây giờ, ta vẫn cảm thấy mình lúc đó không bị hình thần câu diệt quả là một kì tích.

“... Từ thần Aye, từ trước đến nay không cần ai tin ngưỡng vẫn luôn đại biểu cho tử vong. Nói cách khác, thần chức và khái niệm tồn tại của hắn chính là bảo vệ trật tự của cái chết, tức là chỉ cần không động đến Minh hà, không cần trở linh hồn hoàn thành luân hồi, hắn chắc chắn sẽ không ra tay. Ta nắm đó động Minh hà, giẫm vạch đỏ, quả thật là tìm đường chết, tự tìm đường chết nha.”

Ta vô ý thức uống một ngụm rượu, sau đó bó tay đành chịu nhìn rượu chảy tong tòng xuống phía dưới làm ướt cả tay áo. Lắc lắc đầu, nhớ lại tình cảnh hồi đó, trận chiến ấy có lẽ là thất bại thảm hại nhất trong cả cuộc đời ta:

“Hắn chỉ phái xuống một phân thân, cũng chỉ điểm một ngón tay đã có thể đem ta đè bẹp dưới đất, linh hồn huy hơn nửa, cảnh giới rút lui nghiêm trọng. Từ sau lần đó, ta bỏ đi hi vọng sử dụng thân thể của undead đi phong thần, vì nếu thật sự làm thế ta phải khiêu chiến tử thần Aye. Vô số năm trôi qua vị trí tử thần vẫn không thay đổi, đầy đủ chứng minh rằng việc ấy căn bản là không có khả năng làm được.”

“...Khó trách năm đó Adam và Margareth có thể đánh thắng ngươi, hắn đến giờ vẫn canh cánh trong lòng vì cho rằng bị ngươi nhường, hắn không nghĩ tới lúc đó ngươi đang bị thương nặng.”

“Ha ha, nếu đế quốc người chết đã không thể thành lập, ma vương nhất định bị đánh bại, vậy thì sao không đem vinh dự đánh bại ma vương cho bạn bè. Chẳng qua, do cảnh giới quá thấp nên bị Margareth nhìn ra sơ hở, tí nữa từ chết giả biến thành chết thật, đây có lẽ là sự tình ngoài ý muốn duy nhất đi.”

“Ngươi vẫn chưa nói làm cách nào có thể chạy trốn khỏi tay tử thần Aye!”

“... Ngươi biết tại sao đế quốc vong linh thực sự không thể được kiến lập không? Aye nói cho ta biết, chư thần trật tự không thể nào cho phép kẻ chết hoàn toàn thay thế người sống. Cực hạn tiếp thu của bọn hắn, là một vương quốc của vong linh không vượt quá một phần hai đại lục...”

Tay phải tiểu Hồng đặt tại trên ót của ta, nàng lùi ta về phía trước, từng câu từng chữ chất vấn như thể tiếng sấm trên bầu trời:

“Ta, hỏi ngươi, làm cách nào trốn khỏi tay Aye? Đừng đánh trống lảng! Cũng đừng hồng nói nhảm qua loa!”

Ngọn lửa linh hồn trong hốc mắt ta lập lòe lập lòe, sau một lát, ta quyết định nói thật:

“Việc này không thể nói, thật sự không thể nói, làm vậy vì muốn tốt cho ngươi...”

Long nữ quay đầu sang một bên, trề môi, trên khuôn mặt tràn ngập khinh bỉ.

“Hừ, ngươi không nói ta cũng đã đoán được. Ngươi thoát nhờ tài nói nhảm nhất tuyệt của ngươi chứ gì!? Việc ngươi nói chắc là về một thần hệ mới gì đó, Aye vốn là kẻ mưu phản nổi danh, hắn hẳn rất bất mãn với thế giới hiện tại như ngươi, không khéo ngươi còn thảo luận xong cái hiệp nghị âm mưu gì đó, tỷ như lật đổ tất cả trật tự hiện. ... Ừm... Ừm...”

Lời nói tiếp theo nàng đã không thể nói ra, bởi ta không khách khí cầm một chiếc xương sườn vào trong miệng nàng

Bị tập kích bất ngờ, tiểu Hồng lúc đầu rất giận dữ, sau đó tựa hồ nghĩ ra điều gì đó, giận dữ biến thành kinh ngạc, cuối cùng hoá làm khủng hoảng và sợ hãi:

“Đừng, đừng, đừng... đừng nói ta đoán trúng nhé!? Nói với ta, ta không đoán trúng đúng không? Aye đại nhân tha mạng, tiểu nữ tuổi trẻ lỗ đại, tiểu nữ còn chưa lấy chồng, còn chưa sinh rồng con, chưa muốn bị giết rồng diệt khẩu!!!”

“Yên tâm đi, ngươi chưa biết gì hết, cái gì cũng không biết. Aye đâu rảnh tìm ngươi gây sự làm gì, ngươi chỉ ở chỗ này uống rượu tán nhảm với ta, cái gì cũng không đoán được, không nghĩ đến!”

Dưới lời khuyên bảo của ta, mãi lâu sau nàng mới tỉnh táo lại:

“Ân, nhớ kĩ. Ta không biết gì cả, ngươi cũng không nói gì cả. Long thần ở trên, ta không bao giờ đoán linh tinh nữa.”

“Không thể nói, thật sự không thể nói.”, ta gật gù, cũng đưa tay lên lau một tầng mồ hôi lạnh trong tưởng tượng. Cái đứa này sao đoán giỏi thế, quả nhiên là rồng, ít đánh răng, mồm siêu cấp ‘thối’.

“Đúng rồi, thế Eliza có chuyện gì xảy ra? Sao Aye có thể bỏ qua nàng?”

Dù đây rõ ràng là đánh trống lảng, thế nhưng ta rất vui về phối hợp:

“...Bởi Aye đuổi giết, ta đem Eliza tùy cơ truyền tống đến phương xa, chờ ta khôi phục khả năng di động đã là ba ngày sau, Eliza vẫn một mình cầu sinh tại giữa phế khư, lúc đó nàng đã bị quy tắc vị diện ăn mòn thành nửa ác ma. Tiếp đến, ta đem nàng an trí tốt, rồi về sau mang nàng tới thành Sulfur, sau nữa thì ngươi biết rồi.”

“Nửa ác ma? Không phải chứ!? Nửa ác ma bình thường đều là kẻ có huyết thống của ác ma, sau đó thức tỉnh, thông qua nghi thức để huyết mạch ác ma trong người mình thức tỉnh để giành được lực lượng. Eliza thì là trường hợp trước khi hoàn thành chuyển hoá thành kẻ chết bị quy tắc thể giới ăn mòn thành nửa người nửa ác ma, nhìn bề ngoài có vẻ không khác với các hậu duệ ác ma cho lắm, thế nhưng bản chất thì sai biệt một trời một vực.”

Do dự một chút, dựa vào lý giải đối với quy tắc, tiểu Hồng quên luôn lời nói với Long thần vừa rồi, tiếp tục đoán:

“Cũng khó trách ngươi nói Eliza là Lisa mà cũng không phải là Lisa, Lisa nguyên bản đã chết rồi, nàng bây giờ là phần còn thừa lại của linh hồn Lisa bị chuyển hoá thành dạng tồn tại nửa người nửa ác ma, độc nhất vô nhị trên toàn đại lục Nahri nha!”

“Aye cũng nói với ta, bất kì sinh linh nào chỉ cần dính phải Minh hà thì cũng đã triệt để tử vong, sau khi lên bờ chỉ là một sinh linh mới được tạo thành từ nguyên liệu cũ. Mà dù vậy, đến hiện tại Abyss vẫn không ngừng triệu hoán nàng, ý đồ triệt để chuyển hoá nàng thành ác ma. Nàng lên bờ tại Nộ Điểm Tiêu Nguyên, thế nên sau khi chuyển hoá mang thuộc tính lửa rất mạnh, cũng vì vậy ta mới truyền thụ ma pháp hàn băng cho nàng để chống đỡ sự ăn mòn đến từ căn nguyên.”

“Ngươi thật là ngu, suýt bồi cả mình!”

“Ta suốt ngày than việc ngu xuẩn nhất cuộc đời là đem Eliza về còn gì, đâu phải ngươi chưa nghe thấy đâu!? Chẳng qua, ta cũng không hối hận.”

“Ngươi có bao giờ hối hận à? Đừng nói hối hận, quen lâu như vậy ta còn chưa thấy ngươi buồn rầu tự kỉ bao giờ!”

Nhớ lại những hồi ức chấp vạ của những lần ‘làm người’ trước đây, cuối cùng ta nở nụ cười:

“Thật sự không có việc gì khiến ta hối hận, mỗi việc ta làm đều đi ta thật lòng chọn, sau đó cũng nỗ lực liều mạng làm đến tận giây phút cuối cùng, dù lúc kết thúc ta thậm chí rút lui, thế nhưng ta có gì phải hối hận? Hối hận là sự phủ định của nhân sinh trong quá khứ, thất bại thì làm sao, coi như lấy kinh nghiệm, lần sau làm lại tốt hơn.”

“Hừ, đương nhiên không hối hận, làm thế chẳng phải ngươi có thêm một nữ bộc đặt hết tâm tư trên người ngươi còn gì, cấp, năm xưa cũng y hệt vậy, Adam thích Lisa, Lisa thì suốt ngày chạy theo đội trưởng Rola của nàng.”

“Đừng náo nữa được không, ngươi nói ta lại thấy phiền. Vốn ta nghĩ làm vậy hai người họ sẽ có khả năng có kết quả tốt, vậy mà Eliza và Lisa cơ hồ có cùng sở thích, hoàn toàn vô cảm với Adam.”

“Thế Adam biết không?”

“Ngươi nghĩ hắn không biết? Thăng đàn đó trí lực chỉ có 9, trực giác sắp đạt 30 rồi, quá đi.”

“Giống như việc hắn vẫn luôn biết ngươi là đại ca Rola nhưng vẫn giả ngốc???”

“Ta cũng không rõ ràng lắm, mà nói toạc ra có chút khó xử, cứ giả ngốc là được rồi. Chỉ có một lần hắn đến tìm ta nói rằng: ‘Eliza là Eliza, Lisa là Lisa, Lisa đã chết, tìm ta cũng đã chết.’, sau đó bỏ đi.”

“...Ta bỗng nhiên rất thông cảm cho Adam.”

“Ta lại thấy buồn cho Margareth, xem tình huống này có vẻ Adam đang không ngừng lý tưởng hoá kí ức trong quá khứ. Trong cảm thụ của Adam, ảo ảnh của Lisa đã trở thành một lạc ấn hoàn mĩ, thế nên hắn cự tuyệt tất cả những người có ý đồ tiến vào thế giới của hắn theo bản năng. Người sống trong trường hợp như vậy sao có thể chiến thắng người chết, thế nên một mảnh chân tình của Margareth nhất định đổ sông đổ biển... Nhìn ta như vậy làm cái gì, ta nói không đúng à?”

“Không, ta bỗng nhiên kinh ngạc vì độ chính xác của một câu danh ngôn thôi.”

“Câu gì?”

“Xử nam về già cực kì thương hương tiếc ngọc, cho dù đó không phải của mình. Chắc chắn, Margareth là người miệng cứng lòng mềm, năm đó rõ ràng người vượt xa Adam, bề ngoài đẹp trai, thực lực mạnh, xử sự thành thực, lại còn lúc nào cũng mang dáng vẻ u buồn cực kì có lực sát thương với phái nữ, đến nha đầu ngốc Lisa đều quấn chặt lấy người không tha, thế mà Margareth lại vẫn không bỏ được con chó nhỏ đáng thương chạy khắp nơi gây loạn như Adam, phải đi ‘chùi đít’ cho hần nửa đời, sau cùng khổ tình vì hần nửa đời...”

Thánh kỵ sĩ là nghề nghiệp dựa vào mặt ăn com, không đẹp trai, xử sự không chín chắn, không thiện hoa ngôn xảo ngữ thì lấy cái gì ra để giành được món quyền hiển thịnh soạn, còn đáng về u buồn, hồi đó ta suy nghĩ mãi vẫn không biết trả thù thế nào, u buồn là tất nhiên...

“Chắc chắn, khả khả...”

“Vì sao cười? Ta nói không đúng?”

“Không, ta cũng chỉ kinh ngạc vì độ chính xác của một câu danh ngôn khác mà thôi. Người ta nói, xử nữ quá tuổi đều sẽ rút kinh nghiệm từ những lần yêu đương tưởng tượng mà trở thành chuyên gia luyện ái!”

Đốm lửa loé lên trong hai đôi mắt, cuối cùng, cả hai đều thở dài, dù sao đánh vào nhược điểm tương tự của nhau, thương địch một ngàn cũng tự tổn tám trăm.

Đột nhiên, đôi mắt rồng đỏ sáng rực, tiểu Hồng vỗ đến ôm chặt ta, còn ghi chặt cái đầu lâu của ta trước ngực nàng, mùi rượu nồng và xúc cảm mềm mại đó làm ta cảm giác cực kì quý dị...

“Nếu không, đôi nam thừa nữ thặng như chúng ta tùy cơ kết hợp đi! Dạng người như ta chắc phù hợp với khẩu vị của người. Tuy người không cùng ta sinh con được, thế nhưng cũng không đáng ghét, thử một lần tình yêu tinh thần thuần túy cũng không sai nha.”

Hai gò tuyết trắng mềm mềm triệt để áp lên, may mà ta không cần hô hấp, nếu không...

“Này... đây, đây là tờ tình!?! Lần đầu tiên từ trước tới nay? Mưa... mùa xuân của ta chẳng lẽ cuối cùng đã tới? Ta rốt cục cũng có thứ gọi là mối tình đầu?”

Không đợi ta kéo tâm tư mình ra khỏi mớ bòng bong, sau lưng đã vang lên một tiếng cười lạnh quen thuộc.

“Hừ, thấy chủ nhân dùng kết giới ngăn cách, ta còn tưởng ngài gặp phiền toái gì, hoá ra chui trong này uống bia ôm. Ha ha, thần lẫn và xương khô nói chuyện yêu? Thật sự khiến người ta không còn gì để nói. Có lẽ ta nên liên hệ nhật báo và biên kịch trong thành, khi đó nhân dân sẽ có thêm đề tài tán gẫu, kịch viện cũng có thêm một bộ kịch diễn tình kinh điển.”

Nếu ta còn có thể chảy mồ hôi, sợ rằng sau lưng đã ướt sũng.

Tiểu Hồng đã sớm cười lăn lộn trên mặt đất, hiển nhiên, đoạn tỏ tình vừa rồi chỉ là trò đùa khi biết Eliza tới.

Thất vọng và khó hiểu dâng tràn trong ý thức, sự dao động vừa nãy khiến người ta hận không thể đâm đầu vào thùng rượu, ánh mắt sắc bén như dao sau lưng khiến người ta muốn chạy trốn theo bản năng.

“Ta... ta..., Ultraman đang đánh tiểu quái thú, ta đi giúp quái thú một chút!”

Ném lại một câu không thể tưởng tượng được, ta vội vàng chạy trốn chết, bỏ lỡ cuộc giao phong giữa hai người phụ nữ.

“Ta... chủ nhân là của ta!”

Một tuyên ngôn đầy dũng khí, thế nhưng đối phương chỉ nhìn nàng với vẻ đồng tình.

“Trước là em gái, giờ là con gái, người thật đáng thương. Cố gắng lên, tuy đường còn xa lắc mà cũng không có hi vọng gì.”

“Ta sẽ không nhận thua, cho dù đối thủ là ngài!”, có vẻ ánh mắt đồng tình ấy đã có ảnh hưởng, lời nói này của Eliza mang theo một chút phẫn nộ.

“Yên tâm, ta không có ý định gì với một bộ xương. Tuy Roland rất phù hợp với tiêu chuẩn, thế nhưng mục tiêu cuối cùng của ta vẫn là sinh rồng con, rồng con hồn huyết miễn cưỡng chấp nhận được, nhưng hần bây giờ chỉ còn bộ xương thì có thể làm cái gì? Ta cũng không có sở thích luyện thi.”

Tiểu Hồng vẫy vẫy tay tỏ ý Eliza có thể ly khai, long tý tóc đen lại bắt đầu phương thức uống rượu đủ khiến mấy con nghiện như Dwarf cũng phải xấu hổ, nàng đem cả đầu cúi vào thùng, bên ngoài chỉ nghe thấy tiếng xì xào xì xào.

Eliza đầu bốc khói trắng vừa ra cửa thì đã thấy ta đứng ngẩn tò te ở đó.

“Đây là kết quả của một câu thuận miệng nói bừa à? Quả nhiên, mồm ta mới là thối nhất, từ mai phải đánh răng mười lần một ngày mới được. A ha, nguyên lai thế giới này thật sự có Ultraman đại chiến tiểu quái thú.”

Trước mắt chúng ta là một đài người máy địa tinh khổng lồ, nó cao đến hơn hai mươi mét, có hai cái đầu, một đầu hình rồng phun lửa, một đầu thì sơn đỏ chói, lại còn được lắp một cái sừng thẳng đứng, tay trái nó là tay cơ giới, tay phải thì là một mũi khoan khổng lồ!

Tìm bừa một chỗ trên người máy cũng có thể đứng đó nói nhảm phê bình một hồi, thế mà nó có thể dựa vào ưu thế thể hình áp đảo toàn bộ đội thành quân.

“Roland đại nhân, trí tuệ của ngài ánh sao sáng mờ đường, thiết tưởng của ngài quả là chân lý. Ngài xem, đây chính là sản vật kết hợp của cơ giới học hai tộc địa tinh và Gnome, vì cảm ta niềm cảm hứng và linh cảm ngài trao cho chúng ta, chúng ta quyết định đặt tên cho nó là Roland II! Đó là mỹ danh của trí tuệ, cũng là sự ca tụng dành cho một thiên tài, nó chủ định sẽ được tất cả các địa tinh và Gnome truyền tụng.”

Tiếng vang được máy khuếch thanh phóng đại trực tiếp vang vọng nửa cái thành Sulfur, ta biết, ngày mai ta sẽ bước lên bảng truy nã của cái thành này rồi.

“Tiểu Hồng, ta thu hồi lời nói vừa nãy, ta hối hận rồi!! Má, ai biết những tên điên kia tưởng mấy lời nói bậy của ta là thật, còn làm ra sản phẩm luôn!”

Người máy khổng lồ vừa đánh vừa nổ tung trên phạm vi nhỏ, thế nhưng chỗ nào nổ liền có một tên địa tinh hoặc Gnome nhảy ra gõ gõ đánh đánh, sau đó, Roland II lại tiếp tục đánh như chưa có việc gì xảy ra.

“Cạch đương!” cái tháp chuông của toàn thành Sulfur xong.

“Ầm ầm!” Trại tạm giam vốn đã đi đứt trong dự liệu cuối cùng cũng đi đứt.

“Ầm ầm!” “Ầm ầm!” “Ầm ầm!”, sau một đợt nổ tung liên hoàn, bản bộ thành quân vừa khôi phục được hai tháng sau thảm họa lại biến thành phế khu.

Xem ra, không cần lên bảng truy nã.

Có thể lên bảng săn đầu người luôn rồi...

Thế là, ta không chút do dự quay đầu nói với Eliza:

“...Thông báo với toàn bộ người trong danh sách, tối hôm nay chúng ta thu thập hành lý đi trốn, nga, không, đi làm đại sứ tới tổng bộ khối liên quân minh ước!”

(*) Hezrou: một chủng ác ma bậc trung trong D&D, tính tình tàn bạo hiếu chiến nên còn gọi là ‘cuồng chiến ma’, hình ảnh có thể tra tại [forgotten realms wiki](#).

(**) Balor: chủng cực viêm ma, tướng quân ác ma, trời sinh mạnh mẽ, chủng ác ma được coi là cao cấp nhất chỉ dưới các lãnh chúa và quý tộc của ác ma. Hình như là D&D lấy hình ảnh con này từ ác ma Balrog (cái con mà Galdalf đánh ở cây cầu đá, hết 2 lần ‘you shall not pass’). Hình ảnh cũng có thể tra tại [forgotten realms wiki](#) hoặc tra trực tiếp balrog trên gg cũng được.

(***) trung nhị: thời gian các lớp cấp 2, hay chính xác hơn là chỉ khoảng thời gian biến đổi tính cách của các thiếu niên lúc dậy thì, trong khoảng thời gian này, suy nghĩ của họ thường mang tính phản nghịch (bị bảo làm gì thì cố làm ngược lại), tưởng tượng linh tinh (tự cho mình là siêu nhân, ultraman) hành động sến súa khó hiểu (mặc ‘áo choàng’ – cái chăn; đội vương miện – mũ bảo hiểm; cầm các loại ‘siêu binh khí’ – que tre kiếm xỏ phor loạn xạ). Có cả phim hoạt hình về bệnh này, khá hay, tên Chunibyou gì gì ấy không nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Xét xử

Pháp viện trước đây luôn được bao phủ bởi bầu không khí tĩnh lặng và nghiêm trang, cũng giống như câu răn dạy được treo giữa đại sảnh: “Dung mạo đoan chính, chấp pháp nghiêm cẩn, ngôn ngữ ngắn gọn, hành động quyết đoán”. Bình thường các nhân viên công tác trong pháp viện quả thật làm được những điều ấy, đồng thời cũng đạt được sự tán thành cao độ từ phía người dân, thế nhưng, hôm nay tình huống có chút khác biệt.

Hành lang tĩnh lặng ngay trước giờ trần đầy náo loạn và tranh cãi, các ‘tù phạm’ chờ xét xử bị trói bằng xích sắt chất đầy tất cả các gian tù, đến quảng trường vốn trống rỗng giờ cũng đã đầy ắp người.

Tại bên kia quảng trường, một đồng sắt vụn tạo thành từ xác người máy khổng lồ đang chiếm cứ gần nửa diện tích, có lẽ, nên gọi nó là bãi phế khư sắt thép thì đúng hơn.

Cạnh đó, rất nhiều địa tinh và Gnome đang vây lấy tàn tích của Roland II khóc lóc thảm thiết, thậm chí nhiều tên địa tinh đã bắt đầu màn ‘múa eo’ tỏ truyền, tựa hồ bọn họ đã đem cái đãi người máy này trở thành người nhà, tại vì nó hi sinh mà tiếc thương tổng biệt.

Ngoại vi bãi phế thải, khá nhiều thị dân bị ảnh hưởng bởi đợt thảm họa Ultraman vừa rồi không có tâm tình đi thưởng thức màn khiêu vũ đầy phong tình của lũ địa tinh, họ án theo truyền thống của thành Sulfur, chiêu đãi tất cả những kẻ đáng hận một châu cả chua và trứng thối, đương nhiên, bên cạnh họ vẫn là những thương nhân nhiệt tình chào bán ‘đạn dược’.

Còn các thủ vệ của pháp viện thì sớm đã bận đến nỗi vất chân lên cổ mà chạy, lấy đâu ra thời gian quản mấy việc nhỏ này.

Do trại tạm giam, tổng bộ thành quân và nhà ngục đều bị hủy, hiện tại rất nhiều nghi phạm đã không có chỗ nào để đi. Hiện tại chỉ còn cách đem tất cả trực tiếp chuyển đến pháp viện để xét xử.

Cơ quan cấp dưới của pháp viện — bốn sảnh — đã triệu tập tất cả nhân thủ đến làm việc, thế nhưng vẫn giật gấu vá vai.

Tiếng gào, tiếng khóc, tiếng đuổi đánh, tiếng xin tha... triệt để đem nơi toà án trang nghiêm tĩnh mịch này thành một cái chợ vỡ.

Cùng lúc đó, ta chỉ có thể bỏ mặc tất cả nháo loạn bên ngoài, đóng tất cả các cửa sổ, kéo rèm lại, cố gắng tạo một hoàn cảnh tương đối yên tĩnh cho phiên toà.

Đứng, phiên toà.

Kế hoạch chạy trốn cả đêm, không, kế hoạch đi sứ trước thời hạn của ta vừa bắt đầu đã bị Eliza phủ quyết vô tình.

Thành Sulfur có thể không có vụ yêu Roland, thế nhưng không thể không có Vô Miên giả, sau thần tích, nhiều người đã cho rằng Vô Miên giả chính là vị cự đầu tứ tư, là vị vua sau màn của cả toà thành này. Nếu quan toà tối cao đột nhiên tan biến, con địa chấn sinh ra vì đó sợ rằng còn nghiêm trọng hơn nhiều lần bị tập kích vừa rồi.

Trọng yếu nhất là những người khác cơ bản đều chưa chuẩn bị gì, đến công văn ngoại giao đều chưa làm xong, giờ mà đi sẽ làm hỏng cả vở kịch.

Thế nhưng nếu ta vẫn cố dùng thân phận vụ yêu Roland ở lại nơi này, không đợi đến sáng mai cả người ta đến căn cũng không thừa, ta tin tưởng những mục tiêu thành quân bị phá nhà mấy lần đó chắc chắn sẽ không có kiên nhẫn để nghe ta giải thích, trực tiếp xông lên đem ta về nấu canh xương.

Tuy đòi này ta đã phạm không ít tội nặng đến mức bị người hăm xương cũng không có lời nào để nói, nhưng lần này ta thực sự vô tội nha, ta chỉ thuận miệng chém gió, sau đó chờ xem pháo hoa, ai biết lũ cơ giới sư kia thật sự đem trò đùa của ta làm thành sản phẩm thật... Nhớ tới người khổng lồ cao đến hai mươi mét làm bằng sắt thép kia, ta không khỏi rung mình một cái.

“Tintan kim loại bán đơn giản sao? Con quái vật đủ sức nghiền nát truyền kì? Hình như trong lúc vô tình đã làm ra một đồ vật đáng giá mong đợi.”

Đương nhiên, mặt trái của sự cường đại dị thường của Roland II chính là cái giá lớn phải trả ra để giải quyết hậu quả, cũng vì thế, tên Roland đầu sỏ sau màn phải chịu tội danh càng nặng.

Vì lẽ đó, ta bắt đầu đề cử các thành quân nhìn một màn ‘vụ yêu cười rùng rùng’, bay vọt qua nửa toà thành thị, trực tiếp đào thoát khỏi thành Sulfur... chỉ ít, trước khi tội danh được rửa sạch, vụ yêu Roland chắc chắn sẽ không trở lại.

Mà bây giờ, ta gặp phải cái phiền toái thứ nhất, vụ án này đã vượt quá năng lực xử lí của bất cứ quan toà nào, cuối cùng chỉ còn cách ta tự thân lên.

Tại vị trí quan toà, ta nhìn những tờ tố cáo tội danh chất thành núi trên bàn, lại nhìn những tên bị cáo đang trưng lên khuôn mặt vô tội phía dưới và các thành quân cô nương kích động ở nơi dành cho nguyên cáo; ta cũng nghe thấy các nàng mở miệng mắng chửi: “Roland khốn kiếp!”, “Đội đó, ta sẽ bắt ngươi về cho chó ăn.”; “Vô Miên giả đại nhân, xin phép trao cho chúng ta quyền trực tiếp xử quyết, ta sẽ đem hân chia thành mười ba khối đem về.”, “Momo không cần biết cái gì gọi là giao dịch tư pháp, để Momo dẫn đội đến nhà hân, trong đó nhất định có lượng lớn hàng cấm, chúng ta có thể dựa vào đó phán hân tù chung thân, Momo muốn chiêu đãi hân thật tốt, moa ha ha ha.”

Giọng cười lớn của những cô nàng ám tinh linh không nhà để về này làm ta vô cùng đau đầu.

Bên cạnh, quan kiểm sát Katarina đang chậm rãi đọc thư công tố và các chứng cứ được thu thập.

“4strong0” chiều, đột nhiên có lượng lớn khối bốc lên từ trại tạm giam, sau đó, thừa dịp hỗn loạn, các cơ giới sư trong và ngoài trại tạm giam bắt đầu tụ tập, thực hiện công đoạn lắp ráp cuối cùng...”

“Có ý kiến! Nếu đã có lượng lớn khối bốc lên, người dựa vào đầu phán đoán chúng ta ở đó lắp ráp? Có lẽ chúng ta chỉ tính toán dùng pháo hoa nướng thịt làm bữa trưa.”

Quan kiểm sát Rowe đeo mặt nạ bạc trực tiếp cắt lời Katarina, đề ra một ý kiến cực kì quái dị.

“Đứng, đứng, chúng ta chỉ nướng thịt/ làm cá hun khói...”, vị trí bị cáo cũng huyền não mười phần, mấy việc hò reo thế này địa tinh và Gnome đều rất yêu thích.

“Hào bảo vệ quanh thành Sulfur chỉ có piranha, các người tới đó bắt chúng đi mà nướng!!! Với kĩ xảo bắt cá thấp kém của các người, dùng một đời cũng không bắt được.” Katarina giận dữ gầm thét, nàng không hổ danh nữ thợ săn bậc nhất tộc Amazon, búi tóc đuôi ngựa màu vàng phiêu phiêu theo gió, khí thế sắc bén như lưỡi dao, cả người toả ra khí thế như một nữ võ thần đang sẵn sàng, chỉ có điều phương hướng nàng quan tâm có vẻ hơi bị lệch...

“Không, chỉ cần phương pháp thoải đáng, piranha cũng có thể bắt, chúng ta có cần câu Peter Parker...”

Ta đã hiểu vì sao một tên có sở trường công tố như Rowe lại kiên trì muốn tới biện hộ cho các đồng tộc, đứa này rất giỏi chiêu cù nhây quấy rối, lại vô cùng quen thuộc cách làm của các công tố viên khác, biết rõ sở thích của Katarina, rất dễ đưa nàng vào ngõ cụt, cứ thế đem phiên toà trở thành một hồi hài kịch thì tự nhiên mọi việc xong xuôi hết...

Trước đây, những phiên toà vốn dĩ bản chất là một hồi hò nháo như thế này bỏ qua cũng không sao, bắt quá hiện tại tuyệt đối không thể được!

“Cứ tiếp tục như vậy thì không ổn, nếu những tên địa tinh với Gnome kia được phán vô tội thì chẳng phải vụ yêu Roland sẽ phải công tất cả mọi chuyện à!?”

Nhìn những thành quân đã tức đến nổi bắt đầu găm bàn, ta hạ quyết tâm, nhất định phải khiến kẻ có tội nhận lấy hình phạt thích đáng... Lấy cái bảng sắt bị găm nam châm kia làm chứng, đầu ta không cứng được bằng nó.

“Rowe Golden Coin, xin hỏi 4strong0” hôm qua ngươi làm gì, đừng có nói dối, ngươi biết hậu quả của việc chấp pháp giả nói dối tại phiên toà của ta.”

Quả nhiên, ta vừa hỏi, tên quan biện hộ lâm thời vừa rồi còn kháng khái dâng trào nháy mắt nghẹn họng không nói được gì.

Ta lấy tay đỡ trán lộ ra biểu tình bất đắc dĩ, thế nhưng dưới mặt nạ, ta đã cười điên rồi.

“Tiểu tử, ta biết ngươi sẽ không ngoan ngoãn đợi ở trong nhà, lần này, ngươi giúp ta gánh tội một chút nha.”

“Rowe Golden Coin, ngươi biết luật nhưng vẫn phạm luật, ngươi định đem mặt mũi pháp viện ném sạch sao? Hiện tại ngoan ngoãn bước về vị trí bị cáo cho ta, đứng rồi, trước tiên xin lỗi các thành quân trước, nhìn ngươi đem nhà người ta phá thành dạng gì!”

Nghe phán, Rowe hậm hực ném xuống mặt nạ biểu thị mình mất đi thân phận chấp pháp giả trong phiên toà này, sau khi chậm chậm chạy đến chỗ các thành quân nói xin lỗi, hắn ngoan ngoãn hết như một đứa học sinh tiểu học, ngồi nghiêm chỉnh tại trên ghế bị cáo giống các đồng tộc của mình.

“Đứng rồi, ai giúp ta đem tên Wannadie-er Storm đến, ta dùng đầu gối của ta đảm bảo đứa kia cũng tham gia. Không biết là ai à? Cái tên Wannadie-er Storm của pháp vương sảng đó, cái tên lùn lùn ấy...”

“Là Manadire Storm!” giọng nói hết như trẻ con của Gnome vang lên từ vị trí quan sát viên, Millhouse Manadire Storm trực tiếp nhảy qua lan can, sau đó đi tới vị trí bị cáo.

Ta thầm khen tên này đủ tự giác, chẳng qua, hắn đi nửa đường lại quay đầu lại gọi to:

“Nếu đã phạm tội hẳn nên bị xử phạt, các ngươi chờ cái gì?”

Sau đó... một đám nhảy xuống như hoa rơi, trong đó có địa tinh, có Gnome, có nhân loại, có cả vài chủng tộc khác, tổng cộng gần bốn mươi tên, đại khái tất cả cơ giới sư trong thành đều có mặt đông đủ.

Xem ra những tên đại sư cơ giới học không nghĩ đến việc này náo lớn như vậy, hiện tại đều ngoan ngoãn đến tự thú.

Ta bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn vị trí biện hộ đang trống rỗng.

“Không tìm được luật sư bào chữa thích hợp, tự các ngươi bào chữa đi, Stormeagle, nói cho ta, rõ ràng việc này không liên quan đến các ngươi, vì sao các ngươi nhảy ra ngoài.”

“Những tên cơ giới sư tà ác đều là kẻ địch của tự nhiên, kỳ kỳ, cái vật khổng lồ do vật nguyên rửa màu đen tạo thành đó không phải là tạo vật tự nhiên (người máy kia làm từ hắc thiết), sự tồn tại của cái thứ xoay tròn vận vẹo ồn ào đó chính là sự khinh nhờn tự nhiên (cái máy đồn cùi đó khẳng định là địch nhân của tự nhiên), uống uống, cho nên những đứa con của tự nhiên như chúng ta muốn tịnh hoá vùng đất bị nguyên rửa ấy (cho nên chúng ta muốn đánh hắn)...

Stormeagle nói tiếng thông dụng với khẩu âm rất khó nghe, đã thế thỉnh thoảng còn chêm thêm mấy tiếng thú rống, lúc ban đầu ta còn thử phiên dịch lời của hắn, thế nhưng khi nhìn mọi người xung quanh vẫn sưng mũi đầy đầu, ta cuối cùng cũng không nhịn được nữa...

“Nói tiếng người! Nếu không ta đem ngươi nhốt chung cùng Mening một chỗ.”

Sở thích của vị bán long nhân kia đã truyền bá cả thành Sulfur, việc hắn bắt một Druid làm sủng vật rồi tiến hành các việc làm đồi trụy càng khiến người ta chán kinh, còn đối với các đồng tộc druid của kẻ bị hại, người đàn ông kia đã là hoá thân của khủng bố.

“Hắn bây giờ thậm chí đã quên mất mình là con người mà tưởng mình là một con cún! Việc hắn làm hằng ngày là đuổi theo cái đuôi của mình chạy vòng vòng! Tên bán long nhân kia cuối cùng đã làm gì với hắn?!”

‘Cực hạn ác đồ’, ‘thiên địch của druid, đó là các danh hiệu mà druid ở thành Sulfur gán cho Mening Herault... Dù là một druid cấp truyền kỳ, Stormeagle vẫn rừng mình theo bản năng khi nghe cái tên này.

“Chúng ta nhìn đến cái người sắt đó, thấy nó quá phản giáo nghĩa nên các anh em của ta nói đánh hắn đi, ta suy nghĩ một chút, cảm thấy nếu dựa theo cuốn sách mà ông nội lưu lại, quả thực nên xông lên đánh, thế là bọn ta xông lên thôi, ha ha.”

Nhìn tên druid truyền kỳ cười ha ha, ta đã không còn gì để nói, lần này hắn nói đủ trực tiếp, thế nhưng nhìn cái mặt đàn của hắn ta vẫn muốn đâm một cái.

“Bình tĩnh, bình tĩnh, giữ vững phong độ, đám gia hỏa này lên con động kinh tập thể đã không phải lần đầu tiên, không muốn cùng bọn hắn dây dưa.... Khục, được rồi, kế tiếp là đại đội thánh kỵ sĩ, Tím, ta đại khái đã đoán được các ngươi làm cái gì.”

“Đại nhân minh giám, chúng ta chỉ thực hiện nghĩa vụ và chức trách của một thánh kỵ sĩ.”

“Ân, nhìn đến dải người cơ giới đang phá một mặt tường thành, các ngươi kêu lên ‘Thánh quang, tên địch nhân tà ác kia đáng đánh một trận’, ‘Vì thánh quang, xung phong’, sau đó cả đám xông lên? Tiếp theo thuận tay đỡ xuống hai phiến tường thành còn lại và hơn mười gian nhà dân??”

Được rồi, ta có thể lý giải phần nào, ở Sulfur, cơ hội ‘hành hiệp trượng nghĩa’ của bọn họ đều bị các cơ quan tư pháp cướp đoạt nên tâm tình bọn họ khó tránh khỏi có chút buồn bực, khó khăn lắm mới thấy một dịp để thoải mái ra tay, tất nhiên phải bật max hoá lực làm càn đến cùng, nhưng...

“Sao chỉ nói một nửa? Đoạn còn lại quay ra đánh nhau với đám druid sao không nhắc tới, ngươi nghĩ ta không biết ngươi và Stormeagle kết thâm thù đại hận ở cuộc điều hành khoa thân lần trước sao? Tí nữa kết thúc nhớ cảm hoá đơn về cho lão Bill, hị vọng dạ dày của hắn tốt rồi, lần trước hắn thổ huyết thật dọa người. Ân, lần hoá đơn này ta phạt gấp ba cho các ngươi nhớ đời.”

Tìm biểu lộ hết như mặt trời sụp xuống nhưng ta bỏ qua hắn, sau đó ta đem ánh mắt nhìn về một đám người trẻ tuổi đang rất khẩn trương và bất an.

“Lucas, người vừa chuyển chức thành công chính kị sĩ, vì sao lại mang theo các đệ tử khác ở Nam Tường đi gây sự? Đã thế còn chuyên môn nhắm vào các đồng僚 trước kia, người không biết nhân viên chấp pháp lại phạm pháp tội nặng thêm một bậc sao?”

Người tuổi trẻ này ta rất thương thức, nhưng ta cũng rất tò mò, vì sao nguyên bản họ tới để cứu viện thế mà sau đó lại đánh loạn cùng một đám thánh kị sĩ, nếu nhớ không lầm, quan hệ giữa Tim và Lucas rất tốt mà.

“Ta... ta không có ý kiến gì với đại ca Tim, đại ca vẫn luôn rất chiều cố chúng ta. Chỉ có điều, ngoại trừ đại đội thứ ba của đại ca Tim còn có cả đại đội thứ nhất, bọn họ ấy vậy còn tính toán định làm anh hùng cứu mỹ nhân đoạt em gái, mọi người giận không nhịn được...”

Những người khác chìm trong sương mù, ta thì hiểu trong nháy mắt.

Đại đội thứ nhất tại giáo hội ở mỗi địa khu còn được xưng là đại đội nghi trọng. Họ không phải các thánh kị sĩ chiến đấu thuần túy, nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ là làm các ‘soái ca’ chuyên dùng cho lễ nghi và ngoại giao.

Lúc bình thường, các kị sĩ trong đại đội thứ nhất chỉ làm một việc là tìm các quý tộc và phú thương ở bản địa đến quyên tiền, mà các nữ sĩ với cảm tính cao thường thường quyên càng nhiều....

Vì vậy, mỗi thành viên của đại đội thứ nhất đều được tuyển chọn tỉ mỉ, ân, yêu cầu là đẹp trai, mồm dẻo, nếu có thể dĩ dành các nữ sĩ quý tộc nhà giàu vui vẻ, quyên nhiều nhiều một chút thì càng tốt.

Cho nên, lúc các đại đội khác bận thảo phạt tà ác, đại đội thứ nhất đang bồi các quý phụ uống rượu, lúc các đại đội khác bận rộn rèn luyện dưới trời nắng chang chang, đại đội thứ nhất lại trốn trong hầm ngầm tập thể đắp mặt nạ dưỡng da.... Lại thêm một điều nữa, vì gọn gàng sạch sẽ, khô ráo và toạ kị của đại đội thứ nhất đều là do giáo hội bỏ tiền bảo dưỡng. Loại đãi ngộ cách biệt này tự nhiên khiến đại đội thứ nhất trong mắt các đại đội khác có ấn tượng cực kém, nhưng ta muốn nói....

“Các người có biết mặt nạ dưỡng da rất đắt nên không thể làm hồng hay không? Các người có biết uống đến nỗi muốn nôn cả ra trong tiệc rượu mà vẫn phải bảo trì phong độ cực kì khó chịu hay không? Các người, mấy tên khốn kiếp cho rằng những quý phụ đó đều là các mỹ nhân như hoa như ngọc? Nói cho các người biết, hầu hết đều chúng ăn đến nỗi béo như lợn! Cái tay lợn đầy mỡ đó sờ lên người, dù người buồn nôn phát tởm cũng phải nhịn, một tí bất cẩn cũng có thể gây thành sự kiện ngoại giao, các người biết hay không? Có biết hay không!??...”

“Trọng yếu nhất là... đừng tưởng luôn có nữ tính hướng tới là hay, trên thực tế vì nhiệm vụ là hấp dẫn các quý phụ kiếm tiền quyên hiến, mọi người bị cấm tuyệt yêu đương, cả ngày phải học thuộc thơ, luyện kĩ xảo ‘phô diễn vẻ đẹp’, nỗ lực giả trang tình thánh, cho dù may mắn gặp được người tốt cũng chỉ có thể xem chứ không thể ăn! Loại tâm tình đó còn khó chịu gấp trăm lần việc không có hi vọng ngay từ đầu...”

Được rồi, những lời găm gào phía trên ta không thét ra... nhưng hình như ta vừa lật mở vài trang hắc lịch sử... Khục, lúc trước khi ta làm thánh kị sĩ từng ở trong đại đội thứ nhất, dù về sau chủ yếu lăn lộn trong các đại đội chiến đấu, tuy vậy cũng phải mất tròn một năm mới bỏ được mấy cái thói quen cổ quái.

“Không nên trách người anh em này, chúng ta có thể lí giải, có thể lí giải”, người vừa nói vừa xoa xoa tay đó là đội trưởng Moore của đại đội thứ nhất, hắn là một tên soái ca tóc vàng, nói xong, hắn khẽ quay đầu vung mái tóc, ném một cái mị nhãn về phía bên trên.

Lập tức, đàn ông thì buồn nôn, phụ nữ thì kinh hô “Đẹp trai vãi!”, còn ta, nhìn hắn đầy đồng tình.

“Năm mươi chín thức động tác quay đầu, sau ba thức liên hoàn mị nhãn, có vẻ bao năm nay giáo hội vẫn không đổi nha, xem độ thuần thực này chắc đã luyện mị nhãn đến cấp đại sư, vì bảo trì trạng thái mỗi ngày cần luyện ba trăm lần... Sợ rằng khi nói chuyện bình thường với đàn ông cũng ném mị nhãn theo quán tính, thật sự thâm đến mức không thể thâm hơn nha.”

Thế là ta nói với Lucas:

“Xin lỗi đội trưởng Moore, hiện tại, lập tức!”

“Không cần, không cần, người anh em, mọi người đều là anh em đồng bào ở trận doanh trật tự!” Lúc Moore nói lời này, ánh mắt hắn vẫn xoay chuyển tứ tung tại vị trí người xem tìm mục tiêu, sau đó lại là mị nhãn bay loạn xạ.

Làm một tiền bối và người từng trải, ta biết đó là ‘bản năng kiếm ăn’ bị ma luyện ra, thế nhưng với một người tuổi trẻ khí thịnh như Lucas, đây là biểu hiện không thêm nhìn người.

“Ta... ta tuyệt đối không xin lỗi! Dù không thể làm công chính kị sĩ, ta... ta không làm người nữa! Ta đến khu vong linh thành đông làm hắc kị sĩ!”

Khó khăn lắm mới tìm đến tín ngưỡng mới vậy mà cuối cùng vẫn phải cúi đầu với tấc địch quá khứ, người thiếu niên không vượt qua được thử thách của hiện thực, vừa chạy vừa khóc.... Chỉ là hình như hắn hiểu nhầm gì đó, khu vong linh làm gì có hắc kị sĩ, chỉ có tử vong kị sĩ thôi...

Khục, được rồi, quay về vấn đề chính, cho đến lúc này, sự thức đã rất rõ ràng.

Trước hết là các cơ giới sư chế tạo người máy không lồ, tiếp đó các thành quân đến ngăn chặn lại bị người máy áp chế nhờ ưu thế hình thể, sau đó thì các druid gia nhập hỗn chiến, một lát sau các thánh kị sĩ tới thanh trừ tà ác, đồng thời Tim thừa loạn dẫn đồng đội trả thù Stormeagle, thế là druid và thánh kị sĩ đánh nhau.

Lại sau nữa, vì cho rằng đại đội thứ nhất tới để thừa cơ tán gái, đội công chính kị sĩ thực tập bắt đầu báo thù... Thật loạn, cuối cùng không ai thêm quân Roland II thế nào, hoàn toàn tìm dịp xử lí tư thù.

Nếu thật sự muốn phạt, riêng vụ này muốn nhốt mấy ngàn người, đã thế ngục giam và trại tạm giam giờ đều là một bãi phế thải, thêm vào đó lần này không có người chết, thuần túy một vụ ngoài ý muốn.

“Rầm!”

Hạ quyết tâm, ta gõ pháp chùy.

“Tạm thời dừng xét xử, tạm thời phóng thích tất cả bị cáo, chưa được phê chuẩn của pháp viện, các bị cáo không được phép rời khỏi thành Sulfur. Phí tu sửa hư hao do các bên tham dự ầu đã bình quân chia sẻ. Đồng thời, các đơn vị tăng nhanh tiến độ tu phục nhà lao và trại tạm giam, đợi khi tìm được đầu sỏ Roland tiến hành tiếp tục xét xử.”

Sau cùng, tất cả đều do Roland sai... nhìn biểu tình nóng lòng muốn thử của các thành quân, hiển nhiên họ muốn tự tay chặt Roland.

“Xem ra Roland không về được rồi... Eliza, người thấy tên Rossi ôm tai hay là Roberto ôm tai?”

“...” Được rồi, sau sự kiện tiểu Hồng hôm qua, nàng vẫn đang không thêm đề ý đến ta...

Chẳng qua lần xét xử này đã khiến ta hạ quyết tâm

“Ta không ở đây, đám gia hỏa này chắc chắn lật cả trời! Nếu đã vậy đổi địa điểm cho bọn họ nháo, đem tất cả lũ dờ hơi này theo thành thành viên sứ đoàn, thuận tiện sửa luôn Roland II, triệt để đem toàn bộ tổng bộ mình ước chìm vào ác mộng, khả kha.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Gieo hạt

Thành Caronstanpol có thể coi là thành thị gần Sulfur nhất, tuy nó không nằm trên con đường bắt buộc phải đi qua khi qua lại giữa Sulfur và các thành khác ở địa hạ thế giới, thế nhưng các thương đội vẫn lai thường vẫn lựa chọn dừng chân ở nơi này bổ sung thức ăn nước uống, thu mua một ít quặng sản bảo thạch, thậm chí cả nô lệ.

Bảy thành trở lên dân cư của thành Caron là gray dwarf và người thú địa hạ, trong đó người thú địa hạ lấy tộc quilboar của thành chủ Hừ Hừ trước đây làm hạch tâm. Lũ quilboar này trước đây sử dụng phương pháp đèn ăn đèn tập kích thương đội mấy lần khiến xú danh của đám lợn thối ấy vang xa khắp chốn, đã thế, đất đai nơi đây lại rất cằn cỗi, đến bây giờ, thành Carol hầu như không còn sự lựa chọn nào khác ngoài phát triển khai thác mỏ núi gần đó và buôn bán nô lệ.

Khi cái chết của thành chủ Hừ Hừ truyền khắp, không ngoài dự liệu, cả thành Carol bắt đầu loạn tung bùng.

Địa hạ thế giới bị trận doanh trật tự coi là vùng đất hỗn loạn không phải không có đạo lý, ít nhất tuyệt đại đa số thành thị nơi đây đều tôn thờ luật rừng, thành chủ và quý tộc trong thành chỉ là một đám có nắm tay cứng hơn những kẻ khác mà thôi.

Năng lực phồn thực xuất sắc khiến quilboar có số lượng đông nhất trong các chủng người thú, cho dù lúc chuyển giao quyền lực cũng có thể bảo trì ổn định trong nội bộ tộc đàn. Thế nhưng lần này Hừ Hừ đột nhiên mang theo toàn bộ quân đoàn hắc thủy vui thân tại thành Sulfur, cũng đồng nghĩa với việc tộc quilboar đột nhiên mất đi kẻ lãnh đạo và quân đoàn tinh nhuệ nhất. Chính vì thế, người thừa kế Ha Ha không còn đủ thực lực trấn áp kẻ khác, các đối tượng có khả năng thừa kế chức vị thành chủ bắt đầu rục rịch chuẩn bị hành động.

Dùng từ rục rịch chuẩn bị hành động để hình dung đám lợn này không phù hợp lắm, bởi khi tin tức truyền đến, chúng chẳng suy nghĩ chuẩn bị gì trực tiếp nội chiến luôn.

Tộc người thú ở vị trí thứ hai là grey lizardman bắt đầu liên kết với gray dwarf thọc gậy bánh xe để chen quilboar xuống, thêm vào đó, những binh dân sống không nổi và các nô lệ cũng muốn thừa dịp này chạy trốn... Cứ thế, nội loạn chiến tranh nổi lên khắp bốn phía Caron, hơn bảy trăm nghìn nhân khẩu hiện đã giảm một phần mười.

Đó là thảm trạng Lilith nhìn thấy dẫn đội đến thành Caron, nếu nàng đến muộn hai ngày, sợ rằng nhân khẩu phải giảm thêm một phần mười nữa.

Đương nhiên, đội kết cục được định đoạt, thành Caron sẽ xuất hiện thành chủ mới và giai cấp quý tộc mới, tiến vào thời gian tương đối ổn định tiếp theo, còn những người dân và nô lệ chết đi trong lúc hỗn ai để ý làm gì!

Địa hạ thế giới là một thế giới của những kẻ bị trục xuất, đó là thế giới nơi kẻ thắng ăn hết, kẻ yếu đi chết...

Nhưng khi Lilith và các chấp pháp giả khác nhìn tình cảnh khói lửa tràn lan, nhìn những tên người thú mặc quân trang thủ vệ tùy ý sẵn giết thay vì che chở bảo vệ binh dân, họ cuồng nộ.

Thế là, Lilith trực tiếp khởi động tàn trang của ‘nguyên sơ pháp điển’, để thần khí tiến hành đại thẩm phán đối với cả toà thành trì.

Đương nhiên, nàng không thể nào trực tiếp dùng quy tắc tối thẩm phán như ta từng làm, thế nhưng dù là tàn trang, nó vẫn là thần khí, sức mạnh chứa trong nó vẫn cực kì đáng sợ.

【Tàn trang của nguyên sơ pháp điển (thần khí)】

【Tín ngưỡng luật pháp: 367/999 (Mỗi một ngàn người tín ngưỡng một tuần có thể đề thăng một điểm, một tháng đề thăng nhiều nhất 50 điểm, khi điểm số tích đầy, tàn trang tự động phục chế một tờ khác)】

【Cứ cách một đoạn thời gian, khi ‘nguyên sơ pháp điển’ thu thập số lượng tín ngưỡng thoả mãn, nó sẽ tự động sinh ra một tờ tàn trang, đó là một bộ phận của ‘nguyên sơ pháp điển’, đồng thời cũng là đại biểu cho sự vươn xa của ý chí và lực lượng của nó. — trên tàn trang có một hàng chữ nhỏ: ‘Vô Miền già không bao giờ ngủ, con mắt vô hình luôn luôn nhìn kĩ lên người.’】

【Hiệu quả 1: Vùng đất luật pháp (bị động): Nếu tàn trang được an trí tại trung tâm thành thị, toà thành đó sẽ trở thành vùng đất của pháp luật, trong phạm vi của nó, chấp pháp giả có thể học tập và sử dụng lực lượng luật pháp.】

【Hiệu quả 2: Đại thẩm phán (chủ động): tiêu hao 100 điểm tín ngưỡng để khởi động, sau đó cứ 1 phút tiêu hao thêm 1 điểm, sau khi khởi động, tất cả các chấp pháp giả trong toà thành đề thăng một giai; tất cả mọi người trong thành đều phải chịu một lần kết tội thuật tương đương với một thẩm phán giả cấp truyền kì thực hiện: tội hành sẽ được phán đoán bởi các hành vi trong ba giờ gần nhất, nếu mục tiêu có tội sẽ phải chịu các hiệu quả mặt trái như hạn chế tự do, xiềng chân vô hình, phong toà vũ khí... Trong quá trình đại thẩm phán, hiệu quả các pháp chú thuật tăng gấp đôi, cấp bậc pháp chú thuật tăng lên 1 (tiền đề sử dụng: luật pháp trong thành thị hỗn loạn, ác đồ hoành hành, sắp sửa diệt vong).】

【Hiệu quả 3: Chưa biết.】

Thần khí chẳng khác gì bug trong trò chơi, một khi sử dụng liền có thể lật bàn, số thần khí có thể cải biến lịch sử không phải ít, cho dù tàn trang nguyên điển chỉ là sản phẩm phục chế thì nó vẫn đủ sức dẹp yên loạn lạc trong một toà thành.

Sau khi khởi động đại thẩm phán, mỗi tội đồ đều phải chịu một chuỗi dài hiệu quả mặt trái, toàn bộ chấp pháp giả tăng một giai, ví như một người hoàng kim giai như Lilith sẽ trực tiếp tăng thành truyền kì. Thêm vào đó, do dự đoán trước được tình trạng hỗn loạn ở Caron, lại xét thấy pháp vương sánh với biệt danh ‘bộ hậu cần’ của Lilith không đủ chiến lực, ta trực tiếp phái người ở luật pháp sánh đi theo.

Nhân viên ở luật pháp sánh đều là một đám giả hoá cần nghiên luật pháp, lúc bình thường chính là các quan toà. Họ thường đều có một chức nghiệp tiến giai liên quan đến luật pháp, mà chiến lực yếu nhất cũng là hoàng kim giai...

Ta đem luật pháp sánh điều động gần như toàn bộ, tức tương đương với hơn 200 hoàng kim giai và 6 tên truyền kì...

Cũng tức là trong thời gian đại thẩm phán, bỗng nhiên ra hơn 200 truyền kì, 6 tên thánh giả...

Tiếc cho Culler, nếu hắn không phải nghi ngại đường sức thì lần này hắn sẽ có cơ hội trải nghiệm lực lượng của cấp bậc sử thi, điều đó rất có lợi cho việc tiến giai sau này.

Thôi, dù sao lực lượng kia đã đủ dọa người, đến thành chủ Hừ Hừ trước đó cũng chỉ là một tên truyền kì giai tiếp cận thánh giả...

Việc sau đó rất đơn giản, trước khi số tín ngưỡng luật pháp bị tiêu hao hết, tất cả những tên ác đồ và phạm nhân giết người đều bị thanh lý, nếu ánh sáng hồng trên người đủ dày đủ nặng đến trình độ nhất định đã đủ chứng minh tội ác kẻ đó gây ra xứng đáng hình phạt tử hình. Các cường giả của luật pháp sánh cơ bản không biết cái gì gọi là khoan thứ đối với tội ác, vì vậy đại thẩm phán trở thành đại xử quyết, mãi mười ngày sau mùi máu tanh vẫn đậm đặc khắp Carolstanpol.

Những người được cứu vớt trong đại nạn tôn vinh các kẻ chinh phục mới tới như những chúa cứu thế. Nắm chặt thời cơ lúc lòng người bất ổn sau chiến tranh, các thẩm phán giả bắt đầu nỗ lực truyền bá luật pháp và trật tự, tàn trang thần khí cũng dần dần lấy được tín ngưỡng từ các thị dân để khôi phục, cho dù muốn sử dụng đại thẩm phán lần nữa ít nhất cần ba tháng thời gian.

Chiến dịch này chấn động cả thầy địa hạ thế giới, ảnh hưởng còn lớn hơn rất nhiều việc hai bá chủ bại lui...

Dù sao đối thủ của hai bá chủ là cường giả bán thần, mà cấm chú luật pháp mang tính huỷ diệt kia cũng có thể đổ đổ tại do sớm chuẩn bị từ trước. Tuy nhiên quân đoàn cường giả với hơn 200 truyền kì và 6 thánh giả lừng không xuất hiện khó có thể nói tại sớm có chuẩn bị, kết quả chiến dịch đủ để thuyết minh sự thần bí và cường đại của sức mạnh pháp luật.

Ta có thể tưởng tượng những việc sẽ phát sinh sau đó, rất nhanh, tư liệu sức mạnh luật pháp và các chức nghiệp liên quan đến luật pháp sẽ được truyền bá khắp cả địa hạ thế giới.

Có lẽ, công chính kì sĩ không thể thay thế tác dụng có thể đánh có thể kháng của thánh kì sĩ trong các cuộc mạo hiểm hay trong quân trận, thế nhưng nhiệm vụ bảo vệ và giữ gìn luật pháp khiến họ có thể dễ dàng phát huy gấp mấy lần chiến lực thực tế khi đối mặt ác đồ tại các thành thị.

Thẩm phán giả của ta cũng không cần phải đi khắp nơi truyền giáo và ca tụng sự vĩ đại của thánh quang như các mục sư, bọn họ chỉ cần đem sách vở pháp luật truyền ra rộng rãi, phân tích thấu hiểu các loại vụ án, mở một cái lại một cái phiên toà, để oan khuất của kẻ yếu được đền bù, để tội hành của phạm nhân được thẩm phán. Như vậy, những người bình thường nhờ thế mà giành được cuộc sống bình tĩnh tự nhiên sẽ tin tưởng luật pháp, vì nó mà cung cấp tín ngưỡng của mình.

Còn các pháp chú sử, họ sẽ nghiên cứu sự kết hợp giữa các quy tắc sức mạnh và các pháp điều, không ngừng suy diễn và cải thiện các pháp chú, góp phần tăng cường sức mạnh của pháp luật và các chức nghiệp liên quan.

Sức mạnh pháp luật, một loại sức mạnh có tính thù hờ thuận tụy, rất nhanh, tất cả các thành chủ đều sẽ đi tới kết luận này và vì thế mà động tâm, có ai không muốn lãnh địa của mình hoà bình ổn định, phồn vinh thịnh vượng?

Việc bồi dưỡng lượng lớn người có chức nghiệp giả liên quan đến luật pháp phục vụ việc đảm bảo trị an trong lãnh địa mới nghĩ sơ sơ đã thấy là kiện sự một vốn

bốn lời.

Coi như những cường giả hệ luật pháp này không thể vì mình đi chinh chiến thiên hạ (gia nhập phe xâm lược và phạm tội chiến tranh sẽ tự động mất đi thân phận tư pháp giả), thế nhưng có thể rút đi những đơn vị vốn dùng để phòng thủ đem đi đánh nha, đem các cường giả hệ luật pháp đó để ở nhà trông cửa (các chức nghiệp luật pháp được cho phép tham gia chiến đấu thủ thành, lúc đó thực lực còn được tăng lên), việc này không phải là một cách để tăng chiến lực tổng hợp sao?

Sự theo đuổi sức mạnh của các thể lực ở địa hạ thế giới là không có chừng mực, sau khi đưa ra kết luận, bọn họ sẽ gấp rút tiến hành phái ra người đến học tập, lừa gạt thậm chí cướp đoạt... Còn ta thì lại tính toán tặng không các điển tịch liên quan gồm các loại điều lệ lý giải, phương pháp tu hành và các loại cảm ngộ..., thậm chí sẽ tặng cả thần khí tàn trang!

“Ha ha, ai muốn thì đến mà cảm, nói trước đây là một loại sức mạnh chỉ nhằm vào tội ác, một loại lực lượng trật tự kiểu phòng ngự. Nói cách khác, nếu như đối thủ không phải tội phạm hoặc tội trạng không nặng thì ứng dụng kém hơn nhiều so với thánh quang gần như vạn năng kia.”

Đương nhiên, đảm bảo những thành chủ này sẽ không vứt bỏ luật pháp chỉ vì mấy lời cảnh cáo của ta, thậm chí họ còn vì số tàn trang có hạn mà điên cuồng... Ha ha, ta mong mỗi nhìn đến ngày đó, ngày mà các nhân dân đem vị thành chủ tội trạng chồng chất của mình lên đoạn đầu đài, liệu bọn họ lúc đó có nhớ lời cảnh cáo ban đầu của ta?

Nếu kết quả thuận lợi, luật pháp sẽ tốn thời gian rất ngắn để truyền bá đến từng góc ngách của địa hạ thế giới... Có lẽ chỉ mười mấy hai mươi năm sẽ không nhìn thấy biến hoá, thế nhưng đợi đến khi một đời tu hành sức mạnh luật pháp mới trưởng thành, ha ha, cả thầy địa hạ sẽ biến dạng.

Địa hạ thế giới cũng sẽ không phải điểm cuối của sức mạnh luật pháp... Thánh đường giáo hội đã sớm lấy được điển tịch tương quan, chắc hẳn họ đã tiến hành thử nghiệm tại mặt đất, kết quả chắc chắn cũng rất tốt.

Bọn họ luôn chìm trong sự mong mỏi trật tự, vì lẽ đó bọn họ cũng sẽ càng thêm si mê hiệu quả của sức mạnh luật pháp đối với trị an và ưu thế của kết tội, không khéo, ba mươi bốn mươi năm sau, mỗi thành thị đều sẽ có sự hiện diện của chức nghiệp giả hệ luật pháp.

Đó chính là kì vọng của ta, cũng là bước trọng yếu nhất trong kế hoạch, hiện nay còn trong giai đoạn mở đầu khiến hạt giống theo gió bay khắp nơi, ta không nóng lòng, ta rất kiên nhẫn...

Có lẽ có người sẽ nhìn thấu âm mưu của ta, nga, không, việc ta làm tất cả đều ở ngoài sáng, đây phải gọi là dương mưu mới thích hợp, mà coi như bọn họ nhìn thấu dương mưu của ta thì sao, lợi ích cực lớn đó vẫn sẽ thôi thúc bọn họ nuốt viên thuốc độc bọc đường này. Sau đó, khi hạt giống luật pháp mọc rễ nảy mầm trưởng thành thành cây đại thụ, thanh gươm thẩm phán vô hình sẽ treo trên đầu đời thành chủ kế tiếp.

Tuy nhiên, hiện tại đề cập sự tình xa như vậy vẫn quá sớm, dù sao mãi tận hôm qua ta mới mang theo đoàn đại sứ và đội ngũ cơ giới sư đi tới thành Caron.

Trên bãi tàn tích ngút tầm mắt, các thị dân vẫn bảo trì nụ cười và niềm hi vọng vào tương lai, điều đó không nghi ngờ đã chứng minh rằng chúng ta đã giành được lòng dân, thế nên dù vốn đã rất yên tâm khi phái Lilith đi, hiện tại ta lại càng thêm thoả mãn đối với công việc năng làm.

Ngắn ngủi vài ngày, nàng đã chỉnh lí xong cơ cấu hành chính và cơ quan tư pháp, đem chính quyền thành chủ tạm thời nắm trong tay, chờ sau khi ổn định lại đem nó giao cho nghị hội nhân dân sắp được thành lập.

Còn quyền tư pháp thì đương nhiên nằm ở trong tay phân viện của pháp viện Sulfur tại Caron, sau đó dần dần đem toà thành thị này trở thành vùng đất của pháp luật.

Quả nhiên, nếu không xét đến chút yêu thích cá nhân không tiện nói, Lilith là một trong số ít ‘người bình thường’ hiếm hoi trong cao tầng hệ thống tư pháp, cũng là người có năng lực hành chính số một, đại tổng quản của cả hệ thống này.

“Người chịu khổ cực một chút, tạm thời thay vị trí thành chủ trước khi tuyên cử nghị hội hoàn thành, à, người có hứng thú làm viện trưởng phân viện không?”

Ta nói ra lời này, thoáng chốc các đồng liêu đen hết cả mặt, họ liều mạng lắc đầu với ta sau lưng Lilith, bọn họ không phải sợ nàng ‘tuổi trẻ’ vào sau nhậm chức cao, mà là...

“Đại nhân minh giám, nếu ta làm phân viện trưởng ở nơi này, sợ rằng bản bộ thành Sulfur lại xuất hiện vấn đề, rốt cuộc mấy vị đại nhân khác đều...”

Lời còn lại đã không cần nói nhiều, Culler, đệ tử kí danh của Margareth, dù không dưỡng thương thì cũng suốt ngày chú ý đầu vào việc đọc sách và nghiên cứu pháp chú mới, cảm giác tồn tại của Kevin quá thấp, năng lực lãnh đạo có thể bỏ qua, sau cùng là tên vệ sĩ nào đó... ừm, cạnh ta bây giờ không thấy tên nào là vệ sĩ sắt thép cả, chỉ có một tên đầu trâu biển thái đang cùng Stormeagle giao lưu kinh nghiệm chạy khoả thân ngoài đường.

“Đúng vậy, như thế ngài không thể thiếu hoa hồng bạc đại nhân, bốn sảnh một viện hiện tại cũng không thể thiếu ta.”. Lúc nói lời này, giọng của Lilith rất tự hào, hiển nhiên nàng đã đem những thành quả công việc của mình trở thành niềm kiêu ngạo.

Cũng đúng, nếu nói Eliza là tổng quản hậu cần và lương tâm bên ngoài của cá nhân ta, luôn luôn tại đúng thời điểm nhắc nhở ta không nên chơi đùa quá mức, như vậy, Lilith chính là đại tổng quản và lương tâm của bốn sảnh một viện, là bánh răng quan trọng giúp cả hệ thống to lớn tồn tại và vận chuyển, nếu thiếu nàng trong thời gian dài, thực sự có thể xảy ra vấn đề lớn.

“Được rồi, vậy điều Kevin đi qua, người tìm mấy người được việc ở pháp vương sảnh đi theo làm trợ thủ cho hắn giúp hắn xử lí chính vụ, à, đặc sứ của Kaya và Astranaar đã tới chưa?”

“Đại sứ của Kaya đã tới, còn đại sứ của Astranaar còn cần mấy ngày nữa.”

Ta gật đầu, đây là nguyên nhân ta phải lưu lại thành Caron một thời gian, nếu đã đắc tội hai cái bá chủ tất nhiên cần phải vỗ tay khen hay với hai cái bá chủ còn lại, mà bọn họ cũng quyết đoán vurun ra cánh tay ‘hữu nghị’.

Gia nhập mình ước, đương nhiên trước đó phải nhận được thư mời của mình ước, chủ động tìm đến không khác gì tự hạ giá chính mình, hiện tại, trên tay những đặc sứ đó khẳng định có tấm thư mời mà ta muốn.

Thừa kế thù hận của người thú và tinh linh trên mặt đất, người thú đại hạ và ám tinh linh vẫn luôn luôn bất hoà, mà kẻ theo đuổi ác ma và kẻ theo đuổi ma quý từ lúc sinh ra đã là thù địch; do đó quan hệ giữa Dath Wrathtooth với Kaya và Astranaar chắc chắn không hài hoà, còn Morel, đó là một kẻ hai mặt không đáng tin cậy.

Thái độ của Kaya và Astranaar đối với chúng ta coi như tổ đẹp, bởi vì địch nhân của địch nhân chưa chắc là bằng hữu, chí ít cũng có thể trở thành đồng bọn có lợi ích chung.

Tuy nhiên, tín nhiệm những ám tinh linh, những kẻ coi phân bội, mưu sát là mỹ đức, hay thật sự đem ma quý là mình hữu thì cũng chẳng khác gì đem cổ mình cho vào tròng treo cổ, sau đó đem đầu dây bên kia đưa cho đối phương. . .

“Tín tức Vĩnh Dạ quyền trượng sắp xuất hiện đã được truyền bá ra chưa?”, được đáp án khẳng định của đối phương, ta quay đầu nhìn về phía quảng trường bên kia. (*)

Nơi đó, mười sáu đài người máy khổng lồ đang trong công đoạn lắp ráp thử nghiệm, các cơ giới sư của thành Sulfur đang nỗ lực làm kịp tiến độ, nghề khoáng xuất sắc và các thợ rèn bậc nhất ở thành Caron trở thành sự giúp đỡ quý báu với những cơ giới sư này, chí ít, dựa vào số lượng dự trữ khoáng sản phong phú ở đây, tài liệu chế tạo những gã khổng lồ này đều tốt hơn nhiều so với nguyên bản, sức chịu đựng và thời hạn sử dụng cũng đều có tiến bộ vượt bậc.

“Ở địa hạ thế giới, kẻ yếu nói không có ai nghe, bảo bối ở trong tay kẻ yếu đương nhiên là bảo bối giả. Vì vậy để trò diễn này được hoàn hảo, trước khi đặc sứ của Astranaar đến, ta phải đem ‘tiểu đội hộ bảo’ kiến tạo hoàn tất. À đúng rồi, mấy cái đồ chơi này thực sự an toàn sao?”

“Đây là lần thứ ba ngài hỏi câu này rồi, Rowe đã chỉnh sửa bản vẽ mười bảy lần, trên lý luận đã an toàn tuyệt đối. Ân, trên lý luận.”

“Lại là trên lý luận sao? Ta chỉ sợ bọn họ chỉnh sửa hoàn thiện quá mức, bọn họ luôn bất mãn với bản vẽ, ý đồ đem kĩ xảo độc môn của chính mình thêm vào đó, sau đó tự xưng là ‘hoàn thiện’...”, lần trước, có tên địa tinh chỉnh sửa một cái máy tông đơ, kết quả là cả tiệm cắt tóc nổ tan tành. Hai ngày trước, ta lại hỏi dò những tên chuyên gây chuyện đó một lần mới biết được một điểm mù bị lơ là.

“Ân?”

“Lúc đầu tuy mọi người đều xông hướng người máy khổng lồ, thế nhưng về sau đều ai đánh người nấy, tên to con đó không còn ai thèm quan tâm”

“Thế vì sao nó lại bị huỷ diệt... Ta hiểu, ta lập tức để Rowe và Milhouse tổ chức lần chỉnh sửa bản vẽ lần thứ mười tám”

Đúng thế, tên khổng lồ cơ khí đó không phải bị huỷ, mà là tự huỷ... Nói lời này, ta cảm thấy mấy tên khốn kiếp kia phải bị phạt thật nặng mới đúng, các người đánh đấm loạn xạ, vậy mà cuối cùng quên sạch mục đích ban đầu... .

“Đúng rồi, có thể để bọn họ đổi tên không, cái tên này làm ta cảm giác không ổn lắm”

Hàng cơ giới trước mặt được mệnh danh lần lượt là Roland số ba, số bốn vân vân đến tận số mười tám... những thứ có khả năng nổ tung bất cứ lúc nào như vậy lại lấy tên của ta đi đặt, ta có thể cảm thấy ổn sao?

“Việc kia, ta cũng từng nói qua mấy lần, thế nhưng địa tinh mà Gnome kiên trì muốn dùng tên của nhà phát minh để đặt, những người điều khiển cũng muốn giữ nguyên nó, thế nên chuyện này không cách nào thay đổi.”

“Người điều khiển? Những người được tuyển từ các thành quân ra đó à? Các nàng không có lý do để cố duy trì cái tên này nha? Không phải các nàng rất hận vụ yêu Roland sao?”

“Đúng, rất hận, thế nhưng các nàng nói: ngồi trong người máy Roland có cảm giác như ngồi trong người địch nhân, nhìn cái tên Roland được viết trước mặt các nàng sẽ nhớ lại hai lần bảo bối và của hồi môn bị huỷ diệt, từ đó lấy ra được vô tận động lực, cũng không quên lời thề của chính mình, nhất định phải bắt được tên khốn kiếp đó, không quan tâm hấn trốn đến nơi nào, cái trang thành đáng về gì... Đại nhân, tại sao người lại ngồi xổm xuống vậy, không thoải mái ở đâu sao?”

“Không, ta chỉ cảm thấy cần giảm thiểu thể tích một chút, các nàng ngồi cao như thế, chắc có thể nhìn rõ chúng ta...”

(*) kể từ đoạn này trở đi là nói chuyện với Eliza, đoạn trên là nói chuyện với Lilith, đừng nhầm.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vụ Yêu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Giao phong

Đầu tiên là một mầm non.

Mưa rơi xuống, mầm non màu bạc dần trưởng thành, sau đó cành lá lan tràn trên thân nó, những phiến lá màu bạc tràn ra về phía bầu trời như những lá thư...

Sau đó, từng đoá từng đoá hoa bắt đầu hé nở, nó, không, nằng bắt đầu nhẹ nhàng vươn vai, từng miếng sa mỏng bắt đầu tan ra, hoá làm từng cánh hoa diễm lệ.

Thời gian trưởng thành dài dằng dặc đã hoàn thành chỉ trong ngắn ngủi vài giây, đáng tiếc, thứ nở rộ lần này cũng không phải hoa hồng chân chính mà là đoá hoa hồng băng trên đầu ngón tay thiếu nữ.

“Hàn băng tổ hình: hoa viên hoa hồng.”

Eliza nhẹ nhàng bóp nát cành hoa hồng, những phiến lá và cánh hoa đều bay đi theo gió, dưới sự bình tĩnh đó lại là sát ý ngập tràn; sau lưng nàng, một vườn hoa màu bạc hiện lên, mà mới vài giây trước đó nơi này vẫn là một vùng đất trống không.

Mỗi đoá hoa hồng đều tinh tế đến hoàn mỹ, từng căn mạch từng đường nét trên mỗi chiếc lá đều đang rung động hô hấp như thể có sinh mạng, dù rằng chúng chỉ là những sản phẩm được tạo thành từ ma pháp hàn băng.

Sau đó gió nổi lên... không, bầu không khí vẫn tĩnh lặng, chỉ có điều những cánh hoa hồng đó đang lay động như có cơn gió đang thổi qua, hàng ngàn hàng vạn cánh hoa bay lên, hoà vào trong gió, hoá làm từng lưỡi dao sắc bén.

“Sát thuật: Mân côi cộng vũ.”

Cảnh tượng tưởng như mỹ lệ lại ẩn chứa cạm bẫy tử vong, xung quanh đây căn bản không có cơn gió nào, những cánh hoa đang tung mình theo gió kia trên thực tế đều là những lưỡi dao băng được pháp sư không chế.

Mỗi cánh hoa tưởng như mềm nhẹ thực ra đều sắc bén vô bì, độ sắc của nó có thể dễ dàng cắt mở trọng giáp.

Tất cả cánh hoa đều hướng về cùng một mục tiêu, đó là một quả trứng lửa đỏ rực.

Vô số lưỡi dao băng tập kích quả trứng này, nhưng đáng tiếc, chúng chỉ cần tiến vào phạm vi nhất định liền bốc hơi trong nháy mắt.

Eliza thấy vậy nhưng vẫn chưa bỏ cuộc, lại thêm ba đoá hoa hồng nở rộ trên tay nàng, chúng điên cuồng hấp thu ma lực cường hoá bản thân, mỗi cánh hoa bắt đầu kết tinh ma lực, cành hoa băng tinh cũng bắt đầu thành thực lớn mạnh. Xem ra nàng chuẩn bị tập hợp ma lực ra tuyệt chiêu.

“Ai da, nhanh thế mà Annie đã bị bức sử dụng thứ niết bàn, Eliza nhà ngươi không đơn giản nha, so với cô nhóc non nớt kia quả thực là mạnh đến nỗi nghiền áp, thật sự là ngươi dạy à? Ô, thật trắng lè, không ngờ ngươi còn giấu một chiêu như thế này. Chẳng qua nếu ta không nhìn lầm thì sát ý của nàng là thật thì phải, nằng định làm thịt Annie thật sao?”

Nhân lực của một bán thần sao có thể làm! Nàng nói vậy chỉ muốn khiến ta khó xử thôi. Vì ma pháp băng của ta sao có thể có trình độ tinh tế đến thế này...

“Không phải ta dạy. Ngươi thừa biết lý giải về ma pháp của ta như thế nào...”

“Tập hợp ma lực rồi bắn ra, nếu không được thì rút càng nhiều ma lực ra bắn chết hẳn, nếu vẫn không được, vậy thì đập xác ngoài của hắn mấy lần, sau đó lại tập trung hoá lực bắn vào hạch tâm của hắn. Nói thật, tuyên ngôn của ngươi hồi đó khiến ta và Margareth không biết nói cái gì cho phải, ngươi coi ma lực như thể đạn dược của pháo đài, thao túng nguyên tố thì cứ một bó một bó không quan tâm lãng phí, ngoại trừ màu sắc khác nhau ra hoàn toàn không còn cách nào phân biệt thuộc tính và thiên tính mỗi nguyên tố... Ta thật không hiểu được, tại sao ngươi có thể trở thành pháp sư vong linh cấp bán thần nhỉ!”

“Ta có thể bật hack nha, chỉ cần lực lượng đạt chuẩn, cảnh giới không thành vấn đề!”, ừm, lời này ta chắc chắn không nói ra.

Thiên phú của con người là có mặt xấu và mặt tốt, ta có thiên phú sức mạnh trật tự xuất sắc và thiên phú kiếm thuật trác tuyệt nên ta có thể dễ dàng trở thành một thánh kỵ sĩ vương bài, sau đó ta lúc chuyển hình thành hắc ám pháp sư, hắc ám ma pháp linh tinh ta học không tốt lắm, thế nhưng một loại sức mạnh hỗn độn khác là ma pháp vong linh ta lại học cực nhanh, điều ấy chứng minh thiên phú sức mạnh hỗn độn của ta cũng không kém, điều này đã rất khó tìm.

Còn chuyện hao tâm tổn trí không chế nguyên tố ma pháp, cứ thể tập trung ma lực rồi ném ra có gì sai ư? Càng đơn giản thì càng thuần túy càng mạnh mẽ, cảm chú ‘ký băng hà’ mà ta phát minh ra trước đây chính là một trong những cảm chú mạnh nhất lịch sử, nguyên lý của nó căn bản không phải vẫn là tập trung ma lực rồi ném ra à, tất nhiên, lượng ma lực cần tập trung hơi lớn ‘một chút’...

Ma pháp nguyên tố bắt nguồn từ các thần nguyên tố thời viễn cổ, trên lý thuyết nó thuộc về trận doanh hỗn độn, thế nhưng vì lực phá hoại xuất sắc, yêu cầu học tập lại thấp, vì thế giờ đây nó trở thành một trong các chủ lưu ma pháp ở cả hai trận doanh.

“Hừ, lý giải về ma pháp của thế nhân đã đi làm đường lạc lối... Được được, đừng nhìn ta như thế, ta biết phương diện này mình biết không nhiều, ngươi là đại sư về ma pháp nguyên tố lửa và gió, cao thủ phóng hoá được người đời công nhận, đừng khi dễ tên tiểu học đồ hàn băng như ta.”

“Không, ngươi cũng không cần tự coi nhẹ mình, tuy các môn ma pháp nhỏ của ngươi không đáng một đồng, thế nhưng, trữ lượng ma lực của ngươi cực lớn lại rất thuần tịnh, thế nên uy lực các ma pháp cao cấp và cảm chú của ngươi thực sự đáng sợ. Ta thắc mắc là tại sao đệ tử của ngươi lại đi con đường hoàn toàn trái ngược với ngươi thôi. Năng lực không chế ma lực của Eliza rất mạnh, thậm chí có thể miêu tả các căn mạch và đường nét trên từng cánh hoa, sáng ý khiến các cánh hoa hoá thành lưỡi dao cũng không tệ, có điều tinh tế thì mi quá mức ngược lại dễ dàng trở nên giòn yếu.”

“Nàng dù sao cũng là một nửa ác ma thuộc tính lửa, dù bỏ trăm năm học ma pháp hệ băng cũng chỉ tích lũy được lượng ma lực rất có hạn, ngươi cũng biết mấy chú pháp hàn băng của ta đều là đại ma pháp, tuy không khó để có thể nắm giữ nhưng yêu cầu về tổng lượng ma pháp lại đặc biệt cao, cũng vì thế, nàng không thể nào học được các ma pháp cấp cao và cảm chú, đành phải bỏ công vào các ma pháp cấp trung trở xuống thuộc loại tổ hình hàn băng, nay xem ra hiệu quả

cũng không tôi chút nào.”

Ta và tiểu Hồng một hỏi một đáp, vừa nói chuyện huyền huyền vừa cẩn thận cảnh giác chuẩn bị xông vào ngăn cản bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào có thể xảy ra.

Annie muốn tính toán tích lũy kinh nghiệm thực chiến trước khi đi, vì biết Eliza cũng là một pháp sư có thực lực đỉnh cao hoàng kim giai, Annie liền đến khiêu chiến, sau đó tình hình trở thành cảnh trước mắt chúng ta.

Tuy đều là đỉnh cao hoàng kim giai, thế nhưng nhờ tích lũy và kinh nghiệm chiến đấu cả trăm năm qua, Eliza vẫn chiếm cứ ưu thế áp đảo, rất nhanh liền bức Annie không thể không rút vào trạng thái thứ niết bàn.

“Bang!”, một tiếng vang thanh thúy, ba đoá hoa đã dành dụm đầy ma lực trong đó nổ tung, các mảnh vụn xé gió xoay tròn vọt tới mục tiêu.

“Ngao ngao ngao!!!”

Không đợi những mảnh vụn băng đập tới, theo từng tiếng phượng hót rung trời, quả trứng lửa trực tiếp tiêu tán thành muôn vàn ngọn lửa, sau đó các ngọn lửa đồng thời tụ lại trên không trung tạo thành một con chim lửa có sải cánh dài hơn ba mét.

“Thứ niết bàn hấp thụ thương tổn hoá thành năng lượng áp súc, sau khi năng lượng được tích đầy đến cực hạn liền bộc phát một đợt hoá phượng trăm, chiến thuật vô si đặc trưng của Adam. Khi Annie tại trạng thái chim lửa, nàng có thể dễ dàng hoà tan hàn băng, sự tương khắc thuộc tính quá rõ ràng, xem ra đệ tử của người lần này sẽ thua.”

Ta cười cười: “Không thua được, nếu không chúng ta đánh cược đi, cược cái nón phòng hộ được khám cả bộ bạo thạch đồ trong bảo khố nhà ngươi được không?”

Tiểu Hồng cũng cười: “Không, bao năm qua, có bao giờ ngươi đánh cược bị thua sao?”

Ta nỗ lực hồi tưởng, ừm, có vẻ chưa thua lần nào. Nếu không thắng trăm phần trăm ta sẽ không cược, nếu bị bắt phải đặt cược thì ta sẽ đi ăn gian, còn nếu không may mà thua thì quá nửa ta cũng bùng. . .

Sau khi tiểu Hồng quyết tâm không cược, một màn trước mắt lại khiến nàng có chút hối hận.

Chim lửa bay vọt đến tận cùng, rít lên một tiếng, sau đó bắt đầu bỏ nhào xuống công kích, cùng lúc đó, Eliza cũng chưa dừng lại, thế nhưng tất cả mũi băng, tên băng, thương băng của nàng vừa chạm vào vòng lửa bên ngoài đã hoá thành sương trắng.

Đối mặt nguy cơ trước mắt, Eliza vẫn bình tĩnh như thường, hai tay khê đan vào nhau, vô số hơi nước ngưng kết trong nháy mắt tạo thành vô số sợi tơ băng có trời chặt con chim lửa lại.

“Ngươi không thể trói được Annie!!”

Sau khi tuyên cáo, Annie phát lực, rất nhiều sợi tơ nhanh chóng bị hoà tan, Eliza cũng không ngừng bổ sung sợi tơ để gia cố phong ấn, lúc này đã đến lúc gay cấn đối chọi sức bền, đó là phút hoà tấu của hoà diễm và hàn băng, càng là màn khiêu vũ giữa thiếu nữ với thiếu nữ.

Khi Eliza thành công dệt thành một tấm lưới lớn triệt để đem Annie phong ấn bên trong, một tiếng phượng hót quen thuộc vang lên, vô số ngọn lửa lại tứ tán lần nữa, sau đó tụ tập thành chim lửa, tiếp tục bỏ nhào.

“Lần hai niết bàn à? Annie học rất nhanh nha.”

Lúc này hơi nước vô hình đã dùng hết, Eliza đã không còn biện pháp ngăn chặn, đối mặt với đối thủ có tốc độ cao như Annie, nàng đã không còn cách nào để thoái lui.

“Pháp sư bị chiến sĩ đến sát người, Eliza thua, a a a, nếu sớm biết thế ta đã cược với ngươi. Ngươi lại hư trương thanh thế!?”

“Không, nếu ngươi cược với ta lần này chắc chắn thua!”

Tiểu Hồng còn muốn hỏi chút gì đó, thế nhưng việc xảy ra tiếp theo lại khiến nàng tròn tròn mắt nhìn.

Khi con chim lửa đã sắp đến trước mặt, Eliza hít sâu một hơi mở rộng cánh tay, chuẩn bị sử dụng tay không đến đờ.

“Con chim lửa kia trên thực tế chính là thanh kiếm ‘sự chiếu cố của phượng hoàng’ hoá thành, nàng định tìm chết sao!?!?”

Tiểu Hồng định nhảy vào kết thúc cuộc tỉ thí này, thế nhưng ta lại kéo nàng lại rồi nói:

“Đừng xem thường Eliza vậy chứ!”

“Xèo xèo xèo xèo!”, âm thanh đó hết như miếng thịt bị nướng đến chín như trên tấm sắt, sợ rằng lúc này hai tay Eliza đã bị nướng chín, thế nhưng nàng lại tựa hồ không có cảm giác gì, quả đoán ném căn pháp trượng sang một bên, hóp bụng, ưỡn ngực, xuống tấn, vung nắm đấm!

“Keng!” Một đấm đi ra, ấy thế mà lại vang lên tiếng chuy sắt đánh vào chuông.

Sau khi lắc lư toán loạn, xác ngoài hừng hực của con chim lửa vỡ tan tành, lộ ra thiếu nữ tóc đỏ rực ở bên trong. . .

Tiếp đó, lại là tình thế áp đảo như ban đầu...

“Kỵ triển, ôm ngang lưng ngã ngửa, vật sau lưng, nắm chân quật ngã, khoá cổ, bẻ khớp, luân hồi địa ngục... đây không phải những kĩ xảo độ sức té té ngã ngã kì quái của người à?”

“Mời gọi đúng tên của nó, nó là hộ thân thuật của pháp sư, đây là kĩ xảo bác đầu quý giá bội phần từ thế giới khác.”

Àn, nói là kĩ xảo té ngã trên cũng không sai...

Lúc này Annie đã bị khoá chặt cổ, chỉ còn cách dùng tay vỗ đất xin tha, thắng bại đã phân, Eliza chiến thắng.

“Ra là vậy, nửa ác ma à? Sức mạnh thật đáng sợ nha.”

“Ừm, sức mạnh đó có thể độ với á long rồi, người chưa xem nàng quét dọn đầu, nàng có thể nhẹ nhàng nâng cả chiếc ghế sofa bằng một tay, sau đó thông thả nhặt chỗ tiền ần giấu dưới đó bỏ vào tiền công bị thiếu...”

Có vẻ ta vừa lộ ra bí mật gì đó, nhưng lúc này đây không phải chuyện quan trọng.

“Eliza còn chưa dùng đến kĩ thuật sử dụng hỗn hợp sợi hàn băng và sợi lò xo khi chiến đấu cận thân đó. Người quen nàng là nửa ác ma thuộc tính lửa sao, hoá kháng cực cao, thêm vào ma pháp hệ băng và năng lực cận chiến xuất sắc, quả thực là khắc tinh của Annie nha.”

“Người có vẻ rất đặc ý?”

“Đương nhiên, đệ tử của ta đánh thắng đệ tử của Adam, tuy nhiên chiếm ưu thế tương khắc thuộc tính, thế nhưng vẫn là chứng cứ hùng hồn chứng minh năng lực giáo dục của ta tốt hơn Adam còn gì?”

“Hò, ta nhớ nàng là đệ tử của cả người và Margareth mà!”

Cuối cùng, ở phía sau lưng, Lilith đã không chờ nổi nữa, tiến tới nói:

“Đại sứ của Kaya nữ sĩ đã chờ hai ngày, xin hỏi đại nhân định gặp ả lúc nào?”

“Không cần vội, âm tính linh đều là một lũ tiện tính thích bị hành hạ, người muốn cùng bọn ả nói chuyện thân mật, bọn ả sẽ không nghe người, trước đề hai ngày, đợi ả hiểu rõ tình cảnh của chính mình đã.”

Nghe vậy, Diana và Amanda bên cạnh Lilith liếc mắt gật đầu, trong khi rõ ràng ta vừa phi báng đồng tộc của các nàng.

“Ta nghe nói người tới là chủ mẫu của một gia tộc trung đẳng, vậy thì ả càng sẽ không ngoan ngoãn giao lưu, ta thấy trước cứ để đó nửa tháng.”

Ta đã từng nhiều lần tiếp xúc với đám quý tộc âm tính linh, cũng có rất nhiều kinh nghiệm trong việc này. Những quý tộc nữ tính này nếu là mục sư của Lolth hay chủ mẫu sẽ càng khó đối phó, tại trong mắt của các ả, tất cả các nam tính của mọi chủng tộc chỉ có hai loại, một là nô lệ có chủ nhân nuôi rồi, hai là nô lệ hoang dại chưa có chủ nhân nuôi...

Ta không cần thấy cũng biết cái ngữ khí bố thí của tên đại sứ kia, chỉ cần ả mở miệng đảm bảo có người tức chết.

“Nam tính, nguyện ánh sáng chiếu rọi đầu người (âm tính linh tôn sùng hắc ám, ánh sáng rọi lên đầu là nguyên rủa), nữ thần của chúng ta hạ đạt ý chỉ, người cần phải XX làm OO trong thời gian ZZ...”

Cơ bản, các cuộc thiệp cùng âm tính linh luôn biến thành bọn ả đơn phương hạ mệnh lệnh, nếu người đáp ứng thì thôi, nếu không đáp ứng lập tức chiến tranh, phương thức ngoại giao kỳ hoa này khiến hơn 90% số cuộc ngoại giao không thể thành công... Chẳng qua, âm tính linh vốn không cần ngoại giao, phần lớn thời gian bọn ả sẽ trực tiếp đến đánh luôn, nếu đã bày đặt ngoại giao thì chứng minh các ả đã thừa nhận sức mạnh của người, chí ít, nếu đánh cũng không có lời.

Ta đảm bảo bọn ả hiện còn cảm thấy chúng ta đang nợ chúng một ân tình rất lớn... Vì sao ư? Vì lần hai bá chủ tập kích kia chúng không đến bỏ đá xuống giếng. Trong giá trị quan quý dị của âm tính linh, không thừa nhận đánh cướp đã là việc thiện khó gặp.

Việc trước mắt giống như một loại dò xét, nếu đám đặc sứ ngạo mạn vẫn giành được ưu ái như cũ, điều đó chứng tỏ người đang có việc cầu bọn ả, như vậy bọn ả sẽ càng liếc mắt thêm điều kiện khi thương lượng.

Cho nên, giao thiệp cùng âm tính linh không thể không bỏ ra thời gian và sự kiên nhẫn, ai chủ động yêu cầu bàn bạc trước, người đó sẽ rơi xuống hạ phong.

Chẳng qua nếu muốn bì lòng kiên nhẫn... Ha ha, lòng kiên nhẫn của ta rất tốt, đại sứ của Astranaar cũng đến, tất cả mọi người xúm vào ra giá.

Đúng lúc này, tại một bên không người đứng xa, một đám công chính kĩ sĩ âm tính linh đang ra sức chạy, các nàng chỉ mặc áo đơn chân trần, trên vai vác bộ giáp trầm trọng, đồng thanh hô vang câu khẩu hiệu đầy sát ý, chậm chậm chạy qua trước mắt chúng ta...

Cảnh trước mắt hơi quen thì phải! Hình như ta từng xử phạt Diana như vậy nha.

Nhìn nhân thần tò mò của ta, Diana cười cười:

“Lần thụ phạt trước đúng là khá khổ cực, thế nhưng sau khi đạt cực hạn, ta quả thật phát hiện thực lực có hơi tăng tiến một chút, loại hành quân trọng tải bằng

chân trần này rất có hiệu quả đối với ma luyện ý chí và bòn rút thể lực cực hạn, vì thế ta mở rộng phương thức này tại lịch trình huấn luyện của đội, thậm chí có hai đồng bạn vốn bị kẹt ở bạch ngân giai đã lâu, tập xong đi tắm vậy mà thành công trở thành hoàng kim giai.”

Trong đôi mắt nàng hình như còn có chút cảm kích, tuy nhiên ta không có chút nào vui sướng, ngược lại lo lắng hỏi:

“Ta không hỏi việc này, ta hỏi câu khẩu hiệu kia...”

“À, nó nha, ‘Một hai một hai, luyện tập hết mình, ba bốn ba bốn, bắt sống Roland, năm sáu năm sáu, bỏ nôi hàm thang, bảy tám bảy tám, để dành giá trang (*)’, câu này do Momo biên, nhắc nhở chúng ta về mục tiêu trước mắt.”

“Cái khác thì không có gì, còn chuyện giá trang? Các người muốn gả cho người khác đến vậy sao? Thế tại sao lại cự tuyệt sự theo đuổi của mấy tên thánh kỵ sĩ trong thành?”

“Nga, ngài hiểu lầm, giá trang chỉ là từ chúng ta hay dùng thôi, ám tính linh chúng ta không có quan niệm hôn nhân như những chủng tộc khác, tìm bạn lữ không phải tìm một tên đàn ông sao? Tại trong thói quen của chúng ta, ‘giá trang’ tức là ‘tiền lấy đàn ông’, tương đương với tiền áp đáy hòm để cưới vợ của các người nha.”

Ta hết chỗ nói, lắc lư đầu:

“Ta tôn trọng thói quen của các chủng tộc, miễn cưỡng tiếp thụ đi, chẳng qua Roland kia...”

Chưa nói xong, khuôn mặt vị đội trưởng thành quân đã ngập tràn băng giá:

“Hai lần, tiền giá trang chúng ta cực khổ dành dụm bằng tiền lương và gia sản bị huỷ hai lần, đại nhân, riêng điểm này chúng ta tuyệt đối không bỏ qua, chúng ta cần cho các chị em một câu trả lời!!”

Được rồi, những lời còn lại ta không cần nói gì thêm, cái đồng phiến toái to tướng này xem ra ta phải cố gắng chắc rồi.

(*) thang – canh, giá trang – đồ cưới, của hồi môn (cho nữ)

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 37: Ciro và tứ thiên vương

Lãnh địa của đế quốc Ciro gồm đầm lầy Ciro, cao nguyên Baikal và hoang mạc Katia, địa hình phức tạp, dễ thủ khó công... Nói thẳng ra thì đều là những địa phương quý quái người không sống nổi.

Đầm lầy tứ vong, hoang mạc vạn dặm không bóng người, cao nguyên buốt giá, ba vùng cấm khu của sinh mạng tạo nên thân đường của người chết.

Tại thế giới tràn ngập ma pháp kì ảo này, hoàn cảnh tự nhiên tàn khốc đến đâu cũng không phải không có cách nào chiến thắng, không có nhiều người biết tại nơi sâu nhất của đầm lầy Ciro có một vùng đất bốn mùa đều xuân, cỏ cây rậm rạp, quang cảnh như vẽ, đó chính là thủ đô Ciro và khu hành chính Gera của cả đế quốc vong linh.

Tại rìa ngoài của mảnh ốc đảo xinh đẹp ấy có một toà thông linh tháp đốt lên ánh lửa ảo thuật và linh hồn bất diệt, dưới sự điều khiển của nó, vô số vong linh cấp thấp từng đại biểu cho hạo kiếp tứ vong khi xưa hiện tại lại trở thành vô số kẻ lao động không biết mệt mỏi.

Chỉ cần là vật có trí tuệ, cho dù là những kẻ chán ghét sự sống như vong linh cấp cao, không có ai lại thích vườn nhà của mình là một bãi tàn tích và vũng bùn dơ bẩn.

Các vong linh chưa bao giờ thiếu thời gian và lao lực, khi thể nhân còn tưởng nơi đây là địa ngục, kì thực chỗ này đã dần dần cải biến.

Tại thủ đô Ciro, số vong linh có được trí tuệ là hơn một triệu, số kẻ sống làm nô lệ là hơn hai mươi triệu, lượng vong linh cấp thấp căn bản không thể đếm được. Tại trong thành, phong cảnh tú lệ, cơ sở vật chất hoàn thiện, mạng lưới giao thông phát đạt dị thường, nếu chỉ xem thiết kế và quy mô thành thị, thủ đô của đế quốc Oran vốn trứ danh xa hoa còn không bằng một nửa nơi này.

Thậm chí, nếu quan sát kĩ một trong số rất nhiều kiện vật phẩm nghệ thuật bày trên đường lớn, không khéo người sẽ phát hiện ra nó chính là đồ vật bí truyền hàng trăm hàng ngàn năm của vương quốc nào đó.

Đây chính là ‘nội tình’ của đế quốc vong linh, một đế quốc từng huỷ diệt vô số quốc gia.

Tại một khu nhà cao cấp trong thành Ciro, hầu tước tri chu Reinhardt đang xử lí chính vụ. Hắn là một trong số các tử vong kỵ sĩ mạnh nhất của đế quốc, tổng thống linh và giáo quan trên danh nghĩa của đoàn tử vong kỵ sĩ.

Trong mắt mọi người ở đế quốc, hắn luôn xuất hiện với cách ăn mặc của một học giả và hình tượng của một triết gia văn nhã. Thế nhưng chỉ những người chân chính hiểu rõ hắn mới biết nếu để Reinhardt lên chiến trường, tên này sẽ trở thành một con mãnh thú không thể thuần phục; hắn đã từng năm mươi bảy lần có

hành vi kháng cự mệnh lệnh cấp trên, từng lập kỉ lục chiến đấu liên tục suốt mười bảy ngày đêm, hành quân suốt hai nghìn dặm để tiêu diệt cả một vương quốc. Mấy danh hiệu ‘kẻ ghi chép lịch sử’ hay ‘tướng lĩnh văn nhả nhất’ đại khái chỉ là sở thích nghiệp dư và vô bực nguy trang của hắn.

Tuy nhiên hiện tại vị ‘cận vệ vĩnh viễn của Vĩnh Dạ đại đế’ lại sa vào trầm tư vì hai tin tình báo trên tay, gương mặt anh tuấn vừa xanh vừa đen, tựa như gặp một vấn đề khó giải quyết nào đó.

“Reinhardt, sao trung ra về mặt cay đắng thế này. Những tên lỗ tai dài mặt tây lại nào? Hay là lũ mọi rợ ở biên giới phía bắc xuống núi? Nếu là những việc thú vị như vậy, để tỳ tỳ giúp người phân ưu nhé!”

Một giọng nói nữ tính băng lạnh và lười nhác vang lên, tuy rằng lời nói là một câu hỏi dò, thế nhưng ngữ khí lại mang theo sự khiêu khích và vui mừng tựa hồ rất hưng phấn với chuyện chiến tranh khởi sự.

“Gallei Sig đại nhân, không có chiến tranh, cũng không nên khiêu khích mở đầu chiến tranh, ta đã nói rất nhiều lần, sự cảnh giác và nhãn nhin của người sống đối với chúng ta đã đến cực hạn, các cuộc chiến vô nghĩa không phải chuyện tốt đối với đế quốc hiện tại.”

“Hừ, vậy người gọi ta tới làm cái gì, người biết ta chỉ có hứng thú với chiến tranh, chẳng lẽ dám vu yếu ở nghị hội lại nhàn rỗi tìm việc? Lại là nghị đề ngoại giao lần trước? Nếu thế thì đi tìm tên chấp chính quan khác đi, ta, chấp chính quan thứ tư, công tước của đế quốc, cốt long nữ vương Gallei Sig không quan tâm mấy thứ đó.”

Nhìn bề ngoài của Gallei Sig, người ta sẽ cảm thấy đây là một nữ tinh linh cao ráo lãnh đạm, mái tóc nàng màu bạc dài đến tận eo, da thịt trắng bạch không chút máu mang đến một vẻ đẹp quý dị, làn váy dài đỏ đen xen kẽ kéo thẳng trên mặt đất, thứ làm người ta mê mẩn nhất là hai vòng xoáy vô tận của trắng và đen trong đôi mắt nàng, chúng hết như hai lỗ đen cướp đoạt cả ánh sáng...

Thế chế của đế quốc Ciro có lẽ là dị thường nhất trên toàn thế giới, rõ ràng mang tên đế quốc nhưng lại không có đế vương, toàn bộ quân đội nằm trong tay mười hai tên chấp chính quan, dù nó có ám dạ nghị hội của các vụ yêu quản lý hết thấy sự hạng trong đế quốc, thế nhưng đối với các chấp chính quan, nghị hội lại chỉ có quyền kiến nghị...

Nói đơn giản, mười hai chấp chính quan là mười hai vong linh đại quân nắm quân quyền trong tay khiến ám dạ nghị hội không có cách nào quản được, thế nhưng chấp chính quan cũng không thể ứng phó nếu các vụ yêu trong nghị hội đoàn kết lại với nhau, vì không có vong linh đại đế đứng đầu, hai bên chỉ có thể cố cân bằng lợi ích, nước giếng không phạm nước sông, ngành sinh ra chế độ quý dị này.

Đương nhiên cũng có một số chấp chính quan thân nghị hội, thậm chí nghị trưởng nghị hội Fitland chính là chấp chính quan thứ hai của đế quốc. Đề nghị phế trừ chức vị chấp chính quan luôn bị đề cập tại mỗi kì họp, tuy nhiên nếu bọn hắn không muốn nội chiến, đề nghị đó chủ định không thể được thông qua.

Gallei Sig và Reinhardt không nằm trong phe phái thân nghị hội, bọn họ là phái thiểu số trong chấp chính quan – phái vương quyền. Trong khi các chấp chính quan đều nhòm ngó để vị, hai người này lại luôn tin tưởng Vĩnh Dạ đại đế sẽ trở về vào ngày nào đó... Chủ trương mang nặng màu sắc lý tưởng chủ nghĩa này tuy giành được sự ủng hộ của các lão binh dưới thời đại đế, nhưng do tính không hiện thực nên nó rất khó phát triển trong tình trạng các tộc duệ vong linh ngày càng coi trọng thực tế, theo thời gian trôi đi, càng lúc càng nhiều người ủng hộ của họ quay đầu đi theo trận doanh khác.

Trước đây không lâu, phái vương quyền lại phân liệt, bốn vị chấp chính quan tin tưởng đại đế trở về lại thiếu một người, một trong tứ thiên vương dưới trướng đại đế khi xưa, thực thi quỹ vương Dukas chuyển sang phái nghị hội, điều đó tạo thành đa kích trầm trọng đối với phe phái số ít này.

Phái tự mình làm đại ca (tuyệt đại bộ phận chấp chính quan), phái nghị hội chủ đạo (Fitland cầm đầu), phái vương quyền lý tưởng, phái lười biếng qua ngày, đó đại khái là bốn phe cánh lớn nhất đế quốc Ciro.

Nghe có vẻ phức tạp, thế nhưng so sánh với các đế quốc loại người, hơi tí cũng vài trăm phe phái, cái đế quốc với hơn hai chục triệu nhân khẩu có trí tuệ này thực quá mức đơn giản, nhất là các vong linh thường đều đem mục tiêu trực tiếp nói ra miệng: “Phái đại đế trở về”, “Đề nghị hội cầm quyền”, “Đề ta làm đại ca”, “Ài làm lão đại Adamn mặc kệ, Adamn chỉ muốn ăn cơm”..., điều này là không thể tưởng tượng đối với những quý tộc nhân loại vốn quen quanh co lòng vòng.

Trước mắt, hai lão đại của phái vương quyền gặp mặt trực tiếp, sợ rằng lát nữa các loại tình báo và lời đồn sẽ bay ngập trời.

Thế nhưng lúc này, đối với lời chất vấn của Gallei Sig, Reinhardt vẫn không thêm ngắt đầu, chỉ nói ra một câu:

“Có tin tức của vĩnh dạ quyền trượng?”

Gallei Sig sừng sốt, sau đó cực kì chấn động:

“Không phải người từng bảo căn bản không tồn tại vĩnh dạ quyền trượng sao? Những trứ tác của người không phải chỉ để dọa người sao?”

“Đúng thế, dựa theo những phán đoán tại quá khứ của ta, quá nửa lời nói của bề hạ chỉ là trò đùa đầy ác ý. Ta ghi chép những thứ kia chỉ để các kẻ có dã tâm đem tinh lực đặt vào việc tìm kiếm căn quyền trượng có khả năng vĩnh viễn không thể tìm thấy đó.”

Reinhardt ngẩng đầu lên, đôi mày kiếm nhíu chặt một chỗ, biểu tình ngữ vị tạp trần, có vui mừng, có buồn bã, có phẫn nộ, có bất an, có hồi ức...

“Hôm trước, ta nhận được hai tin tình báo liên quan đến địa hạ thế giới, trong đó có một tin là liên quan đến vĩnh dạ quyền trượng... Chẳng qua, ta đề nghị trước hết xem xét tin tức còn lại.”

Gallei Sig cướp tờ giấy đến, nhưng...

“Ta tưởng là tin tình báo quan trọng gì, đây không phải là tờ quảng cáo du lịch à? Reinhardt, người định nghị phép sao? Còn định mời ta đi cùng? Xin lỗi, người

là người tốt, thế nhưng trừ đại đế ta không có hứng thú với kẻ chết nào khác.”

Việc đồng liêu lên con động kinh Reinhardt đã quen, so với hai vị thiên vương khác, cái vị nữ vương hay tưởng tượng này được tính là dễ đối phó. Hấn lặng lẽ thu nhận tâm thế người tốt(*) này rồi trầm giọng nói:

“Mời xem tử tế!”

“Công viên vong linh với chủ đề thiên đường tử vong và quý tiết lễ du(**), hưởng thụ chuyến đi du lịch đầy hắc ám và tử vong, ba mươi ngày khai trương đầu tiên miễn phí vé vào cửa!?! Đây là cái quý gì! Tên thần kinh nào nghĩ ra cái trò này? Nhảm chán, nếu công viên nào có chủ đề chiến tranh ta còn hứng thú một chút, thiên đường tử vong với quý tiết không phải ngày thường của chúng ta sao?”

“Mời xem tử tế!!!”

“Thành Sulfur? Nha, Adam Hans cuối cùng cũng phát điên à!? Thật đáng chúc mừng!”

“Mời, xem tử tế.....”

Coi như Reinhardt là kẻ có lòng kiên nhẫn bậc nhất trong các vong linh cũng có chút chịu không nổi những tu duy rộng mở mang tính kì dị của vị nữ vương trước mặt, ngữ khí của hấn hiện tại đã đổi từ nghiêm chỉnh trở thành bố tay xin tha.

Nhìn khuôn mặt xanh lét của thằng em, nữ vương Gallei Sig cuối cùng cũng chịu chăm chú vào tờ tình báo, thế nhưng vừa mở ra trang thứ hai, nàng sững sờ.

Đó là một bức tranh tuyên truyền giống y như thật, trong bức họa, không ít vong linh mặc những trang phục kì quái đi dạo phố, trong bọn họ có người đang khua chiêng gõ trống, có kẻ nhảy múa ca hát, thế nhưng nếu chỉ có vậy đâu đủ sức hù vị cốt long nữ vương.

Hiện tại, nàng há hốc miệng, tay run run chỉ vào một góc bức họa, hình tượng của một vong linh quân chủ đồ sộ sông đồ biển.

Nơi nàng chỉ, một con chó xương mọc vào bộ quần áo năm màu sáu sắc, trên đó cắm đầy lông gà giả làm lông khổng tước, hấn đang cố gắng đứng thẳng bằng hai chi dưới trên một quả cầu màu xanh lục, đây là tiết mục sùng vật thăng bằng.

Chẳng qua kĩ xảo thăng bằng của nó không tốt lắm, chi chút nữa liền có thể ngã xấp xuống, người họa sĩ nắm bắt đúng thời điểm này, đem khoảnh khắc sắp ngã của hấn khắc họa vào trong tranh.

“A a a a Đại ca! Là đại ca nha! Kẻ hung tợn nhất trong tứ đại thiên vương, là hư không ma khuyến Best nha!!”

Reinhardt đã lấy tay che kín hai tai trước đó nhưng vẫn bị tiếng thét chói tai của nữ vương chấn động gần ngất, tiếng hát của vị cốt long cổ xưa này sớm đã được vinh danh là cổ họng chết chóc.... “Con mẹ nó, quá khó nghe, ta ủy quyền cho các ngươi, chỉ cần nâng đám rước cổ lên hát, các ngươi cứ thế xông vào đánh, chết ta chịu — vị đại đế nào đó.”

Reinhardt thực ra có thể hiểu được tâm tình đối phương lúc này, lần đầu tiên hấn nhìn thấy bức tranh, biểu hiện của hấn cũng chưa chắc tốt hơn nàng là bao.

Hư không ma khuyến Best, đoàn trưởng đoàn cấm vệ chó săn rực đỏ, phó tổng chỉ huy quân đoàn Vĩnh Dạ, kẻ đứng đầu tứ thiên vương, số đầu hàm vinh dự của hấn có thể kéo dài đến ba trang, đương nhiên, chúng cũng tượng trưng cho một điều, hấn là vị vong linh quân chủ cường đại và hung hãn nhất, Best từng một mình hủy đi vài vương quốc, nơi hấn đi qua chỉ còn là bãi phế thải, hấn cũng là vị tướng quân mạnh mẽ và được đại đế tin tưởng nhất.

Best và quân đoàn thủ hạ của hấn hẳn phải đã diệt vong trong trận chiến dịch kia, hiện tại hấn đột ngột xuất hiện, còn lấy hình dạng đáng yêu như vậy để xuất hiện, tất nhiên có thể dọa sắc Gallei Sig.

“Chắc chắn không sai, cái đuôi vụn vụn kì quái kia, vết cắt trên đầu rõ rệt kia, nhất là hình thái quý dị của chân trái phía trước và đuôi phải phía sau, chắc chắn không có con chó xương khô nào có thể có hình dạng như vậy ngoài hấn.”

“Đúng vậy, trừ Best đại nhân, ta nghĩ không có con chó xương khô nào lại đỡ bốn chân mình ra trước khi đi ngủ, sau khi ngủ dậy lại tùy tiện nổi loạn làm chân trước chân sau đuôi trái đuôi phải tổ hợp loạn xạ. Cũng vì thế mà đến lúc đi trên đường hấn cũng không đi thẳng được, cứ quay vòng vòng suốt...”

Một tứ thiên vương vốn hẳn phải chết đột nhiên xuất hiện có ý nghĩa như thế nào, điều này tới quá bất ngờ khiến Gallei Sig có chút khó tin.

“Có thể là do họa sĩ vẽ bừa....”

“Không, người xem mặt sau.”

Nàng lật một tờ, trang sau vẫn là một bức tranh, nó vẽ một tướng quân xương khô với mười tám cánh tay, mỗi cánh tay không phải đeo đao kiếm như thường lệ mà là cầm từng căn từng căn gậy gỗ, phía trên đó còn có mấy chiếc đĩa đang quay tít mù.

Lời chú giải dưới bức tranh: “Đại sư tậ kĩ Driffie biểu diễn cực hạn kĩ xảo, đồng thời điều khiển mười tám cái khay xoay tròn.”

“Có vẻ không có gì đặc biệt, chỉ là một tên gia hỏa có thiên phú tậ kĩ.”

“Lúc tướng quân xương khô tăng giai quả thực có thể lựa chọn tăng thêm số lượng cánh tay để tăng số lượng vũ khí cầm giữ, thế nhưng linh hồn có cực hạn, số lượng tay quá nhiều chỉ tổ vừa phân tâm vừa mang đến tổn thương cho chính mình. Tướng quân xương khô bình thường chỉ thao tác bốn thanh vũ khí, vũ khí đại sư có thể thao tác tám thanh vũ khí, vong linh quân chủ cũng mới chỉ có thể thao tác mười hai thanh, người có thể thao tác mười sáu thanh từ trước tới nay ta mới thấy có một vị, tổng giám quản quân đoàn chó săn rực đỏ - kiếm thánh Freddie, xem ra hấn lại tiến bộ.”

“Freddie, Driffie? Đảo ngược một cái thành tên giả, lấy tên cũng đừng có qua loa thế chứ?”

“Còn vị này nữa.”

Bức tranh vẽ một vị kì sĩ không đầu dùng đầu mình chơi mã cầu... ở dưới đề “Những sự kiện kì lạ ngài chưa từng được gặp.”

“Camille Sias, tên ngu này, cái tên cụt đầu này, dù hần có thành tro ta cũng nhận ra!”

“Đúng vậy, kẻ độ sức cùng titan, kẻ xung phong khủng bố nhất, phó quân đoàn trưởng quân đoàn chó săn đồ rục, Camille Sias đại nhân. Còn cái này nữa...”

Bức tranh vẽ một vụ yêu đang xoa xoa tay tạo dáng một thương nhân, cạnh đó là một bao được tề màu xanh đậm, phía dưới đề: “Đồ uống tinh tế mà ngài chưa từng được uống, thứ do đại sư luyện kim Pipi lượng thần chế tạo, chuyên dùng để kiện thần cường thể.”

“Má, cái phù hiệu kia, còn cái mũ quý dị đó... Ôn dịch bạo quân Kaka, được tề nàng tạo ra đến vong linh cũng không dám uống, phốc, uống vào đúng là được cường hoá thật, thế nhưng hi vọng uống xong còn nhớ rõ mình từng trông thế nào, sau này cố gắng tìm cách đem mình trở về nguyên dạng.”

“Còn cái này, cái này, cái này nữa...”

“Cốt long cấp truyền kì làm toạ kì và hướng dẫn viên du lịch, nữ yêu vương biểu diễn múa bụng, đại nữ vương mở quầy bói toán... ta có vẻ đã hiểu.”

“Đúng thế, nhân viên tình báo của ta đã nguy trang thành du khách đi đến đó du ngoạn một lần, sau khi về còn được một cái kỉ niệm chương dành cho du khách thứ chín từ khi khai trương, có vẻ sinh ý của nơi này không phát đạt nha. Ân, hần cũng xác định các nhân vật trong tập tranh đều là chân thực, cũng tức là...”

Gallei Sig bật dậy, trong đôi mắt quý dị tràn ngập kinh hi.

“Tức là đại đế còn sống. Chỉ có đại đế mới có thể khiến những chiến sĩ cường đại như vậy hoá trang thành bộ dạng thế này, cũng chỉ có ngài mới có thể buộc lão đại ngoan ngoãn đi diễn trò chó thẳng bằng!”

“Ân, đây chỉ là suy đoán ban đầu. Sự tình đáng nghi năm đó rất nhiều, vì sao cấm vệ quân lại đột nhiên cách xa bệ hạ ngàn dặm, vì sao quân đội của ba vị thiên vương khác cũng đột nhiên bị điều đến dài đất bên cạnh chiến khu hạch tâm, vừa vặn tránh được họa kiếp nội chiến... Có lẽ địa hạ thế giới sẽ cho ta đáp án.”

Tiếp đó, bởi vì cái quảng cáo công viên kia, tin tức vĩnh dạ quyền trượng xuất hiện, tin tình báo vốn hần phải là tình báo cực kì quan trọng trong mắt bất cứ vong linh nào, lại trở thành có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

“Ta muốn đi địa hạ thế giới, ngay bây giờ, hừ, tên Dukas đáng chết, người vốn dĩ chỉ là một tên ghou(thực thi quỷ) yếu nhót, nhờ đại đế từng bước đề đạt đi lên mới có ngày hôm nay. Lúc trước, người kêu gào báo thù đến nát họng làm lão nương tưởng người trung thành lắm, kết quả mới chỉ trăm năm trôi qua mà đã lộ ra bản chất, đợi đại đế và lão đại trở về xem bọn họ từng trị người như thế nào.”

Do dự một chút, Reinhardt nói nhỏ:

“Kì thực Dukas đại nhân phản bội cũng có nhiều điểm đáng ngờ. Mười năm trước khi tin tức của Adam Hans truyền đến, đề án báo thù của hần bị nghị hội bác bỏ lại cũng không có được sự đồng ý của chúng ta, hần chẳng phải tự mình đến thành Sulfur tìm Adam báo thù sao? Chúng ta còn tưởng lần đó hần một đi không trở lại...”

“Ừ, ai cũng không ngờ hần còn có thể trở về, đã thế sau khi về còn lập tức tổ chức mấy lần đại hội giác đấu, lúc đó chúng ta còn vui mừng vì hần đã nghĩ thông sau đó...”

“Nháy mắt đầu quân cho phái nghị hội... Có lẽ đây là điểm đáng nghi lớn nhất, bệ hạ từng xưng tán Dukas là chủ chó cưng trung thành nhất của mình, mới nghe có vẻ như bị nhục nhã, nhưng ngài cũng biết bệ hạ cực kì yêu thích chó nha, Dukas vẫn đem xưng hô đó là vinh dự lớn nhất của mình.”

“Chuẩn chuẩn, năm đó hần còn định dùng cái tên ‘bầy chó đi đêm’ để thay thế cái tên ‘đồng lang đêm tối’, cũng may có người ra mặt ngăn cản, đáng tiếc sau này cấm vệ quân vẫn dùng tên ‘chó săn rục đồ’, rõ ràng tên ‘nữ vương hồng phấn’ êm tai hơn...”

“Khục”, Reinhardt dùng một tiếng ho nhẹ để lại sự phi báng trong lòng. “Sở thích đặt tên của ngài cũng kì cục y hệt bệ hạ, lại thêm cổ họng chết chóc kia nữa, hần vì lí do này mà bệ hạ mới chọn Best đại nhân làm quân đoàn trưởng cấm vệ quân chứ không phải ngài.”

Đương nhiên, lời vừa rồi hần sẽ không nói ra, ít nhất không nói trước mặt cốt long nữ vương.

“Ta tin ánh mắt của bệ hạ, nếu hần đã tin nhiệm Dukas, thế thì Dukas hần phải xứng đáng với sự tin nhiệm đó... Có lẽ Dukas tại địa hạ thế giới gặp được cái gì đó, hoặc là được ai đó chỉ thị...”

Nói đến đây, ánh mắt hai người lại cùng lúc hướng về tờ quảng cáo du lịch trên bàn.

“Ta sẽ lập tức xuất phát.”

“Ta không có cách nào rời đi Ciro, vì vậy mọi chuyện chỉ có thể dựa vào ngài, hiện tại địa hạ thế giới không an bình, những ‘đầu lĩnh quân phiệt cô lậu quả văn’ (miệt xưng của nghị hội) như chúng ta chắc chắn đều thu được tin tức của vĩnh dạ quyền trượng, những gia hỏa đã tìm kiếm nó suốt một thế kỉ tuyệt đối sẽ nhảy ra khỏi sào huyệt. Gallei đại nhân, xin đem nhiệm vụ tìm người kia làm trọng, nếu ta đoán không sai, cái quyền trượng này rất có thể chứa bầy rệp do người đó bố trí.”

Gallei Sig không phải người không chịu nghe lời khuyên của người khác, tên tiểu đệ này tuy không phải một trong tứ thiên vương nhưng lại có thể dựa vào trí tuệ và lòng trung thành với đại đế để trở thành hạch tâm của phái vương quyền, kiến nghị của hắn rất hữu dụng với những gia hoả như mình, tất nhiên cần trọng thị.

“Đúng rồi, nên mang cả Adamn đại nhân cùng đi, nếu ta đoán không lầm thì ngài ấy đã bắt đầu định tạo sóng gió, hiện tại ngài ấy hẳn rất muốn gặp lại Adamn đại nhân.”

“Người xác định? Được, ta hiểu. Ta sẽ mang nó theo.”

‘Bạo thực giả’ Adamn, vị đại lão sau cùng của phái vương quyền, chấp chính quan thứ mười hai, bản thể là một Gigant Stitches(***), trí tuệ của hắn không được cao lắm, thế nhưng nếu luận chiến lược cá nhân, cả thầy Ciro không có một ai dám khiêu khích “đứa trẻ nhược trí không xứng đáng trở thành vong linh quân chủ và chấp chính quan” này.

Đúng là Adamn không thông minh, thế nhưng sau khi đại đế rời đi, hắn vẫn luôn luôn nghe lời các anh các chị, chỉ cần Gallei Sig nói một tiếng hắn có thể làm bất cứ việc gì, thậm chí hắn từng trực tiếp xé nát toà lâu của nghị hội, đánh bạo mấy tên vụ yêu có can đảm ô miệt đại đế.

Nhìn Gallei quay người rời đi, Reinhardt đứng thẳng người dậy, chuyển tầm nhìn về phía cảnh sắc phồn vinh ngoài cửa sổ, chìm vào trầm tư và hồi ức.

Tất cả nhờ có sự dạy bảo của đại đế...

“Tiểu Reinhardt, chỉ có đánh đánh giết giết rất không đáng yêu, một tên dã thủ thuần tuý không sống được lâu, một kẻ chỉ xông thẳng phía trước sẽ bị người khác coi là thằng ngu, tốt nhất vẫn nên đọc sách nhiều một chút, làm một tên nội chính là an toàn nhất. Đúng rồi, người vẫn thích lịch sử còn gì? Ta vẫn cho rằng đọc lịch sử nhiều sẽ khiến người ta càng ngày càng trí tuệ, rảnh rỗi thì đọc nhiều lên.”

Nhớ tới cánh tay to lớn ấm áp kia (kí ức hoàn mỹ hoá), giọng nói ôn hoà đầy quan ái (cũng là kí ức hoàn mỹ hoá), người hầu nhỏ Reinhardt của đại đế trong quá khứ – người quan sát lịch sử Reinhardt hiện tại cũng vẫn giữ thói quen đọc lịch sử để suy đoán hiện tại và tương lai, dùng đôi mắt để nhìn xuyên thấu bước của thời gian và không gian.

“Ngài vẫn luôn dùng cả đêm để đọc sử sách rồi tỏ vẻ buồn rầu, tựa như những họa kiếp diệt thế khi kỉ nguyên chung kết của quá khứ đang tùy thời đều có thể tái lâm, những tập bút kí suy diễn quý dị đến hiện tại ta vẫn không cách nào hiểu rõ. Trật tự nữ thần? Từ thần Aye? Phản ứng dây chuyền? Hiệu ứng cánh bướm? Bệ hạ, ngài cuối cùng đã nhìn thấy cái gì, là thứ gì khiến ngài tuyệt vọng đến vậy, là thứ gì khiến ngài tuyên chọn buông tha hết thảy, bắt đầu làm lại từ đầu... Ai! Đi ra!”

“Reinhardt, nói một mình thì nói nhỏ thôi, nếu không nhớ đâu truyền ra ngoài lại thành tin đồn người bị tự kỉ.”

“Ngài nghe được?...”

“Không không, ta chỉ quay về nói cho người một chuyện, còn lại ta không nghe thấy gì.”

Nhìn nữ vương cốt long đang cố giả ngốc, Reinhardt cười khổ, dù sao nàng và Adamn cũng là hai người cuối cùng ở đây mình có thể tin nhiệm.

“Nói cho ta biết chuyện gì?”

“Sau này đừng gọi ta là Gallei Sig, gọi ta là Callia, đừng có gọi sai đó.”

Nghe vậy, Reinhardt cảm thấy rất khó hiểu:

“Vì sao? Đã trăm năm ngàn năm đều gọi là Gallei Sig, bỗng dừng lại đổi tên. Đừng nói là ngài gặp thầy bói trong hẻm nhỏ rồi nghe hắn nói bậy nha, tất cả bọn chúng đều là một lũ bất học vô thuật.”

“Không không, chỉ là một phiền toái nhỏ nên phải đổi tên thôi.”

“Cái gì? Ai có thể ép chấp chính quan kiêm công tước của đế quốc này phải đổi tên?”

“Ừm, chút phiền toái do bọn quản lý mạng bên Tung Cù ả ấy mà, viện nguyên lão sau khi thực hiện chỉnh lý tính danh thế hệ và truyền thừa của tất cả các quý tộc trên toàn quốc phát hiện tên cũ của ta không thể nào hiển thị rõ ràng, do vậy kiến nghị ta đổi tên.”

“Không cách nào hiển thị, vì sao?”

“Do một phần tên của ta nếu phiên âm sang tiếng Khura sẽ trở thành cách gọi chung của một số phụ nữ có xu hướng giới tính đặc biệt. Tại vì cơ quan quản lý mạng của Tung Cù thăng cấp, chúng vì sự văn minh của mạng lưới nên tự động đổi tất cả từ cảm thành XXX, nếu ta giữ nguyên tên thì về sau tên ta sẽ hiển thị thành GallXXX. Hết cách, ta đành đổi tên thành Callia, nhớ để sau này đừng gọi sai nha.” (4*)

“Ngài có thể bớt dờ hoi không? Một chấp chính quan của đế quốc, chỉ vì nguyên nhân này mà đổi tên? Tôn nghiêm và kiêu ngạo của ngài đang khốc thét rồi kia.”

“Được rồi được rồi, thật ra thì nghe nói lí do căn bản là ý chí đại vũ trụ lười ghi dấu chấm giữa danh tự, thế nên ta phải bị đổi tên...” (5*)

(*): thế người tốt vì khi từ chối lời tỏ tình nhiều người thường nói: “Anh rất tốt nhưng em rất tiếc” hay đại loại thế, vì vậy thế người tốt trở thành nỗi đau của dân Fa, tượng trưng cho những lần bị từ chối, những lần đớp phải thính...

(**) du hành trong thời điểm nhiều yêu ma quý quái, tiết – thời điểm, lúc; ex: tiết lập đông, tiết lập xuân etc...

(***) stitches: quái vật undead được chế tạo bằng cách khâu ghép những mảnh thi thể lại với nhau, giống như pudge trong dota. Đây cũng là một loại lính của scourge trong warcraft.

(4*) Tên nguyên bản: 格蕾.丝, bính âm đọc là Gé lěi. Sī, âm hán việt là Cách lôi Tì, lôi ti là cách chỉ các lesbian trong tiếng lóng bên Khựa.

(5*) Trong ngữ pháp Khựa, phiên âm tên riêng nước ngoài sang tiếng Hán cần thêm dấu chấm giữa tên và họ, tên tác giả lười gõ dấu chấm này nên đổi tên, đổi cũng tốt, tên cũ đọc cứ kì kì.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Tinh linh và thành bạch kim

Thành Viskasteindy có nghĩa là thành bạch kim trong ngôn ngữ địa tinh, toà thành này nằm chính giữa mấy toà núi lửa đang hoạt động, dòng sông dung nham tách biệt nó với những địa vực xung quanh.

Nếu muốn tiến vào những toà lâu các được treo cao trên không trung, người ta buộc phải đi qua những thông đạo treo lơ lửng phía dưới, nếu như nơi đây gặp ngoại địch, người thủ thành chỉ cần lắp kín mấy thông đạo kia hoặc đứt khoát nhân chìm, hạ khối độc vào trong đó thì trên cơ bản có thể cách tuyệt Viskasteindy với thế giới bên ngoài.

Viskasteindy dựa lưng vào một bức tường nham thạch đã nguội lạnh, trong nham bích có một con đường đi thông đến thế giới mặt đất, điều này khiến nơi đây trở thành cửa khẩu buôn bán giữa hai thế giới, ngoài ra, con đường đó cũng là một đường lùi khác nếu Viskasteindy gặp nạn.

Ở thế giới dưới mặt đất an toàn luôn chiếm vị trí số một, ngay sau khi thành lập không lâu, vô số thương nhân tiến đến định cư ở nơi này. Sau đó ngoại trừ một số địa tinh còn dùng tên nguyên bản, đa số các chủng tộc khác đều dùng cách gọi tắt là Vitein.

Vị trí cửa khẩu buôn bán của Vitein cộng thêm địa hình dễ thủ khó công của nó khiến toà thành này trở thành vùng đất vàng chân chính ở địa hạ thế giới, việc đó khiến các địa tinh – những kẻ thành lập nên Vitein kiếm một vỏ lớn. . .

Đương nhiên, tại địa hạ thế giới, nếu số lượng tài sản vượt gấp mấy lần thực lực của người, vậy thì đó là nguyên tội.

Địa hình phòng ngự ở nơi lưng chừng bức tường nham thạch cũng không thể phòng được dao găm sau lưng và hơi thở của phi long, sau một dãy các âm mưu và tính toán, những tên địa tinh khai sáng chỗ này đã biến thành cát bụi, hiện tại, Vitein không có thành chủ, là toà thành vô chủ trung lập nổi danh nhất cả địa hạ thế giới.

Nguyên nhân? Không có gì khác ngoại trừ số lượng thế lực trong thành quá phức tạp, mấy vị bá chủ và rất nhiều thành chủ đều thờ một chân vào, ai làm thành chủ đều phải đối mặt với nguy cơ bị diệt sau một ngày, cứ thế, cả vùng đất hoàng kim này trở thành dải đất vô chủ.

“Bảo lưu thông đạo hướng lên phía trên, một vùng đất trung lập hoàn toàn giành cho việc giao dịch và ngoại giao giữa các thành thị khác nhau.”, các thành chủ và bá chủ sau khi ném được ngon ngọt ở chỗ này dần dần hình thành một cộng ước ngầm.

Đây cũng là lí do Vitein trở thành nơi kí kết minh ước thảo phạt mặt đất, dù sao nếu kí tại đất của âm tinh linh, Gray Dwarf và người thú sẽ khó chịu, nếu kí tại địa bàn của người thú, tinh linh, Dwarf và nhân loại sẽ khó chịu, nếu muốn kí tại Long thành, mọi người phải tìm cho mình một đôi cánh trước, còn nếu kí tại nơi địa tinh xây dựng, phí vào thành và ở trọ sẽ cực cao, ai cũng bức mình.

Một nơi vô chủ như Vitein tự nhiên trở thành lựa chọn thích hợp nhất.

Một tuần trước, sau cơn chấn động gây ra bởi mười bảy titan kim loại và món đồ vĩnh dạ quyền trượng mà chúng hộ tống vào thành, tin tức vĩnh dạ quyền trượng xuất thế đã lan truyền rộng khắp, ngay cả thành chủ kế nhiệm của thành Sulfur là Annie cũng đã có chút danh tiếng.

Mà hiện tại, ta lại khoác trường bào và áo choàng, bồi hồi tại toà thành rất giống với Sulfur này.

Điểm tương tự lớn nhất giữa Vitein và Sulfur là chúng đều có nhiều chủng tộc hỗn cư, cũng không có cái thứ gọi là quý tộc, lại đều là thành thị thương mại phồn vinh nức tiếng, thế nhưng, tại trong mắt ta, hai nơi hoàn toàn bất đồng.

Trừ việc phải làm hàng xóm với vong linh – việc rất khó có thể chấp nhận đối với sinh vật sống, cư dân tại thành Sulfur chủ yếu đều là sống hỗn cư, trong một khu phố, trong một tiểu đội tuần tra, thậm chí trong một tiệm cắt tóc đều có khả năng tìm được nhiều loại chủng tộc khác nhau, hơn nữa tại thành Sulfur, các chủng tộc đều tương đối bình đẳng, nấy thứ như nô lệ căn bản không thể bị tiếp nhận.

Còn tại Vitein, giao dịch nô lệ cực kì phát đạt, thậm chí còn có cả khu thị trường và khu gác đầu dành riêng cho nô lệ. Tuy nơi này cũng có rất nhiều chủng tộc, thế nhưng mỗi chủng tộc đều sinh sống trong một khu riêng biệt, ngăn cách giữa các khu là những bức tường lũy sấm nghiêm, ám đầu không ngừng, tỷ như hai tên nhân loại vừa bị mấy tên người sói kéo vào khu người thú kia sợ rằng không ra được nữa.

“...Đây hẳn là khu tinh linh a, chỉ có họ mới nhân rồi như vậy.”

Tinh linh là tộc được công nhận có năng khiếu nghệ thuật nhất, lòng theo đuổi cái đẹp và nghệ thuật của họ là không biên giới, ngay cả các âm tinh linh bị trục xuất cũng đồng dạng, tuy nhiên nếu nghĩ nghệ thuật của tinh linh chỉ là những kiến trúc điêu khắc hoặc hội họa tinh tế đẹp đẽ thì thực sự quá kém hiểu biết.

Những thạch nữ ru xuống từ trần nam bích đều bị điêu khắc thành các tượng nữ nữ giống như thật, cái biểu tình đã muốn còn có kháng cự kia, đôi môi hơi chu lên kia, bộ dáng cổ dùng hai tay che nhưng che không hết những đường cong dụ hoặc kia, tất cả đều khiến mọi người liên tưởng đến một việc không phù hợp với thiếu nữ cho lắm.

“Cốt đầu thúc, người xem thanh kiếm này đi, thật xinh đẹp.”

Nếu đã vi hành thì tự nhiên không mang theo quá nhiều người, sau lưng ta chỉ có hai người mặc áo choàng y hệt nhau, người vừa lên tiếng là lãnh tụ trên danh nghĩa của sứ đoàn – Annie, người còn lại là lương tâm bên ngoài của ta – Eliza.

Lúc này, Annie đang hào hứng nhìn một thanh kiếm mỏng làm từ bí ngân, thân kiếm thon dài như châm, trên đó điêu khắc đường vân hoa hồng tường vân màu vàng kim, chuôi kiếm có hình một tên thiên sứ đoạ lạc đang giương lớn hai cánh, ngửa cổ hét dài.

Lưỡi kiếm phủ một màu xanh mon mon, điều này chứng tỏ nó không phải vật trang sức mà là một hung khí từng được phụ ma hiệu quả độc tính, chỉ ít tên thương nhân âm tinh linh kia đang thuyết phục vị thành chủ tương lai trẻ tuổi tin tưởng điều này.

Còn trong mắt của ta, thanh kiếm đó như sau:

【Vật phẩm nghệ thuật: đoạ thiên sứ kiếm】

【Lực công kích: 0-5 (+1 thương hại độc tố) phẩm chất: Ưu tú.】

【Đặc hiệu: không. Nga, à không, nó còn có một đặc hiệu, đó là lộ ra việc người là một thằng ngu thừa tiền đến nỗi mua cái đồ chơi chỉ có đẹp chứ không thiết thực này, ừm, có lẽ có thể mua nó dưới ánh mặt trời nha, mong rằng sẽ làm đối thủ của người hoá mất.】

【Nhược điểm: Cực độ giòn yếu. Khi va chạm với các vũ khí cùng cấp độ ưu tú khác có tỉ lệ 70% trực tiếp vỡ vụn – Nahri ở trên! Tên tinh linh khốn kiếp đó vì tham mê nên đem cả thân kiếm điêu khắc rỗng tuếch!】

【Đây là một kiện vật phẩm nghệ thuật điển hình của tinh linh, trang sức hoa lệ, tạo hình tinh tế, vật liệu quý giá, công nghệ hoàn mỹ, tuy nhiên, vô dụng! Chiến đấu? Người định đem vật phẩm nghệ thuật đến chiến trường? Người định khắc trên bia mộ mình ba chữ ‘nghệ thuật gia’? Người vẫn nên đến chỗ dwarf chọn máy thanh kiếm thô thô to to đi!】

Ta đã không còn gì để nói đối với thanh kiếm mà Annie đang cố sức khua múa trong tay, cái gì có thể được hệ thống thừa nhận là vật phẩm nghệ thuật; cái gì có thể khiến hệ thống phán định là đồ bỏ đi, sản phẩm của tinh linh vẫn trước sau như một khiến người ta đau cả bĩ...

Theo đuổi nghệ thuật và mê lệ không phải sai lầm, thế nhưng người đừng có đem tài liệu phụ ma trân quý đem làm thân kiếm, đã thế còn điêu khắc quá mức khiến thân kiếm giòn hơn cả vũ khí phổ thông, chuyện này các người làm quá đáng rồi, lẫn lộn hết cả đầu đuôi.

Một vũ khí cùng đẳng cấp tài liệu, các công tượng của tinh linh tuyệt đối làm ra sản phẩm đẹp đến tột cùng, thế nhưng vì quá mức tinh tế tỉ mỉ điều chỉnh cho phù hợp với thẩm mỹ quan, tính thực dụng thường khiến người ta không thể nói thêm gì, ví dụ như thanh kiếm trước mắt, hay như loại khoá từ giáp(chainmail) của tinh linh nổi tiếng gần xa.

Đồ chơi đó xuất xứ từ ý tưởng chiến – pháp kiếm dung, giáp kim loại bình thường luôn ảnh hưởng cực lớn đến người làm phép, cho dù là pháp sư cận chiến cũng thường buộc phải tuyển chọn pháp bảo chứ không phải các loại khi giáp kim loại với lực phòng ngự càng xuất sắc. Sau đó, các đại pháp sư tinh linh phát minh ra loại khoá từ giáp có tên ‘bài ca hài hoà’, xưng rằng có thể khiến những pháp sư có thể mặc nó thoải mái, hoàn toàn không ảnh hưởng tới phép thuật.

Trên thực tế, nó đích xác làm được điều này, vương quốc tinh linh hơn hờ như điên, tính toán trả ra giá lớn đem loại giáp này phổ cập, tuy nhiên sau đó họ phát hiện một vấn đề nhỏ nhỏ...

Loại khoá từ giáp này có sức phòng ngự còn kém cả áo vải.

Khoá từ giáp là một loại giáp cấu thành từ nhiều miếng xích khoá đan chặt vào nhau, chúng vận vẹo cùng một chỗ cung cấp sức phòng ngự khá đáng tin. Vậy nhưng các miếng xích khoá của ‘bài ca hài hoà’ lại bị chạm khắc đến mức rỗng tuếch, khẽ chạm là vỡ vụn, không có chút phòng ngự đáng nhắc tới khi đối mặt với vũ khí kim loại.

Đôi lúc, vì tránh né mũi tên, một pháp sư lăn mình trên mặt đất, sau đó giáp trên người vỡ đầy đất, hẳn phải phí mất mấy giờ đem chúng sửa sơ sơ, hợp lại lần nữa rồi mặc vào giả như không có việc gì, dù sao một tên người làm phép bậc trung trong quân đội làm cái gì ra tiền để trả phí bồi thường một kiện khoá từ giáp quý giá như thế!?

Sau đó các đại pháp sư cung đình của tinh linh tiến hành điều tra ý đồ cải tiến, rồi họ phát hiện rằng chính vì các miếng xích khoá được chạm rỗng đủ nhiều mới khiến ma lực có thể tuỳ ý lưu chuyển trên thân người sử dụng, nhưng nếu chạm rỗng đến mức đó thì mặc hay không mặc chẳng khác gì nhau, cái ý tưởng thiết kế này mâu thuẫn từ trên căn bản, không có cách nào cải tiến.

Kim loại quý trong quốc khố của quốc gia kia vì vậy mà tổn sạch, quốc gia cũng bị huỷ diệt bởi vong linh thiên tai không lâu sau đó, ‘bài ca hài hoà’ cũng đã trở thành tượng trưng cho các trang bị đẹp đẽ mà vô dụng của tinh linh...

Những tài liệu còn lại trong thương khố của quốc gia kia đến ta cũng không biết xử lý như thế nào, việc gia công và phụ ma với độ sâu cao đã khiến chúng mất đi khả năng gia công lần nữa, sau cùng ta đành đem chúng vứt hết cho những công tượng tinh linh, để họ dày vò thành các tác phẩm nghệ thuật cho rồi.

Đây cũng là nguyên do khiến các chế phẩm của tinh linh ở dưới địa hạ thế giới ế chông chơ nhưng lại cực kì hút hàng ở khu buôn bán cho các quý tộc trên mặt đất. Ở địa hạ thế giới, trang bị vũ khí tốt nhất vẫn là các loại thô to nhìn ngu ngu của Dwarf.

Đương nhiên, các tinh linh sẽ không thừa nhận điều này, bọn họ cho rằng đây là sự ghen ghét của các sinh vật đoản mệnh, họ nói rằng: “Chúng ta có đủ thời gian để hoàn thiện từng bước, các ngươi đang ganh tỵ những tế bào nghệ thuật của chúng ta... một đám ngu xuẩn, thiên cận như các ngươi cũng chỉ thích hợp với mấy cái que còi lò của Dwarf mà thôi.”

Ngay cả bức tượng nữ tinh linh khổng lồ trước mặt ta cũng là như thế, hình như có người còn tưởng đây là tượng điêu nữ thần Lolth hoặc là nhu yếu phẩm của nghi thức ma pháp nào đó. Trên thực tế, dù hệ thống không nói cho ta nó là 【một đứa gái nhảy thoát ý yêu thích của nhà điêu khắc rảnh rỗi vô danh】, ta cũng có thể đoán được đây là kết quả từ sự phát tác đột xuất của thiên phú nghệ thuật.

Một bức điêu khắc khổng lồ tạc trên trần nhám thạch, muốn chạm đến nó cũng cần phải sử dụng [thuật phù không], nó đẹp đẽ, mỹ lệ tuyệt luân, hấp dẫn vô số ánh mắt người đời, thế nhưng cuối cùng vẫn chỉ là điêu khắc.

Nếu công tượng loài người muốn làm đồ chơi này, họ phải cần ít nhất bốn trăm tên công tượng cùng lúc làm trong khoảng năm hay sáu năm gì đó, thế nhưng nếu là tinh linh, không khéo chỉ cần một tên nghệ thuật gia nổi hừng ở lì một chỗ mấy trăm năm là đủ để hoàn thành thứ không ý nghĩa này.

Với thọ mệnh bình quân ngàn năm, tinh linh hao phí nỗi, còn nhân loại đoản mệnh không có loại nhàm chán rồi rãnh ấy...

Cuộc tỉ thí lòng kiên nhẫn với Kaya đã kết thúc, sau khi mài mài đến mức buộc ba tên đặc sứ chủ mẫu phải chủ động cáo từ, ả trực tiếp phái người đem thư mời đưa tới, mời chúng ta tới khu tinh linh ở Vitein gặp mặt thương nghị.

Eliza cũng đang dùng lí do mặt đàm này để thuyết phục Annie từ bỏ cái thanh kiếm... ả, vật phẩm nghệ thuật kia.

“Xin Annie đại nhân lấy chính sự làm trọng, các loại việc vặt như mua đồ lưu nhiệm có thể giao cho những... hạ nhân như chúng ta.”

Lời nói của Eliza vẫn luôn mang theo một lớp độc dịch như vậy, Annie phát hiện mình nói cách nào cũng không thắng, ả, phải thêm vào yếu tố cả đánh cũng không lại vị tỷ tỷ này, nàng cũng bắt đầu làm quen tự động bỏ qua những ác ý ả trong câu nói của đối phương.

Nhưng ta lại cảm thấy không ổn, Annie là thành chủ tương lai, Eliza rất có khả năng là viện trưởng kế nhiệm của viện hành chính hoặc viện trưởng pháp viện, nếu các năng ở chung bất hoà thì thành Sulfur sau này sẽ ra sao?

“Rõ ràng ngoại trừ ta thì Eliza luôn có thể bảo trì lễ độ với bất cứ người nào nha, tại sao nàng lại có nhiều địch ý với Annie như vậy nhỉ? Xem ra vẫn cần tìm một cơ hội nào đó cùng nàng nói chuyện.”

Đột nhiên, các thủ vệ tinh linh trước mắt dạt sang hai bên, tiếp đó một thân ảnh nữ tử áo tím tinh linh đi ra từ trong bóng tối, ngoài ra còn không ít nữ tính ám tinh linh với dụng mạo kiểu ngạo, áo quần hoa lệ đi sau lưng ả...

“Địa hạ thế giới có tổng cộng bảy mươi hai thành trì thuộc về ám tinh linh, nơi này đã xuất hiện hơn hai mươi vị chủ mẫu của đệ nhất gia tộc, ngoại trừ những người cách quá xa không thể chạy tới, Chu hậu Lolth và các mục sư của nữ thần này ít nhất nắm trong tay hơn nửa số thành thị của ám tinh linh, đây là thị uy sao?”

Đây đương nhiên là thị uy, bất luận vị chủ mẫu nào đều có quyền lực không kém thành chủ tại toà thành của mình, các chủ mẫu hiện tại đối với Kaya lại chỉ như thủ hạ đối với chủ nhân, điều này thể hiện rõ ràng quyền uy của ả. Không nghi ngờ gì, đây là một loại áp bách không tiếng động:

“Phạm nhân, ngươi phải biết khiêm tốn là cái gì, ngươi cũng chỉ xứng đứng ngang hàng với thủ hạ của ta mà thôi...”

Dưới tấm mặt nạ, ta lại cười.

Hoàng đế không bao giờ đi so đo ai quyền uy hơn với một gã nông dân, người có quyền lực chân chính không cần phô bày trang sức dư thừa, loại phô trương này chỉ có thể nói rõ trong lòng Kaya đang chột dạ, ả đang lo sợ khi phải đối mặt với thực lực của thành Sulfur, ả muốn làm gì đó để ngăn chặn vị bá chủ tân sinh này.

“A ha, xem ra, vở hài kịch lúc vào thành kia có hiệu quả không tệ nha.”

Ngày đó, lúc chúng ta vào thành, mười bảy đài người máy thuộc hệ liệt Roland trực tiếp xông thẳng vào cửa chính.

Sau khi bị ngăn chặn, chúng ta trực tiếp phái ra một đài trong đó đi ra đánh bẹp hai con rồng đen trưởng thành, trong khi hỗn chiến ‘không cẩn thận’ đụng nát cái cửa thành bằng hợp kim, lộ rõ sự bu ru hăn của người máy không lồ và tài liệu kiên cố của nó.

Sau đó, ta còn để Annie đi tuyên bố, nhưng người khổng lồ cơ khí này sắp sửa được thành Sulfur đem đi bán đấu giá vũ khí, vì thế, con sóng từ chuyện này càng cuộn trào mãnh liệt.

Việc này có lợi hơn bất cứ chiến dịch tuyên truyền nào, tất cả mọi người sẽ tưởng rằng: “Kể cả những cỗ máy chiến tranh có thể giết chết rồng trưởng thành đều có thể bán ra, vậy thị thành Sulfur phải chăng còn có con bài càng mạnh mẽ hơn nữa?”

Việc này đương nhiên là do ta hư trương thanh thế, lúc trước khi xuất phát, bọn Rowe từng báo cáo với ta:

“Đại nhân, Roland III đến Roland XVIII đã được chuẩn bị hoàn tất, nếu người điều khiển là chức nghiệp giả hoàng kim giai, vậy thì các người máy khổng lồ hẳn có thể đạt đến thực lực của chuẩn truyền kì.”

Lúc đó ta rất kinh ngạc, bởi lẽ cảnh tượng Roland II tung hoành vô địch vẫn in sâu trong óc ta, cổ máy đó có thể nhẹ nhàng ép chết truyền kì, dù chưa chắc đạt đến cấp bậc thánh giả nhưng cũng kém không xa, thế mà các cỗ máy trước mắt chỉ là chuẩn truyền kì, việc này thật sự khiến cảm xúc của người ta bị dội nước.

Rất nhanh, ta liền biết rõ mọi việc sau khi nghe giải thích.

“Roland II là bản mẫu! Chế tạo bản mẫu không quan tâm giá cả chế tạo, nhiệm vụ của nó chỉ là chứng minh ý niệm thiết kế đủ chính xác hay không. Vì chế tạo Roland II, trên trăm tên cơ giới sư đem tầng trần của mình bỏ vào đó, thậm chí có một vị đại sư sử dụng trái tim titan tổ truyền mới khiến nó có được uy năng như vậy. Nếu muốn các đài Roland khác cũng có uy lực như thế, sợ rằng các cơ giới sư chúng ta làm được, ngài cũng không trả nổi tiền.”

Ta cũng nhận được nghiệm chứng từ cơ giới học, bất kể người cơ giới được chế tạo thế nào, nguyên lí cấu tạo của nó vẫn bao gồm các bộ phận chính là nguồn động lực, vỏ cơ giáp, động cơ, cơ chế truyền lực. Trái tim titan là viên bảo thạch hình trái tim ngưng tụ thành sau khi titan chết, cực kì giàu lực lượng lõi điện, cũng là nguồn động lực cao cấp nhất.

Thế giới luôn cân bằng, mọi vật nếu muốn có thực lực từ truyền kì trở lên đều khó có thể nhanh chóng tạo thành được, cho dù ta có thể kiếm ra một bộ xác ngoài cơ giáp mạnh mẽ, nếu như không có nguồn động lực đủ mạnh cũng không thể tạo ra một vũ khí cường đại.

Ở thế giới này, việc sử dụng nhiên liệu hoá thạch mới chỉ bước đầu thăm dò mà các loại tên lửa đã bay đầy đủ. Nguồn động lực ưu tú thường dùng là nội hạch của các loại ma vật siêu cấp, thứ chỉ có thể ngộ không thể cầu, chỉ khi nào có thể giải quyết vấn đề hạch tâm động lực mới chân chính phát huy được thực lực của cơ giới học.

Nói tới chuyện này ta không khỏi nhớ tới chút chuyện cũ khá tương tự.

Ta vẫn thường sử dụng hệ thống để rút thương hàng tháng còn gì, lần đó ta rút được một đồ vật từ tay chú mèo màu xanh, một thứ vũ khí thậm chí còn vượt qua thần khí – đèn pin thu nhỏ.

Lúc đó ta vui mừng đến mức sắp hồng đến nơi, cứ tưởng hệ thống phát thiện tâm cuối cùng cho ta một cái trang bị cực phẩm có thể sử dụng, thế nhưng sau đó, ta biết chính mình lại bị lừa. Ta đã vui mừng quá sớm, cũng đánh giá quá cao nhân phẩm của hệ thống.

Đèn pin thu nhỏ là đồ thật, thế nhưng bên trong không có pin!

Nhìn cái đèn pin không thể sử dụng đó và bản thuyết minh kèm theo, ta không không ra nước mắt, quỳ xuống cầu xin hệ thống để ta hoán đổi ra một cục pin... Đáng tiếc, cái hệ thống khốn nạn kia cơ bản không có ý định để ta nắm giữ được thứ thần khí có thể thay đổi nhân quả này, vì lẽ đó làm sao nó có thể đáp ứng!?!

Ta lấy mục tiêu là pin tiến hành rút thưởng, sau ba tháng, ta rút được một cái chong chóng tre không có pin, một cái súng lục gắn mắt cao bồi, lại còn một cái bồn tắm đầy nước nữa... Từ đó về sau, ta lĩnh hội sâu sắc tinh thần lừa đảo của hệ thống, quyết định tự lực tự cường.

Về sau, khi xác định nền khoa học của nơi này không có khái niệm gì về nguồn năng lượng cá nhân quy mô nhỏ (pin, ắc quy), ta vắt hết chất xám, thu thập vô số sách vở liên quan đến hoá chất, từ đó phát hiện ra rằng nếu dựa vào trình độ công nghiệp của Nahri hiện tại, muốn tạo ra một cục pin thích hợp cần phải giải quyết những vấn đề như điện phân, các vật liệu dẫn điện, các kim loại điện cực... trong hoá học, sau đó tiếp tục vượt qua một cơ sở nan đề về kĩ thuật, đem tất cả những tri thức khoa học kĩ thuật liên quan bổ sung đầy đủ. Cứ thế cũng cần phải mấy trăm năm, đây là tính toán quá trình thuận lợi.(*)

Giấc mơ cách mạng công nghiệp của ta nhanh chóng sụp đổ.

Khục, kéo xa quá rồi, quay về chuyện chính.

Khi biết Roland II khó có thể phục chế, ta quyết định chỉnh sửa kế hoạch.

Tất cả các người máy dòng Roland đều phải lấy ngoại hình của Roland II làm tiêu chuẩn, không cho phép một chút khác biệt, thậm chí biểu hiệu mặt sau cũng biến mất, tuyệt đối không để người khác có thể phân biệt rõ chúng.

Sau đó thì đơn giản, ta để Roland II tiến lên hoàn thành biểu diễn, thế là những tên Roland hàng nhái sau lưng trở thành uy hiếp cực lớn... Nói thật, mỗi khi nhắc tới danh tự của chúng ta vẫn khó chịu nửa ngày, rất nhiều lần kiến nghị đổi tên nhưng đều không thể đạt được sự đồng thuận.

Đối với người biết chân tướng, đội ngũ này gồm có một tên có thể dễ dàng bắt nạt truyền kì cùng mười sáu tên chuẩn truyền kì, chỉ có thể uy hiếp đến thành thị bình thường. Còn người không biết, trong mắt họ đó chính là mười bảy người máy cơ giới không lồ với chiến lực của thánh giả, đội hình như vậy đến bá chủ cũng không thể coi thường.

Mà tuyên ngôn đầu giả lại khiến người khác kinh sợ đối với tích lũy ẩn giấu của thành Sulfur, một toà thành có thể tùy tiện đem mười ba đài binh khí chiến lược cấp thánh giả ra bán đấu giá. Ừm, lần này ta chắc cũng có thể kiếm nhiều một chút, ít nhất cũng phải đem phí tài liệu và nhân công thu về.

“Nếu hai bên không ở cùng một trình độ, đàm phán thế nào đều dẫn đến kết quả là một bên nuốt sạch bên còn lại để tiến tới thống nhất nha.”

Cuối cùng thì vở kịch do ta phí hết tâm tư bố trí đã đạt tới hiệu quả mong muốn, con gái của chân thần Lolth, lãnh tụ tối cao trên danh nghĩa của tất cả ám tinh linh - Kaya, hiện tại à bày ra khí thế của mình đã chứng minh tất cả.

“Chắc ngươi là Vô Miên già rồi, nguyện tiếng chân Chu hậu vang lên bên tai ngươi. Có lẽ chúng ta có thể nói chuyện, ngươi cùng ta, tư nhân và bí mật.”

Thanh âm của Kaya mang theo một luồng ma lực đặc biệt, nó làm người nghe cảm giác ả vừa giống một mục sư thần thánh đang giảng đạo lại vừa giống một người tình nhỏ đang thỏ thẻ tỏ tình, khiến người ta không tự chủ cảm giác muốn nghe nhiều hơn chút nữa.

Thế nhưng những chủ mẫu đằng sau đã cười nghiêng ngả.

Dưới cái nhìn hơi kì cục về luyện ái của ám tinh linh, lời này chẳng khác gì một tên yêu râu xanh mời gái nhà lành vào khách sạn, cực kì vô lễ và thô lỗ.

Mà câu cầu chúc đầu tiên mới nghe thì tưởng như muốn vị thần mình đang tín ngưỡng chúc phúc đối phương, trên thực tế cũng không có ý gì hay, Lolth có tám cái chân, toàn bộ là chân nhện. Con nhện khi đi không phát ra bất cứ thanh âm gì, ngoại trừ trong một trường hợp duy nhất, đó là khi nó tiến gần đến con mồi và mong muốn được nhìn thấy và nghe thấy sự sợ hãi tột cùng của con mồi trong lúc tuyệt vọng. Nói thẳng ra, ả muốn người đi bán muối, đồng thời còn muốn nhìn thấy người bắt lực giẫy dụa.

“Bao năm rồi mà ám tinh linh vẫn thích dùng ngón này hoài, khi hỏi thăm thêm vào chút châm chọc và nguyên rủa, nếu người không nghe hiểu thì có thể lớn tiếng nhạo báng sự vô tri của người, chỉ ra sự nông cạn thiếu hụt tích lũy của những kẻ đoán mệnh.”

Từ lâu ta đã chán chơi cái trò con nít này, ta đã từng khiến mấy vương quốc truyền thừa ngàn năm, vạn năm của tinh linh diệt vong, số điểm tịch trần tâng của chúng bày đầy trong tủ sách của ta, mấy trò mèo ấy tính là cái gì?

“Kaya nữ sĩ tôn kính, cảm ơn lời hỏi thăm của ngài, mong tám con mắt của Chu hậu vĩnh viễn nhìn kĩ ngài, mong thần sứ ánh nến sớm đến bên trái phải của ngài.”

Kaya đã rủa ta thì đương nhiên ta phải đáp trả. Chu hậu Lolth vốn nổi danh đa nghi xảo trá hung tàn giáo hoạt... (nói chung hầu như tính xấu gì gắn lên cũng được), người bị ả nhìn kĩ thì đừng hòng có chuyện gì tốt. Còn thần sứ ánh nến, Yochlols(**) ấy mà, loại sinh vật tà ác này là đặc sứ của Lolth, sau khi nó hàng lâm đảm bảo sẽ có một chuỗi dài âm mưu và phiền toái, hoàn thành tốt chưa chắc có thưởng, không hoàn thành chắc phải đi gặp Lolth, ả, dưới trạng thái linh hồn, cơ thể cứ ở lại phạm trần đi... .

Đối với các chủ mẫu, dạng thượng cấp này không gặp thì tốt hơn.

Đối với cá nhân, lời nói của ta là nguyên rủa, thế nhưng với một mục sư, việc chân thần và tín sứ của chân thần nhìn chăm chú là một loại vinh quang, do đó Kaya không tìm ra cách nào để phản bác.

Dù âm thầm ăn thiệt thế nhưng ả lại cười vân đạm phong khinh.

“Không hổ là một đại hiền giả tự mình sáng lập sức mạnh luật pháp, tri thức và trí tuệ của ngài đáng để nhận sự tôn trọng từ chúng ta. Chúng ta hãy bỏ qua mấy chuyện lật vật đi và chuyển sang một nghị đề mà cả hai đều quan tâm.”

Nói xong, ả tự nhiên nâng cánh tay mình, tính toán đề ta hành lễ hôn cánh tay.

Thế nhưng sau đó cánh tay của Kaya đông cứng giữa không trung, bởi lẽ ta lại lặng lẽ lùi về sau một bước, hé lộ ra Annie ở phía sau lưng.

“Rất vui được gặp ngài, ta là Annie, Annie Levine, thành chủ kế nhiệm của thành Sulfur, Vô Miên đại thúc nói hôm nay sẽ do ta và ngài đàm phán.”

Annie cười toe toét tiến lên nắm lấy cánh tay của Kaya, sau đó lắc thật lực.

Kaya nhìn ta với vẻ ngoài ý liệu. Đối với các ám tinh linh, một chủng tộc coi tranh đoạt quyền lực và địa vị là bản năng, ả ngay từ đầu đã không đem vị ‘con rối tiểu thành chủ’ đặt trong mắt mình. ả không thể lý giải tại sao một kẻ áp đảo trên toàn bộ phương diện như tại lại có thể để Annie trở thành đại biểu của thành Sulfur.

Còn kẻ lui về phía sau như ta đã lặng lẽ đem tất cả thu vào ánh mắt, tiếp theo Annie làm cái gì ta cũng không biết rõ, dù sao trước đó ta chỉ nói để Annie đàm phán mà không nói nàng cần đàm phán như thế nào.

“Chúng ta không thể giúp người cả đời, đây là bồi dưỡng, đồng thời cũng là khảo nghiệm, Annie, cố gắng lên!”

“Hừ! Đại nhân thật thâm tình nha. Quả nhiên là hôn thê có khác, đối đãi khác biệt hẳn. Có điều tiểu Annie không có sở thích luyện thi thi phải, cần ta chuẩn bị tiệc rượu an ủi ngài lần thứ chín trăm chín mươi chín không?”

“Đừng bịa đặt vu khống, người khác không biết nghe bừa tin tưởng thì làm sao! Làm gì có chuyện chín trăm chín mươi chín lần, chỉ mới có bốn mươi sáu lần thất tình! Còn chưa tới ba chữ số...”

“Chủ nhân, không thể không nhắc nhở ngài, những tên có lỗ tai dài thường rất thính, ngài nói lịch sử thất tình lớn tiếng như vậy các vị cụ bà ở đây nghe được hết, ừm, hình như có vài vị đang liếc qua liếc lại phía dưới ngài, nhìn biểu tình có vẻ như muốn đổi khẩu vị, ném thử mùi một đồng tử ngàn năm như ngài. Có lẽ sau đó các cụ bà còn có thể cho người một bao lì xì đỏ bồi thường. Chàng qua...”

Sau đó nàng còn đẩy kính mắt một cái, khoé miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một ánh mắt đồng tình ẩn chứa chế nhạo...

Đoạn sau câu vừa rồi ta rất rõ ràng: “Một tên chỉ còn xương như ngài còn muốn nữ nhân à?”

“Ta...Ta không muốn bao lì xì! Ta... Ta muốn sống lại.” người nào đó lẩm bẩm, người nào đó chuẩn bị vừa chạy vừa khóc.

“Ý của ngài tức là nếu ngài có nhục thể thì nguyện ý để mấy cụ già đáng tuổi bà tổ của bà tổ của ngài nhắm nháp sao? Thật bẩn thỉu.” nữ bộc nào đó thừa cơ sử dụng ultimate, người nào đó không chịu nổi, lên bảng đếm số...

(*) Có thể có bạn đọc sẽ cho rằng: chỉ một cục pin thôi mà, có tốn thời gian vậy không... Trên thực tế, không nhắc tới loại pin thể ki 22 dùng cho bảo bối của Doraemon, pin của chúng ta ngày nay cũng không phải thứ dễ chế tạo nếu không có nền công nghiệp đi kèm ủng hộ. Nguồn năng lượng đi động đầu tiên của

con người xuất hiện cách đây khoảng 2000 năm ở Ai Cập, nó to bằng cái vại muối dưa. Đến năm 16xx, các nhà khoa học vẫn phải dùng bình leyden cho thí nghiệm điện từ học. Cục pin đầu tiên được Volta phát minh năm 1800, đến 1899 Waldmar mới phát minh ra pin Nikel-Cadimi mà sau này được cải tiến thành pin Nikel-Sắt Hydrid quen thuộc với chúng ta ngày nay. Còn pin điện thoại Li-ion thì đến tận năm 1991 mới được đưa vào trong thương mại.

Có thể tìm hiểu nhiều hơn tại đây: <http://khoaahoc.tv/lich-su-400-nam-hi...-cua-pin-53809>

(**) loài ác ma tà ác, trong tự nhiên chúng thường xuất hiện dưới hình dạng một đám sập tan chảy hôi thối với tám cái xúc tu cao khoảng 1,8-2m. Loại quái vật này có thể thay đổi hình dạng của mình, thường là biến thành một nữ ám tinh linh hoặc một con nhện khổng lồ, chúng cũng có thể biến thành dạng khí khiến đối phương hít vào và gây ngạt thở. Chi tiết xem tại [forgotten realms wiki](#).

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Chợ thức ăn

“Đây là dự án của bên ta, là một phần của mình ước, chúng ta muốn có được quyền mua sắm ba mươi loại thương phẩm này, ngoài ra chúng ta kì vọng các thương nhân tộc ám tinh linh có được quyền tự do ra vào quý thành.”

Đại sảnh hội nghị rộng rãi xa hoa đúng theo phong cách truyền thống của tinh linh, đến cái chân bàn cũng muốn điêu khắc theo phong cách của tinh linh kiêu vũ. Tại một góc nào đó, ta nghe hai bên đàm phán đã chán đến mức sắp ngủ gật.

“Quân chính có Annie đàm phán, thương mại có Eliza phụ trợ, không có việc gì cần ta cả, nhàn rồi quá, tìm chút việc cho vui bây giờ.”

“...Hai mươi ba loại thương phẩm này có thể mở cửa thị trường, thế nhưng các loại sản phẩm như thủy ngân, nọc rồng, dung dịch lưu huỳnh đã qua hai lần gia công... đều thuộc về phạm vi chịu quản chế hoặc cấm tiêu thụ, bảy sản phẩm này không được phép tiêu thụ ra phía ngoài, trừ phi có thể trao đổi đồng giá bằng những sản phẩm đặc thù tương tự của các người. Với cả, chỉ cần các thương nhân ám tinh linh thật sự là thương nhân chứ không phải cái gì đó giả trang thì cần gì phải sợ kiểm tra.” Eliza đầy nhẹ giọng kính.

“Đại tỷ, chút dưa vàng này người còn mặc cả, được rồi, hai đồng rưỡi lấy tất nhé, chẳng qua nên mua thêm mấy trái cà chua chứ. Yên tâm, tất cả đều là hàng Khura mới nhập khẩu tươi ngon đảm bảo.”

...

“Ha ha, bé gái đáng yêu, một đôi một thì một đôi một. Nói thật, những mậu dịch này chỉ là để thất lại quan hệ song phương thôi. Có lẽ chúng ta nên bàn một chút chuyện chính yếu, chẳng hạn như, sức mạnh luật pháp của các người.” Kaya cười cười.

“Ha ha, em gái trẻ tuổi, làm thế cũng được thôi, chút tiền này thím không để ý, đúng rồi, mấy con cá bóng này bán thế nào?”

...

“Ân, sự kiện này Annie có thể tự quyết định. Các ám tinh linh bọn người nếu thật sự cảm thấy hứng thú với luật pháp thì có thể phái người đến thành Sulfur học tập, thế nhưng phải đưa ra lời thề trên danh nghĩa của Chu hậu, không được tổn hại đến người dân bình thường, đồng thời tuyên bố hủy bỏ lệnh đuổi giết đối với đồng bào ở thành Sulfur.”

“Ân, nếu người muốn mua chỗ cá bóng này thì lấy giá thấp cho người, mười hai đồng một cân. Chỗ này chỉ có một ít cá bóng, nấu lên ăn là ngon nhất. Chẳng qua, muốn lấy cá bóng vậy đừng có so đo chỗ tiền thừa chưa trả lúc mua mấy củ khoai tây lần trước nha.”

...

Nghe được câu trả lời của Annie, Kaya lắc đầu:

“Ý chí của Chu hậu không thể làm trái, phản đồ phải bị quét sạch. Chúng ta có đủ thời gian chờ đợi, để những tên phản đồ đó kiên nhẫn chờ ngày chung kết đi đến đi... Tốt rồi, không nói những chuyện mất hứng như thế nữa, có lẽ chúng ta có thể nói những chuyện hợp tác sâu sắc hơn, tỷ như liên hợp tại phương diện quân sự chẳng hạn, tất nhiên việc này sẽ không miêu tả trên giấy.”

“Vậy sao được, bà chủ quán ăn của chúng ta luôn luôn nợ nần sông phẳng, chỗ tiền thừa đó sớm muộn phải đòi... Chẳng qua chúng ta nói chút chuyện khác đi, tỷ như chúng ta dắt tay nhau đi đánh cái tên béo ú đáng ghét đó một trận, đương nhiên, nếu tên béo đó phát hiện ra, chúng ta phải chối thật lực.”

...

Hiển nhiên những thứ đang trước chỉ là cái nền, việc liên minh quân sự ngầm hiện tại mới là lí do chính của cuộc gặp mặt bí mật này. Nghe vậy, Annie do dự, Eliza nhủ chặt lông mày, trên mặt ngập tràn băng hàn, tựa như đang gặp phải chút khó khăn.

A, tất nhiên phải khó khăn rồi, quyết định này liên quan đến vô số sinh mạng trong tương lai, chẳng qua phải có áp lực thì mới nhanh trưởng thành được, ta xem trọng các người, Annie, Eliza.

“...Xin đợi một chút.” Cuối cùng, Eliza hạ quyết tâm đứng lên, sau đó...đi tới trước mặt ta.

“Chủ nhân! Ngài nghịch đủ chưa vậy? Xin đừng réo mấy lời nói chợ búa mua bán thức ăn đó lên trong đầu ta, đừng gây trở ngại cho đàm phán!!!!”

“À há, ta không cần thận nói ra miệng sao? Xin lỗi xin lỗi.” ta nói xin lỗi nhưng không có tí thành ý nào, sau đó ta cúi thấp đầu hạ thấp cảm giác tồn tại của bản thân... nói nhảm phải có đối tượng, làm nhảm một mình để thành thần kinh à.

Được rồi, tại trong mắt người ngoài, Eliza chỉ lặng lẽ đứng tại trước mặt ta dùng ánh mắt trao đổi, sau đó ta vẫn trầm mặc như cũ, tựa hồ mặc nhận đem quyền quyết định giao cho đối phương.

“Thất lễ.” sau khi xin lỗi, Eliza lại nhập toạ lần nữa.

“Kỳ thực ta nói không sai nha, loại đàm phán như thế này có gì khác mặc cả trả giá ngoài chợ đồ ăn à?”

“Ta đang suy nghĩ vấn đề, thỉnh ngài an tĩnh một chút.”

Được được, các người đã lớn, các người hiền lão già như ta phiền, lão già như ta đi là được rồi chứ gì.

Cũng tốt, ta đã chán ngấy cái không khí buồn tẻ trong phòng đàm phán rồi, vì vậy ta không do dự đứng lên cáo từ mà đi.

“Xin ngài chú ý cẩn thận khi đi đường, về nơi trú sớm một chút, đừng có nhặt mấy thứ linh tinh trên mặt đất lên ăn, cũng đừng dọa khóc mấy đứa trẻ con rồi khiến phụ huynh bọn chúng tìm tới cửa, ta không quen biết cảnh vệ nơi này, muốn lĩnh người không dễ dàng như ở Sulfur đâu.”

Ta đang ngẫm lại xem cách giáo dục của mình có chỗ nào sai lầm không, một bé gái vốn sợ tối sợ lạnh sợ cô đơn, khi trời thay đổi một chút cũng run run kéo chéo áo của ta đòi ngủ chung, nàng đáng yêu nhất nhất như thế tại sao càng lớn lại càng độc miệng, càng vận vẹo, giờ này còn lên mặt lải nhải ta!?...

Trên đường đi ra ngoài, dưới ánh nhìn chăm chăm của Eliza, ta còn phải giả trang không chú ý mấy ánh mắt ái muội và những lời mời bí mật của các chủ mẫu... Đáng tiếc, các kĩ thuật và kĩ xảo của ám tinh linh vô cùng nổi tiếng nha, đó là thứ mà mỗi thành đàn ông đều mơ tưởng...

Được rồi, dù không có người nữ bộc kia ta cũng không có khả năng làm được trò trống gì, thế nhưng tưởng tượng chắc cũng được chứ, tưởng tượng không phạm tội đúng không!... Má, Eliza, đừng có hát ‘công công đau đầu’(*) trong óc ta, lúc đó thật sự không nên dạy người bài hát này, càng không nên giải nghĩa cho người công công là cái gì!

“Hừ, chờ ta sống lại...”

Trước khi ly khai, ta nhìn về phía Annie một lần cuối, trong lòng mong mỏi nàng sớm ngày có thể trưởng thành, trở thành một thành chủ tiêu chuẩn, lúc đó ta cũng có thể lĩnh thưởng phục sinh.

Ta không biết, sau khi ta rời đi, tất cả các chủ mẫu ở nơi này đồng loạt thở phào một hơi.

“Bộ pháp bảo và chiếc mặt nạ kia hình như đều là thần khí, không cách nào dò thám bên trong.”

“Không thể nhận ra được biến hoá của tâm tình, tiếng tim đập cũng không có, nếu nhắm mắt lại căn bản không thể cảm nhận được sự tồn tại của hân, hân cuối cùng là thứ gì?”

“Ác ma? Nhân loại? Vong linh? Tinh linh? Không thể biết được! Lúc này là lúc hai tiểu nữ hài ý lại phán đoán của hân nhất thì hân lại rời đi, lý do vì sao? Chẳng lẽ có âm mưu nào đó?”

Trên ý nghĩa nào đó, trở ngại duy nhất của buổi đàm phán hôm nay chính là Vô Miên già.

Tại trong mắt các chủ mẫu ám tinh linh, cường đại thế nào cũng không đáng sợ, thứ đáng sợ nhất là không biết gì cả, nhất là tên Vô Miên già này lại quá quý dị và nguy hiểm.

“Đối với một kẻ khai sáng ra loại sức mạnh trật tự mới, đánh giá cao đến đâu cũng không quá đáng. Nếu luật pháp có thể trở thành loại sức mạnh cường đại như thánh quang, không khéo kẻ vừa rồi chúng ta đối mặt sẽ là một chân thần trong tương lai. Bất luận vì sao, việc hân rời đi là chuyện tốt đối với cuộc đàm phán... Cũng có thể nên để ‘ảnh tử’ đi theo hân, nếu có cơ hội...”

Resina, vị đệ nhất chủ mẫu thành Menzobenrra, trên ý nghĩa nào đó còn là hàng xóm của thành Sulfur. Cũng chính nhờ những nữ ám tinh linh tín ngưỡng thánh quang kì hoa kia tròn được mối khiến đệ nhất gia tộc trước đây mất đi sự ưu ái của Lolth, sau đó gia tộc Sphynx của ả mới có thể trèo lên.

Tuy nhiên, không quản lý do gì, việc những ám tinh linh đi theo Diana đã sống thật tốt ở nơi khác thực chung là nỗi si nhục của cả Menzobenrra, nếu không thể lau đi sự si nhục đó một cách kịp thời... Lolth trước nay luôn không phải là một vị thần thích lí lẽ, thậm chí bị nhện hoá của chủ mẫu tiền nhiệm vẫn luôn ám ảnh trong lòng Resina.

Đúng lúc này, Kaya đột nhiên dùng ánh mắt hướng về phía Resina, tựa hồ xem thấu tâm tư trong lòng ả.

“...Nếu có cơ hội nên đưa tặng một chút lễ vật để tăng thêm cảm tình đối với vị đại nhân đó, lần kết minh với vị bá chủ tân hưng này là việc hệ trọng liên quan đến quyền chủ đạo của liên quân minh ước, cũng là đại sự của cả chủng tộc ám tinh linh, chắc không ai nông cạn đến nỗi chỉ vì cá nhân mình ảnh hưởng đến cả đại cục.”

Cho dù Resina đổi giọng rất nhanh, lúc ánh mắt Kaya lưu lại trên người, trái tim ả cũng sợ tới mức ngừng đập trong chốc lát, mồ hôi lạnh chảy ra ướt đầm áo lót.

Kaya có thể nắm trong tay gần nửa chủng tộc ám tinh linh không chỉ vì ả có sự chiều cố của Lolth, thủ đoạn trấn áp máu tanh của vị nữ tư tế tối cao này cũng làm người khác lạnh gan, nếu không phải như vậy, với một chủng tộc lấy mưu phản là mĩ đức như ám tinh linh làm gì có chuyện ngoan ngoãn nghe lời vị lãnh tụ tối cao trên danh nghĩa này.

“Như vậy lễ vật do ngài, chủ mẫu gia tộc Sphynx tôn quý tự chuẩn bị đi. Hiện tại chúng ta quả thực cần một minh hữu đáng tin nhiệm.”

“Thưa vâng, đó là vinh hạnh của ta, ta sẽ chuẩn bị hoàn hảo tất cả.”

Không quan tâm nụ cười trộm của các chủ mẫu khác, trong lòng Resina Sphynx giờ chỉ còn niềm may mắn khi sống sót sau tai hoạ.

“Như vậy, chúng ta xác định một con đường để liên lạc lẫn nhau đi...”

Hai thế lực lớn tiến hành liên minh, cho dù bên nào bên đấy cũng đầy bụng ý xấu, cũng có rất nhiều chi tiết nhỏ cần thảo luận, hội nghị lần này nhất định cần thời gian thật lâu.

Ta thì không đề ý, chính xác mà nói là không cần đề ý.

Chính như lời ta nói với Eliza, việc đàm phán giữa các quốc gia, thế lực, phe phái cũng không khác thị trường mua bán thức ăn là mấy, tất cả đều có thể quy về người cho ta hai đồng tiền, ta đưa người một cây củ cải thêm một củ khoai tây.

Sau khi giá thị trường đã cố định, dù kĩ xảo đàm phán có cao siêu hơn nữa cũng chỉ có thể khiến giá cả chênh lệch chút xíu.

Nói thẳng ra, kết quả một cuộc đàm phán thường được xác định trước khi đàm phán rồi, nếu thứ gì không đòi được trên chiến trường thì cũng đừng hòng đòi được trên bàn đàm phán... Được rồi, ta biết có đặc lệ, đừng đề cập những sự kiện lịch sử khiến người ta khó chịu đó nữa, nếu người lãnh đạo đã ngu hết thuốc chữa, đánh thế nào cũng không có ý nghĩa gì.

“Kẻ chủ đạo thị trường giao dịch quyết định giá thị trường!”, tại cuộc đàm phán của song phương, bên nào càng cấp bách càng dễ dàng mất đi quyền chủ động, bên nào có chuẩn bị càng nhiều thường càng dễ dàng dùng món lợi nhỏ đổi lấy lợi ích lớn, kiếm được tiện nghi.

Do những nỗ lực trong đoạn thời gian này của chúng ta, quyền chủ động hiện tại đang ở trong tay thành Sulfur, Morel và Dath thời gian gần đây liên tiếp có hành động: Astranaar và thế lực ma quỷ sau lưng hần luôn luôn giao hoạt thiện biến, là một kẻ hai mặt không thể tin tưởng, thêm vào đó là đám chủ mẫu ám tinh linh không có khái niệm trung thành trong lòng, áp lực mà Kaya phải đối mặt lúc này là cực lớn.

Tại nguyên bản ‘lịch sử’ ta từng đọc, trong chiến dịch sử thi khi liên quân hạ thành phần công mặt đất vào mười năm sau, lãnh tụ tối cao của ám tinh linh là một chủ mẫu tên Victoria... Một cuộc chuyển đổi quyền lực của ám tinh linh chưa bao giờ diễn ra trong hoà bình, càng không bao giờ có ai chủ động thoái vị, dù sao nếu làm thế thì kết cục phải nhận thưởng còn thảm hơn cái chết.

Do đó, không kể là bản thân Kaya hay thế lực ám tinh linh mà ả đại diện hiện tại đều đang rất cần một minh hữu.

Còn đối với thành Sulfur, lần đàm phán này, thậm chí lần gia nhập minh ước này đều không phải là bắt buộc. Ít nhất, trước khi những trò đùa ác ý và các bớ trí của ta bị lộ, thành Sulfur không có lí do nào phải cố gắng lẫn vào bãi nước đục này.

Nếu quyền chủ động trong đàm phán đã ở trong tay, đối phương có sở cầu quyết tâm cùng chúng ta liên minh. Một bên là bắt buộc, một bên có hay không cũng không sao, bên kia lại còn chuẩn bị nhiều hơn, thấy thế nào thì chúng ta cũng là người thắng.

Đây cũng là lý do ta dây dưa không muốn gặp đặc sứ của Astranaar và Kaya, ta muốn bọn hần nóng ruột, lo lắng chúng ta giảng hoà với Dath và Morel, khiến cân bằng trong liên minh lệch về phía không mong muốn.

Vì thế, sau khi xác định kĩ xảo đàm phán của Annie và Eliza đạt trên mức tiêu chuẩn, ta tự tin tiêu sái rồi đi.

Hiện tại, trên đường phố của Vitein, nhìn vào khung cảnh phồn vinh trước mắt, ta tính toán bắt đầu kế hoạch của mình.

“Ta, Vô Miên giả Roland, từ trước đến nay không phải người dễ dàng khoan nhượng. Nếu các người đã dám đánh lén thành Sulfur, vậy thì cũng nên nghĩ đến việc bị người đến báo thù, Dath, Morel, nợ ta bao nhiêu kiểu gì cũng phải nôn ra bằng sạch.”

(*) công công đầu đầu: một bài hát của jay chou, gg để biết thêm chi tiết.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vu Yêu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thả mồi

Huyết mạch hắc thiết, cũng tức cấp 1 đến 20 trong hệ thống, đại biểu quá trình một chức nghiệp giả vừa nhận chức, đại bộ phận lực lượng được lấy từ trong huyết mạch, mọi người cũng thường xác định con đường phải đi trong lúc này.

Nghe mơ hồ? Vậy nghe thuyết minh của hệ thống cho dễ hiểu:

Mô bản cuồng chiến sĩ tộc người thú tiêu chuẩn: lực lượng: 15; nhanh nhẹn: 8; thể chất: 12; chủ thuộc tính: lực lượng; thiên phú chủng tộc: cuồng bạo.

Mô bản thích khách ám tinh linh tiêu chuẩn: lực lượng: 12; nhanh nhẹn: 14; thể chất: 9; chủ thuộc tính: nhanh nhẹn; thiên phú chủng tộc: làn da kháng ma.

Mô bản chiến sĩ nhân loại tiêu chuẩn: lực lượng: 12; nhanh nhẹn: 8; thể chất: 10; chủ thuộc tính: lực lượng; thiên phú chủng tộc: không.

Lực lượng là sức mạnh của nhục thể có được, nhanh nhẹn là thể hiện của tốc độ và sự thăng bằng cơ thể, thể lực là độ bền bỉ cường tráng của sinh mệnh, tất cả đều là thuộc tính trọng yếu nhất của chức nghiệp cận chiến.

Tại giai đoạn hắc thiết, những con gà non của các chủng tộc đều sẽ lấy mô bản chủng tộc tiêu chuẩn làm mục tiêu, nỗ lực rèn luyện tăng cường thực lực, những cái gọi là thần lực trời sinh đại khái cũng chỉ là thuộc tính lực lượng ban đầu thêm 2 hoặc 3 gì đó.

Theo sự nỗ lực của bọn họ, thuộc tính sẽ càng lúc càng tiếp cận mô bản, cho đến khi tất cả đều đạt thì cũng là lúc đột phát đến giai tiếp theo.

Sao, ôm hận không công bằng? Người thú, ám tinh linh đều có tổng ba thuộc tính cận chiến là 35, nhân loại lại chỉ có 30, đã thế còn không có thiên phú chủng tộc! Xin lỗi, trước nay công bằng không tồn tại trên thế giới này, thiên phú và thuộc tính của các chủng tộc luôn không bình đẳng, nếu không tại sao lại có nhiều phân tranh và kì thị chủng tộc như vậy.

Nhất là, theo nỗ lực bỏ ra, sự sai biệt trên thiên phú sẽ mở rộng tạo thành sự cách biệt trên thực lực, việc này cũng giống như một kẻ đi bộ và một kẻ cưỡi ngựa, với thời gian bỏ ra như nhau, tất nhiên tên cưỡi ngựa chạy càng xa.

Cũng giống như một tên người thú bình thường, mỗi cấp thường tăng khoảng 0.1 lực lượng, 20 cấp tăng 2 điểm lực lượng, còn một nhân loại, 20 cấp tăng 1 điểm đã là một tên chiến sĩ có tiềm năng.

Đó là còn không suy xét đến thiên phú chủng tộc, một thiên phú chủng tộc tốt thường có thể tăng thực lực rất nhiều.

Chiến sĩ đồng giai vị thuộc các chủng tộc khác nhau có chênh lệch rất lớn đã trở thành thường thức của thế giới này, thế nhưng xét trên tổng thể thì điều đó chỉ là tương đối. Thông thường những chủng tộc với thiên phú kém cỏi và thuộc tính rách nát lại có tốc độ trưởng thành rất nhanh, ngược lại chủng tộc càng mạnh mẽ với thiên phú xuất sắc lại có thời gian trưởng thành cực dài, một con rồng cần mấy trăm năm mới thành thiếu niên, tinh linh phải dùng hai trăm năm mới thành niên, còn nhân loại, thời gian từ sơ sinh tiến đến thời kì đỉnh phong chỉ cần ba bốn chục năm, nhiều lắm thì bảy tám chục năm.

Nếu nói theo ngôn ngữ của game thì tức là chủng tộc càng yếu thì exp dễ thăng cấp càng thấp, lấy ta làm chuẩn, exp dễ thăng cấp của vu yêu phải cao gấp ba pháp sư nhân loại... Bỏ đi luyện lại thật sự rất đau lòng...

Đối với các cường giả, do việc đột phá mỗi giai đều rất khó nên ưu thế này không là gì, thế nhưng xét toàn chủng tộc, ưu thế đó trở thành đặc điểm rất rõ ràng, tỷ như nhân loại có thể sản xuất lượng lớn chiến sĩ cấp thấp (cũng có thể gọi là pháo hôi), chủng tộc bạch ngân như các tinh linh thì có ưu thế đào tạo số lượng nhất định cường giả bậc trung, còn chủng tộc hoàng kim như loài rồng thì dù số lượng ít cũng không ai dám nhạ, bởi lẽ chỉ cần trưởng thành thì ai ai cũng là cường giả.

Nếu huyết mạch hắc thiết là khởi đầu, chủ yếu chỉ cần mô phỏng các người đi trước, vậy thì đến khi đạt tới nhục thể thanh đồng thì các chức nghiệp giả phải tự mình ma luyện chiến kĩ, đào móc tiềm năng, đắp nặn nên cơ thể chiến đấu hoàn mĩ.

Nói theo game là nỗ lực luyện độ thành thực của kĩ năng, đi tăng điểm thiên phú, tăng thêm thuộc tính...

Tiếp đó là tôn nghiêm bạch ngân, đến tầng thứ này nhục thể của chức nghiệp giả đã đạt đến giới hạn của phạm nhân, họ bắt đầu rèn luyện ý chí và tinh thần, hình thành phong cách chiến đấu thích hợp nhất của chính mình.

Lại nói theo game thì có thể coi như mô hình nhân vật lúc này cơ bản đã thành hình, tốc độ tăng trưởng thuộc tính trở nên chậm rãi, tiếp tục mài luyện thuộc tính không có lời, tốt nhất nên bỏ công đi học mấy cái đại chiêu để đi lòe thiên hạ.

Ý chí hoàng kim, cường giả thuộc tầng cấp này bắt đầu đi tìm con đường mới cho mình, nếu có thể tìm được truyền thừa hoặc hướng dẫn của một chức nghiệp cấp cao nào đó, vậy thì tốc độ trưởng thành lại càng nhanh.

Theo cách nói của game, người đã đạt cực hạn của chức nghiệp, đến chuyển chức đi, bắt đầu hành trình mới nào.

Lại tiếp tục là hình thành linh hồn lạc ấn tiến bước truyền kì, tạo nên tâm tượng thế giới nhân gian thánh giả, trước từng nói một chút rồi, giờ tạm không nhắc tới; nói đến đây, chắc có người đã hiểu tại sao Annie làm cách nào cũng không đánh nổi Eliza.

Annie là nhân loại, dù có một phần huyết mạch của phượng hoàng thế nhưng vẫn là nhân loại, một chức nghiệp giả hoàng kim giai của chủng tộc hắc thiết làm sao có thể chống lại một cường giả cũng cấp hoàng kim thuộc chủng tộc mạnh mẽ như 'nửa ác ma được vực sâu chiều cổ'. Chỉ riêng thuộc tính lực lượng thì Eliza cũng đã đạt tới 21, thậm chí đã vượt qua ranh giới của chiến sĩ cấp truyền kỳ.(*)

Nếu Eliza nguyện ý, bất cứ lúc nào nàng cũng có thể đáp ứng lời triệu hoán của Abyss ma hoá toàn bộ, sau đó nàng lập tức có thể nhận được sự tăng vọt về thuộc tính, cụ thể, hiện tại nàng đã 'ma hoá bậc trung: lực lượng +6, nhanh nhẹn +6, thể chất +6, trí lực +6, mị lực +3, tinh thần -6'.

Mới chỉ ma hoá cấp trung, Eliza đã khiến Annie không cách nào địch lại.

Lúc mới sinh một ma duệ như Eliza có 12 điểm lực lượng, thuộc tính đề thăng của đẳng cấp thêm 3 điểm, thiên phú lại thêm 6 điểm... cứ thế một pháp sư với lực lượng nghiền nát cả chiến sĩ sinh ra, thêm vào đó là ưu thế không thể chối cãi của thuộc tính nhanh nhẹn và thể chất, đây là tư bản để Eliza tự tin tay không

đờ thần kiếm.

Lại thêm những thể thuật linh ta linh tinh của ta truyền thụ và kĩ xảo ma vũ cận chiến nàng tự nghĩ ra, về mặt kĩ xảo Annie cũng không có ưu thế, như vậy, Annie lấy cái gì ra để thắng Eliza?

Đừng nói Annie, đến chiến sĩ truyền kì như Snowhoof có thể thắng Eliza hay không cũng là vấn đề... Là môn sinh đặc ý của ta, Eliza đã sớm trở giỏi hơn thầy.

Cái buff ma hoá cấp trung thực sự không công bằng, thế nhưng so với ‘cơ thể hoàn mỹ của rồng đỏ cấp thượng cổ: miễn dịch hoàn toàn độc tố, ôn dịch, hoá diễm, toàn thuộc tính +12’ của tiểu Hồng, ma hoá cấp trung tỏ vẻ mình rất bình thường. Dựa theo tính toán của ta, dù Eliza ma hoá toàn bộ thì cũng chỉ là toàn thuộc tính +10, tinh thần giảm mất liệt.

Đương nhiên trên đời làm gì có bữa cơm miễn phí, quà tặng của Abyss chưa từng thuộc loại dễ cầm.

Nếu tinh thần bị hạ thấp quá mức nàng sẽ rất khó kháng cự sự ma hoá, cuối cùng triệt để hoá thành ác ma. Cũng vì lẽ đó ta cấm chỉ nàng sử dụng thiên phú ‘vực sâu triệu hoán’.

Thậm chí ta còn vận dụng ma pháp khế ước của ma quỷ đem điều này quy vào trong hợp đồng của ta và Eliza, trước khi ta trả đủ tiền công, nàng không được phép sử dụng bất kì năng lực nào trong bản năng của nhục thể.

Ma quỷ và ác ma đều có bản nguyên từ Abyss, hai bên lại là tử địch của nhau, do đó việc ta làm chẳng khác nào lợi dụng sức mạnh của Abyss để kháng cự sự triệu hoán của Abyss, là biện pháp khả thi nhất ta có thể nghĩ ra để trì hoãn quá trình ma hoá của Eliza.

Có lẽ, sẽ có một ngày Eliza sẽ như những hậu duệ ác ma khác, không thể chống cự sự hấp dẫn của sức mạnh, tự mình tiến vào trong Abyss giống thằng em ngu xuẩn của ta, triệt để trở thành cư dân của hạ vị diện, thế nhưng ta hi vọng có sự trở ngại của ta quá trình đó sẽ bị kéo dài ra đến vô hạn, chí ít, lúc còn sống ta sẽ không để mặc tất cả phát sinh.

Eliza đích thực rất mạnh, làm một nhân loại, Annie tất nhiên sẽ kém một chút, thế nhưng dù sao nàng vẫn chỉ là một đứa bé mới mười bảy mười tám tuổi, mới tầm tuổi này mà đã có thực lực hoàng kim giai đỉnh cao đã đủ nghiền nát thường thức của nhân loại bình thường. Chỉ có điều ta và Adam còn chưa thoả mãn lắm, bởi lẽ nơi nàng sống là địa hạ thế giới, một nơi cường giả như mây, cấp truyền kì chỉ là bình quân tuyến của các thành chủ mà thôi.

Hiện tại, cả Eliza và Annie đều còn bị mắc tại cái bước ngưng tụ lấy linh hồn lạc ấn của chính mình...

Một bước này, người bên ngoài không thể giúp gì, linh hồn lạc ấn là thứ phải tự chính mình rèn luyện. Muốn tạo thành nó cần phải có đầy đủ tích lũy cả về chiến đấu lẫn nhân sinh, phải phát hiện thiếu sót của chính mình từ thất bại, phải khai quật ưu thế của mình từ thành công, phải đối mặt tất cả những khảo nghiệm của nhân sinh. Annie và Eliza tất nhiên có thiên phú rất tốt, cơ sở cũng do mấy tên bán thần lên chặt, tuy nhiên các nàng tuy chung vẫn thiếu hụt tích lũy và kinh nghiệm.

“Ám tinh linh không dễ đối phó, thế nhưng có hai vị bán thần là Adam và Margareth làm chỗ dựa, bọn ả cũng không dám trực tiếp động thủ với các ngươi. Cố gắng lên, thời gian không nhiều... Dù có một cánh bướm là ta quấy rối, ngay cả địa hạ thế giới hoàn thành minh ước, dẫn quân lên chinh phạt mặt đất cũng cách không xa.”

Được rồi, chuyện này đến đây là ngừng, tiếp đó ta còn để các nàng đi làm thì không còn là tích lũy kinh nghiệm mà là mưu sát.

Khi ta lặng lẽ tiến đến nhà đầu giá Bạch Kim, tất cả ồn ào náo nhiệt nhảy mất biến mất tăm.

Tất cả mọi người đều đưa mắt về phía bóng người ở nơi cửa ra vào, đơn giản bởi vì...hắn quá sáng!

Ánh sáng trật tự màu bạc và quang huy luật pháp gọn quanh pháp bào, chiếc mặt nạ cấp bậc á thần khí mang theo vẻ tôn nghiêm thâm phán tất cả; quanh một cuốn sách dày nặng được buộc trên eo, các sợi quy tắc lấp lánh lấp lánh như nói với mọi người rằng nó là thần khí; cạnh bên cuốn sách, một chiếc pháp chùy cũ nát cũng thấm đẫm ánh sáng của sức mạnh pháp luật, hiển nhiên cũng là một trang bị á thần khí trở lên.

Một thần khí, ba á thần khí, đến chân thần cũng động tâm, đi ra ngoài không bị cướp mới là lạ, làm không khéo tất cả rồng ở địa hạ Long thành cùng kéo nhau ra một lần.

“Hừ, chính là muốn dọa sợ các ngươi.”

Nhưng đến thằng ngu cũng biết, dám mang những thứ như thế ra ngoài chắc chắn phải có thực lực tương xứng.

Chẳng qua, luôn luôn sẽ có mấy con lợn mang tâm lý may mắn trong lòng, một khác sau, hai tên tiểu tặc bị cấp trên bức bách nhảy ra từ trong bóng tối, tiếp cận bên người ta.

“Pháp chú: kết tội”, vận khí của ta không sai, tên xui xẻo này mới làm việc cực kì xấu trong vòng vài giờ trở lại đây, thế là...

“Pháp chú: Từ hình – treo cổ!”, một pháp chú cấp sáu dùng để xử tử, con lợn ngu ngốc đó bị sợi thừng vô hình treo lên không trung, tay chân gãy đành đập, đầu lưỡi thè thật dài, chậm rãi sám hối tội lỗi khi cái chết đến gần...

Sức mạnh luật pháp là thứ sức mạnh chuyên đối phó những tên tội nhân, dưới tác dụng của pháp chú cấp sáu, tên đạo tặc bạch ngân giai cú thể tử vong.

Tên còn lại sợ run, vừa nãy hắn còn chưa kịp phản ứng thì tên đồng bạn đã biến thành thi thể treo lơ lửng phía trên, lại còn chết thảm như vậy.

Tiểu quái dò đường chết là tất nhiên, nhưng chết quý dị như thế lại ngoài dự tính của tất cả mọi người, đối với bất cứ ai, cái gì không biết mới là đáng sợ nhất.

Bỏ mặc tên may mắn thoát nạn vì trong mấy giờ vừa rồi không phạm pháp đó, ta tự mình chậm chậm đi tới tủ quầy của nhà đấu giá. Cả biển người trước mặt ta như thể biển rộng trước mặt Moses, tự động dạt sang hai bên nhường lối cho ta bước qua.(**)

“Ta tới đấu giá, một kiện thần khí.”

Ánh mắt của tất cả mọi người đang đặt hết lên người ta, sau khi lời vừa dứt, những tiếng kinh hô và nghị luận lập tức nổi dậy như tầng tầng gợn sóng, đại sảnh vừa rồi còn yên tĩnh đến quý dị lập tức bị thanh âm nhồi đầy.

Bọn họ tất nhiên sẽ kinh ngạc, thậm chí chấn động, đừng nói thần khí, cho dù á thần khí hay là thần binh cấp sử thi trên trường đấu giá đều sẽ nhắc lên bão táp, có khả năng lưu lại vết ấn tích trong lịch sử. Đấu giá thần khí ư? Đây nhất định sẽ trở thành lịch sử.

“A a a... đấu giá? Tốt tốt, ngài muốn đấu giá thần khí? Thần khí? Thần khí??? Ngài xác định ă?!?”

Vị tiểu thư tộc Centaur mắt nở ánh kim, bắt đầu nói năng mất trật tự, biểu tình có vẻ sắp không chịu nổi hiện thực, trực tiếp lên mây.

“Ân, thần khí, chúc mừng nhà đấu giá của các ngài, đây hẳn là kiện thần khí đầu tiên được đấu giá ở địa hạ thế giới, nhà đấu giá của các ngài nhất định lưu danh sử sách.”

Vị tiểu thư Centaur kia đâu còn để ý mình có được ghi vào sử sách hay không, nghe được ta xác nhận muốn bán thần khí, nàng tròn hai mắt lên, ngã lộn ra đất.

“Thần khí = rất đáng tiền = rất nhiều người tranh = nếu làm vỡ đem mình bán cũng không đủ bù = mình bị đem bán làm trâu làm ngựa = mình phải đến thị trường nô lệ để bị những ác nhân có hứng thú đem đi = các loại tào ngộ khiến người ta không thể chịu đựng...” đây là công thức chuyển đổi tại ý thức của vị tiểu thư Anleya trong nháy mắt vừa rồi.

“Ta không muốn bị bán làm nô lệ, sau đó XXOOABCABC...”, vì trí tưởng tượng quá phong phú, nàng trực tiếp ngất lịm vì não quá nóng.

Loại sự kiện lớn thế này quả thật không hợp với một cô nương nông thôn vừa trốn nhà mấy tháng lên thành phố vì si mê tiểu thuyết như nàng.

“Nô lệ? Ai? Ta không phải Mening, ta không có ý tứ gì với ngài.”

Gặp tình huống như vậy ta cũng không thể ngờ đến, vị cô nương này bị làm sao, sao biểu tình lại phong phú như vậy, trong nháy mắt hình như nàng còn thốt lên một đoạn văn gần mức 21+ thì phải.

Thế nhưng giờ nhân viên tiếp khách ngất rồi, ta nên làm gì, đi về?

“Đại nhân, đại nhân! Ta... mời giao cho ta. Ta là chủ quán ở nơi này, tên ta là Carlos, đây là danh thiếp của ta.”

Một tên địa tinh chạy vội tới, thế nhưng nhìn hai mắt đỏ rực và y phục xộc xệch của hắn, hiển nhiên mới chỉ nghe tin liền chạy vội tới.

“Ngài đấu giá cuốn sách này sao?”

Xem ra tên Carlos này còn có chút ánh mắt, biết rõ quanh thần khí thường sẽ có những sợi quy tắc liên quan bao quanh.

Thế nhưng ta lắc đầu, búng tay một cái.

Một tên khô lâu binh đi ra từ sau lưng ta, trên tay nó mang theo một cái tráp bằng gỗ màu đen.

Sau đó, tráp được mở ra...

Một giây sau, cả đại sảnh bị ánh sao thấp sáng, Carlos còn tưởng rằng nơi đây có một ngôi sao trên trời bị hái xuống, mãi cho đến khi quang hoa tán đi...

Trong tráp có một thanh quyền trượng màu đen, bản thân giản dị mộc mạc, trên đó còn có vết thiêu cháy và băng liệt, đây là dấu tích lịch sử trần ai, thứ phát ra ánh sáng thực ra chỉ là viên bảo thạch màu bạc được khảm bên trên.

Ánh sao trên hòn bảo thạch lấp lánh giao thoa, chúng có tiết tấu của chính mình, hết như một sinh vật đang hô hấp vậy.

Trước mặt viên bảo thạch đó, tất cả những thứ khác trong cả toà đại sảnh bỗng trở nên không đáng giá một xu.

“Thần khí, tuyệt đối là thần khí, ánh sao kia hẳn là sợi quy tắc của nó... chờ chút, là quyền trượng! Là quyền trượng sao!?”, đột nhiên da mặt Carlos từ xanh biến đen, tiếng kêu của địa tinh kích lên một gợn sóng trong đại sảnh.

Xem ra mục đích của ta đã đạt thành bước đầu, một kẻ mang tùy thân ba kiện á thần khí và một kiện thần khí, kiện thần khí hắn bán ra sẽ được đa số người cho là thật.

“Vĩnh... Vĩnh dạ!!!!!!” lời còn lại Carlos cố gắng nuốt trở về trong họng, hắn biết vật trước mắt quý thế nào, ít nhất ngang với một đế quốc! Hắn giờ có chút hâm mộ con gà non kia, ngã xui đi là xong việc.

“Đúng vậy, Vĩnh dạ quyền trượng”, lời nói vô tình của ta đánh nát tia may mắn sau cùng của tên địa tinh này.

“...Vĩnh dạ quyền trượng?”

Thanh âm của ta không lớn nhưng cũng đủ để tiến vào tai của tất cả những ai đem lực chú ý ở chỗ này, rất nhanh, việc vĩnh dạ quyền trượng hiện thể đã truyền ra rộng khắp.

Đại bộ phận người đầu tiên là chấn động, sau đó là tham lam, cuối cùng là sợ hãi...

“Gọi tất cả mọi người, đi mau, nơi đây sắp xảy ra chuyện lớn.”

“Mau. Đi mau! Kayes không chịu? Được, kệ hắn, chúng ta đi, để tên ngu xuẩn đó chết ở đây.”

Muốn có thần khí vậy tự nghĩ xem mạng mình đủ cứng hay không, theo quy tắc của địa hạ thế giới, những tên ngu ngốc không có thực lực lại nắm giữ trân bảo sớm muộn gì cũng chết rất thê thảm. Khi tin tức vĩnh dạ quyền trượng xuất thế được truyền ra, vô số thế lực đình nhon sẽ đua nhau tới, lúc đó muốn trốn thì đã muộn.

Đương nhiên lúc nào nơi nào cũng sẽ không thiếu mấy tên vì tiền quên mạng, dù không ít người vỡ tổ chạy ra, số người lưu lại cũng không thiếu, bắt quá vì kiêng dè thì tên đạo tặc vừa rồi vẫn đang lơ lửng giữa không trung nên không dám ra tay.

Đối với những tên nhát gan nhìn lên, ta hoàn toàn không để ý, người lại ta còn cười cười nói với tên địa tinh hiện tại còn đang run rẩy:

“Đấu giá chỉ có hai yêu cầu, một là buổi đấu giá phải được cử hành vào xế chiều đúng ba mươi ngày sau, tất cả các thế lực và cá nhân đều có thể tham gia, thứ hai, nếu thần khí bị mất, ta muốn các người bồi thường hai mươi cái thành thị địa hạ, trong đó bao quá cả ốc đảo Murs, thành Wyvern...”

“Gi... Bồi, bồi, ngài bảo bồi thành thị? Ta...ta nào có thành thị để... A, Murs, ta hiểu rồi, sư vương! Ngài đến tìm sư vương nha!”

Nói xong, tên địa tinh trợn trắng mắt, tiếp bước cấp dưới của hắn.

Mà tên này cũng vừa nói đúng mục tiêu của ta, muốn mở nhà đấu giá ở Vitein làm sao có thể không có hậu trường, ta tới cũng vì muốn nhắm và hậu trường đằng sau nhà đấu giá này – vua người thú Dath Wrathtooth, những toà thành ta nói ra cũng đều là tài sản của hắn.

Nghe được danh hiệu của bá chủ địa hạ, lại có một bộ phận người ‘quan chúng’ tìm lại được lý trí và sợ hãi, rời đi nơi này, có đôi lúc biết nhiều quá là nguyên nhân rất tốt để chết.

“Ai da, lại ngắt, còn ai có thể quản việc này sao?”

Những nhân viên bị ánh mắt của ta quét tới, hoặc nghiêng mình tránh ra, hoặc trực tiếp ngã xuống giả chết...

“Ha ha, đây không phải là Vô Miên giả sao? Đã lâu không gặp. Người tới đấu giá à? Được, cái tờ đơn này chúng ta tiếp.”

Một thân ảnh hào hùng tiến vào cùng tiếng cười to, người còn chưa vào, thanh âm cũng đã vang vọng khắp đại sảnh.

Vẫn là cái mô dạng ta nhìn thấy ở ngoài thành Sulfur lúc trước, một tên người sư tử chột mắt với cái bờm rậm rạp, cơ thịt cả người rất phát đạt nhưng lại không quá mức khoa trương, đuôi bộ cạp đằng sau lưng kéo dài trên mặt đất, một bộ chiến giáp màu xám đen nhìn tưởng bình thường nhưng thực ra lại là bộ trang bị truyền kì có tiền cũng không mua được.

Lúc này, tên vua người thú cười đầy phóng khoáng trên địa bàn của mình, tựa hồ không chút để ý đến trận thảm bại và mấy binh đoàn bị tổn thất.

“Ai u, lão sư tử, người vậy mà không chết nha. Không hổ là kẻ có thể dùng thân binh làm thịt thuần, da mặt đủ dày, may mắn nhặt được cái mạng mà vẫn dám xuất hiện trước mặt ta, không sợ ta trực tiếp giết người à?”

Đánh người không đánh vết sẹo, thế nhưng ta cứ nhờ vết sẹo mà đánh, sau nháy mắt, khuôn mặt Dath vặn vẹo.

Chiến tranh là sự tiếp nối của chính trị, các đại nhân vật đều yêu thích ‘mặt mũi’, dưới tình huống bình thường, không quân trước kia đánh nhau kịch liệt thế nào, nếu có cơ hội ngồi cùng bàn trước mặt công chúng ai cũng đều sẽ để lại chút mặt mũi cho đối phương, dùng mấy lời nói hay ho giao lưu một chút, một đối thủ không quan tâm mặt mũi người khác như vậy Dath mới thấy lần đầu, thoáng chốc, cả khuôn mặt hắn biến thành xanh đen.

Bình thường đúng là như thế... Thế nhưng vì sao ta phải cho tên này mặt mũi?

Dath nắm chặt hai thanh kiếm sau lưng, thế nhưng sau đó hắn bị quang sáng của bộ đồ thần khí trên người ta loé sáng chói cả mắt.

Dath nhớ tới cái cảm chú kinh khủng kia, cái đôi mắt trên trời vô hình uy nghiêm tựa hồ sắp sửa thẩm phán tất cả mọi thứ kia, cho dù hắn là vua của người thú cũng không thể hạ quyết tâm liều mạng.

“Đại nhân! Trong thành Vitein có hiệp nghị cấm chỉ chiến đấu!”

Phát hiện sự do dự của chủ nhân mình, một tên người cáo mặc pháp bào chớp thời cơ tiến lên một bước, cấp cho Dath một bậc thang hạ đài.

Có người khuyên ngăn, Dath cũng dần dần trầm nét mặt, hai tay buông khỏi chuôi kiếm sau lưng.

Thành thị trung lập đương nhiên hạn chế chiến đấu, thế nhưng cũng có trường giác đấu chuyên dùng để giải quyết tư oán, huống hồ mấy tên bá chủ ngang ngược thành tính này đâu có lúc nào để tâm đến quy củ.

Sau nháy mắt, tiếng kinh hô vang lên không ngớt, những người xung quanh không dám tin rằng vị vua của người thú đó lại nhận được sau khi ăn quất, chẳng lẽ lời đồn kia là thật? Quân đoàn của hai vị bá chủ thật sự bị toàn diệt khi viễn chinh một cái thành thị?

Y theo phong cách hành sự của Dath trong quá khứ, hẳn không phát tác khi đối mặt ác ngôn đã đủ để chứng thực việc này, nếu vậy, danh vọng của vị vua người thú này sẽ chịu tổn thất nghiêm trọng.

Tuy nhiên sau đó, con mắt độc nhất của hắn lại khiến tất cả mọi người dừng tâm tư... Nếu tin tức này bị truyền ra, nếu Dath hiểu lầm là mình làm, lúc đó chết quá oan.

Dath kìm nén cơn giận này, tuy nhiên nếu muốn để hắn tiếp tục đàm phán với tên đối thủ ‘vô lại’ trước mắt hiển nhiên là không thể nào, thế là tên người cáo kia lại rất hiểu ý tiến lên một bước.

“Làm người buôn bán, khi khách đến cửa tất nhiên phải chào đón nhiệt tình, dù người khách kia đến với ác ý, ngài nói có phải hay không Vô Miên giả?”

Lời này của hắn không hạ thấp bên mình, cũng không làm tức giận đối phương, dí dỏm vừa phải, lại tránh qua cái đề tài kia. Có người xây bậc thang thôi thì ta cũng xuống, dù sao hôm nay ta không phải tới để trở mặt.

“Nói như vậy, vật đấu giá của ta các người tiếp?”

“Tiếp, đương nhiên tiếp.”

“Được, vậy thì kí kết hiệp nghị đi, dùng của ta này!”

Khi tên cáo nhỏ kia nhận khế ước, sắc mặt hắn lập tức trắng bệch, vẫn tự trên khế ước không phải tiếng thông dụng mà là ngôn ngữ ma quỷ, đây là một tờ khế ước ma quỷ.

Điều kiện phía trên cũng giống như ta nói, một là cử hành đấu giá lúc xế chiều đúng ba mươi ngày sau, hai là nếu vật phẩm bị mất thì phải bồi thường hai mươi toà thành thị cho ta kể cả những toà thành thị ta từng nhắc tới, chỉ có một điều kiện duy nhất được thêm vào đó là, ai làm trái hiệp nghị phải sẽ rơi vào Minh hà, vĩnh viễn không thể tái khởi.

Đối với nhân loại hay người thú, thế với Minh hà cùng thế với thái dương chẳng có gì khác biệt, dù sao tí tạo hiệu lực đều không có, thế nhưng đối với cư dân hạ vị diện như tà thần, ác ma, ma quỷ... sự sống của bọn họ đến từ Minh hà, nếu làm trái lời thế với Minh hà, dù là Lolth cũng sẽ bị biến thành con nhen con.

Đương nhiên, tờ khế ước này cũng trực tiếp nói rõ Dath chỉ là một tên ác ma đội lốt người thú.

Con cáo nhỏ run run đem khế ước đưa cho Dath, sau đó vị vua người thú giận dữ một tát đánh bay.

Nhưng khi hắn nắm lấy khế ước, hắn do dự, thế lực sau lưng hắn cực kì hứng thú với thanh quyền trượng này, nếu hắn để nó chạy ngay trước mắt...

“Nếu các người không tiếp, ta đến nhà đấu giá bên cạnh.” Ta nói rất đúng lúc.

Nhà đấu giá Ngọc trai đen bên cạnh là của Astranaar Alur, thế lực sau lưng hắn là ma quỷ. Vô luận là bối cảnh hay hiện thực tranh đoạt quyền chủ đạo của mình ước, Dath và Astranaar đều chắc chắn là tử địch.

“Nếu Astranaar trở thành nhà tiếp quản vụ đấu giá, thành công kết minh với Sulfur, tình thế liền trở thành ba đấu hai, đã thế Morel còn không đáng tin... Không trường hợp xấu nhất là hắn dùng ba mươi ngày đó bóc mở bí mật của vĩnh dạ quyền trượng.”

Thế nhưng sau đó Dath nghĩ đến, nếu Astranaar có thể bóc mở bí mật của thanh quyền trượng, hẳn không thể làm được ư? Dù các thủ hạ shadow shaman của mình không am hiểu phương diện này, thế nhưng mình còn vài tên vụ sư dưới trướng nhà, nếu không được... có thể cầu viện vị kia nhà.”

“Không, nếu như ta có thể tự mình bóc trần bí mật của Vĩnh Dạ đại đế, ta chính là Vĩnh Dạ đại đế đời thứ hai, cần phải có ai đến chống lưng ư?”

Vô số sợ hãi và tham lam quấn lấy nhau, cuối cùng hoá thành một câu nói:

“Ta kí, chẳng qua ta muốn nghiệm hàng trước.”

“Đương nhiên!”

Tiếp đó, ta nỗ lực không cười ra tiếng, vì sao? Bởi lẽ ta nghe thấy một đồng “Yes”, “Đúng”, “Chân thực”...

Trước khi đem theo tờ khế ước rời đi, ta nói một câu cuối cùng:

“Người có lẽ sẽ hối hận.”

Không ngoài ý muốn, tiếng rống giận như sư tử gầm vang lên từ phía sau.

“Vua của người thú từ trước đến nay không hối hận!”

Được rồi, ta tiếp tục nén cười đi...

Đêm hôm đó ta nghe nói Dath ngồi trong phòng tròn một đêm, thuận tay bóp chết bảy tên mưu sĩ, tám cái pháp sư, sáu tên shadow shaman. Lúc hắn đi ra còn

nỉ non: “Rõ ràng đã nghe được tiếng kêu, cuối cùng làm cách nào mới có thể phá giải!”

Lại nghe nói, đêm đó lão sư từ gặp vô số lần tập kích, trực tiếp đi dò đến trong doanh trại, thế nhưng vẫn gặp phải ba mươi lần đạo tặc đột tập, năm lần quân đội tạo phản, bốn lần thành chủ địa hạ tấn công. . .

Lại nghe nói, đêm đó có vô số thành chủ địa hạ lên đường chạy đến Vitein để đuổi kịp hội đấu giá 30 ngày sau, đương nhiên còn chưa tính số quân đội cùng hành động với họ.

Lại tiếp tục nghe nói, tất cả pháp sư vong linh và đạo tặc bắt đầu phát điên, thông đạo tiến về Vitein cũng bị các phần tử nguy hiểm nhét kín, thậm chí có người còn thấy vong linh quân chủ hiện thân tại con đường nối với mặt đất.

Nghe nói, tóc Dath trắng xoá sau một đêm, già đi chục tuổi. . .

Còn ta thì thư thái nhìn vào những thâm rêu hơi sáng trên trần nhám thạch, chờ đợi buổi sáng tiến đến.

“Gió đã nổi lên rồi, tất cả mới chỉ là bắt đầu!”

(*) đây là thiết lập thuộc tính trong D&D, trong trò chơi này cách nhau mấy điểm sai biệt rất lớn, cách tính toán từ thuộc tính là theo cấp số nhân. Cụ thể tại bất kì thuộc tính gì, 10 điểm là trung bình, 15 điểm là khá mạnh mẽ, 20 điểm là truyền kì, 25 điểm là sử thi, 30 điểm là chạm đến ngưỡng cửa thần linh. Muốn đạt đến cấp bậc nào thì ít nhất chủ thuộc tính phải đạt đến ngưỡng đó. Nếu để ý, trong truyện từng nhắc tới trí lực của Roland đạt đến 30, điều này chứng tỏ hắn đã chạm tới ngưỡng của thần linh, trí lực của Margareth mới có 26 tương ứng việc nàng mới tiến giai bán thần chưa lâu lắm.

Tác giả ghi số liệu loạn cả lên, cái sau vô đôm đốp với cái trước, vì vậy ta có chỉnh sửa lại số liệu để phù hợp với thiết lập của D&D.

(**) Moses tách biệt, kẻ cứu các nô lệ do thái vượt đại dương trốn khỏi Ai Cập, gg để biết thêm chi tiết.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vưu Yêu Điên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Vết rách

Khu tây nam thành Vitein có một vùng đất nhỏ được bao vây bởi một mảnh tường viện, từng có một thương nhân tộc Gray Dwarf và đội lính đánh thuê được hẳn bao thời gian dài thường trú ở đây.

Tại địa hạ thế giới, kim tiền không thể không có quan hệ với thực lực, một đại thương nhân thông thường cũng không kém một đại quân phiệt là mấy, đáng tiếc, vị đại thương nhân đó ánh mắt không tốt lắm, mới có ba tháng, những tên lính đánh thuê kia đã hứa với nhau tiền ông chủ thăng thiên, khoảng sạch tài sản chạy trốn.

Sau đó khối đất này được một thương nhân khác dùng giá rẻ mua lấy, mà tên kia lại có qua lại với thị trường mậu dịch thành Sulfur, vì thêm ‘tình cảm’, hẳn tặng một chút giá mang tính tượng trưng rồi bán lại cho chúng ta.

Cá nhân ta thực sự khá ưa thích khối đất ở này, tuy cách trung tâm thành thị hơi xa một chút, xung quanh cũng có vẻ hẻo lánh, thế nhưng đối với kẻ bốn bề đều có địch nhân tiềm ẩn như chúng ta thì đó lại trở thành ưu điểm.

Chí ít, các bầy rập của thợ săn và pháp sư hay những quả địa lôi mà bọn địa tinh và các cơ giới sư vùi lấp sẽ không ngộ thương người vô tội.

“Àm àm!”

“Àn, quả nhiên là sự lựa chọn chính xác, nếu không tình trạng chốc chốc lại nổ tung này sẽ cực kì quấy nhiễu nhân dân nha!”

Sau khi nghe những tiếng nổ liên tục quen thuộc, lại nhìn cái tên địa tinh cháy khét lét đang bay trên trời, ta gật gật đầu cảm thán.

Tiếp đó, trên không trung có hai tên đực rựa trần truồng bay qua... đó là Stormeagle mọc cánh bay + Snowhoof cưỡi trên lưng hẳn.

Ta nên cảm thán Stormeagle thực lực siêu quần sao, kĩ xảo bộ phận cơ thể hoá thú là một kĩ xảo cấp cao mà chỉ rất ít druid có thể nắm bắt thông qua quá trình luyện tập khổ sở, ấy vậy hẳn lại dùng nó để có thể vừa biến hình vừa giữ lại nhân thân tiện cho truyền bá giáo nghĩa từ bỏ y phục.

“Wowowowo! Ta là vua của thế giới!”

Tên tauren đang đắm ngực ruỳnh ruỳnh trên đó kia còn chường mắt hơn gấp bội, ta muốn mặc kệ cũng không thể được, vì thế...

Ta nhặt lên viên địa lôi tròn tròn ở dưới chân, sau đó dùng tư thế của môn ném đĩa quăng mạnh một cái.

Địa lôi bay theo một đường cong hoàn mĩ, đáng tiếc, đôi mắt ưng của Stormeagle sớm đã phát hiện vật thể lạ, liệng nhẹ tránh thoát khỏi.

“Ha ha, đánh không đến!”

Tên đầu trâu kia không biết thân phận chân thực của hắn sớm bị ta nhìn ra, giờ này còn ngoe nguẩy cái mõng với ta, lại còn lắc lắc con chim...

“Lấy tên ‘vua thế giới’ làm mục tiêu, thử nghiệm tháp pháo cố định và lựu đạn Gnome, bật toàn bộ hỏa lực.”

Sau khi hạ lệnh với những cơ giới sư và các xạ thủ, ta xoay người rời đi. Trên không trung hai tên ngu đó bắt đầu kêu la thất thanh.

“Hừ, dám lắc chim trước mặt ta... dù sao cũng là truyền kì, mệnh đủ cứng, dùng làm mẫu vật thí nghiệm uy lực của thiết bị phòng ngự là tốt rồi.”

“Dạ vâng, đại nhân.”

Lời ta vừa nói thực tế là dư thừa, đối với cơ giới sư, họ chỉ quan tâm cơ hội trắc thí bảo bối của mình, mẫu vật thí nghiệm sống chết thế nào có liên quan gì...

Đại pháo của địa tinh không ngừng khai hỏa, bệ ném lựu đạn của Gnome cũng không ngừng bắn ra lựu đạn, “sách sách sách” mấy tiếng lại có mấy cái tên lửa bay lên trời...

Khi đại đa số người đều có cái nhìn hoài nghi đối với cơ giới học, sự yêu thích của một kẻ xuyên việt như ta lại khiến quan phương thành Sulfur chống đỡ cho sự phát triển của cơ giới học trong thành. Vì thế, hiện nay Sulfur chính là thánh địa của cơ giới học toàn địa hạ thế giới.

Lần này, vì bảo dưỡng mười bảy tôn ‘Roland’ đồng thời trừng phạt hành động lần trước, ta đem tất cả bọn họ theo trong chuyến đi lần này, dưới sự giúp đỡ của những đại sư ấy, hệ thống phòng thủ của chúng ta cứ một ngày lại có ba lần cải tiến đổi mới, cái sau kinh khủng hơn cái trước.

Sau khi từ từ nghiên cứu hệ thống khoa học trên thế giới này, ta phát hiện việc khai phá nguồn năng lượng còn rất hoang sơ, chủ yếu phải dựa vào nội hạch ma thú, độ ứng dụng năng lượng hoá thạch còn kém mấy trăm năm kinh nghiệm, do đó ta biết, trong thời gian ngắn cơ giới học không làm được trò lớn gì.

Thế giới nào cũng có quy tắc cân bằng của mình, muốn để một tôn cơ giới cỡ lớn với sức mạnh đủ để săn giết ma thú đỉnh cấp trước tiên cần sử dụng nguồn năng lượng hạch tâm là nội hạch của một ma thú đỉnh cấp khác. Loại động cơ vĩnh viễn như trái tim titan không bao giờ có thể lượng sản, mà cách ứng dụng năng lượng hoá thạch của địa tinh thì chỉ dẫn đến những vụ nổ tung đặc trưng, điều đó chỉ gây thêm cản trở cho sự phát triển và truyền bá của khoa học kĩ thuật.

Đúng lúc này, tại cửa ra vào lại có tiếng rối loạn, khi ta đi tới liền nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của Mening Herault, hiện giờ hắn đang tính toán lên lên tiến đến, trên vai còn vác một cái bao đựng vật gì đó không ngừng giấy dựa... Đáng tiếc, những âm tính linh thành quân sẽ không để hắn thực hiện nguyện vọng.

“Buông con ngựa trong đó ra!”

Họ hét vậy vì miệng bao tải giờ đang lộ ra hai cái đuôi ngựa.

“...Ta là Centaur, không phải ngựa! Nha, có người ở bên ngoài? Cứu mạng! Cứu mạng với! Có kẻ bắt cóc ở nơi này!”

“Hey, các cô nương thành quân, ta chỉ tuân theo bản năng đi săn của một thợ săn thôi mà, với cả đây không phải khu thuộc quyền quản hạt của các người, không thể quản sở thích của ta thế nào đúng không?”

Tên này còn rất dẻo mồm, vừa mở miệng đã khiến tất cả thành quân cứng họng, ở toà thành này quả thật các nàng không có quyền chấp pháp.

Nhìn đến tên biến thái ăn nói khéo léo này ta không khỏi nhớ tới đơn vị đo độ biến thái mới được các thành quân đặt ra — độ Mening, nghĩ đến thôi đã thấy đau đầu.

“Thành Sulfur rất nhiều biến thái, thế nhưng trình độ biến thái của Mening vẫn không có ai đạt tới, vì lẽ đó, chúng ta dùng tên hắn đặt cho đơn vị tính toán độ biến thái. Độ biến thái của một cá nhân là do tất cả mọi người bỏ phiếu quyết định ra, thế nên nó cũng tương đương với mức chán ghét của mọi người giành cho hắn. Ví dụ, Mening có độ đo là 1 độ Mening, uest vật di động chuyên đi sàm sỡ các nữ tính có độ đo là 0,5 Mening, anh em cuồng nổ tung có độ đo là 0,6 Mening, tên xấu xí mũi điều hâu (Stormeagle) có độ đo 0,8 Mening, còn tên tauren suốt ngày cời trường đó có độ đo 0,1 Mening...”

“Đợi, đợi một chút, vì sao đều là những tên biến thái thích lộ hàng mà lại có cách biệt lớn như vậy?”

“Hừ, không có tư bản còn thích ra khoe là đáng ghét nhất!”

Được rồi, lời giải đáp của vị bư hân nữ tính Amanda thật sự khiến ta xấu hổ.

“Với cả đừng nhìn hắn thô thô to to như vậy, tên đầu trâu đó rất là ngoan nhé, đánh không đánh lại, mắng không mắng lại, đã thế còn rất kiên tráng, rất chịu đánh, hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn đàn ông trong lòng chúng ta, kì thực không ít nữ hài trong đội vừa ý hắn đâu, nếu hắn có thể bỏ được thói quen ham lộ hàng nói không chừng càng được hoan nghênh, dù sao cũng không có ai thích tài sản (đàn ông) của mình suốt ngày phơi bày trước mặt người ngoài...”

Không hổ là âm tính linh, được rồi, để ta tiếp tục dò xét một chút...

“Tên Roland kia?”

“10 độ Mening! Thật xin lỗi, ta biết hắn có giao dịch với hệ thống tư pháp, ngại hi vọng có thể miễn tội hắn, tuy nhiên cứ nghĩ tới tên vu yêu đầu bị nước vào ấy là chúng ta lại hận đến nghiền răng, sau cùng tất cả đều bỏ phiếu hắn ở vị trí cao nhất.”

“...10 Mening sao, ha ha ha, thế ai ở vị trí thứ hai? Tầm 5 Mening à?”

“Đương nhiên là Mening rồi! Hừ, tên đầu lâu xương chéo đó quá biến thái, suốt ngày làm chuyện hại người không lợi mình.”

Nghĩ tới việc mình bị coi là thằng ngu bị nước ngập não với độ biến thái 10 Mening mà tên đầu trâu đó lại chỉ có 0,1 Mening, đã thế lại còn có nữ hài ưa thích hấn, ta tức đến nổi sắp phun khí ra...

“...Các cơ giới sư, nếu các ngươi còn không đem hai tên kia đánh hạ thì chuẩn bị tinh thần bị nhốt tập thể đi, thêm chút sức nữa cho ta, trước giờ ăn cơm chưa ta muốn thấy kết quả, hiểu?”

Thanh âm vừa dứt, hỏa lực lập tức mạnh gấp ba trở lên, còn ta cũng chậm chậm bước tới chỗ tên bán long nhân đang điều võ dương oai.

“Các ngươi, đọc pháp điều nhiều quá ngu hết rồi à? Nơi này đúng là không thuộc phạm vi quản hạt của các ngươi, nhưng giờ các ngươi cũng không phải là chấp pháp giả nha, muốn làm gì cứ làm, ai quản đến? Muốn đánh người còn suy nghĩ nhiều như vậy làm cái gì?”

Tên Mening đó quả thật rất cảnh giác, lúc ta vừa lên tiếng hấn đã định trốn. Nhưng...

“Pháp chú: Kết tội, pháp chú: Hạn chế tự do cá nhân.”

Vì vừa mới thực hiện hành vi bắt cóc, quanh người Mening lập tức hiện lên ánh sáng hồng, sau đó bị pháp chú kế tiếp đóng đinh tại chỗ.

“Đánh hấn!”

Có lẽ lời chỉ huy của ta là thừa, các thành quân sớm đã hận đến ngứa răng đó lập tức lao lên như làn sóng, dù các thể loại từ tay không đến gây gộc roi xẻng... Xem ra quy định không cho phép ngược đãi tù binh của thành Sulfur đã khiến các nàng ghen đủ sặc.

Vừa nhìn màn hành hung trước mắt, ta vừa nhìn bảng nhiệm vụ mà thấy buồn.

【Nhiệm vụ hàng ngày: Thả chó cắn người】

【Nội dung nhiệm vụ: sai phái thủ hạ vây đánh kẻ mà ngươi nhìn không thuận mắt, đối tượng càng mạnh, đánh càng nghiêm trọng thì khen thưởng càng nhiều. Độ hoàn thành trước mắt: 2/3..... Anh hùng, ngươi tưởng mà vương không có đàn chó săn trung thành cảnh cảnh sao? Muốn gặp ta trước hết phải dọn sạch tá hộ vệ hữu hộ vệ tam thân sứ tử thiên vương ngũ kim cương lục La Hán dưới trướng ta. Ha ha ha, ta ở tầng 99 dưới mê cung đội ngươi.】

“Còn thiếu một, tìm ai bây giờ nhì? Thôi bỏ đi, tùy tiện tìm cũng được, có quân biến thái này còn lo không hoàn thành nhiệm vụ?”

“Ta tạ... tạ ơn ngài. Thế nhưng ngài có thể chịu trách nhiệm với ta không?!”

Một giọng nói nhút nhát hèn mọn vang lên, vậy nhưng nội dung chứa trong đó lại cực kì mang tính bạo tạc, bạo tạc đến mức các thành quân đều quên mất việc đánh Mening, các địa tinh đang điều khiển tâm ngắm pháo cũng há hốc miệng ngừng tay.

“Cái... cái gì, phụ trách? Ta?”

May mà có mặt nạ, nếu không mọi người có thể thấy quai hàm ta đã rớt xuống tận gót chân.

Ta nhìn thật kĩ, hoá ra thật sự còn là người quen.

“Ngươi... là người hôm trước?”

“Tốt quá, đại nhân, ngài còn nhớ ta nha, bởi vì ngài mà ta mất đi thứ trọng yếu nhất nha.”

Đuôi ngựa màu vàng tung bay theo đó, gần một nửa thân ngựa còn trong bao đay, ráng hồng xấu hổ của nàng đã lan từ mặt xuống đến tận cổ.

“Đại nhân... có thể chịu trách nhiệm với ta sao... Ta không có yêu cầu gì nhiều, chỉ cần có thể ăn no là được rồi, ngủ ở hành lang cũng được.”

Ta mơ hồ cảm giác được ánh mắt của những người sau lưng ta đã biến từ sùng kính thành cận bã.

“Còn nhỏ như vậy... Đại nhân, ngài chẳng lẽ cũng là đặc sản của thành Sulfur – biến thái sao?”

“Lại còn là Centaur nữa, nửa người dưới của nàng là ngựa mà. Nguyên lai khẩu vị của đại nhân giống hệt Mening, khó trách đến tận bây giờ ngài vẫn không tìm bạn gái tại thành Sulfur, mới chạy đến nơi này không lâu đã bắt đầu làm loạn.”

“Hừ, hình tượng hoàn mỹ trong lòng Momo đã sụp đổ, thật khiến người ta thất vọng. Vốn còn tưởng đại nhân vô cùng tuần tú, không nghĩ tới ngài lại là một tên biến thái, lại còn là một tên biến thái đi nguy trang thành quân tử. Độ chán ghét bạo tạc! Ít nhất 0,9 độ Mening!”

“Cái này... chuyện cá nhân chúng ta không nên nói nhiều, đại nhân cũng là đàn ông, cũng có quyền tự do tuyển chọn sự yêu thích của chính mình, chẳng qua chơi xong vứt bỏ là không được!” đội trưởng Diana vẫn khá thấu hiểu và thông cảm cho người khác, thế nhưng loại thấu hiểu kiểu đó ta không cần.

“Loạt xoạt!”, nghe được thanh âm dây thừng vang động, ta vội vã cúi đầu, không ngoài ý muốn, những sợi tơ bằng vô hình không biết từ lúc nào đã trói chặt thắt lưng.

“Hừ, chủ nhân, ngài ưa thích gỗ nam hay ưa thích hắc thiết? Nói cho ta biết để ta còn đặt mua.”

“Ta không cần dùng quan tài!”, dù Eliza chỉ đọc tên vật liệu nhưng đôi mắt giận dữ và nụ cười băng giá trên khuôn mặt nàng cộng thêm vô số sợi tơ vô hình đang

vận vẹo đã đủ để thuyết minh hết thảy.

“Một vị khách thật xoi mói nha, vậy thì trực tiếp treo lên giá chữ thập đi, vừa tiết kiệm lại còn có thể tái chế thành bù nhìn đuổi chim.”

Dưới sự triệu hoán của Eliza, những giọt hơi nước ở trong không khí bị ma lực băng hàn ngưng kết thành hằng hà sa số sợi tơ từ vong, ta chỉ có thể cúi xuống ôm đầu thét lên:

“Nha đầu Centaur! Ta đồng ý, cái gì ta cũng đồng ý, ta sẽ chịu trách nhiệm, trước hết giải thích mọi việc cho ta.”

“Tốt quá, đại nhân nguyện ý tìm việc làm cho Anleya, Anleya sẽ nỗ lực làm tốt. À nha, hôm trước, sau khi ngài dọa ta nên ta mất việc ta đến giờ vẫn không biết làm cái gì. May mắn ngài đồng ý chịu trách nhiệm bố trí việc cho Anleya, cảm ơn đại nhân.”

“Việc làm?”

“Chịu trách nhiệm?”

Sau những tiếng kinh hô, dưới sự giải thích của thiếu nữ Centaur, mọi người cuối cùng cũng biết tất cả là hiểu lầm.

Vị tiểu thư Centaur Anleya then thùng đến nói chuyện cũng xấu hổ cúi đầu bẽn lẽn đuôi ngựa trước mặt chính là cô nhân viên bị ta dọa ngắt xui tại nhà đấu giá bạch kim hôm qua. Nàng là loại người xem việc làm như mạng sống, vì lẽ đó, nàng tất nhiên sẽ nhớ như in kẻ khiến nàng mất đi công việc đầu tiên – thứ mà nàng coi là quý giá nhất.

“...Gì kia, vốn xé chiều hôm sau ta tìm được việc rồi, là làm nữ bồi bàn tại một quán ăn. Thế nhưng sau đó lại có một vị thánh kỵ sĩ đến đó gây náo, bảo rằng muốn bắt ác đồ, lại còn đập hư mấy cái bàn lúc quần áo rồi chạy, kết quả ông chủ nói lỗi do ta không ngăn cản, bắt ta bồi thường... Những nữ tinh linh thánh kỵ sĩ đó thật hung dữ nha, ta sao dám ngăn cản.”

Thánh kỵ sĩ? Nữ? Lại còn là tinh linh? Nơi này không phải là thành Sulfur! Ta đem ánh mắt hướng đến đội thành quân, không ngoài ý muốn, nha đầu tên Momo đang bắt đầu định chạy trốn.

“Bất được nàng!”; vài giây sau, trên mặt đất có thêm một cái đầu súng như đầu lợn ảm ú thì thảo. “Quá đáng ghê, xử phạt bọn buôn nô lệ là sai sao? Momo không làm sai!”

“Hôm qua, buổi sáng, ta lại tìm được việc mới chỗ nhà tắm công cộng... Nhưng thật đáng sợ!! Đột nhiên một đám biến thái trần trùng trục chạy vào tắm rồi lại trần trùng trục chạy ra, tắm xong còn không trả tiền, tất cả khách đến đều bị dọa chạy, ông chủ ở đó lại trách ta không ngăn cản, sau đó ta bị sa thải lần nữa...”

Ta lặng lẽ nhìn đến những cơ giới sư cách đó không xa, giãy lát sau hoá lực lại tăng mạnh gấp ba.

“Đến xé chiều hôm qua, ta tìm được công việc thị nữ tại phủ sư vương, chưa làm được mấy giờ lại gặp xui xẻo. Thật dọa người, một vị tỷ tỷ rất xinh đẹp tự nhiên xông đến, nói muốn mượn quyền trượng gì đó xem thử, lão gia không đồng ý, bọn họ bắt đầu đánh loạn, nửa cái phủ sư vương sập luôn.”

“Vị tỷ tỷ kia có phải là tóc đen mắt đỏ, mặt trái còn có một kí hiệu long văn đúng không?”, kinh lịch của vị tiểu thư Centaur trước mắt quá truyền kỳ, đến tiểu Hồng cũng tới nghe kể chuyện, nghe đến đoạn vừa rồi nàng đột nhiên nghiêm mặt hỏi.

“Long hậu?”

Nhận được đáp án khẳng định, tiểu Hồng cười đầy ác ý.

“Là nàng, ha ha, mượn vĩnh dạ quyền trượng xem một chút? Cái này chỉ có thể lừa trẻ con đi, lí do vơ vét tài sản thứ ba của loài rồng: ‘cho ta mượn xem một chút, chỉ xem một chút thôi’, nhưng nếu cho mượn thật thì sau đó đừng hòng mong được trả.”

“Điều thứ ba? Thế hai điều trước là gì?”

“Nghe nói nhà các ngươi có một vị công chúa rất xinh đẹp, nghe nói nhà các ngươi có một đứa bé trai chú định sau này là anh hùng diệt rồng...”

“Như thế chẳng phải bất kể nam nữ đều có lý do vơ vét?...Ai biên ra thế? Thật sâu sắc! Thật thiên tài!”

“Đương nhiên là rồng trời sinh đoạn trang hiển thực thông minh lanh lợi như lão nương, hừ, lũ trứng còi đó vậy mà không thừa nhận, rõ ràng sau khi ta biên ra tất cả mọi người một mực dùng.”

“Há há, có một số việc chỉ có thể biết không thể nói. Ngươi trực tiếp nói ra rồi mặt mũi bọn họ khó nhìn được. Có điều, nếu Morel và Dath đã đánh nhau, đồng minh của chúng xuất hiện vết rách rồi, à mà chắc lần này Morel đi một mình... Ân, đưa chút tin tức đến chỗ Kaya và Astranaar, có lẽ hôm nay con mồi thứ ba rất tốt, khen thưởng nhiệm vụ thường ngày cũng sẽ rất phong phú, khả khả!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chân tướng lịch sử

Sau hai tuần nữa, minh hội của địa hạ thế giới sẽ bắt đầu.

Hiện tại những đại lão trong minh ước chắc đang trên đường, cũng tốt, một người vui không bằng mọi người vui, lửa một thăng sao bằng lửa cả đấm, mọi người cùng nhau vui về chui hố đi.

Dựa theo tiến trình của minh ước, muốn gia nhập thực ra rất đơn giản, chỉ cần có hai vị bá chủ thừa nhận là được rồi, nhưng hiển nhiên chỉ gia nhập minh ước không phải là mục tiêu của ta.

Ta tất yếu phải có một cơ hội xuất hiện với tư thế cường ngạnh trước mặt các thành viên hiện tại.

Theo lệ quen, bá chủ mới phải giẫm bá chủ cũ mới leo lên được (đánh hoà hoặc đánh bại), có lẽ vị bá chủ lâu năm như Long hậu là hòn đá kê chân tốt nhất trong thời điểm này.

Rốt cuộc, dù Morel có thực lực cá thể mạnh nhất trong các bá chủ, thủ hạ ở Long thành cũng lóp lóp tinh anh, tuy nhiên thực lực tổng hợp và sức ảnh hưởng của ả lại là yếu nhất.

‘Yếu nhất’ này không phải là hơi yếu, mà là chênh lệch trên căn bản.

Điều này không quan hệ đến mưu lược hay thực lực của Morel, chỉ là sự phân bố chủng tộc ở địa hạ thành mà thôi.

Các bá chủ đang thượng vị hiện tại, dù thực lực và thế lực cá nhân đều không thể xem thường, thế nhưng thứ khiến thế nhân kính sợ trên thực tế vẫn là những thành chủ địa hạ phía dưới âm thầm chống đỡ cho bọn họ.

Trong bốn bá chủ hiện nay, nghe nói Astranaar mới vừa vào thánh giả, Kaya ở cửa thánh giả bậc trung, lão sư tử Dath là thánh giả đỉnh cao, còn Morel, tổng hợp thực lực của ả đã đạt đến thậm chí vượt qua ranh giới bán thần, cao hơn mấy kẻ còn lại những hai giai (thánh giả - sử thi - bán thần), vậy mà chính Astranaar, kẻ có thực lực yếu nhất, mới là ứng cử viên số một cho vị trí lãnh đạo liên quân minh ước.

Hắn cũng là tổng chỉ huy khi liên quân minh ước phản công lên mặt đất trong ‘Lịch sử’, điều đó thuyết minh trong sự kiện tranh giành vị trí chủ đạo này hẳn chính là kẻ cười sau cùng. Thế giới dưới lòng đất vẫn luôn nói chuyện bằng nắm tay, thực lực cá nhân Astranaar có yếu cũng không sao, bởi lẽ thế lực của hắn là mạnh nhất, thủ hạ trực tiếp có đến hơn năm mươi toà thành, số lượng người ủng hộ hắn trong bóng tối lên tới hơn bốn trăm, đây là một con số đáng sợ.

Nguyên nhân rất đơn giản, Astranaar Alur, là nhân loại, chỉ ít vỏ bọc của hắn là nhân loại, cũng vì thế nên những thành chủ nhân loại khác ở địa hạ thế giới sẽ ủng hộ cho hắn.

Dath và Kaya cũng giống như vậy, kẻ trước là vua của người thú dưới lòng đất, kẻ sau là nữ tể tự tối cao của ám tinh linh, số những kẻ ủng hộ trong bóng tối của hai người này là lượng sức mạnh không thể không cân nhắc đến, trên mặt ý nghĩa nào đó, bọn họ chính là đại biểu lợi ích và lãnh tụ tối cao của chủng tộc mình, đương nhiên ngoài miệng thì các thành chủ khác sẽ không trực tiếp thừa nhận, thế nhưng khuynh hướng ngầm là không thể thiếu.

Khi Dath tập kích Sulfur, thành chủ Hừ Hừ của Caron phải xông lên làm pháo hôi chính vì điều này. Mà khi liên quân minh ước vì nguyên nhân nào đó toàn lực hành động, các thành chủ độc lập nếu muốn một khối lãnh địa càng tốt hơn hay không muốn bị đưa ra làm bia đỡ đạn thì chắc chắn phải đến nương nhờ một thế lực nào đó, lúc ấy, thế lực của Dath, Kaya, Astranaar sẽ như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, họ sẽ trở thành bá chủ thực sự.

Vậy tộc rồng ở địa hạ thế giới thì sao? Những con rồng trưởng thành nguyện ý nghe Morel chỉ huy đều đã ở Long thành, địa hạ thế giới đúng là còn vài con rồng cấp thượng cổ thậm chí cấp thái cổ ẩn cư đâu đó, thế nhưng Morel chỉ huy được sao? ả cũng chỉ là một con rồng cấp thượng cổ thôi.

Đến lúc đó, các bá chủ khác đều tăng cường thực lực, duy chỉ có Morel không xê xích gì. Nếu không có con đường khác, thế lực của Morel sẽ dần dần trở thành tay chân cấp cao. Cũng vì thế nên lòng truy tìm lực lượng của ả càng liệt hơn nhiều những bá chủ còn lại, lực hấp dẫn của vịnh dạ quyền trượng đối với ả cũng là lớn nhất.

Tranh đấu dưới địa hạ thế giới liên miên không ngớt, đến đồng tộc còn đâm chém lẫn nhau, dị tộc chém giết căm thù là chuyện bình thường. Thậm chí nghe nói ngày xưa Dath từng là một nô lệ trong trường giác đầu của thành chủ nhân loại nào đó, cũng vì vậy nên vua người thú đối đãi người thú không tệ, thế nhưng đối với con người lại căm hận mãnh liệt.

Còn thành Sulfur, do cấu tạo chủng tộc hỗn hợp nên có lẽ sẽ không phải tiếp nhận địch ý không biết tại vì đâu của các thành chủ khác, thế nhưng cũng đừng hòng nghĩ nhận được sự ủng hộ từ các thành chủ không thuộc nhân loại. Mặt khác, thành chủ hiện thời của Sulfur là Adam Hans, một anh hùng như hán hệt như cây gai trong mắt các hậu duệ của những kẻ bị trục xuất, điều này làm hai bên rất khó xích lại gần nhau, có lẽ phải đợi đến khi Annie thực sự trở thành thành chủ thì tình trạng này mới đỡ hơn phần nào.

Do đó, dù gia nhập minh ước, giành được vị trí bá chủ, thành Sulfur cũng vẫn sẽ trở thành phần tử bên rìa, cho nên ngay từ đầu kế hoạch ta đã định vị vị trí của thành Sulfur là...

Một con ruồi trong li nước chanh, hòn đá cuội chìm trong bể phốt...

Đúng vậy, nếu đã không thể ngồi vào vị trí hạch tâm, vậy thì khiến hạch tâm loạn lên, nơi đâu cũng có phần tử ngoài rìa và phe phái thiểu số, nếu ta có thể đem những phe thiểu số đó quần cùng một chỗ, sau đó người muốn đánh phía đông, ta đi đánh phía tây, người muốn đi công thành, ta ở tại chỗ thủ doanh trại...

Dạng này có thể kéo cuộc quyết chiến máu tanh với mặt đất kéo dài thêm mấy năm thời gian đi, đợi đến lúc vong linh xuất hiện, ác ma trở về, địa hạ thế giới và mặt đất chắc rồi cũng biết thu vùi lại ôm nhau thành đoàn sưởi ấm.

Trong ‘lịch sử’ nguyên bản, sở dĩ hao kiệt càng về sau càng khó có thể thu đẹp cục diện cũng bởi vì thực lực của đại lục Nahri đã tổn thất quá lớn bởi những lần sóng trước, đặc biệt là các vương quốc nhân loại.

Dù các vương quốc nhân loại có nhân khẩu nhiều nhất, tổng hợp thực lực mạnh nhất, tuy nhiên vì các cuộc nội chiến, tôn giáo tranh đấu, địa hạ thế giới xâm nhập, vong linh xâm nhập, ác ma xâm nhập... nên chúng bị chơi hỏng luôn, hoàn toàn không gánh nổi tác dụng trụ cột chống đỡ cuộc chiến. Đương nhiên, một phần cũng là do các tộc khác đều đem chủng tộc nắm giữ nhiều đất đai và nhân khẩu nhất là cái đỉnh trong mắt, giờ đều trò xát muối vào nỗi đau của nhân loại.

Tại thời khắc gian nan sau này, vô số người suy đoán nếu các đế quốc nhân loại và địa hạ thế giới lúc không đánh nhau kịch liệt như vậy, hai bên còn bảo lưu một nửa lực lượng trở lên, có lẽ chiến cuộc cũng không đến nỗi bất đắc dĩ đến thế.

Tại ‘lịch sử’ nguyên bản, khi địa hạ thế giới và đế quốc nhân loại đánh xong chiến dịch bình nguyên Biaenor, nơi đó máu chảy thành sông, thây chất đầy đồng, nhân khẩu hai bên giảm ba thành. Đúng lúc đó vong linh thiên tai chớp thời cơ tiến tới (trong lịch sử vốn không có đế quốc Ciro, chỉ có nghị hội vu sư vong linh, bọn họ mở ra cánh cửa đi tới vị diện chết chóc dẫn đến vong linh thiên tai), vừa vặn đem hai phương trong tình trạng nửa máu đánh thành tàn máu, cũng đem cả hai buộc lại trên một sợi dây thừng...

Lúc ấy, vì tăng sâu thứ tình nghĩa và tín nhiệm như màn băng mỏng giữa hai bên, một trong những đại lão của liên quân minh ước lúc bấy giờ, nữ hoàng ám tinh linh Victoria Sphynx thậm chí còn liên hôn cùng Lang vương Dasos của đế quốc Oran, từ đó tương thân tương ái, trở thành một giai thoại nổi danh lịch sử.

“Đáng tiếc, nghe nói vị Victoria Sphynx kia là mỹ nhân hiếm có, các mỹ nhân tinh linh đứng quanh nàng cũng chỉ xứng làm nền, ha ha, có lẽ cũng vì vậy mà khi Lang vương chiến tử mới thốt ra câu di ngôn nổi tiếng rằng: “Người hận ta sinh non, ta hận người sinh sớm, một đời này, ta hận nhất là đến trước khi chết cũng không quên được người”. Hừ, đã đem được người đẹp về nhà rồi mà vẫn còn kêu câu di hận lúc chết như thế, tên Dasos này quá không biết thế nào là đủ, hẳn định để những người FA khác tự xử thế nào đây.”

“A, chủ nhân được hoan nghênh đến vậy sao lại là FA được?”, cho dù hiểu lắm được giải trừ, nét băng giá trên gương mặt Eliza vẫn chưa có tan, điều này làm ta rất kì quái.

“...Khục, người nên biết chuyện đó vốn là hiểu lầm nha. Với cả đừng nói Centaur, cho dù là một nữ nhân thực sự thì sao, một bộ xương như ta có thể làm gì à? Người có phải định mưu hại cấp trên đúng không?”

Lời rổng rỗng của ta vậy mà bắt đầu dao động trước ánh mắt băng lãnh như đang xem một đồng rác kia... Loại tình huống này chỉ xảy ra khi ta làm sai cái gì, thế nhưng ta gần đây rõ ràng không làm gì xấu mà.

“Mặt dưới cuốn sách «hai mươi bốn chiều hắc ma pháp» trên giá sách của ngài...”

“Quả nhiên, quả nhiên là người. Người đem tập ảnh tinh linh bên bãi biển của ta cắt sạch rồi đổi thành ảnh mấy thằng địa tinh khoả thân, lúc đó ta suýt thổ huyết. Lần đó ta đang cùng Adam trao đổi hàng hoá, ánh mắt hắn lúc đó còn lạnh hơn cả người bây giờ, trong đó nói rõ ràng ‘Hoá ra người là một tên biến thái thích chơi gay với địa tinh, cách xa ta ra một chút’. Ta thậm chí từng muốn tự sát!!”

“Nga, hoá ra đại nhân Adam cũng có phần, phải nói cho sự phụ mới được, việc lưu hành sách báo cấm trong thành cũng nên chỉnh đốn kĩ càng một chút.”

“Ta...ta hôm nay muốn thanh lý môn hộ.”

“«kĩ xảo nhỏ của ma nữ», «hướng dẫn săn thú của đại pháp sư Karl», «Ha ha, đánh rất tốt. Thế nhưng [viêm bạo] đến rồi»...”

Mỗi lần nàng nói tên một cuốn sách thì hơi lạnh trên áo lót ta lại lạnh thêm một phần, nhìn những cuốn ‘vật phẩm nghệ thuật’ được bọc trong những trang bìa trông như nghiêm túc kia... Đó là những đứa con vận mệnh của ta, ta phải tốn rất nhiều công sức mới thu thập được những trân phẩm đó tại thế giới nghèo ‘tài nguyên’ này.

“Eliza đại nhân, xin bỏ qua cho những đứa trẻ vô tội ấy, có việc gì cứ đổ hết lên đầu lão già này.” Con tin trong tay đối phương, ta không thể không cúi đầu.

“Ha ha, ngài làm gì vậy, mời chỉnh đốn lại tâm lý của mình, thỉnh tự lo cho tốt.”, nói xong, Eliza cúi người một cái rồi rời đi. Trước đây, nếu thành công khiến ta đầu hàng nàng sẽ rất vui vẻ, vậy nhưng giờ phút này nàng có vẻ không chỉ tức mà còn rất buồn bực.

Nhìn Eliza đi khỏi, Annie mang theo khuôn mặt với một nụ cười trên tức nhảy nhót đi đến, nói thầm bên tai ta:

“Cốt đầu thúc, Eliza tỷ tỷ tức giận vì cái thành Menzobenrra đó đưa một lễ vật tới, lễ vật là một vị tỷ tỷ rất xinh đẹp nha.”

“Lễ vật? Gì?” ta dờ khóc dờ cười, ai mà ngờ được ám tinh linh lại tặng tình cảm bằng cách tặng người sống.

“Ân, một tỷ tỷ siêu siêu xinh đẹp, Annie chưa thấy ai xinh đẹp đến vậy, ân, hình như tên là Victoria.”

“Gì cơ? Victoria? Victoria Sphynx?”

“A cốt đầu thúc cũng biết sao, hoá ra vị tỷ tỷ đó rất nổi tiếng à. Khó trách, người đẹp như vậy cơ mà. Chẳng qua Annie sẽ nỗ lực uống sữa bò, Margareth tỷ tỷ nói đàn ông thích ngực lớn, vị tỷ tỷ kia dù rất xinh đẹp nhưng lại hoàn toàn không có ngực nha...”

Annie nói gì ta đã không còn để ý, khi nghe đến cái tên đó, hàng loạt con lợn gặm tỏi chạy trước mắt ta(*), cuối cùng ông trời muốn làm cái gì, tại sao lại đưa nữ hoàng ám tinh linh đến chỗ ta, nếu không có nữ hoàng, địa hạ thế giới và mặt đất có thể thuận lợi giải hoà sao? Hiệu ứng cánh bướm cũng đừng khoa trương như vậy chứ?

Ta gấp rút chạy đến, sau đó nhìn đến một nữ nhân bị đám thành quân vây quanh.

Đôi mắt tinh tế, ánh mắt ấm áp, mặt mày như hoa, môi hồng chum chím, chút phấn hồng đánh nhẹ điểm xuyết khiến nàng như thể tiên nữ hạ phàm, nàng không có nét anh khí và bá khí thường thấy của ám tinh linh mà lại có khí chất ôn nhu lương ngọc của vị tiểu thư khuê các, khí chất ấy khiến người ta cảm thấy an tâm thư thích, quả là một nữ nhân càng xem lại càng khiến người muốn nhìn nhiều hơn.

Nếu nhìn từ góc độ một thằng đàn ông, loại nữ tính về diện mạo này là khó chống đỡ nhất, đặc biệt, nếu chỉ tính về ngoại và khí chất, Victoria còn phải cao hơn một bậc so với những nữ nhân hiếm thấy như Eliza hay tiểu Hồng, khó trách nàng có thể dùng sắc đẹp lưu danh lịch sử.

Cũng khó trách Lang vương quyền luyến nàng mãi không quên, ta đã hiểu tại sao Eliza lại kì quái như thế, đây thật sự là siêu cấp nữ nhân, lại đứng khẩu vị diện mạo của ta nha... vậy nhưng... ở đây hình như có điều gì đó không đúng.

“Quái lạ, hoàn toàn không có chút xúc động khi nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp nha. Thậm chí trực giác còn đang mách bảo ta đây là một phiền toái, một cái siêu siêu phiền toái.”

Mà câu rống của Diana cũng cho ta biết vấn đề nằm ở đâu:

“Victor Sphynx! Vì sao ngươi lại ở đây, lại còn ăn mặc thành bộ dạng này!”

“Diana Sphynx, xin gọi ta là Victoria Sphynx, hiện tại ta là một nữ mục sư của Chu hậu. Do việc chạy trốn vô trách nhiệm của ngươi, sự phản nộ của Lolth hàng lâm xuống, thân nhân duy nhất của ngươi phải chịu loại thần phạt biến hình vĩnh cửu ác độc. Cũng may, Lolth phát hiện sau khi ta biến thành nữ tính lại có thiên phú thần thuật không tệ, vậy nên Lolth bảo trụ tính mạng của ta và để ta trở thành mục sư của ả. Tất cả đều nhờ ngươi ban tặng, tỷ tỷ thân ái của ta.”

Đối mặt câu chất vấn sắc bén của đệ đệ, sắc mặt Diana biến thành màu xanh, thanh đồ long đao cũng rơi xuống đất, vị nữ kỹ sĩ chìm trong khổ não, hoài nghi mình đã làm sai ở chỗ nào.

“Ta... con mẹ nó, thế mà lại là nam, hoặc là nói, đã từng là nam! Khó trách bản năng của ta cảm thấy có vấn đề, nguyên lai trong thân thể nữ nhân tuyệt thế đó lại là một linh hồn nam tính.”

“Chờ chút, như vậy nếu ta không thành lập thành Sulfur thì Diana cũng không chạy trốn, ít nhất cũng không chạy trốn sớm như thế, Lolth cũng không giáng xuống thần phạt. Vậy thì nữ hoàng Victoria trong lịch sử chẳng lẽ thật sự là đàn ông!!”

Đây là việc hoàn toàn có khả năng, trong xã hội ám tinh linh, nam tính tuyệt đối không thể lộ mặt, muốn trở thành kẻ đứng đầu vậy thì phải nguy trang, lại thêm nữ mao trời sinh khó phân trai gái...

Được rồi, ta sắp choáng rồi, lần này số lượng con lộn găm tôi trong đầu đã nhiều hơn gấp đôi.

“Ngươi hận ta sinh non, ta hận ngươi sinh sớm...’, thảo nào cặp đôi yêu nhau mà lại xưng ta – ngươi chứ không phải ta – nàng. Không, có lẽ người hầu bên cạnh đã nghe nhầm; đáng ra phải là ‘Ngươi hận ta sinh là nam, ta hận ngươi cũng vậy...’, chẳng trách Lang vương trước khi chết còn hận chính mình không thể quên nữ hoàng Victoria. Đổi thành ai, nhất được một tên đực rựa về làm hoàng hậu, đã vậy còn khăng khăng yêu hấn nữa, yêu đến nỗi chết cũng không quên được. Nếu ta mà gặp trường hợp như trên, đừng nói tiếc suốt đời, có khi còn huy diệt thế giới ấy chứ.”

Hình như tên Victor kia đã chú ý tới ta, muốn nói cái gì đó...

Mặc kệ ánh mắt cầu cứu của Diana, ta quay đầu đi thẳng... Chân tướng lịch sử tốt nhất vẫn nên vùi trong lịch sử đi, mẹ, thứ tồn tại có thể bẻ cong cả giới tính của hoàng đế một đế quốc, quá đáng sợ!!

(*)con lộn găm tôi – clgt – cái l* n gì thế

nguyên văn: hàng vạn con thảo nê mã (alpaca) chạy qua, thảo nê mã – thao nỉ ma = đ*t mẹ mày.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Cánh bướm

Nhìn ‘thiếu nữ’ ôn nhuận trước mặt, ta cực kì xoắn xuyết.

Ta từng tưởng tượng, nếu gặp được những đại nhân vật trong ‘lịch sử’, ta liệu có thể phát huy ưu thế tiên tri và chiếm chỗ tốt lớn giống như những tiên bói trong các truyền kì về kẻ xuyên việt khác. Nhưng hiện tại, khi thực sự gặp một nhân vật lịch sử, chân chính siêu cấp đại nhân vật, ta lại không biết nên ra tay thế nào.

Nếu theo thuyết pháp chủ lưu của tiểu thuyết xuyên việt, ta bây giờ có hai lựa chọn, một là nỗ lực ôm ấp đúi, thiết lập mối quan hệ tốt đẹp với ‘nàng’, mong chờ tương lai hồi báo, hai là thừa dịp đối phương chưa ăn nên làm ra nhanh chóng phát tán bá vương khí, mở ra hầu bao, cung cấp nhu yếu, thuận tiện thu tiền tệ...

Vậy nhưng mấy tiểu thuyết đó không nói cách xử lí trong tình huống này nha, giờ ta không chờ mong hồi báo gì từ ‘nàng’, cũng không cần cái gì gọi là tiền tệ tụy

tùng, chẳng lẽ cứ thế cho đi không cần báo đáp, tuy tiện bởi dường một kẻ có khả năng là cường địch trong tương lai? Hình như có vẻ ngu ngu thì phải.

Nếu đây là cuốn tiểu thuyết ‘đen tối’, ta chắc nên cười thầm hai tiếng, sau đó lấy ra cây roi và cây nến từ phía sau lưng, vươn ra cánh tay bắt thiêu sò mó chỗ nào đó, nói một tiếng: “Ha ha, chị nguoi ở trong tay ta, nguoi hiểu?”... Tuy nhiên nếu kịch tình phát triển theo chiều hướng này sợ rằng Eliza và các cô nương nghe lên bên ngoài sẽ lập tức xông vào, mà cho dù ta muốn làm thật thì cũng không có ‘dụng cụ gây án’, híc, nghĩ đến đây tự nhiên thấy bị thương khôn xiết...

Còn nếu câu chuyện đi theo chiều hướng ngôn tình, thời gian tới ta sẽ chắc chắn sẽ bị nghiêng đổ bởi vẻ đẹp và sự lương thiện của ‘nàng’, sau đó như con thiêu thân lao vào vòng xoáy, trả giá tất cả để giúp người ấy khôi phục giới tính đích thực của bản thân, thế rồi bất chấp thành kiến và sự kì thị của người đời mà sống bằng chân ái...

Đương nhiên nếu truyện được viết để câu nước mắt, chắc vận mệnh của ta sẽ thảm đến nỗi không thể thảm hơn, nếu tác giả tính toán viết câu chuyện thuần yêu, không khéo chúng ta sẽ phát hiện hồi nhỏ từng gặp, kiếp trước từng gặp, kiếp trước của kiếp trước từng gặp.... sau khi soi tờ nhân duyên giữa hai người được nói, con đường đi tới phía trước tràn đầy nhấp nhô sóng gió....

Má, có vẻ vai nam chính mấy truyện kiểu này chưa bao giờ được sống yên lành.

Nếu đây là phim truyền hình thuộc loại ‘kháng Nhật thần kịch’, bây giờ ta và Victoria nên lấy ra mấy khẩu súng kíp bắn loạn xạ, vừa lẫn lộn vừa nổ súng các kiểu, sau đó cả hai y phục nguyên lành lông tóc vô tổn xông vào đánh giáp lá cà, kết quả cuối cùng thì xem bên nào xui xẻo thuộc phe Nhật bên đó thua...

Giả sử kịch tình phát triển theo chiều hướng phim Hàn, Victoria hẳn sẽ phát tác triệu chứng bệnh máu trắng, hoặc là ra cửa bị xe tông, hoặc bị mẹ chồng bắt nạt hoành hoạ, nếu kịch bản đủ máu chó, thậm chí còn có cả vị bác sĩ nào đó xông ra hét lên “Kỳ thực các nguoi là anh em ruột.”... Ô, kết cục có vẻ không tồi, ít nhất chỉ vai nữ chính mới thảm.

Àn, trong trường hợp phim trinh thám, lúc này bên ngoài sẽ có tiếng kêu thảm vang lên, sau đó ta có thể tự hào hô to: “Hung thủ ở trong số chúng ta”, tiếp theo bắt đầu bỏ lô ba la suy luận logic giải quyết vụ án, ừm, có vẻ dùng cách này câu chữ rất tốt...

“Đại nhân?”

Giọng nói ôn hoà vang vọng bên tai, làm vị chủ nhà thế mà ta lại ngây ngốc suốt từ lúc tiến vào gian phòng này, tuy có vẻ thất lễ nhưng Victoria vẫn mượn cơ hội này đánh giá kĩ người đàn ông thần bí trước mắt.

Pháp bảo và mặt nạ tuy có thể che khuất tất cả đáng người phía dưới nó, thế nhưng có lúc tần suất nhịp tim, ánh mắt, động tác thói quen, thậm chí tần suất gõ ngón tay lên mặt bàn cũng có thể để lộ rất nhiều tin tức cho người quan sát.

Victor, không, bây giờ phải gọi là Victoria tự nhân mình ở phương diện quan sát này có thiên phú không tệ, thế nhưng nhìn chằm chằm suốt mười phút vậy mà cũng không có mảy may thu hoạch nào.

“Không hổ là vị đại hiền giả một tay khai sáng cả một hệ thống sức mạnh mới, không có tiếng tim đập, nhãn thần nội liễm, chẳng có bất cứ động tác dư thừa nào, khi ngồi im thì hệt như tảng đá, không thể nhìn ra chút tin tức gì.”

Trong nhận thức của Victoria, sự bình tĩnh quý dị từ đầu đến giờ là cuộc so đấu xem ai bình tĩnh hơn, trong khi mình quan sát đối phương, đối phương cũng đang quan sát mình, tuy đôi mắt sau chiếc mặt nạ đã âm thầm nhưng có lẽ Vô Miên giả đã hoàn toàn nhìn thấu người đối diện.

Trong không gian căn phòng chật hẹp, áp lực vô hình đang không ngừng tăng lên, sau hơn mười phút, cuối cùng Victoria cũng chịu không nổi nữa, lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh, cũng tương đương với việc đầu hàng chịu thua trong trò chơi nhỏ vừa rồi.

“Đại nhân? Ngài có điều gì muốn nói với ta sao?”

Ta thì không biết tâm lý đối phương vừa xoay chuyển một vòng, thế nhưng đem người ta gọi tới mà mình lại thất thần không để ý hiển nhiên rất thất lễ, có chút hơi ngượng ngùng:

“Khục, có thể kể về quá khứ của nguoi một chút sao? Bao quát cả chị nguoi.”

Victoria không giấu giếm để tránh bị tình nghi là gián điệp, vì vậy ta cũng chứng thực được suy đoán lúc trước của mình. Quả thực nữ hoàng Victoria (nam) trở thành mục sư Victoria (nữ) là do hiệu ứng cánh bướm ta gây ra.

Ta từng nghiên cứu rất kĩ quyền giới thiệu trò chơi hay ‘lịch sử nguyên bản’ đó, nhân vật trọng yếu nhân vật trọng yếu như Victoria tất nhiên cũng có cả tập ghi chép tương quan, sau đó, ta phát hiện ra điểm mù trước kia chưa nhìn ra... anh hùng sử thi – Kiều Nguyệt kỳ sĩ Diana.

Đúng vậy, đại đội trưởng hơi ngốc của đội thành quân do ta nổi hứng thành lập vốn sẽ tại trong cuộc chiến tương lai trường thành nhanh chóng, cuối cùng trở thành tổng tướng quân quân đoàn cấm vệ của ám tinh linh, đồng thời cũng là vị tướng quân mà nữ hoàng Victoria tin tưởng nhất.

“Ánh trắng sáng trong chiếu tới nơi đâu, hết thảy ô uế tà ác mất đi sự ẩn dấu, vị nữ kỳ sĩ xuất thân tà ác đã vượt qua giới hạn của chủng tộc và màu da, trở thành hoá thân của thần thánh và chính nghĩa.”

Đến lúc này ta thực sự kinh hãi, trong vô tình ta vậy mà đã để vị nữ kỳ sĩ hoàn mĩ kia ngây ngốc mấy chục năm ở thành Sulfur, còn khiến nàng trở thành một nữ hán tử ngốc nghếch chỉ biết để ý mấy chuyện bất cươp tích của hồi môn như bây giờ...

Chẳng qua cá nhân ta cho rằng, một đội trưởng thành quân dễ bị lừa đáng yêu hơn vị nữ anh hùng sử thi không thân thiết gì kia nhiều.

Khục, hình như lại lạc đề... Kiều Nguyệt kỳ sĩ là thanh kiếm nữ hoàng Victoria tín nhiệm nhất, nguyên nhân lộ rõ trước mắt, chị gái ruột không đáng tin thì còn ai

đáng tin?

Mà dựa vào lời kể của Victoria, ta cũng có thể suy ra một nguyên do khá thích hợp để giải thích tại sao Victor lại trở thành nữ hoàng.

Dựa vào vị chị ruột cấp truyền kì của mình, cho dù Victor là một tên ‘đàn ông tí tiện’ cũng có thể thuận lợi trưởng thành tại gia tộc Sphynx, hẳn có đủ điều kiện để tiếp xúc với ma pháp và tri thức bên ngoài. Sau đó, vì cái biến hiện thực và tương lai đáng buồn của mình, hẳn quyết tâm nguyện trang thành nữ đế thượng vị, tiếp theo hẳn dựa vào sự trợ giúp của tỷ tỷ để tụ tập thế lực của chính mình, dần dần trở thành người đứng đầu cả chủng tộc...

Nhưng hiện tại, chị hẳn chạy trốn ra ngoài, Victor trở thành vết nhơ của cả gia tộc, nhìn đáng về gầy yếu kia thì cũng biết hẳn không có thiên phú với chức nghiệp võ giả, còn nếu theo đường pháp sư thì số tiền bỏ ra là cái giá trên trời, một kẻ nghèo hèn một thân một mình như Victor bảo vệ chút tiền tiêu vật đã rất miễn cưỡng, lấy đâu ra cơ hội tiếp xúc ma pháp. Nghèo hèn lại yếu đuối không lực lượng, địa vị của hẳn trong gia tộc tất nhiên càng lúc càng thấp.

“Ha ha, cũng thật buồn cười, nếu không phải vì thần phạt biến thành nữ tính rồi thức tỉnh thiên phú thần thuật, có lẽ ta sẽ trở thành vật chơi trên giường của vị chủ mẫu nào đó. Chẳng qua một tiểu mục sư bạch ngân giai vẫn chỉ là vật chơi của đại nhân vật. Đại nhân, hiện tại ta là tài sản của ngài, không biết ngài định xử trí ta như thế nào?”

“Thiếu nữ” ánh mắt ngậm sâu càng tăng vẻ xinh đẹp, giọng nói mang vẻ cầu khẩn đó càng dễ dàng kích động dục vọng chinh phục của đàn ông, thoáng chốc, ta nhớ tới mấy cái cảnh phim vừa tưởng tượng lúc trước.

“Khắc khắc khắc, chị nguoi giờ là thù hạ của ta, nguoi hiểu... Ấy không tốt, nói nhầm” nguy hiểm thật, tí thì phun mấy thứ trong đáy lòng ra khỏi miệng...

Nhìn về phía cửa, hình như ngoài đó có chút rối loạn, may mắn ta phanh kịp, các nàng không xông vào.

“Như vậy, nguoi...”

Nói đến đây ta có chút sàu, án theo mong đợi của ta, thứ tồn tại nguy hiểm như vậy nên tránh xa bao nhiêu thì tránh xa, thế nhưng Victoria là một nữ hoàng trong lịch sử, không kể năng lực hay tiềm lực đều không thể nói gì, nếu cứ thế phế đi thực có chút đáng tiếc.

Đem anh hùng sử thi nuôi thành nữ hán tử gốc nghiệt là đủ rồi, sau lại nuôi nữ hoàng nhà nguoi ta thành sâu gạo thực quá lãng phí.

“Trước hết nguoi cứ đi theo chị nguoi đi, chẳng qua nơi này của ta không nuôi kẻ vô dụng, nguoi có sở trường gì? Ta giúp nguoi an bài công tác.”

“...Kĩ xảo thị phụ của tinh linh nam tính, kỳ thực nó có cả tác dụng với cả nam và nữ... Phương diện này ta được đánh giá rất cao, nếu ngài có nhu cầu, ta...” nói đến đây, “thiếu nữ” ngưng ngưng cúi đầu, ráng hồng lan tận mang tai, hai gò má mang xuân, đôi tai dài hơi hơi run rẩy cực kì đáng yêu, thế nhưng...

“Thất lễ!” ta đứng lên, đến bên tường, sau đó... đập đầu thật mạnh vào đó.

“Bình bình bình!” cả căn phòng đều rung động, con địa chấn đó đã phát sinh vô số lần tại doanh địa này, mọi người đàn ông khi nhìn những cục u trên đầu đồng bạn đều có thể lộ ra nụ cười lý giải.

“Hắn là nam, Roland, kiên trì lên, coi như nàng là người xinh đẹp nhất nguoi từng gặp qua, thế nhưng hắn là nam, coi như nhục thể nàng là nữ thì linh hồn hẳn vẫn là nam, nguoi, Roland, không phải gay! Mẹ kiếp, tuyệt đối không phải.”

Vừa mặc niệm thần chú, ta còn mặc niệm cả vị Lang vương trong truyền thuyết kia, ngày ngày hẳn phải đối mặt với khuôn mặt và hành động đáng yêu như vậy, bị bẻ cong cũng có thể hiểu được....

“Được rồi, nói tiếp đi, nguoi còn có sở trường gì? Cái bộ kĩ năng kia của Lolth khỏi nói ra.”

“Nhưng... đại nhân, đầu ngài không sao chứ?”

Nhìn vào cái cổ đã lệch 200 độ của ta, nàng cảm thán Vô Miên quả nhiên lợi hại, đầu lệch đến thế người bình thường đã sớm tèo rồi, vậy mà hẳn hoàn toàn không cảm giác.

“Thảm vãn, hạ độc ta chỉ học sơ sơ, giáo quan nói ta không có thiên phú, chẳng qua quân sự lịch sử và mưu lược ta là người giỏi nhất học viện, ăn, cũng là người giỏi nhất cả thành Menzoberra.”

Nghe được lời này ta âm thầm lên tinh thần, cái ‘giỏi nhất’ nàng nói không khéo là áp dụng trên cả chủng tộc ám tinh linh, nếu vậy không chừng ta thật sự nhất được bảo vật.

“Vậy nguoi thử phân tích tình hình mình ước hiện tại xem”

“Cái kia... vĩnh dạ quyền trượng chắc do ngài bố trí kế hoạch đi.”

“Ăn?”

Thanh quyền trượng đó do ta tự tay mang đến, Dath vì thế chịu áp lực cực nặng, còn suýt nữa trở mặt với Morel. Theo thời gian trôi qua, phiền toái càng ngày càng gia tăng, điều này nói rõ đây là cái hãm ta đào dụ hẳn chui vào, nếu chỉ phân tích được như vậy, có lẽ nữ hoàng trong lịch sử đã bị cánh bướm quạt bay rồi.

“Vậy tiếp theo đại nhân định đột tập Long hậu sao? Nếu đúng như vậy ta khuyên ngài bỏ kế hoạch, ngài quá xem thường bá chủ địa hạ thành, đây là bẫy bọ họ bố trí chờ ngài!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vụ Yêu Diên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Trước cơn mưa gió

Tại cổ đại, các mưu sĩ khi đối mặt với người thù lĩnh ba lần đến nhà tranh mời mình thường sẽ miêu tả tình thế của đối phương dị thường gian nan, cứ như thể tàu Titanic sắp đâm phải đá ngầm.

Bất cứ người nào đều có cảm giác sợ hãi, khi sinh mạng bị uy hiếp ai ai đều sẽ cảnh giác vạn phần, khi người thù lĩnh nghe được rằng mạng mình sắp đứt đến nơi thì cho dù tâm tình vô tâm vô phế thế nào cũng sẽ truy hỏi mưu sĩ đến cùng, sau đó hẳn sẽ phát hiện mình thật sự đang trong nguy hiểm, như vậy, hẳn tất nhiên coi người mưu sĩ kia như cộng rơm cứu mạng.

Khi ý kiến của mưu sĩ được coi trọng, sau khi nguy cơ vượt qua, thân phận của hẳn sẽ lên như điều gặp gió, ý kiến tiếp sau lại càng dễ dàng được tiếp thu, nhanh chóng thăng cấp thăng lương.

Đây chính là kĩ xảo của các mưu sĩ khi muốn nhận lấy sự coi trọng của lĩnh chủ, mưu sĩ càng tài giỏi, kĩ xảo này càng thuần thục.

“Tiên sinh cứu ta.”, tựa hồ nếu án theo kịch bản của tiểu nha đầu trước mặt, ta phải thốt lên như vậy.

Tiếp theo nàng sẽ giúp ta phân tích, sự vương và Long hậu giả nào như thế nào, chỉ cần chúng ta chủ động ra tay thì bên kia sẽ tăn lời đồn, đem chúng ta tuyên truyền thành kẻ xâm nhập và kẻ phá hoại minh ước do mặt đất phải xuống, khiến chúng ta bị tất cả mọi người cảnh giác và thù địch, bức chúng ta đến góc tường, đến lúc đó muốn đi cũng đã muộn.

Nhưng chỉ có vậy, có phải nàng đã quá xem thường Vô Miên giả ta?

“Đã biết, người trước về chỗ chị mình đi, các người hẳn phải có rất nhiều lời muốn nói.”

“Ta...” đối mặt sự lãnh đạm ngoài ý muốn của ta, Victoria gấp rút đứng dậy tựa hồ muốn nói thêm điều gì, thế nhưng khi nhìn vào chiếc mặt nạ màu bạc uy nghiêm đó, nàng bất đắc dĩ cáo từ rồi đi.

“Eliza.”

“...”

“Nếu không ra lương tháng sau của người không còn.”

“...Chủ nhân, ngài muốn nói thế thì trước tiên đem tiền công còn nợ trả hết cho ta đã.”

“Khục, Eliza, người có cái nhìn gì đối với lễ vật lần này của ám tinh linh.”

“Đại nhân, việc này rất kì quặc.” Nàng nâng kính mặt, lại gần bên tai ta thì thầm

“Nói nhảm, thiện ý của ám tinh linh cũng cần cỗi như bộ ngực của tiểu nha đầu kia, ta hỏi là chuyện Long hậu kia.”

“Đại nhân, ngôn ngữ nguyên văn là “thiện ý của ám tinh linh cũng giả dối như lý trí của người thú.”, chăm chú cười nhạo sự thiếu hụt của người khác không phải là hành vi của một vị thân sĩ tôn trọng phái nữ, nàng mà nghe được sẽ rất tổn thương đó.”

Tuy nói như vậy nhưng ngữ khí của Eliza lại nhẹ xuống hai phần “Chẳng qua theo ý kiến cá nhân ta, nàng nói có hơn nửa là thật.”

“Nguyên nhân?”

“Thực giác!”

“A ha, giác giác cái bát, người đừng nói cho ta người không thu được tình báo và phân tích gì từ chỗ ‘kẻ bàng quan’.”

Làm một sứ giả ngoại giao, trở thành một kẻ tai điếc mắt mù là không thể chấp nhận, đặc biệt là làm sứ giả ở một vùng đất tràn đầy địch ý.

Vừa vào thành, tổ chức tình báo của ta đã tăn ra khắp nơi bắt đầu công tác, y theo hiệu suất của bọn họ, hiện tại các loại báo cáo đã chất đầy bàn làm việc của Eliza.

“...Sur vương và long hậu động thủ thật sự rất kịch liệt, tin tức nửa cái phủ đệ của sur vương bị huỷ cũng không phải giả, nhưng chính vì như vậy nên mới có thể khẳng định đây là một tuồng kịch.”

“Quá nhanh đúng không? Quá rõ ràng phải không? Đúng vậy, còn hơn hai mươi ngày mới đến thời hạn đấu giá, hiện tại hoàn toàn có thể cùng nhau nghiên cứu, coi như thật sự phát sinh tranh chấp cũng không bạo phát lúc này.”

“Không, chỉ là nếu thật sự xé da mặt, long hậu với thực lực vượt trội không lý nào chưa lấy được đồ mà đã chạy, hiện tại quyền trượng còn nằm trong tay sư vương đủ để chứng minh tất cả. Với lại hai cường giả cấp cao khai chiến hẳn phải hủy toàn bộ phủ sư vương chứ không phải chỉ hủy một nửa, đây rõ ràng là một tuồng kịch dụ chúng ta ra tay, biến chúng ta thành công địch của cả mình ước.”

Ta thoả mãn gật đầu, lời Eliza nói cũng trùng hợp với điều ta suy nghĩ.

Từ khi bắt đầu, thành Sulfur đã là vật thể lạ trong địa hạ thế giới, nếu nó gia nhập mình ước thì cũng chưa chắc đã là chuyện tốt đối với mấy bá chủ hiện tại, đặc biệt là sư vương và long hậu vốn có thù cũ.

Ta có thể cấu kết với Kaya và Astranaar, có thể ném ra thứ siêu phiền toái như vĩnh dạ quyền trượng để hấp dẫn hoá lực chia sẻ áp lực. Dath và Morel cũng không phải kẻ ngu, những mưu sĩ dưới tay họ càng không dẫn đến nỗi tình thế rõ như vậy cũng không thấy được, họ chắc chắn sẽ không để yên cho chúng ta tiến vào mình ước, ngầm ngăn cản là chuyện đương nhiên.

Cái sự kiện kia cho dù không phải bẫy rập ta cũng chỉ định liên hệ Kaya và Astranaar, không tính toán lẫn vào cuộc vui.

Chúng ta là kẻ mới tới, lại còn là thế lực không thuộc về bất cứ chủng tộc gì, bị người khác cảnh giác là chuyện đương nhiên.

Mà nếu chủ động tập kích long hậu, bọn chúng chỉ cần tàn chút tin đồn chúng ta có dã tâm thương vị cùng sự thật Adam là anh hùng trên mặt đất, chúng ta rất sẽ bị tất cả những thành chủ trung lập đưa vào danh sách địch nhân, thậm chí dưới sự phiến động của các bá chủ, Sulfur còn có thể bị cả thầy mình ước tiến hành thảo phạt.

“Ngao ngoãn ngồi đợi ở doanh địa mới là lựa chọn tối ưu sao? Ai da, thật sự khiến người ta mệt mỏi.”

“Đúng vậy, khi thời gian hội đấu giá và thịnh hội mình ước tới gần, áp lực trên thân Dath sẽ càng lúc càng tăng, ngược lại chúng ta lại rời xa trung tâm phiền toái. Hiện tại ăn ngon ngủ kỹ, kiên nhẫn chờ đợi mới là lựa chọn thích hợp nhất.”

“Haizz, đem quyền chủ động tặng cho đối phương không phải tập quán tốt... Thông báo đám gia hoá kia, từ ngày mai trở đi họ có thể tự do ra phố, nhìn thấy sự gì không thuận mắt có thể thoải mái theo tâm mà làm, phải nào ra được uy phong của thành Sulfur. Chú ý chỉ cần không chịu thiệt thòi là đủ, đánh không lại thì gọi viện quân, vẫn không được thì trốn về doanh địa, trời sập có ta đền đồ.”

Nghe vậy Eliza hít một ngụm khí, khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc:

“Ngài muốn để những tên biến thái đó náo loạn tùy ý? Để những kỳ sĩ nào toàn cơ bắp đó lên phố chấp pháp? Để những cuồng tín đồ luật pháp đi khắp nơi truyền giáo? Ngài biết rõ thành Vitein này khác hẳn Sulfur, khắp nơi đều có việc ác, một khi bọn họ náo loạn tuyệt đối không thể thu thập, ngài định lật cả Vitein này lên sao?”

“Thế giới dưới lòng đất chỉ nói chuyện bằng nắm đấm, thanh âm của kẻ yếu không có ai nghe, ta chỉ muốn dùng hành động để giới thiệu chính mình mà thôi. Nếu không làm vậy chẳng lẽ ta mang đám khốn kiếp đó theo để cúng cơm à? Đúng rồi, bảo những cơ giới sư chuẩn bị để người máy Roland xuất kích, giữ lại mấy người điều khiển tùy thời chờ lệnh đi chi viện. Hừ, đám ngao cổ mãi không chịu đổi tên, mỗi lần đọc danh tự này lại thấy khó chịu.”

“...Ta đã biết, như vậy, ngài định xử lý Victoria thế nào?”

“Trước ‘tẩy sạch sẽ’ rồi nói sau.”

“Vâng, ta sẽ giúp nàng tắm rửa sạch sẽ rồi trói lại ném lên giường ngài, chẳng qua có vẻ trạng thái thân thể ngài không được tốt lắm, sợ rằng không có cách nào hưởng dụng, cần ta liên hệ thủ hạ đến tiệm bán đồ người lớn mua chút đạo cụ không?”

“Đừng nói nhảm, ngươi biết rõ ý ta là gì!”

Thiện ý và ám tính linh? Hai từ này mà dính đến nhau chắc chắn sẽ trở thành chuyện cười. Một chủng tộc lấy lừa gạt và phản bội làm vinh dự như ám tính linh, lễ vật của chúng không có ‘tì vết’ gì mới là kì quái.

Chẳng qua, dù Victoria có vấn đề thì cũng không phải không thể giải quyết. Nếu lễ vật là người sống, vậy thì cùng lắm là phản bội, mưu sát hay ‘đánh bom cảm tử’ mà thôi. Mà muốn để Victoria phục tùng mệnh lệnh của nguyên chủ cũng không nằm ngoài kế ước ma thuật hoặc đe dọa thân hữu.

Khế ước ma pháp có thể hoá giải, nguyên rửa có thể rửa sạch, tạc đạn có thể dỡ bỏ, những thân hữu trở thành con tin có thể đoạt về... ‘Tẩy sạch sẽ’ là thuật ngữ trong hoạt động gián điệp, đơn giản là khiến mục tiêu nói ra toàn bộ bí mật, xem xem mục tiêu có khả năng cứu được hay không, nếu có khả năng vậy cố gắng đem gián điệp của đối phương trở thành gián điệp phe mình.

“Ngài cuối cùng vẫn rất đề tâm nha. Ta còn tưởng ngài sẽ hạ lệnh xoá đi nhân tố không ổn định luôn chứ? Khiến nàng ‘chết ngoài ý muốn’ rất dễ dàng, vị tỷ tỷ ngốc nghếch kia hẳn không thể ảnh hưởng đến ý chí của ngài chứ. Chẳng lẽ ngài thật sự đã học được thương hương tiếc ngọc?”

Nếu là bình thường, dạng ‘lễ vật’ này tiện tay ném bỏ chẳng làm sao, nhưng đây là nữ hoàng Victoria nhé, ném bỏ quá đáng tiếc, với lại ta phát hiện mình có vẻ xem nhẹ tiềm lực của Diana và tất nhiên sẽ không khiến nàng tiếp tục hoang phí tài năng. Nếu bỏ công bồi dưỡng nói không chừng nàng có thể trở thành tay chân đắc lực sau này, hiện tại kết từ thù rất không thích hợp.

Nhưng việc này rất khó giải thích rõ với Eliza, nguy trang làm một nhà tiên tri nhìn thấy trước họa kiếp tiến đến đã là giới hạn, thần kì đến mức nhìn rõ một người xa lạ trong tương lai sẽ làm gì, đạt trình độ nào có vẻ hơi quá, ần, tuyệt đối không phải vì giải thích rõ ràng quá phiền toái nên mới tùy tiện biên cái lý do, ha ha.

“Đừng nói lời ngu xuẩn như vậy, ngươi biết bên trong thân thể đó là một tên đực rựa, mà ta, vu yêu Roland chắc chắn không phải gay.”

“Hừ, ai biết.”

Ta nhìn theo lúc nàng xoay người rồi đi, dựa theo độ lắc lư và độ cao của cái nơ con bướm trên đuôi nàng thì...

“Tâm trạng của Eliza hiện tại khá tốt nha, ân, nếu hàng tồn trước kia sớm muộn gặp tai họa, ta chắc nên đi nhà sách ở Vitein thu gom một ít, giờ có khi nàng nhìn thấy cũng sẽ bỏ qua...”

Haizz, ta thật sự muốn làm gì đó xa hơn, nhưng mà hiện tại ngoại trừ nhìn xem còn có thể làm gì...

Không hiểu sao ta cảm thấy có chút tịch mịch, lắc lắc đầu, ta bước tới mở cửa sổ, bên ngoài là một mảnh đèn đuốc.

“Âm mưu quỷ kế thủy chung không phải chính đạo, đáng tiếc, ai bảo thực lực không đủ.”

Cuối cùng vẫn là do thực lực của chúng ta không đủ, toàn bộ chiến lực của sứ đoàn cũng chỉ có năm, sau cái truyền kì. Những bá chủ khác ai không có tích lũy mấy trăm năm, toàn lực động viên gọi ra năm sáu trăm truyền kì không phải nói khoác, đi cứng đối cứng chịu thiệt chắc chắn là chúng ta.

Chiến lực đỉnh nhọn của chúng ta bên này là tiểu Hồng, thế nhưng bên kia có đến bốn bá chủ, số kẻ có cùng đẳng cấp cũng nhiều không đếm xuể.

“Nếu Adam và Margareth ở đây... Không, cho dù bọn họ bỏ qua nhiệm vụ bảo vệ thành Sulfur và thăm dò tung tích Arorawis mà tôi cũng chưa chắc đã có tình thế tốt hơn, cây cao đón gió lớn, thực lực mạnh mẽ và thân phận đặc biệt ngược lại sẽ khiến chúng ta không làm gì cũng dễ dàng trở thành bia ngắm cho người khác nhắm vào.”

“Tên đàn Adam hoàn toàn không biết diễn kịch là gì, tính tình Margareth không chịu thỏa hiệp, kết quả tám thành là khai chiến toàn diện. Hiện tại họ ở hậu phương làm uy hiếp, ngăn trở ý định làm cứng rắn của Dath và Morel mới là cách làm tốt nhất. Aizz, lại thêm hai tên chiến lực cấp cao có phải tốt không?”

Ta ôm oán thiếu hụt tay chân, không hề để ý tới, khu doanh địa này không phải căn nhà cũ của mình, ta không biết rằng nơi phòng trống bên cạnh có một mật thất nhỏ, ở đó, chủ nhân cũ có lắp đặt một dụng cụ giúp xem xét và nghe trộm toàn bộ tình huống của thư phòng...

“Làm sao bây giờ!! Vô Miên giả đại nhân vậy mà lại là tên vu yêu Roland kia, Momo không cẩn thận nghe được bí mật động trời, Momo liệu có bị giết người diệt khẩu hay không đây, Momo không muốn, Momo còn không để dành đủ tiền giá trang lấy chồng nha.”

Cái mật thất này được Momo ngoài ý muốn phát hiện khi đang phụ trách thám tra, sau đó nàng không đem việc này báo lên mà coi đây là nơi để vụng trộm nghỉ ngơi và ăn vụng.

Tại một góc khác của mật thất, Diana cũng đang hoảng sợ, nàng vốn chỉ lo lắng cho đứa em trai rồi nghe Momo nói có biện pháp nghe lén bọn họ nói chuyện và đi vào nơi này, kết quả phát hiện thứ bí mật đáng sợ như vậy.

“Khó trách mãi mà không có cách nào bắt được Roland, khó trách Roland luôn mấp mé ở ranh giới phạm pháp và không phạm pháp... chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Giấy lát sau nàng nhớ tới đồng bạn của mình và toà thành thị mình coi là nhà, vị Kiều Nguyệt kỳ sĩ trong tương lai hạ quyết tâm.

“Vô Miên giả đại nhân uy nghiêm mà trí tuệ, ngài ấy là trung tâm và căn cơ của cả hệ thống pháp luật... Momo, thứ chúng ta vừa nghe được không thể truyền ra ngoài! Tuyệt đối không thể!”

“A a ách... xì!”

Trong thông đạo trống trải dưới lòng đất, tiếng hắt hơi vang vọng giữa những bức nham bích, truyền đến rất xa.

“Làm sao vậy A Đang? Người có thể cảm mạo nữa à?” người nói chuyện là một vị tinh linh đang cười trên lưng một con ngựa bằng xương.

Nàng mặc một bộ trường bào hoa lệ dài chấm đất, đôi mắt như vòng xoáy của trắng và đen quý dị không nói lên lời, hiện thời nàng đang ngả ra ghế dựa mà xem sách, thần thái tự đắc thư giãn đó cứ như thể là đang đi nghỉ mát.

Thứ mà nàng cười trên lưng cũng không phải vật phàm, con ngựa xương ấy cao đến hơn ba mét, nơi mặt đất nó đi qua lưu lại từng dấu chân ngập tràn băng giá, mà lúc này, kẻ đến trời sập cũng không nháy mắt như cốt long nữ vương Callia lại kinh ngạc vì đồng bạn hắt xì hơi một cái.

“Cha nhớ tới A Đang, cha cần tới A Đang, A Đang muốn đi gặp cha.”

Một tên Gnome thấp bé trả lời, trên mặt còn đầy tàn nhang, trong miệng đang cắn một cái thứ giống đuôi gà nhưng lớn hơn.

Hai mắt hần ngọc trệ không sáng sủa lắm, nước miếng của hần không ngừng rơi trên mặt đất. Khi đi trên đường, hần lúc thì dừng lại nhặt tảng đá, khi thì nhảy lên đá ổ chim, vậy mà bước chân nhỏ bé với nhịp điệu bình thường ấy còn đi nhanh hơn cả con ngựa xương to lớn.

“Là sao, có vẻ Reinhardt nói không sai, người là vong linh đầu tiên do đại đế chế tạo, trên ý nghĩa nào đó người cũng là con trai cả của ngài, người cùng ngài hẳn phải có loại liên hệ nào đó... Đại đế, không, cha người ở đâu, người có thể xác định rõ sao?”

“Phía dưới! A Đang có thể cảm giác được, ngay tại phía dưới.”

“Ha ha, vậy là được, qua cái bảo lũy này chắc không còn xa đi, thành Vitein, tổng bộ mình ước sao? Ta vừa nhận được tin bọn Ramstein đã đến, chúng ta cần

nhánh một chút, nếu không cha ngươi có khi phải ăn thiệt thòi.”

“Ai dám khi dễ cha A Đàng sẽ đánh hẳn! Ai ngăn A Đàng đi gặp cha, A Đàng sẽ ăn hẳn!”

Âm thanh của gnome và những đứa trẻ nhân loại khá là tương tự, giọng nói mang chút ngọng nghịu đó có vẻ không có nhiều uy hiếp cho lắm, thế nhưng Callia lại biết, cho dù long hậu Morel đến chặn đường Adamn cũng sẽ làm được giống như lời hắn nói, ăn sạch không còn chút vảy nào.

Cách đó không xa, một bảo lũy xây bằng đá hoa cương được dựng lên, đây là quan tặc do thành chủ phụ cận bố trí xuống, trước đây nơi này phụ trách công tác thu phí, nhưng giờ ở đây lại toàn là binh sĩ người thú được vũ trang tận răng.

Hai người vừa đi vào phạm vi cảnh giác của xạ thủ, nửa phút sau tất cả đèn đuốc trên tường thành đều chiếu rọi đến.

“Là ai? Hiện tại nơi này đang trong trạng thái khẩn cấp, án theo mệnh lệnh của sư vương, tất cả thông đạo đi xuống địa hạ thế giới toàn bộ đóng cửa, không quân người là ai, không muốn chết mau quay trở lại mặt đất.”

Callia đánh giá tên người sư tử dẫn đầu trước mắt, sau đó không phát hiện nhân vật nào đặc biệt nên tiếp tục ngã ra ghế dựa đọc sách, từ lần dùng cơm gần nhất Adamn đã phải nhịn đói quá lâu, trước mặt Adamn đang đói khát, nằng không có cơ hội ra tay.

“A Đàng đói, A Đàng muốn ăn thịt!!”

Nhìn tên gnome nhỏ bé đang chạy đến, tên sĩ quan người sư tử giờ lên tay phải, ra thủ thế tỏ ý xạ thủ bắn tên, sau đó...

Không có sau đó...

Sau một thoáng vẩn vơ, gnome tan biến, tại vị trí cũ chỉ còn cái đuôi rỗng gặm thừa.

“Á á á! Đây... đây là quái vật gì?”

Trong sương mù đen dày đặc, một con quái vật to lớn ngoài sức tưởng tượng đi từ ác mộng vào hiện thực, cái bóng của nó che khuất cả thông đạo, những binh sĩ người thú kia đã không còn nơi nào để trốn.

Một phút sau, khi tất cả trở lại bình tĩnh, nơi đó chỉ còn thừa lại một cái hố to...

Đúng thế, bảo lũy xây bằng đá hoa cương và các binh sĩ trong đó đã biến mất, chỉ còn một cái hố to...

“Sao? Ăn ngon chứ?”

“Hơi cứng, lại còn hơi tái nha... Không ngon, không ngon, A Đàng muốn ăn ngon cơ.”

“Àn, vậy thì đi Vitein đi, ở đó có cả một dãy thực đơn đang chờ ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điền Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Truyền kỳ

Rêu phát quang, loài thực vật vĩnh viễn an tĩnh nằm trên đỉnh nham thạch của địa hạ thế giới, thứ giúp con cháu của những kẻ bị trục xuất nhận được một chút quang minh.

Dạng thực vật này tại thế giới nào đó cũng từng có người nghiên cứu và phát triển, họ định kết hợp gene của rêu và đom đóm để thực hiện hiệp đồng hiện tượng sinh vật phát ánh sáng huỳnh quang và hiện tượng quang hợp của thực vật với nhau, tạo ra một vòng tuần hoàn năng lượng hao phí thấp, trở thành một hệ thống tự cấp tự túc và chiếu sáng vĩnh cửu.

Bản thân loài thực vật này có thể mở rộng ở những vùng quang hay lòng đất kém ánh sáng, loại đèn diễn sinh từ nó cũng có thể ứng dụng trong cộng đồng, năng lượng từ nó cũng có thể góp phần cải thiện vấn đề nguồn năng lượng xã hội... Tuy nhiên, dù tương lai ứng dụng rất tốt đẹp nhưng độ khó thực hiện lại quá lớn, mà cho dù thực sự giải quyết được nan đề kỹ thuật, việc tổ hợp gene của thực vật với động vật liệu có sinh ra quái vật gì không cũng là chuyện đau đầu, cuối cùng, dự án vẫn chỉ đình chỉ ở quá trình lý luận.

Ta không ngờ rằng, cái dự án khoa học mang tính tham khảo ta từng xem trên tạp chí hồi đó lại trở thành sự thực ở nơi này, quả nhiên, dù khoa học kỹ thuật và pháp pháp có lợi hại đến đâu thì vẫn luôn có hạn chế, chỉ có tiến hoá tự nhiên mới là vô cùng vô tận.

Nếu án theo những ghi chép và nghiên cứu của các hiền giả trên mặt đất, loại thực vật vừa phát quang lại vừa toả nhiệt quý dị này hẳn phải có một chuỗi danh tự học thuật cực dài, vậy nhưng ở địa hạ thế giới, nó được gọi với một cái tên không tương xứng với vẻ ngoài xấu xí của nó lắm — hoa thái dương.

Mỗi một chỗ thành thị địa hạ thành đều bắt buộc phải được thiết trí tại nơi có hoa thái dương tụ tập và phát triển tươi tốt, còn nếu một vùng hoang dã mà lại có điều kiện như vậy ắt sẽ dẫn đến vô số hung thú chém giết tranh đoạt.

Thời cận đại, có một vị đại druid phát hiện phương thức gieo trồng hoa thái dương, từ đó quy mô của loài rêu phát quang này ở phía trên các thành thị dưới lòng đất có thể dễ dàng mở rộng, thế nhưng muốn tìm cái loại phi cầm và druid có thể bay vượt tầng mây tiếp cận biên giới nham thạch vẫn tốn rất nhiều chi phí.

Có lẽ cũng chỉ có những toà thành trọng yếu như Vitein mới có đủ tài lực để khiến khu vực hoa thái dương không ngừng mở rộng, khuếch đại phạm vi thành thị.

Lúc này, theo quang huy từ nơi xa dần dần thấp sáng, rất nhanh những thảm hoa thái dương trên trần nham bích cũng dần dần phát quang, một ngày mới cứ thế bắt đầu.

Vì vong linh không có khái niệm về từ mệt mỏi, ta không cần phải ngủ nghỉ để khôi phục sức lực, cũng vì thế ta mới mở một trò đùa, đặt danh hiệu của mình thành Vô Miên giả (người không ngủ).

Nhưng khi vong linh đạt đến tầng thứ của vong linh quân chủ, họ thường sẽ lấy lại thói quen ngủ nghỉ này, họ làm thế để khôi phục sự mệt mỏi trên tinh thần, việc tạm dừng cơ năng của thân thể cũng là phương pháp tốt để nhanh chóng khôi phục ma lực. Tuy nhiên trong lúc nhàn rỗi, ta từng làm một nghiên cứu rồi phát hiện một biện pháp càng tốt hơn để phục hồi ma lực mà không cần phải rơi vào trạng thái ngủ sâu không có chút cảnh giác với nguy hiểm nào.

Thông qua thí nghiệm, ta đưa ra một kết luận: không ít vong linh quân chủ tuân theo tập quán làm việc và nghỉ ngơi như người sống, họ có xu hướng khôi phục và hoàn thiện lại nhục thể của mình, thậm chí khôi phục cả vị giác và khứu giác, trên thực tế, đó chỉ là một loại bản năng đến từ linh hồn, sau đó nhục thể dựa theo bản năng ấy mà hướng tới và mở phòng lại những công năng khi còn sống.

Bởi thế, những loại vong linh sinh vật nhân tạo như quái vật khâu ghép, cự nhân hài cốt... dù trở thành vong linh cao giai nắm giữ trí tuệ vẫn hoàn toàn không bắt chước các hành động và thói quen nhỏ của người sống.

Tuy nhiên, vì hiếu kì, sau đó ta lại làm một chút thực nghiệm nhỏ.

“Vong linh thường thương chỉ là kết tinh của oán khí, dục vọng và thù hận, ‘không cam lòng chết đi như thế’ cũng là một loại oán khí và dục vọng. Vậy nếu một vong linh nhân tạo thuần túy có được dục vọng thì sẽ như thế nào? Chúng liệu có vì thứ dục vọng đơn thuần và mạnh mẽ trong linh hồn mà thu được sức mạnh cường đại không, như vậy, thử bắt đầu với đại biểu dục vọng ăn uống là ‘bạo thực’ đi.” (*)

Ta vốn chỉ định mở phòng bảy nguyên tội làm bảy lần thí nghiệm hàng mẫu, nhưng đáng tiếc đến tận bảy giờ bảy nguyên tội vẫn chưa hoàn thành toàn bộ, lại càng không thể nào lượng sản. Đó không phải do kết quả quá kém, ngược lại, kết quả còn tốt quá mức mong đợi.

Sản phẩm đầu tiên, ‘bạo thực giả’ Adamn, trưởng tử của bảy tông tội, đồng thời cũng là quái vật khủng bố nhất từng xuất hiện trong lịch sử vong linh, sau đó, theo sự tiến bộ của ta đối với vong linh ma pháp, những nguyên tội sinh ra sau đó càng khủng bố, thậm chí có xu thế không thể khống chế.

Nếu cứ vậy tiếp tục, ta rất có thể giẫm vào vết xe đổ, kết hợp tri thức của hai thế giới tạo ra một quái vật huỷ diệt hết thảy, vì lẽ đó ta dừng tay.

“Hừ, ta thừa nhận ta không có chút thiên phú nào với ma pháp hệ nguyên tố, ma lực cộng minh gì gì đó cũng không học được, nhưng ma pháp vong linh ta nhìn qua là biết, thiên phú tạo vật mạnh đến nỗi chính mình còn sợ, quả nhiên ta là khoa học gia điên cuồng trời sinh, cực kì phù hợp với vai diễn huỷ diệt thế giới gì gì đó.”

Một giấc mơ quá khứ hiếm hoi, sau khi thức tỉnh từ giấc ngủ say, ta liền bị tiếng vang dưới lầu hấp dẫn đến.

Tiếng luyện tập ồn ào và tiếng hô khẩu hiệu ngày trước đã không thấy bóng dáng, xem ra các thành quân đã dựa theo mệnh lệnh lên phố chấp pháp, nhưng lúc này vẫn có người đang sử dụng thao trường.

Vùng sân bãi không lớn lắm giờ đây đã chìm trong lửa và băng, thế nhưng vai chính trong lần giao phong này không chỉ là Eliza và Annie.

“Hàn băng tổ hình: Liên nổ pháo trận!”

Theo tiếng mệnh lệnh của Eliza, vài chục chiếc xe nô băng ở sau lưng nàng toàn bộ phóng đạn, tập trung xạ kích mục tiêu trên không trung.

Annie cũng nắm chặt thanh kiếm trong tay triệu hoán ra một đôi cánh lửa, lao lên như một thiên sứ hoá diêm, nỗ lực quán quật đối phương.

Đáng tiếc, cho dù nàng nương theo động lực khi va chạm, đối phương chỉ cần nhẹ nhàng giơ một ngón tay là đủ để ngăn lại, thanh kiếm thần dưới ảnh hưởng của lực lượng khủng bố bị lệch sang một bên.

Chênh lệch thực lực quá lớn, thanh kiếm dù sắc cũng không phá nổi lớp da của tiểu Hồng.

Lúc này, mấy chục thanh tên nô băng băng cũng đã đánh tới mà tiểu Hồng vẫn không đem chúng đặt vào trong mắt, nàng chỉ lắc lắc đầu, tựa hồ khá bất mãn với biểu hiện của hậu bối.

“Rống!”, nàng hét lớn một tiếng, cả Annie lẫn Eliza đột nhiên đình trệ động tác, trực tiếp bị sóng xung kích chấn động đến mức hoa mắt chóng mặt.

“Quá chậm, quá yếu. Các ngươi không làm được cái gì ra hồn, nguyên tố đề luyện không thuần, kĩ xảo giáp lá cà không tinh, phản ứng tránh né trì độn, nhịp bước tiến công rời rạc, cứ như thế mà còn muốn cùng ta so tài ư? Nằm mơ à?”

Cuối cùng, có vẻ tiểu Hồng đã tức giận, đôi chân thon thả của nàng dùng sức giẫm mạnh, cả không gian nổi lên tầng tầng gợn sóng. Lúc này Eliza và Annie còn chưa kịp khôi phục thăng bằng lại tiếp tục bị ảnh hưởng nên lập tức ngã trái đổ phải.

Còn mấy chục căn tên nô kia, tiểu Hồng chỉ cần trừng to hai mắt nhìn liền tan giữa không trung, thậm chí đến da thịt của nàng còn chưa thể chạm đến.

Được rồi, lần thứ ba thì kết thúc trong nghiền áp, thời gian kéo dài không đến hai phút.

“Xem ra hai nàng vẫn bị kích thích.”

Ngày đó, trên bàn đàm phán, bên ám tinh linh có hai mươi mấy truyền kì thêm mấy thánh giai, bên chúng ta chỉ có hai hoàng kim giai, Annie, Eliza và bọn ả đều có quyền lực gần ngang nhau mà chênh lệch lực lượng lại lớn như vậy, thế nên cho dù tâm tính các nàng rộng rãi thế nào cũng bị kích thích đến.

Đây cũng là một trong những lí do ta khiến các nàng tự mình đi đàm phán, hiện thực tàn khốc cũng chính là động lực mạnh mẽ nhất, nếu hai người thực sự có thể mượn động lực này mà đột phá, bên ta lập tức nhiều thêm hai cái truyền kì, thế cục hiện tại cũng tốt hơn không ít.

“Tên xem kịch trên cửa sổ, nếu nhìn thấy rồi thì xuống đây chỉ điểm một chút đi. Phương thức tác chiến của sinh vật hình người ta không quen, trạng thái này ta không phát huy nổi một nửa thực lực, cái việc đề thăng cảnh giới này ta cũng không rõ, người tới giáo dục vẫn thích hợp hơn.”

Vì lời đốc thúc của tiểu Hồng, ta không cách nào tiếp tục an nhàn ngồi một bên ngắm bóng ngô. Tuy tiểu Hồng đúng là một cao thủ đánh đấm, kinh nghiệm chiến đấu cũng không thiếu, thế nhưng... loài rồng xưa nay đều dùng thiên phú ăn cơm, việc tu hành đề thăng gì đó đều chưa từng trải qua, làm sao có thể dạy người cái gì.

Chẳng lẽ bảo nàng dạy cách dùng hai cánh quét ngang, sử dụng nanh vuốt hợp kích, luyện tập bổ nhào phun long tức? Ân, có vẻ Eliza có thể học thần long bài vĩ, thế nhưng nghĩ tới người nữ tộc nào đó đạo gần đây càng ngày càng hung tàn, ta tốt nhất không nên tự bê đá đập chân mình.

Trên thực tế, ta đã xem rõ vấn đề của hai vị hoàng kim đỉnh cao này, cơ sở của các nàng vốn đã đạt mục tiêu, việc còn lại chỉ là hình thành linh hồn lạc ấn, lạc ấn đó là kết tinh khi phạm nhân đột phát đến lĩnh vực truyền kì, hội tụ của kinh nghiệm và sức mạnh cả một đời, là nền móng để bước lên cảnh giới cao hơn, nói đơn giản, các nàng cần xác định phương hướng tiếp theo của chính mình rồi.

Nhưng cụ thể thì mỗi người lại hoàn toàn khác nhau, đối với Eliza, vấn đề của nàng là nàng có quá nhiều con đường, không biết chọn con đường nào.

【Danh tính: Eliza】

【Chủng tộc: Nửa ác ma được vực sâu quyến cố】

【Thuộc tính: lực lượng: 21; nhanh nhẹn: 20; thể chất: 20, trí lực: 22, mị lực: 18, tinh thần: 5】

【Chức nghiệp: Pháp sư cấp 60, pháp chú sử cấp 1, hàn băng hành giả cấp 12, thánh quyền sĩ (vũ tăng chuyên chống vong linh) cấp 10, thích khách cấp 5 (tổng hợp cấp 88, chiến lực tổng hợp: cấp 79 hoàng kim giai đỉnh cao (do chưa có linh hồn lạc ấn))】

Trăm năm trôi qua, sở học của nàng đã quá phức tạp, ma pháp hàn băng ta truyền thụ, thiên phú của nửa ác ma, ma pháp thường quy Margareth dạy, ma pháp sử dụng tự tự nghĩ ra, lại còn kĩ xảo đạo tặc và thánh quyền sĩ không biết học ở chỗ nào (mỗi lần nhìn thấy chức nghiệp chuyên đánh vong linh này nàng đã luyện đến cấp 10, chân ta không hiểu sao cứ mềm ra), tại năng lực cơ sở và thuộc tính cơ bản, nàng có thể chọn bất cứ con đường nào để tiến vào truyền kì... Thế nhưng nhiều lúc quá nhiều con đường lại khiến người ta không hạ được quyết tâm, lựa chọn một hạng cũng tương đương với việc từ bỏ tất cả những thứ còn lại, chính vì thế nàng đang do dự.

Annie thì lại có cơ sở quá mỏng, truyền thừa khiến thực lực của nàng tăng với tốc độ vượt quá tốc độ tích lũy kinh nghiệm, việc tìm ra con đường thích hợp với mình đối với một cô bé chưa đến hai mươi như nàng quả là việc khó.

Việc tuyển chọn ảnh hưởng đến con đường tương lai này, người ngoài chỉ có thể đưa ra lời khuyên, dù sao con đường nào thích hợp nhất chỉ có tự mình mới hiểu rõ, đây cũng là thứ làm khó tiểu Hồng, nàng không thể thay hai người làm ra quyết định.

Tuy vậy, chúng ta vẫn có thể cung cấp kinh nghiệm tuyển chọn của người khác ra để các nàng tham khảo, kinh nghiệm và con đường của người khác cũng có thể đảm nhiệm tác dụng chất xúc tác cho Annie và Eliza thành thực.

Theo lý thuyết, kẻ từng đột phá truyền kì bốn lần như ta phải có tư cách lên tiếng nhất, nhưng ngoại trừ công chính pháp ấn ra thì ba linh hồn lạc ấn còn lại đều là do ta sử dụng hệ thống làm bù nện kinh nghiệm và dùng điểm số đổi lấy... còn công chính pháp ấn, nó mới là thần kì nhất, nó như là một ‘tặng phẩm’ của căn nguyên trật tự khi ta thành công sáng tạo khái niệm luật pháp, vì lẽ đó cũng không có kinh nghiệm gì để hấp thu.

“Tiểu Hồng, nói cho các nàng kinh lịch lúc Adam và Margareth đột phá truyền kì đi, hẳn nên có chút trợ giúp.”

“Ê, người cũng là người trong cuộc, tại sao không tự mình nói.”

“Ta quên nhiều lắm rồi, mà lại lười không muốn mở nhật kí ra xem.”

Vì phòng ngừa rơi rớt kí ức, cho đến nay ta vẫn có thói quen ghi chép nhật kí, số lượng nhật kí đến hiện tại đã chất đầy cả một cái đồ thư quán ngầm dưới đất, tra chút việc này rất phiền toái.

“...Được rồi, được rồi, ta nói.” lắc lắc đầu, tiểu Hồng chuẩn bị tinh thần, sau đó sử dụng [huyền âm thuật] làm thanh âm của mình có chút trầm thấp nghiêm trọng.

“...Tình huống khi Margareth đột phá truyền kì khá đặc biệt, rất ít giá trị tham khảo. Năm đó, chúng ta đến một vương quốc của tinh linh, khó khăn lắm mới có thể thu được một cái thẻ mượn sách ở thư viện có thời hạn ba ngày, vì thế nàng ngồi luôn trong đó xem sách không nghĩ đi ra ngoài luôn, kết quả sau ba ngày, nàng thực sự xem xong toàn bộ sách trong thư viện, lúc đi ra cũng thành công ngưng tụ linh hồn lạc ấn, tiến bước truyền kì. Nguyên nhân nàng kết tụ ‘thời quang hồi lãng’ cũng chỉ đơn giản vì muốn xem thêm nhiều sách một chút.”

Thanh âm của tiểu Hồng không nhỏ, không chỉ những người dưới đất nghe được, cả ta ở trên lầu hai cũng nghe rõ.

“Nếu ngươi quên mất rồi thì lại ghi lại một lần đi. Ngoại trừ tìm ma pháp tư liệu cho chính mình, ghi chép về kho báu cho Lisa, tư liệu vũ kỹ cho Adam, tư liệu thần khí cho ta, nàng còn tra xét toàn bộ tư liệu nói về sự liên quan giữa các vương quốc tinh linh với sự diệt vong của công quốc Lam, lúc đó ngươi từng nói nợ nặng một nhân tình rất lớn, có cơ hội ghi lại để sau này nhớ mà trả.”

Lời này tiểu Hồng chỉ nói với một mình ta, ta cũng sốt một chút, công quốc Lam là cố quốc của ta, mục tiêu khi đi mạo hiểm lúc đó cũng chỉ vì tra rõ ngọn nguồn gốc gác tại sao nó bị phản bội và hủy diệt, không nghĩ tới ta lại nhờ Margareth mới biết được mọi việc, xem ra người mất trí nhớ vĩnh viễn không biết thứ mình quên đi quan trọng thế nào, cái giá của tử vong thực sự không hề nhỏ.

Mà khi ta đang trầm tư suy nghĩ, tiểu Hồng lại che miệng bật cười.

“Còn Adam, ha ha, lúc thăng ngốc đó đột phá thật là một hệ liệt truyện cười.”

Nghe đến vị thành chủ uy danh hiển hách, các người nghe càng có hứng thú hơn, ai lại không muốn biết vị anh hùng sử thi đó từng có quá khứ thế nào, tất cả những người còn ở doanh địa đồng thời đều vênh tai lên chú ý nghe.

“Khi đó nha, tiểu đội mạo hiểm của chúng ta đắc tội một tên linh chủ hỗn đản thờ phụng tà giáo, kết quả hán phái người đi quán chặt vị đội trưởng tiểu đội là thánh kỵ sĩ Rola và tên chiến sĩ Adam, sau đó một nhóm người khác đi tập kích trú địa lâm thời, bắt đi pháp sư Margareth đang dưỡng thương và đạo tặc Lisa, đã vậy còn lưu lại một bức thư khiêu khích, nói rằng trong ba ngày nếu không đến pháo đài XX ở vùng đất YY tự chui đầu vào lưới, chúng sẽ đem con tim thể lọ thể chai, trước hiệp xong giết, lại hiệp lại giết...”

“Sau đó Adam đại nhân bạo phát nộ khí sao? Rung mình một cái đột phá truyền kì, sau đó đi làm anh hùng cứu mỹ nhân, tuy sáo lộ có chút cù kỵ, thế nhưng quá thực rất kinh điển nha. Không khéo Margareth đại nhân cũng vì thế mới thích hán.” Momo nhanh nhẹn nhanh miệng nói, nàng và Diana là hai người duy nhất trong đội thành quân ‘hư nhân’ không lên phổ chấp pháp hôm nay, vì vậy hiện tại cũng bước tới đây nghe kể chuyện.

“A, quả thực lúc đó Adam giận điên lên, hán chỉ kiếm lên trời, hét thật to: ‘lũ tiểu nhân tì bì vô sỉ, ta nhất định sẽ đem ngươi băm thây vạn đoạn, hết như trang giấy này.’ sau đó, hán ném tờ giấy nhún lên không trung, ánh kiếm loang loáng, sau đó để mặc cho những mảnh vụn lá tả bay theo gió, tiêu sái cực kì...”

“Sau đó thế nào, gặp cường địch, đánh hết mình, tấn cấp truyền kì?”

“Không, sau đó hán thốt lên một câu: ‘Hồng rồi, ta còn chưa ghi lại địa chỉ! Làm thế nào bây giờ?’....”

“Gi!!?”

“...”

Nói tới đây, tiểu Hồng liếc nhìn xung quanh, rất thoải mái với vẻ kinh ngạc vạn phần của mọi người.

“Chờ chút, vậy hai người bị bắt làm sao bây giờ? Margareth đại nhân và vị nữ đạo tặc kia có bị gì không?”

“Không đến nỗi thế đi, làm sao lại có người ngu đến trình độ này. Nếu thế thật thì sau này làm thế nào?”

Tiểu Hồng lắc đầu bác bỏ những phán đoán của mọi người xung quanh, về mặt hiện lên sự hoài nghi, sau đó tiếp tục kể:

“Mọi chuyện thật sự là như vậy, không có địa chỉ thì trưng đương nhất đi mạnh mới để cứu người. Tiểu đội trưởng Rola tức chết đi được, một phát tát đánh bay tên ngu như lợn kia khiến hán đập vào cái cây cách đó đến bốn mét, đó là lần đầu tiên ta thấy có người khiến vị đội trưởng ôn hoà nhã nhặn Rola đó tức đến thế này. Sau đó, tên đàn Adam điên cuồng chạy khắp nơi tìm kiếm manh mối...”

“Sau đó tìm đến? Tại trong vòng ba ngày tìm đến?” việc liên quan đến vị cha nuôi được vinh dự là anh hùng hoàn mỹ nhất của mình, Annie cũng không kìm được sự tò mò.

“Không, hán bỏ ra năm ngày mới tìm được.”

“Kia...”

Tất cả mọi người đều bị hù, ai cũng không ngờ thành chủ Adam còn có lịch sử đen tối như vậy, mà nếu thế, chẳng lẽ hai người kia đã bị...

Tiểu Hồng lại lắc đầu, cười nói.

“Các người nghĩ đi đâu rồi vậy, đó là Adam hồi còn non nớt, việc hán dở dở hăm hăm đâu có nghĩa ai cũng dở dở hăm hăm như hán. Sau khi Adam rời đi, vị đại ca Rola kia bỏ ra hai ngày một đêm nhặt lại tất cả bốn ngàn sáu trăm năm mươi bốn mảnh giấy... không, phải nói nhặt giấy rồi ghép từng mảnh từng mảnh một với nhau, tìm lại địa chỉ kia, tiếp đó hán chạy cả đêm, mệt chết hai con chiến mã, kịp thời chạy tới cứu Margareth và Lisa. Mãi sau mãi sau tên tiểu tử Adam đó mới lần theo dấu vết của bọn bất cóc mà tìm đến nơi.”

“...Thành chủ cũng không đến nỗi vậy chứ!”

“Đúng thế, khi thấy Margareth và Lisa không bị làm sao, Adam khóc một trận tê tâm liệt phế, hết như đứa trẻ con. Sau đó hán tiếp thu ít giáo huấn, làm việc đáng tin cậy hơn một chút, chỉ ít hiểu được nghĩ trước làm sau. Tốt rồi, chuyện đã kể xong, các cô nương có rút ra được bài học gì không?”

Hai nhân vật chính bắt gặp gặp đầu, sau đó đồng thời lên tiếng.

“Không nghĩ tới nghĩa phụ / thành chủ còn có đoạn lịch sử đen tối thế này... A, chờ chút, ngài còn chưa nói hẳn đột phá truyền kì thế nào.”

“À há, năm đó, hẳn vừa ôm mọi người khóc rống vừa thề vĩnh viễn không buông bỏ bạn bè, sau này nhất định phải bảo hộ mọi người thật tốt, vậy rồi hẳn cứ thế ngưng tụ linh hồn lạc ấn ‘phượng hoàng bất diệt’ của mình, chuyển thành kẻ cảm tình con gái, đánh thế nào cũng không chết.”

Sau đó tiểu Hồng lại nở nụ cười.

“Đại khái đó mới là lúc Margareth bắt đầu thích Adam nha, dù sao mỗi thiếu nữ đều mơ ước có một người đáng tin cậy để làm chỗ dựa.”

“Không!” lời phủ định lại đến từ một kẻ hoàn toàn không tham dự là Annie.

“Ta từng hỏi Margareth tý tý, tại sao nàng lại thích nghĩa phụ, lúc đó nàng cười khổ hồi lâu rồi mới nói rằng: ‘Khi ấy thấy hắn khóc quá đáng thương, cảm thấy cứ bỏ mặc hắn như vậy hẳn sớm muộn sẽ giết chết chính mình.’, thế rồi ta hỏi thế nào nàng cũng không nói gì thêm, có lẽ lần ‘khóc quá đáng thương’ đó là lần này đi.”

“...Cảm thấy không thể bỏ mặc, về sau luôn đem ánh mắt dán lên người hắn, dần dần thích lúc nào không hay? Kỳ thực cũng rất lãng mạn nha!”

Diana gật gù, bỗng nhiên nhận ra mọi người đang nhìn nàng với vẻ mặt kì dị.

“Sao...sao? Ta nói gì không đúng à?”

“Không, chỉ không nghĩ tới ám tính linh cũng có một cách nhìn ‘bình thường’ với tình yêu nha.” Tuy lời đó đều vang lên trong lòng mỗi người, tuy nhiên không có ai đem nó nói ra miệng, chỉ có thể tập thể lắc đầu.

“...Không công bằng!” Một thanh âm phản đối mang theo chút băng lãnh vang lên, đó là thanh âm của Eliza.

“Sao lại không công bằng!?”

“Rõ ràng mọi chuyện đều nhờ tình lực và nỗ lực của vị Rola kia nên mới trở nên tốt đẹp, vì sao Margareth lại chú ý kẻ chỉ làm cản trở là Adam, thậm chí còn ưa thích hắn. Rõ ràng người đáng được hưởng điều đó phải là Rola nha. Hắn ghép lại tờ giấy, mệt mỏi chạy đi cứu đồng đội, vậy mà không nhận được sự cảm kích đáng được nhận, thật không công bằng.”

Tiểu Hồng ngóc một giây, khuôn mặt tràn đầy kinh ngạc nhìn Eliza, mãi sau mới nói một câu:

“Lúc đó Lisa cũng từng nói như vậy. Sau đó nàng bắt đầu quần lấy Rola, thế nhưng Rola thủy chung lại không đáp ứng.”

“Thế bây giờ Rola đại nhân và Lisa đại nhân ra sao rồi?”

“Rola sao? Mất dấu rồi! Hắn lưu lại một phong thư nói rằng mình đã tìm thấy kẻ thù, sau đó hắn đi đâu không ai biết. Chẳng qua về sau chúng ta tìm thấy thi thể bị khinh nhờn của hắn, có khả năng là đã bị chuyển hoá thành sinh vật bất tử đi. Còn Lisa ư, nàng... chết rồi!”

“Chết rồi?”

Sau đó, ánh mắt của tiểu Hồng nhìn Eliza rất kì quái.

“Đúng vậy, nàng chết trong trận vong linh thiên tai cuộn cuộn đó, chết dưới tay một trong tứ thiên vương dưới trướng Vĩnh Đại đại đế - cột long nữ vương Gallei Sig.”

Eliza hơi nhíu lông mày, nàng không biết chuyện cũ giữa Adam và Rola, thế nhưng nàng lại biết Vĩnh Đại đại đế là ai, nàng muốn nói cái gì đó, thế nhưng đã người trong cuộc đều không so đo nữa thì nàng cũng không có chỗ để xen miệng vào.

“Ngài nhìn ta như vậy là có chuyện gì muốn nói với ta sao?”

“Không, ta chỉ cảm thấy đôi lúc trí nhớ cóp vấn đề cũng chưa chắc không phải là một loại chuyện tốt.”

“A a ha hát...xì”

“Gallei Sig tỷ tỷ, người cũng bị cảm sao?”

“Là Callia, Callia nhớ chưa? Vong linh làm sao có thể cảm mạo, chắc ta cũng bị ai đó nhắc tới giống người thôi. Ân, có lẽ là đại đế đang nhớ tới ta! Nhanh lên một chút, A Đang, nhanh lên nào.”

(*) Roland tạo ra bảy tạo vật vong linh bắt nguồn từ ‘bảy nguyên tội’ – seven deadly sins của con người, đó là ‘bạo thực’ – gluttony, ‘dâm dục’ – lust, ‘đố kị’ – envy, ‘ngạo mạn’ – pride, ‘lười nhác’ – sloth, ‘bạo nộ’ – wrath, ‘tham lam’ – greed. Đối ngược với seven sins còn có ‘bảy nguyên đức’ – seven heavenly virtues gồm ‘trình tiết’ – chastity, ‘chừng mực’ – temperance, ‘hào hiệp’ – charity, ‘siêng năng’ – diligence, ‘kiên nhẫn’ – patience, ‘vị tha’ – kindness, ‘khiêm tốn’ – humility. Về sau trong truyện sẽ dần dần xuất hiện đủ cả bảy nguyên tội (của main) lẫn bảy nguyên đức (của một nàng thích main).

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: Tham lam

Gatling là công tử thành chủ của thành Darkiron, toà thành này thường niên đều nằm ở trạng thái chiến tranh, Gatling thường thường cũng bỏ ra một nửa thời gian trên chiến trường, vì vậy chức vị công tử của thành chủ thực tế cũng chẳng khác một chức nghiệp quân nhân cao cấp là mấy.

Gatling là một nhân loại phổ thông có thân hình không lớn lắm, hắn luôn đem mình bọc trong một bộ giáp màu xám đen cao hơn hai mét, từ bên ngoài nhìn vào chỉ có thể thấy một đôi mắt sáng ngời phía dưới chiếc mũ giáp quý dị.

Cho dù được phụ thân uỷ nhiệm làm đại sứ toàn quyền tới toà thành đang trong trạng thái hoà bình như Vitein, Gatling vẫn không do dự mang theo toàn bộ số vũ trang của mình, bộ giáp nặng vĩnh bất ly thân chỉ là phổ trí cơ bản, sau lưng hắn còn có một thanh trường thương dài ba mét, hai bên eo gắn hai thanh kiếm và một khẩu súng của Dwarf, tất cả vũ khí đều đặt tại vị trí hắn với tay liền có thể lấy được.

Một tiểu vương tử mấy chục lần may mắn trốn thoát khỏi cái chết nên đã quen với việc vĩnh viễn nằm ở trạng thái chuẩn bị.

“Vương tử Gatling, trên thực tế ngài không cần phải cảnh giác như vậy, càng không tất yếu khiến người hầu bày ra trận hình chiến đấu, đây là Vitein, toà thành bạch kim, nơi này không phải vùng đất chiến tranh liên miên như quê ngài.”

Làm một người bạn đường, vị thương nhân tộc địa tinh tên Seerose này càng ngày càng bất đắc dĩ, hắn sớm đã hối hận tại sao lại tham một chút phí uỷ thác để bây giờ phải chịu đủ tố chất thần kinh và chứng rối loạn chiến tranh của vị vương tử này.

Cũng không nên trách tại sao Seerose khó chịu đến vậy. Vì ‘an toàn’ của mình, Gatling chạy đi chôn một vòng mìn xung quanh nơi nghỉ chân, chưa hết, hắn còn lắp đặt một đồng dây dẫn nổ chỉ chít trong doanh trường của mình; được rồi, người bình thường làm đến thế đã đủ thấy an toàn đi, thế mà hắn còn để một tên người rom trên giường làm thế thân rồi đi trèo lên cây ngủ là có ý gì?

Mỗi buổi sáng lúc thương đội xuất phát phải tốn nửa giờ để tìm Gatling, khi tìm tới không khéo còn bị mấy cái bẫy xung quanh làm bị thương.

“Hôm qua vị tiểu binh trực đêm có lòng tốt đem thảm nhưng phủ lên giường lại suýt bị ngài chặt, thần kinh ngài quá miễn cảm, ta biết quê nhà ngài là nơi không ổn định, thế nhưng đến đây rồi thì ngài có thể an tâm chút đi, nơi này không có chiến tranh.”

Đột nhiên cái hộp sắt trước mặt Seerose vươn ra ngón trỏ hơi lắc lư tại không trung, sau đó đặt lên mồm.

“...Vị diêm tiêu! Nằm xuống!!”

Sau đó cái bộ giáp nặng nề đó trực tiếp ngã xuống đất, các tuỷ tủy của hắn cũng lập tức cúi xuống.

“Ngài... ngài... Nơi này rất an toàn...”, tên địa tinh còn định nói gì đó, hai vòi lửa đỏ rực liền trượt qua bên người, sóng nhiệt chết người suýt nữa nướng chín nó, sau đó vòi lửa vươn dài ra, quần kiến trúc không xa đằng trước triệt để hoá thành biển lửa.

“Long tức!! Ít nhất là rồng đỏ trưởng thành, chuẩn bị tốt tác chiến!”

Gatling và các tuỷ tủy của hắn bắt đầu hành động, trải ra trận địa lâm thời, sử dụng vật phẩm trong hành lý tuỷ thân gây dựng rào cản... Còn vị thương nhân Seerose bên cạnh vẫn đứng ở đó trợn tròn mắt.

Lúc này cũng không phải lúc đứng đó sững sờ, mấy giây sau hai con rồng đỏ gào thét bay qua trên đầu đã chứng minh nơi này hiện tại đang ở trong một cuộc chiến tranh có quy mô đáng sợ.

Tiếp đó, một tia sáng đen trí mạng bay thẳng lên trời, đánh trúng một con rồng đỏ. Một nửa thân thể con rồng nháy mắt hoá thành mưa máu, hoàn toàn tử vong.

“Ầm ầm!”

Vô số thịt vụn và máu rồng rơi xuống trước mặt vị thương nhân địa tinh đang hai tay ôm đầu, hắn cũng không bao giờ dám nói nơi này là an toàn nữa.

Tiếp đó, con rồng đỏ còn lại tựa như thấy được ác mộng, liều mạng bay lên cao chạy trốn, thế nhưng chờ đón nó lại là một tia sáng đen hết như vừa nãy, đầu nó bị tia sáng này đánh trúng, máu tươi tung toé, cái xác rồng không đầu dựa theo quán tính bay lên cao thêm một chút rồi vô lực rơi xuống.

“A a a!”

Tiếng kêu cao vút của lão địa tinh vừa ra khỏi miệng liền bị một cánh tay sắt bịt lại, còn Gatling thì cũng đang run rẩy nhìn vào phiến biển lửa đằng kia, bản năng của hắn mách bảo rằng ở đó có một thứ gì đó cực kì đáng sợ.

Tại biển lửa do long tức tạo thành, một con quái vật khổng lồ không coi ai ra gì chậm chạp đi ra, những binh sĩ người thú định ngăn cản hắn chỉ nhỏ bé yếu đuối như máy con kiến.

Con quái vật cao hơn ba mươi mét, tám cái trụ xương cứng hơn cả sắt thép chống đỡ thân hình của nó, mỗi lần nó bước đi cả vùng đất xung quanh đều ầm ầm rung lên như động đất.

Con cự thú hé ra ba cái đầu, cả ba cái đầu đều là xương khô, một đầu là đầu người khổng lồ, một đầu là đầu rồng xương, cái đầu cuối cùng là một cái đầu dê ác ma. Q uanh chiếc đầu ác ma vẫn còn có ánh sáng đen vờn quanh, miệng rồng xương ánh lửa nóng bồi hồi, còn chiếc đầu cự nhân hình như vừa kết thúc việc ngâm xương lâu dài, chuẩn bị màn biểu diễn của mình.

“Cực địa phong bạo, cự nhân băng nguyên!”

Dưới mặt chú của người khổng lồ sương, hoa tuyết bay bay, đất đai băng kết, băng nguyên mệnh mông hoá thành hiện thực, quê hương của người khổng lồ sương được triệu hoán tới nơi này. So với thể phách cường đại và thiên phú mạnh mẽ có thể bỏ qua chút rét lạnh này của người khổng lồ sương, các người thú quá mức yếu đuối, bọn họ không có cách nào phản kháng sự đông cứng diện tích lớn, chết đi hàng loạt.

“Hải cốt ác thú Greenspan, con ác thú xương khô nguy hiểm nhất thế giới, chấp chính quan thứ sáu của đế quốc Ciro, vì sao nó lại ở nơi này!”

Hình thái chiến đấu cùng hung cực ác này chính là tám danh thiếp tốt nhất của vị vong linh quân chủ Greenspan.

Con ác thú đi lại nhìn tưởng như chậm chạp, thực ra đó chỉ là ảo giác tạo thành do thể tích quá to lớn tạo thành, vài giây sau, nó đã đi đến trước mắt thương đội, cái đầu người khổng lồ thậm chí còn hé mắt nhìn họ một chút, thể nhưng nó chỉ tỏ vẻ khinh miệt đối với sự giới bị của Gatling và các cận vệ, không có chút ý tứ nào sẽ ngừng lại bước chân.

“Ầm ầm!” “Ầm ầm!” tại những tiếng nổ tung và địa chấn, Greenspan tiếp tục hướng về mục tiêu tiếp theo.

“...Bị khinh bỉ!”

“Là được bỏ qua! Mau đi thôi!”

Nơi xa, tiếng máy bắn đá của người thú đang nổ vang, trận chiến tranh một người đấu một quân đoàn này vẫn đang tiếp tục, không có ai nguyện ý tự nguyện chạy ra làm pháo hôi, Seerose cố gắng lôi kéo vương tử Gatling đào mạng.

Hon mười phút sau, đoàn đại sứ từ thành Darkiron và đội thương buôn của Seerose cuối cùng cũng hoàn toàn thoát khỏi nơi nguy hiểm, mà lão địa tinh già cũng đã rõ ràng nguyên nhân kết quả.

“Vương tử điện hạ, hình như mấy ngày nữa sẽ có buổi đấu giá bán đi vĩnh dạ quyền trượng ở nơi này nên các vong linh quân chủ mới tới đây cướp đoạt. Ha ha, vận khí của chúng ta hơi kém, chẳng qua ngài cứ yên tâm, vừa rồi ta đi vào cửa đông, đó là lãnh địa của sư vương, quyền trượng hiện tại đang trong tay hắn thể nên ta mới bị cuốn vào phiền toái, các địa phương khác đều an toàn, ngài cứ yên tâm.”

Gatling lặng lẽ nhìn về phía Seerose, sau đó vươn tay chỉ về phía sau của nó, ở đó một quần dã thú gào thét chạy qua, số quây phiên bị lật nhào nhiều vô kể.

Một tên thợ săn chủng tộc bán long nhân đang cười trên lưng trâu làm nhiệm vụ dẫn đường, đằng sau hắn là vô số kẻ rượt đuổi.

“Khốn nạn, dám đến vườn bách thú và lãnh địa của druid đem toàn bộ động vật thả ra, ngươi ăn thuốc bỏ mặt trắng gan loại gì mà gan to vậy?! Đứng lại cho ta!”

“Ngươi dám nói mình là bác sĩ thú y, tên lừa đảo, mau đem sủng vật của ta trả lại đây!!!”

Dẫu bị một đám người đuổi theo đằng sau, tên thợ săn chạy đầu vẫn dùng ánh mắt nhu hoà nói rằng:

“...Tiểu Tuyết, đừng đau lòng quá, ta biết chồng ngươi chết đi nên ngươi rất khó chịu, thể nhưng ngươi nhìn đi, ta cũng rất kiện tráng, giống hệt chồng ngươi phải không? Để ta làm con sói đầu đàn của các ngươi đi, ta sẽ đối đãi với chị em các ngươi thật tốt!...”

Lời lẽ, biểu tình và động tác lừa goá phụ của tên này cực kì chân thành, hơi có chút khiến người ta rung động, nhưng mà hắn đang nói với một con sói cái, đám hậu cung hắn muốn tiếp nhận là một bầy sói...

Seerose lại lần nữa tròn tròn mắt, mãi lâu sau mới hồi phục tinh thần, xoa xoa mồ hôi trên đầu, nói:

“A ha, thỉnh thoảng đều có mấy tên biến thái xuất hiện ấy mà, số chúng ta hôm nay thật đen, có điều, phần lớn thời gian toà thành này vẫn an toàn.”

Gatling lại lắc lắc đầu, tiếp tục chỉ về một bên khác.

Nơi đó có một đám ác đồ đang bao vây hai vị thiếu nữ tinh linh, có vẻ chúng đang muốn làm cái gì đó. Tại một nơi hỗn loạn như địa hạ thế giới thì những sự tình thể này xảy ra rất nhiều, lão Seerose không có ý định quản, cũng không có thực lực đến quản.

“Đáng tiếc, hai vị này chắc là hai tiểu thư quý tộc nào đó lên trốn ra đi chơi, ta chưa từng thấy ai xinh đẹp như vậy, đáng tiếc.”

Thể rồi lão địa tinh nhớ ra hình như thực lực của Gatling không kém, hẳn đủ để cứu người, Seerose dùng ánh mắt mong mỏi nhìn người trước mặt, vậy mà đối phương lại lắc đầu không đồng ý.

“...Rất nhiều người, đó là cái bầy, mỗi nhữ là nam!”

Seerose quay đầu nhìn, sau đó lại tròn tròn mắt. Nơi xa bầy rập đã đến lúc được thu lại, một đám nữ kị sĩ ám tinh linh bỗng nhiên chui từ đủ các loại góc ngách đi ra.

“Pháp chú: Kết tội!”

“Pháp chú: Kết tội!”

Lúc này kế hoạch câu cá - chấp pháp đã đạt kết quả, ánh hồng hiện lên từng mảng từng mảng tại xung quanh, tuy vậy, các nữ công chính kị sĩ chỉ nhìn chăm chăm vào những kẻ phát ra ánh sáng rực rỡ nhất tại vì bọn chúng ngoại trừ có ý đồ phạm tội với ‘mỗi nhữ’ còn vác mấy tội danh khác trên lưng.

“Đại đại thu hoạch nha, ta đã nói để Cross và Victoria đi làm mỗi nhữ là chủ ý hay, xem, dù các người mặc trang phục vũ nữ rồi đi dạo một vòng cũng không bắt được chục cái, bọn họ chẳng cần hoá trang, cũng không ném mị nhãn, chỉ cúi đầu đi dạo liền bắt được ba bốn trăm tên. Người nhìn mấy tên nhìn tưởng nghiêm chỉnh đứng đắn đàng kia kia, hồng rực lên rồi, đảm bảo là ác đồ lừa đảo cao cấp.”

“An ninh ở chỗ này thật kém, khắp nơi tràn ngập mấy tên khôn kiếp... Mấy tên tội đồ đàng trước đứng lại cho ta, người hồng đến nỗi sắp thành màu tím rồi còn dám chạy, lão nương đếm tới ba, nếu không đứng lại lão nương chém, một... còn chạy, xem phá hải trăm của ta, nhảm, phá tà trăm, lại nhảm... xem trăm tội kích!!”

“Hừ, nói thật mị lực thua bởi đàn ông quả là làm người đau lòng, thế nhưng ta cảm thấy thua bởi họ thực đương nhiên, một người là đệ nhất mỹ nhân ngành tư pháp Cross, một người là mỹ nhân nghiêng nước đổ thùng Victoria, các người đã gặp ai còn xinh đẹp, còn nữ tính hơn bọn hân sao? Đúng rồi, lần này khẳng định là kị lực sa lưới nhiều nhất, ai lập kỉ lục ít nhất vậy? Nói ra để mọi người nghe chút nào!”

“Đội phó Amanda, 1 tên, đội trưởng Diana, 0 tên, khục, quả là hai đại tỷ, khí khái đàn ông ngập tràn. Những tên đó liếc mắt cũng không dám.”

“...Phụt, thật là thâm, đến Momo còn có mười sáu tên, chắc là do khuôn mặt chị cả hầm hờ dọa người, lại thêm uy hiếp từ khí tức của cường giả cấp truyền kì và vũ khí cấp sử thi, thành tích này cũng bình thường. Thâm nhất vẫn là chị hai, nói chuyện giống đàn ông, dáng vẻ cũng giống đàn ông, khó trách được xưng là ‘chỉ làm bạn với đao’, hoá ra là cách nói khác của việc không có kẻ theo đuổi nha. Đúng rồi, chuyện cười này rất hay, về kẻ cho chị em để mọi người cùng cười mới được.”

“Momo...phó đội trưởng Amanda đang đứng sau lưng người.”

“Ally, người lại lừa ta! Chị hai, ta chỉ đùa thôi mà? Cười một cái đi, cười một cái đi mà. Người lấy đao ra làm gì?!”

Nhìn ánh sáng bạc lấp lánh quanh thân các nữ kị sĩ, lão địa tinh sợ rồi, đó không phải là sức mạnh trật tự sao, chẳng lẽ những âm tính linh tà ác có thể sinh ra được thánh kị sĩ à, thế nhưng thánh quang phải có màu vàng kim nha, cái này thật sự lật đổ thể giới quan của hân.

Mà rõ ràng những nữ kị sĩ này rất khác biệt với các thánh kị sĩ, họ không để ý mấy ma duệ và vong linh pháp sư ven đường, đây là những kẻ mà nếu các thánh kị sĩ phổ thông một khi thấy là sống chết cũng phải xông vào đánh một trận nha.

Lần này cho dù là lão địa tinh cũng chỉ có thể nỉ non tự nói một mình:

“Biến hoá quá nhanh, xem ra có không ít cư dân mới tới, chẳng qua ít nhất các địa tinh còn bình thường chút.”

Lần này Gatling lại chỉ sang một bên khác, ở nơi đó, một đám Gnome và địa tinh đang vây lấy một chiếc xe được gắn ống phóng tên lửa ở trên lưng, một màn hải hoà này ở trong mắt Seerose lại hết như một quả bomb nổ tung.

“Trò đùa đều gì thế này! Địa tinh mà lại đi hợp tác cùng lũ lùn dờ hơi đồ à, lũ địa tinh phản đồ kia, để lão Seerose ta cho các người biết tay!”

Thế nhưng hân vừa định tiến lên khiêu khích đã bị người bên cạnh kéo lại... ừm, may mắn kéo lại. Bởi lẽ ngay sau đó chiếc xe kia bắt đầu xuất phát, tiếp lấy bay lên không trung, trực tiếp hoá thành một ngôi sao băng bay tít lên đỉnh nam bích.

“Bùm!”

Tiếng pháo hoa nổ vang, khung cảnh rất đẹp mắt.

“...Đều là tại tên đầu trâu ngu xuẩn đó quá nặng, chúng ta phải đem mã lực điều chỉnh vượt giới hạn, chúng ta cần gấp một đối tượng thử nghiệm trọng lượng thấp, ạch nhảm, người điều khiển.”

“Rowe, hiện tại không phải lúc địa tinh các người thể hiện tinh thần hi sinh vì sự phát triển nền khoa học sao?”

“Sự sống sót của ta chính là cống hiến lớn nhất cho sự phát triển của khoa học kĩ thuật... Đi đâu tìm một tên địa tinh ngu ngu nhĩ? A ha ha, vị bằng hữu đáng kia, xin hỏi ngài có hứng thú với xe phản lực không?”

Rất hiển nhiên nếu Seerose gật đầu thì ba mươi năm buôn bán của hân vứt cho chó gặm.

Khó khăn lắm mới thoát được khỏi sự dây dưa của các cơ giới sư, lão Seerose buồn rầu ngồi tại bậc thang hút điếu thuốc.

“Thế giới này biến hoá quá nhanh, không khéo tí nữa còn có cả một đám còi trưởng chạy không ngừng...”

Stormeagle và các anh em chạy ngang qua, bọn họ tới trong yên lặng, đi trong bình tĩnh, nhẹ nhẹ vẫy tay từ biệt những quan chúng đang kêu la sợ hãi, không mang đi chút bụi bặm, không để lại một mảnh... bọn họ đâu có mặc cái gì, có thể lưu lại cái gì chứ?

Lão địa tinh cố gắng xoa xoa tròng mắt, có chút si ngốc.

“Thật không thể tin được, nói cái gì đến cái đó, chẳng lẽ tiếp đó ta lại gặp vong linh chấp chính quan?”

Nơi không xa, tiếng vó ngựa đột nhiên vang lên...

“A Đàng, người có cảm giác được hay không? Chúng ta đã tìm một tuần rồi, đại để thực sự ở trong toà thành này à?”

“Cha ở đây, A Đàng chắc chắn!”

Hai tên vong linh chấp chính quan tiếp tục đi xa...

“Đôi mắt... đôi mắt kia, là cốt long nữ vương sao?!? Ha ha ha, giờ kẻ cả titan xuất hiện trước mặt ta thì ta cũng không kinh ngạc...”

“Rầm!” sau một tiếng vang lớn, quây bán nước trước mắt bị san bằng, một titan kim loại to lớn chạy ngang qua trước mắt chúng nhân, đằng sau nó có một tấm bản ghi mấy chữ ‘Roland titan’ đang lập lòe phát sáng.

“Ta...”

“Câm miệng!” Lần này, đến vị vương tử trầm mặc ít nói như Gatling cũng đã không ngửi được mùi thối từ cái mồm của lão Seerose.

“Nhờ phúc của những tên chuyên gây phiền toái kia, đại bộ phận ánh nhìn đều bị hấp dẫn đi, việc giao dịch ngầm giữa chúng ta và những thành thị khác diễn ra rất thuận lợi, đã có hai mươi bảy thành thị đồng ý tại trên mình hội ủng hộ chúng ta. Xế chiều chúng ta sẽ tiếp tục tiến hành ba lần liên hệ, trong đó có Astranaar Alur mà ngài hẳn phải đích thân gặp mặt, còn có một vị vương tử tên Gatling khá có danh vọng cũng đã biểu lộ ra thiện ý với chúng ta, ngài tốt nhất cũng nên gặp trực tiếp.”

Ta gật đầu tỏ ý thừa nhận, cũng đến lúc gặp mặt Astranaar, còn thành Darkiron kia nghe nói cũng là một toà thành do nhiều chủng tộc hỗn cư, ta vốn khá hứng thú, gặp trực tiếp cũng không sao.

Một tuần vừa rồi, những biểu hiện của các ám tinh linh kỳ sĩ đã khiến sức mạnh luật pháp trở thành thứ kỳ trân dị bảo trong mắt các thành chủ khác, lấy đây là nước cờ đầu, việc ngoại giao của chúng ta khá là thuận lợi.

Thấy sự đồng ý của ta, Eliza tiếp tục báo cáo:

“Trong vòng một tuần, phủ sư vương bị phá mười hai lần, giờ nơi đó đã không còn kiến trúc gì. Tin tức mới nhất, chấp chính quan thứ sáu Greenspan xuất hiện, mà bạn nói khổ của hãn ‘Kiến vương mục nát’ Ramstein cũng nên đến.”

“Vong linh quân chủ và các địa hạ bá chủ đã giao thủ?”

“Chưa trực tiếp giao thủ, xem ra hai bên còn đang trong giai đoạn dò xét. Greenspan diệt hai binh doanh của người thú, một đường rêu rao, thế nhưng chỉ có rỗng đồ dưới trướng Morel chi viện, lại chỉ là hai con rỗng vị thành niên, cho nên...”

“Bị miếu sát chứ gì, bình thường, Greenspan là một tên vong linh thức tỉnh từ trước cuộc thần chiến kia, hãn vẫn tràn ngập đã tâm với vị trí vong linh đại đế, khá là khó đối phó. Chẳng qua sự dò xét của hãn chắc đã có kết quả, quyền trượng hiện tại đang ở trong tay long hậu, chính vì thế Morel mới nguyện ý để hai con rỗng nhỏ ra làm pháo hôi.”

“Chúng ta có lẽ nên đánh giá lại mối quan hệ hợp tác giữa Dath và Morel, sư vương vậy mà có thể giao quyền trượng cho Morel nghiên cứu...”

“A ha, xem ra liên minh của bọn họ kiên cố hơn chúng ta tưởng. Nhưng không sao, yên tâm đi, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của ta.”

Ta cuồng tiếu nói, thế nhưng Eliza lại có chút ngập ngừng.

“Chủ nhân... có đôi lời ta không biết có nên nói hay không!”

“Ta là người hẹp hòi sao? Cứ nói đừng ngại!”

“Chúng ta hết tiền rồi, nếu ngài không nghĩ thêm biện pháp gì chúng ta sẽ phá sản mất!”

“Gi?!”

Nghe lời của Eliza ta kêu lên sợ hãi, ta nhớ lúc mới tới tư kim rất sung túc nha, ít nhất cũng đủ để chúng ta sinh hoạt ở đây tròn ba năm.

“Ngài bảo những gia hỏa kia đánh không lại có thể gào chi viện, một tuần vừa rồi đã phải chi viện sáu mươi lần, lượng ma thạch tinh thạch tiêu hao, linh kiện thay thế, thậm chí còn cả số cơ khí mới mua thêm đều là lượng tiền không nhỏ, mà tất cả chỗ đó đều tính trên đầu ngài.”

Ta thờ dãi, kế hoạch ban đầu vốn không có đám ‘Roland’ này, việc chi tiêu vượt ngân sách là bình thường, mà cơ giới học vốn chính là đốt tiền, mấy cái gã không lồ đó càng là chuyên gia đốt tiền, mới mấy ngày đã cạn ngân khố.

“Hà, may mắn ta sớm có chuẩn bị, đến đến, để ta giới thiệu bảo bối mới của ta! Nó gọi là ‘tham lam’, rất đang yêu nha.”

Trên bàn thí nghiệm là một bình nhỏ trong suốt, tại đó, một ít dịch thể dinh dưỡng đang sôi trào, nó có vẻ muốn vọt ra ngoài phong toả tại miệng bình, thế nhưng mỗi lần đều bị phong toả phản xạ bắn trở về.

“Thật... thật buồn nôn! Trăng trắng, dinh dính, hết như thứ mà ngài bình thường vẫn dùng để suy nghĩ.” Eliza vừa nhìn đã lập tức châm chọc ta.

Hừ, nàng nói xoáy ta là kẻ dùng nửa thân dưới để suy nghĩ chứ gì, loại trình độ này ta đã không còn cảm giác sau khi những trân tàng ấy bị lộ ra ngoài ánh sáng. Ngược lại, ta bắt đầu đắc ý cười nói.

“Đó là do người không biết diệu dụng của nó. Đừng xem nó nhỏ vậy thôi, chỉ cần đem thứ này hoà vào mạch nước ngầm của toà thành nó sẽ điên cuồng phồng thực, biến ra vô số phần thân, chỉ cần mấy giờ, loại Slime màu trắng sữa đó sẽ lan tràn cả hệ thống ống dẫn cung cấp nước của cả toà thành thị...”

“Quá kinh tởm! Xin ngài đừng nói nữa! Ngài cuối cùng định làm cái gì?”

“Hừ, thật không biết hàng, nó tên là ‘tham lam’, nó sẽ đi tìm kiếm vàng bạc theo bản năng, sau khi tìm thấy lập tức ngốn sạch tất cả, chuyển về cơ thể mẹ, cứ thế ta sẽ không thiếu tiền!”

Án theo lệ quen, dù có kỳ trân áp trực, hội đấu giá ít nhất muốn đưa ra vài món quý giá nào đó để làm nóng bầu không khí, ta không hi vọng gặp thần khí, thế nhưng chỉ cần sự vương không định ném mặt mũi mình đi, trên hội đấu giá nhất định sẽ có đồ tốt khác.

Nhớ tới hội đấu giá sắp tới, ta liền tính toán kiểm chút tiền mua tí đặc sản làm quà, mà giấc mơ lúc chế tạo Adamn đó khiến ta quyết định đem lực chú ý về thứ ta nắm chắc nhất – tạo vật vong linh.

【Slime biến dị: chủng tộc ‘tham lam’: Slime vong linh, toàn thuộc tính 1.】

【Năng lực chủng tộc: cắn nuốt, tàng trữ, dịch ăn mòn, cực tốc phục chế phân thân.】

【Đánh giá: cực kì nguy hiểm, xin nhanh chóng huỷ diệt cơ thể mẹ, đồ chơi này mà thất khống thì đừng nói toà thành thị này, cả địa hạ thế giới cũng sẽ tan biến. Thuận tiện nhắc nhở một chút, ngừng chế tạo mấy sự vật linh tính này đi, điểm thiên phú người click sai hết rồi, cứ tiếp tục như vậy không cần chờ đến hạo kiếp, chính người đã huỷ diệt thế giới.】

Hình như nghe có chút mâu thuẫn, rõ ràng năng lực thuộc tính rất cặn bã mà, tại sao hệ thống sẽ sợ hãi như vậy?

‘Tham lam’ là thứ tồn tại xen giữa sống và chết, đối với sinh vật, nhu cầu càng đơn thuần thì dục vọng do nó tạo ra càng mạnh mẽ. ‘Tham lam’ này là đại biểu cho sự tham lam vô tận, dưới thiết định của ta, những kim loại hiếm là ý nghĩa tồn tại của chúng nó.

Sinh vật càng đơn giản sinh sôi phục chế càng dễ dàng. ‘Tham lam’ là một loại sinh vật đơn bào, nó sẽ án chiếu thiết định của tạo vật chủ là ta điên cuồng phục chế chính mình, sau đó trộm cắp vàng bạc, nó không có năng lực công kích gì, chỉ có năng lực duy nhất là lén vào những bảo kho an toàn nhất, ăn mòn những chiếc bao đay bao chứa đồng vàng bên trong, đoạt lấy vàng bạc.

Có điều ta cũng lý giải sự lo lắng của hệ thống, nếu ‘tham lam’ mất khống chế, chỉ cần phục chế đến trình độ nhất định, vô số slime vẫn sẽ chiếm cứ lấy không gian sinh tồn của sinh vật sống, đó cũng là một cách để huỷ diệt thế giới.

Đương nhiên, tiền đề là phục chế vô hạn lần...

“Người xem, cả cái bình này mới là mẫu thể, ta chỉ thả một phần mười, năng lực phồng thực và thể tích của phân thân cũng bị hạn chế chỉ còn một phần mười, mà thời gian sống cũng bị hạn chế, sau hai ngày toàn bộ sẽ tử vong, nhiều nhất chỉ là mấy tên trộm vặt ăn cắp vàng bạc thôi.

Vừa nói ta vừa cực kì cẩn thận nghiêng bình đồ ‘tham lam’ về phía nguồn nước, đột nhiên một con gió thổi qua, không hiểu sao cái mũi bằng xương của ta lại cũng cảm thấy ngứa...

“Ha ha ách... ừ, ai đang nhắc tới ta?”

“Chủ nhân!!!!”

Tiếng kêu sợ hãi của Eliza làm ta hồi thần lại, lúc này đã có một nửa lượng mẫu thể ‘tham lam’ bị rót ra khỏi bình tiến vào cống ngầm, rất nhanh sau đó, chúng sẽ thuận theo hệ thống nước ngầm hoàn thiện của toà thành này, tự mình phục chế thành một bầy đàn, phủ đầy toàn thành.

“... Yên tâm đi, còn một nửa, chỉ là hiệu quả của ‘tham lam’ mạnh hơn một chút thôi.”

“Mạnh thế nào? Có đã thương người không?”

“Ừm, nó sẽ lớn hơn gấp năm so với thể tích được thiết kế, hẳn là hơi lớn hơn một người bình thường đi, theo thiết định trí năng của chúng thì chúng chắc sẽ sửa đổi hình thức tấn công một chút, có khả năng là: nuốt một người vào, hoà tan hết quần áo, mang đi tài sản kim loại... Yên tâm, ta làm có đảm bảo, ‘tham lam’ tuyệt đối sẽ không gây thương hại đến sinh mạng, nó ăn sạch y phục rồi sẽ đi...”

“Ăn sạch y phục? Toàn thành?”

Một bức tranh đáng sợ xuất hiện trước mắt Eliza, nó miêu tả vô số Stormeagle và Snowhoof đang nhảy nhảy vòng tròn, càng lúc càng nhiều biến thái khuếch tán khắp nơi...

“Chủ nhân! Xin ngài nhanh chóng nghiên cứu biện pháp trừ tận gốc loại ác ma này!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Quấy rối

Vốn mình hội phải được tổ chức sau một tuần, thế nhưng vì sự kiện bất khả kháng nào đó, nó buộc phải lùi lịch, lùi vô kỳ hạn...

Nguyên nhân? Những con đường vắng vẻ trong thành Vitein chính là nguyên nhân, chúng vốn là những con đường tập nập người qua lại, nhưng giờ tất cả đều trống rỗng, thứ tới lui duy nhất là những con slime trong suốt cao hơn một mét kia.

“A a a, dừng tới đây, ta chỉ đi ra mua thức ăn thôi!”

Tiếng kêu của một kẻ bị hại vô tội lại vang lên, sau khi những con Slime thoả mãn rồi đi, một bác gái người hà mã xách theo cái giỏ trúc liễu mạng chạy, mồ hôi như mưa, đầu mờ nhòp nhúa, những nơi bác gái ấy tạt qua, thanh âm nồn nưa vang không ngừng...

“Má, con hà mã cái kia làm vậy lần thứ ba trong ngày rồi, con mẹ nó, thế còn là ngoài ý muốn? Làm trò, thẳng thắn thừa nhận là muốn phóng thích con dã thú trong nội tâm mẹ nó đi! Oẹ oẹ oẹ...”

Do sự bạo phát thần kì của bầy Slime, cả Vitein tê liệt. Những thứ này thực tế không khó đối phó, tuy Slime kháng công kích vật lý tốt bao nhiêu thì khi đối mặt ma pháp và thần thuật chúng lại yếu ớt bấy nhiêu, một thuật công kích nhỏ cũng có thể đánh bại.

Nhưng...

“Người có thể đánh được 1 con, 10 con, 100 con, thậm chí 1000 con, vậy nếu 10000 con thì sao, số lượng của Slime đơn giản là vô hạn, một khi bị chúng bám lên thì các linh kiện khải giáp sẽ bị mang đi, y phục bị ăn mòn sạch, đến cận bã cũng không thừa; trong tình trạng toàn thân không mảnh vải người có mấy phần chiến lực?”

Đúng vậy, không quan tâm người mạnh nhường nào, chỉ cần người dám mặc quần áo đi xuống phố thì đảm bảo sẽ bị một đồng Slime vây quanh dè sập trong nháy mắt, sau đó y phục của người dưới sự bao bọc của lớp dịch do chúng tiết ra sẽ tan dần, cuối cùng người sẽ trần trụi với thiên nhiên.

Từng có vị đại pháp sư dùng phép tường lửa bao quanh người, lúc đầu đúng là diệt không ít Slime, tuy nhiên, sáu giờ sau, hắn vẫn phải tiếp nhận sự thực ma lực hao hết, trần truồng xuống đài.

Hắn đã chứng minh loài sinh vật mới xuất hiện này quả thật không có lý trí đồng thời số lượng vô hạn, may mắn, nhược điểm của chúng rất nhanh bị phát hiện ra, chúng có thể ăn mòn vải vóc làm từ tơ, có thể dỡ rời mang đi kim loại, thế nhưng chúng không làm gì được, thậm chí còn sợ hãi tài liệu gỗ. Chỉ cần tại cửa sổ hay miệng nước chảy để một ít que củi, chúng sẽ tự động rút lui (cửa sau do mồ vu yêu lưu lại).

Đương nhiên dù nhược điểm bị tìm ra, tổn thất như cũ vẫn không ít, trước đó rất nhiều kim khố và phú thương đã bị tập kích, lượng tài phú mất mát không hề nhỏ. (mồ vu yêu: Vì sao phải công bố nhược điểm nha, làm muộn một tí, vết nhiều một chút không tốt sao? Mồ nữ bộc: cảm miệng, nhanh đi nghiên cứu phương pháp trị tận gốc, rắc rối mình bày ra phải do chính mình giải quyết, đó không phải là lời răn của ngài sao?)

Mặt khác, nhược điểm này vẫn không thể giải quyết ngọn nguồn vấn đề, người không thể xuống phố mà dùng một đồng que củi che thân chứ! Thế là cả toà thành thị này quỳ gối trước mặt những con Slime yếu ớt rồi sa vào tình trạng yên tĩnh quỷ dị. Dù chúng không có hứng thú gì đối với những người không mặc quần áo, vậy nhưng không phải ai cũng có nghị lực và sự giác tỉnh cao độ giống bác gái người hà mã kia.

Cuộc sống sinh hoạt của thị dân trở lên cực kì bất tiện, đúng lúc này, một nhóm thanh niên tốt nhiệt tình giúp người xuất hiện, họ không mặc chút quần áo nào trên người, mang theo một chiếc xe đẩy nhỏ bằng gỗ lang thang trên khắp nẻo đường.

Bọn họ giúp người khác mua thức ăn, mua hàng, chân chạy, thậm chí còn chấp nhận phục vụ kí sở, ngoài ra họ còn chấp nhận và thuyết phục những ‘tình nguyện giả’ gia nhập.

“Thân thể thiên nhiên ban tặng là hoàn mỹ, những y phục không thuộc về tự nhiên đó là nguyên tội, giải phóng bản thân không phải sai —— tổ chức giải phóng thiên thể (thiên nhiên cơ thể) bắt đầu thừa cơ truyền bá giáo nghĩa của mình (hiện tại mỗi hội viên gia nhập được hưởng đặc quyền mua sắm xe đẩy gỗ, mỗi người hạn một cái!).”

Mà khi càng nhiều người trẻ tuổi tiếp nhận mới giáo nghĩa kì dị đó, đem loại Slime kia là sự trừng phạt của trời cao đối với thứ nguyên tội như y phục, tổ chức giải phóng thiên thể với hạch tâm là đã nguơu mình bắt đầu tăng trưởng với tốc độ đáng sợ. Vô số kẻ ham hố vàng bạc hoặc là giác tỉnh loại tâm lý nào đó bắt đầu khoả thân ra phố, phấn đấu vì vàng hoặc giáo nghĩa trong tương lai.

Cho dù có các thành viên của tổ chức giải phóng thiên thể ‘giúp đỡ’, vận tác thường ngày của thành Vitein vẫn bị ảnh hưởng nghiêm trọng, chỉ ít thì lần mình hội bị lùi thời hạn hay một số thành chủ kém may mắn bị thoát sạch đã trở thành vết nhơ trên uy nghiêm của đám thành chủ cũng như bá chủ của thế giới dưới lòng đất.

Khi đám bá chủ đã sắp hết sự nhẫn nại, thậm chí đề nghị triệt để huỷ thành xây lại cũng đã được đề tới thì một tin tức truyền khắp cả thành thị, mang đến sự điên cuồng của tất cả mọi người —— dưới sự bắt tay hợp tác nghiên cứu của thủ lĩnh tổ chức thiên thể giải phóng Stormeagle và thần thú y Mening Herault, số tuổi thọ của các Slime kia đã được tính ra, chúng chỉ có khoảng mười ngày tuổi thọ, đến giờ còn khoảng bốn đến năm ngày sẽ tự chết sạch toàn bộ.

Cả toà thành thị vì thế hoan hô nhảy nhót, không ai để ý tại sao vấn đề mà vô số đại pháp sư thúc thủ vô sách lại được hai tên người mới không có danh tiếng gì

tìm ra. Lúc này, người vui mừng nhất có lẽ là sư vương, việc mình hội lùi thời gian thì có nhiều người cùng gánh trách nhiệm, thế nhưng nếu buổi đầu giá không được tổ chức đúng hạn thì hẳn sẽ phải mất không hơn hai mươi toà thành, thậm chí còn bị kéo xuống Minh hà, xong hết mọi chuyện.

“Nga, hoá ra còn có thể chơi như vậy nha!”

Ta vỗ tay, một chiêu đơn giản như vậy có thể giết sư vương thể mà lúc trước lại không nghĩ tới!

“Kỳ thực giờ còn không muộn, nếu ta đem số ‘tham lam’ còn lại đổ ra, nó sẽ...”

“Náo tiếp mười ngày?”

“Không, nó sẽ biến thành thể hoàn chỉnh, thọ mệnh vô tận, năng lực cường hoá chừng mười lần, dạng này đảm bảo sư vương không mở được hội đầu giá!”

“Phù quyết! Thể giới này sẽ vì thế bị huỷ diệt mất!”

Eliza giậm chân không ngừng, cái đuôi nhỏ cũng liên tục vỗ ba ba xuống đất; hai tay nàng giờ đang ôm ngực, cổ che chút xuân quang tràn ra khi mặc bộ bikini đan bằng lá. Có vẻ những việc phát sinh gần đây khiến tâm tình nàng không được tốt cho lắm.

Khi những y phục gia công bằng tơ không thể mặc trên người, những y phục đan bằng dây mây, lá cây liền trở thành trào lưu... Cái gì, chiều của mình đánh trúng người nhà là ngu?

“A, nếu những người khác đều dính bẫy mà ta không dính thì chẳng phải sẽ bị nghi ngờ sao, với cả tạo vật của ta sẽ không kém cỏi và mềm yếu như vậy, chúng nó sẽ không nương tay chỉ bởi vì các ngươi là người của ta.”

“Này có cái gì đáng để tự hào? Vì sao ngài còn có thể mặc y phục!”

Đúng vậy, hiện tại, doanh địa mà sư đoàn thành Sulfur lưu trú do ở vào hoàn cảnh thiên tai bạo phát quá sớm (ta vừa đổ chỗ này liền dính chiêu), đây cũng là nơi gặp tai hoạ nghiêm trọng nhất, hiện tại số kẻ có quần áo đan lá cây mặc cũng không nhiều, chỉ có mình ta còn có thể mặc y phục.

“Ngươi muốn nghe nói thật hay nói dối, nói dối là y phục trên người ta là sáo trang á thần khí, bọn chúng không cách nào tiếp cận, nói thật...” (trang bị cao cấp đám Slime không thể ăn mòn, thế nhưng chúng sẽ tập kích không dừng, nếu khắp cơ thể đều là những chất dịch dính dính của Slime thì đừng mặc còn hơn.)

“Nói thật là chúng nhớ được ngài là phụ thân của chúng, thế nên sẽ không tập kích ngài?”

“Không, tạo vật của ta sẽ không có loại sơ hở ngu xuẩn như vậy, sự tấn công của chúng xuất phát từ bản năng, không có ai không phải mục tiêu. Xem, cái này là bình phun phấn gỗ, trong đó chứa một loại dung dịch đặc biệt có thể hoà tan mặt gỗ, chỉ cần phun cái này lên người thì có thể dọa chạy Slime... Ờ ờ, thật xin lỗi vì quên cho ngươi dùng, thế nhưng mọi người đều là người văn minh, đừng có động thủ! Thà bản thân kia xuống!!”

Được rồi, dưới uy hiếp bạo lực, ta phải thừa nhận ta làm thế không phải do quên mà là vì vừa mất, đáng tiếc, lần thăng thần này không nhận được khoan dung mà chỉ nhận thêm phần nợ, tiếp đó là quãng thời gian giao lưu bằng té và ngã...

Sau nửa giờ, Eliza ngồi thở dốc phì phò trên xương sống của ta, hỏi:

“Phương pháp trừ tận gốc nghiên cứu xong chưa?”

“Đã nghiên cứu xong, đã nghiên cứu xong! Khó chịu quá, xương ta sắp gãy!”

“Thế vì sao còn không giải quyết đi! Chẳng lẽ còn muốn nhìn cho bỏ mắt?!”

“Việc thu thập tài liệu và chế tạo còn cần một tuần! Lần này ta thề với Minh hà, tuyệt đối không nói dối!”

Giải được cần một tuần mới có — năm ngày sau thiên tai Slime tự động kết thúc — chính mình lại làm việc vô ích, bức chủ nhân nghiên cứu chẳng để làm gì, một hệ đẳng thức hình thành trong đầu Eliza, sau đó thiếu nữ lại thẹn quá thành giận.

“Răng rắc!” Đó là tiếng xương đùi ta đứt đoạn, cũng là tiếng đồ vỡ của lí trí Eliza, ngày hôm đó ta đã biết sự đáng sợ của thánh quyền sĩ tộc nửa ác ma...

Ta không ngu đến nỗi thiết trí cơ thể mẹ ‘tham lam’, vậy chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này. Vì thế ta bố trí nó ở nơi sâu nhất dưới hệ thống nước ngầm thành Vitein, sau đó đem vô số tử nữ của nó trở thành hàng rào thủ vệ.

Chỉ hơi ngoài ý muốn, nơi này còn một thủ vệ khác.

Khi đồng vàng đầu tiên bị mang về cơ thể mẹ, tiểu Hồng đã trước tiên tìm tới nơi này... Khi nàng biết gốc rễ sự tình liền chủ động yêu cầu làm thủ vệ tàng bảo khổ, lí do là...

“Ta đã quen ngủ trên đồng tài bảo, mấy hôm nay mất ngủ lâu rồi, thời gian này để ta ngủ ngon đi.”

Ta thừa biết là mượn cớ, an theo tiền lệ của chúng ta, có việc gì đã gặp thì cùng chia, một nửa của nàng ta biết là tránh không được, thôi dù sao thì có nàng làm thủ vệ ta cũng yên tâm.

Chỉ ít, nếu thật sự gặp được kẻ khó đối phó, công phu ôm đồm chạy trốn của tiểu Hồng rất đáng tin nhiệm.

Điều duy nhất cần lo lắng hiện tại là mình hội, khi các Slime đúng hạn héo rút sạch, các người liên quan vừa thở ra một hơi, những bá chủ địa hạ đã đợi không kịp phát ra thư mời.

“Tự hội người nguyên thủy?”, “Những thành chủ đó không định nhảy thoát ư chứ!”

Khi những kẻ ngồi lê đôi mách bắt đầu nghị luận đồn dập, những lễ phục đưa kèm theo thư mời khiến các thành chủ thở phào, dù sao những y phục có thể mặc hiện tại đều có giá trên trời, muốn mua cũng không dễ dàng.

Thế nhưng hàng hoá được quan tâm nhất hiện tại không phải là y phục mà là tư liệu học tập của sức mạnh luật pháp.

“Người còn lo lắng vì bầy ma thú quấy rối và những kẻ xấu có ý định xâm nhập sao? Nơi đây có thiên địch của kẻ phạm pháp, sư huynh của thánh quang, thứ sức mạnh đến vong linh, con khi và nửa ác ma đều có thể nắm giữ —— sức mạnh luật pháp!”

“Không phải ba, bốn ngàn, không phải một, hai ngàn. CHỈ GIÁ 998! Tám loại công nghệ, tám tám công năng chủ lưu, cấu thông lực lượng trật tự không cần tiền, chương không pháp chủ không cần tiền, thật sự loè loè phát sáng! Đừng do dự làm gì, lập tức tới chỗ sứ đoàn thành Sulfur đặt mua đi!”

“Ngoài ra, 100 vị khách đến mua đầu tiên sẽ giành được cơ hội rút thưởng, phần thưởng là tàn trang thần khí đi kèm phục vụ chuyển phát tận nhà!”

“Hắc hắc! Người biết thẩm phán sao? Judgement! Mẹ ơi, không cần lo ta dùng pháp chủ thất bại; bà ngoại, giấc mơ kị sĩ của ta thành hiện thực rồi!”

“Sức mạnh luật pháp, đáng giá tín nhiệm, vì dễ dàng giúp quảng đại hộ khách học tập và nắm giữ, ngoại trừ loại mặt hàng giá 998, chúng ta còn chuẩn bị bản hào hoa giá 9998, nếu ngài vẫn cảm thấy nó không thể biểu trưng thân phận khốc huyển, chúng ta còn bản hoàn mỹ giá 19998, tặng kèm một thẻ rút thưởng để tham gia lần rút thưởng thần khí may mắn lần hai!”

“Do dự gì nữa, địa chỉ của chúng ta ngay tại số 88 phố Đầu Trâu khu 32 thành Vitein, tới trước được trước, tới sau hết hàng, hoan nghênh giá lâm!”

Ta lần này kiếm lớn, càng lúc càng mong đợi mình hội và hội đầu giá sắp được cử hành.

“Chủ nhân, ngài chẳng phải bảo phục chế mấy trăm bộ y hết nhau sao? Mấy cái bản hào hoa và bản hoàn mỹ kia ở đâu ra?”

“Đều một dạng cả, không khác biệt gì!”

“Ngài không sợ bọn họ tìm đến tính sổ?”

“A ha, Eliza, người còn non lắm, người chưa hiểu tâm lý mua hàng của những thành chủ kia, những kẻ có thể bỏ 998 kim cương để mua tư liệu thì chắc chắn sẽ không để ý chuyện móc ra thêm 9000. ‘Cái gì, người bảo 998 là chỉ đồng vàng mà không phải kim cương? Thủ vệ đầu, lời mấy tên nông dân này đuổi ra ngoài!’, người xem, lời này vừa ra thân phận và tài lực lập tức leo cao đỉnh điểm. Những tên trọng sĩ diện đó sẽ ăn bộ này, thứ bọn chúng mua không cần tốt nhất, thế nhưng phải là quý nhất! Cái bọn họ muốn là mặt mũi. Người xem, bốn bá chủ có ai không chạy đi mua bản hoàn mỹ? Nếu có người biết bọn họ mua bản bình thường hay bản hào hoa thì bọn họ còn mặt mũi nhìn ai? Cho nên, khẩu hiệu của chúng ta là ‘không cầu tốt nhất chỉ cầu quý nhất, bán hàng một lần mười năm không cần khai trương!’”

“Ngài quả là gian thương!”

“Đa tạ khen ngợi!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Quý vòng thật loạn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vitein là một thành thị hỗn cư có lịch sử mấy ngàn năm, qua thời gian đời đời tu kiến, đường phố của nơi này trở nên lộn xộn mất trật tự, khu nội thành vốn ban đầu được quy hoạch vuông vắn giờ đã thay đổi hoàn toàn diện mục sau vô số lần khoách trương.

Địa tinh tới, xây phòng thí nghiệm luyện kim, phòng thí nghiệm cơ giới, đường lớn để đưa xe vượt thành thị.

Người thủ tới, xây gác đầu trường của máu tươi và vinh dự.

Tinh linh tới, đại kịch viện và rừng nhân tạo không thể thiếu.

Pháp sư tới, các tháp pháp sư cao chạm tầng mây liên tục mọc lên.

Hai bên đường phố tràn ngập các loại kiến trúc của nhiều niên đại và phong cách khác nhau; phong cách Baroque của Dwarf trang nghiêm túc mực, phong cách Gothic của tinh linh thần bí ai oán, phong cách kiến trúc địa tinh hỗn tạp lộn xộn giữa sắt thép và gạch khối nổ, thậm chí do druid và shadow shaman vào ở, những kiến trúc theo phong cách điển viên của tinh linh thời cận đại cũng có thể được tìm thấy ở nơi này.

Có lẽ, một thành thị khác với nhiều chủng tộc hỗn cư như Sulfur cũng có tiềm lực trở thành dạng thành thị nổi danh lịch sử như Vitein, nhưng lúc này nó vẫn còn quá trẻ tuổi và bồng bột.

Thời đại mới và lịch sử giao thác ở Vitein, văn hoá của nhiều chủng tộc hội tụ tạo thành mị lực không thể cưỡng lại.

Hiện nay, theo thời đại biến đổi, thiết kế gọn gàng sạch sẽ nguyên đã không cách mà bay, thời gian và lịch sử chia vùng nội thành thành rất nhiều ‘hạp cốc’ hình chữ thập, hình chữ nhật, hình bất quy tắc. Mà khi mình ước chọn đây là nơi đặt tổng bộ, càng lúc càng nhiều chủng tộc đi vào chiếm cứ một góc của nơi này. Một toà thành thị mỗi ngày đều biến hoá đến nỗi những lão nhân sinh hoạt tại đây cả một đời cũng không nắm rõ được trong thành có bao nhiêu chủng tộc, càng không biết hết các ngõ ngách ở đây đi thông hướng nào.

Thế nhưng, có một nơi mà tất cả mọi người ở Vitein sẽ không quên – – nhà thờ Bạch Kim.

Tất nhiên điều này cũng một phần vì diện tích to lớn của nó cùng bảy toà tháp pháp sư cao tận mây vậy xung quanh. Với một kiến trúc mà tại bất kì đâu ở Vitein cũng nhìn thấy nó thì tất nhiên sẽ không ai quên được.

Nhà thờ này từng là dinh thự của gã Bạch kim vương lấy xa hoa vô độ đi vào sử sách. Hồi đó, hẳn là tên bá chủ chỉ huy toà thành này cùng hơn trăm toà thành xung quanh. Vì biểu thị quyền uy của mình, hắn hao công tốn sức chế tạo một toà thành trong thành với diện tích lên đến 6 km², thậm chí, vì phù hợp với tên gọi của nó, hắn còn đem bí ngân và bạch kim phủ ở tường ngoài tạo thành một lớp phản quang. Nhìn từ bên ngoài, nó tựa như toà thành bảo trong mây của thiên sứ với tường lũy lấp lánh ánh sáng, bên trong nó lại càng xa hoa hơn với vô số châu ngọc lát trên đường, gấm vóc mỹ nhân oanh oanh yến yến, rừng thịt ao rệu là chuyện thường ngày...

Thôi không nhắc chuyện làm sao tên kia bạo chính hoành hành rồi bị liên hợp lật đổ, dù sao thì hiện tại anh hùng phong vân cũng đã hoá làm xương trắng cát bụi. Giờ chỉ còn nhà thờ bạch kim mà hắn lưu lại, thứ đã trở thành biểu tượng của thành Vitein.

Dù tầng kim loại hiếm xa xỉ cực độ trên tường lũy sớm đã bị bóc đi, trên vách tường giờ chỉ còn những loại thực vật ma pháp như thường thanh đằng, toà cung điện to lớn xa hoa này vẫn là nơi xinh đẹp nhất thành Vitein, thậm chí cả lòng đất rộng lớn!

Hiện nay thành Vitein đã không phải lúc Bạch Kim vương một nhà độc đại mà tiến đến thời bốn bá chủ chế ước lẫn nhau, nó thủy chung nằm ở trạng thái vô chủ, điều này càng khiến không kẻ nào dám mở tay vào toà cung điện này. Tuy nhiên, hôm nay, cánh cửa lớn của nhà thờ bạch kim lại mở rộng một lần nữa, bởi lẽ nó chính là hội trường nơi tổ chức minh hội.

Hoa khôi không ngừng bay múa trên không trung, Griffin và Manticore đi đi về về tiếp dẫn những tân khách tới chơi, uy nghiêm như rồng cũng chỉ là gác cửa, từng chiếc xe ngựa đều dùng ma thú siêu cấp thay ngựa kéo, món ăn của bữa trưa sử dụng đủ loại nguyên liệu quý hiếm, những thành chủ đến tham dự thịnh hội ai nấy cũng là cường giả. Dù nơi đây có lẽ không xa hoa giàu có bằng hoàng cung của đế quốc nhân loại, nhưng thế giới dưới lòng đất lấy cường giả vì tôn cũng có phương thức của chính mình để điểm xuyết thêm trang sức cho cuộc minh hội hai năm một lần.

Chúng ta tới khá sớm, tuy vậy xung quanh đã là một biển người, hội trường ở đây được chia làm ba tầng, tầng ngoài cũng chính là khu ngoại thành của nhà thờ bạch kim, nơi này cho phép thường dân ra vào, bọn hộ vệ của các lĩnh chủ đứng canh gác tại đây, ngoài ra chỗ này còn có rất nhiều loại hình hoạt động biểu diễn, hội hè yến tiệc ít nhất phải bày vẽ một tuần. Tầng giữa là dành cho một số lĩnh chủ nhỏ và các anh hùng khá có danh vọng, tiệc rượu thiết đãi bọn họ cũng được duy trì ba ngày. Tầng trong là dành cho các cuộc họp quan trọng và các nhân vật lớn, nơi đó chỉ mở hai ngày cho các đại lão nháo loạn với nhau.

Hơn mười tên Roland titan bước đều hành tẩu, không ngừng chế tạo từng con động đất nhẹ. Những chiếc xe khác thấy chúng đều vội vàng tránh sang một bên, trên đường có một con cương bối á long(*) cây móng mình to không chịu nhường trực tiếp bị Roland II nhắc lên tập ném tạ.... Ta đương nhiên không tiêu tiền vô ích, tuy chúng chỉ có thể dừng ở hội trường ngoài thành thế nhưng mục đích tuyên bố vũ lực đã được thực hiện.

Thành chủ dưới lòng đất rất ít có ai có tính tình tốt, một đường đi đến ma sát nhỏ không ngừng, nhân viên trị an cũng chỉ đành bảo trì trầm mặc, trên đường đi tới của chúng ta cũng nhìn thấy mấy trận quyết đấu, trong đó không thiếu cao thủ truyền kì giai.

Trên thực tế, thị uy và bảo an chính là nguyên nhân khiến các thành chủ mang theo những hộ vệ cường đại nhất của mình. Các bá chủ càng không cần phải nói, tám con rồng đỏ trước cổng kia không phải là đòn thị uy của Morel sao?

Nhân tiện nhắc tới, vốn tiểu Hồng cũng định đến, thế nhưng giờ nàng không nguyên ý rời giường (bảo khổ do ‘tham lam’ mang vạ), ta cũng đánh bó tay, chỉ ước định rằng đến lúc cần nàng thì phát tín hiệu....

Vậy mà lúc Morel nhìn thấy chúng ta lại thở phào một hơi, ả cũng biết con gái mình có tính cách thế nào, vạ nhất tại minh hội bị con gái treo lên đánh thì ôi thôi mất mặt...

“Hi, long hậu, ta tới rồi, mấy ngày nay thế nào?”

Khai chiến khi minh hội diễn ra là hành vi tuyệt đối cấm, người vi phạm sẽ trực tiếp trở thành công địch của liên quân minh ước, tuy nhiên điều đó không ảnh hưởng gì đến việc ta nói móc, hoặc giả có thể nói tình huống mọi người chỉ có thể dùng miệng thì càng tiện cho việc ta trào phúng hơn nhiều... Lúc này, khi nghe ta đề cập đến kinh lịch mấy ngày nay, khuôn mặt vốn đang tươi cười của long hậu lập tức vạ vạ.

Ha ha, ta thừa biết mấy ngày qua bọn họ sống không được yên, đủ kiểu phiền phức từ đạo tặc đến thành chủ thậm chí vọng linh quân chủ tập kích. Dù Morel và Dath có nội tình đủ cứng, chống được sóng gió, thế nhưng hai bá chủ như họ đã bao giờ phải vượt qua quãng thời gian như chó chạy qua đường như vậy!?

“A ha, đã xuất hiện sáu tên chấp chính quan rồi nhì, may mắn ba tên bài danh hàng đầu chưa thấy ra mặt... Nếu không có lẽ ta đã không tìm được các nguoi, kiến độc của Ramstein cần sưng không? Đau chết đi sống lại ấy nhì!”

Morel có bề ngoài rất đẹp nhưng bây giờ ả lại mặc một bộ váy dạ hội kín kẽ phủ đến tận vai, áo khoác lông thú che phủ cả nửa người trên. Phong cách hoàn

toàn khác biệt với thường ngày thế này nói rõ trên người ả có vấn đề, lại nghe nói ả và Ramstein hôm qua vừa giao thủ, ta tất nhiên sẽ liên tưởng đến loại nọc kiến trí mạng nào đó, vì vậy ta cứ cố ý nhẽ chỗ đó mà đá xoáy thật lực.

Quả nhiên, mặt Morel càng vặn vẹo nhăn liệt, đèn đường long vắn bên má trái cũng nhẩn nhúm cả lại. Mãi lúc lâu sau ả mới cố cắn răng nhịn xuống.

Morel tiếp lấy một ngum cocktail từ trên tay người hầu, uống một hơi cạn sạch rồi đi thẳng, bỏ lại sau lưng một câu.

“Người không đặc ý được lâu đâu!”

Ta lập tức đáp trả.

“À đúng rồi, con gái người nói muốn đập bẹp người, nhớ mang bảo tiêu nhé. Cái đám ở ngoài cửa kia chưa đủ năng đánh.”

Ta cố ý nói lớn lời này, các thành chủ xung quanh kinh ngạc vì có người lớn gan dám khiêu khích long hậu ở đây, sau đó điều khiển bọn họ chấn động hơn xảy ra, long hậu nghe vậy mà chỉ cắn răng nghiêng lợi không nói lời nào như thế mặc nhận hiện thực.

“Cốt đầu thúc, người trâu ả như vậy liệu tí nữa ả kịch liệt cản trở thì sao?”

“Không làm gì thì ả không cản trở chắc? Nếu đã nhất định phải đắc tội thì đắc tội triệt để đi. Mà ở thế giới dưới lòng đất này, cường thế mới nhận được sự tôn trọng, chúng ta quả thực đắc tội long hậu, tuy vậy cũng nhờ thế mà nhận được ấn tượng tốt từ địch nhân của ả. Người xem, tên mập ngốc đằng kia nhìn ta cười thật vui vẻ!”

Tên mập ngốc trong lời của ta đang nói chuyện vui vẻ cùng Kaya, hần nhìn thấy ta lập tức vẫy tay gọi đến, điều này lại làm những kẻ xung quanh ồn ào nghị luận, trước đắc tội long hậu, sau nhận được lời mời từ bá chủ Astranaar Alur, tên ‘người mới’ như ta lập tức trở thành đầu đề trò chuyện của quần chúng.

Thân thể Astranaar Alur tròn trĩnh trục, nhìn xa hệt như một quả trứng luộc mới bóc vỏ, ai nhìn cũng thấy vậy nhưng người dám biểu thị ra thật sự không có.

Đối mặt lời mời của hần, ta lại lùi bước, đẩy Annie lên trên thực hiện chức trách của mình.

Gần đây trong thành Vitein rối loạn không ngừng, cơ hội để năng tìm người đánh nhau không ít, thêm vào đó là mọi người trong đoàn chủ động đứng ra mớm chiêu khiến thực lực gần đây của năng tiến bộ rất nhiều. Đặc biệt, sau khi nghe kinh lịch đột phá truyền kì của cha nuôi mình, năng đã mơ hồ tìm thấy cái gì đó, thậm chí đột phá trong mấy ngày tới cũng không kỳ quái.

Ngược lại với Annie, Eliza dạo gần đây có chút trầm mặc, khác với người chủ định trở thành thành chủ Sulfur trong tương lai, Eliza hiện tại không biết mình muốn cái gì và cần làm cái gì, một người mê hoặc với tương lai làm sao có thể bước lên con đường truyền kì.

Mấy ngày nay trông năng có vẻ rất phiền muộn.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, hiện tại đã rất tốt rồi!” dù lời an ủi của người ngoài có rất ít tác dụng với con đường truyền kì, thế nhưng ta vẫn không nhịn được mà nói nhảm.

Lời an ủi của ta làm Eliza chấn động mạnh, trong khi năng tính hồi đáp lời, tiếng chuông keng keng vang lên, trên bầu trời bốc lên từng luồng khói hoa, ngoài thành bắt đầu huyền ảo âm ỉ, mình hội cũng chính thức bắt đầu.

“Tiến vào đi.” Nhìn dòng người bước vào nội thành, ta cố tình bước nhanh chân hơn một chút, ta thật sự không nỡ để một mình Annie đi vào hội nghị đối mặt đám cáo già kia.

“Ta đề nghị, thành lập liên quân, xoá sổ bọn gian tế do mặt đất phái xuống.” tiếng rống giận của sư vương vang vọng khắp đại sảnh, con mắt độc nhất giãn dãn nhìn chăm chăm vào ta, gian tế là ai mọi người thừa sức tự hiểu.

“Đến thành chủ cũng là anh hùng nhân loại, bọn họ cuối cùng được tính ở phe nào, thành Sulfur có tư cách gì đòi gia nhập minh ước, tính tiến vào làm gián điệp sao? Ta đề nghị trục xuất bọn chúng! Ai dám phủ quyết đề nghị của ta, kẻ đó là địch nhân của Long thành!” lời uy hiếp của long hậu rất trực tiếp, cũng rất hiệu quả, dù sao đắc tội với Long thành là một phiền toái cực lớn.

Quả nhiên hội nghị vừa bắt đầu thì liên minh của Dath và Morel liền khai hoà với ta, thế nhưng thấy tình huống này ta lại cười rất vui vẻ.

“Vậy đây là đề án số một, mọi người biểu quyết đi, ai tán thành thì giơ tay.”

Sư vương và long hậu kinh ngạc nhìn sang, chúng không ngờ Alur và Kaya không những không phản đối đề nghị, ngược lại còn coi đây là đề án tiến hành biểu quyết.

Tiếp đó, một màn khiến người ta càng kinh ngạc lại phát sinh, một đề án có quá nửa khả năng có thể thông qua như vậy lại chỉ có rải rác vài người nhấc tay tán thành.

“Như vậy đề án thứ nhất không được thông qua.”

Đến nước này kẻ nào còn không biết có vấn đề thì thực sự là thằng ngu, sư vương và long hậu nhìn nhau, hai mắt đầy kinh ngạc và chấn động.

Các thành thị dưới lòng đất thường cách nhau rất xa, không ít người tham dự minh ước vốn có thâm thù đại hận, liên quân minh ước vốn dĩ là một tổ chức cực kỳ rời rạc, đến các bá chủ cũng không dám nói có thể tuyệt đối chi phối những người ủng hộ mình, vậy nhưng hiện tại, những thành chủ ủng hộ và có quan hệ tốt với mình cũng không giơ tay tán thành, đây là làm sao?

Dath và Morel biết thành Sulfur sẽ toàn lực lôi kéo những thành chủ địa hạ khác, nhưng những thành chủ đó cũng không kém phần kiêu ngạo, đã thế lại cách xa trời nam đất bắc, sư vương và long hậu muốn thu mua khó như lên trời.

Với lại mấy ngày vừa qua chính bọn họ cũng là chuột chạy qua đường, không có thời gian để chặn đường ngoại giao của thành Sulfur, từ ý nghĩa nào đó, hiệu quả ta muốn có khi ném ra vĩnh dạ quyền trượng đã đạt thành.

Alur nhìn lướt qua toàn bộ hội nghị, gật đầu tiếp tục nói.

“Tiếp theo, đề án thứ hai do ta và Kaya cùng nhau đưa ra, đề nghị cho phép thành Sulfur trở thành một thành viên của minh ước, thành viên mới sẽ được cấp địa vị ngang hàng với ta, Kaya, Dath và Morel. Đúng vậy, chúng ta có khả năng có thêm một vị phó minh chủ.”

Đề nghị này vừa đưa ra, cả đại sảnh lập tức huyên não lật trời. Vị trí bá chủ không phải do minh ước quyết định, thế nhưng nếu đề nghị này thực sự được tất cả các thành chủ cường lực ở trong minh ước thông qua thì thành Sulfur và những bá chủ kia khác nhau ở đâu, vị trí phó minh chủ minh ước vốn chính là cách gọi trên mặt giấy tờ của các bá chủ.

“Đề nghị này cực kỳ trọng yếu, án theo quy định cần 80% số thành viên không phản đối mới được thông qua, phương án giải quyết là bỏ phiếu không ký danh, mọi người cứ yên tâm bỏ phiếu đi.”

Không có ai cho rằng đề án này có thể thông qua, trừ ta...

Ta quay ra nói nhỏ với Alur và Kaya rằng: “Cái đề nghị này khẳng định không thể thông qua, như vậy chúng ta lui một bước để đề án đằng sau dễ dàng được thông qua một chút. Chỉ có điều chúng ta cần một lần ra mặt có tính rung động, để trả giá, chúng ta sẽ bỏ ra...”

Một lát sau, tổ kiểm phiếu bắt đầu công bố kết quả.

“110 phiếu thuận...”

Nghe số phiếu thuận, sư vương và long hậu cười gằn, con mắt nhìn ta tràn đầy khinh miệt như thể đang nói rằng: “Tên nhà quê, muốn một bước lên trời à, mơ đi.”

“206... phiếu chống...”

“Không thể nào!!!” Số phiếu tán thành ít là đương nhiên, thế nhưng số phiếu phản đối cũng ít ỏi như vậy khiến sư vương gợn dử đứng lên đập bàn.

Con người gợn dử như muốn ăn thịt người của Dath làm người đọc kết quả toàn thân run rẩy.

“...3267 phiếu trung... trung lập và phiếu trắng, số người tham dự là... là... 3583, đề... đề án được thông qua! A a a!”

Người đọc kết quả rú lên sợ hãi rồi đem tờ kết quả quăng đi, sau đó vừa lẩn vừa bò chạy ra khỏi hội trường.

Dath nhặt lấy kết quả, xem đi xem lại mấy lần, từng dòng chữ giấy trắng mực đen rõ ràng làm hắn chỉ có thể cắn răng xé nát nó cho đỡ giận.

“Làm thế nào hay vậy?” Kaya nhướn thân đi qua, thì thầm thổi nhẹ bên tai ta, ta thì chỉ cười thầm dưới mặt nạ, không nói câu gì.

Kỳ thực nói toạc ra cũng chẳng sao, chỉ là lúc mọi người cho rằng ta đang đùa giỡn, thực ra ta đã và đang làm không ít việc có giá trị.

Ví dụ như dùng con mắt của một luật sư và một người lập pháp chuyên nghiệp nghiên cứu cặn kẽ tất cả điều lệ và quy tắc của minh ước...

“Quyết nghị quan trọng cần 80% số người không phản đối là có thể thông qua.”, điều này được đặt ra vì ngăn ngừa tình trạng phân liệt nội bộ khiến minh ước không thể nhất trí thông qua hoặc phủ quyết vấn đề. Mà cũng chính vì sự phân liệt nội bộ đó nên số phiếu tán thành một đề án quan trọng thường rất thấp, do đó mới quy định dựa vào số phiếu không phản đối để xét duyệt.

Nhấn mạnh lại lần nữa, là không phản đối chứ không phải tán thành...

Nếu ta muốn các thành chủ bỏ phiếu thuận xác thực rất khó, nhưng để họ không bỏ phiếu chống thì lại có khá nhiều cách, chẳng hạn như:

“Tư liệu luật pháp đúng là thiếu một bộ phận quan trọng, tuy nhiên nếu người có thể không bỏ phiếu phản đối khi biểu quyết xét duyệt việc chúng ta gia nhập minh ước, chúng ta sẽ giao lại toàn bộ tài liệu đầy đủ cho người. Đúng, không phản đối là đủ rồi, người xem, ta chỉ cần chút mặt mũi thôi mà...” Đây là uy hiếp....

“Ha ha, đây là chút quà mọn của thành Sulfur. Các người đang đau đầu vì vấn đề quần áo đúng không? Đây, những chiếc y phục đan từ lá cây và dây mây này chính là thứ do các druid của chúng ta cố công làm cả đêm mới có, đảm bảo nguồn gốc tự nhiên trăm phần trăm. A không không, đừng đưa tiền, tất cả là miễn phí. Chẳng qua nếu ngài có thể giúp đỡ chúng ta một chút trong minh hội thì tốt quá. Ngài cũng biết chúng ta là người mới, mọi thứ không quen thuộc lắm. Hi vọng đại ca ngài nể tình.” Đây là nhân tình....

“Các người không cảm thấy tình huống hiện tại rất gay go sao? Bốn phó minh chủ mỗi bên một nửa, đấu đá không ngừng, sớm muộn liệu người chết ta sống. Các người không cảm thấy cần thêm một ít đệm giảm xóc sao? Hắn cần có thực lực mạnh mẽ, lại không thể quá mạnh, tốt nhất là không có dã tâm...” Đây là thuyết phục....

Sư vương và long hậu bị kiểm chế bởi vụ quyền trượng giúp ta có cơ hội chạy khắp nơi kiểm phiếu, khi tất cả những thành chủ kia đều mang tâm lý ‘Cần đến

tám thành mới được thông qua cơ mà, dù ta bỏ phiếu trắng thì cuối cùng cũng không thể thông qua' đi bỏ phiếu, thành công của chúng ta đã là chủ định.

“Chúc mừng, chúc mừng phó minh chủ mới.”

Lời chúc mừng của Alur mang theo sự ác ý, vị tể ti tối cao của ám tinh linh gần như đã tựa hẳn trên người ta, phía đối diện Dath và Morel sát ý nồng nặc... không quân trước đây nói tốt bao nhiêu, hiện tại ta đã chọc giận cả bốn bá chủ, không có ai nguyện ý đem quyền uy của mình phân chia cho người khác.

Mà phần lớn ánh mắt các thành chủ nhìn đến cũng không mang ý tốt, dù sao việc ta vừa tương đương khiến toàn bộ bọn hắn ăn quả lừa, tuy lời ta nói đều là thật.

“Ha ha, đây mới là điều ta muốn.” Ta cười thoả mãn, nhưng việc đồng thời bị nẩy ngàn tên truyền kì nhìn chăm chăm thực sự không tự nhiên cho lắm.

“Ta không có thời gian chờ Annie chậm chậm lớn lên, áp lực càng lớn trưởng thành càng nhanh, từ giờ trở đi, cả thế giới lòng đất đều coi chúng ta là kẻ địch. Vượt qua nó đi! Đây mới chính thức là khảo nghiệm ta dành cho ngươi.”

“Roland! Mau tới giúp đỡ, chúng ta gặp phiền toái lớn! Doanh địa bị vong linh quân chủ công kích.”

Đột nhiên giọng nói của tiểu Hồng vang lên trong đầu ta, năng vậy mà chủ động liên hệ khẩn cấp. Vong linh quân chủ dù sức khiến năng cầu viện ít nhất phải có trình độ của chấp chính quan đế quốc Ciro.

“Ngươi không đặc ý được lâu đâu!”, lời Morel cảnh cáo vụt qua rồi tắt trong trí óc, ta lập tức hiểu chuyện gì xảy ra.

“Lấy quyền đầu giả hoặc cơ hội quan sát để đạt thành hiệp nghị với chấp chính quan sao? Nội bộ mình ước không thể động thủ, thế nhưng chấp chính quan thì không chịu hạn chế. Chà chà, quả nhiên không thể coi thường các bá chủ nha!”

Ta đứng dậy định quay về chi viện thì lại bị Morel chặn đường.

“Ngươi định đi đâu? Hội nghị chưa kết thúc mà phó minh chủ đại nhân, ngươi làm vậy là không tôn trọng cả thầy. ... Á, tên nhóc nhà ngươi đang làm gì?”

Một tên Gnome không biết ở đâu chạy ra đang dùng đôi chân ngắn liều mạng đá long hậu, điều khiến người ta kinh ngạc là dù đôi chân nhỏ đó đá không nhanh nhưng Morel lại không cách nào né được! Nhiều lần đều bị đá trúng đầu gối.

“Người xấu, dám khi dễ cha ta, A Đang đánh ngươi.”

Không hiểu sao ta cảm thấy thanh âm này rất quen thuộc, vậy nhưng trực giác của ta lại đang cảnh báo sắp có đại hoạ giáng xuống đầu.

“Theo kinh nghiệm xui xẻo lâu năm, mỗi khi có cảm giác này, phiền toái cực lớn sắp tới!”

Tên nhóc Gnome ngẩng đầu lên, trên mặt đầy tàn nhẫn, nước mũi nước dãi chảy tùm lùm, hai mắt nó nhìn ta chăm chăm rồi cười ngây ngốc.

“Cha.”

“...A Đang!”, đã rất lâu rồi, nếu không phải cách xưng hô quen thuộc này, ta không thể nào liên hệ con Gigant Stitches khủng bố kia với tên nhóc Gnome trước mặt...

Cùng lúc này, một giọng nói lạnh lẽo vang lên sau phía đằng sau:

“...Đến con tư sinh cũng có, lại còn là Gnome, chủ nhân, sở thích của ngài khiến người ta không còn gì để nói. Ta có thể hỏi mẹ của đứa bé này bị ngươi xử lý ra sao không? Chẳng lẽ bị nhét bao tải vứt xuống sông rồi? Chủ nhân, ngài quá dơ bẩn...”

(*) Đại loại là loài có ngoại hình giống con khủng long gai lưng. Ai không tưởng tượng được tra gg Stegosaurus xem hình.

Bonus quả ảnh của stitches:

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tiến đến bãi phóng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đại lễ đường giờ ồn như cái chợ vỡ, cho dù người chủ trì vẫn đang cố gắng duy trì trật tự thì cũng không có cách nào ngăn trở các thành chủ nghị luận âm ỉ.

Mặc dù bị lừa một vỏ, thế nhưng việc có thể lừa hầu như tất cả mọi người cũng đã thể hiện rõ thực lực của thành Sulfur, quyết nghị của minh hội không phải trò đùa, cũng không thể bị sửa đổi, nếu không sự tín nhiệm cơ sở của nó cũng vì thế mà dao động.

Bá chủ thứ năm— thành Sulfur là từ ngữ được các thành chủ nhắc tới nhiều nhất lúc này, cũng đã là hiện thực trong mắt đại bộ phận người ở đây.

Một bá chủ mới đột ngột hình thành đồng nghĩa với việc bản đồ phân bố thế lực của minh ước phải xé đi vẽ lại, có thể hàng trăm trường chiến tranh sẽ vì vậy mà nổ ra, điều này, trọng trọng cho vô tận phiền phức và... cơ hội ngàn năm khó gặp.

Những thành chủ có tư cách tiến vào nội sảnh đều không phải kẻ dễ đối phó, ai ai cũng có chút dã tâm, nếu thành Sulfur có thể thượng vị, vì sao ta không thể thượng vị, với lại, bá chủ mới thiếu hụt người ủng hộ, có lẽ ta có thể nương nhờ hần để giành lấy càng nhiều tài nguyên và hậu thuẫn... Vô số dục vọng và suy tính để tâm tư các vị thành chủ bắt đầu hoạt động, rất tự nhiên, bầu không khí trong đại sảnh cũng bắt đầu sôi trào mà quý dị.

Còn chút mâu thuẫn nhỏ của ta và long hậu trước cửa ra vào lại không có mấy ai để ý, trừ vài người ngồi gần đó.

Vì vậy không có nhiều người phát hiện ra vị long hậu uy chấn địa hạ giờ đây lại giống hết một con mèo già bị chọc giận, nhe răng nhếch miệng với một tên Gnome nhỏ nhỏ. Tuy rất tức giận, à ta cũng chỉ có thể hung hăng trên đầu lưỡi chứ vẫn không dám đánh nhau tại hội trường minh hội.

Đáng tiếc, dù hôm nay long hậu ngang ngược định giáng lý, vậy nhưng tên Gnome nhỏ bé nhìn hơi ngốc ấy cứ ngang bướng không chịu vào khuôn khổ.

“Trùng... Trùng cái gì mà trùng! Trùng nữa ta ăn sạch người!”

Tên Gnome nói không biết ngượng, điều này làm những người đứng xem xung quanh ngạc nhiên tròn tròn mắt, nhưng không ai ngoài ta biết lời uy hiếp này không chỉ là nói suông, nếu đánh thật, quá nửa khả năng Adamn sẽ thật sự chén sạch long hậu.

Vậy nhưng giờ đây doanh địa còn đang chịu tập kích, không phải lúc hao tổn thời gian với Morel ở chỗ này.

“A Đàng, trước khi có lệnh của ta, không cho phép ăn bất cứ sinh vật nào.”

Nghe vậy, mặt Adamn liền nhăn như mướp đắng, sau đó gật đầu.

Cũng may trước kia ta và các anh chị của Adamn đặt tiểu danh này cho hắn nên hắn mới không bị long hậu nhận ra. Mà sao cái tên đáng yêu như A Đàng lại không phải đại danh nhỉ, ta xoa cằm nghĩ nghĩ. (*)

“A Bối (Hư không ma khuyển Best) cũng thế, nó đứng đầu nhóm tứ thiên vương nha, lại còn là đại ca ‘bạo nô’ trong bảy nguyên tội, thế mà nó luôn cự tuyệt tên ta ban cho, xem A Bảo (Chromaggus) và A Đàng mới ngoan làm sao, nghe người khác gọi mình bằng tiểu danh đã thành quen, giờ gọi bằng đại danh có khi còn chả nhớ nổi...”

Lúc ta bắt đầu sa vào dòng suy nghĩ lung tung không thể tự kiểm chế, một giọng nói quen thuộc vang lên trong đầu đánh thức ta.

“Tôi được không, ba tên vong linh quân chủ cỡ chấp chính quan, ta không chống được bao lâu đâu, người mà không tới ta liền dẫn người chạy đi.”

Thực ra rỗng không quan tâm tôn nghiêm của mình như trong cổ tích hay tiểu thuyết, đánh không lại liền chạy mới là cách làm tiêu chuẩn của họ, mấy con rỗng ngu ngốc từ chiến không lùi trong truyện mới khiến tộc rỗng không có cách nào hiểu được...

“Rõ ràng đánh không lại vậy mà còn không biết sợ, đã thế còn cố gắng roi xuống đất đánh với mấy thằng hộp sắt như một tên bộ binh, bị ngu à!?”

Tuy nhiên nghe giọng nói càng ngày càng gấp của tiểu Hồng, hiện thời hiển nhiên không cho phép lãng phí thời gian.

“Đi.”

Ta nhắc Adamn đặt lên vai, tự động bỏ qua ánh mắt lạnh lẽo sau lưng và dòng nước miếng của Adamn chảy xuống khi nhìn chăm chăm vào long hậu... Còn long hậu hiện tại đang bận ôm lấy cái chân đau, không ngăn trở đường đi của ta nữa, kỳ thực, ả phát hiện mình vậy mà lại có chút sợ hãi tên lùn kia theo bản năng, trong ánh mắt ả giờ tràn đầy nghi hoặc.

“A ha, cứ chậm chậm đoán, ta không tin các người có thể đoán ra tên Gnome này thực tế là ‘bạo thực giả’ Adamn hung danh hiển hách.”

Chẳng qua, dựa theo ánh mắt oán độc của long hậu khi nhìn theo chúng ta, phiền toái của chúng ta chắc chắn chưa kết thúc.

“Eliza, người ở lại giúp đỡ Annie, ta không yên lòng nếu nàng ở một mình.”

“Không, ta muốn đi theo... Với cả ngài chẳng phải nói muốn rèn luyện để nàng có đủ khả năng đảm đương một phía sao, cơ hội này thật tốt!”

Ta hơi kinh ngạc quay lại nhìn, lúc này Eliza rất kiên trì. “Ta cảm thấy nơi đó có gì đó đang chờ đợi ta, ta phải đi. Có lẽ thứ đó có trợ giúp đối với việc ta đột phá truyền kì.”

Những người bị kẹt tại bình cảnh thường có trực giác rất nhạy cảm đối với cơ hội đột phá, nếu nàng đã nói như vậy, ta không có lý do gì để khẳng định cự tuyệt.

“Diana, Victoria, vào trong nội thành giúp đỡ Annie. Victoria, đây là lúc để người thể hiện mình, đừng làm ta thất vọng. Diana, nếu có người không cho các người tiến vào cứ thả tay ra đánh. Lưu lại Roland III và IV ở chỗ này trấn trã, những người máy khác theo ta trở về, ở doanh trại hiện tại có trò vui.”

Sau khi bố trí vài mệnh lệnh đơn giản và ném Snowhoof xuống phụ trách mọi việc, ta liền nhảy lên đầu Roland II đi nhờ xe, “Ầm ầm”, “Ầm ầm”, một chuỗi thanh âm địa chấn vang lên, kiến trúc hai bên đường không ngừng run rẩy.

Ta ngồi trầm tư trên đầu Roland II, sau lưng ta, Eliza lại tiến đến an ủi ta:

“Ngài yên tâm, có Aainmetheus đại nhân ở đó, thêm vào những bố trí lực lượng trước đó của chúng ta, sẽ không có việc gì xảy ra đâu.”

Ta gật đầu, không nói gì thêm, ta mới sẽ không nói cho nàng, vừa rồi ta trầm tư chỉ vì đang do dự rằng hô “Transformer, biến hình xuất phát!” hay “Deception, biến hình xuất phát!” nghe oai phong hơn...

Nhìn những khuôn mặt khản trương ở xung quanh, ta cảm thấy không nên đi tìm đường chết thì hơn.

“Ha ha, chơi vui chơi vui, cha ơi, cái này không phải sinh vật, có thể ăn không ạ?”

Adamn vừa nói vừa chảy nước miếng, hắn chạy nhảy khắp nơi trên người Roland II, hiện tại hắn chạy đến trước mặt ta, chỉ vào người khổng lồ cơ khí dưới chân bày tỏ mong muốn của mình.

“Không được, A Đàng, còn nữa, ở chỗ này không được gọi ta là cha, gọi ta là Vô Miên giả.”

“Được, thưa cha!”

“Vô Miên giả...”

“Vâng ạ, thưa cha.”

“%&^&67, người đừng có rút não thế chứ!”

“...Cha, A Đàng không rút nã. Cha là cha nha!”

Thôi, tốt nhất lược đoạn giằng co với Adamn đi, dưới nụ cười nhìn náo nhiệt của Eliza, ta bó tay chịu thua, tuy tiện để hấn gọi là gì thì gọi, ta không quản.

Hiển nhiên ngay từ đầu Eliza đã biết tên Gnome này không phải con thân sinh của ta, biểu hiện trong hội trường chỉ là hành động theo tập quán mà thôi.

“Học ai không học lại đi học Margareth. Các hiền giả luôn quen lấy thái độ bàng quan đi xem xét biến hoá của sự vật, thế nhưng có đôi lúc, bàng quan tương đương với bị động, tương tượng quá nhiều, suy xét trùng trùng nên thiếu đi dũng khí cải biến mọi chuyện. Không nói xa xôi, ngay tại mặt cảm tình, nếu nàng dừng cảm lên một chút thì đã sớm trực tiếp đẩy ngã Adam ra bắt thẳng ngực đó phụ trách, đầu cần kéo dài đến tận hiện tại. Nhiều lúc quá mức cố kỵ cái nhìn của người khác không phải là chuyện tốt, ích kỷ một chút không tốt sao, đầu phải ai trên thế giới này cũng có được kết cục hoàn mỹ.”

Sau chút do dự, ta đem lời lảm nhảm của mình hơi lớn hơn một chút.

“Voi cả, Margareth là Margareth, Eliza là Eliza, nếu điểm đó cũng không rõ thì làm sao có tư cách ngưng kết linh hồn lạc ấn, chứng minh với thế giới mình là tồn tại siêu phàm thoát tục, vượt qua chúng sinh, mở lối truyền kỳ.”

Lời thầm thì ‘nhỏ nhỏ’ của ta Eliza nghe rất rõ ràng, thân hình nàng hơi rung một chút, ánh mắt xem ta cũng phức tạp hơn một phần. . . Mà ta nói đến tận đây đã quá đầy đủ, vậy nên ta quay đầu hỏi Adamn.

“A Đàng, đừng có nói ngui đi một mình đến đây nhé. Ai mang theo ngui vậy?”

“Là chị Callia?”

“À?” Ta sững sốt, trong số các vong linh quân chủ ta quen hình như đâu có ai tên là Callia đâu, chẳng lẽ là người mới xuất hiện gần đây, thế nhưng kẻ có thể dẫn đường cho Adamn mà không bị xem là lượng thực dự phòng không phải chuyện người bình thường có thể làm được.

“Ừm... nàng... nàng là cái chị hát rất khó nghe đó đó!”, nghe ta hỏi, Adamn luống cuống đáp lại.

“À, là Gallei Sig nha! Cứ nói cổ họng chết chóc là được rồi. Chẳng lẽ nàng gây hoạ quá nhiều, thanh danh quá thối nên định đổi tên lừa người khác đến nghe buổi hoà nhạc của nàng à?” nghe đến hát khó nghe, ta nháy mắt liền nghĩ đến vị cốt long nữ vương kia.

Giọng hát của Gallei Sig gây ô nhiễm tinh thần đủ để sánh ngang sức ô nhiễm môi trường của bom nguyên tử, đã thế nàng còn không biết tự giác, không ngừng mở các buổi hoà nhạc liên tiếp, đến nỗi bây giờ việc này còn nổi danh hơn chính tên thật của nàng.

“Trừ cha ra, ai mà gọi nàng như thế chị Callia sẽ đến đánh mông. Adamn không muốn bị đánh mông.”

“A ha, ngui đâu phải không đánh lại nàng. A Đàng của ta sẽ không thua bất kỳ tên chấp chính quan nào.”

“Không phải, A Đàng không đánh nhau với các anh chị, A Đàng rất ngoan nha. Ai dám bắt nạt các anh các chị và cha, A Đàng sẽ đánh hấn. Cha, A Đàng rất nghe lời phải không?”

“Thật là ngoan! Đây mới là đứa bé ngoan!” ta cười nở hoa, ôm chặt lấy đứa trẻ khả ái này, thuận tiện hướng đầu về phía Eliza chớp chớp trông mắt, tỏ ý đây mới là hành vi của một đứa trẻ nên có.

“...Aizz, nghĩ lại mà hối không kịp, rõ ràng trước kia là một bé gái đáng yêu nhường nào, đến cùng vẫn đề xảy ra ở đâu, tại sao giờ lại biến thành một bà quân gia độc mồm độc miệng...”

Ha ha, vì những trần tàng kia ta sẽ để lời đó ở đáy lòng, không đi tìm chết mới không phải chết.

“Cha oi cha, chị Callia bay rất nhanh, ta nhờ nàng đi trước giúp đỡ đánh nhau.”

Gnome nhỏ bé hít hít nước mũi, vui vẻ nhảy nhót không ngừng, hệt như một đứa trẻ mong đợi được khen ngợi.

“Nàng biết vị trí sao?”

“...Ta, ta nhờ nàng bay về hướng tây nam thành, thấy ai đáng ghét đánh người đó.”, tuy nghe rất vớ vẩn, thế nhưng với những cường giả trí lực thấp thì trực giác nhạy cảm dùng tốt hơn suy nghĩ cân thận nhiều, đương nhiên, Adamn và Adam là tiêu biểu của trường phái trực giác này.

“...Cốt long nữ vương đến, ồ, nàng lại đang giúp ta...” lời tiểu Hồng truyền đến để ta thờ phào một hơi, giọng hát của Gallei Sig tuy không đáng nghe nhưng thực lực của nàng vẫn rất đáng tin.

Tuy nhiên, bị động phòng ngự thì sớm muộn gì cũng ra vấn đề, đặt hi vọng vào người khác không phải thói quen của ta. Ấn theo tốc độ hiện tại, muốn trở về doanh địa cần thêm hơn hai mươi phút, với cả nhờ đâu ta đến đó lại bị những gia hoả quen thuộc kia vạch trần thân phận sẽ rất phiền toái.

Từ tình báo lấy được từ tên gián điệp ám tính linh nào đó, ta biết rằng dù biết vĩnh dạ đại đế phong ấn ở nơi nào thì long hậu hay bất cứ ai ở địa hạ thế giới cũng không dám mở ra, đó được coi là tồn tại siêu nguy hiểm cần bị phong cấm vĩnh viễn, thế nhưng, nếu vĩnh dạ đại đế thật sự xuất hiện. ... Có lẽ chiến tranh giữa lòng đất với mặt đất thật sự không cần đánh, cả hai thành lập liên quân tới thảo phạt đi.

“A Đàng, triển khai mô hình phi hành, để ta tiến đến.”

Adamn gât đầu văng lòi, cả thân thể chìm vào màn sương đen, vài giây sau, một chùm ánh sáng bắn ra xé toang màn sương. Gnome bé nhỏ đã mất tâm, thay vào đó là một con rồng giáp bạc cao hơn hai mươi mét, nó không có chân, cả người tròn trĩnh trục, trên lưng nó còn có sáu cái cánh kim loại khổng lồ.

Quanh thân Adamn là một bộ giáp kim loại dày như tường thành, nếu xem kĩ sẽ phát hiện bộ giáp này thực ra mọc ra từ trong thịt, cái đầu rồng hình tam giác lại càng mang nặng vị kim loại, vô số linh kiện được khảm vào trong nhục thể, các bánh răng xoay tròn tít, tất cả đều thể hiện sự kết hợp hoàn mĩ giữa cơ giới và xác thịt. Adamn trong bộ dáng rồng bay giống hệt như một kiện tác phẩm nghệ thuật, hoàn toàn khác hẳn với dáng vẻ xấu xí của các Stitches bình thường.

“A Đàng, A Đàng, biến hình xuất phát!!!”

Sau khi ta và Eliza tiến vào trong phòng điều khiển bên trong thân thể con rồng, Adamn rồng lên một tiếng, sáu cái cánh toàn bộ triển khai, hàng loạt cột lửa phun ra từ mặt dưới tạo thành phản lực đem toàn bộ cơ thể bay đi xa.

Dù trong phòng điều khiển rất ổn định, nhưng dựa theo tốc độ lùi lại phía sau của khung cảnh bên ngoài, những con rồng bình thường còn không có tư cách hít khói của nó.

Một con Gigant Stitches biết biến hình? Rất quý dị? Thực ra không phải, đó là nền tảng tồn tại và gông xiềng của Adamn.

Adamn là tồn tại đại biểu cho nguyên tội ‘bạo thực’, nói toạc ra là ham muốn ăn uống. Mà ăn uống lại chính là nhu cầu cơ bản nhất của sinh mạng.

Sinh mạng cần ăn uống, cần tiêu hoá dinh dưỡng, mục tiêu của việc này chính là vì sống sót, vì để chính mình trở nên cường tráng hơn, sau đó giành được thắng lợi trong cuộc chiến ở thế giới tự nhiên tàn khốc, giành được cơ hội tiến hoá.

Bạo thực = sinh tồn + tiến hoá!

Khi đẳng thức này thành lập trong óc ta, một con Stitches nhỏ yếu nhất trong lịch sử đàn sinh, khi đó hân mĩ chỉ cao một mét hai, đến hòn đá nhỏ cũng không nhắc nổi, năng lực duy nhất chính là... ăn!

Stitches vốn là quái vật được kết hợp từ các thi thể, nó có khả năng dung hợp các ưu điểm từ các sinh vật khác, không ngừng tiến hoá.

Nếu một con Stitches chỉ cần ăn là có thể lấy được sức mạnh từ thực vật chứ không cần phải trải qua quá trình khâu ghép phiền phức, nó chỉ cần trải qua mấy lần chiến tranh liền có thể biến thành một con quái vật to như ngọn núi, gieo rắc ác mộng khôn cùng cho kẻ sống.

Thế nhưng tiếp đó, sau một lần ăn uống, nó tự diệt.

Ta tổng kết kinh nghiệm từ thất bại, đó là bởi vì không có bất cứ sinh vật hay tử vật nào có thể vĩnh viễn không ngừng tiến hoá, sự tiến hoá vượt quá mức chịu đựng của nhục thể, lực lượng quá mạnh mẽ hay cấu tạo thân thể quá phức tạp đều chỉ khiến sinh mạng vụn vụn và huỷ diệt.

Đẳng thức mới ‘tiến hoá quá mức = tự chịu diệt vong’ thành lập, ta xác định lại phương hướng nghiên cứu, sau đó, ta quyết định đem sự tiến hoá lái theo một mục tiêu đã được định trước. Lần này thí nghiệm cũng không thực sự thuận buồm xuôi gió, mười mấy thí nghiệm phẩm toàn bộ tự diệt, chỉ có Adamn là sản phẩm thành công.

Sau đó ta thiết lập cho Adamn mấy cái mục tiêu, cũng tương ứng với những hình thái của nó, bao gồm có hình thái chiến đấu, hình thái phi hành, hình thái chiến đấu dưới nước, hình thái công thành, etc..., sau đó để nó tiến hoá thông qua cắn nuốt.

Nói rõ ràng hơn, việc tiến hoá theo mục tiêu khá giống với chọn lọc tự nhiên, ưu điểm tốt nhất được giữ lại, những thứ còn lại bị đào thải, không phải gom tất cả trộn lại một chỗ giống phiên bản bạo thực đầu tiên.

Ví dụ như nếu Adamn cắn nuốt một con rồng và một con phượng hoàng, vậy thì gene cấu tạo cánh loài rồng và gene cấu tạo cánh phượng hoàng sẽ tiến hành cạnh tranh và dung hợp, những ưu điểm tốt nhất của cả hai sẽ tạo ra gene mới cấu tạo nên cái cánh của Adamn, gene yếu hơn sẽ trở thành hậu bỏ và lương thực...Sau khi dạng cắn nuốt dung hợp này được tiến hành vô số lần, hình thái phi hành hoàn mĩ nhất tự nhiên sẽ được hoàn thành.

Adamn lấy được móng vuốt từ cự thú Behemoth, lấy được cánh từ tay rồng và phượng hoàng, chiếm được thiên phú sử dụng thánh quang từ thiên sứ... Adamn mới thật sự là sinh vật hoàn mĩ nhất và tồn tại chung cực.

Được rồi, suy nghĩ thiết kế theo hướng này thật sự thành công... Trên lý luận, Adamn lúc nào đó có thể mạnh đến mức có thể giết thần linh, đương nhiên để đạt được trình độ đó thì nó phải ăn sạch mấy bán thần mà không bị chết no. Tuy nhiên, ta cảm thấy trước lúc đó, thần đất mẹ hân mĩ phải tỉnh dậy đập phát chết luôn cái kẻ làm ra con quái vật đủ sức huỷ diệt thế giới này...

May mắn, có lẽ do sở hữu sức mạnh và tiềm chất quá cường đại nên Adamn bị trời đổ ky, không quân ta bỏ ra bao nhiêu nỗ lực, Adamn vẫn không cách nào đề cao trí lực, nó chỉ biết thi triển ma pháp và võ kỹ theo bản năng, trí lực thấp vẫn là vấn đề khiến hân mĩ không thể phát huy hoàn toàn ưu thế của mình, đó cũng là lý do vì sao mặc dù Adamn có thực lực mạnh hơn tất cả các chấp chính quan khác nhưng lại phải xếp ở vị trí cuối cùng.

Có điều nếu đem nhục thể và đại não tách ra, kiếm một người điều khiển đặt bên trong cơ thể làm đại não thứ hai, khuyết điểm trí thông minh tự nhiên biến mất... Được rồi, ta thừa nhận, khi suy nghĩ thiết kế Adamn ta đang nghĩ đến một vũ khí hình người chuyên môn bắt nạt tiểu quái thú, chẳng qua luận anh hùng không hỏi xuất thân, mèo trắng hay mèo đen gì chỉ cần bắt được chuột thì là mèo tốt, không phải sao!?

“A Đàng, người giờ có bao nhiêu loại hình thái có đánh giá từ cấp A trở lên.”

“Có tổng cộng mười hai loại, chín loại hình thái chiến đấu đều có đánh giá từ cấp S trở lên, hình thái mãnh thú và hình thái công thành đều được đánh giá ở cấp SS.”, ở trạng thái vũ khí chiến đấu, Adamn đem toàn quyền xử lý nhục thể cho ta, đại não của Adamn cũng trở nên nhanh nhạy linh mẫn hơn rất nhiều, giống hệt như một cái CPU sau khi đóng hết các tiến trình quá tốn tài nguyên.

Nghe báo cáo, ta không khỏi chặc lưỡi, năm đó Adamn mới có bảy loại hình thái, bốn loại hình thái chiến đấu chỉ có hai loại đạt tới cấp S, thế mà hiện nay lại đạt đến cấp SS, vậy thì...

“Khi người điều khiển có đủ trình độ thì có thể đánh với bán thần sao.... Đừng biến ra hình thái cấp SS trước mặt người khác, hôm nay chỉ cần dùng hình thái cấp S là đủ hoàn thành mục tiêu rồi.”

‘Tham lam’ và ‘Bạo thực’ đều là loại hình ban đầu đều cực yếu nhưng tính trưởng thành vô hạn, tuy nhiên tốc độ trưởng thành của Adamn vẫn khiến ta cực kỳ kinh ngạc, vốn dĩ ta cho rằng còn cần mấy ngàn năm mới đạt đến bước này.

“Adamn, tạm thời đừng ăn sinh vật sống và đình chỉ tiến hoá đi. Đem tinh lực đặt vào việc tăng kỹ xảo chiến đấu và sức cường không ma pháp.”, tiến hoá quá nhanh không phải là chuyện tốt kể cả đối với thể giới hay đối với Adamn, mệnh lệnh của ta chắc là hắn sẽ nghe.

“Dạ vâng, cha, đến nơi rồi!”

Ta đưa mắt nhìn xuống, đúng là đã đến, mà nơi này cũng đã thành chiến trường loạn đấu của mấy con quái thú khổng lồ.

Chấp chính quan thứ sau – ‘Hài cốt ác thú’ Greenspan, chấp chính quan thứ mười – ‘Kiến vương mục nát’ Ramstein, chấp chính quan thứ mười một ‘Tính toán giả’ – Penny Hoar, trừ tên chấp chính quan thứ mười một có vóc dáng ngang với người thường, hai kẻ còn lại đều là mấy con thú cao ba bốn mươi mét trở lên.

Bên phía phòng thủ, khổ người của Aainmetheus và Callia cũng không nhỏ, lúc này rồng đỏ đang đánh với hài cốt ác thú, còn con rồng xương màu xanh lam đang không ngừng chế tạo tạp âm trên chiến trường kia còn đang một mình cân hai vị chấp chính quan.

“A Đang, A Đang muốn ăn thịt!”

Một tiếng gào thét vang lên, con rồng mặc giáp bạc tan biến trong sương đen, sau đó một con cự thú có hình dạng tinh tinh xuất hiện trên mặt đất, cả người nó tràn đầy cơ thịt, hai cánh tay cường tráng phủ đầy ánh sáng kim loại, hiện tại, hắn chính là con cự thú cao nhất, lớn nhất trong chiến trường.

“Koseidon, tiến đến bãi phóng!” (**), con đại tinh tinh vươn hai tay lên, bày ra một tư thế rất kỳ quái

Khi phát hiện tất cả mọi người xung quanh đang dùng ánh mắt quái dị nhìn mình, một âm thanh vang ra từ trong cơ thể Adamn.

“Quả nhiên không thể dùng trò đùa cổ lỗ sĩ tiết lộ tuổi thật như vậy, vừa mới lên toàn trường đã tè ngắt, nếu thế thì...”

Con đại tinh tinh đem hai tay đan chéo nhau tạo thành góc 90 độ, tiếp tục bày ra một tư thế cổ quái, xông về phía Greenspan:

“Ya a a a, xem sóng ánh sáng Nhắm, ‘quang tuyến Ultraman’ của ta!!!”

(*) tiểu danh – đại danh: tên gọi yêu giữa những người thân mật và tên gọi chính thức.

(**) Tên một seri phim dài 52 tập của Nhật sản xuất năm 1978, thuộc dòng phim về ‘Ultraman’,

hình ảnh:

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Lược đoạt giả

Đối với một vong linh pháp sư, gọi về từ linh hay triệu hồi chiến sĩ xương khô chính là việc đầu tiên phải học trong nghề, còn việc thứ hai, đó chính là tập luyện thao tác tinh tế sinh vật vong linh.

Các vong linh cấp thấp không có trí tuệ, nếu để hấn hành động theo bản năng, hiệu quả sẽ cực kỳ thấp, chân trái vấp chân phải, ngã vờ trên đất bằng là chuyện bình thường, nhất là nếu ngươi mong nó đến cứu mạng mà nó chơi quá đột nhiên giải thể thì lúc đó sẽ có người muốn khóc mà không được.

Vì lẽ đó, đem tinh thần hoà vào trong tạo vật của mình, nâng cao độ đồng hoá và đồng điệu giữa hai bên, để ý chí của mình chỉ huy hành động của vong linh tạo vật là thứ mà các pháp sư vong linh bắt buộc phải học.

Còn ta, Vĩnh Dạ đại đế, dù thế nào thì ít nhất cũng là một pháp sư vong linh hợp cách.

Trước đây ta từng vì hưng phấn nhất thời mà thiết kế một hệ thống thao tác, tuy nhiên, trong thực chiến nó luôn phản ứng trì độn, chỉ lệnh hỗn loạn, bảo đồng đánh tây, do đó, ta quyết định vứt bỏ, trực tiếp sử dụng kỹ xảo không chế cơ sở nhất – đồng hoá tinh thần.

“Ha ha, ăn một chiêu Hằng Long thập bát chương của ta! Tuy rằng ‘Long’ không có...”

Ta điều khiển Adamn trùng chân xuống, giẫm mạnh một cái, cả thân thể phóng ra như một quả tên lửa, móng vuốt tay trái nắm chặt lấy cái đầu rồng trên thân Greenspan, bàn tay phải tạo thành hình chưởng, cả cánh tay biến thành trọng pháo, cương lực mạnh mẽ lập tức bộc phát.

“Phá!”

Sau tiếng gầm nhẹ, cả cái đầu rồng răng rắc hoá thành phần vụn bay là tả khắp nơi.

“Ngao ngao ngao ngao!” “Không thể nào!!”

Hai chiếc đầu còn lại của Greenspan hét lên sợ hãi, hấn từng giao thủ với Adamn trước kia, Adamn lúc đó đầu có cường hoành đến thế, vừa xông lên đã đánh nát một đầu của hấn.

Trước kia ta từng là một thiên tài kiếm thuật, số lượng võ kỹ ta xem và luyện qua đếm không hết. Trong số võ kỹ ta luyện có cả những loại bí tịch dị giới, những bí tịch đó đi theo con đường hoàn toàn khác với các võ kỹ ở Nahri này. Ở đây người ta theo đuổi sự cải biến tự thân trên căn bản, muốn biến từ phàm nhân thành siêu nhân, mấy thứ lật vật không được xem trọng, còn những võ kỹ dị giới kia lại theo đuổi việc đào móc toàn bộ tiềm lực của bản thân, tìm cách để lực xuất ba phần nhưng hiệu quả mười phần, nếu xét về mức độ tinh xảo, chúng còn cao cấp hơn nhiều những bí kỹ của võ tăng.

Điều tiếc nuối duy nhất là chúng cần phải có sự duy trì của ma lực mới có thể biểu hiện ra uy lực thực sự, thứ ma lực đó lại còn phải là loại đặc biệt, đặc chủng (thực ra là chân khí và nội công), vì lẽ đó, cho đến nay, mấy bản bí tịch ấy chỉ có thể dùng làm đồ trưng bày trong tủ sách của ta. Tuy nhiên, nếu ta dùng thân thể của Adamn đi biểu diễn chúng thì không có vấn đề gì, thiếu ma lực cứ dùng sức lực đi bù.

Vừa rồi là lần đầu tiên ta sử dụng thân thể của Adamn thử nghiệm loại kỹ xảo phát lực hoàn mỹ này, nhìn uy lực mạnh mẽ của nó, ta cũng khá là kinh ngạc.

“Chiều tiếp theo!”

Tứ chi Adamn chống xuống đất, bắt đầu bạo vọt tốc độ, mỗi một lần nhảy vọt đều tạo ra những con chấn động như đất rung núi lở.

“Tránh ra!!”, Greenspan vừa ăn thiệt thòi nên biết lợi hại, thế nhưng so với hấn, tên Ramstein to lớn và trì độn kia sao tránh né kịp.

Adamn bạo tốc độ xuất hiện bên người Ramstein, sau đó đột ngột đứng lên, cả người hoá thành viên đạn pháo, cứ thế va chạm vào người đối thủ.

“Thiệt son khảo! Đáng tiếc không có son!”

“Ầm ầm!”

Con kiến khổng lồ không kịp thốt tiếng nào đã bị lật ngửa đập bay, sáu cái chân múa loạn trên không, cả thân hình kéo lê trên mặt đất quét sạch một đường.

Dục vọng bạo thực khiến nhục thân của Adamn tiến hoá đến mức hoàn mỹ, võ kỹ dị giới lại theo đuổi mục tiêu đem tiềm lực thân thể phát huy toàn bộ, hai điều đó kết hợp khiến thực lực Adamn tăng lên đến một cấp độ khó tin nổi.

Khi con cự thú tinh tinh dùng đôi mắt như hai ngọn đèn pha trông về hướng vị chấp chính quan cuối cùng chưa bị ăn đập, vụ yêu Penny Hoar không chút do dự chạy mất hút.

Đây vốn chỉ là lợi ích trao đổi, vĩnh dạ quyền trượng cũng chưa tới tay, mấy vị chấp chính quan đều chưa dư lực, khi Callia đến tương trợ bên này, vì nể mặt mũi đồng僚, bọn họ càng như thể ra tay đánh đùa.

Hiện giờ nhìn thấy Adamn bạo tẩu thế không thể đỡ, vạn nhất thật sự bị cái tên trước giờ không nhìn tình cảm đồng僚 này đập chết thì biết chạy đi đâu kêu oan.

Vong linh quân chủ và cường giả tộc rồng đều chủ yếu dựa vào thiên phú để ăn com, luận cảnh giới, tiểu Hồng mới chỉ vừa đạt đến cấp độ sử thi, tuy nhiên nếu phối hợp với thiên phú của chủng tộc hoàng kim, năng mà đánh thật sự thì có lẽ đến bán thần Adam cũng không chống nổi.

Vốn chỉ mình tiểu Hồng đã có thể đề hai tên chấp chính quan lên mà đánh (đại bộ phận chấp chính quan chỉ là thánh giả, phối hợp với thiên phú mới đạt chiến lực của sử thi giai), hiện tại bên phòng thủ lại có hai chấp chính quan đến chi viện, đã thế còn là hai tên mạnh hơn, rõ ràng không thể đánh.

Quần tử chịu được thiệt trước mắt, các vong linh quân chủ đều là mấy tên sống ngàn năm thành tinh, tất nhiên không phải là những kẻ chỉ biết dựa vào nắm đấm.

Vì vậy, Greenspan cũng học hỏi Penny mang theo Ramstein chạy trốn, mà ta thì cũng không định đuổi cùng giết tận, mấy ngày nữa là đến buổi đấu giá rồi, màn kịch lớn còn chưa bắt đầu, ta còn cần họ lên diễn vai chính.

“Đại...”, Callia kích động muốn nói gì đó, thế nhưng ta lại truyền âm ngăn lại lời nàng. “Chờ tí nữa lại nói.”

Khi Adamn giải trừ biến thân, một lần nữa trở thành tên Gnome nhỏ bé nhảy nhót nhót, ta thuận thực lấy từ trong ngực ra một cuốn sách, chuyển đến trước mặt hấn.

“Người anh em, ta thấy ngươi cốt cách tinh kỳ, là kỳ tài luyện võ ngàn năm mới gặp! Nhiệm vụ bảo vệ hoà bình thế giới giao cho ngươi! Ta ở đây có bản bí tịch thần công Như Lai thần chương, nó cùng ngươi có duyên, coi như cho ngươi chút tiện nghi, bản ngươi giá mười đồng...” (*)

“Roạt kèn kẹt!” Adamn đối gấp liền nuốt chửng cả bản bí tịch, suýt thì cắn cả tay ta, sau đó hấn dùng ánh mắt mong chờ nhìn ta kỳ vọng cha mình tiếp tục cho ăn com.

“...Bị ăn, chờ chút, phun ra! Ta chỉ đùa một tẹo, cuốn đó ta chưa kịp sao chép cũng chưa kịp luyện thành, đây là thứ tuyệt bản duy nhất, cho dù luyện không được cũng có thể dùng như đồ bí truyền đi dọa người nha...”

Adamn ỷ khuất nhìn lão già đang nhét tay vào miệng mình lục lợi tìm đồ, nếu là kẻ khác dám làm thế hấn đã nuốt luôn rồi, nhưng đây là cha nha, hấn chỉ đành dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Callia tỷ tỷ của, hy vọng nhận được sự trợ giúp.

Nhưng lúc này Callia trong bộ dạng nhân loại đầu có nhìn đến thằng em đang cầu cứu, đôi mắt của nàng đang bận khoá chặt trên thân đại đế của mình, tất cả những thứ xung quanh đều bị lơ là rồi, ánh mắt nhiệt tình tựa như có thể thiêu đốt hết thảy.

“Đại... đại nhân, đã lâu không gặp!” Thấy đại đế hiện tại đang nguy trang như muốn giấu giếm thân phận, Callia đổi lại cách xưng hô. Sau đó nàng đi tới nắm lấy chéo áo đại đế, một bên đi di mũi chân một bên gầy vò ngón tay, hết như một thiếu nữ hoài xuân gặp người tình trong mộng.

Mấy chuyện kiểu như: “Hỏi xem vì sao đại đế bỏ lại hết mọi thứ đi giả chết”, “Nhiệm vụ Reinhardt nhờ vả” đều bị nàng ném qua một bên, lúc này cốt long nữ vương đến nói cũng không rõ ràng, khuôn mặt trắng bệch của vong linh vậy mà lại hiện ra chút rắng hồng màu máu, đôi mắt quý dị không còn hiện lên sự thâm sâu khó dò như trước đây mà chỉ sít sao nhìn chật người trước mắt, sợ hãi lẫn lại đột nhiên biến mất.

Ánh mắt nhiệt tình như lửa đỏ ta tất nhiên biết và chỉ có thể thăm kêu khổ trong lòng, tuy ta là vu yêu nhưng không có sở thích luyện thi nha, càng không có chút cảm giác nào với người chết, nhầm, rỗng chết...

“Đại nhân?”

Trong khi ta vắt hết óc để biên ra mấy lời nói nhầm, bản năng của ta bắt đầu báo động, ta lập tức cúi đầu xuống.

Cùng lúc đó, Callia vốn chìm trong vui mừng vì gặp lại đại đế cũng bưng tỉnh lại, đôi cánh xương trải rộng, nhảy vọt lên bên trên.

Tại chỗ cũ nơi nàng vừa đứng cũng lập tức tràn đầy mũi băng và vết cắt.

“Eliza, không đến nổi...” ta kinh ngạc nhìn người nữ bộc đang lơ lửng trên không trung, bộ dáng Eliza hiện thời rất không bình thường.

Hai mắt ngập tràn tơ máu, nhãn cầu hoá thành hình dạng của nhãn cầu dã thú, điệu bộ băng lãnh hồ hững biến mất sạch sẽ không còn chút gì, trên khuôn mặt bắt đầu xuất hiện lân phiến, nàng vừa há mồm thở dốc vừa nhìn chăm chặp Callia.

Tay phải của nàng đã triệt để hoá thành móng vuốt ác ma, làn da cũng biến thành lớp vảy màu đỏ cam, đôi sừng nhỏ sau tai mọc dài ra bằng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy, cái đuôi sau lưng cũng vận vẹo biến hình.

“Ma hoá cao độ!! Sao có thể!”

Ta vội vàng lấy ra khế ước ma quỷ nhưng lại không phát hiện ra vấn đề gì, không chút nghi ngờ chút nào, Eliza đã làm cách nào đó để vượt qua phong toả của khế ước, tiến vào trạng thái ma hoá cao độ.

“Grừra a a a! Chết đi! Chết đi! Chết đi!”

Eliza điên cuồng nhảy đến giữa không trung, một đôi cánh thịt màu đỏ cam xuất hiện buong ra sau lưng nàng, sau đó, nó mạnh mẽ gấp xuống, tạo động lực khiến nàng bỏ nhào tới chỗ Callia, liều mạng phát động công kích.

Đối với người bình thường, áp lực gió của cú đâm khi Eliza tiến vào trạng thái ma hoá cao độ đã đủ để giết chết họ, tuy nhiên Callia lại chỉ nhíu mày, cảm thấy hơi phiền lòng khi phút giây trùng phùng của mình và đại đế bị người khác cắt ngang.

Đối thủ quả thật không yếu, vậy nhưng nếu so với nàng thì còn kém xa. Chấp chính quan thứ tư thấy người đánh tới sao chịu thiệt thòi, vuron tay điểm ra định giết chết nửa ác ma trước mắt.

“[Finger of Death]...”

“Gallei Sig, ngươi đang làm cái gì?”

Lời rống giận của đại đế khiến kẻ không sợ trời chẳng sợ đất như Callia run rẩy, pháp thuật hình thành hơn nửa trực tiếp tán đi, ngoan ngoan ôm đầu ngồi xuống. Mái tóc bạc tịnh lệ bị vướng vào bùn bùn cũng không quan tâm, nàng cũng bỏ qua luôn những sợi tơ và móng vuốt sắc bén sắp đến trước mắt.

“Pháp chú: Cường chế chấp hành!” Ta cảm tờ khế ước lên tay, vận dụng linh hồn lạc ấn ‘công chính pháp ấn’ thuần phát loại pháp chú cấp bảy.

Từ trong hư không, pháp chú rơi xuống, hai luồng hào quang bạc bao phủ người ta và Eliza, phù ấn hình cán cân mặt mờ hiện lên trên bầu trời, đại biểu việc quan hệ khế ước giữa ta và Eliza đang trong quá trình kiểm nghiệm.

Sau đó, vì Eliza phản bội khế ước, cán cân mất đi sự thăng bằng, lượng lớn ánh sáng trật tự trói chặt lấy nàng, bắt đầu quá trình đảo ngược ma hoá theo như khế ước.

Đáng tiếc vực sâu hỗn loạn và căn nguyên trật tự là ngang hàng, lượng sức mạnh trật tự dù bạo tưng cũng là vô dụng, mãi cho đến khi hiệu quả của pháp chú tán đi vẫn không thể nào chuyển ngược những bộ phận đã ma hoá.

Dù không thể nào tự do hành động, Eliza vẫn trừng trừng nhìn Callia, hai con ngươi dã thú đầy tràn sát ý, đó là loại thù hận không thể xả thịt róc xương đối phương.

“Bộp!”, tiểu Hồng dùng tay đập vào gáy Eliza khiến nàng ngất đi, sau đó cẩn thận ôm lấy nàng.

“Roland, đây là lỗi của ta, ta quên không bảo ngươi đừng mang Eliza đến. Xưa kia chính tay Callia giết Eliza, có lẽ vì nhìn thấy kẻ giết mình trong kiếp trước, bản năng của linh hồn kích hoạt thù hận ẩn sâu để vượt qua sự phong toả của khế ước, cũng khiến nàng mất đi lý trí.”

Ta tiếp lấy nữ bộc của mình, lắc đầu, thở dài một hơi.

“Không, người không sai, người sai, là ta...”

...

Eliza trong cơn ngủ say tựa như rơi vào trong lòng biển lớn, vô tận sức mạnh ở cạnh hai bên nàng, chỉ cần nàng nguyện ý, bí ảo của Abyss, lực lượng vô cùng, trước vị ác ma... vươn tay là có.

“Không cần!”, bản năng nàng cảm thấy mình còn một sự tình cực kỳ trọng yếu muốn làm, vì lẽ đó Eliza cự tuyệt dụ hoặc từ Abyss.

Sau đó, nàng mơ thấy mình trở thành một tiểu đạo tặc lấy mục tiêu là trở thành phú bà giàu nhất thế giới, nàng theo đại ca đội trưởng thánh kỵ sĩ, pháp sư tỷ tỷ và Adam dần dần đi mạo hiểm. Đoàn mạo hiểm nhỏ đi khắp toàn bộ mặt đất, lòng đất, địa cực, sa mạc... Dần dần, những con chim non khi xưa dần dần thành thực, cũng trở thành các truyền kỳ trong miệng người mới...

Sinh hoạt là mạo hiểm, mạo hiểm là sinh hoạt, ở đó chưa cây mận ngọt gì đều có...

Có những chuyện tốt khiến người ta vui vẻ, cũng có nỗi đau khiến người ta bi ai, tại cuộc hành trình đó, mục tiêu của chính mình bất tri bất giác dần dần thay đổi, tìm kiếm tài bảo chỉ còn là hứng thú, phú bà đệ nhất cũng trở thành lời khẩu hiệu vui đùa.

Thứ trọng yếu nhất của chính mình chính là người kia, người luôn mang theo khuôn mặt cười ấm áp nhưng trong nội tâm lại tràn ngập âu lo, người đại ca ngu ngốc luôn lặng lẽ trả giá bảo vệ chính mình và đồng bạn...

“Eliza... Eliza, người nghe thấy không?”

Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, Eliza biết giấc mơ của mình đã kết thúc, thế nhưng trong lúc mê man, cánh tay xương khô và cánh tay ấm áp trong giấc mộng dần dần trùng hợp lại.

“Là Rola ca ca sao?”, trong khe hở giữa ảo ảnh và hiện thực, khuôn mặt anh tuấn của đại ca Rola trước là sừng sốt, sau đó lộ ra biểu tình dờ khóc dờ cười.

Đó là biểu tình mỗi lần đại ca đi thu dọn cục diện rồi rầm mà mình và Adam dần dần bày ra, năm ấy, khi mình còn chưa trưởng thành vẫn thích xem nhất bộ dạng bất đắc dĩ lại mang theo yêu chiều này của đại ca, thậm chí vì thế mà đi khắp nơi quấy rối, hại đại ca phải kéo theo mình đến từng nhà nói xin lỗi.

Nhưng một giây sau, ảo giác tan đi, mặt cười ôn hoà của đại ca biến thành cái mặt xương khô làm người hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, có lẽ thứ duy nhất không thay đổi chính là bộ dạng yêu chiều và hôn hờ từ đáy lòng đó đi.

“...Nga, nguyên lai là chủ nhân khốn kiếp!”

“Không có việc gì là tốt, không có việc gì là tốt, người đã hôn mê liền ba ngày, hiện tại thân thể có chút mệt mỏi rồi nhìn nhảm là bình thường, ngủ thêm một lát đi.”

Khi chủ nhân rời đi, Eliza gầy dựa ngồi dậy, đưa mắt nhìn quanh gian phòng mình, trên bàn trà cạnh giường có đặt một chút nước và cháo loãng cho bệnh nhân, còn có mấy miếng ô mai đường.

Cháo loãng là một trong số ít món ăn mà chủ nhân cũng như đại ca Rola biết làm, xem tỉ lệ màu vàng xen lẫn màu trắng trong đó, có lẽ đây là sản phẩm sau mấy lần thất bại, còn ô mai đường...

“Ha, bao năm rồi vẫn không tiến bộ, chủ nhân dần, thế mà vẫn cho rằng ta còn là đứa bé mỗi khi phát sốt liền không chịu ăn cơm uống cháo, phải cho kẹo mới chịu ngoan ngoan ăn cơm sao? Ha ha!”

Tuy ôn oán như vậy, Eliza lại nhẹ bấc mở vỏ bọc, đem miếng ô mai ném vào trong miệng, nhắm mắt lại tinh tế thưởng thức vị ngọt ngọt chua chua giống hệt trong hồi ức.

Ký ức vẫn tiếp tục hiện lên trong trí óc, từng câu chuyện cũ lần lượt đi qua trước mí mắt, kiếp trước giờ đây biến thành ký ức của kiếp này, còn thiếu nữ trong hiện tại lại chống tay lên cạnh giường, cố gắng đứng dậy.

“Thật không ra dáng, đến chính mình cũng không dám đối mặt, thảo nào chủ nhân nói ta không xứng vào truyền kỳ. Mục tiêu nhân sinh của ta không phải sớm đã xác định sao? Ta không phải người quá lý trí như Margareth, cũng không khiếp nhược như Lisa, ta là Eliza, Eliza độc nhất vô nhị, ta muốn cái gì sẽ không chờ đợi đến thiên hoàng địa lão giống hai nữ nhân kia, ta sẽ tự mình đi lấy, tự mình đi đoạt!”

Theo lời thề thốt ra, vô số cột lửa và băng giá tràn ngập căn phòng, tuy vậy trong phòng lại không có một tia nóng hổi hay rét lạnh.

“Linh hồn lạc ấn của ta, ứng với dục vọng bản năng, rượt đuổi vật mình mộng tưởng.”

Tại nơi sâu trong linh hồn Eliza, một chiếc đầu rồng và một chiếc đầu thú màu đen bắt đầu điên cuồng cắn xé, đến sau cùng ngưng kết thành một ấn ký mang hình dáng hai cái đầu thú cắn xé nhau.

Cái ấn ký trong linh hồn này đại biểu cho tính công kích không ngừng của kẻ nắm giữ nó, cũng chính tại thời khắc này, Eliza bước vào truyền kỳ giai.

“Lược đoạt giả, đó chính là tên của ngươi!”

(*) Nguyên văn đoạn lão ăn mày bán sách trong Tuyệt đỉnh Kung fu – Châu Tinh Trì.

Chương 51: Đai lưng edwin

“Vô Miên già đại nhân, xin ngài cho ta vay tiền. Chỉ cần ngài đồng ý thì muốn bảo ta làm gì cũng được.”

Khuôn mặt đáng yêu của thiếu nữ nhuộm ráng hồng, trong đôi mắt tràn đầy nước mắt và khát vọng, ta nhìn nàng, tròn tròn hai mắt.

Vừa ra cửa thì Victoria đã chạy tới tóm chặt lấy gấu áo bào của ta, chết sống không buông tay, lại còn nói là muốn mượn tiền ta mua cái đai lưng gì gì đó.

“Đại... Đại nhân, chúng ta vừa mới biết được lần đầu giá này có một kiện kỳ trân tên là đai lưng biến hình Advena. Ta cũng quý xuống thỉnh cầu ngài cho ta vay tiền, ta có thể dùng tiền công thể chấp, ta còn trẻ, làm công hai trăm năm cũng được...” Đạo này Diana vẫn luôn trốn tránh ta, giờ này vì hạnh phúc của em trai, nàng lấy hết dũng khí đến gặp ta xin giúp đỡ, thậm chí nguyện ý ký kết khế ước làm công thời hạn hai trăm năm.

Sau khi Eliza trừ sạch mấy chục loại nguyên rùa trong cơ thể Victoria thì hẳn vẫn sống cùng chị gái mình, tuy nhiên, có lẽ do nghe phải mấy lời đồn bậy nên hẳn luôn sợ hãi và tránh xa ta, cho dù ngẫu nhiên gặp phải trên hành lang cũng vội vàng chạy đi, cứ như thể ta là ác thú ăn thịt người vậy.

“Đại nhân! Chỉ cần ngài đồng ý cho ta vay tiền, mua được cái đai lưng kia... Ta... ta đồng ý dùng kỹ xảo thị phụ phục thị ngài. Ta biết ngài ưa thích bé trai nên lần trước mới cự tuyệt ta phục vụ, thế nhưng lần này chỉ cần có nó thì ta có thể biến trở lại thành nam tính, ngài sẽ rất vui mừng đúng không!? Ta sẽ khiến ngài rất sung sướng, nhất định!”

“Victoria!!” Diana kinh ngạc nhìn vào ‘muội muội’ mình, không ngờ phía dưới khuôn mặt cười thường ngày của Victoria lại có nhiều đau khổ như vậy, vì một cơ hội quay trở lại làm nam, nàng vậy mà lại có thể hi sinh nhiều đến thế.

“Tỷ tỷ, không cần nói nhiều lời, trên đời này chỉ có một chiếc đai lưng Advena, bỏ qua cơ hội lần này ta sẽ phải làm nữ nhân cả đời. Chỉ cần có thể biến trở về, dùng nhục thể phục thị ác ma tính là gì!”

Trong đôi mắt thiếu nữ tinh linh xinh đẹp ngập tràn giác ngộ hy sinh, cả người đều toát lên khí thế không tiếc thân mình vì mục tiêu phía trước, nhìn nàng, ta lại nhớ tới những người anh hùng trước lúc hy sinh tính mạng mình vì... .

“Khục, nếu thế, làm một ‘Ác ma’ (nói nhấn mạnh), có ai có thể nói cho ta biết chuyện gì đang phát sinh sao?”

Hai tinh linh bị dọa đến run rẩy, dưới sự áp bách của ta, các nàng vội vàng kể lại tất cả đầu đuôi mọi chuyện.

Đai lưng Edwin, hay còn gọi là đai lưng biến hình Advena, là một kiện kỳ vật cấp sử thi, tác dụng duy nhất của nó là triệt để thay đổi giới tính của kẻ sử dụng, ngoài ra, một khi đã đeo nó thì chỉ có chết mới lấy được nó xuống.

Do đặc tính quý dị này, bất cứ ai đeo nó cũng sẽ không tiết lộ ra ngoài, nếu không, bị người nhạo báng là việc nhỏ, bị người giết vì đồ vật như vậy mới thật quá thảm.

Vị thù hạ có khẩu vị đặc biệt nào đó của sư vương vì lấy lòng hẳn đã giết chết người mình yêu nhất rồi lấy cái đai lưng này dâng lên trên, vài ngày sau, nó sẽ trở thành một trong số các vật phẩm được chào bán trong hội đấu giá.

Thế giới này vốn không có cái gì được gọi là bí mật tuyệt đối, tin tức chiếc đai lưng Advina sắp được đấu giá cũng sớm đã bị lộ ra ngoài, mà thứ đồ vật được coi là ác mộng với người bình thường này lại là cọng rơm cứu mạng duy nhất của Victoria.

“Đại nhân, cầu ngài, ta đã chịu quá đủ cái cảm giác trống vắng dưới hạ thân mỗi sáng thức dậy. Cả những ánh mắt của lũ đàn ông khác khi nhìn ta, chúng nhìn như thể muốn trực tiếp nuốt chửng sạch ta, mỗi khi nghĩ tới ta lại nổi da gà mẹn nhọt khắp người... Nhất là quãng thời gian mỗi tháng một lần đó nữa, nó quả thực là con ác mộng đối với mọi người đàn ông!”

Nhìn thiếu nữ đang khóc lê hoa đái vũ vì tố cáo con ác mộng hàng tháng, ta không hiểu sao lại thấy có chút vui vẻ, ừm, để bảo trì hình tượng của Vô Miên già, ta nên cố nhịn cười một chút, miễn cho việc thất lễ... Nhưng, đột nhiên ta lại nhớ tới một câu nói lúc vừa nãy của nàng.

“Chờ chút! Người vừa nãy có ý rằng ta cự tuyệt người là vì nhục thể của người là nữ? Sau đó còn nói khi biến trở lại thành nam sẽ nguyện ý phục thị ta? Người nghĩ ta là gay???”

Không có thẳng đàn ông nào chịu được loại lời nói như vậy, lúc này lửa giận của ta bốc cao ba trượng, truy hỏi gắt gao:

“Ai nói!? Ai dám bịa đặt? Ta muốn cho hắn biết tay!!”

“Là... là các chị em trong đội đều nói thế, người yêu của ngài không phải là thành chủ Adam đại nhân sao? Với cả hơn trăm năm qua hai người bọn ngài không kết hôn chẳng phải vì sự tồn tại của đối phương à? Tuy ta còn chưa trưởng thành, nhiều chuyện không hiểu lắm, vậy nhưng mỗi tình trăm năm này thật sự khiến người ta cảm động nha. Tỷ tỷ còn giấu mấy quyển tiểu thuyết với truyện tranh lấy ngài và Adam đại nhân làm nhân vật chính dưới giường... Ừm ừm ừm, tỷ tỷ, người che miệng ta làm cái gì?!”

“A ha, đại nhân, ha ha, chỉ là mấy lời huyền thuyên của những người dưới ấy mà, bí mật của ngài và Adam đại nhân không có nhiều người biết đâu. Chúng ta sẽ giữ kín bí mật này, ngài cứ yên tâm!” Diana vừa cố gắng bịt kín miệng em gái mình vừa cố gắng giải thích.

Trên bầu trời, một ngàn con chân long đồng loạt giáng thế, dưới đất, mấy vạn con lợn gặm tỏi chạy qua. ...

“Vô Miên già đại nhân là vụ yêu Roland, nếu thế thì tình yêu giữa ngài và thành chủ đại nhân lại càng gian khổ. ... Ya a a, ta thật sự muốn gửi yêu sách đến mấy nữ hoạ sĩ kia, các nàng vẽ quá mức bảo thủ, tình yêu vượt qua giới tính, vượt qua sống chết nha, quá đẹp!! Không được, Diana, phải nhẫn nhịn, tuyệt đối không thể vi phạm vọng của mình mà tiết lộ bí mật của đại nhân.”

Nếu ta biết suy nghĩ trong đầu nữ kị sĩ trước mắt, sợ rằng ta sẽ lấy cái búa đập phát chết tươi nàng, sau đó đập đầu vào cột nhà tự tử. ...

“Ài, đồn, chuyện, này!! Là ai nói đầu tiên!” Từ một lời đồn phát triển đến mức có cả truyện tiểu thuyết ăn theo, sau lưng không có bàn tay thao túng, ta tuyệt đối không tin.

“Hoa... hoa hồng bạc đại nhân, mười lăm năm trước nàng bắt đầu tung tin. ... Mọi người đều tin đây là thật, đến số tập tranh cũng có hơn trăm phiên bản, thấy ngài không nói gì, người bên ngoài còn tưởng là ngài mặc nhận.”

Lúc này, con giận đang vọt thẳng bỗng nhiên bị tưới một chậu nước lạnh, ta ghen hờn.

“Eliza! Mười lăm năm trước? Đó không phải lúc ta sai Eliza đi rải tin đồn về Adam sao?”

Ta muốn lên con giận, thế nhưng không hiểu sao lại có chút buồn cười, hồi đó chẳng phải chính ta dạy nàng nên rải những tin đồn thế nào để Adam không tìm được bạn gái sao? Xem ra, đây lại là một lần dòi đá đập lên chân kinh điển của ta.

Lúc đó ta còn kinh ngạc vì sao hiệu quả của lời đồn lại tốt đến vậy, hiện tại xem ra nội dung lời đồn ta biên soạn đã bị Eliza giáo hoạt thay đổi, một thằng đàn ông với xu hướng giới tính biến dị làm sao có nữ nhân nào thích, cũng khó trách bất kể nam hay nữ, chỉ cần đứng trước mặt Vô Miên già đều lập tức run lẩy bẩy. ...

“Quả nhiên, Eliza, ta không được các thiếu nữ chào đón, ta không tìm được bạn gái đều do nguoi!!!”

Ngày trước, nếu ta nói như vậy nhất định sẽ có một âm thanh băng lãnh châm chọc ta thế này.

“Không, tất cả đều do tính cách hâm hâm dờ dờ của ngài! / Cần ta tìm cho ngài một cái gương sao? / Vong linh mà cũng muốn yêu đương, a ha ha...”

Chết thật, thói quen thật đáng sợ, rõ ràng cái người độc mồm độc miệng đó không có ở đây, vậy mà ta vẫn tự động tưởng tượng ra mấy lời cay nghiệt của nàng. Lại nghĩ đến nàng mới vừa rồi còn hôn mê bất tỉnh, bây giờ đến ngồi dậy cũng khó khăn, con giận bùng bùng của ta bỗng hoá thành bọt nước.

Ta mệt mỏi, vô lực vẫy vẫy tay.

“Ta không phải gay, các người đi giải thích rõ ràng với người khác cho ta, sau đó tịch thu tất cả những thứ lung tung rối loạn đó, làm xong ta sẽ giúp người lấy được cái đai lưng kia.”

Lời ta vừa dứt, hai thiếu nữ ám tinh linh vui đến nỗi khóc, cùng lúc gạt đầu lia lịa. Tuy nhiên đằng sau góc tường lại có một đám đực rựa nhảy ra, liều mạng vung tay lắc đầu, có một tên đạo tặc đứng trước còn sử dụng các thủ ngữ(*) đặc biệt dụng khi trình tra.

“Àn...’Không nên đáp ứng’ là sao?”

Nhìn kỹ lại, đám gia hoá đó có mấy con gà non trong pháp vương sánh, có quan toà trong thẩm phán sánh, già trẻ đều có, điểm chung duy nhất tựu tất cả đều là nam tính, trên thân còn treo đầy poster và biểu ngữ kì cục.

“Hội viên hạng nhất hội hâm mộ Victoria!” Nha, ta có vẻ như đã hiểu.

“Nam hay nữ đều giống nhau, tiểu Victor vô đối!”, cái biểu ngữ này hơi vắn vẹo thì phải, hẳn cũng là tên duy nhất lúc gạt lúc lắc, hẳn là đang mâu thuẫn trong lòng. ...

“Nữ hoàng Victoria vạn tuế!”, ai da, vị này điểm bừa mà lại đoán trúng chân tướng số mệnh của lịch sử, tiềm chất thần côn cực cao nha.

Ta hiểu rồi, lại là tin tức bị lộ. Đám này tới đây để ngăn trở Victoria biến trở lại thành nam đây mà. ...

Đối mặt những tên đực rựa kích động đằng xa, ta mỉm cười vờn tay tạo thành một chuỗi thủ ngữ của đạo tặc.

Còn bên kia, tên Gnome tinh thông thủ ngữ đạo tặc cũng bắt đầu dịch từng chữ từng chữ cho đồng bạn hiểu.

“Ta không rảnh quản đám các người chết sống làm sao, ngày mai mỗi người nộp lên một bài luận 10000 chữ! Đề mục là luận tầm quan trọng của giá trị quan ngay thẳng đối với mỗi người trong cuộc sống. Tên khốn nào dám không nộp, bắt lại, đưa cho Mening chơi...”

...

“Những âm mưu và tội lỗi mà không bị vạch trần thì không tồn tại”, đây là một câu ngạn ngữ của ám tinh linh, Lolth vẫn luôn đứng sau cổ vũ những đứa con gái của mình tàn sát lẫn nhau, sau đó chọn đứa giáo hoạt nhất và mạnh mẽ nhất làm người đứng đầu. Trong mỗi thành thị, bài danh của các gia tộc chính là tượng trưng cho vinh dự và địa vị, cũng chính là mục tiêu của những âm mưu và tàn sát.

Trên ý nghĩa nào đó, quy tắc trò chơi mà Chu hậu đặt ra cho ám tinh linh cũng chính là quy tắc của cả thế giới dưới lòng đất, mà lúc này, ta rõ ràng bị sư vương và long hậu chơi một ván, vậy mà giờ ta lại không dám đường đường chính chính đến trả thù.

Trong thời gian mình hội cầm chỉ phát sinh hành vi chiến tranh, kẻ vi phạm sẽ trở thành công địch của tất cả mình ước... Tuy nhiên, không thể báo phục ngoài sáng thì chẳng lẽ ta không thể âm thầm làm trong bóng tối sao?

Trên mình hội, số thành chủ mà chúng ta đắc tội không ít. Ở địa hạ thế giới, không tồn tại khái niệm gì là lấy đức báo oán, chịu thiệt mà không đánh trả sẽ bị coi là mềm yếu, mềm yếu trong một môi trường tôn sùng nắm đầm chính là nguyên tội, những thành chủ kia tuyệt đối sẽ không biết ý tứ gì là tặng than trong lúc tuyết rơi, tình trạng bày sới phanh thây là có khả năng xảy ra nhất.

Ta đem quyền trọng nệm cho đối phương, đào một cái hầm ngoài sáng rồi thả mỗi trong đó ép đối phương nhảy vào, sau đó đối phương lại trả thù thông qua tay của các chấp chính quan, những thứ này chắc chắn các thành chủ khác đều nhìn trong mắt, cũng coi đó là cuộc giao tranh giữa bá chủ mới và bá chủ cũ.

Cho nên ta bắt buộc phải đánh trả, không những thế còn phải đánh thật đau, phải đánh làm sao để không vi phạm quy củ, không thấy một tia máu tanh, lại còn phải khiến đối phương đau rát.

Việc này thật sự khá là khó khăn, trên lý thuyết, ta tốt nhất nên bình tĩnh chờ đợi, càng gần thời gian hội đấu giá cử hành thì áp lực của sư vương càng lớn, đánh chỗ cùng đường hiệu quả tốt hơn khiêu chiến con sư tử già đang giận dữ nhiều.

Nhưng nếu không làm gì cả, không chỉ người khác xem thường ta, cả ta cũng không nhận được cục tức này. Mà lời thỉnh cầu của Victoria lại khiến ta nảy ra một linh cảm.

Muốn đi mua cái đai lưng kia là không có khả năng, hiện tại chúng ta đã đắc tội hầu như toàn bộ người ở đây, một khi chúng ta định mua cái gì đó, những tên thành chủ không đem tiền làm tiền ấy tuyệt đối sẽ vùng tiền như rác, coi như không có ai muốn chữa mặt ra làm kẻ công oan, các bá chủ cũ cũng sẽ không để chúng ta yên.

Nếu không mua được thì đi trộm thôi, dù vì vinh dự quyền trọng xuất hiện nên lực lượng phòng bị của nhà đấu giá hiện tại cực kỳ nghiêm ngặt, nhưng ta chẳng phải có thần trộm đệ nhất — ‘tham lam’ sao.

Phòng thủ nghiêm mật thế nào cũng chỉ là để nhắm vào sinh vật hình người, mấy thứ như lồng sắt, quỹ bảo hiểm gì gì phòng được sinh vật dịch thể có thể tùy ý biến hình chắc.

Cơ thể mẹ của tham lam trong đường ống dẫn nước đã đúng hạn tử vong, tuy nhiên không phải tất cả con cháu nó phân liệt ra đều chết sạch, một bộ phận thể phân liệt của tham lam đã được đám druid của dã ngu ru mình đem về làm ‘thánh vật’, còn cả tên thợ săn tên Mening kia cũng bắt một con rồi dùng năng lực của thợ săn để nuôi sống... Ta đã không dám tưởng tượng bọn hán làm vậy để làm gì, và sau khi mấy tên đó về đến thành Sulfur sẽ xảy ra chuyện gì.

“Quả nhiên vẫn nên để quần biến thái này tự sinh tự diệt ở đây...”

Tuy vậy bây giờ ta có chút cảm kích đám biến thái đó, nếu không ta sẽ phải gánh vác áp lực đến từ những người biết sự thật, mở ra bình chứa ‘tham lam’ một lần nữa, lần này mở ra ‘tham lam’ sẽ là thể hoàn mỹ... không cần thận chút xíu sẽ chơi hỏng, ân, dựa theo hiểu biết của ta với chính mình, tám thành sẽ chơi hỏng, nếu lại xảy ra tình trạng cả thành trần truồng, Eliza tỉnh dậy chắc chắn sẽ giết ta mất.

Ta tìm một tên druid, sau đó mượn con Slime ‘thánh vật’ nửa sống nửa chết trong tay hán rồi bắt đầu đồng hoá tinh thần... Vì sao không tìm mượn Mening, con Slime của hán mạnh mẽ hơn nhiều?! Các người phải biết đồng hoá tinh thần sẽ cộng hưởng ký ức của nhục thể, ta không muốn biết tên biến thái mạnh nhất lịch sử đó đã làm cái gì với sủng vật của mình...

Do mấy đợt tập kích, nhà kho đấu giá và phủ sư vương đều đã trở thành lịch sử, hiện tại sư vương và gia sản của hán chắc đang ở chỗ long hậu. Vì vậy ta mang theo món đồ chơi nhỏ đến gần chỗ ở lâm thời của Morel, sau đó thả nó xuống phía dưới đường ống dẫn trong lòng đất...

Được rồi, chúng ta nên lo là thứ mùi vị cá thu chuột chết dưới đó, cũng đừng nhìn mấy vị khách trọ nhỏ đen xì bóng nhẫy bên trong cống ngầm, tiếp tục lo là đi vô số chương ngại vật, sau một cuộc hành trình ngàn khó vạn hiểm, cuối cùng ta cũng đến được nơi cần đến.

Đó là một bảo kho khổng lồ, ngoài cửa có một con rồng đang ngủ say, nhìn một chút hoá ra lại chính là bản thân long hậu, có vẻ mấy ngày nay bọn họ đã chịu đủ khổ vì mấy tên đạo tặc.

Ta chui vào bằng đường thông khí, quả nhiên có một hàng rào bằng gỗ nhằm ngăn chặn mấy con Slime, thế nhưng chút sợ hãi theo bản năng này làm sao có thể ngăn trở ta, sau khi vô cùng cẩn thận tránh khỏi mấy cái bẫy, ta cuối cùng cũng tiến vào trung tâm bảo kho.

Rất nhiều rất nhiều vật phẩm được đặt chung một chỗ, con Slime này chỉ có thể mang đi vài kiện nên tất phải làm ra lựa chọn lấy hay bỏ, vật bị vứt bỏ đầu tiên đương nhiên là căn quyền trọng ở vị trí giữa nhất.

“Hừ, công nghệ quá quá kém, dù không có cảm ứng linh hồn ta cũng biết là đồ giả.”

Ừm, xem ra bọn họ đang dương đông kích tây, đồ bên trong bảo kho do long hậu canh gác chỉ là giả, đồ thật hiện chắc vẫn còn trong tay sư vương.

“Chìa khoá vị diện thủy nguyên tố? Hạch tâm titan? Ha ha, ta phát rồi...”

Quá mức tham không phải là chuyện tốt, ta cuốn đi mấy kiện đáng tiền nhất trước mắt cùng cái đai lưng kia xong liền lập tức lên đường trở về.

Thế nhưng trên đường rời đi, ta lại nghe được cuộc trò chuyện của ai đó với sư vương.

“Nhất định phải lưu lại quyền trực, nếu làm hỏng, sư tử, cái chết không phải là chung kết, linh hồn của người vĩnh viễn sẽ kêu rên trong ngọn đèn của bá tước đại nhân.”

“Vâng thưa đại nhân, xin thông báo đến bá tước đại nhân, ta sẽ làm hết sức hoàn thành nhiệm vụ.”

Một cái bá tước mà có thể mệnh lệnh cho bá chủ như thuộc hạ? Bá tước ác ma sao? Lại nhớ tới ngọn đèn vừa đề cập tới, một cái tên quen thuộc vang lên trong trí óc ta.

“Bá tước ác ma, ‘Phệ hồn giả’ Kakagiri à?”, khi ta muốn tiến gần thêm để nghe lén, giọng nói kia bắt đầu trở nên trầm thấp, chắc là việc cơ mật cần ma thuật tiêu âm che giấu.

Tuy nhiên Slime nghe bằng thân thể chứ không phải bằng tai, chỉ cần có tần suất chấn động của âm thanh là đủ rồi.

“...Cánh cửa vị diện sẽ mở ra.... Đại quân của bá tước sẽ nhấn chìm tất cả...”

“Thành Sulfur.... hoá nguyên tố thần... phản đồ...”

Hiển nhiên, từ những lời lẽ rời rạc này cũng đã có thể đoán được ra dã tâm của sư vương và bọn ác ma vẫn chưa chết, có vẻ bọn họ đang sắp đặt cái gì đó, đáng tiếc những tình báo nghe được quá mức vụn vặt.

Về sau, vì tránh bị pháp thuật trinh sát phát hiện, ta huỷ bỏ không chế đối với con Slime, chỉ lưu lại mệnh lệnh khiến cho nó tự mình theo đường ống dẫn trở về doanh địa... Được rồi, ta thừa nhận lý do chính là vì những thứ dưới cống ngầm quá kinh tởm...

Việc ngoài ý muốn lại phát sinh sau khi nó về doanh địa, ta cảm giác được sau khi con Slime vừa bỏ ra khỏi cửa cống lập tức bị người nào đó công kích, cứ thế diệt vong.

“Hắn là người nào đó xem nó là thích khách, thôi quên đi, phản ứng là của sức mạnh pháp luật, chắc là đồng liêu ở thẩm phán sảnh, ngày mai đi hỏi rồi lấy lại đồng đồ vật kia một thể.”

Suy xét thời gian hiện tại đã là bốn giờ sáng, sau khi nhớ kỹ địa điểm mất đi liên lạc, ta quyết định chờ trời sáng hẳn rồi mới đi lấy những thứ đó về.

Ngày hôm sau, trời quang đãng, một tiếng thét thất thanh của nữ giới cất lên làm cả trang viên bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

“...Cái âm thanh này, hơi giống Cross.... Chờ chút, Cross, đệ nhất mỹ nhân hệ thống tư pháp!”

Từ phương hướng của sự rối loạn, thêm vào đó là vô số kinh nghiệm xui xẻo trước kia, ta biết, lần này lại chơi hỏng....

Quả nhiên, khi ta lấy ra kính viễn vọng nhìn đến đó, trước mắt ta hiện lên một thiếu nữ tinh linh đang vừa chạy vừa khóc, thân dưới nàng đang mặc quần dài của nam, nửa người trên mặc một cái áo sơ mi có cổ, dù nàng dùng hai tay ôm ngực cũng không che dấu nổi hai ngọn núi trập trùng, khuôn mặt mỹ lệ kia giống Cross đến kinh người.

“Xem ra, đệ nhất mỹ nhân sẽ biến thành đệ nhất mỹ nữ. Ta có thể coi như không biết sao? Ừm, đúng rồi, ngày mai hạ đặt một văn kiện đi, trước tiên thủ tiêu cái hội hâm mộ Victoria đó, tiếp theo thủ tiêu luôn cái đoàn hâm mộ Cross mà tám thành sẽ được thành lập kia. Ta là người tốt, mấy tên xui xẻo ấy không liên quan tới ta, ân, đúng vậy, không liên quan!!!”

(*) thủ ngữ: thủ - tay, ngữ - ngôn ngữ, ngôn ngữ biểu hiện bằng một chuỗi các động tác tay.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Bi kịch a

“Trả lại cho ta, đây là đai lưng của ta nha!! U hu hu hu...! Vì nó, ta thậm chí còn đồng ý bán thân thể mình cho ác ma, vì sao lại đoạt hy vọng cuối cùng khỏi tay ta.”

Nước mắt của thiếu nữ ám tinh linh đã chảy như dòng sông, vậy nhưng nàng vẫn ôm chặt lấy eo Cross, ngực của đối phương cũng đã bị ướt đầm bởi nước mắt nàng.

“Buông tay!”, Cross cũng muốn khóc, rõ ràng mình chỉ diệt một thể phân liệt của tham lam rồi nhặt được một cái đai lưng, sau thấy nó đẹp quá nên ước lên người thử, vì sao lại trở thành kết quả như thế này...

Bên cạnh, các đồng liêu thuộc bốn sảnh nhìn Cross đầy đồng tình... Được rồi, chúng ta nên lo đi mấy tên đang chảy nước miếng, cứ coi đó là biểu hiện đồng tình đi.

“Người đoạt đi hi vọng sau cùng của ta, ta...ta liều mạng với người.”

Victoria dù gầy yếu chưa trưởng thành nhưng vẫn nắm chặt tay, ý định xông lên đồng quy vu tận.

“Ta...ta còn thảm hơn người nha, ta còn có hôn thê nha!! Hơn năm mươi năm nữa ta định về quê kết hôn nha! Hu hu hu!”

Nhớ tới vị thanh mai trúc mã ở quê nhà, lại thêm tính cách cũng có chút mềm yếu, cuối cùng Cross ngồi bệt ra đất, khóc đến lê hoa đá vỡ.

“Hu hu... Vì sao chúng ta lại xui xẻo như vậy, chúng ta vốn nên là đàn ông mà, hu hu hu!”

Hai kẻ đồng bệnh tương liên cuối cùng cũng bỏ xuống nắm tay. Thế rồi, hai vị ‘thiếu nữ’ vận mệnh khốn khổ ôm lấy nhau kêu gào khóc lớn.

Ta bắt đầu đi lắc đầu, tuy không phải do cố ý, nhưng việc này quả thực có quan hệ với ta, có lẽ nên tìm biện pháp kết thúc vở hài kịch này.

“Thực ra pháp thuật vong linh trên thế giới này hữu hiệu hơn nhiều mấy cái phẫu thuật chỉnh dung hay ngoại khoa, mấy thứ như cấy ghép nội tạng còn không xứng được gọi là thủ thuật. Nếu các nàng không ngại dùng khí quan của người khác, ta có thể giúp các nàng làm một cuộc phẫu thuật miễn phí...”

Suy nghĩ một lúc ta vẫn đành từ bỏ cái biện pháp trị ngọn không trị gốc này, ta cảm thấy, một khi nói nó ra miệng nhất định sẽ bị đánh, một ít tiết tháo và tôn nghiêm còn dư cũng mất sạch.

“Tìm biện pháp khác đi...”

Đúng lúc này, hệ thống lại nhảy ra tìm cảm giác tồn tại và gây phiền toái...

【Đình! Người thứ... được rồi, đến hệ thống cũng không nhớ được có bao nhiêu người bởi vì người mà gặp xui xẻo, thế nhưng hai ‘cô nương’ kia đã thăm đến mức ta cũng nhìn không nổi nữa, vì thế vẫn nên cho người chút phần thưởng đi. Khen thưởng danh hiệu vinh dự: Thiên sinh tai tinh, danh hiệu còn phụ tặng kỹ năng hào quang ôn thần. Một khi nhận được danh hiệu sẽ không thể nào ẩn tàng hoặc dỡ bỏ, hào quang vĩnh viễn mở ra.】

【Thiên sinh tai tinh: Trong sinh hoạt thường ngày, người luôn nhìn đến sự xui xẻo của người khác, thậm chí người bắt đầu cảm thấy người khác xui xẻo mới là chuyện bình thường. Tuy nhiên, có một ngày người phát hiện tất cả ngọn nguồn xui xẻo của bọn họ đều bắt nguồn từ người! Sau khi sử dụng danh hiệu, mị lực người sử dụng -10, tỷ lệ động vật nhỏ phát động công kích người tăng gấp ba.】

【Hào quang ôn thần: Không biết vì sao, sủng vật người nuôi luôn chết không biết lý do, người người gặp luôn cực kỳ xui xẻo. Nếu trên thế giới này có kẻ cảm thấy mình luôn thuận buồm xuôi gió hoặc đã thăm đến mức không thể thảm hơn, vậy thì hẳn nhất định còn chưa gặp phải người.】

【Hiệu quả hào quang: Thuộc tính may mắn +10%, đúng, người không nhìn nhầm, là tăng lên. Vậy nhưng nếu có khả năng gặp xui xẻo, cho dù tỷ lệ xảy ra chỉ có 1% thì vẫn chắc chắn sẽ có người gặp xui xẻo. Giá trị may mắn càng thấp càng dễ trúng đạn, nếu không có ai khác chịu tội, người xui xẻo sẽ chính là người! Ps: Hào quang không có hiệu quả với thương binh(*) và nữ chính phim Hàn. Biết vì sao không? Bởi vì hào quang cùng thuộc tính không thể chống chất, hào quang ‘thương binh và nữ chính nhất định xui xẻo’ của bọn họ còn lợi hại hơn hào quang ôn thần của người nhiều...】

【Hiện tại hiệu vì sao nó tăng thuộc tính may mắn của người rồi chứ, lên đường tìm kiếm mấy kẻ xui xẻo làm cột thu lôi đi.】

Vâng, giờ ngay cả hệ thống cũng phán ta là tai tinh, thật đau lòng...

Việc bị trừ 10 mị lực ta không để ý lắm, dù sao trước đó cũng -88 rồi, nếu đã có thể dùng mặt hù chết người, hù chết mấy tên với hù chết một tên không khác biệt là mấy...

Có điều đây cũng là lần đầu tiên biết ở thế giới này có cái gọi là thuộc tính may mắn. Không hiểu sao, dù không hiển thị trên hệ thống ta cũng cảm thấy thuộc tính này của ta tuyệt đối thấp đến đáng thương.

Nhưng trước mắt ta lại thấy khá hứng thú với kỹ năng hào quang ôn thần kia, một cường giả phải biết lợi dụng tất cả các nhân tố có thể lợi dụng, dù nhân tố kia nhìn qua có vẻ rất lừa đảo, nói không chừng lại có viên ngọc trong hòn đá cuội thì sao.

“Vận may càng thấp càng dễ trúng chiêu sao? Nếu vậy... thử một chút đi.”

Ta tiện tay nhặt lên ba viên đá nhỏ, sau đó chọn bừa một viên ném lên trời theo hướng thuận gió.

Viên đá vừa bay được nửa đường liền bị cơn gió lớn quét đi, vạch trên không trung một đường parabol mỹ lệ, sau một tiếng “Phanh”, viên đá đập vào trên người con Roland II đang làm kiểm tra tu sửa rồi cứ thế thuận theo thân thể của người máy mà rơi xuống.

“Keng, keng, keng”, sau một chuỗi đàn hồi đổi hướng liên tục, nó cuối cùng cũng tìm đến mục tiêu của chính mình.

“Ái! Đau quá!! Ai, là ai không có lương tâm như vậy!”

Cục đá đó vừa rơi trúng đầu vị tiểu thư Centaur Anleya đang làm đầu bếp nữ thực tập, thế rồi nó tiếp tục trượt xuống...

“Ya a a a, canh của Anleya, khay của Anleya! Đừng, cái bình hoa đó rất quý. Đại thúc Henry nhất định sẽ giết ta!”

Tảng đá bay nhảy lung tung giữa mấy món đồ sứ, “Ba ba ba!”, “Coong coong coong!”, từng tiếng va chạm giòn vang rộn rã, mà việc Anleya luống cuống tay chân cố gắng cứu lấy càng góp phần khiến tất cả biến thành đồng vụn.

Ta nhìn rất rõ ràng, nếu nàng đứng im đó bất động thì cùng lắm chỉ bị vỡ một cái khay là cùng, nhưng vì nàng vừa chạy loạn vòng quanh vừa cố dùng đôi tay

vùng về nắm lại hòn đá nên mới khiến vô số bát đĩa khay bình vỡ tan tành.

“Người xui xẻo nhất xuất hiện rồi sao? Đứa trẻ số khổ, hi vọng tháng tiền công đầu tiên đủ để bồi thường...”

Ta dùng ánh mắt đồng tình nhìn thân ảnh đáng thương đang cố ghép lại mảnh khay vỡ lại với nhau cùng với cái quỹ ảnh đang nhìn chăm chăm đằng sau lưng thân ảnh đó, cuối cùng ta quyết định giúp nàng một chút.

“Diana đâu, đi giúp Anleya một chút, Mening đang vừa ngấm nằng vừa cười cực dâm ở chỗ cửa sổ kia kia, đừng để hắn đắc thủ. Các người không cần cho ta mặt mũi, cứ đánh mạnh tay vào, không cần lo lắng đánh chết, thợ săn hoàng kim giai cứng mạng lắm”

Đưa mắt nhìn tiểu đội thành quân xuất phát, lúc này vị trí số một từ dưới lên trong bảng xếp hạng giá trị may mắn đã được xác định, đó chính là vị tiểu thư Centaur xui xẻo từng vô số lần thất nghiệp – Anleya.

“Người thứ hai...”, sau khoảnh khắc do dự, ta vẫn là muốn thử.

Hiện tại rõ ràng vẫn có gió mà tảng đá lại vẫn bay thẳng lên một cách quỷ dị, sau đó tiếp tục rơi thẳng xuống.

“Chẳng lẽ là ta...”

Lúc hòn đá sắp rơi lên đầu ta, một cơn gió bay tới hướng nó về đúng chỗ cái đầu của một kẻ xui xẻo khác.

“Au, đau!”

Victoria trúng chiêu, hòn đá nhỏ kẹt tại trong mái tóc dài của nàng khiến nàng không thoải mái, vì vậy Victoria gắng sức quăng đầu làm hòn đá văng ra chỗ khác.

“Bịch!”

Tiếng khối thịt bị đập nhẹ vang lên, hai ‘vật thể’ vốn không tồn tại dưới tác động của ngoại lực bắt đầu đập dòn không ngừng, sau cơn sóng cuộn trào, chiếc áo sơ mi vốn đã căng đến cực hạn cuối cùng báo hỏng, đôi gò bồng đảo trắng mịn bật tung ra, xuân sắc vô biên...

Mặt Cross lập tức đỏ rực, thế nhưng còn chưa xong...

“Ya a a a!”, đám sói xung quanh bắt đầu hú hét không ngừng, tảng đá kia sau khi chạm ngực liền trực tiếp xuôi dòng xuống dưới, rớt vào trong nơi nào đó rồi tiếp tục hoạt động không ngừng, lập tức, Cross lại gấp đến mức sắp khóc...

“Đừng động đây, tỷ tỷ, để ta lấy nó ra giúp người.”

Vì vận mệnh tương đồng, hai ‘nàng’ vừa rồi đã ký kết bản hiệp nghị cách mạng vững chắc, tình ‘chị em’ cứng hơn thành đồng. Cho nên khi thấy Cross khó chịu, Victoria lập tức chủ động đưa tay mò vào trong quần đối phương tìm viên đá.

“Đừng, đừng!!” Lúc này Cross đã như chim sợ cành cong, nơi đó của nàng giờ đây cực kỳ mất cảm, viên đá và tay của Victoria ngo ngoáy không ngừng làm vùng bắp đùi trong của nàng cứ ngứa ngáy tê tê, cả người nàng run lên, vội vã nắm chặt cánh tay tả ác ý đồ làm loạn kia. Cuối cùng, cả hai ‘chị em’ lại bắt đầu ‘chiến đấu’, đặc biệt là cảnh áo trên của Cross bung ra ấy càng khiến đàn sói càng lúc càng kích động, tiếng tru réo vang lên không ngừng.

Được rồi, lỗi của mình chính mình đi thu dọn, nếu cứ để tình trạng này phát triển nữa thì quá nguy hiểm.

Ừm, hai vị mỹ nhân siêu cấp cuốn lấy nhau, chỉ chút ít xuân sắc tràn ra cũng đủ khiến ta muốn tru lên... khục khục.

“Amanda, đến đây đem đám khốn kiếp bị rối loạn nội tiết tố nam đi đến... đi đến phòng bếp tẩy sạch đi.”

Đằng xa, chúng thành quân vẫn đang vây đánh tên Mening bởi ý đồ ‘đi săn’ của hắn, ngay cạnh đó, Anleya đang vừa xin lỗi đầu bếp chính Henry vừa dọn dẹp mảnh vụn.

Thực ra thì nàng đang lo mình bị sa thải, vì vậy tay chân càng luống cuống hơn, sau đó nàng tiếp tục dấn sâu vào con đường phá hoại phòng bếp không có lối về.

“Bang!” “Sao lại vỡ!? Anleya không cố ý mà, đại thúc đừng sa thải ta, ta sẽ cố gắng thu dọn... Ya a a a, sao lại vỡ tiếp.”

“Ai đó nhanh cầm nàng lại, nàng sắp huỷ sạch đồ ăn rồi, cứ như vậy tối nay không có gì ăn đâu!”

Được rồi, hai hòn đá ném vu vơ liền dẫn đến hai vị gió tanh mưa máu, nhìn hòn đá cuối cùng trong tay, lòng ta cảm thấy đây có lẽ là thần vật với uy lực còn mạnh hơn cả cây vĩnh dạ quyền trượng ta bỏ bao công tạo ra kia.

“Ừm, thứ hai đếm ngược là Victoria hay Cross nhỉ, cả hai đều không chênh lệch nhiều, coi như cùng vị trí đi. Có ba cái cột thu lôi rồi, chỉ cần có các nàng ở bên người ta sẽ không phải lo lắng hiệu quả của hào quang ôn thần. Mà không, loại đồ vật như cột thu lôi tốt nhất là càng nhiều càng tốt...”

Ta định tiếp tục công cuộc thăm dò, vì không muốn làm hại đến người xung quanh, ta phụ魔法 thuật lên hòn đá khiến nó bay nhanh hơn, bay xa hơn.

“Đi đi máy trình thám của ta, xem ai là tên xui xẻo tiếp theo nào!”

Viên đá vừa bay đi liền mất bóng, nó cứ thế thuận gió bay lên, tiếp theo một tiếng gầm vang vọng trong đám mây truyền xuống.

“Là tên khốn nào ném loạn đồ vật vào người khác!! Ta sẽ ^–”

Là tiếng của tiểu Hồng, gần đây bị người kéo đến đánh mấy lần, đã thế còn chưa thể đòi lại được mặt mũi nên tính khí của nàng có chút khó chịu.

“Tiểu Hồng sao? Vận khí của nàng vẫn khá tốt mà. A ha, xem ra đồ chơi này không chuẩn xác lắm!”

“Biết ngay là ngươi, tên khốn kia! Tất cả là lỗi của ngươi, gần đây ta xui thế chắc chắn bởi vì ngươi! Đã thế còn dám khiêu khích ta, ăn một chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh!!!”

Nhìn bóng đen đang nhanh chóng khuếch đại trên đầu, ta cuối cùng đã có đáp án.

“Nga, hoá ra kẻ đứng thứ ba từ dưới lên là ta. Ân, sau này ít nhất phải mang theo một cái cột thu lôi bên người!”

Chuyện ta làm cách nào trốn chạy khỏi đám hỗn loạn đó tạm thời không nói, từ sau sự kiện này, ta quyết định luôn phải dẫn theo một tên xui xẻo hơn ta ở bên cạnh.

Mà Victoria và Cross dù sao cũng giúp ta ngăn cản không ít tai hoạ, bỏ mặc như vậy thì quá vô trách nhiệm, cuối cùng ta tìm đến một biện pháp có thể miễn cưỡng giải quyết vấn đề.

“Nam nhị tuyền!”, thứ nước suối thần kỳ trong một truyện manga kinh điển (1/2 Ranma), nó có thể cải biến thể chất của phái nữ thành một loại thể chất kỳ lạ, nếu dính nước lạnh sẽ biến thành nam, còn dính nước nóng thì lại biến thành nữ.

Vì rút được thứ trân bảo này, ta phải tốn không ít điểm số và cơ hội rút thưởng trong mấy tháng tới, mãi rồi cũng lấy được thứ trong sở nguyện, nhưng...

Nam nhị tuyền... chỉ đủ một người dùng.

Hai chị em còn thân hơn ruột thịt vì tranh giành cơ hội trở lại làm một nam nhân không hoàn chỉnh bắt đầu đánh nhau, đánh càng lúc càng hăng, cuối cùng dưới tác dụng hào quang ôn thần của tên nào đó, cái lọ nước suối kia bị đổ lên người một vị khách qua đường xui xẻo không biết tên...

“Bi kịch! Bi kịch a!!”

(*) Thương binh: ở đây chỉ nhân vật Lancer (Cú Chulain) trong Fate, một nhân vật có trị số vận may thấp đến nỗi không thể thấp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tù trưởng centaur

Hôm đó, bầu trời vùng ngoại thành Vitein không bình yên.

Nơi đây là một khu tập trung quảng thạch nhỏ, đồng thời cũng là một địa chỉ giao dịch ngầm không mấy người biết tới.

Nơi đây cách khu trung tâm khá xa, chung quanh cũng chỉ có một cái lâu cũ nát, tới lui đều phải để lại dấu vết, rất khó bỏ trí mai phục, vì vậy cũng tránh tình trạng đen ăn đen.

Dù vậy, nơi này vẫn là một phần mộ chuyên môn mai táng mấy tên xui xẻo tự cho là mình an toàn.

Cư dân sống gần đây cũng đã quen việc song phương đàm phán không thành liền ra tay đánh giết.

Vừa rồi cũng có một cuộc giao dịch không được hoàn tất, hai bên như tập tục bắt đầu xung đột, nếu có điều gì khác với những lần trước thì có lẽ lần xung đột này có trình độ khá là cao...

Một con rồng cấp thượng cổ đang kêu rên không ngừng, phần bụng nó bị mất một mảng thịt lớn, máu chảy ào ào như suối, đôi cánh thì bị cả bó tơ nhện đen kịt cuộn lại, không cách nào mở ra bình thường.

“Muốn ăn ghê, nhưng mà cha không cho...”

Một con nhện khổng lồ quái dị đang quấn chặt lấy con rồng, độc dịch từ cặp nanh nhện không ngừng làm đổi thủ mề muối. Mà dưới tình trạng đầu vầng mắt hoa, không có con rồng nào có thể rời đi mặt đất.

“Greenspan, nếu ngươi còn sợ hãi rụt rè thì hiệp nghị xé bỏ. Phái vương quyền chúng ta sẽ bắt ngươi trả giá. Hoặc là ngươi tự tin mình có nhiều lực lượng hơn Adam, thông minh hơn Reinhardt thì cứ thử khai chiến với chúng ta. Ngươi tin hay không, chẳng cần về đến Ciro, sau này mười hai chấp chính quan sẽ chỉ còn lại mười!”

Một con rồng xương màu lam rít gào giữa không trung khiến hai vị chấp chính quan đang sợ hãi rụt rè buộc phải hạ quyết định.

“Hoang hù kiến nguyên!”

Sau lời rống giận của Ramstein, tâm tượng thể giới chuyên thuộc về hắn được khôi động, toàn bộ khu vực xung quanh cũng thay đổi theo, vị long hầu đang bị trôi chạt trên mặt đất lập tức bị quăng vào một mảnh bình nguyên hư thời vận vẹo.

“Xèo xèo!” “Ti ti”, vô số thanh âm quý dị bắt đầu vang lên khiến người ta cảm thấy sự uy hiếp từ sâu trong bản năng.

Tiếp đó, liên tiếp ồ kiến bị mở ra, những con kiến khổng lồ màu hạt dẻ xông lên từ trong ổ, nhìn vào cá thể, mấy con kiến này không hề mạnh mẽ, vậy nhưng nếu tính đến số lượng hàng hà vô số đó thì người khác sẽ lập tức tê dại cả da đầu.

Vùng đất dưới chân hoang nguyên đã bị kiến đào rỗng, vương quốc của loài kiến thuở xa xưa ngụ ở nơi này. Theo lời triệu hoán của vương giả, vô số kiến binh mở ra cánh cửa huyết động. Bọn chúng chính là các binh sĩ và bệch tông trung thành của kiến vua, chỉ có điều, những đốm lửa ma quái màu xanh đậm cháy trong mắt đã thể hiện rõ chúng chỉ là những vong linh

Khi còn sống, Ramstein từng ngồi lên ngai vàng của đế quốc trùng tộc thời cổ đại, khi thi hài của nó sống dậy thành vong linh thì vương quốc của hắn cũng được phục sinh.

Tuy năm tháng vô tận khiến thân thể hắn đã sớm mục nát, thực lực giảm mạnh, vậy nhưng số con dân vô tận ấy vẫn luôn là niềm kiêu ngạo của hắn.

Các binh sĩ kiến giờ lên những cây trường mâu và khiên gỗ cổ quái, kêu vang khẩu hiệu rồi xung phong về phía trước, mấy con kiến to như ngọn núi nhỏ chính là chiến tranh cự thú của chúng, đám kiến bay mang theo độc năng bắt đầu oanh tạc không ngừng nghỉ, còn các con kiến hậu đứng phía sau cũng chuẩn bị các loại vu thuật đã thất lạc trong lịch sử.

Long hầu cường đại bị đàn kiến vây đánh, ả giẫm chết một cái lập tức có mười cái bổ sung, một hơi phun chết trăm con kiến bay thì đám phiền toái đó lại tới vài ngàn, còn những thứ nguyên rửa vu thuật của kiến hậu càng là đòn trí mạng và nguy hiểm.

Không có tên chấp chính quan nào dễ đối phó, thực lực cá thể của Ramstein không mạnh nhưng tâm tượng thể giới của hắn lại cực kỳ cường đại, điểm yếu duy nhất là chiêu “hoang hù kiến nguyên” này tiêu hao quá lớn, hắn cố hết sức cũng chỉ duy trì được ba phút.

“Hừ, một thằng ngu chỉ biết dựa vào tâm tượng thể giới để ăn com, nếu không có Adamn quán lấy long hầu ả liền có thể bay lên không, điều đầu tiên làm chắc chắn là liều mạng thụ thương để giết chết ngươi. Ngu xuẩn, lực lượng bản thân mới là căn bản!”

Callia nói cũng đúng, vong linh quân chủ và rồng đều có thiên phú cực kỳ mạnh mẽ, mạnh đến nỗi hạn chế lại con đường phát triển của chính mình, bởi lẽ thiên phú trời sinh kinh người thường đại biểu khả năng học tập kỹ xảo và đột phá cảnh giới về sau khó khăn hơn. Tuy nhiên, đối với bọn họ, các phạm nhân nhỏ yếu quả thật chỉ cần dùng nhục thể đến đụng một cái là vỡ rồi.

Thậm chí tại trong mắt một số kẻ theo chủ nghĩa cực đoan, các phạm nhân phải khổ sở tu hành mới có khả năng đạt đến trình độ của bọn hắn, điều này chính là minh chứng cho sự cao quý và mạnh mẽ của bản thân, nếu cần nhiều sức mạnh hơn thì chỉ cần tìm lấy từ trong thời gian và huyết mạch là đủ, mấy chuyện tu hành với học tập không có liên quan đến ta.

Đương nhiên số lượng cường giả khai thác thiên phú đến cấp bậc cao đồng thời đạt cảnh giới đáng sợ tại lĩnh vực ma pháp và võ kỹ như tiểu Hồng cũng không phải không có.

Thế nhưng dạng đó vẫn luôn là phái thiểu số, dựa vào thiên phú đi kiếm com, ngu lười một chỗ chờ thời gian đến mang lại sự tiến hoá mới là cuộc sống của rồng lúc bình thường, không ít rồng còn chẳng có linh hồn lạc ấn, mà chúng cũng không quan tâm điều này lắm, bởi lẽ chúng chỉ cần dựa vào điều kiện thân thể và thuộc tính cơ sở cũng đủ để đè bẹp mấy tên truyền kỳ nhân loại cùng một lúc.

Những vong linh quân chủ cường đại cũng thường như vậy, Adamn càng là một con quái vật không có cảnh giới, nhưng mà kẻ cả bản thân đánh với hắn cũng chưa chắc có quả ngon ăn.

Được rồi, Callia đại nhân của chúng ta sẽ không thừa nhận mình nói vậy vì hăm mộ ghen ghét những kẻ có tâm tượng thể giới vì mình không có, đặc biệt là kẻ có thứ tâm tượng thể giới từng được người nào đó tán dương và đại chúng khen ngợi.

“Hừ, cái quái gì mà ‘tâm tượng thể giới tiếp cận cảnh giới vong linh đại đế nhất’, chẳng qua vì cùng một loại hình tâm tượng thể giới nên mới được xem trọng mà thôi. Thứ chỉ có thể duy trì ba phút thì dùng được cái gì, ngươi xem, mới tạo thời gian mà đã kiệt sức ỉu xiu rồi.”

Chiến cuộc phía dưới lại phát sinh biến hoá, Ramstein mệt mỏi không duy trì nổi tâm tượng thể giới nữa, khi hoang hù kiến nguyên nứt vỡ tàn lụi, long hầu cũng bắt đầu phản công.

Greenspan tiến đến ngăn trước mặt Ramstein, kẻ có năng lực giáp lá cà cường đại như hắn chính là thứ có thể bổ sung mặt kém của kiến vương, ngày trước bọn họ đều hợp tác như vậy, tuy nhiên, bóng đen đang lao xuống từ phía không trung kia không cho hắn có cơ hội ra tay.

“Chết đi!”

Callia bỏ nhào xuống, phụt lên luồng hơi thở chứa kịch độc của mình, cả đại địa chìm trong ngọn lửa màu xanh dương, đây là một loại lửa độc, một khi dính phải sẽ lập tức thiêu đốt vào xương tủy. Đối mặt biển lửa nguy hiểm này, long hầu chỉ đành tránh lui.

Sự tránh né của ả lại trao cơ hội cho Adamn, hình thái trời buộc nhện khổng lồ biến mất, thay vào đó là một con quái vật miệng rộng màu xanh lục, cả thầy cơ thể không có khí quan gì, chỉ có duy nhất một cái miệng lớn tới mức đủ nuốt cả toà núi, hắn tính toán trực tiếp nuốt sạch long hầu.

“...Đây không phải ăn, đây là công kích!”, vì ăn ngon, Adamn khó khăn lắm mới thông minh được một lần.

Mối nguy cận kề, đã thế chính mình còn bị tư nhện ăn mòn quần chặt lấy hai cánh, Morel đành phải uốn mình, sử dụng một tư thế quái dị để đảo lui.

“A a a a Ngao ngao ngao!!” một giây sau, máu rồng rơi xuống, tiếng kêu thảm vang lên, long hậu bị trọng thương.

Một phát cắn của Adamn làm đôi cánh của Morel tiêu tung, thế nhưng giờ phút này ả lại cười dữ tợn.

“Ha ha, thế này... coi như có thể bay lên.”

Vừa rồi Morel chủ động tặng hai cánh cho Adamn để thoát khỏi thứ ma lực trói buộc của tư nhện và giành lại năng lực phi hành, tuy thiếu đi hai cánh phụ trợ khiến việc này khó khăn hơn nhưng rồng khi bay cũng không nhất thiết cần đến cánh.

Tất cả ma lực còn lại toàn bộ dùng cho việc bay lượn, ngọn gió vô hình kéo theo thân thể nặng nề bị thương tổn nghiêm trọng của Morel lên không trung rồi bay vọt đi.

Vì không tiếc giá lớn phải bỏ ra, tốc độ của ả hiện tại còn nhanh hơn tốc độ cao nhất lúc trước, rồng đỏ là loài rồng am hiểu bay lượn nhất, việc cất đuôi con rồng xương trĩu nặng chậm chạp đằng sau cũng không phải việc khó với Morel.

Tính toán của ả rất tốt, nhưng...

“Ouch! Ai mà khôn nạn như vậy, không có mắt à!?”

Long hậu đang một lòng đào mạng không cần thận liễn đụng phải một con rồng đỏ ‘vừa vặn tạt ngang qua’, nếu là một con rồng thành niên bình thường (khoảng mười mét) thì thôi, đáng tiếc, con rồng Morel đụng phải lại cũng đồng giai với ả, một con rồng đỏ cấp thượng cổ (ba mươi mét trở lên).

“Nhắm mắt bay lung tung, lạng lách đánh võng, lại còn đi ngược chiều, người học luật giao thông ở đâu thế, bay như vậy không sợ bị thổi phạt rồi bị huỷ giấy phép phi hành à?”

Con rồng Morel đâm phải nói năng loạn xạ hồi lâu, ngáp một cái rồi mới hé hé mi nhìn xuống.

“Ai da, đây không phải bà già cay độc giết một chồng bốn con vì vương vị sao? Thế nào, khao khát không nhịn nổi lên đi ra ngoài hạ hoả à? A ha, mọi người như nhau nha, hay là cùng bay dạo nhé!?”

Còn Morel, vì ma lực và khí lưu đã bị tán loạn nên rơi thẳng tắp xuống như miếng cầu sắt. Khi ả muốn bay lên thì lập tức phát hiện khí lưu xung quanh đã bị đối phương khống chế hoàn toàn, đến dừng lại trên không trung cũng không làm được.

Phía bên dưới, đám vong linh quân chủ thì đang mài đao xoàn xoạt chờ đợi, cuối cùng, ả chỉ có thể giận dữ hét lên một câu:

“Aaimtheus, người sẽ không được chết từ tế!”

Tiểu Hồng nghe vậy chỉ ngáp một cái rồi quay đầu lướt đi, ném lại một câu.

“Bà già hồi trước dạy không sai, chó cùng đường sủa thật khó nghe.”

.....

Mây đen mù mịt trôi nổi trên bầu trời Vitein, khi ngày đấu giá càng ngày càng gần, bầu không khí trong thành cũng càng ngày càng khẩn trương và đè nén.

Tuyệt đại đa số thành chủ vẫn ở lại sau khi minh hội kết thúc, buổi đấu giá hội kia không cần bất cứ tuyên truyền gì cũng đã truyền đi khắp nẻo địa hạ thế giới, tại trong mắt bọn họ, cuộc vui mới chỉ bắt đầu, cuộc giao tranh giữa bá chủ mới và bá chủ cũ trong ngày đấu giá sẽ xác định lại sự phân bố của tất cả các thế lực nơi này.

Một kiện thần khí chân chính sắp được đấu giá, kiện thần khí đó còn liên quan đến đế vị chí cao của một đế quốc hùng mạnh, tất nhiên các cơ quan tình báo của các vương quốc trên mặt đất không phải là hạng toi com, tin tức này đã xuất hiện trên bàn những nhân vật lớn ở mặt đất từ mấy tuần trước.

Cũng vì thế, thành Vitein hiện tại cũng đã ngập tràn các cường giả thuộc đủ loại chủng tộc, mới ban đầu sư vương còn tiến hành phong tỏa thông đạo liên thông mặt đất. Nhưng mà rất nhanh sau đó hần phát hiện đây chỉ là chuyện tốn công mà chẳng thu được lợi gì, những binh sĩ người thú phổ thông không hề có chút uy hiếp nào đối với các cường giả đi ngang qua, mà nếu chọc giận đối phương thì thậm chí toàn bộ còn bị biến mất.

Sau khi trạm gác bị ‘thanh lý’ vài chục lần, dù vì ‘tôn nghiêm’ của bá chủ nên lệnh phong tỏa thông đạo không bị dẹp bỏ, nhưng trên thực tế, toàn bộ binh lính tinh nhuệ trong trạm gác giờ đều bị đổi thành các binh sĩ bị thương và người già yếu, đương nhiên, những binh sĩ bị coi như pháo hôi này cũng không ngốc, họ ngồi trên trạm gác đánh bài, uống rượu, ngủ, thứ gì vui đều làm, việc duy nhất không làm là đi ngăn những vị ‘khách đi tộc’ đi qua, lệnh phong tỏa giờ hết như thể bị tai trộm chuồng, mặt mũi lão sư tử lại bị quét dọn một lần.

Giờ phút này, người ta còn thấy cả những công địch của các sinh vật hỗn loạn như sí thiên sứ, chiến thiên sứ thay thần sứ trong thành Vitein. Điều kỳ quái nhất là hai bên vốn như nước với lửa giờ lại bảo trì sự trấn tĩnh nhất định khi nhìn thấy nhau, cùng lắm chỉ tuốt kiếm đứng nhìn, không trực tiếp khai chiến.

Loại tình trạng quái dị này càng khiến người ta cảm thấy mưa gió sắp đến, nói thật, dù là ta khi nhìn cảnh tượng đó cũng cảm thấy bây giờ lòi ra hai tên bán thần cũng khó cảm nổi quyền trượng chạy đi.

Thậm nhất đương nhiên là Dath và Morel, rất nhiều người không đủ kiên nhẫn chờ đến lúc đấu giá, trực tiếp đi động thủ cướp đoạt, đã vậy người đi cướp còn càng lúc càng mạnh, càng lúc càng lớn lối và hung tàn, thậm chí con quái thú Mosgiel dài ngàn mét cũng từng xuất hiện trên bầu trời Vitein, lúc đó, đừng nói đám người thú xui xẻo kia, kể cả ta cũng nghĩ toà thành này sắp xong rồi.

May mà hai vị bá chủ điều lực lượng tinh nhuệ nhất của mình là quân đoàn kỵ sĩ Manticore và một đội rồng đỏ trưởng thành đến đây, sau khi trả một cái giá lớn, họ cuối cùng cũng thành công đuổi đi con quái thú khổng lồ chột đến chột đi đó. Mà lại, có người phát hiện lúc ấy long hậu không tham chiến, sau đó xuất hiện một tin tức khiến người ta không thể tin được – long hậu bị tập kích trọng thương gần chết.

Long hậu đứng vững chân ở thế giới dưới lòng đất này đã mấy ngàn năm, thực lực cá thể cũng có thể lọt vào top 10 (không tính những tồn tại ẩn cư không ai biết), đã thế còn nổi danh giảo hoạt, dạng cường giả như vậy bị đánh rồi chạy xa còn có khả năng, bị đánh suýt chết thì thật khó tưởng tượng nổi.

Với lại, nếu không phải viện quân từ Long thành chạy tới kịp thời, sợ rằng họ phải đề cử long hậu mới.

Người gây hoạ là năm vị chấp chính quan của Ciro? Nghe nói nguyên nhân là vị long hậu dám khất tiền công khoán của công nhân, vì thế công nhân tức giận bắt bình quân ầu. . . Khục, thế giới này còn chưa biết làm khoán là cái gì, sự thực là long hậu mua sức người nhưng không có kết quả tốt, bắt đầu định trở mặt không để mấy chấp chính quan chạm vào quyền trượng theo ước định, kết quả những vong linh quân chủ tức giận xông lên vây đánh. . .

Có điều người sáng suốt đều biết đây là sự trả thù của thành Sulfur. Trước đó chỉ có ba kẻ ký ước định với long hậu, vậy mà khi sự việc xảy ra lại có đến năm vị chấp chính quan; bản luận mới được hai câu, thấy không hợp ý lập tức kéo nhau lên đánh; đã vậy, năm vị chấp chính quan này trước kia mâu thuẫn rùm beng mà chỉ mấy ngày sau lại đoàn kết tay trong tay đi đánh người, âm mưu trong sự kiện này thể hiện quá rõ ràng.

Đặc biệt là vị ‘Veron’s disaster’ Aaimetheus ấy còn tạt qua vừa khéo làm long hậu đụng trúng tại thời khắc then chốt, đoạn tuyệt đường chạy của Morel, trên đời này nhiều chuyện ‘vừa khéo’ đến vậy sao?

Ừm, tiểu Hồng mấy hôm nay cũng vui gần chết rồi, cuối cùng nàng cũng trả được mối thù bị đánh hồi ở thành Sulfur.

“Chỉ trộm ít đồ sao có thể gọi là trả thù, làm thế không sợ người khác cười sao. Người mồi chấp chính quan đến tập kích ta, ta dụ chấp chính quan đánh lên người.”, đây mới là thủ đoạn báo thù, thứ thủ đoạn phù hợp với quy tắc hoà bình giả tạo dưới lòng đất, mà người đời giờ cũng đã biết thành Sulfur không phải thứ dễ chọc.

Thực lực của Morel mạnh mẽ là không ai có thể nghi ngờ, đó cũng là nui dựa vững chắc của liên minh giữa Dath và Morel, khi tin tức long hậu bị trọng thương truyền về, quân đoàn người thú thương vong thảm trọng bắt đầu ồ lên, thứ quân tâm bền chắc mà ngay cả lúc quái thú khổng lồ tập kích cũng không sòn giờ đây lại bắt đầu dao động.

Nghe nói doanh địa người thú đêm đó bắt đầu xuất hiện tình trạng lính bỏ trốn, đây là lần đầu tiên có lính bỏ trốn kể từ khi Dath thành lập quân đội cho tới nay, sư vương nghe vậy cực kỳ thương tâm, mái đầu vốn bạc một nửa giờ trắng xoá nốt nửa còn lại, đến cả ít bòm trên cằm cũng trắng muốt.

Những người có thông tin nhanh nhạy còn biết thêm rằng trong long thành giờ còn loạn hơn. Long hậu trước kia giết chồng giết con cướp ngôi, thứ giúp à thống trị được Long thành chính là thực lực và áp lực của bản thân, đám rồng đen cũng chỉ đem à làm lãnh tụ trên danh nghĩa, thứ à có thể tự do điều động chỉ có những con rồng đỏ trưởng thành. Hiện tại à bị thương nặng, tường nghiêng mọi người cùng đây, những tên rồng trẻ tuổi có dã tâm bắt đầu âm mưu, những vị trưởng lão thì đề xuất kiến nghị mời Aaimetheus trở về.

Nhưng với ta, kinh ngạc nhất lại là người khách quý tới chơi ngày hôm nay.

Đó là một ông lão thuộc tộc Centaur, hình thể của hắn nhỏ hơn một vòng so với Centaur bình thường, trên thân chỉ có một vòng hộ tâm là thứ phòng cụ duy nhất, cây cung lớn đằng sau lưng hắn rất hấp dẫn ánh mắt người khác, nếu chỉ nhìn bề ngoài, ông lão râu dài này còn có chút khí chất của học giả.

‘Ma thợ săn’ Minie, tù trưởng tộc Centaur, cường giả sử thi giai nổi danh, thứ kỹ thuật bắn tên phá ma do hắn nghĩ ra nhờ kết hợp các kỹ xảo của tổ tiên cũng được cả địa hạ thế giới thừa nhận, chỉ luận thực lực, hắn còn mạnh hơn Dath, nghe nói hắn có quan hệ rất kém cỏi với lão sư tử, đã thế hắn còn có thù với ta. . .

“Margareth từng nhận chiếu cố của ngươi, vậy mà ngươi lại dám xuất hiện trước mặt ta, ngươi thật sự cho mình là vô địch thiên hạ sao? Không sợ hôm nay nằm xuống tại nơi này?”

Trong trận chiến ngoài thành Sulfur lần đó, Minie từng bắn một mũi tên khiến cảm chú ‘kỵ băng hà’ của Margareth phát động trước thời hạn, càng khiến ba khối đá hiện giả trân quý bị phá hủy, để tu phục nó cần số tiền thiên văn số tự, mỗi lần nhắc tới tên trước mắt này nàng lại hận đến nghiêng răng.

Nghe lời khiêu khích của ta, Minie lại cười:

“Lần trước rất xin lỗi, lúc đó ta đang đàm phán với Dath, không hiểu sao lại bị hắn lừa đến chỗ thành Sulfur, nếu không phải do cảm chú kia quá đáng sợ khiến ta cũng bị cuốn vào thì ta sao lại tự tiện ra tay. Mà sau đó việc ta cũng không nặng tay với hiền giả đại nhân chắc hắn cũng đã chứng minh thành ý của mình.”

Đây rõ ràng là một câu tuyên ngôn tự tin đến mức khoa trương, nhưng mà ta lại tin lời hắn nói là thật, lúc đó Margareth ngoại trừ kinh ngạc vì vị tù trưởng Centaur này vậy mà cũng đến nương nhờ dưới trướng Dath, nàng còn hiếu kỳ vì sao Minie không sử dụng loại tên liên hoàn xuyên thấu ma lực mà hắn am hiểu nhất.

“Tất cả mọi người đều biết chúng ta và lũ súc sinh ăn thịt sống đó không đi cùng đường, ta còn rất vui khi nhìn đám đồ tể dưới trướng tên sử tử đó tổn thất nặng nề, nếu không phải lúc ấy có uy hiếp đến tính mạng, giờ này chắc tin mừng và quà tặng đã được đưa đến phủ của ngươi.”

Xưa nay ‘bộ lạc người thú’ của Dath và ‘liên minh ăn cỏ’ do mấy tộc như Centaur hay Tauren tạo thành có quan hệ rất căng thẳng, một bên chửi đối phương là ‘lũ súc sinh ăn thịt sống’, bên kia lại mắng trả là ‘đám gia súc chỉ biết ăn cỏ’, việc hai bên lục đục đã thành thường thức.

“Thế ngươi đến đây là vì sao?”

Ta còn tưởng hấn sẽ bắt đầu mấy câu nói nhảm đại loại như ‘kẻ thù của kẻ thù là bằng hữu’, sau đó bắt đầu bàn bạc ký kết với ta chút giao ước ngầm gì đó, vậy mà lão Minie lại cười khổ lắc đầu.

“Vô Miên già, đều đến bước này rồi ngươi còn giả ngu làm gì, nói thẳng đi, điều kiện là gì, có thể cho ta gặp cháu gái của ta được không?”

“Gi!?” sao lão già này lại nói như thể một phú thương già nua thoả hiệp cầu xin bọn bất cóc đòi tiền chuộc vậy?

“Đừng giả vờ, lão phu nhận thua, ta không biết làm cách nào ngươi tra ra Anleya là thân nhân duy nhất của ta và cũng là hậu tuyển tù trưởng tiếp theo của tộc Centaur, rõ ràng ta đã giấu kỹ được nhiều năm như thế... Ngươi có điều kiện gì cứ nói thẳng, nhưng đừng có quá đáng quá, nếu không cung tên trong tay ta cũng không phải dễ đối phó.”

“Gi!?” lần này ta thực sự kinh ngạc, vị cô nương ngốc nghếch xui xẻo kiêm cột thu lôi tốt nhất dưới tay ta vậy mà lại là hậu tuyển tù trưởng tộc Centaur, nếu nàng thật sự lên làm tù trưởng, ngày tàn của Centaur chẳng lẽ sắp đến rồi!?

“Ngươi... đừng nói ngươi không biết!?”, trực giác của cường giả khiến Minie nhận ra ta không phải đang giả ngu.

“Thật sự không biết, ai lại đem cô nàng vừa ngốc vừa vụng đó làm nhân vật trọng yếu.”, sau khi kinh ngạc, ta lại cười hắc hắc. “Nhưng giờ thì biết rồi, khả khả!”

Minie hối hận, hiện tại vì không cẩn thận, hấn phải trả thêm rất nhiều thứ vốn không cần thiết.

“Ngươi muốn gặp nàng, không vấn đề.”

Sự quyết đoán thả người của ta lại khiến hấn cực kỳ chấn động, không phải ta không muốn kiếm chút lợi lộc gì đó, mà là...

“...Tốt nhất nhanh nhanh đem nàng mang đến đây, chỉ ít trước khi toàn bộ chén đĩa của chúng ta bị huỷ diệt, hôm qua rất nhiều người trong số chúng ta còn phải dùng chén uống nước để ăn cơm. À phải rồi Minie, ngươi phải sẽ nhận hoá đơn bồi thường chứ? Lấy tốc độ phá hoại của nàng, nếu ngươi đón nàng muộn thì sợ rằng ngươi cần chuẩn bị nhiều một chút hiện kim.”

Mấy ngày vừa rồi ta cuối cùng cũng biết vì sao Anleya suốt ngày bị sa thải, vụng về cũng thôi, một nha đầu luôn nỗ lực cũng rất đáng yêu, nhưng mà vận khí kém đến nỗi đi đến đâu xui đến đấy, lau bình sứ bình sứ vỡ, dõn cái bàn cái bàn sụp, đến đi lau nhà mà sàn nhà cũng nứt, ngươi bảo người xung quanh phải chịu làm sao?

Rõ ràng chuyện nàng làm khiến người ta rất tức giận, nhưng khi nhìn khuôn mặt ngập nước mắt và câu xin lỗi thành khẩn ấy thì ai mà phạt nặng tay cho được, nhất là khi tất cả mọi chuyện đều do nàng xui xẻo vụng về chứ không phải là cố ý.

“Nhanh đón Anleya về đi, ngươi có nhìn thấy đồng văn kiện trên bàn không? Tất cả đều là báo cáo thiệt hại từ nàng, tí nữa đi nhớ mang theo phiếu ghi nợ.”

Minie dờ khóc dờ cười, gật đầu đồng ý, vậy mà...

“Ta không về!”, ai cũng không ngờ Anleya từ chối về nhà.

“Vì sao? Chẳng lẽ do đám tiểu tử súc sinh đó không đối tốt với ngươi? Yên tâm, ông ngoại(*) sẽ giúp ngươi đòi lại mặt mũi.” Minie bị cháu gái cự tuyệt liền há mồm vội vàng vàng nói.

“Không phải, không phải, các anh họ đều rất tốt với ta, chỉ là Anleya không muốn ở lại thảo nguyên Karm.”

“Vì cái gì? Chẳng lẽ có người muốn đoạt quyền kế thừa chức tù trưởng với ngươi, yên tâm, chỉ cần ta còn sống ngày nào thì ngươi vẫn vĩnh viễn là người thừa kế thứ nhất!”

“Cũng không phải, tất nhiên không phải nguyên nhân nhảm chán đó!”

“Thế vì sao?”

“Tù trưởng gì gì đó ai muốn cứ làm, Anleya chỉ không muốn sống cả đời chốn nông thôn thôi, mục tiêu của Anleya là làm một thiên kim tiểu thư ở thành thị. Ông ngoại, ngươi xem, trên thảo nguyên ngoài cỏ với gia súc ra thì còn cái gì, không có đồ ăn ngon, không có đồ làm đẹp, không có nhà cao đường lớn, không thứ gì để vui chơi giải trí, không... (tính lược ba trăm loại).”

“...Anleya chịu đủ cảnh đi vệ sinh cũng phải giải quyết tại bãi cỏ rồi, mục tiêu của ta là làm một tiểu thư nhà giàu ở nơi đây, tuy bắt đầu không thuận lợi, khó khăn lắm mới đi vào quỹ đạo, ta không muốn đi về để sống trong cảnh đến trời tối chẳng biết làm gì ngoài đi ngủ.”

Cô nàng càng nói càng nhanh, lão Centaur càng nghe thì sắc mặt càng khó coi, gần đây số Centaur trẻ tuổi vì thành thị xa hoa mà rời đi bộ lạc không thiếu, vậy nhưng vạn vạn không ngờ cháu gái cưng của mình lại là một thành viên trong đó.”

“Các anh các chị ở nơi này đối với ta rất tốt, ta vụng về làm vỡ một ít thứ cũng không chi trích ta, không như mấy ông chủ khác hơi tí liền sa thải nhân viên, ta muốn bắt đầu từ nơi này đứng vững gót chân tại thành phố! Tích trữ tiền lương mua gian phòng nhỏ, sau đó nỗ lực từng chút, tất sẽ có một ngày ta trở thành chân chính phú bà!”

“Đủ rồi! Ta đã quá nuông chiều ngươi, ngươi không xứng trở thành hậu duệ của đại anh hùng Mongoar, ngươi tự tiện buông tha cho truyền thống và huyết mạch

hoàng kim của Centaur, rõ ràng là một con hùng ưng trên thảo nguyên vậy mà lại chui đầu vào làm một con gia súc trong chuồng đợi làm thịt. Người là sự si nhục của cả tộc Centaur, đi theo ta về, ta phải rèn luyện người thật nghiêm khắc!”

Lão Minie loi đi vị thiếu nữ đang không ngừng giãy dụa ấy, nếu là vài phút trước, ta nhất định sẽ hôn hờ ngồi xem kịch vui. Vậy nhưng khi nghe lời tâm huyết của tuổi trẻ từ Anleya, ta lại nhớ đến một nha đầu đạo tặc nào đó cũng đi ra từ nông thôn, nàng cũng từng đề ra nguyện vọng giống vậy — “Ta muốn đào được kho báu, trở thành phú hào giàu nhất thế giới, sống cuộc sống thiên kim nhà giàu.”

Có lẽ ngoại trừ mục tiêu, cả hai không còn điểm nào giống nhau, ít nhất thì sau này Lisa quả thực đã phát tài, còn Anleya, vừa nhìn ta đã biết ước mơ của nàng là không thể. Tuy nhiên ta lại rất muốn giúp tiểu nha đầu này.

Vì vậy ta cần lại hai người.

“Tù trưởng tộc Centaur, chúng ta nên nói chút chuyện gì đó thú vị hơn đi, chẳng hạn như vua người thú, chẳng hạn như ác ma, ừ, ví dụ như vua người thú đời này đã bị ác ma nô dịch, có lẽ đến lúc nên đổi người, cũng đến lúc tộc Centaur quật khởi. Người xem, nếu thành Vitein này là lãnh địa của bọn người trong tương lai, số người trẻ tuổi chán nản bỏ tộc đi chắc sẽ không còn đâu nhỉ?”

(*) nguyên bản là ‘nhị cữu ngoại công’ – chắc là em trai của bà ngoại, dịch lằng nhằng quá mà lại không quan trọng nên đổi luôn thành ông ngoại cho nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Móng ngựa sắt may mắn và linh hồn lạc ẩn

Vì có kẻ địch chung, việc ta và lão Minie liên minh lại là chuyện đương nhiên.

Danh tiếng của Dath trong các tộc người thú không tồi chút nào, nhưng cây to đón gió lớn, vị trí bá chủ quá mức hấp dẫn, một khi kẻ đang ngồi trên bảo tọa xuất hiện sơ hở lập tức sẽ có vô số người có ý muốn lật đổ hắn để mình leo lên.

Mà lão Centaur này ngay từ đầu đã luôn đối địch với lão sư tử, bộ lạc của Minie và bộ lạc của Dath cũng minh tranh ám đấu mấy trăm năm, nếu Dath xuất hiện sơ hở, kẻ đầu tiên đứng ra lợi dụng đả kích tất nhiên là Minie, mà lại, với tình huống ở thế giới dưới lòng đất hiện tại, dù người thú nhất định cần một vị bá chủ, thế nhưng người ở vị trí đó lại không nhất định là Dath.

Chàng có tình, thiếp có ý, chúng ta vừa gặp đã như rom khô gặp củi cháy, rất nhiều ước định để đối phó với lão sư tử nhanh chóng được đàm phán xong, tuy nhiên, đến lúc ‘tán gẫu’ về tương lai của Anleya, chúng ta lại bắt đầu sa vào cục diện rối rắm.

Rất rõ ràng, với một lão ngoan cố luôn làm hết sức để cháu gái mình kế thừa gia nghiệp, dùng mấy từ như ‘con cháu có phúc của con cháu’, ‘người trẻ tuổi có thể giới của chính mình’... không có chút ý nghĩa nào. Trong đầu bọn họ, truyền thống và cơ nghiệp tổ tiên trọng yếu hơn tất cả. Vì lợi ích gia tộc, ngay cả tính mạng mình bọn họ cũng bỏ ra được nữa là mấy cái lựa chọn vợ vãn của đời sau, đã thế, bọn họ còn nghĩ rằng việc mình làm mới là tốt cho con cháu.

“Nếu đã không thể giảng lý được, vậy thì lừa đi!”

Ta trước tiên lên án tố cáo lão già Centaur có suy nghĩ quá già cỗi nên mới khiến người trẻ tuổi không ngừng làm phản, sau đó lấy Annie là ví dụ ‘con nhà người ta’ để so sánh với Anleya.

“Người xem, cả hai đều là kẻ đứng đầu trong tương lai, đều là người gánh vác kỳ vọng lớn, tiểu thành chủ Annie của chúng ta đã đạt đến đỉnh của hoàng kim giai, lúc nào cũng có thể tấn thăng làm truyền kỳ, mà nàng còn chưa đầy 20 tuổi nhé! Cả thế giới này tìm được mấy người như nàng. Còn Anleya của các người? Ta thấy có vẻ còn chưa đạt bạch ngân giai.”

“Đó chỉ là mặt thực lực, một người đứng đầu cần nhất là kinh nghiệm và tư lịch, người xem, Annie của chúng ta đã bắt đầu tiếp quản một số sự vụ của thành chủ rồi, lần này sứ đoàn cũng do nàng đứng đầu, ngay cả trên mình hội nàng cũng có thể đảm đương một phía nha, còn Anleya của các người? Ha ha!”

“Người biết chúng ta bồi dưỡng Annie thế nào sao? Sư tử sẽ chủ động ném con non bên sườn vực, lúc mười hai tuổi Annie đã đi ra ngoài chu du thế giới, tăng trưởng kiến thức, vì vậy mới có thành tựu như ngày hôm nay. Các người chỉ biết nhốt những đứa trẻ ở trong cái thảo nguyên chẳng có thứ gì như vậy thì làm sao tạo ra cơ hội để bọn họ trưởng thành? Các người từng nói một con hùng ưng cần phải biết chao liệng trong gió bão, ta thấy cách dạy đó chỉ tạo ra những con chim non run rẩy dưới bóng cây thôi.”

Lời ta nói đến ta cũng suy tư, ừ, đương nhiên dưới tiên đề là ta không biết thực lực Annie tăng mạnh do truyền thừa, đồng thời ta chưa nghe nàng kể về ‘kinh nghiệm khi đi chu du thế giới’...

Trong câu chuyện nàng kể, những câu được lặp lại nhiều nhất là: “Đói bụng vào buổi tối rất khó chịu, nhưng đói hơn nữa cũng không được đi với người lạ”, “Bị mưa rừng ướt khắp người rất lạnh, tuy nhiên chỉ cần chạy một chút thì người ấm lên liền”; kẻ đó là những câu như: “Đói thế nào cũng không thể nhặt bữa đồ rơi trên đất để ăn, động vật có độc chỉ cần cắn đầu và túi độc là ăn được, nhưng thực vật có sắc thái càng rực rỡ thì càng độc, tuyệt đối không thể ăn”, “Nếu lạc đường trong núi quá lâu thì cứ chọn bữa một phương hướng rồi đi thẳng, gặp núi đào xuyên qua nó. Nhớ cẩn thận đừng bị chôn sống, rất khó chịu”...

Quá là tệ từ kiếm con gái nuôi của Adam, cái gì cũng giống y chang, đi chu du như vậy còn chưa chết, mạng thật là cứng...

Khúc, lại lạc đề. Vì ta vừa mở miệng liền tuôn ra một tràng lời nửa thật nửa giả, số ví dụ các quốc gia diệt vong do lãnh đạo đần độn cũng được trích dẫn cả đồng, lão Centaur bị lừa đến sững sờ.

“Người xem, vương tử Gatling thành Darkiron dù tuổi trẻ cũng một mình đi sứ đến Vitein, người kia ta gặp qua, mọi phương diện đều không thể xem thường. Thời đại sau này là của những người trẻ tuổi như họ, người muốn để Anleya nhà các người thua ngay từ lúc bắt đầu ư?”

Minie đầu óc đang loạn, chỉ biết ngây ngốc nhìn ta.

“Vây... vậy nếu để Anleya ở chỗ này của người thì sẽ có thể bồi dưỡng được một người lãnh đạo đạt chuẩn sao?”

Đương nhiên không, ta tổn lắm nước bọt thể tất nhiên không phải vì lưu kẻ xui xẻo như vậy bên người cho thêm phiền, ta chỉ cần người đồng ý để nàng đi ra ngoài là được rồi, sự tình sau đó ta không muốn quản, cũng không quản được.

Ta thuộc phái nhìn kết quả là quá trình, chỉ cần kết quả tốt, quá trình thế nào mặc kệ nó. Đã lừa đến bước này rồi thôi lừa nốt cho xong.

“Đương nhiên kh...”. Đột nhiên có người đánh gãy câu lừa để trốn trách nhiệm của ta.

“Đương nhiên có thể! Vô Miên giả đại nhân lợi hại nhất là ở phương diện dạy dỗ người khác, Margareth tỷ tỷ cũng công nhận. Ngài ấy sẽ dạy Anleya thật tốt!”

Annie xông vào từ phía ngoài cửa, trực tiếp đáp ứng thay ta, ánh mắt nhìn về phía ta càng loè loè phát sáng!

“Hoá ra cốt... Vô Miên giả xem trọng Annie như vậy, Annie còn nghĩ rằng mình khiến ngài không hài lòng. Ya, Annie đang cảm thấy rất hăng hái!”

Minie đánh giá từ tế vị thành chủ kế nhiệm vừa được khen lên mây này, sau đó kinh ngạc phát hiện ta không nói dối, nàng quả thực chưa đến hai mươi tuổi mà đã tiến đến ranh giới truyền kỳ, ngọn lửa phượng hoàng dập dờn quanh người nàng càng chứng minh tiền đồ sau này của nàng không thể hạn lượng, sau khi đột phá cũng không chỉ là một truyền kỳ bình thường.

Là một kẻ từng trải, hẳn biết ở dưới lòng đất tất cả đều dựa vào thực lực, thực lực mạnh không hợp thói thường của Annie chính là lời chứng minh tốt nhất, cũng là cộng rơm cuối cùng để chết con lạc đà.

“Được, ta đem Anleya giao cho các người, nàng sẽ là bảo chứng cho liên minh của chúng ta, Centaur chúng ta từ trước đến nay luôn tuân thủ hứa hẹn, nếu các người có thể làm được những yêu cầu trong hiệp ước, chúng ta vĩnh viễn sẽ là minh hữu của các người.”

Tay phải lão Minie bị Annie nắm chặt, trong tập tục cổ của Centaur, nó tượng trưng cho ước định được đạt thành.

“Đúng vậy, không chỉ Vô Miên giả đại nhân, ta cũng sẽ giao lưu kinh nghiệm cùng Anleya, cả hai sẽ cùng chung tay nỗ lực, hai tộc chúng ta cũng sẽ trở thành bằng hữu chân chính.”

Sau đó, nàng lập tức quay đầu nhìn về chỗ ta.

“Cốt đầu thúc, ta làm không sai chứ! Có giống một thành chủ chân chính không?” Dù không nói ra miệng, nhưng từ ánh mắt đắc ý của nàng, ta lập tức hiểu điều mà nàng muốn biểu đạt.

“...Giao lưu kinh nghiệm thế nào đào bẫy hại người và làm hùng hài tử sao?”, khuôn mặt ta giờ đầy đắng chát, may mà còn cái mặt nạ che.

Bất kể như thế nào, Annie đều là người đứng đầu trên danh nghĩa của sứ đoàn, nàng và người khác ký kết ước định ngoại giao ta có thể phụ quyết sao, chẳng những thế ta còn phải cố gắng hết sức đem vị thiếu nữ số đen kia thành một lĩnh chủ tiêu chuẩn... Có vẻ đây là một nhiệm vụ bất khả thi, chắc nên thử thuật tẩy não một chút xem sao.

Có điều chữ tín của Centaur cũng thực sự có tiếng, ta có thể bồi thế mà có được một minh hữu chân chính đáng tin, việc này là chuyện rất tốt với cả thành Sulfur. Nói chung người xui xẻo chỉ có ta với một đồng phiền toái trên người.

“Lại một lần bê đá đập chân! Đạo gần đây sao làm người tốt khó như vậy? À đúng rồi, vận khí, cô nàng đó vận khí đứng đầu từ dưới lên, ta có thể dựa vào điều này làm chút gì đó.”

Ngắm nhìn Anleya đang hớn hở ra mặt, ta quay đầu nói với Minie:

“Có vẻ Anleya rất kém may mắn, nhờ đâu có gì đó ngoài ý muốn...”

Ta còn chưa nói xong, Minie đã lắc đầu:

“Đây cũng là tượng trưng của huyết mạch vương tộc hoàng kim của chúng ta, đồng thời với việc giành được lực lượng từ huyết mạch, chúng ta cũng phải nhận nguyên rủa từ nó, chẳng qua ta có một kiện bí bảo, nếu Anleya ở lại đây thì ta sẽ giao nó cho nàng, chắc sau đó tình hình này sẽ được cải thiện.”

Bí bảo? Cải thiện? Chẳng lẽ là một bí bảo mang đến vận may? Thật là khiến người ta khó tưởng tượng nổi, được rồi, ta thừa nhận ta đã động tâm, nếu có cái này, chắc vận may của ta sẽ tốt một chút, nhân duyên chắc cũng sẽ tốt một chút....

“Xác định, cháu gái người cứ giao cho ta!”

“Woa woa woa, tốt quá, Vô Miên giả đại nhân, tuy mọi người đều nói ngài là gay, bộ dạng hơi đáng sợ, nhưng mà ngài thực sự là người tốt nha!”

Nghe được rằng mình không cần phải trở về thảo nguyên, Anleya vui mừng như chú nai vui về rồi, tuy nhiên thế người tốt nàng đưa cho ta lại khiến lửa giận của ta bốc cao ba mét.

“Ai nói? Là ai nói! Ta muốn đem kẻ hồ ngôn loạn ngữ đó đẩy đến núi Sulfur đào lưu huỳnh!”

Trong khi đó lão Minie lại vui vẻ gật đầu, mặt mày cười thoả mãn, nói thẳng ra: “Quá tốt, gay thì an toàn rồi, tuy Centaur là nửa người nửa ngựa nhưng dạo này hơi lảm bấn thái.”

“An toàn thế quái nào được, nơi này có Mening!”, được rồi, tốt nhất ta nên đem điều này nuốt trong bụng, vạch áo cho người xem lưng là không nên.

Loại sự tình liên quan đến vấn đề nhạy cảm đó càng giải thích càng loạn, ta bắt đầu đi thờ dài, xem ra thời gian lời đồn đó tung hoành vẫn còn rất dài, chỉ mong lão Centaur không phải người thích nói lung tung.

Lão Minie sau khi biểu đạt rằng mấy ngày nữa sẽ quay lại truyền thụ thuật bắn cung cho Anleya liền xin phép cáo từ, còn ta thì lên tiếng hỏi:

“Cái bí bảo kia thì sao?”

“Nha, là móng ngựa sắt may mắn à, chờ chút, đợi ta lấy nó xuống.”

Ta có chút kích động, truyền thuyết về chiếc móng ngựa sắt có thể mang đến vận may đã sớm lưu truyền, hoá ra nó lại là món bí bảo của vương tộc Centaur, có thể gặp được loại bí bảo hi hữu này, chẳng lẽ ta đòi vận may?

Rất nhanh, lão Centaur gỡ xuống hai cái móng ngựa sắt rồi đưa cho Anleya.

【Móng ngựa sắt may mắn: trang bị cấp sử thi, hiệu quả: vận may của người sử dụng được nâng cao rất nhiều.】Ồ ồ, thế mà lại là một kiện trang bị cấp sử thi.

【Tuông muốn có vận may? Nhớ tìm tên thợ rèn nào đó đóng nó lên!】

Nhìn lời này, ta tròn tròn mắt.

【Đây là một kiện trang bị, trang bị phải được sử dụng mới có hiệu quả, người có móng guốc sao? Chúc mừng người, người lại làm không công, kỳ thực người không cần giả dựa làm gì, vận may của người sớm đã không thể cứu chữa, từ bỏ đi.】

Thảo nào lão Minie lại yên tâm đến vậy khi giao nó cho Anleya ngay trước mặt ta, tuy cái móng sắt này không có ghi điều kiện trang bị, vậy nhưng người khác chỉ có thể nhìn... Tại người không có móng nha!

Giờ phút này ta vừa mất đi một cái cột thu lôi tiềm năng lại vừa phải nghe lời trêu chọc của hệ thống, quả nhiên gần đây càng ngày ta lại càng xui xẻo.

...

Dạo này đen đủi không ngừng, việc tốt duy nhất mấy ngày nay chắc là việc Eliza tỉnh lại.

Khi cột lửa che trời cùng sông băng tĩnh mạch xuất hiện cùng nhau, dù là kẻ có rất nhiều kinh nghiệm ở phương diện này như ta cũng cảm thấy kinh ngạc.

Đem hai loại lực lượng nguyên tố xung đột với nhau làm nền tảng của linh hồn lạc ấn, đây là việc làm cần không theo lẽ thường, mà điều khó tin nhất là việc làm cần không theo lẽ thường ấy của Eliza lại thành công, không chỉ thế, nó thậm chí còn vượt ra ngoài tầng thứ của nguyên tố hệ, đạt đến tầng thứ của khái niệm, tuy nhiên khái niệm này lại khiến ta nhũn mày.

“Lược đoạt? Sao nghe cứ giống như linh hồn lạc ấn của bên hỗn loạn vậy nhỉ? Xem ra nàng còn chịu ảnh hưởng của huyết thống ác ma.”

Linh hồn lạc ấn thường liên quan đến những việc trải qua trong cuộc đời và tính chất sức mạnh của bản thân người sở hữu. Những cường giả phe trật tự thường là cường hoá, không chế hoặc ổn định phương diện nào đó của quy tắc, hình thái biểu hiện đại đa số đều là cường hoá, chẳng hạn như ‘trái tim sắt thép’ của Snowhoof giúp thân thể mình cứng như sắt thép, ‘phượng hoàng bất diệt’ của Adam khiến hắn không bao giờ bị đánh ngã, kể cả ‘công chính pháp ấn’ và ‘thời quang hồi lang’ của ta và Margareth cũng có tác dụng cường hoá sức mạnh hệ pháp thuật nào đó.

Còn phe hỗn độn thì khác biệt hoàn toàn, những quy tắc bên đó tràn đầy vận vẹo và phá hoại, biểu hiện của linh hồn lạc ấn cũng thường có tính công kích mạnh mẽ.

Bản thân quy tắc ôn dịch chính là sự phá hoại đối với quy tắc mạnh khoẻ, quy tắc không chế nguyên tố vốn là thứ huỷ hoại vòng tuần hoàn nguyên tố của tự nhiên, quy tắc của vong linh cũng là sự phá hoại với quy tắc của sống và chết. Linh hồn lạc ấn ‘lược đoạt giả’ của Eliza càng là sự phá hoại đối với khái niệm ‘tồn tại’ và ‘cầm giữ’. Thứ này xuất hiện trên thân của ác ma hay vong linh thì rất bình thường, thế nhưng nó lại xuất hiện trên thân một chấp pháp giả như Eliza, điều này ta cũng không biết là chuyện xấu hay chuyện tốt.

“Chẳng qua ta cảm thấy bản thân quy tắc này rất mạnh mẽ, có chút giống của Adam, chỉ cần thấy thích loại sức mạnh nào, đồng thời thân thể đủ sức thừa nhận liền có thể đoạt lấy, tích lũy đến trình độ nhất định chắc chắn cực kỳ mạnh mẽ. Tuy nhiên nếu nàng hấp thu quá nhiều loại sức mạnh làm thuộc tính quá mức loang lổ lộn xộn thì việc tự bạo cũng có thể xảy ra.”

Vì vậy ta yêu cầu Eliza không nên lạm dụng lực lượng này, nàng cũng gật đầu đồng ý luôn, nhưng ta vẫn cảm giác có gì đó không đúng.

Tiến giai khiến thân thể Eliza khôi phục rất nhanh, nàng chủ động yêu cầu về đơn vị ngay ngày thứ hai sau khi tỉnh dậy, mà bởi vì núi tin hạm từ thành Sulfur gửi đến và lượng công tác đáng sợ tích lũy sau mấy ngày, lại thêm kết quả phục hồi tốt đến mức không bình thường của nàng, ta đành phê chuẩn.

Eliza vẫn hết như trước đây, lãnh tĩnh, cao ngạo, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ chủ quản tình báo và quản gia của ta, nhưng...

“Hoàn toàn không chút biến hoá mới là chuyện không thích hợp nhất! Biểu tình thần nhiên đó luôn khiến người ta cảm thấy nàng đang sắp đặt chuyện gì đó.”

Có thể ta mắc chứng vọng tưởng bị hại quá nặng, nhưng suy đoán trên là có căn cứ minh xác.

Linh hồn lạc ấn là kết tinh của nhân sinh và sức mạnh của một đời người, việc ngưng tụ thành công ra nó không chỉ ảnh hưởng đến lực lượng mà còn ảnh hưởng ngầm đến tính cách. Ví dụ như Adam sau khi trở thành truyền kỳ thì càng ngoan cố và kiên cường. Sau khi có ‘công chính pháp ấn’, ta cũng càng ngày càng dựa theo cân bằng trong bản tâm để làm việc, luôn chỉ mập mờ ở ranh giới pháp luật chứ không vượt qua. ‘Thời quang hồi lang’ của Margareth làm nàng luôn bồi hồi giữa lịch sử và hiện tại, trở thành người quan sát khách quan mà không tham dự vào trong đó. ‘Trái tim sắt thép’ của Snowhoof không cần nói nhiều, đó hoàn toàn là một sai lầm...

Ấy mới chỉ là mấy loại linh hồn lạc ấn phe trật tự, thứ tương đối hoà hoãn, các cường giả phe hỗn loạn sau khi ngưng kết linh hồn lạc ấn sẽ biến đổi càng nhiều, ta đã dự liệu và chắc chắn Eliza sẽ xuất hiện biến hoá, vậy mà biến hoá đó mãi không xuất hiện, nó cứ như thể lưỡi dao vô hình treo mãi trên đầu, biết chắc có thời điểm rơi xuống nhưng lại không biết là lúc nào, thực sự làm người ta khó chịu và bất an.

Tuy nhiên sau đó ta lập tức không còn tinh lực nào để lo nghĩ việc này nữa, ngày đầu giá đã gần ngay trước mắt, kể từ khi ta đem thanh quyền trượng đó ra, trận ác chiến này đã nhất định phải phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Tinh linh

Ngôi thành ‘Bạch kim’ với lịch sử dài lâu và huy hoàng giờ này đã không còn phồn vinh như trước nữa.

Lửa lớn ngập trời tràn lan khắp những con phố đầy lịch sử, tùy ý cắn nuốt tất cả. Đối với những kẻ phá hoại đã mất đi lý trí, mấy thứ văn vật in dấu thời gian đó cũng chẳng khác gì hòn đá ven đường.

Trên không trung, rồng và bầy ma thú đang bác đầu, đám thiên sứ cũng đã giết đến mức đỏ cả mắt, chúng giờ cũng chẳng khác lũ đồ tể là mấy, chỉ biết tung đòn giết sạch những kẻ ‘tà ác’ trước mặt, dù một giây trước, kẻ ‘tà ác’ đó vẫn đang là bình dân.

“Chết rồi, chết hết rồi!”

“Tề tự tối cao Kaya bị ngộ sát! Âm tinh linh phát điên rồi, bọn ả gặp ai liền giết kẻ đó!”

“Thế giới dưới lòng đất tại sao lại xuất hiện rồng vàng và thiên sứ? Chư thần trật tự muốn chúng ta diệt vong sao? Hay là đại quân trên mặt đất tràn xuống càn quét?”

“Quân đoàn người thú vào thành, bọn họ bắt đầu đánh với âm tinh linh.”

Vitein hôm qua vẫn an bình, hiện tại thì khói lửa được châm lên ở khắp nơi, toà thành ngàn năm sắp bị huỷ trong chớp lát.

Điều này phải bắt đầu kể từ lần hội đấu giá không thể kết thúc đó.

Sáng sớm, hội đấu giá vốn định tổ chức tại nhà thờ bạch kim đột ngột thay đổi địa điểm.

Lý do là vì ngôi nhà thờ với sức chứa trên vạn người đó đã quá nhỏ, không thể chứa nổi số lượng người đến tham gia. Vì yêu cầu ‘bất cứ người nào đều có thể tham gia đấu giá’ trong khế ước của ta, dù mười hai giờ trưa hội đấu giá mới bắt đầu mà ba giờ sáng cửa nhà thờ đã bị chen đống, bắt đầu đầy, ban tổ chức đành thay đổi địa điểm.

Sau suy xét, địa điểm mới được chọn chính là nhà đấu giá cũ, bởi nơi đây đã bị san bằng, đảm bảo đủ rộng, đủ thoáng...

Trận đấu giá này vốn chủ định không thể kéo dài trong hoà bình, ước thúc hoà bình trong thời gian mình hội đã hết hạn, ước định cầm chỉ tranh đấu trong Vitein chỉ là giấy vụn, nếu không phải vì các thế lực cân đối, các bá chủ sợ ném chuột vỡ đồ, bản thân thành Vitein vốn đã nằm trong phạm vi chiến tranh.

Tất cả mọi người đều biết, không quân ai có thể đạt được kiện thần khí kia, kết cục đều sẽ bị người đến cướp đoạt, nếu hấn không có thực lực trấn áp tất cả thì tuyệt đối không thể mang nổi vinh dự quyền trượng đi.

Nhưng tham lam là nguyên tội, trong mỗi linh hồn đều có nó, tất cả mọi người đều mang một ít tâm lý may mắn trong lòng.

“Tiểu thuyết kỳ sĩ đều viết như vậy còn gì. Có khi trong trận tranh đoạt thần khí bỗng rơi trước mặt ta, sau đó trong nháy mắt ta tham ngộ được bí mật trong đó, trở thành vong linh đại đế, lên làm hoàng đế của đế quốc Ciro, cưới được bạch phú nữ, nghênh đón nhân sinh đỉnh phong, nghĩ thôi đã thấy kích động rồi...”, loại ý niệm này cứ đảo quanh trong lòng mỗi người, nhất là những kẻ tự cảm thấy mình thực lực siêu quần, vận khí nghịch thiên.

Nghe nói sau khi bắt đầu đấu giá, cả ‘quảng trường’ bị vây kín đến mức con ruồi cũng không bay lọt, tuy những vật đấu giá phía trước đều là kỳ trân dị bảo nhưng dưới ánh nhìn chăm chăm của cả vạn cường giả, không ai dám báo giá, một kiện cũng không bán được ra ngoài.

Vì sao lại là ‘nghe nói’? Cái hàm Dath đào sao ta có thể giấu vào, không những thế ta còn cấm chỉ tất cả thủ hạ không được phép đi đến hiện trường, đồng thời còn nâng cấp cảnh báo an ninh của doanh địa, khởi động toàn bộ thiết bị phòng ngự, điều động tất cả lực lượng chuẩn bị tác chiến.

Cảm thấy ta làm hơi quá? Thực tế một chút cũng không dư thừa. Không giống những thành thị khác, toà thành này có ít nhất bốn cái hạch tâm, các chủng tộc tuy cùng sống chung nhưng lại không có pháp luật và hành chính thống nhất, sinh hoạt tập quán thậm chí cả khu cư trú cũng phân chia riêng rẽ, kẻ thuộc chủng tộc này dám đi vào khu chủng tộc kia vào buổi tối chính là tìm chết. Loại chung sống trong tách biệt này hoàn toàn không có ý nghĩa, sự đấu tranh quyền lực và lợi ích, các loại tin đồn gây hiểu lầm càng mở rộng thành kiến giữa những chủng tộc với nhau và khiến mâu thuẫn càng ngày càng sâu sắc.

Khi ta bước chân vào toà thành này liền lập tức cảm thấy tình huống không đúng. Một toà thành có lịch sử gần vạn năm? Mới nghe thì thấy rất hoành tráng, nhưng nghĩ kỹ lại thì đó chẳng phải là ân oán thù hận cũng đã được tích lũy gần vạn năm sao?

Lịch sử của Vitein cũng đã chứng minh suy nghĩ của ta, chế độ và tình huống ở đây đã khiến nó nhất định phải lặp đi lặp lại vòng tuần hoàn: ‘tích lũy mâu thuẫn’ – ‘mâu thuẫn bạo phát’ – ‘xây dựng lại’. Hiện tại, bốn bá chủ tụ tập và các tranh đoạt lợi ích trong minh hội đã khiến mâu thuẫn được tích lũy đủ, điều cần thiết để mở ra giai đoạn tiếp trong vòng tuần hoàn chỉ là một mồi lửa đủ mạnh.

Đã thế, ta lại đưa ra vĩnh dạ quyền trượng đúng lúc này.

Được rồi, giờ ta cũng cảm thấy mình đang đi tìm chết, trước đó ta thực sự không nghĩ dưới vỏ bọc gọn gàng phồn vinh của Vitein lại là tình cảnh như vậy.

Nếu việc làm của ta là nguyên nhân gián tiếp thì nguyên nhân trực tiếp khiến chiến tranh nổ ra lại càng làm người ta bất đắc dĩ.

“Khi đấu giá vừa kết thúc, cái thằng ngu bỏ tiền ra đấu giá đó lập tức bị xé thành mười ba khối, tất cả mọi người bắt đầu đánh loạn cả lên. Trong lúc đó, có một tên sĩ thiên sứ ném mạnh bội kiếm của chính mình, thanh thần kiếm sĩ viêm bị một tên đại sư vũ khí tộc Tauren ngăn trở khiến nó đổi hướng, bay thẳng về phía những chủ mẫu của ám tinh linh, á chủ mẫu đứng gần nhất kia bị dọa phát ngu!”

“Á chủ mẫu kia chết rồi? Thế thì cũng không đến nỗi phải toàn diện khai chiến chứ? Kaya định chuyện bé xé ra to à?”

“Không, người chết không phải chủ mẫu thành Menzobenrra bị dọa ngu kia, bởi vì á nhanh tay kéo được một người qua làm lá chắn, lúc đó tất cả đều đang hỗn loạn, các chủ mẫu lại đều là mục sư, thân thể yếu mềm phản ứng trì hoãn, vì vậy á thực sự làm được.”

“Phốc, vậy cái kẻ xui xẻo đó là ai?”

“Kaya!”

“...”, hình như ta nghe nhầm. “Ai cơ?”

“Kaya, tế tự tối cao, tìm của á bị xuyên thủng, chết đến mức không thể chết lại, trở về vòng tay ôm ấp của Lolth sau nháy mắt.”

Ta há hốc mồm, mẹ nó, lãnh tụ tối cao trên danh nghĩa của ám tinh linh, con gái tư sinh của Lolth cứ thế chết? Chết lạng xẹt như vậy?

“Không thể nào, ta đã cảnh cáo Kaya đừng đến hiện...”, nói được một nửa ta cũng không nói tiếp được nữa, dù ta đã cảnh cáo các ‘minh hữu’ rằng hiện trường buổi đấu giá rất nguy hiểm, nhưng nếu bọn hắn thực sự ngoan ngoãn nghe lời mới là chuyện lạ.

“Tại sao lại thế? Sao lại có thể đen đủi đến thế? Chẳng lẽ kiếp trước Kaya làm thương binh!”

Lời lảm bảm của ta lại bị người thám tử mạng tin tình báo về coi như một câu hỏi dò, vì vậy nàng lại báo cáo tiếp:

“Đại nhân minh giám, vì bảo đảm an toàn trong lúc hỗn loạn, Kaya còn lấy ra cây thương Cửu đầu xà cấp á thần khí, tuy nhiên thần vận mệnh trước nay không đếm xỉa địa vị cao hay thấp, tế tự tối cao cường đại như vậy mà cũng gặp vận hạn thế này. Sau đó, không ít người xung quanh cũng nhận ra cây thương kia nên bắt đầu tới cướp, số tính mạng dâng lên vì nó cũng không ít...”

Ta tròn mắt há mồm, chỉ cần cảm thương thôi mà đen đến vậy à?

Ta dự liệu sẽ có hỗn loạn xảy ra, nhưng cái chết của Kaya lại khiến nó vượt cấp trở thành một cuộc chiến quy mô lớn.

Một vị bá chủ bỗng nhiên chết đi, á lại còn là tế tự tối cao và con tư sinh của Lolth, án theo tập quán của ám tinh linh và Lolth, nếu không có đủ máu tươi làm tế phẩm, Lolth sẽ đem con giận dữ phát tiết lên tất cả những kẻ liên quan, các á chủ mẫu kia cũng không có lòng tốt vì người khác mà cam chịu chờ thần phạt.

Nghĩ đến đây ta rùng mình, ám tinh linh là một trong các chủng tộc chủ yếu ở thế giới dưới lòng đất, số ám tinh linh ở Vitein cũng lên đến mấy chục vạn, nếu toàn bộ bắt đầu phát điên? Không khéo sau lần này Vitein khỏi cần trừng kiến làm gì.

“Đại nhân?”

“Àn, còn việc gì sao?”

“Là như thế này, việc làm của Resina Sphynx dẫn đến cái chết của Kaya, vì thế Lolth biến toàn bộ mục sư nữ tính của gia tộc Sphynx thành nửa tinh tinh nửa nhện, địa vị của gia tộc đệ nhất thành Menzobenrra lung lay sắp ngã...”

“Người định nhắc tới Victoria Sphynx?”

Eliza đột nhiên đi ra từ phía sau lưng ta.

“Đúng vậy chủ nhân, Victoria nhờ ta đưa ra thỉnh cầu với ngài, nàng ta bây giờ là mục sư Lolth duy nhất trong đệ nhất gia tộc thành Menzobenrra còn bảo trì hình thái tinh linh, theo truyền thống của ám tinh linh và quy tắc của Lolth, nàng có thể trực tiếp tấn thăng thành chủ mẫu, vì vậy Victoria hi vọng có thể nhận được sự hậu thuẫn từ thành Sulfur để nắm giữ cả thầy thành Menzobenrra. Đương nhiên, nàng còn đưa ra rất nhiều lời hứa hẹn, những điều kiện đó quả thực hấp dẫn, ý của chủ nhân như thế nào?”

Án theo cách nghĩ của Eliza, ta không có lý do từ chối việc chỉ cần phải bỏ ra chút vũ lực nhất định liền có thể giành được một thành thị lân cận của Sulfur. Nghe vậy, ta lại lâm vào trầm tư, ta thực sự đang do dự.

Chỉ là điều khiến ta do dự không phải là chút chuyện trước mắt.

“Kaya cuối cùng vẫn chết rồi, Victoria bắt đầu thượng vị, đây là quỹ tích ‘lich sử’ và quán tính lịch sử sao? Chẳng lẽ nữ hoàng ám tinh linh nhất định phải quật khởi? Chẳng lẽ cánh bướm như ta lại phải chịu thua sức đàn hồi của lịch sử? Chẳng lẽ sự nỗ lực của ta nhất định sẽ bỏ sông bỏ biển?”

Nếu hết thảy đều quay về điểm khởi đầu thì bố trí của ta còn có ý nghĩa gì? Lát sau, một cơn mồi mết từ sâu tận linh hồn tuôn lên, khiến người ta muốn bỏ đi hết thảy, cái gì cũng không muốn làm.

“Đại nhân?”

Lời hỏi thăm vội vàng của Eliza giúp thần trí của ta được gọi trở về, trên mặt nàng lúc này tràn đầy sự lo lắng. Biết nhau lâu như vậy mà lần đầu tiên nàng mới thấy người chủ nhân vốn luôn tràn đầy tinh thần của mình lộ ra ánh mắt mệt mỏi này.

“Nguy hiểm, nguy hiểm thật, vong linh phải dựa vào chấp niệm mới có thể lưu lại tại thế giới, chấp niệm lớn nhất của ta là muốn cải biến cái vận mệnh khốn kiếp, loại trạng thái này quá nguy hiểm, nhờ đâu chỉ vì thế này mà thăng thiên thì quá mất mặt.” Ta lắc đầu thật mạnh, cố gắng xua tan mây tạp niệm này, có vẻ ta vừa không cẩn thận đi chui vào sừng trâu. (*)

“Ta có chút nghĩ nhiều quá mà thôi, dù sao đi nữa thì lịch sử đã bị cải biến, Victoria giờ mới cất bước là quá muộn, nàng cũng ôn hoà hơn rất nhiều, tính cách quyết định vận mệnh, nàng không thể nào trở thành vị nữ hoàng trong ấn tượng của ta. Mà cho dù có sự hậu thuẫn của ta, Victoria muốn nắm giữ cả thầy ám tinh linh là không thể nào. Có lẽ vận mệnh chỉ chú định rằng Victoria không thể mãi làm kẻ bình thường, nếu đã vậy, một vị chủ mẫu ám tinh linh thân cận với thành Sulfur cũng là chuyện tốt.”

Vì lẽ đó, ta gạt đầu đồng ý.

“Đáp ứng nàng đi, phái mấy người đi tiếp thủ những thế lực chủ mẫu gia tộc Sphynx lưu lại, cố gắng trong giới hạn sức của mình, nếu gặp nguy hiểm tính mạng lập tức trở về. Đợi sự kiện này qua đi một đoạn thời gian thì phái người giúp nàng trở lại Menzobenrra. À đúng rồi, đem cái này đưa cho nàng.”

Ta nói xong liền nhắc bút viết nhanh, sau đó đưa tờ giấy vừa viết cho Eliza.

Đó cũng không phải cảm nang diệu kế gì mà chỉ là một chút bảo hiểm với một đối tượng đặc biệt.

[Có chút chuyện không tiện nói ra lời, đồng thời người nói cũng không nên là ta. Tuy nhiên vì sắp mỗi bên một ngã nên nếu không nói thì ta thực sự lo lắng cho tương lai của người. Người vì thần phạt mới biến thành nữ, là mục sư, người hẳn phải biết thần phạt chính là đại biểu của ý chí thần linh. Nếu người giải trừ thần phạt, đó khác gì tát một cái trên mặt chân thần. Lolth cũng không phải một vị thần khoan hồng độ lượng. Nói nhiều vô ích, tự bảo trọng.]

Ai cũng biết Victoria luôn nhìn chăm chăm đai lưng Advena, dù nhân phẩm của Victoria có vẻ không tồi. Nhưng thanh danh hồng bét của mục sư ám tinh linh vẫn như sấm bên tai, dù rằng nàng ta còn chưa đến tuổi thành niên, ta vẫn nên phòng bị nhiều một chút. Nhìn tờ giấy này, chắc có lẽ Victoria sẽ đề nên dục vọng trong lòng vì sợ hãi sự phản nộ của chân thần. Đây cũng là tờ bảo hiểm tính mạng ta làm cho Cross.

Đương nhiên sự tình sẽ không khéo đến vậy, làm gì có chuyện ta muốn cái gì liền có cái đó. Tuy mỗi từ trong tờ giấy đều là thật, nhưng nếu chúng kết hợp với nhau thì lại trở thành một lời nói dối.

Thần phạt thực sự liên quan đến mặt mũi của chân thần, nếu giải trừ thần phạt của chính thần với ác đồ, không khéo ngay lập tức sẽ có một đạo sấm sét thẩm phán giáng xuống đầu người. Có điều tình huống của Lolth hơi đặc thù, trong khi các chân thần khác rất thận trọng đối với việc hạ thần phạt, sợ không cẩn thận ngộ sát người vô tội thì Lolth lại thường xuyên hiện thân tích trong thành thị của ám tinh linh, số lần phái xuống hoá thân cũng không ít, tần suất thực hiện thần phạt càng nhiều như sấm mùa hè, tí tí lại đến, người nào người nào đó lại bị thần phạt không coi là tin tức mới lạ gì đối với ám tinh linh.

Vì tần suất ‘bận rộn’ như vậy, ta đoán Lolth còn chẳng nhớ mình đã hạ thần phạt với bao nhiêu người và với những ai. Cá nhân ta cho rằng, dù Victoria có giải trừ thần phạt thì Lolth cũng chưa chắc đã biết. Ân, ta chỉ không ghi đặc điểm đặc biệt này của Lolth, tất cả mọi điều trong tờ giấy liền biến thành nói dối. Đây là một kỹ xảo ngôn ngữ nho nhỏ ta học được cách đây khá lâu.

Còn khả năng Victoria nhìn thấu điều này thì ta không nghĩ tới, mục sư coi thần chính là trời, dù chỉ cần ngẩng đầu là thấy, trên thực tế cách xa vạn dặm, nàng chắc chắn biết được ý nghĩa của thần phạt đối với thần mình. Còn việc sau khi giải trừ thần phạt sẽ bị làm sao... bất cứ giáo nghĩa của chân thần nào cũng sẽ không đề cập việc này, bởi lẽ kẻ làm thế chẳng khác gì tiết độc thần linh.

Nói cho cùng đó cũng vì tốt cho Victoria, nam tính tại trong xã hội ám tinh linh không khác nô lệ là bao, nếu ‘nàng’ trở lại thành ‘hắn’ thì mọi chuyện sẽ trở nên hồng bét.

Haizz, chỉ vì không muốn tình chị em tốt đẹp vì cùng cơn hoạn nạn của các nàng bị phá bỏ, người làm cấp trên như ta phải tốn bao nhiêu chất xám đi xử lý, thật

sự không dễ dàng gì, chắc ta nên ban thưởng huy chương ‘Cấp trên xuất sắc nhất thành Sulfur’ cho mình mới được.

Eliza vừa rời đi, chốc lát sau liền truyền đến hàng loạt tiếng hoan hô của nữ tính và tiếng than thở của nam tính từ ngoài cửa sổ, còn ta thì cũng đã nghĩ ra chủ đề kiểm tra thuộc hạ tuần sau – – luận sự tất yếu của giới tính bình thường đối với sự phát triển của xã hội.

Khi bên ngoài tiếp tục hỗn loạn, ta lại bận rộn xem xét vô số tin tình báo ở bàn làm việc, tất cả đều đã được Eliza sàng lọc qua rồi mới đưa đến chỗ ta phê duyệt.

“Tộc ám tinh linh mất đi con gái của Lolth đã hoàn toàn điên cuồng, bọn ả mong muốn càng nhiều máu tươi và linh hồn để thoát khỏi thần phạt, hi vọng bọn ả nhớ tới ước định từng ký kết là không thể nào, ngoài ra Dath và Morel cũng nhất định thừa cơ trả thù, trận chiến này còn sẽ mở rộng, bảo mọi người làm tốt việc chuẩn bị, vì địa vị bá chủ mười năm tới, trận này chúng ta không chỉ phải thắng, còn phải thắng thật hoành tráng.”

Sau khi hạ mệnh lệnh cuối cùng, ta gạt đầu ra hiệu đối với ‘vũ khí bí mật’ ở góc phòng để hán chuẩn bị đi đánh nhau.

Mà đúng lúc ta chuẩn bị đứng lên thì đột nhiên lại nhớ tới một kiện trân bảo vô tình bị xem nhẹ.

“Đúng rồi, thi thể của Kaya thế nào?”

Đúng vậy, cơ thể của Kaya chính là báu vật đối với pháp sư vong linh, đó là thứ tài liệu có chứa huyết mạch chân thần, có nó, ta có tự tin đi chế tạo một vong linh quân chủ không kém bất cứ nguyên tội nào.

Thế nhưng người nữ thám tử thuộc ‘kẻ bàng quan’ kia lại lắc đầu.

“Không thấy thi thể, những ám tinh linh kia đang điên cuồng tìm kiếm nhưng không thấy dấu vết để lại, hết như thể thi thể Kaya tự mình đi ra ngoài.”

“Thi thể tự mình đi? Bậy nào! Chờ chút, có lẽ thật sự có khả năng...”

Chẳng phải ta đang muốn đề thi thể Kaya tự đi đường sao? Số vong linh quân chủ ở Vitein hiện tại không ít, nếu là mấy tên chấp chính quan bài danh thấp thì không nói, chết nhất là ở đây còn có một vị chấp chính quan chưa từng lộ diện, mà nàng vẫn luôn mong muốn có được một nhục thân tộc tinh linh hoàn mỹ.

“Chấp chính quan thứ ba, ‘nữ yêu vương’ Heloise? Thật sự phiền toái!”

Các chấp chính quan lấy bài danh theo thực lực, nhưng trước ba và sau ba là hai việc khác nhau hoàn toàn, có người còn nói các chấp chính quan từ thứ tư trở đi chỉ là thêm vào cho đủ số.

Cốt long nữ vương Callia, thù hạ đắc lực của Vĩnh Dạ đại đế chỉ có thể trở thành chấp chính quan thứ tư, nàng vĩnh viễn không thể tiến thêm một bước, bởi lẽ ba kẻ đứng trước đều từng là ‘bạn hợp tác’ với Vĩnh Dạ đại đế, quan hệ giữa họ và đại đế là hợp tác chứ không phải thù hạ. Trên thực tế, nếu xem xét từ lịch sử, ba người này còn là tiền bối của Vĩnh Dạ đại đế.

Trong số đó, nữ yêu vương Heloise từng là công chúa của đế quốc Tinh linh thời cổ xưa, đó không phải là mấy cái vương quốc tinh linh bị phân liệt như hiện tại mà là đế quốc của thời đại tinh linh, một mình thống trị trên bảy phần đại lục, nàng còn được xưng là ‘toàn tri giả’ vì sự toàn trí toàn năng tại lĩnh vực ma pháp.

Để nàng bài danh thứ ba thực sự không phù hợp lắm, nếu không phải do nhục thể của nàng đã bị hủy diệt trong cuộc chiến vĩnh dạ, nàng lại không muốn tùy tiện tìm một cơ thể bình thường nên mới đành phải xếp ở vị trí thứ ba, nếu nàng thật sự kiếm được nhục thể của Kaya, sợ rằng bài danh của các chấp chính quan phải xếp lại.

“Đúng vậy, nửa tháng trước không ít người nghe được bài ca dao ‘chúng thần hoàng hôn’ của tinh linh thời xa xưa mà mãi vẫn không tìm thấy người đang hát, đây lại là tiêu chí xuất hiện của nàng nên mới có tin đồn rằng có đến sáu vị chấp chính quan ở đây mà mới chỉ có năm vị xuất hiện.”

“Haizz, nếu là nàng thì không ổn, chẳng dễ đối phó chút nào.”

“Đúng thế, nàng có tiếng thông minh lanh lợi, thực lực cường đại, mị lực động lòng người...”, người thám tử gạt đầu thừa nhận.

“Chờ chút, sao người biết được ca khúc đó tên là ‘chúng thần hoàng hôn’? Nó phải được hát bằng ngôn ngữ tinh linh cổ đại, cả Nahri không có mấy người biết!”

Lời chất vấn của ta làm người mật thám tinh linh nở nụ cười, nàng chậm rãi trút xuống tấm mặt nạ vẫn che phủ khuôn mặt.

Đó là một gương mặt cực kỳ quen thuộc, hai ngày trước ta còn cảnh cáo chủ nhân khuôn mặt này không nên đi đến hội đấu giá...

Làn da trắng muốt dần chuyển thành màu đen nhánh, mái tóc hồng rực cũng dần dần biến về màu trắng bạc đặc trưng, khuôn mặt vốn thuộc về Kaya giờ phút này trở nên thành thực và tự tin hơn, hết như một nữ vương trời sinh có được hết thảy.

“Nha, lâu quá không gặp nhỉ, Vĩnh Dạ bé nhỏ, dạo này sống tốt không?”

(*) Sừng trâu càng chui càng hẹp, ý chỉ Roland nghĩ quần càng nghĩ càng bé tắc.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Bắt được

Nhìn người tinh linh trước mắt, ta đã hiểu vì sao con gái của Lolth lại có thể chết lẳng nhách đến thế, cũng hiểu vì sao Heloise đã đến Vitein lâu rồi mà vẫn chưa lộ diện.

Xem ra, nàng vừa đến nơi này đã nhắm vào thân thể của Kaya, mà rất có thể do sự nhúng tay của nàng nên Kaya mới từ vong ngoài ý muốn như vậy.

“Ài da, nhìn thấy sư phụ mà không tiến đến chào đón sao?”

Đúng thế, vị trước mắt này trên ý nghĩa nào đó chính là thầy dạy ta mà pháp vong linh và ma pháp hàn băng, đương nhiên việc nàng dạy ta những thứ đó cũng ôm lấy mục đích khác.

Các chấp chính quan kỳ thực là các đại quân phiệt của đế quốc Ciro, phái vương quyền đốc toàn lực mới đưa được Callia lên vị trí thứ tư, thế nhưng không có bất cứ ai cho rằng nàng có thực lực để ngó tới ba vị trí đầu.

Chấp chính quan thứ hai, ‘vụ yêu vương’ Fitland, người đứng đầu hội đồng vụ yêu, kẻ có thể lực mạnh nhất Ciro hiện nay, trong ‘nguyên bản lịch sử’, chính hắn là kẻ lãnh đạo liên minh vong linh pháp sư mở ra con đường liên thông tới vị diện chết chóc, bắt đầu con vong linh thiên tai cuốn sạch cả thế giới.

Còn chấp chính quan thứ nhất – ‘viễn cổ cốt long’ Gricaseo từng là toạ kỵ và thủ hạ đắc lực nhất của thánh quang thần, hiện nay, thực lực của hắn đã không cách nào tính toán rõ ràng. Hắn lười nhác ra tay, mà cũng không có ai có thể buộc hắn phải ra tay, tuy nhiên chỉ cần nhìn một kẻ có dã tâm và thể lực mạnh mẽ như Fitland lại ngoan ngoãn đứng thứ hai cũng hiểu được Gricaseo mạnh mẽ đến thế nào.

Còn chấp chính quan thứ ba có tính hướng đặc thù nhất, nàng có một đám nữ yêu dưới trướng, cũng có phong hào ‘nữ yêu vương’, nhưng nàng lại cơ bản không quan tâm sự vụ của đế quốc Ciro, càng không quan tâm gì đến quyền lợi ở đó, mục tiêu duy nhất của nàng chỉ là báo thù.

Đúng vậy, nàng giống ta, cũng muốn báo thù.

Do thời gian đã trôi qua quá lâu, nguyên nhân và quá trình đế quốc tinh linh trước diệt vong đã không còn mấy ai hiểu rõ. Có điều chỉ cần nhìn quá trình chư thần trật tự hiện tại quật khởi nhanh chóng sau khi chúng thần tộc tinh linh diệt vong cũng thấy được sự diệt vong kia có quan hệ rất lớn với chúng thần.

Vì cùng muốn trả thù thánh đường giáo hội, Heloise và ta vừa gặp đã như quen biết từ lâu, sau đó nàng truyền thụ cho ta khá nhiều tri thức ma pháp, đồng thời còn góp công lớn trong việc kiến tạo quân đoàn vĩnh dạ. Chỉ ít, nếu không có nàng dùng tư cách của một vong linh quân chủ hùng mạnh và cô lão đề ra mặt, một kẻ ‘vừa vào đời’ như ta không thể nào tụ tập nhiều lão quái ngàn năm như vậy, càng không thể nào ép xuống được những tên vong linh quân chủ cao ngạo đó.

Ba chấp chính quan ở vị trí đầu đều là những kẻ có quan hệ hợp tác với ta (còn bốn tên chết rồi nữa), mà nếu ta không dùng hệ thống để đột phá đẳng cấp bán thần, trở thành vong linh đại đế, sợ rằng cũng chỉ có thể là một ‘con rối đại đế’.

Vong linh cấp cao đều là những vật chết dựa vào chấp niệm để hoạt động, nguyện vọng duy nhất của Heloise chính là báo thù tất cả những kẻ khiến đế quốc tinh linh sụp đổ.

Hơn một trăm năm trước, nàng suýt nữa đã hoàn thành mục tiêu này, nếu toàn bộ người sống chết đi, đế quốc của kẻ chết hình thành, tuần hoàn luân hồi của Nahri bị đánh vỡ thì đương nhiên chư thần trật tự sẽ bị tổn hại nặng nề, không khéo sẽ có mấy tên thần thủ hộ của chúng tộc sẽ vì vậy mà mất đi tính mạng. Hồi đó nàng cả ngày đều lải nhải bên tai ta phải ở nhiệm thánh đường thế nào, làm sao để người sống biến thành kẻ chết, làm cách nào khiến chân thần mất đi tín ngưỡng...

Được rồi, từ lời nói của tử thần Aye ta đã biết được rằng nếu thật sự dám làm như vậy thì chư thần sẽ không tiếc bất cứ giá nào hạ phàm quyết chiến cùng ta, trăm phần trăm chắc chắn ta sẽ bị thần hồn cấu diệt.

Có lẽ người khó có thể chấp nhận nhất khi quân đoàn vĩnh dạ sụp đổ chính là Heloise, bởi lẽ tại trong mắt nàng, đó là lần tiếp cận mục tiêu gần nhất trong thời gian cả ngàn cả vạn năm.

Ta không cho rằng nàng sẽ có thể thay đổi, nếu thực sự như vậy thì nàng đã sớm ngoan ngoãn về trời, tiếp tục luân hồi chuyển thế.

Ta cũng không cho rằng những thứ vớ vẩn ta làm có thể giấu được nàng, mà lần này nếu nàng đã phát hiện ra ta thì chỉ có hai trường hợp có thể xảy ra, hoặc là tìm ta tính sổ, hoặc là bức ta phải tiếp tục báo thù cùng nàng... Theo những gì ta hiểu, có đến chín thành nàng sẽ dựa vào chênh lệch thực lực tuyệt đối để đánh ta gần chết, sau đó không chừa ta và dùng danh nghĩa của ta thống nhất Ciro.

Nói chung cả hai trường hợp ta đều không thể chấp nhận.

Vì vậy, phản ứng đầu tiên của ta khi gặp nàng không phải là tay bắt mặt mừng khi bạn cũ gặp lại, mà là...

“Adam, đi ra đánh người!”

May mà ta luôn cảm thấy đối thủ quá mạnh mà bên mình quá yếu nên gửi thư cầu viện về thành Sulfur gọi Adam đến đây, càng may mắn hơn, mãi sáng nay Adam mới đến, không có khả năng bị tiết lộ tình báo.

Nghe được tiếng kêu của ta, Heloise vốn đang mỉm cười lập tức sững sốt, sau đó tan thành bột nước biến mất vô tung, nháy mắt sau, vị trí nàng vừa đứng bị một thanh kiếm sắt chém vào.

‘Vũ khí bí mật’ Adam kéo xuống áo choàng, đối mặt với đối thủ như nữ yêu vương, khuôn mặt tung tung của hắn cũng trở nên chăm chú, sau vài giây nhắm mắt dùng cảm giác tìm tòi, mũi kiếm của hắn đột nhiên hướng xuống một vị trí trên mặt đất, chọc nhẹ một cái.

“Răng rắc!”

Cả thấy không gian bỗng chốc biến thành một tầng pha lê đang vỡ vụn, không gian bị ý chí của cường giả cắt xén, vô số khe nứt không gian mờ ảo lan tràn khắp nơi, tiếp đó, một tiếng kêu thảm phát ra từ phía hành lang.

“A!! Đáng chết!”

Adam không có chút do dự nào, sau một tiếng “Ầm”, trường kiếm của hắn đã bỏ về nơi phát ra âm thanh.

“Pháp chú: Kết tội! Pháp chú: Hạn chế tự do cá nhân!”

Quả nhiên kẻ vừa có ý định mưu sát như Heloise lập tức bị ánh sáng đỏ bao phủ quanh thân, ngay sau đó pháp chú hạn chế cũng bắt đầu có hiệu quả.

Tuy vì thực lực chênh lệch quá lớn nên pháp chú hạn chế hiệu quả rất kém cỏi, nhưng chỉ cần một tích tắc thời gian bị hạn chế cũng là quá đủ, ta biết có người sẽ không lãng phí cơ hội ta tạo ra.

“A a a!”

Kiểm quang loé lên, cánh tay phải thon thả xinh đẹp mang theo vòi máu bay ngang ra ngoài, thanh trường kiếm của Adam bị nhục thân đã được cường hoá của Heloise chặn lại sau khi phải bỏ ra một cánh tay.

“A a a a a!!”

Tiếng thét chói tai vẫn còn tiếp tục, nhưng giờ khác này nó đã hoá thành đòn công kích đặc thù của nữ yêu.

Gợn sóng âm thanh ẩn chứa ma lực đen kịt khuếch tán ra xung quanh, tuy nhiên loại ma pháp chết ngay nổi tiếng [nữ yêu gào thét] lại không nảy lên bất cứ tác dụng nào.

Ta đã là người chết, mà Adam thì là thân thể bất tử, dù là tiếng gọi tử vong của nữ yêu vương cũng không thể làm gì.

Adam vọt lên xung phong ngay giữa tiếng rít gào, hắn coi như không có đối thủ ở đó mà bắt đầu niệm lời tụng.

“Trăm năm chớp mắt, mọi việc ai hay, người xung quanh đi, chỉ ta còn tại, năm qua năm hoa tàn hoa nở, nguyện chết già cạnh chén rượu thơm, mê mang nhớ chuyện trước kia, lưu thủy tuế nguyệt trăm!”

Hắn học từ chỗ ta một ít triết học và văn hoá phương đông của thế giới khác, lại học từ Margareth triết học lịch sử và bí ảo không gian, sau trăm năm tích lũy và rèn luyện, Adam cuối cùng cũng kết hợp được võ kỹ và nhân sinh, biến chiêu thức trở thành thứ tồn tại tựa như triết học và khái niệm, có lẽ đây cũng là thứ làm chỗ dựa cho hắn để tiến vào cảnh giới bán thần chỉ với thân xác và tư chất của phàm nhân.

Hiện tại, chiêu kiếm mà bán thần cũng phải niệm tụng thôi miên bán thân để xuất ra ấy chậm chậm vung ra, trên thực tế, thanh kiếm đó đang đánh vỡ khoảng cách thời gian và không gian, tốc độ đối với nó đã không còn ý nghĩa gì.

Cũng giống như không ai trên thế giới này tránh khỏi tác động của năm tháng, bất cứ kẻ nào khi phải đối mặt với chiêu kiếm này đều không thể tránh khỏi, họ thậm chí còn nhìn chăm chú thân kiếm theo bản năng, ngoan ngoãn đứng im trũng kiếm.

Thanh kiếm ghè một đồng hai cái bắt đầu tản ra hào quang màu hồng nhạt đẹp đẽ vô cùng, nó hết như nụ cười của người mỹ nhân đào hoa sau cơn mê tỉnh, hấp dẫn tất cả lực chú ý của mọi người.

“Thật là đẹp... Không, không đúng!”

Dù là vị nữ yêu vương từng tiêu diệt không biết bao nhiêu vương quốc cũng phải trũng chiêu, mỗi một giây sau nàng mới tỉnh ngộ ra.

“Một thanh kiếm hồng có cái gì đáng xem!”

Đáng tiếc, khi lực chú ý của Heloise bị hấp dẫn trong nháy mắt đó, kết quả cũng đã chú định.

Thanh trường kiếm vạch ngang eo, thân thể vừa phục sinh của nữ yêu vương lại biến thành hai đoạn, một linh hồn màu trắng nhạt bắt đầu cố gắng thoát ra, tính toán chạy trốn.

“Pháp chú: Hạn chế tự do cá nhân.”

Người có tội tất nhiên là linh hồn của nữ yêu vương, vì lẽ đó linh hồn nàng lại bị nhét vào thân thể tàn phá đó một lần nữa, sau đó trái tim đã thủng một lỗ trên thân Kaya tiếp tục bị một thanh kiếm khác đâm thủng, phần trên thân thể bị đóng đinh trên mặt đất.

Đến tận lúc này ta mới có thể thở phào một hơi, may mà Adam lặn vào doanh địa một mình nếu không ta thật sự dūr nhiều lạnh ít, thêm vào đó vì Heloise chưa

quen thuộc với nhục thể mới, nàng giờ đây còn yếu hơn cả trạng thái linh hồn, nếu không dù Adam cao hơn nàng cả một giai cũng không thể đánh thắng dễ dàng như vậy.

“Người... tên tiểu tử nhà ngươi dám làm vậy với ta, ngươi định khi sư diệt tổ sao?”

“Đầu tiên, ngươi chưa chết, người là mối họa ngàn năm, nhằm, vạn năm, không, là mấy chục hay mấy trăm vạn nhỉ? Chết thật, hơi chênh mảng tí lại quên tuổi thực của bà lão rồi. Còn chuyện khi sư diệt tổ? Ha ha, đây chẳng phải truyền thống tốt đẹp của một mạch chúng ta à?”

Heloise cứng họng lại, trước đó chính nàng đặc ý kể cho ta những chuyện cũ đó, kể rằng nàng làm cách nào lừa gạt sự tin tưởng của đại hiền giả Cecell, làm cách nào đoạt lấy nhục thể của sư phụ sau khi đào hết trí thức.

Tiếng chuông báo động đã vang lên, người trong doanh địa sẽ tới đây rất nhanh, nếu thi thể Kaya vẫn ở tại chỗ này sẽ rất khó có thể giải thích.

Ta lấy ra một cái bình nhỏ, đó là đạo cụ thường gặp nhất của ma pháp vong linh, một đạo cụ chuyên môn dùng để trói buộc linh thể mới bắt được.

“Bình phong linh? Người không thể làm vậy với ta, ta là nữ yêu vương, không phải mấy con oán linh ti tiện bản thủ!”

“Đương nhiên có thể chứ, nào, ngoan, vào đi nào!”

Nhìn linh thể đang không ngừng gãy dựa trong bình, tâm tình của ta lập tức tốt đến mức khiến ta muốn ca hát, lần này thật sự nhặt được món hời lớn.

Theo phong cách hành sự thường thấy của nàng, sợ rằng nàng đã sớm phát hiện ra ta và điều tra cận kề, sau khi xác định bên người ta lúc này không có chiến lực mạnh mẽ thì nàng mới quyết định tự thân ra tay. Mà nàng lại vừa giành được nhục thể hằng mong ước, đặc ý quên trời, cho rằng chính mình dùng một tay có thể đè chết ta. Vậy nên nàng xuất hiện với hình thái yếu nhất, không chỉ không ra tay đánh lên theo tập quán còn tính toán trừu chọc ta mấy câu cho vui.

May là vậy, nếu nàng lại lựa chọn chiếm cứ nhục thân người nào đó bên cạnh ta, đột ngột cho ta một phát đâm, đó mới là phiền toái.

“Đúng rồi, Roland, có vẻ ta đã tìm được tình yêu mới, vị thiếu nữ kia là ai, nàng thật ôn nhu mềm mại, nụ cười rất ngọt ngào.” Adam đột ngột lên tiếng làm ta giật cả mình.

Có vẻ mùa xuân tình yêu mang tính đột phát của Adam lại bắt đầu, mỗi năm mùa xuân này đến mấy lần, nó thường bị chúng ta chế nhạo là bản năng phát dục của động vật. Mà những mùa xuân ấy cũng thường kết thúc rất nhanh, trong đó quá nửa đều là bi kịch.

“Đừng hại đời con gái của người ta. Người đang nhìn người nào!?” Đạo này chuyện buồn lo nhiều quá, xem bi kịch của Adam giải buồn cũng tốt.

Ta nhìn theo hướng chỉ ngón tay của Adam rồi nở nụ cười, không hổ là Adam, ánh mắt tuyển chọn thật sự không tồi chút nào.

“Không hổ danh là thành chủ của chúng ta, đó là hai vị siêu cấp mỹ nhân đứng đầu trong số thủ hạ của ta, yên tâm đi, chúng ta là anh em đã nhiều năm, không quân người ưa thích người nào, ta đều ủng hộ người.”

“Thật sao, người không âm mưu đầu chứ? Không lừa ta?” Sự hóm hỉnh của Adam làm tăng quyết tâm lừa hấn của ta.

“À, yên tâm đi, ta lừa người lần nào chưa?”

“Số lần đếm không xuể.... Lần này thật sự không lừa ta chứ? Nàng chưa có bạn trai chứ? Nàng sẽ không giống cái ả les mà người giới thiệu cho ta lần trước chứ?”

Ta bỏ qua ánh mắt khác sâu oán niệm kia, thăm than trong lòng rằng động vật đơn bào vậy mà cũng có lúc trí nhớ tốt. Ta họ nhẹ một tiếng, nói thật chân thành:

“Các nàng không ai có bạn trai, xu hướng tính dục hiện tại cũng rất bình thường, yên tâm đi, ta nói đều là thật.”

“Àn? Thật sự không phải nói dối! Đa tạ đa tạ!”, thẳng ngu này có trực giác siêu nhạy cảm, nhưng chúng vô dụng với chiêu nói dối chân thực của ta...

Một lúc sau, khi nghe thấy tiếng khóc lớn thảm thiết “Ta không dám tin vào tình yêu nữa!” của tên nào đó, ta thật sự cảm thấy tâm tình mình tốt hơn rất nhiều.

“Ta không nói dối nhé, Cross và Victoria quả thật là hai thủ hạ xinh đẹp nhất của ta, mà bọn họ cũng không có bạn trai, càng không phải gay hay đồng tính, ha ha ha ha

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vô Yêu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Một điều kiện

Khói lửa còn đang cháy khắp thành Vitein, vì quang huy thần khí, vì lực lượng chí cao, vì quyền vị vô thượng, sự dè dặt của các cường giả trong lúc thường ngày cùng cái gọi là phong phạm quý tộc đã bị xả vào hố xí.

Những đại lão chúa tể một phương bình thường hoặc như vương giả, hoặc như thần sĩ, hoặc uyên bác như đại hiền giả, hoặc bình đạm như cư sĩ ẩn danh tại địa bàn của mình nay đều đánh giết tranh đoạt lẫn nhau hết như đám chó điên.

Mặt khác, do tố tự tối cao của Lolth bị ngộ sát, hơn hai mươi vị chủ mẫu mang theo quân đội của mình bắt đầu huyết tẩy thành thị, mà khiến người ta khó lý giải nhất là việc vua người thú Dath Wrathtooth lại thất tung đã mấy ngày nay.

Ta không cho rằng một kẻ đã cầm quyền trọng lâu như Dath có thể thoát khỏi sự dụ hoặc của nó, suốt một tháng sớm chiều ở chung đã khiến hắn bị linh hồn thanh trượng khoá chặt, giọng nói thâm ma quỷ đó luôn luôn văng vẳng bên tia hắc, hắc căn bản không có khả năng bỏ qua vinh dự quyền trọng, càng đừng nói vị đại nhân vật sau lưng hắn còn đang đốc thúc không ngừng.

Mà hiện tại, do nữ yêu vương mưu sát Kaya là chuyện phát sinh ngoài dự liệu của ta, vì vậy tình thế phát triển đã có điểm thoát khỏi tầm khống chế.

Những tên gia hoả tranh đoạt quyền trọng đó chết nhiều nữa cũng không đáng tiếc, ai bảo bọn chúng bị lợi ích che mờ hai mắt, muốn giành được thần khí trước tiên chuẩn bị tâm lý vì thế táng thân đi... Được rồi, nói thật thì số cường giả tham gia tranh đoạt đã quá nhiều, thánh giai vô số, ta muốn quân cũng không có biện pháp quản.

Nhưng ta không thể không quản bên phía ám tinh linh kia.

Victoria vừa đi ra liền trở về, quân đội và thế lực của chủ mẫu tộc Sphynx lưu lại không cần phải thu hồi nữa, tất cả những nhân viên và chiến sĩ trong đó đều đã bị các chủ mẫu khác đem ra làm tế phẩm xoa dịu con phần nộ của Lolth.

Mà hiển nhiên bọn ả đang lo tế phẩm chưa đủ nhiều.

Hỗn loạn là thứ biết lây lan, thù hận là thứ biết di truyền, vì cần đủ máu tươi mới có thể lắng lại con phần nộ của chân thần, những ám tinh linh kia tất nhiên sẽ ưu tiên tuyển chọn những dị tộc và chủng tộc vốn có thù hận. Khi ám tinh linh bắt đầu điên cuồng giết chóc, oán hận tích lũy bấy lâu của Vitein bạo phát toàn diện, kết quả tất nhiên là cuộc bạo động mang tính hủy diệt.

Mà trong tay ta lại sở hữu một thứ đủ đề đề xuống ám tinh linh...

【Thần khí: nguyên sơ pháp điển】

【Tín ngưỡng luật pháp: 557/99999 (Mỗi một ngàn người tín ngưỡng một tuần có thể đề thăng một điểm, tốn 1000 điểm tín ngưỡng sẽ tự động phục chế một trương tàn trang)】

【Hiệu quả 1: Vùng đất khởi nguyên luật pháp (bị động): Vùng đất sở tại của người cầm giữ chính là vùng đất pháp luật, trong phạm vi ảnh hưởng của hắn, chấp pháp giả có thể học tập và sử dụng lực lượng luật pháp, kẻ cầm giữ được tăng cường cao độ sức mạnh pháp luật, hiệu quả pháp chú đề thăng một cấp】

【Hiệu quả 2: Chung cực thẩm phán (chủ động): tiêu hao 100 điểm tín ngưỡng để khởi động, sau đó cứ 1 phút tiêu hao thêm 1 điểm, sau khi khởi động, tất cả mọi người trong thành đều phải chịu một lần kết tội thuật tương đương với một thẩm phán giả cấp sử thi thực hiện: tội hành sẽ được phán đoán bởi các hành vi trong hai mươi bốn giờ gần nhất, nếu mục tiêu có tội sẽ phải chịu các hiệu quả mặt trái như hạn chế tự do, xiềng chân vô hình, phong tỏa vũ khí, giải trừ trang giáp... Trong quá trình chung cực thẩm phán tất cả các chấp pháp giả trong toà thành đề thăng một giai, hiệu quả các pháp chú thuật tăng gấp đôi, cấp bậc pháp chú thuật tăng lên một (tiền đề sử dụng: luật pháp trong thành thị hỗn loạn, ác đồ hoành hành, sắp sửa diệt vong).】

【Hiệu quả 3: Trước pháp luật, chúng sinh bình đẳng: Xác định một vùng đất trong vùng pháp luật, khiến tất cả người trong vùng ảnh hưởng bị hạ giai vị và thuộc tính đến tầng thứ hoàn toàn bằng với người cầm giữ, mỗi mười giây kéo dài tiêu hao 1 điểm tín ngưỡng】

【Hiệu quả 4: Tội nhân cuối cùng phải chịu thẩm phán (chủ động): Tiến hành chung cực thẩm phán đối với một mục tiêu, thẩm phán và rửa sạch tất cả tội lỗi của hắn. Điều kiện sử dụng: mục tiêu tự nguyện tiếp nhận】

Rất mạnh phải không? Trên thực tế, nó chưa đủ mạnh. Tại Nahri, thần khí thường ẩn chứa thần lực và thần hồn của chân thần, nguyên sơ pháp điển dù đại biểu cho khởi nguyên của luật pháp nhưng do không có thần pháp luật chống đỡ cho nên vẫn yếu hơn một chút so với những thần khí khác, đương nhiên, nó vẫn mạnh hơn nhiều so với bất luận một kiện ả thần khí nào.

Vinh dạ quyền trọng bị đồn đại thành mạnh mẽ như vậy, trừ lời nói càn của bản thân ta, còn có truyền ngôn rằng trong quyền trọng có bí mật và mảnh vụn linh hồn của một tà thần cổ xưa, Vinh Dạ đại đế chính là kẻ tham ngộ thành công đầu tiên và duy nhất. Thậm chí có người còn nói linh hồn của Vinh Dạ đại đế đang ở trong đó, hắn sẽ tuyển chọn người thích hợp nhất làm kẻ thừa kế... Được rồi, ta đã hiểu cái gì gọi là tin đồn càng nói càng thật, dưới con mắt của những kẻ tham lam, tất cả các lỗ thủng sẽ được người ta tự động bổ sung.

Hiện tại thành Vitein đã nguy cơ sớm tối, hoàn toàn phù hợp với điều kiện thi triển ‘chung cực thẩm phán’, lần trước thành Caron dưới ‘đại thẩm phán’ đã bị vài trăm truyền kì tạm thời rửa sạch, lần này tựa hồ có thể phục chế thủ đoạn ấy ở Vitein.

Phục chế bằng mắt, đừng có mơ.

Thành Caron và quân đội của ám tinh linh hoàn toàn không phải cùng một tầng thứ, người trước chỉ có lác đác vài tên truyền kỳ, người sau cường giả như mây. Cho dù chúng ta dốc toàn bộ sức lực thì nhiều lắm cũng chỉ có thể thắng suất soát với thương vong thảm trọng. Vì vậy dùng vũ lực vào lúc này là cách làm ngu xuẩn nhất.

Chiến tranh là sự tiếp nối của chính trị, cứ đánh mà không suy xét hiện thực và lợi ích sớm muộn sẽ chết mất xác. Nếu giờ ta dùng bạo lực áp đặt ý chí của mình lên đầu người khác thì thực sự rất sáng khoái, nhưng việc một lần trừ sạch hơn hai mươi chủ mẫu ám tinh linh chẳng khác nào đặt mình vào tình thế không chết không thôi với Lolth. Một khi đánh, trừ thù hận cái gì cũng không có, loại mua bán kiểu này quá lỗ vốn.

Tình thế trước mắt có vẻ đã lâm vào bế tắc, ta dường như chỉ có thể chọn lựa hoặc ngồi nhìn thành Vitein bị đồ sát hoặc sử dụng biện pháp mạnh?! Lại sai lầm, sở trường của ta từ trước tới nay chính là biến chiến tranh trở thành trò đùa, biến bị kịch trở thành hài kịch.

...

“Buông tha chồng cự đi, để ta tiến vào nào!!”

“Không, không, ta là vua của tất cả nữ yêu, không phải sủng vật của ngươi, càng không phải đồ chơi của ngươi. Đem cái vật dùng đục dinh dinh đó tránh xa ta ra! Ngươi là tên ngiệt đồ, tên biến thái, tên dâm tặc, tên ế vợ...”

“Ha ha, ngươi mắng đi, mắng nữa vào, làm thế chỉ có thể chứng minh miệng lưỡi ngươi lợi hại một chút, chờ lát nữa nó tiến vào, ta đảm bảo ngươi sẽ đục tiên đục từ! Oa ha ha ha ha!”

“Đừng, đừng làm vậy mà, á á á!! Biến thái, ta từng là giáo viên của ngươi nha!”

“Chính là thế mới có khoái cảm chứ! Oa ha ha, kháng cự thì bụng bự, đây là địa bàn của ta, ngươi cứ kêu thoải mái, không có ai đến cứu ngươi đâu, chấp nhận số mệnh đi.”

“Chủ nhân!!!”, tiếng bước chân gấp gấp vang lên đằng sau lưng ta, sau đó cửa phòng bị đá tung, Eliza vội vàng nắm lấy cán chổi để ở góc phòng rồi phang ta một gậy vào đầu, có vẻ như nàng muốn gọi thần trí ta về để tránh trò đùa vượt quá ranh giới.

Sau đó Eliza thờ hớn hên nhìn kĩ tình huống trong phòng, lòng cũng lắng xuống.

Cảnh tượng bi ối trong tường tượng của nàng không có xảy ra, người nào đó chỉ cầm trên tay hai ống thuốc thử định đồ lẫn vào nhau để làm thí nghiệm, mà hiện tại, hần đang ngạc nhiên nhìn mình sau khi ăn đập bất thành linh.

“Đánh ta làm gì?”

“À...không có gì, không có gì. Xin lỗi chủ nhân, ta chỉ không cẩn thận nghe được vài tiếng động lạ, còn tưởng ngài lại...”

“Ta đang làm việc nghiêm túc nhé. Chờ, chờ chút, rõ ràng ta đã xếp đặt trận pháp cách tuyệt xung quanh, ngươi làm cách nào nghe được, chẳng lẽ ngươi bố trí trang bị nghe lén ở đây?”

“Ha ha, chuyện bí mật của phụ nữ, không nên truy hỏi quá nhiều.”, thiếu nữ ngại ngần nháy mắt mấy cái, miệng nhỏ le lưỡi mỉm cười rất đáng yêu. Việc nàng hiểu rõ bản thân mình muốn gì sau khi đột phá truyền kì là chuyện rất tốt, nhưng...

“Bí bí cái gì, đừng cố giả trang đáng yêu ở đây lúc này! Khai rõ ra!”, nhìn người thiếu nữ bỗng nổi hứng nghiên cứu cái nơ bướm trên đuôi mình, ta có lẽ phải xem xét lại xem mình có phải đã quá dung túng những tiểu bối này hay không.

Thế nhưng nghĩ đến chuyện sắp phải đối mặt, lại nghĩ đến nhiệm vụ nặng nề chuẩn bị giao cho nàng, ta đột nhiên mất đi hứng thú truy cứu việc này.

“Quên đi, cũng đúng lúc có chút việc muốn giao cho ngươi. Nếu kế hoạch này của ta khởi động một cách thuận lợi, sợ rằng sau này chúng ta sẽ rất ít có thời gian để giao lưu.”

Lời nói chứa ý tứ không rõ ràng ấy khiến Eliza có chút khẩn trương.

“Chủ nhân?”

Trước khi bàn giao công việc, ta lại nhìn về phía Heloise còn đang gầy dựa trong bình rồi do dự trong khoảnh khắc, trên ý nghĩa nào đó, kế hoạch này của ta là đòn đá kích trí mạng đối với chư thần trật tự, chắc rất hợp với khẩu vị của nàng, nếu nàng có thể toàn tâm giúp đỡ ta thì cơ hội thành công sẽ cao hơn nhiều.

Đừng vì Heloise bị ta bắt được đơn giản như vậy mà xem thường nàng, trên thực tế ta vẫn luôn coi nàng là vị vong linh quân chủ khó đối phó nhất, trí thức là lực lượng, trí thức là trí tuệ, đối với vị ‘toàn tri giả’ sống qua vô số năm tháng như Heloise, ta và Margareth thậm chí còn chưa thể xưng mình là học đồ.

Chuyện bị bắt vừa rồi hơn chín mươi phần trăm có thể quy về việc nàng muốn tự mình tìm đường chết.

Heloise vừa mới có được nhục thân với huyết mạch chân thần không lâu, việc kết hợp chưa hoàn tất, thực lực không bằng một phần ba lúc toàn thịnh. Trong tình trạng như vậy mà nàng còn muốn ra oai với đệ tử cũ một lần cho sướng, ai ngờ đầu chỉ không cẩn thận một chốc đã bị một trong số những chiến sĩ mạnh nhất thế giới hiện nay là Adam cận thân. Ma pháp sư bị chấn sĩ cận thân thì kết cục ra sao mọi người đủ hiểu, nhất là khi nàng không phải đang đối mặt với một mình Adam. Ta và Adam phối hợp với nhau tuyệt đối là dạng một cộng một lớn hơn hai, hần là kẻ tấn công chính kiểm thuần thục, ta đứng đằng sau quấy rầy kiềm chế đối thủ, đừng nói một vong linh cấp sử thi không chuẩn bị đầy đủ, dù là một thần minh pháp hệ pháp hoá thân xuống chúng ta cũng có lòng tin đem hần đánh quỳ.

Cũng bởi quá vui mừng vì bắt được Heloise làm ta nhập tâm diễn kịch quá mức, nói ra những câu thoại cực kỳ bi ối, vậy mới khiến Eliza vội vàng chạy tới đập chổi vào đầu.

“Thử chút xem, không được cứ giết người diệt khẩu là xong.”

Nghĩ vậy, ta mở miệng:

“Tất cả mọi chuyện đều bắt đầu từ một lời hứa hẹn, đó là lúc ta vẫn còn là Vĩnh Dạ đại đế, khi ấy, ta từng gặp mặt từ thần Aye bên cạnh bờ Minh hà...”

Kế hoạch không dài, cũng không phải quá phức tạp, chỉ hơn mười phút ngắn ngủi đã tổng kết xong, tuy nhiên, trong quá trình này Heloise không ngừng kêu ta dừng lại rồi yêu cầu gia cố trận pháp phòng ngự các loại ma pháp nghe trộm hay ma pháp thăm dò. Đến khi ta nói xong, nữ yêu vương trong bình hết như hồng hết tinh thần, hết gào rú rồi lại lẩm bẩm một mình:

“Ta không nghe thấy gì, ta không nghe thấy gì, ha ha, cái gì cũng không biết!”

“Hi hi, không hổ danh là đệ tử của ta, chơi thật lớn, ta nên cảm thán rằng trò giỏi hơn thầy sao?”

“Có chút không đúng, vì sao lại nói với ta, chẳng lẽ tìm lý do giết ta diệt khẩu. Nhưng nếu kế hoạch này thành công thì có vẻ thù của ta cũng báo được, sống hay chết không còn quan trọng, ta hẳn phải vui mừng nhỉ?”

Còn Eliza thì đứng im nghe xong hết thầy, lẩm vào trầm mặc:

“Chủ nhân, trả giá nhiều như thế, có đáng sao?”

“Hả...à, đương nhiên đáng, không trả giá làm sao có thu về, nếu không cải biến mọi chuyện thì chẳng lẽ ngồi im chờ đợi tận thế và hủy diệt sao, ta vẫn cảm thấy có rất nhiều thứ đáng giá được sinh tồn trên thế giới này.”

Eliza cúi thấp đầu, càng thêm im lặng.

“Ích kỷ.”

“Ta không phủ nhận.”

“Khốn nạn!”

“Cũng đúng, đôi lúc chính ta cũng thấy mình rất khốn nạn.”

“Dâm tặc.”

“Việc này ta phải chối bỏ, ta muốn làm vậy cũng phải có điều kiện chứ. Người nhìn ta xem, chỉ còn thừa lại xương...”

Eliza ngẩng đầu thật mạnh, đánh gãy lời lẩm nhảm của ta, đôi mắt đẹp để mở lớn hết cỡ nhìn ta trừng trừng, khuôn mặt lạnh lẽo từng rất uy nghiêm giờ đây đã bị nước mắt làm ướt đầm, không còn chút lực uy hiếp nào.

Nhìn dòng lệ nàng rơi trong im lặng, ta không hiểu sao cảm thấy thật đau lòng. Ta bắt đầu cúi đầu xuống, thật cẩn thận lau mặt cho quý khách nhẹ hết như hơi nàng con bé.

“Xin lỗi.”

“Ta không cần lời xin lỗi...”

“Thật sự rất xin lỗi...”

“...Ngài xấu tính, đã nói không cần xin lỗi...Hu hu hu!”

Ta khó khăn lắm mới thốt ra được một câu xin lỗi chân thành, vậy mà nó lại khiến một cường giả cấp truyền kỳ ngồi bệt xuống khóc như một đứa trẻ, cái gì cũng không nghe không thấy không quan tâm.

Dỗ trẻ con không phải sở trường của ta, không biết làm thế nào, ta gấp đến nỗi xoay vòng vòng tại chỗ. May mà chỉ chớp lát sau Eliza đã tự mình ngừng lại, dùng giọng nói còn hơi ngắc ngứ nói ra yêu cầu của mình:

“...Được...hức...Ta đáp ứng gánh chịu tất cả trách nhiệm này, nhưng...ngài phải đáp ứng một điều kiện của ta coi như bồi thường.”

Một điều kiện? Đây là thứ không thể đáp ứng nhất, ai biết điều kiện đó là cái gì, nhớ đâu nàng bảo ta đi solo với ma vương thì biết làm thế nào. Nhưng khi nhìn bộ dạng hai mắt vương hàng lệ của người thiếu nữ, ta bỗng thấy thật đau lòng, không thể không gật đầu.

“Được được, chỉ cần không vi phạm nguyên tắc nhất quán của ta, không cần biết điều kiện kia là gì, ta đáp ứng hết.”

Nhìn nàng gật đầu, ta thở dài buông lỏng một hơi, không hiểu tại sao lại càng cảm thấy đau lòng, vì vậy...

“Chủ nhân?”

Ta nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng, độ ấm và mùi hương thân thể của nàng vẫn quen thuộc đến thế. Ta cảm giác trái tim ngừng đập từ lâu của mình như đang chậm rãi hoạt động trở lại, một cảm giác thật sự an tâm.

Tuy người chết vẫn lạnh như băng, thế nhưng sự ôn nhu hiếm thấy ấy vẫn khiến Eliza phải ngẩng đầu nhìn ta.

“Cứ để như vậy một lát đi.”

“Ân.”

Cái ôm tuy lạnh lẽo nhưng lại khiến lòng người ấm áp hết như trong những đêm mưa gió thuở bé, người thiếu nữ đã trưởng thành lặng lẽ tiến thêm nửa bước chân để cái ôm của ta càng thêm chặt. Nàng nhắm mắt lại, khe khẽ hứa nguyện ở trong lòng.

“Giờ này vẫn chỉ là thân tình sao? Đại ca Rola, chủ nhân Roland, lần sau gặp mặt, ta sẽ trở thành một phụ nữ mà ngài không thể xem nhẹ.”

“Khúc khức, thật sự khiến người ta cảm động, các người đừng có quên ở đây còn người thứ ba chứ. Chắc, tình thầy trò à, có vẻ lại là một truyền thống khác của một mạch này nọ. Hừ, hồi đó nếu không phải Cecell dám tởn tởn đến con đi vắng lơ mợc tình linh kia thì ta cũng không đành lòng ra tay. Kĩ xảo của nàng thật sự rất tốt, giờ nhớ tới lại cảm thấy đáng tiếc, đáng ra nên rút lấy linh hồn làm thành một con rối để thỉnh thoảng còn chơi.”

Heloise sau khi hồi thần không ngần ngại nói ra quá khứ đồng tính đen tối của mình, đã thế còn cố tăng mạnh độ sáng (*), Eliza nghe vậy, lại nhớ tới vừa nãy mình khóc khóc cười cười, cả khuôn mặt lập tức hồng rực, vội vàng đẩy ta ra, bầu không khí vừa nãy cũng bị quét sạch.

“Người không nói chuyện cũng không ai nghĩ người là câm”, ta khó chịu nhìn vào cái bình chứa linh hồn trên bàn, hiện giờ Heloise đang nhảy nhót nhót nhót trong đó, ta biết giờ nàng đã nghĩ thông, thậm chí còn đã lựa chọn xong.

“Ân, quả là đệ tử của ta có khác, cái ván chơi này thật lớn, ta sẽ giúp người, vậy nhưng trước tiên có phải người nên thả ta ra không, nhục thể Kaya tuy đã bị xé thành mấy miếng nhưng vẫn vẫn dùng tốt, người biết thực lực của ta, lần này thất bại chỉ là ngoài ý muốn thôi, nếu ta giúp người, tỉ lệ thành công sẽ cao hơn nhiều.”

Ta lắc đầu mỉm cười, đưa tay cầm tới cái ống nghiệm ở bên cạnh, trong đó là một thứ thể dịch đặc dính màu trắng đục, sau đó, ta vô tình mở ra nắp ống, định bung đổ vào lọ chứa linh hồn Heloise.

“Đó là hai chuyện khác nhau, giờ điều ta cần làm nhất là tạo ra vô số thể phân liệt của tham lam, người ngoan ngoãn dung hợp với cơ thể mẹ của chúng đi.”

Đúng vậy, thứ dung dịch tòm tòm trong cái ống nghiệm chỉ là cơ thể mẹ của tham lam thôi, không phải thứ đồ vật kia, mà cách ta nghĩ tới để biến chiến tranh thành trò đùa chính là tạo thêm một đợt thiên tai ‘ngôi thành không y phục’ nữa. Ta cũng không tin mấy à chủ mẫu ám tình linh nếu không có y phục và vũ khí còn đánh lại chấp pháp giả của chúng ta.

Nhưng nếu chỉ dùng cơ thể mẹ đơn thuần để chế tạo thể phân liệt, thứ nhất là không kịp thời gian, thứ hai là chúng không thể phân biệt địch ta, việc cả hai bên đều tổn thất thảm trọng sẽ khiến kế hoạch tiếp theo sẽ nhận ảnh hưởng rất lớn.

Vốn dĩ ta dự tính dùng chung cực phẩm phân và Adam để uy hiếp đám ám tình linh, vậy nhưng Heloise xuất hiện làm ta có thêm một tuyến chọn khác.

Nếu nói về khả năng khống chế nhục thể của người khác, không ai có thể xuất sắc hơn nữ yêu, Heloise là nữ yêu vương, tất nhiên khả năng ấy của nàng là mạnh nhất trong tất cả các nữ yêu. Nếu nàng kết hợp với cơ thể mẹ của tham lam, nàng có thể dễ dàng khống chế để quá trình phôi thực diễn ra nhanh chóng hơn, lại có thể phân rõ địch ta, quả thực là hoàn mỹ.

“Ta không muốn, quá ghê tởm! Cái thứ này quá quái dị, một nhục thể chưa từng có linh hồn lại có độ hoạt tính cao khó tin, lực hấp dẫn với linh hồn tự do quá mạnh, ta sợ sau khi dung hợp thì không thể ra được nữa, thế thì sau này ta giúp người thế nào?”

Lý do của nữ yêu vương rất có lý, tuy nhiên ta đã sớm chuẩn bị tốt.

“Yên tâm đi, đây là một trong bảy nguyên tội của ta, tham lam, tiềm lực của nó còn chưa được đào hết đâu, đợi lát nữa ta sẽ giúp người dung hợp với một chút thần huyết của Kaya, đem tham lam tiến hoá hoàn toàn. Đảm bảo người sẽ có sinh lực tràn đầy, vui vẻ bất tận. Đúng rồi, cơ thể mẹ tốt nhất vẫn nên bảo trì ở hình thái nhân loại, người thích loli hay thích ngực tỷ? Thôi quên đi, dù sao sinh mạng dạng dịch rất dễ biến hình, cứ thế thêm hết.”

“Bảy nguyên tội của người? Cái Slime này là tạo vật vong linh người tạo ra? Cứu mạng, cứu mạng!!! Có người thí sự! Khốn kiếp, người quên mất ngạo mạn đã làm gì sao? Người vẫn dám tiếp tục tạo ra mấy thứ này.”

Dù sao thanh âm cầu cứu không thể truyền ra ngoài, ta không thêm quan tâm, tiếp tục làm việc.

“Ân, ngực tỷ, thực phụ, loli, thiếu nữ, lão phụ(**)...Chờ chút, hình thái lão phụ hơi quá..., vẫn nên xoá đi. Sau đó là kiểu tóc, màu quần áo, sao thấy giống như đang tạo nhân vật nữ chơi trò chơi thể nhĩ, ha ha, thật kích thích.”

“Người là tên đồ đệ bất hiếu bất tài, lão nương hồi trước thật là có mắt như mù mới thu người vào môn hạ, điều hối hận nhất trong đời của ta là dạy người môn tạo vật vong linh, suốt ngày người chỉ làm ra mấy con quái vật! Lần này lại còn muốn đem lão nương làm nguyên liệu. Đây là cái gì? Vì sao ta lại đổi màu, linh hồn sao lại có thể có nhan sắc?”

Ta tiếp tục bỏ qua, thời gian không còn nhiều, cần phải nhanh chóng cho ra thành phẩm.

“Lão nương... lão nương đang bị hoà tan? Vì sao linh thể sẽ bị hoà tan? Người đang làm gì? Từ thần ở trên, vì sao để ta gặp phải người? Vì sao môn tạo vật vong linh vốn rất bình thường vào trong tay người lại biến thành thế này?”

“Trang phục nữ bộc xê cổ, trang phục nữ bộc đạo thiên sứ, trang phục nữ bộc kèm tai thú, trang phục nữ bộc theo tiêu chuẩn nước Anh, trang phục nữ bộc siêu ngắn siêu gợi cảm! A ha ha ha, dự vọng sáng tạo của ta đang bùng cháy!”

“Đừng có làm loạn trong thân thể của ta, tên khốn kiếp cuồng nữ bộc kia... Thật ấm áp, thật thoải mái. Chờ chút, sao linh hồn lại có cảm giác, người đang làm cái gì?”

“Ha ha, người nên vui mừng, người nên kiêu ngạo, người sẽ là kiệt tác tối cao của ta. Để ta suy nghĩ còn có loại trang phục nữ bộc nào...Đúng rồi, trang phục thiên sứ! Toàn bộ làm từ lông vũ thiên nhiên, da thịt nõn nà, lông vũ mềm mại, tuyệt phối, hoàn mỹ!”

Nhìn vị chủ nhân đột nhiên tràn đầy hăng hái, Eliza biết đã không thể ngăn cản, chỉ có thể lặng lẽ biểu thị sự đồng tình với đám ám tinh linh bên ngoài, sau đó lại nhìn về phía cái kẻ chết mười lần cũng không hết tội đang chịu nạn trong bình thí nghiệm, cuối cùng nằng nặng đóng cửa rồi đi.

Một chốc vừa rồi nàng đã biết thêm rất nhiều thứ, cần có chút thời gian để chính lý và chuẩn bị, đồng thời...

“Hừ, ta không phải loại phụ nữ ngu ngốc chỉ biết ngoan ngoãn ngồi chờ một chỗ. Định dùng tình thân để từ chối ta? Mơ đi!”, Eliza cũng có tính toán của riêng mình, mà nàng cũng đã sớm hành động.

....

Tại một vùng quảng khu cách Vitein không xa, cũng chính là nơi long hậu huyết nữa bị đánh chết, giờ đây có một tể đàn màu máu quý dị được dựng lên.

Những người dân bản địa của vùng này giờ lại trở thành tế phẩm.

“Không!!!”

“Con của ta!”

Đối mặt những tên ác đồ vô tình, các quảng công từng thử phản kháng nhưng tất cả chỉ là cố gắng vô ích, những kẻ đó không phải là bọn lính canh gác vốn có của khu mỏ này, những kẻ đó là đội cận vệ của sư vương.

Dath dùng con mắt độc nhất nhìn những kẻ đang kêu rên thảm thiết trước mắt, những con dân mình che chở trước đây nay lại bị chính mình đưa vào trong chỗ chết, vị vua chí cao vô thượng của người thú vốn có tiếng thân dân chỉ nhìn từng dòng máu tươi chảy xuống mà không có chút phản ứng nào.

Trong đám người, có một tên người sói quật cường đột nhiên xông tới hô to với sư vương.

“Vì sao!? Sư vương đại nhân? Chúng ta đã nộp thuế cho người, cháu trai của ta vì người mà chết! Vì sao...”

Những lời còn lại hẳn không nói ra được nốt, bởi lẽ hắn đã bị một binh sĩ đeo ký hiệu độc nhãn trên người đập ngã xuống đất, tên binh sĩ đó ngẩng đầu nhìn sư vương, chờ đợi ý kiến của chủ mình.

Trước đây, vì thu phục quân tâm, Dath quả thực chiều cố rất nhiều đến sự cảm nhận của quân sĩ, tuy nhiên lúc này...

Không nhìn lời hỏi dò của binh sĩ, sắc mặt lão sư tử vẫn không thay đổi. Người binh sĩ hiểu được ý của chủ nhân, trực tiếp nắm chặt lấy miệng gã người sói rồi kéo lên tể đàn, đặt đầu hắn lên bàn, một đao chặt xuống, máu tươi chảy dài.

“Ha ha, tên phản bội. Ta sẽ kiên nhẫn chờ người bị con dân của mình ném bỏ, người... người lại là kẻ đầu phục ác ma?!”

Lời gầm gào của mình hữu trước kia vang lên bên tai, tuy nhiên long hậu giờ đây cũng chỉ còn dư lại chút sức để gầm gào, khắp người ả tràn đầy vết thương nặng, lại bị trói chặt trên tể đàn, ả chính là tế phẩm lớn nhất ở đây.

Kẻ thấy nhiều hiểu rộng như Morel sao có thể không nhận ra cái tể đàn màu máu này chính là cánh cổng nối đến chỗ các ác ma ở hạ vị diện cơ chứ!?

“Tối!”

Dath không thèm nhìn kẻ từng là minh hữu của mình tí xiu nào, trong mắt hắn chỉ có người minh hữu vừa mới hợp tác.

“Kỳ điểm thông tới thành Sulfur đã được chuẩn bị tốt rồi chứ?”

Kẻ mà Dath đang nói chuyện, không ai khác, chính là tử địch trước kia của hắn, Astranaar Alur.

“Đương nhiên, chỉ là sửa chữa chút điểm, từ hôm nay trở đi bọn họ chính là quân đội của người, ta và thành Sulfur là minh hữu, người mới là địch nhân chung của hắn và chúng ta, nếu người thất bại, ha ha, tự hiểu!”

“Ha, ma quý quả là giao hoạt, lại cái chiêu làm kẻ hai mặt khiến người ta khó chịu đó sao? Nếu vậy thì sau khi thành Sulfur sụp đổ, người sẽ là minh hữu của ta?”

“Ha ha, chỉ cần đủ lợi ích, bất cứ người nào cũng có thể trở thành minh hữu của chúng ta, dù là đám trong não toàn cơ bắp như ác ma.”

Astranaar cười lớn đến nỗi thịt mỡ trên bụng cũng run rẩy, cứ như thể một tên thương nhân quý quyết vừa hoàn thành một hợp đồng mua bán lớn.

“Chắc, chúng ta từ trước đến nay không phải vẫn là minh hữu trong liên quân minh ước sao? Kỳ thực ta có ấn tượng rất tốt với cái tên Vô Miên già kia, hẳn quả là ma quý trời sinh, đáng tiếc, ai bảo thành chủ thành Sulfur lại là nhân loại, thế giới lòng đất chỉ cần một bá chủ ‘nhân loại’ duy nhất, thêm người nữa là quá nhiều.”

Hai vị bá chủ trong lòng có quý cười lớn, cùng với tiếng nỉn và tiếng kêu thảm thiết của những tế phẩm, truyền ra xa tít tắp.

(*) ý chỉ bóng đèn, tiếng lóng để chỉ kẻ phá đám khi các cặp đôi bên nhau.

(**) Ngự tỳ: phụ nữ 20-30, chưa chồng, thân hình đầy đặn, tính tình kiêu ngạo.

Thục phụ: phụ nữ 30-40, thân hình hấp dẫn, tính cách thành thực, thường để chỉ người đã có chồng.

Lão phụ: 60++

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tham lam

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đó là một bé gái tinh linh tầm tám, chín tuổi.

Nàng ngồi tại trên chiếc ghế nhỏ của mình, trên đầu che một chiếc dù nho nhỏ xinh xinh, mái tóc vàng mượt như tơ bông bồng theo gió. Nàng vừa che miệng cười trộm vừa cố hết sức liếm láp chiếc kẹo que trong tay.

Da thịt nàng trắng nõn hết như màu sữa, chiếc váy công chúa nhỏ màu hồng in những hình chú dơi bé đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm hồng hồng, đôi môi hồng thắm cười ngọt ngào, hết như một thiên sứ bé bỏng lạc xuống trần gian.

Khi phát hiện ta đang nhìn, nàng ngượng ngùng xấu hổ đỏ cả mặt lên, có điều cái lưỡi kia không vì vậy mà dừng lại, nó vẫn tiếp tục tăng tốc liếm kẹo, hết như một chú mèo đang liếm trộm sữa, trong chốc lát, chiếc kẹo đã biến mất phân nửa.

Ở trong mắt người ngoài, đây có lẽ là một bé gái ngây thơ đang cười trộm vì hương vị ngọt ngào của chiếc kẹo, còn ta, ta chỉ thấy khó chịu toàn thân.

“Thật là một bé gái đáng yêu! Đại nhân, ngài lừa được từ đâu vậy?”

Eliza cuối cùng cũng chinh lại cảm xúc của mình cho tốt, đẩy cửa tiến vào, sau đó lập tức phát hiện đứa bé gái xa lạ này nên nỗi lòng hiếu kỳ.

“Sur tổ của người, ‘toàn tri giả’ Heloise.”

Ta trả lời, mặt không đổi sắc, bình tĩnh nhìn đồng tình báo trong tay Eliza rơi đầy xuống đất. Sau đó Eliza đẩy kính mắt, không nói gì thêm, yên lặng cúi xuống nhặt chúng lên.

“Người không hỏi cái gì sao? Ví dụ như tại sao một lão yêu bà vạn tuổi lại giả trang bé gái, lại ví dụ như tham lam biến đâu rồi?”, phản ứng trấn định của nàng làm ta rất kỳ quái.

“Không, bởi vì nàng là sư phụ của ngài, tính cách của ngài hôm nay ít nhiều cũng có liên quan đến nàng, ta đột nhiên cảm thấy nàng là người thế nào ta cũng có thể chấp nhận được.”

Cái gì gọi là bởi vì nàng là sư phụ của ta liền có thể được chấp nhận? Nói cứ như thế ta đã không còn thuốc chữa, không đáng tin cậy vậy.

“Khi nào thì ngài đáng tin cậy? Những sự kiện mà ngài dính vào khi nào thì đáng tin cậy? Đừng đoán mò, ta không biết đọc suy nghĩ, cũng không phải ngài mất cân thân nói suy nghĩ ra khỏi miệng. Coi như có mặt nạ, cảm xúc của ngài đã bao giờ giấu nổi ta, tựa hồ ngài quên mất ta đã ở cạnh ngài bao nhiêu năm”

Nhìn Eliza cố gắng khôi phục vẻ ngoài lạnh lùng độc miệng nhưng con mắt vẫn còn chút sung đỏ, ta bỗng dưng không biết phải làm sao.

May mắn, bên cạnh ta giờ này còn một gia hỏa không biết ý tứ là cái gì.

Lão yêu bà bên kia cuối cùng cũng nhớ tới mình là một vong linh quân chủ, là chấp chính quan thứ ba của đế quốc Ciro, là nữ vương của tất cả nữ yêu, bày ra hình dạng đứa bé ngồi liếm kẹo que quả thật khó nhìn được. Vì vậy, nàng định đem chiếc kẹo vứt ra phía sau lưng, nhưng đột nhiên lại thấy đáng tiếc, sau đó nàng trộm nhìn chúng ta một chút, phát hiện chúng ta còn đang tán gẫu nên lập tức tranh thủ thời gian quay người ra đằng sau, há miệng gặm nốt chỗ kẹo còn lại.

Sau đó, dù chưa kịp nuốt hết chỗ kẹo trong miệng, nàng đã vội vàng quay người lại...

“Ha ha, đồ đệ ngoan, không tưởng tượng được kỹ thuật tạo vật vong linh của người đã đạt đến cấp độ này. Khụ khụ!... Ân, vậy mà có thể khiến cho vong linh cảm nhận lại được vị giác, oa nặc... Khụ khụ khụ, thân thể này thật sự rất tốt, ta có thể cảm giác thân huyết đang lưu chuyển trong đó, không khéo giờ đây ta còn mạnh hơn thời kỳ toàn thịnh trước kia!! ... Cuối cùng cũng ho được ra, kém chút lại chết mất...”

Thân thể nhỏ bé trôi nổi giữa không trung, cố gắng dùng giọng điệu của ông cụ non để nói ra. Đáng tiếc, trong mắt người nghe, lời của nàng chẳng có chút uy nghiêm nào, bởi lẽ giọng nói của nàng hiện tại là giọng của một hài đồng thiên chân khả ái, đã thế cứ nói hai câu tỏ vẻ phách lối lại phải ngừng vì bị mảnh vỡ của kẹo que làm sặc...

Ta có thể hiểu được sự kích động khi vong linh tìm lại được vị giác, thế nhưng giả trang đáng yêu với ý xấu là không đúng. Người, một bà lão không biết bao

nhiều tuổi còn đi giả trang bé gái nhỏ, ta không nhìn nổi nữa, cười ra thành tiếng.

“Ha ha ha, Eliza, người nhìn nàng kia, ngu chưa, một đồng tuổi mà suýt chết vì bị sặc kẹo...”

Nhưng lời chế giễu của mới nói ra một nửa thì ta đã thấy ánh mắt đầy đồng tình của Eliza nhìn về phía ta, ánh mắt đó cứ như thể đang nhìn một đứa trẻ ra vẻ chó chề mèo lăm lăm.

Ta đọc hiểu ánh mắt đó như thế này — “Ngài có lẽ cần một chiếc gương, lần đó ngài bôi nhiều dầu lên đó quá, lấp lại không được, cuối cùng phải nhờ ta dùng nhựa cao su dính vào, bộ dạng ngài khi ấy giống hệt nàng hiện tại...”

Tốt, không phải ta biết đọc suy nghĩ mà là Eliza nói ra thành tiếng rồi.

“Khục, Heloise, ta...”, ta vừa bắt đầu định đánh trống lảng liền bị Heloise đánh gãy.

“Gọi sư phụ, ta rất hài lòng với thân thể này, cũng rất có hứng thú với kế hoạch của người. Món nợ kia tạm thời để đó, không trực xuất người ra khỏi sư môn nữa.”

Lắc đầu, ta không phản bác gì, chỉ là một cách xưng hô mà thôi, dù sao nàng cũng đã dạy ta không ít thứ, gọi nàng là sư phụ chẳng sao.

“Được, bà gi... sư phụ, vì sao người biến thành bộ dạng này, thân thể này của người có đến mấy chục loại hình thái cố định. Chẳng lẽ đây là một loại hứng thú đặc biệt? Trâu già cưa sừng làm nghề?”

Heloise thờ dài, bất đắc dĩ nói rằng:

“Không phải, đây mới là bộ dáng chân thực lúc ta chết đi, linh hồn phải cùng nhục thể xứng đôi mới dễ dàng tạo thành cộng minh, vì nhanh chóng dung hợp với cơ thể, ta tốt nhất vẫn nên bảo trì hình thái này. Mà hình như các người là những kẻ duy nhất biết hình dáng thật sự của ta thì phải.”

“Cái gì!?”, dù đã quen biết Heloise mấy trăm năm mà ta vẫn giật nảy mình, bản tướng của bà già ấy thế mà lại có hình dạng đó, nói cách khác năm đó lúc nàng chết mới tầm tuổi này?

“Có gì đáng ngạc nhiên sao? Người biết thừa còn gì. Vong linh là sản phẩm của chấp niệm và nguyên rủa. Một linh hồn càng thuần khiết, nhân sinh càng u ám tuyệt vọng, nguyên rủa phát ra càng ác độc liền càng dễ dàng sinh ra vong linh mạnh mẽ, trước đó người chẳng phải như thế sao...”

“Khục, lời thừa vẫn bớt nói một chút thì tốt hơn. Đúng rồi, nên xử lý đám ám tinh linh kia như thế nào.”, ta không muốn bị lộ tẩy lịch sử u tối trước đây nên lên tiếng đánh gãy đối đề tài.

Biết ta không muốn nhắc lại chuyện cũ, Heloise lắc đầu, vẫy tay một cái, cát sỏi trong phòng lập tức trôi nổi lên trên không trung rồi tập hợp thành một cái thành lũy, nếu nhìn kỹ còn thấy được vô số người cát nhỏ nhỏ y như thật đang hành động tự do.

Trong ngôi thành còn có vô số nhúm cát tạo thành đoàn truy đuổi những người cát. Một khi đuổi kịp ai đó, các nhúm cát liền nhảy lên, hợp lại với nhau đè người cát xuống đất, đến khi những nhúm cát đó rời đi, tên người cát kia không chỉ không còn quần áo, trang bị, thậm chí cả thân thể cũng không động đậy được.

“Thể phân liệt của tham lam có tiềm lực vô hạn, chỉ cần hơi tiến hoá một chút thì thực lực đã tăng lên ít nhất mười lần, người nếu để cho ta sử dụng chúng dưới hình người, chia ra thành các đoàn đội, tiến hành phối hợp với nhau, ta cam đoan có thể khống chế cả toà thành chỉ sau nửa tiếng.”

【Tham lam (thể phân liệt tiến hoá)】

【Chúng tộc: Slime nửa vong linh】

【Thuộc tính: toàn bộ 5】

【Năng lực: thôn phệ kim loại, bài tiết dịch phân giải, nhanh chóng phục chế, khống chế ma pháp đơn hệ, miễn dịch ma pháp đơn hệ, nọc độc tê liệt, biến hình thể lỏng】

【Đánh giá hệ thống: Ta hết lời để nói rồi, nếu không muốn ngày nào đó tỉnh dậy thấy toàn bộ thế giới chỉ còn đá, quân tốt Heloise cho ta.】

Thần huyết vẫn rất cấp lực, dù bề ngoài thể phân liệt của tham lam không có nhiều biến hoá, trên thực tế, chiến lực cá thể của bọn chúng mạnh hơn mười lần so với trước kia, biến hình thể lỏng có kháng tính vật lý cực mạnh, dựa theo nhan sắc và cấu thành, chúng còn có thể miễn dịch và khống chế các loại ma pháp đơn hệ khác nhau, tăng mạnh khả năng sống sót khi đối mặt người làm phép và có thêm khả năng thi pháp nhất định.

Vì đối tượng là ám tinh linh, chín mươi phần trăm số thể phân liệt trong thành có màu đen, tức là chúng có khả năng miễn dịch và khống chế ma pháp hệ hắc ám, đối với nhưng mục sư chuyên sử dụng ma thuật hắc ám và nguyên rủa của ám tinh linh, chúng là đối thủ cực kỳ khó chơi.

Thế nhưng nếu thực sự làm như lời Heloise nói, cấu tạo nên chiến sĩ Slime, pháp sư Slime..., tạo thành một cuộc chiến tranh Slime, để có khi cả thế giới lòng đất sẽ cho rằng xuất hiện một bộ tộc có trí tuệ mới, lúc đó việc vui liền lớn rồi.

“Đúng rồi, đồ đệ ngoan, có thể thương lượng một chút được không?”

“Đương nhiên có thể, ta vẫn là người dễ nói chuyện, tất nhiên trừ việc giải trừ khế ước ma sùng.”

“Ta đường đường là toàn tri giả. là nữ yêu vương cổ xưa nhất và cao quý nhất, sao có thể là một ma sùng ti tiện ngu xuẩn! Đó là chuyện mấy con thú vật không

có trí thông minh phải làm!”

“Ngươi đã là ma sùng, đừng có giờ mánh khoé, căn cứ khế ước, ta chết ngươi đi cùng, ngươi chết... ta sẽ cố nặn mấy giọt nước mắt đưa tiễn ngươi.”

Đứng vậy, vì buộc lên sợi xích cho phần tử khủng bố nguy hiểm này, nữ yêu vương Heloise hiện tại chính là ma sùng của ta.

【Ma sùng: Heloise (cơ thể mẹ của tham lam)】

【Chủng tộc: không thể phân loại】

【Thuộc tính: lực lượng 22; nhanh nhẹn: 10; thể chất: 40; trí lực 28; tinh thần: 25; mị lực: tùy ý】

【Chức nghiệp: pháp sư cấp 60, pháp sư toàn hệ cấp 20, tổng cấp 80, tổng hợp chiến lực: truyền kỳ giai】

【Thiên phú chủng tộc: biến hình(sử thi)】

【Đánh giá: Đây là ma sùng của ngươi, nàng luôn suy nghĩ làm cách nào để tìm ra lỗ thủng của khế ước rồi xử lý ngươi. Quân năng tốt vào, không thì chuẩn bị ngựa cỏ để nàng đến giết.】

Từ nãy đến giờ Heloise ngoan ngoãn như vậy chỉ bởi vì nàng đã ký khế ước ma sùng với ta. Kỳ thật, dưới tình huống bình thường, một pháp sư vong linh muốn ký khế ước cùng một vong linh khác có trí tuệ và thực lực cao đến vậy là chuyện không thể nào.

Có điều ta chui lỗ thủng trong quy tắc, là một pháp sư vong linh, ta có thể ký khế ước với tạo vật ‘tham lam’ của mình, mà tham lam chỉ có bản năng, không có linh hồn, loại khế ước lấy linh hồn làm mục tiêu như khế ước ma sùng đương nhiên không thể thực hiện được, tuy vậy nếu ta đem linh hồn Heloise trong tình trạng bất tỉnh thả vào trong tham lam, khế ước đó sẽ tự động đem linh hồn nàng trong trạng thái đánh mất ý chí và chống cự coi là linh hồn của tham lam, sau đó khế ước được thành lập thuận lợi.

Nàng là ma sùng của ta, theo quy tắc cơ bản, một ma sùng không thể vượt qua pháp sư, do đó thực lực nàng giảm xuống rất nhiều, từ sử thi giảm xuống tận truyền kỳ, người cũng trở nên ngoan không ít.

Mà sau khi ký cái khế ước này, chỗ tốt đối với ta cũng rất rõ ràng, ma sùng sẽ tặng lại một phần mười thuộc tính cơ sở của mình cho chủ nhân. Cái tác dụng này với pháp sư bình thường có cũng được không có cũng thế, dù sao mấy thứ như quạ, dơi, cú, mèo... đó đều có thuộc tính thể thảm vô cùng, sau khi chia cho mười, thể chất thêm 1, nhanh nhẹn thêm 1 đã là loại hiếm.

Còn ma sùng của ta, lực lượng +2, thể chất +4, nhanh nhẹn +1, trí lực +3, tinh thần +2, tăng 30% hiệu quả của ma pháp vong linh, tăng 20% hiệu quả của ma pháp nguyên tố, quả thực là bất hack. Đó là còn chưa tính tới năng lực chiến đấu của vô số thể phân liệt.

Nói thật, ta sẽ làm trò ký khế ước ma sùng bởi vì ta không có tín nhiệm gì đáng kể với nàng, không dám để nàng ở ngoài tầm mắt.

“Cái khế ước ma sùng này là hàng đặc biệt, sau khi ta chết đi sống lại vẫn giữ nguyên. Một ma sùng cường đại như vậy, dù cùng nhau bị đánh về cấp 1 thì vẫn là thứ ta có thể dựa vào sau khi bị tẩy trắng.”

Dựa theo kế hoạch, thời gian ta phục sinh đã không còn xa, cũng đến lúc tính chuyện tương lai.

Vì vậy, ta nhìn về phía Heloise, trong mắt không có ý tốt.

“Thể chất 40, da dày thịt béo cũng chỉ đến thể là cùng, sự phụ, về sau nếu ta bị đánh tất cả đều phải dựa vào ngươi.”

Đúng lúc này, Heloise đột nhiên lên tiếng, giọng nói đầy kinh ngạc.

“Ồ!? Đám người kia sao lại ra mặt lúc này?”

Trên bản đồ địa hình bằng cát, đám cường giả kia đang di động về hướng cửa thành, nhìn tình huống này, ta lại cười:

“Nghe chuyện thần khí có linh, tự chọn chủ cho mình chưa?”

“Nói mò, số thần khí lão nương sờ qua ít nhất hai chữ số, chưa bao giờ thấy thần khí nào tự chọn chủ nhân cho mình. Mặc kệ thần khí mạnh cỡ nào thì nó tạo ra đều để cho người khác dùng, nếu nó thông minh đến nỗi tự chọn chủ thì chúng đã sớm quay về tay chủ nhân đầu tiên, hoặc là thấy người khác tranh mình quá phiền, tự đào hố đem mình chôn xuống. Thần khí chọn chủ là cái gì, rõ ràng là bug trong mấy bản tiểu thuyết kị sĩ. Nếu thật sự gặp được tình huống như vậy thì nên xem xét lại xem có trúng phải bẫy hay âm mưu nào không trước đã.”

“Đáng tiếc, rất nhiều người không nghĩ thế nha, hoặc là đã nghĩ đến nhưng lại tự thôi miên mình là trường hợp đặc biệt.”

Nhìn đám người đang rờn rần kéo nhau về phía ngoài thành, ta không hề cảm thán...

....

Không gian kỳ diệu chính là thông đạo không gian trong thiên nhiên, chúng thường là một số các tọa độ không gian không ổn định, chín phần mười trong số chúng là công dịch chuyển hoàn toàn ngẫu nhiên, một khi tiến vào liên không biết mình sẽ đi đến đâu.

Những kỳ diệu này lại có chút liên hệ với nhau, khi đi vào một kỳ diệu thì thường sẽ đi ra một kỳ diệu khác, thậm chí có một số cặp kỳ diệu có kết nối mạnh

mẽ, chúng tạo thành một thông đạo ổn định, hệt như một cây cầu.

Loại thông đạo ổn định này có không ít ở thế giới dưới lòng đất, bất cứ vị thành chủ nào nếu phát hiện một đầu thông đạo đều sẽ coi đó là trọng điểm quân sự, lập tức xây dựng cửa ải và cứ điểm tại đó.

Nhưng sự hình thành không gian kỳ diệu chủ yếu là do thiên nhiên. Mặc dù trong điều kiện địa tầng và không gian không ổn định như thế giới dưới lòng đất, tỉ lệ tìm thấy một kỳ điểm xung quanh thành Vitein kết nối thẳng đến phụ cận thành Sulfur vẫn hoàn toàn có thể xem nhẹ, nếu thực sự cần, người phải trả giá cực lớn để sử dụng một loại ma pháp không gian cực kỳ cao thâm rồi xây một cái thông đạo tạm thời.

Lần tập kích thành Sulfur lần trước cũng được thực hiện nhờ việc kích hoạt một kỳ điểm rồi kết nối với một kỳ điểm khác tại trong một son động cách thành Sulfur hơn ba mươi dặm về phía nam, sau đó hai bá chủ mang theo cận vệ của mình đi qua tiến hành đánh lên.

Đương nhiên, từ một khía cạnh nào đó, việc này đã nói rõ rằng các bá chủ để tâm đến thành Sulfur không phải chuyện ngày một ngày hai, việc tạo thành thông đạo tạm thời cần đồng thời tiến hành cả hai phía, không phải thứ thời gian ngắn có thể hoàn thành.

Lần tập kích đó quân đội người thú mà Dath mang tới bị toàn diệt, vì tránh kỳ điểm bị phát hiện, hẳn còn phải chạy bộ trở về.

Lần này có khá nhiều điểm khác biệt, nếu hai cái kỳ điểm lần thứ hai được tiến hành kết nối, thông đạo tạm thời sẽ biến thành thông đạo vĩnh viễn, mà vì lẽ đó, cái giá phải trả và độ khó khi kết nối tăng lên rất nhiều.

Mà đối với ma pháp không gian, những kẻ đi qua xâm chiếm vô số vị diện như ác ma nếu tự xưng thứ hai thì không có chủng tộc nào dám nói mình là thứ nhất.

Cái tế đàn ác ma màu máu này cũng lợi dụng kết cấu không ổn định của không gian tại kỳ điểm, sau đó thông qua số lượng lớn máu tươi và linh hồn của tế phẩm để mở ra cánh cửa hướng tới chỗ ác ma. Dath lập lên tế đàn này, ngoại trừ mong muốn có thêm viện binh và trợ giúp còn chờ mong bá tước ác ma tự mình xuất thủ đem quân tiến đến diệt sạch thành Sulfur.

“Chỉ cần không có thành Sulfur, bọn ngu xuẩn này có đáng là gì.”

Lời nói của Dath có chút khó nghe, thế nhưng cũng chỉ ra được chỗ yếu kém lớn nhất của chúng ta. Thành Sulfur phòng ngự yếu kém, thiếu khuyết cứ điểm chiến lược, vốn vốn chỉ có một toà thành trì.

“Ha ha, mới trăm năm lịch sử có là gì, chỉ cần phá vỡ hang ổ của bọn chúng, Adam hay Vô Miên giả đều như nhau, không tạo nổi ngọn sóng nào.”

Đương nhiên, Dath và Astranaar đều đem một số việc giấu đi mà không nói ra, ví dụ như các kẻ giật dây phía sau yêu cầu giải trừ phong ấn cho hoá nguyên tố thân, hoặc là lập tức trở mặt sau khi giải quyết thành Sulfur.

Lúc này, vô số binh sĩ đã bắt đầu bày trận, bọn hắn đang chờ đợi cánh cổng thứ nguyên mở ra.

“Đây là mười hai lữ đoàn người thú lòng đất, số lượng lên đến 79.000! Trước mặt các tinh binh trải trăm trận của ta, mấy tên hèn mọn của thành Sulfur chỉ là kiến hôi.”

“Dù ta chỉ cho người mượn bốn tiểu đoàn, tổng cộng mới gần ba ngàn người, thế nhưng trong đó có đến hai tiểu đoàn pháp sư, một cái tiểu đoàn vụ sư hắc ám, hẳn là có thể bổ sung đủ binh chủng ma pháp cho người.”(*)

Đại quân tụ tập, đầu người thú đông nghịt tầm mắt, chiến kỳ dần dần được dựng đứng lên, đây là sức mạnh chính thức của một bá chủ, là quân đội tinh nhuệ của mười mấy thành thị ở thế giới dưới lòng đất.

Số lượng cường giả thánh giai, truyền kỳ giai không ít, thậm chí còn xuất hiện cả những siêu cường giả cấp sử thi, khác biệt với lần trước, các bá chủ lần này đã chuẩn bị kỹ càng.

Đột nhiên Dath nhìn về phía bầu trời thành Vitein, đầu tiên là giật mình, sau đó là giận dữ, cuối cùng còn có cả một chút sợ hãi.

“Vĩnh Dạ quyền trượng. Nó lại tự mình bay tới đây?”

Đúng thế, màn trước mắt hệt như cảnh trong tiểu thuyết kỳ sĩ vậy, thần khí chọn trúng chủ nhân của mình, cách xa ngàn dặm vẫn tự bay tới.

Đối với kẻ đã trúng độc rất sâu như sư vương, đây là chuyện khiến người ta cao hứng, nhưng phía đằng sau chuyện vui mừng là một thứ khác khiến hắn giận dữ và sợ hãi, đó chính là đám người đang truy đuổi quyền trượng, họ tất nhiên không tán đồng thứ gọi là ‘thần khí chọn chủ mà hầu’.

“Cấm ai chạm vào nó, nó là của ta, Greenspan!”

“Không, kẻ tiếp cận Vĩnh Dạ đại đế nhất là Ramstein ta mới xứng đáng với thanh quyền trượng ấy, ta đã nghe được tiếng nó triệu hoán.”

“Ngu xuẩn, đó là ảo giác của người, thanh trượng rõ ràng đang kêu gọi ta! Đây là khảo nghiệm nó giành cho ta!”

Ba kẻ dẫn đầu là ba vị chấp chính quan đã gần như điên cuồng, xem ngọn lửa xanh đang thiêu đốt kịch liệt trong hốc mắt, họ có vẻ đã bắt đầu thiêu đốt linh hồn chính mình, mà phía sau, cái gì cũng có.

Thật không hiểu sao cửu đầu xà hoàng có thể tới, thân thể quá cỡ của nó vốn không thể thông qua được thông đạo nối với mặt đất.

Bên kia, một thiên sứ cầm chiếc cung mặt trời vừa đánh vừa đuổi với một con balor cầm roi lửa trong tay. Bên kia, một con sa trùng khổng lồ đang trôi lên sụp

xuống, số diện tích đất đai bị nó phá hủy trải dài từ tận thành Vitein đến đây. Kỵ sĩ tộc tinh linh cười unicorn thì đang độ tốc độ với từ linh kỵ sĩ... Hòn ngàn cường giả thuộc đủ loại chủng tộc dốc hết sức đuổi sát thanh quyền trượng, mà ngăn trở trước mặt bọn hấn lại là liên quân của hai bá chủ.

Giờ phút này, Dath bỗng nhớ tới lời nói của gã đeo mặt nạ đó trước khi rời đi.

“Người có lẽ sẽ hối hận.”

Lúc ấy, hấn còn rất hào hùng trả lời rằng:

“Vua của người thú từ trước đến nay không hối hận.”

Nhưng giờ đây, khi nhìn quân đội của mình sắp bị cuốn vào một cuộc chiến từ trên trời rơi xuống, nhìn binh sĩ của mình đang bị các cường giả nghiền ép đồ sát, nhìn thanh quyền trượng lỏng lẻo mất trước mặt, lại cảm giác được tên khốn kiếp Astranaar đã biến mất vô tung, lão sư tử với mái tóc trắng bạch chỉ có thể thờ dài bất đắc dĩ.

“Vô Miên già, người nói đúng, ta hối hận, nhưng...”

Hấn ngửa đầu lên trời, bôm tóc trợn ngược, cất tiếng gầm rú:

“WAGRRRRR! NGƯỜI-THÚ-VĨNH-VIỄN-KHÔNG-CHẤP-NHẬN-THẤT-BẠI!!!”

Sau tiếng gào thét kinh người, lão sư tử già vạch lên mặt mình một vết thương lưu lại cừu hận, gã sư vương chưa từng chịu thua đó lại trở về.

“Tên Vô Miên già giao hoạt hơn ma quỷ kia! Ta thừa nhận ta hối hận, thế nhưng ta sẽ không nhận thua! Người chờ đó! Thù ngày hôm nay ta sẽ báo lại gấp mười!”

“Trung đoàn thứ nhất, thứ bảy, thứ chín lên nghênh chiến, chiến đoàn độc nhãn trùng kích chính diện, bày trận ra cho ta! Để bọn hấn thấy quân đoàn người thú mạnh mẽ thế nào! Lũ yếu đuối trên mặt đất lại dám dương oai dưới lòng đất! Giết sạch bọn hấn!”

....

“Tham lam vẫn luôn là nguyên tội khó khắc chế nhất.”

Nhìn đám cường giả điên cuồng đuổi theo quyền trượng đã biến mất trên sa bàn, ta cũng dự định đứng dậy hành động.

“Không đợi?”

“Không đợi nữa, bá chủ của lòng đất không phải để đối phó đến thế, chúng ta phải chuẩn bị. Eliza, cảm tạ Minie giúp ta, nếu không phải hấn mang tới tình báo về nơi Dath tập kết quân, lần này thật sự hỏng việc. Bảo Annie và Adam chuẩn bị khởi hành, đã đến giờ quyết chiến rồi.”

(*) Trong bản gốc, con tác chém gió ra 12 quân đoàn (1 quân đoàn có 20k-45k lính) mà số quân chỉ có 7 vạn 9 (-_-!), sau đó lại “ta chỉ cho người mượn 4 sư đoàn, hơn 3 vạn lính”, mẹ, số cho mượn bằng gần nửa số quân bên kia còn nói là ‘chỉ có’, đã thế 1 sư đoàn cũng có số lính từ 10k - 15k, 4 cái mới có 3 vạn. ☹

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58-2: Một số hình ảnh nhân vật (tìm trên mạng, thấy giống thì lấy xuống)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

ROLAND

Margareth

Adam

□

Eliza

Aainmetheus

□

Hình dạng người (tóc đen đồ đen)

Annie

Heloise

#dạng thiếu nữ

#dạng trưởng thành

#dạng loli

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Bá tước ác ma

So sánh với thế giới mặt đất, bầu trời ở thế giới dưới lòng đất luôn u ám mờ nhạt, mọi người đã quen với dòng nước ngầm đục ngầu phải lọc kỹ mới uống được, cũng đã quen việc phơi quần áo ngoài trời không cần thận phơi lâu một chút lại ngập tro bụi, càng quen thuộc với cảnh người trẻ tuổi bệnh tật ho ra máu bởi các loại bệnh tật đường hô hấp.

Có lẽ đây chính là lý do căn bản vì sao các thế hệ sau của những kẻ bị trục xuất lại mong mỏi trở về mặt đất đến thế, dù sao, ai lại không hi vọng mình và hậu duệ của mình có cuộc sống tốt hơn một chút?

Mà lúc này, bầu trời vốn đã u ám càng trở nên khó coi, tất cả đám mây giữa không trung biến thành màu máu đỏ đến quỷ dị, gió lạnh âm hàn thổi không dứt, chỉ cần hít sâu một chút người ta cũng có thể cảm nhận rõ ràng mùi máu tươi nồng nặc đến mức buồn nôn.

Những cơn gió âm hàn đó không phải tự nhiên hình thành, tại thế giới Nahri nơi linh hồn là tồn tại thực tế, những cơn gió âm trầm ác liệt đó quanh quẩn mang theo những mảnh vỡ của các linh hồn hoá thành quỷ linh. Nếu lần này máu chảy đủ nhiều, người chết đủ nhiều, nơi đây cũng sẽ tự hình thành một loại hoàn cảnh ngập tràn phụ năng lượng và tương đối bế tắc, nó là nơi tân sinh của các vong linh, hay còn gọi là vùng đất nguyên rủa.

Khi số người chết quá nhiều trong một thời gian ngắn, vô số linh hồn không cam lòng sẽ tương hỗ lẫn nhau khiến tử linh quay lại nơi nhân thể, lượng lớn người chết phục sinh, trong lịch sử thậm chí từng có trường hợp cả toà thành thị sau khi bị đồ sát hoá thành ngôi thành nguyên rủa, tất cả các binh sĩ từng có công hộ quốc đều chuyển đổi thành tử vong kỳ sĩ.

Đây cũng là lý do tại sao sau mỗi lần chiến tranh thì phe thắng lợi đều phải quét dọn chiến trường, ngoài trừ thu về chiến lợi phẩm, đốt cháy những thi thể có khả năng mang đến ôn dịch, họ còn phải mời các mục sư đến siêu độ oan hồn.

Nếu không, qua mấy chục năm sau, bãi chiến trường lại trở thành một vùng đất nguyên rùa mới thì thật là vui.

Ngay cả như vậy, lấy việc các vong linh quân chủ đều thích chiếm cứ những vùng chiến trường cỏ lam địa bàn là chứng cứ, những nơi từng diễn ra những trận chiến mà một trận chết mấy vạn, mấy chục vạn quân sĩ, thêm vào đó là những cường giả đủ mạnh ngã xuống, khí tức tử vong nặng nề ở nơi đó khó có thể xua tán, dòng máu tươi chảy ra sẽ nhuộm mấy mét đất trên bề mặt thành màu đỏ, sự tuyệt vong trước khi chết của cường giả sẽ lưu lại nguyên rùa với thế gian. Khi những điều kiện ấy hội tụ đủ, mục sư đến siêu độ cũng vô ích, nó vẫn sẽ bị cưỡng chế hình thành vùng đất nguyên rùa, thậm chí còn tạo thành nơi cao hơn vùng đất nguyên rùa một bậc – vùng đất tử vong.

Sau cuộc chiến này, khu mỏ bên ngoài thành Vitein chỉ sợ sẽ biến thành một vùng đất tử vong tân sinh.

Nơi đó hiện tại tràn ngập hương vị của chiến trường dưới thời đại vũ khí lạnh, mùi máu tươi tung bay theo gió tràn đến mấy dặm bên ngoài, những cơn gió âm lãnh màu đen bồi hồi trên không trung, tiếng người sống thút thít và kêu rên quanh quẩn khắp chiến trường.

Lão sư từ đứng bên trên một vũng máu lớn, hần nhìn người bộ hạ cũ từng theo mình mấy chục năm đang nằm thoi thóp dưới đất một chút, sau đó gơ búa lên, giải thoát cho người lính già chỉ còn một nửa yết hầu.

“Quét dọn chiến trường,” trên chiến trường không có chỗ trống cho sự mềm lòng, hần rút lên mệnh lệnh từ trong kẽ răng.

Trong chiến tranh, thần thuật trị liệu và vật phẩm tiếp tế luôn vĩnh viễn không đủ, các loại nghề nghiệp trị liệu như mục sư đã sớm bị quân địch nhắm vào rồi tiêu hao sạch sẽ trong cuộc chiến, hiện tại, cái gọi là ‘quét dọn chiến trường’ phần lớn chỉ là trao sự giải thoát cho những người bị thương nặng ở cả hai bên.

“Thắng sao?”

Đúng, Dath và quân đoàn của hần đã thắng, với cái giá là gần nửa số quân, hần cuối cùng cũng khiến các cường giả bị lòng tham che mắt nhớ tới rằng quyền lực và địa vị trong tương lai không trọng yếu bằng tính mạng của mình trong hiện tại.

Những kẻ còn sống bắt đầu chạy tứ tán, những kẻ chết đi hoặc trọng thương lại nhất định phải lưu xác quê người.

“Ha ha ha ha, thật sự khiến người ta vui sướng, Dath Wrathtooth, ta đã thấy được ngày tận thế của ngươi, không nghĩ tới nguyên rùa của ta lại ứng nghiệm nhanh chóng như vậy, ta sẽ ở trong địa ngục chờ ngươi, ha ha ha!”

Con rồng đỏ dùng đôi mắt nặng nề nhìn tất cả xảy ra, máu tươi của ả đã chảy đầy toàn bộ tế đàn, toàn thân ả bị trói như là con gà con vịt ở trên kệ nướng, thế nhưng ả vẫn cố gắng há to miệng chế giễu sự thất bại của kẻ phản bội.

“Thua sao?”

Đúng, sau khi thắng cuộc chiến vừa rồi, lão sư từ cũng đã thua, thua mất tất cả.

Mười hai trung đoàn tinh nhuệ cốt cán bị hao tổn gần nửa, hai cái trong số đó toàn quân bị diệt, trung đoàn độc nhãn do phải đứng vững chống cự trùng kích bị hao tổn chín phần mười, đã có thể trực tiếp bị huỷ bỏ danh hiệu.

Mà thứ trọng yếu nhất hần thua lại không phải những thứ bề ngoài đó.

Chiến tranh là sự kéo dài của chính trị, nếu một cuộc chiến tranh không thể mang đến lợi ích gì thì dù thắng lợi cũng là thất bại.

Dath nhìn đôi tay đang không ngừng run rẩy của mình, hần nhớ tới lúc mình dùng nó để đập nát xương đầu của ‘tính toán giả’ Penny Hoar, ngọn lửa linh hồn màu xanh trong hốc mắt hần khi đó tràn ngập nguyên rùa điên cuồng.

Lão sư từ biết chuyện này vẫn chưa xong, vụ yêu không dễ dàng tử vong như vậy, đợi đến lúc Penny Hoar phục sinh, hần sẽ trả thù, thậm chí đại quân đột kích cũng là điều dễ hiểu.

Tao ngộ của chấp chính quan thứ mười một của Ciro chỉ là một phần nhỏ, chấp chính quan thứ mười Ramstein không có bản lĩnh chết đi sống lại, bạn nói khó Greenspan của hần khi mang theo thân thể không trọn vẹn rồi đi không quên để lại một ánh mắt đầy thù hận, báo hiệu bóng ma của một cuộc chiến mới.

Vẫn chưa hết, các chấp chính quan cũng chỉ là một bộ phận trong những cường giả gặp nạn ở cuộc chiến này.

“Xong, ta xong!”

Đúng như lời trào phúng của Morel, kiếp sống bá chủ của Dath đã kết thúc.

Hần và quân đội của hần vừa mới chém xuống đầu lâu kị sĩ vương tộc của vương quốc tinh linh Faris, đem đầu lâu của quốc sư đế quốc Oran treo trên cán thương, ngay cả đệ tử duy nhất của thuần thủ sư truyền thuyết Gildansky cũng bị giết, về sau, các người thủ cũng không còn hứng thú đi phân biệt đây là vị ‘đại nhân vật’ nào, phía sau họ còn thế lực lớn gì, dù sao trước đó thù đã đủ nhiều, nhiều hơn cũng không sao.

Dath cũng biết không có bất cứ ai có thể sống sót khi phải đối mặt với lửa giận của nhiều thế lực lớn như vậy, không có bất cứ ai...

Càng đừng nói chỉ nơi này là thế giới dưới lòng đất, trong số những kẻ ngã xuống có rất nhiều người từng gặp hoặc thậm chí chính là mấy thành chủ ngay dưới trướng mình.

“Nợ máu, ha ha...”

Dath không hối hận, chẳng lẽ chỉ bởi vị địa vị của đối phương rất lớn mà hắn phải đem đầu mình và thần khí dâng lên? Đối phương rõ ràng muốn diệt sạch người thừa kế thần khí là mình. Làm kẻ sắp trở thành Vĩnh Dạ đại đế mới, mình có thể ngoan ngoãn dâng đầu và thần khí lên?

Thứ duy nhất khiến Dath hối hận lại là những ánh mắt của bộ hạ khi nhìn về phía mình, những ánh mắt ấy đã không còn sùng kính và tín nhiệm, chúng bây giờ tràn ngập sợ hãi và mờ mịt, ngay cả những kẻ ngẫu nhiên đối mặt Dath cũng mang theo vẻ trốn tránh, ở phía xa, một số kẻ còn đang túm lại bàn tán cái gì đó.

“Người nhìn con người đỏ nhạt kia, còn cả móng vuốt và cánh thịt của ác ma kia....Vương thượng vậy mà lại là ác ma, chúng ta đến cùng chiến đấu vì cái gì?”

Vừa rồi Dath bị mấy chấp chính quan bức đến cực hạn, vì bảo mệnh, hắn phải sử dụng lực lượng của ác ma, thứ lực lượng hỗn loạn vốn tuyệt đối không thể xuất hiện trên thân người thú đó sao có thể lừa gạt được mấy vạn chiến sĩ ở đây.

Tuy lòng đất không có nhiều địch ý với phe hỗn loạn như mặt đất, các thành chủ, bá chủ có thể cấu kết với ác ma, múa may cùng tà thần, mưu đồ với ma quỷ, thế nhưng đại biểu của người thú mà lại không phải là người thú, hắn dựa vào đâu để ngồi ở vị trí này?

Dath có thể tưởng tượng ra khi lời đồn lan truyền ra cả thế giới dưới lòng đất, đám thành chủ với dã tâm bùng bùng đó sẽ vin vào lý do này để giờ còn làm phản, chỉ sự lực đó các binh sĩ của mình vẫn sẽ lâm vào trong mờ mịt bởi câu hỏi “vì sao phải chiến đấu?”.

“Không, ta chưa tận số! ta còn có cái này! Ta sẽ trở thành vong linh đại đế kế tiếp!!”

Trong tay hắn chính là thanh quyền trượng thần khí toả ra quang huy loá mắt, nó đã thành chỗ dựa duy nhất trong lòng hắn.

Đột nhiên, tế đàn phía sau tán ra ánh sáng chói mắt, vô số âm linh và máu tươi bị lực lượng vô hình cuốn vào trong tế đàn, máu tươi trên mặt đất tạo thành các dòng sông, các linh hồn cường giả không cam lòng vẫn lạc kêu rên thảm thiết nhưng vẫn không cách nào tránh khỏi số phận bị hút vào cánh cửa lớn thông hướng vị diện khác.

“Tế phẩm thật phong phú! Nhiều linh hồn mạnh mẽ đến vậy, nhiều món ngon mỹ vị đến vậy! Ta, phệ hồn giả Kakagiri sẽ trở nên càng cường đại! Làm tốt lắm Dath, ta sẽ cho ban thưởng cho người! Ta sẽ cho người cơ hội thu được lễ vật to lớn từ Abyss!”

Tế đàn sớm bị khởi động là việc vượt ra ngoài dự liệu của tất cả mọi người, trận chiến tranh ấy thế mà lại trở thành màn huyết tế tốt nhất cho bá tước Kakagiri.

Không chỉ thế, trong cuộc chiến vừa rồi có cả ngàn cường giả cấp truyền kỳ trở lên nằm xuống, mấy vạn chiến sĩ người thú tinh nhuệ chôn thây, linh hồn và máu tươi của bọn hắn thậm chí còn khiến tên bá tước ác ma lấy phệ hồn làm danh này bắt đầu tiến hoá, có lẽ không đến ngàn năm sau, một công tước ác ma mới sẽ được sinh ra.

Nhưng, ác ma xưa nay luôn có lòng tham không đáy.

“Quyền trượng, mau đưa vĩnh dạ quyền trượng cho ta!”

Đối với một bá tước ác ma, thứ thần khí chứa đựng huyền bí của vong linh đại đế vẫn là thứ cực kỳ đáng giá, nếu đạt được nó, nói không chừng trong sức mạnh của hắn sẽ có thêm mấy khái niệm như ‘người chết’, ‘tử vong’... Như vậy, con đường tấn thăng của hắn sẽ càng thêm bằng phẳng.

Nghe được chủ nhân của mình muốn thanh quyền trượng, khuôn mặt của Dath chốc lát xám như tro, hắn muốn đem theo quyền trượng chạy trốn, vậy nhưng nơi này đã liên thông đến hạ vị diện, tại trước mặt bá tước ác ma, hắn có thể chạy đi đâu?

Cánh cửa vị diện huyền phù giữa không trung, một bàn tay quỷ to lớn mò ra ngoài từ bên trong đó, ngón tay đáng sợ nhẹ run lên một cái, thanh quyền trượng lập tức bay đi.

“Ha ha, Vĩnh Dạ quyền trượng. Quá tốt, hôm nay là ngày may mắn của ta sao? Hay là đi đánh một trận với bọn ma quỷ để giải trí một chút.”

Dath tuyệt vọng quỳ xuống đất, chỗ dựa cuối cùng của hắn cũng đã mất, vị trí hoàng đế của người thú cũng không giữ được lâu, huyết tế đến loại trình độ này, bá tước ác ma cũng có thể đi đến thế gian, số mệnh kẻ thay mặt như hắn chỉ sợ cũng sắp chấm dứt.

Đột nhiên, một tiếng gầm thét vang lên, toàn bộ không gian cũng vì thế mà lay động.

“Giả! Là giả! Là ai? Ai dám lừa gạt ta, Kakagiri vĩ đại! Ta muốn đem hắn xé thành mảnh nhỏ.”

Toàn bộ cánh cửa vị diện bắt đầu run rẩy, rất nhanh, một bàn chân to lớn cháy rừng rực lửa bước ra khỏi cánh cửa, tiếp theo cả thân hình của ác ma cũng chui ra.

Toàn bộ thế giới trở nên âm u, đất đai nứt toác, dung nham phun trào, phương xa, mấy ngọn núi lửa tắt đi giờ đây trực tiếp bộc phát.

Trong cơn giận dữ, bá tước ác ma Kakagiri đã đem chân thân hàng lâm xuống thế gian.

Lúc này Dath còn đang chấn kinh vì tin tức quyền trượng là giả, nếu như thế, tất cả nỗ lực của hắn đều là vô nghĩa, ngay từ lúc bắt đầu hắn đã bị lường gạt.

“Không thể nào, không có khả năng ấy!”

Dath tự lẩm bầm một mình, thế rồi câu nói kia không hiểu sao lại vang lên trong đầu hắn một lần nữa.

“Ngươi có lẽ sẽ hối hận.”

“Vô Miên giả! Ngươi dám đùa bỡn ta!”

Đáng tiếc, lời gào thét của hắn còn chưa kết thúc thì hắn đã bị Kakagiri nắm trong tay rồi cầm đến trước mắt.

“Là ai? Là ai dám lừa gạt Kakagiri cường đại. Là ngươi ư? Con ác ma yếu ớt dơ bẩn?”

Bá tước ác ma chỉ đứng một chỗ, thân hình khổng lồ cao hơn trăm mét của hắn tựa như nhét kín cả đất trời, tồn tại của Kakagiri ở thế giới này bắt đầu phá hủy các quy tắc quanh mình hắn. Các công tước ác ma có thể đấu sức cùng thân, bá tước ác ma chỉ thấp hơn một giai chính là tồn tại vô địch ở thế gian.

Mùi lưu huỳnh gay mũi khiến người ta ngột ngạt, lực ép mạnh mẽ mà thân thể phải chịu khiến tất cả xương cốt như muốn tan rã, đối diện với cái miệng lớn từng thôn phệ hàng loạt linh hồn và huyết nhục, vua người thú cũng phải gắng sức giải thích vì sinh mạng của mình.

“Không, tất cả đều tại Vô Miên giả, còn cái thành Sulfur đáng chết đó nữa, quyền trượng do bọn hắn đưa tới, đây là âm mưu của bọn hắn! Là tên đàn ông đó lừa gạt ngài thừa bá tước vĩ đại.”

Nghe vậy, bá tước ác ma do dự một lát, nhìn sang người thú đang sợ hãi ở bên cạnh, cuối cùng, vẫn nên lưu lại tính mệnh của đứa con lai này.

“Không người nào dám lừa gạt Kakagiri vĩ đại mà không phải trả giá thật lớn. Ngươi hãy dùng tính mạng của mình để chuộc tội đi, nếu làm tốt, ta sẽ tha mạng cho ngươi!”

Tay trái của bá tước khẽ vẫy, cánh cửa thứ nguyên lập tức mở rộng gấp mấy lần, vô số ác ma chen chúc tiến tới, mà một bên khác, một cánh cửa không gian mới đồng thời mở rộng.

Nhìn qua nó có thể thấy loáng thoáng một toà thành mỹ lệ dựa vào vách núi – thành Sulfur!

“Tế phẩm mới chính là chỗ đó. Toà thành thị kia tràn đầy thứ sức mạnh trật tự khiến người ta chán ghét. Tên ngu xuẩn, dẫn đường cho ta, hoá nguyên tố thần bị phong ấn ở đâu. Nếu làm hỏng chuyện của Cavens điện hạ, ta sẽ khiến các ngươi kêu rên vĩnh viễn trên ngọn đèn của ta.

...

Lúc này nhóm chúng ta vẫn chỉ đang chậm rãi tiến lên, vừa đi vừa nói như thể đi dạo tại ngoại thành.

Ngay từ lúc bắt đầu ta đã không cho rằng mấy gia hoả tham lam đó có thể diệt được một tên bá chủ.

Sau khi mình hội kết thúc, chuyện một bá chủ đi thảo phạt một toà thành là được cho phép, do đó mọi thứ cuối cùng vẫn phải dùng đao thương để nói chuyện.

Địa điểm quyết chiến sớm đã được chuẩn bị tốt, thứ còn lại chỉ là chờ mọi người tiến vào.

Số người của chúng ta không nhiều, trừ Margareth đang ở thành Sulfur và Lisa đã chết, tiểu đội ngày xưa coi như có mặt đồng đủ. Bất quá lần này, chúng ta còn mang tới cả Annie và Eliza.

Tiểu Hồng cùng Adam tràn đầy hưng phấn khi sắp lên chiến trường, Eliza vẫn yên lặng như trước đây, có điều Annie cảm xúc không tốt lắm, từ nãy đến giờ cứ cúi thấp đầu.

Tình trạng của nàng có quan hệ rất lớn đến nhiệm vụ của ta, ta dự định khi trận chiến này kết thúc, mặc kệ nàng có thể đột phá truyền kỳ hay không thì đều bắt Adam đem vị trí thành chủ cho nàng, giúp ta đạt tới điều kiện cơ bản để phục sinh.

"Cuối cùng cũng sắp có được nhục thân, nếu vẫn bảo trì trạng thái kém cỏi như thế thì làm sao ứng phó những thứ siêu phàm toái sau này."

Chỉ cần có được cơ thể mới và sống lại, bằng vào ưu thế của hệ thống và ưu thế biết rõ "Kịch bản", ta chắc chắn có thể nhanh chóng trở nên mạnh mẽ và bắt đầu một loạt kế hoạch tiếp theo. Mà lại, ta vẫn luôn rất chờ mong lần phục sinh này sẽ thu hoạch được cơ thể ở đẳng cấp gì.

Cơ thể cũng chia đẳng cấp? Nữ thần trật tự và nữ thần hỗn độn khi sáng tạo vạn vật cũng đã không công bằng, đương nhiên phải chia!

Rõ ràng, loại tạo vật do chính tay nữ thần trật tự tạo ra là chủng tộc hoàng kim, không cần làm gì thì khi trưởng thành cũng có chiến lực ở hoàng kim giai, nhân loại đời thứ hai thì coi như chủng tộc hắc thiết cũng miễn cưỡng, người trưởng thành bình thường còn không đánh nổi cả một tên lính xương khô.

Thân thể vô yêu hiện tại của ta kỳ thật tên đầy đủ là "Bất Tử Chi Vương (bạch ngân)", tương đương với mô bản thuộc loại mạnh của chủng tộc bạch ngân, sự đề thăng của nó đối với thực lực của ta thật ra không kém ác ma hoá của Eliza chút nào.

Lầu cao vạn trượng cũng xây lên từ đất, nền sâu bao nhiêu lầu cao bấy nhiêu, muốn chiến lực tổng hợp cao thì huyết mạch và thân xác rất trọng yếu.

Đương nhiên, chủng tộc yếu cũng có ưu thế về số lượng và công cụ, chủng tộc hoàng kim lại thường có thời gian trưởng thành rất chậm chạp, nếu không, thế giới này hiện nay cũng không thuộc về nhân loại yếu ớt.

Tuy nhiên nếu muốn ứng phó với những sự việc sắp xảy ra, lực lượng cường đại là không thể thiếu được, ác ma sẽ không giảng đạo lý với ngươi, thuộc tính cơ sở và thiên phú chủng tộc của bọn họ càng khiến người ta không giận không được.

“Đưa con sủng ái của Abyss, vương tử ác ma cuối cùng có thiên phú mạnh đến đâu? Có lẽ kể cả các chủng tộc hoàng kim như rồng cũng không so sánh nổi. Ha ha, lần trước cơ thể của ta là cấp bạch ngân, lần này có thể được cấp hoàng kim không nhỉ, hay là còn cao hơn!”

Bất quá tên ‘vương tử ác ma’ trong ‘lịch sử’ cuối cùng vẫn bị con người giết chết, có lẽ thiên phú chủng tộc cũng không phải tất cả... Tốt, ta biết tên xui xẻo đó là ‘ta’, mà kẻ giết ‘ta’ lại chính là con nhóc Annie đang mất tinh thần này.

“Làm sao vậy? Sợ?”

Việc ta làm hiện tại có thể tính là ma vương bỏ tù tinh thần cho dừng sĩ trước khi ra trận không? Nếu thật sự có ngày nào đó nàng trưởng thành rồi cảm kích chặt ta một phát, ta có nên tự thưởng cho mình giải thưởng “Kỷ lục ma vương tìm chết cảm động nhất thế giới”.

“Không, chỉ là cảm thấy mình quá đàn, không giúp được gì.” Khác với Eliza trầm lặng, Annie luôn rất thẳng thắn, nghe ta hỏi liền nói thẳng ra.

Adam và tiểu Hồng lắng nghe một chút liền quay đầu cười, rất rõ ràng, những thứ Annie lo nghĩ trong mắt bọn hắn không tính là gì.

Ta dùng ánh mắt ra hiệu Adam tới đỡ dành, hắn lại ngẩng đầu nhìn kên kên, ta nhìn tiểu Hồng, nàng quay ra ngồi chơi với kiến, rồi vào đường cùng ta chỉ đành tự thân tiến tới.

“Ha ha, những tên kia đều đã có trăm năm ngàn năm tích lũy, người còn chưa tới hai mươi, không đuổi kịp rất bình thường.”

“Không phải! Thực lực kém hơn thì Annie chấp nhận được, Annie chỉ thấy mình đàn quá thôi, mọi người đều rất bận rộn mà ta không giúp được gì. Chị Eliza cái gì cũng biết, Victoria chưa trưởng thành mà đã có thể lực áp tứ phương trên mình hội, còn ta, thành chủ tương lai chỉ có thể ngồi một bên nhìn.”

Ta có chút nhúc nhích, các thanh thiếu niên thường thích so sánh với những người đồng lứa, sau đó dễ dàng bị phân tâm vào những việc vụn vặt.

Những người cùng thế hệ mà Annie tiếp xúc gồm những ai? Eliza không chế toàn bộ bộ môn tinh báo ‘kẻ bàng quan’, Victoria bề ngoài yếu ớt nhưng thực ra cực kỳ yêu nghiệt, so với họ, Annie quả thật không đủ thành thực.

Nhưng nếu ta nói thật ra thì sợ rằng nàng sẽ càng uể oải, nếu thành chủ tương lai mất đi lòng tin, nhiệm vụ cấp sử thi của ta có khi sẽ hỏng luôn, vì vậy, ta cố hết sức nhanh chóng nghĩ kế.

“Ha ha, người lại hiểu sai rồi, nhớ lần trước ta nói với người thế nào không? Làm thành chủ, điều trọng yếu nhất là dùng người, có gì khó cứ ném cho người có khả năng là được, người nhìn, tên gia hỏa kia là thành chủ hiện tại, hắn chẳng phải suốt ngày ăn ngon ngủ kỹ lười làm sao?”

“Khụ khụ!”, nghe được lời ta nói về hắn, Adam lập tức ho hai tiếng ý rằng đừng đem hắn lôi vào.

“Vậy nhưng cốt đầu thúc cũng từng nói còn đường mỗi người không giống nhau. Ta không muốn giống nghĩa phụ, mọi người làm còn hắn đi chơi, thị dân nhìn hắn cứ chỉ chỉ trỏ trỏ, mất mặt lắm.”

Bị con gái nuôi nói thẳng đuột như vậy, mặt Adam lập tức biến thành mặt khóc tang, tiểu Hồng thì đã cười đến gập lưng, Eliza gật đầu nhẹ nhẹ, nhìn ta một chút, ý rằng “Ngài cũng không kém nhiều!”

Nếu là bình thường có lẽ ta sẽ đâm chọc Adam thêm vài câu, nhưng lúc này thì dù thế nào cũng phải giữ lại chút hình tượng cho hắn.

“Ta cũng từng nói nha, điều thành chủ cần làm nhất là bảo vệ mọi người, ngoài ra còn một việc nữa mà người có thể cố gắng làm. Mà việc này Adam làm cũng không tệ lắm.”

“Việc gì?”

“Người là đầu tàu, phải chỉ cho mọi người một phương hướng đi lên, đem cho họ hi vọng vào ngày mai, khiến cho tất cả có niềm tin và cố gắng sinh hoạt. Nếu không tìm ra, bịa bừa cũng được.”

“Nhưng ta giờ còn chẳng biết phương hướng của mình.”

“Thế thì người đi hỏi đám thuộc hạ của người một chút, hỏi xem bọn hắn hi vọng cái gì. Người có thể đem tất cả mộng tưởng của mọi người hợp lại làm một, có lẽ đó chính là phương hướng để người lãnh đạo họ tiến lên.”

Do dự một lát, ta tiếp tục nói:

“Lấy một ví dụ đi, rất nhiều năm trước, có một vị vua bạo ngược vô cùng, đến một lúc nào đó, hắn quyết định dừng bước chân xâm lược, giảng hoà với các vương quốc xung quanh, thế nhưng lúc đó nếu hắn nói vậy với thù hằn, chỉ có một kết quả duy nhất.”

“Kết quả gì?” Annie tò mò hỏi.

“Hắn sẽ bị lật đổ, những tướng lĩnh như đàn sói đói của hắn còn chưa thoả mãn, các quý tộc và lãnh chúa dưới tay hắn còn chưa có đủ nhân khẩu và lãnh địa, bọn hắn sẽ liên hợp lật đổ quân vương cản đường, sau đó nhanh chóng đẩy ra một vị lãnh tụ mới, tiếp tục xâm lược.”

Người trả lời lại là Adam, nhìn cái bộ dạng khoan thai tự đắc của hắn, hiển nhiên vấn đề này hắn đã suy nghĩ không chỉ một hai ngày.

Đúng vậy, lúc đó trong quân đoàn Vĩnh Dạ có đến bảy tên vong linh quân chủ chỉ hơi yếu hơn ta, mà kể cả khi bọn họ bị nước sôi đổ vào não bỗng nhiên đồng ý với ta, ta làm cách nào nói rõ với những tướng lĩnh vong linh cấp cao? Tất cả các tướng quân vong linh đều đang chờ đợi giờ khắc chiến thắng, ngay cả tứ thiên

vuông dưới tay ta cũng chưa chắc thuyết phục nổi ấy chứ, nếu ta nói ta có ý định hoà giải với người sống, bị bạo động lật đổ là khả năng duy nhất.

“Cho nên mới nói nhiều khi kẻ thống trị bên trên chỉ là sự kết hợp ý chí của những người phía dưới, phương hướng hấn vạch ra chỉ là phương hướng mà đại đa số người mong muốn, người không cần cân nhắc quá nhiều, chỉ cần biết lắng nghe.”

“Người nhìn xem, trong thành chúng ta có rất nhiều quái thai, vậy nhưng mọi người đều sống rất vui. Những tên biến thái ấy dù ba ngày thì đến hai ngày ăn cơm tù mà có thấy ai rời thành đâu. Nếu người cũng thích toà thành này, bảo vệ nó cẩn thận vào, để nó tiếp tục tồn tại và phát triển là đủ rồi.”

Đúng như lời ta nói, thiên hạ rộng lớn, với thực lực của Mening, Stormeagle, Snowhoof, anh em nhà Belha thì đi đâu mà chẳng được, thậm chí bọn họ còn có thể trở thành quý tộc ở một toà thành nào đó. Tuy vậy, bọn hán vẫn chấp nhận sống ở trong toà thành tràn ngập quy củ và trói buộc này, vừa quậy phá vừa chịu phạt vì quậy phá, có lẽ là bởi vì nơi đây có thứ bọn hán mơ ước, thứ mà tất cả các thành thị khác không thể có.

Ta nói có vẻ hơi thâm ảo, thiếu nữ thành chủ gật đầu, nửa hiểu nửa không.

“Cứ từ từ suy nghĩ, cố gắng từng phút từng giây, tất cả mọi người đều trưởng thành như vậy, Eliza sẽ giúp người.”

Lần này Eliza không phá ta mà chỉ yên lặng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Vâng, Annie sẽ cố gắng.”, dù trong ánh mắt còn chút mê mang, nhưng nhìn độ vững vãi của cánh tay thì có vẻ nàng đã khôi phục tinh thần.

【Chúc mừng nhiệm vụ sử thi [phượng hoàng niết bàn] hoàn thành 50%, xin tiếp tục cố gắng, sau khi nhiệm vụ kết thúc sẽ căn cứ vào tiến độ hoàn thành để ban thưởng】

Hệ thống không chịu cô đơn nhảy ra kiểm chút cảm giác tồn tại, ban thưởng mà nó nhắc tới khiến sự nhiệt tình của ta lập tức bùng cháy.

Chúng ta còn chưa đi đến nơi, đại địa bắt đầu rạn nứt khô cằn, những ngọn núi lửa ở phương xa cũng bắt đầu phun trào, các đám mây trên trời chuyển sang màu máu, hiển nhiên tình huống xuất hiện thứ ngoài dự đoán.

Đúng lúc này Adam lại thúc ngựa xông thẳng tới phía trước, khi vượt qua Annie, hán lấy lại thanh thần kiểm từ chỗ nàng, sau đó ánh kiếm xẹt qua một rìa nham thạch, bỏ ra nửa cái vách núi.

Bản thân hán thì giờ cao trường kiêu, bày ra một động tác công kích tiêu chuẩn của kỵ sĩ, chỉ vào một gò núi nhỏ hết lớn:

“Tên lén lút ở phương nào lén ra đây cho ta, nếu không ta chém cả người lẫn gò núi.”

Adam vốn lười biếng mà giờ đây lại kích động như thế làm tiểu Hồng và mấy người khác không hiểu ra sao, nhưng ta thì lại khinh thường hừ nhẹ một cái, đám ma nhân của ta đã nói cho ta biết tất cả.

“Ha ha, không phải là mới bị mất mặt nên muốn khoe một chút thực lực trước mặt hậu bối sao? Tí nữa người sẽ phải khóc.”

Tiếp đó, trong tiếng gầm rống tức giận của Adam, một tên Gnome trụi lủi chạy ra từ phía sau gò núi.

“Thành chủ, đừng chém, đừng chém mà! Người xem nè, kẻ bàng quan số hiệu 4267, người một nhà nha, ta là người một nhà nha!”

“Là tên tiểu tử người?”

“Là ta.”

“Không cần nói nhiều, người, một tên mày rậm mắt to, mặt mũi chính khí vậy mà lại định phản cách mạng, tên phản đồ nhà người dám dẫn chúng ta vào vòng mai phục, ta đại biểu thành Sulfur đập chết người.”

“Bang!”

Ta không nhìn được nữa chạy lên đập tên Adam đó một cước, hán rõ ràng biết mình sai còn cố liều chết hất nước bắn lên người mang tin tình báo trọng yếu, nếu hán còn nháo nữa, thật sự sẽ hỏng việc.

Một tin tình báo rất ngắn gọn, thế nhưng dù là ta vừa xem cũng thấy giật mình, tình huống tan trời nát đất vừa rồi đã đủ để thể hiện một bá tước ác ma mạnh mẽ đến nhường nào.

Ta ném tình báo cho tiểu Hồng, nàng xem xong không nói gì thêm mà lập tức hoá thành hình rồng. Loài rồng vốn rất miễn cảm với việc phạm nhân coi họ như vật cười trong các cuốn tiểu thuyết kỵ sĩ, tuy nhiên lúc này tiểu Hồng không quan tâm mấy thứ vật vãnh đó.

“Lên đây đi, ta bay hết tốc lực nhất định có thể về kịp! Đối thủ lần này không đơn giản. Các người cố gắng nghỉ ngơi dưỡng sức, làm tốt chuẩn bị quyết chiến.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yêu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Theo ta xông lên

Ác ma là cái gì?

Có lẽ, bất luận chủng tộc nào khi nghe cái tên này đều sẽ cảm thấy chán ghét, cực độ chán ghét.

Không có bất cứ sinh vật nào sẽ thích ác ma, kể cả ác ma, bọn chúng đối xử với đồng tộc cũng chỉ có oán giận và thù hận.

Hỗn loạn, bạo lực, tà ác, phá hư, tham dự, lật lọng, etc... trừ xảo trá giảo hoạt, cơ hồ tất cả các danh từ mặt trái gắn lên người ác ma đều phù hợp. Mà chúng không bị người ta nói rằng xảo trá giảo hoạt chỉ với vì thông thường chúng không có hứng thú đi giao lưu với kẻ khác, chuyện có thể giải quyết bằng cơ bắp nhất định không dùng mồm, càng đừng nói tới chuyện dùng não để lừa gạt người.

Ma quỷ, một chủng tộc cũng tà ác ở mọi phương diện và có rất nhiều điểm tương tự lại được chào đón hơn ác ma nhiều. Chỉ đơn giản là vì ma quỷ ưa thích dùng khế ước để giao dịch và có thể dùng đạo lý để phân rõ phải trái. Tuy các điều khoản trong khế ước có rất nhiều điều mang tính áp đặt hoặc ẩn giấu nguy hiểm, nhưng ma quỷ từ xưa đến nay vẫn nổi danh vì độ thủ tín, so với đám chuyên đi hứa lèo như ác ma thì tốt hơn lắm lắm.

Ác ma cũng là con dân đời thứ nhất do chính tay nữ thần hỗn độn Cynthia tạo ra, chính bọn hán dụ đồ nhân loại đời thứ nhất là sơn nhân thị tộc sa đoạ thành ma quỷ, cũng chính bọn hán chế tạo ra vong linh thiên tai đầu tiên, án theo lý thuyết, bọn hán mới là dân bản địa của phiên vũ trụ bao la này, là tầng lớp trung kiên của trận doanh hỗn loạn. (ma quỷ thuộc phe hỗn độn, đi theo nữ thần hỗn độn, nhưng quá khứ ma quỷ vẫn là con dân của trật tự, cách làm việc vẫn đậm chất trật tự).

Nhưng các ác ma lại là tử địch của hầu hết các chủng tộc hỗn loạn khác từ ma quỷ đến vong linh; bọn chúng cũng là những kẻ hay nội chiến nhất, vậy mà chủng tộc này vẫn chiếm cứ đại đa số hạ vị diện, đồng thời cũng gây sóng gió tại các vị diện khác.

Nguyên nhân chỉ có một, đó là đủ mạnh.

Chỉ cần Minh hà còn chày xuôi, chỉ cần linh hồn kẻ chết còn không ngừng chuyển đổi thành Mane, ác ma vẫn sẽ còn có vô hạn binh sĩ mới, những vị diện dưới quyền thống trị của ác ma sau các cuộc nội chiến liên miên nhất định sẽ tạo ra ít nhất một cường giả chân chính, nếu ác ma và ma quỷ solo với điều kiện cùng giải, mười trận thì chín trận ác ma sẽ thắng.

Mỗi một lần cánh cửa thứ nguyên mở rộng tại chủ vị diện, chỉ cần một lượng nhỏ ác ma có thể tiến vào cũng là chuyện phiến toái cực lớn.

Rời đi Abyss, bọn chúng sẽ dần dần suy sụp, nhưng trước khi suy sụp đến chết rồi trở về hạ vị diện thì chúng sẽ làm hết sức để mang về càng nhiều linh hồn càng tốt, bởi lẽ linh hồn chính là thứ tiền tệ mạnh được bảo đảm giá trị ở nơi đó.

Xưa nay những kẻ sùng bái ác ma cũng lắm hiển té vụng trộm được mấy người, hiển té ngàn người đã là chuyện không tương. Lần này hiển té mấy vạn, trong đó số cường giả từ truyền kỳ trở lên có gần ngàn, đây chính là kỷ lục có một không hai, đồng thời cũng là tai nạn xưa nay chưa từng có.

Tước vị bá tước mới nghe không cao lắm, trong Abyss vô tận cũng không hiếm hoi gì, trên thực tế, một bá tước ít nhất cũng là một quân đoàn trưởng của quân đội ác ma. Nếu hán tiến thêm bước nữa thì sẽ có tư cách trở thành một công tước ác ma, nắm trong tay cả một vị diện, có đủ khả năng để quyết đấu với chân thần (Trong ác ma, đại công tước và hầu tước chỉ là danh hiệu, hầu tước ác ma là danh từ để chỉ những ác ma mạnh hơn nhiều so với các bá tước ác ma bình thường nhưng lại không có vị diện riêng của mình để tấn thăng làm công tước, còn đại công tước ác ma chính là tồn tại có thể khinh thường các công tước, thậm chí có thể sánh với chủ thần).

Thành Vitein vốn đã loạn cả lên, khi tin tức bá tước ác ma hàng lâm được truyền đến, ngay cả Lolth cũng không quan tâm chuyện con gái mình ngộ hại nữa, sau khi bị thần hệ tinh linh khu trục, thế giới lòng đất là địa bàn và nguồn tín ngưỡng duy nhất của ả, nếu nơi này bị đám ác ma đánh thành phế tích, ả sẽ bị lâm vào tình trạng ngủ đông, thậm chí vẫn lạc.

Đương nhiên, nếu Lolth dùng hình thái phân thân giáng lâm xuống rồi bị đánh vùi dập giữa chợ, vậy thì càng mất mặt hơn, giờ này có lẽ ả đang cùng các thần ninh có vốn liếng ở nơi này đàm phán cùng nhau xuất binh.

Nếu ngồi chờ các chân thần thương lượng giải quyết xong, chắc toàn bộ thế giới dưới lòng đất đã phế gần nửa.

Thuần di và triệu hoán vượt không gian là bản lĩnh giữ nhà của ác ma, nhờ vào kỳ điểm không gian, cánh cửa thông đến Abyss càng ngày càng rộng.

Dưới sự triệu hoán của lãnh chúa, quân đoàn lệ thuộc trực tiếp dưới quyền Kakagiri tràn vào chủ vị diện. Những loại có thể gọi tên như Mane, Succubus, Kastigur, Molydeus, Marilith, Alkylith(*)... và vô số loại không biết tên khác điên cuồng xông lên, mãi đến khi cánh cửa bị quá tải, vỡ tan từng mảnh.

Toàn bộ chiến trường giờ đông ngệt ác ma, các ác ma cấp thấp nhìn thành Vitein phía xa xa mà thét gào không ngớt bày tỏ nỗi thèm khát với máu tươi và linh hồn, tuy nhiên, chúng đều bị mệnh lệnh áp chế bản năng, lần lượt tiến vào một thông đạo không gian cố định khác, thông đạo hướng đến thành Sulfur.

Đại quân của ác ma trùng trùng điệp điệp, tụ thành quần thể, ăn mòn quy tắc, những nơi chúng đi qua thực vật héo tàn, đất màu biến thành loại đất thô cằn màu nâu đỏ, tiếp theo trên đó lại mọc ra những thực vật thiên kỳ bách quái mà quá nửa là các loại thực vật ăn thịt có tính công kích cực mạnh.

Sự tồn tại của ác ma đã đủ để khiến cho quy tắc bị phá hủy, hiện tại, một nửa quân đoàn ác ma giáng lâm thế gian, lại thêm một vị bá tước ác ma dẫn đầu, nếu không thể mau chóng khu trục bọn hán, quy tắc vị diện ở nơi này sẽ hoàn toàn bị méo mó, thậm chí có thể dần hình thành một vị diện mới.

Lũ Hellhound cấp thấp toàn thân đỏ rực, to lớn hơn, xấu xí hơn cả những con sói to lớn và xấu xí nhất. Bọn chúng là lũ chó săn trinh sát, thiện tập kích phóng hoả, vì vậy nhiệm vụ của chúng là đi trước quân đội và đem toàn bộ vật cản phía trước quét sạch. Khi lũ Hellhound này đang kéo một đám thợ săn về tranh công với chủ nhân của mình, lại phát hiện ra rằng có một người đang chặn lại cả đại quân.

Đứng, chỉ một người, nàng mặc trường bào màu lam, bên tay cầm một pháp trượng bằng gỗ chưa đeo gọt gì, đôi mắt nàng vẫn lẳng lặng nhìn xuống cuốn sách trên tay, dù lũ chó săn địa ngục vẫn cố gặm thét xông đến nàng vẫn không ngẩng đầu.

“Rắc.”

Lũ Hellhound cấp thấp đông cứng giữa không trung, vỡ thành từng khối vụn băng rồi rơi xuống đất.

Sự chú ý của Margareth vẫn tập trung trên cuốn sách.

Mãi đến khi đại quân tới gần thì nàng mới ngẩng đầu, nhẹ nhàng dùng ma trượng điểm nhẹ lên trên một khối đá hiện giả trôi nổi ở trước mặt.

“Kỳ băng hà!”

Cầm chú đã sớm được chuẩn bị xong bộc phát trong nháy mắt, các tinh linh băng giá hát vang giữa không trung, toàn bộ thế giới biến thành màu trắng, vô tận băng hàn và bão tuyết phóng về hướng ác ma.

Sau khi bão tuyết qua đi, cả đất trời lâm vào yên tĩnh, số ác ma chết cóng nhiều vô kể, thế nhưng Margareth lại nhũn mảy, dù sao đây là ma thuật do nàng phục chế lại của người khác, không có linh hồn lạc ấn và thiên phú chủng tộc tăng ích, chỉ có uy lực cơ bản nhất, kém quá xa so với bản gốc của người kia.

Nếu đòn vừa rồi do chính tay Vĩnh Dạ đại đế dùng, dù là hầu tước ác ma có tới cũng chỉ có thể ôm hận nằm xuống.

“Giết nàng!”

Dưới nền tuyết trắng, một thân ảnh cao hơn trăm mét đứng lên, toàn thân đầy liệt diễm, gặm thét thúc giục tiến công.

“Đại bộ phận uy lực cầm chú đều bị tên lãnh chúa này cản lại sao?”

Margareth lắc đầu, không nhụt chí bao nhiêu, nàng tiếp tục vung lên ma trượng, một viên đá hiện giả khác lại ánh lên màu lam, sau chớp mắt, nàng đã ở cách chỗ cũ mấy dặm.

“Đám tôm tép ngu xuẩn dám lừa gạt Kakagiri vĩ đại! Ta sẽ đem nguoi xé thành trăm mảnh cho chó ăn, sau đó đem linh hồn nguoi nướng trên lửa đèn một vạn năm!”

Rất hiển nhiên Margareth cách đó mấy dặm không nghe được điều này...

Đòn ‘kỳ băng hà’ vừa rồi bị bá tước ác ma chặn lại, thế nên ngoại trừ đám ác ma cấp thấp thuộc tính lửa vì phải chịu tổn thương băng giá gấp đôi nên chết cóng thì không còn tổn thất gì nhiều, tuy nhiên, đại quân mới đi được vài dặm, điều tương tự lại xảy ra lần nữa.

“Cầm chú liên hợp: bản giao hưởng của gió và lửa!”

Đây là đòn cầm chú hai hệ của Aaimetheus, nó tạo thành những con lốc lửa cao hơn trăm mét, thậm chí Kakagiri từng bị mấy con lốc cuốn lên khỏi mặt đất, đáng tiếc, thành quả của đòn này còn kém hơn lần trước. ‘Giao hưởng của gió và lửa’ dùng gió trợ thế lửa, lấy sát thương thiêu cháy là chủ, ác ma lại có thuộc tính lửa trời sinh, kháng tính với lửa rất cao, trong khi đó Margareth chỉ có thể phát huy ra tổn thương cơ bản, cuối cùng số ác ma chết chỉ chưa tròn ngàn, ngược lại đám người thú ‘pháo hồi’ lại chết hơn vạn.

Nhìn vị hiện giả lại biến mất khỏi tầm mắt, Kakagiri nổi giận, hán chỉ có thể tiện tay bắt lấy vài tên người thú thả vào mồm nhai cho đỡ hận.

Các chiến binh người thú nhìn đồng tộc của mình bị ăn chẳng những không chống cự mà ngay cả lên tiếng nghị luận cũng không, nếu nhìn kỹ, người ta sẽ phát hiện bộ dạng của họ lúc này rất khác thường, ánh mắt hồng nhợt đầy tơ máu, ngơ ngác nhìn về phía trước, thân thể cao lớn lại to hơn một vòng, mặc kệ là loại chủng tộc người thú nào, da họ hiện tại cũng đều đỏ như máu, mà đại bộ phận cường giả lại đều có đặc thù của ác ma trên người.

“Máu ác ma.”

Giống như những gì ta nghe trộm được lúc trước, Dath đã đem máu ác ma pha vào đồ uống sáng nay, có điều nếu hán kích hoạt thứ này thì đã không còn đường lui nữa.

Giờ đây dòng máu ác ma do chính bá tước ác ma ban tặng đã được kích hoạt, những chiến binh người thú bị kích phát tiềm lực nhục thể đến mức cực hạn, không sợ đau đớn, chiến lực tăng mạnh, đồng thời cũng trở thành những con quái vật mất trí giác.

Về phần Dath, hiện tại hán chính là kẻ dẫn đầu đoàn pháo hồi ngớ ngếch này, trên người hán nửa bên đóng băng nửa bên cháy khét, hán không chết bởi cầm chủ chỉ là vì mạng hán đủ cứng mà thôi.

Margareth nhìn những viên đá hiện giả âm thầm và đánh giá một chút đại quân ở phương xa, hơi có chút kinh ngạc:

“Ném cầm chú, chạy, ném cầm chú, chạy... không ngờ chiến thật làm bừa của tên kia lại hiệu quả như vậy, đáng tiếc cầm chú hết rồi, giờ ném ma pháp phạm vi lớn cũng không có hiệu quả nhiều nữa. Không, ít nhất cũng có thể kéo dài chút thời gian, bọn họ hán rằng sẽ tới đây nhanh thôi.”

Trước khi biến mất sau cánh cửa không gian, ánh mắt của đại hiện giả hiện lên sát ý, đó là sự bất mãn khi vật trên ái lọt vào sự uy hiếp, tại vị trí này đã có thể thấy thành Sulfur loáng thoáng ở đằng xa, nếu khiến lũ ác ma kia tiến vào thành...

“Tuyệt đối không được! Tuyệt đối không cho phép!”

Đáng tiếc, thế sự thường không như người mong muốn, sau khi đại quân của Kakagiri có phòng bị, chiến thuật này đã không còn thu hoạch được nhiều, nhất là sau khi nàng dùng mất toàn bộ số ma pháp đã phục khắc từ trước thì phần lớn các ma pháp công kích của nàng đều tổn thời gian dài mà uy lực lại nhỏ.

Đặc biệt khi con vực sâu ma long kia tiến vào chiến đấu, có hai lần Margareth suýt bị đối phương phong toả không gian, nếu phản ứng chậm một chút sẽ bị vây giết đến chết.

Cuối cùng, nàng đã ý thức được tiếp tục làm thế cũng chỉ là lãng phí ma lực nên đành cắn răng nhìn đại quân càng ngày càng tiếp cận thành Sulfur, quay về đứng lên trên tường thành.

Điều khiến người ta kinh ngạc là tường thành lúc này lại tràn đầy bóng người.

Thành Sulfur không có quân đội, may ra chỉ có thành quân coi như cơ cấu nửa quân đội, trừ hơn nửa số người bị Vô Miên già điều đi, số còn lại giờ đều ở chỗ này.

Tất nhiên số lượng thành quân ít ỏi đó không thể nhét đầy tường thành được, số người còn lại, đều là các ‘bình dân’.

Các cơ giới sư của các tộc đang cố gắng lắp đặt pháo và máy ném đá, druid của dã nưư minh cũng mặc giáp da cầm pháp trượng, các học viên của học viện Nam Tường mang theo kiếm gỗ xếp hàng, còn các mục sư và thánh kỵ sĩ của thánh đường thì đang đem trang bị dự bị của mình đưa cho những người trẻ tuổi đó.

Ấy là những người ‘có thể đánh’, còn các bình dân thật sự khác thì đều đội nồi làm mũ giáp, cầm vung làm tấm khiên, đao kiếm thay bằng dao phay cán búa.

“Cái này...”, Margareth nhìn cảnh mọi người bận rộn chuẩn bị chiến đấu mà có chút cảm động, đồng thời lại không biết nói gì.

“Ai bảo các ngươi tới! Náo loạn...”

“Bọn hần tự nguyện tới.”, ta đánh gãy lời nói của nàng, cạnh đó, tiểu Hồng nằm ngả ra đất le lưỡi thờ hồng học, Adam thì ngồi trên nòng pháo híp mắt nhìn về phía xa, nhìn qua có vẻ rất nhàn nhã, nhưng ta biết tất cả tinh khí thần của hần đã khoá chặt tên bá tước kia.

Lúc đầu bọn Adam định chặn đánh nửa đường, nhưng khi nhìn thấy đại quân trải dài không biên giới đó, chúng ta chủ trương đòi chiến trường đến trước cửa thành Sulfur, dù sao ở chỗ này còn con át chủ bài sau cùng.

“Đúng thế, tất cả mọi người đều tự nguyện, họ muốn dùng hai tay mình bảo vệ gia viên!”, nhìn cảnh tượng trên tường thành, toàn thân Annie sục sôi ý chí chiến đấu, ngọn lửa đỏ rực lại cháy lên trên thanh thần kiếm, nàng dường như đã thấy con đường truyền kỳ của chính mình.

“Cảm giác này không tệ lắm!”

Thành Sulfur lắm kẻ tài ba, khi tin tức đại quân ác ma hung danh vang dội sắp tới đây, cả toà thành không xuất hiện người dân bỏ chạy tứ tán mà lại có rất nhiều cường giả tự mang võ trang đầy đủ đi lên tường thành, những thị dân phổ thông không có sức mạnh thì tự giác đảm nhiệm nhiệm vụ hậu cần, ai ai đều nguyện ý gánh vác một phần trách nhiệm chung.

Ánh mắt ta đột nhiên như có thể xuyên qua trở ngại của thời gian, nhìn thấy cảnh tượng trong tương lai không xa, khi mà tất cả các toà thành thị đều như thế này, dưới ánh sáng của luật pháp, không có xâm lược, không còn tội ác, các thị dân thoải thích hưởng thụ niềm vui thú trong sinh hoạt.

Khi ‘sinh ra bình đẳng’ trở thành hiện thực, thế nhân sẽ không còn dán lên cái nhãn thiện ác cho chủng tộc, chiến tranh chỉ còn xuất hiện ở ca kịch và sử thi, người trẻ tuổi sinh anh hùng nhân rồi ngồi ai thần mình sinh không hợp thời, tài năng bị mai một...

“Ha ha, có vẻ trăm năm nay không lãng phí, đột nhiên lại tràn đầy nhiệt tình. Xem ra sống thêm trăm năm không có vấn đề.”, nhìn cảnh tượng xung quanh, ta cười to, cười từ tận đáy lòng.

Margareth thì vẫn cố đi thuyết phục những người bình thường rời khỏi tường thành, có điều dòng người vẫn không ngừng đi lên từ hai bên thông đạo đã xác định cổ gang này của nàng sẽ thất bại.

Trông về nơi xa, nhìn đám ác ma đang nhanh chóng tiến đến gần, ta cười lớn tiếng hơn.

“Những tên kia xem ra dự định lấy số lượng để thắng, các ngươi có ý kiến gì?”

“Ha ha, muốn quyết đấu quân đội với vong linh đại đế? Điện hạ, để chúng ta dạy lũ ác ma nít ranh thò lò nước mũi này cái gì mới là quân thế, cái gì mới là xung phong.”

Người trả lời là một tên kỵ sĩ không đầu cao lớn, cái đầu trọc lóc và cái gậy đánh bóng trên tay hần đều rất bắt mắt, hiện tại, đôi mắt như gà chọi trên đầu hần đang nhìn chòng chọc vào con móng yếm dưới kia, hần muốn đối vật cưỡi lâu lắm rồi.

“Đúng, đạo này quay khay quay đến nỗi xương sắp tê cả ra, cuối cùng cũng có cơ hội cầm kiếm, oa, chỗ kia có một con Marilith những tám cánh tay, nó là của ta, ai dám cướp ta chém kẻ đó!”, đây là một tướng quân xương khô với mười tám cánh tay, hần đang lần lượt đối đồng gậy quay khay trong tay thành các thanh kiếm sắc bén.

“Cuối cùng cũng có thể thoát khỏi quả cầu khôn kiếp đó, điện hạ, để ta xuất chiến đi, ta là tướng quân dưới trướng ngài mà không phải con chó cưng.”

Kể nói lời này là một con chó xương lấp nhằm vị trí bốn chi, nhìn bộ đáng che mũi giả bộ đáng thương của nó, ai có thể nghĩ tới nó là ‘bạo nô’, kẻ đứng đầu bảy nguyên tội?

Ta xem bốn phía, thấy những tên vong linh cấp cao đó đều dùng ánh mắt vô cùng đáng thương để nhìn mình, phía sau bọn hắn, cây chiến kỳ màu lam đã tung bay phấp phật trong gió, ba trăm năm trôi qua, hình ảnh ấy vẫn khiến người ta khắc sâu như vậy.

“Các ngươi đem cả nó ra rồi thì còn hỏi ta làm gì?”

“A ha ha ha! Tốt quá, xương sắp gi cả ra rồi!”

“Điện hạ vạn tuế!”

Bọn họ vẫn luôn xưng hô ta là điện hạ chứ không phải bệ hạ, đối với bọn họ, ta là hoàng tử của Lam chứ không phải Vĩnh Dạ đại đế. Họ chính là những tàn binh bại tướng từng có thù đến phút cuối cùng, là một đám binh sĩ đàn độn không chịu im lặng chết đi, đội mồ sống dậy đi cùng ta đến tận thế.

“Trưởng quân của ta, quân đoàn đã chuẩn bị xong chưa?”

“Đương nhiên, bất luận ba trăm bảy mươi sáu năm trước, hay hai trăm năm mươi năm trước, hay một trăm ba mươi năm trước, quân đoàn của điện hạ có bao giờ để ngài thất vọng một lần?! Hai vạn bốn ngàn sáu trăm lẻ hai tàn binh bại tướng của quân đoàn chó săn đồ rục rù trong hoà bình vẫn không quên ma luyện, tùy thời đội lệnh. Chúng ta đã nóng lòng trở lại chiến trường lắm rồi!”

Câu trả lời y hệt, kẻ trả lời y hệt, nhưng mà cảm giác của ta lúc này so với lúc nghe nó ở công viên cách đây hai tháng lại khác nhau hoàn toàn.

Lửa linh hồn cháy hừng hực trong mắt đám vong linh như thể đang lặp lại lời thề, dù thất bại bao nhiêu lần, bọn họ vẫn sẽ đi theo đằng sau ta đến vĩnh viễn.

Ta hít sâu, thanh kiếm Roland treo bên hông đang dần nóng lên, chẳng lẽ vong linh cũng có thứ gọi là nhiệt huyết sôi trào, may mà vong linh không có nước mắt, nếu không, lần này ta thật sự mất mặt.

Đúng lúc này con ngựa u linh già Vĩnh Dạ của ta cũng đi đến bên cạnh, nó nghiêng mình nhìn ta chờ đợi, mong mỏi ta lên ngựa một lần nữa.

Ha ha, quyết tâm của bọn họ chưa từng thay đổi, ta còn do dự điều gì, còn lo lắng cái gì, còn e ngại cái gì?

“Các kỵ sĩ của ta, các ngươi chưa từng khiến ta thất vọng, nổi trống trận, thổi tù và, giờ chiến kỳ! Các kỵ sĩ, theo ta xung phong!”

(*) Các loại ác ma, chả biết dịch ra tiếng Việt thế nào, ai muốn thì có thể tra hình bằng cách vào forgottenrealms.wikia.com rồi copy tên vào ô tìm kiếm

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Defender không bao giờ ngã

“Nơi cực bắc có một đất nước của băng tuyết tên là Lam. Đất nước ấy có đất đai nghèo nàn nhưng sản vật phong phú, thừa thãi thủy tinh ma năng, quốc gia giàu có, thương nghiệp phồn vinh, võ nghiệp phát triển, cường binh hân tốt, một mình đối kháng người thú, tinh linh ở phía đông và ác ma ở phía tây, ngăn trở dị tộc tiến vào trung tâm lục địa. Vương thất của nước Lam có truyền thống lâu đời, lịch đại đều đưa hoàng tử lên làm tướng. Thế nhưng vào thời gian mặt quốc có một đôi vương tử song sinh chào đời, đây là biểu hiện bất tường, là dấu hiệu mất nước, sau đó, dị tộc cùng lúc xâm lấn, thiên tai giáng lâm, cả nước bị lật úp...”

“Con mẹ nó, mấy lời văn nhả trên giấy này hệt như bãi cứt chó ngoài đường!”

Mỗi lần nhìn dòng miêu tả công quốc Lam trong quyển đại lục thông sử ta đều cảm thấy buồn nôn. Thiên tai? Ha ha, nơi đâu có thiên tai, rõ ràng là nhân họa. Lịch sử quả nhiên luôn do người thắng viết, chúng luôn vì mình đổi trắng thay đen, ca công tụng đức.

Đề ta, một người trong cuộc, một người dùng mấy trăm năm đi tìm chân tướng nói rõ lại lịch sử một lần.

Năm AD1518, cũng tức là 378 năm trước, người thú và ác ma đồng thời xâm lấn, ý đồ tiến vào thế giới loài người giàu có để cướp đoạt. Nước Lam ở vị trí biên thủy lâm vào tình trạng chiến tranh toàn diện, phía đông do vương tử Roland chỉ huy, phía tây do vương tử Cavens lĩnh quân, khi đó hai vị vương tử mới mười hai tuổi.

Bốn năm trước, nước láng giềng St.Fergus chào đón vị vua mới, Charlotte III. Hắn là một gã bạo quân, chỉ một thời gian sau khi lên cầm quyền đã khiến dân chúng lâm than, nội bộ lục đục. Vì tạm thời chuyển mâu thuẫn ra bên ngoài, hắn đem mũi giáo hướng về công quốc Lam giàu có bên cạnh, không ngừng gây lên các cuộc xung đột biên giới.

Dị tộc xâm lấn khiến cả nước Lam lâm vào tình trạng cực kỳ căng thẳng, đã thế hai nước láng giềng sớm có dã tâm lại đem quân chọc sâu vào biên giới phía nam, vùng an toàn duy nhất, điều đó khiến cả đất nước nguy tại sớm tối.

Dưới tình thế nguy cấp, vương tử Roland dùng thân phận thánh kỵ sĩ trở về bản bộ thánh đường giáo hội, tại hội nghị liên hiệp của các nước lên án các quốc gia khác không đề ý đạo nghĩa cơ bản nhất, yêu cầu hai nước kia lập tức rút quân. Đáng tiếc St.Fergus đã sớm có chuẩn bị trước, hấn tố cáo vương tử Roland là dị đoan cấu kết với ác ma.

Kẻ chủ trì hội nghị lúc đó là hồng y giáo chủ Ben Zuma đã được nhận hồi lộ từ trước, hấn lập tức phán quyết Roland là dị đoan, bắt giam Roland và chuẩn bị từ hình công khai. Các nước lớn khác thì cũng nhận được lời hứa hẹn chia chác mỏ thủy tinh ma năng của St.Fergus,, ngồi im nhìn tất cả mọi chuyện phát sinh. Nếu không phải sự tình này bọn hấn làm quá phận khiến các thánh kỵ sĩ và mục sư tăng lớp dưới bạo động kháng nghị, sợ rằng phán quyết sẽ là lập tức xử tử.

Cùng năm đó, Cavens một thân một mình xông vào bản bộ của thánh đường, chém giết vô số lính canh gác, cứu ra Roland, máu tươi nhuộm đỏ cả đại giáo đường, trong số người chết có cả con riêng của giáo hoàng đương nhiệm. Tin tức truyền ra, giáo hội mất sạch thể diện, người đời chán kinh, lịch sử gọi đó là ‘huyết án Vine’.

Trong khi huyết án phát sinh, rất nhiều cường giả của thánh kỵ sĩ và mục sư lại chỉ đứng nhìn không ra tay, hai năm sau, giáo hoàng St.Paul IX nhận lỗi từ chức, Ben Zuma bị trục xuất.

Nhưng trước khi vị giáo hoàng này từ chức, lấy có ‘huyết án Vine’, toàn bộ điển tịch của thánh đường tại vương thất và nước Lam đều bị tịch thu, cả quốc gia bị phán quyết là đất nước dị đoan. Đáng châm chọc hơn, đúng lúc này người thủ thành công đột phá phòng tuyến phía đông, ác ma cũng thành công đột phá phòng tuyến phía tây, toàn bộ con dân của nước Lam đều chìm vào trong cuộc huyết chiến khủng bố với phe hỗn loạn, quả thực là ‘dị đoan’.

Mùa xuân năm AD1519, 377 năm trước, giáo hoàng St.Paul khởi xướng cuộc ‘thánh chiến’ thảo phạt quốc gia dị đoan, các quốc gia khác vì lợi ích của mỏ thủy tinh ma năng và vô số nô lệ nhao nhao hưởng ứng cuộc thánh chiến hoang đường này, lời phản đối của các thánh kỵ sĩ và các mục sư bị tất cả cao tăng đè xuống, họ chỉ có thể bất đắc dĩ trầm mặc như cũ.

Cùng năm đó, toàn bộ phòng tuyến của Lam bị phá hủy, những quốc dân may mắn còn sống sót dưới sự hiệu triệu của vương thất tiến vào đô thành Defender, tất cả tàn quân co cụm cố thủ nơi này.

Năm AD1520, 376 năm trước, sau mười lăm tháng bị vây kín, vì hết đạn cạn lương, Defender, đô thành của một quốc gia loài người bị liên quân loài người công phá, vương tử Roland suất lĩnh tất cả quân coi giữ cùng nhau tử thành, vương tử Cavens mất tích, năm đó, hai vương tử mười bốn tuổi.

Liên quân nhân loại chịu thiệt hại trầm trọng vì sự chống trả quyết liệt của quân phòng thủ, dưới sự giận dữ, họ đổ thành cho hả dạ. Oán hận của binh dân và quân sĩ trước khi chết biến nơi đây thành vùng đất tử vong, tất cả các hộ quốc kỵ sĩ và binh dân vượt qua cái chết trở về nhân thế, hoá thành những kẻ bắt từ, trả lại mối thù đối với người sống.

Vì không kịp đề phòng, liên quân bị diệt quá nửa, sau đó vương tử Cavens vốn đã mất tích lại xuất hiện, lần này, hấn thật sự cấu kết với ác ma, đem lửa giận bao trùm lên các quốc gia nhân loại và thánh đường.

Trận chiến đó đánh suốt mười sáu năm, vô số quốc gia bị huỷ diệt, thế giới nhân loại hoá thành địa ngục, thánh đường vì vậy cũng phải tiến hành cải cách nội bộ.

Về sau những quốc gia và vương thất trước kia từng tiến đánh Lam cũng lần lượt kết thúc dưới con vong linh thiên tai, nhiều chủng tộc trường thọ hoài nghi Vĩnh Dạ đại đế là vương tử Roland trước kia, dù sao thì cây chiến kỳ màu lam đó quá dễ thấy, tuy nhiên, dưới sự phù nhận của thánh đường, điều này không giải quyết được bất cứ vấn đề gì.

Giờ đây, công quốc Lam đã trở thành đoạn lịch sử u tối nhất trong các đoạn lịch sử u tối của cả nhân loại, nếu nhất định phải đề cập tới thì cũng chỉ có lời giới thiệu vắn tắt vắn vẹo trong đại lục thông sử.

“...vào thời gian mặt quốc có một đôi vương tử song sinh chào đời, đây là biểu hiện bất tường, là dấu hiệu mất nước, sau đó, dị tộc cùng lúc xâm lấn, thiên tai giáng lâm, cả nước bị lật úp. Vương tử Cavens còn cấu kết với ác ma, dẫn sói vào nhà, khiến nước nọ và gần mười bảy nước xung quanh huỷ diệt.”

“Huỷ diệt, ha ha!”

Con ngựa u linh dưới thân ta dẫn đầu cả đoàn quân, ta quay đầu nhìn cây chiến kỳ lắc lư giữa không trung, lại nhìn đại quân ác ma phía trước, cả tâm trí bỗng như quay về tới thời đại của gió và lửa ấy, vì vậy, ta giờ cao thánh kiếm Roland đã gãy, nó, chính là biểu tượng của vương quyền của Lam.

“Chỉ cần ta còn tại, Lam không bao giờ bị huỷ diệt.”

“Lam quốc không bao giờ bị huỷ diệt!”

Người cầm chiến kỳ chính là tướng quân xương khô Freddie. Hấn là thủ tịch kiếm thánh của cả đoàn kỵ sĩ hoàng gia trước đây lẫn quân đoàn chó săn đỏ rực hiện tại, mấy trăm năm qua, hấn đã từng trải vô số chiến dịch, cây chiến kỳ hấn cầm dùng nói đồ ngã, cả nghiêng lệch cũng chưa từng.

“Tấn công nào các kỵ sĩ! Đánh như tử bọn ác ma đáng chết này.”

Đó là tiếng của cửa ‘ôn dịch bạo quân’ Kaka, đừng trách các đòn công kích của nàng dờ dờ ương ương, nàng vốn không phải là quân nhân, nếu không có sự kiện kia thì sau đó nàng đã trở thành một thương nhân chuyên bán các sản phẩm làm đẹp từ thuật luyện kim rồi.

Trong số hai vạn bốn ngàn sáu trăm lẻ hai tàn binh này, có quân nhân chính quy vì nước mà chết, có những binh dân sau khi tham gia thủ thành thời gian dài mới dần thành quân nhân, cách bọn họ tấn công thiên kỳ bách quái, thế nhưng chính đám gia hỏa nhìn không đáng tin đó lại chính là nơi linh hồn ta dựa giẫm.

Nhân dân của ta ở sau lưng của ta, các kỵ sĩ của ta ở bên cạnh ta, vương quốc của ta ngay tại nơi này. Huỷ diệt? Mất nước? Đùa nhau à!?

“Trở về đi, vương quốc của chúng ta, đô thành của chúng ta — [tâm tượng thể giới, Defender không bao giờ ngã]”

Bông tuyết bay xuống, gió tuyết đầy trời, thời gian cứ như quay lại mùa đông năm đó.

Ngon lửa linh hồn ta cháy hừng hực, sau khi không quan tâm cái giá phải trả, linh hồn lạc ấn ‘hàn băng hành giả’ của ta hồi phục.

Tuyết bay vụn vụn, tầm mắt đã không thể thấy được nơi xa, vách núi, mặt đất đều bị màu trắng bao phủ, hàn băng đông kết, gió bắc thấu xương, đây là cảnh tượng quen thuộc ở vùng đất phía bắc.

Còn lũ ác ma lấy thuộc tính lửa làm chủ thì bắt đầu run rẩy tại trong vùng bão tuyết đột ngột hàng lâm này, đây là thứ còn nguy hiểm hơn cảm chú trước đó, nó là sự kiểm nghiệm đào thải tàn khốc của tự nhiên.

Trong khi đám ác ma run rẩy, đội quân người chết của ta lại cất cao giọng cười, người chết không e ngại giá lạnh, họ nhắc cao binh khí của chính mình, năng lực tác chiến trong tuyết thậm chí còn cao hơn trong điều kiện bình thường.

Đúng vậy, thứ tâm tượng thế giới vang danh lịch sử của ta chỉ là loại thế giới phụ trợ thuần túy. Nó không có chút ý nghĩa nào nếu không có quân đoàn của ta, tuy nhiên, nếu quân đoàn của ta ở trong đó, nó chính là tâm tượng thế giới mạnh nhất.

Đợt tuyết này, chỉ là bắt đầu...

“Ta là vương giả của người chết, là vương tử của nước Lam, là thủ tịch kỵ sĩ của đoàn kỵ sĩ cuối cùng, ta sẽ bảo vệ nhân dân và lãnh thổ của đất nước ta, ta sẽ không bao giờ khuất phục kẻ xâm lược, ta sẽ cải biến tất cả vận mệnh trở trêu, ta sẽ để tất cả các sinh mệnh sinh ra trong bình đẳng.”

Đó là lời thề của tên vương tử mất nước xưa kia, giờ đây nó là lời thề của tất cả các kỵ sĩ bên cạnh ta.

“Điện hạ, ta là người kỵ sĩ nhân từ nhất của ngài, ta sẽ giúp đỡ kẻ yếu, trợ giúp tất cả những kẻ hướng đến ta cầu xin giúp đỡ.”

Thrane, người kỵ sĩ từng mang theo nạn dân đi qua quãng đường hơn ngàn dặm để về Defender, trong số mấy trăm người trong đoàn, chỉ có kẻ phân phối thức ăn là chính bản thân hắn bị chết đói.

“Điện hạ, ta là kỵ sĩ kiên cường nhất của ngài, ta sẽ can đảm đối mặt cường bạo, dù có chết trăm lần cũng không hối tiếc.”

Camille Sias, kẻ mang danh ‘độ sức cùng titan’, hắn là người không sợ bất cứ thứ gì, kể cả khi đầu thân hai ngã thì sự công kích của hắn cũng không dừng lại.

“Điện hạ, ta là kỵ sĩ chính trực nhất của ngài, ta sẽ chống lại tất cả sai lầm, mặc kệ sai lầm đó đến từ đâu.”

Fenduck, một vị anh em thánh kỵ sĩ từng đi theo ta khi đi đến hội nghị liên hiệp các quốc gia, ta được Cavens cứu đi, còn hắn thì bị treo cổ trên quảng trường, cho đến lúc chết, hắn vẫn duy trì chính nghĩa trong lòng, chưa từng khuất phục bất kỳ ai, cho dù đó có là quyền lực của giáo hội hay sự tín ngưỡng với thánh quang.

“Điện hạ, ta là kỵ sĩ vô dụng nhất của ngài, ta sẽ chiến đấu vì những ai tay không tác sát, tuy ta chỉ có thể dùng nhục thân làm tường chắn.”

Carlos, ai dám nói người vô dụng? Vì cứu những nạn dân đó, một kẻ sớm đã kiệt sức như người đã dùng thân thể máu thịt làm hộ thuẫn cho dân thường, không lùi một bước, cuối cùng chết vì trúng một trăm lẻ sáu mũi tên...

“Điện hạ, ta là kỵ sĩ bác ái nhất của ngài, ta sẽ trợ giúp tất cả các anh em của ta, dùng thân thể của ta bảo hộ người nhà bọn hắn.”

Lucas, người đã làm được, người nhà của anh em người đều vô sự, nhưng người lại khiến mọi người đau lòng, sao người không thể bảo vệ được một đứa trẻ mới mười lăm tuổi như chính bản thân người?

“Điện hạ, ta là kỵ sĩ trung thành nhất của ngài, ta sẽ đi theo gót chân ngài đến vĩnh viễn.”

Best, đứa con trai ‘bạo nộ’ của ta, người từng chỉ là một con chó cưng, dần dần trở thành quân đoàn trưởng của chó săn đồ rục. Nhiều người nói người phải nhờ nhục thể cường hãn ta ban cho mới có được hôm nay, lại có người châm chọc người là một con chó ngu ngốc chỉ biết trung thành. Người vẫn luôn mỉm cười đối mặt tất cả những lời đó, đem lòng trung thành của loài chó là vinh dự cao nhất, nanh vuốt và lòng phẫn nộ của người trước sau vẫn luôn hướng về phía địch nhân.

“Căn nguyên trật tự, nếu những kỵ sĩ như vậy còn không xứng trở thành anh linh, thế thì con mắt của người mù rồi. Nếu họ không xứng trở thành anh linh, vậy thì những anh hùng trong sử thi cũng chỉ là hạng lừa đời lấy tiếng mà thôi. Trở về nào, vì ta chiến đấu, các kỵ sĩ của ta!”

Dưới sự quán thủy lực lượng của linh hồn, các linh hồn lạc ấn lại tiếp tục hồi phục, ‘vong giả chi quan’ và ‘thánh quang chi tử’ lần lượt sáng lên, lực lượng của trật tự và hỗn loạn xung đột với nhau, cuối cùng biến thành thứ ánh sáng cải biến tất cả quy tắc.

Ta và các kỵ sĩ của ta cất lời kêu gọi, quang huy lấp lánh chiếu rọi khắp nơi, toàn bộ thế giới bị thay đổi, tam tượng thế giới thay thế hiện thực.

Nơi đây là vùng đất của băng tuyết và khói lửa không giới hạn, tràn ngập hương vị của chiến trường, phía xa xa, toà thành tên gọi Defender đang cháy rừng rực, đó là thứ chúng ta vĩnh viễn chờ đợi, cũng là quê nhà mà chúng ta không cách nào trở về.

Đây là tâm tượng thế giới của ta, dưới tác dụng của nó, chúng ta trở về 376 năm trước, trở về buổi đêm tuyết bay đầy trời ấy, trở về phút giây khi Defender còn chưa sụp đổ, phút giây chúng ta còn đang chống trả số phận.

Trong thế giới của ta, tất cả mọi thứ đều bị sửa lại, ta và các kỵ sĩ lúc này đã không còn trong hình dạng thi thể và xương cốt khô coi ấy nữa.

Cuồng phong thổi chiến kỳ bay phấp phật, phía dưới lá cờ là từng khuôn mặt khô ngo hoạt bát cùng những cơ thể cường tráng khoẻ mạnh, họ mang trên mình những vũ khí sắc bén và bộ giáp tinh xảo. Hiện tại, bọn họ không còn là vong linh bình thường mà là những kẻ được căn nguyên trật tự giao cho linh thể bất hủ và một cái tên dễ nghe – anh linh.

Anh linh và tử linh vốn chỉ sai khác một chút, dưới tác dụng của [Defender không bao giờ ngã], các kỵ sĩ trung thành của ta chính là những kẻ duy nhất có tư cách được xưng tụng là anh hùng, có tư cách hoá thân làm anh linh.

Bọn họ nắm giữ lực lượng và kinh nghiệm được tích lũy mấy trăm năm, lại thu được thân thể hoàn mỹ thích hợp với mình nhất, thực lực của họ giờ đây đều tăng gấp ba lần trở lên.

Nhìn thấy biến hoá như vậy, cả đại quân của ác ma bắt đầu run rẩy và lùi bước, theo lẽ thường, mỗi tên anh linh ít nhất đều có giai vị từ truyền kỳ trở lên, đối diện họ, bọn chúng không có chút phần thắng nào.

“Bá tước ác ma? Không đáng một xu, đối công tước hoặc vương tử tôi nghe còn tạm được.”

Các anh linh kỵ sĩ bắt đầu càn quét ác ma, tiếng cười cuồng ngạo của đám người Camille Sias và Best vang vọng khắp chiến trường.

Kiểm thánh Freddie vừa đeo chiến kỳ trên lưng vừa nhảy múa giữa vòng vây kẻ địch, mười tám thanh lợi kiếm lơ lửng xung quanh hắn, chỉ một mình hắn đã tạo thành một cái kiếm trận, thân thể anh linh giao phó cho hắn khả năng dùng ý niệm điều động kiếm, giờ phút này, các đường kiếm của hắn hoa lệ hơn, nguy hiểm hơn gấp bội so với lúc còn trong trạng thái vong linh.

Ở cạnh đó, một con chó ba đầu canh giữ địa ngục đã hiện thân trên chiến trường, A Bảo và A Bối hai hợp một, lộ ra chân thân, ba chiếc đầu của nó cùng lúc ngâm xướng lên tiếng ca chết chóc, cánh cửa thông hướng từ vòng rộng mở, đó là thứ đại biểu cho sự phẫn nộ của chúa tể địa ngục.

Ta là người thúc ngựa đi đầu, sau một chốc đã thọc sâu vào tận trung tâm đại quân ác ma, thân hình to lớn như núi của Kakagiri hiện lên trước mắt; thánh kiếm Roland trong tay ta cũng đã trở nên hoàn chỉnh lại tự bao giờ. Ta cười vui vẻ, huy động thánh kiếm trong tay, thúc giục chiến mã tăng tốc, hoá thành một đạo tàn ảnh công kích về phía trận địa địch.

Trong thế giới này, ta vẫn là vương tử kiếm thánh kỵ sĩ Roland mà không phải tên vụ yêu Roland với thân thể không trọn vẹn. Chính ta, mới là thủ tịch kỵ sĩ(*) của đoàn kỵ sĩ này!

Lúc ta đến, Adam và Kakagiri đã quần lấy nhau đánh đắm túi bụi, hắn thấy ta đến trợ giúp thì hơi sững sờ một chút, sau đó lại nở nụ cười.

“Quả nhiên là đại ca Rola. Sao, nghĩ thông rồi, cuối cùng cũng định gặp ta một lần ư?”

Dù bây giờ ta khôi phục bộ dáng lúc mười bốn tuổi, lệch hẳn so với lúc sắm vai Rola, nhưng khuôn mặt ta vẫn có rất nhiều điểm tương tự với đại ca Rola trong trí nhớ của hắn, có lẽ, phỏng đoán bao lâu nay đã đến lúc nghiệm chứng.

“Aizz, vốn tính toán hoàn toàn phục sinh rồi dùng khuôn mặt kia tiễn người đoạn đường. Thôi, tí nữa nói nhảm sau, còn có kẻ đang chờ, giờ cần ta giúp một tay không?”

“Đương nhiên, có thể quần ầu thì solo làm gì, đây không phải điều người thường nói sao?”

Ta và Adam cùng cười một tiếng, hai thanh thần kiếm màu đỏ và màu bạc chạm vào nhau giữa không trung, tia lửa bắn tung toé ra bốn phía, sau một khắc, chúng đồng thời ẩn ý chém về phía bá tước ác ma.

“Lưu thủy tuế nguyệt trảm!”

“Hồi thánh quang, tên địch nhân kia đáng đánh một trận!”

(*) thủ tịch kỵ sĩ (kiếm thánh)... kỵ sĩ (kiếm thánh) đứng đầu trong một tổ chức nào đó, đôi khi cũng được dùng với nghĩa kẻ mạnh nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vụ Yêu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Đồ ma

Khi [Defender không bao giờ ngã] được dùng, kết quả cuộc chiến đã được định đoạt.

Trước mặt chiến kỳ màu lam đang tung bay, trước mặt những kỵ sĩ trung thành vượt qua thời gian, đại quân ác ma dù đông hơn nữa cũng không đáng giá nhắc tới.

Ta vẫn luôn tin tưởng, chỉ cần cây chiến kỳ này còn đứng vững, bất kể chúng ta phải đối mặt ma quỷ, ác ma từ hạ vị diện hay thiên sứ, anh linh từ thượng vị

điện, chúng đều sẽ không thể chống đỡ được đợt xung phong của chúng ta, chúng ta vẫn sẽ là vô địch.

Camille Sias đang mở đường cho cả quân đoàn, giờ phút này hắn đã khôi phục thực lực lúc toàn thịnh, toàn thân hắn tràn đầy cơ bắp, con mòng yếm dưới khó đang đập lên từng ngọn lửa toàn lực xông tới, hai thanh thương dài hơn bốn mét đâm thủng bất cứ thứ gì can đảm ngăn trước mặt.

Bao nhiêu năm qua, làm kỵ sĩ kiên cường nhất dưới trướng ta, hắn vẫn luôn đứng tại vị trí đầu tiên của đội ngũ từ đầu đến cuối.

Mặc kệ trước mặt là Hezrou với sức lực vô biên hay mấy giống ác ma có hình thể khổng lồ, đối với Camille Sias, chúng chỉ là lũ gà con yếu nhót, chỉ cần xoa nhẹ là nát bét. Cây trường thương đục từ tinh kim siêu trọng phải bốn người mới nâng được, hắn nhẹ nhàng sử dụng mỗi tay một thanh.

Ngày trước, kẻ có lực công kích siêu cấp, một khi xông lên là không thể dừng lại như vậy có khuyết điểm duy nhất là toạ kỵ dễ bị kiệt sức, giờ đây, khi toạ kỵ của hắn cũng trở thành anh lính, đợt xung phong của hắn đã thực sự đáng được gọi là không thể ngăn cản.

Bên phải của hắn, người thiếu niên tự xưng ‘kỵ sĩ vô dụng nhất’ đang giờ cao tám chắn, chống đỡ hết thảy cung tiễn ma pháp bắn về phía này, cam đoan mũi nhọn công kích này không bị gãy giữa chừng.

Carlos có danh hiệu vinh dự là ‘tướng thành di động’, bản về kỹ năng thuần vệ, Carlos là người đứng đầu cả đội kỵ sĩ hoàng gia, dù linh hồn cao quý của hắn bị nhét vào thân một con stitches xấu xí, người thiếu niên đó vẫn yên lặng dùng nhục thể để ngăn cản bất cứ đòn tấn công nào đánh tới trên người đồng đội.

Dù hắn hoàn toàn không am hiểu võ kỹ hay ma pháp nào có tính tấn công, nhưng nếu bất cứ ai vì thế mà miệt thị hắn là ‘vô dụng’ thì tốt nhất nên liên hệ người bán quan tài, bởi lẽ sẽ có rất nhiều người đồng đội từng được Carlos cứu sẽ dùng tính mạng mình để bảo vệ vinh dự của người thiếu niên này.

Nhìn cách cậu thiếu niên tóc nâu dùng khiên dễ dàng đỡ được tất cả những mũi tên và pháp thuật đánh tới, có vẻ như sau khi thu được khả năng sử dụng thuần một lần nữa, hắn mạnh mẽ hơn không ít so với quá khứ.

Vị tước sĩ già Ferdinand đi bên mạn trái của Camille Sias, ngài là vị kiếm sĩ mạnh nhất đoàn kỵ sĩ hoàng gia, là cha đẻ và ân sư của kiếm thánh Freddie, ngài cũng từng dạy kiếm thuật cho ta và Cavens lúc còn sống.

Lão tướng tóc bạc hoa râm, mắt nhìn thẳng quân đoàn ác ma phía trước, đối với lũ nhãi nhép này, ngài không thèm dùng đến sở trường kiếm thuật mà chỉ giương cây cung nhỏ bắn liên tiếp, sau đó, sáu tên sĩ quan ác ma bị nhắm trúng không kẻ nào sống sót.

Tính về thực lực hay uy vọng, tước sĩ Ferdinand tuyệt đối là vị kỵ sĩ mạnh nhất của ta, tuy nhiên...

“Lão tước sĩ Ferdinand tôn kính, ngài còn đang ảo não tự trách vì chưa hoàn thành nhiệm vụ của mình sao? Xin đừng tự trách mình, đó không phải lỗi của ngài, ai cũng không ngờ tới rằng một kỵ sĩ bất bại như ngài lại hao hết sinh mệnh lực mà chết già trên đường làm nhiệm vụ. Nó là lỗi của ta, nếu ta nhìn ra thân thể của ngài đã đến giới hạn khi cổ uống ba chén rượu nồng trước khi đi, ta chắc chắn sẽ không để ngài đi ra ngoài chấp hành cái nhiệm vụ nhất định thất bại đó...”

Giờ đây, vị lão tướng đang áp ủ vô số chiến ý cần phải phát tiết. Tước sĩ Ferdinand luôn giả bộ như đang công kích quá mức rồi lộ ra sơ hở, tuy nhiên, nếu đám ác ma coi đó là cơ hội và tiến đến ám sát, vị kiếm thánh già nua này chắc chắn sẽ dùng kiếm của mình kể một câu chuyện có nhan đề: ‘gừng càng già càng cay’.

Đi ngay sau Camille Sias là một đôi chị em thánh kỵ sĩ, người chị tên Lanie, còn người em chính là Fenduck. Họ đang không ngừng tán bá thánh quang, quang hoàn thánh khiết đào qua khắp chiến trường, ai là đồng bạn sẽ được nó chữa trị, còn kẻ địch thì sẽ bị tịnh hoá và huỷ diệt.

‘Kẻ phá tường thành’ Lucas vũ động chiến chùy công thành trong tay, ‘trường phong kỵ sĩ’ Thrance múa thương như gió, đại kiếm thánh Freddie hết như một di thể kiếm tiên, ‘ôn dịch bạo quân’ Kaka ném bừa thuốc thử luyện kim thuật khắp nơi, ‘kỵ sĩ rồng’ Dimier đi sau cùng giải quyết tất cả những địch nhân còn sót lại... Trong nhịp trống trận sục sôi, vô số kỵ sĩ truyền kì tụ tập lại một chỗ, những dũng giả trải trăm ngàn trận xem chiến trường như một bữa tiệc rượu cuồng hoan, vừa công kích vừa cười to, không biết sợ là gì.

“Chiến kỳ của Lam? Tinh thần của Lam? Đó là cái gì? Ăn được không?”

Hỏi còn bé, ta luôn cảm giác mình là nhân vật chính của thế giới, không bao giờ đem mấy cái thứ tinh thần kỵ sĩ vớ vẩn này để vào mắt. Đối với đứa bé không hiểu biết nói cuồng ngôn, phụ vương chỉ hiện từ vờ bề vai của ta rồi nói rằng: “Người là con cháu của Lam, người sẽ hiểu.”

Năm mười hai tuổi, sau khi bị triệu tập từ thánh đường về để lĩnh quân, ta cứ nghĩ mình sẽ trở thành một tướng quân khôi lỗi, dù sao phần lớn thời gian ta chỉ chui rúc trong thánh đường tu hành, giáo hội và Lam lại có quan hệ khá kém cỏi, trong khi đó ta mới có mười hai tuổi, lấy cái gì ra để phục chúng.

Vậy mà kết quả lại trái ngược hoàn toàn, bất kể là lão tướng lưng còng hay binh sĩ trẻ tuổi thiên tài gì đi đó, tất cả đều phục tùng sự chỉ huy của ta, dù đôi lúc ta mắc phải những sai lầm buồn cười thì bọn hắn vẫn sẽ âm thầm đền bù. Trong những cuộc chiến sau này, họ không ngừng truyền thụ cho ta các tuyệt chiêu sở trường và kinh nghiệm chiến tranh của mình.

“Không hổ là con cháu của Lam,” mỗi lần ta đạt thành tích gì đó thì bọn hắn lại đặc ý nói như thế, cứ như thể đó chính là thành tích của chính mình vậy, còn những lúc ta gây ra sai lầm vì thiếu kinh nghiệm thì bọn họ lại nói: “Tuổi nhỏ như vậy làm đến thế là tốt lắm rồi!”. Tất cả mọi người đều dùng tư cách trưởng bối để yêu thương tha thứ ta, sau đó không do dự chút nào dùng máu và mồ hôi, thậm chí cả sinh mệnh để bổ khuyết những tổn thất do sai lầm của ta tạo thành.

Sự trưởng thành đổi bằng máu là vô giá, khi đối diện với những người đáng kính đáng yêu như vậy, ta làm sao có thể không nhanh chóng thành thực.

“Không hổ là con cháu của Lam!”, dần dà, câu khen ngợi từng làm ta cảm thấy khó chịu này lại trở thành lời vinh quang ta cảm thấy tự hào nhất.

Lam và các dị tộc giao chiến với nhau đã lâu, nơi này rồi rất xa khu vực trung tâm đại lục phồn hoa thịnh vượng, tất cả sản lượng mỏ khoáng quý hiếm đều phải dùng để đổi lấy lương thực, đã thế, trong một năm lại có đến nửa năm đất trời đóng băng, nhìn theo khía cạnh nào thì cũng không giống một vùng đất tốt để ở.

Nhưng hàng trăm hàng ngàn năm nay, những người quân nhân và binh dân đáng yêu đó vẫn toàn tâm toàn ý tin tưởng dòng dõi vương thất sẽ bảo vệ được mảnh đất cằn cỗi này, còn vương thất nước Lam thì lại lấy sự công chính và hi sinh của mình để bảo đảm sự tín nhiệm của người dân. Bao năm lịch sử trôi qua, vô số thành viên trong vương thất đều lấy chết trận sa trường là vinh quang.

Cuối cùng ta cũng hiểu cái gì gọi là tinh thần của Lam, nó không phải thứ giáo nghĩa cao thượng nào cả, nó giống như sương mù trong sơn cốc, tuy vô hình nhưng tồn tại chân thực, nó giống như cây chiến kỳ lung lay trong cuồng phong cấm bên trên toà cử điểm, là niềm tin cuối cùng trong tuyệt cảnh.

“Người là con cháu của Lam, người sẽ hiểu.”

Ha ha, hoàn toàn chính xác, phụ vương, ta đã hiểu, ta không nghĩ rằng mình lại hiểu nhanh đến vậy.

Chiến trường vẫn vang lên khúc ca giao hoà của băng và lửa, cuộc chiến của chúng ta vẫn chưa kết thúc.

“Ta là mặt duệ của Lam quốc, một tên đáng thương không bảo vệ nổi quốc gia và nhân dân của mình, ta cũng thừa nhận chúng ta chỉ là một đám cô hồn dã quỷ quyền luyện trần gian, nhưng...”

“Chúng ta không cam lòng chết đi như vậy. Thế giới này còn có quá nhiều bất công và bi kịch thì chúng ta sao có thể an tâm nhắm mắt ngủ say. Thân thể tàn phế của chúng ta còn chưa hư thối, cánh tay này vẫn có thể nhắc vũ khí lên. Chúng ta sẽ vẫn giục ngựa xung phong, tiếp tục thảo phạt tất cả những bạo chúa muốn chế tạo chiến tranh và hỗn loạn vì dã tâm của mình.”

Các kỵ sĩ la lên, đó là chấp niệm khiến bọn hán trở thành vong linh, giờ đây cũng là tín niệm khiến bọn hán hoá thân anh linh.

Ta giờ lên thánh kiếm Roland chỉ về phía trước, các kỵ sĩ dùng tín ngưỡng của mình hồi đáp lại sự tin tưởng của ta.

“Tấn công!!!”

Là một đám pháo hôi xứng chức, lũ người thú dưới sự điều khiển của chủ nhân tiến đến gần trước mặt các kỵ sĩ của ta, nhưng tiếp theo chúng lại như đám cỏ dại dưới lưỡi liềm, từng mảng lớn nhao nhao đổ rạp.

Cái tên trong lúc bối rối bị tước sĩ già Ferdinand một kiếm bêu đầu kia không phải vua người thú vĩnh viễn không chịu thua sao? Như thế nào một kiếm cũng không chống nổi vậy?

Có lẽ, với những tên kiêu hùng đi chà đạp sinh mệnh kẻ khác vì dục vọng của mình, cái chết lăng nhách như vậy là sự trừng phạt thích hợp nhất.

Khi con địa ngục ma long to lớn cũng bị chủ nhân cưỡng chế bắt đến làm lá chắn, con rồng cái quen thuộc này lập tức có đối thủ vận mệnh của mình đến khiêu chiến.

“Morel, người làm ta mất mặt hết mức.”

Cú bổ nhào cứu viện của ả còn chưa đến nơi thì đã bị đòn tấn công của Aainmetheus đánh trúng, cả người lật nhào giữa không trung.

Đúng thế, ả chính là long hậu Morel, bởi vì cuộc chiến ngoài ý muốn kia nên ả không cần tiếp tục làm tế phẩm nữa, sau đó, khi đối mặt với bá tước ác ma, ả lập tức vứt tôn nghiêm xuống dưới đất, lựa chọn chuyển hoá thành loài rồng ác ma – địa ngục ma long.

Hai con rồng cùng cấp thượng cổ găm thét cầu xé trên không trung, theo lẽ thường thì năng lực vật lộn của địa ngục ma long phải mạnh hơn nhiều so với rồng của chủ vị diện, tuy nhiên, người chiếm ưu thế hiện tại lại là con rồng trẻ tuổi nhỏ hơn đối phương một vòng – Aainmetheus.

“Người luôn mồm nhắc tới tôn nghiêm của tộc rồng cơ mà, thứ đó đâu hết rồi? Người vứt vào bồn cầu rồi à? Bộ dáng này thật xấu xí! Ta không nhìn nổi nữa! Đi chết đi!”

Aainmetheus phần nộ tới đỉnh, nằng từ bỏ chút hi vọng và nhân từ cuối cùng, lần đầu tiên sử dụng toàn lực khi đánh với Morel.

Aainmetheus là một đại ma pháp sư song hệ có lĩnh ngộ sâu sắc về ma thuật. Không cần niệm chú, không cần thủ thế, lấy ma lực từ huyết mạch, lấy hô hấp là ma pháp, tiểu Hồng chỉ cần vỗ hai cánh, ánh mắt tụ một chỗ thì lập tức có hàng loạt ma thuật hệ phong và hỏa không ngừng phóng ra.

Gió giúp nàng gia tốc đồng thời quấy rầy Morel phi hành, lửa thì biến hoá đa đoan, khi thì hoá thành khói đen che mắt, khi thì đột nhiên bộc phát đánh nát lân giáp đối phương. Mỗi đòn công kích cận thân của Aainmetheus cũng bổ sung lượng tổn thương nguyên tố không nhỏ.

Morel càng đánh thì trái tim càng băng giá, ả phát hiện mình không có chút phần thắng nào, vì vậy tác phong gió chiều nào ngả theo chiều đó lại phát tác, liều mạng chịu thương nặng, bỏ lại vị chủ nhân vừa nhận, quay người chạy mất dạng.

Hai vị bá chủ cũ nhanh chóng thất bại dấy lên ngọn sóng, quân đoàn ác ma dưới sức ép của quân đoàn anh linh liên tục bại lui, thân ảnh tên ác ma khổng lồ đã hiện lên trước mặt quân đoàn của ta, ánh rạng đông của thắng lợi đã ở ngay trước mắt.

Chỉ cần diệt trừ kẻ triệu hoán, tất cả các ác ma cấp thấp sẽ tự động bị khu trục về Abyss.

Kể cả những tên ác ma hiếu chiến nhất cũng sẽ quý trọng sinh mệnh của mình, khi phát hiện không cách nào chống cự, bọn hán bắt đầu chạy tán loạn.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, không đợi chúng ta tiến đến, một thân ảnh khổng lồ đã không thể kiềm chế cơn giận dữ trong mình, bắt đầu bạo nộ.

Bóng đen to lớn đó nhảy lên khỏi mặt đất, một con thú khổng lồ cao hơn sáu mươi mét hán phải chậm chạp trì hoãn, nhưng không, nó di chuyển nhanh nhẹn như

con báo săn, vượt mặt mấy tên Balor cận vệ, đứng thẳng vào tên bá tước Kakagiri.

Đó chính là quân đoàn trưởng của chó săn rục đỏ, ‘hư không ma khuyển’ Best.

Tên linh chủ ác ma to như quả núi dùng bốn chi sau chống đất, hai chi trên cầm một cái chiến kích khổng lồ, nửa người trên của nó hơi giống con dê mà nửa người dưới lại giống như một con thần lân gớm ghiếc. Sau khi va chạm với Best, hân bị ba cái đầu của nó cắn đứt cả một cánh tay.

“Gruraaaa! Con côn trùng bẩn thỉu!”

Con chó ba đầu địa ngục khổng lồ tuy có tên trong danh sách đoàn kỵ sĩ của chúng ta, thế nhưng vị quân đoàn trưởng này lại chưa bao giờ là một tên kỵ sĩ, hân, là một con chiến tranh cự thú kiếm vũ khí công thành.

Bình thường, con chiến tranh cự thú màu đen to lớn này sẽ nhảy vào trận địa địch chế tạo hỗn loạn trí mạng, sau đó cắn xé cào cấu tường thành, tạo nên những vết nứt không thể bù đắp cho quân đoàn phía sau vượt qua.

Mà ta dùng từ to lớn thay vì miêu tả cụ thể số liệu cũng bởi vì từ trước đến nay hình thể của Best vốn không cố định.

Cái đầu chính giữa của Best chính là hoá thân của sự phẫn nộ, cái đầu đó phụ trách công việc dùng nanh vuốt của mình xé nát đối thủ, khi sự phẫn nộ trong óc nó tiến đến giới hạn, hình thể của Best sẽ vì đó mà to lớn hơn, đối với một con chiến tranh cự thú, điều này đồng nghĩa với sức mạnh khủng bố không thể chống cự.

Giận dữ không có chừng mực, chỉ cần Best trở về nguyên hình và tiến lên chiến trường, theo thời gian, con phẫn nộ và sự khổng lồ hoá của hân cũng là vô tận. Hân từng khổ chiến hai ngày hai đêm, sau đó con rồng vàng cấp viên cổ từng đề cả quân đoàn chúng ta ra đánh bị Best dùng một chân giẫm chết! Càng dùng nhắc tới số lượng tường thành của thành mà hân tùy tiện phá bỏ.

Bình thường hân chia ra làm hai cá thể khác biệt, sau đó còn đem mình biến thành bộ dáng con chó xương khô nho nhỏ đáng thương, tất cả chỉ vì kiềm chế con giận dữ vô tận đó mà thôi.

Mà dù thế thì hân cũng vẫn là lão đại của tứ thiên vương, cũng vẫn là vị tướng quân đáng tin cậy và mạnh mẽ nhất dưới trướng của ta.

Cái đầu chỉ thuần túy dùng bản năng ở giữa sẽ nghe theo lời chỉ huy của hai cái đầu còn lại, cái đầu bên trái là A Bảo, tiếng nói ôn hoà hiền hậu của nó đọc vang hiệu lệnh tử vong, cái đầu bên phải là A Bối, hân có tầm mắt khoáng đạt và thường phát ra những tiếng rống giận chỉ huy hành động của toàn bộ quân đoàn.

Trong truyền thuyết ở thế giới của ta, chó ba đầu là kẻ gác cổng minh ngục, vì vậy ta cũng thiết kế cho nó một loại năng lực – tâm tượng thế giới cổng địa ngục.

Khi cả ba cái đầu của gào thét cùng lúc, hư ảnh của cổng địa ngục sẽ ẩn hiện phía sau nó, nếu A Bảo mở cánh cửa bên trái thì sẽ có một vị quân đội bạn vừa mới từ trận cách đó không xa đồng thời bảo toàn linh hồn hoàn hảo được phục sinh, còn khi A Bối mở cánh cửa bên phải, khí tức chết chóc sẽ tràn ra, tất cả các sinh mệnh ở quanh nó sẽ nhanh chóng mất đi sự sống.

Đương nhiên, phục sinh luôn có cái giá rất lớn, cứ mười sinh mệnh bị cánh cửa bên phải mang đi thì cánh cửa bên trái mới có thể lấy lại một cái. Mà nếu cả hai cánh cửa mở ra cùng một lúc, vô tận hủy diệt sẽ tràn đến.

Sau khi cắn mất một cánh tay của Kakagiri, Best tiếp tục cùng tên bá tước cận thân cắn xé, cánh cửa đằng sau nó đã sớm mở rộng tới đa, vô số luồng khí chết chóc từ mình phủ xông ra khiến Kakagiri cảm giác được mình càng ngày càng suy yếu, mà những thủ hạ dưới tay hân thì dù là cường đại như Balor cũng phải bất đắc dĩ ngã xuống dọc đường. Lúc này, người đầu tiên đánh với bá tước ác ma là Adam lại trở thành một diễn viên quần chúng.

Best là kẻ đứng đầu bảy nguyên tội, luận chiến lực cá nhân thì có lẽ Best không sánh được với Adam, tuy nhiên nếu xét đến chiến tranh quân đội thì với thân thể của cỗ máy chiến tranh, ánh mắt của người chỉ huy và năng lực phục sinh, Best vẫn luôn là vị tướng mạnh mẽ nhất.

“Nếu có thể quần ấu thì quyết không solo, câu này trước đây ta nói suốt, đó cũng là sách lược cơ bản nhất của chiến tranh: tập trung ưu thế binh lực ăn sạch những đơn vị lạc đàn hoặc yếu thế bên phe đối phương.”

Hiện tại, khi cả đại quân ác ma đã rút chạy tán loạn về phía sau, bá tước ác ma chính là đơn vị lạc đàn. Tất nhiên, hân lập tức trở thành tấm bia sống để mọi người kéo đến quần ấu.

Dưới sức mạnh của quân đoàn do hai vạn bốn ngàn sáu trăm linh hai vị anh linh tạo thành, thực lực cá thể cho dù cường đại đến mức độ chân thần cũng phải quỳ xuống.

Đối mặt tuyệt cảnh, Kakagiri tức giận cực điểm, hân phát động năng lực thiên phú mỗi ngày chỉ có thể dùng một lần của mình.

“Nguyên rủa rút hồn.”

Đây là năng lực nguyên rủa sinh ra sau khi hân kết hợp với á thần khí [Thiếu hồn đăng của Kakagiri], mục tiêu bị năng lực này công kích sẽ bị rút linh hồn khỏi thân thể, mà những linh thể bị mất đi sự bảo vệ của thân thể thì sao chống đỡ được sức hút của cây đèn thiếu đốt linh hồn.

Đáng tiếc, hân lại chọn sai mục tiêu.

Ngón tay khổng lồ chỉ về hướng ta, vô vàn đường vân nguyên rủa đen kịt như mạng nhện nhanh chóng trải rộng toàn thân, tuy nhiên, một giây sau, tất cả trở về bình tĩnh.

Tại trên mặt chiến lược, đánh chết kẻ triệu hồi tâm tượng thế giới như ta là lựa chọn đúng đắn, sau khi làm vậy tâm tượng thế giới này sẽ biến mất, các anh linh

cũng bị đánh trở về nguyên hình là các kỵ sĩ vong linh, chiến lực giảm mạnh. Thế nhưng hắn không biết rằng dù bây giờ ta nhìn giống như người sống, trên thực tế vẫn là kẻ chết, tạm chưa nói làm cách nào rút ra linh hồn từ kẻ chết, ngay cả thứ có năng lực hấp thụ linh hồn mạnh nhất là Minh hà cũng không giữ được linh hồn ta thì một cái á thần khí như vậy có tác dụng gì?

“Tấn công!”

Người quân chủ mình hiệu trung bị công kích khiến các kỵ sĩ cực kỳ tức giận, giờ phút này dù ta hạ lệnh dừng lại thì bọn hắn cũng sẽ tiếp tục xông lên.

Dưới sự gia trì của thánh quang trên phạm vi lớn, làn mưa tên được bắn ra hoá thành màu bạc, chúng nhiễm lên thứ thánh quang vốn là thiên địch của ác ma. Mỗi vết thương do loại mũi tên này tạo thành đều nhanh chóng mở rộng, quanh miệng vết thương trực tiếp chảy mủ nổi bóng rồi vỡ ra, có lẽ thứ này không gây quá nhiều thương tổn với Kakagiri, nhưng chắc chắn nó sẽ rất đau đớn.

“Grururaaaaaa! Mấy con còn trùng chết tiệt!”, Kakagiri nổi giận lôi đình, hất vung cánh tay còn lại đánh bay Best rồi triệu hoán loại cấm chú hủy thiên diệt địa nào đó.

Tuy nhiên các kỵ sĩ của ta chắc chắn sẽ không ngồi nhìn đối phương thoải mái ra uy. Các pháp sư anh linh bắt đầu hành động, hàng loạt chiêu [phản chế phép thuật] được đánh về phía cấm chú làm Kakagiri thì pháp thất bại, cấm chú [Lưu tinh hoá vũ] suy tàn thành một đám lửa nhỏ.

Đây chính là sự bất đắc dĩ của một đại pháp sư khi không có khiên thịt, đối mặt với lực lượng pháp thuật của một quân đoàn mà còn gây ra được vài đốm lửa nhỏ, hắn đã chứng minh được rằng cơ sở của mình đủ cứng.

Sau khi Camille Sias thành công đục một lỗ lớn trên cái chân to như toà tháp của bá tước, các kỵ sĩ đằng sau cũng xông lên vây quanh tên lãnh chúa ác ma, cảnh tượng đó giống hệt cảnh bày kiến ăn thịt người vây quanh con voi lớn, tiếp đó, họ lần lượt tạo ra những vết thương đáng sợ trên thân thể Kakagiri.

Lúc Adam đem thần kiếm cắm vào con mắt của Kakagiri khiến hắn trở thành thằng chột trong tiếng gào thét chói tai, Best cũng nhân cơ hội này xông đến lật ngửa đối phương rồi dùng thân thể to lớn đè hắn xuống. Nhìn thấy vậy, tất cả mọi người đều biết rằng tên ác ma cường đại đã xong đời.

Không thể nói Kakagiri không mạnh, thế nhưng đây là chiến tranh mà không phải là đấu trường, thực lực cá nhân mạnh nữa cũng có hạn.

Hắn đau đớn lăn lộn trên mặt đất, liên tiếp dùng cây chiến kích trong tay đập về phía lũ ‘côn trùng’ xung quanh, đây có lẽ là những nỗ lực gầy chết cuối cùng, dòng máu của ác ma chảy ra như suối từ các miệng vết thương, sự ăn mòn quá độ khiến cả mảnh đất phụ cận đều dần dần biến thành đỏ rực, khô cằn và cháy bỏng.

Không lâu sau, cái đầu của hắn bị chặt rơi, bá tước Kakagiri rốt cục chết đi, thân thể khổng lồ bắt đầu hoá thành tro tàn.

Lần này hắn dùng chân thân tiến vào chủ vị diện, dù phục sinh cũng phải bắt đầu lại từ Mane. Mà sau khi kẻ triệu hoán chết đi, tất cả các ác ma khác đều biến mất, bọn chúng bị khu trục về vị diện của mình.

Cuộc xâm lăng này bọn chúng chẳng thu hoạch được bao nhiêu linh hồn, sau lần tiêu hao to lớn như vậy, không mất mấy trăm năm đừng nghĩ khôi phục được.

“Thắng lợi!”

Tiếng kèn hiệu bị thổi lên, cách đó không xa, cả thành Sulfur cũng tràn ngập trong niềm vui mừng, mặc kệ là người quen hay là không, các thị dân đều ôm nhau chúc phúc, cùng nhau chúc mừng vì còn sống sau tai nạn.

Còn phiền phức của ta thì mới chỉ bắt đầu.

“Keng!”

Thanh thần kiếm rực lửa chạm mạnh vào thanh thánh kiếm màu bạc. Rõ ràng người quân chủ của mình bị tập kích, vậy mà các anh linh kỵ sĩ lại dùng ánh mắt xem kịch vui để nhìn về phía này, có mấy tên thậm chí mở cả bàn cá cược, chỉ thiếu mỗi lấy ghế và bóng ngó ra ngồi xem.

Gương mặt đàn thối của Adam đang ở ngay trước mắt ta, tiếng gầm thét đầy oán hận rít ra từ trong kẽ răng của hắn:

“Roland, không, đại ca Rola, chắc đã đến lúc chúng ta tính nợ cũ rồi nhỉ!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Adam

“Anh đại, kiếm của người thật mạnh, có thể dạy ta sao? Ta là Adam, quê ở thôn White Stone, mục tiêu của ta là làm anh hùng, sau đó lấy Lisa, sau đó... về quê khoe với mọi người! Đúng rồi, còn phải làm ông chủ lớn, giống lão Peter hàng xóm, không cần làm gì, chỉ cần nằm một chỗ thu tô, vừa hút thuốc vừa xem người khác làm...”

Một tên thiếu niên mặt đàn đàn đến đứng trước mặt ta, lúc ấy hắn còn chưa đạt nổi thanh đồng giai, ấy vậy mà vẫn lớn tiếng kêu rằng mình sẽ làm anh hùng, thật

sự không biết hấn kiếm đâu ra tự tin.

Dù sao cũng đang nhàn, ta nổi hứng thử huấn luyện tên kiếm sĩ trước mắt này một chút, đáng tiếc hấn lại nhanh chóng làm ta mất đi hứng thú.

“Bước chân trì độn, cơ sở bạc nhược, huyết mạch yếu kém, ngũ tính dưới trung bình, ngoại trừ một chút thời điểm có linh cơ loé lên thì quả thực là chẳng có gì cả! Đòi này, đình là bạch ngân giai!”

“Một tục vật tầm thường, đến tư cách làm pháo hôi cũng không đủ.”

Đương nhiên, lúc đó ta đang làm một vị thánh kỵ sĩ với ngoại hình hoàn hảo, sao có thể nói như vậy được, phải nói như vậy nè:

“Tốt, có chí khí, tới đây, nghe lời an bài của ta rồi huấn luyện theo nó, chỉ cần người nỗ lực hoàn thành, nhất định có thể trở thành anh hùng.”

“Đeo trên người đồng phụ trọng năm mươi kí rồi chạy năm mươi cây số, mỗi ngày vùng kiếm chém mạnh xuống hai vạn lần. Rất đơn giản, quá đơn giản.”, Adam chỉ sợ ta không nguyện ý dạy hấn, khi thấy ta đồng ý chỉ bảo, hấn vỗ lồng ngực bang bang tỏ vẻ mình sẽ hoàn thành.

Thực tế ta cũng không nói bừa, cách luyện tập kia chính là bài tập huấn luyện cơ sở của những con tên gà non chuẩn bị gia nhập đoàn kỵ sĩ hoàng gia của Lam, có điều ta khuếch đại mấy con số lên gấp mười thôi. Những kẻ mới nhập môn vùng kiếm một ngàn lần cũng mất một giờ, liên tục huấn luyện sẽ làm giảm hiệu suất, khi cơ thịt đạt cực hạn, mỗi lần vùng sẽ khiến cả cơ thể phải chịu giày vò.

Trong mong đợi của ta, hấn sẽ rất nhanh ôm cánh tay sưng vù tới ôm oán không hoàn thành nổi huấn luyện, lúc đó ta sẽ có cơ hội nói rằng: “Ngoại quá kém, được rồi, ta sẽ hạ thấp yêu cầu.”, tiếp theo căn cứ độ hoàn thành huấn luyện rồi tiến hành điều chỉnh.

Nhưng ta không ngờ rằng tên thiếu niên đần độn này lại lo lắng không hoàn thành, hấn bắt đầu từ lúc ba giờ sáng, luyện một mạch đến tận bốn giờ sáng ngày thứ hai mới trở về.

“Đại ca! Ta hoàn thành! Ngoại có thể kiểm tra, cái cây to ở bờ sông kia bị ta chém đứt rồi!”

Còn cần kiểm tra sao? Nhìn bộ dạng rách nát khắp người của người và cánh tay vẫn đang ứa máu kia, ta đột nhiên cảm thấy thẳng ngu này cũng đáng yêu đấy chứ.

“Vậy mà còn không phát hiện ra ta đang lừa chơi hấn sao? Xem tình trạng cơ thịt tổn thương thì hình như lúc luyện kiếm còn không lấy phụ trọng xuống, đại đột đến mức khiến người khác không nói được gì.”

Trông tên thiếu niên tóc đỏ lồi lườm khô ra ăn một nửa liên gục xuống bàn ngủ ngon lành, ta quyết định chăm chú dạy hấn một chút.

Đợi sau khi Adam nằm trên giường ngủ nguyên một ngày, cảm thấy nếu cứ để như vậy có lẽ hấn phải nằm thê ba ngày nữa, ta bắt đắ dĩ buồn bực lấy tiền com tháng sau ra mời mục sư đến trị liệu cho hấn rồi nói:

“Điều chỉnh kế hoạch huấn luyện đi, mỗi ngày chạy mười cây làm nóng người và vùng kiếm hai ngàn lần. Chờ năng lực cơ sở của ngoại tăng lên, ta sẽ dạy ngoại kiếm thuật chân chính.”

Nghe thế, người thiếu niên nhớn miệng cười, lập tức đồng ý.

Lần này hấn vẫn rời nhà từ lúc hai giờ sáng, rồi mãi tận mười hai giờ đêm mới mò về.

“A ha, đại ca Rola, ta hoàn thành nhiệm vụ huấn luyện hôm nay từ mười hai giờ trước rồi. À mà không cần giảm cường độ huấn luyện đâu! Ta biết mình rất ngốc, nhưng chỉ cần đủ nỗ lực thì tuyệt đối sẽ có thể làm được.”

Sau khi dùng về mặt vô cùng vui vẻ để báo cáo với ta, tên thiếu niên lập tức ngã ra đất. Hấn thành công đổi mới sự nhận thức của ta về giới hạn ngốc nghếch của một người.

Vì vậy, ngày tiếp theo, ta len lén theo hấn đi ra.

Người thiếu niên vô cùng hối hận vì mãi bốn giờ sáng mình mới dậy, hấn dùng tay đập đập vào đầu mình như thể tự trừng phạt. Một lúc sau hấn mới nhớ ra mình còn đang lãng phí thời gian, vội vàng đứng lên liều mạng vùng kiếm, cách hấn vùng kiếm chẳng có chút kỹ thuật nào, luôn bị lực phản chấn tác động làm cả gan bàn tay và cổ tay tê dại. Nhìn hấn cắn răng chịu khổ, ta đột nhiên cảm thấy mình dạo gần đây có chút buông thả.

“Tựa như thời gian qua ta yêu cầu bản thân hơi thấp, nếu thế thì cũng về luyện cơ sở đi, ừm, bắt đầu từ con số ba vạn.”

Àn, đêm đó ta về sớm hơn tên ‘Ngudam’ kia một giờ, đơm chén com mà tay cũng run run, tất nhiên là ta mạnh hơn cái kẻ ngủ gật trước cửa nhà đó nhiều.

Sau khi ăn xong, ta kéo ‘Ngudam’ vào nhà rồi xối một chậu nước lạnh lên đầu hấn, sau đó đem tất cả những kỹ xảo cầm kiếm và vùng kiếm cơ sở đưa cho hấn.

Ngày tiếp theo, ta phát hiện, ngoại trừ nỗ lực thì Adam còn có trực giác và ngũ tính không tồi với kiếm thuật, hấn kém vậy chỉ vì trước đó không ai chịu dạy thôi.

“Hôm nay bốn vạn đi, hoàn thành trước thẳng ngu kia hai giờ.”

Rồi khi Adam phát hiện ta cũng đang luyện tập vùng kiếm cơ sở, hấn bắt đầu lảng lẽ luyện tập thêm, không luyện được nhiều hơn ta quyết không bỏ qua.

Ta làm sao có thể bị tên dốt đưa đó vượt mặt? Tốc độ vùng kiếm của ta vốn nhanh hơn hẳn nhiều lắm, thể năng cũng tốt hơn hẳn, đã thế còn có thánh liệu thuật để khôi phục, chỉ cần thời gian luyện tập không chênh lệch nhiều thì khẳng định rằng số lần vùng kiếm của ta nhiều hơn, do đó, mỗi lần hẳn đều thua.

“Chỉ tập khuôn mà không biến đổi thì cả đời này đừng mong theo kịp.”, rất nhanh, ngay cả một tên đàn thối như Adam cũng đi đến kết luận này.

Vì vậy hẳn bắt đầu tiến hành nghiên cứu kiếm pháp của chính mình, suy nghĩ và thử nghiệm làm cách nào cầm kiếm cho tốt khi chém thẳng, vùng kiếm hoành ngang như thế nào cho nhanh, làm cách nào giảm bớt sức cản của gió... Không thể không công nhận, một khi tên cứng đầu này quyết định một mục tiêu, với sự khổ tâm và tinh thần nghiên cứu của hẳn thì quả thực có thể tạo ra thành quả tốt.

Luyện kiếm, thí nghiệm, suy nghĩ, chỉnh sửa, luyện kiếm, thí nghiệm... Tên kiếm khách đàn độn đã tìm ra con đường của chính mình, thứ mà ta có thể dạy giờ chỉ còn một số kinh nghiệm và kỹ năng cấp cao.

Có điều, hẳn làm được, ta không làm được sao? Thế là, kiếm pháp của ta cũng tiến hoá trong lặng lẽ.

“Được, nếu mọi mặt đã không chênh nhau nhiều, vậy thì so ý chí đi.”

Từ đó, hai chúng ta bắt đầu đề thăng mục tiêu huấn luyện. Mỗi ngày hai vạn kiếm? Cốc sữa trước bữa sáng ấy mà. Mỗi ngày đi trên đường ta và hẳn vẫn không ngừng vùng kiếm chém địch trong tưởng tượng, gấp rùng chém lá cây, gấp núi chém hòn đá, gấp biển chém sóng nước, về sau chúng ta còn không nhớ nổi mỗi ngày vùng kiếm bao nhiêu lần, bất tri bất giác, kiếm của chúng ta cũng nhanh đến mức mắt người thường không theo được kịp.

Tại trong mắt người ngoài, những kiếm sĩ thuộc mạch chúng ta đều được gọi là ‘kiếm thuật vương đạo’, đặc điểm nổi bật là không có hoa chiêu màu mè, đường kiếm theo đuổi ba chữ nhanh, chuẩn, hiểm. Nhưng trên thực tế đó chỉ là tích lũy cơ sở rồi kết tinh lại mà thôi, không nhanh không chuẩn thì làm sao có thể hoàn thành kế hoạch huấn luyện trước bữa tối.

Điều buồn cười là Adam vậy mà được toàn bộ thể nhân xưng là thiên sinh kiếm thánh, thiên sinh đàn thối thì đúng hơn.

Sau này, để bù đắp việc hẳn hông có huyết mạch và năng lực đặc thù, khi hẳn giành được truyền thừa phượng hoàng, chúng ta còn đi săn tìm trái tim phượng hoàng cho hẳn.

Giờ đây, hơn một trăm năm qua đi, người thiếu niên đi ra từ nông thôn này đã kinh lịch vô số trận chiến và khổ nạn, hẳn đã hoàn thành giấc mộng anh hùng của hẳn, thậm chí còn đứng ở vị trí đỉnh cao của nhân loại nếu xét về mặt thực lực. Vậy mà trước đây không lâu hẳn lại nói với ta rằng hẳn mệt mỏi rồi, muốn bỏ xuống tất cả, đi ngủ và không muốn dậy nữa.

Chỉ nghĩ đến đó ta lại tức đến nỗi muốn đánh hẳn một trận.

“Đồ ngu, thằng hèn! Một cô gái đã biến ngươi thành cái bộ dạng chó gặm này à? Mục tiêu và lý tưởng của ngươi đâu? Kiếm của ngươi đâu? Ngươi dành nhiều năm như vậy rồi rèn luyện ra thứ kiếm thuật này? Như vậy thật không có việc gì sao? Nói cho ta đi! Đại anh hùng!”

Ta có thể hiểu được loại mệt mỏi từ đáy lòng này, nó vẫn thường khôn nhiều ta, khiến ta chỉ muốn sa vào vĩnh miên, có điều làm sao ta chấp nhận được hiện thực như thế?

Thánh kiếm Roland âm ỉ xuống, thánh quang đã tuột đi, nhưng ý chí phần nộ lại khiến ánh sáng linh hồn càng thêm lấp lánh.

“Keng!”

Hai thanh kiếm chạm vào nhau, đôi mặt lìch nhợt của ta Adam cũng cắn răng phát ra tiếng gầm thét:

“Ngươi thì biết cái quái gì! Dù ta nỗ lực bao nhiêu thì Lisa vẫn cứ nhìn về phía ngươi. Cho dù nàng chết ở trên tay ta thì nàng vẫn tâm niệm danh tự của ngươi, loại cảm giác đó ngươi có biết được không?”

Nghiêng người tránh cú trăm kích của Adam, không hiểu sao khoé mắt ta nhìn về hướng Margareth đằng xa, giờ nàng đang cúi thấp đầu không muốn nhìn về chỗ chúng ta ở bên này, nàng thỉnh thoảng còn đưa tay lên gạt khoé mắt, rõ ràng đang lặng lẽ khóc. Lửa giận của ta càng tăng ngàn ngút.

“Lisa, Lisa, lại là Lisa, cái tên này ngươi làm nhầm cả trăm năm, một người phụ nữ đã chết hơn trăm năm đáng để ngươi làm vậy sao? Người chết hoàn mỹ đến thế trong mắt ngươi sao? Margareth trả giá vì ngươi nhiều đến thế, ngươi tính toán đền đáp lại nàng thế nào?”

Lời rống giận của ta khiến Adam sững sốt, sau đó hẳn càng lớn tiếng rống trả:

“Ta không biết! Vốn dĩ ta đã không thông minh, mấy việc cần động não không phải đều do các ngươi phụ trách sao? Ngươi đưa ra một chủ ý cho ta xem nào!”

Không dám đối mặt thì giả ngốc sao? Bị theo đuổi gấp quá liền làm càn à?

Cái tên Adam này khiến ta buồn cười, vì vậy...

“Trăm năm chớp mắt, mọi việc ai hay, người xung quanh đi, chỉ ta còn tại, năm qua năm hoa tàn hoa nở, nguyện chết già cạnh chén rượu thơm, mê mang nhớ chuyện trước kia...”

Adam chấn kinh, đây không phải lời tụng áo nghĩa của mình sao, chẳng lẽ...

“Lưu thủy tuế nguyệt trầm!”

“Lưu thủy tuế nguyệt trảm!”

Quang hoa lấp lánh, năm tháng vô tình, ánh kiếm như con suối nhỏ chảy xuôi, lá rừng chìm nổi trên mặt nước, nước suối chậm chạp mà thanh khiết, trăm năm vẫn chảy một dòng, đó là sự lắng đọng của thời gian. Ánh kiếm chớp qua, hai chiêu kiếm y hệt, hai áo nghĩa y hệt đụng vào nhau, cùng với đó là hai người trở lại hiện thực từ huyền tượng, nhìn nhau căm tức.

“Loại kiếm chiêu đơn giản thế cũng dám kêu là áo nghĩa? Ta vừa nhìn liền có thể dùng.”

“Ha ha, đáng tự hào thế sao? Sử dụng chiêu này cần cảm tình bị thương làm điều kiện. Vừa nhìn liền biết? Vậy chỉ có thể nói ngươi thâm hơn ta nhiều lắm!”

Quả nhiên thứ đáng ghét nhất của Adam là trực giác của hắn, quá nhạy bén.

“Lúc cần không linh lúc không cần rõ linh, trực giác của ngươi từ trước đến nay vẫn đáng ghét như vậy, được rồi, xem thử chiêu này đi!”

Thánh kiếm Roland đặt ngang trước mặt ta, lần này hai mắt ta nhắm chặt, tất cả quang huy quanh thân đều ẩn vào lưỡi kiếm.

“Khô thuở nhỏ chịu tang, khô mẹ già đơn độc, khô anh em trở mặt, khô người tình rời xa, khô nước nhà hủy diệt, khô bằng hữu không còn, khô vạn sinh toàn khô. Bí kiếm. Thất khổ kiếm!”

Thanh trường kiếm bạc tự động vung ra, tương phản với chiêu ‘lưu thủy tuế nguyệt trảm’ đoạt hết nhãn cầu người khác kia, ánh kiếm của ‘thất khổ kiếm’ lại làm người ta tránh nhìn thẳng vào nó theo bản năng, sau đó, nó bắt tri bắt giác từ một hoá bầy rồi yên lặng quần quanh lên người đối phương, hệt như thể cuộc đời con người không thể miễn trừ đi những nỗi đau khổ.

Đây là chiêu áo nghĩa kiếm thuật mà ta dùng nửa tháng bế quan lĩnh ngộ ra sau khi nhìn thấy Adam sử dụng lưu thủy tuế nguyệt trảm. Hắn có thể dựa vào triết học phương đông ở thế giới cũ của ta để lĩnh ngộ, thân là người từng sống mấy chục năm ở đó, ta không có lý do nào để không làm được.

“Keng!”

Cho dù như vậy, chiêu kiếm áo nghĩa tân sinh này vẫn bị thanh thần kiếm dùng tốc độ cực nhanh chặn lại.

“Giờ ta xác định, ngươi quả thực thâm hơn ta nhiều. Thật đáng thương!”

Rõ ràng mồm đang nói lời an ủi mà gương mặt hắn lại dương dương đắc ý, cứ như hắn vừa thắng ta cái gì đó.

“Thằng đàn chết tiệt! Hôm nay ta phải dạy dỗ ngươi cẩn thận vì cái gì ta là đại ca mà ngươi chỉ là tiểu đệ!”

“A ha ha, một thánh kỵ sĩ già khù như ngươi dùng thánh quang là đủ rồi, muốn dùng kiếm pháp khiêu chiến bốn thiên tài! Mơ đi!”

Hai thanh kiếm một đỏ một bạc không ngừng va chạm, chúng ta cảm nhận trong đó sự khoái nhạo khi dốc toàn sức đánh, các loại áo nghĩa bị thương cực độ luân phiên phóng ra, những lời châm chọc vào nhược điểm của đối phương cũng liên tiếp vang lên, sau đó chúng ta lại cùng nhau cất tiếng cười to. Quảng thời gian vui vẻ như thế, đã bao lâu rồi chưa có?

Ta có thân thể bất tử mà Adam cũng có cơ thể bất diệt, trận đối quyết này chủ định phải đánh rất lâu.

Cách đó không xa, Margareth nhìn hai tên đàn ông đang cười như thằng điên ở đằng xa mà phẫn hận đến nỗi cắn chặt răng.

“Adam, Roland, các ngươi nói người lớn ích kỷ, ta thì chỉ thấy đàn ông tự tư! Annie, nhớ kĩ sau này tìm người yêu tuyệt đối không thể tìm kẻ giống hai tên khốn đó! Dù không may yêu nhầm cũng nhất định phải chia tay ngay lập tức.”

Annie đứng bên cạnh gật đầu nửa hiểu nửa không, đôi mắt vẫn hướng về chỗ cốt đầu thúc và nghĩa phụ đánh nhau, gương mặt tràn đầy lo lắng.

“Hoá ra cốt đầu thúc nhìn đáng yêu thế nha.”, không hiểu sao bỗng nhớ tới lời ước định hồi nhỏ, mặt người thiếu nữ nổi rúng hồng, lời cảnh cáo của Margareth hoàn toàn bỏ phí.

“Đây thật sự là chiêu thức dùng kiếm?”, bởi vì chưa từng thấy loại áo nghĩa dùng kiếm nói nhân sinh này nên đám người Freddie xung quanh nhìn trận chiến với ánh mắt tràn đầy si mê. Những chiêu thức đó đã vượt qua giới hạn, đạt đến tâm của quy tắc, chúng khác biệt hoàn toàn với những chiêu kiếm chỉ chăm chú theo đuổi uy lực và phá hoại theo lối chủ lưu ở đại lục. Đối với những cao thủ dùng kiếm bị chặn ở bình cảnh quá lâu, trận chiến này không khác gì một cánh cửa lớn thông tới chân trời mới.

Kết cục cuộc chiến đã xác định, ngoại trừ số ít người còn ở lại xem, tất cả mọi người ở trong quân đoàn đã giải tán, mục tiêu của bọn họ là các quán ăn và một số nơi vui chơi ở trong thành, thời gian có nhọc thân không thể lãng phí, mỗi một giây đều rất quý giá.

Còn ta lúc này vẫn đang đau đầu tìm cách đánh ngã cái tên khốn này, đột nhiên sắc mặt hắn biến đổi, một ngọn lửa phun trào ra từ người hắn, biến xung quanh thành biển lửa mênh mông.

“Xem ra thời gian đã đến.”

Adam bắt đầu dĩ cười khổ, gần đây hắn chiến đấu không ngừng làm cơ thể đòi lấy càng nhiều sức mạnh từ trái tim phượng hoàng theo bản năng, xem ra thời khắc sau cùng đã đến, thân thể sớm đã vượt giới hạn này cũng không còn cách nào tránh buộc trái tim kia nữa.

Thấy tình huống này, ta cắn răng định tiến đến thực hiện ước định trước đó, tuy nhiên Adam bỗng dừng lại đổi ý.

“Không, Roland, ta bỗng cảm thấy nếu ngươi còn thâm hơn ta nhiều đến vậy thì tốt nhất không nên khiến ngươi khó xử hơn nữa, để ta tự xử lý đi.”

Nói xong, Adam dùng tay phải đâm thật mạnh về phía ngực trái, máu thịt tung toé, một đồ vật to bằng nắm tay màu đỏ lửa bị móc ra khỏi đó.

“Trái tim phượng hoàng.”

Đây không phải là loại bí bảo gì, càng không phải thứ từ ngữ để hình dung theo nghĩa bóng, đó là một quả tim còn đang đập của phượng hoàng.

Sau khi trái tim tách ra khỏi thân thể, nhờ thể chất đạt cấp độ sử thi mà Adam chưa lập tức tử vong, hắn mỉm cười nhìn trái tim trong lòng bàn tay.

“Hồi ấy vì cái này mà chúng ta tốn những hai năm. Cho dù tiểu Hồng bất chấp ‘bạo lộ thân phận’ mà cả nhóm vẫn phải về giáo đường nằm cả tháng. Kỳ thực lúc đó ta vẫn luôn hối hận tại sao mình lại đi tiếp thụ truyền thừa phượng hoàng để rồi hại mọi người suýt chút thì diệt sạch cả đoàn.”

Cảm thán xong, hắn tiện tay ném một trong những vật quý giá nhất trên đời này cho ta.

“Xin lỗi, cuối cùng vẫn phải làm phiền ngươi, đời này ta phiền lụy ngươi thật là nhiều, có vẻ ta không thể đợi đến lúc thịnh thế ngươi mong chờ được thành lập. Chẳng qua, đại ca ngươi lợi hại thế thì đâu có việc gì đánh ngã nổi ngươi, cho dù không có ta giúp, ngươi cũng nhất định sẽ thành công.”

Năm tháng trôi qua, sau hơn trăm năm, khi thời khắc cuối cùng đến, hắn lại gọi ta là đại ca như thuở còn cùng nhau đi mạo hiểm.

Nhìn người tự tay mở ngực moi tim mình, nhìn người tiểu đệ còn đang tiếc nuối vì không nhìn thấy mộng tưởng của ta hoàn thành, ta có thể nói điều gì đây.

Lát sau, không chống đỡ được nữa, Adam dựa vào tường nham thạch chậm chậm ngã xuống.

Ta nhìn hắn, vẫn không biết nói gì, một cảm giác không biết gọi ra sao dâng lên trong lòng làm ta chẳng cách nào đè nén nổi tiếng nước nở.

“Thằng đàn, ta muốn ngươi xem được nha, không có các ngươi thì mộng ước của ta còn có ý nghĩa gì? Thằng đàn, coi như người làm đại ca như ta cầu xin ngươi, tiếp tục sống được không?”

Thực vậy, nếu hoà bình thành lập mà ta chỉ còn một mình bơ vơ trên nhân thế, tất cả mọi thứ còn có ý nghĩa gì đây?

Từng giọt nước mắt của kẻ chết rơi lên mặt Adam, thế mà hắn vẫn giữ nguyên gương mặt cười ngây ngốc đó.

“Đại ca, bao năm qua đây là lần đầu ta thấy ngươi rơi lệ. Ha ha, ta nên tự hào nhỉ. Có điều ta đã quá mệt mỏi, những việc cần làm ở đời này đều đã làm, ta đã rất thoải mái, để ta nghỉ ngơi thôi.”

Trong cơn mê mang, cả tiểu Hồng cũng hạ xuống, thân ảnh màu thanh lam kia cũng tiến đến, tiếng nước nở của nàng truyền đến trong tai ta.

“Tên ích kỷ, tên khốn kiếp! Ngươi nói chết liền chết, không nghĩ tới cảm nhận của người khác sao?”

Nhìn thiếu nữ lệ đầy hai mắt, Adam mở miệng muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại hoá thành một câu xin lỗi vô vị:

“Xin lỗi, Margareth, thật sự xin lỗi. . . Nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ lấy ngươi!”

Có chút xung động khiến ta bỗng muốn biến hắn thành vong linh hoặc anh linh, đáng tiếc, có vẻ Adam đã xem thấu, hắn nhìn ta lắc lắc đầu.

“Chết tiệt! Những lúc thế này sao trực giác ngươi linh thế?”

Không đành lòng nhìn lời cáo biệt sau cùng của Adam, ta nghiêng đi thân mình, bỗng nhiên một thân ảnh xa lạ mà lại quen thuộc khiến ta sững sờ.

“Sau cùng vẫn muốn gặp Lisa một lần, chỉ ít để cho ta có một cơ hội thổ lộ. . .” Sợ tổn thương Margareth, Adam chẳng dám nói cả lời cáo biệt lúc lâm chung.

Trăm năm trôi qua, hình ảnh người thiếu nữ mình thầm mến đã mờ hồ chứ đừng nói đến yêu, có lẽ chính Adam cũng biết mình đang chui đầu sừng trâu, vậy nhưng hắn vẫn bị quá khứ vây khốn, không cách nào bước về phía trước thêm một bước.

“Được rồi, nói đi, ta nghe đây!”

Giọng nói quen thuộc này đã vô số lần vang lên trong mộng, Adam tròn tròn mắt, không tin nổi vào tai mình.

“Lisa!!”

Đúng vậy, đó là đạo tặc Lisa, giáp nhẹ màu bạc, ủng da vện cao, giữa eo còn dắt đầy các loại đao nhỏ đầy màu sắc và nhiều thứ công cụ của đạo tặc.

Nhưng trong mắt chúng ta, các đặc trưng của ác ma dù bị huyền tượng che dấu vẫn vô cùng rõ ràng, đây hẳn là Eliza đang mô phỏng cách ăn mặc của Lisa, có điều nàng làm cách nào biết thói quen và cách ăn mặc của Lisa?

“Các ngươi đừng nhìn ta kỳ quái thế, đúng rồi, cảm ơn đại ca Rola nhé, cảm ơn ngươi đã kịp thời kéo linh hồn ta ra khỏi Minh hà. Sau khi đột phá truyền kì và thức tỉnh lại tên thật ác ma, ký ức của ta cũng hoàn toàn khôi phục.”

Chẳng lẽ kỳ tích phát sinh? Quý tộc ác ma quả thực có thể nhớ lại ký ức kiếp trước, nhưng chỉ giống như đứng bên ngoài nhìn nhân sinh người khác thôi. Chờ

chút, Eliza cũng không hẳn là ác ma nhỉ... Vô số khả năng đồng thời hiện lên, trí óc ta loạn thành một đám sương mờ.

“Ta...Ta.”

Rõ ràng người trong mộng ở ngay trước mắt mà câu nói “Ta thích ngươi.” lại không ra khỏi miệng được, không hiểu sao, ánh mắt của Adam cứ bị kéo về phía Margareth đang khóc lóc.

Vị mỹ nhân lãnh bạc trước kia giờ lại rơi lệ đầy mặt, một kẻ yêu thích sạch sẽ như nàng giờ đây lấm lem khắp người, bỏ mặc tất cả ngời bệt xuống khóc lóc thảm thiết.

“Ngươi nhìn Margareth tý làm gì? Chẳng lẽ đối tượng đề tỏ tình không phải ta mà là nàng à?”

Người yêu chết trong ngực là tiếc nuối cả đời của Adam, mà khi ký ức hoàn mỹ hoá hình ảnh đó thì nó cũng trở thành bế tắc, không có người nào có tâm địa hoàn toàn là sắt đá, có thể hẳn đã sớm bị người thiếu nữ ngoài lạnh trong nóng đó dùng sự quan tâm suốt hơn trăm năm công hãm, chỉ là hẳn cố dùng Lisa làm lý do cự tuyệt thừa nhận việc này.

Lisa giờ đang đứng trước mặt, không còn cách nào để trốn tránh, hẳn cũng không biết mình rốt cục có cảm tình thế nào đối với Margareth.

Tuy kẻ chết là không thể chiến thắng, giờ phút này, khi kỳ tích người chết phục sinh xảy ra, thứ vương mặc vô hình kia dần dần được giải khai.

“Được rồi, cho dù ngươi có tỏ tình thì đáp án của ta vẫn là ‘Xin lỗi, ngươi rất tốt nhưng ta lại thích đại ca Rola cơ’. À đúng rồi, Ngudam, ta và đại ca bắt đầu hẹn hò rồi, ngươi không tin thì cứ hỏi hẳn.”

“Ta?”, trong lúc ta sững sốt, lời nói của Eliza lại vang lên trong đầu.

“Chủ nhân, ngươi còn nhớ điều kiện kia sao? Đáp ứng lời thổ lộ của ta, đây chính là điều kiện.”

Lời xưng hô quen thuộc này làm ta xác định người trước mắt vẫn là Eliza, bất tri bất giác thở phào một hơi, sau chút do dự, ta chỉ có thể gật đầu.

“À, chúng ta vừa bắt đầu hẹn hò, chưa kịp nói cho ngươi.”

“Chờ chút, các ngươi hẹn hò thì ta chẳng phải đang tuần tình vì người yêu người khác sao? Đây, đây, các ngươi định chơi ta sao, định biến ta thành trò cười lớn?”

Trực giác nhạy bén của Adam bỗng dưng chết máy, Margareth ở bên cạnh phát giác được biến hoá lập tức hờn hờ ra mặt, vội vàng làm phép đình chỉ thời gian của cơ thể Adam khiến hẳn không đến nỗi tử vong tại chỗ.

Nhìn tình huống đó, ta hiểu ra rồi lại cười.

“Được, thế ngươi muốn sống tiếp chứ gì? Ta có mấy cái phương án cho ngươi chọn, tỷ như gia nhập quân đoàn của ta thế nào?”

“Không muốn!”

Hắn nói “không muốn” chứ không phải “không muốn sống!”, giờ phút này chúng ta đều cười rõ to.

Xem ánh mắt nhìn trộm Margareth không ngừng của hẳn, ta đoán thẳng dần này đối chủ ý không phải vì bản thân Lisa mà là do Lisa đến khiến hẳn không thể tiếp tục làm rùa rút đầu, chỉ có thể trực tiếp đối diện cảm tình của Margareth, tất nhiên sẽ không muốn chết nữa.

“Được thôi, ta còn mấy phương án nữa...”

“Loại hết mấy chủ ý thời ấy ra. Ta không muốn làm người hầu cho mấy tên thần minh hư giả đó.”

“Thật khó chiều, được rồi, vẫn còn một phương án. Trong Roland II có một viên trái tim titan không hoàn chỉnh, sau ta lại tìm được một cái hạch tâm titan (lần trước trộm được cùng cái đai lưng, là vỏ ngoài trái tim), vừa vặn có thể chế tạo một trái tim titan nhân công hoàn chỉnh cho ngươi. Ngươi từng thấy phượng hoàng niết bàn sau năm trăm năm, nhưng ngươi đã bao giờ nghe nói titan chết già chưa? Tuy nhiên, nếu thay nó thì thuộc tính của ngươi sẽ biến đổi từ hoá diễm thành lôi điện, mà trái tim titan này kém xa trái tim phượng hoàng, hai điều trên kết hợp chắc chắn khiến thực lực ngươi giảm mạnh. Nguyên ý sao?”

“Được, được. Làm nhanh lên, cái cảm giác thể nội trống không này khó chịu quá.”

Nghe vậy chúng ta đồng thời thở phào, nhìn nhau cười, trong lòng vui sướng.

Đáng tiếc thanh thánh kiếm Roland đang dần rút ngắn lại nhắc nhở ta thời gian không có nhiều.

May mắn có Kakagiri làm chuyện tốt, nhờ thông đạo cố định, tiểu Hồng nhanh chóng lấy trái tim và hạch tâm titann từ Vitein về, còn đoạn thủ thuật về sau thì càng không cần lo lắng với tay nghề của ta.

Chốc lát sau, khi mọi người còn vây quanh hai kẻ vừa làm xong phẫu thuật là Adam và Annie, ta lặng lẽ rời đi, phần toái của Adam đã giải quyết xong, giờ đến lượt ta.

Về đến pháp viện của thành Sulfur, Eliza cũng đã đợi ta ở đó, cuốn nguyên sơ pháp điển cũng ở trên tay nàng.

“Ha ha, để chúng ta làm chấn động thế giới tại đây đi. Luật pháp cũng đến lúc có chân thần của chính mình rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Giương cao thần tọa

Trên ghế chủ thẩm băng lãnh, những công văn chất đống và cây pháp chùy băng lãnh trước đây giờ này đã bị thay thế bởi một bàn thức ăn nóng hổi. Còn ta thì cũng đang cố nắm chặt thời gian hưởng thụ niềm vui thú của thân xác cùng Eliza, giống như những đồng bạn khác trong quân đoàn.

Khục, đừng nghĩ quá đà, chỉ là ăn com mà thôi. Người phải thông cảm cho kẻ hơn trăm năm chưa từng được hưởng thụ vị giác chứ.

Món ăn không nhiều, dạ dày nướng, bánh mì chiên, salad trái cây, mùi vị cũng không so sánh được những món ăn cung đình trong hồi ức, dù sao đây chỉ là mấy thứ mà quán ăn cố công làm vội. Chẳng qua, đối với ta, dù bây giờ phải ngồi nhai cái bánh mì đen cứng như đá món ăn cung đình.

“Khục khục khục!”, do ăn quá nhanh, ta không cẩn thận bị mắc nghẹn, tay trái ôm lấy cổ, tay phải vỗ bàn, tỏ ý Eliza mau đến cứu mạng.

“Lớn đầu rồi mà lại hết như trẻ con, à không, người giờ đây vẫn còn trong hình hài của trẻ con, ta không còn gì để nói(*)”, Eliza vừa đưa chén trà cho ta vừa vỗ vỗ lưng giúp ta bớt nghẹn.

“Khục... Suýt thì bị miếng dưa vàng nghẹn chết, nếu thật sự chết vì miếng dưa cắt nhỏ, tất cả mọi người biết chắc sẽ cười lăn lộn đi.”

“Người chết còn chết được lần nữa à?”

“Đương nhiên, nếu không thể chết đi sống lại vài chục lần thì mặt mũi đâu tự xưng Boss cuối, người khác ta không biết, còn ta thì chết vài chục lần quá đơn giản.”

“Hừ, chết sớm đầu thai sớm, ăn cho nhanh rồi chuẩn bị lên đường.”

“Này này, cho dù là tội phạm tử hình cũng có quyền được ăn bữa ăn cuối cùng, giờ mà thu chén có sớm quá không?”

“Có quy định này à?”

“Nha, có vẻ còn chưa có, ta quên bỏ thêm. Nhớ chuyện cáo Lilith, lần hội nghị lập pháp tới đây đem chuyện này đưa lên, dù chấp pháp giả vô tình đến đâu cũng phải có chút tình, cho mấy tên tử tù chút ưu đãi, đây là nhân tính, cần phải giữ.”

“Chính người đi nói đi.”

“Cái này... sợ có chút khó, thời gian không đủ...”

“Vậy lưu lại tờ giấy nháp cũng được.”

Nhìn người thiếu nữ đang khó chịu, ta biết nếu nàng nổi tính tình thì làm thế nào nàng cũng sẽ không đáp ứng, bắt đắc dĩ, ta đành phải lấy tờ giấy ra viết chút lời nhắn rồi cài lên bàn quan toà.

“Tốt rồi, tốt rồi, tạ ơn sự chiêu đãi”, com no rượu say, ta gật đầu thoả mãn.

“Đây chỉ là chút đồ tiện nghi trong quán rượu, thời gian quá gấp, không chuẩn bị được tốt hơn.”, Eliza lắc đầu, trong đôi mắt có chút tiếc nuối và do dự.

“Đúng vậy, nếu tự mình người làm thì tốt hơn.”

“Người thừa hiểu ta không biết nấu com, nếu thật sự để ta làm thì người phải ăn sạch nhé?”

Đích xác, một kẻ toàn năng như Eliza lại có điểm yếu ở phương diện này, có lẽ do huyết thống ác ma nên khẩu vị của nàng có điểm quái dị, món ăn nàng làm thường có khẩu vị rất nặng, trong ngọt có nhạt, trong nhạt có độc, ừm, không phải độc đâu, cái đáng về đầu lưỡi và đôi môi sưng thành cái xúc xích đỏ còn thâm hơn trứng độc.

Không hiểu sao ta lại thờ dài một hơi, Lisa chân chính là toàn năng gia vụ, trù nghệ của nàng vượt trên rất nhiều so với đầu bếp bình thường. Tuy vậy, ta cuối cùng vẫn không nhận được mà hỏi lại một câu.

“Là Eliza đúng không?”

“Ừm, Eliza, không phải Lisa, kia chỉ là lừa người thôi.”

Sau khi triệt để thờ phào, ta cũng cười:

“Ta thấy Adam sẽ nhanh chóng nhận ra.”

“Vậy thì làm sao? Người từng nói yêu đơn phương chỉ có thể kéo dài 36 ngày, kéo dài hơn trăm năm như vậy chỉ có thể gọi là trốn tránh thôi. Hẳn cần cơ hội để chặt đứt đi lý do tránh né. Hiện tại hẳn đã nhận thức rõ cảm tình của mình, sau ngày dù nhận ra thì cũng chỉ giả ngốc, đàn ông chẳng phải luôn giả ngốc sao?”

Eliza nói đến câu cuối thì mắt trừng trừng nhìn ta, còn nhấn mạnh chỗ ‘đàn ông chẳng phải luôn giả ngốc sao?’, hiển nhiên có ám chỉ.

“Ha ha, Adam là ngốc thật mà không phải giả ngốc...”, được rồi, ta là đàn ông, nằm cũng trúng đạn, cố gắng giả ngốc đi.

Mồ thiếu nữ tiếp tục cảm tức...

“...Xin lỗi.” vì không thể chịu được cái nhìn chăm chăm đầy khiển trách, người nào đó đành cúi đầu xin lỗi.

“Hiện tại ta không cần ai xin lỗi.”

“...Giờ ta chỉ có thể nói xin lỗi.”

Có lẽ người trốn tránh không chỉ có Adam, nghĩ đến những điều mình sắp phải đối mặt, dù biết Eliza chỉ cần một lời hứa hẹn mà ta cũng không dám cho nàng.

“Hừ, may mà lão nương chưa từng chờ mong tảng đá học thông minh, sớm đã chuẩn bị tốt.”, câu cần răng ni non này của nàng, ta không nghe được.

“Được rồi, ăn uống no đủ, đến lúc lên đường.”

“Leo lên thần toạ mà người làm như lên giá từ hình, không sợ khinh nhờn thần linh à?”

“Từ hình? Với ta, thành thần còn đáng sợ hơn từ hình.”

Thành thần?

Nghe rất oai đúng không? Trên thực tế chả ra làm sao cả.

Nói đến thành thần trước tiên phải nói cái gì là thần, thần có rất nhiều chủng loại, không thể vơ đũa cả nắm, chỉ ít thì chính thần trật tự và tà thần hỗn độn là hai khái niệm khác nhau.

Chính thần phe trật tự thường đều tuân theo quy tắc hoặc khái niệm nào đó, chúng thường là thần chức, thần vực của bọn hắn, bản thân bọn hắn chính là tập hợp của khái niệm, mà phần lớn bọn hắn cũng sử dụng tín ngưỡng của chủng tộc, địa vực hay chức nghiệp nào đó để tăng cường chính mình.

Tuy nhiên điều đó cũng hạn chế hành vi của chính thần, bọn hắn nhất định phải tuân theo những quy tắc mình đặt ra để làm việc và tuyên dương khái niệm của mình. Tại phương diện này, người nổi danh nhất chính là thánh quang thần, thần đất mẹ và nữ thần ma pháp, ba vị này mạnh đến không cách nào tưởng tượng, đồng thời với sức mạnh đó, bọn họ cũng đã mất đi tự chủ của bản thân, triệt để hoá thành khái niệm.

Tà thần hỗn độn cũng có thể tiếp nhận tín ngưỡng để tăng cường bản thân nhưng tự do hơn nhiều, nhìn Lolth làm bừa ở thế giới dưới lòng đất như vậy mà chẳng có ai nhảy ra cho à phát tát là biết rồi.

Dù đây là bí mật mà bất cứ giáo đường nào cũng không đề cập, nhưng với ta, nó vẫn chỉ là biểu tượng dùng để che mắt người ngoài.

Chính thần và tà thần khác biệt lớn nhất ở chỗ, chính thần thì hầu cận nữ thần trật tự đang say ngủ tại bên trong căn nguyên trật tự, tà thần thì dâng lòng trung thành của mình cho nữ thần hỗn loạn ngủ say dưới đáy của Abyss.

Ha ha, có vẻ không cần thận nói ra bí mật lớn, thôi thì nói nốt cho nó vuông.

Asteria ngủ say trong căn nguyên trật tự, dẫn dắt những linh hồn tín ngưỡng chư thần trật tự xuôi theo trụ thiên đường đi lên Heaven. Ngay trước khi những linh hồn đó bị thái bỏ vào luân hồi vì không cách nào cung cấp nhiều tín ngưỡng hơn nữa, các mảnh vụn linh hồn mang theo trật tự ấy sẽ trở thành vật phẩm dinh dưỡng của Asteria, giúp nó sớm thức tỉnh.

Cynthia cũng giống thế, khác biệt duy nhất có lẽ là thứ dẫn đường cho linh hồn là Minh hà chứ không phải trụ thiên đường, đồng thời nơi nó ngủ say là đáy Abyss chứ không phải căn nguyên trật tự trên Heaven.

Đây cũng là một trong những lý do khiến thánh chiến không thể ngừng lại, dù hai vị nữ thần tạo vật lâm vào giấc ngủ say, bản năng của họ vẫn chờ mong ngày thức tỉnh. Chỉ cần luân hồi đủ dài, luôn sẽ có một ngày họ mở mắt thức dậy. Mà những linh hồn càng tín ngưỡng trật tự hay càng sa đoạ hỗn loạn thì càng giàu dinh dưỡng, đặc biệt, linh hồn của các dũng sĩ gào thét trong tuyệt vọng khi chiến đấu luôn giàu dinh dưỡng nhất.

Vì lẽ đó, khi hai vị nữ thần đều kỳ vọng sớm thức tỉnh, hai đầu nguồn sinh mệnh là căn nguyên trật tự và Abyss tất nhiên sẽ không muốn ngưng chiến. Vòng xoáy của cuộc chiến này cứ thế kéo dài mãi, cuối cùng đến một ngày nào đó, Asteria và Cynthia sẽ phục sinh từ giấc ngủ ngàn thu, cuộc thần chiến thời viễn cổ lại lặp lại một lần.

Cái hạo kiếp đáng chết kia thực sự phát sinh tại ‘nguyên bản lịch sử’. Sau sáu lần tai hoạ ập đến Nahri, số tế phẩm cuối cùng cũng tích đủ, hai đứa con gái của mẫu thần sáng thế Nahri tỉnh dậy, mang theo các thần minh thuộc hạ và các chủng tộc phạm nhân dưới trướng đánh long trời lở đất. Kết cục vẫn không có người thắng, hai vị nữ thần bất diệt ngủ say lần nữa, chúng thần ngã xuống, phạm nhân diệt tuyệt, thế giới này cũng đi đến bờ hủy diệt. Có lẽ, phải chờ rất lâu rất lâu về sau mới có nền văn minh nào đó phát triển lại trên mảnh đất hoang tàn ấy.

Đây là thứ bí mật ẩn sâu nhất mà ngay cả thần minh hiện nay cũng không biết, điều ta vừa nói chính là bối cảnh bản update cuối cùng được ghi trong cuốn giới thiệu trò chơi.

“Con mẹ nó chứ, ta biết, nữ thần tạo vật thật là vĩ đại, các ngươi tạo ra nhiều chủng tộc như vậy quả thực rất đáng ngưỡng mộ, nhưng mà hai chị em nhà ngươi đánh nhau thì cứ đánh đi, kéo người khác vào theo làm gì?!” Đây là cảm giác đầu tiên khi ta đọc nó, nếu không phải người của thế giới khác thì sợ rằng ta sớm đã tự đem chính mình treo lên đài hoà thiêu.

Cho nên ta vẫn luôn đồng đưa bất định giữa hai bên trận doanh (cá nhân ta cho rằng cả hai đều không phải nơi tốt lành gì) ngay từ đầu. Từ trước đến nay, ta chưa bao giờ thừa nhận quan điểm chủ lưu rằng cứ hỗn loạn thì phải tà ác, cứ trật tự thì phải lương thiện; ta cũng vẫn luôn lợi dụng căn nguyên trật tự, một trong hai bản nguyên thế giới, mà không có chút kính ý nào.

Tốt, lộ ra nhiều tư liệu thế rồi thì cuối cùng cũng sáng tỏ một vấn đề, nếu Minh hà chảy mãi, hỗn loạn không ngừng thì trận chiến vẫn sẽ tiếp tục, mà nếu vậy thì thế giới rồi sẽ hỏng hắc. Như vậy, làm cách nào để ngăn trở bây giờ? (**)

Mới nhìn qua thì đây là nhiệm vụ bất khả thi, tuy nhiên, ta vẫn luôn tự hào là kẻ chuyên lừa lổ thung trong quy tắc, sau thật nhiều năm, ta cuối cùng cũng nghĩ ra một kế hoạch; mà bước đầu tiên của kế hoạch này chính là bước lên thần toạ, tăng cường sức mạnh pháp luật.

Hiện tại sức mạnh luật pháp được tính là một khái niệm hạ cấp dưới trường căn nguyên trật tự, tuy ta nói muốn dùng nó để thay thế thánh quang, nhưng thực tế thì sức mạnh luật pháp giờ đây còn cực kỳ yếu ớt, nơi nào không có nguyên sơ pháp điển hoặc tàn trang của nó thì không thể sử dụng và học tập, tàn trang là vật số lượng có hạn, muốn thực sự khuếch tán cần thời gian rất lâu.

Cho nên, tất yếu phải có một vị thần của pháp luật, cho dù đó chỉ là một cái bộ cơ chế phục vụ mang mác thần minh cũng được, chỉ có như vậy mới giúp tất cả những người tín ngưỡng luật pháp có cơ hội giành được sức mạnh của nó, như vậy mới có thể tạo ra cơ hội khiến luật pháp chân chính thay thế được thánh quang.

Bước này là bước đầu tiên và cũng là quan trọng nhất, là nền tảng của cả kế hoạch. . .

Tốt rồi, thần minh là cái gì đã rõ, luật pháp thần cũng nhất định phải có, vậy thì làm cách nào để thành thần?

Trên thực tế, trở thành chính thần trật tự không khó lắm, trừ những kẻ may mắn nhận được thần chức và thần lực của cự thần, người khác chỉ cần khai phá ra một khái niệm hoặc thần chức mới có tính trọng yếu nào đó, sau đó đạt tới cảnh giới bán thần (đây là cơ sở để có thể khống chế thần lực, không bị thần lực bạo liệt) thì lập tức có thể tuyên cáo thể nhân, giương cao thần toạ, truyền bá tín ngưỡng, thu nhận tín đồ, chỉ ít thì thánh quang thần từng làm thế, hắc chính là vị mục sư thánh quang đầu tiên.

Mỗi một vị chính thần mới sinh ra đều là cột mốc đánh dấu sự phát triển lớn mạnh của phe trật tự, những người đào móc ra khái niệm mới rồi trở thành thần thường được căn nguyên trật tự thừa nhận và ban thưởng hậu hĩnh, tốc độ lớn mạnh cũng rất nhanh.

Đây cũng là lý do vì sao Kaya và các chủ mẫu lại xem ta như một vị thần ở tương lai, mà bọn ả nghĩ là ‘ở tương lai’ vì không phát hiện ra ta từng đạt cảnh giới bán thần, không biết rằng Vô Miên giả từng là vong linh đại đế, sớm đã đạt đủ điều kiện để phong thần.

Tuy nhiên, sự can thiệp của chân thần với phạm trần rất hạn chế, nếu ta bước lên thần vị, sợ rằng một gã thần linh bị căn nguyên trật tự nắm trong lòng bàn tay đã không còn cách nào nhảy ra khỏi cuộc giao chiến giữa hai trận doanh. Vì thế, ta cố công tìm ra một lổ thung trong hệ thống phong thần, sau đó làm tất cả để chuẩn bị để giờ phút này khởi động cái kế hoạch điên cuồng đó.

“Ta, Vô Miên giả, kẻ khai sáng và sử dụng sức mạnh của luật pháp, đứng tại nơi khởi nguyên của luật pháp là thánh thành Sulfur, tuyên cáo với thể nhân, ta sẽ giương cao thần toạ, nhận lấy chức vị luật pháp chân thần!”

Căn nguyên trật tự sớm đã đợi từ lâu, nó lập tức hàng xuống một cột sáng bạc khổng lồ lên người ta, sức mạnh trật tự dày đặc đến nỗi khiến người ta ngạt thở. Ngay sau khi lời tuyên cáo thành thần được nói ra, tiếng vọng ấy lập tức truyền đi khắp thế giới, tất cả sinh mạng đều dừng bước chân mình lại, dùng ánh mắt thành kính nhìn về phía bầu trời.

Còn kẻ vừa thức dậy sau cuộc phẫu thuật là Adam và mọi người xung quanh hắn thì vô cùng chấn động khi nhìn thấy cột trụ ánh sáng ngoài cửa sổ, hắn chỉ có thể thầm nói trong lòng.

“Roland, hôm nay ngươi bày ra trò đùa thật lớn, định lừa gạt toàn bộ chúng thần sao?”

(*) Từ lúc này Elzia và Roland dùng thân phận ngang hàng để xưng hô, Eliza xưng ta – ngươi chứ không còn là ta – ngài, trừ một số trường hợp đặc biệt.

(**) Trụ thiên đường chỉ là đường dẫn linh hồn lên Heaven, Minh hà mới là thứ dẫn dắt linh hồn Luân hồi, hai vật này không phải cùng cấp độ. Kế hoạch của Roland chỉ liên quan đến thứ mấu chốt là Minh hà chứ không đã động gì đến trụ thiên đường.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vụ Yêu Diên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Tội nhân cuối cùng phải bị thẩm phán

“Ta, Vô Miên giả, kẻ khai sáng và sử dụng sức mạnh của luật pháp, đứng tại nơi khởi nguyên của luật pháp là thánh thành Sulfur, tuyên cáo với thế nhân, ta sẽ giương cao thần toạ, nhận lấy chức vị luật pháp chân thần!”

Lời tuyên cáo của chân thần vang vọng bên tai mỗi sinh linh, không quản ngại là lũ giả trên đường dài, là thương nhân buôn bán ngoài chợ, là quý tộc bàn bạc trên tiệc rượu hay là những người lính đang trong chiến trận. Tất cả mọi người đều dừng lại hết thảy mọi thứ đang làm, lắng nghe lời thề của thần mình.

“Ta thề đối xử công chính với tất cả sinh mạng, sức mạnh luật pháp công bằng sẽ che chở tất cả những kẻ vô tội, trừng phạt hết thảy những kẻ có tội, để kẻ chí công làm người chấp hành quy tắc luật pháp, ta sẽ mở phòng thánh quang thần, vứt bỏ tự thân, hoá thân thành quy tắc luật pháp, từ đó, ta là luật pháp, pháp luật là ta, người tín ngưỡng muốn lấy được sức mạnh pháp luật không cần niệm tụng thần danh của ta, chỉ cần thờ phụng và chấp hành luật pháp là có thể.”

Tranh đoạt tín đồ, chiếm đóng địa bàn, khuếch đại tín ngưỡng, đề thăng thần cách... đồng chuyện này tồn tại mấy trăm năm còn ngại ít, ta không có thời gian chơi đùa với mấy thần mình khác, luật pháp bây giờ chỉ cần một cái bộ máy phục vụ mà thôi, vì vậy, ta liền biến thành một cái máy phục vụ đi.

Mà loại chân thần không có ý thức bản thân như vậy chắc chắn sẽ không chịu sự kỳ thị của bất kỳ vị thần phe trật tự nào. Với lại, nếu hoàn toàn đồng hoá với khái niệm thì tốc độ trưởng thành cũng tăng rất nhiều, chỉ cần tín ngưỡng luật pháp tiếp tục khuếch tán, hẳn sẽ nhanh chóng biến thân thành một vị thần mạnh mẽ.

Một cái máy phục vụ thần lực không có ý thức bản thân thì dù cường đại thế nào cũng sẽ không tính đi thôn tính thần chức hay khái niệm khác, nhìn góc độ nào thì đây cũng là chuyện tốt với trật tự doanh trật tự, ta cần bản không cần lo có vị thần nào chủ động khơi mào thần chiến để đánh giết tên thần mình tân sinh này.

Đương nhiên, bảo ta ngoan ngoãn làm một cỗ máy phục vụ là chuyện không thể nào, nếu vậy, có cách nào để khiến lần đăng thần này thất bại sao? Có cách nào để lời thề của ta vô hiệu sao?

Trong sông dài lịch sử chưa có tiền lệ, tuy nhiên, trên lý luận quả thực là có cách – cái chết!

Người chết cả rồi, linh hồn đã tiến vào luân hồi, làm sao thành thần được.

Ta tất nhiên cũng không muốn lần đăng thần này hoàn toàn thất bại, dù sao một cái máy phục vụ cũng không cần nhiều năng lực suy nghĩ, phân ra một chút mảnh vụn linh hồn là đủ, mà ta thì đã sớm chuẩn bị cả tá mệnh hạn với cả hồn khí, bao quát cả hai kiện á thần khí.

【Á thần khí: sự uy nghiêm của tư pháp (đã buộc chặt)】

【phòng ngự:10 (giáp bản bằng thép cũng chỉ có 5 điểm phòng ngự, giáp vải mà như thế này quá không bình thường)】

【Đặc hiệu một: Tội nhân tự thẩm: khiến tội nhân chột dạ, áy náy, sợ hãi, tăng cường tác dụng theo thời gian, tội nhân phạm tội càng nặng, áy náy càng nhiều, hiệu quả càng tốt. Người vô tội miễn dịch hiệu quả.】

【Đặc hiệu hai: thiết diện thẩm phán: người mang có mị lực cố định bằng 100, hiệu quả chống lại phép thuật dạng mị hoặc, dò xét, huyền thuật +20】

【Đặc hiệu ba: hồn khí. Một loại kỹ thuật từ thế giới khác khiến nó bao hàm mảnh vụn linh hồn của Vô Miên giả】

【Đặc hiệu bốn: thuộc tính sáo trạng(*): Khi đồng thời trang bị á thần khí ‘Vô Miên giả nhìn chăm chú’, người mặc sẽ được căn nguyên trật tự thừa nhận là bản thân Vô Miên giả, giành được sức mạnh luật pháp gia trị, sức mạnh của pháp luật tăng 30%, độ khó khi thực hiện pháp chú thuật giảm 50%】

【Á thần khí: Vô Miên giả nhìn chăm chú (đã buộc chặt)】

【Đặc hiệu một: cái nhìn chân thực: không có bất cứ lời nói dối hay ảo ảnh nào có thể lừa gạt Vô Miên giả, người trang bị sẽ miễn dịch tất cả ảo giác】

【Đặc hiệu hai: ngôn từ công chính: giả thuyết mà người trang bị đề ra không bị bất kỳ loại pháp thuật nào ghi chép hoặc phân biệt, dù đó là lời nói chân thật; hiệu quả chống lại thuật lừa dối, thuật uy hiếp +20】

【Đặc hiệu ba: hồn khí. Một loại kỹ thuật từ thế giới khác khiến nó bao hàm mảnh vụn linh hồn của Vô Miên giả】

【Đặc hiệu bốn: thuộc tính sáo trạng(*): Khi đồng thời trang bị á thần khí ‘Vô Miên giả nhìn chăm chú’, người mặc sẽ được căn nguyên trật tự thừa nhận là bản thân Vô Miên giả, giành được sức mạnh luật pháp gia trị, sức mạnh của pháp luật tăng 30%, độ khó khi thực hiện pháp chú thuật giảm 50%】

【bộ thần khí nguyên rủa: trọng lượng của pháp chú: người mặc thần khí phải có đủ tư cách và thân phận của tư pháp giả cùng chấp pháp giả, thực hiện chức trách một cách công chính. Một khi vi phạm, vì tư lợi mà khinh thường pháp luật, mở miệng nói bừa, pháp bảo hoá làm thần hoá bất diệt, huỷ diệt nhục thân và linh hồn người mặc】

【“Hãy cẩn thận khi vận dụng quyền lợi trong tay, pháp chú rơi xuống, quyết định đưa ra không chỉ ảnh hưởng đến hưng suy của cá thể, càng là uy nghiêm và công chính của luật pháp — tối cao chấp pháp giả Vô Miên giả”】

Đây là trang phục và diện cụ khi ta đóng làm Vô Miên giả, cũng là hai á thần khí được chính căn nguyên trật tự thừa nhận, thứ ta muốn lợi dụng ở đây chính là đặc hiệu ba và đặc hiệu bốn của nó. Chỉ cần cột sáng trật tự này mất đi mục tiêu là ta, nó chắc chắn sẽ chọn hai kiện trang có chứa mảnh vụn linh hồn lại ‘được coi là’ Vô Miên giả để trở thành một cỗ máy phục vụ thần lực phù hợp.

Nhưng cũng giống như trong dự liệu của ta, dù không có nhân cách, căn nguyên trật tự cũng không dễ lừa.

Cột trụ ánh sáng dẫn chân thần lên Heaven không ngo ngoàng gì đến tên ‘người giả’ kia, ngược lại buộc chặt lấy thánh kiếm Roland. Thứ cần để thành thần là linh hồn, mà linh hồn ta thì ở trong mệnh hạn, cũng chính là thanh thánh kiếm này.

Trong luồng sáng bạc vô tận, điều khiến ta lo lắng nhất đã phát sinh, lực lượng trật tự bắt đầu phục hồi cái mệnh hạp đã vỡ nát của ta. Nếu là trước đây, ta nhất định sẽ hân hoan nhảy nhót vui mừng vì điều này đồng nghĩa với việc thực lực ta khôi phục lại, nhưng lúc này, nó chính là lá bùa đòi mạng.

“Ta không muốn bị cưỡng chế thăng thiên, Eliza, làm theo kế hoạch đi!”

“Nhưng...”

“Không nhưng gì cả, ta vốn là tội đồ! Tội nhân cuối cùng phải bị thẩm phán!”

Đúng thế, tội nhân cuối cùng phải bị thẩm phán, bất luận thân phận, bất luận nguyên nhân, chỉ bởi những tội mà kẻ đó đã phạm phải.

【Không cần biết tương lai ta làm gì, tội lỗi của quá khứ vẫn thủy chung đè nặng lên ta. Số lượng linh hồn vì ta mà chết đủ để lấp đầy Minh hà. Dù ta có cứu bao nhiêu người, làm bao nhiêu chuyện tốt, ngay cả lương tâm ta cũng không thể thừa nhận chính mình thì làm sao có thể khiến hệ thống thừa nhận là người tốt. Thứ có thể rửa sạch tội lỗi chỉ có thẩm phán công bằng và chế tài pháp luật, không có ai là ngoại lệ.】

Lời đó là đại biểu tín ngưỡng của ta đối với pháp luật, một kẻ tay nhuộm đầy máu như ta không có tư cách trở thành thần luật pháp. Có lẽ vì thế ta mới tránh tuyên hăng tự mình thành thần, cũng có thể tiềm ý thức của ta vẫn chờ mong được thẩm phán và cứu chuộc nên nguyên sơ pháp điển mới có đặc hiệu cuối cùng này.

【Hiệu quả 4: Tội nhân cuối cùng phải chịu thẩm phán (chủ động): Tiến hành chung cực thẩm phán đối với một mục tiêu, thẩm phán và rửa sạch tất cả tội lỗi của hân. Điều kiện sử dụng: mục tiêu tự nguyện tiếp nhận】

Nhìn ánh sáng trật tự càng ngày càng mạnh mẽ, Eliza cắn răng giờ lên cuốn pháp điển.

“Tội nhân cuối cùng phải bị thẩm phán! Tội nhân Roland! Người có nguyện ý tiếp thụ thẩm phán?”

Nhìn vết máu tự nàng cắn ra trên môi Eliza, ta biết hành động của chính mình quá tàn nhẫn, bức nàng phải xử quyết người mình yêu thích... Lời xin lỗi cuốn một vòng trong miệng, cuối cùng, ta nuốt nó vào, đem nó hoá thành một câu than thở bất đắc dĩ.

“Haizz... Ta có tội, nguyện ý chịu thẩm phán.”

Ngay lập tức, ta bị dẫn tới một phiên tòa trên tinh không, các anh linh cổ đại kiêm chức người quan sát và bồi thẩm đoàn đã sớm vào chỗ, còn Eliza, nàng đang ngồi tại vị trí quan tòa, nguyên sơ pháp điển trôi nổi giữa không trung, vô số ký ức của ta được chiếu rọi lại trên đó, ấy là những sự kiện quá khứ ta nhớ hoặc không thể nhớ, lúc này, chúng chính là tội chứng.

Một bức họa trong đó vẽ cảnh Vĩnh Dạ đại đại đề đang tùy ý giết chóc, đại quân vong giả tràn đến đâu thì thành trấn hoá thành đồng đỏ nát, người chết hoá thành binh sĩ mới, người sống chìm vào biển máu vô biên, oán niệm ngất trời dâng lên tận trụ thiên đường, chúng thần cũng vì thế mà nổi giận lôi đình.

【Tội nhân Roland, người phạm tội khơi mào chiến tranh! Phán quyết: Tử hình!】, sau khi phiên tòa bắt đầu thì kẻ cầm giữ sẽ chịu không chế của pháp điển, vậy nên Eliza vẫn phải niệm tụng từng chữ từng chữ một để đưa ra phán quyết dù đã cố mím chặt môi.

Chế tài ta phải chịu là tử hình, không có gì để bàn cãi. Nếu luận tội chế tạo thảm kịch và chiến tranh, ta còn ghê tởm gấp vạn lần Dath. Tội khơi mào chiến tranh là tội chết, không có ngoại lệ.

“Ta nhận tội.”

Thời không chuyển dời, ta xuất hiện trên một đoạn đầu đài màu đen, linh hồn và thân xác của ta đồng thời bị kẹp phía trên. Sau đó, lưỡi đao nhuộm máu rơi xuống, đầu lăn ra đất.

“A a a a a!!!” Dù đã sớm chuẩn bị nhưng cảm giác thống khổ và trống rỗng của tử vong vẫn không phải thứ người ta có thể thừa nhận. Chiếu đầu lâu lăn dưới đất há hốc miệng gào thét trong im lặng, còn linh hồn thì kêu rên thảm thiết.

Đau, đau muốn chết, sức sống trôi đi một cách điên cuồng, đầu lâu cũng không thấy, bản năng của sinh vật khiến ta rên khóc không ngừng.

Sau một tiếng rên cuối cùng, linh hồn và thân xác của ta bắt đầu tiêu tán, hư ảnh của Minh hà đã mờ mờ hiện lên, vì ta không tín ngưỡng tên chân thần nào nên sau khi chết linh hồn ta phải vào Minh hà.

Đúng lúc này, ánh sáng bạc hạ xuống, linh hồn tiêu tán của ta lại trở nên rõ ràng lần nữa. Căn nguyên trật tự cường hành đem ta sống lại.

Ngẩng đầu nhìn cột ánh sáng trật tự trở nên hơi yếu đi đó, ta cắn răng nói rằng.

“Tiếp tục thẩm phán! Chúng ta liều với nó!”

Sau mệnh lệnh vô tình của tên nam nhân, dòng lệ của người thiếu nữ lặng lẽ rơi xuống, tiếng khóc thầm nàng buột miệng phát ra dưới hiệu quả của thần khí lại trở thành lời phán quyết băng lãnh mà uy nghiêm.

【Tội nhân Roland, người phạm tội lừa dối ác ý! Phán quyết: Tử hình!】

Lại thêm vài bức họa hiện lên trên không trung, chúng miêu tả những lời ‘nói dối chân thực’ của ta, mà bức vẽ lớn nhất thì tả cảnh ta đang chế tạo vĩnh dạ quyền trượng rồi đưa nó cho nhà đấu giá.

Đúng vậy, lừa gạt với ác ý cũng là trọng tội, từ hình là trừng phạt thích đáng!

Ta lại bị đẩy lên đài treo cổ, sau khi đầu ta chui vào thông lưng, mặt đất dưới chân đột ngột tan biến, thay vào đó là hư không vô tận.

Cổ bị buộc chặt, yết hầu đau đớn, sự ngột ngạt của linh hồn còn khó chịu gấp trăm lần thế xác, ta muốn kêu thành tiếng nhưng lại không có cách nào phát ra âm thanh, cuối cùng, hai chân ta khẽ đạp mấy cái rồi dừng lại.

Khi linh hồn bắt đầu tiêu tán, lại một cột ánh sáng hạ xuống, ta... phục sinh...

“Tiếp tục!”

【Tội nhân Roland, người phạm tội giết người! Phán quyết: Từ hình!】

Lần này ta bị từ hình bằng đầu độc, chất độc đó sôi trào trong huyết quản, bụng trướng lên, cảm giác băng lãnh và cảm giác nhói đau luân phiên thay thế, thứ còn lại sau cùng chỉ là một thi thể vô cảm.

Ánh sáng hạ xuống...

“Tiếp tục, nó đã suy yếu rất nhiều!”

Nước mắt đã chan đầy khuôn mặt Eliza, nhưng mà cuộc thẩm phán đã không thể dừng lại, một khi nó bắt đầu, chỉ khi nào tất cả tội mà người thụ thẩm phán phạm phải bị phán quyết hết thì phiên tòa mới kết thúc, mà hơn ba trăm năm qua, số tội ta phạm phải đâu chỉ từ hình ba hay bốn lần là đủ.

【Tội nhân Roland, người phạm tội phản sinh mệnh trí tuệ! Phán quyết: Từ hình!】

Lần này hình phạt là ngồi ghế điện.

Ánh sáng hạ xuống...

【Tội nhân Roland, người phạm tội phóng hỏa! Phán quyết: Từ hình!】

Hình phạt là hỏa thiêu.

Ánh sáng hạ xuống...

【Tội nhân Roland, người phạm tội đầu độc! Phán quyết: Từ hình!】

Ta bị chìm chết.

Ánh sáng hạ xuống...

Lần lượt từng tội lỗi của ta hiện lên trên bàn quan tòa, ta cứ thế chết lại sống, sống lại chết; linh hồn ta cũng tan rồi hợp, hợp rồi tan. Dù là ta thì giờ này cũng hận không thể nhanh chóng kết thúc mọi chuyện.

Cuối cùng, sau khi chết không biết bao nhiêu lần, khi ta cũng bắt đầu tê dại và từ bỏ hi vọng, khi ánh sáng trật tự cuối cùng cũng có chốc lát gián đoạn.

“Nhanh, nhanh, dùng thứ này!”

Thứ ta chỉ chính là một thanh đại đao bên cạnh bàn quan tòa, thanh Đò Long đao.

Eliza buông ra pháp điển, cầm lên thanh đao dày nặng đó, bỏ vào thánh kiếm Roland.

【Đặc hiệu: vô kiến bất tòng: tỉ lệ 100% chém đứt vũ khí phẩm chất dưới tinh xảo, 50% tỉ lệ chém đứt vũ khí phẩm chất tinh xảo, 30% chém đứt vũ khí phẩm chất sử thi, 1% chém đứt vũ khí dưới thần khí】

Đây là thuộc tính hữu dụng nhất của Đò Long đao, tuy thánh kiếm Roland quả thực là một thanh thần binh hiếm có, thậm chí sánh ngang với á thần khí, vậy nhưng nó cuối cùng vẫn không phải là thần khí, Đò Long đao vẫn có 1% khả năng chặt đứt nó, mà mệnh hạn của vụ yêu nếu tan vỡ thì tất nhiên sẽ chết đến mức không thể chết lại.

“Keng keng keng!”

Đó là thanh âm đao kiếm tương giao, cũng là thanh âm đòi mạng ta, nhưng ta giờ này lại hi vọng nó tới nhanh một chút, bởi lẽ trên bầu trời, cái cột ánh sáng trật tự kia lại bắt đầu hội tụ.

“Mau tránh ra! Loại ánh sáng trật tự này chính là thứ trí mạng với kẻ có huyết thống ác ma như người!”

Eliza làm bộ không nghe thấy tiếng gọi, tốc độ vung đao của nàng càng lúc càng nhanh hơn!

Một chớp mắt sau, một đạo ánh sáng đột nhiên hạ xuống, không có bất kì dấu hiệu báo trước nào.

Khi nó rơi xuống, ta cũng đã tuyệt vọng, bản thân ta thì không sao, lại nghĩ biện pháp khác là được, cùng lắm thì làm cái máy phục vụ cũng chẳng có gì, nhưng

Eliza...

“Đừng!!”

Ta chưa bao giờ lại hối hận như vậy, hối hận vì làm ra quyết định này. Hối hận vì sau này sẽ không thể gặp lại người thiếu nữ ấy. Hối hận vì cố tình không nhìn những ám chỉ của Eliza. Hối hận đã không nói vài lời đó.

“Lời đành chi nọ!”

Một cột sấm sét đột nhiên đánh về phía cột sáng trên bầu trời, mạnh mẽ va chạm với nó. Đáng tiếc, cột sáng chỉ tồn chút thời gian liền đánh tan sấm sét, tiếp tục rơi xuống.

Lợi dụng thời khắc ngắn ngủi này, một thân ảnh bao trùm bởi sấm chớp đã đến ngăn lại tại phía đằng trước.

“Adam!”, đúng thế, dù còn rất suy yếu sau cuộc phẫu thuật, nhưng giờ đây hắn lại đứng trên chiến trường.

Hắn không hỏi vì sao phải đối kháng cùng căn nguyên trật tự, thứ được coi là chí thiện chí mỹ, hắn chỉ quan tâm vừa rồi bạn hắn rỗng giặc và gào thét, vì vậy, hắn không do dự mang tính mạng mình ra để đánh cược.

“Sấm sét, nghe lời kêu gọi của ta mà đến đây đi!”

Sấm chớp vô tận lập tức tụ tập dưới mệnh lệnh của chủ nhân, người kiểm soát vùng mạnh thanh kiếm trong tay về phía bầu trời, lần này, sấm sét và ánh sáng đồng quy vu tận, tiêu tán trong làn sương khói.

Có vẻ căn nguyên trật tự đã bị chọc giận, chỉ chốc lát sau, một cột sáng càng lớn càng mãnh liệt lại hạ xuống, nếu bị đánh trúng, dù là Adam với huyết mạch titan cũng sẽ chết ngay lập tức.

Tuy nhiên Adam không có chút ý nghĩ muốn tránh né nào, ngược lại giờ kiểm soát đến.

“Thời quang hồi lang!”

May mà một thanh âm vang lên kịp thời, dưới sự đốc thúc của hiền giả cấp bán thần, thời gian xung quanh ánh sáng trật tự trở nên chậm rãi.

“Tên dân này, chưa hết thềm chết à?”

Đối mặt câu rỗng giặc và chất vấn của thân ảnh màu lam đỏ, Adam chỉ có thể đứng cười ngây ngô tại chỗ.

Cột sáng vẫn chậm rãi rơi xuống dù có đến hai tên bán thần hợp lực ngăn cản. Nhưng chính nhờ có đoạn thời gian này mà phía dưới lại có cơ hội thay đổi ván cục.

Cuối cùng, tỷ lệ 1% đó bị xúc phát!

“Rắc!”, sau một tiếng giòn vang, thánh kiếm Roland vỡ vụn, linh hồn màu xám bên trong bay tứ tán.

“Tốt rồi!”

Thanh âm của ta truyền ra, Adam tránh khỏi, Margareth cũng vội vàng hủy bỏ ma pháp, cột sáng trật tự nhanh chóng rơi xuống.

Lần này cái mệnh hap vỡ nát không còn hấp dẫn sự chú ý của nó nữa, nó đổi mục tiêu sang tên người già bên cạnh.

Còn ta thì nắm chặt thời gian khởi động mảnh vụn linh hồn bên trong á thần khí, cố gắng biến tên người già thành một tên người thật hoàn chỉnh.

Sau đó, nhờ sự bổ sung của căn nguyên trật tự, linh hồn khiếm khuyết này được phục hồi hoàn toàn, bắt đầu hành trình thuế biến từ phạm nhân thành chân thần.

Ta an tâm nằm dài trên đất, chờ đợi lời triệu hoán của cái chết, thế nhưng, tại giây cuối cùng, ta nhìn thấy Eliza với đôi mắt đỏ rực và nét cười quỷ dị xách đao tiến về phía ta.

【Đặc hiệu: Phát nổ: tỉ lệ 1% sa vào trạng thái cuồng bạo lực thân bất nhận, ưu tiên khoá chặt thân nhân đuổi giết.】

Ta hẳn nên sớm biết rằng với vận may của ta thì cái 1% ấy phải trở thành 100%.

Khi người thiếu nữ cầm đao bỏ xuống, ta lại không cách nào động đậy được, chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ.

“Ta nên vui mừng vì nàng thật sự coi ta là người thân sao? Đừng vậy nha! Kiểu chết này quá khó coi, cứ như thể một tên chồng lãng nhãng bị vợ bắt quả tang rồi xách đao băm thây! Ta không muốn chết kiểu này!”

Đáng tiếc, một giây sau, mắt ta hoàn toàn chìm vào hắc ám, cuối cùng ta có bị băm thây hay không phụ thuộc cả vào Adam và Margareth, ta thực sự không biết.

.....

Hai tháng sau, dưới vực sâu hóa điểm ở hạ vị diện, trên dòng Minh hà tinh mạch xuất hiện một cái linh hồn ồn ào khác hoàn toàn so với các tử linh im lặng xung quanh.

“Ta yêu tắm rửa, làn da mềm mại, mặc quần áo đẹp, nhảy nhảy nhót nhót, nhân ngư chạy trốn, xông lên tắm rửa... hình như không đứng ở đâu đó, câu tiếp là gì nhỉ... thôi, quên thì bỏ qua. Haizz, đại ca, người đến chậm thêm nữa thì cả tên ta cũng sắp quên rồi.”

Linh hồn này mang dáng vẻ của một người thiếu niên, hẳn đang hát một ca khúc nhi đồng của thế giới khác, tuy nhiên bài hát ấy cứ khiến người ta cảm thấy có chút không phù hợp.

“...Mười tám vạn bốn ngàn sáu trăm hai mươi mốt, mười tám vạn bốn ngàn sáu trăm hai mươi hai...”

May làm sao, trước khi hắn đếm đến hai mươi vạn, một con thuyền nhỏ màu đen lại xuất hiện trên dòng sông vốn không thể có con thuyền nào xuất hiện này.

Người chèo thuyền là một thanh niên tuấn tú mặc áo đen, hẳn không cao cũng chẳng thấp, cũng không có đặc trưng nổi bật gì, trường bào màu đen khoác lên thân hắn gây ra một cảm giác cực kỳ phù hợp, hệt như là đêm đen tĩnh mịch vậy.

Còn ta thì vui chết đi được, ta trôi đủ lâu rồi! Dù là linh hồn tử di thể cũng sắp không đỡ nổi nữa.

“Hey, hey, bên này!”

Nghe được tiếng kêu la, con thuyền nhỏ chuyển hướng, rất nhanh, ta được người chèo thuyền vớt lên.

“Đại ca Aye, người còn không đến, ta thật sự cho rằng người dối ý.”

Đúng thế, người chèo thuyền ngồi trước mặt ta bây giờ chính là một trong những vị thần cổ xưa nhất, vị vương giả tối cao của nhân loại đời thứ nhất, tử thần Aye.

“Ha ha, người làm tốt đến thế thì sao ta lại dối ý cho được. Phân thân Vô Miên giả của người vừa thành thần luật pháp ngay lập tức đã trở thành đề thoại được nhắc tới nhiều nhất tại trong miệng các thần linh, vì triệt để bãi bình mấy cái pháp thuật điều tra, dù là ta cũng phải tốn khá nhiều công sức đó. Chẳng qua công sức này rất đáng. Ha ha ha!”

Lời khen từ miệng tử thần là điều vô cùng hiếm có, ngay cả những ‘vị thần chí cao’ kia gặp hắn cũng chưa chắc được đẹp mặt.

“Nếu thế thì cứ làm theo dự định, tiếp tục bước thứ hai đi.”

“Đương nhiên, ta đã lên tiếng, ai dám động đến Vô Miên giả cũng tức là động đến ta, người hoàn toàn có thể yên tâm về cái phân thân kia. Bước tiếp theo, người phải khiến tín ngưỡng luật pháp khuếch đại hết mức có thể, để thăng cấp độ thần lực thật nhanh.”

“Àn, đúng vậy, phải khiến luật pháp trở thành tín ngưỡng đứng thứ nhất trong lòng các sinh mạng trí tuệ thay cho thánh quang, tuy việc này rất khó, nhưng không phải không có khả năng làm được, ta cũng đã có kế hoạch tốt về phương diện này.”

Vị tử thần mặc áo đen nở nụ cười, lần đầu tiên hắn cảm thấy việc bỏ qua cho tên tiểu tử dẻo mồm trước mặt là một việc may mắn.

“Rất tốt, chẳng qua, nếu muốn đem thần luật pháp hóa thân thành thần thẩm phán hay thậm chí chủ thần Minh phủ và kiến lập thần hệ mới thì người còn phải đánh bại bốn, năm tên thần minh cường đại khác, đoạt lấy thần cách và thần chức của chúng. Con đường này không dễ đi đâu nhé.”

Đúng vậy, thần luật pháp chỉ là khởi đầu, muốn dùng nó để xoay chuyển cách cục hoàn toàn không đủ.

Muốn thánh chiến dừng lại, tất phải khiến hệ thống Luân hồi này không tiếp tục truyền máu về hai trận doanh, dừng lại nhịp bước phục sinh của hai vị nữ thần tối cao. Đứng ra hét lên khẩu hiệu phản đối là vô dụng, nếu thấy hệ thống Luân hồi này không đúng, người phải đề ra một hệ thống Luân hồi mới để thay thế.

Nghĩ đi nghĩ lại, ta nhớ tới Minh phủ địa ngục.

Ở thế giới cũ nơi ta từng sống, nếu nói đến thẩm phán giả, kẻ đầu tiên người ta nghĩ tới không phải là các quan tòa mà là Diêm La vương và phán quan địa phủ uy nghiêm trong thần thoại. Tại Ai Cập, tại Hy Lạp hay tại Nhật Bản cũng đều có những truyền thuyết tương tự về việc phán quyết tội lỗi của linh hồn sau khi chết. Đây chính là kỳ vọng về ‘thiện có thiện báo, ác có ác báo’ của mọi người, đồng thời cũng là lời cảnh cáo những ác nhân thời cổ đại kiểm chế mình. Trong quá khứ, lúc người người đều thờ phụng thần minh, lời hù dọa ‘không nên làm ác, nếu không người sẽ phải xuống Địa Ngục’ quả thực có tác dụng.

Nahri là nơi có chân thần tồn tại, đáng tiếc nó lại không có thứ gọi là Minh thần, kẻ có thần chức tương tự duy nhất là tử thần Aye lại chỉ có chức trách quản lý hệ thống Luân hồi.

Ta muốn linh hồn không tiếp tục vì tín ngưỡng của mình mà tiến vào trụ thiên đường hoặc Minh hà mà là giao cho một thần hệ trung lập tiến hành thẩm phán, người vô tội tiếp tục luân hồi, kẻ có tội phải chịu tù đầy ở địa ngục. Lúc đó, có lẽ người sống sẽ chịu đến ước thúc, thế giới này sẽ tốt hơn rất nhiều, hai vị nữ thần mất đi bổ cấp cũng sẽ không tỉnh lại.

Nhưng chỉ nghĩ sơ sơ thôi mà ta đã thấy việc này là bất khả thi, chẳng qua, bước đầu tiên đã đập ra rồi, việc khó tin như biến phân thân thành thần cũng đã thành công, ta còn do dự gì mà không dám thử.

Vì vậy, ta cười sáng khoái, đáp:

“Ha ha, lời kẻ mạnh nói thì mới có kẻ nghe, thế giới của thần cũng giống vậy, việc biến Vô Miên giả mạnh mẽ hơn là điều tất nhiên.”

“Vậy người định tự mình đi đến thế giới nhân loại?”

“Ừm, việc này kẻ khác không làm nổi, sau khi sống lại, ta sẽ lập tức lên đường. Trạm thứ nhất dự định sẽ đặt tại công quốc Đông Lam, đó là quê cũ của ta nha.”

“Quốc gia do hậu đại của thánh kỵ sĩ Roland Lam trong truyền thuyết kiến lập sao? Hậu duệ của Lam hả?”

Ta lắc đầu, cái truyền thuyết này ta nghe qua, có điều ta không cho đó là thật.

“Chắc là ai đó dùng danh tiếng của ta ấy mà, lúc ta chết mới mười bốn tuổi, lấy đâu ra hậu đại!”

“Người xác định?”

“...Không xác định lắm, rất nhiều ký ức đã bị mất đi, nhưng mà theo thói quen của ta thì khả năng có hậu đại do ta lưu lại không cao. Chắc là hậu đại của Cavens, hẳn vẫn luôn được rất nhiều phụ nữ yêu thích. Mà sao cả tử thần cũng thích chuyện đồn nhảm của thế gian thế?”

“Không, ta chỉ hỏi giúp người khác thôi.”

“Ai có thể nhờ ngài hỏi chút chuyện nhảm nhí này?”

“Người yêu của người.”

“Chờ chút! Ta có người yêu bao giờ? Sao ta chẳng nhớ gì cả.”

“Hai tháng trước, cái ngày người thành thần đó, không nhớ à?”

[Chủ nhân, người còn nhớ cái điều kiện kia sao? Đáp ứng lời thổ lộ của ta, đây chính là điều kiện...]

Hóa ra điều kiện không phải là phối hợp diễn trò trước mặt Adam mà là đáp ứng lời ‘thổ lộ’ này.

“Eliza... Người lại lừa ta. Lấy giả làm thật? Lời này gọi là thổ lộ sao?”

Lúc đó trí óc ta đang loạn tung phèo, làm sao chú ý cái bẫy ấy. Cứ tưởng nàng muốn thế để cứu Adam, ai mà ngờ được nàng thật sự đang tỏ tình.

“Đúng, đúng là vị thiếu nữ tên Eliza đó, nàng rất can đảm nha, dám đến trước Minh hà kêu to tên ta đòi ta đi với người theo hiệp định.”

“Thình đại nhân bỏ qua cho nàng, nàng trẻ người non dạ.”

“Ha ha, ta so đo với bé gái làm gì, ngược lại, ta còn thấy dũng khí và quyết tâm của nàng rất đáng khen, cho nàng chút lễ vật nhỏ. Chẳng qua có vẻ người phải phiền toái chút.”

Một dự cảm bất trắc lập tức hiện lên trong não, không hiểu sao ta bỗng muốn nhảy ra khỏi thuyền, dù rằng phía dưới là Minh hà tịch diệt.

“E hèm... chúng ta... đang đi đâu?”

“Đương nhiên đi gặp bạn gái nhỏ của người nha, ta đáp ứng nàng rồi.”

“Ta có thể nhảy khỏi thuyền sao?”

“Cứ tự nhiên, nếu người nghĩ có thể thoát khỏi tay ta!”

Một linh hồn đòi thoát khỏi tay tử thần??? Ta bất đắc dĩ cười khò!

“Gia môn bất hạnh...”

.....

(*) sáo trang: trang bị theo bộ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Nữ hầu tước

Thuyền nhỏ chậm chậm trôi đi trên dòng Minh hà, nhìn thế thôi chứ thực tế nó đang không ngừng nhảy qua không gian, nhanh chóng tiến đến địa điểm cần tới.

Con sông chờ đầy kẻ chết này lưu chuyển qua vô số vị diện, thu gặt lấy linh hồn hỗn độn. Nếu có người nào không sợ mất đi linh hồn và ký ức, hoàn toàn có thể xuyên thoa giữa những vị diện với nhau thông qua nó.

Còn muốn vượt qua mà không mất một sợi lông? Đáng tiếc, cả thế gian này chỉ có con thuyền của Aye có thể nổi trên Minh hà, trước từng có một con thuyền linh hồn do công tước ác ma Kazronaki tạo ra nghe nói cũng làm được, thế nhưng cả thuyền lẫn chủ đều đã bị tử thần tự tay xóa bỏ rồi, điều này chứng minh Aye cấm chỉ tuyệt đối hành động thông hành trên Minh hà, đồng thời cũng cho thấy rằng tử thần dù ít ra tay nhưng cũng không phải kẻ tốt tính gì.

Ta cũng khá là quý trọng loại thể nghiệm hiếm có này.

Nguồn nước Minh hà quý báu vô tận (quý do độ khó để lấy ra rất cao) ngay trước mặt ta, nó là tài liệu trọng yếu của vô số công thức bí được luyện kim. Thứ như thế mà ta không tận lực vơ vét thì làm sao xứng chức một vụ yếu tốt cần kiệm liêm chính?

Sau khi mức nước lên, ta lập tức phát hiện một điều: mình chẳng có thứ gì để đựng cả. Làm thế nào bây giờ? Tìm Aye hỏi mượn? Làm thế thì khác gì ăn trộm lấy quá nhiều đồ nên chạy sang bờ cảnh sát mượn cái bao tải dùng tạm?

“Người muốn nước Minh hà? Cầm lấy!”

Xem ra vị ‘cảnh sát’ này cũng không đặt nặng thứ mình quản lý lắm, hẳn tiện tay quăng đến chỗ ta một cái bình cũ nát. Nhìn bề ngoài là vậy chứ thực tế nó là một kiện trân bảo hiếm có.

【Bình uống nước của Bose – thượng cổ kì vật: Có thể chứa đựng cùng lúc bảy loại dung dịch khác nhau, bình nước nhận được lời chúc phúc của Bose, dung dịch chứa bên trong không bao giờ biến chất】

Bose là thần biển cả thời viễn cổ, hẳn đã sớm chết đi tị trong lịch sử xa xưa, kẻ kinh lịch vô số năm tháng như Aye tất nhiên có gia sản cực kỳ phong phú, tiện tay vớt ra một thượng cổ kì vật cũng không có gì lạ, thế nhưng, vật chứa bên trong đó mới là thứ khiến ta kinh ngạc.

【Tinh huyết huyết mạch vương thất đời đầu của sơn nhân thị tộc: huyết mạch trật tự cấp kim cương, nếu nộp nó cho hệ thống thì lúc hồi phục thân xác sẽ được cung cấp thêm loại cơ thể mới để lựa chọn — dòng máu đỏ sẫm này từng chứng kiến sự hưng suy của vô số tộc quần, nó là trật tự con dân đời đầu, là thứ ngang hàng với cổ thiên sử và cổ đại ác ma, có lẽ trong dòng máu này không có rất nhiều lực lượng trời sinh, nhưng tiềm lực của nó là không thể tính toán】

【Tinh huyết huyết mạch của quân vương ma quỷ: huyết mạch hỗn loạn cấp kim cương, nếu nộp nó cho hệ thống thì lúc hồi phục thân xác sẽ được cung cấp thêm loại cơ thể mới để lựa chọn — toàn bộ sơn nhân thị tộc đọa lạc tạo ra chủng tộc ma quỷ, trong dòng máu này hàm chứa vô tận ma lực, tuy nhiên, xin nhớ cái giá của sức mạnh không bao giờ là nhỏ, sự đọa lạc tà ác trong huyết mạch ma quỷ là thứ không thể miễn dịch】

“Đây...”

Tử thần Aye từng là vương giả của nhân loại đời đầu, hẳn có tinh huyết huyết mạch vương thất của sơn nhân thị tộc rất bình thường, nhưng tinh huyết của quân vương ma quỷ là căn nguyên của ma quỷ cấp quân vương, cho dù giết nó cũng không lấy được, trừ phi nó tự nguyện chịu tổn thương rồi tự mình lấy ra thì không còn cách nào khác. Có lẽ lời đồn hắc ám kết với ma quỷ là thật.

“Người chắc cũng cần phục hồi thân xác chứ, tuy ta không biết người sẽ dùng phương thức nào để thực hiện, nhưng chút ít tài liệu này chắc người cần dùng tới.”

Ta nên mừng vì đã ôm đúng bắp đùi sao? Cái này đâu gọi là ‘chắc cần dùng tới’! Có cái này thì hồi xưa ta sao có thể gặt gù đắc ý chỉ vì một cái cơ thể cấp bạch ngân. Huyết mạch cấp kim cương nha, cao cấp hơn cả rồng nha, đối mặt thứ này, dù là huyết mạch nửa kim cương của rồng cấp thượng cổ do tiểu Hồng rèn luyện ra cũng chỉ là bã nhạ.

Nhìn ta vui vẻ nhảy nhót cẩn thận giấu cái bình đi, Aye lắc lắc đầu, nói thêm một việc khác.

“Đúng rồi, lần trước người có đề cập tới Minh phủ và Địa ngục đúng không? Trong đó còn có quỷ tốt nhỉ! Người biết thế giới này cũng có Địa ngục chứ?”

Đương nhiên ta biết, có điều hai cái khác biệt hoàn toàn. Địa ngục ở thế giới của ta mang ý tứ là ngục giam dưới lòng đất, có chức năng chính là giam giữ và giày vò linh hồn phạm ác, trong khi đó, Địa ngục của Nahri lại là tên gọi dùng cho nơi ma quỷ sinh sống.

“Ta nói một chút với tiểu Tiyas. Hẳn tò ý nếu Minh phủ thật sự có thể thành lập thì hẳn sẽ nhượng ra Địa ngục, thậm chí còn để các ma quỷ biến thành quỷ tốt.”

Tiểu Tiyas? Camil Tiyas? Kẻ đứng đầu trong chín vị quân vương của ma quỷ? Khiến hắn giao ra Địa ngục để làm Minh phủ? Hóa ra lời đồn kia sai bét, không phải Aye cấu kết với ma quỷ, ma quỷ làm thủ hạ của Aye mới chính xác.

Lời kiến nghị như thể tán gẫu này lộ ra bí mật lớn nhất trên thế gian, cũng lộ ra vô số cơ hội và nguy hiểm, đây là lời viện trợ thiện ý, cũng là lời khoe khoang tiền vốn của kẻ hợp tác, càng là lời dò xét nguy hiểm của đối phương.

Tuy nhiên, nếu ma quỷ gia nhập vào kế hoạch này, tỉ lệ thành công chắc chắn sẽ cao hơn rất nhiều, đương nhiên, tiền đề là không thể lộ ra sự tồn tại của bọn hắn bên trong kế hoạch, nếu không thanh danh nát bét của ma quỷ sẽ khiến rất nhiều sự tình trở nên phức tạp.

Chẳng qua, mục tiêu tối cao của ta là kế hoạch được thực hiện, nếu việc này có trợ giúp thì tại sao ta phải cự tuyệt đây? Đương nhiên, có mấy lời vẫn cần phải nói rõ.

“Có thể, nhưng kẻ chủ đạo của Địa phủ vẫn phải là Vô Miên giả, sau đó, ma quỷ muốn lấy được cái gì từ kế hoạch này, nói thẳng ra đi, nếu không thực sự khiến người ta lo lắng.”

Ma quỷ có tiếng là giảo hoạt, việc không có lợi sao chúng có thể làm.

“Tự do!”

Aye nói ra bất cứ thứ gì ta cũng sẽ không bất ngờ, nhưng hai chữ này thật sự rất khó làm người ta lý giải được. Tự do? Chẳng lẽ một chủng tộc cường đại như ma quỷ lại bị kẻ nào đó nô dịch? Với lại nếu trở thành quý tộc thì chẳng phải vẫn bị Minh phủ khống chế còn gì, tự do ở đâu ra?

“Không phải tự do trên mặt biểu tượng, là tự do chân chính! Người cũng biết, một khi trở thành ma quỷ cấp cao thì dù chết ở vị diện khác cũng chỉ là bị đánh về Địa ngục và chịu tổn thất thực lực thôi. Bọn họ phải chết ở hạ vị diện mới thực sự là bị hủy diệt.”

Có vẻ ta đã hiểu ý tứ của Aye.

“Ngài đang nói đến Luân hồi?”

“Đúng, trước kia vì không muốn tham gia thánh chiến nên tộc nhân của ta mới đầu phục nữ thần hỗn độn. Kết quả thì sao, giờ mỗi lần thánh chiến lên đến cao trào thì các ma quỷ lại bị điều đến làm pháo hôi. Mấy lão gia hỏa cũng sớm chán cái cuộc sống suốt ngày chìm trong dối trá lừa gạt của ma quỷ, bọn họ mong được giải thoát, lại không muốn hồn phi phách tán. Đáng tiếc, con đường Luân hồi của Minh hà có thể mở rộng với bất kì chủng tộc nào, riêng ma quỷ và ác ma thì dùng mơ, dù sao, chúng cũng là quân chủ lực đánh thánh chiến.”

“Có mấy cái ủng hộ, đây không thể nào là quyết nghị của toàn tộc, trong số chín vị quân vương, có mấy vị tán đồng?”

“Bao quát tiểu Tiyas, có bốn vị quân vương do nhân loại đòi đầu chuyển hóa thành đồng ý, đương nhiên, những người khác không phải không đồng ý, mà là chúng ta căn bản không nói và cũng không định nói cho bọn họ kế hoạch này.”

Lại là thứ bí ước dưới cồng ngầm à? Dù sao ta thích là được, danh tiếng của ma quỷ quá thối, nhờ đâu việc này lộ ra ngoài thì hậu họa vô cùng, kiểu ký dưới cồng ngầm thế này lại thích hợp nhất.

Do đó thời gian tiếp theo chính là dùng để đàm phán ký kết khế ước.

Khế ước của ma quỷ tiếng xấu đồn xa, trên thực tế chỉ cần vượt qua những bấy rập văn tự trên đó, nó chính là ước định đáng tin nhất, loại khế ước mà quân vương ma quỷ dùng thì ngay cả Abyss cũng không thay đổi được.

Dù bọn ma quỷ thành ý tràn đầy, điều kiện khoan hậu, tuy nhiên giờ là bọn chúng đến cầu ta, bánh đưa đến mồm mà không cắn thì quá ngu. Vì thế, sau hơn ba giờ đàm phán khô sở, sau khi ta nhận đủ lời khen ngợi kiểu ‘người còn giống ma quỷ hơn ma quỷ’, ‘ác ma cũng không tham bằng người’ từ Aye, cuối cùng khế ước cũng được ký kết thành công mỹ mãn.

“Aye đại nhân, người cũng chán ngán rồi sao?”, nhìn vào khát vọng thoát khỏi luân hồi của các ma quỷ, ta có cách nhìn mới về vị từ thần bị trời buộc cạnh dòng Minh hà này.

“Không, không, thế giới này rất mỹ lệ, sự tiến hóa của các chủng tộc cũng rất thú vị, ta còn nhiều điều muốn làm. Tuy cái chức từ thần này có nhiều chỗ khiến người ta không dễ chịu, nhưng được cái rất nhân, do đó ta không có nhiều ý kiến cho lắm. Chỉ có điều, ta là quân vương, tất nhiên phải chăm lo cho nguyện vọng của thần dân, người cũng từng là vua, chắc người hiểu được.”

Ta gật đầu, không hỏi gì thêm. Đừng nhìn bề ngoài trẻ tuổi của Aye, sự tồn tại của hắn có từ thời hai vị nữ thần còn chưa đánh nhau. Nếu kéo léo một chút, ta có thể từ hắn biết được rất nhiều bí mật xa xưa.

“Ngài chắc từng gặp nữ thần trật tự và nữ thần hỗn độn phải không? Sự tồn tại của các nàng là như thế nào, vì sao lại có cuộc chiến vĩnh hằng này?”

Aye quay đầu nhìn ta một chốc, ánh nhìn bình tĩnh đó khiến bất cứ ai cũng cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng.

Ta thì thấy không sao cả, dù sao vị này muốn giết ai đều rất dễ dàng, chẳng cần phải nhìn nhiều làm gì. Ta là chân trần không sợ đi giày, lỡ bỏ qua cơ hội nghe bí mật viễn cổ mới là điều đáng tiếc.

Lát sau Aye thở dài, bắt đầu kể rằng:

“Mẫu thần ư, nàng là một nữ thần tốt bụng, nàng đem tất cả các sinh mạng đều là con của mình. Thế nhưng, có đôi lúc tình yêu thương quá mức của người mẹ lại hạn chế sự phát triển của con cái. Nàng mong mỗi tất cả các chủng tộc sống theo cách mà nàng kỳ vọng, điều này vốn dĩ đã là chuyện không thể xảy ra. Còn di Cynthia thì lại là một cực đoan khác, nàng vô cùng hiếu động, rất thích quan sát giác đấu và chiến tranh, đặc biệt hâm mộ những dũng sĩ bất khuất kia. Nàng hi vọng con dân của chính mình có thể tiến hóa độc lập. Người biết không, năm đó ác ma không tà ác như giờ đâu, họ chỉ là một đám ưa thích các môn thể thao vận động mà thôi...”

Thời gian không thành vấn đề trên dòng sông nhỏ này, vị từ thần cổ xưa cứ thế chậm chậm rũ rĩ. Những truyền kì sử thi kinh tâm động phách là thế, dưới cái nhìn của hắn, lại chỉ như hai đứa bé gái đến tuổi phản nghịch nhà hàng xóm đánh nhau bên đường. Một bộ phim hành động bom tấn chiếu ngoài rạp, hắn lại kể như thể phim tâm lý xã hội chiếu lúc tám giờ trên truyền hình. Dù vậy, ta vẫn trầm mê ở trong đó.

“Ồ, cái điều này có lẽ sẽ dùng tới, ai mà ngờ đám ác ma đó lại có nhược điểm thế này.”, đúng vậy, chuyện cũ là tình báo, mà tình báo lại là viên gạch lát trên đường dẫn đến thắng lợi, cơ hội hiếm có thế này chỉ có một lần, ta sao không nắm thật chặt trong tay.

.....

Lúc thuyền cập bờ, ta thở dài một hơi, trong lòng có chút khẩn trương.

Eliza tựa hồ cũng thở dài một hơi khi nhìn thấy ta.

Nơi đây là một con sông ngầm ở thế giới dưới lòng đất, dưới sự sai khiến của tử thần, nó trở thành một bộ phận của Minh hà. Khi ta vừa rời thuyền lên bờ, hình ảnh của cả Minh hà lẫn tử thần đều tiêu tán cùng lúc.

“Ta đã trở về.”

“Hừ, người cuối cùng còn nhớ đến chuyện trở về. Ta tạm thời gác lại ý định bán nhà người để bù tiền nợ.”

“Ê ê, đừng qua sông đoạn cầu thế chứ, không gọi kính ngữ không dùng tôn xưng thì cũng thôi, chủ vừa đi liền định bán nhà người ta, định làm trò gì vậy?”

“Yêu đương rồi còn muốn tôn xưng? Chẳng lẽ, người thích loại trò chơi SM chủ tớ này?”

“Gi?”

“Người, người quá lắm! Lại bắt đầu giả ngu, hôm đó người đồng ý lời tỏ tình của ta còn gì...” Eliza bắt đầu giả khóc...

Nhớ tới cái lời thổ lộ đầy lừa đảo kia, ta không biết phải xoay sở làm sao.

“Kiểu đó mà cũng được tính sao? Lúc ấy...”

“Hừ, thế còn chưa đủ à? Ta là nữ nhé, người là nam không đi tỏ tình đã quá đáng rồi, thế mà còn dám đi chê lời tỏ tình của ta không đủ hàm súc?”, Eliza giậm chân rống lên, chỉ có điều biểu tình trên mặt nàng giờ không có tức giận mà chỉ có lo lắng, nàng đang lo ta ‘đổi ý’.

“Việc này...”, xác thực, ta nợ nàng rất nhiều thứ, nghĩ đến thân ảnh có chấp dưới ánh sáng trật tự ấy, lại nhìn bộ dáng của nàng hiện tại, ta bắt đầu đi lang sang chuyện khác.

“Được rồi, được rồi, giờ tình hình ở Sulfur thế nào?”

“Thành Sulfur rất tốt, tuy nhiên Adam không tốt lắm.” thấy ta không kiên quyết phủ nhận mà chỉ nói né sang việc khác, Eliza nở một nụ cười thật tươi.

“Vậy mà ta cũng đợi được đến lúc có bạn gái...”, ta thầm cảm thán, sau đó, khi nghe nàng nói Adam không ổn, ta có chút khó hiểu.

“Hả? Chẳng lẽ xảy ra vấn đề lúc ngăn cản lực lượng trật tự? Trái tim titan có vấn đề? Thủ thuật của ta chắc không có sai sót gì rồi, mà kẻ da dày thịt béo như Adam vốn cũng không đến nỗi giòn yếu thế nha.”

“Không phải, không phải. Ngay sau khi Vô Miên giả phong thần, hắn lập tức tuyên bố bắt đầu hẹn hò với Margareth và tính toán kết hôn. Kết quả, lập tức có một loạt tin đồn phát sinh, đại loại là: ‘Vô Miên giả đại nhân ném bỏ Adam đại nhân, Margareth đại nhân thừa dịp xen chân vào...’. Có cả mấy tay nhà văn đem chuyện này viết vào trong bộ ‘Truyện kỳ Vô Miên giả’, giờ bộ đó đang cháy hàng ở Sulfur nha, đặc biệt, mấy đoạn viết về chuyện tình cảm cũ thật sự vừa thương tâm vừa kích thích, không ngờ rằng giữa chúng ta lại có nhiều ân oán tình thù đến vậy. À phải rồi, người và Adam thật sự không phải anh em ruột chứ? Người không có một vị hôn thê đoán mệnh bị máu trắng nào à?”

“Ân oán tình thù cái *beep*! Người chẳng phải nhớ lại hết ký ức của Lisa rồi còn gì, một người trong cuộc như người còn chạy đi nghe mấy lời lung tung bên ngoài rồi lại soạn bậy tin đồn. Mẹ kiếp, ta khó khăn lắm mới tạm dẹp yên tin thất thiệt giữa ta với Adam, vừa đi có hai tháng lại nổi lên cả đồng bàn hậu tặc! À phải rồi, chẳng phải chuyện này bắt nguồn từ người sao? Giờ còn dám nói trước mặt ta?”

Eliza phản bác rất hùng hồn:

“Đương nhiên, làm một người bạn gái, ta tự nhiên có quyền quản lý cuộc sống sinh hoạt khỏe mạnh của người.”

“Vậy thì, làm một người bạn trai, ta có thể hỏi người rốt cục chuyện gì đang xảy ra sao? Vì sao người chỉ là một cái phân thân, với cả, từ khi nào thì người lại có năng lực chế tạo phân thân?”

Ngay từ đầu ta đã phát hiện Eliza trước mắt vừa là Eliza lại vừa không phải Eliza, nàng chỉ là một ảnh phân thân mà thôi. Hơn nữa, loại năng lực này chỉ có chân thân ở thượng vị diện hay đại ác ma, mà quý cấp cao ở hạ vị diện mới có.

“Ha ha, quả nhiên không giấu được người. Hiện tại, ta, Eliza đã không còn là một tên nửa ác ma, mời gọi ta là hầu tước ác ma Eliza. Chúc mừng người nha, có bạn gái là một hầu tước ác ma, đó là chuyện có một không hai nhé.”

Nữ hầu tước? Dù Eliza rơi vào trạng thái ác ma hóa hoàn toàn cũng không thể đạt tới bước này? Mới có hai tháng, nàng làm cách nào mà vượt qua cả Kakagiri? Cuối cùng đã phát sinh chuyện gì vậy?

Trong lúc ta còn đang quay cuồng vì sự thực khó tưởng tượng, phân thân của Eliza bắt đầu mờ ảo dần, có vẻ thời gian giới hạn cũng sắp đến.

“Được rồi, xem ra hôm nay chỉ đến đây thôi. Gốc rễ câu chuyện ta đã tả rõ trong bức thư đặt trên bàn làm việc của người, người cũng có thể đi về hỏi Annie.”

Đột nhiên thân ảnh bắt đầu tiêu tán của Eliza lại bay đến. Nàng hất lên tóc mái, cúi đầu hôn nhẹ lên môi, cái hôn phơn phớt như chuồn chuồn đập nước, vừa chạm vào lập tức buông ra.

Khuôn mặt nàng hồng rực, nụ cười của nàng cũng thật rạng rỡ, cứ như thể giờ phút này nàng là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian.

“Ừm, mục tiêu hoàn thành, về sau nhớ đừng có đi lằng nhằng nhé. Ta sẽ thường xuyên kiểm tra đột xuất đó.”

Nói xong, phân thân Eliza hoàn toàn tiêu tán giữa không trung, ở chỗ cũ chỉ còn lại một thẳng đàn ông hơi lơ lơ với một cái nhẫn bạc trên tay.

“Eliza!!”

Dự cảm bất ổn cứ bồi hồi trong não, lời kêu gọi của linh hồn kịch liệt vang vọng khắp hai bên bờ sông, chẳng lẽ dù ta đã có bạn gái mà vẫn chẳng thể thoát khỏi kiếp trai tân sao?

Đúng lúc này, một âm thanh quen thuộc vang lên bên tai ta:

“Ta chưa có chết, đừng có gọi hồn, nguoi hét to đến nổi lỗ ta tê rần cả rồi!”

Ở một vị diện khác, vị nữ hầu tước ác ma tóc bạc đang nằm trên vương tọa của nàng, một bên chỉ huy chiến trường, một bên lại nhón nhor tự đắc nói chuyện phiếm với cái đầu lâu quen thuộc trên tay.

Đối thủ của Eliza lúc này là một gã bá tước ác ma định mưu phản. Nàng là một hầu tước nhờ cơ duyên mà một bước lên trời, vì lẽ đó, còn rất rất nhiều khiêu chiến còn đang đợi nàng ở phía trước.

“Ta đã nói rồi, thứ mà ta nhìn trúng thì nhất định sẽ không bỏ qua, cho dù đó là thứ sức mạnh đủ để nắm giữ vận mệnh hay là nguoi, nhớ kỹ, chờ ta trở lại, cảm tuyệt đối không được bỏ chiếc nhẫn xuống, càng không được phép lằng nhằng, nếu không... chuyện ngày đó chắc nguoi còn nhớ nhỉ. Nói cho nguoi biết một điều, đầu lâu của nguoi giờ là đồ trang sức trên mũ miện của ta đó!”

Đối mặt lời đe dọa này, một lần nữa ta lại chẳng biết xử lý thế nào, cuối cùng, ta chỉ đành bắt đầu đi thờ dài:

“Haizz, hệ thống, giao nhiệm vụ, ta muốn phục sinh...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Sử thi

【Đình! Chúc mừng kí chủ xúc phát nhiệm vụ cấp sử thi: phượng hoàng niết bàn.】

【Yêu cầu nhiệm vụ: Điều tra và giải quyết toàn bộ nguy cơ thành Sulfur gấp phải, tại trước khi Adam tèo bồi dưỡng Annie Levine trở thành lãnh tụ có thể một mình đảm đương một phía.】

【Khen thưởng nhiệm vụ: Phiếu mua cấp sử thi (mua sắm đồ vật từ cấp sử thi trở xuống trong hệ thống giảm nửa giá), bóc mở tư cách tiếp xúc sự kiện chính tuyến】

【Chỉ ít tại trước khi rời đi cũng nên tìm người tin được để giao lại chìa khoá nhà, người không muốn lúc trở về chỉ thấy tàn tích chứ?】

【Xử phạt khi nhiệm vụ thất bại: Đem nguoi biến thành bộ xương có đầu hình nấm tốt hay để nguoi trở thành cây nấm có đầu là bộ xương tốt hơn? Điều không tốt? Không sao, ta tuyển cho nguoi, trở thành bộ xương có đầu hình cây nấm đi.】

Lúc trước, khi tiếp xúc cái nhiệm vụ sử thi này, ta không ngờ lại sẽ có nhiều chuyện phát sinh đến vậy.

Hiện tại, sau khi nhiệm vụ của ta lên tiến trình, thể cục của cả thế giới dưới lòng đất đã có biến hóa long trời lở đất. Nếu không có cái nhiệm vụ lung tung rối loạn này thì ta cũng không đến Vitein làm càn, sau đó dù là chuyện minh hội tổ chức đúng hạn hay bọn họ dứt khoát tự tập dưới sự hiệu triệu của Dath đến thảo phạt thành Sulfur, rất nhiều việc sẽ không giống bây giờ.

“Giao nhiệm vụ, hệ thống, đừng có cố già chết!”

【Điều kiện xác định nhiệm vụ sử thi hoàn thành: một, nguy cơ của thành Sulfur bị giải trừ; hai, Adam không chết và không đi tìm chết; ba, Annie Levine trở thành lãnh tụ đúng nghĩa. Chúc mừng nguoi xem thấu tất cả các bấy rập, hoàn thành tất các các nhiệm vụ ẩn giấu, khen thưởng lần này đảm bảo khiến nguoi vừa lòng】

Âm thanh nhắc nhở băng lãnh của hệ thống đã bóc trần việc ta bị lừa, mục tiêu của ta từ trước đến nay chỉ là bồi dưỡng Annie trở thành thành chủ, đó cũng là mục tiêu duy nhất hệ thống nói rõ ràng trong nhiệm vụ, hai cái mục tiêu trước ta thật sự không nghĩ đến.

Đọc đoạn ‘điều tra và giải quyết nguy cơ’, ta chỉ nghĩ đến mấy tên phản bội và quân đội xâm lược, ai biết cái hệ thống lừa đảo này lại muốn ta tra tận gốc vấn đề, trừ sạch kẻ đứng sau màn; chưa hết, dòng chữ ‘trước khi Adam chết’ nhìn như hạn chế thời gian đó vậy mà cũng là mục tiêu nhiệm vụ cần cải biến?

May mà ta đánh bại đánh bại hoàn thành tất, tuy hệ thống rất lừa đảo nhưng khen thưởng của nó vẫn có thể tin tưởng được, ta thực sự có chút chờ mong xem lần này nó thường cái gì.

【 Tinh tiết chính tuyến mở ra, trạng thái hiện tại của kí chủ là linh hồn, không thiên hướng bất cứ trận doanh nào, bản hệ thống bóc mở hình thái hoàn toàn – hệ thống vận mệnh. Từ bây giờ, ác trị hay thiện trị đều đổi thành vận mệnh trị số, bất cứ cải biến gì do kí chủ gây ra đối với tương lai và vận mệnh đều sẽ đem lại sức mạnh.】

Hệ thống vận mệnh? Cải biến vận mệnh để giành lấy sức mạnh? Đây chẳng phải tâm nguyện của ta sao? Xem ra suy đoán cái hệ thống này là một phần linh hồn của ta có thêm chứng cứ thuyết phục rồi.

【 Sau này nhiệm vụ hàng ngày sẽ tùy cơ lựa chọn giữa hai loại nhiệm vụ tà ác và chính nghĩa, hiện tại bắt đầu tính toán khen thưởng điểm số từ nhiệm vụ sử thi】

【 Mục tiêu nhiệm vụ thứ nhất: tra ra kẻ đứng sau màn, trừ tận gốc nguy cơ của thành Sulfur – – Hiện tại, kẻ đứng sau màn là Dath đã tử vong. Morel mất đi địa vị long hậu và bá chủ lòng đất, không thể tiếp tục tạo thành uy hiếp đối với Sulfur. Phong ấn hóa nguyên tố thần đã được mở ra, ác ma và Abyss không còn hứng thú với tòa thành này. Thành Sulfur trở thành nơi khởi nguyên của sức mạnh luật pháp và luật pháp chân thần, vô số kẻ tu hành luật pháp sẽ tới đây học hỏi và ở lại, tính an toàn tăng mạnh. Độ hoàn thành: hoàn mỹ, thưởng 5000 điểm】

Ta bỏ qua 5000 điểm cực kỳ hấp dẫn kia mà chú ý vào một chút tin tức cực kỳ quan trọng do hệ thống mới lộ ra:

“Phong ấn Arorawis bị mở ra rồi? Ai mở ra? Tuy chúng ta từng định đem phong ấn mở ra để phe hỗn loạn chết đi tâm tư, nhưng nếu tùy tiện làm vậy thì sẽ tạo thành phiền phức lớn, muốn hoàn toàn suy yếu nó cần đến vài chục năm, với lại sao ta không thấy sinh vật hóa nguyên tố chạy linh tinh quanh đây, phong ấn thật sự được mở ra rồi?”

Lời chất vấn của ta không nhận được hồi đáp, lúc này hệ thống chỉ đang tính toán nhiệm vụ của ta một cách máy móc.

【 Mục tiêu nhiệm vụ thứ hai (ẩn giấu): xoay chuyển vận mệnh phải chết của Adam – – Trái tim phượng hoàng của hắn đã được thay bằng trái tim titan, không còn nguy cơ thân xác chết đi đe dọa. Ý định tim chết của hắn cũng đã tan biến, lúc này hắn đang bận rộn dẹp tan tin đồn để chuẩn bị hôn lễ và tuần trăng mật. Độ hoàn thành: ưu tú, thưởng 3000 điểm】

Cái hệ thống này thật sự lừa ta để làm vui, cứu Adam vậy mà thật sự là mục tiêu ẩn giấu.

【 Mục tiêu nhiệm vụ thứ ba: bồi dưỡng Annie trở thành nhân vật lãnh tụ đúng nghĩa, ít nhất cũng là một thành chủ hợp lệ – – Hệ thống lấy vận mệnh trị sản sinh trong quá trình hoàn thành để làm khen thưởng cuối cùng】

Nghe vậy, ta lập tức cảm thấy mình lại bị lừa, yêu cầu của hệ thống là một nhân vật lãnh tụ, ấy thế mà mục tiêu do ta xác định lại chỉ là thành chủ - hạn mức thấp nhất, đã thế, điểm số thưởng của nhiệm vụ cũng tính toán dựa vào số việc ta làm, nếu ta cứ ngồi khur khur ở thành Sulfur để Annie tiếp nhiệm, sợ rằng giờ chả có tí điểm thưởng nào hết.

【 Nhiệm vụ ẩn giấu: bí mật của nữ hoàng Victoria – – dưới ảnh hưởng của người, Victoria một lần nữa bước lên hành trình trở thành nữ hoàng của toàn bộ âm tinh linh. Tuy nàng cất bước chậm một chút, không cách nào trở thành kẻ thống trị tối cao, nhưng ít nhất nàng cũng sẽ trở thành một trong số những lãnh tụ cao nhất. Thêm vào đó, vì có quan hệ rất tốt đẹp với thành Sulfur, thành chủ Annie Levine sẽ nhận được rất nhiều lợi ích từ việc này, khen thưởng 3000 điểm】

Tại trong thành Menzobenrra, vị chủ mẫu vừa nhậm chức của gia tộc đệ nhất – Victoria Sphynx đang có bài phát biểu trước công chúng. Sau khi giữ chức vị này không lâu, nàng trực tiếp sử dụng biện pháp đàn áp máu tanh đối với gia tộc thứ hai, buộc tất cả những chủ mẫu của các gia tộc khác thần phục. Thời gian tới, mục tiêu kế tiếp của nàng chính là thế lực tàn lưu của Kaya.

【 Nhiệm vụ ẩn giấu: Centaur quật khởi – dưới sự ảnh hưởng của người, thế lực của vua người thú Dath Wrathtooth đã phân liệt và tan rã, tộc Centaur của Minie thừa thế xông lên. Hắn thành công đưa cháu ngoại nữ của mình là Anleya lên làm vua người thú dưới sự kiểm chế của các phương thế lực, nàng giờ đây là bá chủ tân nhiệm đại diện cho người thú, đồng thời cũng là kẻ ủng hộ và minh hữu lớn nhất của Annie Levine. Khen thưởng 5000 điểm】

Trong trường bông trên thảo nguyên, lão Minie bắt đầu đi nhìn vị vua người thú đang lăn lộn ăn vạ dưới đất, “Ta không muốn đi hội nghị, mặt mấy lão già đó rất dọa người”, “Ta muốn đi đến Sulfur tìm chị Annie chơi, còn muốn đi mua quần áo mới nữa”, “A, buru phẩm chuyển phát nhanh của ta khi nào mới đến? Ta không muốn sống ở nông thôn nữa, thật bất tiện!”...

Lão Minie giờ đã không còn khí khái hào hùng như lúc lực áp quần hùng đoạt ngôi một tháng trước, hắn chỉ đành vừa bảo thủ vệ không cho người khác tiến vào để tránh mất tôn nghiêm, vừa dờ khóc dờ cười nhìn cô cháu gái. Hiện tại, hắn không phải là tù trưởng, hắn chỉ là một vị phụ huynh đang bắt lực trước sự quấy phá của hùng hài tử trong nhà. Sau cùng, lão Minie đành bó tay chịu thua:

“Được rồi, hai ngày tới chúng ta đến Vitein, mọi người đều đi, không cần ở trường bông nữa, đi ở nhà lâu.”

【 Nhiệm vụ ẩn giấu: Công chúa rồng quay về - sau khi tin tức Morel chuyển đổi thành địa ngục ma long bị truyền ra, Long thành dưới lòng đất lập tức bác đoạt thân phận long hậu của ả không chút do dự. Vì là kẻ đã đánh bại long hậu tiền nhiệm, lại thêm thân phận công chúa, Aainmetheus chính là con rồng được tuyển chọn để trở thành long hậu đời kế tiếp. Tuy nhiên, do Aainmetheus kiên trì muốn ở lại thành Sulfur, tộc rồng quyết định xây dựng Long thành mới, cũng bắt đầu từ thời khắc đó, Sulfur sẽ luôn nhận được sự che chở từ tộc rồng dưới lòng đất. Mặt khác, do Aainmetheus vẫn luôn coi Annie Levine như con gái mà cưng chiều, nàng sẽ là hậu thuẫn đáng tin tưởng nhất của thành chủ thành Sulfur. Khen thưởng 5000 điểm】

Tại thành Sulfur, tiểu Hồng vừa hí mắt nhìn Long thành to lớn đang trong quá trình xây dựng cùng vô số con rồng đang bay trên bầu trời vừa lăm lăm tính toán trong đầu. Nàng không hứng thú lắm với vị trí long hậu này, nhưng long hậu lại có thể dễ dàng tìm ra lý do đi cướp đoạt tài sản của mấy con rồng khác. Vừa mới nhậm chức, nàng đã bắt đầu lên kế hoạch tính toán món nợ với mấy vị bằng hữu cũ, nhân tiện khoảng sạch kho báu của bọn hắn.

“Ha ha, dù là rồng cấp viễn cổ thì cũng không thể không nghe lời long hậu, bao năm qua không đến Long thành trình danh, mau đem sổ thuế trong hai trăm năm vừa rồi nộp lên. Không tiền, dùng thân khí cũng được. Thân khí cũng không có? Người làm cách nào thắng đến tận cấp này vậy? Thôi được rồi, mang ra một tá trân bảo sử thi ra trừ nợ.”

Có vẻ như dưới sự chường khổng của vị long hậu cường đại này, Long thành đã nhìn thấy hi vọng khôi phục lại thời kỳ toàn thịnh.

【Nhiệm vụ ẩn giấu: vùng đất khởi nguyên của luật pháp – lúc người đăng thần, tin tức thành Sulfur trở thành thánh thành luật pháp đã truyền khắp đến tất cả mọi góc ngách trên thế giới. Hiện tại, vô số người mong mỏi tu hành sức mạnh luật pháp đang bắt đầu hành hương đến đây. Thêm vào đó, thông đạo vĩnh cửu nối Sulfur với Vitein càng khiến nó có giá trị thương nghiệp cực cao. Sulfur đã chủ định phải trở thành danh thành của thế giới, kết cấu chính trị tam quyền phân lập và mô thức khiến các chủng tộc khác nhau ở chung của nó trở thành bản mẫu để vô số thành thị khác mô phỏng và nghiên cứu; thành chủ Annie Levine cũng nhờ đó mà dương danh thiên hạ. Khen thưởng 10000 điểm】

“Vi sao lại là ta? Ta không muốn làm quan tòa tối cao!”

Tại pháp viện tối cao thành Sulfur, tên đầu trâu vừa rồi còn bình tĩnh tiếp nhận lời chúc mừng của khách khứa đóng chặt cửa lại rồi rống giận thật lớn đối với các đồng liêu đang xem náo nhiệt ở đây.

Snowhoof dạo gần đây quá bận, bận đến nỗi hần không có cả thời gian để làm việc yêu thích nhất của mình, bận đến nỗi tiểu đệ đệ của hần đã không được ‘hút gió’ quá lâu, thậm chí không thể ‘chào cờ’ như bình thường.

“Khục, lão hủ già quá rồi, loại trách nhiệm nặng nề này sợ rằng ta không thể nào chống đỡ nổi. Nếu chỉ vì tuổi già sức yếu mà không thể làm tốt trọng trách đại nhân để lại, lão hủ há chẳng phải sẽ trở thành tội nhân?”

Culler Dia vừa cảm khái vừa nháy nháy mắt với mấy tên đồng liêu khác, vừa nhìn thì có vẻ hần lực bất tòng tâm thật, tuy nhiên tất cả mọi người lại đều đang oán thầm trong lòng rằng: “Mấy chục năm trước người cũng nói vậy, mặt mũi cũng y vậy. Có khi lúc chúng ta chết già cả rồi thì tên tinh linh bậc cao như người cũng còn giữ nguyên bộ dạng sắp chết này ấy chứ.”

“Voi cả phẩm phán sảnh cũng rất cần ta ngồi đó tọa trấn nha, những cường giả đi tới học tập sức mạnh luật pháp ấy chỉ có ta mới đến trần tràng nổi. Thêm nữa, việc khai phát pháp chú mới cũng là nhiệm vụ cấp bách, ta không thể rời đi lúc này.”

Là cường giả số một ở bốn sảnh một viện, hần quả thật phải đi tọa trấn ở nơi tiếp đón các cường giả, mà nhiệm vụ nghiên cứu pháp chú mới quả thật cũng phải do hần đảm nhiệm mới tốt.

Sau khi Culler nói xong, Lilith bắt đầu đi nói với tên đầu trâu đang thờ gập đằng kia:

“Ta thì không có chuyện gì, nhưng mà Margareth đại nhân chuẩn bị đi tuần trăng mật, người thừa kế nàng là hoa hồng bạc đại nhân lại đột nhiên bỏ gánh chạy đi, ta không đến viện hành chính chống đỡ, chẳng lẽ để người đi?”

Snowhoof rụt cổ lại, nhớ tới núi văn kiện chất đống trong phòng làm việc đó, hần đánh quay đầu nhìn về tên cuối cùng trong luật pháp tứ thiên vương, kẻ vừa thăng nhiệm thành quan tòa tối cao thành Caron – Kevin, cái tên đang cố gắng ngồi co chân co tay để giảm thấp sự chú ý từ mọi người.

“Kevin, đại ca của ta, chúng ta đôi được không? Ta đi thành Caron, người về đây, nhé!”

“Được, việc đầu tiên ta muốn làm là để ra luật mới, coi ‘cõi trường chạy ra đường’ là tội nặng, thuận tiện thanh lý cái đám biến thái kiêu gay lộ là liên minh thân sĩ và dã nưư minh, đem bọn chúng buộc chặt lên trên cột cờ hong gió ba ngày.”

Thời tiết dạo này hanh khô dễ sợ, hong gió hai tiếng đã đủ khát khô, treo cột cờ ba ngày, tính làm thịt muối ăn dần à.

Gã công chính kỳ sĩ tuổi trung niên cười hiền hậu, ánh mắt lóe lên tia sáng lạnh, tất cả mọi người nhìn vào nó đều thấy rét run. Nguyên lai chó cắn người chưa bao giờ sủa, kẻ xấu bụng nhất thường lại có biểu hiện ôn hòa nhất. Giờ khắc này, mỗi khi Kevin cười một tiếng, Snowhoof lại rụt về một bước.

“Khục khục, nếu mọi người đều tin tưởng ta, ta sẽ nỗ lực làm thật tốt.”

Snowhoof dùng gương mặt như đang khóc tang tiến đến cảm lấy nguyên sơ pháp điển và cây pháp chùy cấp á thần khí do Vô Miên già để lại, lững thững đi ra ngoài, tiếp tục gặp mặt những khách khứa đang không ngừng đến chúc mừng ở ngoài cửa. Sau lưng hần, tất cả các ‘ông lớn’ trong hệ thống tư pháp bắt đầu nhảy nhót hoan hô vì thành công trốn thoát trách nhiệm nặng như tạ đó.

Chẳng qua, xét trên mặt nào đó, khi người thừa kế thứ nhất là Eliza bỏ con giữa chợ, tên Snowhoof vốn rất có uy vọng này quả thực là người tiếp nhiệm thích hợp nhất, hần lên làm quan tòa tối cao cũng coi như hợp lòng mọi người.

【Nhiệm vụ chủ tuyến: Thống nhất thế giới lòng đất – thực lực cá nhân của Annie Levine đã đạt đến thánh giai, nàng lại được hai vị bá chủ đại diện cho tộc rồng và tộc người thú cực lực chống đỡ, thế lực thành Sulfur đoàn kết và mạnh mẽ... Căn cứ hệ thống suy đoán, có bảy thành khả năng Annie sẽ trở thành chủ nhân của cả thế giới dưới lòng đất trong vòng mười năm tới. Đánh giá nhiệm vụ hoàn thành: hoàn mỹ. Khen thưởng 20000 điểm】

Nếu linh hồn ta mà có cảm chắc nó giờ đang rớt xuống đất. Ta đã làm cái gì, sao thế giới dưới lòng đất lục đục nội bộ suốt mấy ngàn năm qua lại chuẩn bị xuất hiện hoàng đế duy nhất? Nếu đứng ở góc độ lịch sử mà xem xét, đây quả thực là một tai nạn cực lớn đối với mặt đất.

【Do người và Annie có quan hệ rất tốt đẹp, sự xâm nhập của thế giới dưới lòng đất xuất hiện khả năng có thể tiêu trừ thông qua đối thoại và giao thiệp. Chúc mừng người, người làm rất tốt, người đã thành công cải biến một hạo kiếp nhất định hàng lâm】

Nó đang khen ta à? Đây không phải cái hệ thống lừa bịp của ta sao? Tuy nhiên, nhờ sự nhắc nhở của nó, ta mới tỉnh ngộ ra rằng vị nữ hoàng Annie này hoàn toàn khác biệt với mấy tên kiêu hùng khát vọng đi lên mặt đất đồ thành kiến quốc kia.

Cư dân ở thế giới dưới lòng đất luôn chờ mong ánh mặt trời và không khí trong lành, vì vậy chuyện họ quay về mặt đất là không thể tránh khỏi, vô số chiến dịch

trong lịch sử đã chứng minh điều này. Tuy nhiên, nếu sự ‘quay về mặt đất’ đó do chúng ta làm chủ chứ không phải do Dath, Morel và Alur tổ chức, có lẽ mọi thứ sẽ không quá mức ác liệt.

Ta bắt đầu nghĩ đến mấy cái quốc gia có thù với ta, cùng với vài khu đất hoang không người sinh sống.

“Ân, chỉ cần đầu tư đủ mạnh tay, sa mạc cũng có thể ở hết, xem ra cần đi khảo sát mấy cái thông đạo nối đến mặt đất một chuyến, sau đó còn cần tìm cách để mấy quốc gia cạnh đó tiếp nhận những người hàng xóm mới, tuy xem ra rất khó, nhưng không phải không thể làm được.”

Trong lúc ta cho là đã kết thúc, hệ thống lại tiếp tục lên tiếng.

【Hiện tại bắt đầu thống kê điểm số lấy được từ việc cải biến vận mệnh của các anh hùng. Thứ nhất, Kiều Nguyệt kỳ sĩ Diana đã hạ quyết tâm đi tìm con đường của chính mình, nâng vừa cử hành nghi thức ánh trắng cải biến màu da, chuẩn bị đi đến thế giới mặt đất. Khen thưởng 100 điểm. Nhắc nhở: kiên nghị người tìm năng đi chung, nâng sẽ đảm nhiệm vai trò bảo mẫu và khiến thật một cách xuất sắc】

【Thứ hai, Stormeagle mang theo một bộ phận trong bộ tộc của hắn trở về mặt đất, hắn cảm thấy mình đã tìm được tín ngưỡng mới tại thành Sulfur. Trong tương lai không xa, một giáo phái druid trung lập, lấy mục tiêu là cân bằng và dùng luật pháp để tiến đến cùng sinh sống sẽ phát triển mạnh mẽ. Khen thưởng 1000 điểm】

【Thứ ba, tại thành Sulfur, địa tinh và Gnome đã bắt đầu hợp tác trong mảng cơ giới và luyện kim học, một lưu phái mới đã bắt đầu nảy sinh, đại danh của trí giả Roland sẽ được lưu danh trong lịch sử vì là người sáng lập lưu phái này, hệ liệt người máy Roland cũng sẽ xuất hiện chủng loại sử dụng thường ngày, chủng loại sử dụng trong nước, chủng loại sử dụng trên không etc... Khen thưởng 1000 điểm】

【Cuối cùng, Mening Herault, dưới sự hun đúc của người, hắn cuối cùng cũng hiểu rõ con đường vạn vật đều bình đẳng, trở thành cường giả cấp truyền kỳ... Được rồi, hắn quả đáng tôn, đến hệ thống cũng không muốn nói nhiều, người chỉ cần biết danh hiệu vinh dự ‘Người đàn ông một mình sáng tạo mấy chủng tộc’ của hắn là đủ! Khen thưởng: 10000 điểm】

Nhìn con số một vạn đáng sợ đó, ta không có đủ dũng cảm để hỏi cho rõ mọi chuyện...

“Thay đổi cuộc đời của một anh hùng sử thi được 100 điểm, tạo ra một lưu phái khoa học và một giáo phái druid được có 1000 điểm! Tên Mening đó cuối cùng đã làm gì để đáng giá 10000 điểm? Hắn lại không phải ma pháp sư, làm cách nào sáng tạo ra mấy chủng tộc mới? Hắn làm cách nào?”

Trong lòng ta cũng mơ hồ tưởng tượng ra rồi, nhưng lý trí của ta cự tuyệt suy nghĩ cặn kẽ thêm...

Khi ta đang tê dại và quần bách, câu tổng kết của hệ thống cuối cùng cũng hiện lên:

【Điểm số vận mệnh: 124587】

Nhìn con số đáng sợ phía trên, ta hít một hơi thật sâu. Cái hệ thống lừa đảo này nói không sai, mấy cái nhiệm vụ sử thi này quả thực tặng không ít điểm số.

Đương nhiên, việc thế giới dưới lòng đất có khả năng thống nhất và xuất hiện nữ hoàng là sự kiện trọng đại thay đổi hoàn toàn lịch sử, điểm số vận mệnh tất nhiên sẽ sản sinh rất nhiều, điểm đáng ngờ duy nhất ở đây là Mening...

Phiếu giảm giá màu vàng kim cũng xuất hiện trên tay ta, xem ra lần sống lại này không cần nó cũng đủ.

“Tốt, để ta sống lại đi! Đúng rồi, còn Eliza, rốt cục đã có chuyện gì xảy ra với nàng?”

.....

Khi luật pháp tứ thiên vương còn đang hăm hại lẫn nhau vì tránh trách nhiệm, tại khu vọng linh trong cùng một thành phố, bốn tên thiên vương khác đang hoan hỉ vì cuộc đoàn tụ.

Dù tính cả cuộc chiến xảy ra không lâu trước đó, [Defender không bao giờ ngã] mới chỉ xuất hiện có hai lần tại trong lịch sử, trong đó tất cả những người chứng kiến nó lần đầu tiên đều đã chết sạch. Loại quân thể to lớn như vậy làm cả thế giới dưới lòng đất kinh sợ. Thế nhưng, sau khi cuộc chiến kết thúc, các chiến sĩ vọng linh kiểu dùng thiên chiến đó lại tiếp tục sinh hoạt theo nếp cũ, vũ công nữ yêu lại nhảy múa, vũ yêu bói toán lại mở sạp bốc quẻ... Điều khác biệt duy nhất là mối quan hệ giữa người sống và kẻ chết hiện nay đã tốt hơn không ít, thậm chí cả công viên tử vong cũng bắt đầu hút khách.

Tất nhiên vẫn sẽ có nhiều phiền toái, nhưng chớ sẵn rức đồ đã bao giờ ngán phiền toái, nhất là giờ còn có một vị chân thần duy hộ luật pháp bao trùm lên toàn bộ nơi đây.

Lúc này, trong mặt thất của một lầu tháp cũ nát, thực thi quý vương Dukas, hầu tước tri chu Reinhardt, cốt long nữ vương Callia ngồi một bên, bên kia thì là kẻ ăn thịt Adam đang ngủ gật và hừ không ma khuyến Best, tứ thiên vương dưới trướng Vĩnh Dạ đại đế (do sự cố chấp khó hiểu của người nào đó, bộ tứ thiên vương kiểu gì cũng có năm) coi như tề tựu một chỗ, cuộc mật đàm của họ cũng đã kéo dài đến mấy ngày.

“...Đây là kế hoạch của điện hạ, đương nhiên, chỉ là một phần, nếu các người nguyên ý gia nhập, ta sẽ nói nốt cho các người. Đại đế cũng không cưỡng ép các người làm gì cả.”

Trước bí mật kinh thiên này, dù là mưu lược gia mạnh nhất Ciro là Reinhardt cũng run rẩy tay chân, thế nhưng khi hắn còn đang do dự, đồng bạn của hắn đã ra quyết định thay hắn.

“Cũng tức là giờ đại đế vẫn còn tại nhân gian? Tốt quá, ta muốn đi tìm hắn!”

Có vẻ Callia lại để ý lệch trọng tâm, nằng cơ bản chỉ đang vui mừng vì Roland còn đang tại phàm thế.

“Cha đẻ A Đương làm gì thì A Đương làm cái đó!” Adamn và Best là tạo vật bảy nguyên tội do Vĩnh Dạ đại để tự tay làm ra, họ cũng là những kẻ ngu trung với đại đế nhất.

Sau khoảnh khắc do dự, Reinhardt cuối cùng vẫn gặt đầu.

“Ta vẫn luôn tin tưởng trí tuệ và quyết định của đại đế, phái vương quyền vẫn luôn hiệu trung với đại đế, trước sau như một, không bao giờ thay đổi.”

Tất cả các ánh mắt đều hướng về tên thiên vương cuối cùng, hẳn hiện là một kẻ trong phái thân nghị hội, nếu không phải trong tay hắn có tín hàm chứng minh trong sạch, Best đã vật đầu hắn xuống từ lâu rồi.

“Ta sớm đã quay về làm thuộc hạ của đại đế, đại đế muốn ta giúp ngài điều tra chút bí mật, gần đây ta cũng điều tra ra rồi, thi cốt, băng hàn, khinh nhon... tổng cộng có sáu vị diện chết chóc đã bị mở ra, Fitland dạo gần đây suốt ngày chạy quanh mấy chỗ đó.”

Nghe được tin tức về vị diện chết chóc, tất cả mọi kẻ ở chỗ này đều cảm thấy chấn động, dù sao những vong linh đại đế và vong linh quân chủ ở chỗ đó chính là tiền bối của tiền bối của họ.

“Nhưng các vong linh đại đế dị vị diện không phải hạng dễ lừa, chỉ bằng Fitland và nghị hội vu yêu của hắn nhất định sẽ bị ăn sạch. Vậy mà giờ lại có mấy vị diện đồng ý liên hợp, chuyện này chỉ có thể giải thích là do chấp chính quan thứ nhất Gricaseo tự mình đứng ra. Vong linh thiên tai trong dự đoán của đại đế sợ rằng là chuyện không tránh khỏi. Dựa vào các hành động của Fitland, không quá ba mươi năm, các vong linh đại đế và vong linh quân chủ kia sẽ trở về, lão đại đem cái tin tức này về cho đại đế đi.”

Dukas quả thực từng tiếp nhận nhiệm vụ gián điệp từ Roland, mười năm qua, tuy hắn chưa lấy được đủ tin nhiệm từ đối phương, nhưng những dấu vết và tin tức thu mua được lại có rất nhiều.

Giờ phút này, hắn đột nhiên ném ra bí mật về sự cấu kết giữa chấp chính quan thứ nhất và thứ hai, lại còn ném thêm bí mật về sự xâm nhập của vị diện chết chóc lên mặt bàn.

“Đáng chết, nếu chấp chính quan thứ ba còn ở đó thì mọi chuyện có lẽ đã không đến mức này.”

Reinhardt cuối cùng cũng hiểu tại sao phái cấp tiến lại có nhiều cao thủ mới nổi đến thế, khi chấp chính quan thứ nhất và thứ hai bắt tay, thêm vào sự hậu thuẫn từ vị diện chết chóc, vừa rồi lại có thêm hai vị chấp chính quan trung lập một chết trận một trọng thương, quyền lực của Ciro nghiêng về một phía chỉ còn là vấn đề thời gian.

Đương nhiên, việc người nào đó ra tay với Heloise cũng chẳng khác nào bỏ dầu vào lửa, tiến trình này lập tức tăng nhanh bội phần.

Tuy nhiên Best lại nhẹ nhàng cười, tất cả mọi việc vẫn nằm gọn trong sự suy đoán của đại đế.

“Cuối cùng mọi người vẫn quyết định trở thành cùng hội cùng thuyền, nếu vậy, ngài ngay ngắn nghe chỉ lệnh do đại đế lưu lại đi, ngài nói rằng...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yêu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Trọng tài giả

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hai tuần sau khi Vô Miên giả phong thần, Annie tiếp nhiệm thành chủ, rất nhiều sự tình đã đi vào quỹ đạo.

Do Roland rời đi, Adam và mọi người cũng quan tâm đến Eliza nhiều hơn một chút. Điều đáng mừng là Eliza rất kiên cường, không bị đắm chìm trong bi thương, hết thấy đều không có gì khác thường, lúc đi làm nằng cũng đem nụ cười đeo trên mặt.

Có vẻ Eliza định dùng công việc để chôn dấu tâm tình, ngày ngày tăng ca, đi sớm về muộn, càng ngày càng ít tiếp xúc với khu vực đông người. Nhìn thấy vậy, các bạn bè của Eliza đều tỏ ra thông cảm, không ai tới làm phiền nằng.

Cùng lúc đó, cái suối nước nóng do Adam đào chỗ ngoại thành thành Sulfur cũng dần trở thành địa điểm du lịch được đồn thổi khắp đầu đường cuối phố.

Phía dưới nơi này chính là chỗ phong ấn hóa nguyên tố thần Arorawis, lúc trước Adam vẫn hay đến đây rút đi nhiệt lượng để suy yếu hắn, giờ thì đến lượt Annie ngày ngày tới đây làm việc này.

Do nhiệt lượng quá dư thừa, nước ở vùng này biến thành suối nước nóng nhân tạo. Sau khi pha thêm một chút lưu huỳnh từ mỏ khoáng trong núi, nó được các druid đem đi xét nghiệm cẩn thận và đưa tới kết luận rằng có ích cho thân thể. Khi tin tức này truyền ra, nơi đây lập tức trở thành điểm lữ du hot nhất thành Sulfur.

Đáng tiếc việc vui không kéo dài, công tác rút nhiệt lượng vốn tưởng phải làm mười mấy năm đột ngột đi tới phần kết, chỉ qua mấy ngày, nước trong ao trở nên

nguội lạnh, vùng đất hoang mới náo nhiệt một chút lập tức trở về nguyên dạng.

‘Làm suy yếu Arorawis đến hạn mức cao nhất, sau đó thả hấn để đánh gãy ý đồ của phe hỗn loạn, khiến thủy triều nguyên tố sản sinh đúng theo như tiến trình lịch sử, đồng thời tận dụng mọi khả năng để giảm bớt ảnh hưởng từ việc nguyên tố thần xuất thế’, đây chính là quyết sách do Roland và mọi người thương nghị lúc hấn còn tại.

Nhưng giờ đây nguồn nhiệt lại đột nhiên tan biến, việc này đại biểu Arorawis đang suy sụp cực kỳ nhanh chóng, thậm chí đang đứng ở bờ vực tử vong. Đó là điều phe hỗn loạn tuyệt đối không chấp nhận, vừa rồi chúng để một bá tước tới, còn lần sau, không khéo người ra mặt sẽ là một công tước nào đó...

Khi đám Adam hết sức đề phòng và đình chỉ việc rút đi nhiệt lượng, nguồn nước vẫn tiếp tục nguội lạnh, điều quý dị nhất là bên hỗn loạn lại không có bất cứ biểu thị nào.

Chúng không có phản ứng gì, ngược lại lại khiến người ta cảm giác có âm mưu nào đó.

Làm người mang trọng trách canh gác nơi đây, ngày nào Annie cũng tới khu vực phong ấn để điều tra. Hôm nay, nàng nghe theo ý kiến của nghĩa phụ, đào một cái hố, chôn mình xuống để ôm cây đợi thỏ.

...

Nửa đêm, trên vách đá lạnh lẽo, hai nữ chiến sĩ đang giao phong.

Giống như vô số lần chiến đấu trước kia, khi cận chiến, một chiến sĩ xứng chức như Annie lại luôn bị một pháp sư như Eliza áp chế gắt gao, vì lẽ đó, Annie không thể không đem tất cả tinh lực tập trung vào đối thủ trước mặt, lợi dụng điều này, mấy sợi tơ mỏng manh đột nhiên cuộn chặt lấy mắt cá chân nàng. Sau đó, chúng giật mạnh về phía sau làm Annie mất đi thăng bằng và ngã sấp mặt xuống đất. Khi đối thủ cũ không còn nương tay, trận đấu vừa bắt đầu có mấy phút thì thân thể Annie đã bị trời sít sao, trên tay chân còn có không ít vết cắt do các sợi tơ tạo thành.

“Vì sao? Vì sao? Eliza tỷ tỷ? Ngươi cuối cùng đã làm cái gì?”

Đứng vậy, kẻ khiến nguồn nước trở nên lạnh như băng, khiến nguyên tố thần suy sụp gần chết chính là Eliza.

“Ta làm gì ư? Ta chỉ dùng năng lực của lược đoạt giả để cướp lấy lực lượng của một tên hòa nguyên tố thần bị phong ấn thôi. Đối với kẻ có cùng thuộc tính lửa hỗn loạn như ta, đó tuyệt đối là món ăn ngon nhất, là liều thuốc bổ nhất.”

“Ngươi... Không thể nào! Sức mạnh đó vượt xa năng lực chịu đựng của cơ thể ngươi! Một con kiến làm sao có thể ăn sạch một con voi!”

“Thế thì chỉ cần bổ sung chút tinh lực trước đó, tăng cường sức chịu đựng của thân thể là được rồi.”

Gió núi đêm khuya rét run người, một trận gió lạnh thổi qua, quét đi đám mây đen trên bầu trời, ánh sáng ảm đạm của rêu phát quang lúc buổi tối chiếu xuống một gương mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Mái tóc bạc của Eliza giờ đã bị nguyên tố nhuộm đỏ một nửa, nửa còn lại thì ngấm màu xanh bạc của băng giá. Khuôn mặt băng lãnh ngày trước biến mất không còn, thay vào đó là nét cười quyến rũ tà mị vô cùng, nụ cười mong mỏi được giết chóc và đùa giỡn vật sẵn. Con ngươi trong đôi mắt nàng cũng chuyển sang hình dạng như con ngươi dã thú, nó sáng rực lên trên nền ánh sáng mờ nhạt, toát ra nét đặc trưng của một ác ma rất rõ ràng.

Giờ phút này, Eliza đã không còn chỉ là một nửa ác ma, nàng đã buông lỏng bản thân để tiếp nhận lời triệu hoán từ Abyss, trở thành một tên ác ma thuần túy.

Trong nháy mắt, Annie hiểu rõ tất cả.

“Kẻ lấy đi trái tim Kakagiri trong quốc khó chính là ngươi sao?”

Trái tim chính là suối nguồn lực lượng của ác ma. Việc tiến hóa bằng cách cắn nuốt lẫn nhau của chúng thường cũng chỉ là ăn sạch bộ phận này của đối phương. Sau trận chiến dịch kia, toàn bộ thân xác Kakagiri hóa thành tro bụi, nhưng trái tim của nó lại vẫn lưu lại, nó trở thành chiến lợi phẩm có giá trị nhất, được đưa vào cất giữ trong kho tàng của thành Sulfur.

“Đúng, ta tự mình lấy đầu của viện hành chính và pháp viện tối cao rồi đóng vào công văn, lĩnh gác cứ thế để ta thoải mái tiến vào trong, bỏ ra thời gian một tuần để ăn sạch cái trái tim ấy.”

Trộm trong nhà quả là loại trộm khó phòng nhất, ai mà ngờ đến người thừa kế số một của viện hành chính và pháp viện lại vừa trông đồ vừa trộm đồ đây.

Linh hồn lạc ấn ‘lược đoạt giả’ của Eliza rất đặc biệt, nàng có thể đoạt lấy tất cả các loại sức mạnh, miễn là thân thể vẫn chịu đựng được. Nhìn biểu tượng mặt đất cháy rừng rực khi Kakagiri đi lại và đôn cấm chú hệ lửa của hấn, ai cũng biết trái tim hấn chính là loại chất bổ tốt nhất cho một ác ma cùng hệ lửa như Eliza.

Mồ hôi lạnh đã chảy đầy trên trán Annie, nàng biết rõ năng lực linh hồn lạc ấn của Eliza, thêm vào đó, bản thân ác ma đã sở hữu khả năng cắn nuốt lẫn nhau, hai thứ đó hợp chung một chỗ... Lúc này, dù Eliza có kém Kakagiri thì cũng không chênh lệch là bao.

“Có vẻ nghĩ thông rồi hả? Ừm, vì cô bảo trì hình thái này và tránh bị trục xuất về hạ vị diện, ta cũng khó chịu lắm. Đừng ép ta sử dụng sức mạnh chân chính, chuyện đó chẳng tốt cho ai đâu.”

Eliza cười hơi đáng ghét. Vừa mới lấy được sức mạnh, nàng liền phải dùng để đối phó với bạn bè, không thể không nói, đây quả là một loại châm chọc vi diệu.

Nói xong, Eliza định cất bước rời đi. Do bị phát hiện nên nàng quyết định đẩy nhanh tốc độ, nàng muốn hoàn thành việc cởi bỏ phong ấn và hấp thụ toàn bộ số

sức mạnh còn lại của Arorawis ngay trong đêm nay.

“Nếu ngươi cứ như vậy, cốt đầu thúc sẽ đau lòng lắm đó!”

“Đau lòng? Hẳn luôn chỉ xem ta là em gái hoặc con gái, ta không muốn loại đau lòng đó!”

“Đừng làm vậy, Eliza tỷ tỷ, chắc chắn phải có biện pháp nào khác, chúng ta sẽ cùng nỗ lực, được không?”

Tiếng kêu la của Annie sau lưng khiến Eliza dừng lại. Những tưởng Eliza do dự, thế nhưng ngay sau đó, Annie phải đối mặt với câu chất vấn đầy giận dữ:

“Annie Levine! Ngươi thì biết cái gì? Ngươi cho rằng ai cũng may mắn như ngươi sao? Vận mệnh để cho ngươi thành cường giả, thành thành chủ, cảnh giới mà ta bỏ ra cả trăm năm mới đạt tới mà ngươi chỉ cần không đến hai mươi năm. Nếu cứ như vậy, lại hai mươi năm nữa, sau khi ngươi dung hợp hoàn toàn với trái tim phượng hoàng, ta sẽ không còn là đối thủ của ngươi. Đó là do sự chênh lệch giữa thiên phú của chúng ta ư?”

“Ngươi là đứa con cưng được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay. Mọi người đều yêu quý ngươi, chiều chuộng ngươi. Truyền thừa phượng hoàng chờ đợi ngươi, thần kiếm chờ đợi ngươi, vị trí thành chủ chờ đợi ngươi! Ta thì có cái gì, ta chỉ có tên đầu đất kia! Thế mà giờ hấn lại vì cái hạo kiếp đáng chết đó mà rời khỏi ta! Ta chẳng có cái gì cả... Cái gì cũng không có, nói, ngươi bảo ta phải tiếp tục sự thực tàn khốc này như thế nào?”

“Eliza tỷ tỷ...” Annie ní non gọi tên nàng, không biết trả lời như thế nào.

“Ngươi biết lúc cột sáng trật tự rơi sắp xuống đầu, lúc cái chết đứng ngay bên cạnh thì có cảm giác gì sao? Ngươi biết lúc phải nhìn người mình yêu thích chết đi sống lại hết lần này đến lần khác thì có cảm giác gì sao? Ta đã chịu đủ cái cảm giác bất lực này rồi, chịu đủ việc lúc nào cũng phải nấp đằng sau lưng tên đàn kia, sau đó phải trở mặt nhìn những vết thương chồng chất trên người hấn mà không giúp được điều gì. Lần này, ta muốn có đủ sức mạnh để đứng bên cạnh hấn, không quan tâm thứ sức mạnh đó đến từ đâu, không quan tâm thứ sức mạnh đó có phải là tà ác trong mắt người đời hay không.”

Sau khi thét lên với Annie, tầm mắt nạt lạnh lẽo mà Eliza vẫn dùng để nguy trang đã bị gỡ xuống, nàng rống thật to tất cả những điều đang dằn vặt trong tận đáy lòng, từng giọt lệ chảy ra khỏi khóe mắt nàng, chúng bị số ma lực hỏa diễm dư thừa ở bên trong thiêu cháy, toàn bộ bốc hơi ngay giữa không trung.

Nhìn những giọt nước mắt của đối phương, Annie gắng gượng đứng dậy.

“Annie không hiểu, nhưng Annie biết, nếu tỷ tỷ đi tới thế giới của ác ma, cốt đầu thúc sẽ rất đau lòng. Annie không muốn cốt đầu thúc đau lòng, cũng không muốn tỷ tỷ rời đi. Ta không muốn loại tương lai đó xảy ra, ta hi vọng mọi người đều có thể sống vui vẻ, hi vọng có một tương lai mà không ai phải rơi nước mắt.”

Ngọn lửa phượng hoàng lại cháy lên, huyết mạch chảy trong tim Annie bộc phát mạnh mẽ khiến nàng hóa thành một con phượng hoàng hình người. Từng luồng sáng quy tắc tán xạ, thứ linh hồn lạc ấn vẫn đang áp ủ kia cuối cùng cũng hoàn thiện, tại thời khắc then chốt này, Annie Levine thành công tấn chức truyền kỳ.

“Canh gác giả!”

Lửa phượng hóa thành ký hiệu hình cái thuẫn và mũi tên tương giao, còn đôi mắt sáng ngời đằng sau thì đại biểu cho thuộc tính bảo hộ và canh gác của linh hồn lạc ấn.

Đằng sau Annie, một hư ảnh phượng hoàng xuất hiện, nó chứng minh rằng Annie không phải một kẻ cấp truyền kỳ bình thường, vừa đột phá nút thắt cổ chai kia xong, nàng tiếp tục rào bước tiến về ranh giới của thánh giai.

Annie còn chưa kịp làm rõ năng lực mới của mình thì đã bị một nắm đầm nện thẳng lên mặt, lực lượng của cú đấm đó đáng sợ đến nỗi chiến sĩ cấp truyền kỳ cũng bị đánh bay, một giây sau, vô số sợi tơ cũng đứt tới, trói chặt nàng lại một lần nữa...

“Annie, để ta dạy ngươi bài học cuối cùng đi. Trên thế giới này, không có sức mạnh thì cái gì cũng không làm được, thứ ý tốt mà không có lực lượng hậu thuẫn phía sau, càng chỉ làm hại người hại mình.”

Lửa địa ngục tràn lên quanh thân Eliza, sức mạnh của một quý tộc ác ma phơi bày toàn bộ, trong tiềm găm gào thét giận, ngọn lửa phượng hoàng vô tận của Annie bị ép ngược vào thân thể.

Sau đó, dưới những cú đấm như trọng pháo oanh kích của Eliza, Annie sa vào hôn mê.

Đến lúc này, không còn bất cứ người nào có thể cản trở Eliza hoàn thành cuộc lột xác của chính mình, mà khi vị hầu tước ác ma tương lai đi ra từ trong khu vực phong ấn, có hai người đã chờ đợi rất lâu ngay tại cửa, bên cạnh đó là Annie hôn mê đang treo trên cành cây.

“Hi, Eliza!”

Vẫn là tiếng chào quen thuộc, cứ như là một người bạn đã có hẹn từ trước. Eliza cũng không có chút ngạc nhiên nào khi thấy hai vị cường giả bán thần đó ở nơi này.

“Các ngươi không ngăn ta lại?”

“Đương nhiên, mỗi người đều có quyền tuyển chọn tương lai cho chính mình, đây là sự tuyển chọn của ngươi, chúng ta sao lại gây cản trở. Chúng ta chỉ muốn đến tiễn ngươi một đoạn đường, dù ngươi là Eliza hay Lisa thì chỉ ít chúng ta và ngươi đều từng là bằng hữu.”

Nói xong, Adam móc một cái khăn tay từ trong ngực ra rồi vung vẩy chào tạm biệt, sau đó, cái khăn thêu uyên ương màu xanh lam ấy bị vị bán thần mặt đỏ rục vì xấu hổ ở bên cạnh cướp lại.

“Không có sức mạnh thì cái gì cũng không làm được, thứ ý tốt mà không có lực lượng hậu thuẫn phía sau, càng chỉ làm hại người hại mình.” Tuy có chút hơi cấp tiến nhưng cũng không sao, Annie chắc chắn sẽ nhớ kỹ.”

Ánh mắt Margareth nhìn Eliza mang đầy vẻ tự hào như thể ánh mắt của một giáo viên khi nhìn thấy học sinh của mình công thành danh toại, nàng vừa nói còn vừa gật gù đầy tán thưởng.

Adam và Margareth chắc hẳn phải đến đây từ sớm rồi thì mới nghe được những lời đó, chỉ là họ không xuất hiện mà thôi. Eliza cũng không nói thêm điều gì, có một số thứ giữ trong lòng tốt hơn nói toạc hẳn ra.

Một lát sau, cánh cửa dẫn đến hạ vị diện mở ra, khi Eliza bước vào đó, giọng nói của Margareth lại truyền tới.

“Cho dù thế nào thì thành Sulfur vẫn là nhà ngươi, nếu phải chịu ủy khuất, hoan nghênh ngươi trở về bất cứ lúc nào.”

“Ta sẽ trở về, tên Roland khôn kiếp đó cần có ta!”

Sau lời nói cuối cùng, cánh cổng không gian đóng lại, nơi đây chỉ còn dư hai vị bán thần đang mất to trừng mắt nhỏ.

“Eliza giác ngộ hoàn toàn rồi, tên Roland miệng cứng lòng mềm đó sao chống đỡ nổi. Còn Annie thì làm thế nào bây giờ? Sự tình ngươi đáp ứng nàng phải giải quyết làm sao?”

Lần này, đến lượt Adam trưng ra khuôn mặt bất đắc dĩ.

“Ta vốn định dùng lời ủy thác trước khi chết, ôm chặt lấy tay Roland, nói một đoạn kiểu ‘Đồng ý với ta, lấy Annie làm vợ, nếu không ta chết không nhắm mắt.’, theo tính cách của Roland, có 90% khả năng đáp ứng tại chỗ, mà chỉ cần hắn đáp ứng thì không lo hắn không chịu trách nhiệm. Haizz, ai bảo ta không chết thành công, hay là đợi hắn về lại diễn một lần?”

Cái gọi là ‘an bài’ của Adam hóa ra lại là thế này. Không hổ là tên cường giả ăn com bằng trực giác, một kế hoạch nghe như làm bừa vậy mà lại thực sự có khả năng thành công rất cao.

Nhìn cái mặt đần độn trước mắt, Margareth tức lên, dùng quả đấm nện phát cho bồ tức.

“Làm càn! Ngươi tin không, nếu ngươi dám làm vậy lần nữa, Roland thật sự sẽ cầm đao chặt ngươi cho ngươi chết thật. Thôi quên đi, chúng ta không quản, con cái có phúc của con cái, để các nàng tự giải quyết đi.”

.....

“Tốt rồi, để ta sống lại đi! Đúng rồi, còn Eliza! Cuối cùng đã có điều gì xảy ra với nàng? Còn nữa, ai là người loại bỏ phong ấn của Arorawis?”

Mãi lâu sau vẫn không có câu trả lời nào đáp lại câu chất vấn của ta, cuối cùng, một đoạn ký ức được rút trực tiếp vào trong đầu ta, nó đến từ cái nhãn do Eliza lưu lại.

Đoạn ký ức kia hơi lắt lư qua trước mắt, sau đó, ta không biết nói cái gì...

“Đáng ư?”

“Đương nhiên, trước ta cũng từng hỏi câu hỏi y hệt với ngươi còn gì, còn nhớ chứ?”

Ta còn nhớ, đó là câu hỏi mà Eliza hỏi lúc ta nói kế hoạch cho nàng.

[“Chủ nhân, trả giá nhiều như thế, có đáng sao?”

“Hả...à, đương nhiên đáng, không trả giá làm sao có thu về, nếu không cái biến mọi chuyện thì chẳng lẽ ngồi im chờ đợi tận thế và hủy diệt sao, ta vẫn cảm thấy có rất nhiều thứ đáng giá được sinh tồn trên thế giới này.”]

Tiếp đó, giọng nói của thiếu nữ tiếp tục truyền ra từ chiếc nhãn.

“Nhưng ngươi đừng có hiểu sai nhé, ta làm tất cả không phải vì cái thế giới này, ta chỉ muốn làm thế vì một tên đầu đất, nhớ kỹ, thế giới này không nợ ta, chỉ có ngươi nợ mà thôi.”

Lại một quãng thời gian im lặng rất lâu, cuối cùng, ta cười.

“Tốt, coi như ta nợ ngươi, chờ ngươi về ta sẽ bồi thường đầy đủ.”

“Thế còn tạm được, ở đây ta sẽ giúp ngươi nghe ngóng tin tức của Cavens. Cứ thế đi, dạo này ta bận lắm, đám ác ma này thật là phiền, động một tí lại phản bội, chúng so với ngươi còn thiếu đánh.”

Chiếc nhãn bạc trên tay ta ảm đạm xuống, việc liên lạc vượt vị diện là chuyện không dễ dàng, theo biểu thị của hệ thống, cái nhãn này một ngày chỉ có thể kích hoạt nhiều nhất ba lần, thời gian hoạt động cũng không thể vượt quá mười lăm phút. Từ hai lần liên hệ vừa rồi, có vẻ khẩu lệnh để cái nhãn này hoạt động có quá nửa khả năng là danh tự ‘Eliza’.

Giờ phút này, ta lặng lẽ đem món nợ tình này ghi vào lòng, sau đó đem sự chú ý đến trong hệ thống. Theo yêu cầu của ta, vài loại thân xác bắt đầu được liệt kê

ra.

【 Nhân loại phổ thông: lực lượng 10, nhanh nhẹn 10, thể chất 10, trí tuệ 27, tinh thần 19, mị lực 10. Năng lực thiên phú: không. Tuổi thọ: 60 năm. Chức nghiệp thích hợp: tất cả mọi loại.】

Thuộc tính cơ sở của nhân loại quả thực phé hết chỗ nói, ngoại trừ thuộc tính trí tuệ và tinh thần được linh hồn tăng thêm, tất cả các thuộc tính khác đều chỉ có 10, tuổi thọ lại chỉ có 60 năm. Được cái là nhân loại có thể trở thành bất kỳ chức nghiệp gì, thể xác nhân loại cũng cực kỳ thuận lợi cho việc đi lại ở thế giới mặt đất.

Tất nhiên ta sẽ không lựa chọn thân xác này. Sự chênh lệch giữa thuộc tính cơ sở sẽ dần bị nói rộng theo thời gian trưởng thành, ảnh hưởng rất lớn đến chiến lược, đây là sở đoản không thể nào bù đắp.

Hệ thống cũng đủ cứng nhắc, có liệt cho đủ hơn năm mươi loại cơ thể tạp nham cho có vẻ đầy đủ, trong đó có hơn một nửa ta liếc cũng không muốn liếc. Thứ hấp dẫn ta, chỉ có mấy cái cơ thể có huyết mạch cấp hoàng kim ở dưới cùng.

【 Con trai của rồng thượng cổ, long duệ: lực lượng 19, nhanh nhẹn 12, thể chất 18, trí tuệ 25, tinh thần 17, mị lực 16. Thiên phú: long hóa, long dục, long tức. Chức nghiệp tiền giai: pháp sư, chiến sĩ. Tuổi thọ: 2000 năm. Đánh giá tổng hợp: đỉnh cấp bạch ngân. Nhắc nhở của hệ thống: Người có thể tìm long hậu Aainmetheus để tiến hành nghi thức giúp triệt để biến thành rồng, suy xét đến quan hệ của các người, việc này không có chút khó khăn nào, chỉ có một điều, sau đó chắc người phải gọi nàng là mẹ...】

Dù lời nhắc nhở của hệ thống quả thực khiến người ta không biết nói gì, nhưng sức mạnh và tiềm lực của rồng đồ quả thực không thể xem thường, rồng thượng cổ chính là loài có huyết mạch cấp nửa kim cương, sau còn có thể tiến hóa thành huyết mạch kim cương là rồng viên cổ, chiến lực bảo đảm tuyệt đối. Hơn nữa, ta làm vụ yêu lâu lắm rồi, cảm giác thân thể giòn yếu cũng chịu đủ, thân xác cường hãn của tộc rồng quả thực rất hấp dẫn. Có điều, nhìn thuộc tính trí tuệ không những không tăng mà còn hạ xuống cũng chứng minh hiệu quả phụ nghiêm trọng của nó đối với trí lực.

Lại suy xét đến quãng thời gian ở xã hội nhân loại sau này, một cơ thể dị loại quá rõ ràng như long duệ không thích hợp cho lắm. Thôi thì tạm đánh dấu, nếu không có cái gì tốt hơn thì lại quay lại.

【 Bất hủ giả, thân xác nhân tạo: lực lượng 12, nhanh nhẹn 12, thể chất 15, trí tuệ 30, tinh thần 20, mị lực 18. Thiên phú: bất hủ, học tập nhanh chóng, thi pháp chuyên dụng. Chức nghiệp tiền giai: pháp sư (sau đó tiến giai thành hiền giả). Đánh giá tổng hợp: hoàng kim. Nhắc nhở của hệ thống: không cần quan tâm thân thể này có từ đâu, chỉ cần biết nó tuyệt đối rất mạnh mẽ. Tuy nhiên, do đây là clone của cá thể đặc thù nào đó nên có chút tác dụng phụ, ví như bề ngoài và một số bộ phận tương tự với nguyên thể. Mời đặt hàng ngay lập tức. Đặt hàng sớm tặng kèm nguyên bộ sáo trang hiệu Margareth.】

Tác dụng phụ? Bề ngoài tương tự, đảm bảo là dung mạo y hệt không khác tí gì. Bộ phận tương tự? Ta dám chắc bộ phận đó là chỗ cực kỳ quan trọng, có khi còn khiến ta biến thành nữ cũng nên. Muốn lừa ta, không ngon ăn thế đâu! Trực tiếp pass!

【 Luật pháp thần tử, thần duệ: lực lượng 12, nhanh nhẹn 12, thể chất 18, trí tuệ 27, tinh thần 17, mị lực 20. Thiên phú: đứa con của pháp luật (tốc độ tu tập sức mạnh luật pháp tăng 100%, hiệu quả sử dụng tăng 30%). Chức nghiệp tiền giai: đảm chức nghiệp do chính người tạo ra kia. Đánh giá tổng hợp: cấp hoàng kim. Nhắc nhở của hệ thống: đừng do dự, đây tuyệt đối là thân thể hợp với người nhất, Thuận tiện cho hỏi một chút, cảm giác làm con trai của chính mình nó như thế nào?】

Được rồi, tiếp tục bỏ qua đoạn nhắc nhở chói mắt kia, loại thân xác này quả thực khiến ta động tâm. Có điều tính thiên hướng trật tự quá rõ ràng của nó sẽ khiến ta không thể sử dụng phép thuật vong linh được nữa, thế thì [Defender không bao giờ ngã] cũng thất truyền triệt để.

Tại điểm này, thân thể nhân loại lại là mạnh nhất, bất cứ sức mạnh hay chức nghiệp nào đều có thể nắm giữ.

Nói tới nhân loại, ta lại nghĩ tới con dân trật tự đời đầu tiên, rồi tiếp tục nhớ tới món quà của Aye, vì vậy ta vội vàng đem nó giao cho hệ thống.

Qua rất lâu, trên bảng hiện thị mới có thêm hai tuyển hạng mới để lựa chọn.

【 Trật tự chi tử đời thứ nhất, huyết mạch hoàng thất, thần duệ: lực lượng 18, nhanh nhẹn 18, thể chất 20, trí tuệ 27, tinh thần 17, mị lực 20. Thiên phú: hóa thân chiến tranh thiên sứ. Chức nghiệp tiền giai: trật tự kỵ sĩ. Đánh giá tổng hợp: kim cương. Nhắc nhở của hệ thống: không hổ là đứa con cưng của nữ thần trật tự, mạnh đến nỗi không thể chế vào đâu được. Trật tự kỵ sĩ là chức nghiệp cơ sở đặc thù do hệ thống tạo ra, nó có thể sử dụng tất cả mọi loại lực lượng trật tự, bao gồm cả luật pháp và thánh quang. Tuy thân thể này không có chiến lực như cái phía dưới, nhưng tiềm lực của nó là vô hạn.】

Có vài thứ phải so sánh mới biết đồ quý nó quý đến chừng nào. Nhưng mà loại thân xác này lại có điểm yếu giống luật pháp thần tử, không kiềm dung ma pháp vong linh, gây ảnh hưởng xấu tới tâm tượng thế giới.

Còn một cái khác thì...

【 hỗn loạn chi tử đời thứ nhất, huyết mạch hoàng thất, ma duệ: lực lượng 22, nhanh nhẹn 20, thể chất 22, trí tuệ 29, tinh thần 20, mị lực 8. Thiên phú: hóa thân nguyên tội ma thần. Chức nghiệp tiền giai: hỗn loạn vu vương. Đánh giá tổng hợp: kim cương. Nhắc nhở của hệ thống: cơ sở thuộc tính cao không hợp thói thường, thân thể có sức mạnh hoàn mỹ. Chọn nó, người sẽ có lực lượng vô tận. Đương nhiên, nếu lộ ra thân phận ma quỷ tại thế giới nhân loại, ha ha, mong là người chạy đủ nhanh.】

Trừ mị lực, tất cả các thuộc tính đều vượt qua 20, nghiền ép tất cả các cường giả truyền kỳ, chiến lực của thân xác này đơn giản là không thể tưởng tượng nổi. Có điều, giống thân xác bên trên, nó vẫn có điểm yếu là không kiềm dung được sức mạnh trật tự.

Vì vậy, ta bắt đầu do dự. Loại tuyển chọn này cực kỳ trọng yếu, mà bất cứ lựa chọn nào cũng đều có chỗ khiến ta tiếc nuối.

“Nếu có thể gộp hai làm một thì tốt quá.”

Trên đời làm gì có chuyện tốt đẹp thế, loại sự tình này chỉ nghĩ một chút đã biết là không thể nào, do vậy ta lắc đầu ngao ngán. Đúng lúc này, hệ thống lại đột nhiên lên tiếng:

【 Có thể, nhưng cần phải trả lượng điểm số bằng tổng cả hai thân xác cộng lại】

Gi, sao ngươi làm được mà lại không nói sớm? Sao không liệt kê rõ ra?”

【 Ngươi có hỏi đâu.】

“Được rồi, đừng nói nhảm, biểu hiện ra đi.”

【 Trọng tài giả: lực lượng 19, nhanh nhẹn 19, thể chất 19, trí tuệ 29, tinh thần 19, mị lực 19. Thiên phú: hóa thân chiến tranh thiên sứ, hóa thân nguyên tội ma thần. Chức nghiệp tiến giai: trật tự kỵ sĩ/ hỗn loạn vu vương. Đánh giá tổng hợp: song kim cương. Nhắc nhở của hệ thống: loại huyết mạch đứng tại biên giới của trật tự và hỗn loạn, không thuộc về bất cứ trận doanh nào mà lại có thể chung sống với bất cứ trận doanh nào. Hai loại huyết mạch đồng nguyên nhưng dị bản kết hợp với nhau đã tạo ra loại thân thể kỳ tích này, có lẽ đây không phải thân xác có chiến lực mạnh nhất, nhưng nó chắc chắn là thân xác có tiềm lực xuất sắc nhất】

Nhìn đến nó, ta vui mừng cực độ, tiếp đó thì lại bắt đầu do dự, mở miệng hỏi một câu cực vớ vẩn:

“Nếu đã có thể hỗn hợp hai loại, vậy có thể đem máu rồng máu phượng gì gì đó để tăng cường cường độ huyết mạch không, ta có thể đi tìm bọn họ xin máu.”

Hệ thống không do dự, hắt luôn một chậu nước lạnh lên mặt ta:

【 Ngươi cảm thấy tạp chủng mạnh hay thuần chủng mạnh? Đây là dùng gene để phục chế thân thể, không phải đi phối trí được liệu, huyết thống dư thừa sẽ khiến cơ thể sụp đổ, vận may bạo phát thì cũng sẽ biến thành quái vật dị dạng. Hai huyết mạch này vốn đồng nguyên, sau vì lực lượng của tạo vật thần mới biến thành hai dạng sinh mạng hoàn toàn tương phản, do đó mới có khả năng tiến hành dung hợp. Đây là ngoại lệ cực kỳ hi hữu. À đúng rồi, ngươi có thể đi tìm bảy loại máu của bảy loại rồng màu sắc(*), sau đó dùng [thuật hứa nguyện] thử tổ hợp huyết mạch thái hồng long xem, nếu thành công ta sẽ cho ngươi một mái tóc bảy màu miễn phí.】

Nếu đã thế thì còn nói nhiều làm gì, chọn hần thôi. Tuy nhiên, theo sự hiểu biết của ta đối với hệ thống, không lừa đảo sẽ không bình thường, phòng bị một chút mới tốt.

“Cái thân xác này có thiếu hụt gì, nói thẳng ra đi.”

【 Thân thể này cần bảo trì cân đối, phải tu tập cả hai sức mạnh trật tự và hỗn loạn cùng lúc, cần đầu nhập lượng lớn thời gian và tinh lực】

“Tức là phải luyện hai chức nghiệp cơ sở một lúc? Đây là chuyện tốt mà? Hay là làm thế sẽ có điểm trí mạng nào đó?”

Nhìn lại giới thiệu về chức nghiệp, ta phát hiện trật tự kỵ sĩ không khác gì thánh kỵ sĩ kết hợp công chính kỵ sĩ, mà hỗn loạn vu vương thì là sự kết hợp của vong linh pháp sư và nguyên tố pháp sư, đây đều là những con đường ta từng đi qua, cũng là những con đường thích hợp ta nhất.

Loại song chức nghiệp này không tách nhau hoàn toàn, trên cây kỹ năng, sự tương giao và hỗ trợ lẫn nhau của bốn hệ được biểu hiện rõ rệt. Ví dụ như 【 kỹ băng hà】cần toàn bộ điểm kỹ năng hệ hàn băng phải đầy đủ, 【 Defender không bao giờ ngã】thì cần cả bốn hệ đều đạt truyền kỳ trở lên, thậm chí có cả mấy kỹ năng kết hợp như 【 triệu hoán vu yêu băng giá】

【 Chức nghiệp đặc thù cần số điểm gấp 1,5 lần chức nghiệp phổ thông, hai loại kết hợp phải nhân thêm với hai, thêm vào đó là thân xác huyết mạch cấp song kim cương, tổng hợp lại, độ khó so với bình thường phải từ gấp ba trở lên.】

Nghe thế, ta lại vui mừng. Chỉ là cần lượng kinh nghiệm gấp ba thôi sao, trưởng thành chậm có là gì, có hệ thống làm phần mềm hack, dùng điểm số để tăng cấp, ta còn sợ lên chậm?

Hiện tại thế giới nổi sóng không ngừng, nếu không đủ điểm thì lại đi làm mấy cái nhiệm vụ cấp sử thi là được. Không sợ nó chậm, chỉ sợ nó không đủ mạnh mà thôi.

“Tốt, ta chọn cái này.”

Thân xác này giá cao đến hai trăm ngàn điểm, ta sử dụng phiếu giảm giá, biến thành một trăm ngàn điểm. Nhưng dù là vậy thì số điểm ta tích lũy suốt hơn trăm năm qua cũng chỉ còn có hơn hai mươi ngàn, kiếm tiền khó, tiêu tiền dễ, chỉ một đêm lại về trước giải phóng.

Theo ánh hào quang, xúc cảm quen thuộc của thân thể khiến cả người ta thoải mái vô cùng. Ta, Roland.Lam cuối cùng cũng sống lại, cuối cùng lại là một thằng đàn ông, ta cuối cùng cũng có thằng em trong đống quần, ta cuối cùng cũng có thể nâng cao đầu huyết sáo trên mỹ nữ.

Nhưng giống như những lần giao dịch trước đây với hệ thống, niềm vui của ta không tiếp tục được bao lâu...

Lúc ta đi đến con sông để soi gương, tiếng kêu thảm từ miệng ta lại phát ra:

“Hệ thống! Ngươi lại lừa ta! Ngày nào đó ta phải chém chết ngươi!”

【 Ngươi có hỏi đâu, ha ha, không nhớ khẩu hiệu phục vụ của chúng ta sao? Sự đau khổ của khách hàng là niềm vui của chúng ta, sự bất hạnh của khách hàng là niềm may mắn của chúng ta! Hoan nghênh ngài chiêu cố, lần sau nhớ lại đến. Thân, đừng quên khen ngợi nhé!】

.....

(*) Trong D&D có 2 loại rồng, rồng kim loại và rồng màu sắc. Rồng kim loại rồng thiện, rồng màu sắc là rồng ác.

Rồng kim loại có năm chủng là:

Rồng vàng (gold dragon)

Rồng bạc (silver dragon)

Rồng đồng thiếc (bronze dragon)

Rồng đồng thau (brass dragon)

Rồng đồng (copper dragon)

(Ở đây nếu ai không biết thì nói thêm copper là đồng nguyên chất, bronze là cách gọi chung của các hợp kim đồng, thường là Cu+Sn, riêng hợp kim đồng thau Cu+Zn được gọi là brass.)

Rồng sắc màu cũng có năm loại (vì vậy hệ thống bảo thu thập bảy loại máu rồng là để trêu Roland chơi).

Rồng đỏ (red dragon)

Rồng đen (black dragon)

Rồng lam (blue dragon)

Rồng lục (green dragon)

Rồng trắng (white dragon)

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Quay về

“Ta quá ngốc, quá quá ngốc.” khoác trên mình tấm áo choàng của một vị lái buôn tốt bụng cho, ta cẩn thận từng li đi xuyên qua những con đường trong thành Sulfur.

“Ta biết rõ trước nay hệ thống chưa bao giờ có ý tốt, những thứ nó cổ vũ kiểu gì cũng có mờ ám, tuyệt đối không thể tuyển chọn. Ta chưa bao giờ thấy có thứ gì qua tay hệ thống mà không xảy ra chuyện. Người xem, mọi thuộc tính đều thấp hơn bình quân thuộc tính tương ứng của hai loại huyết thống, điều ấy nói rõ thân xác này có vấn đề. Còn giá trị mị lực cao nghịch thiên kia nữa, người cảm giác hệ thống sẽ mờ lòng tốt để ta nhận được sự hoan nghênh của các mỹ nhân sao? Rõ ràng là cái bẫy! Tại sao lúc đó ta lại cố nhảy vào! Ta quá ngốc, quá quá ngốc!”

Con doi bay bên cạnh ta tức giận liếc mắt trừng ta một trận.

“Đủ rồi! Ngươi đã lái nhái suốt hai trăm lần, thay đổi thân xác khiến trí khôn cũng mất rồi hả?”

“Không, chỉ là nhìn thấy ngươi còn thâm hơn ta nên cảm giác khá thoải mái, muốn lái nhái nhiều một chút.”

【Ma sùng: Heloise (cơ thể mẹ tham lam). Chủng tộc: không thể phân loại. Thuộc tính: lực lượng: 12, nhanh nhẹn: 10, thể chất: 30, trí lực: 28, tinh thần: 25, mị lực: không xác định. Chức nghiệp: pháp sư cấp 1. Thiên phú chủng tộc: biến hình (cấp thấp). Đánh giá của hệ thống: đây là ma sùng của ngươi, năng lực nào cũng đang nghĩ cách để làm thịt ngươi mà không bị khế ước trừng phạt, quân năng thật tốt, không thì cứ ngựa cỏ chờ năng tới cắt.】

【Hệ thống nhắc lại: Phụt, ta đùa tí, giờ ngươi không cần lo năng mưu phản nữa đâu, nữ yêu vương vĩ đại giờ chỉ có thể chuyển hóa loanh quanh giữa hình thái con dơi nhỏ hoặc con mèo nhỏ, đòn sát thương cao nhất đại khái là mèo vồ, làm tốt lắm, hiếm khi thấy có người còn thâm hơn cả ngươi.】

Khi ta tử vong, Heloise cũng suýt nữa bị hủy diệt, may mà năng được thu vào bên trong hệ thống. Khi ta hồi sinh, năng cũng nhờ vậy mà tiếp tục có thể hoạt động, chỉ có điều, dù ta trở về cấp 1 thì vẫn là người sống, mà năng trở về cấp 1 thì không bảo trì nổi hình người.

“...Ngươi chắc chứ? Hay là ta giật xuống cái áo choàng của ngươi, sau đó hô thật lớn rằng ‘có người còi trưởng’ nhé, thấy thế nào?”

Con dơi nhỏ nghiêng răng nói ra câu mà năng cho rằng là điều uy hiếp đáng sợ nhất, tuy nhiên, ta lại cười phớt lờ:

“Cứ tự nhiên, còi trưởng đi dạo là chuyện cơm bữa ở chỗ này. Có người khóa thân không phải tin mới, cách mấy ngày mà không có tên nào khóa thân ra ngoài mới là tin mới.”

“Hừ, cho ta là ngu sao? Làm gì có nơi nào đáng sợ như vậy...”

“Bắt lấy cái con trâu trần trường kia! Đúng, là cái tên khóa thân vương kia. Đừng để cho hắn thoát, đâm dĩa ngu mình các ngươi vậy mà dám hoạt động trở lại. Lần này chúng ta phải nhốt chúng một tháng!”

Heloise còn nói chưa dứt lời thì đã há hốc mồm nhìn phía đằng trước, ta cũng mang biểu tình tê dại khi nhìn về phía tên đầu trâu trần trường dẫn đầu một đám để chim hóng gió chạy vụt qua. Còn có cả một quần áo tinh linh kỵ sĩ cũng dốc hết sức đuổi theo ngay phía sau bọn chúng nữa.

“Tên quan tòa tối cao có tên gọi vinh dự là ‘khóa thân vương’ sao?”

Không hiểu sao ta bỗng cảm thấy thật đau dạ dày(*). Sự lo lắng đối với tương lai của hệ thống tư pháp hòa lẫn cảm giác nhục nhã vì gia môn bất hạnh khiến ta nảy ý định đi giết người diệt khẩu. Nhưng hiển nhiên, giờ mà ta xông lên rút dao chém thì không phải đi thanh lý môn hộ, mà là đi đưa thức ăn...

“Đi thôi, trong phòng thí nghiệm của ta có nhiều loại phép thuật nhỏ dùng ảo giác cải biến bề ngoài lắm, cái bộ dáng này bây giờ muốn làm gì cũng không được.”

Ta vừa suy tính mấy biện pháp để thu dọn tên đầu trâu kia vừa cẩn thận từng li kéo chặt áo choàng. Trên khía cạnh nào đó, tòa thành này là nơi an toàn nhất cả thế giới dưới lòng đất, thế nhưng trên một khía cạnh khác, đây cũng là nơi nguy hiểm nhất, đặc biệt là khi ta ở trong trạng thái khó coi như hiện tại.

Ta cố tránh né tầm nhìn của mọi người, dùng tay lờ con ma sùng của mình chậm chậm đi tiếp. Thế nhưng Heloise lại trợn tròn mắt nhìn vào chỗ mấy tên thánh kỵ sĩ đang tán gẫu với mấy tên tử vong kỵ sĩ ở đằng xa.

Đây tuyệt đối là tình huống mà bất cứ nơi nào khác cũng không thấy được, nó là tượng trưng cho cuộc sống hài hòa giữa hỗn loạn và trật tự. Thấy thế, ta vừa định khoe khoang mấy câu, vậy mà bọn họ lại lập tức xông vào đánh nhau chí chóe, vừa đánh vừa mắng, cực kỳ hung hăng.

“Thế mới đúng chứ.”

Heloise vừa ý gật đầu, nhưng mà khi tiếng mắng truyền tới, năng lại trợn tròn mắt lần nữa.

“Tên khốn nói không giữ lời, các nữ yêu mà ngươi đáp ứng đâu? Tại sao chỉ có mấy nữ cương thi tới, ngươi nhìn đi, cả đồng giới bỏ lúc nhúc trên mặt, ai chịu cho được?”

“Biến, thằng trẻ con không biết mùi đời, đó là một mối nhất của khu vong linh chúng ta! Mà ngươi giữ lời chắc? Những nữ mục sư mà ngươi bảo sẽ gọi tới đâu? Sao lại có mấy bà thím béo ú tiểu đường ở đây? Ngươi nghĩ chúng ta bị ngu à?”

Xung quanh bắt đầu có người đi đường xúm lại xem rồi vỗ tay khen hay, vì thế nên hai bên càng mắng càng tục, càng đánh càng hung, chỉ có điều tử vong kỵ sĩ không dùng kiếm phù văn, thánh kỵ sĩ cũng không động đến thánh quang, ai nấy cũng chỉ đâm đá tay chân như mấy tên côn đồ lưu manh bình thường.

“Mơ tới các nữ yêu và Medusa ở khu chúng ta? Không có cửa đâu, cả chấn song cũng không có! Anh mày đây còn không cura được, tại sao phải giới thiệu cho bọn các ngươi?”

“Hừ, nói cho các ngươi biết, nếu muốn trò chuyện với nữ mục sư thì ngay cả chúng ta cũng phải đánh lộn trước, hàng hóa tư nguyên khan hiếm như thế, dựa vào đâu mà muốn ta dẫn đến cho các ngươi gặp.”

Ta và Heloise cuối cùng cũng biết rõ mọi chuyện nhờ mấy tiếng nghị luận của quần chúng đứng xem. Cụ thể là hai bên tổ chức liên doanh, nhưng trên thực tế cả hai đều muốn tay không bắt cả thu lấy tư nguyên mỹ nữ của đối phương, kết quả ý tưởng lớn gặp nhau...

“Vong linh và thánh kỵ sĩ tổ chức liên minh? Thế giới này điên rồi hay là ta điên rồi?” Heloise tiếp tục trợn tròn mắt...

Ta nên cảm tạ rằng mình giờ đã có thân thể sao? Nhìn đám dờ hơi trước mắt, dạ dày ta đột nhiên đau nhức. Hơn trăm năm qua, lần đầu tiên ta cảm nhận được

cảm giác đau đầu và đau dạ dày (*).

“Ai đi gọi thành quân đi...”

“Dừng tay, là ai đang gây náo loạn? Ha ha, hóa ra là đám các người. Cái lần ba phương liên minh lần trước, các người thể mà dám mang đám Satyr(**) và Centaur đến, nếu chúng ta không mang vị Mening trong truyền thuyết kia tới để dọa chạy những ‘người đẹp’ kia, có lẽ hàng hiem của chúng ta đã bị rơi vào tay các người rồi. Giờ thù mới thù cũ tính một thể, ăn một chiêu đoạn tội trăm của ta!”

Được rồi, không cần gọi thành quân nữa, đám sinh viên vừa tốt nghiệp từ Nam Tường đã tới. Tuy nhiên, theo những tin tức vừa được lộ ra, cả ba bên đều khá là có ‘giao tình’... Dạ dày của ta lại càng đau tợn...

“Ái da!”

Đột nhiên, một người nào đó đụng vào ta khiến ta văng ra ngoài.

“Xin lỗi xin lỗi, Momo đang đuổi theo đám khốn nạn kia, không để ý.”

Hóa ra là một ám tinh linh thành quân vì mãi đuổi mất nên lỡ đụng phải ta.

Áo choàng của ta bị văng ra. Sau đó, khi thấy Momo đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mình thì ta mới tỉnh ngộ lại rồi vội vàng túm lấy áo choàng bọc kín lại lần nữa. Hệ thống không tốt bụng đến mức đưa tặng một bộ quần áo. Đúng như lời đe dọa vừa rồi của Heloise, dưới tấm áo choàng này là một cơ thể hoàn toàn trần truồng.

“Khục, ta không có quan hệ gì với đám gia hỏa trong dã nguơu mình đi, ta chỉ là người mới tới đây để học tập luật pháp, vì không may nên gặp phải lũ cướp, đến quần áo cũng bị lột sạch...”

Ta cố gắng nhớ lại nụ cười sô hai của thánh kỵ sĩ - không làm việc xấu, cười ngẩng cao đầu; đồng thời lập tức tách biệt quan hệ giữa mình với đám biến thái kia. Ta không muốn đang yên đang lành thì bị túm tới nhốt vào trong trại tạm giam.

“Giờ trên người ta không có đồng nào, chỉ đành đến tìm một ông chú họ làm vụ yêu tên là Roland, đây là Mimi, bằng hữu tốt nhất của ta.”

Sau đó ta đem Heloise giờ lên trước mặt vị ám tinh linh kia, vừa rồi, ta đã mệnh lệnh khiến nàng biến thành một con mèo nhỏ màu đen. Mà do khế ước mà sủng vị nữ yêu vương uy nghiêm dù đã tức đến bốc lửa trong mắt nhưng vẫn phải ngoan ngoãn làm nũng giả đáng yêu:

“Meo!!!”

“Ha ha, sinh vật giống cái thường không có tính đề kháng với các đồ vật đáng yêu, mà ta giờ lại nằm trong phạm vi đối tượng không có tính uy hiếp, khẳng định nàng sẽ chỉ kiểm tra một chút rồi thả đi.”

Đáng tiếc, ta lập tức phát hiện việc mình làm là thừa thãi, người trước mặt chẳng thèm liếc vị nữ yêu vương đang kêu meo meo đó mà chỉ nhìn chăm chú vào ta.

Sau đó...

Nàng chảy nước miếng...

“Ha ha, lão nương phát rồi! Một bé trai hàng cực phẩm nha!!!”

Nghe thế, ngọn lửa giận dữ lập tức bốc lên, ta gào to:

“Người mới là bé trai, cả nhà người mới là bé trai!”

Lần này, ta thừa nhận lại bị hệ thống lừa, tất cả những câu an ủi kiểu: ‘rèn luyện từ tuổi nhỏ mới tốt cho việc nắm giữ thân thể’, ‘trạng thái linh hồn và trạng thái cơ thể phải đồng bộ mới là tốt nhất’... cũng không thể che đậy được sự thực rằng ta bị lừa.

Đời thứ nhất ta chết lúc mười bốn tuổi, do đó tư thái chân thực của linh hồn ta cũng là mười bốn tuổi, vì vậy, thân xác của ta bây giờ cũng tương đương với năm mười bốn tuổi, nhưng mà...

“Ai mà biết nhân loại đời đầu có tuổi thọ bao lâu, đối với bọn họ, mười bốn tuổi là tuổi trẻ con!”

Son nhân thị tộc có tuổi thọ ít nhất gấp hai lần nhân loại hiện nay, thế nên thân xác mười bốn tuổi này nhìn nhiều lắm mới được tám, chín tuổi.

Ta phải sớm nghĩ đến chứ, thuộc tính của thân thể này thấp hơn trung bình của hai loại kia là do năm tuổi quá nhỏ, mà mị lực cao nghịch thiên đó cũng thuần túy là vì mọi đứa trẻ đều thường rất đáng yêu...

Đúng vậy, đáng yêu, không phải đẹp trai...

Mái tóc vàng kim lấp lánh như ánh mặt trời; gò má phây phây hồng cứ như thể một quả táo đỏ mới rửa sạch, người khác nhìn vào chỉ muốn đến cắn một miếng; làn da trắng nõn mềm mại như nước, hiển nhiên không phải chịu nắng đốt nhiều; còn nụ cười tỏa sáng trên gương mặt kia thì lại khiến người ta cảm thấy tính cách hoạt bát đáng yêu của hắn...

Biến thành đứa trẻ không đáng sợ, đáng sợ là khi đến bên sông soi gương thử, đến ta cũng cảm thấy mình rất giống mấy đứa trẻ đi đóng quảng cáo, đáng yêu

hết chỗ nói.

Mị lực 19, nếu lúc lớn mà có mị lực nhường này thì đảm bảo thu gái không hết, thiên hạ vô địch, nhưng mà nếu nó ở trên thân một đứa trẻ thì có cái rắc gì dùng?

Đây còn không phải chỗ âm hiểm nhất của hệ thống...

Bề ngoài nhỏ tuổi đối với pháp sư không phải chuyện to tát gì, những loại bí pháp hay đạo cụ lừa gạt năm tuổi cần gì có nấy, mấy ông bà già ngàn tuổi vạn tuổi còn cưa sừng làm nghề đầu đầu cũng thấy, chỉ cần ta về đến phòng thí nghiệm của mình, lấy ra số đồ cất giữ, nguy trang thành người lớn chả có chút khó khăn nào.

Nhưng vấn đề lớn nhất hiện tại là - - tiểu đệ đệ dù có rồi, nhưng chưa phát dục, có cũng bằng không! Đây mới là hạch tâm của hạch tâm!

Mất bao năm ta mới thoát khỏi cái thân thể toàn xương của vu yêu, thế mà hệ thống lại vurt cho ta một cơ thể chưa phát dục...

Mục tiêu lớn nhất bây giờ của ta là quay về kho sách thật nhanh, tra thử xem hoàng tộc của nhân loại đời đầu cần bao năm mới phát dục, lại cần bao năm mới có thể kết hôn... Được rồi, chắc không có cuốn sách nào rảnh rỗi đến mức ghi lại mấy cái này, dù vậy, ta vẫn phải cố thử một lần mới hả dạ.

Nhưng khi xem cô nàng ám tinh linh đang chảy nước miếng đầy đất, ánh mắt hiện hình trái tim ngay trước mặt, có vẻ ta chuẩn bị lại có tai nạn.

“Bé cưng... Không, người bạn nhỏ, cùng chị đi xem cá vàng nhé! Nhà chị có rất nhiều động vật nhỏ đáng yêu nha.”

“Cá vàng? Thế giới lòng đất có cá vàng? Người nghĩ ta là ngu à?”

Giờ ta mới cấp 1, không đánh lại một thành quán với thực lực yếu nhất là bạch ngân giai, nếu không ta nhất định phải cho nàng nằm đất.

“Đúng rồi, người bạn nhỏ, chỗ của chị còn kẹo đường nha, nhiều lắm nhé!”

Nhìn Momo lấy từ trong giáp ngực ra một đồng kẹo hoa quả, ta tự hỏi kết cấu đại não của nàng rốt cục là thế nào, đây thật sự là thành quán, đội quân tinh nhuệ, niềm tự hào của thành Sulfur sao? Nghĩ vậy, dạ dày ta càng đau đớn hơn...

“Thả ta ra!!”

“Không thể nào, khó khăn lắm mới gặp một bé hợp khẩu vị đến vậy, Momo nhất định phải đem về nhà nuôi! Chờ mấy năm nữa, Momo nhất định sẽ là người có chồng sớm nhất trong mấy chị em!”

Giờ Momo đã hoàn toàn đắm chìm vào mộng tưởng, hoàn toàn quên mất thân phận chấp pháp giả của mình.

“Ha ha, có một người chồng đáng yêu như vậy, Momo nhất định sẽ được các chị em khác hâm mộ đến chết!”

Ta quả thật giống một tên tiểu bạch kiểm (***), thế nhưng ta không muốn bị bao nuôi như mấy tên tiểu bạch kiểm, vì lẽ đó, ta không nói gì thêm, lập tức chạy.

Đáng thương lắm sao, vừa chạy hai bước, dạ dày ta lại đau quặn, sau đó ta lao đảo ngã ra đất.

“Vì sao lại khó chịu vậy, cả người kiệt sức, chẳng lẽ quá trình kết hợp thân thể xảy ra vấn đề?”

Tiếp theo, ta cảm thấy mình bị người ôm lấy, thanh âm của Momo vang lên ngay bên tai.

“Sao lại nhẹ vậy nè, người bạn nhỏ, ngoan ngoãn ăn cơm chưa vậy?”

“Ăn cơm?” Hóa ra ta quên mất cái này. Phải mất đến hai ngày trời ta mới đi được từ sông ngầm đến đây, tuy nhiên, do làm vu yêu đã lâu lắm, ta đã quên mất tiêu thói quen quan trọng nhất của người sống. Kẻ duy nhất bên cạnh ta là Heloise cũng là vong linh, thế nên cũng không nghĩ đến để nhắc nhở ta.

“Nguyên lai không phải đau dạ dày kia mà là đói nha. Hai ngày không ăn gì mà vẫn khỏe mạnh, xem ra thân thể này rất tốt.”

Sau khi ngộ ra vấn đề, ta lập tức đói đến ngất.

May mắn, trước khi ngất đi, ta vẫn kịp dùng chút sức lực còn lại của mình để hô to “Cứu mạng, có nữ biến thái, nàng muốn dụ ta uống sữa nàng...”, sau đó, khỏe mắt ta lơ mơ trông thấy có các thành quán khác chạy đến, mong rằng cơ thể thanh bạch của ta có thể bảo trụ được.

“Bi kịch a, cái hệ thống lừa đảo, ta không đội trời chung với người!”

....

(*) đau dạ dày: một từ lóng với nghĩa giống ‘đau bĩ’, ý chỉ cảm giác khi nhìn thấy những điều gai mắt khó chịu.

(**) Satyr: nửa người nửa dê

(***) trai bao

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yêu Điên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 70: Nhật ký thực nghiệm của vụ yêu điên khùng

Vì Roland mất tích, các nữ ám tinh linh không còn phải lo chuyện nhà mình bị hủy nữa, do đó các nàng bắt đầu căn rặng móc của cát giấu dưới lót giày ra để xây lại trụ sở.

Nhờ sự giúp đỡ tận tình của đám thặng kỵ sĩ, thiện kỵ sĩ và thánh kỵ sĩ, trụ sở mới của thành quân nhanh chóng được hoàn thành.

Trụ sở mới được các công tượng tộc Gray Dwarf tự tay thiết kế, nó đủ chức năng quan trọng như phòng động đất, phòng chất nổ, phòng hỏa hoạn, phòng lũ lụt, phòng Roland. Sao ta biết à? Cái biển chào trước cửa đã viết rất rõ, mấy chữ đỏ trên đó cách xa trăm mét còn thấy.

"Ta hiểu bốn mục đề phòng ở trước, nhưng phòng Roland là làm sao?"

Ừm, không biết cứ việc hỏi là đặc quyền của trẻ con, nhưng tiếp theo ta chẳng cần câu trả lời của Diana mà vẫn biết được đáp án.

"Roland!! Là ai nhắc tới cái tên này?"

Ta vừa mở miệng nói đến cái tên đó, vô số nữ kỵ sĩ không biết từ đâu nhảy ra. Ai ai cũng mặc giáp kín mít, tay cầm lợi kiếm, đôi mắt rực cháy, sát khí bùng bùng, cứ như thể chuẩn bị tìm người liều mạng.

"Phòng Roland' cụ thể là chuyên môn mời đại pháp sư thiết lập kết giới chống vong linh. À đúng rồi, tiểu Rola này, nhớ đừng nhắc tới tên chủ người ở nơi đây nhớ chưa." Nghe vậy, ta giả bộ không hiểu gật đầu, trong bóng tối thì lại thầm lau mồ hôi lạnh.

"Sống với nhau lâu như vậy, cần phải thù nhau đến mức này sao? Nếu không nhờ ta dùng quyền của quan tòa tối cao đi phê chuẩn công văn thì các người làm lấy đầu ra trợ cấp để xây nhà lại nhanh như vậy! Một đám không có lương tâm a."

Nhìn những cô nàng mắt đỏ rực, miệng nguyên rủa đó, dù ta biết mình không thể bị nhìn rõ thân phận, nhưng bản năng vẫn khiến ta nắm chặt áo choàng hơn.

"Ha ha ha, không nghĩ tới thanh danh của người 'tốt đến vậy' nha. Không hổ danh là đệ tử của ta." Sặc, vậy mà ta lại bị cái bà già chỉ biết làm loạn trong áo choàng này chế nhạo.

Ngay lúc đó, Diana giống như nhớ ra cái gì, vội vàng bổ sung:

"Đi ra ngoài chơi cũng đừng đề cập tên chủ người. Danh tiếng của hân trong thành có chút tệ hại. Thật ra cá nhân ta đối với hân không có gì thành kiến, nhưng có vài lời, thân là người lớn ta cũng không tiện nói. Tóm lại, nhóc, vì an toàn, ngàn vạn lần chớ cùng kẻ nào nói người là cháu Roland."

Được rồi, nhìn gương mặt đầy ngượng ngùng khi nói xấu người khác của Kiều Nguyệt kỵ sĩ, con mèo đen kia đã cười lăn lộn.

"Roland tiểu đệ. Đến cùng người đã làm những gì trên địa bàn của mình để đến nỗi nữ kỵ sĩ này đều ngại nói ra miệng."

"Câm miệng, không thì ta sẽ lệnh cho người bắt chước tiếng sóc kêu, rồi bắt người lộn nhào hai vòng trên không, cho người lộn đến mức ói thì thôi."

Heloise câm miệng, dù nàng tức lắm nhưng vẫn biết lời uy hiếp của ta tuyệt đối là thật. Ta đã nói để cho nàng lộn nhào hai vòng thì sẽ không để cho nàng lộn hai vòng rưỡi.

"Được rồi nhóc, mau đi ăn cơm."

Nghe lời này ta lập tức hưng phấn cả người. Cả ngày nay gặp toàn chuyện xui xẻo, cuối cùng cũng đổi vận. Trong túi ta không còn một đồng nào, phải nắm cơ hội này để đi ăn chùa một bữa cơm.

Trên đường đến nhà ăn, khi thấy đáng về có chút do dự của nữ kỵ sĩ truyền kỳ này, ta lại nghĩ tới rất nhiều việc.

Sự tình muốn làm bây giờ rất nhiều, trong đó quan trọng nhất chính là thoát khỏi đáng về con nít.

Giờ tay ta còn nhỏ hơn chuôi kiếm, đến cả thanh kiếm cũng cầm chắc được thì chiến đấu kiểu gì. Thân là thiếu niên, bước chân thì nhỏ, sai tay thì ngắn, gặp nhiều loại khó khăn và thiếu sót khi phát lực. Cho dù thuộc tính cơ sở có tốt thì cũng rất khó phát huy sức mạnh.

Mà lại, sau khi đến thế giới loài người, chắc chắn số cuộc tiếp xúc với đám quý tộc đứng đầu kia cũng sẽ không ít. Hiện thực cũng không phải tiểu thuyết kỵ sĩ, bề ngoài quá nhỏ sẽ rất khó thu được sự tin tưởng của người khác. Điều này sẽ khiến kế hoạch của ta bị trở ngại.

"Không biết phải mất bao nhiêu năm mới lớn lên được một cách tự nhiên. Trước cứ nghĩ biện pháp che đây đã. Đúng rồi, rồng cũng là chủng tộc càng sống lâu càng mạnh, hình như tuổi tiểu Hồng còn chưa tới lúc thăng cấp thượng cổ, ắt phải có bí pháp gì đó. Chút nữa đi tìm nàng hỏi thăm."

Quyết định xong, ta bắt đầu hưởng thụ bữa ăn của mình. Trong khi đó, một đám 'di' đã ngồi kín những cái bàn bên cạnh và không ngừng liếc trộm.

Đừng nói đến mấy cái bàn bên cạnh, ngoài cửa cũng đã đầy áp người.

Ở một góc phòng, Momo vẫn gào thét không ngừng dù đã bị trói chặt bằng dây xích.

"Momo không phải kẻ biến thái cuồng bé trai, người ta chỉ là thích bé trai nhiều một chút. Đám đàn bà đói khát đã vài chục năm các gươi để tay lên ngực tự hỏi thử, các gươi không muốn để khuôn mặt nhỏ bé thuần khiết kia lưu lại nhan sắc của mình sao. Hẳn đã có chủ, chính là Momo ta. Đám các gươi không cần tranh cướp với lão nương!"

Các đồng nghiệp đã không nhìn nổi cái bộ dạng chảy nước miếng không ngừng của nàng nên lập tức lấy giẻ bịt miệng.

Dù Momo có bị bịt miệng thì nàng ta vẫn không ngừng cố gắng nhào tới giống như chó điên, các đồng liêu phải cố hết sức đè nàng lại. Còn ta thì đang toàn lực giả vờ không nghe không thấy gì hết.

Nhìn ta đang ăn cơm, Diana do dự mãi rồi mở miệng hỏi:

"Người tới hơi chậm, sợ rằng chú người sẽ không trở về, hay là, người tạm thời qua ở chung với chúng ta?"

Vừa nói xong, chưa kịp đợi ta đáp lại, tiếng hoan hô lập tức vang lên tận nóc nhà.

"Chị hai, người thông suốt rồi sao? Ta còn tưởng là người không được bình thường chứ."

"Chị hai, làm tốt lắm. Ngài hưởng dụng trước, nhớ phân chia chút ít cho ta là được rồi."

"Đúng nha, coi như không thể lấy tới tay, xem cho đã mắt cũng tốt. À mà chị hai, người thật sự định ăn?"

"Hừ, ta không phải kẻ cuồng bé trai, không có hứng thú lắm. Bất quá, chờ vài chục năm sau mượn dùng một lát cũng không tồi. Nhân loại lớn nhanh, ba mươi năm sau chắc các người cũng chán hẳn rồi."

"Đúng nha. Người không cuồng bé trai, là cuồng đại thúc mới đúng!"

Không hổ là ám tinh linh, tính cách đủ phóng khoáng, những lời khiến người ta khiếp sợ như vậy cũng nói ra miệng được. Họ khiến ta run rẩy tự đáy lòng, khiến ta hoài nghi rằng lần đi ăn bữa cơm chùa này có phải là đã tiến nhầm vào hang hổ rồi hay không.

Nghe được lời hoan hô của đồng nghiệp, Diana sững sờ một chút, sau đó lại cười khở.

Nàng không thể giải thích rằng Roland chính là Vô Miện giả đại nhân. Mà đại nhân lại đã thăng thiên rồi, thăng nhóc này khẳng định không cách nào tìm được chủ họ của mình. Dù sao thành Sulfur cũng là ở thế giới dưới lòng đất, luôn tràn đầy nguy hiểm, xui xẻo gặp phải bọn biến thái, buồn người thì... Thành Sulfur luôn thừa thãi là kẻ sau, ít nhất cái đĩa đang bị trói chặt bởi xích sắt vẫn dầy dụa không ngừng như 'chó điên' tuyệt đối được tính là một.

"Lo lắng nhiều một ít, ta xem khuôn mặt người trắng trắng mềm mềm, nhìn thế nào cũng không giống mấy đứa trẻ ở thế giới dưới lòng đất. Nơi đây hoàn toàn khác với mặt đất, người giờ nên cân nhắc làm sao để sống tiếp. "

"Đa tạ tỷ tỷ, nhưng chú Roland có nói nếu không tìm được hẳn thì phải đi tìm Aainmetheus đại nhân."

Xem ra phải nhanh chóng đi tìm tiểu Hồng. Đám ám tinh linh xung quanh ta nhìn giống hệt bầy sói đói bụng, trong miệng ai cũng như đang cất chứa đồ khả nghi, đôi trông mất thì đây thú tính, ở lại chỗ này quá nguy hiểm.

Nhưng mà vì một ít nguyên nhân ta phải trở về ngôi nhà cũ để nghỉ ngơi một đoạn thời gian. Trước tiên phải tìm một "người giám hộ" đáng tin đã.

Nghe tên của long hậu, Diana kinh ngạc, sau đó lại nhớ ra rằng đứa bé này là cháu của Vô Miện Giả đại nhân, khả năng có quan hệ với Aainmetheus đại nhân là rất cao, nàng lập tức gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

"Tốt, sau khi ăn xong ta liền dẫn người đi."

Không để ý đến mấy tiếng thờ dài bên cạnh, cơm nước xong xuôi, Diana lặng lẽ chuyển cho ta một cái bảng.

"Có vẻ người biết chữ. Điền tin tức cơ bản vào đi, ta sẽ làm cho người một cái giấy thông hành tạm thời."

Những ánh mắt nhìn chăm chú như hổ đói phía sau làm sống lưng ta ớn lạnh, ta vội vàng viết nhanh vài chữ lên đó rồi ném nó xuống, lập tức bỏ chạy.

Nhiều chuyện quả là thiên tính của nữ nhân, khi đội trưởng Diana vừa rời đi, đám nữ kị sĩ lập tức nhào tới tranh giành bảng biểu. Nhưng điều kì quặc là chẳng ai trong các nàng có thể đọc hiểu thứ được ghi trên đó.

Mãi đến khi người nào đó trong đám ngạc nhiên hô lên, các nàng mới nhớ ra rằng đứa bé kia vẫn dùng ngôn ngữ ám tinh linh để nói chuyện cùng các nàng từ nãy đến giờ.

Cuối cùng, nhờ mấy vị học giả cộng đồng nghiên cứu thì mới biết, hóa ra cái bảng biểu không ai xem hiểu đó bao gồm mười mấy loại ngôn ngữ, sử dụng nhiều loại ngữ pháp hỗn tạp với nhau. Dù vậy, điều đáng kinh ngạc là không có bất cứ một sai lầm nào.

"Trước là tiếng rồng, sau mà tiếng quý, ở giữa là tiếng tinh linh viễn cổ, chúng kết hợp lại bằng ngữ pháp của tộc Tuskar vùng Cực Bắc. Hoặc đây là đoạn văn mà một nhà ngôn ngữ học thông thái nào đó dùng để khoe khoang, hoặc đây là chữ viết của một kẻ điên. Ngôn ngữ là biểu đạt cụ thể của tư tưởng, bất kì sinh

vật nào cũng đều có thói quen dùng tiếng mẹ đẻ của mình để suy nghĩ, nếu như những câu văn này là lời suy nghĩ của hắn, vậy thì hắn đã triệt để..... điên rồi. "

.....

Cho dù là long hậu cao quý thì cuộc sống của Aainmetheus vẫn không có gì khác biệt. Mỗi ngày đều chỉ quần quanh ngũ nường, ăn cơm, đánh nhau. Trừ cấp bậc đối thủ khi đánh nhau càng lúc càng cao ra thì chả có điều gì khác biệt cả.

Trong lúc đang nằm mơ, nàng nghe thấy người hầu nói có một thằng nhóc tên Rola đến cầu kiến. Nàng lập tức hớn hở chạy ra cửa nghênh đón, sau khi gặp được, nàng sùng sốt, sau đó....

"Phốc! Ha ha, Roland, ngươi cũng có ngày hôm nay! Tới, gọi 'di ời' một tiếng xem nào."

Cái con rồng kia không để ý đến thân phận mình, cứ thế nằm cười lăn lộn trên mặt đất, cười đến nỗi làm cho hang rồng lung lay. Dù ta hận đến nghiêng răng nghiêng lợi và giận dữ tới cả một cái nhưng vẫn bị nàng bỏ qua, tiếp tục cười càng lúc càng lớn.

"Nhìn không nổi nữa! Đã vậy còn đổi tên Rola. Ha ha! Ừm, Rola đại ca, mau hô 'thánh quang và chính nghĩa, tới dẫn đường cho cuộc mạo hiểm của chúng ta!' đi nào."

Tốt rồi, ai bảo ta không đánh lại nàng, đầu đen rau muống, đưa kia cười những mười phút, cười đến nỗi chảy cả nước mắt, vậy mà lúc ta đề cập yêu cầu, nàng lại lắc đầu nguây nguẩy.

"Bí pháp tăng tốc quá trình trưởng thành? Có đấy, nhưng nếu ngươi muốn ngay cả tên của mình còn không nhớ thì đừng có dùng."

Ra đây là bí pháp mà tộc rồng dùng để chế tạo lượng lớn pháo hơi trong chiến tranh. Ngăn ngừa ba tuần, trứng rồng có thể trưởng thành đến một con rồng tuổi thanh niên. Tuy nhiên, do phát dục quá độ nên trí óc bị tổn thương nặng, chúng trở thành đám pháo hơi không có thần trí.

"Nhân loại các ngươi quá không tôn trọng sinh mạng. Mỗi thời điểm trưởng thành đều có ý nghĩa của nó. Trẻ nhỏ đùa nghịch để rèn luyện thân thể cho phù hợp năng lực hành động. Thiếu niên dùng các trò chơi để rèn luyện tư duy và tinh thần hợp tác, dùng học tập để mô phỏng lại tri thức và kỹ năng được kế thừa từ cha ông. Thanh niên bắt đầu tham gia các tổ chức, hội nhóm để trải nghiệm và đối mặt với sự tàn khốc của tự nhiên. Trung niên thì thể lực bắt đầu giảm dần, tuy nhiên lại học được trách nhiệm với gia đình và xã hội. Tuổi già thân thể suy bại, bù lại, họ thu được trí tuệ nhờ một đời đúc kết."

"Mỗi thời điểm khác nhau đều có phương thức hoạt động khác nhau, đây chính là cuộc sống do tự nhiên ban tặng. Lấy ví dụ của một người ở tương lai đi, nếu ngay cả hiện tại mà hắn đều không có thì làm sao mà có tương lai."

Sau khi nghe một chuỗi giảng giải đáng lẽ không nên xuất hiện ở tiểu Hồng, ta lập tức kinh ngạc vạn phần.

"Nhìn ta làm gì, ta nói tuổi của ta đều có thể làm bà tổ ngươi, ngẫu nhiên nói một ít triết lý tính là cái gì."

"Lời của Morel?"

"không phải, à sao hiểu những lời này.... Đây là do cha của ta nói."

Nguyên lai là vị long vương xui xẻo trong truyền thuyết. Chẳng qua, xem bộ dáng dương dương đắc ý tiểu Hồng, hình tượng long vương đẹp trai rạng ngời chỉ tồn tại trong lòng ta được mỗi ba giây.

Tuy vậy, lời nàng nói vẫn rất có lý, nó khiến ta nhớ đến kinh lịch của Adam trước đây: tuổi nhỏ mài dũa thân thể, hấp thu kinh nghiệm để trưởng thành. Về sau, nhờ thân thể được mài giũa tốt, thực lực bắt đầu tăng lên theo. Lúc nào cũng vậy, nền móng sâu thì xây lâu mới cao.

"Nhưng ta không muốn ở trong hình dạng này, giờ ta còn chẳng cầm kiếm nổi, ít nhất cũng phải có một cái thân thể đủ khả năng chiến đấu nha."

"Nếu ngươi cần một cái thân thể thanh niên thì đã tìm sai đối tượng ngay từ đầu rồi. Thời gian và không gian là sở trường của Magareth. Với nàng, việc điều chỉnh thân thể với điều kiện không ảnh hưởng đến phát dục chỉ là chuyện vặt."

"Magareth? Ai vậy? À, có phải vị hiền giả ưa thích mặc trang phục màu xanh đó đúng không? Ngươi có thể giúp ta liên hệ nàng sao?"

Có vẻ suy đoán của ta không sai, nhưng khi âm thanh vừa chấm dứt, sắc mặt tiểu Hồng lập tức trầm xuống.

"Ngươi nói cái gì buồn cười vậy! Ngươi... ngươi quên nàng rồi? Thôi bỏ đi, quát mắng ngươi ở đây cũng chẳng có ý nghĩa gì, đi cùng ta đi."

Haizz, lần này không thể không thấy Adam rồi. Sau đó, tiểu Hồng cấp theo ta bay thẳng một đường, dùng tốc độ cao nhất tới chỗ phủ thành chủ.

"Ha ha ha ha, tiểu đệ đệ Roland thật đáng yêu. Vậy mà ngươi cũng có ngày hôm nay, thật sự khiến lòng người khoan khoái."

Ta sớm biết sẽ có kết quả như vậy, tên giả hóa Adam hành động giống hệt tiểu Hồng lúc nãy, vừa nhìn thấy ta lập tức cười lăn cười bò.

"Cốt đầu thúc thật đáng yêu!"

Ánh mắt của Annie bắt đầu mê mẩn và toát lên vẻ nguy hiểm, dù rằng bề ngoài của nàng trông có vẻ khá bình tĩnh, không có mấy hành động như chạy vội tới ôm chầm lấy như đám ám tinh linh kia.

Một nơi khác, vị nữ hiền giả mặc váy xanh mỉm cười:

"Chỉ là một cái nhẩn xoay chuyển thời gian mà thôi, tuần sau ngươi có thể đến lấy."

"Đa tạ đa tạ. Lần đầu gặp mà ngươi đã nhiệt tình như vậy thật sự khiến người ta ngượng ngùng, món nhân tình này ta sẽ nhớ, sau này nhất định sẽ hồi báo!"

Trong các tình huống bình thường, khi nhận ân huệ của người ta thì nhất định phải nói lời cảm ơn, vậy mà khi ta vừa khép miệng thì cả gian phòng lập tức im lặng đến mức nghe được cả tiếng con gián chạy trên tường.

"Khục. Chắc ngươi cần trở về nhà một chút."

"Ừ, cũng nên trở về. Tồn thất lần này có vẻ đặc biệt nặng, sợ rằng cần ngồi lì trong đó ba tháng mới xong. À quên, việc ta nhờ các ngươi thu thập mảnh vụn của thánh kiếm Roland thế nào rồi? Đưa cho ta đi, ta có thể rèn lại nó."

Đúng vậy, lúc ta bám riết lấy hệ thống đòi bồi thường, nó cuối cùng cũng chịu thua, cấp cho ta dịch vụ dùng điểm vận mệnh để rèn thần binh, vừa nghe thấy thế ta lập tức nhớ tới thanh kiếm gia truyền kia của mình.

"Ừm, xong rồi, đợi ta đi lấy."

Khi kẻ đóng vai hòa giải là Adam rời đi, không khí trong phòng lại trở nên trầm mặc một cách quỷ dị. Mãi đến lúc Adam mang theo một bao mảnh vụn xuất hiện mà vẫn không có ai muốn mở miệng nói chuyện. Cũng vì thế nên khi lấy được thứ mình muốn xong thì ta lập tức đứng dậy chào rồi rời đi, ta vừa mới bước chân ra khỏi cửa, ở trong phòng liền truyền ra tiếng khóc.

Hiện tại, ta khẳng định đã làm sai cái gì đó, nhưng ta lại không biết mình làm sai cái gì, phải về nhà gấp để tra cứu mới được.

"Có lẽ là nói lời, haizz, một điểm trí lực bị mất này cuối cùng đại diện cho những ký ức gì?"

Trí lực là thuộc tính cơ sở để sử dụng ma pháp, nó còn đại biểu cho năng lực tư duy logic và trí nhớ. Nó là một bộ phận linh hồn, nhưng đồng thời cũng bị ảnh hưởng bởi thân thể.

Ta nhớ lúc ta làm vụ yêu thì trí lực của là 30, trừ 2 điểm trí lực bổ sung bởi thân thể, thế thì trí lực cơ sở hẳn phải còn 28, vậy nhưng giờ chỉ có 27. Đây hẳn là thương tổn phải chịu khi từ vong.

Dù có thể sống lại thì chết đi vẫn phải trả giá lớn, bản thân cái chết sẽ khiến linh hồn nứt vỡ, nước Minh hà lại liên tục đoạt đi ký ức của ta. Tuy nhiên, ta hoàn toàn không sợ.

"Cũng không phải là lần đầu tiên quên quên nhớ nhớ, quên một chút cũng không chết được, mà dù sao thì ta cũng chả biết mình quên cái gì thì lại càng sẽ không tiếc nuối, do đó, chả sao cả."

Khi ta bước vào nhà, từng cây đèn đang tắt lập tức bùng cháy, cả căn phòng cũ sống lại.

Nhưng mà ta không có ý định ở lại phòng ở, mục đích quan trọng của ta khi trở lại căn nhà này là tầng hầm ngầm, đó cũng là lí do mà ta nhất định phải quay về thành Sulfur.

Thông đạo hẹp dài kém ánh sáng giống như kiến trúc trong các tòa tháp trung cổ, cả hành lang chỉ có tiếng bước chân vang vọng.

Ta vừa tiến vào tầng thấp nhất của hầm ngầm, nhờ tác dụng của ảo thuật, toàn bộ đồ thư quán lập tức sáng lên, vô số quyển sách trong gian phòng bay lượn khắp nơi, chúng hết như những chú chim nhỏ vừa giành được mạng sống.

"Kiểm tra xác nhận linh hồn chính xác. Chủ nhân, hoan nghênh ngài trở về. Ta là linh hồn nhân tọa quản lý đồ thư quán số 007, mong là ngài không quên ta. Dựa theo yêu cầu của ngài trước khi đi, sau đây trình tự tái giáo dục sẽ được khởi động. Ngài muốn bắt đầu học từ đâu? Ta kiến nghị ngài nên học ngôn ngữ trước, sau đó là số học, vật lý, hóa học. Khi đã bổ sung hoàn toàn các kiến thức cơ bản, tiếp tục mở ra chương trình học tập chiến đấu."

Ta đưa mắt nhìn sang tại biển sách, hàng ngàn giá sách đã lặng lẽ đứng yên ở đó. Dưới tác dụng của ma thuật không gian, chùng ấy vẫn chỉ là một góc của tầng băng mà thôi.

Có giá sách đề vật lý, có cái đề hóa học, khoa học..., ngoài ra còn có chiến lược tổng hợp, bí mật thần minh, vũ kỹ ma pháp, và thứ nhiều nhất, tất nhiên là nhật kí thí nghiệm của ta.

Tuy nhờ vào hệ thống cùng năng lực linh hồn đặc thù của kẻ ở thế giới khác nên ta không cần tiến vào trong luân hồi, nhưng mỗi lần chết đi sống lại thì số kí ức cùng tri thức mất đi vẫn khiến ta thống khổ chịu không nổi. Đặc biệt, lần này thuộc tính cơ sở còn bị khấu trừ, đây lần tồn thất nghiêm trọng nhất từ trước đến nay. Nếu cái chết có thể dễ dàng đối phó, sinh linh sẽ không cần sợ hãi cái chết.

"Tồn thất quá thảm trọng, ngay cả bản chất linh hồn cũng bị khiếm khuyết. Thôi không sao, trí lực mất đi có thể tu bổ lại, tri thức mất đi có thể học tập lại, còn kí ức mất đi.... có thể tìm tòi lại phần nào từ nhật kí."

Nơi này là đồ thư quán, phòng thí nghiệm, đồng thời cũng là kho báu tri thức và ký ức của ta. Ta biết mục tiêu của mình rất khó thực hiện, cái chết càng là điều không thể tránh khỏi, việc kí ức mất đi là chuyện hiển nhiên. Tuy nhiên chỉ cần đem tất cả những thứ cần thiết đều chép lại thì...

"007, ta muốn xem nhật ký trước. Đoạn nhật ký ghi chép đoạn thời gian này, danh tự cần chú ý hẳn là vụ yêu điên cuồng, từ then chốt là Magareth, ta muốn xem đã có chuyện gì xảy ra lúc ấy."

Thói quen viết nhật kí của ta bắt đầu cách đây mấy trăm năm. Ta viết lại mọi việc từ lúc thức dậy buổi sáng đến lúc tắt đèn đi ngủ, ghi những thứ nhỏ nhặt như đi mua báo đến thứ to tát kiểu âm mưu sắp đặt chiến tranh. Không quan việc lớn hay nhỏ, ta đều ghi tất vào trong nhật kí.

Có lẽ ta sẽ mất đi ký ức bởi cái chết, nhưng vô số giá sách và nhật ký này sẽ vẫn là kho báu ký ức của ta. Chỉ cần không có việc gì xảy ra với nó thì dù chết bao nhiêu lần, ta cũng sẽ có thể bắt đầu lại lần nữa.

"1, 2, 3... 5, 7, 8, 9. Chẹp, quên mất những hai chữ số cơ sở, lại phải hao phí sức lực bổ sung."

Việc ta đếm số ở Minh hà trước khi gặp Aye không đơn thuần chỉ là làm cho đỡ chán, ta làm vậy là vì cố nhớ nhiều thứ một chút trước khi quên đi cái gì đó.

Ký ức thường thường liên kết với nhau như mắt xích, hệ thống tri thức của nhân loại thường giao thoa với nhau như cành lá của một cây đại thụ. Nếu ngôn ngữ là cơ sở của xã hội học, vậy thì chữ số chính là cơ sở của khoa học kỹ thuật, việc ta quên mấy chữ số tưởng chừng là việc nhỏ, nhưng trên thực tế nó đại biểu một lỗ hổng khổng lồ.

Lúc này, ta bắt đầu đọc cuốn nhật ký có ghi hồi ức trọng yếu liên quan đến Magareth. Đó là cuốn ghi vào thời điểm chúng ta cùng nhau tham gia mạo hiểm.

"Hồng bét. Hay là ngày mai tới xin lỗi đi. Không, Margareth khá miễn cảm, lời xin lỗi tùy tiện thiếu thành ý sẽ làm mọi chuyện càng tồi tệ. Trước tiên xem hết nhật kí đã rồi tính tiếp. Haizz, lần trước xem mất hai tháng, lần này nhiều thêm lượng nhật ký trong vòng một trăm năm, bao giờ mới xem xong đây? Ba tháng? Nửa năm?"

Nhưng ngay lập tức, ta biết rằng mình còn quá lạc quan.

"Chết tiệt, giờ chữ mình viết cũng không hiểu, loại chữ vuông này là gì... 007, chuẩn bị giáo trình chữ Hán cho ta."

Lập tức, một cuốn sách thật lớn rơi xuống trước mặt ta.

"Nhân chi sơ, tính bản thiện, tính tương cận, tập tương viễn, tiểu bất giáo, tính nãi thiên, giáo chi đạo, quý dĩ chuyên..."

Trên bàn viết, đứa bé trai ngồi ôm cuốn sách còn lớn hơn chính hắn, tiếng đọc du dương vang vọng quanh từng giá sách, truyền ra tận mãi xa...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Lên đường và thánh kiếm

Tại thế giới lòng đất rộng lớn, do sự uy hiếp của ma thú và cướp bóc, việc đi lại giữa các thành thị không được tiện lợi cho lắm.

Khác với nơi tương đối hòa bình như mặt đất, nơi mà một tên thương nhân chỉ cần chạy đi tìm vài tên lính đánh thuê góp đủ số liền dám lên đường đi buôn, ở đây, những thương đội hơi nhỏ không bao giờ dám ra khỏi cửa. Cũng vì vậy, theo đúng định luật bỏ ra nhiều thì hồi báo cao, chỉ cần đưa hàng hóa tới nơi an toàn, lợi nhuận của chuyến đi xa luôn luôn cao tới mức khó tin.

Lấy ví dụ đơn giản nhất, một rương đặc sản tinh kim của thành Sulfur có giá xuất xưởng hai ngàn đồng vàng. Cũng một rương như vậy, nếu nó ở Caron thì giá đã lên đến bốn ngàn đồng vàng. Nếu nó trải qua hai tháng đi đường để tới thành Vitein, giá cả sẽ đội lên gấp mười lần lần là ít. Còn nếu cái rương đó đến được mặt đất, nó sẽ trở thành thứ có tiền cũng khó mua nổi, kẻ nào bỏ ra mười vạn đồng vàng để lấy được hàng về đã có thể coi là may mắn.

Đương nhiên, đặc sản thường là thứ có sản lượng giới hạn, xưa nay vật đều quý vì hiếm, lợi nhuận cũng thất thường. Nhưng những vật dụng hằng ngày thì khác, chúng là thứ hàng hóa tiêu hao nhanh, luôn trong tình trạng cung không đủ cầu, lợi nhuận kiếm được tuyệt đối không thể coi thường.

Cũng vì nguyên nhân này, khi Dath và Kakagiri 'cống hiến hết mình' để mở ra thông đạo vĩnh viễn nối giữa Sulfur với Vitein, sự huy hoàng rực rỡ của Sulfur đã là chuyện nhất định phải xảy ra.

Hành trình vốn cần hơn hai tháng giờ được rút ngắn xuống còn không tới một tuần, kẻ được lợi không chỉ có bản thân hai tòa thành mà còn là tất cả các khách thương vãng lai, họ đến đến đi đi ngày càng tấp nập, các thành thị xung quanh cũng nhờ vậy mà dần dần phồn vinh lên.

Sự liên hệ sâu sắc về mặt kinh tế cũng củng cố chặt chẽ thêm quan hệ chính trị, các thương nhân có khứu giác nhạy bén chỉ nghĩ thấy đây là một con đường hoàng kim, mà đám thành chủ có nhân quan chính trị nhạy bén thì lại thấy nhiều hơn thế, họ đua nhau đưa con cái của mình tới hai địa phương này để học tập và xây dựng cầu nối quan hệ.

Bà con xa không bằng láng giềng gần, dưới sức gắn kết của lợi ích và niềm tin tưởng lẫn nhau của lãnh đạo hai bên, mối quan hệ giữa thành Sulfur và tộc Centaur – chủ nhân mới của thành Vitein – ngày càng tốt đẹp. Lại nhìn vị trí Long thành mới ngay tại dãy núi Sulfur. Ai cũng nhìn thấy được ba trong năm vị bá chủ đang xích lại gần nhau, một con quái vật khổng lồ dần dần nổi lên mặt nước.

Dưới sự ảnh hưởng của trật tự do luật pháp tạo ra, các tộc lần đầu tiên đi bỏ công tìm hiểu và lý giải đối phương. Mối liên kết giữa nhiều chủng tộc nhờ vậy mà chặt chẽ, gần bó hơn nhiều cái mình ước chỗ ai ai cũng có mưu đồ riêng kia.

Không có chỗ nào khiến người ta hiểu rõ sức mạnh của đoàn kết hơn thế giới lòng đất tàn khốc, cũng không có nơi nào lại vì tài nguyên khan hiếm và cạnh tranh

khốc liệt khiến hòa bình trở nên xa vời như nó. Chính vì thế, con quái thú khổng lồ này càng khiến người người cảm thấy hoảng sợ.

“Có lẽ nơi đây sắp thay đổi, khả năng chỉ cần mười mấy năm nữa sẽ có một vị hoàng đế hoặc nữ hoàng lên ngôi, minh ước hiện tại cũng sẽ bị liên minh tân sinh kia thay thế, có lẽ, cái vùng đất hỗn loạn này cuối cùng cũng có hòa bình.”

Những điều này thôi sau hãy nói, hiện tại, trên con đường hoàng kim kia, một đoàn buôn đang tiến lên chậm rãi.

Đoàn buôn này rất bình thường, nó chỉ có hơn hai mươi chiếc xe ngựa, hàng hóa không phải thứ quý hiếm gì, kẻ hộ tống cũng chỉ là vài tên lính đánh thuê tộc ám tinh linh và người thú. Thế nhưng, đoàn buôn này lại rất không bình thường, cả đoạn đường này nó chưa từng gặp thứ gì phiền toái, bọn cướp với đám ma thú trước đây tưởng như vô cùng vô tận, vậy mà giờ lại tan biến sạch, điều này khiến đám lính đánh thuê khó hiểu vô cùng.

Ta cũng ở ngay bên trong đoàn buôn ấy.

Quá trình bỏ tập kiến thức kéo dài hơn ba tháng cuối cùng cũng kết thúc, hệ thống tri thức và ký ức hỗn loạn đã được vuốt phẳng lại, vì thế, hành trình rời đi thế giới lòng đất cũng nên bắt đầu.

Dưới sự trợ giúp của đạo cụ ma pháp, giờ ta đã không cần phải dùng cái hình dạng tay chân ngắn cùn kia.

【Chiếc nhẫn vận vẹo thời gian: vật phẩm cấp sử thi. Cơ thể người trang bị sẽ được cố định ở lúc hai mươi tuổi, giành được trạng thái chiến đấu tốt nhất, tuy nhiên, chiếc nhẫn này không thể nào thay đổi thuộc tính thân thể. Người chế tạo: Margareth. Nguyên liệu: vụn đá huyền giả và bí ngân. Nhắc nhở của hệ thống: tính chất của cái nhẫn này tương đương với việc thăng em của người vẫn chỉ có thể ngừng chứ không thể dùng, lần này thật sự không phải do ta gài người, đây là do Margareth cố tình làm vậy. Người thật sự nghĩ rằng không làm được cái nhẫn cải biến thân xác một cách hoàn mỹ sao?】

Ta tiếp tục bơi đi mấy lời quạt gió thổi lửa của hệ thống, thân xác giống hệt trước đây này cũng đã làm ta rất thỏa mãn.

Tuy nhiên, vì tránh thân thể bị thương tổn, mỗi ngày ta đều phải cõi nó ra mấy giờ. Thường thì ta sẽ làm thế trước lúc đi ngủ, nhưng giờ thì không thể làm vậy được.

Bộ giáp màu vàng sậm có chút cũ kỹ, chất lượng cũng không được tốt như mấy mặt hàng được phụ ma cấp cao khác. Trái ngược với nó, thanh thánh kiếm Roland được treo bên eo lại lộ rõ vẻ bất phàm, cả thanh kiếm lấp lánh ánh bạc, thân kiếm đơn sơ mà lại như ẩn chứa lịch sử lâu đời. Tuy nhiên, sau khi người ngoài nhìn thấy một thanh kiếm sắt khác được treo trên lưng ta, các ánh mắt đó đều nhiều thêm một chút vẻ nghiêng ngả.

Ta không luyện những chức nghiệp cầm hai tay hai kiếm, càng không phải loại người thích trưng ra cho oai, việc ta đeo một thanh trên lưng, dắt một thanh bên eo, chỉ là triệu chứng phụ của một lần bị hệ thống lừa gần đây nhất.

【Thánh kiếm Roland: á thần khí (thần binh truyền kỳ tiến cấp)】

【Lực công kích: 22-44+11 (mỗi lần công kích đều gây thêm 11 điểm thương tổn cố định, thương tổn này tạo bởi loại phụ ma lửa bạc trên thân kiếm)】

【Không thể tổn hại: Dù phải va chạm với thần khí, thanh kiếm này cũng không bị gãy vỡ】(Hai lần nó gãy trước đây, một lần bị Aye bẻ, một lần bị Đồ long đao chặt trong khi ở trạng thái hư hao)

【Vương quyền tượng trưng: Thánh kiếm Roland là tiêu chí của vương thất nước Lam, nếu nước Lam một lần nữa được gây dựng và trở nên mạnh mẽ, thanh kiếm này cũng sẽ tiến hóa theo. Tuy nhiên, chỉ có người thừa kế vương quyền hoặc kỳ sĩ được người đó cực kỳ tín nhiệm mới có thể sử dụng thanh kiếm này】

【Mũi nhọn của đức vua: lực lượng +2, nhanh nhẹn +2, thể chất +2, mị lực +6, danh vọng ở các quốc gia do con cháu nước Lam xây dựng tính từ mức tôn kính trở lên】

【Trên thân kiếm có khắc một dòng chữ vàng: thánh kiếm Roland là bội kiếm của vị vương tử Roland trong truyền thuyết, chỉ có hậu duệ nào kế thừa được ý chí của hắn mới có khả năng được thánh kiếm thừa nhận. (điều kiện sử dụng: huyết mạch vương thất nước Lam)】

Vì tu bỏ nó, ta tổn hơn hai vạn điểm còn dư lại sau khi phục sinh, thậm chí vì nó mà bỏ qua việc dùng điểm số tăng cường thực lực, ngay cả quãng đường đi về Sulfur lúc trước cũng vừa đi vừa sợ, ấy vậy mà...

“Này, hệ thống, thật sự có thể sửa được à? Sẽ không xảy ra tình trạng sửa được một nửa rồi dừng lại báo thiếu chứ?”

【Không, qua tính toán, số điểm vận mệnh còn lại thừa đủ, thậm chí còn dư mấy ngàn điểm cho người cường hóa.】

“Thánh kiếm sau khi sửa sẽ không phải hàng rác rưởi chứ?”

【Đảm bảo hàng tốt, nó sẽ từ cấp truyền kỳ leo tới tận á thần khí, tuyệt đối bay vọt về chất】(vốn là sử thi, sau vì ta bị tụt giai nên mệnh hạn là nó cũng tụt giai theo)

“Người tốt thật sự tốt thế? Sẽ không có chuyện hạn chế đẳng cấp sử dụng chứ? Nếu định giờ trò thêm điều kiện là phải trên cấp 120 mới sử dụng được thì...”

【Hạn chế duy nhất là huyết mạch, người nghi ngờ hệ thống vận năng của mình đến vậy? Tự mình xem thử đi!】

Hệ thống liệt kê đầy đủ thuộc tính cho ta xem, ta nhìn đi rồi lại nhìn về, sau đó chăm chú soi mói dòng chữ bạc ghi cấp bậc, lực công kích và đặc hiệu mạnh mẽ của nó. Vì tránh để lộ thuyền trong mương, ta cũng sẫm soi thật kỹ điều kiện sử dụng, sau khi xác nhận điều kiện duy nhất là huyết mạch hậu duệ, ta mới quyết định tu sửa kiếm.

Tiếp đó, ta nhanh chóng biết mình lại bị lừa.

“Hạn chế huyết mạch quả thực là điều kiện duy nhất, tuy nhiên chỉ có hậu duệ của Roland mới được dùng, Roland chỉ có thể ngắm?”

【Đương nhiên, tuy người không thừa nhận, nhưng nước Lam thực tế bị diệt lâu rồi. Ngay khi người chết lần đầu tiên, vương quyền đã bị chuyển dời sang cho người khác. Hiện tại công quốc Đông Lam chính là đất nước do hậu duệ của vương tử Roland trong truyền thuyết gây dựng. Tuy nhân khẩu và diện tích chỉ bằng một phần tư so với trước, nhưng xét trên thân phận và huyết mạch, họ mới là vương thất đúng nghĩa.】

Tuy hệ thống lại lừa ta một vỏ, nhưng nó cũng lộ ra một tin tức rất quan trọng.

“Công quốc Đông Lam thật sự do dòng dõi vương thất nước Lam xưa dựng lên? Đó là hậu duệ của ta hay Cavens?”

Đến thời điểm then chốt này, cái hệ thống lừa đảo ấy bắt đầu giờ trò im lặng...

Giờ số phận của thanh thánh kiếm Roland chỉ có hai, một là ta vứt nó cho ‘hậu duệ của Roland’, hai thì chạy đi tìm hắc đế bảo hắc sắc phong cho ta làm kị sĩ.

“Haizz, áy thế mà lại khó làm. Giờ lấy danh nghĩa gì để tiếp xúc với kẻ đứng đầu công quốc kia? Chẳng lẽ nói ta là ông tổ người? Hay là nói ta là đứa con rơi do cụ tổ người lưu lại? Hoặc giả dứt khoát giấu thân phận mình, tự kiếm một cái thân phận kị sĩ, dù gì thì thân phận quý tộc cũng tiện để hoạt động trên mặt đất hơn.”

Trong lúc ta đang suy nghĩ, có người lại tiến đến tìm.

“Thánh kị sĩ Rolahm, đến giúp một tay cái.”

Ta lại dùng thân phận thánh kị sĩ, lại dùng một cái tên na ná. Chỉ có điều giờ tên ta là Rolahm chứ không phải Rola, tất cả là bởi vì người trước mặt này.

Hông treo thanh thánh kiếm kẻ báo thù bạc với thánh quang màu kim chói mắt, trên thân lúc nào cũng mang bộ giáp toàn thân nặng chết voi mà lại không có chút ảnh hưởng nào đến hoạt động bình thường, nàng là cựu đại đội trưởng thành quân, Kiều Nguyệt kị sĩ Diana.

Sau khi từ chức, nàng vẫn phấn chấn và nhiệt huyết y như cũ, duy có chút khác biệt là nước da của nàng đã trắng hơn rất nhiều. Lí do của việc này tất nhiên không phải do phẫu thuật thẩm mỹ giống thế giới nào đó, mà là do Diana lựa chọn con đường ánh trăng cứu rỗi cho mình.

Nữ thần mặt trăng Patricia, người thủ hộ của mặt trăng và kẻ lạc lối. Dưới sự che chở của nàng, nếu ám tinh linh quyết định từ bỏ tín ngưỡng Lolth, họ có thể thông qua nghi thức ánh trăng để cải tin.

Nghi thức này không khác gì dùng ánh trăng làm châm để cấy lại da, vừa đau lại vừa lâu. Trong nửa năm mà nghi thức này diễn ra, làn da màu đen của ám tinh linh sẽ nhạt dần, lấy lại được quyền tắm gội dưới ánh mặt trời và mặt trăng.

Sau khi nghi thức này hoàn tất, dù không thể trắng nõn như ngọc giống các tinh linh trên mặt đất, làn da của người đó vẫn sẽ trắng hơn rất nhiều so với các ám tinh linh khác, có thể phân biệt rất dễ dàng.

Hội tinh linh dưới ánh trăng, đây chính là tên gọi chung của các ám tinh linh quyết định tuyển chọn con đường này, còn thánh huy hình ánh trăng trên tay thì lại là tiêu chí của họ.

Tuy nhiên, Diana có chút khác biệt, tay trái của nàng quả thật có in hình thánh huy ánh trăng, nhưng tay phải của nàng còn khắc thêm thánh huy hình cán cân của Vô Miên giả.

Thánh huy đó vẽ một cán cân màu vàng kim, bên trái đại biểu pháp chùy tượng trưng cho việc thẩm phán và trừng phạt kẻ ác, bên phải là đồng tiền vàng đại biểu việc bảo vệ khen thưởng người tốt. Mặt sau cán cân là một bóng người che hai mắt như ẩn như hiện, đó chính là hóa thân của công chính – Vô Miên giả.

Trong làn sóng chuyển chức thành công chính kị sĩ của thánh kị sĩ, chỉ có Diana còn bảo trì thân phận thánh kị sĩ, lý do là vì nàng đã là một kị sĩ truyền kỳ và đã dựng lên linh hồn lạc ấn của mình. Dù ta vẫn hô hào tuyên truyền rằng việc chuyển chức từ thánh quang sang luật pháp là hoàn mỹ, thế nhưng đó là khẩu hiệu mà, ít nhiều kiểu gì chẳng có chút thôi phồng.

Nếu Diana vẫn cố chuyển chức thành công chính kị sĩ, linh hồn lạc ấn trước đây sẽ không sử dụng được nữa, việc hàng giai là điều khẳng định. Trong khi đó, thăng chức truyền kỳ bằng con đường mới cần rất nhiều thời gian và may mắn, không biết phải đợi đến ngày nào tháng nào.

Một cường giả truyền kỳ với tiềm lực như Diana không phải hàng thùng, nếu vứt bỏ như vậy thì quá đáng tiếc. Do đó lúc ấy ta dùng thân phận Vô Miên giả đến gặp nàng, khuyên nàng giữ lại thân phận thánh kị sĩ của mình. Sau khi suy xét đến nhu cầu với chiến lực cấp cao của đội thành quân, Diana cũng đồng ý làm như vậy.

Khi Diana quyết định rời thành Sulfur đến mặt đất để tìm kiếm con đường của bản thân, kẻ vốn định tìm nàng làm bảo tiêu và khiến thị miễn phí như ta lập tức xuất hiện với thân phận thánh kị sĩ Rolahm, thỉnh cầu nàng đi cùng.

Đời trước, lúc đầu ta cũng dùng thân phận thánh kị sĩ. Đời này ta vẫn định tiếp tục dùng. Dù sao chức nghiệp trật tự kị sĩ của ta có đại bộ phận năng lực của thánh kị sĩ, việc sử dụng thánh quang càng là sở trường của ta. Thêm vào đó, thanh danh của các thánh kị sĩ ở các quốc gia trên mặt đất đều rất tốt, ít nhất thì cũng có thể thông hành mà không gặp trở ngại. Dưới đủ các điều kiện như thế, không ngại trạng thành nó thì ngại trạng ai?

“Xin chào vị nữ sĩ hội tinh linh tôn kính, mong ánh hào quang của Patricia chiếu sáng phía trước con đường mà ngài đi. Ta là thánh kị sĩ Rolahm của vương quốc Karin trên mặt đất. Do một vài nguyên nhân, ta bị lạc mất đoàn đội của mình. Nghe nói ngài chuẩn bị đi tới mặt đất, liệu ta có thể đồng hành sao? Ngài nhìn xem, thực lực của ta còn quá yếu để hành động một mình ở nơi nguy hiểm như thế giới lòng đất. Haizz, nếu ta có thể dùng thanh thánh kiếm gia truyền này thì tốt

quá.”

Khiêm tốn, thủ lễ, tự mình hiểu mình, kèm thêm một chút tự ti và hối hận vì không sử dụng nổi thanh kiếm gia truyền, đây quả thực là hình tượng hoàn mỹ của một tên thánh kỵ sĩ còn đang chấp chững.

【Roland Lam, lực lượng 20, nhanh nhẹn 19, thể chất 20, trí tuệ 29, tinh thần 19, mị lực 19. Thiên phú: hóa thân chiến tranh thiên sứ, hóa thân nguyên tội ma thần, mũi kiếm trật tự, thân thể titan. Chức nghiệp: trật tự kỵ sĩ cấp 21/ hỗn loạn vu vương cấp 21】

Dù đem toàn bộ ba ngàn điểm còn thừa đổ hết vào việc thúc đẩy trưởng thành, nhưng việc trừng phạt kinh nghiệm gấp ba vẫn khiến ta chỉ có thể lên đến cấp 21, cũng tức là vừa vào giai đoạn đồng.

Dẫu vậy, ta vẫn thấy được sự đáng sợ của thân thể cấp song kim cương. Sau khi tăng 20 cấp, lực lượng và thể chất của ta đều được thêm 1. Phải chú ý rằng lúc đó các trị số của ta đều đã đạt đến 19, là cực hạn của người phạm, ta vốn tưởng phải đến tận giai đoạn kim mới có thể tăng thêm.

Các thuộc tính cơ sở của người phạm thường kẹt tại 19, đây là quan ải kiên cố cần phải vượt qua để trở thành truyền kỳ, cần phải trải qua vô số lần ma luyện, phải trải nghiệm ranh giới sống và chết. Ta thì sao, mới lên cấp 21 đã thuận lợi vượt qua. Rất rõ ràng thân thể ta không coi cấp truyền kỳ ra gì, nó cùng loại với các chủng tộc siêu cấp như đại thiên sứ hay rồng thượng cổ, chỉ cần đủ tuổi thì tự thăng cấp.

Khi lực lượng và thể chất đột phá mốc 20, ta có thêm hai loại thiên phú: mũi kiếm trật tự và thân thể titan.

Thuộc tính cường hãn, bốn loại thiên phú mạnh mẽ, thế nên dù mới vừa vào thanh đồng giai, ta vẫn có tự tin đánh solo với bất cứ kẻ nào từ bạch ngân trở xuống.

Tuy nhiên xưa nay việc thức tỉnh thiên phú hoàn toàn chỉ nhờ may mắn, ta không hiểu tại sao mình lại có thể có được thêm hai thiên phú dễ dàng đến vậy. Mỗi đến một ngày, ta tỉnh ngộ.

“20 là cột mốc ngăn cách cường giả với người phạm. Khi đột phá nó, thân thể sẽ thu được tiến bộ rất lớn, những thiên phú ngủ sâu trong thân thể được thức tỉnh cũng có thể giải thích. Chẳng lẽ việc hệ thống đem tất cả các thuộc tính của ta đều ngăn tại 19 điểm là vì muốn giúp ta?”

【Đúng, tên đàn, con rồng đỏ kia còn thông minh hơn ngươi. Tuổi nào làm việc nấy! Phải để ngươi trở thành thiếu niên thì mới nâng cao tiềm lực của ngươi được, cho ngươi thân thể trưởng thành thì lấy đâu ra khả năng thức tỉnh thiên phú mới.】

Đây thật sự là hệ thống? Nó giúp ta thật à?

【Đây là cơ hội sau cùng rồi, thất bại lần nữa thì không thể làm lại nữa. Mà thâm canh của ngươi ta cũng không nhìn nổi, thôi thì giúp ngươi một lần, cố gắng lên đi, đối thủ không dễ đối phó đâu】

“Thế còn thánh kiếm Roland?”

【Nếu nó không mọc nổi cùng vận nước thì ngươi nghĩ binh khí dễ tiến hóa thành á thần khí hoặc thần khí thế à?】

Được rồi, lần này thế mà cái hệ thống trời đánh ấy lại giúp ta, ta mà không thành công nữa chắc cũng chỉ còn đường xả thân.

Vì mới chỉ đủ tự tin đánh với đối thủ tầm bạch ngân, ta vẫn cần tìm bảo tiêu để chống đỡ nếu gặp phải đối thủ cấp cao hơn trên đường đi, vì vậy ta nghe lời hệ thống, chọn Diana. Đáng tiếc, nó lại một lần nữa khiến ta phải nhớ kỹ trình độ lừa đảo của mình.

Vốn rất hiếu kỳ về mặt đất nên Diana đáp ứng liền sau khi nghe lời thỉnh cầu của ta. Tuy nhiên, khi nhìn thấy những người đồng hành khác, ta hối hận sau nháy mắt...

‘Chó điên’ Momo, ân, đây là biệt danh do ta đặt. Nàng giờ cũng vừa hoàn thành nghi thức ánh trắng. Sau khi nhìn thấy ta, nàng lập tức xán lại nhìn chằm chằm, sau đó còn hỏi rằng ta có đứa em nào tên Rola không... Nhìn đồng dịch thể lạ rớt xuống từ trong miệng người trước mặt, ta quyết tâm không bao giờ tháo nhẫn thời gian ra trước mặt nàng.

Đây còn là dạng dễ đối phó.

Thảm phán giả hoàng kim giai Cross, hay còn gọi Klose, sau khi triệt để biến thành nữ tính, nàng thành công đổi từ mỹ nhân đệ nhất thành mỹ nữ đệ nhất thành Sulfur. Hiện tại, nàng đi đến mặt đất vì một loại thánh tuyến của tinh linh, nghe nói nó có thể giải trừ bất cứ loại nguyên rủa nào.

Sau khi phát hiện hào quang ôn thần vẫn còn, ta vẫn đặc biệt hoan nghênh mấy cái cột thu lôi như vậy, ít ra thì có thể coi như chuyện cười xem đỡ buồn. Nhưng có vẻ ta không được hai tên ‘sứ giả hộ hoa’ chào đón cho lắm, chúng vẫn thường dùng ánh mắt giết người nhìn lên ta.

Giờ thực lực ta kém cỏi, tốt nhất không nên tiếp cận gần thêm để tránh khiến chuyện cười trở thành chuyện buồn. Thế nhưng có vẻ Klose lại thấy ta khác với đám ruồi nhặng phiền chán xung quanh nên thường xuyên tìm ta tán gẫu, điều này càng khiến hai vị ‘sứ giả’ kia dâng tràn oán niệm.

Đây còn chưa tính là gì, hai tên còn lại mới là vấn đề lớn nhất.

Hoyle, thợ rèn cấp đại tông sư, tộc Gray Dwarf, xưng hào ‘thằng lùn đầu quýt’, mới nghe đã thấy rất cá tính. Ừm, nếu muốn dùng cách ngắn gọn nhất để giới thiệu, vậy thì hẳn là thành viên cốt cán của liên minh thân sĩ, đồng thời cũng đứng top trong sổ đen của thành quân, ha ha, mọi người tự hiểu.

Kẻ tổ chức đoàn buôn này là Silverhook Belha, một thành viên cốt cán khác của liên minh thân sĩ. Nếu ta biết cái đội này mang thương hiệu ‘An toàn’, ta thề dù đánh chết cũng không tham gia. Giờ đây, ngồi trên cái xe ngựa do địa tinh cung cấp, mỗi lần xóc một phát trái tim ta lại nhảy lên tận cổ họng.

Hoyle và Silverhook bao hết cả đội, cung cấp từ A đến Z, hình như bọn hắn muốn tham gia đại hội tông sư gì đó trên mặt đất. Ta thì vừa nhìn liền nhận ra hàng hóa mà bọn họ muốn mang đi có đến 80% là một con Roland... Mỗi lần ta nghe cái tên này lại cảm thấy khó chịu, bọn hắn giờ coi nó như mệnh danh chính thức luôn.

Kể cuối cùng là Mening Herault... thôi, khỏi giới thiệu. Mỗi lần nghĩ tới số điểm 10000 không thể tưởng tượng đó, mỗi lần nhớ tới danh hiệu vinh dự đó, ta lại muốn rút kiếm ra.

“Ngày đó, chân thần cho ta gợi ý. Giờ đây, ta, một tên bán long nhân còn mê mang, quyết định đi con đường tìm kiếm chính bản thân mình.”

“U%^G&%T Mẹ kiếp, ai gợi ý cho ngươi? Đừng có há mồm nói láo! Con mẹ nó, ngươi căn bản là một tên biến thái, đừng cố tát bùn lên người Vô Miên giả!”, nghe hắn nói vậy, ngay cả ta cũng không kìm được bật lời văng tục.

Khúc, coi như Klose vẫn là một thẩm phán già xứng chức, biết bảo vệ danh dự của chân thần mình thờ phụng. Sau khi các đồng僚 đề Mening xuống, nàng lập tức xông lên, đôi bàn tay nhỏ bé đó ra đòn rất hiểm, đòn nào đòn nấy đều rất hiểm. Tuy nhiên, ngay cả điều đó cũng vẫn không thể ngăn nổi việc Mening thô lỗ tâm tình mình với một con thần lẫn hóa đá đi ngang qua...

“Xin chào, đồng僚, chính nhờ đoạn hành trình lãng mạn mà thần mình gợi ý này mà chúng ta mới có duyên gặp nhau, ta là Mening, giới tính đực, ngươi thì sao?”

“Nha, ngươi cũng giới tính đực? Thật tốt quá!”

Khi hắn mang con thần lẫn đi về phía đằng sau xe ngựa, tất cả mọi người đều nhìn không nổi nữa, ai nấy đều bỏ nhào đến đám đá túi bụi. Tên Mening này chịu đòn rất tốt, đánh sưng cả tay.

Đây là lần thứ ba chuyện thế này xảy ra, lần nào Mening cũng bị đánh rất thảm, ấy thế mà hắn mãi không chịu hối cải. Ta bắt đầu hoài nghi liệu có phải tên này đã thức tỉnh loại hứng thú mới hay không?

Thôi nói chuyện chính, sau khi thu dọn Mening xong, Diana vậy mà lại chủ động chạy tới tìm ta.

“Kỵ sĩ Rolahn, từ lúc chúng ta đi đến giờ chẳng gặp bất cứ cướp bóc hay ma thú gì, rõ ràng có vấn đề. Rất có thể là bọn chúng đã liên hợp lại để tổ chức tập kích, đằng trước có một cái hẻm núi hẹp dài, rất thích hợp mai phục, lát nữa ngươi phải hành động cùng ta.”

Ta biết nàng có ý tốt, hiện tại có vẻ kẻ yếu nhất trong thương đội là ta, nàng làm vậy chắc vì sợ ta gặp nguy hiểm. Thế nhưng, ta vẫn muốn nói, nàng suy nghĩ nhiều quá rồi.

“Mai phục, trong tình huống thế này?”

Ta nhìn quanh, lập tức có mấy bóng người quen quen vội vàng núp đi.

Trong cảm giác của ta, một đôi cánh từ vòng mờ ảo đang chậm rãi di chuyển. Vài phút sau, một ‘thương đội’ đi đằng trước chúng ta tầm ba cây số biến mất, loáng thoáng còn có âm thanh chiến đấu truyền về. Tiếp đó, một bóng người lấp lóe chạy về nấp ở đằng sau phiến đá cạnh chỗ ta, sau lưng còn có một bóng người màu xanh lam.

“Callia, ngươi là chấp chính quan thứ ba mới lên, hẳn rằng phải có vô số công việc cần làm chứ nhỉ? Sao lại nhàn thế này? Còn nữa, Reinhardt, quay đầu vội thế có đau không?”

“Snowhoof, khỏi trốn, người ngươi to quá, mấy cái lá đó không che được đâu.”

“Adam, Margareth, các ngươi... Thôi quên đi, kệ!”

Trước khi rời đi, ta từng đến cáo biệt bọn họ, nhưng ta lại không ngờ rằng, vì lo xảy ra chuyện trên đường, bọn họ không hẹn mà cùng tới hộ tống trong bóng tối.

Kết quả, một đám cường giả nỗ lực mô phỏng kỹ xảo đạo tặc, trốn trốn tránh tránh chạy theo đoàn buôn, nhân tiện làm thịt tất cả đạo tặc và ma thú...

“Thôi, dù sao bọn họ cũng có ý tốt!”

Khó giải thích thì khỏi cần giải thích, tuy miệng ta lải nhải việc họ làm là dư thừa, nhưng đáy lòng ta vẫn thấy rất vui sướng.

Hệ thống luật pháp đã thành lập, chân thần luật pháp cũng đã tồn tại, phái vương quyền của đế quốc Ciro, biến hóa của cả thầy thế giới lòng đất, cho dù tương lai vẫn không mấy tươi sáng, nhưng giờ nó đã tốt hơn nhiều cái ‘Lịch sử’ nhất định hủy diệt kia.

“Lần này, ta không còn một mình.”

Nhìn đám đàn độn đang cố trốn ánh mắt mình, ta bỗng cười ra tiếng...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 72: Làm kỵ sĩ phải đi solo với rồng

【 Từ bây giờ sẽ có hai nhiệm vụ hàng ngày. Hệ thống vừa thăng cấp nên khuyến mãi cho người hai cái nhiệm vụ chính nghĩa. 】

【 Từ giờ trở đi, mỗi ngày phải hoàn thành ít nhất một nhiệm. Nếu không sẽ trừng phạt bằng cách khấu trừ điểm. Tuy nhiên, nếu hoàn thành cả hai thì sẽ có ban thưởng thêm】

【 Nhiệm vụ hàng ngày: Làm kỵ sĩ phải đi solo với rồng. Hãy đi solo và đánh chết một con ác long thành niên. Vì xét thấy người giờ có chiến lực 500, phải đi solo một con rồng có chiến lực 10000(*) thì hơi quá, vậy nên thưởng đặc biệt 100 điểm vận mệnh nếu hoàn thành. Chú ý: nhớ kĩ từ ‘một mình’, khả khả, nếu người mà dám tìm đám hay núp sau để nhờ giúp đỡ, phạt 1000 điểm】

Ác ý của hệ thống lộ quá rõ trong dòng giới thiệu nhiệm vụ này nên to bỏ qua luôn. Dù hiện tại ta đang rất thèm khát điểm vận mệnh để cường hóa bản thân nhưng cũng không định đi tìm đường chết.

【 Nhiệm vụ hàng ngày: Mỗi một cái anh hùng trong sử thi đều bắt đầu bằng việc tìm mèo giúp các bé gái. Đi tìm bé gái bất kì, à không, là tìm một con mèo bất kỳ, trả nó cho chủ liền hoàn thành nhiệm vụ. Khen thưởng: 3 điểm vận mệnh. Hai nhiệm vụ đều không hoàn thành, mất 100 điểm 】

“Lừa bố mày à! Tại cái nơi hoang dã này bắt đi tìm mèo, lại còn là mèo đi lạc. Đây không phải muốn đề người ta ra trừ điểm sao. Ta đã quá ngây thơ khi cho rằng cái hệ thống này đôi tính.”

“Nhưng nghĩ lại, mặc dù hệ thống rất khôn nạn nhưng nhiệm vụ nó bố trí không phải là không thể hoàn thành. Có lẽ, hướng suy nghĩ của ta đã sai lầm. Con hàng này luôn muốn khiến người không thể dùng con đường chính quy để thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.”

“Ừm. Có lẽ, chính là như vậy.....”

Thế là, Klose hình như nhặt được một con mèo. Sự xuất hiện của con mèo này rất đáng ngờ. Thực sự rất đáng ngờ. Chưa nói đến việc một con mèo làm sao có thể sinh tồn ở thế giới dưới lòng đất tàn khốc, cái năng lực mặc kệ lời kêu gọi của tên Beast Hunter bên cạnh mà chạy thẳng vào lòng người thiếu nữ đó đã đủ khả nghi rồi.

Tiếng kêu ‘meo meo’ của con mèo nhỏ đáng yêu đã đánh thức mẫu tính trong lòng Klose, nàng liền chạy đến chỗ địa tinh mua bình sữa bò rồi như như cho mèo bú.

“Tên địa tinh đáng chết. Sữa bò gì mà nhiều nước thế không biết!”

Từ khi biến thành mèo, niềm oán hận Heloise chưa bao giờ dừng lại. Nào là ‘tôn nghiêm của nữ vương bị tổn thất nghiêm trọng’, rồi thì ‘rõ ràng là một thằng đàn ông trong lột đàn bà mà dám đem mặt lão nương áp chặt vào bộ ngực đầy thịt thừa, thủ hạ của người toàn là bọn biến thái. Người thì là tên vua biến thái, không, thần biến thái.”

Ta liền bơ đi, giả như không nghe thấy gì, xử lý hết như những lần nàng oán thán khác.

‘Mèo’ có, ‘bé gái nuôi mèo’ cũng có. Tiếp theo chính là làm mất mèo theo yêu cầu nhiệm vụ.

Nhưng vô duyên vô cớ mất mèo cực kì không logic. Thế nên, đương lúc thánh kỵ sĩ Rolahm chạy đến, tên Mening Herault với biệt danh ‘cực ác chi long’ đó đang chuẩn bị giờ trò xấu xa với con mèo nhỏ ấy.

Khi ‘người mất’ kéo đám tay chân chạy tới, ta dùng ánh mắt đầy đồng tình nhìn Mening.

“Tuy lần này người vô tội, nhưng ai bảo người bình thường vẫn hay...” Nghĩ tới hành vi của hắn trước đây, một chút hồ thẹn lập tức hóa thành tức giận: “Klose! Đừng đề ý đến mặt mũi của ta, đánh mạnh tay vào.”

“Hắn... hắn không phải vô tội. Chủ nhân, hu hu hu, may mà người đến kịp, nếu không sự trong trắng của ta bị hủy mất rồi. Hu hu hu!”

Bộ dáng sợ hãi của Heloise không giống đang giả vờ. Vừa rồi nàng thực sự rất sợ hãi, giờ đây, khi tìm được chỗ dựa, nàng lập tức khóc lóc nức nở kể tội.

Sắc mặt ta trầm xuống trong nháy mắt. Trong sạch? Chưa nói đến việc vị nữ vương Heloise với lịch duyệt vạn năm còn thứ này không, rốt cuộc thì tên Mening kia đã làm gì để khiến kẻ kiêu ngạo như con mèo này ngoan ngoãn quỳ xuống gọi chủ nhân?

“Quá ghê tởm, nhỏ như vậy mà người cũng định hạ thù?”. Xét đến sự sai lệch hình thể của đôi bên, ta hơi tò mò không biết hắn sẽ xuống tay như thế nào. Nhưng sau đó, ta dừng lại không suy nghĩ nữa để tránh bị buồn nôn.

【 Nhiệm vụ hàng ngày: ‘Mỗi một cái anh hùng trong sử thi đều bắt đầu bằng việc tìm mèo giúp các bé gái. ’ hoàn thành. Thưởng 3 điểm vận mệnh, hi vọng người tiếp tục cố gắng. 】

Bỏ qua tên Mening đáng tởm với cái lều tràn đầy các sinh vật kì quái của hắn, ta lặng lẽ mang Heloise rời đi.

“Giờ sao đây, tiếp tục cố gắng đi giết rồng? Thế thì khác gì bảo ta chạy đi tìm chết!”

Đột nhiên, sau khi nhớ tới các tình tiết của nhiệm vụ tìm mèo, ta nảy ra một ý tưởng mới.

“Dựa theo tính cách của hệ thống, nếu nhiệm vụ là không thể hoàn thành thì nó sẽ đưa ra một loại khen thưởng cực kỳ giá trị để chọc ta chơi. Giờ mới thưởng 100 điểm, chẳng lẽ thực sự có cách?”

Sau khi do dự một chút, ta cảm thấy suy nghĩ này là đúng.

“Thất bại cũng không thiệt, cứ thử một lần đi.”

Vì vậy ta tìm đến hỏi lão Carter, kẻ quen thuộc tuyến đường này nhất.

“Cái gì? Thật sự có động rỗng ác gần đây?”

“Nó là một con rỗng đen vị thành niên. Nó chuyên môn chạy ra cướp hàng hóa nên khiến rất nhiều người đau đầu. Vì có một thánh kỵ sĩ cấp truyền kỳ trong đội nên chúng ta không cần lo bị cái con vật giảo hoạt này tập kích, nhưng tuần trước đã có hai đội buôn bị nó lột sạch. Thành Sulfur cũng từng tổ chức đội ngũ đi tiêu diệt con vật kia vài lần nhưng đều để nó chạy thoát.”

Nghe vậy, ta lập tức giơ cao thanh kiếm, đồng dục phát ra lời thề.

“Làm ác phải trả giá. Ta đây sẽ đại biểu cho thánh quang cùng chính nghĩa, giết con rỗng đen tà ác kia trừ hại cho dân. Ta sẽ tự mình chém xuống đầu lâu của nó.”

Carter và những người xung quanh đều nhìn ta với vẻ kinh ngạc và khó hiểu. Có vẻ họ cho rằng cái tên này đang tuyên bố đi tìm chết. Ta hô rất lớn, thế nên sợ là ít nhất có hơn nửa số người trong doanh trại đã nghe được.

Sau đó, không có gì ngoài ý muốn, ta cảm giác được vòng xoáy chết chóc trên đám mây lại bắt đầu di chuyển chậm rãi.

Ta gật đầu miễn nguyện rồi rời đi doanh trại trước ánh mắt “A, lại là một tên thánh kỵ sĩ ngốc nghếch hoang tưởng bị thánh quang tẩy não, thôi đi đi, không tiễn, chào thân ái và quyết thắng!” của mọi người!

Chỗ con rỗng đen ở cũng không xa, men theo dấu vết để lại, ta tìm đường rất nhanh.

Còn việc ai lưu lại dấu vết thì không cần truy cứu...

“Meo, Roland. Người xem con Manticore bên kia, khắp người nó cháy đen, hình như bị điện giật nướng cháy. Chẳng gần đây có một con ma thú cực mạnh mang thuộc tính lôi điện?”

“Ừm, thật sự có khả năng này.”

“Này này, người định đến thẳng chỗ con rỗng đen đó à? Với chiến lực yếu như sen của người hiện tại, nó chỉ cần phẩy tay cũng đủ giết người đó.”

“Yên tâm, ta biết chắc mình cần làm gì.”

Sau đó, càng bước vào trong sào huyệt rỗng, lòng tin của ta ngày càng kiên định.

“Oa oa, những con Orge xui xẻo này đều bị tay không xé nát, bọn nó rút cuộc gặp phải Titan hay là Behemoth khổng lồ.”

“Bọn họ... có lẽ gặp được Nguru Ma Vương.”

“Ta hiểu tại sao người lại có thứ niềm tin khó hiểu kia rồi.”

“Biết là tốt. Đừng nhiều lời. Chúng ta đang ‘một mình’ đi giết rỗng.”

Ta nhấn mạnh vào chữ ‘một mình’.

“Phốc! Con hàng này là Nguru Ma Vương hả? Đây chẳng phải tên đầu trâu đàn thối tưởng dùng cái lá chuối tây cũng có thể che khuất mình sao? Kì quái, vì sao hấn lại khóa thân vậy?”

“Haizz. Ta càng lúc càng lo lắng cho pháp viện. Khúc, Heloise, đừng nói mò, làm gì có con trâu trần truồng nào ở đây, chắc đó là một tên biến thái tốt bụng đi ngang qua thôi.”

Cách nơi này không xa, một đàn cương thi đang đánh với đồng tộc của bọn chúng. Lũ cương thi này vừa nhanh nhẹn vừa không sợ chết, đã thế còn biết phối hợp đội nữa. Vì vậy, trận đánh này hoàn toàn là một cuộc giết chóc nghiêng về một phía.

Đây rõ ràng là sản phẩm được một gã đại sư có sở trường triệu hoán từ vong gọi tới. Xem cách lũ cương thi kia bài binh bố trận thì có vẻ tên này còn là một gã tử vong kỵ sĩ cao cấp.

“Chắc lại có một người tốt đi ngang qua. Yên tâm, bọn họ sẽ rời đi rất nhanh.”

“Xoẹt xoẹt xoẹt. Một tia sét to dùng chớp qua. Nguyên một đàn cương thi với quái vật do con rỗng đen nuôi đều tan biến sạch, chỉ để lại một đồng thịt bầy nhầy tại hiện trường.”

“Này?” Heloise không biết mở miệng như thế nào. Thứ này rõ ràng là tia chớp của Titan.

“Không sao! Đại khái là một gã Ultraman tốt bụng đi ngang qua ném một cái pháo ánh sáng thôi mà. Hôm nay người qua đường hơi đông. Ân... đừng để ý bọn làm gì, chúng ta đi giết rồng.”

“Được rồi. Cho dù tí nữa có nhìn thấy một con rồng đen bị trói chặt thì ta cũng không kinh ngạc.”

“Yên tâm, ta cũng không kinh ngạc”

Ông trời quả nhiên có mắt, ở sâu tít trong hang rồng. Một con rồng đang nằm đó. Dù nó không bị trói, nhưng nó giờ còn thảm hơn bị trói.

Khấp thân rồng cháy đen, một bên cánh bị xé toạc, tay chân thì bị ma thuật chói chặt, sức mạnh từ vong không ngừng ăn mòn khắp nơi. Có vẻ nó vừa bị một đám cường giả đánh hội đồng, dù ta không làm gì thì lát nữa nó cũng phải về với đất.

Ta lặng lẽ lấy ra trường kiếm, vung mạnh xuống.

“Vi thánh quang.”

“Keng!”

Không ổn rồi. Da rồng quá cứng. Thanh kiếm sắt nhật được thì lại quá cùi bắp. Không thể đâm thủng nổi thì thôi lại còn bị bật văng ra ngoài.

Không có việc gì. Chúng ta tới đâm mấy lần nữa.

“Vi chính nghĩa!”

“Keng!”

“Vi danh dự!”

“Keng!”

“Vi...”

Sau khi nhìn màn này một lúc, Heloise cảm thấy chán. Nàng bắt đầu chạy vòng quanh đuổi theo cái đuôi của mình. Nếu không phải bận hô khẩu hiệu, ta thật sự muốn mở lòng tốt nhắc nàng một chút rằng mèo không làm vậy, chỉ có chó mới thế thôi.

“Vi điểm số vận mệnh!”

Đương lúc ta vung kiếm lần thứ ba mươi, ta chợt nhận ra... mình không còn khẩu hiệu để hô. Khuôn mặt con ác long thì tràn đầy oán niệm, biểu tình muốn khóc không thôi, có vẻ như nó muốn nói: “Người có thể nhanh chút được không? Đừng dầy vò ta nữa. Ta muốn lên đường sớm!”

“Vi con chó của thầy giáo của bạn trai của con gái nhà hàng xóm của cậu hai người!”

Không biết đến cùng là nhờ tác dụng của câu khẩu hiệu tuyệt vời này, hay là do con rồng đen bị thương nặng không trị nổi, cổ nó cuối cùng cũng đứt lìa, chết giấc.

“Ha ha ha. Rốt cục giết rồng thành công!”

Tiếng thở dốc không ngừng vang lên. Không phải vì vùng kiếm mệt mỏi, mà là do hô khẩu hiệu đến khô cả họng...

【Kiểm tra lúc kí chủ hoàn thành nhiệm vụ chỉ có ma sủng Heloise cùng đồng hành, phù hợp với điều kiện ‘một mình’. Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ hằng ngày ‘Làm kĩ sĩ phải đi solo với rồng’. Thưởng 100 điểm vận mệnh. Hôm nay hoàn thành cả hai nhiệm vụ, thưởng thêm 100 điểm nữa. Hệ thống nhắc nhở: thể mà người cũng phát hiện ra được, nhưng đừng mơ nhiệm vụ ngày mai còn đơn giản vậy.】

Được rồi, ta không muốn nhiều lời nữa. Hệ thống, phẩm hạnh của người rất đáng giá.

....

Trên mặt đất, tại doanh trại tạm thời, có một trận đấu giữa kĩ sĩ đang được tiến hành.

Hai thanh kiếm lạnh lẽo chạm vào nhau rồi lập tức tách ra. Điều khiến người ta kinh ngạc là kẻ đang bị áp chế không phải là tên gà mờ vừa giết rồng kia, mà lại là cô nàng công chính kĩ sĩ ở đỉnh cao của bạch ngân giai.

“Quả nhiên. Nếu chỉ xét mỗi lực lượng, cho dù có là sai lệch về đẳng cấp thì ta vẫn không kém bất cứ kẻ nào dưới hoàng kim giai.”

Tuy ám tinh linh kĩ sĩ vẫn lấy lực lượng là thuộc tính chính, nhưng ta cũng không tin ám tinh linh với lực lượng yếu kém trời sinh lại có thể mạnh hơn kẻ có lực lượng 20 điểm như ta.

“Chà, xem ra không phải một tên tiểu bạch kiếm bình thường nha. Sức mạnh không tệ lắm. Không biết kĩ xảo như thế nào. Chắc cũng không kém đâu nhỉ.”

Cho dù ở chiều dưới khi so kiếm nhưng ‘chó điên’ Momo vẫn không quên trêu chọc một câu thâm hiểm khiến nhiều người quan sát trận đấu khen hay.

Hừ, cách châm chọc đơn giản như vậy thì đừng mơ ta bị dính chiêu. Lực lượng thì yếu mà vẫn dám cùng ta so kiếm, sao mà ta có thể bỏ qua cơ hội này!?

“Ha ha. Chó trước khi chết hay sủa lắm!” Ta hét lớn một tiếng, hai tay chìm xuống, hai thanh kiếm chạm vào nhau. Sau đó, Momo bị đánh quỵ gối xuống đất vì thua kém sức mạnh.

Nhưng nhờ trải qua vô số huấn luyện thực chiến ở thành Sulfur, đối phương cũng không phải đèn cầy đâu. Momo lặng lẽ gia trì chú thuật. Không thể không nói, chủng tộc ám tinh linh với thuộc tính trí lực cao thích hợp với hệ luật pháp (lấy trí lực làm thuộc tính chính) hơn hẳn đám mục sư và thánh kỵ sĩ.

“Yaa! Pháp chú: Chúng sinh bình đẳng!”

“Đáng chết! lại là cái chiêu thức vô lại này.”

Ánh sáng trật tự lấp lánh xuất hiện làm tinh thể bị đảo ngược hoàn toàn. Momo đang quỵ nửa người lập tức bật dậy, bắt đầu áp chế lại ta.

【 Một trong những hiệu năng của thần khí nguyên sơ pháp điển: chúng sinh bình đẳng trước pháp luật: Xác định nơi sử dụng pháp thuật, đem đăng cấp, thuộc tính của mọi người trong đó đều hạ thấp xuống bằng với kẻ sử dụng. Mỗi lần sử dụng hiệu quả mười giây, hao tổn một điểm tín ngưỡng.】

Pháp chú [Chúng sinh bình đẳng] là phiên bản đơn giản hóa của [chúng sinh bình đẳng trước pháp luật], nó nổi danh là chiêu thức vô lại nhất của hệ luật pháp.

Pháp chú bản đơn giản hóa tuy có hiệu quả kém hơn thần khí rất nhiều, chỉ có thể hạ thấp một thuộc tính của đối phương, thời gian chuẩn bị cần ít nhất sáu giây, hiệu quả duy trì nhiều nhất mười giây. Nhưng khi phóng thích nó thành công, đảm bảo rằng luôn khiến đối thủ khó chịu đến chết.

Lực lượng của ta lập tức giảm xuống chỉ còn 16, với ưu thế chênh lệch gần 40 cấp, Momo dễ dàng chiếm lại ưu thế.

“Cái này chính là tự làm tự chịu mà.”

“Keng keng keng”, trọng kiếm của Momo chém xuống không ngừng. Tinh thể giờ đã đảo chiều, ta liên tục bị ép lùi về phía sau.

“Đáng chết, sáu, năm, bốn, còn muốn chịu đựng ba giây nữa, hả?”

Ta cố gắng chịu đựng đợi thời gian mười giây kết thúc, nhưng mới chỉ có bảy giây mà ta đã khôi phục trạng thái bình thường, ta chợt nhớ tới cái thiên phú mình vừa giành được.

“Thân thể titan thể mà có tác dụng cả với chiêu này, không hổ là thiên phú cấp bậc kim cương.”

【 Thân thể titan (thiên phú cấp kim cương): thân thể của người bao hàm lực lượng nguyên thủy của titan. Làn da có xu hướng biến thành kim loại. Giảm 30% sát thương cùng hiệu quả bất lợi phải chịu. Tất cả thương tổn phải chịu giảm 5 điểm.】

Đây là thiên phú ta thức tỉnh khi đột phá mốc 20 điểm thể chất, thuyết minh đơn giản, hiệu quả cực kỳ.

【 trường kiếm tinh xảo】

【 Lực công kích: 0-8】

【 Hệ thống nhắc nhở: thanh kiếm nát giá mười đồng hai cái mà còn đòi nhắc nhở của hệ thống? Kí chủ như người chịu dùng thanh kiếm này khiến ta cũng thấy mất mặt. Kí thực ta còn vài thanh kiếm tốt, giá cả lại tiện nghi, tất nhiên, chỉ có một ít nguyên rùa phiên toái, tuy nhiên bảo đảm không làm khó được người. Thật ra ta có chút bận tâm đối với việc người không trở thành nữ. Hay là rút thưởng lần nữa? Chỗ ta có một đồng lớn ‘nuông nịch tuyên’ (*), không sử dụng quả thật lãng phí.】

Đạo này tần suất bị lừa quá cao khiến ta hiểu được sự trân quý của sinh mệnh và sự tất yếu của việc tránh xa hệ thống. Chúng ta bỏ qua đồng nhắc nhở và oán niệm quý dị đó đi.

Quay lại vấn đề chính, nếu không dùng lực lượng thì ta tự chém bằng thanh kiếm trong tay cũng chỉ tạo 2 điểm tổn thương là cùng, trong khi đó lại có đến 80% bị miễn dịch. Mà cho dù có lực lượng của đối thủ tăng thêm, bộ giáp kỵ sĩ của ta cũng cung cấp lượng phòng ngự xuất sắc, ta không cần sợ hãi gì cả.

Dưới tác dụng của thiên phú, thời gian duy trì mười giây của pháp chú bị rút gọn còn có bảy giây. Trong chiến đấu, một giây cũng đủ quyết định tất cả nữa là ba giây.

Vì thế, thừa dịp đối phương sơ hở, thanh kiếm trong tay ta bỗng đảo một cái, thanh trọng kiếm của Momo bị đánh bay lên trời, sau đó, khi lực chú ý của đối phương bị thanh kiếm bay đi hấp dẫn, ta xông tới đụng vào nàng.

Một thánh kỵ sĩ mặc giáp đầy đủ với 20 điểm lực lượng chạy tới đụng, đây chả khác gì một đầu tàu cỡ nhỏ cả. Momo bị ta đụng bay. Dù nàng kịp thời với lấy kiếm cắm xuống đất để điều chỉnh cân bằng thì cũng đã bị choáng váng.

Một tên kỵ sĩ bạch ngân giai bị mất cân bằng? Ha ha, một cái bia đỡ đạn đeo hộp sắt cứng ấy mà.

Tiếp lấy cơ hội này, ta chuẩn bị dùng một cái chủng tộc thiên phú khác, có vẻ đây là một thiên phú có tính công kích rất mạnh.

“Ánh sáng trật tự hàng lâm xuống kiếm của ta, xem chiêu, trật tự chi kiếm...”

Lời còn chưa dứt, ta liền bị một luồng sức mạnh mẽ kéo bay, thanh kiếm trong tay bị kẹp chặt lại.

“Đủ rồi, Momo, sau này chớ xem thường người khác, từ lúc bị buộc phải sử dụng pháp chú thì ngươi đã thua. Dựa theo ước định, đến xin lỗi Rolahm đi.”

Được rồi, một tên kỵ sĩ thanh đồng như ta chả là cái gì trước mặt cường giả cấp truyền kì như Diana, tuyệt chiêu chưa ra đã bị chặn hòng.

Giờ này ta mới nhớ tới lúc trước Momo tuyên bố chỉ cần kiếm thuật cũng đủ thắng, không cần pháp chú. Thế nên quả thực từ lúc nàng dùng pháp chú thì ta đã thắng rồi.

Nhưng dù thắng, ta vẫn cảm thấy rõ ràng rất nhiều thiếu sót của bản thân.

Nếu chỉ xét về kiếm thuật cùng kinh nghiệm chiến đấu thì ta hẳn phải có ưu thế áp đảo mới đúng. Nhưng nhiều lúc, thân thể của ta không thể phản ứng kịp với ánh mắt và suy nghĩ trong đầu được. Đó không phải là vấn đề về việc các bộ phận kết hợp với nhau, mà là do thân thể còn nhỏ, thiếu hụt sự rèn luyện đầy đủ. Không ai không thông qua luyện tập mà có thể đem kiếm thuật khắc sâu vào bản năng. Cũng vì thế mà khi chiến đấu ta hết như một ‘cao thủ gà mờ’.

Ta mỉm cười nhận lời xin lỗi miễn cưỡng của Momo, tỏ vẻ không để ý. Sau đó đem đầu óc đi suy nghĩ những thứ khác.

“Có vẻ đạo này hơi buông thả. Thôi thì lại luyện tập cơ bản đi, bắt đầu từ việc mỗi ngày vun kiếm một vạn lần, sau đó chậm rãi khôi phục.”

Đêm đó, khi ta đang cố gắng tập vun kiếm, một vị khách xa lạ lại đến đánh gãy kế hoạch huấn luyện này.

Kiều Nguyệt kỵ sĩ Diana mang theo gương mặt đỏ như ráng chiều, lén chạy vào căn lều của ta.

“Này..... cái này có phải tập kích ban đêm trong truyền thuyết? Phụ vương ở trên trời, Roland ta sống lại nhiều lần cuối cùng cũng có một ngày như vậy ư? Ha ha, không hổ là ám tinh linh, chủ động như vậy, quá may mắn!”

Nhưng rồi ta lại nhớ thẳng em tuổi nhỏ chưa ngóng được đầu của mình, suýt nữa thì chảy ra nước mắt.

“Ôi, bất hạnh nha! Còn có cái gì bất hạnh hơn việc này đây?”

Tiếp đó, khi Diana mở miệng, ta biết cái mồm thối của ta lại phát tác, nữ thần vận rủi chưa buông tha việc bám chặt lấy ta.

“Rolahm. À không. Vu yêu Roland. Vô Miên giả đại nhân, đã lâu không gặp.”

(*) Nhại Dragon ball đi đánh giá chỉ số sức mạnh.

(*) xem ‘nam tịch tuyền’ ở

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vu Yêu Diên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Hiểu lầm

“Ngài là Roland đại nhân, là Vô Miên giả đại nhân, là Rola, hay là cả ba?”

Một nam một nữ nếu ở cùng trong một cái trường bông lúc nửa đêm thường thường đều mang theo chút gì đó ái muội, thế nhưng câu hỏi của Diana lại khiến bầu không khí ái muội đó bay đi hết, còn ta thì bỗng nhiên cảm thấy thật sự đời mình thật đáng buồn.

“Quả là vậy, ta vốn biết đời nay của ta không có duyên với phụ nữ. Thi thoảng có người nào đó không có mắt thích phải ta thì người là ác ma, kẻ là rồng xương, không thì cũng là tên biến thái cuồng sát. Có lẽ vận mệnh đã chủ định rằng ta không thể tiến vào mắt xanh của bất cứ nữ nhân bình thường nào...”

Việc bị Diana phát hiện là điều trong dự liệu, thứ khiến ta cảm thấy buồn rầu chỉ là vì mỗi khi đào hoa nở trên người ta thì kiểu gì cũng mang đến kiếp nạn chứ chưa bao giờ nở ra mối duyên tốt đẹp.

Có điều ta chỉ ngờ tới thân phận vu yêu Roland bị phát hiện chứ chưa bao giờ nghĩ rằng thân phận Vô Miên giả lại bị lộ ra.

Còn nguyên nhân khiến ta xác định mình đã bị phát hiện ư? Cái hôm ta đi gặp tiểu Hồng, con rồng ngọc đó vừa thấy ta liền cười lăn cười lộn, lại còn cười ra cả tên ta. Tiếng rồng thì cũng không kém tiếng sét đánh là mấy, lúc đó Diana chưa đi xa, không nghe thấy mới là kỳ quái.

“Đại nhân, ta phải gọi ngươi là gì?”

“Rolahm, Roland, gì cũng được, dù sao phát âm cũng na ná. Chẳng qua sao ngươi lại liên tưởng được hình dạng này của ta với Rola vậy?”

Giờ này ta đang cần một trợ thủ đắc lực và đáng tin, dù hôm nay nàng không tìm ta thì mấy ngày tới ta cũng đi tìm nàng. Ta chỉ tỏ mò rằng nàng nhìn thấu thân

phận Rola của ta bằng cách nào.

“Chiếc nhẫn ngai đeo cùng con mèo nhỏ kia.”

Ồ, ra là vậy. Ta vỗ vỗ đầu, cuối cùng cũng biết vấn đề ở đâu, hóa ra là cái nhẫn Eliza đưa và con mèo đen Heloise từng xuất hiện trước mặt Diana. Trí nhớ của một chiến sĩ cấp truyền kỳ không đến nỗi tệ, việc nhận ra chúng là chuyện không khó.

“Tốt, đêm nay ngươi tới đây hẳn không phải chỉ vì vạch trần thân phận của ta chứ? Nói đi, ngươi đến đây có chuyện gì?”

Một giây trước, vị hồi tinh linh kỵ sĩ còn anh khí bùng bùng, vậy mà khi nghe ta hỏi, nàng lại cúi đầu, khuôn mặt ngượng ngùng, ráng hồng kéo dài từ má đến tận mang tai. Ta há to miệng, không cẩn thận đánh rơi cái chén trong tay xuống mặt đất.

“Chẳng lẽ mùa xuân của ta thật sự tới rồi? Nàng thực sự thích ta?”

Vị kỵ sĩ trước mắt là một phụ nữ ‘bình thường’ hiếm có trong cả đội thành quân, đồng thời cũng là một nữ nhân có tiết tháo hiếm thấy trong cả tộc ám tinh linh. Nàng nổi danh vì sự bảo thủ và cổ hủ của mình, thậm chí người ngoài còn nói nàng là một tên Dwarf trong lột ám tinh linh. Danh vọng mà mỹ dự của nàng tại trong thành Sulfur cao vô cùng.

Vì thực lực cấp truyền kỳ và thân phận đại đội trưởng đội thành quân, lại thêm sự tích truyền kỳ mang theo các tộc nhân chạy xa ngàn dặm vì tín ngưỡng đó, thế nên, nàng từng được người ta so sánh với du hiệp Drizzt của tộc hồi tinh linh trong truyền thuyết. Điều này khiến tất cả những người trẻ tuổi muốn theo đuổi nàng đều không tự giác chùn chân lại, làm hại nàng còn phải độc thân cho đến tận bây giờ.

Phải chăng, lúc này đây nàng động lòng xuân với một kẻ là mặt là ta?

Ta véo má mình một cái. Thật sự đau, không phải đang mơ.

“Hệ thống vạn năng, ta sẽ không nguyên rủa ngươi nữa, cảm tạ 19 điểm mị lực ngươi tặng cho ta! Hệ thống phù hộ, lần sau ta sẽ chuyên tăng điểm mị lực! Ha ha, dùng mặt đi kiếm cơm mới là chính đạo! Thánh kỵ sĩ phải là diện kỵ sĩ, thời đại của Roland ta cuối cùng cũng đến!”

Mãi một lát sau, kẻ đang cúi đầu nghịch ngón tay là Diana mới gom đủ dũng cảm ngẩng đầu lên:

“Đại nhân!”

“Ừ, ta đây!”

“Ta có chút việc thẹn trong lòng khó nói ra miệng, muốn thỉnh giáo ngài một chút!”

“Ta thích nhất là mấy chuyện khó nói ra miệng!”

“Ngài sẽ không cười nhạo ta chứ? Ta là một thánh kỵ sĩ, vậy mà lại làm chuyện không biết liêm sỉ như thế này!”

“Không không, mấy việc vô liêm sỉ đó là sở thích của ta!”

“Tốt quá, đại nhân! Ta biết mình có thể tin ngài được mà. Xin ngài chỉ dẫn con đường để ta thoát khỏi mê mang đi! Ta giờ đang dần lạc mất tín ngưỡng đối với thánh quang.”

“Giì?”

Có vẻ thấy mình nói quá đơn giản, Diana vội vàng bổ sung một đồng chi tiết.

Hóa ra việc vô liêm sỉ trong miệng Diana là chuyện nàng thấy mình đang dần mất đi tín ngưỡng.

Lúc đầu, Diana cũng tín ngưỡng Lolth giống các ám tinh linh khác, nhưng nàng là một người ghét chiến tranh, do vậy sau này nàng quyết định chọn thánh quang làm tín ngưỡng thay thế. Tuy nhiên, giáo lý của thánh quang lại coi vong linh và ác ma là tà ác và tử địch, vậy mà trong cuộc chiến vừa rồi, các vong linh kia lại hóa thân thành anh linh đi bảo vệ tất cả mọi người, hành động đó tuyệt đối không đáng gì đến hai chữ ‘tà ác’. Thế là, nàng bắt đầu sản sinh sự hoài nghi đối với tín ngưỡng của mình.

Đây vốn chỉ là một khe nứt nhỏ hẹp, có điều sự hiện diện của ta lại khiến nó trở thành lỗ hổng lớn. Ta, một vụ yêu, lại có thể trở thành thần luật pháp, ‘hóa thân’ sai phái xuống cũng có thể sử dụng thánh quang thoải mái. Chẳng lẽ vong linh không phải tượng trưng cho tà ác sao? Chẳng lẽ thánh quang thần và thần luật pháp là cùng một vị? Tất cả hành động mà ta đã làm đều có thể coi như chứng cứ đến lật đổ toàn bộ căn cơ giáo nghĩa của thánh đường, đồng thời cũng khiến vị kỵ sĩ trước mặt lâm vào bến mê.

Ra là từ nãy đến giờ nàng tưởng ta là một ‘hóa thân’ của thần luật pháp, vì vậy đêm hôm mò đến để thỉnh giáo về vấn đề tín ngưỡng...

Nghe xong mọi chuyện, ta đột nhiên thấy huyết áp của mình tăng vọt, nhãn cầu sung huyết, linh ngộ kỹ năng cường hóa của người thú trong nháy mắt. Mẹ nó chứ, ta nhìn giống mục sư thế sao!?

Những đoạn đối thoại ái muội chan chứa tình cảm đâu? Khung cảnh mỹ nữ dạ tập lãng mạn đâu? Bản năng cuồng dã và kỹ xảo điều luyện của ám tinh linh đâu? Con bà nó gấu, người đẹp đến thăm lúc nửa đêm, lí do lại là vì hỏi thăm con đường tín ngưỡng? Ta không phải mục sư, càng không phải thánh đồ, ngươi tìm ta làm cái chim à? Ta là một thằng đàn ông, là dã thú đó! Ta biết biến thân lúc nửa đêm đó!

Được rồi, ta biết giờ dụng cụ của mình không đủ khỏe mạnh để biến thân, nhưng ngồi tâm sự trò chuyện bồi dưỡng tình cảm cũng được mà...

Ngon lửa vô danh của một 'pháp thần' chậm rãi cháy lên trong lồng ngực, ta ngẫm hạ quyết tâm, nếu người đã đến thỉnh giáo ta, vậy thì ta sẽ cho người biết cái gì là thần minh, cái gì là tín ngưỡng.

"Đầu tiên, ta không phải hóa thân của thần luật pháp, ta là một người phạm hoàn toàn bình thường. Thôi, để ta cho người biết về bí mật của các thần. Bí mật thứ nhất: tất cả các giáo nghĩa của chân thần đều là cắt chó..."

Ta khởi động trận pháp cách âm, bắt đầu giảng giải:

"Chân thần chỉ là một dạng tồn tại đặc thù, chúng dựa vào tín ngưỡng để sống và tiến hóa, người có thể tưởng tượng bọn chúng như một bộ phận của thế giới, ân, coi như một đám ký sinh trùng của thế giới cũng không sai."

Vì ngon lửa vô danh kia, ta cố gắng nói sao cho khó nghe nhất, thô tục nhất.

Ta tin tưởng, khi đêm nay kết thúc, cái chuyện dao động tín ngưỡng đó sẽ trở thành chuyện cười, bởi lẽ bất cứ kẻ nào biết rõ bí mật của thần linh đều sẽ coi việc tín ngưỡng chân thần là chuyện cười.

"...Nói tóm lại, chư thần trật tự là đám ký sinh trùng đáng thương do các khái niệm trật tự hỗn tạp lại để tạo thành, thánh quang thần càn là một con ký sinh trùng siêu cấp đáng thương không có tự chủ. Kể cả phân thân thần luật pháp Vô Miên giả của ta hay tên thánh quang thần vô danh kia cũng đều chỉ là một cỗ máy phục vụ di động tuân theo một quy tắc nào đó, ân, giống như cái món đồ chơi Roland II ấy. Bất cứ kẻ nào, chỉ cần tuân theo quy tắc của chúng đều có thể mượn đến sức mạnh."

"Giáo nghĩa của thần luật pháp là do ta, một tên người phạm quyết định. Do hấn là hóa thân của công chính, vậy nên dù là ta cũng không thể lưu lại cửa sau. Hấn không có tự chủ, thế nhưng hấn vẫn có thể duy trì công chính, đối đãi công bằng với tất cả những lời cầu nguyện cứu chuộc ở phạm trần. Còn thánh quang thần, giáo nghĩa của hấn là do đám thánh đường biên ra, chúng thêm thắt rất nhiều thứ lên trên bản chất 'tĩnh hóa' của thánh quang. Mấy thứ thêm vào đó dù thánh quang thần xem cũng không hiểu, người không cần phiền lòng vì chúng làm gì."

Có một số lời nói nửa chừng là đủ, tỷ như thánh quang thần là hóa thân của 'tĩnh hóa', thần luật pháp là hóa thân của 'công chính', ví dụ rõ ràng nhất chính là cái pháp chú 'chúng sinh bình đẳng' kéo tất cả mọi người xuống cùng một tiêu chuẩn kia.

Đương nhiên, nếu thần luật pháp mà cho phép ngoại lệ xảy ra với kẻ nào đó thì nó đâu còn là công chính nữa, có những lúc làm việc không cần thiết phải lưu lại một đường, bởi lẽ, chính việc Vô Miên giả trở thành chân thần đã là con bài áp trận trên tay ta.

Những bí mật ở tầng sâu này tất nhiên Diana sẽ không được biết. Thế nhưng chỉ cần những điều ta nói ra đã đủ để làm sụp đổ thế giới quan và phá hủy hết tín ngưỡng của nàng. Đây cũng chính là kết quả mà ta mong muốn.

Tại mặt đất thế giới, ta sẽ ở trong cảnh tứ cố vô thân. Vì vậy, trong tương lai gần, ta cần một tên trợ thủ hoàn toàn tin tưởng ta, toàn tâm toàn ý làm việc cho ta, ít nhất cho đến khi thực lực của ta đạt đến cấp độ đủ để ứng phó với thế cục.

Đáng tiếc, cường giả ở thành Sulfur tuy rằng đầy rẫy, thế nhưng một cường giả có thể hành động tự do ở mặt đất lại tìm hoài không thấy.

Đám kẻ chết đến từ Ciro kia thì khỏi nói, bọn họ mà hiện thân thì chẳng khác gì lời tuyên chiến của kẻ chết với người sống. Tử thiên vương luật pháp dưới trướng ta cũng có nhiều vướng mắc, Culler Dia thì thiếu hụt thể lực và tinh thần, tinh linh bậc cao cũng không quá được chào đón ở thế giới loài người. Mà lại, hấn trước kia từng là chấp chính quan một nước, số phong ba hấn chọc ra không ít.

Đây là người đỡ nhất rồi, Litith là vampire, không cần nói nhiều. Kevin thì là nhân loại đấy, nhưng mà lại có quá nhiều chuyện gia đình và công việc quán lấy hấn, với cả thực lực giai hoàng kim của hấn cũng không xứng đáng với chức vụ con bài chốt hạ cho lắm.

Còn thiên vương ân tàng Eliza thì dù nàng còn ở Sulfur ta cũng không dám mang nàng theo. Độ chiều thù hận của nửa ác ma tại mặt đất quá xuất sắc. Sức mạnh hỗn loạn trên người nàng cũng quá rõ ràng, ngay một tên thánh kỵ sĩ gà mờ cũng giấu không nổi.

Snowhoof... dù ta muốn mạng thì cũng phải hỏi xem pháp viện chịu thả người không đã. Sau đó phải chuẩn bị một cái vòng cổ, nguy trang cho hấn thành một tên nô lệ, bởi lẽ tại mặt đất, phần lớn người thú đều là nô lệ trong mắt nhân loại.

Đám ám tinh linh trong đội thành quân cũng có vấn đề giống Kevin, thực lực không đủ. Với lại ám tinh linh dám đi dạo trên mặt đất thì trăm phần trăm sẽ bị người gọi đến trời gô lại cho lên giàn hỏa thiêu. Trừ phi họ nguyện ý chịu đựng nghi thức ánh trắng đòi mạng kia.

Kết quả cuối cùng, dù ta có rất nhiều cao thủ, nhưng ai cũng có dấu ấn dị tộc và dị đoan trong mắt nhân loại, thế nên ai cũng không thích hợp.

May sao, vị nữ kỵ sĩ truyền kỳ Diana lại tự nguyện chịu đựng nghi thức ánh trắng. Nàng lập tức trở thành nhân tuyển thích hợp nhất: đáng tin nhiệm, nắm đầm đủ cứng, tiềm lực vô cùng, quan trọng nhất là tính tình đơn thuần, rất dễ lừa gạt. Đây cũng là lý do vì sao ta nói, cho dù nàng không tới tìm ta, ta rồi cũng sẽ tới tìm nàng.

"Người ngu lực lớn ngoại hình đẹp, vệ sĩ trong mơ là đây chứ còn đâu!"

Sau khi mục tiêu được xác định, tên vô lương nào đó bắt đầu gấp rút lung lay đối phương.

Vì để đối phương nguyện ý trở thành thủ hạ của mình, ta còn úp úp mở mở lộ ra một góc kế hoạch to lớn của mình. Nghe thấy những điều này, Diana càng thêm động tâm và giẫy dụa không thôi.

Cuối cùng, khi trời bên ngoài đã sắp sáng, Diana đứng lên nói rằng sẽ quay về suy nghĩ kĩ càng hơn. Lúc nàng cáo từ rồi đi, đôi mắt đẹp kia đã tràn đầy tơ máu vì một đêm không ngủ, khi thể anh tư phần chấn lúc bình thường cũng uể oải hẳn xuống, trông tiểu tụy cứ như thể vừa bị mười mấy tên người thú sung sức kéo vào hẻm chơi đùa một đêm.

Nhìn sự do dự của nàng, ta thỏa mãn gật đầu. Dự theo hiểu biết về Diana, ta dám chắc kết quả sẽ khiến mình vừa lòng.

Sắc trời sáng dần, ta cũng cảm thấy mệt mỏi nên chuẩn bị đi ngủ bù một hai giờ. Thế nhưng chưa kịp chợp mắt được quá mười phút thì đã bị một con chó dữ tập kích lúc mơ mơ hồ hồ:

“Thằng khốn nạn, nguoi đã làm gì chị cả của ta!?”

Nữ tinh linh tức giận cực kỳ, cầm kiếm xông vào trường bông của ta. Nàng thét một câu xong giờ chân đạp phát lật giương.

“...Gi?”

“Momo xưa nay chưa từng thấy chị cả tiểu tụy đến thế. Đã vậy còn vừa đi vừa rơi nước mắt. Thằng khốn kia, rốt cục nguoi đã làm gì? Chẳng lẽ do kỹ xảo của nguoi quá kém lại còn cố ép buộc người ta? Chị cả thật đáng thương, lần đầu tiên mà đã phải gặp tên cầm thú đội lốt người như nguoi! Chỉ sợ chị ấy sẽ bị ám ảnh mất!”

Cái quái gì đang xảy ra vậy?

Quần áo Momo xộc xệch hết cả, mắt thì đầy tơ máu đỏ chót, chỉ sợ cô nàng này núp ngoài trường nghe lén cả một đêm. May mà hôm qua ta khởi động trận pháp cách âm sớm.

Thế nhưng con ‘chó điên’ Momo này càng nói càng lớn mật:

“Ta bảo rồi, nhìn đàn ông không thể nhìn bề ngoài. Cái hạng chỉ có thể nhìn chứ không thể dùng nhiều lắm. Nếu sớm biết kết cục là như vậy, ta phải ngăn chị cả lại trước khi nàng tiến vào chỗ của nguoi, không thì ít nhất cũng phải để Momo dạy nguoi mấy chiêu đã. Tuy Momo chưa có kinh nghiệm, thế nhưng trước ta với các chị em cũng từng thảo luận không ít. Nếu dùng lý luận kết hợp thực tiễn, sau đó diễn luyện tại hiện trường, ta đảm bảo sẽ khiến cảm nhận lần đầu tiên của các nguoi đạt đến hoàn mỹ, thoải mái đến chết thì thôi!”

Mỗi một lần, khi ta nghe thấy những ngôn từ cần bị censored của đám nữ tinh trong đội thành quân, thì dù ta đang cảm thấy tiết tháo với liêm sỉ của mình cùng hệ thống có thấp đến đâu thì vẫn còn là một con người tràn đầy đạo đức, cao thượng, gương mẫu, vĩ đại, vĩ nhân. . .

Được rồi, ai thiếu ngủ mà không tức mình khi bị đánh thức? Thế nên trận quyết đấu kì sĩ hôm qua tất nhiên phải tái diễn một lần.

Khi trận đấu không hiểu lí do này kết thúc, lúc đi rửa mặt, ta bỗng phát hiện ánh mắt của tất cả mọi người khi nhìn ta đều có chút khác biệt.

Đến khi nhìn thấy cái thù thế hạ lưu dùng ngón tay này chọc ra chọc vào nắm tay kia của hai vị sứ giả hộ hoa, ta bỗng hiểu tất cả.

Dù có màn đêm che lấp, một kì sĩ mặc giáp nặng vẫn chẳng có tí năng lực tiềm hành đáng kể nào. Đồng âm thanh đinh đinh thùng thùng đó vốn không thể giấu nổi lỗ tai của mọi người. Cho nên, khi mọi người thấy Diana ở lại trường bông của ta suốt một đêm, sáng hôm sau lại đi ra với dáng vẻ tiểu tụy chừng ấy thì dù có vết cạn nước sông Đà cũng không tẩy nổi oan.

Giờ này, dù là người vốn khá thân cận với ta như Klose cũng lảng tránh ra xa, ánh mắt nàng nhìn ta hết như nhìn một đồ vật bẩn thỉu nào đó. Trong ý thức của nàng, ta chưa quen biết với Diana lâu lắm, ấy thế mà đã làm ra chuyện này, ta hẳn phải là một tên công tử ăn chơi đáng khinh.

Nếu thật sự có chuyện gì đó xảy ra thì thôi ta vui lòng nhận, thế nhưng cả đêm qua ta chỉ nói chuyện về tín ngưỡng với thần linh cùng Diana. Quan hệ của chúng ta hoàn toàn thuần khiết!

Suy nghĩ đến kế hoạch trong tương lai, nhận thấy rằng lúc đó Klose cũng có thể có tác dụng, ta đành phải vác da mặt dày cố gắng đến bắt chuyện. Tuy nhiên hiệu quả không được tốt cho lắm. Hơn nữa, màn tiếp đó lại càng khiến ta triệt để không cách nào thoát khỏi liên quan.

Nơi không xa, Diana gỡ xuống bộ giáp nặng nề, chỉ để lại bộ quần áo khinh bạc và cây thánh kiếm tùy thân, dùng bộ dáng trang nghiêm chậm chậm đi về phía ta.

Cái biểu tình đầy giác ngộ đó hết như một thánh nữ chuẩn bị hiến thân trên tế đàn.

Nàng vừa đến trước mặt ta thì lập tức quỳ hai gối xuống, chậm rãi dùng hai tay dâng thanh thánh kiếm của mình cho ta.

“Chúa của ta, ta thề sẽ nghe theo lời dạy bảo của ngài suốt một đời, thề sẽ trở thành hậu thuẫn kiên cố nhất của ngài. Định nhân của ngài sẽ trở thành mục tiêu mà thanh kiếm của ta nhắm tới. Sự vui mừng của ngài là vinh dự lớn lao nhất của ta. Mục tiêu cả đời ta theo đuổi, là trở thành vật sở hữu mà ngài thấy tự hào!”

Theo lễ tiết, quỳ một gối là quỳ trước linh chủ, quỳ hai gối là quỳ trước cha mẹ hoặc thần linh. Có vẻ Diana đang xem ta là chân thần để quỳ bái, lời thề nghe có chút ái muội trong tai người không biết này thực tế cũng chỉ là lời câu khẩn tuyên bố tín ngưỡng với một vị thần.

Đáng tiếc, điều này có mình ta biết, người khác đâu có biết. . .

“Chị cả! Rolahm! Nguoi đã dùng loại yêu thuật nào mà khiến chị cả làm thế này, lão nương hôm nay liều chết với nguoi!”

‘Chó điên’ thật sự phát điên sau nháy mắt. Loại sát ý nồng nặc cùng ánh kiếm loang loáng kia chứng tỏ nàng không đùa.

“A ha, ta đã bảo rồi, tinh linh với nhân loại không thể nói lý được. Người xem, mới có mấy ngày thế mà đã cấu kết cùng nhau. Tên đàn ông nhân loại này suốt ngày treo nụ cười dâm bên khóe miệng. Vừa nhìn đã biết không phải người tốt rồi!”

Silverhook Belha, người dám ô miệt danh dự của ta, người chờ đó! Còn nữa, đó không phải cười dâm, đó là mặt cười tiêu chuẩn của thánh kỵ sĩ, là vũ khí sắc bén đòi tiền quyền hiển từ các quý phụ. Ta phải tốn rất nhiều thời gian mới luyện được loại bí tịch bất truyền này.

“Chúng ta chuẩn bị được đón nhận một tân tú tố chất tốt, thật đáng mừng, thật đáng mừng.”

Nếu đây không phải lời khen từ một tên tộc Gray Dwarf, đồng thời còn là thành viên cốt cán trong liên minh thân sĩ biến thái kia thì ta sẽ rất vui lòng nhận nó...

“Hừ, một con cái trên mặt không có lông, chả có gì hay để xem...”

Khỏi cần giải thích chắc mọi người cũng hiểu loại thẩm mỹ kì dị này là của ai...

“Dừng lại! Dừng đuổi nữa! Ta thật sự chỉ nói chuyện cùng chị cả người một đêm thôi.”

Đây là tiếng kêu thảm của ta khi trốn vào trong lều trại để tránh bị chó điên truy sát.

“Hừ, người nói thế ai tin? Trò chuyện cả đêm mà không làm gì? Trừ khi người là tên yếu sinh lý hoặc chỗ đó còn không phát dục.”

“Khinh người quá đáng! Ta... Ta liều mạng với người!”

Người nào đó bị giẫm trúng chỗ đau trong lúc vô tình, máu điên nổi lên, lập tức quay lại đánh loạn một đoàn với người vừa truy sát mình. Đám người xung quanh thì tiếp tục chỉ chi trò trò, náo nhiệt vô cùng...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Liên minh tuyệt đối thân sĩ

Ta nhìn dòng người tấp nập trên con đường quen thuộc trong thành Vitein với một cảm xúc hoàn toàn khác. So với thời gian khản trương lúc mình hội diễn ra, hiện tại nơi đây đã khá hơn rất nhiều.

Khi chúng ta đến Vitein, những cái bóng đi theo cũng tự động tan biến. Ngoại trừ con trâu gỗ nào đó trở về bằng đường cũ, tất cả những kẻ còn lại đều biến mất ở cửa thông đạo đi lên mặt đất.

Lần đến Vitein này ta định làm mấy việc, thứ nhất là đi đòi cái thanh kiếm rở rách trên lưng, thứ hai là đăng ký thành lập một nhóm lính đánh thuê để tiện hành động.

“Lính đánh thuê? Chúng ta? Không cần thiết chứ!?” Momo hiển nhiên muốn rời tòa thành này thật nhanh.

“Đúng, nếu có được thân phận của lính đánh thuê, đoạn đường đi trên mặt đất sẽ có rất nhiều tiện lợi.”

“Ta không muốn làm mấy việc phục vụ cho đám nhân loại đó!”

“Ai bắt người làm đầu, lập đoàn nhưng không làm nhiệm vụ là xong, ta cũng không có nhiều thời gian nhàn rỗi đến thế. Có thân phận này, chúng ta có thể lợi dụng danh nghĩa làm nhiệm vụ để đi qua mấy cái cửa ải. Muốn đến công quốc Đông Lam, chúng ta phải vượt qua lãnh thổ của mấy quốc gia nữa, thế cho nên làm thế này sẽ bớt đi rất nhiều phiền phức.”

“Vậy tại sao phải đăng ký ở chỗ này, đến mặt đất rồi đăng ký không được sao?”

Ta với Momo đứng ở cửa hiệp hội lính đánh thuê vừa hỏi vừa đáp, mà ngay bên cạnh cũng đã xuất hiện một đám ám tinh linh không ngừng khiêu hân.

Nghi thức ánh trắng có giá rất cao, muốn có được năng lực đi lại dưới ánh mặt trời thì phải lấy tính mạng làm thế đặt cược. Đối với kẻ coi cả thầy tộc ám tinh linh là thứ trong tay như Lolth, loại hành vi đòi tin ngưỡng này không khác gì bị tát một phát vào mặt. Mà Lolth thì nổi tiếng là kẻ có thù tất báo.

Hội tinh linh vĩnh viễn là vật tế tốt nhất trong các cuộc tế lễ Lolth của gia tộc ám tinh linh. Ta dám chắc rằng giờ toàn bộ các gia tộc ám tinh linh ở đây đã biết rằng có hai tên hội tinh linh vừa vào thành, không khéo bọn ả còn chuẩn bị đánh nhau để tranh lấy ‘con mồi’ là chúng ta.

Bởi thế, hành vi lễ mễ đòi đăng ký đoàn lính đánh thuê ở chỗ này của ta đương nhiên sẽ gây nên nỗi bất mãn trong lòng Momo.

“Tuy thù đồ của các quốc gia đều có trụ sở hiệp hội lính đánh thuê, thế nhưng trên ý nghĩa nào đó, lính đánh thuê đăng ký ở đâu cũng sẽ bị coi như một loại binh chủng hậu bị của nơi đó. Nếu các người đăng ký trên mặt đất, khi chỗ đăng ký phát sinh chiến tranh, các người cũng sẽ bị cuốn vào trong.” Ta giải thích.

“Hóa ra là vậy, quả thực rất có lí.” Momo gật gù đồng ý.

“Vị nữ sĩ này, tuy lời anh bạn trẻ đây là thật, thế nhưng nó không phải là trọng điểm. Dù nước có bị diệt thì các lính đánh thuê tự do cũng không bao giờ lên chiến trường miễn phí. Từ xưa đến nay loại động viên chiến tranh ấy vẫn chỉ coi như bày đó cho đẹp.”

“Mục đích của anh bạn trẻ này chắc là định dùng quy định đăng ký lính đánh thuê mà không cần chứng minh thân phận ở nơi đây để khiến thân phận mình không thể bị tra thẩm. Rất nhiều tội phạm truy nã và sát thủ vẫn thường làm như vậy.”

Kẻ cất lời là một tên tộc Centaur khá đẹp trai. Hắn mặc một bộ giáp mềm màu đồng ngả tím ở nửa người trên, thân dưới thì mặc một bộ giáp ngựa màu bạc, sau lưng còn đeo một cây cung màu cam óng ánh, hiển nhiên không phải vật phàm.

“Casio?”

“Đúng, các hạ, tuy không biết ngài làm cách nào để thuyết phục được ông của ta để hấn thả ta ra, nhưng nếu tù trưởng đã ra mệnh lệnh, thì ta vẫn sẽ phục tùng.”

Tên trước mắt là một trong số đám cháu chắt của Minie, cũng là anh trai trên danh nghĩa của vua người thú Anleya. Tuy nhiên, khác với những người anh luôn yêu chiều Anleya còn lại, Casio là một kẻ rất có dã tâm. Khiến người đau đầu hơn, hắn lại còn có đủ thực lực và danh vọng để thực hiện dã tâm của mình. Sau khi trải qua vài lần chiến tranh với bên ngoài, Casio giờ chính là anh hùng của cả bộ lạc Centaur.

Điều này khiến lão Minie lâm vào thế bí: giết thẳng cháu đầy dã tâm này thì tiếc, nhưng để hắn sống thì khả năng hắn làm phản Anleya sau khi mình chết là rất cao. Vì thế, khi ta dùng con đường nào đó đến đòi lão Minie một tá xạ thủ xuất sắc, hắn lập tức nhớ tới cây cung hoàng kim này.

Từ nãy đến giờ Casio chỉ đứng im một chỗ, cứ như thể một bức tượng điêu khắc anh hùng. Trong khi đó, đôi tai của hắn lại run rẩy không ngừng, bàn tay thì thoảng lại sờ vào hộp đựng tên, hắn có thể cảm giác được bất cứ sự tình gì phát sinh ở phạm vi xung quanh người của mình.

“Các hạ, giờ chúng ta đi đăng ký sao?”

“Không, đợi một người nữa, ta đã hẹn gặp hắn ở chỗ này.”

Nhìn vẻ sợ hãi của ám tinh linh đối với tên địa đầu xà Casio này cũng đã đủ để biết được sự đáng sợ của hắn.

“Khác hoàn toàn so với cô nàng ngu ngốc xui xẻo kia, thảo nào lão Minie lại nhiệt tình đem hắn đá ra khỏi cửa đến vậy.”

Lý do chúng ta tìm cung thủ Centaur chẳng qua là vì giảm bớt điểm yếu chân ngắn quá rõ ràng của những thánh kỵ sĩ không có vật cưỡi. Với lại, tại thủ đô của các vương quốc tinh linh cũng có không ít thị tộc Centaur, Centaur cũng là một trong số rất ít chủng người thú có thể sống tốt ở cả mặt đất lẫn dưới lòng đất.

Ta đang chờ đợi một người nữa, người này cũng là miếng vớ tốt nhất để bù đắp một phương diện khuyết thiếu khác của chúng ta. Không lâu sau, người đó cuối cùng cũng đến.

Thế nhưng tên này nhìn bề ngoài chẳng giống nhân loại tí nào, trông hắn giống một bộ giáp di động hơn. Bộ giáp nặng khổng lồ màu xám che phủ toàn bộ thân hình, người khác chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy đôi mắt sáng rực của hắn phía dưới cái mũ sắt hình dáng quỷ dị.

Trên lưng hắn vẫn mang cán thương dài ba mét như thường lệ, bên eo đeo đôi song kiếm và một khẩu súng Dwarf. Loại trang bị kì cục này khiến người ta không thể đoán được chức nghiệp của hắn.

Không chỉ vậy, có vẻ đạo gần đây tên này còn mới mở túi tiền thu mua một đồng lựu đạn Gnome cộng thêm mấy cái bao thuốc nổ địa tinh, giờ hắn còn đang đeo những thứ đó trên lưng.

“Vương tử quái thai?”

Lần trước đến Vitein, Momo cũng từng gặp vị vương tử thành Darkiron tên Gatling này. Phản ứng đầu tiên khi thấy hắn của Momo là rùng mình một cái, lùi lại hai bước theo bản năng.

Ta biết tại sao nàng lại lùi lại, Gatling không hổ danh kho thuốc nổ hình người, đã thế lại còn mắc hội chứng chiến tranh, thần kinh quá mức nhạy cảm.

Không cần thận trọng phải hắn, nổ!

Đột ngột chạy qua trước mặt hắn, nổ!

Không nhận được sự cho phép mà tự tiện vào phòng hắn, nổ!

Coi như ngươi không làm gì, chỉ cần đứng trong một phạm vi nào đó xung quanh hắn, ngươi cũng có tỉ lệ bị nổ!

Thế nhưng khác với mấy tên luôn làm mình bị cuốn vào vụ nổ như anh em nhà Belha. Các loại thiết bị nổ, bẫy rập và cơ quan của hắn luôn đảm bảo tính khả không. Mọi vụ nổ do hắn tạo ra đều là có ý, điều này hắn phải liên quan đến quá trình trưởng thành của hắn.

Ta không phải một bác sĩ tâm lý, đối với loại hội chứng mẫn cảm chiến tranh này ta hoàn toàn bó tay, chẳng qua, loại tâm lý đề phòng và trực giác nhạy cảm này sẽ rất hữu dụng trong thời gian trên mặt đất.

Trên đường đi, thứ khiến người ta dễ mất mạng nhất vĩnh viễn không phải loại kẻ địch xuất hiện rõ ràng trước mặt ngươi mà là những thanh dao găm và răn độc đằng sau lưng. Ta có dự cảm, loại trực giác trước nguy cơ của Gatling sẽ cực kỳ có ích.

“Gatling, xin chào! Ta là thánh kỵ sĩ Rolahm, chắc ngươi đã nhận được thông cáo. Trong tiểu đội lâm thời này, ngươi cứ nghe theo ta là được.”

Cái mũ sắt lặng lẽ gật đầu, tỏ ra rằng mình không có ý kiến gì.

“Tốt, đã đến đủ cả rồi, chúng ta tiến vào đi, hi vọng Diana đã hoàn thành nhiệm vụ dọn dẹp.”

Đúng vậy, là nhiệm vụ dọn dẹp! Khi chúng ta đi đến bàn xử lý sự hạng, cả một đám lính đánh thuê đã bị ăn đập nhừ tử, nằm la liệt cả ra mặt đất. Chúng chính là mục tiêu trong nhiệm vụ dọn dẹp của Diana.

Đây không phải lần đầu ta trà trộn vào hiệp hội lính đánh thuê. Vì thế ta rất hiểu cách thức làm việc của đám vì tiền bán mạng này. Khi nhìn thấy người mới, chúng sẽ hề nhau đến ‘thử sức’ một chút. Đây là sự tranh đoạt tài nguyên nhiệm vụ, đồng thời trên mặt ý nghĩa nào đó cũng là một loại ‘trải nghiệm’ mà người đi trước dành cho đám gà non. Tất nhiên, nếu gà non không qua được, cuộc ‘trải nghiệm’ này có hơi tàn khốc một chút.

Đối với ta, nếu va chạm là chuyện tất nhiên thì cứ đóng cửa thả Diana giải quyết cho gọn lẹ.

Ta chợt rãi đi đến bên cạnh Diana, dùng nụ cười thương vụ tiêu chuẩn trong năm chín loại nụ cười của thánh kỵ sĩ để nói với nhân viên ở đây:

“Đăng ký một đội lính đánh thuê cỡ nhỏ, đội trưởng là ta, đội phó là vị mỹ nữ này.”

“Tốt, được rồi!”, cả đám cốt cán trong hiệp hội giờ đang nằm đo đất, vị nhân viên này nếu còn không biết rằng hôm nay mình gặp phải khúc xương cứng thì quả thực là đầu đất.

“Xin hỏi, tên của đội là gì?”

“Momo và các bằng hữu!”

Tất cả mọi người đều nhất trí bỏ qua cô nàng ám tinh linh đang cố làm bộ làm dạng kia.

“Luật pháp và thánh quang’ đi, trong chúng ta có công chính kỵ sĩ, cũng có cả thánh kỵ sĩ, ta cảm thấy cái tên này rất chuẩn xác.” Diana nói hơi ngập ngừng.

Ta thì lắc đầu bỏ qua. Trên khía cạnh nào đó, cái tên vừa rồi chính là nổi phiền lòng trong thâm tâm nàng.

“Có cả hai tương đương với không có cả hai, không phải thứ gì cũng đi cùng với nhau được.” ta nói ra một câu chứa ngụ ý, Diana nghe vậy, có chút do dự, cuối cùng vẫn gật đầu nghe theo.

“Vậy thì lấy tên là ‘luật pháp cùng công chính’!”

Ta vẫn lắc đầu, loại tên nói rõ mối quan hệ không bình thường của đoàn lính đánh thuê với thần luật pháp này rất dễ dàng gây ra những tranh chấp không đáng có. Vì vậy, ta đưa ra một cái tên hay mà mình đã chuẩn bị từ rất lâu.

Đây là một cái tên rất hay, có thể so với mấy cái tên như A Đang, A Bối, A Bảo...

“Tân – liên minh thân sĩ tự do!”

Sắc mặt của hai vị cự thành quần lập tức sạm lại, kiếm cũng xuất khỏi vỏ. Nếu phải đứng dưới danh của kẻ địch lớn nhất, các nàng làm sao có thể chịu đựng được.

“Ta tán thành, cái tên ‘liên minh thân sĩ’ này rất êm tai.”

Đột nhiên một bóng người quen thuộc lại đi đến trước mặt chúng ta. Trong khi đó, chúng ta lại lùi về phía sau hai bước theo bản năng, hết như thể gặp phải cự thú.

“Mening, thế quái nào ngươi lại ở chỗ này?”

“Đương nhiên là vì muốn đi du lịch mặt đất cùng các ngươi nha!”

“Nói vậy, chẳng phải ngươi vừa rồi còn nói muốn đi trên con đường tìm đến chính mình sao?”

Thôi được, cái bộ dạng chảy nước dãi khi nhìn mông Casio của hắn đã nói lên tất cả...

“Đừng mơ tưởng, chúng ta tuyệt đối không chấp nhận ngươi!”

“Thật ra thực lực của ta không tệ chút nào, tuyệt đối là một thợ săn hợp cách!”

Đương nhiên ta biết hắn là một thợ săn hợp cách, không thì hắn sớm đã bị đánh chết từ lâu rồi. Mà với cái lòng ‘yêu thương súng vật’ cuộn cuộn không ngừng đó của hắn thì chuyện hắn thành truyền kỳ cũng không phải xa vời. Tuy nhiên, vấn đề không phải thực lực, mà là hắn quá biến thái. Do đó dù chúng ta cần một người có khả năng canh gác và cảnh giới tốt thì ta vẫn thả tìm đến tên cuồng nổ tung như Gatling còn hơn là nhờ vả Mening.

“Có điều ta thấy tên ‘liên minh thân sĩ’ chưa đủ để hình dung lòng nhiệt tình như lửa của chúng ta, ta kiến nghị nên lấy tên là ‘câu lạc bộ anh em dã tính’!”

Tên Mening này quả là có tinh thần ‘tự giác’ cao, dù tất cả mọi người ở đây ai cũng phản đối không cho hắn nhập bọn, ấy thế mà hắn vẫn rất tự nhiên đòi lấy

cây bút định viết xuống cái tên mình vừa nói ra.

“Dừng tay!”

“Dừng mơ!”

Hai vị thành quân đã không kìm nổi nỗi ‘xúc động’ trong lòng, trực tiếp dùng nắm đấm để trò chuyện và diễn tả tình cảm sâu đậm của mình.

Còn ta thì thừa lúc loạn đông đưa đến trước bàn làm việc của cô nhân viên còn đang mê mang kia, nói một câu:

“Liên minh tuyệt đối thân sĩ, viết liền đi, cảm ơn!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Mặt đất

Cứ địa Lens, hay cũng có thể gọi là thành lũy Lens, là thành phố gần cửa thông đạo đến mặt đất mà chúng ta đi nhất.

Nó nằm trên vùng cao nguyên Kier, là vùng đất thuộc vương quốc liên hợp Mindia, đồng thời cũng là tòa thành có sức phòng thủ vững chắc ít ỏi của quốc gia này.

Các nhà thiết kế đã vẽ lên bức tường thành kiên cố dày ba mét, cao tới mười mét, những binh lính đứng gác trên đó đều thuộc tộc người không lồ. Xung quanh bức tường, người ta còn đào một con hào thật dài thật sâu, bên trong nuôi toàn cá ăn thịt người.

Còn nguyên nhân vì sao nó được xây kiên cố đến vậy thì cũng dễ hiểu, ai bảo hàng xóm của nó là lối đi dẫn đến thế giới dưới lòng đất đây!?

Sáng thì phòng người thú tập kích, đêm thì canh ám tinh linh đánh lén, rồng đỏ rồng đen thỉnh thoảng lại bay ra thổi gió. Mấy thành phần như vong linh pháp sư hay vu sư hắc ám cùng đám tín đồ hỗn độn muốn tìm tề phẩm cũng hoạt động cực kỳ thường xuyên...

Nghĩ đến những thứ kia, ngay cả ta cũng cảm thấy dân cư ở thế giới bị lòng đất bị trục xuất cũng là có lý do chính đáng cả.

Chỉ ít, đoạn đường vừa rồi chúng ta đã gặp ba đợt ám tinh linh ám sát và hai đợt người thú tuần tra. Đám người thú thì không có gì, vừa thấy mặt Casio đã đi ngay lập tức, thế nhưng đám ám tinh linh thì vừa thấy Diana với Momo liền lập tức xông lên như mèo thấy mỡ.

Ta vốn định mài luyện đội ngũ một chút để làm quen thực lực của các thành viên, ấy vậy mà tên Casio kia lại giờ cây cung bằng xương lên rồi hét lớn danh hiệu ‘cung hoàng kim’ của mình khiến lũ ám tinh linh cũng chạy nót.

Đương nhiên, hình ảnh Casio giương cung quả thực rất hùng tráng, khác hoàn toàn với con nhóc đen đuôi vô dụng Anleya kia. Thế nhưng khi nhìn ánh mắt phát sáng và đám nước miếng tong tòng trong miệng Mening, ta bỗng thấy thật lo lắng cho tương lai của vị anh hùng tộc Centaur này.

“Giai hoàng kim sơ cấp, tuổi chưa đến ba mươi? Quả là thiên tài! Tuy nhiên so với tên thợ săn sắp lên truyền kì kia thì còn kém xa lắm. Tên kia lại còn thuộc loại vì mục đích không từ thủ đoạn, người càng biểu hiện xuất sắc, tương lai của người lại càng mờ mịt...”

Ta vốn định nhắc nhở Casio một chút, thế nhưng trên đường đi hấn lại vừa nói vừa cười rất vui vẻ cùng Mening khiến ta không biết phải mở miệng thế nào.

Nếu chỉ nhìn bề ngoài, Mening xác thực không tệ: cao lớn khôi ngô, nét mặt cổ phác, giọng nói hùng hồn trầm hậu, ngữ điệu chậm rãi ôn hòa, lời nói dí dỏm, luôn biết cách thể hiện sự hiểu biết của mình, khá là già dặn thành thực.

Tất nhiên, chính vì hấn có vẻ ngoài tốt nên kẻ bị hại mới càng nhiều, tính nguy hại đối với xã hội lại càng lớn...

Mà hình tượng một đại ca ôn hòa thân thiện đó lại đặc biệt thích hợp khẩu vị của gã Centaur bề ngoài lãnh mạc nhưng thực ra đang cực kỳ lo lắng về tương lai của mình. Đặc biệt, sau khi Mening biết được phương thức nói chuyện của Casio sau một số bước dò xét sơ bộ, mối quan hệ giữa tên thợ săn và con mối hấn xác định lại càng thân mật.

Diana nhin không nổi, có lòng tốt đi đến nhắc nhở, nhưng cô nàng ngốc nghếch đó làm sao nói lại được. Vừa mới đôi co một hai câu nàng đã bị Mening đánh bại, phải quay về trong bức tức.

“Các sinh vật trí tuệ đều luôn nông cạn như vậy, họ đã quen đưa ra phán đoán dựa theo chủng tộc và bề ngoài của đối phương. Ta là một bán long nhân mang huyết mạch của rồng đen, nhưng bất cứ ai, nếu hiểu rõ ta, đều biết ta là một kẻ cực kỳ yêu quý sinh mạng, đặc biệt là các động vật nhỏ. Thật sự, dù ta rất xấu xí, nhưng ai cũng biết ta rất ôn hòa.”

Ánh mắt của Mening ngập tràn đau thương, cứ như thể phải chịu nỗi oan to lớn lắm. Chỉ bởi một câu nói, Diana lập tức trở thành người xấu chuyên phát xét người khác thông qua chủng tộc và bề ngoài. Mặt nàng thì lại quá mỏng, không tiện nói ra những hành động buồn nôn của Mening, chỉ đành lắc đầu rồi đi.

“Chị cả, người quản lý chuyện thế làm gì, một hai ngày nữa tên kia kiểu gì chả biết.”

“Nhưng lúc đó chẳng phải đã muộn rồi còn gì!”

“Phụt!”, quả nhiên người cưỡi đơn thuần thì khả năng tưởng tượng càng phong phú. Nghe được từ ‘muộn’ này, mấy chục ánh mắt lập tức hướng về phần thân ngựa phía dưới của Casio...

“Trẻ tuổi không biết Mening hại. Về già ôm lấy ‘cúc hoa’ than!”

Không biết là ai đã thốt lên câu đối lệch bên trên, mọi người liền cười lăn ra đất. Ân, ta sẽ không thừa nhận trước mặt Diana đó là thi hứng nhất thời của ta đâu.

Casio vẫn luôn làm bộ cao ngạo, ai cũng không để vào mắt, đến lời chào lễ tiết của Klose cũng giả như không nghe thấy. Cả đoạn đường gọi mọi người cũng toàn “Ê, tên địa tinh kia!”, “Thằng nhân loại mập kia”... Nói chung là đặc tội không ít người.

Vì lẽ đó, trừ Diana tốt bụng ra, bất cứ ai cũng không định nói toạc ý xấu của Mening với hắn, ai cũng định đứng một bên xem trò cười.

Sau đoạn đường này, trừ bị âm tinh linh đánh lén thêm một lần, lộ trình cũng coi như thuận lợi.

Khi nhìn thấy cảnh tượng huy hoàng của thế giới mặt đất, nhìn thấy vầng thái dương rực rỡ trên cao cùng bầu trời xanh bát ngát vô biên, tâm tình của ta cũng hơi kích động một chút.

Thanh kiếm Roland ta đeo bên hông run nhè nhẹ, tựa hồ muốn bảo ta phải lập tức đi về phương bắc.

“Công quốc Đông Lam? Chờ đó, ta phải thử một chút, nếu không đạt được tiêu chuẩn mà ta yêu cầu, cái danh hậu duệ đó không phải thứ mà ai cũng có thể làm nhục.”

Ta lắc đầu, cố đem những suy nghĩ dư thừa vứt sang một bên, sau đó phát hiện tình trạng của đoàn buôn không ổn cho lắm.

Momo vốn là kẻ dư thừa tinh lực, vậy mà giờ cũng ngồi sụp xuống đất nhắm chặt mắt. Diana cũng quỵ xuống, mặt trắng bệch, lảo nhảo không ngừng, hình như đang cầu nguyện.

“Sẽ không đi lên, thật sự sẽ không đi lên đâu...”

Mãi đến khi lại gần thì ta mới nghe rõ lời nàng nói. Hóa ra là sợ chuyện này.

Đây cũng không phải tật bệnh gì. Ngay cả các công nhân mỏ trên mặt đất, nếu lâu ngày không đi ra ngoài hầm mỏ, cũng sẽ có cảm giác như mình sắp sửa sẽ ‘rơi’ lên trời xanh.

Đây gần như là loại ảo giác chung của mọi loại sinh vật. Tất nhiên, nếu là người thợ mỏ lão luyện thì một lát là hồi phục ngay, thế nhưng với những ai sống cả đời ở thế giới dưới lòng đất như Diana thì triệu chứng này không dễ chịu chút nào.

Các nàng sinh ra ở dưới lòng đất, lúc nào ngược lên nhìn cũng thấy trần nhám thạch phía trên những đám mây đen, cũng quen thuộc với ánh sáng lờ mờ của đám rêu phát quang kia. Đối với họ, nếu trần nhám thạch đó tan biến thì chẳng khác nào trời xanh sụp xuống đối với nhân loại trên mặt đất vậy.

Theo ta được biết, cái triệu chứng này ít nhất cũng phải cần mấy tháng, có người cả đời cũng không thích ứng được.

Trong đoàn buôn, các hồi tinh linh vốn vẫn sợ ánh sáng mạnh là bị ảnh hưởng lớn nhất, mọi người đành để họ vào trong xe ngựa nằm nghỉ. Còn Casio, dù bốn vó đang run cầm cập nhưng khuôn mặt lạnh băng cố tỏ vẻ ta đây không việc gì.

Mấy lão già đời như Silverhook hay Hoyle thì khỏi nói, họ đã đến mặt đất không biết bao nhiêu lần, mấy tên gia hỏa hệ luật pháp kia cũng thế, sớm đã hi hi ha ha, chẳng hề hấn gì.

Cuối cùng là Gatling, vì bộ giáp kia đã che kín cả người nên ta không biết hắn đang thế nào, tuy nhiên nhìn dáng vẻ không ngừng mò mò mẫm mẫm đóng chốt nõ bên eo đó thì có vẻ hắn cũng không tốt hơn người khác là bao.

Hình như còn thiếu một người thì phải... Được rồi, ta đã cố lơ đi mà các ngươi còn nhắc đến, tự tìm đường chết sẽ chết thật đó nha.

“Ngươi ổn chứ? Không thì lên xe ngựa nghỉ một lát!”

“Không, không cần. Ta không sao.”

Nhìn Silverhook và Klose đang tung tăng khắp nơi đằng xa, dù người hỏi thăm là đại ca Mening đáng mến, Casio vẫn cố quật cường không chịu thua.

“Vậy thì người anh em cho ta dựa một lát nhé, ta có chút choáng váng!”

Tên bán long nhân nói xong liền ngồi xuống, tựa lên trên phần bụng ngựa của Casio. Casio sững sốt một chút, sau đó khuôn mặt cao ngạo của hắn mỉm cười.

“Thôi được, nếu đã vậy thì để cho ngươi dựa chắc một chút.”

Vì thế, tên vương tử của tộc Centaur quỵ bốn vó xuống, để Mening có thể thoải mái ngả hẳn ra trên lưng ngựa.

Dần dần, vì có mặt đất để dựa vào, lại có được hơi ấm từ đồng bạn, vương tử Centaur trẻ tuổi dần bình tĩnh lại, triệu chứng sợ hãi kia cũng dần trôi qua.

Sau đó, khối băng trên mặt hấn cũng bị hòa tan, nở ra một nụ cười cảm kích.

“Cám ơn, đại ca Mening.”

“Cám ơn ta làm gì, phải là ta cám ơn người mới đúng chứ?”

“Ha ha, đại ca, người thật tốt.”

“Người ta có nhiều điểm ‘tốt’ lắm, sau này người sẽ thấy.”

Khi trò chuyện, tên Mening kia còn ‘lỡ tay’ đụng vào người Casio rồi lập tức vội vàng rút lại. Hình ảnh ấy quá ‘đẹp’, quá ‘chói sáng’, ta không cách nào nhìn thẳng được.

Có lẽ ta phải nhanh chóng tìm một chỗ để chôn tên Mening này đi, miễn nguy cơ ô nhiễm trùng mắt. Những người xung quanh, kẻ thì nghiêng răng nghiêng lợi, người thì nôn mửa tại chỗ, có vẻ ý tưởng kia không chỉ hiện lên trong đầu ta.

Cũng còn may cho Casio là thực lực hấn đủ mạnh, không thì gã biến thái đó hấn là đã ra tay vùi dập bông hoa cúc của hấn từ lâu.

Thành Lens cách cửa thông đạo khá gần, trước khi mặt trời lặn, đoàn chúng ta cuối cùng cũng đến nơi. Tuy nhiên, vừa mới đến trước cửa thành, phiền toái lại tìm tới.

“Tên biên kia, cời giáp ra cho ta kiểm tra. Tên bán long nhân này là nô lệ của ai? Hấn có cần người không? Có giấy kiểm dịch chưa?”

Nghe thấy vị đại ca mình yêu quý bị kẻ khác coi là súc vật, Casio lập tức sờ lấy cây cung, chuẩn bị trực tiếp giết mấy tên thù vạ cho hả giận. May mà ta ngăn lại kịp thời, không thì đoàn người này vừa mới đến mặt đất liền trở thành tội phạm truy nã.

Thật ra thì lời thù vạ nói không phải không có lý, nếu không phải họ thấy trong đoàn người có thánh kỵ sĩ thì đã sớm hô to gọi nhỏ chạy đến vây công rồi.

Chủng tộc bán long nhân này là một chủng tộc đặc thù. Bọn họ khác hoàn toàn những long duệ được sinh ra do rồng giao phối hỗn huyết. Dù họ có tộc quần riêng, văn hóa riêng, thế nhưng họ thực sự không phải sản vật của tự nhiên. Thời xa xưa, con rồng thần bảy màu tà ác Tiamat đã sáng tạo ra chủng tộc này cùng với các vụ sư, sau đó các chủng rồng ác (rồng màu sắc) bắt đầu sử dụng bán long nhân như nô lệ. Bản thân Mening cũng là một tên bán long nhân có huyết mạch của rồng đen.

Tương tự, các loài rồng lương thiện (rồng kim loại) cũng chẳng có chút hảo cảm nào đối với chủng tộc bán long nhân. Do bị áp chế về mặt huyết mạch, tuyệt đại bộ phận cá thể trong chủng tộc này đều là người hầu của rồng, ví dụ như cả đồng người hầu tộc bán long nhân trong Long thành mà long hậu Aainmetheus mới xây dựng.

Đây cũng là một trong các lý do khiến Mening nhận được lòng thiện cảm của Casio, bởi lẽ tại rất nhiều nơi, một bán long nhân dù có thiên phú và thực lực mạnh thì vẫn bị lọt vào kìm kẹp.

Đương nhiên, tại nơi hỗn loạn như dưới lòng đất, các con rồng chủ nhân cũng rất dễ dàng chết đi. Thế nên đó cũng là nơi có số lượng bán long nhân tự do nhiều nhất.

Nhưng trong mắt nhân loại, tất cả mọi kẻ thuộc tộc bán long nhân đều là tội tó và nanh vuốt của rồng ác. Hiện tại trong đội ngũ này có thánh kỵ sĩ, vì vậy suy đoán Mening là nô lệ của ai đó cũng trở nên hợp lý.

“Ta là nô lệ của vị đại nhân tộc Centaur này!”

Mening lên tiếng, sau đó nói thầm với Casio.

“Cám ơn người anh em, đây là chuyện vặt, ta thấy nhiều rồi, không cần thiết phải tự tìm phiền toái.”

Lời này khiến Casio cảm thấy vị đại ca Mening này, vì không muốn mình lâm vào thế khó, thế mà lại tự cúi đầu thừa nhận là một gã nô lệ. Lúc ấy, một niềm rung động không tên bỗng dâng trào trong lòng hấn.

Ánh mắt của hai tên đàn ông chăm chú nhìn nhau, cơ tình toán loạn, trái tim bay đầy trời, tất cả mọi lời nói đều trở nên dư thừa không cần thiết.

“Uuê, Momo buồn nôn quá! Momo nôn thật rồi!”

Ta đứng bên cạnh Momo, đau đầu suy nghĩ xem có nên vứt hai thằng gay này ở đây rồi đi tìm tay cung thủ khác có được không.

Khi vấn đề của Mening được giải quyết, tên Gatling kia lại có chuyện. Vì hấn mãi không chịu cời mũ xuống nên thù vạ không cho qua. Sự tranh chấp của bọn họ lại càng càng nhiều thù vạ khác chạy tới. Cho đến khi hống pháo trên tường thành chậm chậm quay về phía này, ta biết không thể để tình thế tiếp tục gay go hơn.

“Trình tra tà ác!”

Thần thuật bậc một của thánh kỵ sĩ, cho phép phân biệt ác đồ, hay chính xác hơn là kẻ sử dụng sức mạnh hỗn loạn.

Sau nháy mắt, cả người tên Mening lập tức đỏ rực, nhưng tất cả mọi người còn lại đều tỏa ra ánh sáng trắng nhè nhẹ.

“Vị đại nhân này, người xem ánh sáng trên người hần, rõ ràng là con dân trật tự nhà. Người anh em này trước kia từng bị bóng, gương mặt rất khó nhìn, vì vậy hần không muốn để lộ cho người ngoài thấy.”

Ngoài sáng thì có vẻ ta đang cố gắng nắm lấy tay của đội trưởng thủ vệ để giải thích, nhưng thực ra thì ta vừa nhét một túi tiền nhỏ vào trong tay áo của hần.

“Giúp một chút đi. Nề mặt Beyana (nữ thần tài phú) được không?”

Tên đội trưởng mặt đỏ này cũng không phải lần đầu nhận hối lộ. Hần liếc quanh một chút, thấy không có ai chú ý thì liền lắc nhẹ ống tay, tiếng kim loại va chạm cùng độ nặng đó khiến hần gật đầu thỏa mãn.

“Tiến vào đi, đừng gây chuyện.”

Sau khi đội ngũ của chúng ta đi vào thành, thanh âm của Heloise lại vang lên.

“Cái túi kia không nhẹ nha? Bỏ bao nhiêu vậy? Mà đây có vẻ không giống thói quen của người lăm.

“Tự đoán!”

“Bên trong toàn bộ là tiền đồng chứ gì? Trọng lượng kia hần khoảng ba mươi đồng, nói chung đối với một gã thủ vệ thì đã không ít.”

“5 đồng vàng.”

“Cái gì? Không thể nào? Một tên kệt sĩ như người mà bỏ được từng ấy vốn?”

“Ha ha, trước khi xuất hành ta vét rất nhiều, chút tiền nhỏ đó là cái gì.”

“Không, không phải chuyện tiền, vấn đề là người chưa bao giờ chịu thiệt! 5 đồng vàng? Chẳng lẽ là loại đồng vàng mà thuật sau một tối sẽ tự tiêu tán?”

“Loại đồ chơi đó còn đắt hơn vàng bình thường, ta làm vậy chẳng phải lỗ vốn à?”

“Không, ta biết người là một tên chỉ cần đó là thứ làm mình vui thì tốn bao nhiêu cũng chơi hết. Ê, đừng úp úp mở mở nữa, ta tò mò ghê.”

“Thế thì cứ tiếp tục tò mò đi.”

Con mèo này quả thực hiểu rõ ta, tuy nhiên ta lại không có ý định vạch trần đáp án.

Khát vọng về tri thức và bí mật của Heloise là không có đáy, một khi lòng hiếu kỳ nổi lên thì nàng tuyệt đối sẽ cố tìm cho ra, nếu không đêm cũng không ngủ nổi. Cứ như vậy, mục tiêu lần này của ta cũng đạt đến.

“Ê, này, đừng như vậy chứ, ta không muốn nằm nghĩ lung tung cả đêm nay đâu. Không thì, ta dạy cho người ma pháp, để tên gà mờ như người cũng có thể dùng tốt ma pháp hàn băng. Được chưa? Giờ thì nói đi.”

Hê hê, quả nhiên thành công. Mục đích của ta đã đạt được.

Hiện nay ta còn quá yếu, dù mạnh lên một xíu xiu cũng rất tốt. Trạng thái của ta hiện nay thực ra có thể sử dụng ma pháp vong linh và ma pháp hàn băng rồi. Nhưng đây là mặt đất, dùng ma pháp vong linh chỉ có đường chết, vì vậy ma pháp hàn băng là lựa chọn duy nhất. Đáng tiếc, tri thức về loại ma pháp này của ta mới dừng lại ở hai công đoạn: tụ ma lực – bắn nó ra. Lượng ma lực của ta thì cũng không đạt đủ yêu cầu để sử dụng mấy ma pháp băng cấp cao trước kia. Vì lẽ đó ta mới tìm một đại ma pháp sư toàn hệ như Heloise để thỉnh giáo.

Nhưng mà...

“Hừ, để lão nương dạy tên bất tài như người một lần nữa, sau đó lại bị thí sư một lần? Mơ đi!”

Được rồi, nếu ta dùng khế ước ma súng để ép buộc thì nàng thật sự sẽ dạy, nhưng đảm bảo các bước mấu chốt sẽ bị động tay động chân. Ta không muốn đang làm phép thì trục trặc tịt ngòi.

Vì lẽ đó, ta mới kiên nhẫn chờ đợi một cơ hội, cơ hội tìm thấy thứ gì đó gọi lên lòng hiếu kỳ của đối phương.

Quả nhiên, chưa đầy một tuần sau, nàng đã mắc câu rồi.

Nhìn con mèo nhỏ ở trên vai đang cố cào ta nhưng không cào nổi mẩu da nào, ta cười to vui vẻ.

“Được rồi, đáp án được bóc trần. Trong đó quả thực là 5 đồng vàng. Cái thanh kiếm gỉ rách 10 đồng vàng của ta chẳng phải đã gãy nát trong khi đánh với Momo sao? Thế nên ta mới đem mảnh vụn nhét vào túi, coi như tận dụng tài nguyên. Chỗ tài liệu đó từng có giá 5 đồng vàng, giờ vẫn có thể bán được 5 đồng vàng.”

Thanh trường kiếm kia chết tác từ chất liệu khá tốt, phí thủ công có thể bỏ qua. Phí tài liệu gần như ngang với giá thanh kiếm luôn. Tuy nhiên ta cũng không rảnh trúng đến nỗi đem đồng tài liệu đó đi rèn một thanh kiếm khác.

“Không thể nào, người chuẩn bị chúng từ bao giờ vậy?”

“Ngay khi còn đang trên đường. Bao năm qua, chỉ cần diễn tốt, chiều này vẫn chưa thất bại lần nào.”

Thật vậy, ta sớm đã đoán được đoàn đội này sẽ xảy ra vấn đề khi qua cổng thành. Túi hồi lộ đã có, thậm chí lời thoại cùng động tác cũng được tập dượt mấy lần.

“Tên khốn! Dám bắt ta. Ngươi chờ đấy.”

“Haizz, đến lời thoại này cũng không thay đổi, chẳng có tí sáng tạo nào, chán ngắt.”

“Ngươi không sợ tên kia dẫn người đến tìm ngươi?”

“Một tên lính quèn, ăn hối lộ riêng là tối đa, có thể gọi đồng liêu đến trả thù riêng mới là lạ.”

“Hắn không biết đường vu vạ cho ngươi là gian tế sao? Thế chẳng phải có thể gọi trợ thủ được rồi còn gì? Các tiểu thuyết đều viết như vậy, tình tiết kinh điển đó nha.”

Ta nhìn Heloise với ánh mắt đồng tình, xem tiểu thuyết máu chó nhiều quả nhiên não cũng tàn dần, loại trí lực này mà cũng xưng ‘toàn tri giả’ được, thể nhân liệu có phải bị mù mắt rồi không?

“Trước khi làm vậy, hắn phải giải thích tại sao lại để gian tế vào thành. Chưa kể tội báo tin giả để trả thù riêng là tội roi đầu, hắn không biết sợ chắc?”

“Không hổ là đệ tử của ta, giáo hoạt không ai bằng.”

“Đa tạ lời khen. Tuy nhiên không nên dùng từ giáo hoạt, phải dùng từ dày dặn kinh nghiệm.”

Hai sư đồ trò chuyện luyện thuyết, còn ở đằng sau, Momo nhìn thấy màn này liền vội vàng kéo Diana sang một bên dò hỏi.

“Chị cả, ngươi xem tên Roland kia cùng con mèo đó thật kì cục, hắn cứ như coi con mèo đó là một người thật vậy. Chẳng lẽ hắn là đồng loại của Mening? Chẳng lẽ vì vậy nên đêm đó hắn mới không động đến chị cả?”

Sau khi bị Momo quấy nhiễu đủ đường, Diana đành lấy ra bằng chứng rằng mình còn là khuê nữ. Tiếp đó Momo liền không ngừng đưa ra các phỏng đoán ác ý về ta.

“Câm miệng! Không được phép nhắc tới đêm đó!”

Nhớ tới những ánh mắt quý dị của mọi người lúc ấy, Diana cũng chỉ có thể thở dài than vãn.

“Đạo này thật đen tối, cứ như đắc tội thần xui xẻo vậy.”

Không lâu sau, lời than này truyền đến tai ta, sau đó ta cười thật to.

“Ha ha ha, ngươi không đắc tội thần xui xẻo, ngươi chỉ dính ‘hào quang ôn thần’ thôi. Nào, đến đây, cột thu lôi số 3, sau này chúng ta sống chung vui vẻ nhé! Ha ha ha.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Kị sĩ công chúa

Nằm trên giường đọc sách dưới ánh đèn dầu vàng lợt, chờ đợi ánh nắng ban mai đầu tiên chiếu vào trong nhà, chờ mong sự ảm áp của thái dương sưởi ấm cả trái tim lẫn thể xác, loại sinh hoạt bình thường này giờ đây chính là loại hưởng thụ mà ta luôn hướng tới.

Sách không đọc được nhiều, tâm tư cứ bay tạt đâu đâu. Lúc sớm tinh mơ là lúc trí óc thanh tỉnh nhất, các loại mưu sâu kế hiểm cứ lần lượt xếp hàng điểm danh trong đầu, có lẽ, đây là bản năng hướng tới ánh sáng của sinh mạng.

Chúng ta đã ở lại thành Lens được gần nửa tháng, thương đội của Silverhook đi trước từ lâu, bọn họ muốn đi đến đế quốc Oran để tham gia lễ đăng cơ của Dasos, mà lễ vật bọn họ đem theo cũng chính là con robot Roland đó. Loại lễ vật như vậy tuyệt đối là hàng độc, theo tính toán của Silverhook, lần đầu tư này tuyệt đối là một vốn bốn lời.

Dù vậy ta lại không có ý định rời đi nào, việc làm mỗi ngày chỉ là luyện chút kiếm, đọc chút sách, đi dạo phố, uống chén trà, nhàn tản cứ như một lão già về hưu.

“Chẳng lẽ tên này thật sự chạy tới mặt đất để nghỉ phép?”

Trong những ánh mắt khó hiểu của người khác, ta lại đang ngấm ngấm làm rất nhiều việc.

Tỷ như thu thập tư liệu về tình thế và biến hóa của các quốc gia trên đại lục, lấy đó làm cơ sở để tiến hành điều chỉnh kế hoạch sau này.

Do thế giới dưới lòng đất hỗn loạn bất kham, những tin tình báo mới khi đến nơi thường đều đã thành chuyện cũ, trừ những tin tức đặc biệt quan trọng được đội thám báo bất chấp nguy hiểm chạy về đưa tin thì những tình báo khác đều bị chậm từ nửa năm trở lên, sai sót và lệch lạc là không thể tránh khỏi.

Mà tuyệt đại bộ phận cư dân thế giới dưới đất đến thân mình còn chưa gánh nổi thì làm sao có thời gian đi quan tâm chuyện trên mặt đất, cũng vì thế, những tin tức về mặt đất mà thành Sulfur nhận được từ miếng thương buôn thường đều gắn với mốc khoảng ba mươi năm trước.

Tình báo sai lầm sẽ dẫn đến phán đoán sai lầm. Nếu tính cách và bối cảnh của người lãnh đạo các quốc gia đều không biết, vậy thì làm sao có thể làm ra các kế hoạch và bố trí?

Àn, nói cho oai vậy chứ, thực chất thì cũng chỉ là xem chút báo, đọc chút sách mà thôi.

Vì sự tồn tại của thần tri thức, các kỹ thuật in ấn của đại lục Nahri rất phát đạt. Giống như nhật báo của thành Sulfur, liên hợp vương quốc cũng có nghiệp báo của riêng mình. Dù rằng những tờ báo này muốn chuyển từ thủ đô Caxirola đến Lens phải mất đến ba tháng, nhưng thế cũng đã tốt hơn so với mấy loại tin tức chậm đến mấy chục năm ở dưới đất kia nhiều lắm.

Nửa tháng qua, số lượng báo chí và tập san mà ta đọc đã đủ để chất đầy ba gian phòng.

“A ha, đến tên của Morel cũng viết sai. Minh ước đã sớm biến đổi, tin tức này quá lỗi thời rồi.”

Chẳng qua, có thể nhìn ra tính toán xâm chiếm mặt đất của minh ước, đồng thời làm ra một số chuẩn bị đánh lâu dài, xem ra sử sách viết tên Antal đệ nhị này là một hiền vương cũng không quá lời cho lắm.

Thu thập tình báo là một chuyện, còn một số việc khác tưởng như không quan trọng, trên thực tế lại cực kỳ trọng yếu.

Ví dụ như hai vấn đề cần giải quyết khi muốn hòa nhập vào xã hội loài người: bối cảnh và khẩu âm.

Tiếng nói mà người xưa và người hiện đại dùng để trao đổi có rất nhiều điểm khác nhau. Cho dù ngôn ngữ thống nhất đi nữa thì mỗi địa phương cũng vẫn có những nét riêng của mình. Loại chi tiết nhỏ nhặt này, thường thường lại là chỗ dễ tiết lộ thân phận chân thực nhất.

Đối với ta, mô phỏng khẩu âm là chuyện vặt, điều khó là làm sao xóa sạch đi những từ cổ trong ngôn ngữ đã không còn được dùng. Thử tưởng tượng xem, một kẻ cứ mở miệng ra là lại dùng từ ngữ ngữ pháp của hai, ba trăm năm về trước thì thấy thế nào cũng có vấn đề. Phương diện này, muốn luyện tập thật tốt, chỉ còn cách phải đi tìm người để uống trà tán dóc và xem sách báo.

Thân phận bối cảnh thì đã được chuẩn bị từ càng sớm trước đó. Dưới sự an bài của ta, hai mươi năm trước, một gia đình quý tộc sa sút chuyển đến sống tại thành phố Lens. Tổ tiên họ trước đây từng giúp triều đình giành được ngôi báu nên được phong tước hiệu kị sĩ và cũng từng có quá khứ huy hoàng. Tuy nhiên, đến hiện tại, họ đã mất đi quyền thừa kế tước vị, chỉ có thể sinh sống dựa vào một chút điền sản còn sót lại, nhưng dù sao thì vẫn miễn cưỡng được coi là một thành viên trong giai cấp quý tộc.

Gia đình họ có một đứa con bị mắc bệnh phong tên là Rola, đứa trẻ bị đưa vào trong viện tu đạo, sống cuộc sống cách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài, chỉ thi thoảng mới ngẫu nhiên trở về nhà với tấm vải đen bọc quanh thân, không người nào nhìn được rõ mặt.

Bốn năm trước, có lẽ những lời cầu khẩn thành kính đã đánh động đến thánh quang thần, ngài hạ xuống thần tích, chữa khỏi căn bệnh hiểm nghèo cho người thiếu niên, trao cho hắn thân phận thánh kỵ sĩ. Sau đó, người thiếu niên kia ấy dốc bầu nhiệt huyết bắt đầu cuộc hành trình mạo hiểm đi tới thế giới dưới lòng đất.

Tại trong mắt đại đa số quý tộc của thành phố, đây chỉ là một lần tuyên truyền khuếch đại ảnh hưởng của giáo hội. Dù sao thì người cũng đã đi mất tăm, ai biết chuyện có thật hay không.

Có điều, ngoài ý muốn của mọi người, câu chuyện bên trên lại còn tiếp tục.

Nửa tháng trước, người thiếu niên mà ai cũng cho rằng đã một đi không trở lại đó bỗng trở về. Không những thế, hắn còn dùng tư thế của người chiến thắng trở về, đồng thời còn mang theo rất nhiều tài bảo.

Tên gọi thân mật của hắn, là Rola, còn tên thật, thì là Rolahm.

Dưới sự thúc đẩy của người có tâm, câu chuyện này bắt đầu lan truyền rộng rãi trong thành phố.

Được rồi, đến đây chắc ai cũng hiểu được người có tâm đó chính là ta.

Người thiếu niên Rola mười chín tuổi đó thực chất không tồn tại, người nhà cũng là người do ta phái đến cách đây hai mươi năm. Vì để thêm phần hoàn mỹ, số lần ít ỏi mà Rola tiếp xúc với người bên ngoài cũng đều do đích thân ta diễn, thậm chí ta còn cố ý lưu lại dấu vết, ví dụ như cách nói chuyện có quái và tư thế ngồi xếp bằng hơi kì dị.

Mất hơn hai mươi năm chỉ vì một thân phận quý tộc rõ ràng, liệu có thừa thãi chăng? Đối với ta, như vậy còn chưa đủ.

Tuy rất bất đắc dĩ, nhưng tại thế giới này, chủng tộc bài ngoại nhất chính là nhân loại. Muốn hòa nhập được vào xã hội do con người làm chủ, thậm chí muốn liên hệ với giai cấp thống trị, khi đó, một thân phận tốt là không thể thiếu. Nếu không, chẳng may bị treo cái mác thám tử dị tộc thì công toi.

Đương nhiên, câu chuyện cũ và thân phận kia của ta còn rất nhiều điểm đáng nghi. Dẫu vậy thì có vấn hơn không. Dù sao những thiếu sót đó cũng chỉ gây nên nghi ngờ mà thôi, muốn có được bằng chứng chứng minh nó là giả không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Mấy ngày nay ta đi dạo khắp phố phường cũng là vì để dấu vết cũ trước kia và con người ta bây giờ trùng hợp lại với nhau. Qua đó, khiến thân phận giả càng thêm chân thật.

Tuy nhiên, do một chút nguyên nhân, ta có vẻ làm hơi quá trớn...

“Phụt, Rolahm, nghe nói người đặc biệt ham thích các bà lão u70?”

Nói càn! Có tên nào sở hữu niềm ham thích này sao? Đây là do cái nhiệm vụ giúp bà lão qua đường đáng chết mà hệ thống đưa ra, nó muốn ta đỡ bà lão qua đường đủ mười lần. Chỉ có điều ở Lens không có loại đường lớn người xe tấp nập kia, vì vậy ta trông mòn mắt cả buổi chiều mới thấy được ba trường hợp thỏa mãn điều kiện. Sau đó ta còn phải đến nhờ họ đồng ý để ta dắt qua đường... Đen đui làm sao, cái khoảnh khắc mắt ta sáng rực khi thấy mục tiêu đó bị người nhìn thấy. Kết quả, ta phải mang trên đầu danh xưng biến thái này.

“Không không, nghe nói người còn là ‘chó hoang hủy diệt già’ đúng không?”

Đoán mò, chó là bạn thân nhất của con người, loại nhiệm vụ giúp chó tắm rửa đó ta rất thích, chỉ có chút vấn đề nhỏ là mấy con chó ta tắm cho không thích lắm thôi... Mấy bộ hàm với bộ móng đó tốt thật, may mà ta có thánh quang, không thì sáng hôm sau chắc chắn còn mặt mũi nào gặp người.

“Ha ha, nghe nói người vì theo đuổi mỹ nữ, mưu đồ khó lường, bị người tóm tại trận?”

Bậy bạ, mục tiêu của ta là tiêu diệt tà ác, đã kích lưu manh! Đáng tiếc, cả ngày đó lưu manh bắt tắm, chẳng lẽ trình độ ẩn núp của thánh kỵ sĩ kém đến thế sao? Còn chuyện bị bắt? Ta chính là thánh kỵ sĩ, sao có thể bị bắt, chỉ cần tốn chút nước bọt giải thích với cảnh vệ là xong hết.

Tất cả những chuyện phía trên đều là kết quả của đám nhiệm vụ hàng ngày trời đánh, cái hệ thống kia vẫn giữ thói lừa đảo như ngày nào, thành sự thì thiếu mà bại sự quá nhiều. Dưới sự thúc giục của nó, danh hiệu ‘Rolahm kì tích’ dần dần bị thay thế bởi ‘Rolahm tốt bụng quá mức’, sau đó tiếp tục thành ‘Rolahm chấp mạch’, ‘Đáng tiếc, tuổi trẻ thế mà đã bị thánh quang đốt hồng não’...

“Không sao, không sao! Loại hình tượng này mới phù hợp với kẻ nhiệt huyết lâm đầu xông đến thế giới ngầm đi chịu chết. Đây là chuyện tốt, chuyện rất tốt!” Ta tự an ủi mình.

Nhưng đôi khi, khi tai nạn cứ liên tiếp giáng xuống, khi hình tượng sụp đổ không còn gì, tự an ủi cũng chỉ có giới hạn.

“Chuyện tốt cái chim, cái ánh mắt mà con gái bà chủ hàng hoa bên nhà kia dùng để nhìn ta, lúc đầu tràn đầy hiếu kỳ và chờ mong, giờ thì cứ như thể nhìn thấy trẻ con mắc hội chứng Down. Đã thế còn có người hét lên sau lưng ta rằng: ‘Đừng từ bỏ trị liệu, đừng từ bỏ hi vọng.’ Cứ tiếp tục thế này, chẳng lẽ ta mất bao công sức mới thoát khỏi danh hiệu ‘vụ yêu chấp mạch’, kết quả lại phải mang danh hiệu ‘thánh kỵ sĩ chấp mạch’ sao?”

Đáng tiếc, vì để có thể nhanh chóng mạnh mẽ hơn, ta không thể không làm đồng nhiệm vụ càng lúc càng dở hơi đó. Ta thậm chí có chút nhớ tới hệ thống tà ác bản cũ, dạo gần đây làm chuyện tốt khó quá.

“Đỡ bà lão qua đường thì bị cho là tên biến thái có ham muốn đặc thù, giúp người xách túi nặng thì bị nghi rằng có ý đồ trộm cắp, xách chổi ra làm vệ sinh đường phố lập tức có nhân viên nhà thương điên đến hỏi thăm, tắm rửa cạo lông cho chó cũng bị coi thành tên trộm chó, lòng tin cơ bản giữa người với người đi đâu hết rồi? Hệ thống lão đại, người thắng, người có thể thương thanh danh và hình tượng của ta một chút không? Tha cho ta đi mà!”

Đến lúc này thì cả cô nàng ngốc Diana cũng nhìn ta với ánh mắt rất kỳ quái. Lúc nàng xem ta bị hệ thống lừa đã không còn vẻ kinh ngạc khó hiểu mà là gật gù như chuyện hiển nhiên, cứ như đang nói: ‘À, Roland phải thế mới đúng, quả nhiên Vô Miên giả uy nghiêm kia chỉ là vỏ bọc...’

Hôm nay, ta nâng tờ báo lên, đọc đến một nửa thì lập tức bị một ‘tin mới’ cách đây ba tháng hấp dẫn.

“Tân hoàng đế của Oran đề quốc chuẩn bị đăng cơ, công quốc Bulbi, công quốc Đông Lam, vương quốc Caxiro và ba mươi chín quốc gia phụ thuộc khác đều phái ra thành viên vương thất đến chúc mừng. Theo dự kiến, trong lễ đăng cơ này, các quốc gia trên xe hiến lên cờ xí của mình để bày tỏ lòng trung thành và tín nhiệm...”

“Roạt” tờ báo bị xé làm hai nửa.

“Nước phụ thuộc?”

Những chữ còn lại ta đã không nhìn nổi, con tức và nổi thất vọng khiến ta quay cuồng, không chỗ phát tiết.

Dù sớm biết Đông Lam hiện tại không phải quốc gia cường chiến khi xưa, cũng hiểu được lệ quen nước nhỏ đầu phục nước yếu, thế nhưng khi nghĩ tới lá cờ tượng trưng cho bất khuất và bảo vệ ấy chuẩn bị phải núp dưới bóng của đế quốc Oran, ta bức tức đến nỗi muốn cầm kiếm đi giết người.

“Đáng chết, lũ con cháu bất tài vô dụng này, vậy mà kém đến nỗi phải đi xưng thần! Tôn nghiêm của Lam và vinh dự ngàn năm đi đâu hết rồi!?”

Ta giận dữ thét lớn trong phòng. Mỗi một lúc sau mới bắt đầu thở dài một hơi.

“Haizz, thật ra cũng không trách bọn họ được.”

Ta biết, có vài việc không thể trách hậu nhân. Chúng có thể xây dựng lại quốc gia đã rất tốt, muốn oán trách chỉ có thể oán trách cái thế hệ làm mất nước như chúng ta.

Vì vậy, ta tìm tới tờ báo bị xé nát đó, ghép lại rồi chậm rãi đọc.

Dù tin tức đó khiến ta rất bức mình, nhưng việc này thật sự quan trọng, tất phải nghiên cứu thật tử tế.

“Tân hoàng Dasos, chẳng phải Lang vương trong lịch sử sao? Tuy hắn là tên xui xẻo bị Victoria bề cong, nhưng chiến công của hắn quả thực cực kỳ hiển hách, không thể xem thường được.”

Nghĩ đến kết cục bi thảm của hắn với Victoria, tâm tình của ta không hiểu sao tốt lên rất nhiều, ngay tức khắc cả một đồng ý nghĩa xấu túa ra trong đầu.

“Loại đế vương của nước lớn như hắn có khả năng là chán buồn năm roi nên mới muốn loại mỹ nhân trung tính với bức tường thành như Victoria. Mà có lẽ, không có Victoria chẳng phải vẫn còn Klose sao? Klose cũng là một mỹ nhân siêu cấp thiên về trung tính. Hay là thử bề cong hắn lần nữa, bắt hắn lưu lại một đoạn tuyệt cú giống như nguyên bản lịch sử?”

Dù chỉ là thuận miệng nói đùa để phát tiết sự bức mình trong lòng, song lưng Klose lúc này đang tưới hoa ở đằng xa vẫn đột nhiên lạnh buốt, cứ như thể sắp có đại họa giáng lâm.

Tiếp đó, ta mở ra trang cuối cùng của tờ báo, nơi đó có giới thiệu đơn giản về đại biểu các nước tham dự lễ kế vị.

“Công quốc Đông Lam có công chúa à? Renee Lam?”

“Roạt!” Tờ báo vừa được dùng băng keo dính vào lại lần nữa rách toạt, lần này không phải do sự phẫn nộ của ta, mà là sự kinh ngạc.

Ở góc trên của trang báo có đăng một bức hình minh họa, trên đó miêu tả một vị nữ kỵ sĩ anh tuấn ngồi ngời ngời, mặt cười tỏa nắng, thân đeo giáp bạc đang vung tay chào dân chúng.

“Kỵ sĩ công chúa Renee, hậu duệ duy nhất được xác định của vương thất nước Lam khi xưa, cực kỳ được dân chúng tín nhiệm.”

Nhìn bức hình đó, dù là ta không muốn thừa nhận thì vẫn phải thừa nhận, nàng quả thực là hậu duệ của mình.

“Rolahm! Người xem cái này! Vị công chúa này trông rất giống Rola và người nhé! Chẳng lẽ các người là người một nhà? Đừng nghĩ chống chế, lần này chứng cứ rõ ràng, nhanh để Momo trông thấy Rola nhỏ bé đáng yêu nào!”

Momo xông đến, trên tay khuor khoảng một tờ báo giống hệt tờ báo trên tay ta.

Còn vị công chúa tên Renee kia có khuôn mặt giống ta chín phần mười! Nếu không phải khuôn mặt đó thiên về nhu mỹ chứ không phải cương dương, lông mày tinh tế, khuôn mặt hơi nhọn thì quả thực giống hệt như hai giọt nước.

Nhìn chăm chú bức họa của vị công chúa này trong tay, ta trầm hạ quyết tâm.

“Xem ra, chúng ta cần đi đến thủ đô Kagoshi của đế quốc Oran một chuyến.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Hàn băng

Editor: Gà đồng

“Renee Lam, mười bốn tuổi, sau khi phụ vương là Kashgar Lam chết trận sa trường thì trở thành người kế thừa duy nhất của hoàng thất, cực kỳ được dân chúng tín nhiệm.”

Vị công chúa kỵ sĩ này có cuộc đời khá tương tự với ta năm xưa. Một năm trước, trong một cuộc xung đột biên giới, đại quân người thú tập kích khiến vị vua tiền nhiệm của Đông Lam tử trận, cô công chúa Renee này đành tạm thời nắm lấy quyền chỉ huy, một đường hành quân ba ngàn dặm, đánh cho cả quân đoàn người thú chạy té đài.

Nhưng những trận chiến này nàng đều không tự thân ra trận, vì thế nên chiến lược và chức nghiệp của nàng đều là dấu hỏi. Tuy nhiên, bất kể trong hay ngoài nước thì người ta đều đã đem nàng so sánh với song vương tử truyền thuyết Roland và Cavens năm xưa.

Ba trăm năm trước, thánh kỵ sĩ Roland trong truyền thuyết nhanh chóng trưởng thành trong chiến tranh, mười hai tuổi thanh đồng, mười ba tuổi bạch ngân, mười bốn tuổi hoàng kim. Trước khi hắn tử trận, nghe nói thánh quang thân hiển linh giúp hắn đột phá lĩnh vực truyền kỳ, chém địch vô số, đáng tiếc cuối cùng vẫn kiệt sức mà chết.

Dù nhân loại là loài trí tuệ có tốc độ trưởng thành thuộc loại nhanh nhất thì tốc độ đó vẫn không thể tưởng tượng nổi, nếu cứ án theo quá trình này, chẳng phải Roland sẽ trở thành bán thần năm hai mươi tuổi sao? Tốc độ trưởng thành này quá biến thái, lại có lời đồn rằng nỗi oan của hắn dâng đến tận trời, đến thánh quang thân cũng không nhìn được, đành phải từ hạ lực lượng giúp hắn đột phá, vân vân và vân vân.

Từng có vài người dựa vào những lời đồn đó đề xuất truy phong Roland làm thánh giả, thế nhưng loại hành động tự bóc trần lịch sử đen tối cộng thêm tát bơm bóp vào mặt thánh đường này tất nhiên sẽ bị bác bỏ.

Được rồi, đồn đãi lung tung như vậy thôi chứ thực tế là một tên cầm đầu mềm mỏng chạy vào chiến trường điên cuồng đánh quái lấy kinh nghiệm thăng cấp, những tưởng chỉ bằng sức mình liền có thể lật bàn, cuối cùng bị bánh xe lịch sử đè nát bét.

Roland là thiên tài trong thiên tài, nhưng nếu đem hắn so với Cavens thì vẫn còn kém xa. Cavens là ma vũ song tu, sớm đã đạt thành tựu kiếm thuật và pháp thuật đại sư, đến năm mười hai tuổi thì đột phá truyền kỳ. Cũng chính vì thế mà huyết ấn Vine mới xảy ra. Nếu Roland là thiên tài ba trăm năm có một của thánh đường, vậy Cavens là thiên tài ngàn năm có một của cả Nahri.

Người ngoài không biết rằng, kỳ thực Cavens sớm đã mò đến cánh cửa thông tới thánh giai, hắn cũng không phải đồng thời đột phá truyền kỳ tại cả ma pháp lẫn võ kỹ mà thực ra là tu luyện ma pháp đến truyền kỳ xong chán quá chạy đi luyện kiếm thuật, sau đó lại luyện đến truyền kỳ tiếp.

Loại tốc độ trưởng thành này càng không giống con người, tuy nhiên, nếu bản thân hắn vốn đã không phải nhân loại, vậy mọi chuyện đều có thể giải thích.

Sau khi sống lại, ta đã tra rõ, Cavens là ma thai. Nói cách khác, hắn tuy là nhân loại nhưng lại bị Abyss tuyển trúng, vậy nên sao có thể tầm thường? Cái lần ác ma xâm nhập đầy điểm đáng nghi hơn ba trăm năm trước ấy kiểu gì cũng phải có một trong các mục tiêu quan trọng nhất là đem đứa con cưng của Abyss quay về Abyss.

Mà một lần ngoài ý muốn khi đi mạo hiểm, ta lại phát hiện ra kẻ đứng sau tấm màn đen kia không phải một mà là cả đại đội.

Bởi một tên nào đó tiên đoán rằng khi quốc gia cực bắc có hai vương tử sinh đôi thì vương tử ác ma sẽ ra đời. Vì thế, một đám tự cho mình là [kẻ bảo vệ thế giới] lập tức lên kế hoạch ngăn ngừa vận mệnh này phát sinh. Bọn họ thông qua cao tăng của thánh đường đến gây áp lực, bức vương thất Lam đem con trai trưởng đưa đến giáo hội làm con tin. Sau đó chúng đề cho đứa trẻ ấy thành thánh kỵ sĩ để kháng cự lại vận mệnh, cùng lúc đó chúng liên tiếp cử sát thủ thủ tiêu con trai thứ, đáng tiếc đứa bé không chết, ngược lại nhờ thế mà trưởng thành nhanh vô cùng.

Nói thật lời tiên đoán đó không sai. Kẻ có hệ thống như ta mà thả đi ra ngoài giết quái thoải mái thì đảm bảo thăng cấp còn nhanh hơn Cavens. Mà trong lịch sử nguyên bản, chính “Roland” mới trở thành vương tử ác ma, thuyết pháp cho rằng cả hai vương tử đều có thể là ma thai cũng không phải không có căn cứ.

Cuối cùng lời tiên đoán đã nói lên sự thực, hay là bởi vì có lời tiên đoán ấy và hiệu ứng hồ điệp mà ‘sự thực’ diễn ra cũng không ai rõ ràng. Cái vấn đề này cứ như thế hỏi gà có trước hay trứng có trước, vừa khó nghĩ vừa không có ý nghĩa.

Trúng không nức thì ruồi không bu, coi như không có tăng tăng âm mưu kia, dưới đại thế của lịch sử lúc đó và dự hoặc của lợi ích, chiến tranh là chuyện sớm muộn sẽ xảy ra. Rồi sau đó có lẽ kết cục cũng không khác nhau là mấy.

Nói đi cũng phải nói lại, dù chúng ta là vương tử mất nước, dù chúng ta bị lịch sử méo mó kia phủ nhận, thế nhưng một anh hùng tuấn thân vì nước cùng một phản anh hùng bất chấp tất cả để bảo thủ vẫn là niềm tự hào của người dân cho đến tận ngày nay. Vị công chúa tên Renee này có thể được so sánh với song tử trong truyền kỳ đã thuyết mình năng được dân chúng yêu quý đến mức nào.

Nhưng ta lại chú ý đến, cách ăn mặc cũng như dầu tóc của nàng đều bất chú ý y hệt với Roland năm xưa, thậm chí ngay cả bộ áo giáp kỳ sĩ nàng mặc cũng là phiên bản nữ của bộ giáp ta mặc ra trận ba trăm năm trước, rồi nụ cười tươi rói kia nữa, nhìn thế nào cũng giống như một phiên bản nhái của nụ cười thánh kỵ sĩ tiêu chuẩn.

“Nếu không phải bản thân nàng cực kỳ sùng bái Roland, vậy thì khả năng lớn nhất sẽ là nàng đang cố ý mô phỏng nhân vật anh hùng trong truyền thuyết. Nếu đất nước đã suy sụp đến mức cần người đứng đầu phải làm vậy để thu thập lòng dân, vậy đây cũng chẳng phải điểm báo tốt lành gì.”

Có lẽ ta vẫn luôn cố tránh nhắc đến chủ nhân mới của mảnh đất kia nên mới vẫn dùng thái độ tùy ý có sao cũng được để ứng đối Renee, cho dù khi chính lý tình báo của các quốc gia, tình báo của Đông Lam cũng xếp chót.

Nhưng hiện tại việc này đã hiện lên trước mặt, nếu còn tiếp tục tránh thì chẳng khác gì con rùa rút đầu, đó không giống với phong cách làm việc của ta.

Một mình đi vào phòng tắm, lấy chiếc khăn vận vẹo thời gian xuống, cẩn thận đem khắc độ trên khăn chỉnh về mười hai tuổi rồi lại đeo lên, sau đó...

“Quả nhiên giống y hệt.”

Khi người ta ở vào độ tuổi mới phát dục, khác biệt giới tính còn không quá rõ ràng. Nhìn khuôn mặt giống y xì đúc với tấm ảnh trên báo ở trong gương, một chút tâm lý may mắn của ta trong lòng cũng bị nghiền nát.

“Y a a, chẳng lẽ là lần nào đó uống say gây chuyện? Không thể nào nha, trước mười hai tuổi ta sống ở Vine như hòa thượng, sau mười hai tuổi lên chiến trường ngày ngày đánh giết, lấy đầu ra thời gian để gây chuyện.”

Còn chuyện gì khó giải hơn việc mình bỗng dưng có thêm một đứa cháu gái gọi mình bằng tăng tăng cố nội. Cũng còn may, dù bọn họ đều tự nhận là hậu nhân của Roland, nhưng thực tế là của Roland hay Cavens vẫn không rõ ràng.

Dù sao việc Cavens suất lĩnh đại quân ác ma báo thù cũng tạo nên vô số tử địch và hận thù, dưới tình huống này, dù thật sự là hậu duệ của Cavens cũng sẽ không dám nói thật. Việc dùng danh nghĩa của Roland là điều bình thường.

“Thằng em khôn nạn, đến lúc này còn khiến ta gánh tiếng xấu.”

Nhớ năm đó, rõ ràng ta với Cavens là anh em sinh đôi, mà rõ ràng ta còn biết nói chuyện hơn, ấy thế mà Cavens lại được hoan nghênh hơn ta nhiều lắm, đã vậy lại còn không phải chịu đồng giới luật linh tinh trói buộc... Tuổi còn non nớt, lại trắng lại nộn, việc coi bỏ lớp phòng bị của các tỷ tỷ đối với hắn cũng dễ như uống cốc nước. Đừng nói nữ bộc trong cung, ngay cả các nữ quý tộc bị hắn tóm vào tay cũng không ít, sau đó còn suốt ngày chạy tới trước mặt thẳng anh khoe khoang thành tích.

Cho dù đổ kị ghen ghét hận đến mức nào, ta vẫn phải cố kỵ thân phận vương tử và thánh kỵ sĩ, phải trang thành thực, trang thân sĩ, chú ý danh dự và hình tượng, thế cho nên đến chết vẫn còn trinh. Cũng vì vậy mà giờ bỗng lòi ra một đám hậu đại không biết thật giả thế nào, ta cảm giác mình thật sự rất oan ức...

“Ân, cửa không khóa? Nga, xin lỗi!”

Đột nhiên cửa phòng tắm mở ra, Momo cứ thế liền bước vào, dùng ánh mắt thản nhiên ngắm ta một lát rồi lập tức quay đầu đi ra ngoài.

Không, không phải đi ra, nàng đi khóa cửa! Nàng cuối cùng đang định làm gì?!

“A a, đó là ma pháp cải biến thân thể đúng không? Cuối cùng tên thật của ngươi là gì? Rola hay là Rolahm? Ta đoán là Rola, nếu không ngươi đã sớm chén sạch chị cả rồi, cũng sẽ không tức giận đến vậy khi ta nói đến chuyện liệt dương. Xin lỗi nha, không cần thận đập phải nỗi đau của ngươi, sau này Momo sẽ chú ý hơn.”

Tuy ngươi nói rất dễ nghe, thế nhưng cuối cùng ngươi định làm gì? Vì sao lại thoát y? Vì sao sấn tới đây? Vì sao bước vào bồn tắm? Đám nước miếng kia là thế nào??

“Để Momo ôm một cái, ôm một cái là đủ rồi! Momo không làm gì cả đâu, thật!”

Ngươi lau cho sạch nước miếng rồi hãy nói đi, nhân tiện tắt luôn hộ cái nụ cười dâm trên mặt đó nữa. Không hổ là là ám tinh linh, động tác vận vẹo ngón tay quý dị của ngươi là có ý tứ gì vậy, rốt cục ngươi muốn làm cái gì?

“Ngoan, bảo bối nhỏ, chỉ đau một chút là hết ngay...”, nói xong, chó điên Momo trực tiếp biến thành hóa thân của dục vọng, còn ta thì đã bị đẩy vào góc tường trong lúc trọn mắt nhìn.

“Con à tinh linh da đen thui, đừng có mơ chạm được vào người đàn ông của ta!”

“Momo, ngươi đang làm chuyện gì!”

Một giây trước khi Diana bóp nát khóa cửa, một tia chớp sáng đột nhiên bắn ra từ chiếc nhẫn đeo trên tay phải của ta đâm trúng Momo. Dưới sự tức giận của nữ hầu tước ác ma, nàng lập tức ngã lăn ra đất.

“Xin lỗi Roland, vì trình tự cứu viện khẩn cấp khởi động nên năng lượng trong nhẫn hao hết, phải mất tầm ba ngày mới khôi phục. Ta thật sự không cài đặt dính nước là trình tự khởi động của nhẫn, loại chuyện tình dạng nhìn trộm buồng tắm hay buồng tắm play gì đó thật sự không phải sở thích của ta.”

Eliza, dù lúc này ngươi cố trang đến đâu ta cũng không thấy ngươi đáng yêu.

“Xin lỗi đại nhân, ta sẽ cố quản nàng thật tốt.”

Đằng nào ngươi cũng xông đến trực tiếp như vậy rồi, mà ngươi có thể đứng nhìn hờ hững đến thế không? Dù bé trai chưa dậy thì thì cũng có quyền con người nhé.

Sau khi hai tinh linh rời đi, buồng tắm cuối cùng cũng yên lặng. Ta lặng lẽ rời khỏi bể tắm, đầu tiên là tháo cái nhẫn Eliza tặng, nhét xuống dưới đồng quần áo, sau đó điều chỉnh lại nhẫn vận vẹo thời gian về mức hai mươi, cuối cùng lấy ra một bộ y phục dự phòng vắt lên cạnh buồng, đặt thêm thanh kiếm lên bên cạnh, bắt đầu tẩy rửa một lần nữa.

Năm phút sau...

“Ân, cửa hông? Bên trong có ai không? Nha, y phục nam, thôi dù sao bể tắm cũng đủ lớn, mọi người cùng tắm đi, còn có thể kì cọ cho nhau luôn.”

“Đại ca, bánh xà phòng của ngươi rơi rồi, ta nhặt giúp ngươi nhé.”

Lần này người tới là Casio và Mening, một cặp “anh em” càng ngày càng quá đà.

“Ta chịu đựng biến thái đủ rồi, ăn một chiêu phá tà tràng!”

Đáng tiếc, thực lực cách biệt quá lớn, Mening thành công dùng tay không đỡ dao sắc.

Việc gây dựng đoàn đội này ngay từ đầu đã là sai lầm, danh tự càng sai lầm, đã là thánh sĩ tuyệt đối thì còn có khả năng là người bình thường sao?

“Ngươi nói cứ như thể ngươi là người bình thường ấy? Thánh sĩ biến thái hấp dẫn nhau là tương hồ hai chiều đó.”

Đột nhiên, một con mèo nhỏ ướt nhẹp nhảy ra khỏi bồn tắm, run run thân mình vẩy khô nước trên người, sau đó nghênh ngang đi qua trước mặt ta.

“Heloise, ngươi cũng ở đây?!”

“Slime cần bổ sung hơi nước theo định kỳ, ta còn tới trước ngươi nhé. Thật là, người lớn cả rồi còn đi so đo với một con mèo. Đúng rồi, ngươi trong thể trạng ấu niên rất đáng yêu, hay là gia nhập hậu cung của ta đi, tuy nhiên trước giờ ta không thu nam tính, nhưng mà ngươi đáng yêu như vậy, coi như là bé trai cũng thích hợp.”

“Heloise, ăn một phát thánh quang tràng!”

Màn đêm phủ xuống không có nghĩa một ngày đã kết thúc, lúc này, Heloise dưới lớp mèu bỗng nhiên nhảy vào phòng từ đường cửa sổ.

“Ê, đến giờ học rồi, ngươi cũng không muốn tin tức một thánh kỵ sĩ học tập ma pháp nguyên tố truyền ra chứ, số biệt danh quái dị đủ nhiều rồi đi!”

Tuy con mèo này vừa nguy hiểm vừa biến thái, thế nhưng dù gì thì nó cũng có chút ưu điểm, thí dụ như coi trọng truyền thừa và lời hứa.

Nhớ tới việc Heloise đáp ứng dạy ta ma pháp hàn băng, ta lập tức hứng trí bùng bùng. Đợt thứ hai ta cũng từng học ma pháp hàn băng ở chỗ Heloise, thế nhưng hồi đó nàng rất khó tiếp cận, tỉ lệ kiến thức chân thực trong số những thứ nàng dạy ta cũng không dám cam đoan, đã vậy suốt ngày còn chê ta ngốc không học tốt.

Nửa giờ sau. . .

“Kêu ngươi ngu như lợn vẫn thật có lỗi với mấy con lợn. Ngủ đến mức ta chẳng biết dạy thế nào. Cảm thụ nguyên tố không phải việc ngươi đi sai khiến chúng, câu thông, câu thông nha. Không phải mệnh lệnh hay uy hiếp, loại làm càn giời ơi như ngươi, đến truyền kỳ cũng không cửa, rốt cục làm cách nào lên đến tận bán thần vậy?”

“Đương nhiên dùng hệ thống để buff!”

Lời này nghĩ trong đầu là đủ, không cần thiết nói ra. Nhưng xem kết quả hôm nay thì trước đây Heloise có chăm chú dạy ta thì ta vẫn bị chửi là ngu. . .

“Thế ngươi làm cách nào dạy được Eliza? Đối với ma pháp hàn băng, nàng đã có con đường riêng của mình, tiềm lực vô cùng. Còn ngươi thì lại vẫn cứ giậm chân tại mức học đồ.”

“Thì cứ vứt sách vở với bút ký cho nàng, bảo rằng chỗ nào không hiểu chạy đi hỏi Margareth. . .”

Còn mèo trước mặt thờ dài, vắn vẹo thân hình một chút rồi hóa làm hình người. Năng lực biến hóa của nàng thăng cấp tùy theo thực lực của ta. Vì thế, cô bé thiếu nữ tóc vàng kia lại xuất hiện một lần nữa. . . nhưng. . .

“Phốc, thật đáng yêu.”

Nhìn Heloise trong bộ dáng chỉ như một cái mô hình đồ chơi cao ba tấc còn cổ bầy tư thế của đạo sư, ta lập tức cười ra tiếng, ý tứ báo thù cực kỳ rõ ràng.

Heloise lại thờ dài một lần nữa.

“Cuối cùng có định học hay không? Không học ta đi ngủ. Nếu mà ngươi có tí thiên phú, ta đây đâu chỉ có thể biến nhỏ như thế này.”

“Nguyên tố ma pháp khởi nguồn từ các thần nguyên tố cổ xưa, các thần nguyên tố đều có tính cách riêng, cũng giống như mỗi nguyên tố ma pháp đều có tính chất riêng. Ngươi vẫn luôn chỉ hiểu hàn băng ở vẻ bề ngoài, tự nhiên không thể nào tiến bộ. Ngươi nghĩ thử xem bản chất của hàn băng là cái gì? Vì sao lúc đầu ngươi lại chọn hàn băng?”

Bản chất của nó? Không phải nhiệt độ thấp sao? Có gì thần kỳ à?

Vì sao lúc đầu chọn hàn băng? Tất nhiên là vì sống ở nơi lạnh giá, hiểu rõ tàn khốc của giá lạnh, cảm thấy ma pháp băng có tiềm lực vô cùng.

“Kỳ thực mỗi ma pháp sư đều có lý giải riêng của mình, trước ta không dạy không phải quên, mà là muốn ngươi tự mình ngộ ra. Ai biết mấy trăm năm ngươi vẫn đầu vào đấy, cứ tiếp tục chờ ngươi tự ngộ chắc cần thêm mấy ngàn năm, thôi thì nhìn đây.”

Bàn tay nhỏ mềm mại, một con chim ưng lửa bé tí xuất hiện rồi chao liệng trong phòng. Tiếp đó Heloise lại mềm mại lần nữa, một đám mây màu trắng bay đến đọng vào con ưng lửa. Những tương vị băng hỏa xung đột sẽ dẫn đến nổ tung, ai ngờ con ưng lửa lại chỉ khóa lên một tấm áo khoác trắng và giảm tốc độ lại.

Việc này hoàn toàn khác với thường thức băng hỏa xung đột, đột nhiên ta cảm thấy có chút hiểu tại sao Eliza có thể đồng thời khống chế hàn băng và hỏa diễm.

“Cá nhân ta cho rằng hàn băng không phải một sự vật tồn tại trong hiện thực mà là một loại trạng thái và xu thế, nó sẽ khiến các sự vật giảm chậm, thậm chí đình trệ.”

Nghe nàng nói vậy, ta bỗng cảm thấy kính nể Heloise. Nhiệt độ là một đặc trưng của năng lượng, nhiệt độ thấp sẽ giảm hoạt tính của vật chất. . . những thứ khái niệm vật lý này đối với kẻ xuyên việt như ta là chuyện hiển nhiên. Thế nhưng đối với một tên ma pháp sư ở thế giới này, để có được cái nhìn như vậy thì phải trải qua vô số thí nghiệm và lý luận tích lũy. Chỉ riêng điều này đã cho thấy mỹ danh mà người đời dành cho nàng không sai.

“Mỗi pháp sư đều có cái nhìn khác nhau về bản chất của hàn băng, nó không phân biệt cao thấp, cũng không phân biệt đúng sai. Đệ tử của ngươi, theo ta quan sát, có lẽ đem hàn băng nhìn thành là ‘khoảnh khắc tĩnh’, còn hỏa diễm thì lại là ‘khoảnh khắc động’. Động tĩnh kết hợp, tạo ra vạn vật. Chiến sĩ cường hóa cơ thể cải biến thế giới, pháp sư dùng ý chí và suy nghĩ ảnh hưởng thế giới, nếu ngươi vẫn dùng loại tư tưởng của chiến sĩ đến lý giải ma pháp thì cả đời này cũng chỉ dừng ở mức học đồ.”

Nhìn tiểu đầu đình ba tấc với khuôn mặt trang nghiêm ấy, lần đầu tiên ta thấy nàng là một đạo sư hợp cách, lạnh lẽo gắt gao.

“Hàn băng à?”

Nhắm mắt lại, trầm tư, ta liền nhớ tới mùa đông nơi quê nhà, núi tuyết dốc đứng, sông băng lạnh lẽo. Sinh mạng đối mặt sự đào thải tàn khốc của tự nhiên đốc toàn bộ nỗ lực tranh đoạt quyền được sống, mà tự nhiên thì dùng phương pháp của chính mình đi tuyển chọn những cường giả có tư cách sống tiếp.

“Cám ơn đạo sư, có vẻ ta đã hiểu.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Hành giả

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Heloise nói không sai, trước đây ta đã đi lệch đường. Lý do ta chọn ma pháp hàn băng lúc đó chỉ là vì thánh kỵ sĩ thiếu hụt năng lực công kích từ xa và công kích phạm vi lớn. Nhu cầu quyết định cung cấp, vì vậy ta cũng không cần thiết phải đào sâu tiềm chất của nó làm gì.

Dù thiên phú ma pháp của ta cực kỳ... được rồi, đúng như lời Heloise nói, là loại ngu đến nỗi mấy trăm năm vẫn không hiểu được bản chất của nguyên tố. Tuy nhiên, chỉ cần có hệ thống trong tay, đến con lợn cũng thành truyền kỳ được nữa là ta.

Dẫu vậy, vì không có các binh cảnh và cửa ải khó, một đường tiêu điểm tăng thực lực, thế nên tất nhiên ta cũng không có khoảng thời gian đi tích lũy, thể ngộ và cảm nhận. Nó cũng giống như một tên học sinh chuyên tự nhiên dùng óc logic phân tích tác phẩm văn học vậy, dù hẳn có thể phân tích ra tất cả những ưu điểm của bài văn, liệt kê từng ý từng ý rõ ràng mạch lạc thì cũng không thể tự mình tả ra một đoạn văn hay giống vậy được. Nguyên nhân là do hẳn thiếu đi tình cảm, không đầu nhập được tâm trí vào đó, không thể nào liên kết những ưu điểm vụn vặt lại thành một khối. Cuối cùng, bài văn hẳn viết ra hơn nửa sẽ khô khan như một tờ đơn.

Theo như lời Heloise, học ma pháp cũng tương tự như sáng tạo nghệ thuật, đều là dùng ý chí của mình miêu tả lên một thế giới nhỏ trong lòng, sau đó dùng thế giới thu nhỏ đó ảnh hưởng đến thế giới thực.

Chính thế, nó tất nhiên cần người ta phải có cảm ngộ và sắc thái chủ quan của cá nhân.

Những quá trình suy nghĩ này tưởng như chẳng có quan hệ tí gì đến thực lực, nhưng chính chúng lại tạo lên con đường của một pháp sư. Nếu không có chúng, con đường ấy cũng càng ngày càng hẹp.

Ta là ví dụ tiêu biểu cho những lời trên, khi mà áp dụng phương pháp số học (rèn luyện tích lũy) cho môn học cần phải cảm tính nhận thức (ma pháp nguyên tố). Cuối cùng, hầu như tất cả các ma pháp của ta đều là ma pháp tiêu chuẩn, chỉ có thể chiếu y nguyên bản, mô phỏng lại người đi trước, đem ma pháp hàn băng của mình thành pháo tháp hàn băng.

Tích ma lực, bắn một phát. Đó là toàn bộ lý giải trước đây của ta đối với ma pháp. Với tư cách một tên ma pháp sư từng tạo ra cảm chú, đây là một điều đáng xấu hổ.

Cũng may, ta nỗ lực nhiều như vậy cũng không phải lãng phí, ừm, cho dù là kiểu nỗ lực đâm đầu vào tường.

Đầu óc ta không cảm nhận được gì không có nghĩa nơi sâu trong linh hồn không cảm nhận được gì, ờ, cũng giống kiểu ‘my mind is telling me no, but my body is telling me yes!’.

Tất cả những thể ngộ và cảm xúc đó kết tinh lại, tạo thành linh hồn lạc ấn.

Trên giao diện của hệ thống, bốn kí hiệu linh hồn lạc ấn đã hủy diệt liệt thành một dãy. Những đặc tính gần gả kiểu ‘tăng phúc uy lực pháp chú 1%’, ‘tăng phúc uy lực ma thuật vong linh 1%’ cũng chỉ có thể coi như làm kí niệm tưởng nhớ đến sự tồn tại trước kia của chúng nó.

Trừ khi ta tìm chết, lại thiếu đốt linh hồn một lần, không thì bọn chúng vẫn sẽ mãi như vậy.

Trong số đó, ‘hàn băng hành giả’ là linh hồn lạc ấn mà ta kết tinh trong đời thứ hai. Hiển nhiên, ta vẫn cô phụ chân ý của nó từ trước đến giờ.

Hành giả, kẻ đi đường, kẻ lấy bước chân mình đi đo thế giới, lấy thị giác của kẻ lữ hành để phát hiện phong cảnh, cảm ngộ tự nhiên, thể ngộ nhân sinh.

Hàn băng hành giả, kỳ thực, chính là một kẻ lữ hành si mê cảnh núi tuyết sông băng nơi phương bắc.

Nhìn tuyết vực vô ngần, cảnh tượng hùng tráng vạn vật trầm miên, cảnh tuyết lở trời rung đất chuyển, thế giới dưới sông băng không bao giờ đông kết, bầy sói tuyết ngửa lên trời hú dài, những con quái vật khổng lồ trong núi tuyết sâu, sinh mạng và tự nhiên, đấu tranh và sống sót...

Dù là thần cũng phải cúi đầu trước tự nhiên, sinh mạng thay đổi thì quy tắc tự nhiên vẫn không đổi. Để vượt qua mùa đông, tất phải đoàn kết hợp tác, đó là điều tất cả những người dân phương bắc đều hiểu được.

Khi Heloise nhắc đến bản chất của hàn băng trong mắt nàng, cảnh tượng phong quang phương bắc, nơi quê nhà của ta, lại lướt nhanh như ngọn đèn kéo quân.

“Hóa ra, bất kể là hồi đó hay bây giờ, ta vẫn đều đang nhớ nhà.”

Đêm đã khuya, bên ngoài bắt đầu nổi cơn dông. Ta lặng lẽ vươn tay ra khỏi cửa sổ, thứ rơi xuống trong lòng bàn tay, không phải những bông hoa tuyết quen thuộc, mà là giọt mưa mùa hạ ẩm nồng.

Kẻ lang thang lạc đường mà nhớ nhà thì phải làm thế nào? Về nhà một chuyến là được. Đáng tiếc, những ký ức vẫn như cũ, nhưng là cờ tung bay trên khối đất kia không còn là lá cờ lúc trước, vùng phương bắc tưởng như không thay đổi kia, cũng đã không còn là cố quốc của ta.

“Ta không muốn về nhà, ít nhất không phải hiện tại.”

Nếu không về nhà, thôi thì tạm đem cảnh đẹp nhà mình hóa thành cảnh tượng trong mơ đi, có lẽ, đến ngày nào đó, cảnh trong mơ sẽ hóa thành hiện thực.

Linh hồn luôn trung thực hơn miệng lưỡi. Tâm tượng thế giới của ta được cấu thành từ ba cái linh hồn lạc ấn, trong đó hàn băng hành giả đóng vai trò cụ hiện ra cảnh tuyết nơi cố quốc, miêu tả mùa đông tự nhiên và mỹ cảnh vùng băng giá, hóa làm những bông tuyết rơi không ngừng nghỉ và kẻ lữ hành trong trời đông giá rét.

“Aizz, thật là một chủ nhân không hợp lệ, đến sức mạnh chân chính của lạc ấn là gì cũng không biết. Có lẽ do lực lượng quá to lớn nên cảm giác mới bị che đậy chăng? Thôi, dù sao giờ biết cũng không tính quá muộn, vậy nên, tuyết rơi đi.”

Ta nhẹ giọng thăm thì, nước mưa bên ngoài trời, bỗng hóa thành bông tuyết.

Một trận tuyết rơi chỉ giới hạn xung quanh ngôi nhà nhỏ, người ở xa chưa hẳn có thể phát hiện, chỉ có những hộ gia đình xung quanh thốt lên kinh ngạc.

Ta cuối cùng cũng hiểu, ma pháp hàn băng của ta không phải cái loại tụ ma lực lại rồi bắn ra, nó hẳn phải là dùng ma lực như cây bút, sau đó vẽ lên cảnh tượng mỹ lệ mà nguy hiểm trong hồi ức, hóa nó làm hiện thực.

“Ha ha, hiểu rồi hả?”

Heloise cười hi hi, nhảy lên cửa sổ, lại một lần nữa hóa thành hình dạng mèo con, nhảy tung tăng giữa mưa tuyết.

Còn ta thì đóng cửa sổ lại, linh ngộ chỉ là khởi điểm, muốn đem linh ngộ hóa thành thực lực, tối nay còn rất dài.

Cũng đúng lúc này, ở nơi sâu trong linh hồn ta, cái đồ án hình một lữ giả trong đêm tuyết yên lặng phát sinh biến hóa.

“Ta vẫn quá độ ý lại hệ thống, linh hồn vẫn đó, những cảm xúc, lương thực của linh hồn, vẫn ở đó, vậy thì kết tinh của linh hồn – linh hồn lạc ấn – tất nhiên có thể khôi phục. A ha, cứ từ từ, một gã truyền kỳ với bốn cái linh hồn lạc ấn, thật sự khiến người ta mong đợi.”

Rất nhanh, sau khi linh hồn lạc ấn khôi phục, ma pháp hàn băng của ta liền nhanh chóng trưởng thành. Không lâu sau ta lại một lần nữa có thể dùng được chung cực cấm chú ‘Kỷ băng hà’. Tiếp đó, dùng cấm chú làm uy hiếp, bức để quốc Oran phải thừa nhận sự tự trị của công quốc Đông Lam.

Được rồi, đoạn trên chỉ là nói nhảm, không có khả năng phát sinh.

Đời thật không như là mơ, chỉ có trong tiểu thuyết mới có chuyện giấc ngộ xong thực lực nhảy vọt gấp trăm. Trong thực tế, muốn mạnh lên vẫn phải bước từng bước chậm chạp đi tới.

Dù đã hiểu được bản chất của hàn băng, quy hoạch xong con đường tương lai, thế nhưng vẫn đề quá khứ vẫn còn tồn tại, đó chính là...

“Thiên phú ma pháp nguyên tố của ta thật cận kề.”

Quyển sách vẫn là quyển sách ma pháp đó, người đọc vẫn là người đó, dù vừa ngộ được đạo lý gì, thì đầu gối vẫn là đầu gối, đọc không hiểu được bao nhiêu.

Vì vậy, sau khi nhìn sách một đêm, ta đành bắt đầu dĩ khếp nó lại, mở giao diện, khởi động biện pháp cũ – hack level!

“Hai mươi điểm kỹ năng, chắc, sót hết cả ruột!”

Điểm kỹ năng là một thứ rất tốt, nó có thể giúp ta ngay lập tức học tập một kỹ năng ma pháp nào đó, cũng có thể đem một kỹ năng đã có thăng cấp. Ví dụ như ta học được ma pháp tên băng bạc một, dùng một điểm kỹ năng, tên băng tiến hóa thành mũi tên hàn băng, rất nhiều phương diện như lực công kích, tốc độ etc... sẽ được tăng lên.

Ta giờ đang cấp thanh đồng, nhiều nhất chỉ có thể thi triển ma pháp cấp 3, nếu cố tình yolo một lần đồ mười mấy hai mươi điểm kỹ năng vào...

Nói chung là... luyện phế nick. Ma pháp bậc cao muốn tiến hóa cần rất nhiều điểm kỹ năng, dùng hết điểm số đi học mấy ma pháp bậc một linh tinh không có tiềm lực, đó đơn thuần là lãng phí.

Điểm số vận mệnh hiện tại còn chưa đủ để ta thăng thêm một cấp, vì lẽ đó giờ ta vẫn chỉ là kỳ sĩ trật tự cấp 21/ hỗn độn vu vương cấp 21. Vốn dĩ theo luật thi thăng hai cấp mới có một điểm kỹ năng, có điều ta là song chức nghiệp, số điểm nhiều hơn gấp hai. Đáng tiếc, cũng chính vì là song chức nghiệp mà số điểm kỹ năng cần tiêu phí lại tăng gấp bốn.

Trước đây ta không dùng tí điểm nào. Đối với các kỹ năng thánh quang và luật pháp của trật tự kỳ sĩ, ta có nắm chắc không cần điểm kỹ năng cũng có thể dễ dàng học tập. Pháp thuật vong linh thì hiện tại không phải lúc học tập. Thế cho nên toàn bộ số điểm thu được đều để dành trong túi, tính đợi đến lúc cao giai gặp bình cảnh nên điểm đột phá.

Nhưng giờ đây ta đang cần chiến lược gấp, mà con đường tương lai cũng dần dần rõ ràng. Song chức nghiệp cần pháp triển cân bằng cả trật tự lẫn hỗn loạn, chính vì thế, mặt yếu càng cần đầu nhập nhiều, lại thêm thiên phú ma pháp rất đến không thể nát hơn của ta, điểm kỹ năng có lẽ không tiết kiệm được.

Nếu có gì khác biệt, thì chắc là có giác ngộ, thấy được đường phải đi, có ý thức tuyển chọn phương hướng phát triển mà không phải tùy ý thích gì chọn nấy.

Xem lướt qua bảng liệt kê các ma pháp hàn băng trên giao diện hệ thống, đại bộ phận trong đó đều là ma pháp loại pháo đài cường lực, tuy nhiên, đó không phải những thứ ta muốn chọn.

Không lâu sau, ta đã tìm đến mục tiêu của mình.

“Ma pháp cấp một [hộ thuẫn băng giá], thêm vào hai loại ma pháp này, hẳn có thể đạt tới mục tiêu của ta.”

【[Hộ thuẫn băng giá] – cấp 1 – (hắc thiết): Hình thành một lớp hộ thuẫn băng mỏng xung quanh người thi pháp, tăng lên một chút lực phòng ngự. Nếu kẻ làm phép bị người khác tấn công, kẻ công kích sẽ bị giá lạnh làm giảm tốc độ 0,1 giây】

【[Hoi thờ băng sương] – cấp 2 – (thanh đồng): Phun ra hoi thờ băng sương lên một vùng hình nón phía trước mặt, gây ra khoảng từ 1-3 điểm thương tổn băng giá mỗi giây, không kéo dài quá 6 giây.】

【[Vòng hàn băng] – cấp 3 – (thanh đồng): tạo ra một vòng hàn băng lấy người làm phép là trung tâm và khuếch tán ra phía ngoài. Bán kính khuếch tán không quá mười lăm mét. Kẻ bị vòng hàn băng dính phải sẽ bị đóng băng giảm tốc.】

Ba ma pháp này gần như không có lực công kích, thế nhưng chúng đều là ma pháp hàn băng gây giảm tốc. Nếu như suy nghĩ của ta không sai, chúng hẳn có thể quy về một hệ liệt, cũng có thể làm hòn đá tảng thông hướng đến cấp độ cao hơn.

“Đầu tiên là [Hộ thuẫn băng giá] cận thân.”

Một lớp giáp băng mỏng manh đến nỗi mắt thường khó thấy, cũng không gây ra bao nhiêu hiệu dụng. Nhưng nó lại khiến ta bị nguyên tố băng bọc chặt, đồng thời nó cũng là một trong số ít ma pháp có thể tạo ra hàn khí khiến kẻ địch giảm tốc.

Ta không ngừng khu động ma lực, lượng lớn khí lạnh được chế tạo ra từ lớp giáp băng mỏng.

“Tiếp đó là [hoi thờ băng sương].”

Khí lạnh vô hình chuyển sang dạng băng sương, phụt thẳng về phía trước, những nơi bị màn sương chạm đến đều bị khoắc lên một tầng băng mỏng.

“Cuối cùng là [vòng hàn băng].”

Tùy theo mệnh lệnh, khí lạnh tích lũy từ đầu đến giờ bị dẫn bạo trong nháy mắt, cả gian phòng lập tức bị đông cứng.

Mắc xích ma pháp này tuyệt đối tạo nên tác dụng $1+1+1 > 3$, thế nhưng ta vẫn nhủ mảy mòi khổ não.

“Chẳng lẽ chưa đủ? Ân, hẳn là chưa đủ. Vậy chỉ còn thừa lại cái ma pháp kia rồi.”

Thế là ta lại mở giao diện lần nữa, tìm đến loại ma pháp đóng băng phạm vi lớn kia.

“Ma pháp cấp sau, dù học được giờ thì một đoạn thời gian khá dài sắp tới cũng không dùng được, ba điểm kỹ năng, ngàn vạn đừng khiến ta bán máu vô dụng.”

Ta bấm tuyển chọn [Bảo tuyết], một giây sau, băng giáp bọc quanh người bị giải tán, hàn khí xung quanh bị thu hồi, tiếp đó, chúng hóa thành một loại khí lạnh khác cao cấp hơn, trí mạng hơn.

【Đình, chúc mừng kí chủ học được kỹ năng tổ hợp: 【Khí đông】: Kỹ năng này là một loại mô phỏng hoàn cảnh băng giá của tự nhiên, bất cứ sinh mạng nào đều không thể tránh miễn — tiêu tử, good job, cuối cùng cũng biết nên dùng ta như thế nào. Từ giờ quý trọng lấy điểm kỹ năng của người đi.】

【[Khí đông]: Một loại hàn khí trí mạng vô hình, có thể phụ gia trên binh khí hoặc phát ra kèm theo ma pháp hàn băng. Bất cứ kẻ nào bị dính phải đều bị giảm 1% tốc độ đồng thời mỗi giây chịu đựng 1 điểm thương tổn băng giá. Có thể chồng chất nhiều lớp. Nếu hiệu quả giảm tốc phải chịu vượt quá 20% sẽ bị thêm các loại hiệu ứng như đóng băng, tư duy cứng đờ. Nếu hiệu quả giảm tốc phải chịu vượt quá 50%, bất cứ lúc nào cũng có thể phải chịu đựng trạng thái mất nhiệt trí mạng.】

【Điều kiện sử dụng: Linh hồn lạc ấn ‘hàn băng hành giả’, nếu kí chủ thăng cấp giai hoàng kim, khí đông sẽ tự động tiến hóa theo.】

Ha ha, quả nhiên, suy đoán của ta không sai, dưới sự thúc hóa của hàn băng hành giả, tổ hợp ma pháp này đã khiến lượng biến thành chất biến.

Nghĩ một chút cũng đủ biết loại ma pháp khí đông này âm hiểm và trí mạng cỡ nào, chỉ cần giao thủ sẽ bị chồng thêm, đến lúc phát hiện thì đã bị hàn băng quấn lấy, không thể lật bàn. Giống như những con côn trùng trên đồng ruộng lúc con gió đầu đông cuốn đến, chỉ có thể trở mặt nhìn cái chết tiến đến gần.

Đây vẫn là bắt đầu mà thôi. Loại khí đông mô phỏng tự nhiên này rồi cũng sẽ trở thành hòn đá tảng giúp ta trèo cao hơn, cuối cùng hình thành tuyệt cảnh mùa đông của chính ta.

“Quả thế, chỉ có vượt qua mùa đông mới có thể thấy được mùa xuân ấm áp, chỉ khi nào ném bỏ nhục thể tàn khuyết, bắt đầu làm lại từ đầu thì mới có khả năng tiến thêm một bước. Có lẽ, bằng bốn cái linh hồn lạc ấn, bằng tích lũy của bốn đoạn nhân sinh, đời này ta sẽ bước lên đỉnh phong.”

P/S: Một số ma pháp trong chương lấy nguyên bản từ WOW.

- Hộ thuẫn băng giá ~ Ice barrier

- Hơi thở băng sương ~ Cone of cold

- Vòng hàn băng ~ Frost nova

- Bão tuyết ~ Blizzard

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Hoa khôi luật pháp

“Người đi ngang qua đừng bỏ lỡ, hai phút, chỉ cần ngơoi cho chúng ta hai phút, chúng ta sẽ cho ngơoi cơ hội để tuyển chọn một nhân sinh hoàn toàn mới! Người anh em, thánh quang đang quuyến có thân ngơoi...”

“Hết thầy để có khả năng, hoan tiểu ty muội nhiệt liệt hoan nghênh ngài đến ghé thăm! Mẫu thần đại địa vẫn luôn bảo hộ ngài...”

“Muốn mua thứ gì tiện nghi? Muốn mua thứ gì thực dụng? Thời cơ đến không thể để vuột tay, một khi mất sẽ không đến lại! Tiền trao cháo múc! Trước mua thử, chất lượng đảm bảo, giả một đền mười! Chiêu bài vàng Beyana, đáng được tin nhiệm...”

“Keng keng keng, chiến thần rất tốt nhé, chiến thần cực tốt nhé. Chỉ cần tín ngưỡng chiến thần, có bệnh trị bệnh, không bệnh cường thân. Không quản cảm mạo hay ho lao, chỉ cần tín ngưỡng chiến thần, đảm bảo tiêu bệnh ngay lập tức. Mười năm trước, lão họ Vương kia chín ba tuổi, bệnh nặng quẩn thân. Sau, hần gia nhập giáo hội chiến thần của chúng ta, khỏi từ hồi sinh, tín thần cường kiện, hai ngày trước vừa đánh sập xuống mười mấy thằng oắt con...”

Nếu ngơoi nghĩ đây là mấy lời mời chào của đám con buôn nào đó, vậy thì hoàn toàn nhầm. Đây là quảng trường lớn trước cửa phủ thành chủ của thành Lens, đây cũng là nơi lưu lượng người lớn nhất, là nơi phồn hoa nhất. Còn những kẻ khua chiêng gõ trống lớn tiếng chào hàng kia, cũng đều là các mục sư chân thần mà bình thường ngơoi ta vẫn tôn kính.

“Ê hey, đại ca, ngài có hứng thú với giáo hội của nữ thần tài phú không? Nếu ngài gia nhập bây giờ còn được khuyến mãi kèm hai bình dầu gội đầu.”

“Phụt, dầu gội đầu? Hoan tiểu ty muội bên kia còn tặng dầu ăn nhé, các ngơoi thật thiếu thành ý.”

“...Ngài chờ chút, ta đi hỏi đại chủ giáo một tẹo, chúng ta hần nên còn dầu ăn trừ bị... Uhm, không tốt lắm, dầu ăn dùng hết rồi, giấy vệ sinh với dầu gội đầu cũng được mà. Đúng rồi, ta còn có phiếu ăn tiệc thánh quuyến miễn phí trong hai tháng.”

“Thành giao, chẳng qua có thể chờ một đoạn thời gian không? Ta vừa mới gia nhập giáo hội chiến thần, bọn họ bảo qua ba tháng mới được rời khỏi.”

“Được, trước cuối năm gia nhập, năm sau rời đi cũng được, chúng ta cần hoàn thành nhiệm vụ thường niên ấy mà.”

“Hừ, cắt, ít quà như thế mà còn muốn ta giúp hoàn thành nhiệm vụ thường niên, ta đi chỗ khác còn hơn.”

Hiềm vì quà thiếu, thằng này phui mông bỏ đi. Tuy nhiên, nhìn đống quà trên tay hần, ai biết được thằng này đến cùng đã vào ra bao nhiêu giáo hội!?!

Ngày trước, những lão thần sĩ đức cao vọng trọng này hần nên tại giáo đường truyền bá tín ngưỡng và giáo nghĩa của chân thần đến các tín đồ, chứ không phải kéo người trên quảng trường, phát tặng phẩm khắp nơi, chào mời hàng miễn phí như những con buôn mà chính họ vẫn coi thường.

Nguyên nhân? Rất đơn giản, một đối thủ rất mạnh mẽ đã đến thành phố này, năng cực kỳ nhanh chóng giành được uy vọng tuyệt đối, rất nhiều tín đồ của giáo hội khác lục tục cải tín. Nhiệm vụ thường niên vốn tưởng như sắp hoàn thành, bỗng chốc trở thành nhiệm vụ bất khả thi.

Tinh linh thẩm phán giả – Klose!

Nhắc tới danh tự này, tất cả các vị chủ tế đức cao vọng trọng trong thành đều sẽ tức giận răng nghiến lợi. Nàng hoàn toàn không tuân theo các quy tắc ngầm

mà mọi người đã ước định, không sử dụng số tay tuyên truyền, cũng không chuẩn bị tặng phẩm, tất cả những thứ nàng cần làm chỉ là đứng đó và mỉm cười, ngay lập tức sẽ có vô số tên nam nhân trẻ tuổi chủ động thăm hỏi. Thậm chí vì để mỹ nhân cười một tiếng, họ tình nguyện cải tín.

Vì vậy, chỉ sau có nửa tháng, số người tín ngưỡng thần luật pháp trong thành đột ngột bạo tăng.

Thần là có thật ở thế giới này, mà đối với thần, tài nguyên quý giá nhất chính là tín đồ, thứ nền tảng nhất của mỗi giáo hội cũng là tín đồ, nhiệm vụ thường niên của các chủ giáo vẫn là tín đồ.

Tổng số nhân khẩu trong thành không có quá nhiều thay đổi, thế nên khi lượng tín đồ của thần luật pháp tăng nhanh, lẽ tất yếu phải khiến số tín đồ của các giáo hội khác suy giảm.

Những nữ mục sư trẻ tuổi đáng thương mặc một lớp áo đơn bạc bạc, vừa sám hối vừa phát truyền đơn và đưa quà tặng. Đáng tiếc, chỉ cần Klose khe khẽ cười, tình thế lập tức xoay chuyển.

Việc đã đến nước này, đến các lão tế ti về hưu cũng đã đến đầu phố, bắt đầu kiếp sống nhân viên bán hàng.

Đương nhiên, chỉ dựa vào sắc đẹp là không đủ, thứ then chốt là giáo nghĩa của thần luật pháp rất hấp dẫn. Thứ nhất, vị thần này không xây giáo đường, lại không cần phải cầu khẩn thần danh, cũng tức là không cần có giáo hội địa phương, tương đương với việc không cần phụng hiến hay quyền hiến.

Luân hồi không ngừng, chân thần tồn tại, kẻ không tín ngưỡng khi chết đi phải nhập Minh hà. Sự thật này đã trở thành khẩu hiệu tuyên truyền tín ngưỡng của các chân thần phe trật tự. Nhân loại là một chủng tộc thiên hướng trật tự, vì vậy họ phải tuyên chọn một vị thần để tín ngưỡng. Tuy nhiên người trong giáo hội cũng cần ăn cơm, cho nên gia nhập giáo hội cần hiến một phần mười tài sản đã trở thành quy tắc ngầm giữa các giáo hội với nhau.

Nhưng mà giờ có người lại ra bài không theo quy tắc, hần trực tiếp nói mình không cần giáo đường, không chủ động thu nhận quyền hiến. Ảnh hưởng từ việc này dần dần như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn.

Những kẻ cải tín đầu tiên là các thương nhân. Nó cũng giống như việc người ta muốn xây công xưởng, xây ở thành phố A một năm phải chịu thuế 10%, xây ở thành phố B chẳng mất đồng thuế nào, bất cứ kẻ làm ăn nào, chỉ cần nào không teo, cũng sẽ chọn thành phố B.

Đương nhiên những giáo hội khác cũng sẽ suy tính đến giảm mức phụng hiến, có điều việc này chủ thể ở địa phương không có quyền quyết định, mà lại người ta vốn đã đặt ra mức phụng hiến bằng không, làm sao đưa được.

Thứ hai, vị thần luật pháp Vô Miên giả này quả thực là chân thần phe trật tự, ngoài ra, ở chỗ của Klose người ta còn có thể thực hiện việc chuyển chức chức nghiệp cơ sở hệ pháp luật.

Đúng thế, là chức nghiệp cơ sở, cũng giống như mục sư, thánh kỵ sĩ etc... Dưới sự trợ giúp của tàn trang nguyên sơ pháp điển, trong vòng nửa tháng, tại tòa thành này đã xuất hiện gần trăm tên công chính kỵ sĩ, mười mấy tên thẩm phán giả. (thẩm phán giả cần điều kiện trí lực khá cao)

Sau khi Vô Miên giả trở thành thần, các chức nghiệp tiến giai như công chính kỵ sĩ, thẩm phán giả đã trở thành chức nghiệp cơ sở. Điều này không có nghĩa là hệ luật pháp yếu đi, ngược lại, điều này cho thấy sức mạnh tổng hợp của cả luật pháp đã đề thăng một mảng lớn.

Trước đây, chỉ có những thánh kỵ sĩ hay chiến sĩ đạt giai bạch ngân trở lên mới có thể chuyển chức thành công chính kỵ sĩ, nó làm cho số lượng công chính kỵ sĩ bị hạn chế rất chặt. Với lại, nhân tài nhà khác bồi dưỡng, sao có thể đáng tin bằng nhân tài mình bồi dưỡng từ đâu!

Từ trước đến nay, số chân thần có thể đề cử chức nghiệp cơ sở không nhiều. Nổi danh nhất là thánh kỵ sĩ và mục sư thánh quang của thánh đường. Việc công chính kỵ sĩ và thẩm phán giả có thể phổ cập cho thấy rằng hệ luật pháp thực sự có tiềm lực cực lớn.

Giờ đây, những thứ liên quan đến thần luật pháp đã trở thành đề tài thường thấy nhất trong thành, còn Klose càng là nhân vật nổi tiếng số một.

Đương nhiên, cũng có một vài sự việc không như ý, tỷ như vị nữ thẩm phán xinh đẹp này sau khi truyền giáo xong thường sẽ hỏi một câu kiểu “Ngài có loại kỳ vật nào khiến người ta biến thành nam không?”. Mỗi lần hỏi như vậy và nhận được câu trả lời phủ định, nụ cười miễn cưỡng trên gương mặt nàng luôn làm người ta cảm thấy như con tim vỡ nát. Đồng thời cũng khiến vô số người hoài nghi, phải chăng vị Vô Miên giả kia cực kỳ ưa thích bé trai, thế cho nên mới bức vị thiếu nữ mỹ lệ nhường này đi khắp nơi tìm kiếm kỳ vật.

Rồi lời đồn “Thần luật pháp thích nhất là các bé trai đáng yêu.” cứ thế truyền ra.

“Bé trai cái chim, ta là dị tính luyện!”

Khi nghe được lời đồn này, ta tức đến nỗi bóp nát chén trà trong tay, rống lên như sấm.

Dù đã xui thành thói quen, nhưng mà nếu bởi thế mà thành thần thù hờ của đồng tính và bé trai đáng yêu, ta thà chết còn hơn.

Mục đích ban đầu của Klose vốn là tìm vật giải trừ nguyên rủa... hoặc là bảo vật có thể chuyển đổi giới tính. Sau đó, vì trách nhiệm của một chấp pháp giả, nàng đệ đơn xin nhiệm vụ đi truyền giáo. Nghe nói trong buổi chiều ngày nàng đệ đơn lên, Snowhoof lập tức phải xử lý mấy trăm tờ đơn xin đi truyền giáo theo.

Đương nhiên là Snowhoof bác bỏ, nếu nhiều người đột nhiên rời cương vị như vậy thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến hệ thống pháp luật thành Sulfur.

Bề ngoài thì Snowhoof là một kẻ trung hậu thành thật, kỳ thực bên trong hần đen xì xì. Vì vậy, hần không từ chối tất cả mà nói rằng chỉ có hai danh ngạch, ai đi thì những người nộp đơn tự thương lượng với nhau.

Được rồi, tối hôm đó cả sảnh thẩm phán đã trở thành chiến trường của những tên FA. Đồn rằng số lượng tham gia quân ẩu lên tới hơn ba trăm, số kẻ còn sức

để đi làm hôm sau chưa tới mười, thật là thảm khốc.

Hai kẻ cuối cùng chiến thắng, một người là pháp chủ sử cấp hoàng kim đỉnh cao, một người còn lại là công chính kỵ sĩ cấp hoàng kim đỉnh cao. Họ cũng tự nhiên trở thành “sứ giả hộ hoa” (người đồng hành) của Klose.

Ta thực sự rất thất vọng, Klose là một thẩm phán gia cấp truyền kỳ, năng lực hai tên cấp hoàng kim đi theo bảo vệ à?

Klose vốn là druid đại sư, sau chuyển chức thành thẩm phán gia. Dù tính cách mềm nhũn, không đủ cứng ngạnh, nhưng thực lực năng lực vẫn luôn không phụ lòng số tuổi khoảng bảy trăm của mình.

Nàng là người rất trọng trách nhiệm, cho nên vẫn luôn coi truyền giáo là nhiệm vụ ưu tiên, đem mục đích ban đầu lui về vị trí thứ hai. Quả thực ta rất cảm kích việc nàng trung với chức trách, nhưng nàng có thể đừng đòi truyền giáo xong mới hỏi thăm đối phương xem có bảo vật biến nữ thành nam được hay không? Nàng làm thế khiến người khác lầm tưởng rằng tìm vật phẩm biến hình mới là trọng điểm nha.

“Người cứ ngồi đó mà cười trộm đi, Vô Miên giả đại nhân.”

Heloise vừa nhìn liền biết, mặc dù ta than thở không ngừng, trên thực tế trong lòng đang rất cao hứng.

Rốt cuộc thì cái hệ thống phục vụ thần lực mà ta phải trả giá rất lớn mới kiếm được kia bắt đầu có giá trị, tín ngưỡng luật pháp cũng đang truyền bá nhanh chóng. Ngoài ra, việc không thiết lập giáo đường, đồng thời để mọi người chỉ cần thờ phụng luật pháp liền có thể sử dụng sức mạnh của nó còn khiến pháp viện tối cao thành Sulfur, nơi hiện tại đang kiêm chức giáo hội luật pháp, dần mất đi lực cản không đối với những kẻ sử dụng luật pháp bậc cơ sở. Mà điều này... cũng là thứ mà ta mong đợi.

Đương nhiên, cũng chính vì không xây dựng giáo đường nên thái độ của các giáo hội khác với luật pháp mới không quá kịch liệt. Rốt cuộc, trong quan niệm truyền thống của bọn họ, giáo hội mới là thứ căn bản để bảo trì tín ngưỡng.

“Chỉ cần tín ngưỡng có thể truyền bá rộng rãi là được. Giáo hội linh tinh vốn không trọng yếu. Nhiều người, kẻ thêm mắm, người thêm muối, sau này sẽ khiến giáo nghĩa cơ bản nhất bị sửa đổi.”

【Ta sẽ làm giống thánh quang thân, bỏ đi bản thân, hóa thân thành luật pháp, kể từ đó, ta là luật pháp, luật pháp là ta, kẻ muốn sử dụng sức mạnh của luật pháp, không cần niệm tụng thần danh của ta, chỉ cần thờ phụng, chấp hành quy tắc của luật pháp là có thể】đó là lời thề của ta lúc đăng thân.

“Lời thề của ta đã nói rõ, luật pháp chính là Vô Miên giả, Vô miên giả cũng đã hóa thân thành luật pháp, tương đương với vứt bỏ bản thân. Một chân thân không có ý thức bản thân sẽ không từ hạ thân dụ, vậy thì giáo hội cũng đâu còn trọng yếu nữa. Nếu đã vậy, chỉ cần luật pháp được truyền bá, cái hệ thống phục vụ Vô Miên giả này rồi sẽ có ngày đạt đến cấp độ của thánh quang thân, rồi từ đó mục tiêu kế tiếp của ta cũng có thể được triển khai.”

“A ha, người cứ đắc ý đi. Chỉ là, dạng kim bài như Klose vốn không nhiều, tiến trình ở các địa phương khác sẽ không nhanh đến vậy.”

“Đạo tốt phải được dùng để chặt cây to, để nàng cùng chúng ta đi đế quốc Oran.”

“Hừ? Chẳng lẽ người có thể khiến Vô Miên giả hạ thân dụ? Nàng đang toàn tâm toàn ý đi tìm manh mối giải trừ cái nguyên rủa kia nhé.”

“Đương nhiên... không thể. Chẳng qua, ta có thủ dụ của Vô Miên giả nhấn lại trước khi đăng thân, đảm bảo do Vô Miên giả tự tay viết! Với cả nàng cùng ta đi, mỗi tháng ta rút thưởng một lần còn tốt hơn loại tìm kiếm giống con ruồi đụng trái đụng phải thế này nhiều. Chỉ ít sẽ không khiến càng nhiều người lầm tưởng Vô Miên giả thích bé trai đáng yêu.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Đế quốc Oran

“Ác ma thì thầm” là lời nhạc đạo của hạo kiếp, là bắt đầu của tất cả mọi thứ.

Sau khi ý chí hỗn loạn thức tỉnh, các tà giáo đồ sùng bái tà thần, kẻ theo đuổi ác ma bắt đầu gây nhiễu loạn trên toàn thế giới. Mà khi những thần nguyên tố cổ xưa được giải thoát khỏi phong ấn, thủy triều nguyên tố dâng lên, cả thế giới bị cái biến.

Nó khiến sinh vật nguyên tố và ma thú sinh trưởng cực nhanh, khiến các tộc xuất hiện lớp lớp cường giả, đồng thời, nó còn khiến các vong linh đại đế cổ xưa nhìn thấy cơ hội quay về chủ vị diện, cũng chôn xuống bóng ma về việc đại quân ác ma xâm nhập trong lòng mọi người.

Trong tình hình hỗn loạn đó, các kẻ có dã tâm và những kẻ theo chủ nghĩa lý tưởng đều nhất loạt ngo ngoe nổi dậy. Trong số đó, nguy hiểm nhất phải kể tới những tín đồ hi vọng triệu hoán tà thần hàng lâm để thỏa mãn dục vọng, hay là đám thành chủ dưới lòng đất bùng bùng hùng tâm muốn tròng phản mặt đất.

Không lâu trước đây, lời nhạc đạo này đã bắt đầu. Trừ Arorawis đen đủi chưa thoát khỏi phong ấn đã chết ngắc dưới lòng đất, sợ rằng những thần nguyên tố cổ khác đều sẽ lần lượt được giải phóng, lượng lớn sinh mạng nguyên tố sẽ đến thế giới này trong tương lai.

Đương nhiên, nếu không phải vì hoàn thành nhiệm vụ sử thi liên quan đến khúc nhạc đạo ấy, ta cũng không có khả năng hồi sinh một cách hoàn mỹ đến vậy.

Trong lịch sử nguyên bản, mười năm sau, khi hạo kiếp ‘chiến tranh kền kền’ bắt đầu, toàn bộ đại lục đã nát bét dưới tay những kẻ âm mưu và dã tâm gia.

Như vậy, trong mười năm này, rốt cuộc đã phát sinh cái gì.

Đầu tiên là vô số anh tài xuất hiện ở các quốc gia, những loại vũ trang, bộ đội mới cũng lục tục được phát minh và cấu thành. Việc này làm quốc lực của quốc gia điên cuồng tăng lên, đồng thời cũng làm dã tâm của các nước lớn trở nên khó kiểm soát. Thêm vào đó, một số tổ chức và cá nhân lại ra sức quạt gió thổi lửa, tỷ như lấy danh nghĩa nước nhỏ ám sát thẳng cháu họ của một gã hoàng đế nào đó, dâng lên sợi dây dẫn nổ chiến tranh cho những đại đế quốc đang đói khát.

Lúc đầu chỉ là nước lớn ngấm nuốt nước nhỏ. Sau đó, theo chuỗi thắng lợi, tất cả các nước đều sa vào trong cơn cuồng nhiệt chiến tranh. Khi tham lam và tàn nhẫn che mắt vương hầu quý tộc, khi vô số các kỹ sĩ linh chủ mới cần lượng lớn sản nghiệp thổ địa, khi sức mạnh quân sự bởi thủy triều nguyên tố tăng lên trông thấy, con kền kền chết chóc bắt đầu lượn vòng trên đầu toàn bộ thế giới nhân loại.

Nói cho cùng thì đây cũng chỉ là quy luật thịnh cực tất phản. Một thế giới lấy nhân loại làm chủ, khi phát triển đến trình độ nhất định, các nước lớn kỳ vọng tiến thêm một bước, hoặc mong muốn làm bá chủ một địa khu, hay to lớn hơn là thống nhất nhân loại, thì cho dù không có các kẻ âm mưu đứng đằng sau châm ngòi chiến tranh vẫn cứ sẽ nổ ra.

Còn đối với mấy tồn tại chí cao vô thượng nào đó, lúa trồng đã lâu, đã đến lúc gặt, vì vậy, kền lệnh chiến tranh được thổi lên, cái bóng của cuộc thánh chiến đã sớm phủ lên trên lưng con kền kền.

Thế chiến nổ ra. Lúc đầu thậm chí có người còn hờ hờ cho rằng, sau cuộc chiến này, sẽ có một đế quốc mới thống nhất tất cả, đem xã hội nhân loại dẫn tới một giai đoạn huy hoàng mới.

Đáng tiếc, tiếp đó, sự thực tàn khốc trực tiếp tát đôm đốp vào mặt tất cả các nước. Nó nói cho bọn họ: thế giới này không phải là trò chơi offline chỉ có nhân loại là người chơi, nó là trò chơi online gồm vô số chủng tộc tham dự pk.

Đế quốc tinh linh dẫn theo các chi tộc nổi dậy, các bộ lạc người thú vốn vẫn thường đánh giết với dị tộc thì khỏi cần nhắc lại, liên quân thế giới lòng đất xâm nhập... Những cánh quân này dạy cho quân đội nhân loại với số lượng gấp trăm biết thế nào gọi là hoàng kim đi đỡ đạn, cự long đem cân bán, truyền kỳ nhiều niên man, thánh giả đồng vô vãn...

Quân đội loài người còn chưa kịp mở miệng chê số lượng địch ít ỏi, liền lập tức được lên lớp về cái gì gọi là chênh lệch thực lực cá thể, cái gì gọi là lấy một chống trăm, dùng mười địch vạn, cái gì là chưa đánh tướng đã bị chặt đầu, cái gì là một người một ngựa xung phong đến tận tường thành.

Một quân đoàn trưởng bên người còn chưa chắc mạnh bằng một tên lính già bên địch, thế thì còn đánh làm sao? Nếu không phải liên quân lòng đất sau khi lên mặt đất bắt đầu tự hao tổn vì nội đấu, nếu không phải các nước lớn không chút dè dặt hi sinh các nước nhỏ, dùng không gian đổi lấy thời gian, dùng đất đai đổi lấy sự tạm thỏa mãn và phân liệt của liên quân, thì sợ rằng chiến tranh đã sớm kết thúc.

Ngay sau đó, vong linh thiên tai tiến đến, những vong linh đại đế cổ xưa bị trục xuất lần lượt lên đài càn khiến nhân loại hiểu được nỗi khổ khi thiếu chiến lực bậc cao.

Còn chuyện ác ma tiến đánh hay khách thăm dị giới gì gì đó trên thực tế chỉ là mấy đòn bù đao trên một đại lục Nahri đã thủng trăm ngàn chỗ. Dù sao nó cũng đã trọng thương gãy chết, đặt nguyên đó thì vẫn cứ chết.

Cuối cùng, khi từ vong vượt quá điểm tới hạn, Abyss và Heaven thu thập đủ linh hồn, hai đứa con của nữ thần sáng thế hồi tỉnh, đặt dấu chấm hết cho tất cả.

Nói thật, mỗi lần nhìn đoạn ‘lịch sử’ này, ta đều cảm thấy bất lực từ tận đáy lòng. Trước mắt đại thế cuộn cuộn như vậy, lực lượng của cá nhân chẳng đáng một đồng.

Ngăn trở chiến tranh bạo phát? Ta đã qua cái tuổi ngây thơ ấy hơn ba trăm năm. Nhưng quả thật, ta vẫn có thể làm một chút gì đó, và thực tế thì cũng đã bắt đầu làm.

Ví dụ như thế giới dưới lòng đất chẳng hạn, dù nhu cầu muốn trở về mặt đất của cư dân nơi đó vẫn không thay đổi, nhưng ít nhất thì tính công kích đã giảm rất nhiều. Chỉ cần xử lý thỏa đáng thì thậm chí còn có thể liên hợp lại cùng nhau chống đỡ tận thế.

Hay như đế quốc Ciro cũng thế, quốc gia người chết do một tay ta sáng tạo nên này lại này ra đến một hiệu dụng ngoài ý muốn – bàn đạp cho vong linh thiên tai xâm nhập.

Vốn dĩ vong linh thiên tai phải bắt đầu sau khoảng bảy mươi năm nữa, chứ không phải ba mươi năm như lời Dukas nói cho ta. Cái này có lẽ nên cảm tạ sự nỗ lực của chấp chính quan đệ nhị, nghị trường nghị hội bóng đêm, Fitland.

Ba mươi năm nữa thiên tai đã đến, mới nghe có vẻ là điều chẳng lành? Không, hoàn toàn ngược lại.

Khi thủy triều nguyên tố dâng cao, ngăn cách giữa các vị diện càng ngày càng mỏng manh. Các vong linh đại đế cổ vốn luôn nhìn chăm chăm, kiểu gì cũng có ngày trở về. Vì vậy thả chúng đến sớm rồi thúc đẩy việc toàn Nahri liên kết lại chống ngoại địch còn hơn.

Mặt khác, khi thủy triều nguyên tố vừa bắt đầu đã cố cường hoành xông vào chủ vị diện tất sẽ khiến thực lực và binh lực bị tổn thất, chỉ ít ba vị vong linh đế hoàng với thực lực không kém chủ thần đó sẽ không dễ tiến tới. Như thế thì lần vong linh thiên tai này sẽ có quy mô kém xa trong lịch sử nguyên bản.

Cũng vì vậy ta mới chỉ thị cho phái vương quyền giảng hòa cùng phái nghị hội, toàn lực thúc đẩy cuộc xâm nhập của vị diện chết chóc, càng sớm càng tốt.

Nếu vong linh có thể đến trước khi thế giới dưới lòng đất đánh lên, quá tuyệt vời. Lấy cớ cùng chống vong linh, tìm nhân loại đòi một vùng đất hoặc trực tiếp

đánh chiếm một vùng đất từ tay vong linh thiên tai không phải việc khó. Nói không chừng sau khi kết thúc chiến tranh, song phương có thể thực hiện việc cộng tồn, dự bị đủ sức mạnh cho mấy phiên toái tiếp theo.

Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ lạc quan. Nếu hai bên liên kết mà vẫn không chống được thiên tai, hay giả như liên quân lòng đất không khống chế được, mặt đất phải chống lại cả hai bên cùng một lúc, mọi thứ đơn giản là chơi thoát.

“Thôi, dù sao tiền đồ lắm tai nhiều nạn, vốn cũng không có hi vọng. Cứ bắt tay vào mà làm, đem ngựa sống coi như ngựa chết mà chạy chữa.”

Đế quốc Oran, thành lập mới hơn bảy trăm năm. Là đại quốc siêu cấp có lịch sử ngắn nhất.

Nhưng bọn họ lại không phải nước yếu nhất trong số đó, ngược lại, do mình quân liên tục xuất thế, tiến thủ kiên quyết, gia phú quốc cường, có xu thế đi sau đến trước.

Thủ đô Kagoshi dựa sông mà đứng, chia ra thành tám khu lớn, nhân khẩu tổng cộng gần chục triệu, là một trong những siêu đô thị lớn nhất đại lục. Trong đó khu lớn nhất là khu Minh Châu đã có hơn ba triệu người, người đời xưng danh Bất Dạ thành.

Nếu muốn dùng từ nào đó để hình dung Oran, vậy thì từ “xa hoa” là thích hợp nhất.

Cạnh bờ sông, vô số ngọn đèn dầu, đèn ma nằng đua nhau chiếu rọi. Ven đường phố, người đi kẻ lại, xe ngựa xa hoa tới tít lui lui. Trên mặt sông, thuyền buôn và du thuyền đậu kề san sát. Nơi này tập trung toàn bộ thương lữ, toàn bộ chủng loại hàng hóa trên khắp đại lục. Điều đó khiến cả tòa thành bùng bùng sức sống.

Hiện tại, đại diện kế vị của tân hoàng sắp tới, những cây cối ven sông đều được treo đầy cờ màu và châu báu. Tơ lụa trân quý được phủ kín toàn bộ đường lớn trung tâm. Đèn ngọn đèn dầu chiếu sáng ven đường cũng đốt bằng dầu cá loại cao cấp nhất. Tất cả mọi thứ đều khiến khách nhân tới chơi phải trầm mắng ‘thô tài chũ’, đồng thời cũng hâm mộ sự cường thịnh giàu có của Oran từ tận đáy lòng.

Lần đại diện kế vị này sở dĩ phải làm long trọng như vậy không đơn giản chỉ vì mặt mũi. Nguyên vốn hai mươi sáu nước phụ thuộc đã đủ để Oran trở thành nước lớn, nay bốn mươi hai nước phụ thuộc càng đại biểu việc Oran triệt để thoát khỏi tình cảnh kẻ giàu mới nổi, đề thăng làm một trong những siêu cấp đại quốc quan trọng nhất toàn thế giới.

Đương nhiên cũng có kẻ không nghĩ vậy, trong bụng hấn đang nở rộ vô khối phurong án phá hoại.

Có điều hiện tại hấn lại rất phiền não. Tha hương gặp cố nhân vốn là chuyện tốt đẹp, đáng tiếc, những cố nhân kia hấn thực muốn giả bộ không biết.

“Không hổ danh khu Minh Châu, thật xa xỉ, cứ nhiên tặng mình châu cho người qua đường.”

“Ít nhảm, cầm lấy!”

Được rồi, hai kẻ vừa phát biểu chính là Silverhook và Kabbalah, người quen cũ ở thành Sulfur. Hiện tại họ đương ra sức vật trang sức trên cây bỏ vào túi, mặc kệ vô khối quần chúng xúm lại chỉ chỉ trỏ trỏ xung quanh.

“Nga nga, dầu cá thượng đẳng, thật lãng phí. Đưa cho lão Hoyle ta làm nhiên liệu và chất phụ gia có phải tốt không?”

Dù bọn họ sớm đã nói là sẽ tới Oran tặng lễ mong được đến thu hoạch lớn, tính thời gian hấn sớm đến rồi. Ấy thế nhưng có thể gặp ở chỗ này, âu cũng là nghiệt duyên.

“Khốn nạn, lại là đám trộm vặt các ngươi! Giờ ban ngày cũng dám tới?”

“Cái gì? Trộm vặt? Nói nhảm gì đó? Những thứ này bày trên đường không phải để người qua cầm đi sao?”

“Đúng đúng? Ngươi nói nó là của ngươi nó liền là của ngươi? Ngươi thử gọi một tiếng xem nó có trả lời không?”

Mặc dầu tên địa tinh Kabbalah rống trả lễ thắng khí hùng, nhưng mà công phu tay chân cũng không chậm tí nào. Hấn nhảy lên với nốt mấy khóa mình châu rồi vội vàng thất nút lại chạy đi.

“Khụ khụ, đứng đó, đám khốn kiếp!”

Đây là một đám trường kì luyện tập cùng thành quân Sulfur khét tiếng toàn lòng đất, ai nấy đều là cường giả, lại hoàn toàn không bận tâm mặt mũi. Đám cảnh vệ nhân loại phổ thông đáng sao làm sao bị nói, càng đuổi theo khoảng cách càng bị kéo xa.

“Ngươi tới mà đuổi chúng ta nè, ha ha!”

“Chắc, không có thành quả thật tịch mịch như tuyết!”

“Há há há, Kabbalah ta đã vô địch thiên...!”

Chưa nói hết câu, gã cao thủ đào hầm có tiếng ở thành Sulfur đã trượt chân một cái, ngã cầm mặt xuống đất theo thế chó gặm cứt!

“Kabbalah, ngươi làm sao thế? Đã nói bao lần là đào hố phải lấp, không làm gì bị trời phạt thấy chưa? Đến cùng là ai vô đức ném vỏ chuối ra giữa đường? Tên này còn nợ lão Hoyle ta mười vạn đồng vàng, nếu hấn ngã chết ai bồi cho ta?”

Lời phía trước còn có tí lí lẽ, lời phía sau nên tự động lược bỏ.

“Mười vạn lúc nào, mới có một trăm! Chỉ có một trăm! Tên lùn chết tiết nhà ngươi hôm qua đánh bài ăn gian, một trăm đó còn lâu ta mới trả!”

Dù đầu sưng u nhưng Kabbalah vẫn liều mạng gãy dựa, dùng ngón trỏ dựng thẳng chỉ về phía Hoyle, lo sợ tên Dwarf vô liêm sỉ này thả một cục nợ không biết từ đâu ra lên đầu mình. Mà quả thật nếu Kabbalah mà có đủ mười vạn đồng vàng thì hẳn việc gì phải kéo bao dây ra đường làm trộm vặt.

Những thứ treo lên cây để trang trí đó đúng là châu bảo, ấy nhưng phẩm cấp cực kém, không đáng tiền, Chỉ có Silverhook, Hoyle với Kabbalah dám hăm tiền như mạng kia mới làm ra được loại việc này.

Được rồi, ta đã không nhìn nổi, nhưng hiển nhiên có người còn ít kiên nhẫn hơn ta.

“Đám chết tiết này! Đến thành phố khác cũng dám làm bừa!”

“Bà cô ngốc thành quán! Sao có thể? Các ngươi chẳng phải đi phương bắc sao?”

“Đáng chết, còn con chó điên kia nữa!”

“Ai là chó điên! Cấm chỉ tự tiện đặt tên hiệu cho người khác! Tên Momo người ta rất êm tai nhé!

“Bà cô ngốc? Được, ta biết rồi.”

Hai cô nàng thành quán nắm chặt tay, một trước một sau, chậm rãi đi đến. Mấy cường giả sảnh thẩm phán đứng một bên áp trận, ba tên lùn sa vào tuyệt vọng.

“Đừng đánh mặt!”

“Đừng đánh vào mặt!”

“Đừng đánh mặt, à mà đừng đánh luôn được không?”

Người qua đường bị bọn họ nháo chọc vười nghiêng ngả, thừa cơ hội này, ta đeo lên tấm mặt nạ bạc, lại gần mấy tên cảnh vệ đang ở trong trạng thái xem kịch vui mở lời hỏi thăm.

“Xin chào các tiên sinh! Trời hôm nay thật đẹp. Cho hỏi một chút, đại sứ quán công quốc Đông Lam ở chỗ nào vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Công chúa và người quen cũ

Trong khu cung điện thành Kagoshi, có một khu vực mạng rất đậm phong cách dị vực. Nó chính là khu nhà ở của đoàn sứ tiết ngoại giao và các đại sứ quán.

Công quốc Đông Lam không có đại sứ quán tại đế quốc Oran. Mà tại một gian biệt thự lâm thời nào đó, dù đêm đã khuya, một vị thiếu nữ bị lừa gạt nào đó vẫn còn chưa hết tức giận.

“Dasos đáng chết! Lúc hẳn mời chúng ta tới đâu có nói như vậy? Đây là lừa gạt, là nhục nhã cả thầy công quốc!”

Thiếu nữ mười bốn tuổi đang phát tiết cảm xúc trong gian phòng, đáng tiếc, nàng cũng chỉ có thể phát tiết như vậy đối với vị tỷ tỷ tùy tùng của mình.

“Đúng vậy, bọn họ lừa gạt chúng ta, nhưng chúng ta là nước nhỏ, nào có biện pháp gì thay đổi được. Chẳng lẽ công bố hết mọi chuyện, kiên quyết từ chối!?” Một khi chúng ta làm thế, sợ rằng bọn họ sẽ lập tức coi đây là sự sỉ nhục đối với đế quốc và tân vương, mượn cớ này phát động chiến tranh xâm lược.”

Đúng vậy, sứ đoàn công quốc Đông Lam vốn không hề có ý tứ làm nước phụ thuộc. Công chúa Renee bị lừa tới. Tương đồng cảnh ngộ với bọn họ còn có mấy nước nhỏ nữa vẫn kiên trì không muốn cúi đầu.

“Án theo tình thế phát triển hiện tại, đã đi lên của đế quốc Oran đã không thể ngăn cản. Nếu khi những quốc gia khác cúi đầu xưng thần mà chúng ta vẫn kiên trì, tất sẽ trở thành cái đinh trong mắt mọi người. Vịn vào cố duy hộ tôn nghiêm của nước lớn, Oran tuyệt đối sẽ chớp cơ hội này mở rộng lãnh thổ. Nước ta vừa mới trải qua cuộc chiến với người thú, không thể chịu nổi thêm cuộc chiến tranh nào nữa.”

Từ đầu đến cuối đây rõ ràng là một dương mưu, cây thế ép người. Renee cắn chặt răng, nói:

“Hắn bọn họ hiểu rõ điểm này mới lừa chúng ta đến đây. Nhưng mà chị Kelly, ngươi chẳng phải vẫn nói huyết mạch của Lam không bao giờ khuất phục sao! Chúng ta liều với bọn chúng.”

Người tùy tùng của Renee, một vị mộ tinh linh, chính là vị giáo sư cung đình đã phục vụ gần năm trăm năm cho vương thất – Celebrian, gọi tắt là Kelly.

Nàng từng dạy dỗ hơn hai mươi vị quân chủ, thậm chí còn từng là người dạy võ lòng cho song vương tử trong truyền thuyết, có uy vọng cực cao tại Đông Lam.

“Cho nên nếu lần này có thể làm cho huyết mạch của Lam cúi đầu, Dasos và Oran tuyệt đối sẽ thu được thanh danh cực lớn. Nếu chúng ta không khuất phục, hẳn sẽ xuất quân. Bất kể chúng ta ứng đối ra sao hẳn cũng không chịu thiệt. Chính vì vậy hẳn mới tùy tiện dùng loại quý kế hoa chiêu bậc thấp đó.”

“Vì sao chứ? Mọi người đều là nhân loại, vì cái gì còn khó đối phó hơn cả lũ người thú điên cuồng kia thế?”

Khuôn mặt vị công chúa trẻ tuổi tràn đầy mệt mỏi. Tại Kagoshi mấy ngày này, nàng còn cảm thấy mệt mỏi hơn cả mấy tháng chinh chiến tại biên cảnh.

“Ha, chính vì đều là nhân loại nên mới khó đối phó. Điện hạ lại quên tại sao nước Lam khi xưa sụp đổ ư? Chúng ta trấn thủ phương bắc bao nhiêu năm cho cả loài người, cuối cùng phải chịu đối xử thế nào? Vô sỉ phản bội! Dị đoan tài phán! Vinh viễn đường nên tin tưởng những tên quốc vương nhân loại vừa ngu xuẩn thiên cận lại không có thành tín ấy, à quên, còn đâm thân mình trật tự không chút tín nghĩa kia nữa.”

Kelly mỉm cười, mĩa mai toàn bộ xã hội nhân loại và thần minh trật tự với giọng nói cực kỳ êm dịu.

“Vói lại, nếu người đáp ứng ký tên vào hiệp ước phụ thuộc, mức ủng hộ của người dân đối với người sẽ giảm mạnh. Hoặc có lẽ, đây cũng là một trong những mục đích của họ. Dù sao thì huyết mạch này đã từng gây đủ nỗi đau cho bọn hắn, biểu hiện của người cũng đủ để bọn hắn cảnh giác.”

Renee đã không thể nói thêm được lời nào, nàng còn rất trẻ, đâu thể suy nghĩ được sâu xa được rằng chỉ vì mình giả đánh người thú rất tốt nên cả công quốc Đông Lam phải chịu cảnh bị bức cúi đầu xưng thần!

“Không thể nào!”

“Không, khả năng nào rất cao. Ai bảo người có hai vị tổ tiên uy danh hiển hách đây. Huyết mạch của người cũng từng xuất hiện lớp lớp anh tài. Sự cảnh giác của bọn chúng là điều đương nhiên. Hơn nữa, khuôn mặt người rất giống với hai vị vương tử sinh đôi kia, không, phải gọi là y như đúc. Bất kể là ác ma xâm nhập hay đem máu Defender đều không phải thứ mà chúng chịu được thêm một lần.”

Nói xong, hai người đều ngược nhìn lên bức tranh treo ở vách tường. Bức tranh vẽ cảnh chiến trường ác liệt. Nơi đó có một đôi song sinh. Một người cầm kiếm nhảy lên giữa không trung giơ kiếm lên chuẩn bị bổ xuống, thánh quang màu kim tỏa sáng chói lọi như thiên thần hạ phàm, khuôn mặt cười tỏa nắng. Một người khác đứng ở phía sau, tay trái cầm kiếm, tay phải cầm ma trượng, lửa địa ngục cháy rừng rực trên người hắn, cả khuôn mặt ngập tràn giận dữ.

Đám kỵ sĩ anh dũng đang xung phong phía đằng sau bọn họ, còn trước mặt hai người thì là vô ngần người thú và ác ma. Tại bốn góc bức tranh, hàng loạt cờ xí của các quốc gia nhân loại ẩn ẩn hiện hiện như thể một đám kèn kèn chờ xác thối.

Đây là bản phục chế của bức danh họa “Những vương tử cuối cùng” tại công quốc Đông Lam.

“Hai điện hạ Roland và Cavens ư? Kelly tỷ, nếu bọn họ tại cục diện của ta hiện tại, liệu tình hình có tốt hơn không?”

Renee có chút buồn bã, loại cảm giác thẹn với tổ tiên này khiến nàng thấy rất bất lực.

“Đừng nói mấy câu như thế, người đã làm rất tốt rồi.”

Kelly lắc đầu.

“Loại so sánh này không có ý nghĩa, Renee là Renee, song vương tử là song vương tử. Nếu Cavens tại vị trí của người hẳn sẽ nhắc kiếm lên giết cho thống khoái, điều này chỉ có thể làm cục diện càng thêm thâm.”

“Nói như vậy, nếu Roland ở đây, tình huống sẽ không giống thế?”

Renee nhạy cảm phát hiện hàm nghĩa ẩn tàng trong lời nói của Kelly.

Nghe cô công chúa nhỏ nói lời này, Kelly hơi sùng sốt, sau đó lộ ra nụ cười hoài niệm.

“Roland à, nếu là hắn thì ngay từ đầu sẽ không để mình rơi vào tình huống bị động này. Tên tiểu tử đó nhìn bề ngoài rất âm áp, rất tươi sáng, kỳ thực bụng đen hơn bất kỳ ai. Hẳn không lừa người khác là may, ai đủ sức đi lừa hắn chứ? Cavens thì trăm phần trăm sẽ bị mắc lừa, có điều bị lừa cũng chẳng sao, hẳn cứ thẳng tắp tiến tới, dùng bạo lực trấn áp mọi chuyện bất ngờ.”

Lòng tò mò của Renee bị gọi lên, Kelly không khác gì một ‘đồ thư quán’ về vương thất Lam. Có điều trước nay nàng rất ít khi kể chuyện cũ, khó khăn lắm mới có dịp nàng nổi hứng nói, nàng nhất định phải truy hỏi đến cùng.

“Hi hi, Kelly tỷ tỷ, có thể kể cho ta một chút về sự tích của họ sao? Bọn họ thật sự mạnh mẽ như truyền thuyết kể lại à?”

Renee mệt mỏi dựa bên người Kelly, mặc cho đối phương sửa lại tóc tai, thay đổi trang điểm. Đây đã là thói quen thường ngày từ hai năm nay.

Kẻ lông mày thô một chút, tia bớt tóc, kẻ mắt sắc hơn, dùng phấn trang che lại màu da quá mức trắng mịn. Dưới tay Kelly, sự khác biệt giữa nam và nữ trên nét mặt của Renee dần dần mờ hồ.

Tại thế cục bất lợi như hiện nay, công quốc Đông Lam cần một vị anh hùng kỵ sĩ giống hệt như thánh kỵ sĩ Roland trong truyền thuyết chứ không cần một vị thực nữ quý tộc chủ định sẽ bận rộn cả ngày ở các buổi tiệc xã giao.

“Dù thật sự khó tin, nhưng trên thực tế, bọn họ còn xuất sắc hơn cả trong truyền thuyết. Nếu không phải chiến tranh bạo phát, không đủ thời gian để bọn họ

trưởng thành, thời đại ấy hẳn phải thuộc về hai người bọn họ.”

Nghe thế, Renee ngừng phát đầu dây, bút hóa trang trong tay Kelly vạch một đường thật dài trên gương mặt nàng.

“Không thể nào, lúc bọn họ từ trần mới cùng tuổi với ta. Không, Kelly tỷ nói nhất định đúng, ta thật vô dụng. Nếu Roland diện hạ có thể ở đây ra quyết định thay ta thì thật là tốt.”

“Phụt.”

Renee nói xong, Kelly lại che miệng bật cười.

“Kelly tỷ tỷ, nguoi cười cái gì, ta nói rất nghiêm túc!”

“Không phải thế Renee. Ta cười vì trước kia cũng có người từng nói như vậy!”

“Ài?”

“Roland, hẳn luôn nói ‘Aizz, thật phiền toái, lãng phí thời gian ta xem sách, nếu Cavens có thể tự quyết định thì thật tốt, thế thì ta liền có thể cả ngày ngồi lười xem sách!’”

Anh hùng trong truyền thuyết vậy mà lại có loại tính cách biếng nhác như vậy? Vị Roland thường được coi là gương mẫu của thánh kỵ sĩ cùng vương thất đó lại thường ưa thích lười biếng trộm nhàn?

“Roland diện hạ rất thích xem sách ư?”

“Siêu ưa thích, không quản là nghệ thuật, âm nhạc, văn học, lịch sử, thiên văn, địa lý, dù là mấy thứ linh ta linh tinh như luyện kim thuật và cơ giới học hẳn đều thích. Nếu như không bị đưa đến giáo hội làm kỵ sĩ rồi chiến tranh nổ ra, có lẽ cuối cùng hẳn sẽ thành một đại học giả được cả thế giới kính ngưỡng.”

“Chờ đã, Kelly tỷ, lúc hẳn bị đưa đi làm thánh kỵ sĩ chẳng phải mới mười tuổi sao? Nhỏ như vậy đã đọc sách?”

“Hai vị diện hạ đều bắt đầu đọc sách lúc mới một tuổi, nếu không làm sao có thể trở thành thiên tài cả Nahri đều công nhận. Có điều, trong chuyện này còn có chút tình tiết thú vị nho nhỏ.”

“Thật là lợi hại! Mà chuyện thú vị gì vậy?”

“Àn, bình thường bé trai một tuổi mới học đi, dù huyết mạch vương thất Lam có thể khiến trẻ nhỏ sớm phát triển ý thức, nhưng mà Cavens mới sinh được một tháng đã biết chạy và nói được vài từ đơn giản, đó quả là siêu thiên tài đủ để ghi vào sử sách rồi.”

“Còn Roland diện hạ thì sao?”

“Hắn à? Cavens biết chạy hẳn mới học bò, Cavens kêu cha kêu mẹ hẳn còn khóc nhè. Mãi đến khi cả hai tròn một tháng, khi chúng ta đều vì Roland mà lo lắng, khi Cavens cựa vào khí lực tốt hơn cướp bình sữa của hẳn, hẳn mới mở miệng nói chuyện.”

“Nói chuyện?”

“Ừ, đầu tiên hẳn nói với Cavens: ‘Ê, tiểu tử, nguoi không sợ bị cắt miếng nghiền cứu, nhưng ta thì sợ. Kiểm chế một chút, giả vờ chuyên nghiệp một chút. Chúng ta là trẻ con bình thường, giờ đáng lẽ mới học khóc thôi. Đến đây nào, cùng anh khóc một tiếng. Oa a a a! Nào, lại lần nữa. Oa a a a!’”. Sau đó, hẳn phát hiện Cavens cần bản nghe không hiểu, tiếp tục cướp, vì vậy hẳn liền hô to cầu cứu: ‘Ê ê ê, các nguoi quản đưa nhóc nghịch ngợm này chặt một chút được không, hẳn dám vô lễ với anh trai hẳn. Hừ, dám cướp lương thực của lão phu, lão phu đồng quy vu tội với nguoi!’”

“Mới một tháng tuổi mà đã biết ẩn giấu tài năng? Quá đáng khủng bố đi!”

“Nếu không thấy tận mắt thì ai dám tin. Mấy trăm năm nay ta đã dạy không biết bao nhiêu thiên tài trong vương thất, nhưng vẫn chưa từng thấy loại tiểu hài tử quái vật đến vậy. Người người đều cho rằng Cavens là thiên tài siêu cấp, kỳ thật Roland càng khác thường. Nếu không phải hẳn đem tinh lực phân tán quá rộng, bỏ lỡ thời gian rèn luyện tốt nhất, kiểu gì cũng không kém hơn Cavens.”

“Tỷ có thể kể thêm về Roland diện hạ sao?”

Nhìn về tiêu tụy một mối của Renee, Kelly vuốt nhẹ những sợi tóc mai của nàng, cúi đầu hôn nhẹ lên vầng trán của người thiếu nữ.

“Thời được, coi như kể chuyện cổ tích cho nguoi nghe trước khi ngủ đi. Roland nha, hẳn tuy rất thông minh, thế nhưng cũng rất dờ hoi. Có lần hẳn hào hứng bùng bùng lôi kéo ta đi xem một phát minh mới, còn đặc ý giới thiệu: ‘Xem, thứ trong suốt này hẳn phải bán rất có giá, ta gọi nó là pha lê. Nhờ nó, cuộc sống sinh hoạt của dân chúng nước ta phải tốt lên rất nhiều.’”

“Pha lê là Roland đại nhân phát minh sao? Ta nhớ là hơn sáu ngàn năm trước có rồi mà?”

“Àn, nhưng lúc đó hẳn không biết. Khi ta nói cho hẳn điều này, về mặt hẳn sụp xuống, cực kỳ đáng thương, lại còn thấp giọng ni non: ‘Không việc gì, vậy thì chuyển qua in ấn đi.’”

“In ấn? Nó không phải bị thần tri thức lũng đoạn từ lâu rồi sao?”

“Ừ, lúc đó ta cũng nói vậy, thế là mặt hấn lại càng như bom tịt ngòi. Chẳng qua đến ngày thứ hai, hấn liền quên hết, chuyển sang nghiên cứu thiên văn học và sinh vật học, còn nói cái gì gọi là thuyết tiến hóa, rồi cái gì chọn lọc tự nhiên. Tuy xem ra không có căn cứ, nhưng giờ nhớ lại thì lại thấy có chút đạo lý. Tỳ như: 【Vạn vật không phải do thần tạo, không phải cố định bất biến. Sinh vật luôn luôn tiến hóa, mà chọn lọc tự nhiên chính là động lực cho sự tiến hóa. Mọi sinh vật đều có bản năng phồn thực, nhưng không gian sinh tồn và điều kiện vật chất là có hạn, cho nên mọi sinh vật tất phải đấu tranh vì sinh tồn...】 “

“Chư sinh phàm trần không phải do chúng thần tạo ra ư? Sinh mạng chẳng lẽ không phải khởi nguồn từ Abyss và Heaven ư? Đây rõ ràng là nói bừa.”

“Đúng thế, rồi hấn cũng biết mình sai. Nhưng mà rất nhanh hấn lại tìm đến đồ chơi mới. Từ trước đến nay Roland vẫn luôn một dạng, không biết cái gì gọi là nản lòng và vứt bỏ. Cho dù chiến tranh bắt đầu, hấn trưởng thành rất nhanh, từ một tên gà non biến đổi thành một quân thần chân chính, nếu địch nhân không phải mạnh hơn chúng ta gấp trăm lần...”

Phần nô và một nhọc tích lũy khiến Renee chìm vào giấc ngủ từ lúc nào không hay. Nhìn bộ giáp mà người thiếu nữ trút xuống treo bên tường, Kelly trầm tư suy nghĩ.

Bộ khải giáp này rất hoa lệ, bên ngoài là trọng giáp bí ngân, trên thực tế nó chỉ là giáp mỏng được khảm lên một lớp hợp kim, thậm chí còn nhẹ hơn cả giáp da.

Huyết mạch Lam không có khả năng khiến đời nào cũng đều xuất hiện thiên tài, Renee không phải thiên tài, thậm chí nàng còn không phải một chiến sĩ thích hợp. Mười bốn tuổi nàng vẫn chỉ là hắc thiết sơ cấp, không khác mấy so với bình dân.

Cuộc xung phong ba ngàn dặm đó, nàng chỉ phụ trách giờ cờ xí và hô khẩu hiệu, làm một vật biểu tượng là đủ. Nếu thật sự để nàng gặp địch nhân, bất luận một tên người thú nào cũng có thể miểu sát nàng.

Đáng tiếc, giờ đây công quốc Đông Lam nội忧 ngoại hoạn, nó cần một vị công chúa giống với anh hùng cổ đại. Renee đã phải hi sinh rất nhiều. Đáng tiếc, theo tình huống trước mắt, nàng rồi sẽ còn phải hi sinh thêm, cho dù sự hi sinh này rồi có thể chỉ là vô ích, thậm chí đáp lại nàng sẽ là ác danh và hiểu lầm.

“Haizz, Renee nói cũng không sai, gánh nặng này quá nặng đối với nàng. Roland, người giờ ở nơi nào?”

Kelly vượt về thanh đoản đao treo bên hông, chỗ đó có hai con rồng đang quấn lấy nhau, giữa chúng khảm hai viên dạ minh châu, một viên u ám như đêm tối, một viên lại tỏa ra quang mang trắng bệch.

Đây là mệnh đăng, thứ mà rất nhiều vương thất điều lưu truyền, Khi thành viên của vương thất vừa sinh ra, người ta sẽ lấy xuống giọt máu đầu tiên và cử hành nghi thức. Viên minh châu, sản phẩm của nghi thức, sẽ trở thành mệnh đăng. Nếu người đã chết thì đèn cũng tắt. Đây cũng là một phương pháp để ngăn ngừa thành viên vương thất bị giả mạo.

Hai viên minh châu ở chỗ Kelly, chính là mệnh đăng của đôi vương tử song sinh - Roland và Cavens.

“Mệnh đăng của Cavens càng ngày càng đen, xem ra hấn đã triệt để sa và hỗn loạn, nhưng còn Roland thì...”

Mệnh đăng của Roland cực kỳ quý dị, một trăm năm trước, nó thậm chí còn đen hơn cả Cavens. Ấy nhưng cách đây không lâu, nó đột ngột tắt ngúm, hai tháng sau, nó lại sáng lên, đổi sang màu trắng.

“Nếu mệnh đăng phản ánh tình huống chân thực, Roland hấn là còn sống trên đời, sinh hoạt của hấn cũng nên tốt lắm.”

Không hiểu sao thân đao bỗng nhiên rung động một chút, như thể nhận lấy sự triệu hoán nào đó, Kelly đứng thẳng người dậy theo bản năng, quay đầu nhìn lại, nàng phát hiện dưới tàng cây có một bóng người.

“Roland!”

Lúc định thần nhìn lại, Kelly lại thấy chỗ đó chỉ có một cành liễu phiêu dật trong gió.

Lắc lắc đầu, nàng đóng cửa sổ lại.

“Haizz, xem ra ta cũng không hơn gì Renee, đều yếu đuối và mong mỏi có một bà vai để tựa vào.”

Tại một góc nàng không nhìn tới, dưới bệ cửa sổ, một thân ảnh đeo chiếc mặt nạ bạc giận dữ nghiêng răng.

“Dasos, người được lắm, dám giờ trò với đất nước của ta, ta sẽ khiến kết cục của người thảm hơn cả trong lịch sử.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yêu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Phục hưng

Đế quốc Oran là một quốc gia hùng mạnh, đó là điều không phải nghi ngờ. Hoàng gia vệ đội Bạch lang quân là một đội kình kỵ binh gồm toàn bạch ngân tinh nhuệ. Ba quân đoàn gồm toàn bạch ngân trở lên xung phong là thứ không thể ngăn cản... Được rồi, mặt đất không phải nơi dùng hoàng kim đại sư làm pháo hôi như thế giới ngầm. Ít ra thì mấy nước nhỏ xung quanh Oran tuyệt đối đỡ không nổi.

So sánh với các chủng tộc tuổi thọ cao, thực lực cá thể của nhân loại rất kém cỏi. Họ có thể lên làm bá chủ Nahri là nhờ vào công cụ và ngoại vật (chính hoàng gia vệ đội của Oran cũng phải kết hợp với trang bị mới đạt cấp bạch ngân). Các nước lớn phải dốc hết các ưu thế của những mặt khác như nông nghiệp, công nghiệp, luyện kim, ma pháp, huấn luyện... mới cung đường được những binh chủng và quân lực mạnh mẽ.

Ví như khôi giáp của bạch lang quân đều được rèn từ hợp kim bí ngân Miserol. Chưa kể đến bản thiết kế, chỉ công thức luyện chế chất liệu của loại khôi giáp này đã là bí mật cấp một. Ngoại trừ áo giáp, những binh khí phối trí như bạo long thương, bạo đầu kiếm cũng đều là đạo cụ luyện kim phẩm chất cực cao. Ngoài ra, những con chiến mã được chọn làm tọa kỵ của bọn họ cũng phải là ngựa giống Lotter, nghe nói giống ngựa siêu cấp này không ăn cỏ như ngựa thường mà chuyên ăn thịt động vật.

Những thứ trang bị xa xỉ như thế đã biến một đám kỵ sĩ mới cấp thanh đồng có thể phát huy thực lực ngang với cấp bậc bạch ngân, lại kèm thêm ưu thế về chiến thuật và số lượng, sức mạnh của họ là không phải bàn cãi.

Không chỉ bộ đội đặc chủng mới vậy, các loại quân đội khác của loài người đều ý lại trang bị. Một tên nông dân, huấn luyện một năm, vớt cho hấn một thanh trường thương tốt, hấn sẽ trở thành một tên thương binh sơ cấp hắc thiết, nếu huấn luyện xạ kích hai năm và trang bị một chiếc nỏ ma pháp, hấn liền là một tên xạ thủ sơ cấp thanh đồng.

Nếu đem hấn huấn luyện nghiêm cẩn năm năm, phối trí trang giáp luyện kim toàn thân và được dịch lực lượng, hấn sẽ thành một gã cuồng võ sĩ cao cấp thanh đồng. Còn như nuôi và thuần hóa được một con Griffin để cưỡi, vậy thì kỵ sĩ Griffin cấp bạch ngân xuất hiện. Đương nhiên, cơ bản chỉ có quý tộc mới chịu nổi chi phí nuôi Griffin và có cơ hội nhậm chức loại binh chủng quý hiếm này.

Ngoại vật cuối cùng vẫn là ngoại vật, sự yếu ớt của bản thân vẫn là thứ không thể tránh khỏi. Một tên Bạch lang quân xuống ngựa cũng chỉ là một tên bộ binh cấp thanh đồng. Vì lẽ đó phối hợp và tổ chức là điều rất quan trọng. Nghệ thuật chiến tranh của nhân loại vẫn luôn cực kỳ có danh tiếng, phối hợp binh chủng để lấy dài đánh ngắn là thứ mà mọi tên quan chỉ huy đều phải học tập.

Văn hóa, kỹ thuật được truyền thừa và đổi mới, vô số loại trang bị và binh chủng mới xuất hiện. Thêm vào đó, tốc độ trưởng thành của nhân loại là nhanh nhất trong số các chủng tộc trí tuệ, xưa nay chưa từng sợ đánh tiêu hao chiến. Hai lý do trên là căn bản để giải thích tại sao một chủng tộc tuổi thọ ngắn, không thiên phú như con người lại có thể trở thành bá chủ.

Tinh linh quả thực rất mạnh, trưởng thành đạt tới cấp bạch ngân là điều bình thường, đáng tiếc, thời gian thành niên dài đến hai trăm năm... Số thời gian này đủ để bốn, năm đời người sinh ra và lớn lên. Sức sinh của tinh linh cũng thấp, ngoại lệ duy nhất có sức sinh mạnh là âm tinh linh lại suốt ngày nội đấu, tự mình hao tổn. Nói đi cũng phải nói lại, sống ở nơi như thế giới dưới lòng đất, nếu không đào thải tàn khốc, tài nguyên nhiều nữa sợ cũng chẳng đủ dùng.

Bởi vậy, tại trong mắt các chủng tộc khác, nhân loại chỉ có một ưu thế duy nhất – sinh đẻ tốt. Và cũng chỉ cần ưu thế này là đủ.

Một tên nhờ trang bị mới thành bạch ngân có lẽ không đánh lại một gã bạch ngân chính gốc lại có huyết mạch tinh linh hỗ trợ, thế nhưng mười tên giả bạch ngân xúm vào thì sao? Chết mấy cái cũng không quan trọng, chỉ cần đầy đủ trang bị, chỉ cần năm, mười năm lại một lứa ra lò. Tinh linh các người chết đi phải mất cả trăm năm mới có kẻ bù chỗ trống. Các người liệu được ư?

Với lại chỉ cần nhân số đủ nhiều, thiên tài tuyệt thế rồi cũng sẽ xuất hiện. Chỉ ít, theo ta được biết, mấy nước lớn đều có một vài lão gia hỏa cấp bán thần tọa trấn.

Nói như vậy cũng không phải để chứng minh rằng xã hội nhân loại đã là vô địch. Đến khi liên quân dưới lòng đất đánh lên, đối mặt với đội quân có thực lực lẫn chiến lược đều không kém hơn mình, đồng thời lại có lượng lớn chiến binh cấp cao, các quốc gia loài người bỗng chốc lâm vào thế bí.

Cũng nhờ vậy mà bọn họ lại bắt tay vào cải tiến mình. Cơ giới, ma pháp, luyện kim tiến nhập vào thời kì nhảy vọt. Thậm chí về sau loài người còn có thể tạo ra những binh chủng hùng mạnh như rồng ma động cơ giới có thực lực cá thể lên tới cấp truyền kỳ.

Thôi thì tạm thời không nói những chuyện tương lai làm người ta đau đầu, bởi lẽ hiện tại ta đã rất đau đầu.

Cây to đón gió lớn, trong lịch sử nguyên bản, đế quốc Oran luôn luôn là mục tiêu đầu tiên mà các tai họa nhắm đến.

Ngồi dưới cây to thì mát? Không, ngược lại, án theo quy tắc quốc tế, dưới sự hiệu triệu của mẫu quốc, các nước phụ thuộc bắt buộc phải lên chiến trường, không những vậy còn phải chịu chỉ huy điều phối từ mẫu quốc. Việc bị chọn làm pháo hôi là điều tất nhiên. Nghĩ đến các cuộc chiến tranh tàn khốc sắp tới, nước càng nhỏ, đáy túi càng ít thì lại càng dễ diệt vong. Thế cho nên, ta tuyệt đối không thể ngồi nhìn công quốc Đông Lam cúi đầu xưng thần.

Nhưng cũng như những thứ mà ta nghe được, nếu cự tuyệt trực tiếp thì chỉ sợ cũng sẽ dẫn đến chiến tranh. Loại tiến thoái lưỡng nan này thực sự khiến người ta khó lựa chọn.

“Khó tuyển vậy thì đừng có tuyển, nghĩ biện pháp biến nó thành náo kịch là được. Chỉ cần lần lễ kí kết phụ thuộc này thất bại, kéo thêm mấy năm, tình thế sẽ hoàn toàn biến hóa. Đương nhiên, ta từ xưa vẫn có thù tất báo!”

Nói là nói vậy, có điều ta vẫn chưa tìm thấy chỗ thích hợp để thò tay vào.

Bốn lạng bạc ngàn cân vẫn yêu cầu phải có bốn lạng, so sánh với thứ quái vật như đế quốc Oran, ta lấy ra một lạng còn chẳng nổi.

“Vừa mới đến còn chân ướt chân ráo, hai mắt mù tịt, tình báo không có, nhân mạch không đủ, không có cách nào dùng phương pháp bình thường để giải quyết vấn đề. Điều tốt là còn đến ba tháng mới tới nghi thức kết vị, trước hết lấy mục tiêu là giao thiệp với thượng tầng để nắm lấy tin tức vậy.”

Đây cũng là nguyên nhân mà ta lại ở trong cái cửa cống nước ngầm bản thù này.

“Thối chết ta rồi, dù muốn làm nhiệm vụ để lấy lòng tên bá tước kia thì cũng không cần làm loại nhiệm vụ này chứ.”

Tiền nữ yêu vương, hiện Slime vương bị mũi oán thần kêu ca.

“Nhìn, đồng loại của ngươi kia.”

Ta dùng tay chỉ hướng một góc trong công, chỗ đó có một con Slime bùn đang giãy dụa. Trong thân thể nó tràn đầy những thứ uế vật khó ngửi.

Heloise liếc qua liền sắc, nàng lập tức hóa thân thành mèo đen, mảnh liệt bỏ nhào đến.

“Ta là nữ yêu vương vĩ đại, là ma pháp bí ảo toàn tri giả. Không phải một con Slime dơ bẩn!”

Một cào hai cán ba quất đuôi, kỹ xảo cực kỳ thành thực. Đáng tiếc, nếu đối tượng sử dụng chiêu thức là một con mèo con, nhìn mấy đòn công kích ấy bỗng trở nên thật đáng yêu...

Có điều ta lại không tự động bỏ qua những đòn đánh đó như trước đây, bởi lẽ hiện tại chúng quả thật hơi có chút uy lực.

【[Khí đông]: Một loại hàn khí trí mạng vô hình, có thể phụ gia trên binh khí hoặc phát ra kèm theo ma pháp hàn băng. Bất cứ kẻ nào bị dính phải đều bị giảm 1% tốc độ đồng thời mỗi giây chịu đựng 1 điểm thương tổn băng giá. Có thể chống chất nhiều lớp. Nếu hiệu quả giảm tốc phải chịu vượt quá 20% sẽ bị thêm các loại hiệu ứng như đóng băng, tư duy cương cứng. Nếu hiệu quả giảm tốc phải chịu vượt quá 50%, bất cứ lúc nào cũng có thể phải chịu đựng trạng thái mất nhiệt trí mạng.】

Trên loại ý nghĩa nào đó, ma sủng của pháp sư chính là phân thân của họ. Những pháp thuật yêu cầu phải cận thân mới có thể sử dụng như [cái chạm của vu yêu] cũng có thể phát động thông qua ma sủng. Nhưng mà ta không ngờ đến rằng, kẻ được lợi nhất khi ta cấu thành loại năng lực bị động [khí đông] này lại là Heloise.

Hình dạng mèo con hay dơi con của nàng đều là mục tiêu nhỏ, tần suất công kích nhanh, đánh lên cực ẩn giấu, thương hại từ nanh vuốt cực nhỏ, rất khó thu hút sự chú ý của kẻ địch. Nếu đến khi nàng điệp gia mấy chục tầng khí đông xong hẳn mới phát hiện thì cơ bản là toi đời rồi.

Tất nhiên, đối với kẻ đã biết trước chiêu đó như ta, tất cả không còn ý nghĩa.

Ta chệch nhẹ một bước, nhắc tay nắm chặt lấy nhược điểm nơi gáy của nàng, quay quay hai vòng, thế là liền có được một con mèo chết hai mắt quay vòng vòng.

“Hừ, đấu với ta? Ngươi còn non lắm!”

Ta cười đắc ý. Tuy vì số kinh nghiệm cần thăng cấp càng ngày càng quá đà, lại cũng không nỡ đem điểm kỹ năng quý giá đập skill, chỉ riêng việc bỏ tập không chế thánh quang và luật pháp cũng đủ để chiến lực của ta tăng mạnh.

Thứ trưởng thành nhanh nhất là kiếm thuật và kỹ xảo vật lộn, học những thứ này đối với ta giống như việc mở sách cũ ra ôn tập vậy, ngày đi ngàn dặm là điều bình thường.

Động tác tránh né cảm nã tưởng như đơn giản vừa rồi tưởng chừng đơn giản, trên thực tế bao hàm một loại bộ pháp tuyệt diệu và một loại ảo nghĩa kiếm thuật, hai điều hợp nhất, sạch sẽ lưu loát. Nếu xung quanh là đường phố, khẳng định sẽ có người hiểu biết vỗ tay tán thưởng và mỹ nữ kêu tiếng hâm mộ, làm sao ta lại đẹp trai đến vậy?!!

“Rolamh, người khác đang chiến đấu mà ngươi lại dám ở đó nghịch mèo?”

Trường kiếm của Momo chém xuống đám người chuột như thể một trận cuồng phong, nhìn ánh sáng đỏ rực phát ra từ người chúng, có lẽ đám này vừa tập kích người đi đường.

Được rồi, tuy chó điên cũng rất xinh, miễn cưỡng coi là mỹ nữ, nhưng mà quan điểm thẩm mỹ của ám tinh linh không tốt, không hiểu được sự đẹp trai chói lóa của ta.

Vì vậy ta đưa mắt nhìn sang Klose.

“Thần sư đại nhân, dù ngài là kẻ chấp hành ý chí của chủ ta, nhưng mà hành vi buông thả như vậy cũng sẽ khiến chủ ta phải hổ thẹn. Mong ngài nghiêm túc tác chiến.”

Klose vung lên một cây pháp trượng gỗ cao hơn đầu mình, một đợt lại một đợt sấm sét lấp lánh dưới công ngầm, mỗi lần ánh sáng lóe lên là tiếng kêu thảm cũng vang theo. Vì chúng ta thiếu hụt vị trí tấn công AoE tốt, thế nên lần này nàng lấy tài nghệ của Druid ra dùng.

Có thể sử dụng [Lightning Storm] ngay dưới đất, dù uy lực bị hạ thấp, những đã đủ để lật đổ thường thức về Druid, cũng thể hiện tài nghệ và thiên phú kinh người của nàng.

【Cross Eintan, biệt danh: Klose. Giới tính: nữ (nguyên là nam). Chủng tộc: Tinh linh tự nhiên. Chức nghiệp: Druid cấp 60/ Đại druid cấp 12/ Thẩm phán giả cấp 20/ Bạo phong thẩm phán cấp 3 (chức nghiệp truyền kì do Klose tự nghĩ ra). Tổng hợp đẳng cấp: 95. Linh hồn lạc ấn: Phong bạo sư giả. Thực lực tổng hợp: chức nghiệp giả loại mục sư cấp truyền kỳ. Đánh giá của hệ thống: một cái đuôi đáng để ôm. Lưu ý: cái đuôi này còn rất đẹp. À phải rồi, cổ mà rút được nam nhịch tuyền lấy lòng mỹ nhân nhé!】

Tuy thư ta tự viết và việc Diana làm chứng khiến nàng tin rằng ta là sư giả của thần luật pháp, nhưng không biết tại sao nàng vẫn luôn đề ra yêu cầu rất nghiêm

cách đối với ta. Suốt ngày nói những câu như: ‘không thể làm như vậy’, ‘ngài làm vậy sẽ tổn hại đến hình tượng của chủ ta’, cứ như thế ta ném mất mất mất thần linh nhà nàng vậy.

“Hừ, cả ngày bôi xấu thanh danh Vô Miên giả?? Ngươi thấy ta trước kia làm việc bình thường à?”

Nói xấu chân thân trước mặt mục sư chẳng khác nào tuyên chiến sinh tử, ta không có ngu mà nói những lời vừa rồi ra miệng...

Được rồi, có vẻ hành động của ta đã chọc giận công chúng, tốt nhất vẫn lên thu đuôi lại, nghiêm túc làm việc!

“Viên bảo ngọc đó rốt cục ở đâu đây?”

Nhiệm vụ lần này có chút kỳ quặc, tên bá tước thực quyền đó rõ ràng có vô số thù hạ, cường giả không thiếu, ấy thế mà lại đi ủy thác một đám người ngoài như chúng ta đi tìm bảo ngọc gia truyền.

“Cái đèn chỉ đường này rõ ràng là ma pháp vong linh, tìm linh hồn hay thi thể còn được, làm sao có thể tìm được bảo vật chứ. Hừ, ta đã nhìn ra chân tướng rồi!”

Heloise ra sức cắn một nhát lên đầu ngón tay rồi nhảy lên vai ta, ngồi đây ít nhất có thể rời xa đám uest vật khó ngửi đó một chút.

Ta cũng thấy rất nghi ngờ, tên bá tước đó cho chúng ta một cái đèn được sung đầy ma lực, nói rằng cứ đi theo nó sẽ tìm được bảo ngọc. Thế nhưng, trong cảm giác của ta, đó rõ ràng là chỉ dẫn máu thịt từ ma pháp vong linh, thứ có thể tìm được từ cách truy tung này chỉ có thể là bộ phận thân thể người nào đó. Chẳng lẽ bảo ngọc là...

“Được rồi, nó ở ngay trước mặt!”

Sau khi mọi người quét dọn sạch sẽ chiến trường, ta nhắc đèn chỉ đường đi tới, cuối cùng dừng lại trước một cái nồi lớn.

Theo độ sáng của cái đèn thì bảo ngọc phải nằm trong chiếc nồi này. Vì thế ta tiện tay cầm lấy cái môi, vết vài cái, vét ra được đủ các kiểu ngón chân ngón tay nhân loại, chắc nồi này là thứ đám người chuột dùng để nấu canh.

Tiếp đến, ta vét được mục tiêu nhiệm vụ lần này - - bảo ngọc.

“Hóa ra bảo ngọc là ‘bảo ngọc’ nha.”

Chó điên Momo mau mồm mau miệng giả thích tất cả, thứ trước mắt là một bộ phận quan trọng bậc nhất đối với nam tính, tục xưng tinh hoàn. Trạng thái của nó hiện tại là chín nhừ, bộ dáng thì... ta không cách nào miêu tả.

“Ha ha, chân tướng chỉ có một, tên bá tước xui xẻo đó chạy ra bên ngoài đùa hoa nghịch liễu, sau đó bị vợ cả tức giận chém một đao rồi vứt nó xuống cống. Há há há, thủ đoạn thật ngoan độc, ta thật sự muốn xem xem vị phu nhân kia trông ra làm sao!”

Không hiểu sao khi ta nghe những lời trên của Heloise, sau gáy ta lạnh buốt như băng.

“Không, không phải vết thương từ đao, đây là tổn thương nghiền ép. Vụ án này có lẽ không có thủ phạm, hẳn là tên bá tước mập mạp đó lúc đi vệ sinh không cẩn thận đem của quý đặt ở giữa nắp bồn cầu với bồn cầu, sau đó không cẩn thận ngồi xuống... rã rã... nứt ra... trôi theo dòng nước. (1)

“Các ngươi thử nhớ lại mà xem, lão bá tước đó quá mập, di động bất tiện, nắp bồn cầu kim loại lại có cạnh khá bén nhọn, một khi ép xuống...bịch...phụt”

Quả là thẩm phán chuyên nghiệp, Klose nói đến đoạn cuối còn ấn tay xuống để mô tả, miệng phát ra những từ tượng thanh rất sống động, nhưng...

“Các ngươi bịt nửa người dưới làm cái gì? Ta suy đoán sai lầm chỗ nào à?”

“Không, mọi người chỉ cảm thấy hơi thốn, không... không sao.”

Không có gì phải nghi ngờ, việc những tên nam tính xung quanh bỗng chốc lấy tay bịt thân dưới là bởi vì bản năng của nam giới. Mà hai viên ‘bảo ngọc’ kia cũng đã chủ định rằng hôm nay sẽ kết thúc trong một trận náo kịch khiến lòng người mệt mỏi.

“Vi sao ta không gặp nổi một người bình thường? Đội ngũ kì cục đã xong, đến thân chủ cũng quái đản!”

“Định đem cái này về thật à, buồn nôn chết đi được! Momo không muốn động vào đâu!”

“Chắc hẳn muốn cầm đi đến chỗ mục sư để tái sinh, nếu không cũng đã không bỏ tiền nhờ chúng ta đi tìm. Ai muốn cầm đem về?”

Tất nhiên thứ đồ này ai cũng chẳng muốn động vào, mà trong khi chúng ta còn đang đùn đẩy, một tiếng nổ “ầm ầm” vang lên, cả cống ngầm đều lay động kịch liệt.

“Có một đám lớn người chuột đang tới, từ trước đến nay lòng thù hận của giống này vẫn luôn rất mạnh.”

Gatling đạp lên trước một bước, âm thanh không giấu vẻ tự hào, đám bầy rập hẳn bày xuống đã lâu cuối cùng cũng nảy sinh tác dụng.

Tác dụng thì có, cơ mà nhìn những khối đá vụn rơi xuống từ trên trần thì có vẻ số thuốc nổ mà hắn dùng hơi nhiều thì phải.

“Gatling, ngươi đừng có chôn lượng thuốc nổ án theo tiêu chuẩn ở thế giới lòng đất chứ? Nơi đây là cống ngầm nhân tạo, nó cũng không rắn chắc bằng trần nham thạch phía dưới kia đâu, rốt cục thì ngươi đã chôn bao...”

Thôi khỏi cần hỏi nữa, nhìn động tác xoay người chạy vội của Gatling, ta đã có được câu trả lời.

“Ầm ầm!”, “Ầm ầm!”, một chuỗi tiếng nổ bạo vang, cả thầy cổng nước ngầm đồ sộ. Hắn không chôn nhiều thuốc nổ, hắn chôn siêu nhiều thuốc nổ!

Vừa cố gắng đào mạng, ta vừa nhớ tới đoạn giả thuyết suy lý đầy bình tĩnh vừa rồi của Klose, sau đó một lần nữa bắt đầu hồi hận vì đã lấy cái tên “liên minh tuyệt đối thân sĩ” này.

“Biến tính thâm phán giả - Klose, vương tử giấu mặt cuồng nổ tung - Gatling, Mening, ân, tên này không cần giải thích, tên hắn đã là lời giải thích tốt nhất; một gã càng ngày càng thân với Mening – Casio (riêng việc có thể ở chung thoải mái với Mening đã là bất bình thường), biến thái cuồng bé trai – chó điên Momo, bà cô ngốc tộc ám tinh linh vừa theo thánh quang vừa theo luật pháp – Diana, hai tên người qua đường bị gay (hai người: chúng ta không gay, chúng ta chỉ thích Klose.), thực sự không có kẻ nào là bình thường! Ta quyết định, nếu lần này không chết toi, ta sẽ cố tuyển một hai tên đội hữu bình thường!”

“Ngươi quên chính mình rồi, lão yêu quái dở người!”

“Ân, cảm ơn đã nhắc nhở, lão yêu bà trang nộn!”

“Ta đã nói cấm gọi ta như vậy! Ta cần ngươi đó, ta thật sự sẽ cần ngươi đó!”

“Ngươi cần ta! Chết tiệt, cấm chồng chất [khí đông] lên ta!”

“Xin lỗi!”

“Đừng hòng!”

“Thế thì xem chiêu!”

“Chỉ mình ngươi biết phụ gia [khí đông] chắc? Xem chiêu!”

Khi mọi người đều trốn thoát khỏi cổng thoát nước mới giật mình phát hiện một người một mèo đang vừa đánh nhau “kịch liệt” vừa chạy nhanh tiến đến, đồng thời lại còn cố gắng cản trở lẫn nhau. Trong lúc đó, cả thầy trần cổng đã lung lay sắp đổ.

“Rolahm, giờ phút nào rồi mà còn nghịch mèo!”

“Ta không đùa với mèo!”

“Chúng ta đang đánh nhau!”

Mọi người còn chưa hết kinh ngạc vì con mèo đen biết nói chuyện thì đất đá đã ầm ầm sụp xuống, mà cho dù trong nháy mắt đó, tiếng tranh cãi vẫn vang vọng như cũ.

“Tất cả là do lão yêu bà nhà ngươi! Ngày mai đừng mơ có tí sữa bò nào!”

“Hừ, vậy thì cũng muốn xem xem ngươi có ngày mai hay không. Có thể kéo ngươi làm đệm lưng, đời này của lão nương đã đáng giá. Dù sau phải xuống địa ngục cũng cười tỉnh!”

Mọi người kinh hãi bội phần, đẩy đến cùng là ai, cư nhiên có thể vung ra tính mạng chỉ vì tức nhau với một con mèo!

“A, tí thì chết!”

“Yên tâm, tai họa ngàn năm, loại như ngươi thì dù tận thế qua đi vẫn sống tốt! Giờ thì xem móng vuốt mèo thần của ta đây.”

Giờ phút này ta bị kẹt trong đồng đá, đánh không lại mèo con, vì vậy lập tức đổi thái độ, ngoan ngoãn đầu hàng.

“Ngày mai sữa bò nhiều gấp ba.”

“Phải là loại sữa tốt nhất, meo, đây một vại!”

“Thành giao!”

Mọi người không biết dùng biểu lộ nào để nhìn đội trưởng nhà mình với con mèo hắn nuôi, bắt đầu xem xét xem có nên rời khỏi đoàn đội trước khi bị thằng dò hơi này liên lụy đến chết hay không. Nhưng mà họ rất nhanh phát hiện trên tay đội trưởng đang nắm hai quả trứng buồn nôn kia.

“Đừng có nói là ngươi muốn đi lĩnh thưởng? Bị nấu chín, lại còn nát bét. Thôi ném đi đi.”

“Phải đó, thăm đến tình trạng này thì có là mục sư cấp hoàng kim cũng không cứu được, tên bá tước kia mà thấy đảm bảo thẹn quá thành giận.”

Ta lắc lắc đầu, có vẻ họ chưa rõ ràng tại sao tên bá tước đó lại ủy thác nhiệm vụ này cho đoàn lính đánh thuê bên ngoài.

“Tí Diana với Klose cùng ta đi giao nhiệm vụ, tên này có nhân thủ còn nhờ chúng ta, rõ ràng muốn ăn cháo đá bát giết người diệt khẩu. Đã vậy, nhân cơ hội này chúng ta đen ăn đen luôn, không chể hần, tiếp đó tiếp quản mối quan hệ nhân mạch của phủ bá tước.”

“Có thể, nhưng mà cấm đưa đám bày nhầy đó lại gần ta, nếu không ta liều mạng với ngươi!”

Đổi mặt nổi oán hận của Heloise, ta không cãi lại, bởi lẽ tâm trí của ta đã bị bảng giao diện hệ thống thu hút toàn bộ.

【Chúc mừng kí chủ kích hoạt nhiệm vụ sử thi: Phục hưng!】

Vài phút trước, Renee và Kelly cũng chấn động vì một phong thư được gửi tới.

“Bản thiết kế trang bị toàn thân cho cực quang kỵ sĩ? Bản thiết kế trọng giáp của quân đoàn bộ binh hoàng gia? Cách huấn luyện thần khuyển Asmu...”

Trong thư liệt kê ra hơn ba mươi loại binh chủng mạnh mẽ đã thất truyền, phương thức huấn luyện chức nghiệp và bản thiết kế trang bị. Tất cả những thứ này đều là niềm kiêu ngạo của nước Lam trong quá khứ. Tiếc thay, tại đêm Defender năm đó, mọi thứ đã bị hủy diệt, vùi vào lịch sử.

“Đây là di sản của quá khứ ư? Là người nào đó trước kia trốn tới Oran và bảo tồn lại?”

“Không, những thứ này đều là tuyệt mật, số người biết không quá mười đầu ngón tay. Xem, cái bản thiết kế giáp nặng này chúng ta cũng có, nhưng mà lại khác biệt một chút... Thật không thể tin được, chỉ thay đổi tí tẹo mà năng lực phòng ngự tăng lên đến hơn 10%, đây là loại cải tiến! Ai có thể cải tiến bản thiết kế hầu như hoàn mỹ kia? Nét mực này chưa khô hẳn, chúng có lẽ vừa được viết cách đây không lâu.”

【Chút lễ vật nhỏ, vui lòng nhận cho, một ngày gần đây sẽ đến bãi phóng - - Rolahm】

“Rolahm là ai?”

“Không cần biết hắn là ai, công quốc Đông Lam có hi vọng rồi! Chỉ cần chúng ta mang được những thứ này về, xây dựng mười năm. Chúng ta nhất định có thể gây dựng lại huy hoàng trước đây, trở thành cường quốc nơi cực bắc.”

Trong khi hai vị nữ tử đó cười như điên thì ta lại có chút đau đầu. Không ngờ chỉ vì hứng khởi nhất thời mà ta phải đối mặt với một phiền toái cực lớn.

【Nhiệm vụ: Phục hưng】

【Yêu cầu nhiệm vụ: Giải quyết hết các nguy cơ bị thôn tính và xưng thần của công quốc Đông Lam, đem con sói kiêu hãnh vùng cực bắc kia tái hiện. - - Tại trước mặt Đồng lang vương chân chính, Lang vương Dasos là cái cóc khô gì?】

【Khen thưởng: thăng cấp thánh kiếm Roland thành thần khí. Mạnh mẽ của thần khí kinh cực thánh quan - - ta biết ngươi vẫn luôn muốn tìm kiếm thần khí trấn quốc này về.】

【Xử phạt khi thất bại: hóa gái! Ta rất nghiêm túc! Nếu lần này đến đất nước mình cũng không lo nổi thì thôi làm đàn bà đi cho nhanh!】

“Thật đau đầu, tên tiểu tử Cavens kia làm mất kinh cực thánh quan, giờ kẻ làm anh như ta lại phải đi tìm về.”

Dù ta nói là nói thể, ấy nhưng khóe miệng vẫn không kìm được mà nhếch lên, lộ rõ ý cười.

“Lần này, ta tuyệt đối sẽ không thất bại!”

(1): Tên tác nói đây là chuyện có thật, thực sự thì không tưởng tượng ra cảnh ấy nó thế nào... :pokerface:

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yêu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Song kiếm

“Tên? Tuổi? Chức nghiệp? Sở trường? Mục tiêu theo đuổi là gì?”

“Aaron, 16, chiến sĩ cấp hắc thiết, sở trường kiếm thuật, ta muốn trở thành đại anh hùng cứu thế giới!”

Nhìn tên thiếu niên cười khà ồ trước mắt, ta gật gù đầu. Tên nhóc này làm ta nhớ đến Adam trong quá khứ.

“Người tiếp theo!”

16 tuổi mới hắc thiết thì luyện làm chim gì? Ba năm nữa ngươi có thể tiến giai lên cấp hoàng kim? Chỗ của ta không phải nhà trẻ, ngươi tốt nhất nên tìm một đội gà non nào đó cùng nhau đi đánh đám qua loa kiếm kinh nghiệm đã.

“Caven, 33, Shaman cấp bạch ngân. Mục tiêu của ta là kiếm đủ tiền rồi mua lại đoàn xiếc thú Rồng Lửa.

“Dish, hơn 40, ta là anh của hắn, chức nghiệp chiến sĩ. Mục tiêu của ta là làm một người anh tốt.”

“Ta mới là anh! Dish, tên ngu đến chữ số cũng không đếm được như người dựa vào đầu mà khai hơn ta mười tuổi, chúng ta sinh ra cùng một lúc!”

Tên tiếp theo là một gã Shaman tộc Orge hiếm thấy. Nghe nói trước kia tên này còn là chiêu bài tử của một đoàn xiếc nào đó, sau khi đoàn xiếc sụp đổ thì bắt đầu kiếp sống mạo hiểm kiếm ăn. Nghe có vẻ hắn còn định kiếm đủ tiền để mở lại đoàn xiếc.

“Ta mới là anh trai!”

“Ta mới là, đừng có tưởng vì mình biết làm trò xiếc khiến hai tay phát sáng thì ta sợ người, khí lực của ta rất mạnh đó!”

“Được, chúng ta oán tù tì, ai thắng người đó làm anh!”

“Chơi luôn, một hai ba, ra tăng đá.”

“Ta ra giấy, ta thắng, ta là anh!”

“Caven, người ra chậm, không tính. Lại một lần nữa, nếu không ta đánh người.”

“Đánh thì đánh, ai sợ ai, hôm nay ta phải cho người biết uy nghiêm của người làm anh. Cái thằng ngu đến đếm từ một đến chín cũng không làm được!”

Dần dà, gã Orge hai đầu Cavendish bắt đầu tự đánh với nhau vì hai cái đầu tranh nhau làm anh. Vừa đánh hắn vừa kêu oai oái, không biết là đánh người nên đau hay bị đánh nên đau...

Ta lặng lẽ đánh giá, gã Cavendish này có thực lực khá tốt, ma vũ song tu trời sinh, thực lực tổng hợp ít nhất ngang với nhân loại cấp hoàng kim. Hắn khác hoàn toàn với cái tên gã mờ mờ vừa rồi, nếu gia nhập chúng ta thì lập tức liền có thể bổ sung chiến lực.

“Người tiếp theo.”

Có điều đoàn lính đánh thuê chúng ta giờ không thiếu chiến lực, chúng ta thiếu người bình thường. Quái nhân và biến thái bên trong này đủ nhiều rồi, giờ lại thêm một tên quái vật suốt ngày tự mình đánh mình, đây là định bày trò cười cho đối thủ cười đến chết sao?

Hôm trước, sau khi phát hiện “đoàn thân sĩ” thiếu hụt tiết tháo và thường thức phổ biến, có nhu cầu tăng cường một chút giá trị tiết tháo, ta quyết định chiêu thu thêm hai người bình thường.

Đương nhiên, còn một nguyên nhân quan trọng hơn đó là nơi này là quốc gia của loài người, số lượng dị tộc ở trong đoàn quá nhiều, dễ làm người khác hiểu nhầm. Vậy cho nên vì làm đẹp mặt, ta cũng tính chiêu thêm vài gã nhân loại vào đoàn, nếu hắn là địa đầu xa quen thuộc tòa thành này thì càng tốt.

Cho dù người mới không giúp đỡ được gì cũng không sao, ít nhất thì cũng có tác dụng che lấp. So với nguyên một đám tộc khác chạy lăng xăng, một đám nhân loại pha tạp với dị tộc sẽ tốt hơn nhiều lắm.

Nghĩ là làm, sáng sớm nay, ngay tại cửa hiệp hội mạo hiểm, ta bày ra một cái quầy chiêu người. Bởi vì có sự tài trợ của tên bá tước ‘võ trượng’ ấy nên lương thường đoàn ta giờ khá khá quan.

Tiếc thay, vì lai lịch của ta không rõ ràng, lễ kè vị lại sắp đến gần, không khí khẩn trương, các lính đánh thuê có tư lịch đều lựa chọn quan vọng, người tới nếu không phải là đám gà mờ vô dụng thì cũng là loại kì hoa không đội nào dám thu.

Nhìn Cavendish còn đang mãi mê dùng tay trái đánh tay phải, ta bắt đầu đi lách đầu rời khỏi, xem ra hôm nay lại phí trắng một buổi sáng.

Có điều khi tạt qua bảng treo nhiệm vụ, ta dừng lại một chút.

“Treo thưởng cấp A: Tìm ra kẻ hủy diệt cổng ngầm góc tây bắc, không luận sinh tử, tiền thưởng 200.000 đồng vàng.”

Đây là món hời lớn nha, treo thưởng cấp A có thể giúp cái tiểu đội chả có tiếng tăm gì của ta thăng lên mấy cấp, số tiền 200.000 đồng vàng đó cũng thừa đủ mua một khu cao cấp tại vùng minh châu rồi. Xem ra, chút tàn phá quý dị trước đại điển khiến quan phương Oran hơi thần hồn nát thần tính.

Ta do dự không biết có nên đem Gatling ra đổi tiền không, cơ mà vừa kiếm được một bút lớn, không thiếu tiền lắm, mà việc này cuối cùng thế nào rồi cũng dây đến người mình, thôi đành tiếc nuối bỏ qua vậy.

Hôm qua, tên bá tước ‘võ trượng’ đó quả nhiên là định tìm mấy gương mặt xa lạ để tiện giết người diệt khẩu. Sau đó, Diana đứng lên, một chiêu [Phá tà trảm] quét bay mười mấy tên, Klose thì thổi bay nóc nhà và mấy tên còn lại, còn ta, ta móc ra một tấm khế ước ma quý.

Tên võ trượng đó còn rất biết hàng nhé, nhìn thấy một thánh kỵ sĩ móc trong ngực ra tấm khế ước ma quý, hắn lập tức há hốc mồm gần trật quai hàm, cứ như thế vừa nhìn thấy quang minh thần cỡi truông chạy ở trên phố vậy.

Chuyện tiếp sau càng đơn giản, kí kết khế ước, suy xét đến việc còn phải lợi dụng tên bá tước này dài dài, cá chết lười rách không phải ý hay, vậy nên ta cũng không đề ra yêu cầu nào quá bất hợp lý, chỉ là moi ‘chút’ tiền và một nơi trú ngụ hạng sang, sau đó để hắn làm nhân viên tình báo cao cấp cho ta.

Đương nhiên, khế ước ma quý nào chẳng tăng dần từng bước, khiến con mồi dần mất cân, vừa bắt đầu đã làm lớn chẳng phải sẽ dọa chạy dê béo đi?

Nơi trú ngụ mới của tiểu đội chúng ta cũng nằm trong khu minh châu, ta rất thỏa mãn. Dù ở đây có vẻ già cỗi một chút nhưng trang hoàng và hoa viên đều còn tốt lắm. Hiện tại, mọi người trong đội đang phải cặm cụi quét dọn vệ sinh, riêng người làm đội trưởng như ta thì nhận trách nhiệm cao cả đi ra ngoài tuyển người.

Chỉ một mình ta, không đem theo đám nhốn nháo thiếu tiết tháo liêm sỉ đó hẳn rằng sẽ chiêu được người bình thường tới.

Ân, ta chạy ra ngoài tuyển người tuyệt đối không phải vì trốn dọn vệ sinh nhà cửa, tuyệt đối không! Loại chuyện này đâu phải thứ một thánh kỵ sĩ như ta sẽ làm!

“Có vẻ thanh danh không lớn thì chẳng bao giờ thu được nhân thủ tốt. Chẳng lẽ lại học theo cách mà mọi kẻ xuyên việt vẫn thường làm, đi đào móc đám anh hùng lịch sử vẫn chưa lóe sáng kia? Tính thời gian thì đám này cũng ra đời hết rồi. Aizz, nhớ khi xưa mới biết chân tước còn tương sẽ kéo về được một đồng siêu cấp tiêu đệ, ai dè lúc đó đến ông tổ bọn họ còn chưa được thụ tước. Buồn thiệt chứ! Hết như cái lần bỏ bao công mới tạo ra được pha lê, ai hay loại đồ chơi đó đã có từ mấy thiên niên kỉ trước. Được rồi, đi đào góc tường đế quốc Oran, loại chuyện này phải làm càng nhiều càng tốt, khả khả.”

Theo ta nhớ thì ‘Yến vũ kiếm’ và ‘Ma động đại sư’ đều ở Oran cả, ngày mai đi tìm bọn họ? Ừm, trước tiên nên đi tìm tên bá tước vỡ trứng đó kiếm chút tình báo đã, rồi, nhiệm vụ kiếm người hoàn tất, đi đâu giết thời gian bây giờ nhỉ?

“Này này! Đại ca!”

“Người còn chưa nói có thuê bọn ta hay không. Bọn ta cần tiền phục hưng đoàn xiếc thú, bọn ta rất nghe lời.”

Trong lúc ta thất thần suy nghĩ xem tổng vệ sinh cần bao lâu thời gian mới có thể kết thúc và cần đi đâu câu giờ cho tốt, một bóng đen bao phủ lấy ta, hai cái đầu đột nhiên xuất hiện, hai cái mồm thối hoắc phả hơi thở vào mặt.

“Quý nha!”

Bản năng luôn là thứ phản ứng nhanh nhất, trước khi ta kêu thành tiếng, nắm đám đã vung ra, xúc cảm từ tay cho biết ta vừa rồi đánh trúng vật thật.

“Hắn đánh, đánh thật à?”

“Cáp, thể mà dám chọc tên Orges này, có trò hay để xem.”

“Mở bàn, chết ba bồi một, trọng thương một bồi mười!”

“Đoàn xiếc Rồng lửa đáng thương, vốn đã kinh doanh xuống dốc, thiếu nợ chồng chất, đoàn viên cũ lại đánh người trọng thương, lần này ai cũng không cứu được bọn họ.”

Cavendish có thực lực khá tốt, có thể tính trong top đầu của đám lính đánh thuê bình thường, chỉ có điều hẳn rất dễ mất khống chế, cuồng hóa lên, địch ta không phân.

“Xin lỗi nhé, ai bảo người làm ta giật mình, lỡ tay một chút.”

Ta cười cười, thu hồi cánh tay đâm trên bụng Cavendish. Đàng xa, có một người tốt bụng hô lên.

“Tiểu tử, chạy mau. Con Orges đó biết gì là lý lẽ, nửa tháng trước hắn mới làm một tên cuồng chiến sĩ nằm liệt giường. Chạy mau đi!”

“Người dám đánh Caven...”

Bốn con mắt của tên Orges cao hơn ba mét đỏ rực, sau đó trợn trắng, miệng chảy nước miếng, đoạn còn lại không nói ra được.

“Hoàn toàn cuồng hóa! Mọi người cùng lên, không cần thận có người phải bỏ mạng ở đây mất.”

Nhìn thấy cảnh trước mắt, có lão binh rống giận rồi xung phong lên.

Cuồng hóa hoàn toàn là sát chiêu cuối cùng của cuồng chiến sĩ tộc người thú hay Orges. Trong trạng thái này, kẻ sử dụng sẽ buông tha tất cả lý trí, dùng sinh mệnh lực đổi lấy lực lượng khủng bố. Trước khi trạng thái này kết thúc, kẻ đó tuyệt đối là cỗ máy giết chóc không sợ sinh tử, chỉ có điều khi kết thúc mà không được trị liệu kịp thời thì đám bảo sẽ chết vì thoát lực.

Cavendish có thực lực ở cấp bậc hoàng kim, cuồng hóa lên đánh truyền kỳ không phải chuyện đùa, lần này nếu không kịp thời đánh chết hắn, người ở đây một cái cũng đừng mong sống.

Nhưng mà...

Một giây sau, hai cái đầu con Orges lệch sang một bên, ngã thẳng cứng, xung quanh còn còn dậy lên một đám tro bụi.

“Sao có thể? Không phải cuồng hóa hoàn toàn mà là bị đám KO? Bị tên trẻ tuổi kia một đám KO?”

Tên lính đánh thuê lão luyện vừa xung phong kinh ngạc đầy mặt, không dám tin chuyện này. Hắn từng hợp tác với Cavendish, biết tên Orges kiêm chức Shaman và cuồng chiến sĩ đó đáng sợ thế nào, hắn thậm chí từng thấy Cavendish cuồng hóa lên dùng tay xé nát voi chiến. Ấy thế mà giờ lại bị một gã nhân loại một đám nằm đất?

Trong khi đó, nguyên nhân gây nên tất cả mọi chuyện sớm đã không thấy bóng dáng.

Orges bình thường có lực lượng cơ sở là 16, Cavendish có kiêm chức chiến sĩ, điểm lực lượng của hắn ít nhất là 18, tuy nhiên, so với ta, một kẻ có điểm lực lượng vượt qua 20 điểm cực hạn phẩm nhân thì chưa đủ nhìn. Mà kỹ xảo phát lực của ta cũng rất thuần thực, Cavendish không nằm đất cũng phải ới ra mặt.

vàng.

Còn vì sao lại phải chạy trốn?

“Chết tiệt, dù muốn kéo chút danh khí, cơ mà loại ra mặt này quá khó coi. Còn đứng ở đó nữa thì kiểu gì cũng phải bị gán cho mấy danh hiệu kiểu ‘Kỵ sĩ đấm Orges’.”

Ta rất hiểu thói quen của lính đánh thuê, trong giới này tước hiệu thường còn nổi hơn danh tính thật nhiều. Mà tước hiệu thì lại hay liên quan đến lần đầu tiên xuất hiện, dính rồi rất khó đổi. Nếu có danh hiệu như ‘Sát thủ rồng’ thì tốt, nếu dính phải ‘địa tinh hủy diệt giả’, ‘kẻ trục xuất chó hoang’ thì thôi cả đời đừng mong ngẩng đầu.

Dựa vào vận may bình thường của ta, mấy danh hiệu kiểu ‘thánh kỵ sĩ đấm Orges’ hay ‘kỵ sĩ sức lực lớn’ tuyệt đối sẽ rơi trên đầu.

Đương nhiên, trước khi đi, ta thuận tay hoàn thành mục tiêu của mình, bóc lấy một tấm lệnh truy nã trên bảng thông cáo, kiểm lấy chuyện làm giết thời gian.

“Lệnh lùng bắt cấp B: Hội Huyết thủ huynh đệ. Lùng bắt đấm sát thủ và ăn cắp đồn mặt này, không luận sống chết. Một tên thành viên bình thường 100 đồng vàng, một tên cao tầng 1000 đồng vàng, ‘phi thủ huyết thủ’ Jim thưởng 50000 đồng vàng. Nếu hoàn thành trước lễ đại điển, thưởng gấp đôi.”

Tuy giải thưởng của tờ lệnh này ít hơn nhiều so với lệnh truy nã Gatling, nhưng tốt ở chỗ ta gần đây đang cần nơi luyện tập, mà tin tình báo cũng là thứ ta đang cần, xưa nay, luận độ tinh thông tin tức, ai có thể vượt được công hội đạo tặc?

Rất nhanh, ta đã biết tin tức cơ bản của Hội Huyết thủ huynh đệ, đó là một công hội đạo tặc có quy mô trung bình khá, số thành viên không đến 200, vừa rồi mới làm một vụ lớn, cướp công phẩm của mỗi quốc nên bị truy nã, nghe nói hang ổ ở khu ổ chuột.

“Hai trăm người à? Có kết thúc trước bữa cơm tối. Ân, mang tin tình báo về, tuyệt đối không ai nói ta lười.”

【Roland Lam, lực lượng: 20, nhanh nhẹn: 19, trí lực: 29, ý chí 19, mị lực 19. Thiên phú: hóa thân chiến tranh thiên sứ, hóa thân nguyên tội ma thần, lưỡi kiếm trật tự, thân thể titan. Chức nghiệp: kỵ sĩ trật tự/ vụ vương hỗn độn cấp 22】

Trên thực tế, bắt đầu từ lúc ta sống lại, ta vẫn đang tự hỏi mình đang tu hành theo con đường nào.

Ma pháp hàn băng và ma pháp vong linh tạm không nói, làm một thánh kỵ sĩ có tư thâm, ta vẫn rất tự tin với khả năng cận chiến của mình.

Nhưng mà với thân thể cân đối và mạnh mẽ này, nếu sử dụng đại kiếm thì lại phí phạm 19 điểm nhanh nhẹn, mà nếu mặc khinh giáp dùng khoai đao thì 20 điểm lực lượng lại để làm gì?

Thứ khiến ta kinh ngạc nhất lại là chức nghiệp kỵ sĩ trật tự của ta không có thuộc tính chủ đạo, đề thăng bất cứ thuộc tính gì thì chiến lực cũng bay lên, vì thế, ta càng do dự.

“Chẳng lẽ chơi song đao lưu? Hay là học Barbarian hai tay mỗi tay cầm một loại binh khí nặng? Vậy chẳng phải lại phải bắt đầu lại từ đầu?”

Cải biến phong cách chiến đấu không phải chuyện dễ làm, nhưng một lần ngoài ý muốn, lại khiến ta hạ quyết tâm.

【Khí đông】

Loại phụ gia năng lực âm hiểm chí cực này có thể bám vào trên binh khí, khiến đối thủ bất tri bất giác sa vào tuyệt cảnh. Trong mong đợi ban đầu của ta, ta sẽ dùng thánh quang chói mắt trên thân kiếm che đậy nó, khiến nó càng thêm nguy hiểm trí mạng.

Nhưng thực tế luôn không như mơ, bất kể là thánh quang hay lực lượng luật pháp, chỉ cần đụng đến khí đông tuyệt đối sẽ bị tiêu tan một thứ, nếu không phải chúng tương khắc trời sinh, vậy thì do ta còn không tìm được phương pháp thích hợp.

Không cần thánh quang, chuyên sử khí đông? Thánh kỵ sĩ không dùng thánh quang thì còn là thánh kỵ sĩ à, đó rõ ràng là thuần chiến sĩ, lại còn là một tên không chiến sĩ loại hai không chuyên tâm luyện tập chiến kỹ.

Vì lẽ đương nhiên, ta đem lực chú ý chuyển tới lối đánh song kiếm, một thanh phụ gia thánh quang, một thanh phụ gia khí đông. Trên lý luận, hai loại lực lượng đặc thù công kích sẽ làm đối thủ khó không ra nước mắt.

Với lại, dạng này cũng có thể phát huy lợi thế cơ sở thuộc tính của ta.

Tuy nhiên, khi ta đề ra suy nghĩ này, tất cả kỵ sĩ, bao quát cả Diana, đều hoàn toàn phát tay cười khẩy ý tưởng tìm chết ấy.

“Song kiếm lưu không phải đơn giản chỉ là dùng hai thanh kiếm, Nhịp điệu tuần hoàn trong việc này cực kỳ trọng yếu, kiếm trái tấn công thì kiếm phải cũng phải động, nếu không bình hành của thân thể sẽ bị phá vỡ. Ngoài ra còn phải nhất tâm nhị dụng, đồng thời còn yêu cầu độ nhanh nhẹn cực cao. Đó rõ ràng là độc quyền của du hiệp tộc tinh linh, ngươi là nhân loại...”

Đây là lời của Diana, nàng chỉ thiếu nói trực tiếp rằng: “Kiếm sĩ dùng song kiếm là độc quyền của tinh linh, ngươi không học được.”

“Song kiếm, lại còn là hai tay hai thanh trọng kiếm? Ha ha, ngươi là Orges hay là Barbarian? Loại chuyện cười này mà ngươi cũng nghĩ được. Nếu mà ngươi làm được, đêm nay lão nương liền...”

Nhìn ta hai tay hai kiếm vung vung, lúc đầu xa lạ, sau đó thuần thục dần, Momo nuốt nước miếng, nhanh chóng ngậm lại những lời chưa kịp nói.

“Lão nương không tin, khẳng định chỉ được cái mã. Đối luyện.”

Momo tự thân kiểm nghiệm, dưới cái nhìn khó tin của mọi người, sau đoạn đầu hơi luống cuống, ta thuần thực đem trận đấu đưa vào tiết tấu của mình. Hai thanh kiếm dày nặng như thế hai tay kéo dài, linh hoạt không khác gì một điệu van cao tốc.

Điểm lực lượng của Momo vốn không đủ, chưa đến ba mươi giây sau, nàng bại hoàn toàn.

“Đây quả thực là thần tích!”

Thánh kỵ sĩ truyền kì Diana lúc đầu kinh ngạc, sau đó lại nhoen miệng cười như thể chuyện này hiển nhiên phải vậy mới đúng.

Trên thực tế, ta vừa ăn gian.

【 Song xảo thủ: Khiến tay trái của ngươi linh hoạt như tay phải, yêu cầu học tập: nhanh nhẹn 15. - - Đánh giá của hệ thống: tay phải và tay trái đã không có khác biệt, thế nhưng đừng có dùng kĩ năng này làm một số chuyện nhảm chán. 】

Dù ta từng học kĩ năng này tại vương quốc tinh linh trong khi du lịch, thế nhưng để bật sáng lại kĩ năng đang màu xám này, ta vẫn phải sử dụng gấp ba điểm kỹ năng do trừng phạt nghề nghiệp.

【 Cự nhân cầm binh: Ngươi có thể sử dụng trọng kiếm dễ dàng như thể dùng kiếm bình thường, nhưng nếu không phải tay thuận thì đòn công kích sẽ bị giảm chính xác. Yêu cầu: lực lượng 18 - - Đánh giá của hệ thống: Tuy nói 18 điểm có thể học, trên thực tế muốn dùng phải cần 20 điểm mới đủ. Nếu không phải chủng tộc cự nhân, cơ bản chỉ có chiến sĩ cấp truyền kỳ mới gom đủ. Có điều đến lúc đó thì phong cách chiến đấu đã định hình, muốn kĩ năng này làm gì? Vì vậy kĩ năng này vẫn được xưng là kĩ năng gân gà nhất. 】

Sau khi dùng bốn điểm kĩ năng, vô số kỹ xảo chiến đấu và kinh nghiệm lập tức truyền vào trong đầu, ghi khắc vào thân thể, tiết kiệm cho ta lượng lớn thời gian luyện tập, khiến ta có thể trực tiếp cầm hai thanh trọng kiếm múa tung bùng trước mắt người đời.

Đương nhiên mọi thứ mới bắt đầu, muốn trở thành đại sư song kiếm lưu thì đường còn dài, vẫn cần thời gian đánh mài và huấn luyện thực chiến. Thế nên, đối thủ trước mắt ta chính là những kẻ bồi luyện cực kỳ xứng chức.

“Cáp!”

Kiểm ở tay phải trần ngập kim quang, đốt sáng cả tầng hầm ngầm đen ngòm, sau một giây, tên đạo tặc lao ra từ bóng râm bị chém bay.

Bình thường người ta vẫn dùng trọng kiếm để chặt mới lợi dụng được ưu thế sức nặng của nó, ta khỏe, không cần chặt, chém là được rồi. Với cả tên đạo tặc vừa bị chém cũng đã nằm im bất động, với loại chức nghiệp yếu sức như đạo tặc, chém hay chặt không khác gì nhau.

“Đáng tiếc, coi như ngươi xui xẻo.”

Ta lắc đầu, tiếp tục hướng tới phía trước, vừa bước vào một gian phòng thì mặt đất nổ tung, một đám đạo tặc thích khách xông ra từ trong sương khói.

Nhìn sóng dao găm trước mặt, ta hiểu nương tay không khác gì tự sát, vì vậy dốc hết sức dùng kiếm chặt người.

Vẫn là phong cách dùng kiếm nhanh chuẩn độc, không dùng hoa chiêu, không nhiều kỹ xảo, một kiếm nhanh hơn một kiếm, lấy lực phục người, lấy tốc phục người.

Mà đối với đám đạo tặc, loại phong cách này quả là đòi mạng.

Phạm vi công kích của trọng kiếm vốn rất lớn, tầng hầm ngầm lại khá hẹp, một khi hai thanh trọng kiếm múa lên, không gian tránh né lập tức chẳng còn bao nhiêu. Đạo tặc và thích khách vẫn thường đánh theo lối phản chiêu chế nhân, vì vậy người ra tay trước luôn là ta, bọn chúng muốn cận thân, ít nhất cần né một vòng trọng kiếm đã.

Vừa miễn cưỡng tránh kiếm thánh quang, bước chân bất ổn, tiếp theo kiếm khí đông lại cản tới như rắn độc bất mời, chỉ thẳng yếu hại.

Ba tên thích khách âm ảnh cấp bạch ngân cũng chỉ chống được ba kiếm, hiệu quả của khí đông còn chưa phát tác liền bị kiếm thánh quang bên tay phải chém làm đôi.

Chỉ qua mười giây, bảy tám tên đạo tặc đã về với Minh Hà.

Khi tên cầm đầu chết không ý nghĩa, khi bọn đạo tặc xác định người trước mắt là đối tượng không thể chiến thắng, chúng lập tức chạy tán loạn.

Ta không đuổi theo, bởi lẽ Heloise đã oán giận thán rằng:

“Ngươi còn không nhanh lên thì tên kia cũng chạy, phân thân của ta cũng bị mang đi, giờ ta phân liệt ra một cái cơ thể con cũng không dễ dàng, đừng lãng phí.”

Nàng quả thật có lý do om oán, lần này tìm đường tới đây, công nàng to nhất.

Cách tìm một công hội đạo tặc đang ẩn giấu tốt nhất là gì? Nguy trang thành một con dê béo, để đạo tặc móc trộm túi tiền, trong đó có giấu một viên đá quý nhìn cực kỳ cực kỳ đáng tiền.

Sau đó, giống như trong tình báo, nhân viên hạ tầng của Hội Huyết thủ huynh đệ bị khống chế rất nghiêm, dù viên đá quý này có một ít niềm dịch quý dị bên ngoài, nó vẫn được đưa tới chỗ cao tầng của công hội, sau đó ta thuận tiện đi theo lời phản hồi của cơ thể tham lam con mà đến.

Lời ôm oán của Heloise văng vẳng bên tai, nếu còn không nắm chặt, khả năng chuyển này uống công. Tên Jim đó mà chạy, công phẩm không có, tiền thưởng không có, tình báo cũng không có.

Nhưng mà đến vị trí rồi mà vẫn không thấy đường, tầng hầm ngầm này khẳng định còn có mật đạo, vì vậy ta gấp rút tìm tòi. Rất nhanh sau đó, ta phát hiện level kĩ năng tìm kiếm cơ quan của mình là 0. Rõ ràng cảm nhận được cơ thể tham lam con ở ngay dưới chân, vậy mà chết sống không tìm được lối vào.

“Quên đi, kỹ thuật vốn không phải phong cách của ta, ta vẫn quen dùng bạo lực phá cửa. Thanh kiếm trật tự! Mở một cái hố cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Lang vương và ô nha

“Viện thú y Nhân ái của thú vương Menning, đảm bảo chất lượng phục vụ cấp hoàng gia chỉ với giá ăn mày, ân, quyết định như vậy đi.”

Trời chiều đỏ bóng, vừa tiến tới trụ sở mới được sửa soạn sáng bóng ta đã nghe được đầu tin tức kinh bạo như vậy, nó khiến ta thậm chí còn nghĩ sờ nhầm cửa.

“Để thế giới biết đến sự tồn tại của ta.”

“Để đời sau biết đến sự tồn tại của ta.”

“Không thể lưu danh muôn thủa, vậy thì xú danh vạn năm.”

“Hãy toàn tâm toàn ý tín nhiệm chúng ta, hãy đem sủng vật chân ái của người giao cho chúng ta, phục vụ chuyên nghiệp, thương hiệu lâu đời, chào mừng đến với viện thú y Nhân ái của Menning.”

Cờ xí bốn phía viết đầy những hàng chữ phía trên, cơ hồ làm mù mắt chó người qua đường.

Menning hiện tại đang tranh chấp cùng người, mà anh em thân thiết của hắn, Casio, thì đang vẫy cờ cổ vũ. Chỉ có điều những từ ngữ trên lá cờ mà Casio vẫy cũng khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Ta suy nghĩ, nếu lão Minie nhìn thấy đứa cháu của mình trong bộ dạng này, hắn sẽ vui vẻ vì không cần lo nội đấu trong tộc... vẫn là giường cung lên liễu mạng với ta.

“Đại ca Menning hòa nhã ảm áp đến vậy, tại sao các người vẫn ghét hắn. Chẳng lẽ thành kiến chúng tộc thật sự ngoan cố thế ư?”

Được rồi khỏi nghĩ, ta đảm bảo nếu lão mà thấy thì tuyệt đối sẽ liễu mạng với ta, thậm chí nếu một người không đủ còn kéo cả tộc cùng đánh.

Còn phía đối diện...

“Thiên tru Menning!”, “Gay lọ đi chết!!!”... OK! OK! Những người khác khua lá cờ phản đối gay kia ta không có gì để nói, nhưng mà kẻ bám đuôi Klose đến đây như hai người có mặt mũi vậy nó à?

“Luật pháp tối cao, thẩm phán đình kiểm giáo đường tối cao.”, lá cờ này được gắn bên trên pháp trượng của Klose, và lúc này cây pháp trượng đó đang lấp lóe lời điện, bất cứ người nào cũng không thể nghi ngờ quyết tâm duy hộ tín ngưỡng của nàng.

“Số ít phục tùng đa số, lão nương nói muốn thành lập thẩm phán đình, không phục đánh cho phục!”, lá cờ này Momo đang vẫy, kết hợp vẻ nhẹ răng nứt miệng hung hăng đó quả thực tuyệt phối.

Sau một chốc choáng ngợp vì cảnh tượng trước mắt, ta cuối cùng cũng hiểu nguyên nhân của sự kiện này là gì, nguyên lai lại là một phiên toái ta vô ý chọc ra...

Trước khi đi trốn việc, nhằm, kiểm người, ta có thuận miệng nói một câu:

“Khu nhà này lớn như vậy, để không quá lãng phí. Phòng ngủ của chúng ta đều ở lầu hai và lầu ba, hay đem lầu một mở cái gì đó đi, có người đến người đi, chỉ ít có thể xem như che giấu.”

Sau khi đám biến thái này làm xong tổng vệ sinh, cả lũ bắt đầu nhàn rồi, thế là thật sự đem lời của ta ra bàn bạc xem nên lợi dụng vườn hoa và lầu một của khu nhà này như thế nào.

Như một thói quen, cuộc thảo luận nghiêm túc chỉ kéo dài được năm phút đồng hồ, đoạn thời gian còn lại nó biến tướng thành trận tranh đoạt vì tư dục của chính mình.

“Vẫn nên mở viện thú y là tốt nhất, đại ca là bác sĩ dày dặn kinh nghiệm, lại có nhiều mỹ nữ làm y tá đến vậy, tuyệt đối kiếm lời lớn.”

Có lẽ đề Menning làm bác sĩ thú y là điều rất khó chấp nhận, nhưng bộ trang phục y tá với váy ngắn bằng lụa ren đen đó quả thực rất dụ hoặc, bởi vậy hai tên vệ sĩ tự nhận của Klose đang dao động quan điểm, ánh mắt đảo qua Klose rồi đảo lại bộ váy y tá liên tục.

“Khôn kiếp, nếu đề người ta biết được lão nương từng làm công ở viện thú y của Menning, vậy về sau lão nương còn làm sao gả đi được?!?”

Momo bắt vì sợ động như đá tảng giữa dòng, nàng hiện tại đang cố gắng vật lộn vì tương lai của chính mình.

“Hừ, hung nương, người cho rằng mình thực sự có thể gả đi? Người cho rằng việc người nhìn lên Rolahm ngủ không ai biết? Hừ, sắc nữ!”

“À há! Ít nhất thì tốt hơn cái tên suốt ngày bám lấy Menning như người, bám lấy hắn có kẻ nào còn bình thường được ư? Đề lão nương làm hộ sĩ? Được, chi cần người cũng mặc nó vào!”

“Người... sao người dám nói như vậy, chúng ta là anh em, là huynh đệ, là đồng chí! Mặc thì mặc, tướng Cánh cung hoàng kim ta sợ chắt. Chờ ta mặc xong, người phải tán thành phương án của đại ca Menning. Thật không biết các người nghĩ gì, viện thú y tốt làm sao, chả hiểu sao nhất mực ngăn cản.”

Nói xong, Casio thật sự cười khải giáp rồi nghiên cứu cách mặc váy y tá.

Tên nhóc này rất anh tuấn, rất soái khí, cơ bắp vạm vỡ không chèn vào đâu được, trông như thể một pho tượng anh hùng vậy. Chi có điều nếu kết hợp thêm bộ váy kia... Ta tốt nhất kiểm chỗ nòn một chút.

Nếu còn không ngăn trở, không chỉ com tối đừng mong ăn ngon, đôi mắt có còn vẹn toàn không cũng khó nói rõ.

May sao có người nhanh chân ngăn cản hẳn lại.

“Anh em, người có lòng như vậy là rất tốt, nhưng đừng quá trách móc các nàng. Lịch sử nói cho chúng ta biết, kẻ đi trước luôn là người cô đơn, mà quần chúng luôn luôn sẽ có ngày giác tỉnh. Chi cần chúng ta vẫn nỗ lực tuyên truyền chân ý của mình, sau đó bình tĩnh chờ đợi là được. Còn về bản thân ta...”

Menning khép hờ hai tay, cười vân đạm phong khinh, sau lưng hiện lên kim quang mờ nhạt, giống như phật đà thánh nhân.

“Thế gian báng ta, khi ta, nhục ta, khinh ta, tiện ta, ác ta, gạt ta, xử phạt thế nào? Nhẫn họ, nhượng họ, vì họ, tránh họ, chịu họ, kính họ, mặc họ, đợi mấy năm người lại nhìn họ. Bao địch thị cũ rồi lại làm sao. Ta, yêu thế giới này, yêu thâm trầm...Ái!”

Tiếng ‘Ái!’ cuối cùng là tiếng kêu thâm.

“Cho người yêu thâm trầm, đề người yêu thâm trầm! Người nghĩ rằng chúng ta không nhìn ra đám kim quang sau lưng người là đạn ánh sáng của thợ săn. Đã thế còn đạo văn kinh Phật trong thư phòng ta!”

“Chữa bệnh cái chim, việc người làm rõ ràng là đùa bỡn sùng vật! Đã vậy còn nói yêu, yêu nhất định phải để người tới đánh? Đánh tốt lắm, kẻ bị đánh nhất định giống như tên chiến sĩ của yêu như người.”

“Phá tà trăm, đoan tội trăm, ném thù phục ma quyền của ta.”

Ta không nhịn nổi nữa, vén áo tự tay động thủ, nhìn khuôn mặt cười dâm tiện của hắn, thêm cả tràng nói bậy với điệu bộ dương dương tự đắc, nếu còn không đánh quả thực có lỗi với chính mình.

Sau một trận náo kịch, quét một vòng cái đại sảnh vừa quét dọn sạch sẽ lại bị đám cờ quạt bày loạn, ta bắt đầu thuyết giáo.

“Các người xem xem, đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn như trẻ con. Xem Diana kia, nữ hài tử yên tĩnh ngoan ngoãn làm sao, sao nàng không tranh mà các người lại sồn sồn lên tranh?”

“Hừ, đó là đại tỷ không biết nên tranh làm cái gì...”

“Hừ?”

Diana mặt hơi ửng hồng, lấy ra hai cái cờ nàng giấu sau lưng cho ta xem.

“Kiến nghị tu sửa làm thâm phán đình.”

“Giáo đường của nữ thần ánh trắng, lắng nghe ý chỉ của thần minh.”

Có vẻ như bị ta nhìn đến không được tự nhiên, nàng lại thấp giọng nói thêm gì đó, ta lại gần mới nghe thấy được...

“Nhà thờ thánh quang...”

Nói xong, vị cô nương ngọc chậm nửa nhịp này dùng ánh mắt tràn đầy hi vọng nhìn ta, có vẻ như mong ta với thân phận thánh kỵ sĩ sẽ đồng ý với đề nghị của nàng.

Ta có thể lý giải người đã đi theo thánh quang mấy trăm năm, sau đó lại gửi thân nơi luật pháp, lại còn là một hồi tinh linh đi theo con đường cứu chuộc của nữ thần ánh trắng, nhưng đồng thời thờ phụng ba chân thần thật sự là điều có thể à?

Coi như chân thần trật tự không hạn chế người nhập giáo, cũng không cảm tín ngưỡng trùng lặp, có điều làm một thần chức giả, người giữ chút tiết tháo được không, làm vậy không sợ một đạo thần phạt hạ xuống đập chết tươi sao?

Ta sớm nên biết thân sĩ liên minh sẽ không có người bình thường, dù bề ngoài nhìn bình thường thì bên trong cũng bất thường, kể cả có người bình thường lẫn vào thì một thời gian sau cũng bị nhiễm và trở nên dị thường (nhìn Casio đây đồng tình). Đại khái có lẽ chỉ có Gatling không ở đây là tốt một chút.

“Chờ chút, không đúng, Gatling đâu rồi?”

Rõ ràng thiếu mất một người, ta làm sao có thể yên tâm, tên này rõ ràng là kẻ nguy hiểm nhất nha.

“Từ lúc chúng ta bắt đầu đã không thấy hắn đâu, đại khái...”

“Àm ầm”, “Àm ầm!”, sau một chuỗi tiếng nổ, tiếng tường sụp và đám khói bốc lên, ta bắt lực ngựa mặt nhìn trời. Quyết tâm ngày mai tìm mấy người bình thường càng kiên định hơn.

“Đại khái hắn...”

“Không cần nói nhiều, ta đã biết. Lần sau nhớ trói hắn bằng xích, trông coi thật kỹ, cứ nói là lệnh của ta.”

Không cần nói thêm, ta hiểu được suy nghĩ của tên vương tử kỳ ba kia. Trong đầu hắn: dọn dẹp xong = cứ điểm chuẩn bị xong = khởi động thiết bị cảnh vệ = bố trí vô số bẫy rập và tạc đạn = an toàn hàng đầu = buổi tối có thể ngủ ngon.

“An toàn số một! Không cần cảm tạ ta.”

Một khắc sau, tên vương tử đó bỗng nhiên chui ra từ góc ngách nào đó, tự hào giương lên ngón tay cái. Tuy không nhìn rõ nét mặt phía dưới mũ giáp, nhưng ta có thể khẳng định hắn đang cười đắc ý.

“I will be back!”

Không hiểu sao, nhìn tư thế giơ ngón tay cái của hắn, ta lại nhớ tới lời thoại của tên người máy tương lai nổi tiếng nơi thế giới cũ. Lòng hiếu kỳ của ta về bộ dạng của Gatling phía dưới mũ giáp bắt đầu nổi lên, chẳng lẽ là con rối sắt thép? Chắc thế nên mới dầy mãi vẫn không thấm thê này.

“Haizz, quên đi, tức hắn cũng bằng thừa, đã không phải lần đầu tiên.”

Có một số người chủ định ngoan cố cả đời, dạy thế nào cũng không sửa. Gatling tuyệt đối là điển hình trong số đó.

Nhìn khói đen cuộn cuộn ngoài cửa sổ, suy xét đến huyết áp của mình có vẻ càng ngày càng cao đầu tuổi chưa có bao nhiêu, dù đã giận xanh mặt ta vẫn lấy tay che kín ngực, thầm đếm từ một đến mười để áp chế cơn tức và huyết áp của mình.

“Nghĩ lạc quan chút, tạc thì tạc, cũ không đi thì mới không đến, đầu sao cũng đến lúc bố trí trang bị phòng ngự mới. Chờ chút, hắn đã tạc cái gì nhỉ?”

Chúng ta mới đến, lại không có phóng khác, làm gì có người nào đến để xúc phát tạc đạn vừa bố trí xong?

“Fuck! Bữa tối của ta! Đồ dùng hàng ngày của ta! Đám sách quý ta lên mua! Gatling! Tên ngu nhà ngươi! Tuyệt bản cất kỹ của ta! Nó quý lắm ngươi biết không?!”

Ta xông ra ngoài, quả nhiên, không có gì ngoài ý muốn, kẻ xui xẻo vừa rồi là người giao hàng. Giờ hàng hóa đã bay lên trời, người đánh xe và công nhân khuôn vác sợ run run ngồi ôm nhau dưới đất, những đồ vật trân quý đó toàn bộ đã biến thành phế phẩm.

“A a a a! Ta không chịu được nữa! Cẩm có chạy! Đứng đó, đợi ta giết các ngươi xong mai đi chiêu một chút người bình thường đến!”

Căn dây thần kinh bình tĩnh cuối cùng của ta đứt phụt, huyết áp cái gì vụt ra sau đầu. Đám biến thái, ăn một chiêu đại phá tà trâm của ta.

“Cha mẹ trên trời linh thiêng, ta cuối cùng đã hiểu nỗi khổ của các ngài, đi làm vất vả về lại còn phải chịu đựng việc nhà của bị trẻ con nghịch phá lật trời, cùng ta hiện tại không sai biệt là bao. Ta sám hối, ta có tội, có thể hay không đừng đưa thêm đám trẻ con lớn đầu đến đây nữa, cứ tiếp tục như vậy ta đến buông tay nhân gian lúc chưa đầy hai chục tuổi.”

Nhật ký của người nào đó ghi những dòng đầy tâm huyết như vậy, nhưng sự thực đã chứng minh, biến thái luôn thích tự虐, nó là một loại bệnh, biết truyền nhiễm. Kể từ lúc ta đặt tên liên minh thân sĩ, mọi chuyện đã được định đoạt...

Nơi đây là một quần cung điện cổ phác, trên vách tường không có họa tiết, trên mặt đất không có thảm sàn, đến một vật trang trí như bình hoa cũng không có. Đây, là nơi ở của kẻ quyền lực nhất đế quốc Oran.

“Mặt mũi mới cần xa hoa, mặt mũi là để cho người ngoài xem. Đem đám đồ vật loạn thất bát tao đó ném ra ngoài hết đi, nhìn nhếch cả mắt.”

Khi đại thần trong triều khuyên Dasos nương theo các tiên đế xây cung điện trước lễ đăng cơ, hắn ném ra câu nói này rồi tiến vào ở khu lãnh cung của tiền nhiệm hoàng đế.

“Nữ nhân? Không có hứng thú. Nếu là nữ nhân của người khác chắc có lẽ hứng thú một chút, nếu là lãnh thổ của người khác thì càng hứng thú hơn.”

Lang vương tương lai từ trước tới nay không hề che giấu dã tâm xâm chiếm của mình, mà chính vì năng lực đem dã tâm hóa thành hiện thực ấy mới khiến hắn

chiến thắng bảy anh em còn lại, trở thành vị hoàng đế kế nhiệm của đế quốc Oran.

Chiến tranh? Sau khi Dasos đăng cơ, trong vòng năm năm khẳng định sẽ có. Đây là lời nhận định mà đa số nhà ngoại giao và nhà phân tích tình thế trên thế giới công nhận.

Nếu là nước nhỏ, loại chiến tranh cuồng nhân này sẽ không ngồi ổn trên ngai vàng, đáng tiếc Oran lại là nước lớn, lại vừa trải qua thời kì tích lũy dài lâu, dân chúng phổ thông và lĩnh chủ đều cần một cuộc tẩy bài để tìm kiếm cơ hội đề thăng. Trong khi đó các nước xung quanh Oran đều là nước nhỏ yếu, với tình huống như vậy, hiện tại độ ủng hộ của nhân dân đối với Dasos cao đến đáng sợ.

Renee và Kelly không đoán sai, Dasos nói rõ muốn lấy lực ép người, người phục thì quý xuống, không phục thì cũng không sao, ta đã có lý do đến đánh cho người phục.

Chỉ có một điểm hai người không đoán được, đó là dã tâm của Dasos, một nước phụ thuộc đâu đủ thỏa mãn hân cho được.

“An bài xong xuôi sao? Nghi thức tuyển bạt kỵ sĩ thủ hộ cho vị công chúa kia?”

Giống như ghi chép trong lịch sử nguyên bản, Dasos cũng là một tên rất đẹp trai. Sống mũi cao ngất, khuôn mặt vuông vắn tràn đầy khí khái, bộ tóc dài màu đen kéo đến giữa eo nhưng lại không tạo cảm giác mềm yếu, có lẽ là bởi vì đôi mắt ung đầy tính xâm lược đó vẫn luôn khiến mọi người không thể nào xem nhẹ sự tồn tại của hắn.

Mà giờ đây, nếu nhân dân của Đông Lam mà nghe được lời hắn nói, vậy tuyệt đối sẽ đem mạng ra liều.

“Đã chuẩn bị tốt, hai truyền kỳ, bốn hoàng kim, mười sáu bạch ngân. Đế quốc Oran của chúng ta có rất nhiều nhân tài trẻ tuổi, đây là cho nàng mặt mũi, hắn đã tiện nghi nàng rồi.”

“Hừ, đừng xem thường huyết mạch đó, nếu không phải bọn họ gây lên mấy cuộc chiến dịch kia, triệt để hủy diệt bao nhiêu đế quốc cường đại thì giờ chúng ta thật sự có thể quật khởi sao? Lạc đà gãy vẫn hơn ngựa béo, cực quang kỵ sĩ trong truyền thuyết chính là binh chủng hoàng kim hiếm thấy, dù chỉ lưu lại một tia một hào cũng có thể đem thực lực của vệ đội hoàng gia nâng thêm một bậc.”

Đúng vậy, từ lúc bắt đầu, Oran đã không muốn bất cứ nước nào trở thành nước phụ thuộc, cái mà chúng muốn đó là thôn tính tất cả.

Kỵ sĩ thủ hộ? Trong từ điển của Nahri, từ này còn một nghĩa khác là ‘tình nhân ngầm’. Đương nhiên, thường chỉ có những vị nữ sĩ bởi lý do nào đó mà không thể kết hôn mới tự mình tuyển chọn loại kỵ sĩ này. Hiển nhiên, lần này Dasos không tính hỏi ý kiến Renee, trực tiếp dâng lên một đám.

Giờ vương thất của Đông Lam chỉ còn một vị công chúa, nếu hôn phu của nàng là người Oran, vậy vương tử đời tiếp theo sẽ có một nửa dòng máu là của Oran, tự nhiên tương đương với quốc gia này đã bị Oran thôn tính.

Mà nếu nàng cự tuyệt? Tốt, đã có lý do khai chiến, mọi chuyện càng trực tiếp.

Cự tuyệt hội minh? Bị thôn tính!

Cự tuyệt kỵ sĩ thủ hộ? Bị thôn tính!

Chấp nhận? Bị thôn tính!

Oran hiện tại đang lấy mạnh hiếp yếu, lại không cần mặt mũi, có vẻ như công quốc Đông Lam đã đến đường cùng.

Trên bức tường của căn phòng giản đơn này có treo một tấm bản đồ lớn, tại đó, vị trí của công quốc Đông Lam và mấy quốc gia xung quanh đã bị cắm đầy những lá cờ đủ màu sắc, đó là những địa điểm có ý nghĩa chiến lược trọng đại.

Lang vương vừa đăng cơ đã đem ánh mắt của thú săn chỉ hướng các nước nhỏ trong hội minh, mà khối thịt béo làm hắn hứng thú nhất, chính là công quốc này.

Chỉ cần lấy được nó, cả phương bắc sẽ không còn địch thủ, có thể khai thông con đường đến tận biên giới lãnh thổ của người thú, Oran cũng nghênh đón đỉnh cao mới.

Mặt khác, phương bắc tràn ngập các loại khoáng sản trân quý, giao dịch ở biên cảnh cũng là một món lợi nhuận khổng lồ. Đó, là hòn đá tảng cho chiến lược xưng bá đại lục.

Khi đám hạ thần vừa rời đi, lang vương trẻ tuổi lại nhắm mắt trầm tư... tất nhiên, trên thực tế, hắn đang lập liên hệ với một người giấu mình trong bóng tối.

“Hê hê, làm tốt lắm, không hổ là con trai của Crowen. Tuyển chọn người lên ngôi quả nhiên là chính xác nhất. Sự hợp tác giữa chúng ta sẽ được nâng lên một tầm mới.”

“Hừ, đám quạ đen dơ bẩn, ta không quan tâm tại sao các người vẫn chấp nhất đối đầu với dòng máu kia, nhưng chỉ cần các người có thể chứng minh giá trị của mình, ta sẽ không trở thành một vị quân vương keo kiệt.”

“Vậy chúng ta cảm ơn bệ hạ trước, chỉ cần có thể triệt hạ tận gốc huyết mạch này, chiêm tinh tháp chúng ta nguyện ý trả ra toàn bộ lòng trung thành của mình, thỉnh ngài chờ đợi màn biểu diễn của chúng ta.”

Trên nóc hoàng cung, trong cơn gió bão, một con quạ đen giương cánh, bay vút lên trời, biến mất trong đám mây đen.

“À há? Trung thành? Một đám vong hồn sớm đã chết. Bị Vĩnh Dạ đại đế tàn sát, còn sót lại chút nghiệt chủng còn xứng dâng lên lòng trung thành cho ta? Chẳng qua, đó quả là một đám chó cắn người rất tốt, phải không, Crowen?”

Vị hoàng đế trẻ tuổi nói với chiếc giường của mình, dưới đó có một nhà tù ngầm, giam giữ một lão già tiều tụy.

“Thằng con bất hiếu, giết ta, ta sẽ không nói cho người bí mật cuối cùng của Oran này. Người vĩnh viễn sẽ là một tên vua không hoàn thiện.”

Đáng tiếc, thiết kế của nhà tù ngầm chỉ cho phép tiếng nói từ bên trên vọng xuống, không cho phép tiếng động từ dưới vọng lên. Lời kêu là của lão ta cuối cùng chỉ có thể trở thành tiếng vang tuyệt vọng dưới lòng đất.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Tuyển bạt kỳ sĩ thủ hộ

“Được được, nếu chị người không có nhà hôm nay thì hôm sau ta lại tới vậy. Chút quà này cầm lấy, đây chỉ là một chút tâm ý mà thôi.”

Hôm qua, phải mất nửa buổi tối ta mới ép được Gatling đỡ bỏ hoàn toàn đám bầy rập và chất nổ, sau đó lại dùng mất nửa buổi tối còn lại mới khiến đám dờ hơi kia buông xuống mục tiêu tranh giành đại sảnh.

Sau đó, lúc trời còn chưa sáng, ta lại ra ngoài một mình.

Ừm, nếu đám dờ hơi đó đã không thể trị liệu, vậy thì phải nhanh chóng đi tìm người có thể tin tưởng. Chính lý lịch sử Oran một chút, ta lập tức tìm ra mấy vị danh nhân hiện tại còn chưa có thành tích gì.

Vì để chiêu mộ được thêm mấy người bình thường, ta nhìn đầu gạch đi mấy cái tên, còn dư lại đều là những vị có đủ cả thực lực lẫn phẩm chất, đều là những vị anh hùng đáng kính nể.

Thế nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là ta liên tục đi tới hai nhà đều không có ai, mà nhà thứ ba, chỗ của “yến vũ kiếm” Svina Nelson, thì lại nhận được thông báo rằng nàng đã đi ra ngoài từ lúc sáng sớm.

Ta cảm thấy kỳ quái, sớm như vậy, một thiếu nữ như Svina có thể đi đâu?

“Cậu bạn nhỏ, có thể nói cho ta chị người đi đâu không?”

Một lần là ngẫu nhiên, giờ đến ba nhà đều không gặp được ai, ta tất nhiên phải tìm cách dụ dỗ cậu bé dễ lừa trước mặt tìm kiếm câu trả lời.

“Chị nói là không thể nói... Chị đi tham gia tuyển bạt kỳ sĩ thủ hộ, là một vị công chúa nước ngoài.”

Quả nhiên là một tên hùng hài tử, chỉ một chút kẹo với đồ chơi đã đủ để khiến đứa em mà Svina yêu thương nhất bán đi chị mình.

“Kỳ sĩ thủ hộ? Công chúa? Svina là nữ nhé, nàng giành được tới sao?”

Ta không khỏi cười ra tiếng, sau đó, nhớ lại lời giới thiệu về vị nữ anh hùng này, ta bỗng có thể lý giải một chút.

“Yến vũ kiếm” Svina, hậu duệ của một dòng đại quý tộc sa sút ở Oran. Vị nữ kiếm sĩ này lập chí chấn hưng gia tộc từ nhỏ, từng nguy trang thành nam để gia nhập quân đội, mưu cầu lập công tấn thăng. Sau rồi vì bộc lộ thân phận mà bị đuổi khỏi đoàn kỳ sĩ Long Thương, bắt đầu đường độc hành của mình.

Rất rõ ràng, vị này hiện tại thay đổi phương pháp một chút, không gia nhập quân đội nữa mà đi tranh vị trí kỳ sĩ thủ hộ. Làm như vậy, nàng ít nhất có thể thoát khỏi thân phận bình dân, bước một bước lớn trên con đường chấn hưng gia tộc.

“Chờ chút, công chúa ngoại quốc? Cậu bé, biết cô công chúa đó tên gì không?”

“À? Ừm. Hình như là Ree... gì gì đó, họ Lam...”

Trong nháy mắt, cảm xúc của ta sôi trào lên, những lời còn lại của cậu bé không còn nghe rõ.

“Dasos, người gan đấy!”

“Phấn nộ? Bất lực? Sợ hãi? Tuyệt vọng?”

Renee đã không biết dùng từ gì để diễn tả cảm xúc của mình hiện tại. Khung cảnh và sự sôi động trên đấu trường hoàng gia lại càng khiến nàng sa vào tuyệt cảnh băng lãnh.

“Chúc mừng ngài, điện hạ Renee tôn kính, sắc đẹp của ngài vượt qua rừng núi Aster, ngài nhìn, những người trẻ tuổi tới đây hôm nay đều rất tuyệt vời, hẳn rằng ngài sẽ chọn được vị kỳ sĩ thủ hộ vừa ý nhất.”

“Kỵ sĩ thù hộ? Vị hôn phu của ta do người Oran các người định đoạt? Dựa vào cái gì?”

Lời rống giận vòng qua cổ họng rồi lại bị nàng nuốt xuống. Lần hoạt động tuyển bạt kỵ sĩ thù hộ này chẳng phải là cố để cho nàng không có thời gian chuẩn bị sao. Nếu lúc này nói mấy câu kiểu “Ta chưa hề thương lượng chuyện này với các người”, “Ta không thừa nhận kỵ sĩ thù hộ do lần này tuyển ra.”, đối phương lập tức sẽ mượn cơ hội phát huy, đem nó biến thành sự kiện ngoại giao, tạo cái cớ để phát binh xâm lược.

Nhìn đám sứ tiết nước khác đang vui vẻ ra mặt, nhìn ánh mắt đồng tình, bắt lực, hâm mộ của bọn hắn, Renee biết rằng tìm giúp đỡ từ bọn họ là không có ý nghĩa.

Tất cả các loại biểu tình đều xuất hiện trên gương mặt bọn họ, trừ bỏ kinh ngạc, điều này nói rõ tất cả đều đã được thông tri từ sớm. Ấy vậy mà kẻ trong cuộc như mình lại chỉ được báo trước hai giờ đồng hồ.

Không biết Oran đã trả ra cái gì để đám mình hữu mới hôm qua còn tươi cười vui vẻ lập tức thay đổi, không chút do dự đem mình dâng lên làm tế phẩm. Renee giận dữ, vậy nhưng lại không biết tìm ai để phát tiết.

Nàng biết, tại trường cảnh ngoại giao, những câu chất vấn lỗ mãng sẽ chỉ làm người khác xem thường chính mình, nước mắt lại càng tương trưng cho sự mềm yếu và non nớt.

“Đây là quan hệ giữa các nước trong lời thầy đó sao? Máu và luật rừng? Đám người Oran ngạo mạn, có một ngày các người sẽ phải trả cái giá lớn, con vua sói thật sự sẽ xé nát cổ họng các người.”

Thứ mà nàng có thể làm đó là nỗ lực đẻ ra một nụ cười, sau đó ghi khắc tất cả những khuôn mặt đáng ghét trước mắt vào đáy lòng.

Lang vương Dasos nghiêng ngẫm nhìn cô thiếu nữ trước mặt. Một cô thiếu nữ mười bốn tuổi, tại gia đình giàu có bình thường hẳn còn chưa qua tuổi ham chơi, cô nàng này căn răng, cúi thấp đầu, nỗ lực khắc chế, hiển nhiên đã hiểu rõ mọi chuyện.

Đối mặt với tình cảnh như bây giờ mà vẫn còn duy trì bình tĩnh đã rất hiếm có, nhưng nếu chỉ vậy mà đã muốn ngăn cản bá nghiệp của hắn, vậy thì vẫn quá non. Uy thế một mình một ngựa xông ngàn dặm kia chắc cũng chỉ là tuyên truyền mà thôi.

“Cạn chén, vì minh ước vĩ đại sắp được ký, vì tuần kiệt của Oran, và vì mệnh lệnh người của công chúa Renee!”

Sau khi Dasos đi trước nâng ly lên, tất cả quý tộc và vương tước đều vui mừng nâng lên chén rượu vàng đựng đầy rượu đỏ trước mặt. Kẻ duy nhất ngoại lệ, đó chính là vị công chúa được chúc phúc.

Nàng bắt lực, không biết phải làm gì, điều duy nhất có thể là ghi lại thù hận trước mặt và tìm kiếm thời cơ báo lại.

“Chư vị, xin lỗi, ta đi bỏ trang một chút.”

Cuối cùng nàng vẫn chỉ là một cô bé mười bốn tuổi, cảm xúc hỗn loạn khiến vành mắt nàng phấp phỏng, sau đó, nàng tùy tiện kiếm có bỏ trang để rời đi cái nơi đầu đầu cũng là kẻ thù này một chút.

Nàng vừa đi xuống, Dasos lập tức ngầm tỏ ý để hai tên thị vệ cao to đen hôi âm thầm bám theo.

Hôm nay Renee là vai chính, chuyện kỵ sĩ thù hộ này tất phải định đoạt tại đương trường, Dasos tuyệt đối không cho phép biến cố gì xảy ra.

Rất nhanh sau đó, một tên thị vệ ở lại canh ở mặt ngoài nhà vệ sinh, tên còn lại chạy về bẩm báo cho hắn.

Trong ý thức của Dasos, hẳn không hề bậc đại vị công chúa trẻ tuổi này, những kẻ dự tuyển dưới đài đều là anh tài trong đám quý tộc nhỏ và bình dân, chính hắn cũng có thể mượn cơ hội này tuyển mộ một chút người mới.

Đương nhiên, đám tử đệ của đại quý tộc và vương thất sẽ không tham dự trong ngày hôm nay, bởi lẽ, bên cạnh vinh dự và địa vị của một công chúa nước khác chính là cái giá phải rời xa trung tâm quyền lực của Oran.

Cuộc tuyển bạt kỵ sĩ thù hộ theo lễ nghi chính thức là đấu lời đài, những kỵ sĩ trẻ tuổi sẽ phô bày vũ kỹ và phong phạm của mình trước mắt thiếu nữ quý tộc trẻ. Chỉ cần biểu hiện ra đủ thực lực, dù là kẻ thất bại cũng sẽ nhận được tán thưởng.

Còn hai vị truyền kì phía “quan phương” sau khi xác nhận trong đám người này không có kẻ nào đáng ngờ hay có năng lực uy hiếp chính mình sau liền sáng khoái nhận thua, dù sao hai vị “đại thúc” này đều đã có tuổi, ức hiếp một cô bé mới mười bốn có điểm quá phận.

Hiện tại cuộc thi đã tuyển chọn đến vòng tứ kết, có thể đi tới bước này điều đạt đến tầm hoàng kim. Mà một vị trong đó chính là “yến vũ kiếm” Svina.

Để vương tương lai của Oran nâng chén hâm thưởng sự bác ái của con dân mình, đột nhiên nhìn thấy chiêu kiếm như bão táp dưới đài, hắn khẽ nhíu mày, gọi người hầu tới thì thầm hai câu.

Lúc này, không kẻ nào ở đây bận tâm suy nghĩ xem cô công chúa bị coi là thịt nằm trên thớt kia suy nghĩ thế nào.

Trong khi đó, tại gian phòng tẩy trang của khách quý, một cô bé im lặng rơi lệ, nước mắt không thôi.

Mới một năm trước nàng vẫn còn là cô công chúa vô ưu vô tư, hiện tại phải đối mặt với sự đấu tranh quốc tế tàn khốc, gánh nặng quốc gia lại đè nặng lên vai, đi sai một bước là nước mất nhà tan. Nghĩ tới cổ hương và những nhân dân tin tưởng chính mình, nhớ tới sự nhục nhã chuẩn bị phải đối mặt, nàng chỉ còn biết

khóc.

“Phụ vương, chị Kelly, ta thật sự không phải một vị công chúa xứng chức...”

“Thế ngươi cần sức mạnh ư? Thứ sức mạnh đủ để cải biến vận mệnh?”

Một thanh âm đột ngột vang lên, tiếng nói đánh thẳng vào tâm linh đó khiến Renee vô thức tin nhiệm theo bản năng, hết như lời khải thị của tiên tổ hay thần minh.

“Thật ư? Chỉ cần có thể thay đổi tất cả những thứ này, cho dù muốn ta giao ra linh hồn mình, ta cũng đồng ý... Ngươi là ai!?... Ngươi... ngươi đã làm gì với ta?”

Tốt, thuật ám thị đã bị giải trừ, nhưng đáp án vừa rồi khiến ta hơi thất vọng lắm đây.

“Haizz, khẳng định là dòng giống của Cavens, ngu xuẩn hết mức, vừa mới đàm phán đã trả đi hết mọi thứ, tùy tiện một gã ma quỷ cũng có thể đem ngươi lừa sạch. Quá thất bại.”

“Ngươi... ngươi là ai?”

Kết giới tuyệt âm khiến tiếng kêu của Renee không làm ai chú ý, trước khi thiếu nữ mất đi ý thức, thứ hiện lên trước mặt nàng lại là một gương mặt giống mình như đúc và một giọng nói hơi quen thuộc.

“Ngủ một giấc đi, gánh nặng này quả thực ngươi chưa đủ sức gánh, để ta đỡ một chút cho. Bất quá lần trải nghiệm đột xuất này điểm của ngươi là trứng ngỗng. Người trẻ tuổi, cần cố gắng nhiều hơn nhé.”

Cuộc tuyển chọn kỵ sĩ thủ hộ đã đi đến vòng chung kết, hai thí sinh tham dự trận này đều là những kỵ sĩ trẻ tuổi xuất sắc.

Trong hai người, kẻ cao lớn khôi ngô là Carter – trung đội trưởng đoàn kỵ sĩ Thương Long, hắn năm nay hai bảy tuổi. Dựa vào vũ kỹ xuất chúng và thanh chùy sử thi “Orc breaker”, hắn đánh đầu thắng đó, tiến thẳng vào trận chung kết.

Còn đối thủ của hắn, một gã kiếm khách vô danh trẻ tuổi, lại là dạng cao thủ chủ nấn tiếp mà hắn ghét nhất. Sau khi nhận ra thực lực của cái tên anh tuấn đến mức giống con gái kia có lẽ còn trên mình, hắn vẫn lo lắng không thôi. Thế nhưng hiện tại, một tin vui từ trên trời giáng xuống lại khiến hắn mừng như điên.

Sự thực diễn ra cũng đúng như vậy, bắt đầu khai chiến, tên kiếm khách đó bắt đầu rụt rè, sợ trước sợ sau.

“Một con đàn bà còn muốn làm kỵ sĩ thủ hộ? Ngươi có công năng này à?”

Đúng thế, tin tức mà hắn nhận được đó là đối thủ trong trận này lại là một phụ nữ, mà nếu kỵ sĩ thủ hộ là phái nữ, thế thì mưu đồ của đế quốc tự nhiên trở thành chuyện cười.

Nữ tính và nữ tính không thể lưu lại hậu đại, thế khác gì tặng không cho đối phương một kỵ sĩ tốt.

Còn Svina, sau khi nhận được cảnh cáo, cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng lời nhạo báng của đối thủ.

Lúc nhận được mật thư của người hầu hoàng gia, lúc đầu nàng còn vui mừng tưởng đó là lời mời chào, ấy vậy mà lại là mật lệnh cảnh cáo nàng không được phép đoạt vị trí đầu. Nàng muốn thắng, cũng có thể thắng, ấy nhưng làm thế khác nào phản kháng lại ý chỉ của đế quốc, sợ chết không đủ nhanh sao?

Vì vậy, kết quả trận đấu cuối cùng, còn chưa bắt đầu thì đã được xác định.

Lúc này, trên đài cao, ‘công chúa Renee’ đã trang điểm xong, quay trở lại chỗ ngồi.

Vẫn khuôn mặt đó, vẫn trang phục đó, chỉ có điều thần thái đã bất đồng.

Nếu cảnh tượng muốn khóc nhưng không có nước mắt vừa rồi khiến người ta liên tưởng nàng với một con chim non, vậy thì hiện tại, cô công chúa đó mỉm cười thản nhiên, một đường bước tới, nhịp bước vững chắc. Loại tự tin và kiêu ngạo đó khác nào con hùng ưng đang tuần thị lãnh địa săn bắn của mình.

“Để mọi người chờ lâu rồi.”

“Không sao, không sao.”

Chẳng biết vì sao, những tên sứ tiết tiểu quốc vừa vứt bỏ mình hữu bị ánh mắt mang theo ý cười đó lướt qua lập tức thấy lạnh cả sống lưng.

Ngán ngùi năm phút đồng hồ mà khiến một người thay đổi hoàn toàn khiến cả Dasos cũng vô cùng kinh ngạc.

“Woaaa, tên kiếm khách kia là nữ?”

“Vì sao nữ cũng có thể tham gia?”

“Người thắng cuộc: Carter Tyas.”

Giờ đây, kết quả dưới tròng cũng đã rõ ràng. Svina vì bối rối chân tay mà bị trọng chùy đánh trúng bả vai. Ghim tóc cũng bị bật ra, để lộ mái tóc dài đẹp đẽ, đồng thời cũng để lộ thân phận nữ tính. Điều này khiến nàng tất nhiên bị mất đi cơ hội cạnh tranh.

Tên to con cao hơn hai mét Carter giờ chiến chùy lên hướng về khán đài giương giương đắc thắng, trông xa giống hệt một con đại tinh tinh vừa được khen thưởng. Phía xa đã có người bắt đầu bàn tán xì xào về cặp đôi dã thú và thiếu nữ này.

Thế nhưng, ‘công chúa Renee’ lại nở nụ cười.

“Nếu là kỵ sĩ thù hận của ta, vậy chỉ ít phải mạnh hơn ta nhỉ? Ta có thể thử một chút sao?”

“Sao có thể làm bản đôi tay điện hạ được, điện hạ vẫn thích hợp với việc ngồi trong buồng ấm thêu hoa hơn, việc mang binh nặng nhọc này tốt nhất nên ném cho bọn nam nhân chúng ta.”

Dasos cười cười, thế nhưng lời nói rất châm chọc. Dù hẳn cảm giác chiến tích của Renee chỉ là tuyên truyền, nhưng để đảm bảo, tốt nhất không nên cho đối thủ cơ hội lật bàn.

“Một kiếm là đủ, ta chỉ muốn xem xem hấn có phải mạnh thật hay là đồ hàng mã thôi mà. Nếu là đồ hàng mã, sau này chẳng phải ta sẽ chịu thiệt sao?”

Thiếu nữ nói rất nhẹ nhàng, biểu cảm rất đáng yêu, nhưng mà câu nói mang ý ngầm này lại làm cả khán đài xung quanh ồ lên.

Nếu Renee đã nói đến nước này mà còn không nhượng bộ, vậy thì Oran sẽ bị gán lên cái mác hẹp hòi. Vì thế, Dasos gật đầu đáp ứng.

Sau đó, người hầu hiểu ý lớn tiếng tuyên cáo:

“Hiện tại, dũng sĩ của chúng ta, Carter Tyas sẽ nghênh đón một trận khiêu chiến mới. Công chúa Renee sẽ tự thân trải nghiệm thực lực của đối phương. Vì để tránh việc vị kỵ sĩ cường tráng kia gây ra thương tổn đến công chúa, lần này chỉ cho phép công chúa công kích ba kiếm, nếu kỵ sĩ có thể đón đỡ, vậy danh hiệu kỵ sĩ thù hận lập tức có chủ.”

Tên người hầu này có vẻ hiểu được ý tứ của đức vua của mình, hấn nói như thể Renee chịu không được việc mất mặt này, cố ý tìm cơ đánh một tràng cho bố tức. Nguyên bản một kiếm, giờ thành ba kiếm, nhìn thì rất rộng lượng, thực tế không có khác biệt về bản chất, mặt khác còn bày tỏ một loại tự tin đến ngạo mạn.

Còn câu nói ‘danh hiệu kỵ sĩ thù hận lập tức có chủ’ kia cũng đã đem mọi thứ khóa định, không để ra đường lui.

“Carter cố lên!”

“Điện hạ, cầu nương tay, ha ha ha!”

Toàn bộ đấu trường vang lên tiếng cười nhạo và huyền não, tất cả mọi người đều coi lần “thử thách ba kiếm” này là một trò đùa. Ngay cả bản thân Carter cũng cười khà ồ, cứ như thể công chúa đã đáp ứng hạ giá.

Renee nhìn tất cả, cười khê.

“Đáng tiếc ta không mang vũ khí, bệ hạ có thể cho mượn một thanh kiếm dùng tạm ư?”

“Đương nhiên, chỉ cần ngài có thể sử dụng.”

Dasos không yên lòng đem bội kiếm đưa tới, thanh kiếm truyền thuyết màu máu này nổi danh cao ngạo, hấn chờ đợi xem Renee bị bôi mặt.

【Ma kiếm: The Red Conqueror】đây là bội kiếm của đời đời đế vương nước Oran, là thần binh cấp truyền thuyết. Hấn chỉ thuần phục kẻ chinh phục chân chính, tất cả kẻ yếu đến cơ hội chạm vào hấn cũng không có, nếu miễn cưỡng sử dụng lập tức sẽ bị ma kiếm rút hết máu tươi biến thành nô lệ.

Trước đó đã có mấy tên xui xẻo bị ma kiếm hút máu, tất cả những người biết lai lịch thanh kiếm này cũng lập tức chờ đợi trò vui giống Dasos.

“Cảm tạ sự rộng rãi của bệ hạ, a ha, một cậu bé thật bướng bỉnh. Phải biết nghe lời mới là cậu bé ngoan nha.”

Điều khiến người ta không thể tin tưởng đó là tiếng kêu thất thanh không có vang lên, ngược lại, thanh ma kiếm trong bàn tay kiêu ngạo kia ánh lên sắc quang hoa rực rỡ, ngay sau đó tất cả hào quang thu ngược vào, tất cả ánh máu ngưng kết trên lưỡi kiếm.

Thanh ma kiếm này đã tiến vào trạng thái chiến đấu, ngoan ngoãn như một đầu sùng vật nhỏ.

Làm chủ nhân của thanh kiếm, Dasos hoàn toàn không dám tin tưởng. Lần đầu tiên hấn thấy được ma kiếm tỏ vẻ phục tùng đến vậy. The Blood Conqueror chỉ phục kẻ có dã tâm bùng bùng, chẳng lẽ, thanh ma kiếm này đánh giá cô bé kia còn là một kẻ chinh phục cường đại hơn chính mình.

Hấn cảm thấy tình huống không ổn, muốn đứng dậy ngăn cản, chỉ có điều tất cả đã muộn.

Renee không bước theo cầu thang tiến xuống mà chậm rãi đi đến biên giới của khán đài, nhìn hướng trời xanh.

“Bao nhiêu năm rồi? Huyết mạch của Lam đời đời trấn thủ biên thùy phía bắc của nhân loại. Máu tươi của bao nhiêu người đổ lấy lại là thứ này, một đám phân bội, hoài nghi và địch thị?”

Renee bước một chân lên vòng bảo hộ, xung quanh bắt đầu rối loạn, những người hầu lo lắng nàng tự sát đã xông lên, thế nhưng thánh quang phun trào ra từ trong người nàng khiến không kẻ nào có thể tiếp cận.

“Bao nhiêu lần rồi? Máu đang chảy, vết thương chưa lành, thế mà dám ti bi sau lưng lại đâm thêm vết mới. Minh ước thần thánh bị coi như tờ giấy lộn, thích xé thì xé.”

Lời rủ rì thầm thì truyền khắp cả khán đài, những ngôn ngữ bình thường đó nay như nhiễm vào ma lực, trở thành lời kháo vắn lương tâm đối với tất cả đám bội phản.

“Các ngươi chẳng phải muốn biết bí mật của dòng dõi vương thất này sao? Được, để ta nói cho các ngươi biết. Vương thất này có được lực lượng của thần minh ban cho. Thần ân: hóa thân thiên sứ chiến tranh.”

Thánh quang ngày càng đậm đặc lại, sau đó hóa hình thành một đôi cánh ánh sáng thực chất, Renee nhảy ra khỏi khán đài, lơ lửng giữa không trung. Dưới ánh nhìn của hàng vạn con người, toàn thân nàng bị quang huy che phủ, hoàn thành việc chuyển hóa từ phạm nhân thành thiên sứ.

Khác với những thần sứ của chân thần, đám thiên sứ đời mới, thiên sứ chiến tranh là tạo vật do tự tay nữ thần trật tự tạo ra, là quân tiên phong trong đoàn quân thảo phạt hỗn độn tà thần, là vương giả trong toàn bộ tộc quần thiên sứ.

Cánh hoàng kim đại biểu cho lực lượng trật tự vô thượng, thánh viêm thiêu đốt hừng hực đại biểu chế tài và thẩm phán, hoa văn màu kim trải khắp người tượng trưng cho quy luật vận hành thế giới. Tại thời đại xa xôi trước kia, đối thủ của thiên sứ chiến tranh chỉ có thể là tà thần hoặc linh chủ ác ma.

Đôi cánh ánh sáng giang rộng, hào quang hòa điểm rừng rực cháy, liệt điểm thánh khiết dung hợp vào trong huyết quang của ma kiếm. Sau đó, đôi cánh khẽ vẫy, hóa thân thiên sứ Renee đã bay đến trên đầu Carter.

“Kị sĩ thù hận của ta? Buồn cười! Phạm nhân, ngươi biết tội của mình ư?”

“Ta ta ta...”

Đôi mắt lờ mờ chất vấn của thiên sứ, Carter dao động.

Dưới sự tuyên truyền của giáo hội, trong mắt thế nhân, thiên sứ là sứ giả của chân thần đã sớm dung nhập vào lòng người, thế gian đã rất ít khi có thể nhìn thấy sứ giả của thần, mà một tên phạm nhân lại dám có ý đồ với thiên sứ, đó chẳng phải tội hành sao?

Tiếp đó, hắn đã không cần tiếp tục “ta”, Renee căn bản không chờ lời đáp trả của hắn, lập tức vung thanh ma kiếm chém xuống.

“Keng!”

Khiến người ta khó tưởng tượng được là Carter lại có thể giờ lên trọng chùy đón đỡ được chiêu này, hai thanh binh khí tương giao, hoa lửa tán xạ bốn phía.

“Ta ngăn được, ta vậy mà lại ngăn được... Vì sao các ngươi không hoan hô! Ta thắng, chỉ cần hai kiếm nữa, ta lập tức có thể cười được công...”

Rồi Carter cũng biết được vì sao không có tiếng hoan hô, quả hực hắn đỡ được ma kiếm, vậy nhưng thánh điểm trên ma kiếm hắn không đỡ được, nó đang lan tràn khắp thân thể hắn, thiêu đốt mọi thứ.

Tiếng kêu thảm còn không kịp phát ra thì thân thể đã hóa làm tro tàn. Tên kị sĩ thù hận vừa xuất đầu đã bị một kiếm chết tươi, còn chết cực kỳ thảm, cả đầu trước bỗng nhiên im lặng.

“Hừ, không biết tự lượng sức, cóc ghè muốn ăn thịt thiên nga sao?”

Duy trì hình thái thiên sứ chiến tranh quá hao phí lực lượng, ngăn ngừa mười giây, thể lực và lực lượng trật tự trong Renee đã bị ép khô. Sau khi thu hồi hai cánh, nàng lần nữa trở lại là phạm nhân.

“Bóp bóp bóp!”, một tiếng vỗ tay vang lên, đó là tiếng vỗ tay của Dasos và tiếng cười sang sảng của hắn.

“Ha ha ha, quả thực không tự lượng sức, loại tục nhân đó sao xứng trở thành kị sĩ thù hận của ngài.”

Dasos tiến đến gần, đột nhiên quỳ một gối xuống.

“Vậy thì, thưa công chúa Renee mỹ lệ, ta, đế vương của đế quốc Oran, Dasos Neen, có thể may mắn trở thành kị sĩ thù hận của ngài sao?”

“Gi?”

Đây không khác gì cầu hôn tại trường, người cầu hôn còn là kẻ vốn không có hứng thú với nữ sắc như hoàng đế, sau nháy mắt, tiếng nghị luận và hô hét vang tận mây xanh.

Nhưng ta thì nhủ mảy lại, ừm, là ta, không phải Renee. Renee thật đang ngất trong bồn cầu. Đoạn thời gian từ lúc công chúa trở về đến giờ là ta diễn. Vừa rồi hóa thiên sứ là thiên phú hóa thân thiên sứ chiến tranh, tất cả mọi việc đến giờ phút này đều nằm trong dự liệu, thứ duy nhất ngoài ý muốn là Dasos đến cầu hôn.

“Đàn ông đi cầu hôn đàn ông, thật buồn nôn!”

Có điều giờ phút này ta thật sự phải chăm chú suy xét, loại cầu hôn của đế vương này đề cập đến tôn nghiêm của quốc gia, không khéo còn thật sự khai chiến. Cự tuyệt hay chấp nhận đều không tốt lắm, thôi thì cứ dựa theo phương thức của ta mà làm vậy.

“Không thể nào.”

“Vì sao? Chỉ cần người đáp ứng, ta sẽ lấy một nửa Oran này làm sinh lễ, người sẽ trở thành hoàng hậu của Oran. Chúng ta liên thủ đủ sức giành được tất cả mọi thứ trên thế giới này, vậy không tốt hơn làm một cô công chúa nhỏ ở cái góc phương bắc kia ư?”

Bị cự tuyệt, Dasos lập tức hóa thành một con sư tử điên, giận dữ chất vấn ta.

“Bởi vì không thể nào, ta lấy danh nghĩa của thánh quang xin thế, ta không có hứng thú với đàn ông, chỉ yêu thích phụ nữ.”

Đầu trường vừa sôi trào lên lập tức nguội lại, bọn họ vừa thấy đế vương của mình bị đá không thương tiếc.

Đối với thần chức giả như thánh kỵ sĩ, lời thề lấy bản nguyên lực lượng là cực kỳ chân thực, nếu không sẽ bị tước mất thần ân. Mà nhìn thánh quang vẫn đang phun trào từ thân thể cô công chúa kia, vậy không thể nghi ngờ lời nàng nói là thật.

Còn ta thì trực tiếp đi đến chỗ một người khác đang nằm ở lồi đài, vị ‘yến vũ kiếm’ Svina vừa thất bại vì bị vạch trần thân phận.

“Cảm tạ đế quốc Oran tổ chức cuộc tuyển bạt kỵ sĩ thủ hộ này, để ta có cơ hội được thấy vị kỵ sĩ đáng yêu đến vậy, ân, là nàng.”

Ta cúi thấp đầu, hôn nhẹ lên đầu trán cô thiếu nữ đã hóa ngọc trước mặt, hoàn thành nghi thức sau cùng.

“Kỵ sĩ và công chúa vừa thấy đã chung tình, một đoạn giai thoại dân sinh từ đó, đáng chúc mừng, đáng chúc mừng.”

Trăm ngàn năm sau, lịch sử có một đoạn ghi chép như vậy: Renee Lam thời còn là nữ tính – hay còn được biết nhiều hơn với cái tên ‘công chúa bách hợp’ – sở hữu một hậu cung với số lượng lên đến ba chữ số. Trong đó, Svina Nelson chính là thủ tịch kỵ sĩ và thủ tịch phi tử của nàng. .

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Cổ nhân

Khi công chúa giả vênh vào biểu diễn trò hay, công chúa thật đã đứng dưới đài tức đến mức run rẩy.

Khi tỉnh lại, nàng phát hiện mình đã bị lột sạch sẽ như một con dê nhỏ rồi ném tại góc khán đài với một tấm áo choàng mỏng bọc ngoài thân. Nếu không phải có hai ả hồi tinh linh kiềm giữ hai bên, nếu không phải làm âm ỉ trong trường hợp này sẽ dẫn đến hậu quả khôn lường, nàng nhất định sẽ không dễ yên.

Công chúa giả còn bá hơn công chúa thật khiến nàng rất tự ti, sau đó, màn hóa thân thiên sứ càng khiến nàng không tin nổi vào mắt mình.

Nhân loại là một chủng tộc cực kỳ bài ngoại, thế nhưng có một số huyết mạch sẽ không bị xa lánh, ngược lại còn sẽ được sùng bái.

Thiên sứ.

Con dân đời đầu tiên của trật tự, sứ giả của thần, từng tham dự vào quá trình sáng tạo nhân loại, một tộc quần thần thánh đã thoát ly phạm thế.

Trên bích họa ở các giáo đường hay trong các bài thánh ca luôn không thể thiếu những phân đoạn ca ngợi chủng tộc đó. Bất luận tại sử thi hay tiểu thuyết nào, thiên sứ đều là thánh khiết và thuần khiết, sự tồn tại của bản thân bọn họ đã là ý chí của thần minh, nơi mũi kiếm trong tay họ chỉ về đều là thiên địch của trật tự.

Có lẽ các thiên sứ hiện tại không có khả năng xuất hiện tại phạm thế, đây cũng là một trong các nguyên do khiến thiên sứ được nhân loại sùng bái đến vậy.

Trong khoảnh khắc đó, Renee hiểu được điều cô công chúa giả đó định làm, ngấm ngấm khen hay.

“Nàng thật sự định giúp ta sao, chỉ cần năng lực hóa thân thiên sứ này đã đủ để vương thất Lam không bị xem thường. Hơn nữa, có những tư liệu kia, chỉ cần cho chúng ta thời gian, chúng ta nhất định sẽ quét khỏi lần nữa.”

Đến khi ma kiếm chủ Carter Renee càng vui mừng đến mức vung nắm đấm quơ quơ, ngay từ đầu nàng đã thấy tên đại tinh tinh kia rất đáng ghét, mà oán hận mấy ngày nay cũng khiến nàng chẳng còn chút ấn tượng tốt đẹp nào với quốc gia này.

Nhưng ngay sau đó, khi Dasos cầu hôn, nàng triệt để bị hù dọa.

Hành động đó của Dasos vừa phơi bày dã tâm của hắn, đồng thời cũng thể hiện ra thành ý. Không nghi ngờ gì, đó là một lựa chọn ngoại giao vô cùng trọng yếu.

Renee thậm chí có chút do dự, nhưng ngay sau đó, nghĩ đến chênh lệch hiện tại giữa hai nước, nàng biết rằng đó vẫn chỉ là một hình thức khác của thôn tính mà thôi.

“Từ chối, phải từ chối, nhưng nếu ngay mặt từ chối thì sẽ khiến Dasos mất mặt, đó là sự sỉ nhục đối với Oran. Hắn tuyệt đối sẽ phát động chiến tranh. Phải làm thế nào bây giờ?”

Chẳng qua đó là tuyệt cảnh với Renee thật, với Renee giả, mọi chuyện vẫn rất đơn giản.

“Xin lỗi, ta không thích đàn ông, ta chỉ có hứng thú với nữ nhân.”

Kết quả của lời cầu hôn của Dasos chính là một lời cự tuyệt trực tiếp, đã thế hắn còn không biết phải phát tiết cơn giận thế nào. Sự kiện này cuối cùng chỉ có thể trở thành chủ đề để người dân bàn tán giải trí lúc giờ cơm.

Lời cự tuyệt của Renee giả gây thương tổn không kém gì câu “Xin lỗi em chỉ coi anh như chị gái.”, mà lại khiến người bị từ chối phải nhắm mắt đành chịu. Không chịu không được.

Renee thầm vui mừng vì mình và công quốc vừa qua được một kiếp, ngay sau đó cũng ý thức được chính mình vừa gặp phải một phiền toái mới. Có vẻ nàng vừa bị cái công chúa giả kia đào hố một phen, đã thế lại còn lại cái hố không thể bỏ ra...

“Không chơi kiểu này, dùng khuôn mặt ta nói những lời như vậy, sau này ta còn gả đi được sao?...”

Đến sáng hôm sau, các đầu báo lớn nhỏ đều in lên trang nhất các đầu đề như: “Đại đế bị từ chối lời cầu hôn, công chúa Renee tuyên bố khuynh hướng giới tính thực của mình.”; “Tình địch của hoàng đế, Svina bí sử”; “Mối tình tay ba vượt qua biên giới và giới tính”... Độ hot của chuyện này là không thể bàn cãi.

Còn bản thân Renee, lời thề chân ái được chứng minh bởi thánh quang thần là không thể hoài nghi, rồi theo thời gian, loại đặc thù yêu nữ không yêu giang sơn của Renee sẽ truyền đi khắp thế giới.

Dù Renee thật có khuynh hướng giới tính bình thường, thì sau chuyện này nàng cũng buộc phải chuyển sang bất thường, nếu không đó sẽ là sự sỉ nhục của toàn bộ đế quốc Oran, đẩy quan hệ giữa hai nước thành không chết không thôi. Không chỉ không thể giải thích, nàng sau này còn phải cố lấy ba thê bảy thiếp mới được.

“Khốn kiếp! Ta muốn giết ngươi! Ta muốn giết ngươi!!!”

Nếu không phải ở bên cạnh còn có Diana đề nghị thì không khéo cô công chúa nhỏ này đã vùng mình chạy xuống lôi đài.

Sau khi trận bị kịch bị triệt để hóa thành鬧 kịch, hai giờ sau, công chúa thật và công chúa giả đồng thời về đến sứ quán, cùng lúc ngồi xuống.

“Roland, ngươi là Roland, ngươi quả nhiên chưa chết!”

“Lâu rồi không gặp, chị Kelly.”

Do màn biểu diễn xuất sắc của công chúa giả, chuyện về nàng trở thành đầu đề hot nhất, vì vậy khung cảnh trước cổng sứ quán vốn âm u vắng vẻ nay chen chân không lọt. Đàng tiếc cánh cửa kia vẫn luôn đóng chặt, hoàn toàn không có ý tiếp khách.

Trên lầu hai, trong phòng khách sứ quán lúc này cũng rất ồn ào.

“Khốn nạn, ta liều mạng với ngươi!!!”

Đối diện với cô thiếu nữ đang giận không thể át, ta vẫn nhàn nhã nhấp trà khổ băng, đây là đặc sản quê ta, lâu rồi chưa được uống, tất nhiên phải thưởng thức cẩn thận.

“Vậy ngươi có thể tìm ra biện pháp tốt hơn sao? Ngươi hẳn là nên cảm tạ ta, nếu không phiền toái hiện giờ lớn hơn nhiều.”

Renee không phải không hiểu chuyện, nàng vẫn luôn một mực suy nghĩ, nhưng đừng nói biện pháp tốt hơn, đến một cái biện pháp khả thi cũng không có.

“Ngươi là ai? Roland sẽ không gọi ta như vậy. Trời đất to lớn ta lớn nhất, xưa nay Roland chưa bao giờ gọi ai là anh hay chị, hẳn...”

Khi niềm vui mừng bất ngờ qua đi, Kelly bắt đầu cảm thấy ngại ngò, nguyên nhân là vì cách xưng hô của ta.

Trong nhật ký, Kelly là một trong số những người ta từng thân cận nhất, việc quên đi ký ức muốn giấu giếm rất khó, vậy nhưng cũng không đến nỗi vừa mở miệng đã có sơ hở chứ. Thôi thì thử cách gọi ta dùng trong nhật ký xem, đúng rồi, nhân tiện nói ra một chút bí mật nhỏ trong đó nữa...

“Àn, tiểu Kelly. Vết bớt hình ngôi sao đằng sau gáy ngươi vẫn còn chứ? Nốt ruồi bên dưới vú phải và bên trên mông trái chắc vẫn y nguyên nhỉ?”

Nghe lời này mặt Kelly lập tức đỏ bừng, dùng đôi mắt phòng sói nhìn ta sít sao, ngay cả vị đồng hành Diana cũng nhìn ta đầy kinh ngạc.

“Ta quả thực đã quên mất không ít thứ, chẳng qua để một chủng đoán mệnh có thể vượt qua giới hạn thời gian, cái giá phải trả là điều đương nhiên.”

Celebirian lắc đầu, dù trực giác của nàng chỉ ra rằng đây chính là Roland, nhưng chuyện này quá trọng đại, nàng vẫn không dám xác tín. Dù sao nếu một kẻ nào đó có được đồ vật Roland lưu lại thì vẫn có thể biết đến mấy chuyện kia. May mà nàng còn có một phương pháp kiểm nghiệm càng tốt hơn.

Kelly rút ra thanh đao nhỏ với hai con rồng quấn quanh đề trước mặt ta, ngay sau đó viên hạt châu phía dưới lập tức phát ra ánh sáng chói mắt, đó là vì đây chính là ngọn đèn tượng trưng cho sinh mệnh của ta.

Kelly vui mừng khôn xiết, vút xuống về trấn định tự nhiên thường ngày, lao tới ôm chầm lấy ta, hưng phấn hỏi.

“Quả nhiên là con dê nhỏ nhà ngươi! Ngươi rốt cuộc đã làm gì mà khiến nó cứ tắt lại sáng, tắt lại sáng?”

“A? Rất đơn giản. Chỉ cần chết đi sống lại, chết đi sống lại là được.”

Nghe vậy, nàng sững sốt. Chết rồi sống lại? Nghe đơn giản lắm, nhưng chỉ cần là người có chút hiểu biết đối với thế giới linh hồn thì sẽ hiểu chuyện này căn bản không thể nào.

“Tốt rồi, lâu lắm mới gặp, không nói mấy chuyện nhảm chán này nữa. Đúng rồi, màu sắc của đèn sinh mệnh là chỉ thiên hướng của linh hồn nhĩ, vậy xem ra Cavens đã đen đến không thể đen hơn rồi nhĩ.”

Quả thực trên đời này còn cái gì hỗn loạn hơn vương tử ác ma đây, nhưng điều ngoài ý muốn là Kelly lại phản bác lời ta.

“Hơn một trăm ba mươi năm trước hạt châu của ngươi còn đen hơn hẳn. Ngươi là kẻ đó ư? Kẻ đại biểu ác mộng đêm đen đó?”

Câu hỏi của một tinh linh ẩn hàm chút run rẩy, dù tin tức Vĩnh Dạ đại đế là Roland đã lưu truyền khắp cả cao tầng các nước, nhưng với tư cách người thầy vỡ lòng, nàng vẫn không nguyện tin tưởng rằng cậu bé lương thiện tràn đầy ánh sáng ngày nào lại đi tới bước này.

“Đúng, là ta. Lúc đó ta tra được sự kiện nước Lam lật úp không đơn giản như trong tường tượng, sau đó tức lên, dứt khoát đem tất cả nghi phạm và đồng lõa diệt một lần. Nhưng sau đó có vẻ làm hơi quá mức...”

“Á...”

“Chị Kelly! Ngươi làm sao vậy? Sao tự nhiên té xỉu?”

Con ác mộng vẫn luôn lo sợ hóa thành hiện thực, Kelly hoa hoa lệ lệ ngã ra đất bất tỉnh.

Nàng ngất xỉu, ném lại ba người chỉ biết mắt to trừng mắt nhỏ. Dựa vào nhật ký ta chỉ biết Kelly cực kỳ yêu thương ta, nhưng lại không thể nào hiểu được mức độ yêu thương đó.

Đợi đến khi Renee cứu nàng tỉnh lại, nàng lập tức nhào tới ôm chặt ta, thấp giọng nức nở:

“Hu hu hu, đều là do chị, do chị Kelly quá vô dụng nên mới khiến ngươi và Cavens khổ đến vậy...”

Người mình yêu thương sa vào hắc ám, vương tử tòa nắng biến thành ma vương. Sự tự trách mãnh liệt khiến Celebrian khóc không thành tiếng.

Nước mắt nàng thấm ướt lưng áo ta, loại cảm xúc vừa quen thuộc lại vừa xa lạ này khiến người ta không động đậy được. Lần đầu tiên trong đời này, ta biết được cảm giác bị người khác coi như trẻ con đến bảo bọc vỗ về là như thế nào...

“Xem ra cần chăm chú tìm kiếm chút bảo vật giúp phục hồi ký ức.”

Người khác khóc lóc đau thấu tâm mà mình lại không thể hiểu được tại sao họ khóc đến mức ấy, lần đầu tiên ta thấy rằng nhật ký cũng không thay thế được ký ức, có một số thứ, một khi mất đi thì rất khó tìm lại.

Tiếp theo, ta phải bỏ rất nhiều sức mới đỡ được Kelly thôi khóc và chuyển chủ đề về việc chính.

“...Ngươi sẽ trở về chứ?”

Kelly hỏi, môi hơi run rẩy, nhưng ta lại lắc đầu.

Về làm gì? Con dân của ta vẫn đang ở thành Sulfur, công quốc Đông Lam hiện giờ đã không còn là nước Lam của ta khi xưa. Với lại một quân vương đã thoái vị rồi giờ lại muốn đăng cơ thì ra thế thống gì? Thêm vào đó, mục tiêu của ta cũng khiến ta không có khả năng ngồi yên ở một quốc gia.

“Có điều, ta sẽ trợ giúp, giúp Đông Lam quật khởi. Đám tư liệu kia chỉ là một phần, mọi thứ tiếp sau đó, sẽ bắt đầu từ thanh kiếm này.”

【Thánh kiếm Roland: á thần khí】

【Lực công kích: 22 - 44 + 11】(11 là thương tổn cố định, dù kẻ sử dụng chỉ phát huy được thương tổn nhỏ nhất thì mục tiêu vẫn sẽ phải chịu 11 điểm thương hại ngân điểm phụ ma)

【Không thể tổn hại: Dù va chạm với thần khí, thanh kiếm này cũng sẽ không bị bẻ gãy.】

【Vương quyền của Lam: Thánh kiếm Roland là tượng trưng cho vương thất nước Lam. Chỉ có kẻ giành được thừa nhận của vương giả nước Lam mới có thể sử dụng nó. Khi nước Lam lớn mạnh, thanh kiếm này cũng sẽ lớn mạnh theo.】

【Lưỡi kiếm vương giả: Kẻ sử dụng được cộng thêm 2 lực lượng, 2 nhanh nhẹn, 2 thể lực, 6 mị lực. Nhận được danh vọng từ tôn kính trở lên tại quốc gia do huyết mạch Lam gây dựng.】

【Trên thân kiếm có khắc dòng chữ vàng: thánh kiếm Roland là thanh bội kiếm của vương tử Roland trong truyền thuyết. Chỉ có hậu duệ nào kế thừa được ý chí của hắn mới có thể giành được sự thừa nhận của thanh kiếm này. (Điều kiện sử dụng: huyết mạch vương thất nước Lam)】

Thánh kiếm tỏa ra ánh sáng bạc chói mắt, còn ta thì ngậm khóc ròng. Hệ thống khôn kiếp, ta sớm nên biết nó sẽ không cho ta được sử dụng thanh kiếm này.

Trở thành kỵ sĩ hiệu trung với vương thất? Đùng đùa, giờ công quốc căn bản không làm nổi nghi thức phong tước phong đất đó, mà coi như làm được thì ta

cũng không đồng ý hiệu trung với ai, dù kẻ đó có là hậu duệ của ta.

Với lại dù ta có thể sử dụng thì cuối cùng nó cũng chỉ là một thanh lợi khí mà thôi, không có ta lại đi kiếm. Nhưng nếu nó được tìm về bởi tay công chúa, đó chính là thiên mệnh sở quy. Tại thời đại mà vương quyền với thần quyền đan chéo nhau, vật đại biểu vương quyền được tìm về sẽ khiến lực ngưng tụ của quốc gia tăng mạnh, những di dân do chiến tranh cũng sẽ suy xét việc quay lại cố quốc.

Chỉ ít, việc tìm về thánh kiếm Roland sẽ khiến danh vọng của Renee tăng mạnh, thậm chí có thể đàm luận việc thống nhất với hai quốc gia nhỏ khác được tạo nên bởi di dân nước Lam cũ. Đến lúc đó, có lãnh thổ, có dân chúng, đất nước này mới có hi vọng vùng lên.

“Thánh kiếm Roland, đây là thánh kiếm Roland trong truyền thuyết ư?”

Renee hoan hô, xông tới mò lên nó, nhưng vừa chạm vào đã bị đẩy bật ra. May là nàng chưa bị ngân điểm gây thương tổn. Có vẻ nàng đã có đủ điều kiện sử dụng nó, chỉ là do thực lực quá yếu đến mức khiến thánh kiếm chưa muốn thừa nhận.

Nhưng không sao, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp nàng mạnh lên.

“Vì sao Renee yếu đến vậy? Không phải có ngươi truyền thụ cho nàng sao?”

“Thiên phú kiếm thuật của Renee còn được, thế nhưng cũng chỉ ở mức được, rất nhiều thứ vụn vặt áp lên trên người nàng, nào có thời gian cho nàng luyện kiếm. Nàng lại không có thiên phú thần thuật, không có cách đi con đường thần chức giả như thánh kỵ sĩ hay mục sư. Dù nàng rất thông minh, nhưng pháp sư cần quá nhiều thời gian, trong khi đó thời gian của nàng may ra chỉ đủ để nàng luyện chút kiếm thuật rèn luyện thân thể. Đừng dùng tiêu chuẩn của ngươi với Cavens để so sánh, cả ngàn năm qua vương thất cũng chỉ có hai ngươi như vậy.”

Ta gật đầu, đã hiểu nên làm gì.

“Ở chỗ ta có một chức nghiệp tên là công chính kỵ sĩ, tuy đó là kỵ sĩ dưới danh nghĩa của thần luật pháp, nhưng trên thực tế cũng không nhất thiết phải hiệu trung với giáo hội như thánh kỵ sĩ. Chức nghiệp này cũng không yêu cầu thuộc tính ý chí giống các thần chức khác, chủ thuộc tính của nó là trí lực, nhất là phải hiểu rõ luật pháp...”

“Có lẽ Đông Lam có thể tiếp xúc một chút với giáo hội luật pháp, nếu có thể để luật pháp trở thành quốc giáo, rất nhiều thứ sẽ bắt đầu...”

“Đúng rồi, còn chuyện bồi dưỡng cực quang kỵ sĩ, phải bắt đầu ngay từ hiện tại, đợi đến mùa đông thì muộn mất...”

Chuyện chính sự nói cũng không dài, cả cuộc nói chuyện đều là ta nói các nàng nghe. Dù sao mọi việc không phải chuyện một sớm một chiều. Tuy nhiên, có một chuyện riêng ta thực sự muốn hỏi.

“Đúng rồi, Kelly, dòng dõi Renee cuối cùng là hậu duệ của ai. Của ta, hay là của Cavens?”

Chuyện gì đến rồi cũng phải đến, tốt nhất hỏi thẳng một lần còn hơn cứ ôm trong bụng mãi.

“Vậy mà chính ngươi lại không biết???”

Chuyện Kelly kinh ngạc là đương nhiên, ta bắt đầu đi lắc đầu, chỉ vào trán mình, ý bảo quên hết rồi.

Ngay tức khắc, Kelly lộ ra biểu cảm đau thương khôn cùng. Sau đó nàng cúi thấp đầu, khóc lóc tố cáo:

“Ngươi quên ta còn chưa đủ, thế mà ngươi còn quên mất hài tử của chúng ta, ngươi... ngươi...”

“Hài tử của chúng ta!”

“Hài tử của chúng ta!!”

“Hài tử của chúng ta!!!”

Năm chữ này đồng thời vang vọng cả trong gian phòng lẫn trong não ta, ông ông cộng hưởng.

“Bộp rắc!”, “Bộp rắc!”, hai cái chén trên tay ta và Diana rơi xuống đất, tan làm mấy mảnh.

“Cạch bịch!” đó là tiếng Renee ngã ngồi trên đất, nàng ngu người, đôi mắt trừng trừng liếc nhìn vị tỷ tỷ bồi dưỡng mình lớn lên. Chẳng lẽ tổ tiên của mình là con cháu của nàng, mình có nên gọi nàng một tiếng cụ tổ không?

“Đùa chút thôi mà!”

Ta không biết nói cái gì, thứ đáng sợ nhất khi mất đi ký ức đó là chính mình không biết mình đã mất đi cái gì. Chẳng lẽ, bất tri bất giác, ta đã quên đi vợ con của mình?

“Làm sao thế! Đùa tí ậy mà. Ta vẫn còn nguyên nhé.”

Kelly tinh nghịch thè lưỡi làm mặt quỷ, dừng nhìn số tuổi bảy trăm của nàng, đối với một tinh linh, số tuổi này cũng mới chỉ tương đương với hơn hai mươi tuổi của nhân loại.

“Răng rắc!”, lần này đến cái khay đựng chén cũng rơi nốt.

Ta ôm lấy ngực, ngồi bệt lên ghế, cảm xúc lên xuống quá nhanh không tốt cho tim mạch.

Ta cuối cùng đã biết tại sao trong nhật ký của ta lại ghi những dòng mâu thuẫn thế này.

“Dù nàng ôn nhu như một người chị, một người mẹ, thế nhưng lại rất thích đùa, đôi khi còn rất trí mạng. Vậy nên ngàn vạn đừng để cho nàng có cơ hội giờ trò đùa, nếu không ngươi sẽ hối hận, tuyệt đối sẽ hối hận!”

Bên cạnh đoạn này, ta còn đánh một dấu sao, ý là chuyện này rất trọng yếu...

“Ta suýt nữa tin rồi. Loại chuyện này không nên đem ra đùa chứ.”

“Kỳ thực ta cũng không biết, lúc chiến loạn ta chạy về rừng rậm Mê Âm, đến lúc quay về thì đã cảnh còn người mất. Chẳng qua, không của người thì cũng của Cavens, đều là hậu duệ của Lam cả, lại qua mấy trăm năm, huyết thống hi bạc, còn khác biệt gì sao?”

Khác! Khác nhiều là đẳng khác! Nó xác định ta có phải một hiền giả kiêm pháp thần ba trăm năm hay không...

Được rồi, mấy câu để lộ lung cho người khác xem ấy ta chắc chắn sẽ không nói. Ta còn không ngu đến vậy.

“Chắc là của Cavens nhỉ, dù sao thì so với người, hán cũng...”

Ta biết, ta biết hán được phụ nữ yêu thích nhiều hơn ta, thế nhưng xin đừng đem miệng vết thương xát muối nữa được không?

Lòng ta đau như cắt, thế nên đành cúi đầu vờ chăm chú thưởng thức bãi nước trà vừa đổ trên mặt đất. Đột nhiên mùi hương cơ thể quen thuộc kia lại tới gần, một vòng tay ôm chặt lấy ta.

“Thôi, ký ức tốt đẹp mất rồi cũng không sao, chế tạo lần nữa là được. Ta vẫn thích tiểu Roland đáng yêu nhất...”

Vừa gặp không quá một tiếng mà đã bị ôm chặt ba lần, hóa ra đây là hàm ý trong câu: “Cẩn thận không sẽ bị coi làm gối ôm.” Sao?

“Kelly, ta không phải là trẻ con.”

Nhiệt tình như lửa làm lòng ta có chút rung động, nhưng bối rối chiếm phần nhiều hơn. Dù sao các nữ tử ta tiếp xúc trước kia, một nửa sẽ hô đánh hô giết, một nửa thì tiểu lý tàng đao. Loại nữ tử đem ta làm trẻ con để ôm ấp như vậy ta chưa từng gặp, cũng không biết phải xử lý thế nào.

Đột nhiên, Kelly lộ ra nụ cười tình nghịch, thè chiếc lưỡi đỏ mọng ra liếm vành tai ta hai cái.

Trong nháy mắt cảm giác được vật mềm mại đó tiếp xúc, khắp người ta run lên, vội vàng lùi đầu về sau.

“Người... người định làm gì?”

Dù không soi gương, ta cũng biết mặt mình hiện tại khẳng định đỏ như gấc, việc này, lộ rồi...

“Phản ứng hệt như trước kia, thế còn nói không phải trẻ con. Xem ra bao năm qua sinh hoạt tình cảm của Roland nhỏ bé vẫn trống trải lắm nha. Chiếc nhẫn thời gian hiền giả ta từng thấy qua, một tình linh chúng ta cũng là tộc mẫn cảm với sinh mạng tự nhiên nhất, việc tiếp xúc dò tra năm tuổi là thiên phú cơ bản. Ta thấy năm tuổi chân chính của ngươi phải khác rất xa với về bề ngoài, cần ta tới đoán tuổi thực của ngươi sao?”

Ta gơ tay đầu hàng, trước đây chỉ có ta bốn người, giờ mới gặp người đem ta bốn. Đây là kinh nghiệm của người tuổi cao sao? Thế nhưng rõ ràng trước đó ta xoay Heloise rất dễ dàng nha.

“Hừ, đừng xem thường người khác, ngươi là ta trông đến lớn, mấy trò nhỏ của ngươi không có tác dụng với ta.”

Ừm, có lý. Nàng hiểu ta rất rõ, mà ta thì lại chỉ biết đối phương thông qua chút văn bản lưu lại.

Đột nhiên, tựa như bắt mắt với ánh mắt mang theo phòng bị của ta, nàng lại xông tới, ôm chầm lấy, khóc thút thít.

“Roland, ngươi xấu, dám quên ta, mà ta thì lại luôn nhớ ngươi, luôn lo nghĩ cho ngươi. Cả buổi gặp chỉ nói chính sự mà không hỏi thăm nhân gia một câu. Để ta ôm một cái, một cái thôi. Hu hu hu. Roland khôn kiếp.”

Ta bất lực, không thể động đậy, cảm giác đan chéo, ngũ vị tạp trần, bối rối không biết làm gì.

Ta hiện tại xác định, người phụ nữ vừa như thầy vừa như mẹ này tuyệt đối là khắc tinh của ta. Ta tình nguyện đơn chiến ác long chứ cũng không muốn suy đoán xem một giây sau nàng sẽ làm cái gì.

“Roland bé nhỏ cũng đã đến lúc trở thành người lớn rồi nhỉ, ừm, nếu là Roland, ta cho phép đó, có thể nhé...”

Một cái ôm, ôm hơn mười phút. Dù cuối cùng vẫn buông ra, thế nhưng loại thái độ vui đùa ái muội đó vẫn khiến người ta không phân biệt thật hay giả.

Nhìn vào đôi mắt đã sưng lên vì khóc trước mặt, ta bỗng nhiên lại tìm được thêm một lý do cho những nỗ lực của mình.

Mười phút sau, một trận cháy lớn xảy ra tại sứ quan lâm thời của công quốc Đông Lam. Có vẻ một vài phần tử quá khích đã ra tay vì bất mãn với việc công chúa từ chối Dasos. Sau đó hai mươi phút, dưới sự hộ tống của một tiểu đội hoàng gia, công chúa và giáo sư cung đình của nàng đã tìm được một trụ sở mới – một gian phòng tại lầu ba của một biệt thự nhỏ.

“Hoan nghênh đi tới trú địa của đội mạo hiểm Liên minh tuyệt đối thân sĩ, chúng ta sẽ đảm bảo an toàn tuyệt đối, đồng thời mang đến chất lượng phục vụ tốt nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Ma kiếm, thánh kiếm

“Người nói thánh di vật là cái thứ này?”

Trời còn chưa sáng, một cô thiếu nữ phải gọi ta bằng tầng tầng cổ nội đã đập ta xuống giường, quát tháo om sòm.

“Người tạo phản à? Gà còn chưa gáy, âm ỉ chuyện gì?”

Tối hôm qua, do nguyên nhân nào đó mà mãi tận nửa đêm ta vẫn không ngủ được, hiện tại vừa ngủ lơ mơ một chút đã bị đập tỉnh, lập tức lửa giận trong lòng bốc cao ba trượng.

“Cái thứ này là thánh di vật người đưa? Chính người xem!”

Thánh di vật? Nghe cao lớn kinh khủng lắm thôi chứ thực ra cũng chỉ là một vật đặc thù được rót vào thần lực, tỷ như cái chén từng chứa máu thần, cây thương gỗ đâm thủng tim mỡ thần hay cái bao bọc xác mà mỡ thần dùng qua... Những thánh di vật này thường là những thứ đồ vật từng thường xuyên được thần sử dụng lúc còn là phạm nhân. Nếu tín đồ được tiếp xúc với chúng, việc liên hệ với chân thần sẽ dễ dàng hơn, tăng nhanh tốc độ thăng thần lực, là thứ bảo vật mà mấy giáo hội không thể thiếu.

Chỗ của ta tất nhiên có cả đồng thứ thánh di vật thuộc về thần luật pháp. Sau khi được hệ thống giám định, đại bộ phận chúng được để lại thành Sulfur, trở thành vật cung phụng, chỉ có vài kiện được ta mạng theo. Vì Renee nhậm chức công chính kị sĩ nên ta tiện tay vứt cho nàng một kiện, vậy mà nàng còn dám đến náo ta lúc sáng sớm.

“Đây chẳng phải thứ tốt sao? Gối đầu của thánh nha, họa tiết Pikachu, rất đáng yêu còn gì. A, chắc người không biết con chuột điện nổi danh này, không sao, đến đây ta kể cho người nghe. Đây là họa tiết cartoon do ta thiết kế nhé, hai má hồng hồng, thân tròn màu vàng, đáng yêu lắm đúng không?”

“Ai quan tâm con chuột điện nào ở đây! Nước miếng! Phía sau của thánh di vật nhà các người toàn nước miếng, ta ngủ đến nửa đêm đụng phải, buồn nôn chết người rồi!”

【Gối đầu của Vô Miên giả: Thánh di vật, được Vô Miên giả sử dụng trong thời gian dài. Chiếc gối đầu này đã lấy dinh khí tức của hắn, nếu tiếp xúc nó trong lúc ngủ sẽ có thể làm sâu sắc thêm mối liên hệ với Vô Miên giả, đẩy nhanh tốc độ tu hành lực luật pháp.】

Ta tiếp lấy chiếc gối, lật lại nhìn, quả thực có một bãi nước miếng, do dự một giây, ta lại lật ra mặt trước, nằm xuống ngủ luôn.

“Hừ, người không cần thì ta dùng, cách cái gối này một chút mà mất nửa đêm ta vẫn chưa ngủ được.”

Đúng thế, sở dĩ ta mất ngủ, không phải vì chờ đợi cuộc ‘đột kích đêm’ mà mãi không tới của người nào đó, chỉ là vì mất đi chiếc gối quen thuộc mà thôi.

“Ê, rời giường! Thời gian thần luyện sắp tới rồi, người còn thánh di vật nào khác sao?”

“Người nghĩ vật được chân thần dùng qua là rau cải trắng à? Chẳng qua ta thật sự còn vài thứ. Thánh – khăn quàng đỏ chắc người không thích, thánh – bàn chải người lấy không?”

“Không!”

“Thánh y thì sao? Này này, tốt nhất đừng vui mừng quá sớm. Ta biết người hiểu lầm, không phải mấy thứ trang giáp đồ sộ kia, thánh y là cách gọi tắt của thánh – y phục tắm, màu hồng cánh sen đó nhé.”

“Roland đại ca, dù gì thì ngài cũng là anh hùng trong truyền thuyết. Từ bé đến lớn ta vẫn nghe sự tích anh hùng của ngài, ngài có thể bình thường một chút được không? Một thiếu nữ như ta mặc áo tắm nam chạy khắp nơi coi được sao?”

“Thôi được, ta còn một kiện thánh di vật, nó là thứ liên hệ mật thiết nhất với Vô Miên giả. Kiểu dáng bình thường, đảm bảo dùng rất tốt.”

“Tốt như thế sao không lấy ra som? Nó ở đâu?”

“Tự mình cảm đi!”

Ta xúc chấn lên, chui vào, tiếp tục ngủ.

“Ồ đâu, đại ca Roland, nói rõ chút đi mà.”

Tính cô công chúa này rất dễ nắm, có việc cầu xin thì ngoan như con cún, bình thường thì hếch mũi tận trời. Hiển nhiên thuộc loại thiếu điều giáo.

“Thế còn không nghĩ ra, tất nhiên là thánh - quân lột rồi. Từ mình mò tù cầm lấy, kiểu dáng bình thường, luôn luôn thiếp thân tiếp xúc với Vô Miên già, bảo đảm liên hệ mật thiết.”

“Con dê cụ nhà ngươi! Lại quấy rối tình dục ta, ăn một chiêu đoạn tội kích!”

Mới nhậm chức một ngày, chiều này của Renee hiển nhiên không thể nào thuận thực được. Vì lẽ đó nàng bị ta thu thập trong nháy mắt. Sau đó, một ngày huấn luyện giữa mỡ lão tử và mỡ tôn nữ bắt đầu.

“Cư nhiên dám đánh lên lão phu! Hôm nay tập vung hai ngàn lần, không hoàn thành đừng mong có cơm ăn.”

“Lão phu cái con khi mồm! Chị Kelly nói với ta, hiện tại tuổi ngươi còn nhỏ hơn ta. Gọi đại ca Roland là nể tình thanh danh của ngươi trước kia, nếu không, ha ha, tiểu đệ đệ, thích ăn kẹo không?”

Đưa từng từng chất gái này quả thực thiếu dạy dỗ.

“Lại muốn ăn đòn? Luyện kiếm cho ta, nếu không vung đủ hai ngàn lần trước khi ta vung ba vạn lần thì phạt ngươi không được ăn cơm tối, một đêm nhịn đói, xem xem chị Kelly của ngươi lúc đó cầu tình thế nào.”

“Đừng mà! Cứ đề cập chuyện luyện tập công khóa là nàng lại biến thành quý bà, hung hãn đáng sợ.”

“Quý bà sau lưng ngươi kia...”

“Ngươi nghĩ ta tin trò đùa đó của ngươi, nếu bà già đó mà đến, ta phải sớm nghe thấy tiếng bước chân chứ, gần đây nàng ăn nhiều, tăng kí... Ái, lỗi tai của ta.”

“Khục, hóa ra ta già rồi, biến thành quý bà, lại còn vừa mập vừa hung hãn. Chắc, xem ra công chúa nên ôn tập lại khóa học lễ nghi và vệ sinh. Mong ngài kết thúc luyện tập sớm một chút, ta đợi ngài ở lầu hai.”

“Tên khốn Roland, ngươi lừa ta.”

“Trách được ta?” Ta hếch mũi lên, cười đắc ý.

“Ta muốn một thanh kiếm tốt, nghiêm túc, không đùa!”

Lần một mình xông hang đạo tặc mấy ngày trước tuy mang theo chút ngoài ý muốn, nhưng cũng là chuyện trong dự liệu vì hiện tại ta rất cần đối thủ để thử tay. Nhưng đồng thời với việc nếm trải được sự mạnh mẽ của phong cách chiến đấu mới, ta cũng nhận ra được sự thiếu sót trong đó. Mà lần thay thế cô công chúa vị kia lên đầu trường càng khiến ta phải trọng thị khuyết điểm này.

【Ma kiếm: The Red Conqueror】

【Lực công kích: 30 – 50 +9】 (9 là thương tổn cố định, dù kẻ sử dụng chỉ phát huy mức thương tổn nhỏ nhất thì mục tiêu vẫn phải chịu 9 điểm thương tổn hấp huyết phụ gia)

【Kẻ chinh phục màu máu: thanh ma kiếm có năm loại hình thái. Nó sẽ căn cứ số người chết của người dùng để xác định có thể dùng loại hình thái nào. Mỗi lần tăng một loại hình thái, thanh kiếm sẽ tăng một loại đặc kỹ. Lực công kích cơ bản tăng 10 điểm. Hiện tại nằm ở hình thái thứ ba.】

【Sự phản nộ của kẻ uống máu: sau khi sử dụng sẽ hấp thụ dòng máu của các sinh mạng xung quanh, gây ra lượng lớn thương tổn và khôi phục thể lực cho kẻ sử dụng.】

【Cây nanh độc của kẻ máu lạnh: kẻ bị đánh trúng sẽ phải chịu đựng trạng thái xuất huyết liên tục, trạng thái này có thể chồng chất vô hạn.】

【Lời nguyện rủa của kẻ máu bản: lấy kẻ sử dụng làm trung tâm, chế tạo một lĩnh vực ô uế, tất cả mọi sinh vật đi vào đều phải chịu sự thống khổ khi máu sôi trào.】

【Lưỡi kiếm có một hàng chữ màu máu: thanh ma kiếm này lúc nào cũng khát khao máu tươi và giết chóc. Không quan tâm đó là máu tươi của kẻ địch, hay là máu tươi của chính chủ nhân.】

Khi cầm lấy thanh ma kiếm này từ chỗ Dasos, ta thật sự do dự suy nghĩ xem xác suất mình nắm nó rồi đi thành công là bao nhiêu, đặc biệt là khi ta nghe thấy lời nó dụ hoặc.

“Chủ nhân lâm thời, số vong hồn dưới tay ngài gấp trăm ngàn lần thẳng ngu (Dasos) kia. Trong số gần mười vị chủ nhân của ta, chỉ có ngài đủ vĩ đại để mở ra hình thái cuối cùng, hình thái đó sẽ mạnh hơn hiện tại gấp trăm lần. Thế nhưng, để trả giá, ngài phải cung cấp cho ta máu tươi của một vạn người trong vòng một năm.”

Đại bộ phận ma kiếm đều là vũ khí do ma quỷ hay ác ma tạo ra. Kẻ sử dụng chúng xưa nay đều phải trả cái giá lớn, mà thường thường cũng không được chết già. Dẫu vậy, trả giá cao tất có hồi báo lớn, sức mạnh mà chúng mang lại cũng cực kì khủng bố. Thanh The Red Conqueror đó mới ở trạng thái thứ ba đã so

được với á thần khí thánh kiếm Roland, trạng thái thứ năm sẽ mạnh nhường nào? Thần khí cũng chỉ đến thế là cùng.”

Có điều nếu trạng thái thứ năm cần một năm vạn người, vậy trạng thái thứ ba cũng cần một năm trăm người. Có vẻ Dasos cũng đang phải bận rộn huyết tể không ngừng.

Sau khi suy ngẫm một phen, ta cự tuyệt. Nếu thật sự chấp nhận, riêng việc tỉ lệ thành công mang nó đi chưa nói tới, sau này mỗi năm phải chém vạn người, chia ra mỗi ngày chém ba trăm, chắc sau ta không cần làm gì, ngày ngày đi nghỉ cách tìm người để chém. Dù vậy sức mạnh và đặc hiệu mạnh mẽ đó vẫn khiến ta thêm thương.

“Ta quá thiếu vũ khí tốt. Là một đại sư kiếm thuật, thế mà vẫn chỉ có thể dùng hai thanh kiếm bằng thép rỗng, thực sự không có mặt mũi cho người ngoài nhìn.”

“Meo, ngươi muốn kiếm thì đi tìm thợ rèn, tìm ta làm cóc khô gì.”

Nữ yêu vương nay càng ngày càng thuần thực chiêu giả ngọc trang đáng yêu, hiện tại nàng đang le lưỡi liếm liếm móng vuốt, khiến một kẻ biết rõ gốc tích nàng như ta không thể nào nhìn thẳng.

“Đừng vờ ngu, ngươi biết tại sao ta tìm ngươi. Một con cáo già vạn năm như ngươi còn giả vờ giả vịt. Nói cho ta, xung quanh đây có món thần binh lợi khí nào không?”

“Meo, thần binh không có, xương cá có hai cái, tối qua ăn thừa, muốn không?”

A ha, ta sớm biết sẽ nhận được câu trả lời này, thế cho nên đã sớm chuẩn bị.

“Thôi được rồi, nếu không có thì thôi vậy.”

“Meo, ngươi bị làm sao vậy, sao sớm buông tha thế? Ăn nhầm bả à?”

“Ừm, không có thì cũng không có khả năng hô biến ra chứ. Ta nghĩ cách tự mình rèn cũng được.”

Heloise kinh ngạc, nàng chỉ biết người trước mắt có sở trường tạo vật vong linh, chưa bao giờ nghe nói hắn biết rèn sắt.

“Meo, ngươi còn biết rèn vũ khí? Đợi chút, Roland Lam, đồ đệ ngoan, ngươi muốn làm gì?”

Tiếp đó nó hiểu, thấy Roland mặc vào bộ áo dài trắng giống hệt ác ma, đeo khẩu trang lên, đôi mắt tràn đầy cuồng nhiệt, trên tay hiện ra một đồng binh bình lọ, trong đó tràn đầy vô số dịch thể quý dị lưu chuyển không ngừng.

“Ngươi chắc đã nghe nói cái truyền thuyết kia chứ? Slime kim loại có thể biến thành vũ khí giống gậy sắt, vua Slime kim loại sẽ biến thành thần binh. Ngươi đã là vua Slime, cải biến chút thuộc tính, tăng thêm tí công năng, không là chuyện gì to tát, nhỉ?”

“Đừng cái chim! Đừng có tiêm vào trong cơ thể lão nương đám đồ vật nhơ bẩn đó. Không được dùng cái nhíp. Cái khoan? Quá lớn! Ngươi muốn giết lão nương sao?”

Tốt tốt, dưới sự đe dọa sinh mạng, Heloise đã không còn rảnh rỗi giả đáng yêu.

“Ta nhận thua ta nhận thua, lão nương nói cho ngươi thần binh ở đâu là được chứ gì, đem cái khoan lấy ra.”

“Hừ!”

“Ngươi hừ cái beep! Cần tiếc nuôi đến vậy sao? Sao ngươi cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện đem lão nương đến cầm vào rút ra, chui tới chui lui thế? Tên đồ đệ bất tài!”

Thú cưng không ngoan phải làm thế nào? Đơn giản, ta giờ lên ông nghiệm với cái khoan, nàng lập tức ngậm miệng ngoan ngoãn.

“Gần chỗ này thật sự còn có một thanh kiếm ngươi có thể dùng. Ngươi biết ‘thương bạch chính nghĩa’ chứ? Thanh thánh kiếm mà Cain dùng ấy. Hắn là người Oran, hậu đại của chắc đang ở trong tòa thành này, việc còn lại chắc không cần ta nói nhiều.”

Thánh kiếm? Ta cảm thấy vui mừng quá đổi, đây quả là thu hoạch ngoài dự liệu.

Tại đại lục Nahri, thánh kiếm có nghĩa là bảo kiếm thánh khiết và thần thánh. Thường có hai loại thánh kiếm, một loại là thanh kiếm thù hận cho một địa vực, một quốc gia hay một chủng tộc nào đó, thánh kiếm Roland thuộc loại này. Còn một loại thánh kiếm khác, đó là bảo kiếm được rót vào một linh hồn thánh khiết, đây là độc quyền của thánh kị sĩ.

Đó thực tế là cánh cửa sau mà thánh quang thần mở dành cho những bậc tông của hắn. Khi một thánh kị sĩ sắp tử vong mà trong lòng hắn không cam tâm dừng lại bước chân đã kích tá ác và hỗn loạn, hắn có thể đem một bộ phận lực lượng của chính mình rót vào một thanh vũ khí, truyền cho đời sau sử dụng.

Những thanh thánh kiếm/ thánh chùy ấy thường hạn định chỉ có thánh kị sĩ mới được sử dụng, chúng thường có lực công kích cực mạnh đối với những sinh vật có năng lượng hỗn loạn.

Vì sao nói đó cửa sau mà thánh quang thần mở riêng? Vì tất cả những chức nghiệp khác muốn làm như vậy đều chắc chắn thất bại, chân thần trật tự và Minh Hà sẽ không bỏ qua bất cứ linh hồn người chết nào.

Có được tin tức của thánh kiếm, ta rất vừa ý. Vì vậy, khi Heloise thở dài một hơi, ta lại giờ cái khoan lên.

“Người định làm gì? Ta đã nói tin tức về thánh kiếm cho người rồi còn gì nữa. Người định đổi ý. Tên nói không giữ lời, tên lừa đảo.”

“Thứ nhất, từ lúc bắt đầu ta vẫn chưa đáp ứng người điều gì, thứ hai, mục tiêu hôm nay của ta vốn là giúp người tiến hóa, cuối cùng, trọng yếu nhất, ta giờ chơi song kiếm lưu, một thanh sao đủ dùng.”

Con mèo ngu há hốc mồm, có lẽ đang tự hỏi chuyện đơn giản như vậy sao mà vẫn mắc lừa.

“Chẳng lẽ biến hình lâu sẽ ảnh hưởng đến trí thông minh là sự thật?”

“Không, trước kia ta vẫn gài bẫy người thành công, trí thông minh là trời sinh, người sớm nên bỏ tay nhận mệnh.”

“Đừng có mơ!”

Từ phần nộ đến buồn tủi, từ buồn tủi lại kích động, biểu tình của Heloise mỗi lần bị lừa đều như vậy, xem mãi không chán. Có lẽ đây là nguyên nhân ta thích đi lừa nàng...

“Đây là địa bàn của ta, người kêu nữa, kêu hồng cổ hòng cũng không ai tới cứu, thế nên tốt nhất nằm xuống mà hưởng thụ đi.”

“Đừng, đừng mà, đem đám dịch thể trắng đục nhớt nhất đó ra khỏi người ta! Tên biến thái, tên dê cụ, vì sao lại có xúc tu? Chẳng lẽ phần hồng chi thư thực sự trong tay người? Cứu mạng, cứu mạng, có người ngược đãi mèo...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Luật của thần, pháp của người

“Ouch! Fuck! Lại là con mèo chết nhà người.”

Gần đây Rolahm và con mèo của hắn có vẻ thù hận rất sâu. Không cẩn thận một chút lập tức nhào lên cắn xé. Nếu chân hắn đi dép lê, con mèo con tuyệt đối sẽ tiềm phục ở chỗ nào đó, sau đấy đột ngột tập kích sau gót, trước khi tấn công không có chút sát khí, lúc tấn công hung mãnh vô cùng, để Rolahm kêu thảm thiết vô số lần.

Nếu là bình thường đảm bảo sẽ có một cuộc chiến người – mèo nổ ra, nhưng hiện tại không phải lúc thích hợp.

“Rolahm đại nhân, nếu ngài không thể trông giữ tốt con mèo của ngài, vậy hãy đem nó cùng ra ngoài chơi.”

Trên đài giảng, Klose nhìn ta căm tức. Ta bắt đắc dĩ, đành cúi người nắm chặt cổ Heloise, quay quay mấy vòng, sau đó ném con mèo đang ngất ngây lắc lư đó ra ngoài cửa sổ.

“Quá đáng, làm sao người có thể ngược đãi động vật như vậy, mèo sẽ ngã chết đó.”

Casio dạo này có vẻ càng ngày càng yêu động vật, hẳn thấy hành động của ta lập tức chỉ tay phản đối.

“Người tốt mạng ngắn, kẻ xấu sống lâu, nếu nàng dễ chết như vậy thì đã chết hẳn từ trăm ngàn năm trước rồi.”

Quả nhiên, không đến mấy giây sau trong đầu ta lập tức hiện lên lời ôm oán của Heloise truyền đến nhờ tâm linh cộng hưởng.

“Tên đồ đệ bất tài đáng chết, dám làm vậy với nữ yêu vương vĩ đại. Chờ đó, ta sẽ khiến gỏi của người bị trào cào nát, còn...”, nàng do dự mấy phút, sau đó quyết định nói lên lời nguyên rủa nàng cho là ác độc và vô liêm sỉ nhất:

“Ta còn sẽ đi tiểu lên gỏi đầu và chần chập của người, ta nói được là làm được, hiện tại ta là con mèo, đừng hi vọng ta không làm được! Lão nương quyết tâm lên, không gì là không thể!”

“Thế thì ta sẽ đem gỏi và ga giường đóng gói gửi bưu cấp đến mấy người quen ở Ciro, bên trên ghi rằng chỗ bị ướt là ‘vật tiết ra’ của ‘toàn tri giả’. Người nói nên gửi cho mấy tên biến thái cuồng nhiệt theo đuổi người, hay là nên gửi cho đám kẻ thù người để chúng triển lãm và tổ chức tiệc rượu ăn mừng?”

“Ta sai rồi, ta sẽ không làm thế, giờ ta sẽ đi luyện tập biến hình vũ khí.”

Ta ưa thích nhất điểm này ở Heloise, nàng một khi phát hiện mình không thắng được sẽ lập tức nhận thua, tuyệt không có kéo mặt mũi. Có lẽ đây mới là nguyên nhân lớn nhất khiến tai họa này sống được vạn năm.

“Hừ, đấu với ta, người còn non lắm”

“Bạn Rolahm nếu thích đứng như vậy, thế thì ta sẽ để người đứng cho đủ, ra góc, đứng phạt!”

Chết tiệt, ta bị âm rồi. Ta quên mất khi đối thoại qua khe ước ma sùng, dưới cái nhìn của người khác, ta sẽ trở thành một kẻ đứng sững sờ giữa lớp như thẳng thần kinh.

Mà ngay vừa lúc này Klose còn đang thấy phản cảm với ta, hiện tại ta đứng ngốc ở đó khác gì khiêu chiến quyền uy của nàng, không bị phạt mới lạ.

Nói đến đây hẳn sẽ có người thắc mắc tại sao lại có lớp học ở đây. Đúng thế, hiện tại ta đang đi học, khóa học về giáo nghĩa và bản thân luật pháp. Người giảng dạy tất nhiên là vị chức nghiệp giả hệ luật pháp cấp tối cao – Klose.

Sau trận tranh nhau kịch liệt kia, cuối cùng đại sảnh cất đôi, một phần lớn biến thành luật pháp giáo đình (kiêm tiểu hình giáo hội). Suy xét đến ta và Diana, có một gian nhỏ được ngăn ra để làm nhà thời thánh quang.

Còn viện thú y? Cái quầy ngoài tường kia chính là nó. Ta sẽ không thừa nhận ta quen biết hẳn đâu. Không chỉ thế, ta còn len lén đến báo cho cơ quan chuyên nghiệp rằng mổ bác sĩ thú y kinh doanh mà không có cấp phép. Đáng tiếc, vệ đội của tòa thành này quá yếu ớt, độ khó để bắt tên kia còn hơn cả phó bản cấp địa ngục.

Tốt tốt, nói về chuyện chính, để Klose giảng giải về giáo nghĩa của thần luật pháp là hi vọng của bản thân nàng, đồng thời cũng là kì vọng của người nghe.

Renee và Kelly không cần phải nói, các nàng còn đang do dự xem có nên để luật pháp trở thành quốc giáo hay không, tự nhiên cần tìm sâu hiểu rõ nó. Ngoài ra hai cựu đội viên thành quân là Momo và Diana cũng cường liệt yêu cầu nhập học. Có điều, khiến người rất bất ngờ là không chỉ có Casio hứng thú với vị thần đang nhanh chóng lớn mạnh ở thế giới lòng đất, ngay cả cái tên ta không tiện nhắc tên kia thế mà cũng cảm thấy rất hứng thú với tín ngưỡng luật pháp.

“Ta vẫn rất muốn trở về thành Sulfur, ta cũng tin tưởng tín ngưỡng này sẽ truyền khắp thế giới. Còn ta đã chủ định sẽ trở thành một nam nhân hành tẩu ở cạnh biên của luật pháp, nếu muốn khiêu chiến một sự vật, ta cần phải hiểu rõ nó trước, tìm hiểu xem nó có lỗ thủng để luôn qua không.”

Tên bán long nhân đó ngày càng có khí chất của một triết gia, lời của hắn ta khiến ta do dự, nói không chừng, một đại sư luật pháp sẽ sinh ra bởi vì cái lí do buồn cười này.

Mà ta thực sự cũng không có lí do cự tuyệt đối phương học tập giáo nghĩa và pháp luật, hơn nữa, xem biểu hiện của hai ngày vừa rồi, chính hắn mới là học sinh chăm chỉ nhất.

Ngoài những người này, đám kị sĩ hoàng gia của Renee cũng cùng đi nghe giảng. Suy xét xem có nên chuyển chức công chính kị sĩ hay không.

Hôm nay là ngày giảng bài thứ hai, lớp học cũng có thêm hai thành viên mới.

Svina Nelson và Raymond Nelson.

Sau khi bất ngờ trở thành ‘tình địch’ của hoàng đế, chủ nhà chỗ nàng thuê không do dự đuổi hai chị em rời khỏi. Sau đó rất nhanh, nàng phát hiện Oran tuy lớn mà nay đã không còn chỗ để hai chị em đặt chân.

Tại loại quan hệ xã hội lấy chế độ linh chủ và kị sĩ sắc phong làm hạch tâm như hiện tại, vị quân chủ và đám kị sĩ hiệu trung tuyệt đối là cùng tiến cùng lui, càng đừng nói đến kị sĩ thù hờ. Hành động kị sĩ vứt bỏ đối tượng hiệu trung là hành động khiến người ta xem thường nhất. Sau khi bắt đầu đi lên phải thuyền tặc, Svina nay chỉ còn con đường duy nhất là đến nương nhờ Renee. Chỉ có điều, mỗi khi Svina nhìn thấy Renee, trên mặt nàng luôn hiện vẻ khùng hoảng, điều này khiến mỗi nhân ‘biết nội tình’ luôn ôm bụng cười trộm.

Giọng của Klose rù rì dễ nghe, lí giải của nàng đối với giáo nghĩa cũng rất khắc sâu, nói chung nếu để nàng truyền giáo tuyệt đối đạt đến tiêu chuẩn cao nhất. Đáng tiếc, đối mặt với Kelly với tư lịch bảy trăm năm và mục đích muốn kiểm nghiệm xem tín ngưỡng này có phù hợp với quốc gia hay không, có trợ giúp được người ở Đông Lam hay không, vị tinh linh tự nhiên bị chuyển giới này bị ăn vấp không ngừng.

“Vậy thì, có thể giải thích một chút, tại sao vốn pháp luật đơn nhất lại phải chia ra thành hai bộ phận 【 luật của thần】 và 【 pháp của người】? Chúng có điểm gì khác nhau, hai bộ phận này có không ít thứ trùng lặp. Án theo tư tưởng của pháp lý học, lập pháp trùng lặp chẳng phải sẽ khiến sự chấp hành luật pháp trở lên suy yếu và hỗn loạn sao?”

“Nhưng... nhưng trên giáo nghĩa nói như thế mà, đây là Vô Miên giả đại nhân định ra, khẳng định không sai.”

Bị hỏi khó, Klose chỉ có thể viện cớ rằng sách ghi vậy. Nếu chỉ truyền giáo, việc biết nó thế mà không biết tại sao lại thế cũng không sao, nhưng nếu chỉ vậy hiển nhiên không thuyết phục được người Đông Lam. Bất đắc dĩ, ta chỉ có thể tự mình ra trận.

“Khục, câu hỏi này để ta trả lời vậy. Kì thực ta có giao tình không tệ với Vô Miên giả đại nhân, điều này ta từng nghe chính hắn nói qua.”

Dưới ánh mắt khó hiểu của chúng nhân, ta vươn một ngón tay ra, ánh sáng luật pháp màu bạc đập dòn trên đó, chứng minh thân phận luật pháp giả.

Đồng thời cùng tu hành hai loại năng lượng không phải không được, nhưng nếu đem toàn bộ thánh quang chuyển hóa thành lực luật pháp như Momo thì không khác gì bắt đầu lại từ đầu. Đã thế hai loại lực lượng này có rất nhiều chỗ trùng lặp, kiếm tu rõ ràng là một việc phí sức mà thu hoạch không nhiều.

Vì vậy, ta ở trong mắt của Klose liền biến thành “quả nhiên là thần sứ đại nhân”, còn ở trong mắt đám người phía dưới liền trở thành thẳng đờ hơi dư thừa sinh lực.

“Khục, đầu tiên là sự khác biệt giữa 【 luật của thần】 với 【 pháp của người】. Luật của thần là thần định ra, trong đó chỉ có mười ba loại tội nặng, ấy là những tội lỗi được công nhận rằng không thể khoan thứ, trên căn bản sẽ không biến hóa. Thuật kết tội mà chúng ta sử dụng thực tế chỉ phán định những tội trong luật của thần. Còn pháp của người, đó là pháp tắc mà giáo hội luật pháp tu chỉnh cải tiến. Quyền tư pháp và chủ quyền xưa nay luôn trôi chung một chỗ. Luật của thần

có thể sử dụng tại bất cứ đâu mà ánh mắt thần trông thấy, pháp của người chỉ có thể sử dụng ở khu vực có chủ quyền ủng hộ. Đây là sự khác biệt chủ yếu giữa hai bộ phận.”

Những thần minh khác cũng có các giới luật như “nghiêm trùng tà ác”, “Cấm chỉ xa xỉ và hoang dâm”, “cấm nói dối”... Thế nhưng trừ tín đồ của bọn họ, người khác vi phạm hoặc nhiều hoặc ít đều bị miễn giảm hình phạt. Riêng đối với luật pháp, các tội trên đều nằm trong luật của thần, xử phạt cũng không khiến các thần minh và quý tộc bất mãn, càng khiến người tu hành luật pháp có lòng trừ ác. (Những chức nghiệp khác không bắt buộc, riêng công chính kị sĩ phải chấp hành.)

“Dù vậy, điều này không đại biểu luật của thần và pháp của người xung đột với nhau. Trên thực tế cả hai là một. 【Thần chi luật】 là gốc và là hạn cuối cùng của 【pháp của người】. Nếu một tội lỗi bị luật của thần cấm chỉ, thế thì pháp của người tuyệt đối không thể miễn giảm. Ví như tội đầu tiên “Vi dục vọng cá nhân tùy ý cướp đoạt sinh mệnh người khác, sẽ phải chịu thần luật pháp thẩm phán nghiêm minh, sau khi chết cũng phải chịu hình phạt núi đao biển lửa”, đối ứng, trong pháp của người cũng có tội cố ý giết người: “kẻ cố ý giết người, xử tử hình hoặc xử tù có hình phạt mười năm trở lên. Riêng trong lúc phòng vệ chính đáng hoặc chiến tranh chính nghĩa được xem xét miễn giảm.”

Cùng một tội, trong luật của thần lại mang theo vẻ an ủi của tôn giáo. Đoạn ‘sau khi chết...’ kia nhìn như không có tác dụng gì, trên thực tế là thứ ta chuẩn bị cho tương lai. Ngược lại, trong pháp của người, toàn bộ là pháp điều cùng hình phạt lãnh khốc, không chút rườm rà dư thừa.

Renee có chút kích động, nâng cổ về nhìn ra ảo diệu bên trong đó.

“Tức là nói các chức nghiệp giả hệ luật pháp chỉ cần chấp hành luật của thần, thế thì chế định pháp của người để làm gì?”

“Pháp của người là dùng cho những quốc gia và lĩnh chủ tín ngưỡng luật pháp áp dụng, pháp của người sẽ chạm đến lợi ích của quý tộc, không sợ bị tập thể ngăn chặn, thậm chí cảm đoán sao?”

Kelly ưu tư hỏi, nàng ở xã hội nhân loại đủ lâu, hiểu rõ bệnh của đám quý tộc kia đã hết thuốc chữa, loại chuyện sẽ ảnh hưởng đến sự thống trị của bọn họ này làm sao có thể được tiếp nhận.

Ta cười cười, đây là một câu hỏi trong dự liệu.

“Quả thật là vậy, hiện tại, tại đa số nơi, quý tộc đánh chết binh dân vô cơ chỉ cần bồi thường một miếng tiền vàng là được. Vương thất thậm chí có thể tùy ý cướp đoạt tài sản thương nhân. Loại pháp trị ác liệt thuần hướng kẻ thống trị đó trái ngược hẳn với pháp của người. Khi luật pháp của chúng ta bắt đầu truyền, chắc chắn sẽ bị đối địch và ngăn chặn, thế nhưng cấm chỉ là không thể nào. Vô Miên giả là chân thần, cấm chân thần truyền giáo khác gì đối đầu với cả hệ thống phe trật tự. Người cho rằng vì sao Vô Miên giả nhất định phải phong thần, còn không phải vì nguyên nhân này sao?”

“Nhưng nếu chỉ không cấm, vậy cũng chẳng có nhiều ý nghĩa.”

“Thế cho nên cần có người làm mẫu, nếu ta là binh dân hay thương nhân, ta sẽ lựa chọn nơi sử dụng ác pháp hay sự dụng nhân pháp? Điều này kì thật không cần do dự. Thành Sulfur chính là ví dụ tốt nhất, lượng lớn nhân khẩu và tài nguyên chảy vào, tất sẽ mang đến tài phú và sức mạnh, điều này là thiết yếu đối với bất cứ lãnh địa nào. Vậy cho nên, tín ngưỡng luật pháp rất có ích cho việc phát triển lãnh địa, thứ chúng ta cần, chỉ là một nơi làm mẫu.”

“Vậy nên người tìm tới Lam? Rolahm, người thế mà lại đi đào hầm người mình, người không lo lắng sau khi Lam tuyên luật pháp thành quốc giáo sẽ bị các vương quốc lân cận đối địch? Khả năng còn chưa vươn mình đã bị đè bẹp, người suy xét qua ư?”

Kelly nhún mày nói, sự băn khoăn của nàng rất thực tế.

“Ta đương nhiên suy xét qua. Nhưng hiện tại tình hình của các người thế nào? Không cần làm gì cũng đã bị các nước xung quanh đối địch, vốn đã cách thời điểm sụp đổ không xa. Làm thế này, ít nhất còn có khả năng vẫn hồi phục cục diện. Hơn nữa, người không nghĩ đến sao? Nếu chọn luật pháp là quốc giáo, quốc lực của các người sẽ nhanh chóng tăng lên giống thành Sulfur, lượng lớn thẩm phán giả, công chính kị sĩ cũng sẽ bổ sung lực lượng phòng vệ quốc gia. Thêm vào đó, các người còn nhận được viện trợ từ vùng đất khởi nguyên của luật pháp, thánh thành Sulfur, thấy thế nào thì các người đều được nhiều hơn mất.”

“Nếu chúng ta vẫn không chấp nhận.”

“Không có gì, tiếp tục chờ thôi. Đợi đến khi luật pháp đã trải khắp Nahri, đạo giáo nghĩa và pháp tắc của Vô Miên giả được thế nhân công nhận. Oán hận và mâu thuẫn tích lũy đến điểm rồi sẽ bộc phát. Lúc ấy, thứ chờ đợi các quý tộc không phải sự thoái vị trong ôn hòa, mà là bạo lực lật đổ, lưỡi đao trên đoạn đầu đài sẽ được dùng đến khi hoen gỉ vì máu, giá treo cổ cũng sẽ treo đầy các thi thể hong gió.”

Kelly rùng mình theo bản năng, tựa như vừa nhìn thấy cái ngày kia đến. Sau đó đến lượt Renee nói ra nghi ngờ của mình:

“Án theo lời giáo nghĩa, chủ động tổ chức chiến tranh là trọng tội, thế khác nào chúng ta không thể thống nhất lại Lam sao? Vậy có bất công với chúng ta quá không?”

“Không, tuy nhiên chủ động gây ra chiến tranh quả thực sẽ khiến chức nghiệp giả mất đi lực luật pháp, nhưng nếu như viện trợ nơi đang bị xâm chiếm hay chiến tranh để đòi lại lãnh thổ bị đoạt mất sẽ được coi là chiến tranh chính nghĩa, được cho phép.”

“Cái ‘chính nghĩa’ đó do ai xác định?”

Tên Menning vốn yên lặng ghi chép bút kí đó đột nhiên ngừng đầu đặt câu hỏi, còn hỏi một điểm mấu chốt.

“Vô Miên giả một phiếu, kẻ thống trị một phiếu, đa số quốc dân một phiếu. Nếu ba phiếu đều tán thành, vậy trận chiến đó là chính nghĩa. Vô Miên giả nay là hóa thân của công chính, sự phán đoán của hắn là công chính, có thể được các tín đồ tiếp nhận.”

Kẻ đặt câu hỏi gât đầu, ngồi xuống, đến lúc này những người khác bắt đầu lục tục đứng lên hỏi thắc mắc của mình.

“Ta có vấn đề...”

“Ừm, nói đơn giản tức là...”

Vốn chỉ tính thuận miệng nói chút, nhưng có một số việc đã bắt đầu là không dừng được.

Hết giảng giải đến biện luận, rồi hết biện luận lại quay về giảng giải, khi lần truyền thụ marathon này kết thúc, Renee và Kelly nhìn nhau chốc lát, đưa ra câu trả lời cuối cùng:

“Đông Lam sơ bộ quyết định thừa nhận tín ngưỡng luật pháp là quốc giáo, nhưng Roland ngại cũng cần giúp đỡ phụ trách đến cùng.”

“Haizz, được rồi, coi như ta nợ các người, được chưa?”

Dù nói câu oán hận như vậy, nhưng thẳng mù cũng thấy được hiện tại ta đang cười rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Trọng tài và chính nghĩa

Vẫn là cung điện đơn giản đến thô sơ, vẫn là tên quân vương tuổi trẻ kia.

Dasos đang đánh cờ với ông bạn già khiêm hạ thần của mình, nhưng có vẻ hiện tại hắn không được tập trung cho lắm, thế cờ đã hiện rõ về bại lui.

Ngày trước, hắn thường sẽ dùng sức cờ cao hơn một bậc của mình nghiền ép ông bạn già, sau đó mới bắt đầu đàm luận chính sự trong khi đối phương còn buồn thối ruột vì thua. Hiện nhiên, giờ này Dasos không có vẻ trấn định thường ngày đó.

“Hermet, chưa tìm được sao?”

“Tìm? À, vị công chúa kị sĩ kia? Các nàng đổi chỗ ở, hiện tại đang ở giáo hội luật pháp. Tập kích một chân thần giáo hội là chuyện phiền toái lớn, vì một nữ nhân, đáng ư?”

Người nói chuyện là một thanh niên tóc xám có đôi mắt híp. Gã đeo một chiếc kính mắt đơn, khí chất nho nhã vẫn về hiện lộ rõ. Nếu chỉ nhìn bề ngoài, chắc không ai đoán được người đàn ông này chính là kẻ cầm đầu ngành tình báo của toàn bộ Oran, đồng thời cũng là cố vấn tài vụ riêng của hoàng đế, một trong những người quyền thế lớn nhất toàn đế quốc.

“Đừng bày trò cười trước mặt ta, người biết ta không nhắc tới con nhóc kia. Kẻ ta muốn tìm là nữ nhân có huyết mạch thiên sứ đó, người nữ nhân có thể dùng một tay trấn trụ ma kiếm đó.”

Sức quan sát tỉ mỉ của Dasos đã thể hiện rõ khi hắn chỉ nhìn một mắt đã biết được Svina là nữ. Vì thế, sau ngày hôm đó hắn vẫn đoán rằng người công chúa trở lại sau khi chinh trang kia, dù có gương mặt hoàn toàn tương đồng, không phải người ban đầu.

“Song tử tinh, lại một đôi song sinh tượng trưng cho số mệnh bất định, khó trách vương thất Đông Lam muốn giấu đi sự tồn tại của nàng.”

Được rồi, trong đầu Dasos hiện tại đã tự động bổ sung một đồng tình tiết không có thật. Dù sao thì ít nhất hắn cũng đoán được ta và Renee là hai người khác nhau.

“Hermet, người nên biết ta đã bỏ giá lớn chừng ngàn để thức tỉnh thanh ma kiếm này. Thế mà nữ nhân đó vừa cầm lấy đã hoàn toàn chinh phục nó. Khi nàng trả ma kiếm lại cho ta, ta có thể cảm nhận rõ ràng cảm tình ‘tiếc nuối’, ‘sợ hãi’, ‘thờ phào’ từ nó. Điều này chỉ có một giải thích duy nhất, The Red Conqueror đã hoàn toàn bị nàng chinh phục, nàng thậm chí có thể sử dụng trạng thái hoàn toàn của nó.”

“Đó là điều không thể nào! Thanh kiếm này do Blood Sea’s Emperor tạo ra, nó vĩnh viễn thèm khát máu tươi. Hồi đó, vì để sử dụng nó, người đã phải trả gần vạn mạng người, đến tận bây giờ chúng ta vẫn cần chuẩn bị mấy trăm tên tù tể kiếm mỗi năm. Cô nhóc kia mới bao nhiêu, sao có thể chế ngự được nó?”

“Nhưng nàng đã làm được rồi, không phải sao?”

“Cho nên người mới nhất quyết muốn có nàng? Dù đã bị cự tuyệt ngay trước mặt bao người cũng không sao?”

“Không không, ta đã nhìn chán đám binh hoa yếu ớt, đột nhiên cảm thấy một huyết thiên sứ tắm gội trong máu tươi rất tốt. Ta thực sự đã mê say nàng. Đáng tiếc, không ngờ nàng lại thích phụ nữ. Thật quá đáng tiếc.”

“Người định từ bỏ? Vậy người còn tìm nàng làm gì?”

“Người thấy vương thất Đông Lam giấu đi chiêu bài này để làm gì? Người thấy với những chuẩn bị như vậy, các nàng sẽ ngoan ngoãn cúi đầu thần phục? Người

ngồi vị bán thiên sứ kiểu ngao đến mức chẳng thèm nhìn ta một mắt đó sẽ thật sự xuống hiệu trung với ta?”

Nhớ lại hình ảnh chói mắt trên đầu trường ngày hôm đó, Hermet lắc đầu:

“Có một số người chắc chắn sẽ không khuất phục dưới trướng người khác. Ta không cho rằng nàng sẽ thần phục.”

“Nhưng chúng ta đã không còn đường lui, hoặc vượt qua được, hoặc là lần đại diện này sẽ trở thành trò cười.”

Dasos mượn lễ đăng cơ bức bách các quốc gia xung quanh thần phục tương đương với việc đặt ra một thử thách cho tôn nghiêm và quốc lực của Oran. Nếu thành công, Oran sẽ trở thành một siêu cường không thể nghi ngờ. Nếu không thành công, chỉ sợ ngay cả những nước phụ thuộc cũ cũng sẽ dao động, thậm chí còn khiến Oran mất đi vị thế hiện tại.

“Đây là một lần đánh cược, cược quốc vận trăm năm của Oran. Chúng ta không thể thua, cũng không thua nổi.”

“Ta hiểu, lúc này không thể dung túng bất cứ biến số nào. Ta sẽ phái người đi tìm hiểu bí mật của người Đông Lam.”

“Không, trước chờ một chút, phái mấy tên kỹ sĩ ma thú đi theo dõi là được rồi. Ta đã phái nhân thủ của quạ đen đi làm, đây là thời điểm bọn chúng thể hiện giá trị của mình.”

“Quạ đen? Cái bọn đó đáng được tin tưởng sao? Một đám thần kinh suốt ngày ngồi dự báo tận thế của thế giới.”

“Chó điện không lý trí, cắn người cực kỳ đau.”

“Ừm, cũng đúng. Vậy thì lấy người của công quốc Đông Lam là hẠch tâm, chế định ra mấy cái phương án dự phòng.”

“Cần xem xét tình huống xấu nhất sao? Loại bỏ công quốc Đông Lam khỏi minh ước?”

“Không, tình huống xấu nhất là Đông Lam dẫn đầu các nước khác tuyên chiến với chúng ta, trong khi đó binh lực của chúng ta còn bị kiềm chế.”

Hermet gật đầu đồng ý, hẮn hiểu Dasos, người này có bệnh cũ là làm bất cứ việc gì cũng chuẩn bị cho tình huống xấu nhất. Nhưng việc đó không đồng nghĩa rằng Dasos không tự tin hoàn thành tốt lần kế vị này. Ngược lại, việc làm ra nhiều bộ phương án đó chỉ rõ rằng hẮn nhất định cần buổi lễ này diễn ra tốt đẹp.

Người khác đều cho rằng Dasos là một tên kiêu hùng phóng khoáng không câu nệ tiểu tiết, không biết rằng ưu điểm lớn nhất của hẮn là cẩn trọng. Cũng chính vì hẮn đã chuẩn bị trước cho các tình huống xấu nhất, thế nên hẮn mới có thể thuận lợi đi tới hôm nay.

“Đừng vội, cỜ phải đánh từng nước, trước thả chó thăm dò. Cáp, ngườI phân tâm, chiếu tướng, hết cỜ.”

Còn đối với ta, việc đem toàn bộ đoàn đại sứ Đông Lam đến đây không phải không có mục đích.

Các đại diện kế vị còn ba tháng, không dài cũng chẳng ngắn. Sau lần thất bại mất hết mặt mũi trước đó, nếu Dasos không có hành động gì cứu vãn lại mới là chuyện lạ.

Trong khi đó, mối liên hệ giữa ta và đoàn đại sứ tất nhiên sẽ càng ngày càng mật thiết. So sánh với việc để lâu rồi bị nghi thần nghi quỷ, thả rằng dứt khoát ‘công bố’ rộng rãi. Ở cùng một chỗ, an toàn bảo đảm, còn thuận tiện dạy dỗ cô nhóc kia.

Còn việc giáo hội luật pháp, đó là một việc vui ngoài ý muốn.

Lúc đầu chúng ta định xây dựng một thẩm phán đình ở đây. Nơi đó sẽ là chỗ để chức nghiệp giả hệ luật pháp tu hành và học tập. Không có chủ quyền chống lưng, nghiệp vụ thẩm phán vốn không thể triển khai, ngược lại nghiệp vụ trọng tài lại có thể phát dương quang đại.

Thẩm phán là việc lấy chủ quyền làm chỗ dựa, lấy luật pháp làm chuẩn tắc, tiến hành định tội và xử phạt tội hành, là một loại xử lý vấn đề từ chỗ cao nhìn xuống. Trọng tài thì khác, nó căn cứ vào khế ước giữa hai bên, cả người làm trọng tài lẫn các bên đều ở vị trí bình đẳng, người làm trọng tài chỉ là người đứng ra giải quyết ước định đã được thống nhất từ trước.

Tại nơi không được chủ quyền thừa nhận, các chức nghiệp giả hệ luật pháp chỉ có thể làm công tác trọng tài. Nhưng vì thiếu hụt tính quyền uy nên công tác đó yêu cầu người làm có được trình độ lý giải luật pháp cao. Ở thế giới khác, một người cần theo nghề từ tám năm trở lên mới có khả năng làm trọng tài.

Đương nhiên đó là nói về mặt nguyên tắc, trên thực tế, công việc trọng tài này thường chỉ liên quan đến các việc vặt lông gà vờ tòi.

“Thím Lý, chú Lý nợ ngườI ba đồng bạc sao? HẮn nói sau hai tháng sẽ trả cho ngườI, bình tĩnh đừng nóng.”

“Hai tháng? Hai tháng sau tính lãi thành bốn đồng bạc.”

“Ba đồng rưỡi!”

“Bốn đồng!”

“Được rồi, ta làm người trung gian, thím Lý gia hạn thêm chút thời gian, chú Lý chịu thêm chút lãi, ba tháng, bốn đồng, được chứ?”

“Được.”

“Tốt.”

Nghe có vẻ sida, nhưng thực tế trọng tài là làm những việc như vậy. Khác biệt chỉ là lượng kim ngạch lớn hay nhỏ, song phương là cá nhân hay là thương hội, tổ chức.

Đương nhiên, nếu hai bên thương lượng mãi mà không đạt được nhất trí, vị trọng tài đó có thể mượn thần lực của Vô Miên giả để tiến hành cưỡng chế trọng tài. Lúc đó chắc chắn sẽ có một bên chịu tổn hại lợi ích, và việc thi hành phán quyết của trọng tài cũng được Vô Miên giả đảm bảo chấp hành.

Không có chủ quyền thì không có quyền thẩm phán, tự nhiên cũng không có quyền thẩm phán tội hình sự. Nhưng dựa vào nguyên tắc tự do khế ước và mượn thần lực của Vô Miên giả, các chức nghiệp giả hệ luật pháp đi làm trọng tài cho dân sự là thoải mái.

Chế độ trọng tài tại thành Sulfur đã hoạt động mấy chục năm, nhưng trên mặt đất hiển nhiên là thứ rất mới lạ. Các thương nhân với khứu giác bén nhạy lập tức nhận ra sự ưu việt của chế độ này.

Ưu điểm lớn nhất là nhanh, cực kì nhanh. Như trước đây, mấy việc tranh chấp hợp đồng, tranh chấp thương phẩm, nếu kéo đến tổ tụng tài cơ quan tư pháp ở địa phương không mất một hai năm dừng nghỉ giải quyết xong. Có khi đợi đến lúc nhận được tiền bồi thường hợp đồng thì mình đã phá sản, đây là điển hình cho câu thắng án thua nhân sinh.

Còn nếu hợp đồng kia đề cập đến vị quan lớn hay quý tộc nào thì... tự nhân xui xẻo là vừa.

Nghiệp vụ trọng tài đề cập đến ba phương nhân sự, giải quyết nhanh gọn, thường chỉ mất mấy ngày là hoàn thành. Đối với thương nhân, thời gian là tiền bạc, thời gian là sinh mạng, càng đừng nói đến khế ước thông qua trọng tài nhận được bảo hộ của chân thần, không người nào dám cự tuyệt thực hiện. Cái pháp chú thuật 【cưỡng chế thi hành khế ước】kia đủ khiến mấy tên quýt nợ ngàn vạn quanh đó không có chỗ trốn.

Kagoshi đứng cạnh ven sông, là thương thành nổi danh gần xa, thương nhân tụ tập. Loại phương thức giải quyết tranh chấp mới mẻ này vừa mở ra không lâu lập tức được truyền bá rộng rãi.

“Giờ có cả chân thần đi bảo chứng sự công chính của khế ước, không cần lo đám lưu manh kia quýt nợ, tốt quá.”

Hiện tại các khế ước buôn bán thường đều ghi thêm một câu ở phía cuối: “nếu phát sinh tranh chấp, đến giáo hội luật pháp ở vùng xx để tiến hành trọng tài.”

Vì lẽ đó, chỉ chưa đầy một tuần, cái thẩm phán đình này đã thu được vài ngàn giáo đồ, thẳng cấp làm một giáo hội.

Án theo quy tắc của thần mình, ở nơi đâu có đủ giáo đồ thì thần mình sẽ nhìn kĩ khu vực đó, nơi ấy sẽ trở thành thánh vực của hắn.

“Pháp của người” còn cần thời gian rất dài mới có thể được chủ quyền chấp nhận, đi lên vũ đài lịch sử. Trước lúc đó, chế độ trọng tài này là phương án truyền bá tín ngưỡng Vô Miên giả tốt nhất.

Loại chuyện này đang phát sinh tại không ít góc ngách trên Nahri, vì vậy Vô Miên giả giành được thần chức diễn sinh đầu tiên – thần của khế ước.

Bản chất công chính bị liệt vào trong nội dung của các khế ước tự do, cùng lúc đó, hắn cũng dần biến từ một nhược đẳng thần thành một trung vị thần.

“À há, không ngờ tới nha.”

Việc thêm chế độ trọng tài vào trong luật pháp vốn chỉ là hành vi tiện tay khi ta mô phỏng hệ thống luật pháp của thế giới cũ. Ta thật sự không ngờ tới chế độ này sẽ được coi trọng đến vậy.

Việc ngoài ý muốn kiểu này đối với ta là càng nhiều càng tốt. Mà việc này cũng khiến ta hiểu ra ý nghĩa cái tên ‘trọng tài giả’ của bộ thần xác này...

“Bên trái là hỗn loạn, bên phải là trật tự, ta là trọng tài, ta đứng giữa, đả tội cả hai bên. Hệ thống, người đang nhắc ta rằng việc ta làm là phí sức mà không được hoan nghênh sao?”

Nơi chúng ta ở đã trở thành vùng đất được chân thần nhìn kĩ, việc tập kích giáo hội chẳng khác gì vấp vào mặt thần linh, vì thế mà độ an toàn của chúng ta tăng kịch trần.

Nhưng dù vậy, ta vẫn dễ dàng nhìn thấy các thám tử lặn vào trong các tín đồ tới chơi.

“Ê này, người anh em kia, người trùm mặt đeo bao lớn nguy trang thành người lữ hành là một sáng ý rất hay, nhưng trước đó có thể đem ủng quân đội đổi được không, phía trên còn có đoàn huy của đoàn kỵ sĩ Thương Long kia.”

“Ủ uôi, tí rom này mà người dùng ngựa chiến đến chỗ? Tiền lời đủ mua yếm mạch cho nó ăn à?”

“Trên kiếm của người có kí hiệu quý tộc... Chuyên nghiệp chút đi! Người còn cười được à?”

Dù là hứng thú với vị công chúa lóng lánh trên đầu trường ngày hôm đó, hay là hứng thú với giáo hội tân hưng này, phương thức biểu đạt sự nhiệt tình của Kagoshi đối với đám khách mới tới quả thực khiến người ta nuốt không trôi.

“Đại nhân! Nếu ngài có thời gian rảnh chơi với bọn họ, không bằng tới đây giúp một tay đi.”

Thẩm phán đình thẳng cấp làm giáo hội, vì không trâu bắt chó đi cày, Klose cũng bị phùng lên thành chủ giáo. Đáng tiếc, ở đây thẳng chức không tăng lương, chỉ có lượng công việc là tăng đột biến, thủ hạ cũng trở nên thiếu thốn trầm trọng.

Cả đám thương nhân đều đổ xô tới đây giải quyết tranh chấp, số lượng binh quân hơn trăm người một ngày, hàng chờ đã kéo dài từ cổng đến tận cái quán nhỏ của Mening... Trong khi đó, số người làm việc chỉ có hai tên hồi tinh linh làm nhân viên tiếp tân, người giải quyết có Klose và hai vị ‘vệ sĩ hộ hoa’, tổng năm người, xong.

Klose đang nỗ lực bồi dưỡng nhóm thần chức già đầu tiên, nhưng cũng mới chỉ bắt đầu, cách mục tiêu có thể đảm đương công việc còn xa. Hiện tại chỉ có thể nhờ vào Klose và cộng sự tăng ca chống đỡ.

Vì vậy nên dù Klose đã rất tôn kính ta sau lần giảng bài kia, nhưng thấy ta cả ngày lại nhàn rỗi không làm gì dù rõ ràng hiểu công việc hơn bất kì ai, nàng tức đến mức thờ ra đằng tai.

“Thần sứ đại nhân, nếu ngài rảnh thì có thể nhìn giúp ta tờ khế ước này sao? Có vài chỗ làm ta hơi do dự, cần sự giải đáp của ngài.”

“Ha ha, ta có chút việc, về rồi nói nhé.”

Bỏ lại câu này, ta chuồn thẳng không do dự, Klose muốn đuổi nhưng lại bị biển người chặn lại, bất đắc dĩ dậm chân bực tức.

Lần này thực sự không phải kiểm soát, ta có việc bận thật. Ta có hẹn với người ta bây giờ.

Địa điểm hẹn cách đây không xa, là dưới tàng cây già mục nát tại bãi đất hoang. Ta nghiêng người tựa vào nó, sau đó vãi chút rượu lên mặt đất. Chút sương mù xám nổi lên làm u linh màu bạc hiện rõ ràng. Con u linh này không hung hãn bằng lãnh như hung linh bình thường, nó là một tồn tại xen vào giữa u linh và anh linh.

“Hi, chủ Cain, ta lại tới, việc của cháu gái ngài đã xong xuôi, số học phí để lại đủ cho nàng ăn học mười năm, giờ có thể chỉ chỗ thanh kiếm cho ta sao?”

Nhận được lời nhắc nhở của Heloise, nếu ta còn không tìm được mục tiêu há chẳng phải quá vô năng. Ngay ngày đầu tiên ta đã tìm được linh hồn của Cain. Đáng tiếc, mấy ngày nay ta tán gẫu trời đất cả buổi với hắn, thuận tiện giúp đỡ hậu duệ của hắn khá khá, thế mà hắn vẫn câm như hến không nói thanh kiếm kia ở đâu.

“Àn, tên nhóc, thành ý của ngươi ta thấy được, thôi thì ta kể cho ngươi nghe một câu chuyện cũ nhé.”

Nếu có gương ở đây ta tuyệt đối sẽ thấy mình đang há hốc mồm, bởi lẽ ông chủ u linh này tuyệt đối giống y hệt mấy tên npc trong game. Đầu tiên bảo người đi chạy nhiệm vụ, chạy đủ bắt đầu giảng chuyện cũ bối cảnh, câu chuyện này rồi sẽ xuất hiện bản thân hắn, cuối cùng thế nào cũng cần người đến khai đạo để hắn thăng thiên...

“...Thôn trang bị ma thú uy hiếp, đại quân của địch nhân cũng tùy lúc đều có khả năng vượt qua trạm gác của chính mình. Vị kị sĩ trẻ tuổi kia phải đối mặt với sự lựa chọn khó khăn. Rốt cục hắn nên tuân thủ mệnh lệnh trấn thủ, bỏ mặc thôn trang kia sinh tử do trời, hay là kháng lại mệnh lệnh, bỏ đi vinh diệu của kị sĩ để thủ hộ thôn trang. Người tuổi trẻ, nếu là ngươi, ngươi sẽ làm thế nào?”

Ta biết ngay sẽ là vấn đề mẹ với vợ rơi xuống sông đi cứu ai thế này mà. Loại vấn đề như thế vốn không có đáp án, bởi lẽ đáp án vốn dĩ không nằm trong phạm vi đề ra đề cập đến.

“Ta sẽ chủ động đánh, trước tiêu diệt địch hoàn thành nhiệm vụ rồi lại đi cứu thôn trang. Hoặc là dứt khoát làm sạch đám ma thú uy hiếp thôn trang rồi kéo thôn dân tới giúp ta hoàn thành nhiệm vụ. Àn, đơn giản nhất là ngay từ đầu đã kéo theo thôn dân đi làm cỏ bọn ma thú, sau đó đem họ quay về làm nhiệm vụ.”

“Đó... đó không hợp yêu cầu.”

“Yêu cầu? Yêu cầu của ai? Là người ra đề hay chính ngươi? Chỉ cần kết quả tốt, sử dụng cách gì có quan trọng thế sao?”

“Không, đó là điều không thể, những thứ ngươi nói ta không làm được.”

“Ngươi vừa giả sử người trong chuyện là ta, mà ta thì thấy mình làm được. Nói thật, nếu ta ở vị trí của ngươi, nếu phát hiện ma thú uy hiếp ta sẽ nghĩ biện pháp diệt trừ từ trong trứng nước. Với lại, nếu ngươi không làm được thì chẳng lẽ không thể gọi người tới giúp sao?”

“Bọn họ cũng có nhiệm vụ của chính mình. Làm sao có thể vì việc tư mà phá hoại vinh diệu của những kị sĩ khác?”

“Đây là quan niệm cổ hủ từ thời đại nào vậy? Khó trách vài chục năm rồi mà ngươi vẫn chưa siêu thoát được.”

“Ta... vậy ta đến khảo nghiệm xem ngươi có khả năng làm được việc mà ta không làm được hay không!” Có vẻ lão kị sĩ đã then quá hóa giận.

Được rồi, chuyện trong dự liệu, cuối cùng vẫn phải đánh một trận.

Mười chín giây, đó là thời gian ta rút kiếm, phát động trận pháp trói buộc vong linh đã bố trí từ trước, xuất ra kĩ năng xua tan vong linh, xông lên gõ mạnh mấy cái, thu kiếm lại. Cain xui xẻo ngã thẳng cẳng...

“Không... không công bằng...”

“Sao, ngươi nghĩ ta sẽ ngu như mấy thằng óc bò kia dùng sức cấp thanh đồng đi so kiếm thuật với một u linh từng đạt cấp truyền kì, sau khi đại chiến ba trăm hiệp bị ngươi chặt ngã? Ngươi cậy già bắt nạt trẻ ta còn chưa nói chuyện công bằng đâu. Đó, ngươi xem, dùng cách của ta mọi việc có nhẹ nhàng không?”

“Ta... người trẻ tuổi, chẳng lẽ ta thật sự sai rồi sao?”

Sau khoảnh khắc do dự, ta nói ra đáp án sau cùng.

“Không, ngài không sai, sự lựa chọn của ngài đáng để những hậu bối như chúng ta tôn kính. Sai là cái thế giới luôn bắt mọi người phải làm ra những sự lựa chọn tàn khốc thế này.”

Lão kị sĩ lựa chọn cứu vớt thôn trang nên không thể hoàn thành nhiệm vụ của chính mình, mất đi vinh dự và địa vị của một kị sĩ. Cũng vì thế mà khiến người nhà chịu tai ương. Suốt cuộc đời hắn vẫn không ngừng chất vấn chính mình có làm sai hay không, cuối cùng buồn bực mà chết.

“Thương bạch chính nghĩa” là tên thanh bội kiếm của hắn, cũng là lời kháo vấn mà linh hồn hắn vẫn hét vang không ngừng.

“Ta làm sai ư? Chẳng lẽ kiên trì với chính nghĩa là sai ư? Chẳng lẽ ta nên trở mặt đứng nhìn thôn trang đó hủy diệt?”

“Trần Loka, cũng là thôn trang năm ấy ngài cứu, sau bảy mươi năm, đã phát triển từ một làng nhỏ thành một trấn lớn hơn vạn nhân khẩu. Ngài làm rất tốt.”

“Thật ư? Tốt quá.”

Nói xong, Cain mỉm cười, linh hồn bắt đầu tán đi, chỉ để lại trên mặt đất một khối đá màu trắng lạnh lẽo.

【Bảo thạch linh hồn: thương bạch chính nghĩa – nó chứa đựng một bộ phận mảnh vụn linh hồn và lực lượng của thánh kị sĩ truyền kì Cain. Nếu đem nó hợp nhất với bội kiếm của Cain sẽ giành được ‘Thương bạch chính nghĩa’ hoàn chỉnh.】

“Chính nghĩa có cô đơn thương bạch hay không cũng không quan trọng, làm việc chỉ cần có chính mình và trời đất chứng giám là đủ, liên quan gì đến người đời phán xét thế nào đâu.”

Đó mới là lời ta muốn nói, nhưng cuối cùng lại không nói ra. Đối với lão Cain, sự đánh giá của người đời sau là cực kì quan trọng. Sự phồn vinh tiếp diễn của thôn trang mà hắn cứu đã đủ để chứng minh sự lựa chọn của hắn không sai lầm. Nếu đã thế thì cần nói nhiều làm gì.

Nhưng mà hiện thực lại tàn khốc hơn nhiều so với trong cổ tích.

“Trần Loka, nó quả thực từng có. Nhưng nó cũng đã tan biến trong lịch sử. Bởi những kẻ thừa kế tranh nhau vương vị, bảy mươi năm qua, nơi đó đã phải chịu năm lần chiến tranh mang tính hủy diệt, những người dân ở đó khó mà còn sống sót.” – đây là câu trả lời thực sự mà ta nhận được từ chỗ cục dân chính.

Ta lắc đầu, vỗ nhẹ viên đá quý linh hồn đang tan mất hào quang lạnh lẽo ở trong tay.

“Đường còn dài, cứ từ từ đi vậy.”

Đột nhiên, ta nhớ tới điều gì đó...

“Không đúng. Thế này chẳng phải ta còn cần tìm bội kiếm mà Cain dùng năm đó. Ai biết hắn quăng nó ở đâu. Chẳng lẽ ta lại sụt hằm? Thôn trang đã bị hủy mất tiêu, giờ ta đi nơi nào tìm một thanh kiếm. Lão nhân gia, ngài còn ở đó không, nói cho ta một tiếng đi, đừng vội thăng thiên thế được không?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Tháp chiêm tinh

Tháp chiêm tinh đối với ta là một kí ức khó có thể quên, nhưng cũng là một cái tên đáng lẽ đã phải rơi vào quên lãng.

Bọn họ là một tổ chức tà ác quốc tế nổi danh. Trong mắt thế nhân, bọn họ giống hệt như Hiệp hội bảo vệ động thực vật Druid, tức là một đám chó điên thấy ai cần người đời đó.

Mỗi tổ chức xú danh lan xa đều trang bị cho mình một cờ xí cao thượng, tháp chiêm tinh không ngoại lệ, mục tiêu ban đầu của nó cũng là một lý tưởng rất cao cả đẹp đẽ.

Dù là thuật sĩ chiêm tinh tinh thông tinh tượng hay là nữ vu thiện chiêm bặc cát hung, ở ý nghĩa nào đó đều là nhân sĩ có thể dự đoán tương lai. Vì vậy, dưới sự hiệu triệu của một đại pháp sư, một tổ chức có mục tiêu” dùng dự ngôn phục vụ sinh hoạt tốt đẹp hơn” được thành lập.

Vấn đề là, tại sao một tổ chức với mục tiêu đơn giản và đẹp đẽ như vậy bỗng chốc lại trở thành đám chó điên người người hô đánh?

Thời gian đầu, tháp chiêm tinh quả thật đã thể hiện tác dụng của mình khi dự báo trước các thiên tai. Khác với đám dự ngôn thuật gân gà hiện tại, hệ thống pháp thuật dự ngôn khi đó còn rất phát đạt và hoàn thiện. Nhờ liên tiếp với thần vận mệnh và các sợi tơ vận mệnh, bọn họ giúp đỡ mọi người phòng tránh thiên tai, ngăn ngừa tai nạn.

Sau khi vượt qua một giai đoạn phát triển hoàng kim, đại khái là hai trăm năm sau, tháp chiêm tinh gặp phải một vấn đề cực khó giải quyết. Không quản bọn họ trả ra cái giá lớn đến nhường nào, có một mốc thời gian mà bọn họ không thể nào dự đoán được tương lai phía sau nó.

Nếu là một dự ngôn sư đơn độc làm việc này, người đó sẽ đổ tại năng lực của mình có hạn. Thế nhưng nếu tất cả các dự ngôn sư đều gặp phải cùng một vấn đề, vậy thì chỉ có một đáp án có thể giải thích – tận thế đến rồi, không còn tương lai.

Quả thật mấy lời dự đoán về tận thế không phải điều tốt lành gì, nhưng ít nhất đã biết nó sẽ phát sinh, có thể nghĩ biện pháp vượt qua.

Nhưng kết quả không thể nào như ý muốn, bất kể bọn họ làm gì thì cũng chỉ lấy được đáp án duy nhất – thế giới không có tương lai, đến nguy cơ hủy diệt từ đâu mà đến cũng không xác định được.

Đương nhiên ta lý giải được nguyên nhân tại sao họ không dự ngôn được đáp án, thậm chí thời gian xảy ra tận thế cũng không tìm được, bởi lẽ nguy cơ hủy diệt đến từ chính cội nguồn của tất cả sinh mạng – trật tự và hỗn độn.

Tận thế như lưỡi dao đe trên cổ, bọn họ phải chịu đựng dằng dặc như một tên tù chờ ngày hành quyết, dần dần sa vào tuyệt vọng.

Rồi một sự kiện ngẫu nhiên cho bọn họ hi vọng.

Một người tuổi trẻ vốn được dự đoán sẽ trở thành anh hùng, bởi vì tháp chiêm tinh nhúng tay vào mà xảy ra tai nạn ngoài ý muốn. Người tuổi trẻ đó biến thành phế vật, không thể cứu chữa.

Hành vi của dự ngôn giả có ảnh hưởng đến tương lai? Các anh hùng và đế vương trong lịch sử nếu chết đi trước hạn sẽ ảnh hưởng đến cả thay lịch sử như thế nào? Nếu toàn bộ quỹ tích vận mệnh chịu dao động đủ lớn, có hay không khả năng cứu thế giới khỏi hủy diệt?

Có bệnh nan y đi chữa loạn, dưới loại suy nghĩ logic này, tháp chiêm tinh bắt đầu thực hiện việc mà chúng cho là thứ duy nhất có thể cứu thế giới – bóp chết anh hùng trong trứng nước.

Những dự ngôn giả thường sẽ tránh mọi khả năng để chính mình ảnh hưởng đến mục tiêu, giờ khắc này, tháp chiêm tinh hoàn toàn làm ngược lại với quy tắc đó.

Việc này thực ra không dễ làm, vốn dĩ dự ngôn đã là một việc dựa khá nhiều vào vận may, việc người dự ngôn chủ động nhúng tay càng khiến kết quả trở nên lung tung rối loạn. Nhưng dẫu sao thì vẫn sẽ có một số tên xui xẻo bị đoán trúng, sau đó... a ha, dù là anh hùng truyền kì bán thần thế nào thì lúc còn trẻ con sẽ mạnh đến bao nhiêu?

Anh hùng giết rồng ác cứu thế nhân bị ô nhiễm thành hóa thân của ác ma, đại sư cơ giới luyện kim với phát minh quan trọng bị biến thành ác đồ bắt đết xá, thánh nữ cứu nước trong lúc nguy nan bị vu thành ma nữ rồi trôi gô thiêu sống. Tất cả những dự ngôn giả đức cao vọng trọng ngày trước bỗng chốc biến thành một lũ điên cuồng lừa gạt khắp nơi, toàn bộ quỹ tích vận mệnh vì thế mà bị gãy vỡ nát bét.

Hành động này không khác gì đánh bạc thấy thua chơi trò lật bàn, dù sao thì kiểu gì cũng chết, lật bàn có khi lại tạo được biến số khác, đây chính là tư duy của những dự ngôn giả trong tuyệt vọng.

Vì hành động của bọn họ thực sự quá phạm, thần vận mệnh và các trật tự chư thần khác trực tiếp hạ thần phạt, hủy diệt toàn bộ tháp chiêm tinh.

Sau khi thần phạt kết thúc, thần vận mệnh thu hồi hầu như toàn bộ năng lực dự ngôn và tiên tri ở phạm trần, đồng thời cách tuyệt liên hệ với các dự ngôn giả. Việc này khiến trình độ dự ngôn trên toàn thế giới bỗng chốc hạ thấp đến đáy vực. Đây là sự việc xảy ra đã hơn một ngàn sáu trăm năm trước.

Đến tận hiện tại, ngày tận thế trong dự báo đó vẫn chưa tiến đến. Những anh hùng trong tương lai bị bóp chết sớm lại hiện lên. Tháp chiêm tinh tự nhiên biến thành một trò cười cho toàn thế giới.

Nhưng ta lại biết bọn họ không đoán sai, tận thế đã ngay trước mắt.

Hiện tại, việc tiên đoán tương lai của một người nào đó trở thành hủ ký lớn nhất của dự ngôn sư, dự ngôn giả cận và hiện đại chỉ dự đoán sự việc, không dự đoán người. Nhưng mà tháp chiêm tinh lúc ấy lớn mạnh cỡ nào, chúng hết như con gián bị giẫm bẹp đi mà vẫn còn gầy dựa, vẫn cố lên lên thực hiện những hành vi trong quá khứ tại các góc ngách, nơi người bình thường không thể thấy.

Nhưng hiện tại, hành động của bọn họ vẫn vì mục đích cứu thế giới, hay là vì muốn báo thù chư thần, đã không còn ai biết rõ.

Hơn ba trăm năm trước, lời tiên tri về ta và Cavens chính là do bọn chúng truyền ra. Mà tình cảnh chúng ta bị bức đến chân tường cũng có dấu vết bàn tay trong bóng tối của chúng.

Trong kiếp sống thứ ba, sau khi phát hiện điều này, ta hóa thân làm đêm đen vô tận, đào bọn chúng từ từng các góc ra, giết sạch tất cả.

Đáng tiếc, nhìn thi thể cháy đen với kí hiệu quần tinh và con mắt độc nhất trên ngón tay trước mắt, ta có thể khẳng định hồi đó mình thả sót rồi.

Trong gian phòng tối tăm, từng vị trí lần lượt được ngồi vào, những kẻ tham dự đều lặng lẽ như những bóng ma, cuối cùng, người ngồi ở ghế chủ tịch lên tiếng.

“Dasos đang thúc giục chúng ta, thám tử còn chưa phản hồi sao?”

“Hừ, Lang vương? Thưa ngài ‘Con mắt của Loom’, ta thấy rằng chúng ta nên giết hắn đi chứ không phải nên hợp tác với hắn.”

“Hyan đừng nóng, mục tiêu hiện tại của chúng ta là giết hết huyết mạch Lam, việc này sau hẵng nói. Hiện tại đã qua một tuần mà vẫn không có tin tức gì sao? Dasos đã bắt đầu biểu thị bất mãn với chúng ta.”

Nói tháp chiêm tinh là chỗ điên thực sự không sao. Khi thuật dự ngôn không còn rõ ràng như thời đại trước, mục tiêu của bọn họ đã biến chuyển từ ‘anh hùng và nhân vật lớn trong tương lai’ thành ‘mọi anh hùng và nhân vật lớn’. Tất cả mọi kẻ ngồi ở địa vị cao nếu hợp tác với chúng đều nom nớp lo sợ, không chừng

một lúc nào đó dính phải một đao sau lưng.

“Ngài biết rồi đó, giáo hội chân thần thuộc về lãnh địa của thần minh, các pháp thuật dự ngôn của phạm nhân không thể xâm phạm đến đó, mà thám tử của chúng ta cũng gặp vài phiền toái nhỏ.”

“Hử?”

“Chúng ta phải ra mấy tên Druid biết biến thành quạ đen...”

Trong giáo hội, Casio đứng dưới tán cây gât gà ngủ, nhưng hễ có một con chim nào bay qua, một đường tuyến màu vàng lập tức cắt ngang bầu trời khiến nó rơi rụng. Việc này có thể góp phần cải thiện bữa tối.

“Tuy không biết sao Rolahm muốn ta bắn hạ tất cả phi cầm là vì lý do gì, nhưng đầu sao cũng có thể rèn luyện chút tiền thuật.”

“...Quạ đen bay qua đều bị xạ thủ bắn hạ. Nếu không phải hấn chạy nhanh, sợ rằng giờ đã biến thành bữa tối.”

“Xem ra bọn chúng có phòng bị, thế còn bộ đội thám báo? Đao tặc cấp đại sư của chúng ta?”

“Đều bị nổ lên trời, trong sân viện chỗ đó chôn toàn mìn, còn vô số loại tạc đạn liên hoàn khác. Mức độ nghiêm mật còn hơn cả ngân hàng của lũ địa tinh. Ta nghi ngờ trong giáo hội đó có ít nhất năm, sáu tên cơ giới sư.”

Trong sân, nơi góc tường, Gatling đang cúi người lúi húi làm gì đó. Bỗng nhiên hấn ngừng tay, ngóng tai lên, sau đó cầm lấy giỏ xách chạy.

“Tên Gatling đáng chết, lại bắt đầu chôn mìn khắp nơi. Đã nói bao lần đó là vật nguy hiểm, không thể ném loạn tùy ý, nổ bị thương người đi đường thì làm sao bây giờ? Mà cho dù không nổ đến người, nổ hỏng hoa cỏ cũng không tốt. Tên thợ xây hôm qua còn hỏi ta xem có cần biến vé tháng cho tiện không. Giờ khắp nơi đều nói giáo hội luật pháp mà cứ như giáo hội nổ tung, cứ thế này có khi lão nhân gia Vô Miên giả sẽ hạ một tia sét đánh chết ta, ề, nghe ta nói, cầm có chạy.”

Durr (cuối cùng cũng có tên), tên pháp chú sử đi theo Klose, đặc trưng của hấn là lái nhái luôn mồm. Vì vậy ta không do dự điều hấn đi trông giữ kẻ nhìn có vẻ vô cùng ít nói là Gatling, mà có vẻ hiệu quả cũng không tồi.

“Thế còn Fangdie đại sư? Hấn có thể dễ dàng giả làm tín đồ lên vào, bằng kinh nghiệm của hấn chắc phải lừa được tên thánh kỵ sĩ nhìn qua có vẻ lười chảy thây trước cổng đó chứ.”

“‘Nàng’...”

Fangdie, kẻ ngàn mặt, chuyên nguy trang thành các chủng nữ tính. Lần này hấn nguy trang thành một quý phụ, trình độ nguy trang không chê vào đâu được, thậm chí đã tiếp cận được công chúa Renee, chỉ có điều...

“Đoạn tội kích”

Thanh thánh kiếm lấp lánh ánh bạc vung lên theo thanh âm, sau đó vì sai tư thế mà bị tuột khỏi tay.

“Ồi, không cẩn thận rồi tay.”

Dù Renee giả bộ đáng yêu thế nào thì cũng không thay đổi được sự thực rằng nàng vừa vung kiếm thành phi kiếm.

Kelly bắt lực lắc đầu, dù sau khi chuyển tu công chính kỳ sĩ, Renee tiến bộ rất nhanh, phương pháp dạy dỗ của Roland cũng rất tốt, ấy thế nhưng thiên phú kiếm thuật của nàng lại quá kém, chỉ ít trong thời gian ngắn, trình độ kiếm thuật của nàng không đủ tư cách cầm lên mặt bàn.

Thánh kiếm Roland bay một đường, sau đó cắm trúng bắp đùi một vị quý phụ. Kelly nhìn thấy vậy liền hoảng.

“Mục sư tới mau, có người bị thương... đợi chút, đàn ông? Gián điệp? Ày, đừng gọi mục sư vội, chạy đến cuối đường liên hệ tiệm quan tài đi.”

Nghe nguyên nhân thất bại của tên thám tử đặc lực nhất dưới tay mình, phản hội trưởng chiêm tinh tháp ở Oran, ‘con mắt của Loom’, không biết nên nói cái gì.

“Có cảm giác chỉ cần đến gần giáo hội đó liền sẽ gặp đủ chuyện xui xẻo bất ngờ, nơi đó là giáo hội của thần luật pháp hay là giáo hội của thần vận hạn vậy?”

“Đáng chết, đúng rồi, còn đại sư tiềm hành của chúng ta? Hành giả vô hình Dickoya? Từ xưa đến nay còn chưa có nơi nào hấn không lên vào được. Hấn bị làm sao? Tên đó không phải kẻ sẽ bị vận xui đánh bại, chẳng lẽ ngay cả hấn cũng bại trận?”

“Hấn...”

Hành giả vô hình Dickoya, tên này cực kì có tiếng tại một số khu vực nào đó. Nghe nói không có bất cứ bảo khổ nào mà hấn không thể lên vào. Tên này từng trộm cả bảo tàng của rồng. ‘Con mắt của Loom’ từng phải mất rất nhiều công sức mới mới được hấn nhập hội.

Bản thân hấn chỉ là một tên đao tặc cấp bạch ngân, thế nhưng thứ giúp hấn hoành hành vô kị chính là một kiện bí bảo trong truyền thuyết.

【áo choàng công ngầm - kì vật truyền kì: Kẻ mặc vào sẽ biến thành một con chuột, thương tổn vật lí phải chịu giảm 95%】

Dựa vào nó, hấn chạy khắp các quốc khổ, các bảo tàng. Cho dù bị phát hiện, hấn vẫn có thể chạy thoát nhờ khả năng miễn dịch công kích vật lí ngoại hạng.

“Lời truyền lại cuối cùng của hắn là ‘Sao lại có một con mèo biết ma pháp thế này?!!’.”

Tại giáo hội luật pháp, giờ đã đến lúc ăn tối. Mà khi con mèo nào đó nhanh chân nhảy lên bàn, ta lập tức xách nó lên, ném sang một bên.

“Biến sang một bên, ai biết vừa nãy ngươi có ăn phải con gián hay con chuột chết nào không?”

“Khốn kiếp, ta cũng không phải mèo thật, mỗi ngày thịt cá đầy đủ thế này, dù bắt chuột cũng là để vờn chơi thôi, ai ăn. Hừ, vốn là nhặt được cái bảo bối, tính để ngươi xem xem, ai dè ngươi chẳng có tí lòng tốt nào, quên đi.”

“Bảo vật gì?” Nghe nói đến bảo bối, ta lập tức động tâm

“À há, một chiếc áo choàng biến hình, rất hợp với dáng ngươi, choàng lên thử không?”

“Ha ha ha, tương ta ngu chắc. Thứ đó hẳn là một vật phẩm nguyên rửa. Sao, biến thành chuột cống hay chuột nhắt, đừng bảo biến thành Slime nhé... Xem bộ dáng ngươi thì chắc ta đoán đúng rồi, con mèo chết tiệt, đừng hòng đòi ăn cơm tối, đi bắt chuột mà ăn.”

Cùng lúc đó, một thân ảnh thấp bé đang gầy dựa tại sân sau.

“Đáng chết, con mèo vừa rồi thật đáng sợ, lại còn biết kĩ thuật cách đầu, mẹ kiếp, ma vũ song tu. Tí thì chết dưới tay nó. Khục, may mà nó lấy áo choàng xong liền đi, khục, lại ho ra máu, xem ra thương thế không nhẹ, leo tường không nổi, thôi chui cống ngầm vậy.”

Hắn cố gắng lật nắp cống lên, miễn cưỡng chui vào. Ngay sau đó hắn phát hiện ở đây đã có người đi trước, kẻ đó đang đứng đợi hắn chỗ rãnh nước.”

“Nơi này sao lại có người, nếu là động đạo phiền ngài nhường đường một... chờ chút, không phải người thật, thể thân tự bạo? Sao lại vứt đồ chơi này ở cống ngầm, là ai nhầm chán đến vậy?”

“Àm àm!” “Àm àm!”

Lượng thốc nổ nhồi vào thể thân không ít, cả căn phòng đều rung rung. Khi ta quay đầu nhìn về phía bàn ăn đối diện, Gatling lập tức hồi báo.

“Báo cáo, án theo chỉ thị của ngài, ta đã đem tất cả số thuốc nổ tính ổn định kém vứt vào cống ngầm.”

“Đường cống ngầm? Ân, tên tặc cô nhà ai xui vậy ta. Không sao, lần này ngươi làm rất tốt, ăn tiếp đi.”

【Đỉnh, chúc mừng hào quang ôn thần của ngươi vừa hãm hại mục tiêu thứ một trăm, thăng cấp thành hào quang sao chổi, hiệu quả của hào quang tăng lên 50%, ưu tiên tác dụng lên địch nhân của ngươi. Một trăm tên đã có, một ngàn tên đã không xa, thỉnh tiếp tục cố gắng - - Lời nhắc của hệ thống: tên kia thật sự xui xẻo, có điều ngươi tốt nhất nên đi thăm một chút, bạn cũ đến rồi.】- Hệ thống tịch mệnh đã lâu bỗng nhảy ra lộ mặt một chút.

Khi ta đến hiện trường vụ nổ, lại phát hiện nhãn hiệu quen thuộc của tháp chiêm tinh, quả thực đúng là ‘bạn cũ đến thăm’ rồi.

“Lũ chó điên này nhìn thấy một con kiểu gì cũng có một ồ. Kelly, ta đi một chút, chỗ này giao cho ngươi. Diana, Klose, đi với ta, chúng ta đi săn chó điên.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Người thừa kế

Tháp chiêm tinh là một tổ chức rất phiền toái, từ khi bọn chúng trở thành kẻ địch chung của toàn thế giới, bọn chúng lập tức xé lẻ ra ăn mình vào bóng tối.

Đa phần thành viên của tháp chiêm tinh đều là người làm phép: mục sư, druid, pháp sư, thuật sĩ, nữ vu... gì cũng có. Mà đối với bất kì chủng tộc nào, người làm phép đều là thứ quý báu và thừa thớt.

Truyền thừa bí mật hơn ngàn năm khiến những kẻ làm phép này tích lũy đủ lực lượng và quan hệ. Tại thế giới này, lực lượng và quan hệ rất dễ dàng chuyển thành quyền thế, ấy là chưa kể tới sự trợ giúp từ thuật dự ngôn.

Mặt nguy hiểm nhất của tháp chiêm tinh đó là các thành viên của chúng thường tiềm phục tại cao tầng của các chủng tộc, cho dù là giữa các thành viên với nhau cũng chỉ dùng danh hiệu để xưng hô, trước khi bị bộc lộ không ai biết người nào là người nào, cực kì quý bí và khó lòng phòng bị.

Một đám rắn độc nấp ngay bên người, lúc nào cũng có thể quay ra cắn một phát, nghĩ thôi cũng đủ làm người không rét mà run.

Sau khi phát hiện mình bị tháp chiêm tinh nhìn chăm chăm, dù giờ này đã là đêm khuya, ta vẫn bước ra khỏi cửa không do dự.

Ta hiểu rõ bọn họ, nếu lượng lớn thám tử lừng danh gần đây đều là người của bọn hắn, vậy thì đám phiền phức này tuyệt đối sẽ bí quá hoá liều. Đã thế, không bằng ta chủ động xuất kích chiếm tiên cơ.

Bất quá, vừa ra khỏi cửa, ta bỗng nhớ tới một vấn đề nhỏ...

“Heloise, đây là nhẫn tình giả của thằng già nào, người một cái rồi tìm ra cho ta.”

“Người... người con mẹ nhà người, lão nương là mèo không phải chó. Không đúng, lão nương cũng không phải là mèo. Tất cả là do cái tên đồ đệ khôn kiếp nhà người.”

Con mèo nhỏ ngốc nghếch liên tục cắn ngón tay của ta, ta có nên nhắc nhở nó rằng loại công kích nanh vuốt này vốn không phá được thiên phú thân thể titan của ta không nhỉ.

“A ha, người đừng tự xem thường chính mình, mèo là loài có tiềm lực vô tận, chúng có thể chinh phục thế giới. Ấy, đừng cắn, ta không nói đùa, thật sự đó, đây là công năng ta thêm cho người lần trước.”

“Công năng mới? Thảo nào hai ngày nay cả người ta cứ cảm giác khác thường, lão nương liệu với người.”

“Ngồi xôm, vậy chào!”

Heloise lập tức ngồi bịch xuống, sau đó thè lưỡi ra, nhấc chi trước lên vẫy vẫy, đây cũng là một trong những công năng mới, chuyên môn chuẩn bị cho các trường hợp vị nữ yêu vương này không nghe lời.

“Hu hu hu, người thật quá đáng. Ta đã đáp ứng hợp tác với người, bị người hại thành dạng này, vậy mà người còn đối xử với ta như vậy. Dẫu thế nào thì ta cũng là thầy người mà.”

Con mèo nhỏ đáng thương rơi xuống hai hàng lệ, đến mức khiến hai kẻ bàng quan là Diana và Klose cũng cảm thấy cảm tức kẻ ngược đãi mèo là ta.

“Đừng giả vờ, quên mất kẻ ước ma sùng sao? Cảm tình của người luôn truyền đạt nguyên vẹn đến ta, người cho rằng ta không biết người khóc thật hay khóc giả?”

Mèo con lập tức ngừng khóc, lộ vẻ trầm tư. Một lát sau, nàng phát cho ta một đoạn tin.

“Người chắc cũng biết dù đã thành thể này ta vẫn còn con bài tẩy để người không dễ chịu. Chỉ cần người đáp ứng vì ta báo thù hai người, không, hai thần, khiến bọn hán ngã xuống, ta sẽ ngoan ngoãn làm sủng vật cho người, cống hiến tất cả lực lượng và tri thức. Dù sau này biến hoá nhục thể để thị tẩm cũng được, dù ta chưa chạm qua đàn ông, thế nhưng đảm bảo kĩ thuật sẽ không kém hơn đám ám tinh linh.”

Dù đoạn sau sắc mùi ái muội, thế nhưng đám sương đen cụ hiện từ oán hận vô tận của Heloise với thân mình và ánh mắt oán độc vô cùng kia vẫn đáng sợ như vậy.

Klose và Diana vốn không nghe được bất cứ cái gì, thế nhưng cả hai đều giờ lên vũ khí đề phòng. Có lẽ, con mèo đen mang đến vận hạn và nguyên rủa thế này mới là hình dạng chân chính của nàng đi.

Thời gian sẽ mang đến cho người ta lực lượng và tri thức vô tận, cho dù Heloise không cẩn thận rơi vào tay ta, thế nhưng từ trước đến nay ta vẫn không dám xem thường nàng. Cũng chính vì thế ta mới không do dự dùng kẻ ước ma sùng mà cả đời chỉ dùng được một lần để trói nàng bên cạnh ta. Ta tuyệt đối tin tưởng, nếu như ngày đó không có ta ở đó, chỉ một mình nàng liền có thể lật cả thế giới dưới lòng đất lên.

“Thị tẩm gì gì đó không cần nói, ta không phải Mening, cũng không phải mấy tên ngu sẽ bị ảo giác đánh lừa. Hai tên thần? Người trước tiên nói rõ là hai thần nào để tiện xem xét. Nếu người nói đó là Aye và Karolanne (tên thật của thánh quang thần), ta khẳng định không làm nổi, tự nhiên cũng sẽ không đáp ứng.”

Trong ý niệm của Heloise hiện lên hai cái tên, sau đó dùng ánh mắt mong đợi nhìn ta.

Không ngoài ý muốn, đây đều là chân thân hệ tinh linh, một kẻ được liệt trong bảng danh sách mục tiêu xa, còn một kẻ quen thuộc cũng khó tránh khỏi va chạm, việc này vốn phải làm lại được người nợ nhân tình, rất tốt.

“Thế mà lại là thủ hộ thân của tộc tinh linh trong quá khứ, quả nhiên kẻ phản bội còn khiến người ta hận hơn cả hung thù, được, ta đáp ứng.”

“Tốt lắm, quyết định vậy đi.”

“Hừm, không cần kí kết kẻ ước?”

“Tuân thủ ước hẹn là một trong số ít ưu điểm của người, nếu người đã đáp ứng thì còn đáng tin hơn bất kì kẻ ước gì... với cả kí kẻ ước còn phải lo người chơi xấu luôn lỗ thủng.”

Ừm, xem ra còn khá hiểu ta. Ân, tất nhiên trọng điểm là câu nói đằng trước. Có lẽ đó là vì ta là một tên cuồng luật pháp, thế nên ta luôn cực kì coi trọng bất cứ một lời hứa hẹn nào. Ngược lại, nếu phải kí kết loại cường bách kẻ ước nào đó, ta vô cùng có khả năng sẽ giờ trò chơi xấu.

“Tốt, ta sẽ gh vào nhật kí, người yên tâm chưa. Xong rồi mau mau thực hiện chức trách của sủng vật cho ta xem.”

Lần này Heloise không phản bác, ngược lại hưng phấn xón xác chạy tới, người lấy người để chiếc nhẫn trong tay ta, sau đó con mèo nhỏ này sa vào trầm tư.

“Làm sao? Năng lực khứu giác của người hiện tại là khứu giác ma lực đặc chất, chỉ ít nhay gấp hai lần chó đặc vụ, vậy mà không phát hiện được gì.”

Heloise tiếp tục trầm tư, nửa ngày sau mới ngẩng đầu lên, nói.

“...Toàn mùi cháy khét lẹt, chả ngửi thấy cái gì khác.”

Giờ đến lượt chúng ta thất vọng, lại nghĩ đến cái thi thể cháy đen đó, không ngửi thấy gì mới là chuyện đương nhiên. Thế nhưng ngay sau đó Heloise lại chạy ngược vào trong sân viện.

“Ta nhớ là còn một kiện áo choàng của hân.”

Đây là sự khác biệt giữa chủ động làm việc và bị bắt làm việc sao? Hai phút sau, nhóm chúng ta thêm một kẻ đồng hành, Casio ở trong nhà mãi đã chán sắp bệnh nên chủ động xin đi cùng. Suy xét đến trình độ xạ thủ và truy tung của hân, ta không cự tuyệt.

“Chờ chút, nếu Casio đi thì ta cũng đi.”

Ân, lại có người chủ động gia nhập, bắt qua chúng ta nỗ lực giả như chưa nghe thấy...

“Luân năng lực truy tung, thợ săn mới là đỉnh nhất. Cả toà thành thị này không có kẻ nào ta không tìm được.”

“Người muốn gì?” Về ngoài cửa tên này thành thực trung hậu, trên thực tế vô cùng giáo hoạt, là điển hình của dạng không có ích khỏi dậy sớm, tuyệt đối không làm lao động nghĩa vụ.

Mening vội hỏi.

“Cái áo choàng biển chuột kia có phải là ‘áo choàng cống ngầm’ trong truyền thuyết không?”

Tốt nhất không nên hỏi nhiều thêm, cũng không nên suy nghĩ xem mục đích hân lấy cái áo này làm gì. Nếu không phải thời gian cấp bách, chắc chúng ta đã ra tay đánh hân.

Nhưng lời hân nói lại là sự thực, mà tên này lại là một thợ săn sắp lên truyền kì, ta chỉ đành kiềm nén mỗi xúc động xông lên đánh hân một chầu này.

Trong lúc ta chuẩn bị gạt đầu, Mening đã nhìn ra được đáp án từ về mặt của ta, hưng phấn thối một tiếng huyết sáo. Ngay lập tức có mấy con chó hoang chạy tới, thêm mấy con chuột cống chui ra khỏi đường ống ngầm, thậm chí có cả một con cú mèo rơi xuống từ không trung.

“Tên khốn nhân cháy nhà đi hôi của. Được r... khoan đã, không cần.”

Cách đó không xa, hai cái xe ngựa cũ nát dừng trong hẻm nhỏ, mấy tên mặc đồ đen len lén đem củ khô từ trên xe bung xuống. Lúc này quanh góc tường giáo hội đã chất mấy đống rơm nhỏ, lại có một tên mặc áo đen đang đánh lửa, chỉ có điều do đêm nay gió lớn mà đánh mãi không được, hiện tức giận đem mỗi lửa vút trên đất mà giẫm.

Dù có ké làm phép che lấp phép thuật điều tra, nhưng dù che lấp ma pháp thì sao, vị trí của ta hiện tại vừa vặn nhìn thấy hết.

Nhìn đám xui xẻo kia, ta không khỏi nhớ tới câu chuyện cũ. Nghe nói tháp chiêm tinh này đã đắc tội triệt để vị thần nắm giữ vận may và vận hạn – thần vận mệnh Katilo, thế nên hân buông xuống thần phạt là nguyên rửa vận hạn. Bất cứ ai, chỉ cần gia nhập tổ chức này liền vĩnh viễn không biết cái gì gọi là may mắn.

Nếu là tình huống bình thường, việc này cũng không quá quan trọng, chủ yếu là đi đường dễ giẫm phải cứt chó cứt mèo gì đó thôi, chú ý một chút liền không có việc gì. Vậy nhưng khi đi vào phạm vi hào quang ôn thần, ừm, giờ là hào quang sao chổi của ta, bất cứ kẻ nào đến đuôi hơn ta sẽ nhất định đến đuôi, loại nguyên rửa vận hạn này trở nên trí mạng vô cùng.

“Chờ cái gì nữa, quét sạch đám xui thấy mạng này!”

Trừ tên pháp sư kia, đám xui xẻo tới thiêu giáo hội này lập tức bị đánh hạ. Sau đó, nhờ sự tra khảo của Mening dưới con giận dữ vì mất mối làm ăn, địa điểm mục tiêu cũng đã rõ ràng.

“Trú điểm lâm thời là đài chiêm tinh hoàng gia? Ừm, một nơi rất phù hợp với thân phận của bọn họ. Nhưng nếu chúng có thể sử dụng thiết bị của hoàng gia, vậy mọi việc hân sẽ dính dáng đến tên hoàng đế đang mất hết mặt mũi nào đó đi.”

“Hay là suy tính kĩ hơn một chút rồi mới hành động?”

Diana dạo này ngày càng thân hơn với Renee và Kelly, nàng lo sợ nếu tiếp tục chọc giận hoàng đế Oran ngay tại địa bàn của người ta, sợ sẽ liên lụy đến đoàn sứ tiết Đông Lam.

“Đây là đòn dò xét của hân, nếu chúng ta rụt rè, hân sẽ càng ngày càng tàn nhẫn. Nếu hân đã làm việc theo quy củ của màu xám, chúng ta tất nhiên phải phụng bồi. Hân vron tay thì chúng ta chặt, hân giờ chân thì chúng ta bằm, ít nhất phải để hân cảm thấy đau lòng. Mặt khác, huyết mạch Lam...”

“Huyết mạch nước Lam không sợ khiêu chiến, bọn họ vốn lấy chúng ta làm mục tiêu, chúng ta không thể rút lui. Rút lui chỉ khiến bọn ác đồ càng thêm lớn mật.”

Có vẻ việc láo nháo vừa rồi đã đánh động những kĩ sĩ hoàng gia hộ tống Renee và Kelly, mà lời nói vừa rồi của Renee cũng khiến ta khá thoả mãn.

Nhưng lời tiếp sau của nàng lại khiến cả Kelly lẫn đám kĩ sĩ đều kinh hãi.

“Ta cũng muốn đi, đại ca Rolahm, người vẫn nói chiến trường là nơi tu luyện tốt nhất, người cũng nói ta vô cùng cần thêm kinh nghiệm thực chiến.”

“Làm càn, người làm thế chỉ khiến mọi người thêm loạn, tự mình tìm chết.” Kelly lên tiếng quở trách, hi vọng Renee xóa bỏ ý niệm lấy thân phạm hiểm.

Quả thực là làm càn, ta không khỏi cười một tiếng. Đây là chiến trường của chúng ta, một nhóm truyền kì với hoàng kim, một con gà non hắc thiết lại đòi xông vào. Tỉ đạn lạc cũng đủ nằng chết đi chết lại mười lần. Muốn tích lũy kinh nghiệm cũng không phải làm như vậy. (người nào đó quên mất mình cũng mới chỉ là thanh đồng...)

“Ta đã mười bốn, vương tử Roland trong truyền thuyết mới mười hai đã lên chiến trường. Ta đã chịu đủ cái danh công chúa giả dối này, ta muốn để cái xưng hiệu đó đúng với sự thực. Nếu ngay loại chiến trường này mà cũng không ứng phó nổi, những chiến trường sau này biết làm thế nào?”

Dù phải chịu trách mắng, người thiếu nữ vẫn cắn chặt môi dưới, khuôn mặt quật cường, không chịu vứt bỏ ý định.

Ta ngưng thần nhìn lại, hai chân Renee giờ con đang run rẩy, thế nhưng thánh kiếm Roland lại toả ra ánh bạc chói mắt, có vẻ như đã thừa nhận sự lựa chọn của nàng.

“Thánh kiếm Roland là bội kiếm của thánh kỵ sĩ vương tử Roland trong truyền thuyết, chỉ có hậu duệ kế thừa được ý chí của hắn mới có khả năng được thanh kiếm này thừa nhận.”, kế thừa ý chí sao?”

Không biết tại sao, ta bỗng nhớ tới lần đầu sử dụng thánh kiếm Roland lúc hơn ba trăm năm trước. Khi ấy phụ vương chiến tử nên mới để ta và Cavens xung trận. Nghĩ đến tình cảnh trước mắt, sao mà tương tự. Ta cười tự.

“Kế thừa ý chí? Được, cố theo kịp, đừng toi đời. Kelly, có một số người không thể nào nuôi trong nhà ẩm được. Bất quá, Mening, bảo vệ nàng thật tốt, nếu có chuyện gì thì đừng mơ động vào áo chàng.”

Bỏ qua tên thợ săn đang vui sướng nào đó, ta thăm xin lỗi Kelly trong đáy lòng, sau đó đi đầu mở đường.

“Đám dư nghiệt thấp chiêm tinh, đến lúc tính nợ quá khứ rồi.”

Bỗng, hệ thống lại nhảy ra thể hiện chút cảm giác tồn tại của mình.

【Nhiệm vụ đặc thù: kế thừa ý chí của thánh kỵ sĩ Roland trong truyền thuyết được phát động. Trong khi hoàn thành nhiệm vụ sử thi: phục hưng; người có thể chuyển một phần ba điểm vận mệnh giành được khi giết địch đến cường hoá kế nắm giữ thánh kiếm là Renee. Nhắc nhở của hệ thống: nhiệm vụ đặc thù liên quan trực tiếp đến nhiệm vụ sử thi, mà nếu Renee chết hoặc vĩnh viễn mất đi thánh kiếm Roland, cả hai nhiệm vụ đều sẽ thất bại. Ừm, sau khi biến thành nữ người có thể suy xét việc làm công chúa, đảm bảo lợi hại hơn Renee nhiều.】

“Ta tuyệt đối sẽ không thất bại. Trước khi ta chết, Renee tuyệt đối sẽ không từ vong!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Lưỡi kiếm trật tự

Dưới mệnh lệnh của ta, con mèo đen nào đó bắt đầu thay đổi hình thái của chính mình, biến thành dạng Slime kim loại, cải tạo cấu trúc cơ thể.

Vài giây sau, một thanh trọng kiếm đen như mực xuất hiện trước mặt ta, nó giống như một thanh kiếm quân chế đơn sơ cổ phác, không có trang sức hay điều khắc hoa lệ, chỉ đơn giản hệt như loại kiếm bình thường mà thủ thành vẫn tiện tay dùng. Trên thân kiếm đầy rẫy vết thương, cứ như thể sẽ bị bẻ gãy bất cứ lúc nào, ấy thế nhưng sát khí của thanh kiếm này lại nghiêm mục như một lão binh trải trăm trận trở về, khiến người nhìn mà sợ hãi.

【Thương bạch chính nghĩa (nhái)】

【Trọng kiếm, yêu cầu lực lượng: 12+, lực công kích 5-15, phẩm chất ưu tú, đặc hiệu: không】

【Ma kiếm nhân tạo: thanh kiếm này do Slime Heloise biến hoá thành, tuy trong trạng thái này nàng không thấy đau, cũng không sợ đứt gãy, nhưng tốt nhất người đừng cố tình dùng nó đối bình với thứ vũ khí nào cao hơn nó hai cấp phẩm chất. Ngoài ra cũng nên đối đãi nàng tốt lên một chút, không thì cần thận đang chém nhau nàng bỗng nhiên tự động giải thể thì tự gánh hậu quả...】

【Điều kiện nguyên tố (sơ cấp): tăng 25% tổn thương ma pháp, trên thân kiếm phụ gia thêm 5 điểm thương tổn nguyên tố chỉ định (trước mất thương tổn có thuộc tính băng)】

Thương bạch chính nghĩa bản chính ta đã tìm được, thế nhưng vì nguyên nhân nào đó nên tạm thời chưa thể lấy về, hiện tại thanh kiếm này là hàng nhái do Heloise phục chế ra, đặc hiệu duy nhất vẫn là do hiệu quả tăng phúc nguyên tố của nàng. Nói nó là kiếm, không bằng coi nó là một thanh ma trượng có hai lưỡi sắc và hiệu quả chúc phúc toàn hệ nguyên tố.

Nói thật, thanh hàng nhái này quả thực là sự si nhục đối với thân phận của nữ yêu vương Heloise, thế nhưng nếu ta gắn thêm viên 【bảo thạch linh hồn của thương bạch chính nghĩa】kia vào, vậy thì lại là chuyện khác.

Sau khi khám nạp viên bảo thạch linh hồn vào, một luồng thánh quang đơn bạc loé qua toàn bộ thân kiếm, biến thanh ma kiếm đen tuyền trở thành thanh thánh

kiếm màu tình ngân.

【Thương bạch chính nghĩa (nhái)】

【Lực công kích 15-20, phẩm chất: sử thi (bậc thấp)】

【Trọng kiếm, yêu cầu lực lượng 12+, chức nghiệp: thánh kỵ sĩ】

【Thánh kiếm nhân tạo: thanh kiếm này do Slime Heloise biến thành, chỉ cần không đụng tới thần kiếm bậc á thần khí trở lên liền tụt tiện chặt. Tuy nhiên, do thuộc tính bảo thạch không phù hợp, thân kiếm đang trong quá trình vỡ nát. 2999 giây sau phân giải, trong vòng nửa giờ không thể nào tái tổ hợp.】

【Điều khiển nguyên tố (trung cấp): tăng 35% tổn thương ma pháp, trên thân kiếm phụ gia thêm 15 điểm thương tổn nguyên tố chỉ định (trước mắt thương tổn có thuộc tính băng)】

【Cực nhiệt thánh viêm: gây thêm 20 điểm tổn thương đến sinh vật có thuộc tính hỗn loạn, gây thêm 5 điểm tổn thương đối với sinh mạng bình thường.】

【Dùng khí cao giai: miễn dịch các ma pháp sợ hãi từ cấp chín trở xuống, người sử dụng vĩnh viễn nằm trong tình trạng chiến đấu hăng hái.】

【Phòng hộ tà ác cấp cao: giảm 10 điểm thương tổn khi người sử dụng chịu tấn công bởi sinh vật hỗn loạn.】

Thánh viêm, dùng khí, phòng hộ tà ác, đây là thuộc tính thêm điển hình của thánh kiếm, cũng là hiệu quả gia tăng của hình hồn thánh kỵ sĩ Cain. Nếu dùng thanh kiếm này đi đối phó với người bình thường thì hiệu quả không lên được mặt bàn, nhưng nếu dùng nó đấu ác ma hay sinh vật hỗn loạn, vậy thì nó chẳng khác nào một thanh thần binh.

Trừ những sinh vật hỗn loạn trời sinh, những kẻ sử dụng lực lượng hỗn loạn bị thánh kỵ sĩ dùng trình tra tà ác tìm ra đều bị thanh kiếm này coi là sinh vật hỗn loạn.

Trong số này có rất nhiều các pháp sư nguyên tố bị oan uổng, kha khá thuật sĩ ác ma bị oan, đám vong linh pháp sư và tà thuật sư chối không hết tội, ma nữ, nữ vu...

Trong một đoạn thời gian khá dài trong lịch sử, các đại pháp sư và giáo hội thần minh vẫn nằm trong trạng thái minh tranh ám đấu, các hoạt động săn bắt vu sư và ma nữ nháo loạn mấy trăm năm. Ấu cũng bởi vì thánh kỵ sĩ có thể biến ý chí thành thuộc tính kháng ma, ngoài ra còn rất nhiều chức nghiệp tiền giai đặc thù có khuynh hướng khắc chế pháp hệ, quan hệ giữa họ không tốt là có thể lý giải.

Còn lúc này, ta nên vui mừng vì thương bạch chính nghĩa có mối thù hận khắc cốt ghi tâm với sinh vật hỗn loạn, bởi lẽ hiện tại chúng ta chuẩn bị đột tập trụ sở tháp chiêm tinh.

Vừa vào đài chiêm tinh hoàng gia, đám pháp sư lập tức tập kích hai người đi phía trước là ta và Diana, hai “khiên thị” thánh kỵ sĩ. Đối với pháp sư, nếu gặp phải kẻ địch có ma kháng cao nhưng di chuyển chậm chạp như thánh kỵ, chiến thuật thường thấy nhất là bảo trì khoảng cách, sau đó triệu hồi đệ ra vây công ngăn đường, cuối cùng sử dụng pháp thuật hoa lệ oanh chết.

Còn tại sao không dùng chiêu thả điều khổng chế tầm xa? Lý do là vì thánh kỵ ma kháng cao, rất dễ xảy ra tình trạng miễn dịch khổng chế, thế nên chiến thuật này đã không còn lưu hành.

Trước đây ta đã từng làm pháp sư, đã quá quen thuộc với các kiểu đánh, đó vậy, ta lập tức xung phong, xông thẳng một đường, không thèm nhìn đám pháo hôi vừa được triệu hồi.

Pháp sư triệu hồi đệ thường là những sinh vật dị giới như vong linh ở vị diện chết chóc, sinh vật nguyên tố ở vị diện nguyên tố hay ác ma và ma quỷ cấp thấp ở hạ vị diện, bất kể loại này hay loại kia, tất cả bọn chúng đều là sinh vật hỗn loạn.

“Trình tra tà ác!”, “Trình tra tà ác!”.

Hai thánh kỵ sĩ đồng thời sử dụng 【Trình tra tà ác】, dưới phạm vi của thần thuật, cả đám pháp sư lẫn đệ triệu hồi đều bị bao phủ bởi ánh sáng đỏ.

Thiên phú thân thể titan giảm miễn 5 điểm thương tổn, phòng hộ tà ác cấp cao miễn dịch 10 điểm, lại thêm vào giáp nặng trên thân, ta giờ đây đã quá cứng.

“Phá tà tràng!”

Nếu không tính đến bọn đệ cản đường thì khoảng cách thực tế giữa ta và các pháp sư cũng không xa, sau một kích, một tên pháp sư vừa chỉ kịp triệu hoán hai tên xương khô bắn tên đã thăng thiên, một pha ăn first blood rất dễ dàng.

Một thành viên bên mình ngã xuống quá sớm khiến các pháp sư thay đổi chiến thuật tức thì, trong chốc lát, vô số tên băng cầu lửa bay loạn xạ, tên acid, xạ tuyến bóng rục đan thành lưới, phi đạn áo thuật chảy như thác.

Thế nhưng một thân ảnh mảnh khảnh đã xông lên ngăn lại ở phía trước ta, không quản những ma pháp đó có bao nhiêu nguy hiểm, nàng đều che chắn lại toàn bộ.

“Chết rồi hả?”

Khi khói đậm và sương mù tan đi, cô nàng thánh kỵ sĩ tộc hồi tinh linh đó đã xông lên đến tận bậc thềm lầu hai, lông tóc vô tổn, phía sau lưng nàng là một dãy thi thể của chức nghiệp giả pháp hệ.

“May mà thánh kị sĩ tộc ám tinh linh chỉ có đám thành quân dờ hơi ở Sulfur, nếu không thì tất cả chức nghiệp pháp hệ đều phải khóc.”

Trước khi đoạ lạc, ám tinh linh đã từng là một trong bốn tộc tinh linh cấp cao, huyết mạch của họ ít nhất cũng là cấp thanh đồng. Thực ra, thuộc tính bản thân của ám tinh linh không mạnh hơn nhân loại bao nhiêu, thế nhưng chưa bao giờ có kẻ nào dám nghi ngờ đẳng cấp của ám tinh linh, đơn giản chỉ vì thiên phú chủng tộc của họ.

Làn da kháng ma, đây là thiên phú thông dụng của tất cả các ám tinh linh. Tuy phổ thông, thế nhưng lại mạnh mẽ đến đáng sợ. Thiên phú này sẽ căn cứ giai vị của kẻ có được mà giảm miễn thương tổn từ phép thuật, bao quát cả các phép thuật của Druid, vu nữ, thuật sĩ, pháp sư, thứ phép thuật duy nhất không bị giảm miễn chỉ có thần thuật bao hàm thần lực của mục sư.

Đó cũng là lí do vì sao những kẻ ở vị trí cao trong xã hội ám tinh linh đều là mục sư thờ phụng Lolth, phần lớn tinh huồng chỉ có ám tinh linh nam tính có địa vị thấp kém mới nhậm chức pháp sư, đối với ám tinh linh, đến đám Barbarian trong đầu chỉ có cơ bắp cũng còn có địa vị cao hơn pháp sư.

Diana có cả thiên phú kháng ma cấp truyền kì của ám tinh linh, lại thêm khả năng kháng ma của thánh kị sĩ, thanh kiếm nàng sử dụng – kẻ báo thù màu bạc – cũng là thánh kiếm, nó gần như chắc chắn cũng có đặc hiệu phòng hộ tà ác; đám pháp sư cấp học đồ trong đại sảnh có thể làm rớt một cọng tóc của nàng mới là điều bất ngờ.

“Phá tà tràng!”

Lúc ta còn phải tránh trái tránh phải đồng ma pháp cùng những Druid biến thân thành gấu với sói kia, Diana đã giết tới giết lui vài lần.

Về mặt Diana lộ rõ vẻ kinh ngạc. Ngày trước, dù đối mặt với những pháp sư bị mình khắc chế sít sao, những quý kẻ và độc chiêu vô cùng vô tận của đối thủ cũng đủ khiến các ám tinh linh ăn khổ, chuyện một kiếm chém hai, ba cái đầu người thể này hơi không thực tế.

“Khục, đây là mặt đất, người không thể hi vọng tất cả pháp sư đều ngang được với vu yêu Roland chứ!”

Trong xã hội nhân loại, truyền kì đã đạt đến điều kiện xưng bá một phương, xuất toàn lực khi dễ gà non rất đoạ người. Mà Diana lại lớn lên ở thế giới dưới lòng đất, không biết thứ tên ‘tôn nghiêm của cường giả’ là cái gì. Nàng thấy nhiều kẻ làm phép như vậy, sợ mình ra tay chậm sẽ bị đối phương dùng phép thuật cấp cao miêu sát, thế nên mới dốc toàn lực xông lên, kết quả một kiếm chết một tá, đồng đội đi theo chỉ có thể làm chân quét dọn.

Đến tận lúc này, đám đệ triệu hồi mới dừng đến các kị sĩ hoàng gia Đông Lam và đám thân sĩ. Các kị sĩ còn cố gắng cẩn thận đánh theo bài bản, đám thân sĩ kia đã bắt đầu bật hoả lực dọn bản đồ.

Bất kể là ác thú dưới sự điều khiển của Mening hay cây cung xương trong tay Casio đều đạt đến lực công kích giai hoàng kim, dưới tình hình như vậy, đòn lôi kích phạm vi lớn của Klose còn chưa ngâm tụng xong thì trong tâm mắt đã không còn gì để đánh.

Không, thực ra vẫn còn một tên lính xương khô loạn choạng như thể sẽ bị rã tung bất cứ lúc nào...

Nhìn Renee bị con quái quền đó bức đến tay chân cuồng cả kẻ, ta bắt đắ dĩ quay đầu đi. Biểu hiện của nàng đến tiêu chuẩn còn chưa đạt đến, chứ đừng nói tiến giai.

Thôi, đầu sao tháp cao không phải một ngày là xây xong, dù có hệ thống giúp đỡ chuyển điểm vận mệnh từ ta cho nàng thì kinh nghiệm và kĩ xảo chiến đấu cũng cần rèn luyện.

Sau đó, khi nhìn đến đối thủ tiếp theo, ta biết hiện tạ không phải thời điểm để cảm thán.

“Lầu hai cũng dùng chiến thuật cũ, ta và Diana xung phong, giải quyết nhanh một chút.”

Dựa vào bản đồ đài chiêm tinh vừa chiếm được, toà tháp này chỉ có ba tầng. Tầng một là nơi cất giữ sách vở tư liệu và đại sảnh bày biện trang trí, tầng hai là khu cư trú của nhân viên công tác, lầu ba là nơi lắp đặt các loại dụng cụ quan tinh cỡ lớn.

Đối thủ mà chúng ta muốn tìm, các vị trí cao tầng của tháp chiêm tinh, có khả năng rất lớn đang ở lầu hai.

Còn hiện tại, vừa tới cửa lầu hai, chúng ta đã gặp phải phiền toái.

Hai con Golem cương thiết bị kích hoạt, các đường vân và khải giáp điêu khắc trên thân nó sáng lên. Trên mặt đất, các loại bầy rầy cưa, bầy đinh nhọn, bầy điện giật được lắp đặt chôn chếp khắp nơi. Có vẻ như tháp chiêm tinh đã suy xét đến tình thế người người vây đánh của mình nên kiến thiết nơi này thành một bảo lũy.

Một con Golem đã bị Diana ngăn lại, nhưng vấn đề là loại Golem cương thiết không ăn đao thương, lực lớn vô cùng này không phải là thứ mà ta hiện tại có thể chống đỡ trực tiếp.

“Hết cách, ra bài tẩy vậy. Lưỡi kiếm trật tự!”

Lấy đẳng cấp của ta hiện tại, sử dụng thứ thiên phú chủng tộc này còn rất miễn cưỡng. Sau khi bỏ ra lượng lớn thánh quang và thể lực, đến nỗi cảm thấy trời đất quay mòng mòng, một đạo sấm sét màu vàng kim bổ thủng vách tường, đánh thật mạnh lên thân con Golem.

Đó là thánh quang thuần túy kết tinh thành một thực thể hình kiếm, uy lực vô kiên bất tồi. Không chỉ vậy, nó còn có thể gây thương hại lần hai bằng cách bạo tạc.

“Răng rắc!”

Phần lưng của con Golem bị mở một lỗ thủng lớn, khói đen bốc lên không ngừng. Con Golem lung la lung lay, sau đó ngã ầm ầm xuống mặt đất.

Diana nhìn ta đầy kinh ngạc, một truyền kì như nàng còn chưa giải quyết xong, ấy thế mà một tên còn chưa đạt bạch ngân như ta lại đi trước một bước.

Thế nhưng ta lại lắc đầu, loại Golem này nổi tiếng mệnh cứng, đầu dễ dàng xong đến thế. Tuy thương tổn hiện tại của nó rất nặng nề, thế nhưng bánh răng và linh quang vẫn chuyển động, điều này cho thấy cự li bảo hộ của nó còn xa.

Có điều, ta sao lại cho nó cơ hội đứng lên lần nữa chứ.

Ta nhảy bỏ lên trên thân nó, nhặt lên một thanh trọng kiếm ở gần đó, cắm thật mạnh vào phần bên trong thân thể con Golem, bắt đầu khuấy khuấy đảo đảo.

Còn chuyện thanh kiếm ta lấy từ đâu ra? Tất nhiên là thiên phú ‘lưỡi kiếm trật tự’ triệu hoán tới.

【Thiên phú chủng tộc: Lưỡi kiếm trật tự: Triệu hoán một thanh vũ khí do lực lượng trật tự cấu thành, tạo ra thương tổn dạng va chạm và nổ tung cho mục tiêu. Vũ khí sẽ tiếp tục tồn tại với thời gian 1 phút/đăng cấp. Phẩm chất vũ khí quyết định bởi giai vị của người triệu hoán.】

【Vũ khí thánh quang: Thánh quang trọng tài già】

【Lực công kích: 10 – 15, phẩm chất: tinh xảo】

【Trọng kiếm, lực lượng yêu cầu: 12+, chức nghiệp: thánh kỵ sĩ, thời gian kéo dài: 22 phút.】

【kết tinh thánh quang: gia tăng 50% hiệu quả thánh quang, tăng 100% tốc độ khôi phục thánh quang. Lưỡi kiếm phụ gia 10 điểm thương tổn dạng thánh điểm】

【Phòng hộ tà ác cấp trung: giảm 6 điểm thương tổn tạo thành bởi sinh vật hỗn loạn】

Cái thiên phú chủng tộc một ngày dùng một lần này có thể giúp ta triệu hoán một thanh kiếm thánh quang/luật pháp. Phẩm chất khá tốt, chỉ ít khả năng tăng phúc đối với thánh quang khiến người ta rất hài lòng, đáng tiếc chỉ có thể duy trì 20 phút, không đủ dùng.

Sau khi được rót vào lượng lớn thánh quang, hệ thống của con Golem bắt đầu trực trặc do xung đột năng lượng, một lát sau, nó hoàn toàn trở thành một đồng sắt vụn.

Điểm vận mệnh của ta nhảy thêm 200 điểm, điều này nói rõ thực lực của nó chắc chắn mạnh hơn ta bây giờ.

Nhược điểm xưa nay của thánh kỵ sĩ đó là thiếu lực bạo phát, nhìn trận chiến bên cạnh là biết, dù Diana đã gây ra vô số vết thương chồng chất khắp người con Golem, ấy thế nhưng nó vẫn có thể cầm cự. Mãi đến khi Klose thả lời bạo mới khiến đồng sắt có kháng tính sấm sét cực yếu này nằm im.

Vấn đề là số bấy trên đường đi vẫn rất phiền toái, ta cuối cùng đã biết đám thân sĩ này thiếu cái gì, thiếu một đạo tặc, chẳng lẽ đám bấy nỗ lực liên hoàn này cần dùng thân thịt tới đó??

Cuối cùng chúng ta đành dùng sinh vật triệu hoán tới đập mình, nhưng mà hậu quả là thời gian xử lí quá lâu, đến khi tới nơi, hội trưởng tháp chiêm tinh ở Oran – con mắt của Loom – đã biến mất sau cánh cổng thứ nguyên.

Hai tên pháp sư cấp hoàng kim lưu lại đoạn hầu nặc dù hơi khó chơi hơn Golem một chút, nhưng mà chúng ta có Diana, việc tiêu diệt hoàn toàn không áp lực.

Mãi đến khi chúng ta quét dọn chiến trường, mới phát hiện thu hoạch tốt hơn trong mong đợi rất nhiều.

“Lại một tên xui xẻo dùng cửa thứ nguyên thất bại bị khảm vào vách tường. Loại pháp thuật mà ngay cả mấy con gà cũng chỉ có 1% xác suất thất bại này mà lại xảy ra liên tục mười mấy lần đối với pháp sư cấp cao, xem ra lời đồn tháp chiêm tinh bị thần vận mệnh nguyên rủa là thật.

Cùng với đó là một tin tình báo khiến ta vui vẻ tung tăng, dù vừa mấy giây trước đó còn hậm hực vì đầu não của đối thủ thành công chạy mất.

“... Vì nguyện vọng chí cao của chúng ta, vì khuếch đại ảnh hưởng của đế quốc Oran, chúng ta quyết định trợ giúp hoàng tử thứ tư là Dasos lên kế vị. Để ngăn ngừa việc hấn qua sông đoạn cầu, mọi việc giết cha giết anh của hắn đều có chứng cứ lưu lại. Nhưng khiến người bất ngờ là Dasos lại không thực sự giết cha. Ta không cho rằng hắn là một người mềm lòng, khẳng định có bí mật nào đó... Quả nhiên, sau khi giúp Dasos tập kích sứ đoàn của liên bang Solo, chúng ta bắt ngờ biết được bí mật chung cực kia, có lẽ, chúng ta có thể dùng nó làm thẻ bạc để đòi hỏi càng nhiều thứ từ hắn.”

“Giết cha giết anh sao? Thật sự là một nhân vật kiêu hùng. A ha, đây quả thật là tin tức mà ta muốn biết. Dasos, lần này chúng ta có thể nói chuyện thật vui vẻ.”

“Có lẽ đã đến lúc cần nói chuyện.”

Sáng sớm hôm sau, tin tức đài chiêm tinh hoàng gia bị bốc cháy hoàn toàn truyền khắp toàn thành. Những thám tử hoàng thất cũng cấp tốc đem tin tình báo dâng lên cho Dasos.

Hermet đang ngủ ngon liền bị gọi dậy, lúc nghe được tin tức này lập tức tỉnh ngủ hẳn.

“Không ra sức ép bức?”

“Thám tử bị phát hiện liền lập tức phản truy, hai giờ sau đài chiêm tinh bị tìm ra. Những thi thể còn trong phế khu cho thấy đội ngũ có ít nhất bốn truyền kì. Tâm

ngoan thù lạt, thù hạ đầy đủ, đối phương đã biểu hiện thực lực đầy đủ, tốt nhất nên nói chuyện một chút. Mà lại...”

“Ân?”

“Người của ta không tìm được thi thể tên hội trưởng thần bí kia, rất có khả năng hắn chạy thoát.”

“Thế thì phiền toái, tên đó biết rất nhiều thứ.”

“Ừm, không nên ngu ngốc chờ hắn đưa tới cửa để chúng ta giết người diệt khẩu, trực tiếp truy nã toàn quốc, rũ bỏ quan hệ.”

“Người không sợ hắn đem tất cả mọi chuyện làm sáng tỏ?”

“Coi như làm thế thì thế nào, có người tin sao? Mà kẻ cả có người tin thì làm sao? Giờ cả hoàng thất chỉ còn lại ta, chẳng lẽ để ta thoái vị?”

“Cũng đúng, à, lão gia hoá đó khai chưa vậy?”

“Chưa, lão vẫn ngoan cố lợi hại, không thì hôm nay lại đi thử một chút.”

Hai người đứng lên, Hermet đi động một bình hoa bên cửa sổ, cầu thang thông tới hầm ngầm hiện ra trên vách tường.

“Phải rồi, người đi chuẩn bị một buổi tiệc khiêu vũ đi, lấy danh nghĩa của người, mời một số ngoại tân và con cháu đại quý tộc tham gia, dạng này sẽ không gây chú ý.”

“Ha ha, ta thì thấy người muốn thừa cơ chiếm lấy người đẹp thì có. Được rồi, tuần sau đi...”

Khi Dasos giờ lên đèn đi xuống bậc thềm, hắn không ngờ rằng có một con chuột cũng đi theo đằng sau.

“Ha ha, xem ra lần này tới đây kiểm ăn thật là một quyết định chính xác, cái bí mật này nếu bán cho Rolahm hùng hồn, liệu bán được bao nhiêu đây...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vô Yêu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Hạm đội và lễ vật

Editor: Gà đồng

“Người nói nếu ta sử dụng [Hoá thân chiến tranh thiên sứ] đột tập rồi chặt tên Dasos kia mấy chặt thì sẽ phát sinh cái gì?”

“Chú ý hay, thử đi. Ừm, nơi này cách sông không xa, làm cỏ hắn rồi lại chạy đi tìm thuyền chèo xuôi dòng, đi nửa đường nhảy thuyền lặn trốn, với năng lực của chúng ta, xác suất thành công ít nhất cũng phải bảy mươi phần trăm.”

“Được, tí lấy việc ta hất chén làm ám hiệu, người hoá lưỡi đao, cứ thế chém cỏ hắn. Tiếp đó ta cướp lấy ma kiếm chạy đi.”

“Cái ma kiếm kia có thể cho ta chén được không? Ta cảm giác thuộc tính của nó rất hợp với ta.”

“Được, chẳng qua giờ người chưa tiêu hoá nổi, chờ ta nghịch một lúc rồi nói sau.”

“Renee’ điện hạ, ta biết bị buộc mặc thứ này vào khiến người rất khó chịu. Nhưng xin người nghĩ cho người dân Đông Lam được không? Họ cũng là hậu nhân của Lam, hiện tại họ không gánh chịu được tổn thất chiến tranh.”

“Hừ.” Vị công chúa nào đó tiếp tục oán thán...

“Hừ, nhân loại ngu xuẩn.” Con mèo nào đó tiếp tục không quan tâm...

Kelly nhìn một người một mèo đang trù bị tí mi cho đại kế giết vua, chỉ có thể cười khổ không thành tiếng, xét theo mặt nào đó, trách nhiệm lớn nhất của vị nữ quan theo hầu công chúa như nàng hiện tại chính là đảm bảo vị công chúa này không chơi thoát vì ức chế bởi phải mặc nữ trang.

Đại thần tài vụ dưới tay hoàng đế Oran tổ chức tiệc đem, thỉnh mời công chúa Renee tham gia, trong thư mời còn kèm theo một tờ giấy có ghi: “Vị công chúa ngày đó, đây có lẽ là lúc nói chuyện quan hệ tương lai giữa hai nước, thỉnh ngài tự mình tới, mấy cô bé không có tính tự chủ tốt nhất nên ở nhà.”

Dưới chân từ ‘ngày đó’ được đánh dấu bằng mực đỏ dưới chân, lại thêm câu ‘mấy cô bé không có tính tự chủ tốt nhất nên ở nhà.’ Lời nhắc nhở này đã quá rõ ràng.

Bất đắc dĩ, Roland chỉ có thể lại một lần mặc váy ra trận. Mà kẻ bị chê là không tự chủ là Renee ấy vậy mà lại vô cùng nhiệt tình giúp đỡ hoá trang, điều này làm Roland tức giận răng nghiến lợi.

“Quả thực rất xinh đẹp nha. Trong ôn hoà bao dung có thành thực can trọng, phóng lãng mà không diễm mị, khuôn mặt của ta vậy mà có thể đẹp đến nhường này.”

“Roland điện hạ. Đừng khóc, ngài rất đẹp nhé. Tuy hình dạng không khác Renee là mấy, nhưng khí chất thì một trời một vực, hay là ngài thử làm nữ tử luôn đi? Hẳn sẽ có rất nhiều vương tử điện hạ theo đuổi, à quên, có luôn một vị quốc vương ngay hiện tại đã sẵn sàng quy dưới váy ngài rồi.”

Vốn đã tức đến điểm biên giới, thêm một kích này, Roland lập tức cầm kiếm lên muốn xông ra ngoài.

“Tên thất phu, nguoi dám nhục ta?”

Dù rằng rốt cục cũng bị mọi người hiệp lực ngăn cản lại, nhưng Roland từ đó trở đi liền trương lên bộ mặt thối hoắc.

Mà vì bảo đảm rằng vị này gây ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, Kelly đành chủ động thỉnh đi theo cùng, ân, nàng sẽ không thừa nhận nguyên nhân chính là vì muốn đi xem náo nhiệt dưới danh chính sự.

Nhưng hiện tại thấy Roland và Heloise vậy mà thật sự lên kế hoạch ám sát, nàng bắt đầu hồi hận, nếu họ thật sự ra tay, liệu rằng Đông Lam có chịu nổi phiền toái này không.

Dù phần lớn thời gian hẳn rất đáng tin cậy, nhưng khi thực sự nóng lên thì chẳng ai biết hẳn sẽ làm ra chuyện kinh hoàng đến nhường nào.

Có điều, cũng khó trách vì sao Roland lại tức giận đến vậy.

Lễ phục đen tuyền tôn lên khí chất cao quý diễm nhã, khuôn mặt non nớt, khí chất thành thực, sự mâu thuẫn lại hài hoà này khiến tất cả ‘dị tính’ đều bị hấp dẫn.

Một lớp trang điểm nhẹ khiến gương mặt bừng bừng ánh khí nhiều thêm một chút nhu hoà, dưới bàn tay thần diệu của Kelly, nó trở thành gương mặt của một mỹ nhân cao ngạo, lạnh lùng. Nàng vừa bước xuống xe, lập tức dẫn lên vô số tiếng kinh hô và cảm thán.

Kinh diễm là thứ người ngoài nhìn thấy, còn Kelly thì chỉ thấy mấy sợi gân ẩn hiện trên trán. Hiển nhiên Roland đã ở bên bờ bạo nộ.

“Không thể kích thích hẳn thêm, nếu không hẳn thực sự chủ động chém người.”

Vì vậy, nàng vội vàng tìm người dẫn đường, đem Roland dẫn vào trong tiệc rượu, ngăn hẳn bạo phát giữa đám đông.

“Hong phần khô lâu, bạch cốt huyết nhục, chư pháp bất tương, giải thị hư vọng...”

Thực ra ta cũng không giận đến vậy, không phải khoác một tấm vẽ ngoài sao, trước kia đến xương ta còn bày ra ngoài, giờ chỉ phủ thêm cái váy với chút phấn, có gì đâu.

Ân, ta đã lớn, làm sao lại chỉ vì chuyện nhỏ nhặt này mà mang thù, sau này báo trả từng kẻ một chứ, ha ha.

Bất quá nếu không biểu lộ giận dữ, loại sự tình này về sau khẳng định sẽ còn bị gắn lên trên người ta, vậy thì thật doạ người. Thế nên, ta nỗ lực biểu hiện tức giận.

Đương nhiên mấy cái ánh mắt buồn nôn kia thật sự khiến đầu người nóng lên, nhất là mắt chó của tên Dasos, nó khiến ta không do dự viết thêm mấy dòng về hẳn trong cuốn sổ ghi thù.

“Tiểu tử, hai ngày tới ta sẽ giới thiệu Victoria và Klose cho nguoi, không, thế chưa đủ, làm không tốt tên tiểu tử này còn chiếm được tiện nghi. Phải nghĩ cách nào đó quay tròng nường nịch tuyến, tiếp đó giới thiệu Mening cho hẳn mới là chính đạo.”

Trong lòng ta tràn đầy chủ ý độc ác, nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười. Dù sao thì hiện tại ta cũng đang đại biểu cho Đông Lam, nhìn Kelly sắp khóc sau lưng ta kia kia.

Hiển nhiên hoàng đế bệ hạ đã sắp đặt sẵn, không có bất cứ gia hoà không biết điều nào tới quấy rầy, rất nhanh, tại trong một gian phòng ở lầu hai, một cuộc mặt đàm giữa hai người bắt đầu.

“Nguoi dám động tới đài chiêm tinh hoàng gia, không sợ ta đem vụ này ném tới trên đầu các nguoi, trực tiếp khai chiến?”

Quả là điệu bộ quen thuộc của nước lớn, vừa mở miệng liền ra oai phủ đầu.

“Nguoi nên cảm tạ chúng ta mới phải, đám nguoi của tháp chiêm tinh mà nguoi cũng dám dung, không sợ chó cắn chủ sao? Đứng rồi, chúng ta tìm được vài thứ ở đó, có lẽ sẽ gây được sự hứng thú của nguoi. Chẳng hạn như vụ liên bang Solo bị tập kích...”

Liên bang Solo cũng là một trong sáu nước lớn, việc sứ đoàn bị tập kích đang kinh động toàn bộ thế giới. Nguyên nhân chân chính của nó là người Solo nhúng tay vào việc tranh đoạt vương vị của Oran, thế là bị tên đàn ông trước mắt này phải thích khách làm cô sạch sẽ, sau đó còn đem tội bảo vệ không chu toàn vứt lên đầu đối thủ.”

Có vẻ Dasos đã sớm đoán trước được việc ta uy hiếp, hẳn nhún nhún vai, không thèm để ý.

“Đây là chuyện quá khứ, nếu là một năm trước có lẽ ta còn lo lắng chút, giờ thì ..., ha ha, chuyện này thực tế lớn đến đâu nguoi cũng biết. Thôi thì chuyện đài chiêm tinh bỏ qua một bên, chúng ta nói chuyện tương lai.”

“Được thôi, bỏ vụ nước phụ thuộc đi, ai về nhà nấy.”

“Đó là không thể, mặt mũi Oran để vào đâu, chúng ta thà chọn chiến tranh còn hơn.”

Chỗ tốt của mặt đàm chính là có thể bỏ đi mấy thứ ngôn ngữ ngoại giao rườm rà, nói thẳng chủ đề quan trọng. Như trước đây ta từng nói, đàm phán chẳng qua là việc song phương trao đổi để xác định giới tuyến cuối cùng mà đối phương có thể thoả hiệp, kết quả sau cùng lại phụ thuộc vào sự chuẩn bị và tình thế bên ngoài, kết quả của cuộc đàm phán trên cơ bản đã có thể xác định trước khi nó xảy ra rất lâu.

Vốn dĩ chúng ta, đại biểu là công quốc Đông Lam, nằm ở thế yếu hoàn toàn. Dù sao hiện giờ đối phương chỉ cần bày tỏ uy hiếp chiến tranh thì chúng ta dù ngoài mặt vẫn tỏ vẻ không sợ các kiểu, nhưng rồi cuối cùng vẫn phải nhượng bộ.

Dasos cũng làm đúng như vậy, vừa mở miệng đã nói chiến tranh, hiển nhiên tính toán dung toàn lực ép buộc.

May mà chúng ta đã tìm được không ít thứ tốt ở đài chiêm tinh, chỉ cần chúng ta có thể lấy ra thứ có tính uy hiếp hơn chiến tranh, tự nhiên có thể vẫn hời hợt cục.

“Tàu Casomes.”

Từ này vừa ra miệng, ta liền an tĩnh nhắm nháp món điểm tâm ngon lành cùng tách trà thơm ngát, không chút nào quan tâm Dasos, chỉ có chút ít ánh nhìn nơi khoe mặt diễn tả cho ta một gương mặt kinh hãi không dám tin tưởng.

“Ngươi, làm sao ngươi biết.” trong khi thất thố, gương mặt cáo già của Hemet đã không thể bảo trì nụ cười giả dối nữa.

Dasos im lặng, không nói chuyện, chẳng qua hắn đã sờ đến ma kiếm bên hông, có vẻ đang suy tính độ khả thi của hành động giết người diệt khẩu.

Casomes là tên một con thuyền, một con thuyền đặc biệt. Nó là vũ khí siêu cấp của đế quốc Oran, một chiếc phù không kì hạm. Hiện tại nó hẳn vẫn đang tu kiến ở nơi bí mật nào đó dưới song.

Ngoại trừ binh lực thường quy, mỗi thủ đô của đế quốc siêu cấp đều có vũ khí vương bài của mình. Ví như quân đoàn Colossus chuyên phá tường thành của liên bang Solo; đế quốc Bayer nghe đồn có thể triệu hoán rồng trợ trận; đế quốc Ciro thì có quân đoàn nguyên rùa với vô số quái vật chiến tranh siêu thường quy; vương quốc Cazorla có vệ đội hải thần, nghe đồn có khả năng gọi biển gầm ngay trên lục địa, bộ lạc người thú có Behemoth, loại quái thú có đủ sức để đọ với rồng...; còn Oran, thứ khiến nước này bao năm qua vẫn không thể được công nhận là đế quốc siêu cấp chính là vì thiếu hụt một thứ vũ khí cấp chiến lược.

Vì vậy bao đời vua trị vì Oran một mực đầu nhập lượng của cải khổng lồ vào đó, cuối cùng xác định được mục tiêu, đó chính là phù không hạm đội.

Dự án khổng lồ này phát triển từ lý luận kỹ thuật đến bất tay tu kiến tại đáy sông đã tiêu tốn thời gian hơn hai trăm năm, ngón hơn nửa lượng vật chất chỉ ra từ quốc khố. Nếu ta không nhớ nhầm, chúng còn cần mười lăm năm nữa mới lộ mặt trong cuộc chiến với thế giới dưới dòng đất. Trận đầu tiên nó liền huỷ diệt hơn mười quân đoàn, kinh hãi toàn bộ thế giới. Nhưng nếu tính thời gian thì có lẽ công việc đến hiện tại đã tiếp cận kết thúc.

Thậm chí việc dời đô đến Kagoshi mấy trăm năm trước cũng bởi vì đây là toà thành cạnh sông, thuận lợi cho việc xây dựng căn cứ bí mật dưới nước.

Loại vũ khí bí mật này khẳng định phải bị hoàng đế nắm trực tiếp trong tay, nhưng Dasos lại không kể vị theo trình tự thông thường, hằm trước đây thậm chí còn không phải thái tử, loại chuyện này không có cách nào biết được cụ thể.

Chờ đến khi hắn lên ngôi mới giật mình phát hiện hoá ra nước mình lại có thứ như vậy, ầy nhưng đáng buồn thay, hắn có bảo khố, nhưng lại không vào được.

Chìa khoá mở ra căn cứ bí mật đã bị cựu thái tử Milos ném đi đâu không biết, sau đó Milos bị Dasos chặt một đao. Không có chìa khoá, người ngoài không vào được người trong không ra được, thời gian qua lâu như vậy rồi mà không có thức ăn đưa vào, người bên trong hẳn đã chết đói toàn bộ.

Đây không phải xã hội văn minh nơi giảng quyền con người, tất cả người tham dự tu kiến phù không hạm và gia thuộc đều bị đưa vào trong đó, lương thực và nhu yếu phẩm toàn bộ do người bên ngoài đưa vào. Mà những việc lấy bảo mật làm đầu, một khi khâu trọng yếu có vấn đề thì đường dây sẽ bị cắt đứt lập tức.

Cho nên Dasos chỉ có thể lưu mạng lại cho người cha vừa thôi vừa cứng của mình, mong đợi một ngày hắn chịu mở miệng, đến dùng ma pháp vong linh sư hồn cũng không dám dùng vì sợ chơi thoát.

Việc cấu kết với tháp chiêm tinh vốn có một phần lí do bởi vì hắn muốn thử dùng pháp thuật dự ngôn tìm ra chìa khoá, nhưng ma pháp dự ngôn tại thời đại này quá yếu, cái chìa khoá này lại được phụ ma một đồng thuộc tính phản trình sát, tháp chiêm tinh qua ngàn năm hủ hoá lại trở thành một đám thảo phá hoại giết người hơn nghề chính, đương nhiên không thu hoạch được gì.

Nhưng mà cho dù không dùng được, hạm đội này vẫn là cơ mật tối cao của Oran, liền Hemet đều không có tư cách biết rõ ràng, giờ bị ta nói toạc ra tên của thuyền chính tự nhiên khiến hắn động sát ý.

Thậm chí, vì bảo vệ bí mật này, Dasos bắt đầu thực sự suy xét đến một cuộc chiến tranh.

“Thiên sư biết bay né, trước không kể đến việc hai tên truyền kì kia có thể gây giết ta hay không, ngươi cảm thấy ta không làm chuẩn bị vạn toàn sẽ đến đây nói mấy lời này sao?”

Con mèo đen trên vai ta có khả năng truy tung còn tốt hơn chó săn, ngay từ đầu, ta đã biết phục binh của đối phương ở đâu.

Nhận ra giết người diệt khẩu là việc không thể nào, sát ý của Dasos lập tức bay qua như gió thoảng.

“Ta biết chìa khoá ở nơi nào, đám chó điên kia tìm đến nó, nhưng không có ý định nói cho ngươi. Nếu không phải chìa khoá yêu cầu huyết mạch hoàng gia mới có thể sử dụng, bảo khổ của ngươi sớm đã sạch trơn.”

“Đám khốn nạn thất hứa, Hemet!”

“Đạ, thừa bệ hạ, lệnh lùng bắt sẽ lập tức được truyền ra, tất cả các thành viên tháp chiêm tinh đã biết sẽ lập tức bị bắt lại, những kẻ phản bội phải bị treo cổ.”

Không cần soi gương ta cũng biết hiện trên mặt ta đang treo nụ cười ác ý, ngẫu nhiên vu oan được cho địch nhân, quả thật khiến người ta đại khoái nhân tâm.

Tháp chiêm tinh không tìm được chìa khoá, nhưng mười năm sau lại có người tìm được. Trong trò chơi đây là một chuỗi nhiệm vụ sử thi duy nhất nổi tiếng, bắt nguồn từ một người chơi may mắn nào đó nhặt được một chiếc ba lô cũ ở giếng cổ bỏ đi, nhiệm vụ kết thúc bằng việc đề quốc Oran phục hồi hạm đội phù không. Trong cuốn công lược của ta không có chỉ dẫn rõ ràng, nhưng riêng giếng cổ bỏ đi đã là lời nhắc nhở không tồi.

Sau khi Mening nói cho ta việc Dasos giam cầm tra hỏi cha hắn về chiếc chìa khoá, công việc còn lại của ta chỉ là tìm đến địa điểm mà thôi. Sau ba buổi tối tìm tòi, cuối cùng chúng ta cũng tìm thấy nó ở chỗ chiếc giếng cổ thứ hai sáu.

“Nếu hiện tại mở ra cửa lớn, nói không chừng còn có vài vị đại pháp sư, kiến trúc sư còn sống sót, thế so với toàn bộ chết sạch bắt đầu từ đầu tốt hơn nhiều. So với hạm đội phù không vô địch, một quốc gia nhỏ bé xa xôi phụ thuộc tính là gì? Đứng rồi, nếu ngươi tính toán cược một phen, làm một vụ giết người đoạt bảo, cứ việc thử. Việc khác không nói, chuyện đề chìa khoá hoàn toàn biết mất ta còn rất tự tin, ví như đem nó đút bụng cá rồi quảng biển, ngươi thấy sao?”

Ta cười nhẹ, dùng chiếc muỗng quấy trộn chén đồ uống, thưởng thức mỗi sầu lo bất an của đối thủ.

Xét đến “thanh danh” cứng đầu, động tí đồng quy vu tận của hoàng tộc nước Lam, Dasos biết rõ dùng chiến tranh uy hiếp giờ không dùng được, nếu làm vậy, bất kể giành được thứ gì, ít nhất hạm đội vương bài của mình đi tong.

Ta thì không có chút nào phải vội vàng cả, nếu chuẩn bị tốt hơn đối phương, ưu thế đã nắm chắc ở tay ta, việc phải làm chỉ là chờ đối phương nhượng bộ.

“Ta có thể để ngươi lên lút đi, nghi thức kết minh và danh sách nước phụ thuộc có thể thiếu công quốc Đông Lam. Nhưng các ngươi ít nhất phải cho Oran chút mặt mũi, không phát biểu gì trước dư luận quốc tế, ngoài ra còn phải là nước phụ thuộc của chúng ta trên danh nghĩa.”

Phụ thuộc trên danh nghĩa là ranh giới cuối cùng của Oran, nếu không Dasos không biết ăn nói thế nào với các quốc gia khác.

Ta gật đầu, không nói nhiều. Việc này về sau còn biện pháp vượt qua, trọng điểm hiện tại là vét thêm chỗ tốt.

“Không đủ, nước chúng ta vừa nhỏ vừa yếu, chính cần quý quốc ra tay giúp đỡ nha. Như là hợp kim Miserol, như là chiến mã đặc chủng...”

Tiếp đó là thời gian một người cứ việc chém gió trên trời, một kẻ lâm vào thế bí buộc phải giờ cỏ ra cho người khác chặt.

Đương nhiên những thứ quốc bảo như hợp kim Miserol ta không kiếm được, nhưng ngoác miệng thật lớn thì mới không chịu thiệt hại.

Sau bốn giờ đàm phán gian khổ, cuối cùng Dasos và Hemet cũng hiểu được rằng, cô kẻ mặc cả với phụ nữ thật sự là rước hoạ vào thân, ‘Renee’ thì cũng thôi, vị nữ quan đi theo kia quả thực có lòng kiên nhẫn vô hạn, mãi từng tí một, mãi cho đến khi khiến người ỏi máu mới thôi.

Tiếp đó, khi thấy ta móc ra bản khế ước với văn tự ma quỷ, Dasos bắt đầu cảm thấy đầu óc không đủ dùng.

“Kẻ kí kết Roland lấy danh nghĩa huyết mạch của hoàng thất làm đảm bảo, với tư cách là kẻ nắm giữ vương quyền chân chính, sau khi kí kết khế ước, Lam sẽ trở thành nước phụ thuộc trên danh nghĩa của Oran, nhưng Oran cần phải giao các tài nguyên sau cho Roland, bao gồm...”

“Roland mới là tên của ngươi? Tên rất hay, giống hệt như vị anh hùng trong truyền thuyết của các ngươi. À đúng rồi, còn giống hệt tên thanh kiếm biểu trưng cho vương quyền của Lam kia nữa, hoá ra việc đặt tên của các ngươi cũng có truyền thống nha.”

Khế ước ma quỷ buộc phải dùng tên thật mới có hiệu lực, tất nhiên, nếu không chơi một ít trò chơi ngôn ngữ, sao có thể thoả mãn danh hiệu “hệt như ma quỷ” của ta.

Lam đã diệt vong từ lâu, dù dưới con mắt của người đời, Đông Lam chính là nước Lam phục hưng, nhưng dù sao hai bên vẫn hoàn toàn khác nhau. Nếu có một vị quan ngoại giao chuyên nghiệp ở đây, trò mèo này hẳn sẽ bị vạch trần. Đáng tiếc, bốn tiếng mặc cả đã tiêu hao mất hết sự chuyên nghiệp của hai quân thần bên Oran.

Vì thế, nội dung thực chất của tờ khế ước này là ta dùng danh nghĩa của một quốc gia diệt vong hơn ba trăm năm trước đổi lấy một đồng tài nguyên. Còn chuyện hẳn sau này phát hiện ra rồi không tuân thủ? Ha ha, khế ước ma quỷ gắn chặt với linh hồn, đã kí mà không làm, cứ nhìn là biết hậu quả.

Mà đến lúc Dasos phát hiện bị lừa, ta tin tưởng hẳn cũng đã không có thời gian và tinh lực đi tính sổ ta cùng Đông Lam.

Khi ta và Kelly cười tươi vì đại thu hoạch, Dasos nở nụ cười, nói:

“Lần này ta thiệt thòi lớn rồi, vì lẽ đó, liệu ta có thể mời ngươi ăn một bữa tối sao?”

Hắn cúi người, vron tay phải ra theo lễ nghi thân sĩ tiêu chuẩn, tiếc rằng...

“A! Chết tiệt, dám cản ta... Ừm, không có gì, đây là mèo của ngươi? Rất xinh đẹp, tiếc rằng tính tình giống hệ chủ nhân, đều là hoa hồng có gai.”

Ta cười, tất nhiên không phải vì tên hoàng đế thân sĩ đổi giọng nhanh hơn lật sách kia.

“Thu thập đủ rồi chứ?”

“Ai biết cái chìa khoá kia cần bao nhiêu máu, cứ về thử trước đã.”

Nên nói đã nói, nên làm đã làm, lưu lại ăn bữa tối làm gì, vì thế, bỏ mặc Dasos với gương mặt tiếc nuối, ta và Kelly khởi thân cáo từ.

Có điều, vừa ra đến cửa, ta đã bị cảnh tượng hỗn loạn kinh hoàng trước mặt làm kinh ngạc.

Cả tiệc rượu giờ như một bãi chiến trường, tất cả bàn ghế đổ nghiêng ngã, món ngon và rượu tốt vung vãi khắp nơi, người hầu và khách mời thì đang vây bắt kẻ quấy rối.

“Chuyện gì?” Có vẻ như tìm đến điểm phát triển bất mãn, Dasos lập tức hét lớn.

“Là vị hoàng đế nhân loại Da... Da gì nhỉ?” Một tên địa tinh kêu lên.

“Ngu, không nhớ nổi tên liền gọi hai tiếng bệ hạ là được. Chào ngài, bệ hạ, vì chúc mừng người thành công chơi chết lão đầu từ lên ngôi, chúng ta đến tặng ngài một món quà.” Một tên địa tinh khác nói.

“Lại ngu, biết cái gì có thể nói, cái gì không thể nói sao. Sao có thể gọi là chơi chết lão đầu từ để lên ngôi, phải gọi là mưu phản thượng vị, phải không, vị Da... Da Vinci này?” Một tên Gray Dwarf chen vào.

Silver Hook, Kabbalah, Hoyle, ba tên kết bạn cùng đi tặng lễ hoàng đế, sau khi kinh lịch vô số nguy hiểm phiền phức (chủ yếu là tự tìm), cuối cùng cũng tìm được mục tiêu của chính mình. Đáng tiếc, mục tiêu của họ đã sắp phát cuồng.

“Thù vè, bắt hết bọn chúng lại!”

P/s: HI BROTHER!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Lễ vật và cười nhạo

Cơ giới học là loại học thuật thiêu tiền bậc nhất. Với tư cách là kẻ đầu tư khai phá dòng Robot khổng lồ Roland, đồng thời còn là quản lý vinh dự của hiệp hội cơ giới sư thành Sulfur, sau một loạt các dự án khai phát, thương hội của anh em nhà Belha đã đứng trước nguy cơ phá sản.

Dù là vậy, Robot Roland vẫn là loại sản vật chưa hoàn thiện. Dù nó có vóc dáng cao lớn uy vũ, nhìn trông chừng rất lợi hại. Thế nhưng chiến lực của nó còn chưa đạt đến cấp truyền kì, tại thế giới dưới lòng đất nơi cường giả như mây, Roland chỉ là một bia ngắm siêu bự; còn nếu muốn nâng cấp nó lên thì lại yêu cầu tài liệu cao cấp, số tiền cần đổ vào bỗng biến thành con số trên trời.

Vì vậy, các cơ giới sư nhớ tới nơi thiếu hụt chiến lực cấp cao là thế giới mặt đất, dự định tới nơi này tìm kiếm nhà đầu tư.

Đài Roland được đem tới không phải sản phẩm mới nhất trong dòng này, các kĩ thuật được sử dụng cũng đã được cắt giảm hết mức có thể. Thế nhưng, tại thế giới mặt đất, nó vẫn là kĩ thuật vượt thời đại, ít nhất thì trong mắt các cơ giới sư, nó rất có giá trị.

Một lễ vật dâng lên vị đại đế sắp đăng cơ, hơn nữa lại còn là vị đại đế của đế quốc trừ danh xa xỉ như Oran, chỉ cần lễ vật có đủ phân lượng hoặc đủ mới lạ, hồi báo cao là điều đáng được mong đợi.

Luyện kim thuật và cơ giới học tại Oran phi thường xuất sắc, nếu không thì tương lai cũng không xuất hiện hạm đội phù không cùng rồng cơ giới. Ít nhất, đám địa tinh ở Sulfur đã sớm thêm nhờ giải các loại bí pháp luyện kim và lý luận cơ giới ma động lực.

Chủ ý của bọn họ vốn là đem Roland đổi lấy kĩ thuật vài tài nguyên, không thì kiếm chút tiền vàng đến làm kinh phí nghiên cứu cũng được.

Chủ ý này vốn rất tốt, nếu nó được chấp hành bởi một quan ngoại giao đạt chuẩn, kiểu gì rồi cũng sẽ đạt được kết quả thoả mãn.

Tiếc rằng sứ đoàn lần này lại là Silverhook, Kabbalah và Hoyle, vì vậy, chuyến đi này ngay từ đầu đã là một sai lầm.

Kabbalah, một địa tinh không cha không mẹ, nghe nói nếu luận gia phổ thì hẳn còn là một tên vương tử... , nghe nói hẳn còn là một đại sư kiến trúc học, tấm gương tiêu biểu cho tự học thành tài. Chỉ có điều người ta vẫn chưa thấy qua công trình kiến trúc ra hồn nào do tay hắn dựng lên, chỉ thấy hắn thường xuyên leo lên đỉnh nghiên cứu móng và khớp nối công trình. Nghiên cứu cũng còn thôi, tên này còn chuyên thích động thủ thực tiễn, dỡ xuống vài cái linh kiện để tiện xem xét.

Tương tượng một chút, phòng ở bằng gỗ bị tháo mấy linh kiện nơi cột kèo với móng thì sẽ thế nào? Hẳn đã không chỉ một lần tự vui mình trong đồng đồ nát.

Sau vô số lần chế tạo hố trời và phé khur, Kabbalah vinh dự nhận được danh hiệu: ‘chỉ đào không lấp tiểu vương tử’, ‘con mồi da xanh’. Tiếp đó, hắn được liệt vào trong danh sách đối tượng được quan tâm đặc biệt của thành quân. Ngay cả câu ‘ngày mai Kabbalah đến nhà ngươi’ cũng thành câu rủa ác ý.

May mắn, hắn là một tên thương nhân có đầu óc kinh doanh, gia nghiệp phong phú, tiền tiền bồi thường không dè sẻn. Các tai nạn gây ra không tạo thành án mạng. Vì vậy, cho tới tận bây giờ, Kabbalah vẫn bồi hồi ở cửa buồng giam.

Silverhook thì thôi khỏi phải giới thiệu, tạc đạn chuyên gia, quả bom hình người. Hoyle thì là đại sư rèn đúc, nhưng cũng là chuyên gia rượu chè cá cược, một phần tử phá hoại nổi danh.

Ba thằng dở hơi gom lại thành sứ đoàn, thật không hiểu đám cơ giới sư và luyện kim sư kia nghĩ cái gì trong đầu.

Trong khi đi đến Oran, con bạc Hoyle nhân tiện ghé qua mấy casino, cũng nhân tiện thua sạch phần lớn lộ phí. Kabbalah thì đào sục một toà bảo tàng có cả trăm năm lịch sử, bồi thường toàn bộ số còn lại. Cũng vì thế mà mấy tên này mới đánh chủ ý đến đồng trang sức treo ở cây cối ven đường.

Bọn họ còn từng đi qua cổng hoàng cung, đáng tiếc kỹ năng giao thiệp của cả ba người cộng lại cũng chưa được level một, cứng đầu cứng cổ phải gặp hoàng đế mới đem lễ vật lấy ra, đã thế còn không cho thủ vệ động đến ‘bảo bối’. Lẽ đương nhiên, một đám dị tộc mầy trộm đuôi cướp cứ thế bị đá đít ra ngoài, kế hoạch tặng lễ theo đó sụp mất quá nửa.

Nếu cứ thế này thêm mấy tuần nữa, không khéo ba tên phá hoại sẽ khốn cùng chán nản đến mức đem quà tặng ra sách thành sắt vụn bán kiếm tiền đi về.

May thay, hai ngày trước, bọn họ biết được sẽ có tiệc rượu tổ chức tại phủ của đại thần tài vụ Hemet, hoàng đế cũng sẽ tự thân xuất hiện ở đây. Do đó, nhóm ba người vui mừng quá đỗi, tự thân xông vào, tự thân tặng lễ.

Nhưng một đám dị tộc không có vẻ mặt thì sao có thể được cảnh vệ cho qua. Kết quả, ba tên lùn dùng kinh nghiệm phong phú và thực lực cường hãn can cả thầy vệ đội phủ Hemet, cường thế xông lên.

Chỉ có điều, nếu tiếp tục loạn, đợi đến khi vệ đội hoàng gia xuất hiện, có lẽ cục diện sẽ không còn cách cứu vãn.

Đúng lúc này, mục tiêu bọn họ hướng tới xuất hiện, đáng tiếc, ba thằng ngu vừa mở miệng đã chọc giận mục tiêu của mình.

“Khen đều cũng thôi, vừa mở miệng đã nói trùng chuyện đau giết cha giết anh, các ngươi tới tặng đồ hay là tới tìm thù thế?”

Thôi thì nề tình đồng hương, ta cũng không muốn nhìn thấy cảnh mấy tên này bị lôi ra ngoài chém.

“Bệ hạ tôn kính, nếu bọn họ tới tặng lễ, vậy ít ra cũng nên để bọn họ mang lễ vật ra trình diện chứ. Như vậy mới thể hiện được khí độ của đại quốc.”

Dasos có vẻ không muốn mất thể diện trước mặt ta, vì vậy lời khuyên ngăn của ta đạt được tác dụng. Hắn hít sâu hai hơi, để lại con tức sắp trào ra, gật đầu nói:

“Nếu tiểu thư Ro... Renee biện hộ cho các ngươi, vậy ta sẽ cho các ngươi một cơ hội, khách dị tộc, nói rõ thân phận của các ngươi, trình ra thành ý lớn nhất của mình đi.”

Ba tên lùn thấy vậy, không cần thương lượng, trực tiếp đọc lời thoại đã chuẩn bị sẵn...

“Nếu như ngươi thành tâm muốn biết!”

“Vậy chúng ta sẵn lòng trả lời.”

“Vì...”

“Đầu, nói rõ trong mười giây cho ta, nếu không ta liền trói các ngươi vào tảng đá rồi ném xuống sông.” Bản thân ta vốn muốn nghe toàn bộ lời xuất trường cho thoải mái, nhưng hiển nhiên Dasos hiện tại không có đủ kiên nhẫn. Lời rống giận của hoàng đế khiến toàn bộ người trong hội trường cúi thấp đầu run lẩy bẩy.

“Chúng ta tới từ thành Sulfur ở thế giới dưới lòng đất, nghe nói bệ hạ đáng cơ, vì thế không tiếc đi xa ngàn dặm tới đây đưa tới tay ngài món lễ vật trân quý nhất.”

Quả nhiên, uy hiếp tính mạng vẫn rất hữu hiệu.

“Thế giới dưới lòng đất?”

Trong mắt quý tộc nhân loại, thế giới dưới lòng đất là nơi yêu ma hoành hành, giết chóc chiến tranh khắp nơi, khác hoàn toàn với thế giới mặt đất. Nghe hai tên địa tinh với tên Dwarf này nói rằng mình đến từ nơi đó, bọn họ lập tức kinh ngạc, khó tin, nghị luận dòn dập.

“Được, vậy đưa lễ vật ra để ta xem đó là thứ quý báu thế nào.”

Dasos lộ ra ý cười, cư dân ở thế giới dưới lòng đất vượt ngàn dặm xa xôi tới đây tặng lễ vì chúc mừng hắn đăng cơ là chuyện vô cùng có mặt mũi.

Ta cũng thờ phào một hơi, cái sáng ý ngàn dặm đưa quà này thật rất tốt, chỉ cần không có gì ngoài ý muốn, dù cho lễ vật không ra gì, Dasos cũng sẽ giả như rất thoả mãn, sau đó ban thưởng hậu hĩnh, biến thành giai thoại truyền ra ngoài.

“Mời ngài xem, đây là mô hình tỉ lệ một so hai mươi của robot hình người Roland số 88, nó cũng là lễ vật mà chúng ta mang tới tặng ngài.”

Kabbalah lấy ra một con robot cũ nát từ trong chiếc túi rách tôi tả.

Đó là một robot nát đến mức tùy thời sẽ rơi tan khung, chỉ cao tầm một mét, khắp thân thể đều mang màu đỏ nâu của rỉ sắt. Hiển nhiên, tất cả linh kiện lắp ráp nó đều là tái sử dụng phế phẩm, hoàn toàn không mang chút xú nào về uy nghiêm đáng sợ của con robot nguyên gốc.

Silverhook thấy vậy cũng hơi hoảng hốt, hẳn vốn có ý lấy ra Roland 88 luôn, nhưng nó quá lớn, chỉ có thể thay thế bằng mô hình tỉ lệ.

“Phụt, cái này có thể cho trẻ con chơi được nhỉ.”

“Thực sự là nhục nhã kết tinh cơ giới học của Oran, khải giáp ma động khí của chúng ta cũng cao hơn ba mét, mang thứ này qua làm gì, chẳng lẽ hoàng đế của chúng ta cần thứ đồ chơi nhỏ này?”

Dù đã giới thiệu đây là mô hình tỉ lệ, nhưng đám quý tộc xung quanh vốn đầu hiểu biết từ ngữ chuyên môn của cơ giới học, họ lập tức xì xào bàn tán. Trong mắt họ, ba người này là ba tên quê mùa không biết trời cao đất dày đến đây để mang trò cười tới.

“Ngài xem, Roland 88 có một mũi khoan, một chủ pháo, sau lưng còn có một ba lô động lực, tất cả kĩ thuật đều do thành Sulfur nghiên cứu phát minh, hẳn có thể mang đến trợ giúp cho cơ giới học của quý quốc...”

Ta lấy tay bịt trán, trước khi hiểu lầm được coi bỏ, lời thuyết minh của Silverhook càng nói càng khiến người tức giận.

“Tu tu tu!”, “Rắc rắc!”, “Ầm ầm!”

Thôi, không cần nói nhiều, giống như những sản phẩm nhãn hiệu ‘an toàn’ kia, cái mô hình này vừa khởi động một lúc liền trục trặc, trước tiên là dò điện, sau đó bốc khói, tiếp lấy nổ tung.

“Đù, đây là quà tặng tôi một vị quốc vương ư? Hay là các người cho rằng ta là một kẻ nhân từ đến ngu xuẩn?”

Ma kiếm vung lên, ánh sáng màu máu tràn ra, Dasos đã không còn che giấu sát ý của mình.

Ba người nhìn nhau xem, không hiểu ra sao. Rõ ràng Roland 88 là sản vật có hàm lượng kĩ thuật hàng đầu thế giới dưới lòng đất, vì cái gì đối phương lại làm như thể muốn giết người?

Kabbalah nảy ra ý tưởng, lập tức thi hành.

“Nếu ngài không hài lòng với lễ vật này, vậy chúng ta đành lâm thời tìm vật khác thay thế vậy.”

“Bệ hạ, đây mới là lễ vật của chúng ta.”

“Lớn mật!” “To gan!”

Nhìn thứ trong tay Kabbalah, các quý tộc nhao nhao hô lên, phấn nộ vô cùng.

Trong tay hẳn là một đám châu báu nhìn cực kì quen thuộc, bởi lẽ chúng đang treo khắp nơi bên ngoài thành.

Những thứ được coi như vứt không ai nhặt như vậy, thế mà lại đem đi tặng quốc vương? Lần tìm chết này của họ ta đã hoàn toàn cạn lời.

“Hừ, cùng các người so đo thật lãng phí thời gian của ta.”

May sao, có vẻ như Dasos giận quá hoá cười, không muốn tiếp tục dây dưa với đám địa tinh này nữa.

“Đ dẫn đi xuống, mà thôi, tự các người đi xuống đi. Ừm, thành Sulfur, đó không phải nơi khởi nguyên của vị tân thần đến tên còn chưa nghe qua đó sao? Nếu cư dân ở nơi đó là dạng này, vậy hẳn rằng trong các thần cũng có lão nông dân. Ha ha. Các người nói xem, các thần vĩ đại có hay chẳng sẽ trốn xuống trần tị nạn, nói không chừng Oran sau này cũng sẽ có thần mình quyền cố.”

Câu chuyện cười lạnh tỏ rõ ý chê trách chân thần của Dasos rất..., không có ai cười nổi, nhưng mà đây là câu chuyện cười hoàng đế nói, thế nên...

“Ha ha, thần luật pháp, tên cũng chưa từng nghe tới, đoạn thời gian trước ta có nghe phong phanh rằng hiện giờ không ít thương nhân đều tín ngưỡng vị kia, quả nhiên là giáo hội của hạ nhân.”

“Đúng, từ những tên này cũng nhìn ra được, ai biết tên kia làm sao thành thần được, không khéo ra cửa giả phân chó, cứ thế thăng thiên giới.”

Các quý tộc không muốn cười cũng phải cười, cố gắng hòa theo, tất nhiên ở đây không có ai ngu nói ra tên thật ‘Vô Miên giả’. Nói xấu thần còn nói thẳng tên, bị thần phạt không phải chuyện đùa.

“Đù rồi, các người có thể sỉ nhục chúng ta, nhưng tuyệt đối không thể sỉ nhục Vô Miên giả đại nhân! Đám nhân loại ngu xuẩn các người, đến một ngón tay của ngài cũng không bằng.”

Tiếng kêu chói tai của địa tinh vang vọng trong đại sảnh, ngay sau đó, cả đám người hồng lên cười nhạo.

“Không cho cười. Ta, Silverhook Belha không cho phép các người cười.”

Thế nhưng hấn càng như vậy lại càng khiến những người xung quanh cười lớn hơn, đặc biệt là đám quý tộc.

“Không được cười, nếu không vị thần mình quê mùa kia của chúng ta sẽ giáng thần phạt lên các ngươi.” Có vẻ Dasos cảm thấy khiếu hài hước của mình rất tốt, tiếp tục nói một câu chuyện cười với giọng điệu bắt chước Silverhook. Điều này làm tiếng cười xung quanh càng khoa trương, thậm chí còn khiến tám lốt trần rung rung.

“Ngươi... các ngươi biết cái gì, một đám đoán mệnh. Chờ các ngươi hoá nắm cát vàng, ánh mắt chân thần mới buồn nghĩa đến các ngươi. Trước mặt thần mình phải biết khiêm tốn. Nhất là ngươi, quân vương của phạm nhân, tại trong mắt của vị ấy, ngươi chẳng là gì cả.”

Okay, lời phản bác rất chính xác, cũng chọc chuẩn lòng tự tôn của ai đó.

“Hừ, ít nhất chúng ta có thể sống cuộc sống phú quý tốt đẹp, thành Sulfur thì sao? Ah ha, nếu thật đủ giàu có thì sao lại để các ngươi dùng châu báu trộm được để tặng lễ. Loại địa phương này ầy thế mà lại là thánh địa của thần luật pháp? Quả nhiên nơi cấp thấy như thế mới nuôi dưỡng được loại thần mình quê mùa này nha.”

Dasos vừa nói xong, toàn trường lập tức tĩnh như tờ, ngay cả hấn cũng bùm miệng lại. Tuy rằng lời vừa rồi không nhắc đến tên thật của thần, không khiến thần mình chú ý, thế nhưng nếu nó truyền ra, Oran và chính hấn sẽ trở thành tử địch của giáo hội luật pháp.

Sau đó, tên Dwarf Hoyle từ nãy đến giờ vẫn gật gù như buồn ngủ bỗng cười thành tiếng.

“Quân vương phạm trần lại dám ô miệt thần mình trên trời, nếu là bình thường, dựa vào lá gan này của ngươi, lão tử sẽ uống với ngươi một chén, đánh cược một ván. Đáng tiếc, ngươi ô miệt nhầm đối thủ, tên Silverhook kia rất hay nói láo, thế nhưng lần này hấn nói không sai, so với đại nhân, tiểu tử ngươi còn không đáng giá bằng chiếc võ của ngài.”

“Hừ, sự tích của người kia ta đã nghe qua, chẳng phải một vị quan toà nha quê, đột nhiên được chúng thần thừa nhận, sau đó thành thần ư? Nói hấn đạ vận cứt chó thật không sai.”

“Vương quyền và thần quyền mâu thuẫn là chuyện từ xưa đến nay, hiển nhiên Dasos không có chút kính ý nào đối với thần luật pháp, nếu đã nhất định đắc tôi, vậy nhiều chút cũng không hề gì.

Còn đối với ta, chuyện này thực sự rất đáng kinh ngạc. Nếu Silverhook với Hoyle đổi thành thành quan hoặc nhân viên pháp viện ở đây thì không có gì, nhưng mà mấy tên kia đều là ‘thần sĩ’, là đối tượng bị thành quan nhắm gắat gao. Ngay cả ta cũng dùng thân phận Vô Miên giả xử lí mấy lần, không ghi hận là may rồi, ầy vậy mà giờ lại còn nhẩy ra bảo vệ danh dự của ta?

“...Mấy kẻ các ngươi không thể hiểu được, thế giới dưới lòng đất không khác gì địa ngục. Kẻ yếu phải chết chính là thiên lý, một chén nước cũng có thể dẫn ra án mạng. Ta vốn là một tên cô nhi không có gì cả, những kẻ xui xẻo giống ta vốn dĩ phải chết xó ở cống ngầm nào đó mới đúng. Chỉ có thành Sulfur, chỉ có nơi đó mới để ta sống sót, để ta có thể học tập kiến trúc học, tìm kiếm cơ hội bằng hai tay mình.”

“Khác với những kẻ có tư nguyên giàu có đến mức dùng châu báu treo cây như các ngươi, đám xui xẻo như chúng ta biết rằng, để kẻ yếu có thể sống tiếp mà vẫn giữ được tôn nghiêm, khiến kẻ mạnh không sống dựa vào máu thịt của người xung quanh là khó chừng nào. Người duy nhất làm được điều đó, chỉ có vị đại nhân kia.”

Kabbalah cũng thốt lên.

“‘Ta có một giấc mơ, rằng có một ngày, con cháu chúng ta sẽ sống trong một nơi không suy xét đến chủng tộc mà chỉ nhìn nhận bằng phẩm cách và tài năng.’ Câu nói này khắc tại cửa thành và quảng trường của thành Sulfur. Năm nó mới khắc, tất cả mọi người đều coi kẻ viết ra câu ấy là kẻ điên. Mà sau hơn một trăm năm, từng tí một thay đổi, ngài thật sự tiêu trừ thành kiến chủng tộc, xây dựng được một quốc độ trong mộng tưởng.”

“Các ngươi tưởng tượng được rằng có một đám thánh kị sĩ thiện lương đến mức ngu xuẩn thuộc chủng tộc ám tinh linh sao? Rồi cả những chiến sĩ vong linh cả ngày nằm lười như con mèo, một đám địa tinh cần lao hữu hảo...? Tại thành Sulfur, chủng tộc không quan trọng, quan trọng là ngươi đã làm gì, và sẽ định làm gì.”

Lão Dwarf lắc lư hồ lô rượu của mình, uống một ngụm hết nửa.

“Quân vương phạm trần, ngươi có thể hạ lệnh khiến quân đội chiến đấu vì ngươi, khiến nông dân trồng trọt vì ngươi. Nhưng ngươi có thể làm họ tự động lên tường thành mà không cần mệnh lệnh sao? Khiến những thị dân vốn phải nhát như chuột bỏ tất cả xông lên bảo hộ toà thành của mình sao? Vị đại nhân kia làm được, hấn khiến tất cả mọi người nguyện ý bỏ cả tính mạng mình ra để bảo vệ Sulfur.”

Không hiểu sao, nghe những lời này ta lại nhớ đến cuộc chiến với bá tước ác ma, cảnh những dân chúng kéo nhau lên tường thành, nó khiến ta bất giác mỉm cười.

“Hừ, chẳng qua là một gã có khả năng làm tốt thị chính thôi, chỉ cần cho ta thời gian, ta cũng làm được.”

Dasos đã xạm mặt lại, nhưng hấn vẫn không chịu thua.

Tiếp lời hấn, lại là thanh âm chói tai của địa tinh.

“Quân vương phạm trần, ngươi cũng thấy được, đám gia hoá bọn ta không phải người tốt, đoạn thời gian trước còn gây một số chuyện bị nhốt vào nhà lao thành Sulfur. Mà do âm mưu của kẻ nào đó, ngục giam cùng tường thành đều bị đánh sập, thế nhưng chúng ta không mượn cơ hội trốn ngục, ngươi biết vì sao ư?”

“Vì các ngươi nhát gan.”

“Ah ha, ta và lão Hoyle đều là cấp hoàng kim, dựa theo lời của nhân loại các ngươi, chúng ta đều là đại sư siêu phẩm thoát tục. Những người trông giữ chúng ta mạnh nhất cũng chỉ là bạch ngân. Dạng như chúng ta đi đâu không thể kiểm com? Vì sao còn phải ngoan ngoãn chịu tội trong tay đám tiểu bối ở Sulfur?”

Hoyle cũng cười theo, lần vượt ngục đó mấy kẻ trốn đi đều nhận đủ, chính đám không trốn như hắn mới là lựa chọn chính xác.

“Làm chuyện xấu thì phải bị xử phạt, kẻ có tội phải bị thẩm phán, chỉ có thẩm phán mới cứu chuộc được tội nhân.’ Câu này được treo ngay trước cửa ngục giam. Ta nói có thể các ngươi không tin, nhưng tại thành Sulfur, nó chính là chân lý. Chúng ta lựa chọn lưu tại ngục cũng vì tin nó, chỉ cần chúng ta hoàn thành hình phạt, chỉ cần chúng ta không lại vượt qua ranh giới phạm tội, chúng ta có thể đường hoàng sống tiếp tại Sulfur.”

“Nếu phạm tội sẽ bị phạt, không phạm tội liền có thể thoải mái sống. Tộc Gray Dwarf chúng ta đi đâu cũng bị hắt hủi, ánh mắt nhìn đến đều ngập tràn hoài nghi. Chỉ riêng có thành thị của chúng ta, không ai sẽ vì chúng tộc mà dựng lên thành kiến. Ngươi làm được điều này ư?”

“Nói một ngàn, nói một vạn, làm vua, ngươi có thể tạo ra một nơi khiến đại số người dân nguyện vì nó trả giá toàn bộ ư? Nếu không làm được, ngươi đừng mơ so được với một ngón tay của ngài ấy.”

“Cáp, lão mê rượu, sao làm nổi. Đoạn đường này ngươi chưa thăm à, nếu không phải có thực lực, chúng ta hẳn đã bị ‘thanh trừ tà ác’ nhân tiện đoạt lấy toàn bộ gia sản rồi.”

“Ai da, cũng phải, Belha anh em, ta hơi nhớ nhà, có lẽ nên đi về rồi.”

“Hừ, vị quân vương vĩ đại nhất ba trăm năm qua? Lời đồn quả nhiên không đáng tin. Không có lòng dạ bao dung, không lý giải trí tuệ của người khác, đồ kị và thành kiến tràn ngập trong óc. Ta xem cái quốc gia này sớm muộn cũng bang trong tay hắn.”

“Quân vương của phạm nhân, ta biết ngươi khản cầu bất hủ, bởi lẽ các quân vương đoán mệnh đều như vậy. Nhưng dù ngươi có thật sự bất hủ, thì cũng chỉ là một gã cương thi nhưng nhớ phạm trần mà thôi. Ngươi vĩnh viễn không thể so được với người hi sinh tất cả, hoá thân thành luật pháp hòng cải biến thế giới. Một tên nhân loại yếu đuối thô tục vậy mà lại dám cười nhạo chân thần, cười nhạo hoá thân của công chính, không biết sợ là gì ư? Hay không cần mặt mũi nên thiên hạ vô địch rồi?”

Nói xong, ba người xách bao định chuẩn, đáng tiếc lần này đi không được.

Dưới chỉ thị của người nào đó, hai tên truyền kì vốn mai phục trong mật thất đã ngăn tại trước mặt ba người.

“Nhục mạ quân vương ngay trước mặt, tội đại bất kính, nhốt hết vào đại lao. Để ta xem xem vị hoá thân của công chính kia có cứu các ngươi không.”

Nhìn khuôn mặt muốn giết người của Dasos, ta không nói gì. Giờ phút này nói cái gì cũng vô dụng.

“Haizz, lại phải đi thăm dò nhà ngục của Oran một chuyến rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vô Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Mất khống chế

Editor: Gà đồng

“Người tưởng mình là thông minh mới là những con cá dễ mắc câu nhất, bởi lẽ hắn thấy mình tài cao học rộng, lại không thấy sự cuồng vọng của bản thân. Kẻ ngốc mắc lỗi không phải chuyện lạ, đám thông minh sây chân mới khiến người cười hà hà, bởi chúng thường sẽ dùng toàn bộ bản lĩnh để chứng minh sự ngốc nghếch của mình.”

“Trong một đất nước ngu xuẩn, có một quốc vương thông minh, hắn nhìn mọi người xung quanh ngu xuẩn, bỗng thấy mình còn vĩ đại hơn thần minh.”

“Khục, người anh em, đừng nói vậy, cẩn thận vị vua kia giờ quyền trượng đập đầu ngươi đó.”

“Hừ, một tên vua nho nhỏ, đến lời thật cũng không cho nói à? Ta đảm bảo mấy lời cuồng vọng vừa rồi, nhất là lời đem thần luật pháp ví như lão nông dân, khẳng định khiến các vị thần ở trên cuồng tiếu một trận.”

“Ủầy, ai cho hắn tự tin, để hắn cho rằng, đám đoán mệnh như hắn và con dân trong đất nước của hắn, đã có thể bao quát lấy vị đã trở thành bất hủ kia?”

“Có lẽ, vì cỡ họg hắn đủ lớn, ít nhất, nếu hắn hết hết sức, vẫn đủ dọa run mấy con quạ.”

“Có lẽ, vì hầu bao hắn đủ dày, ít nhất, châu báu treo đầy cây, dùng thăm trải khắp bao con đường.”

“Có lẽ, vì thực lực hắn đủ mạnh, ít nhất, có bốn sáu thằng hèn, chuẩn bị dâng cò mà thần phục.”

Ba tên hoạt kê bị hai truyền kì vậy bắt vậy mà vẫn còn tâm chí chế ca dao rồi hát lên.

“Ha ha ha!” “Ha ha ha!”

Đại sảnh hỗn loạn, đám ‘quạ đen’ run lẩy bẩy, tiếng cười chói tai của ba tên lùn vọng đi vọng lại.

“Thanh âm của hoàng đế rất lớn? Con rồng của hắn có thể truyền khắp cả quốc gia. Còn người kia, ngài đầu cần rỗng giận. Dù đôi mắt nông phu tay trắng, dù đôi mắt bán thần cao quý, hắn chỉ lấy ra pháp điển của mình, nói ra chân lý và đạo lý của Sulfur.”

“Để chúng ta mời mắt trông chờ! Để thời gian vĩ đại trả lời tất cả mọi phân vân. Ba trăm năm, vua giờ thành tro cốt. Lời cuồng vọng đã thành trò cười, kẻ trăm mặt vẫn là bất hủ, hắn chỉ quan tâm lý niệm của mình, liệu đã cải biến quy tắc thế giới này chưa.”

“Đất nước của hoàng đế rất giàu có? Ha ha, vì mặt mũi, hắn buông tay mở ra quốc khố, dùng châu báu trang điểm cây cối, dùng sữa bò tưới mẫn dòng sông. Vì quan toà quê mùa kia, hắn không có nhiều tiền, hắn luôn luôn cất tiền công của mình, đến bánh mì ngày mai cũng ghi nợ.”

“Nhưng ở nơi hắn gây dựng. Dù nỗ lực sẽ không chết đói, không phạm pháp sẽ có tôn nghiêm. Nơi hắn ở ai cũng có thể vào, ai cũng có thể nói ra phiền muộn, nói ra những kì vọng tương lai. Đất nước của người thì sao? Nơi quý tộc như là lang sói, lũ thương nhân hai mặt tham lam. Người là vua, chủ nhân của lang sói, đã bao giờ thấy dễ cừu thống khổ, phải bán vợ đợ con kiếm cơm ăn?”

“Vùng đất thánh không có quý tộc, bởi nó không là của riêng ai. Vùng đất thánh không cần có quân đội, vì chiến tranh đến ai cũng là dừng sĩ. Kẻ địch của nó nhiều vô cùng, nhưng bạn tốt đáng tin luôn có mặt.”

“Còn người, quân vương vĩ đại, kẻ phạm trần đồ kị thần mình. Khi người đã mất đi tất cả quyền lực, liệu còn ai dâng tính mạng cho người? Giờ quý tộc bỏ đờ không ngừng, lại bao kẻ đâm lưng lút đó?”

“Giờ lên quyền trượng thôi nát đó, tên hoàng đế trẻ tuổi. Người nghĩ mình là một quốc vương uy nghiêm, trên thực tế chỉ là một thằng hề không hơn không kém.”

“Cứ lên mặt cuồng vọng đi, kẻ mưu hại phụ. Người nghĩ mình là kẻ đứng trên hết thảy, nhưng thực ra còn không bằng nổi một ngón tay vị kia.”

“Hãy bảo tri khiêm tốn trước thần, tên phạm nhân ngu xuẩn. Người nghĩ mình giàu có và cường đại, nào biết đầu cường đại chân chính có đáng vẻ ra sao.”

“Bởi vì người rất ngu.”

“Bởi vì người rất yếu.”

“Bởi mặt người buồn nôn.”

Xong, mặt Dasos đã biến thành màu gan lợn. Tiếp đó, ba tên lùn bị thị vệ thiếp thân xông lên bắt đến. Ba tên này phát hiện đánh không lại, lập tức nhấc tay đầu hàng không do dự.

Nhưng bất cứ ai, chỉ cần có khứu giác chính trị đủ nhạy bén, đều biết rằng chuyện này chưa kết thúc ở đây.

Đám của Hoyle không quan tâm cái gì gọi là quốc gia đại thể, càng là lũ khôn nạ khắp người đầy tật xấu. Nhưng chỉ ít bọn họ biết là ai để người dân thành Sulfur có ngày lành. Vì lẽ đó, cho dù một vị vua chí cao vô thượng dám nói xấu ân nhân của bọn họ, bọn họ lập tức sẽ đem người mắng đến mức không nhắc đầu lên được.

Một quốc vương cười nhạo chân thần, ba tên lùn cười nhạo quốc vương, màn này ắt hẳn phải được ghi vào trong lịch sử.

Quả nhiên, hai ngày sau, sự tình đã phát sinh biến hoá.

“... Lời nói lung tung của mấy tên lùn kia giờ đã bị phủ nhận, giờ không ít quán rượu tầm trung hạ đều đang hát nó, sợ rằng đã không kịp ngăn nó khuếch tán.”

Đại thể của lịch sử là không thể ngăn cản, nhưng thứ gọi là đại thể đó thực chất là do vô số cá nhân và sự kiện tạo thành. Trong cuộc đấu tranh ngoài sáng trong tối của các quốc gia, ba tên lùn không đáng nhắc tới, có điều, thường chính những thứ không đáng nhắc tới đó lại là khởi nguồn của chuyện lớn.

“Việc này khẳng định có kẻ âm mưu đứng đằng sau. Tuyệt đại bộ phận lời ca đều lấy nguyên gốc từ bài ca dao của bọn địa tinh, sau đó được trau chuốt nghệ thuật, trình độ rất cao. Theo lời nhận xét của mấy vị chuyên gia âm nhạc và hí kịch, thứ này phải được làm từ tay một đại sư nào đó, họ còn nói, thứ này... có khả năng trở thành tác phẩm truyền thế.”

“Chủ giáo của giáo hội luật pháp là Klose đã phát ra thư hàm chính thức, yêu cầu chúng ta thả người và giải thích chuyện chúng ta bắt kính với thần luật pháp. Giáo hoàng Noel VI của giáo hội thánh quang đã biểu lộ ra sự bất mãn với chúng ta qua đường thông tin khẩn cấp, đồng thời cũng yêu cầu chúng ta làm ra giải thích việc bắt kính chân thần. Theo sau đó còn có thêm chín vị cấp bậc chủ giáo của các giáo hội chân thần đưa ra lời cảnh cáo.

“Vệ đội hoàng gia tìm thấy một đài cơ giới hình người khổng lồ ở trụ sở làm thời của ba tên gia hoả kia, có lẽ đó mới là lễ vật mà bọn chúng nhắc tới. Theo nghiên cứu sơ bộ của hiệp hội cơ giới hoàng gia, nó thật sự rất tiên tiến, trong đó cũng không thiếu kĩ thuật có trợ giúp rất lớn với chúng ta. Nhưng đáng tiếc, hiện tại ba tên kia không chịu hợp tác, mà không hiểu sao lại có kẻ nào đó đem tin tức truyền ra, nói để quốc lấy oán trả ơn, cười nhạo hoàng đế thiếu khuyết bao dung.”

“Tổ chức tình báo Dạ tường vì đưa ra lời cảnh cáo, lời đồn đại chuyện ngài mưu sát tiên hoàng lên ngôi đã ảnh hưởng đến uy vọng của ngài, hiện tại trong dân gian đã có người gọi ngài là “hôn quân đồ kị chân thần”. Không chỉ thế, có người còn tuyên truyền rằng Oran có dã tâm thôn tính các nước khác, trong bốn mươi sáu nước nhỏ xung quanh đã có ít nhất ba mươi quốc gia lục tục hành động, bọn chúng đang ngầm câu kết với nhau, tựa hồ có âm mưu.”

Một tin xấu tiếp một tin xấu được đặt lên mặt bàn, hoàng đế trẻ tuổi gặp phải khiêu chiến lớn nhất từ lúc chuẩn bị đăng cơ đến nay. Những kẻ địch giấu trong bóng tối, vô số thế lực đối địch liên hợp khiến người ta muốn đánh trả mà lại không biết nên bắt đầu ra tay ở đâu.

Trên ý nghĩa nào đó, Dasos có thể xưng là một vị vua tốt, ít nhất thuộc hạ có thể trực tiếp nói ra lỗi sai của hắn mà không sợ hãi.

“Dasos, lần này người hành động quá mức, việc khác không sao, nhưng chỉ vì tranh chấp miệng lưỡi mà tự rước cái mũ coi khinh chân thân, dẫn đến địch ý từ các giáo hội, thật quá ngu xuẩn.”

Dasos cũng đang rất ảo não, hồi tưởng lại lúc đó quả thật hắn hành động không giống tác phong cẩn thận hằng ngày.

“Quả nhiên hồng nhan hoạ thủy, sắc đẹp hại người.”

Lúc đó hắn tức giận như vậy, nhiều ít cũng có nguyên nhân bởi vì ‘Renee’ ở bên cạnh.

Một thẳng đàn ông bị mắng ngay trước mặt nữ nhân mình thích thì liệu ai có thể kiềm nén được, huống hồ là kẻ nắm giữ đại quyền của một đế quốc.

“Cái hợp đồng đó dễ cũng sẽ có bất thường, dù gì cũng là văn tự của ma quỷ, ngôn ngữ của hạ vị diện nhiều ít đều có vấn đề.”

Bản thân ngôn ngữ là có ma lực, ngôn ngữ của hạ vị diện thường dễ kích phát mặt trái của con người. Ngoài ra còn có ‘lời khinh nhờn’ trong [thuật chân ngôn], thần thuật [shadow words] mà tế tự sử dụng đều là cách sử dụng của ngôn ngữ hạ vị diện. Ngược với chúng, thần thuật [power words] và ‘lời thánh khiết’ trong [thuật chân ngôn] lại sử dụng thần ngữ của thượng vị diện.

Dasos xem bản hợp đồng kia suốt mấy tiếng đồng hồ, bất giác bị nó ảnh hưởng, đã thế bên cạnh lại có ma kiểm đầu độc, tâm tình vốn phi thường khó chịu, bị chửi ngay mặt không phát hoá mới lạ.

“Giờ có nói thì cũng đã muộn, sự tình đã rồi, giờ phải tìm biện pháp bù đắp.”

Nếu chỉ là nói lời thì còn dễ ứng phó, nhưng cái món lễ vật quý báu kia khiến hắn khó mà vứt bỏ ô danh vong ân phụ nghĩa, thiếu hụt độ lượng.

Đối với vua phong kiến, quyền uy và tôn nghiêm còn trọng yếu hơn tính mạng. Danh dự có thể gạch đầu bằng với thực lực bản thân. Khi một tên hoàng đế mất đi tôn nghiêm và danh dự, sẽ không còn quý tộc nào chịu nghe hiệu lệnh của hắn.

Tất cả những việc này vốn chẳng phải âm mưu của ai cả, nhưng đôi khi những việc ngẫu nhiên còn trí mạng hơn âm mưu nhiều lắm.

Nhất là khi mà bản thân đế quốc Oran cũng không phải bền chắc như thép, cha và anh của hắn đã xuống đài, nhưng các thế lực còn sót chưa hoàn toàn bị gạt bỏ, các đại quân phiệt và đại quý tộc phân phong ai chẳng bùng bùng đã tâm. Đối với việc không cần chủ động ra tay cũng có thể hạ thấp quyền uy và tôn nghiêm của hoàng đế, bọn họ nhất định rất vui lòng.

Còn đám tiểu quốc bị bức bách thần phục kia vốn đã cực kỳ oán hận, nếu đế quốc Oran không có sơ hở nào thì không nói, giờ lộ ra rồi, tự nhiên phải liên hợp lại công vào, tìm kiếm cơ hội thoát khỏi vận mệnh.

Nếu đợi ba năm nữa, khi Dasos đã ngồi vững, những thứ này không phải vấn đề lớn. Nhưng gần đây việc Dasos cường hành ép buộc mình ước đã khiến hắn như ngồi cạnh núi lửa, giờ lại còn xảy chân loạn choạng, ai không muốn đi đây một phen đây?

Thế cho nên bài ca và lời đồn bay khắp chốn, bao nhiêu ả hoạn đều bị dẫn bạo.

“Nếu đã sai thì sai đến cùng. Đem ba tên kia dẫn tới ngục tối cấp bậc cao nhất, đừng để họ nhìn thấy bất cứ người nào. Nếu bọn họ bị thả đi ra, chúng ta sẽ trở thành kẻ mềm yếu trong mắt người khác. Đáp lời Noel VI, chọn từ ngữ uyển chuyển chút, ý rằng chúng ta chỉ là lỡ lời, thành tâm xin lỗi. Giáo hội luật pháp thì thôi, đắc tội triệt để rồi thì mặc kệ chúng. Về phần lời đồn, bảo tổ chức tình báo chế tạo ra nhiều loại lời đồn không tương tượng nổi khác, đánh lạc hướng dư luận...”

Dù gặp thế cục bất lợi, Dasos vẫn bình tĩnh đưa ra giải pháp giải quyết từng vấn đề một, mỗi cái đều coi như thoả đáng.

“... Dạ, thưa bệ hạ, Hemet đại nhân, vừa có hai tin xấu truyền đến.”

Một tên quan văn đột nhiên chạy vào, nói chuyện gấp ngừng.

“Nói đi, để xem còn tin nào có thể xấu hơn.”

“Không biết là ai lên đem một cái loa đưa vào ngục giam, đám địa tinh chết tiệt kia cả ngày đều cầm nó ngâm nga, các tù phạm xung quanh cũng bắt đầu hát theo... Còn có người nói vì quân vương đời này vô năng, Oran sớm muộn sẽ sụp đổ.”

“Rầm!”

Dù biết rõ đây là lời nhạo không đau không ngứa, nhưng Dasos vẫn không kiềm nén nổi, vỗ bàn cái rầm.

Gian phòng vì vậy yên lặng không tiếng động, một phút sau, lời rống giận của hoàng đế bạo phát như sấm rền:

“Ta đã biết, cái tiếp sau là gì, còn tin xấu nào nữa?”

Tên quan văn run lấy bầy, cố gắng trả lời.

“Công quốc Đông Lam tuyên bố đưa luật pháp trở thành quốc giáo, công chúa Renee dùng danh dự đảm bảo ba người kia vô tội và đảm bảo lễ vật của họ là báu vật vô giá, yêu cầu chúng ta thả người ngay lập tức.”

“Àm ầm. Răng rắc!”

Sau một đòn này bàn làm việc đã không cần sửa, nó giờ gãy vụn cả, đến mặt đất cũng sụt một cái hố.

“Mẹ kiếp, đàn bà quả nhiên không thể tin được.”

Trong khi đó, một thân ảnh đang ngụp lặn dưới sông, bên cạnh hẳn là một con mèo đen bước lững thững trong dòng nước.

“Là nơi này à? Chia khoá có phản ứng sao? Nhanh lên nào, thời gian của chúng ta không nhiều lắm.

P/s: Đoạn đầu, tức cái đoạn ba thằng phá hoại hát ca dao, dịch rõ khổ. Nguyên gốc tiếng trung đọc không biết thế nào, sang vietphrase thì chả thấy tí nhịp điệu nào cả. Phải cố thêm thắt lược bỏ rồi chỉnh ra tí nhịp mà ngồi mất cả tiếng. =.=!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Lẻn vào

Editor: Gà đồng

Tại một thế giới khác, nếu gặp phải một vụ các công dân tranh chấp dân sự, vậy thứ đầu tiên luật sư phải học đó là làm cách nào tránh khỏi các cạm bẫy mà đối phương thiết kế trong hợp đồng, cố gắng vì chủ mình kiếm lấy lợi ích lớn nhất.

Trong thế giới này, bọn ma quỷ chính là chuyên gia lừa gạt hợp đồng. Nhưng nếu từ đầu đến cuối đều lừa gạt, vậy thanh danh sớm sẽ thối không chịu được, không ai ngu ki kết khế ước cùng bọn hắn.

Vì vậy khế ước ma quỷ sẽ được đảm bảo bởi linh hồn hai bên, chỉ cần có thể nhìn rõ các cạm bẫy trong nó, khế ước ma quỷ chính là loại hợp đồng công chính, đủ khả năng thực hiện nhất. Nó có độ lưu hành cực cao tại các vị diện.

Ngôn ngữ trên khế ước ma quỷ là có ma lực, cho dù không biết nó cũng có thể đọc hiểu bình thường, nhưng nếu chỉ vì xem hiểu được mà cho rằng nó ổn và công bằng rồi, vậy thì ngày chết của ngươi không xa.

Lừa gạt khế ước đã trở thành môn nghệ thuật được ma quỷ nghiên cứu mấy vạn năm. Ví như thêm một dòng điều kiện bổ sung viết bằng thứ chữ chỉ thấy được khi soi kính lúp... Người không thấy được là chuyện của người, ta không cần biết.

Lại như thể đám điều lệ chương tiết dài dòng đến mức khiến người chẳng muốn xem đó, làm không khéo lại ẩn chứa câu văn dạng ‘văn chữ đầu’, mà chính nó mới là trọng điểm của khế ước. Khi người cho rằng khế ước cầm ngang đọc, ma quỷ sẽ nói cho người phải cầm dọc, cầm nghiêng... mới đúng, mà mỗi cách cầm lại có ý tứ khác nhau.

Còn chuyện đảo ngược chủ vị, chữ sai, thiếu chữ, câu văn lủng củng... xin đừng đem những lỗi đó cho là sai lầm ngẫu nhiên rồi bỏ qua, tất cả chúng rất có khả năng là do người ta cố ý sắp đặt, kiểu gì bên trong cũng có vấn đề.

Bởi thế, đối với các đại pháp sư, kẻ trường kì giao dịch với thế giới hạ vị diện, việc trọng yếu nhất khi làm giao dịch với ma quỷ là vứt bỏ cái hợp đồng chúng chuẩn bị, tại hiện trường viết một cái mới, dù rằng việc này chẳng khác gì một cuộc thi chạy marathon trí óc.

Thế nên tại cuộc đàm phán với Dasos, ta cố ý kéo dài thời gian, thậm chí còn bày đủ trò để tăng áp lực cho đối phương. Khi kí kết xong, ba tên học giả đối diện ngã xuống đất hôn mê, ít nhất cũng phải nghỉ ngơi nửa năm một năm mới hồi phục lại được.

Khế ước cuối cùng khiến ta rất thoả mãn, Dasos bên kia cũng rất thoả mãn, ừm, ít nhất là thoả mãn trước khi các lỗ thủng bị tìm ra.

Trong số các điều ước, thứ khiến ta thoả mãn nhất chính là “không được phép sử dụng bất kì loại danh nghĩa nào để sử dụng phương thức uy hiếp quân sự cùng chiến tranh.” Đó là một liều thuốc an thần cho cả Đông Lam, mà nếu không có điều ước này, mấy ngày sau Dasos lại trở mặt uy hiếp thì khế ước bày ra cũng bằng thừa.

Mười năm sau, ta tin lúc đó Dasos chẳng rảnh bận tâm đến tìm chúng ta, mà nếu kế hoạch của ta thuận lợi, khi ấy ai tìm ai cũng chưa biết chừng.

Nhờ có bí ước này, Đông Lam cuối cùng cũng giành được tự do thật sự, cũng vì thế mà Renee mới không do dự chấp nhận đề nghị nhận luật pháp là quốc giáo, yêu cầu Oran thả ba tên lùn.

Chúng ta làm vậy chính bằng dùng khế ước làm tấm khiên để chọc Dasos một dao, đã vậy hấn còn không thể làm ra phản ứng quá mức nào.

“Ta đã mông người đó, làm sao, cần ta?”

“Hả? Cười lên đầu thế rồi mà Oran cũng không làm gì, quả nhiên lời đồn Oran ngoài mạnh trong yếu là thật, nói không chừng tên hoàng đế trẻ tuổi kia còn không thể điều động các công tước, hầu tước dưới trướng.”

Dưới tiền lệ là chúng ta, các tên khác liền không sợ chết xông lên, khiêu chiến quyền uy của Dasos. Đây không phải suy đoán, tình thế biến hoá trong mấy ngày này đã nói lên tất cả.

Những ngôn từ của đám Hoyle đúng là do ta truyền ra, nhưng không phải ta phổ nhạc cho chúng. Dù sao thiên phú âm nhạc của ta cũng chỉ mạnh hơn Callia một chút, ừm, chênh lệch ở chỗ ai nghe năng hát thì chết bất đắc kì tử, còn nghe ta hát thì chết từ từ.

Do vậy, hiển nhiên ngoài ta ra cũng đang có nhiều thế lực khác đang chia mũi nhọn về Dasos, âm thầm đã kích hấn sau lưng. Mà nếu ta đoán không sai, kẻ có thể làm lời đồn tan nhanh như vậy, chỉ có thể là các quý tộc ở Oran.

Dasos mượn uy vọng từ lễ đăng cơ, lực áp bốn mươi sáu nước, ép họ thần phục. Trên thực tế đây là một lần cá cược với món tiền đặt cược khổng lồ. Nếu thắng, quyền lực và uy vọng của hấn sẽ tăng đến mức chưa từng có, nếu thua, mặt mũi của hấn sẽ mất hết, đến ngai vàng cũng lung lay.

Trong lịch sử nguyên bản, Dasos thắng, sau đó hấn còn tìm lý do tước đoạt đi một phần ba số tước vị quý tộc, đem tài phú và lãnh địa đó sung công, chế tạo bộ máy tập quyền.

Thế cho nên, các quý tộc ở Oran không làm sai, họ đã sớm nhìn ra dã tâm của Dasos, cũng một mực tìm kiếm cơ hội phá cục.

Một phương diện khác, sau khi Đông Lam đề ra yêu cầu thả Hoyle, Silverhook và Kabbalah, mười ba nước khác cũng đưa ra yêu cầu tương tự, trong đó có đến ba nước đã thần phục Oran hơn trăm năm.

Nếu tiếp tục như vậy, khi sử tiết các nước khác nhận được uỷ quyền từ vương thất, sợ rằng đội ngũ tham gia khiêu chiến sẽ càng lúc càng lớn.

Đây chính là báo ứng của việc Oran bức bách nước nhỏ phụ thuộc. Chẳng ai nguyện ý trở thành thuộc quốc của kẻ khác, lúc thường thì phải tiến cống, đánh nhau thì làm pháo hôi, đằng nào cũng chẳng tệ hơn, đánh cược một phen cũng không sao cả.

Điều đáng nói là, đối mặt những đã kích như vậy, cách hấn ứng đối rất khiến người ta suy nghĩ.

Hấn trầm mặc, không có phản ứng gì, đã vậy còn lặng lẽ đem rất nhiều tài nguyên và kĩ thuật cho sứ đoàn Đông Lam đúng như theo khế ước.

“Chịu thua rồi?”

Renee và Kelly rất kinh ngạc, đây không phải tác phong của tên đế vương cường thế kia. Ta thì khác, ta thấy hấn không thay đổi tác phong, hấn chỉ đang cố ý kéo căng nhiều người vào bàn chơi, khiến bàn bài này ngày càng lớn, sau đó tìm cơ hội lật bàn.

“Cơ hội lật bàn? Đại diện kẻ vị ả? Đến lúc đó chỉ cần hấn kéo hạm đội phù không ra là đủ. Không, chẳng cần một hạm đội, chỉ cần một con thuyền cũng thừa sức đè nát các thanh âm phản đối, thậm chí còn đem uy vọng của hấn tăng lên một tầng mới.”

Gã hoàng đế này quả thực là một con bạc, bởi vì bàn đánh cược này đầy tính nguy hiểm và không xác định.

“Nếu các kĩ sư huỷ hết tất cả thứ mình sáng tạo trong tuyệt vọng, hoặc bên trong vốn không có bất cứ chiến hạm nào có thể hoàn thành trong vòng ba tháng, vậy bàn cược này Dasos rất thảm.”

Việc Dasos tăng tốc độ giao ra tài nguyên và kĩ thuật khiến ta phải nắm chặt thời gian, bởi chính ta cũng vô cùng thèm thuồng tài nguyên và kĩ thuật bên trong bảo tàng dưới nước kia, đặc biệt là kĩ thuật xây dựng hạm đội phù không, nó có thể coi là một bảo vật vô giá.

Lối vào của bảo tàng trên lý thuyết chỉ có một, nơi kia giờ đã trở thành nơi đóng quân của vệ đội hoàng gia, bên cạnh còn có cường giả cấp bán thần – Thú long xạ thủ Damas – trấn trường, muốn tiếp cận cũng đủ phiền toái.

Nhưng ta đoán nó phải còn một lối vào khác ở dưới nước, và hiện tại ta đang kiểm tìm nó.

“Đây rồi, quả nhiên ở đây.”

Sau hai buổi tối không có thu hoạch, rốt cuộc ta và con mèo đang phát huỳnh quang bên cạnh cũng tìm được một khối nham thạch có kí hiệu sói trắng bên trên. Dù có rong rêu che lấp, dù bị nước chảy ăn mòn không ít, nhưng răng nanh của nó vẫn sống động như thật.

Ta cẩn thận đem cái nanh sói trên vòng cổ để kẻ bên kí hiệu, thế nhưng vẫn không có phản ứng nào.

“Haizz, lượng máu lấy được từ Dasos không đủ, may mà ta còn chuẩn bị trước.”

Eo của ta, hiện đang treo một bình máu. (Cha Dasos: đ*censored*ẹ thẳng con bất hiếu, trong đây có chuột hấp huyết. Cút, cút mau! Chẳng lẽ một đời anh danh của lão phụ lại mất mạng trong tay một con chuột)

Sau khi máu hoà lẫn cùng nước sông, khi nanh sói trên vòng cổ đến gần kí hiệu đầu sói, một ánh sáng trắng loé lên, trên mặt đá nham thạch lộ ra một lối đi.

“Thế mà thật sự có.”

Thường thì loại căn cứ bí mật dưới nước này sẽ phải có cửa ra vào dưới nước, mà lối đi trước mặt đã chứng minh rằng suy đoán của ta là chính xác.

Lối đi này không rộng, hẳn không phải lối cho thuyền bè đi lại mà chỉ là lối đi nhân viên.

Ta cẩn thận lặn vào bên trong, thuận theo đường đi tiến lên phía trước, mấy phút sau cuối cùng cũng đến mặt nước.

Nhưng vừa ló đầu ra, ta lại vùi đầu lặn xuống.

“Tính toán ngàn vạn vậy mà không tính đến kết quả này.”

Kể cả ta và Dasos đều không nghĩ rằng trong này còn người sống, dù sao đã mất nguồn thức ăn nước uống suốt một năm ròng, dù có thể tạm dùng nước sông để uống, nhưng không có thức ăn thì người bình thường cũng chỉ sống được nhiều lắm hai tuần.

Thế nhưng, vừa rồi rõ ràng ta còn thấy người sống sót, mà kẻ sống sót còn đang tạo thuyền, trong cảng thậm chí còn đã có hai con thuyền phù không hạng trung hoàn chỉnh.

Và quả thật trong này đã không còn kẻ sống, thế nhưng mà lại tràn ngập vong linh. Dựa vào số lựa vong linh cấp thấp ở đây, hẳn phải có vong linh cấp quân chủ tồn tại.

“Thân vương Carlone? Không khéo còn có vụ yêu cấp thánh ở đây, khó làm rồi.”

Mà cho dù không có vong linh, đám golem cỡ trung tiểu đang đi tuần đó cũng không phải hạng vừa. Nơi đây là yếu địa quân sự của Oran, nói không có lực lượng phòng ngự quân sự chẳng ai tin.

Dựa vào tình báo tương lai, trong hạm đội phù không có một phân đội thuyền u linh do vụ yêu Carlone chỉ huy, nghe nói hẳn là em ruột của tiên vương, chú ruột của Dasos.

Trước kia có nghi vấn tại sao thân vương Oran lại biến thành vong linh, mà tại sao hoàng đế lại giao gần nửa hạm đội thuyền phù không cho tên vụ yêu đó quản lý. Nhưng xem ra, trên thực tế là vị thân vương này đem hạm đội giao cho hoàng đế mới đúng.

Mà đối với những người bị nhốt tại nơi không có thức ăn, chuyển hoá thành sinh vật bất tử có lẽ là lựa chọn duy nhất giúp họ còn tồn tại.

Sau một lát suy nghĩ, ta đem tất cả những thứ thấy được khắc vào đáy lòng rồi lập tức quay người rời đi.

“Thôi, lần này không đủ chiến lực, lần sau mang nhiều người chút.”

Đáng tiếc, vừa mới đưa ra kế hoạch, đã thủ số một dưới tay ta đã bị loại.

“Ồm... ờ thì... dưới thế giới lòng đất, nước rất quý, tắm đã rất phí, còn bơi lội thì...”

Tốt, ta đã biết, người không biết bơi, đó là chuyện dễ hiểu.

Mà thánh kỵ sĩ là nghề nghiệp mặc trọng giáp ăn cơm, xuống nước khác gì cục đá, năng lực di động mất hết, mang theo cũng không nên tích sự gì.

Ta nhìn quanh, liền thấy Mening và Casio huyết sáo nhìn trời, Galking cúi đầu trầm mặc, với cả đồng giáp trên người hẳn còn nặng hơn Diana, duy chỉ có Momo nhắc tay xung phong.

“Ta, ta là quán quân bơi lội của thành quân, trước kia ta từng luyện qua tại ao cá của lão Molek, có thể nhịn thở dưới nước một phút, còn có thể bơi một hơi hơn mười mét.”

Thành tích của đứa trẻ con nào đây, sao ta lại có thể vui vẻ khi nhìn thấy cánh tay của cô ả loi chơi này nhỉ. Haizz.

Tiếp đó, thấy ánh mắt của ta hướng về phía mình, Klose cũng lễ phép hỏi đáp.

“Tình hình tự nhiên trước giờ không quá thích nước, mà thế giới lòng đất đến mùa còn thiếu, trước nay ta chưa suy xét đến việc học bơi, cho nên...”

Nhìn đám vịt cạnh trước mặt, đầu ta biến lớn một vòng, còn con mèo đen bên vai thì lại cười đắc ý.

“Ngu thế, đi tìm mấy hải yêu đến giúp là được, thiên phú [thần biển chúc phúc] của các nàng có thể làm đám vịt cạnh này xuống nước.”

“Nơi này chỉ có sông, không có biển, kiếm hải yêu ở đâu.”

“Chep, nhìn cái này...”

Nó đưa cho ta một tờ poster, trong đó có vẽ mấy tên hề, một tên Orge hai đầu nghịch xiếc, người đu trên xích đu bay giữa không trung, hải yêu huấn luyện báo biển giữa hồ bơi...

“Đoàn xiếc Ròng Lửa, sao cái tên này nghe quen thế nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điền Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Kị sĩ cực quang

Editor: Gà đồng

“Kị sĩ cực quang, đó không phải truyền thuyết sao?”

Trong quá khứ, ở đoàn vệ đội hoàng gia nước Lam có một chi quân đội biên chế đặc biệt, bọn họ là một binh chủng cấp hoàng kim hiếm thấy trong xã hội loài người. Sau khi Lam sụp đổ, bọn họ cũng tan biến từ hơn ba trăm năm trước.

Thời gian trôi đi, sự tồn tại của họ đã trở thành truyền thuyết bị người ta nghi ngờ, dù sao nhân số của họ cũng không nhiều, từ trước tới nay cũng chưa từng rời khỏi phương bắc.

Ưu điểm của loài người là trưởng thành nhanh, nhưng mặt khác, vì quá đoản mệnh, các quốc gia nhân loại cũng tồn tại bình cảnh khó mà vượt qua.

Muốn bồi dưỡng một tên kị sĩ bạch lang cần bảy đến mười năm, sau khi phục vụ được khoảng hơn mười năm, đến năm bốn mươi tuổi, vị kị sĩ này sẽ dần dần trượt trệng thái. Thời kì tại ngũ thông thường của binh sĩ không bao giờ vượt quá hai mươi năm, thời gian họ ở trạng thái đỉnh phong chỉ ở đoạn thời gian từ 28 đến 35 tuổi.

Khẩu trừ đi trang bị, đại đa số các kị sĩ vương bài đều dừng mong đạt đến bạch ngân, chính vì vậy mới có cách nói là tôn nghiêm của bạch ngân. Tại đại đa số vương quốc nhân loại, một kị sĩ đạt đến bạch ngân liền tự động giành được một tước vị nho nhỏ.

Còn các đại sư hoàng kim giai, đó là thứ mà nỗ lực cũng không nắm chắc được, nó là vinh quang chỉ thuộc về các thiên tài.

Vận mệnh rất công bằng, càng dựa vào vũ khí và trang bị, càng khó tăng thực lực cấp bậc.

So như vậy, nhân loại kém quá xa các chủng tộc khác. Tinh linh cao đẳng cứ trưởng thành sẽ đạt cấp bạch ngân, nỗ lực chút thì đạt hoàng kim không gọi là gì. Tộc người thú thì không tiến giai khoa trương bằng, nhưng dựa vào tố chất thân thể tốt đẹp, một chấp mười tên cùng giai cũng thoải mái, miễn trang bị không được sai biệt nhiều.

Thế nhưng nhân loại vẫn cứ dè dặt các chủng tộc khác ra mà đánh. Nguyên nhân của việc này ngoại trừ nhân khẩu chênh lệch còn phải kể thêm sự đa dạng của số lượng binh chủng cùng kĩ thuật chế tạo trang bị. Mỗi loại binh chủng, dù tầm thường, cũng có trang bị chuyên chú và chiến thuật vận dụng riêng.

Trụ cột của các quốc gia bình thường là các binh chủng thanh đồng, vệ đội vương bài của các đế quốc siêu cấp như Oran sẽ có thực lực binh quân đạt đến bạch ngân, nhưng đó là thành tựu đạt được nhờ gần trăm năm phát triển luyện kim rèn đúc. Vậy mà trong truyền thuyết, hơn ba trăm năm trước, đất nước phương bắc kia lại có một binh chủng trọng giáp với thực lực binh quân đạt đến cấp hoàng kim. Điều này sao có thể khiến người ta không nghi ngờ cho được.

“Khác biệt giữa hoàng kim với bạch ngân như trời với đất nha, rốt cuộc là loại vật cưỡi và trang bị gì có thể khiến chiến sĩ cấp thanh đồng có được chiến lực cấp hoàng kim? Chẳng lẽ là rồng? Có một trăm tên kị sĩ như vậy, ta có thể quét ngang thiên hạ.”

“Nhưng đối phương đã đưa đến tư liệu cùng lời thuyết minh, còn đưa tới một bộ trang bị mẫu, sau khi kiểm nghiệm, có thể kết luận kị sĩ cực quang xác thực đạt tới tiêu chuẩn của hoàng kim giai.”

Dasos há to miệng, không thể tin tưởng, loại bí mật quốc gia như vậy mà nói đùa liền đùa?

Lúc đàm phán, cô nàng Roland kia quả thật nói đùa rằng muốn dùng bí mật về kị sĩ cực quang để đổi lấy ba loại binh chủng bạch ngân, bao gồm cả vệ đội bạch lang. Trên thực tế, sự tồn tại của kị sĩ cực quang là điều mọi người rất nghi ngờ, cả Dasos cũng không tin nó có thật, vì vậy hắn còn hứa theo rằng nếu nàng nguyên ý đổi, hắn liền đưa tặng một ngàn mẫu trang bị cho mỗi loại binh chủng bạch ngân mà nàng chọn.

Trong suy nghĩ của hắn, chuyện này không thể là thật, bởi lẽ nếu Đông Lam có thứ này thì từ lâu đã thành cường quốc, làm gì có chuyện càng ngày càng suy sụp như bây giờ.

Thế mà hiện tại chuyện cười lại thành hiện thực, thứ binh chủng trong truyền thuyết kia đã hiện lên ngay trước mắt hắn, đã thế còn xuất hiện trong giai đoạn hãn gặp khó khan nhất? Đây là tính huống gì? Một loại biến tướng của thần phục?

“Đồ vật đâu? Làm thí nghiệm kiểm tra thế nào rồi?”

Ngay lập tức, hàng mẫu được đưa đến trước mặt Dasos. Nhìn đến nó, khuôn mặt hoan hỉ của Dasos sạm lại.

Thứ trước mặt hẳn quả thật là một bộ giáp hoa lệ như tác phẩm nghệ thuật, dày nặng mà không mất thẩm mỹ, những gai góc bao quanh không phải chỉ vì vẻ đẹp, hàn khí bức người kia khiến tên đàn cũng cảm nhận được vị của ma lực.

Nhưng... bộ giáp này đang tan chảy, xung quanh nó đã đầy bọt nước.

“Đây chẳng phải là băng điều sao? Làm sao mặc được?”

“Căn cứ tư liệu mà đối phương cung cấp, trang giáp của kỵ sĩ cực quang chính xác được điêu khắc từ một loại băng đặc biệt. Chúng ta cũng đã kiểm tra, trước khi loại ma lực đặc thù này biến mất, bộ giáp này có lực phòng ngự cao gấp ba loại giáp hợp kim miserol của chúng ta, đã thể khối lượng lại chỉ có một phần tư.”

“Còn vật cưỡi tiêu chuẩn của kỵ sĩ cực quang chính là một loại sinh vật linh thể là băng ngạc, tộc đàn này kí kết khế ước với huyết mạch của vương thất nước Lam, mỗi hai mươi năm sẽ để một nhóm ấu thể đến làm vật cưỡi cho kỵ sĩ cực quang. Lấy con số này tính, sợ rằng ba trăm năm qua họ đã tích lũy được không ít.”

Dasos nghe vậy, búng tỉnh.

Đây khác gì một loại thị uy, một cách bày tỏ thực lực. Trang bị và vật cưỡi của kỵ sĩ cực quang là đặc sản của đất cực bắc, dù chúng không thể rời khỏi lãnh thổ, nhưng một khi quốc gia bị xâm lược...

“Khó trách năm đó mười quốc gia liên hợp lại mà vẫn ăn quả đắng. Bản thiết kế của tấm giáp băng này có trợ giúp đối với chúng ta sao?”

“Có trợ giúp rất lớn, tuy còn điểm thiếu hụt, nhưng sợ rằng đây chính là tầng cấp tối cao mà binh chủng nhân loại đạt tới được. Chỉ cần hấp thụ hết những lí luận trong đó, vệ đội bạch lang của chúng ta có thể mạnh lên một tầng, nói không chừng còn tạo ra được một loại binh chủng mới có cấp bậc ít nhất là bạch ngân.”

Dasos do dự trong khoảnh khắc, cuối cùng đưa ra mệnh lệnh.

“Đưa cho nàng tất cả các tư liệu về binh chủng trừ vệ đội bạch lang, hứa đưa đến tư liệu về vệ đội bạch lang trong vòng ba năm. Đúng rồi, nhớ bảo người đưa tin biểu lộ đủ thiện ý, đưa ra thêm điều kiện khai phát thông thương mậu dịch, đối xử ba bên lùn kia tốt một chút. Haizz, song tử tình, song tử tình, có lẽ Đông Lam sẽ thật sự vùng lên... À phải, hỏi nàng xem có nguyện ý dùng bữa tối với ta hay không.”

Không lâu sau, nhìn ‘lẽ vật’ mà Dasos đưa tới, ta cười thoải mái, đương nhiên cũng thuận tiện từ chối lời mời ăn tối kia.

Kỵ sĩ cực quang tồn tại, họ từng là chủ lực của vệ đội hoàng gia Lam. Đáng tiếc, nơi ở của băng ngạc là vùng rét nhất của cực bắc, chỗ đó hiện tại không phải địa bàn của Đông Lam, nếu muốn tái hiện vinh quang của binh chủng này không phải chuyện dễ dàng.

Kiện băng giáp kia kì thật là ta và Heloise liên thủ chế tạo, bộ giáp chân chính của kỵ sĩ cực quang phải dùng lực lượng của băng ngạc trợ giúp mới được, nó cũng không dễ bị hoà tan như thế. Ngoài ra, vì tránh bị bộ giáp đông thành băng, người mặc cần phải kí khế ước cộng sinh với loài vật linh thể này. Kỵ sĩ cực quang quả thật là binh chủng hoàng kim, thế nhưng muốn kí khế ước với băng ngạc thì người ít nhất cũng phải đạt đến bạch ngân đỉnh mới được.

Đối với chủng tộc khác, đỉnh phong bạch ngân chẳng là gì, nhưng đối với nhân loại, đây là cánh giới mà nhiều người dùng cả đời cũng không với tới. Đó cũng là lí do vì sao kỵ sĩ cực quang không thể đưa vào biên chế binh thường. Tuy nhiên, nếu phát động chiến tranh, chỉ cần trong tay ta có một trăm tên kỵ sĩ cực quang, vậy cả ngàn tên vệ đội bạch lang ta cũng chỉ coi như bã.

Chỉ cần nghĩ hiện tại đang có hơn ngàn con băng ngạc ấu thể đang chờ đợi tại cực bắc hơn ba trăm năm qua, ta hận không thể lập tức phát binh đòi lại khối lãnh thổ ấy.

Còn chuyện cung cấp tư liệu về kỵ sĩ cực quang cho Oran, ta không cho rằng chỉ dựa vào nó là gây dựng được binh chủng này. Dùng thứ chỉ tốt nhìn mặt ngoài đôi lấy tư liệu vũ khí giúp cải tiến nền công nghiệp và luyện kim đã lạc hậu gần hai trăm năm của Đông Lam mới là căn bản.

Với lại, nếu đã tất hẩn một cái, không thể không cho hẩn cái kẹo. Ép hẩn quá thì khế ước cũng chẳng phải vạn năng. Hoàn toàn khiến đế quốc Oran đứng về phe địch không phải chuyện tốt.

Tuy nhiên, hiện tại ta lo mấy chuyện này còn quá sớm, đám vệ đội hoàng gia Đông Lam đi theo Renee này đã an nhàn sung sướng quen rồi, vừa huấn luyện một chút đã kêu trời than đất.

“Kiên trì cho ta, hoàn thành huấn luyện mới có bữa tối.”

Dù phương thức huấn luyện trói chặt hai tay, thả chó đuổi rồi bắt treo miệng hổ của ta có vẻ hơi quá, nhưng mới vậy mà đám này đã hết xí quách thì bao giờ mới đạt tiêu chuẩn của kỵ sĩ cực quang đây.

Tại một bên khác, Diana đang chỉ đạo Renee luyện kiếm, một chiêu tiếp một chiêu, rất là bài bản.

Băng ngạc là sản vật đặc hữu của cực bắc, chúng là một loại linh thể. Nếu kỵ sĩ mà nó cộng sinh chết trận, nếu nó không quay về đại tuyết sơn, nó sẽ sa vào giấc ngủ dài tại trong di vật của vị kỵ sĩ kia.

Nếu có tên kỵ sĩ thích hợp lấy được di vật này, hẳn sẽ có khả năng đánh thức băng ngạc đang ngủ say trong đó và trở thành một vị kỵ sĩ cực quang mới. Nếu vị kỵ sĩ này có cùng huyết thống với lão kỵ sĩ kia, vậy thì việc kế thừa sẽ có khả năng thành công cao hơn nhiều.

Đây cũng là đường lối khuếch trương duy nhất ngoại trừ con đường chính quy của binh chủng này. Mà điều trùng hợp là ta đang giữ không ít di vật như vậy, vốn không định lấy ra, nhưng khi nghe Kelly nói đoàn kỵ sĩ hoàng gia hộ tống Renee phần lớn là hậu đại của đoàn kỵ sĩ cực quang ba trăm năm trước, ta mới động

tâm tư.

“Năm tên bạch ngân đỉnh, còn lại toàn vừa vào bạch ngân, thậm chí chỉ mới thanh đồng, hoàn toàn chưa đạt. Haizz”

Muốn kế thừa vinh quang của tổ tiên, muốn trở thành kị sĩ cực quang quang vinh? Tốt, cho ta thấy chí khí của các ngươi, ít nhất cũng phải chứng minh mạng của các ngươi đủ cứng.

Vì vậy, đám kị sĩ này triệt để xui xẻo.

Khi cuộc trắc thí thể lực cực hạn vừa kết thúc, khảo nghiệm mới ngay lập tức xuất hiện.

“Ách xì!!!”

“Đại tỷ, đừng hắt nước! Hắt nữa chúng ta bị cảm đó, trời này bị cảm khó trị lắm.”

Nhưng tay Momo không dừng chút nào, dưới sự cho phép của ta, nước đá cứ thế rơi như mưa. Một lúc sau trong đám kị sĩ xuất hiện hai tên mặt mũi trắng bệch, ngã vật ra đất, ngay liền đó hai tên này bị kéo ra ngoài và mặt cho tỉnh rồi lại bị ném về nguyên chỗ.

Kelly thở dài, đi tới phân nân với ta.

“Ngồi thiền trên mũi dao, chạy chân trần trên than cháy, thả chó đuổi người, giờ thì thả đá lạnh lúc người đầy mồ hôi. Ngươi có chắc đây là huấn luyện mà không phải hành hạ à? Trước kia Freddie có huấn luyện như vậy đâu.”

“Bất kể huấn luyện thế nào thì mục tiêu cuối vẫn là siêu việt bản thân, cứ chờ bọn hán chết đi sống lại mấy lần khắc tự đột phá. Yên tâm, đây là phương pháp huấn luyện thuần chính nhất của hoàng gia mà ta từng tự thân tiếp thụ.”

Kelly mơ hồ gật đầu, vừa định quay người rời đi thì nàng lại nhớ ra điều gì, vội vàng quay lại.

“Tí thì bị ngươi lừa, năm đó ngươi bị đưa đến thần điện lúc mới mười tuổi, lấy đầu ra thời gian mà đòi tiếp nhận huấn luyện thuần chính của hoàng gia?”

“An tâm, ta từng dạy ra bán thần, phương thức giáo dục tuyệt không vấn đề. Xem đi, Renee không phải nhờ vậy mà đột phá đến thanh đồng rồi còn gì.”

Renee đột phá là sự thực thẳng hùng biện, Kelly không nói thêm gì nữa.

Nhưng nàng không biết, chính ta giờ cũng đầy nghi hoặc.

“Sao chưa ai đột phá, tiểu tử Adam kia không phải luôn nhảy cấp tăng tăng à. Thời tí nữa thử đánh gần chết để tham ngộ tiểu vũ trụ xem, à hình như cực hạn đói khát cũng có trợ giúp đột phá, duyệt, dứt khoát cắt bữa tối mười ngày.”

....

Trong khi đó, ở thời gian nào đó.

Anne hỏi Adam, vì sao chỉ dạy nàng cơ bản rồi thả nàng đi ra ngoài tự mình tu hành. Adam do dự một hồi, cuối cùng trả lời với khuôn mặt dờ khóc dờ cười:

“Bởi ta cũng chẳng biết làm cách nào để dạy ngươi, nếu sử dụng phương pháp chúng ta thực hiện năm đó thì trừ khi ngươi mệnh con gián còn đâu chết chắc. À đúng rồi, đừng tìm cốt đầu thúc của ngươi học vũ kỹ, tuyệt đối đừng. Đúng rồi, nếu thấy hán nói một từ, chạy được xa được bao nhiêu hãy chạy xa bấy nhiêu.”

“Từ nào?”

“‘Ý tưởng mới’”

....

Ta vừa có một ý tưởng mới.

“Hắt xì, ai đang nói xấu ta. Phải rồi đám nhóc, ta có ý tưởng mới, ta thử chơi trò chơi Marseille đi. Các ngươi buộc mình vào ngựa, sau đó đập móng ngựa một cái khiến ngựa mang ngươi cùng chạy. Sao? Sợ chạy không kịp? Chạy không kịp thì bị kéo lê một chút có sao, vài lần là đuổi được ấy mà. Hồi đó ta cùng thắng ngục kia chơi trò này với rồng đất, nhanh hơn ngựa nhiều, chẳng qua rồng đất khó tìm, dùng tạm ngựa thay thế.”

“Sẽ chết đó...”

“Nhất định sẽ chết đó...”

Đáng tiếc, hiện tại công chúa đã đem bọn họ giao cho ta, số mệnh đã định, không thay đổi được.

“À, ta lại có ý hay, nghe nói lấy vật nhọn đâm vào ngực lại sẽ kích phát tiềm lực. Thử chút xem”

Bao năm sau, nhóm kị sĩ cực quang chỉ cần nhớ lại vị giáo quan đó liền bất giác rơi lệ, vài người còn cả người phát run mỗi khi thấy than, ám tinh linh, thánh kị sĩ... Thậm chí kị quái hơn khi có người cứ đến mùa hè sẽ bị cảm, tới mùa đông liền khỏi.

Mà những người mạnh nhất trong số họ đều có một đặc điểm chung là những vết sẹo trước ngực, có người sẹo hổ, có người sẹo hình mũi tên xuyên tim... , đủ loại hình dạng.

Tại thời đại thiếu hụt giải trí này, một đoàn xiếc thú đi tới thôn trấn, ghim trống bông, đánh trống chiêng phát truyền đơn... không khác gì ngày lễ, đó cũng là lúc bọn trẻ con vui vẻ nhất.

Nhưng đối với một đoàn xiếc, việc đi lại giữa các thành trấn không phải việc an toàn, công tác thì khổ cực, thu nhập từ bình dân không đủ, rất khó giữ lại nhân tài.

Bởi thế thường thì lịch sử của một đoàn xiếc không dài, tầm ba, năm năm rồi phá sản đâu đâu cũng có. Coi như đoàn xiếc nào có tiết mục hay, hồng cực nhất thời, nhưng rồi cũng lui tàn dần do mô thức kinh doanh cố hoá và thiếu sáng tạo.

Đoàn xiếc Rồng Lửa là một đoàn xiếc có lịch sử trăm năm, mà giống như những đoàn xiếc từng tiếng tăm lừng lẫy, giờ nó cũng đang suy sụp.

Vốn bọn họ được mời biểu diễn tại đại điển kế vị nhờ danh tiếng bao năm. Nếu bọn họ biểu diễn tốt, nhân dịp này được vị quý tộc nào đó thuê trường kì, vậy thì coi như họ đã thoát khỏi trói buộc của đoàn xiếc lưu lang, triệt để lên bờ. Ấy thế mà không hiểu sao bọn họ lại gặp họa trái ngang ngay khi đang tung bừng chuẩn bị.

Đầu tiên là đoàn trưởng kiêm minh tinh bỗng nhiên bị trọng thương khi huấn luyện, mở màn cho một loại các sự cố huấn luyện khác. Đúng lúc này, đoàn xiếc cạnh tranh Fate Rome và Sky Wing lại đến đảo mất hai trụ cột. Trụ cột còn lại là nàng hải yêu tuần thú kia lại chọc ra một cái sọt.

Thấy đoàn xiếc sắp bị buộc giải tán, đoàn trưởng Ethanroa tí thì mắt luôn hơi cuối. Dầu không chết, hấn vẫn hôn mê không tỉnh, chức vị đoàn trưởng chuyển giao đến tay cô bé Milo chưa thành thực.

Nhưng dù Milo đã cố duy trì gia nghiệp, dù các đoàn viên lão thành vẫn nỗ lực biểu diễn và suy nghĩ tiết mục mới, thời điểm giải tán vẫn cứ càng ngày càng tới gần.

Nhưng hôm nay lại là một ngày vui, ấy thế mà có một đại tài chủ muốn tài trợ đoàn xiếc Rồng Lửa, điều này khiến Milo vui suýt quên trời.

“Xin chào vị nữ sĩ tôn quý, xin hỏi ngài họ gì, đã kết hôn chưa? Chưa? Tốt quá, đêm nay ngài có thể bỏ chút thời gian ăn tối với ta ư?”

Vừa đi đến ao lớn đã nghe thấy một giọng nói hùng hồn, Milo nhú màu.

Hải yêu Traxex là trụ cột của đoàn xiếc, nhưng mị lực của nàng cũng khiến đoàn xiếc gặp không thiếu phiền phức.

“Vị khách này, giờ đoàn xiếc không kinh doanh, xin ngài không dây dưa đoàn viên... hả?”

Nàng thấy cái gì thế này, vị hải yêu mĩ lệ người gặp người yêu kia giờ đang ngồi ngốc một bên, còn vị khách tộc bán long nhân kia lại đang tán gẫu với con báo biển.

Đúng lúc này, một vị thánh kị sĩ với mái tóc vàng cười cười đi tới.

“Chào buổi sáng, nữ sĩ Milo, ta là Rolahm, ta có chút việc muốn tâm sự với người. Chuyện này quan hệ đến một số lượng đồng vàng lớn, ngài có hứng thú sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Giao dịch

Editor: Gà đồng

Một con cáo trắng chui ra từ bóng tối, nó đang đói còn cáo, đã mấy ngày rồi nó chưa tìm được con mồi nào.

Nguyên nhân ư? Bởi nó và đồng tộc gặp phải địch nhân nguy hiểm nhất.

“Bang! Ta phát hiện vật săn!”

Sau tiếng súng, con cáo trắng ngã vật ra đất.

Một tên thấp lùn nhảy ra khỏi bụi cây, tinh thần hấn cực kì phấn chấn, hiển nhiên đang rất vui vẻ khi săn được con mồi quý hiếm này.

“Gan lớn thật, dám tới trang viên tư nhân của bá tước Culloch để săn trộm, lần trước nguoi giết con chó săn Ars bá tước yêu nhất, lần này nguoi lại săn trộm

con tuyệt hồ phu nhân yêu nhất, người muốn chết ta thành toàn người.”

Tình thế lại một lần thay đổi trăm tám mươi độ, tên thợ săn vừa phản chấn vô cùng kia lập tức bị trôi gô lại.

Vốn ta chỉ định đi một mình tới nơi đoàn xiếc Rồng Lửa cắm trại, nhưng vừa ra đường, ta đã thấy tên bán long nhân nào đó đợi sẵn.

“Cảm tạ sự chiếu cố của ngài trong thời gian vừa qua, lần này ta sợ rằng muốn rời đi một quãng thời gian.”

Nghe được Mening nói lời này, đáy lòng ta bỗng muốn mở tiệc ăn mừng một tháng, đề nén thế nào cũng không được.

“Muốn đi à? Thật tốt... tiếc nuôi nha.”

Bởi ánh mắt chăm chú của Casio, thôi ta cố đổi giọng đi vậy.

“Không có gì, đại nhân, chỉ có chút ân oán cần phải tính sổ thôi.”

Mening khoác lên tấm áo choàng, dự định bước đi, thế nhưng Casio lại ngăn hãm.

“Đại ca, người có kẻ địch nào cứ nói với ta, ta sẽ giúp người. Người đi một mình thế này chẳng phải không coi ta là anh em?”

“Casio, chính vì ta coi người là an hem nên mới không đem người theo, đây là ân oán cá nhân.”

“Không cần nói nhiều, ta tự có quyết định của ta. Ta biết rõ ân oán giữa hội nhân đức và hội săn thú. Vốn ta ngã về hội săn thú, nhưng nhờ có người mà ta biết sinh mạng đáng quý nhường nào, ta quyết định đứng về phía hội nhân đức.”

Ta đứng bên nghe hai tên này nói hoài mà chẳng hiểu gì, mãi đến khi nhìn đến tờ quảng cáo trên bàn mới vỡ lẽ.

[Vương bài của hội thợ săn – Romers – sẽ biểu diễn tuyệt kỹ cách trăm bước bắn xuyên dê của mình trong buổi biểu diễn của đoàn xiếc Rồng Lửa, mong các bằng hữu thợ săn đến xem và giao lưu kinh nghiệm săn thú.]

“Không, tuyệt đối không, thế giới này chỉ cần một tên thợ săn dị loại là ta đã đủ rồi, nếu người cũng gia nhập hội nhân đức, người sẽ bị toàn bộ các thợ săn khác nhạo báng.”

“Nhạo báng? Ha ha, có gì đâu. Đại ca, người từng nói với ta, chỉ cần đi trên con đường mình cho là chính xác, nhạo báng với miệt thị sẽ chỉ là nét vẽ bậy của kẻ vô tri trên vách tường mà thôi. Đại ca, không cần khuyên thêm, ta chắc chắn sẽ gia nhập hội nhân đức, đoạn ân oán này, ta sẽ giải quyết.”

“Nếu người đã phản quyết tâm này thì đại ca cũng không nói gì thêm, đi, chúng ta sẽ cùng nhau nỗ lực, vì ngày mai tốt đẹp của những con động vật nhỏ đáng yêu.”

Hội nhân đức là tên gọi tắt của ‘hiệp hội Druid nhân từ với động vật’. Tổ chức này khá giống với tháp chiêm tinh, đều là một đám chó điên bị đại bộ phận quốc gia xua đuổi.

Bởi vì sao, bởi hiệp hội này đề ra việc coi tất cả sinh linh là bình đẳng. Mới nghe không có gì, nhưng tưởng tượng một chút cũng thấy sự khủng bố trong giáo lý của nó. Nghĩ mà xem, nếu gà vịt mà người ăn cũng có quyền bình đẳng với con người, vậy tất cả những kẻ giết gà vịt ăn thịt thì khác gì tội phạm giết người. Khi đó, hội nhân đức này sẽ tỏ rõ ‘lòng nhân từ’ đối với các tội phạm giết người.

Đương nhiên những thứ phía trên chỉ có trong đầu của các phần tử chủ nghĩa cực đoan, mà nhóm cực đoan này cũng chỉ chiếm phần nhỏ trong hội. Đại đa số các thành viên vẫn chấp nhận được hành động ăn thịt để sinh tồn bình thường. Thế nhưng, các hành động săn giết động vật mà mục đích không phải để ăn như săn thú, lại tuyệt đối không thể tha thứ.

Lẽ tất nhiên, hội nhân đức và hội thợ săn phải đánh nhau.

Mà giờ ta cũng mới biết tên Mening này dị đến mức nào. Một tên thợ săn không gia nhập hội thợ săn cũng thôi, vậy mà lại đi gia nhập hội nhân đức; đã thế còn lôi kéo được một thanh niên thợ săn tài năng ba quan đoàn chính như Casio gia nhập theo. Hắc hắc à?

Được rồi, hồi ức kết thúc, sự việc tiếp theo diễn ra là ta dẫn theo hai tên thợ săn thuộc hội nhân đức đến chỗ của đoàn xiếc. Mà mãi đến tận đây Mening mới biết tên địch nhân Romers kia đã bị bắt vì săn trộm, giờ đang ở trong ngục giam hoàng gia.

Đáng kinh ngạc là Mening lại chủ động yêu cầu ta nghĩ biện pháp cứu Romers.

“Ta và Romers có ân oán, người ta yêu trong quá khứ của ta đã chết dưới họng súng của hắn. Chúng ta từng giao thủ sáu lần, ba thắng ba bại. Lần gặp mặt này, có lẽ sẽ là lần giải quyết tất cả. Mặt khác, dù hắn phải trả giá vì tội ác hắn đã làm, vậy cũng phải do chính tay ta thực thi thì cuộc thẩm phán mới trọn vẹn.”

Ta sẽ không đào sâu vấn đề chuyện tại sao người yêu người lại chết dưới súng thợ săn, nhưng Casio, người có can lộ vẻ rung động buồn nôn đó ra đây sao?

“Bán long nhân, người hẳn là Herault Mening trong lời của Romers, không tòi, rất không tòi, lần đầu tiên có một tên đàn ông bỏ qua mị lực của ta.”

Traxex có đủ lý do để kiêu ngạo như vậy, trong thần thoại, tộc của nàng là tượng trưng cho vẻ đẹp. Những câu chuyện về hải yêu cùng thủy thủ, hải yêu và anh hùng luôn khiến mấy kẻ đến quán rượu nghe. kẻ chuyện phải mê say. Nàng có vóc dáng cao ráo thanh tú, gương mặt diễm lệ với vẻ vũ mị động lòng người, chút váy hai bên má và con ngươi màu vàng tối không hề ảnh hưởng tới vẻ đẹp của Traxex, ngược lại còn toa lên nó chút phong tình dị vực.

Thanh âm nàng mỗi khi vang lên lại gọi ra dụ hoặc từ đáy lòng người nghe. Hải yêu sinh ra đã có thiên phú về mị thuật, tiếng ca của các nàng có thể khiến thuyền bè lạc hướng, khiến thủy thủ nhảy xuống biển, thật dễ hiểu vì sao nàng có thể trở thành trụ cột của đoàn xiếc.

Ngay cả Casio đã bị Mening ô nhiễm nặng là vậy mà còn trộm nhìn nàng, đủ để biết phong vận của Traxex ở cấp bậc nào.

“Romers đề cập tới ta, hấn nói thế nào?”

“Người xác định muốn ta nói ở chỗ này, nơi đây còn có mấy bạn nhỏ đó.”

Traxex che miệng cười, mị nhân như tơ, nét quyến rũ toả ra bốn phía, ánh mắt Casio đã không rời nổi, chỉ riêng có Mening vẫn nhìn chăm chú vào nàng báo biển nào đó.

Thôi, nếu cứ để thế này thì đừng mong bàn chính sự, vì vậy ta cất lời nói thẳng vào vấn đề.

“Thần biển chúc phúc”? Ta có thiên phú này, thậm chí còn từng thăng cấp cho nó, đảm bảo có thể giúp mười con vịt cạn xuống nước thoải mái. Thế nhưng năng lực này cần ta tiêu hao rất lớn, vì sao ta phải giúp các người?”

Vì vậy, cuộc mặc cả trả giá bắt đầu.

Ta tính nhầm, vốn nghĩ chỉ cần giúp đoàn xiếc Ròng Lửa thoát khỏi khốn cảnh là được, ai biết Traxex không hề quan tâm đến việc này. Nàng cự tuyệt những đoàn xiếc khác đến đào góc tường chỉ bởi vì những lợi ích mà nhân loại trả ra không có ý nghĩa gì với nàng. Hiện tại, có người đến tận nơi cầu giúp, muốn trả giá thấp thì mơ đi.

“Giúp ta hai việc, cứu một người, chinh một người, đáp ứng xong ta giúp các người.”

“Cứu thì hấn là cứu Romers, vậy người người muốn chinh là ai?”

“Romers vốn là ông bạn già của ta, hấn nhận lời mời của ta mới tới đây giúp đỡ, cũng vì thế mà hấn mới bị nhốt vào ngục. Còn tên cần chinh? Đó là một gã quý tộc yếu đuối ngu xuẩn mà lại còn không biết tự hiểu mình.”

“Vị khách này, hiện đoàn xiếc không kinh doanh, mời ngài dừng dây dưa đoàn viên... há?”

Có lẽ do tiếng nói chuyện quá lớn, đoàn trưởng Milo bỗng nhiên xuất hiện tại chỗ này.

Vốn ta và Traxex đã đạt thành hiệp ước, cùng đoàn xiếc này không có quan hệ gì. Có điều, nghĩ đến việc họ có khả năng biểu diễn trong đại điển kế vị, nói không khéo ta có thể dựa vào đó bày ra trò gì, vì vậy ta quyết định hào phóng một lần, chiếm lấy sự tin tưởng của nhân viên trong đoàn.

Ấy thế mà lại có người giành trước ta một bước!?

“Thánh kỳ sĩ đại nhân, bá tước Culloch đã đầu tư tuyệt đối vào chúng ta, hấn sẽ tới đây thị sát hôm nay.”

Bá tước Culloch? Nghe quen quen nha. Mà Traxex đứng bên cạnh lúc này lại tỏ vẻ khinh thường.

“Chính hấn, tên kia bám dai như đĩa lại cực kì đáng ghét. Chỉ cần người cứu được Romers, khiến tên bá tước kia đừng tới làm phiền ta, chuyện người muốn chỉ là chuyện nhỏ.”

Ta hơi do dự, cứu người không việc gì, nhưng nếu muốn động thủ với một bá tước của Oran ngay giữa thủ đô thì rất không khôn ngoan, so với đó trực tiếp dùng bạo lực áp bách ả hải yêu này hiệu suất hơn nhiều.

“Ta...”

“Ta xem xem đến cùng là ai muốn đoạt nữ nhân với ta.”

Ta vốn định mở miệng cự tuyệt, nhưng lời nói hách dịch từ phía xa vọng lại đó lại khiến ta cảm thấy quen tai.

Vài giây sau, một tên mập thờ hỏn hển chạy đến.

“Nữ nhân ta nhìn trúng ai dám cứ... ấy há?”

Bảo sao cái tên Culloch này quen quen, ra là hấn.

“Ha ha, ra là bá tước nỏ trứng.”

“Đừng thô vậy, phải gọi là bá tước Vãn ‘Tĩnh’, người ta dù sao cũng là bá tước, cần phải có lễ phép. Ta nói thế đúng chứ nhì, bá tước Vãn ‘Tĩnh’, ăn com chưa? Bây giờ đã có thể tâm hoa vấn liễu, xem ra vị mục sư người tìm đến rất giỏi.”

Nói xong, ta không để ý đến vị bá tước giận mà không dám phát kia, quay đầu bảo Traxex.

“Cả hai việc ta đều đồng ý, trước tiên đi với chúng ta, ta cần sự trợ giúp của người.”

“Ta muốn trở thành pháp sư, nếu người có thể giúp ta trở thành đệ tử của một đại pháp sư, ta sẽ đem thanh kiếm tổ phụ lưu lại đưa cho người.”

Khi ta tìm được chất nữ của Cain, nhìn thấy cô thiếu nữ xuất thân từ dòng dõi kị sĩ này lại mong mỏi tìm đến con đường pháp sư, ta đã không biết nên khuyên bảo thế nào.

“Kị sĩ? Đừng đùa! Ông ta là kị sĩ trực thuộc vương thất, còn là một thánh kị sĩ truyền kì có tiếng, vậy cuối cùng nhận được thứ gì? Lão già của ta vốn toàn tâm toàn ý phục vụ vương triều vì lấy lại vinh quang, cuối cùng cũng chết trên chiến trường, thứ nhận được chỉ là một cây kiếm nát với bộ giáp cũ của ông nội.”

Con trai của Cain, Srisock, vì tìm lại vinh dự của phụ thân, đã trở thành một kị sĩ hoàng gia. Vương thất cảm thán sự trung thành của gia tộc Soria, đem vũ khí và giáp mà Cain từng sử dụng đưa cho hắn. Tiếc rằng, trước khi Srisock khôi phục được vinh dự, một cuộc chiến tranh bạo phát, đến thi hài cũng không còn, thứ duy nhất được đưa về nhà là bộ giáp cùng thanh kiếm kia.

“Người muốn hay không? Nếu không phải người trả học phí cho ta, ta căn bản không định làm giao dịch này với người, thứ này nói thế nào cũng là di vật của cường giả truyền kì, hẳn phải bán được nhiều tiền.”

Nhớ tới vị anh linh Cain kia ta lại ngao ngán, Kathleen đi tới lựa chọn như vậy rất dễ hiểu, các tiền bối của nàng đều làm kị sĩ, sau đó chẳng có kết cục gì tốt. Dòng tộc kị sĩ chuyển hình sang hướng khác cũng không có gì. Thế nhưng bộ giáp và thanh kiếm tượng trưng cho vinh quang của một kị sĩ truyền kì mà lại bị đem bán như đồng nát, khó tránh khỏi quá tàn nhẫn.

“Chú, đi mà chú, trang bị của người tốt thế chắc hẳn phải quen biết rộng lắm chứ. Giới thiệu cho ta một vị pháp sư đi, bạch ngân là tốt rồi, không thì thanh đồng cũng không sao.”

Yêu cầu này không khó, hai tên đi theo Klose trong giáo hội luật pháp đều là pháp chú sử cấp hoàng kì. Nhưng mà nghĩ tới cô nàng được mệnh danh yểm vũ kiếm nào đó, ta lại cảm thấy không muốn giới thiệu.

“Hả, người làm gì, bỏ tay ra!”

Nghĩ là làm, ta nắm lấy tay Kathleen, điều tra tư liệu về nàng.

[Kathleen Soria, tộc bán tinh linh. Chức nghiệp: thuật sĩ luyện kim cấp 14 (cấp hắc thiết), sức mạnh: 9, nhanh nhẹn: 11, thể chất: 8, trí tuệ: 14, ý chí: 12, mị lực: 14, thiên phú chủng tộc: không]

Thuộc tính rất bình thường, duy chỉ có chủng tộc bán tinh linh lại có vấn đề. Có vẻ như Srisock đã mua được một cô nàng tinh linh nào đó, sau đó còn có con gái, dù chết sớm thì cũng coi như nhân sinh thắng giả, mà mặt khác, bán tinh linh sức mạnh thấp, thể chất yếu, xác thực không thích hợp làm kị sĩ.

Nhìn búi tóc dày che lại đôi tai của Kathleen, lại nhớ tới pháp lệnh về quý tộc của Oran, ta đã hiểu.

“Bán tinh linh, nếu ta giúp người giải quyết việc thân thể yếu đuối, người đồng ý trở thành kị sĩ sao?”

Lời này vừa nói ra, Kathleen lập tức che lại hai tai mình, lùi về sau hai bước, nàng không nghĩ tới vừa gặp mặt đã bị người trước mặt vạch trần thân phận.

“Khục, yên tâm, ta sẽ không khiến người mất tước vị, ta cũng không muốn uy hiếp người. Ừm, người không suy nghĩ thêm sao? Nếu người đồng ý kí khế ước trở thành thiếu nữ ma pháp... khục, trở thành kị sĩ. Ta sẽ giới thiệu một thầy giáo rất tốt cho người, tương lai người cũng sẽ không làm nhục danh tiếng của gia tộc Soria. Đương nhiên, nếu người kiên trì muốn làm pháp sư, ta cũng có thể liên hệ một pháp sư cấp hoàng kim, đương nhiên lúc đó đừng mơ đến lễ bao quĩ tặng tiếp sau...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yểm Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Kể tập kích ngoài ý muốn

Editor: Gà đồng

Trong đêm, một bóng đen đang bôn tẩu.

Lúc thì hắn tiếp lấy dây thừng bò đi trên vách tường, khi thì lại nhảy vọt trên nóc nhà, rồi có lúc lại đi như bay trên mấy nhánh kênh nhỏ. Lúc mà người đi đường nghe thấy tiếng vang quay đầu lại nhìn thì chỉ có thể thấy mấy cành cây rung động trong gió.

Trạm gác dày đặc không có ý nghĩa gì với hắn, hồ bẫy trí mạng cùng gai nhọn trên tường chọc hắn cười nhạo, đám tuần vệ trong mắt hắn không khác gì một đám vật bày biện, còn đám chó săn loại tốt... Ừm, bọn chúng quả thật rất hấp dẫn lực chú ý của hắn, nhìn xem, những đường con tuyệt vời kia, những chiếc miệng ‘đáng yêu’ kia suýt nữa khiến hắn lưu luyến quên mất luôn nhiệm vụ của mình.

Ân, hắn là chính nghĩa trong bóng đêm, khắc tinh của tội ác, anh hùng bất hủ - - Batman. Khục, nhầm, hắn là anh hùng của dã thú trong truyền thuyết, Herault

Mening.

Sau khi tiếp cận tầng sâu của ngục giam, hắn liền khoác lên người chiếc áo choàng cống ngòm, hoá thân chuột nhất, nghênh ngang đi vào trong.

Ngục giam hoàng gia của Oran canh gác nghiêm ngặt, những ‘mắt thần’ được gắn trên tường thành chiếu tới chiếu lui, du hiệp và huyền thuật không thể tránh né được. Trên tháp pháp sư bên cạnh luôn có người trực 24/24, giám thị tất cả mọi tình huống.

Đáng tiếc, áo choàng cống ngòm là vật phẩm truyền kì, phép biến hình của nó là hoàn toàn biến hình triệt để từ kết cấu tế bào, nếu muốn tra xét ra được, chỉ có thể sử dụng tra xét linh hồn thì may ra.

Quả nhiên, mấy luồng ánh sáng từ thần nhãn quét qua Mening mà không có bất cứ phản ứng nào xảy ra.

Nhưng mà đám động vật [kẻ thù hộ] trong ngục giam lại phát hiện kẻ xâm nhập này.

“Ha ha, xem thử tuyệt chiêu karate chuột, đám gà mờ các ngươi còn kém cả bốn con rùa đang theo ta học! Dám đến khiêu chiến lão phu, tìm chết thì phải chết.”

Sau một trận quyền đâm cước đá hoa lệ, tất cả mèo và chó săn đều bị hắn đánh ngất, con ung sản đáng thương còn bị lột hơn nửa bộ lông, chỉ có thể kẹp đuôi chạy trên mặt đất như con gà rụng lông. Tất nhiên, với lòng ‘thương yêu’ vô hạn của Mening, tất cả bọn chúng chẳng có xú thương tích nào cả.

Hắn đi tới, gấp chiêu phá chiêu, ngục giam nguy hiểm chẳng khác gì công viên, tất cả chương ngại không trói được nhịp bước của hắn. Rất nhanh, hắn tìm được mục tiêu của mình.

“... Tên Da Vinci kia nghe lời hát của chúng ta, mặt tức đỏ rần. Hả, không phải Da Vinci à. À phải phải, tên hắn là Darwin chứ nhỉ. Vẫn không phải? Kệ mẹ hắn đi, dù sao cũng chỉ là một tên vua ngu ngốc đồ kị đáng hiền năng, nào nào, chúng ta tới một chén, vì sự hùng hồn của hắn.”

“Đứng, cạn ly vì sự hào phóng của hắn, à hắn tên là David thì phải.”

“Cạn ly! Ai cần biết tên hắn là gì. Mà ngươi xem, chúng ta chửi hắn như thế mà hắn còn để chúng ta ăn ngon uống tốt, chẳng lẽ hắn cũng là ‘thần sĩ’, cái loại ưa bị hành kia...”

“Oa, chúng ta phát hiện một bí mật động trời, nào, lại đến một chén vì Darwin ưa ăn hành.”

Dasos có lòng tốt đề cao đãi ngộ của đám ‘tù nhân chính trị’ này, đáng tiếc, ba tên lùn không linh tinh, ăn ngon cứ ăn, nên mắng cứ mắng.

Ba chén rượu sòng sánh đụng nhau làm vương mấy giọt xuống mặt đất, dẫn đến một loạt tù nhân xung quanh nuốt nước miếng và than thở, thế nhưng không có một kẻ nào dám nói nhảm.

Mới bắt đầu còn có kẻ gan to đến uy hiếp đám lùn này giao ăn giao uống, tất nhiên, sau một trận ‘luận bàn hữu hảo’, tất cả chúng đều biết đám lùn lợi hại.

Không ai biết, ngay tại lúc này, mật ước đang tiến hành lặng lẽ.

“Lịch trình đã xác định sao?”

“Ngày đăng cơ của tên Darwin kia? Đó quả là ngày tốt, đại bộ phận chiến lực sẽ bị điều đến bên cạnh hắn, tiện chúng ta náo loạn một trận.”

“Đây là trang bị không chế của Roland 88? Ồ, có thứ này, đến khi đó trực tiếp đập tường đi ra cũng được.”

“Điểm trốn sinh? Ha ha, an bài thật chu đáo. Romers, tên Dwarf có màu tóc xám kia, được rồi, ta đã biết, khi chạy chúng ta sẽ thuận tay mang theo hắn.”

“Khẩu lệnh là ‘autobot, biến hình xuất phát’? Cái của nợ gì đây. Được rồi, chúng ta đã biết, chỉ cần nghe được khẩu lệnh chúng ta sẽ lập tức hành động.”

“Hắc hắc, lần này phải để cho tên kia biết, chó săn dù già vẫn còn hai cái răng, thẳng lùn tuy lùn vẫn đủ sức đánh nát đầu gối của hắn.”

[Tên: Thương Bạch chính nghĩa]

[Lực công kích: 20 - 25]

[Chất phẩm: Sử thi (cấp bậc tốt)]

[Trọng kiểm, sức mạnh yêu cầu: 12+, chức nghiệp: thánh kỵ sĩ]

[Thánh viêm chung cực: Gây thêm 30 điểm thương tổn đối với sinh vật hỗn độn, tăng thêm 5 điểm tổn thương đối với sinh mạng bình thường]

[Dùng khí hoàn nữ: Miễn dịch các phép thuật sợ hãi và tức tử, kẻ sử dụng luôn nằm trong trạng thái đấu chí dâng cao, hiệu quả có thể chia sẻ với nhiều nhất ba chiến hữu]

[Phòng hộ tà ác bậc cao: Các tổn thương gây ra bởi sinh vật hỗn độn giảm 10]

[Chính nghĩa thâm phán: Khởi động lực lượng trong bảo thạch linh hồn, khiến mục tiêu sinh vật hỗn độn khi bị đánh trúng bị tiến hành thâm phán, nếu đối phương không thông qua thâm phán sẽ bị phá huỷ. Thời gian sử dụng: 10 phút. Số lần sử dụng: 3 lần/ngày]

Thanh kiếm màu bạc trong tay ta toả ra ánh sáng bạc bạc, lại được phủ lên thánh quang trật tự. Sau khi giành được thân kiếm gốc, thanh thánh kiếm này cuối cùng cũng khôi phục nguyên hình.

Tuy nó vẫn không thể đạt tới phẩm chất truyền thuyết, nhưng chỉ cần đối thủ là vong linh, ác ma hay những kẻ sử dụng sức mạnh hỗn loạn, thanh kiếm này còn mạnh hơn truyền thuyết. Đương nhiên, nếu đối thủ là nhân loại phổ thông, nó còn không mạnh bằng một thanh kiếm cấp bậc tinh xảo.

Con đường phía trước của ta rồi sẽ có đủ loại vong linh và ác ma chắn đường, vì vậy ta vẫn rất thoả mãn với nó. Đáng tiếc, đối thủ hiện tại không nằm trong số này.

“Chết tiệt, tại sao lại có Murloc ở đây, lại có cả quái vật biển nữa.”

Ta đang định một mình lặn vào căn cứ dưới nước để trinh sát, không ngờ tới lại gặp địch nhân. May mà có con mèo kia nhắc nhở, nếu không có lẽ ta đã bị cái gậy chọc cá kia đâm thủng cái động.

Nhưng hiện tại, ta đã sa vào tuyệt cảnh đối phương bố trí, xung quanh ta đầy rẫy Murloc nắm vũ khí, cá mập ma vờn xung quanh, sau lưng chúng còn có hai gã thủy nguyên tố bậc trung đang chuẩn bị thi pháp. Có lẽ, vừa vào nước, ta đã bị đám này nhắm tới.

“Chẳng lẽ Oran có thể thuê được hải tộc đến trấn thủ thủy vực. Không! Không thể nào. Hải tộc không bao giờ chịu nghe nhân loại chỉ huy. Là Eiros, đúng, chỉ có thể là nàng.”

Thủy nguyên tố thần Eiros, vợ của Hải thần đời đầu Stonvera. Án theo bối phận, nàng là tổ tiên của Hải thần hiện tại Asvieja.

Giống hệt nguyên tố thần Arorawis, nàng cũng bị phong ấn trên hải đảo nào đó. Nhưng dựa vào tình trạng ma triều hiện tại, có lẽ nàng đã được phóng thích.

Mà kẻ làm được điều này hẳn là hải tộc.

Trong tự chương ‘lời thăm thi của ác ma’, thù địch của các quốc gia đều chịu công kích từ quân đoàn hải tộc kết hợp với thủy nguyên tố, có vẻ như Kagoshi không phải ngoại lệ.

“Tai nạn nguyên tố còn hai năm nữa nha, trong ‘lich sử’ cũng không có đoạn này. Thôi kệ đi, nghĩ biện pháp trước rồi xét sau.”

Đám cá mập ma há miệng máu thèm khát máu thịt, Murloc chậm rãi đảo quanh, chúng không ngừng khiêu hấn, chờ con mồi lộ ra sơ hở.

Thánh kiếm vẫn có thể sử dụng dưới nước, nhưng tình huống giao thủ vừa rồi cho thấy khả năng cận chiến dưới nước của ta chỉ còn khoảng ba phần so với trên mặt đất. Mà một khi toàn lực chiến đấu, không cách nào giữ hơi, không có biện pháp trôi lên thì chỉ sợ ta sẽ chết cực nhanh.

Mà nếu ta có ý tháo chạy rồi lộ sơ hở, hẳn trong nháy mắt sẽ bị cả chục cây thương xương cá đâm tới. Đám thương xương cá này cái nào cũng có đầu câu, một khi bị nhiều căn đâm phải sẽ mất khả năng vận động.

Tương tượng cảnh mình bị mười mấy thanh thương xương cá đâm trúng, ta rừng mình. Đánh cận chiến với hải tộc dưới nước, nghĩ thế nào cũng thấy ngu.

Chỉ đành dùng át chủ bài vậy.

Ta thu lại trường kiếm, nở nụ cười đối với đám Murloc đang xông đến vì tưởng vật sẵn đã từ bỏ hi vọng.

“Hoá thân nguyên tội ma thần!”

Ma lực vô tận bạo tẩu, huyết mạch hỗn loạn khiến tiềm điện màu lam cuồng oanh trong huyết quản của ta, làn da trắng bóc biến thành nhám tương thô ráp, máu tươi sôi sục khiến nước biển xung quanh không ngừng bị chưng phát, đôi mắt màu xanh biến thành điểm tụ tập bạo lực, từng đoàn từng đoàn hoa văn mang theo bí nghĩa xuất hiện trên ngực, trên cánh tay... toả ra nét thần bí mà mạnh mẽ.

Lúc này Heloise đã hoá thành ma kiếm đen nhánh, tặng phúc ma lực cho ta, khiến phép thuật ta sử dụng có hiệu quả gấp bội.

[Vòng hàn băng]

Hai tay đập lại, ma lực bạo phát, một vòng hàn băng lấy ta làm trung tâm bùng nổ ra đến khoảng cách hơn mười mét.

Kết tinh băng giá đang bắt đầu kéo dài, đám hải tộc chỉ cần va phải chúng sẽ bị dính chặt, sau đó đóng băng.

[Hơi thở khí đông]

Nó vốn là [hơi thở băng sương], một phép thuật cấp hai. Nhưng sau khi ta ngộ ra khí đông, nó trở nên càng trí mạng.

Toàn bộ một vùng nước ấm biến thành lạnh như băng, đám Murloc gần ta nhất chỉ gãy dựa được vài giây liền bị đông thành tượng đá, thậm chí có một tên thủy nguyên tố còn bị đông cứng lại rồi rạn nứt ra. Cảnh tượng này khiến toàn bộ hải tộc kinh hãi lùi về sau.

Ta không xem xét chiến lợi phẩm của mình, bởi vì kĩ xảo ma pháp còn kém cỏi, mỗi lần thi pháp vẫn cần mở miệng niệm chú, vì vậy...

“Khục khục... ọc!”

Vừa lên bờ ta liền ho khan liên tục, yết hầu co giật không ngừng, tí thì nôn ra cả dạ dày.

“Khục, uống no bụng nước, tí thì teo.”

“Keng!”

Cây thương xương cá đâm vào trên lưng ta rồi bị gãy vụn, tuy đau xót một chút nhưng không có vấn đề gì. Vì có thân thể titan cộng với ma lực ngăn chặn, đầu thương này đã không còn trí mạng như ở dưới nước.

Ta tức giận quay lại nhìn, đám Murloc thấy vũ khí của mình có kết cục như vậy liền sợ hãi vội vàng chui xuống nước trốn.

Tác dụng phụ sau khi biến thân đủ khiến ta khó chịu, vừa nãy uống cả đồng nước sông càng khiến ta buồn nôn. Mỗi một lúc sau ta mới coi như khôi phục tạm, nhưng đến lúc đó, ta mới biết mình gặp phải phiền toái mới.

Hình thể của ta trong trạng thái nguyên tội ma thần lớn hơn bình thường gấp bội, làn da dung nham cũng không phải chỉ để trang sức, nó cũng đã phá sạch toàn bộ y phục trên người ta, thế nên...

“Má nó, hết cái mặc rồi, ta lại không phải Snowhoof, chẳng lẽ phải trần truồng chạy về?”

Lúc này ta cực kỳ hâm mộ đám siêu anh hùng trong truyện tranh, chả hiểu sao đánh đắm nỗ hành tinh mà quần áo vẫn bình thường, đặc biệt là tên da xanh nào đó hoá không lồ mà quần lót không bao giờ rách.

Trầm mặc thật lâu, cuối cùng ta mở lời hỏi Heloise.

“Heloise, ngươi có thể biến thành quần lót sao?”

“Đi chết đi, ngươi dám biến lão nương thành quần lót, ta đảm bảo trong quần lót sẽ trang bị dao cạo, đủ sắc, yên tâm.”

Ta tiếp tục trầm mặc.

Cuối cùng, ta chỉ có thể sử dụng ý tưởng cuối cùng, ý tưởng có thể giúp ta đỡ mất mặt nhất.

Nửa giờ sau, một bé trai đáng yêu xông ra đường ngăn cản một chiếc xe ngựa đang đi qua đường đi.

Bé trai này chỉ có một chiếc lá che ở bộ vị mấu chốt, cả người ướt nhẹp, trên tay còn cầm một thanh cự kiếm màu bạc.

“Chú đánh xe, có thể cho ta quá giang một đoạn sao? Trời nóng quá, ta đi xuống sông bơi, không cẩn thận bị dâng triều cuốn đi hết quần áo. Có thể mang ta đến giáo hội luật pháp ư?”

Ta dùng cự kiếm che trước chỗ yếu hại, dù không soi gương ta cũng biết mặt mình đang ngượng chín đỏ rần, thậm chí trong đầu ta còn đang tính đến chuyện cứ thế giả bộ ngã xuống ngất quên đi.

“Phụt!”

Vị công chúa nào đó lộ đầu ra, cười phun nước miếng.

“A ha, Roland, bộ dáng này của ngươi thật khiến ta nhớ đến hồi còn bé. Ngươi còn nhớ thời gian nhờ chị Kelly tắm giúp sao? Hồi đó mong ngươi cũng bóng loáng như bây giờ vậy.”

Kelly, ngươi biết cái gì gọi là phi lễ chứ nhìn sao, đừng có nhìn chằm chặp phía dưới của ta.

“Oaaa, đáng yêu quá, Rola, để Momo ôm một cái nào!”

Ai đó, nhanh làm ơn dắt con sinh vật không xác định miệng tràn nước miếng này ra chỗ khác! Ày, đừng động tay chân! Không được chạm vào ta, chỗ nào cũng không được, càng không được phép bẹo ta! Đứa bé cũng có nhân quyền, đứa bé cũng có tiết tháo!

“Đại nhân, ra sự tình trọng yếu mà ngươi nói là bơi khoả thân. Tuy không được phép bàn luận gì về hành động của ngài, nhưng lần sau ngài có thể mặc quần lót vào sao. Mặt khác, ngài quả thực là thành viên cốt cán của liên minh thân sĩ nha.”

Đù, Diana, ngươi thẳng, ta cái gì cũng nhận, mấy thứ thân sĩ linh tinh, ta không còn gì để nói.

Đáng chết, tại sao ta không chú ý kí hiệu trên xe ngựa, tại sao ta lại xui xẻo đụng trúng bọn Renee đang đi trở về. Mẹ kiếp, nhất định là ảnh hưởng của quang hoàn sao chổi.

“Hại ta mất hết mặt mũi, hải tộc, các ngươi chờ đấy, ta với các ngươi không chết không thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Triều dâng

Editor: Gà đồng

Ngoài trời đã đen kịt, ta vẫn ngồi bên cạnh ngọn đèn dầu, chiếc bút cầm trong tay rất lâu mà vẫn chưa biết hạ xuống thế nào. Mãi sau, ta cuối cùng vẫn thờ dãi, bắt đầu viết.

“Trước sĩ Ferdinand tôn kính, đã lâu không gặp ngài, không biết thành Sulfur hiện ra sao?... Hơn ba trăm năm qua, phần lớn truyền thừa và bí kĩ đã mất đi trong chiến loạn, đoàn kỵ sĩ hoàng gia của Lam bấy giờ còn không đáng để xưng là tam lưu. Chúng ta, đám tổ tiên này, có lẽ không thể ngồi nhìn. Vì vậy, ta cũng đạt thành hiệp nghị với hậu duệ, đề cung một số ‘giáo quan’ tiến hành chỉ đạo đám gà non kia.”

“Nghĩ tôi nghĩ lui, việc này chỉ có ngài là phù hợp nhất. Mời ngài mang theo kiếm thánh Freddie, Lucas... Đám kỵ sĩ trẻ tuổi đã có giác ngộ, đã không quá để ý đến thân phận vong linh. Chúng ta chỉ cần cẩn thận không lộ ra trên đường là ổn rồi.”

Đây dù sao cũng là thư cho trưởng bối, ta tiêu không ít công phu cho nó, nếu như bỏ hết những từ ngữ rườm rà, nội dung của nó thực ra rất đơn giản: nhờ quân đoàn chó săn rục rủa điều động vài vị lão thành đến công quốc Đông Lam dạy bảo hậu bối. Thế nhưng, nếu không phải thư mời do ta tự tay viết, sợ rằng lão Ferdinand vốn lòng còn đầy áy náy với cổ hương kia sẽ không bao giờ bước chân lên phiến băng nguyên đó nữa.

Dù đã hoá làm xương khô, Ferdinand vẫn là vị lão tướng quân dày dạn kinh nghiệm huấn luyện binh lính. Ngoại trừ kĩ thuật chiến đấu, hẳn còn rất nhiều thứ có thể truyền thụ, tỉ như kinh nghiệm, tỉ như chiến thuật, tỉ như ý chí, tỉ như quân hồn ẩn sâu dưới lá cờ này.

“Mong khi trống trận vang lên, đám kỵ sĩ trẻ tuổi đó có thể gánh nổi vinh quang và trách nhiệm mà người đi trước để lại. Việc này không có ngài không thành, ta chân thành mong đợi giây phút gặp lại ngài ở nơi băng tuyết.”

Một phong thư đã xong, phong thư còn lại rất đơn giản, không cần suy xét chọn từ, có việc nói thẳng.

“Đông Lam đã nhận luật pháp là quốc giáo, các người không thể rút lại không tiếp. Nơi đây cần một Giáo hoàng, cần một hệ thống tư pháp trọn vẹn, cần một giáo hội chân thần hoàn chỉnh... Đó là một cơ hội, chỉ cần thành công, quá trình truyền bá luật pháp sẽ được rút gọn vài chục năm, thậm chí trên trăm năm. Bàn cược này đáng để hạn vốn, dựng cờ hiệu của chân thần lên, ta không tin có ai dám cản các người tới Đông Lam.”

Chỉ cần lấy danh nghĩa của giáo hội Luật pháp, không ít thực lực ẩn giấu trong tay ta liền có thể trôi lên mặt đài. Mà sau khi đặt cược vào bàn, vận mệnh của ta giờ cũng đã gắn chặt với vận mệnh của Đông Lam.

Nếu Đông Lam có thể nhất phi trùng thiên, làm quốc giáo, luật pháp cũng thuận thế nước lên thuyền lên, còn nếu Đông Lam diệt quốc..., được rồi, vẫn có thể quay về Sulfur, có điều ảnh hưởng xấu không thể nói là nhỏ.

Sau khi dùng sáp dán kĩ hai lá thư, ta lại viết cho tên Adam giờ này không biết đang ở đâu kia một lá. Khi hết thấy hoàn thành, ta lại do dự, phong thư cuối cùng này ta không muốn viết, thế nhưng không thể không viết.

“Dasos, Oran có vẻ như đang gặp phiền toái, nếu xử lí không thích đáng, diệt quốc cũng không phải không thể nào. Có lẽ người sẽ cho ta đang nói quá, nhưng người vẫn cần nhìn cho kĩ, tất cả những điều này bắt nguồn từ một đám Murloc...”

Trước đó, ta không hề nghĩ đến rằng việc ta bị tập kích lại dẫn ra nhiều việc đến vậy. Chuyện này phải kể từ lúc ta trở về giáo hội...

Lúc đó, khi ta mượn được áo choàng, cúi đầu cố tránh ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của đám nữ nhân trong xe, ta đem trí óc suy nghĩ việc đám hải tộc hiện thân ở nơi này.

Hải tộc không phải tên gọi chỉ một chủng tộc duy nhất, nó là tên gọi chung của tất cả các chủng tộc có trí tuệ sống dưới nước như Murloc, Naga, Sea Giant..., chúng thường tồn tại dưới dạng bộ lạc và vương quốc dưới nước.

Biển sâu có áp suất rất lớn, quái vật biển nơi đây lại càng mạnh mẽ đến mức khó tưởng tượng. Kẻ yếu không có cách nào sinh tồn ở đáy biển sâu. Chính vì thế, dù biển rất rộng, không gian sinh tồn của hải tộc lại bị bó khá hẹp.

Có rất nhiều bộ lạc Murloc sống cạnh bờ biển, thế nhưng chúng không thể rời khỏi mặt nước quá lâu, sức uy hiếp đối với sinh vật trên cạn là có hạn, thậm chí nguy cơ từ chúng còn không bằng một đoàn quân đến từ nước bên cạnh. Nhưng do tính công kích của nhiều tộc dưới nước cực mạnh, vì vậy trên cơ bản hải tộc đều có quan hệ đối địch với các quốc gia trên lục địa.

Bởi thế, dù trên sông ta gặp rồng cũng không kì quái bằng gặp phải hải tộc.

Kagoshi là thủ đô của Oran, nó không phải không phòng bị thủy vực, lại càng đừng nói có cả một bộ lạc hải tộc đang tồn tại ở nơi này mà không có tin tức gì.

Murloc là loài có thể sinh tồn ở cả nước ngọt và nước mặn nên có thể gặp ở ven sông, nhưng bộ lạc Murloc có thể nuôi dưỡng cá mập mà thì không thể sinh hoạt trong lòng sông, huống chi cá mập mà vốn là loài ở biển mới có.

Từ đó dễ dàng suy luận ra được, đám hải tộc này đã men theo cửa biển ngược dòng đi đến đây.

Chuyện này không bình thường, ở cửa biển lẫn trên sông đều có trạm gác của Oran, bọn Murloc bỏ nhiều tinh lực như thế, né qua tất cả để đến đây vô thanh vô tức chẳng lẽ lại chỉ vì muốn tham quan Kagoshi chơi chơi nhân tiện ngắm một lần kẻ vị đại diện?

Mà ta cũng không cần nghỉ ngơi lâu...

“Hừ, cá mập ma, thương và ngư xoa chế từ xương cá voi? Cờ hiệu của bọn họ có phải màu trắng đúng không? Phải rồi, đó hẳn là bộ lạc Bạch Kinh. Nếu người gặp bọn hắn ở dưới nước, lại còn bị bọn hắn tập kích, như vậy bọn hắn chắc hẳn đang muốn cướp lấy toà thành này.”

Ta nhớ tới Traxex cũng là hải tộc, mà hải yêu vốn có địa vị rất cao trong hải tộc, có khả năng biết cái gì đó. Vì vậy, ta sai người mời nàng tới hỏi chuyện, kết quả vừa nói hai câu nàng đã đưa ra một quả bom tấn.

“Cướp lấy toà thành này? Cướp lấy thủ đô của đế quốc Oran? Bộ lạc kia điên rồi à?”

“Bọn họ không điên, tại cả khu vịnh nam biển Đen, bộ lạc Bạch Kinh chính là một trong ba bộ lạc lớn nhất. Murloc chỉ là đám quân tiền trạm, sau đó sẽ còn có hải xà, Naga, Sea Giant tới. Nói không chừng còn có cả mỹ nhân ngư và hải ngư.”

“Nhưng chỉ thế cũng không có khả năng công thành, việc này khác gì chọc giận toàn bộ một đế quốc siêu cấp, bọn họ không sợ bị hạm đội oanh tạc?”

“Ha ha, người không hiểu hải tộc. Hải tộc xưa nay chưa từng lo lắng sẽ đắc tội ai. Bộ lạc Bạch Kinh lại là bộ lạc du mục, đồng thời cũng là bộ lạc đánh thuê có tiếng. Bọn hắn cướp đủ rồi phần là xong, chẳng lẽ các chủng tộc trên đất còn có khả năng đuổi? Mặt khác, người nghĩ không có người dẫn đường thì chúng nó có thể đi tới nơi này mà không ai biết?”

Chà, mùi âm mưu càng ngày càng nồng.

Hạm đội tuần tra không phát hiện? Chỉ sợ có người không chế họ khiến họ giả như không thấy, thậm chí dứt khoát để hải tộc bám dưới đáy thuyền cứ thế đi ngược dòng.

Còn mục đích? Quá rõ ràng, nếu trong diễn lễ, Kagoshi bị tập kích, vậy mặt mũi Dasos coi như không còn cứu, ngôi vương ngồi vững hay không cũng cần cân nhắc.

“Tên mập kia cũng tham dự kế hoạch này, hẳn sợ người đến vậy, người hoàn toàn có thể tìm hắn hỏi thăm.”

“Vỡ trứng? Hắn cũng tham dự?”

“Phải, ta là người liên hệ của bộ lạc Bạch Kinh. Nhưng mà hắn cứ quẩn lấy ta, khiến ta khó chịu. Vì vậy ta bức mình sử dụng mị hoặc nguyên rùa với hắn khiến hắn vô tri tự biến mình thành thái giám. Chả hiểu sao hắn lại khôi phục được.”

Rồi, hoá ra tất cả nguyên nhân ở đây. Mà sao lại có một gian tế có thể thân nhiên tự nhận thân phận như Traxex??

“Chẳng qua kế hoạch có vẻ đã thất bại, ta định thừa cơ thoát ly Bạch Kinh.”

“Thất bại? Không phải thành công rồi sao?”

“Một nhóm người liên lạc khác không hiểu sao bị người diệt sạch, hang ổ của bọn hắn cũng bị đốt trụi. Không có nhân loại dẫn đường, bộ lạc căn bản không thể đi từ biển tới đây. Mà ta, một kẻ thất bại, nếu trở về bộ lạc kiểu gì cũng trở thành món nhắm trả của tù trưởng.”

Ta bịt trán, đừng nói rằng...

“Đúng rồi, đám kia đều mang một chiếc nhẫn có đồ án bảy sao và tròn mắt.”

Ta đoán không sai mà.

Giống như Dasos vẫn phòng bị đám người giúp mình đăng cơ, Tháp Chiếm Tinh cũng làm việc tương tự. Bọn chúng cấu kết bộ lạc Bạch Kinh cùng các quý tộc phản đối Dasos, chơi trò chơi hai mặt quen thuộc.

Nếu Dasos ngoan ngoãn hợp tác với bọn hắn, nói không chừng lần tập kích này sẽ tự động tan thành mây khói. Đáng tiếc, sau khi bị lừa bắt, dư đảng Tháp Chiếm Tinh quyết định cá chết lười rách với Dasos.

“Ha ha, đám này còn để cho bộ lạc Bạch Kinh đến tập kích đường bờ biển. Bọn hắn không biết hải tộc đã mạnh hơn gấp ba kể từ khi vị đại nhân kia tỉnh giấc. Thật sự đến lúc sóng lớn tấn công, hệ thống phòng ngự yếu đuối đó căn bản không thể ngăn trở, rồi còn bao nhiêu người có thể sống sót sau đó thì khỏi nói.”

“Đại nhân? Eiros?”

Traxex hơi sững sờ, sau đó gật đầu.

“Đúng, hải tộc đã không phải hải tộc trong quá khứ. Vị đại nhân kia và Nữ vương phong bạo đang liên thủ, tất cả hải tộc đều đang khát vọng máu tươi và linh hồn của sinh vật trên mặt đất. Đó là thứ mà hải tộc dùng để lấy lòng đáng ghét. Hiện tại đã có mấy bộ lạc và vương quốc liên hợp, chiến tranh là điều nhất định phải đến.”

Nữ vương phong bạo là thần thủ học của hải tộc, là một thành viên tà thần hỗn độn. Bây giờ, dưới sự chỉ dẫn của Eiros, dưới kèn lệnh thánh chiến, dưới thù hận tích lũy sau nhiều năm đấu tranh với các chủng tộc trên mặt đất, hải tộc dần thoát ly thân phận tương đối trung lập của mình mà ngã vào hỗn loạn vòng tay.

Rồi sự việc chín phần mười sẽ vượt quá phạm vi đám quý tộc kia mong muốn, một trận tập kích nhỏ sẽ biến thành quốc chiến.

“Khác với các hải tộc khác, ta có rất nhiều bạn bè trên bờ. Sợ rằng chính vì như vậy mấy gia hoà kia đã không tin tưởng ta, tên mập kia dính lấy ta rất có thể còn có mục tiêu khác.”

“Vì sao ngươi không nói sớm?”

“Ta đã phản bội, không dám về biển, tin tức đã gãy, đến việc cuối cùng có còn tập kích hay không cũng không rõ. Mà nói với ai? Hiện tại đến khi quân tiền trạm đã đến ta mới có thể nói với ngươi. Về sau mọi chuyện không liên quan đến ta, ta có một mình, thế đơn lực bạc, lại là dị tộc, cả hai bên đều chướng mắt. Ta không quản được chuyện gì, mà chuyện gì cũng không định quản.”

Nói xong đoạn này, Traxex thở một hơi. Nàng vừa đá xong quả bóng phiến phức này đến đầu người khác.

Sau đó chúng ta còn thương lượng thật lâu, thế nhưng vẫn không tìm được ra kết luận gì tốt. Bất kể là kẻ sách ứng đối còn là tính chân thật trong lời Traxex.

Bất kể trong truyền thuyết hay hiện thực, hải yêu đều không phải là một chủng loài thiện lương và hiền lành. Nàng chủ động nói ra hết thấy lại càng khiến người ta hoài nghi có dối trá trong đó. Mà cảm nhận của ta vẫn đang cảnh báo không ngừng, có một thứ rất trọng yếu bị ta quên mất.

Trời đã về chiều, thám tử của ta cũng đã quay về.

“Có tin tức mới sao?”

Heloise nhảy lên cửa sổ, bản thân nàng vẫn luôn ngủ gà ngủ gật, có điều bốn cái phân thân của nàng phân biệt giám sát nhất cử nhất động của hải yêu và đám Murloc chỗ bờ sông.

“Có, à hải yêu kia không đáng tin. Ắ không bỏ xuống tất cả như nàng thể hiện mà phải hết mấy con báo biển đi giám thị Murloc, còn bản thân ả thì đi tới công hội đạo tặc và công hội lính đánh thuê ỷ thác tìm đồ.”

“Đồ vật?”

“Đúng, hình như là công phẩm gì đó. Nghe nói liên quan đến hải thần.”

“Liên quan đến hải thần, vậy việc làm của nàng là bình thường. Không còn tin nào khác sao. Tình huống trong sông hiện thế nào.”

“Đám Murloc đang kiến tạo doanh địa trong sông, xem ra quả là quân tiền trạm, đang chuẩn bị để đón quân chính quy phía sau.”

Ta gật đầu, tính báo rất tốt, nhưng vẫn không có kết luận cụ thể.

“Tình báo chưa đủ, chúng ta vẫn không hiểu rõ quốc gia này và hải tộc...”

“Khục, Roland, ta thì lại đoán được một ít, muốn biết sao?”

“Cá khô và sữa bò mặc ngươi ăn đến nôn... Được rồi, ta đùa thôi, ngươi không phải mèo, đừng cần, có gì nói thẳng.”

Nàng có vẻ rất thích bộ dạng ta lúc đầu đầu, đứng đả đưng đứng đi trên cạnh cửa sổ, cái đuôi vênh lên tận trời.”

“Đệ tử ngu xuẩn của ta, rất đơn giản, vì lợi ích. Hải tộc không phải người từ thiện, mạo hiểm lên bờ đánh lén thù địch quốc, không đủ lợi ích sao có thể nói thông. Còn nữa, thủy nguyên tố thần đâu phải thần thù họ của hải tộc, Eiros và hải tộc hợp cùng một chỗ, tất phải có thứ gì đó đã động được nàng.”

“Ngươi định nói... Chết tiệt! Bàn chơi này thật là lớn.”

Heloise phát phát chân trước, một con thủy nguyên tố loại nhỏ tan rã, hoá thành mưa phùn lất phất, một đám tượng gỗ hình Murloc tiến lên trong mưa.

“Hải tộc muốn lên bờ, dựa vào trợ giúp của thủy nguyên tố thần?”

“Trên mặt lý luận thì hẳn là vậy. Dạng lợi ích như vậy đủ cả thấy hải tộc điên cuồng. Oran lần này gặp phiền toái lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Cống phẩm

Editor: Gà đồng

Năm Ad1897, mùa hạ, hoàng đế thứ hai mươi chín của đế quốc Oran Dasos đệ I sắp đăng vị, bộ lạc Bạch Kinh chuẩn bị tập kích, tin tức này không hiểu sao lại bị rò rỉ ra ngoài.

Biết được chuyện, hoàng đế tức giận, một đêm biếm tội ba mươi bảy vị đại quý tộc, triệu chức điều tra hơn hai trăm quan quân cao cấp của ba quân khu, số người bị treo cổ giăng đầy bờ sông, kéo dài vài cây số, trong lịch sử xưng đây là ‘đêm máu Bạch Kinh’.

Cùng ngày, hạm đội số ba đóng tại thượng du và hạm đội số một đóng tại hạ du dòng sông chảy qua thành Kagoshi tiến vào trung tâm thủ đô, bắt đầu tiến hành áp chế bộ lạc Bạch Kinh.

Ngày đó, dòng sông ngọc bích biến thành màu đỏ, tiếng pháo nổ vang một góc trời, suốt vài khu vực biến thành bãi chiến trường.

Hai hạm đội chủ lực giáp công, chiến tranh tiến hành rất thuận lợi. Sau đó, bán thần rồng biển chín đầu Hadaraa dẫn đầu vô số hải tộc và hải quái gia nhập chiến cuộc, anh hùng hộ quốc ‘Thủ long xạ thủ’ Damus của Oran phải tử trận, quốc sư ‘pháp hoàng’ Masorite bị đánh trọng thương, hạm đội số một toàn bộ bị diệt, hạm đội số ba bị đánh tan một nửa.

Trong lúc chiến tranh, nước sông cũng bắt đầu dâng lên, chìm ngập các khu chợ đầu mối, khu ổ chuột và bình dân, lượng lớn thủy nguyên tố lên bờ, mưa hạ liên miên, chiến tranh lâm vào thời kì cầm cự.

Sau hai tuần, mười chín thành thị gần biển gần sông của Oran bị tập kích, thành Sosoran và chín thành thị khác bị công phá, trong đó thành Sosoran bị đổ thành.

Kèn lệnh cho cuộc chiến vĩnh hằng đã được thổi, thủy nguyên tố thần và nữ vương phong bạo dẫn đầu hải tộc trở thành quân tiên phong cho phe hỗn loạn, tịch quyền chiến trường.

Nhờ công chúa Renee báo tin, Oran tránh khỏi tuyệt cảnh bị tập kích mà không phòng bị. Cảm ân công chúa và công quốc Đông Lam, hoàng đế hứa rằng ‘công quốc Đông Lam và Oran vĩnh viễn là nước anh em’, sau đó một lần nữa đưa ra lời cầu hôn. Đáng tiếc, nàng lấy lý do thời cuộc hỗn loạn, lo lắng cho quốc đề uyển chuyển cự tuyệt.

Nhưng lại có người đồn rằng, tại buổi lễ Renee nổi giận mắng Dasos hoang đường, thậm chí còn cời hai chiếc giày cao gót ném thẳng vào hoàng đế và đại thần Hemet đứng bên khiến Hemet bất tỉnh, toàn trường náo loạn.

“Quốc gia đến mức này mà còn bị tình trùng lên não, chưa bao giờ thấy tên hoàng đế nào ngu như vậy. Lão nương đã nói rồi, ta không có hứng thú với nữ nhân. Muốn ta gả cho người? Được, tìm đại lung Advena đội lên, sau đó mặc váy vào.”

Còn tại trong mắt một số ít những người biết chuyện, Dasos là đang giờ chiêu đục nước mò cá. Hắn gắn danh ‘nước anh em’ khiến Đông Lam được đưa ra khỏi danh sách nước phụ thuộc. Sau đó, một đồng chuyện đồn nhảm, bóng đen của chiến tranh, đại lượng nhân vật phe đối nghịch bị tổng ngục, bị treo cổ... giờ việc hắn bị ô danh đã không còn quan trọng, chỉ cần hắn có thể lãnh đạo quốc dân vượt ải khó, tất cả những thứ còn lại chỉ là mây bay.

Mặt khác, tuy dân gian có nhiều điều chê trách hoàng đế, nhưng hưởng dư luận dần dần chú ý đến vị công chúa khiến hoàng đế si mê đến mất lý trí kia, hàng loạt lời đồn khiến Renee được tôn vinh như ‘đóa hoa thánh khiết trên đỉnh núi băng giá’, mỹ danh vạn dặm.

Nghe nói nàng thanh thuần non nớt lại có vẻ diễm mị đặc thù, hấp dẫn tất cả sức chú ý của hoàng đế.

Nghe được mấy lời đồn nhảm này, ‘đóa hoa’ kia lập tức phát điên.

“Dasos, người nhớ đó cho lão phu. Thủ này lão phu nhớ kĩ, đừng để ta bắt được nhược điểm của người.”

Đáng tiếc, hiện tại ta không có đủ thời gian đi tính toán chuyện này, còn vô số sự việc khác quan trọng hơn đang áp trên người ta.

Bởi Dasos lấy cơ ân tình và danh nghĩa nước anh em để gia tăng viện trợ cùng tài nguyên, thời gian ta nắm giữ chìa khoá đã không còn nhiều. Ta phải nắm chặt cơ hội.

Còn chiến tranh với hải tộc. Dù đối phương có cường giả như rồng biển chín đầu Hadaraa cũng không ai nghĩ Oran sẽ thua. Bởi lẽ Hadaraa tuy mạnh, nhưng nó không phải vô địch. Nó là quyền thuộc của nữ vương phong bạo, sự xuất hiện của nó là dấu hiệu cho tà thần tham chiến, các chính thần vì vậy không thể ngồi yên. Nói không chừng vị thần sứ nào đó đã trên đường đến để đồ long.

Dasos nóng lòng thực hiện kế ước như vậy bởi vì hắn rất kì vọng vào thứ có trong căn cứ, nếu một hạm đội phù không giết ra từ lòng nước, cải biến chiến trường, đảo ngược thế cục thì tất cả đều hoàn mỹ. Tất nhiên, hắn cũng đã chuẩn bị tốt cho trường hợp không có thu hoạch gì lớn.

“Tìm được Traxex sao?”

Sau khi ta chuẩn bị đủ chiến lực, Traxex đột nhiên mất tích, thật là phiền phức.

“Ả đột nhiên trở lại đoàn xiếc, trong tay còn mang theo một cái rương với một phong ấn đặc thù bên trên. Mặt ngoài của chiến rương có kí hiệu thuẫn và kiếm giao nhau, hình như là công phẩm của vương thất nào đó.”

Công phẩm? Ta nhìn Heloise, miệng cười khê. Cá đã đớp câu, đến giờ thu cần rồi.

“Bình hải dương Stonvera, thần khí của Hải thần viễn cổ. Nghe nói tại thời xa xưa nó có thể cuộn lên sóng lớn vô tận. Tuy nhiên, vì Hải thần đã tử vong, thần khí bị trôi mất đại bộ phận thần lực. Đương nhiên, nếu nó trở lại trong tay thủy nguyên tố thần hoặc nữ vương phong bạo, nó vô cùng có khả năng khôi phục lại như xưa.”

Sau khi biết được trong đám công phẩm bị mất có một kiện kì trân như vậy, lại biết được rằng Traxex đang tìm kiếm một thứ công phẩm nào đó. Ta ‘hoàng nhiên đại ngộ’.

“Không quan tâm tại sao à lại tiết lộ bí mật của hải tộc, chỉ cần à cảm đến thần khí, tuyệt đối không thể để à trở về biển.”

Cồng phẩm của liên bang Solo bị Tháp Chiêm Tinh đoạt lấy, Traxex trước đây lại có liên hệ với tổ chức này. Nếu nàng cố ý, rất có khả năng biết được nơi giấu công phẩm ở đâu. Quả nhiên, như chúng ta mong đợi, à quả là kẻ duy nhất có thể tìm tới nó khi toàn bộ thành viên của Tháp Chiêm Tinh trở thành tội phạm truy nã.

Thế là, khi Traxex vừa về đến trường bằng của mình trong đoàn xiếc, khách không mời đã tìm tới cửa.

“Mở cửa, thợ sửa ống nước tới. Sao? Không có ống nước trong nhà? Không thể nào, mở cửa ra để chúng ta kiểm tra! Thôi khỏi, không mở cũng không sao, nhà người sau này cũng không cần cửa.”

Dưới đợt xung phong của thánh kỵ sĩ truyền kì, dưới phép thuật triệu hoán bão táp và lôi điện của druid truyền kì, cả căn trường bằng của Traxex biến hồng.

Còn Traxex thì kinh hãi đầy mặt, à vừa mới mở ra cái hộp chứa thần khí liền bị người ta phá nhà xông đến.

“Ha ha, không ngờ tới chứ. Chúng ta đã sớm chờ tới ngày hôm nay, giao thần khí ra đây...”

Ta vô cùng đắc ý, nhưng sau đó liền lập tức tròn tròn mắt.

“Đây là cái gì? ‘Thần khí?’”

Thứ trong hộp chả có tí liên quan gì tới bình lọ cả, nó là một vật điêu khắc từ bạch ngọc, đại thể có chút giống quả chuối, trừ hai viên cầu tròn tròn được khắc tại một đầu, rất giống loại khí quan nào đó, ừm, càng nhìn càng giống. ...

“Đây là dương cụ nhân tạo khắc từ ngọc đặc cấp, có thể mô phỏng độ ẩm của thân thể. Xem, màu sắc này, trình độ điêu khắc này, nó tuyệt đối là tinh phẩm trong tinh phẩm, không phải bậc đại sư không thể nào tạo ra được tác phẩm như vậy. Nó là thứ có một không hai, chắc chắn là thần khí!”

Má nó, sao ta lại âm mưu mang theo Mening, hẳn cứ thế nói toạc ra điều mà chúng ta đang cố lảng tránh.

“Đây là công phẩm?”

Traxex vẫn chưa hồi thần, dờ dẫm gập đầu.

“Đây là công phẩm, các công thần thường hay dùng nó...”

Ra là công phẩm, khó trách thể phân liệt của tham lam lại nghe nhầm thành công phẩm.

“Nếu các người phát hiện thì ta cũng chẳng đầu làm gì. Kì thật mục đích chính của ta khi đến thế giới nhân loại là nghiên cứu mấy đồ chơi này. Các người biết đấy, đại bộ phận hải yêu là nữ, lại là sinh vật máu lạnh, đã thế còn sinh hoạt một mình trong biển, rất khó đụng phải đồng loại. Đêm dài khó nhìn, không ít thành viên trong chúng ta đều có thói quen này...”

“...Bởi vậy ta định mở một tiệm bán vật phẩm tinh dục trên lục địa, ta nghĩ nó sẽ rất nhiều nữ hải tộc hoan nghênh. Mà muốn mở cửa hàng thì bước đầu tiên phải tới thế giới loài người tìm hiểu hàng hoá. Đáng tiếc, càng nghiên cứu sâu ta mới biết mình trước kia nông cạn thế nào, ta cũng vì sự nông cạn này hối hận không thôi. Ta dự định tiêu tốn khoảng trăm năm chuyên tâm học tập, đợi đến khi trở thành đại sư mới trở về mở tiệm.”

Vị nữ này nói ra toàn những từ mát sạch tiết tháo, nhưng trong đôi mắt lại tràn đầy nhiệt tình và vẻ giác ngộ của kẻ tuần đạo. Nàng quả thực nghĩ đem tinh lực suốt đời mình đầu nhập vào đây.

Ta đã biết vì sao mình lại thấy nàng thân thiết đến vậy ngay từ lần đầu gặp mặt, đây không phải món đặc sản của thành Sulfur – thân sĩ – sao?

“Có lẽ do giống loài bất đồng, tại sao tất cả nhân loại không cách nào lý giải quan niệm của chúng ta. Mỗi khi ai đó nghe ta nói như vậy đều dùng ánh mắt rất kì quái nhìn ta, tên bá tước mập kia còn quẩn lầy ta không ngớt. Hừ, đối với chúng ta, đồ chơi chỉ là đồ chơi, đó là vật chết, bạn đời là người đi theo cả đời sống chết có nhau. Hai việc hoàn toàn khác biệt mà. Haizz, khó thấy tri âm a.”

Lúc này, khi nữ hải yêu còn đang cảm thán tại sao mình không được thể nhân thông hiểu, tên nam nhân kia đã đứng ra, trên mặt hẳn cũng tràn đầy giác ngộ giống Traxex.

“Quá thần kì! Quá cảm động! Đồng chí, ta hiểu người! Ta cũng đang truy tìm con đường của chính mình, ta cũng không được thể nhân thấu hiểu, ta có thể giúp người! Nếu người cần thắc gì đó, cứ tìm đến ta...Á!”

Mọi người đã không nghe nổi nữa, bỏ mặc vị hải yêu còn đang vui mừng vì tìm thấy đồng chí kia, bắt đầu hành động ngày thường – quần áo Mening.

Ta dùng hai tay ôm đầu, không biết phải nói gì nữa. Nàng hải yêu trước mắt làm ta nhớ lại đám gia hoả ở thành Sulfur, chẳng lẽ con ác mộng chưa kết thúc.

“Còn đám công phẩm kia đâu? Bình Stonvera đâu? Chẳng phải nó bị Tháp Chiêm Tinh cướp đi sao?”

Traxex lắc đầu, nói.

“Lúc ấy bọn họ liên thủ với công hội đạo tặc cướp đoạt, đương nhiên đạo tặc công hội chỉ là kẻ bị dùng làm vỏ bọc, kẻ động thủ chính vẫn là bọn họ. Một công hội đạo tặc bé tí sao đánh cướp nổi đoàn sứ giả của đại quốc. Sau đó, chiến lợi phẩm chắc bị coi như thù lao vứt hết cho công hội kia.”

“Hội đạo tặc đó tên là gì?”

“Cái gì đó huyết ấy, à, kí hiệu của bọn họ là một bàn tay máu, chắc là hội Huyết thủ huynh đệ.”

Lại một cái tên quen thuộc, kí ức về nó phảng phất mới hôm qua. Lệ bất giác chảy trên khoé mi, lần nay ta quả thực tự làm tự chịu, lại phí công bận bịu một hồi.

“Ta biết cái bình kia ở đâu rồi. Heloise, trả ta cái bình sữa ta đưa ngươi lần trước!!!”

Hồi mới đến toà thành thị này, ta có lần vì rèn luyện kĩ sao chạy tới sào huyết của một hội đạo tặc luyện tay, sau đó còn tìm thấy mấy cái hộp trong mật thất, trong cái hộp này có một chiếc bình cổ, nhìn qua có vẻ giá trị không thấp. Có điều lúc đó nàng mèo đen kia đang vồ ta một cái bình uống sữa mới, bản thân nàng cũng cảm thấy cái bình này rất có giá trị nghệ thuật, vì vậy lấy luôn.

Trách thế nào được, một tí dấu vết ma pháp cũng không, ai nghĩ được nó từng là thần khí...

“Meo, đừng mơ, thần khí mới hợp với sự cao quý của ta. Muốn cầm về đem đồ đồng giá tới đổi.”

Trong khi ta cùng con mèo chết đang tranh cái, trong đầu ‘Đỉnh’ một tiếng. Đáng chết, cái hệ thống quỷ quái kia lại tới bỏ đá xuống giếng?

[Tốt, đáp đúng, đáng tiếc không cso thưởng. Chúc mừng đoàn thân sĩ người xây dựng tìm thấy một vị thành viên mới. Đó là nữ sĩ Traxex mĩ lệ với mục tiêu công hiến cả đời cho đồ chơi người lớn. Khi đoàn thân sĩ của người đạt tới mười người, người sẽ giành được xưng hiệu cấp sử thi - - vua thân sĩ. Hiệu quả cực kì tuyệt vời nha...]

[Số lượng thân sĩ đã phát hiện đến hiện tại là chín, còn kém một, xin mời cố gắng thêm. Kì thực trước mắt có một ứng cử viên, đó là Orge hai đầu thích tà hữu hồ bác Cavendish. Tuy độ thân sĩ của hắn hơi thấp, nhưng thôi, hệ thống giúp ngươi lần này, tính hẳn hợp cách.]

[Số lượng thân sĩ trong đoàn hiện là tám, bao gồm: Momo – cuồng chính thái, Diana – loạn tín ngưỡng, Casio – lạc lối nhân sinh, Mening - ... (hắn không cần thuyết minh, hẳn là Mening, hẳn là truyền thuyết), Galting – tạc xuyên lục địa, Klose – mê nhân biến tính, Renee – tổ gia gia khổng, thánh kỵ sĩ Roland – có vẻ thích mặc váy...]

“Mặc váy cái *beep*, ngươi mới thích mặc váy, cả nhà ngươi đều thích mặc váy! Ngươi mới là thân sĩ, cả nhà ngươi đều là thân sĩ!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Vua thân sĩ

Editor: Gà đồng

“Thế giới này vẫn rất hài hoà, đừng suốt ngày bày mưu đặt kế, đây cũng không phải tiểu thuyết, nào có nhiều hắc thủ sau màn cùng với trùng hợp có ý, tất cả chỉ là hiểu lầm.”

Đây là lời tổng kết của ta sau sự kiện hải yêu, quả nhiên nhân gian vẫn rất hữu tình, chúng ta cần học tin tưởng người khác.

“Meo, Roland, dù ngươi có trốn tránh hiện thực thế nào thì thứ nên tới vẫn sẽ tới. Ngươi cứ mở trừng mắt ra mà xem đi.”

Con mèo chết nằm lười trên bả vai ta, mở miệng cười nhạo.

“Câm miệng, ta chẳng phải đang giả vờ không thấy gì sao!”

Ta đang trốn tránh, trốn tránh hiện thực đáng sợ rằng giáo hội luật pháp đang dần dần trở thành nơi thân sĩ gặp mặt và trao đổi các loại tâm đắc biến thái của mình.

“Năm đó, khi ta còn là một tên bán long nhân bình thường vừa chui ra từ vỏ trứng không lâu, ta liền lập tức thấy được mẹ nuôi của ta. Ôi, chiếc mào của hắn uy vũ làm sao, lông vũ của hắn hoa lệ nhường nào... Mãi về sau ta mới biết được là trứng của ta bị thất lạc khỏi tổ, người nhặt được mang về đút vào trong ổ gia cầm ấp nở ra ta.”

Hoá ra thời gian người bình thường chỉ có vài phút sau khi ấp nở ra thôi ư, người rớt cục đã đạt đến mức độ nào? Còn mẹ nuôi là ý gì, sao nghe ta giống hệ một con gà trống vậy? Nghe nói sinh vật đẻ trứng sẽ đem sinh vật đầu tiên thấy được sau khi mở mắt làm mẹ, đám bán long nhân các ngươi cũng vậy à, sao ta chưa nghe nói bao giờ. Chẳng lẽ chỉ có ngươi là đặc thù, vừa sinh ra đã biến thái?

Đội ta uống miếng nước đã, lời của hắn có quá nhiều điểm đáng ngờ, nhiều đến nỗi kể không hết.

“... Anh hùng Ed Hughes? Đúng, hẳn thực sự từng yêu một bằng hữu của ta, nhưng hẳn không xứng làm đại anh hùng, hẳn rõ ràng chỉ là một tên lưu manh và ăn chơi trác táng, nghe nói số hải yêu bị hắn lừa vượt quá hai mươi. Tên đáng chết... Những hải yêu như ta thật đáng thương, thiên tính đa tình mà lại tịch mịch lâu ngày, đã thế vì tuổi thọ dài lâu nên trong tay luôn có một ít bảo vật nhặt được từ biển. Thế là đám nhân loại làm bộ anh hùng kia liền lập mưu đến lừa, tí như hiền giả Cazorla, kị sĩ rồng Edwin... Coi như gặp được người tốt thì thời hạn sử dụng cũng quá ngắn, mới hai mươi năm đã biến thành ông chú già, hắt hơi thêm cái lại đã xuống mồ, để mặc chúng ta một mình chịu nhịn nửa đời sau. Chính vì thế mà đại đa số chúng ta mới đi tìm một hòn đảo ở một mình, ấy thế mà vì tịch mịch khó nhịn, sau vẫn mắc lừa.”

Ta xin đại tỷ, biết đại tỷ thiên tân vạn khổ mới tìm được một tri kỉ để kể nỗi lòng, nhưng xin đừng bôi nhọ những anh hùng trong lịch sử sao. À mà thôi, dù sao từ những câu chuyện truyền thuyết rằng một tên nào đó lấy được thần khí từ chỗ hải yêu kia, đôi góc độ nhìn, quả thật cũng hết như một tên lừa đảo xông vào nhà của quả phụ tịch mịch lừa tình lừa tiền.

“... Hừ, đó là đám hải yêu các ngươi ngu, nhìn tinh linh chúng ta, trước nay không bao giờ yêu đương với chúng đoàn mệnh. Cái đám thọ ngắn suốt ngày hô ‘YOLO’, đời sống không trôi buồm, sống sáng lạn thoải mái chẳng phải một cách nói khác của không chịu trách nhiệm mặc ý làm xằng sao? Dù trong đó có người tốt thì ngoan đi ngoan lại cũng ngu, kiểu gì cũng thành bị kịch... Tất nhiên, những bé trai thiên chân là ngoại lệ, chúng thuần khiết đáng yêu làm sao, ánh mắt nhìn chúng ta đầy ngây thơ và tín nhiệm. Đó là những tờ giấy trắng, ta có thể từ từ vẽ lên trên đó màu sắc mà ta muốn, không lo biến chất, chỉ cần chờ để thu hoạch kết quả... Đối với đám tinh linh chúng ta, hai mươi năm tính là gì, chỉ cần có thể ăn được món ăn mỹ vị, dù là bị kịch, lão nương cũng chấp nhận.”

Cảnh sát đầu, nơi này có mẹ mìn. Momo, ngươi đừng vừa nói vừa trộm ngắm ta, đừng có chảy nước miếng. Mẹ, nơi này khiến ta cảm thấy thật nguy hiểm.

“Nổ, chính là nghệ thuật.”

“Không, nổ tung chỉ là công cụ, nó là thủ đoạn dùng để chế tạo khu vực an toàn.”

“Hừ, thật nông cạn, quả nhiên là nhân loại thiên cận. Khó trách tác phẩm của ngươi sặc mùi thợ bạc ba, dù chuẩn xác tính trí nhưng không có kích thích và sáng tạo.”

“Đám tác phẩm nghệ thuật của ngươi? Thời gian nổ và uy lực nổ không xác định là ý tứ gì? Tự sát à?”

“... Đây là lời sỉ nhục đối với hết thảy cơ giới, kiến trúc và luyện kim học của địa tinh. Ngươi biết chúng ta đối xử với đám Gnome dám nghi ngờ nghệ thuật của bọn ta như thế nào sao? Đá mỏng hần, nô bay hần!”

Silverhook Belha, ta biết ngươi đang rất hưng phấn vì trốn được. Thế nhưng ta cứu ngươi không phải để ngươi chế tạo phá hoại. Còn ngươi nữa Gatling, ta biết ngươi thuộc trường phái hành động, nhưng nếu ngươi còn không thu hồi đám tạc đạn đã chôn, ta sẽ đem ngươi nhét lên tấm lót trần. Ta xưa nay nói là làm. Silverhook, ngươi thử dẫn nổ quả tạc đạn trong tay xem, ta sẽ ném ngươi vào chủ pháo của Roland 88, bắn ngươi về ngục giam.

Ngục hoàng gia lần này cũng bị ảnh hưởng bởi hải tộc đột kích, vì vậy không chờ đến lễ đăng cơ của Dasos, đám lùn trước tiên liền phất động kế hoạch trốn ra ngoài. Robot khổng lồ đại não ngục giam và tù nhân bạo động cũng thành tin tức hot trong mấy ngày gần đây, giờ ta chỉ mong đám mặt thám hoàng gia đầu nhập tất cả tinh lực cho chiến trường, mong Dasos đừng trở mặt với ta trong thời gian then chốt này.

“Ông bạn, lần này ngươi cứu ta, nhân tình này Romers ta sẽ trả. Còn nữa, tên Gray Dwarf dọa lạc, chúng ta nhất định sẽ đánh một trận ngày nào đó.”

“Ha ha, đúng là đám Shield Dwarf vừa thối vừa cứng, đáng lẽ chúng ta nên nhìn ngươi bị dìm chết.”

“Hừ, Shield Dwarf bọn ta không phải đám vịt cạn đời đời chưa xuống nước như các ngươi, khi Romers ta xuống nước sẵn long xà, ngươi chắc còn đang uống sữa mẹ.”

“Ai da ai da, ghê, không cần chờ ngày nào đó, chiến luôn đi!”

Dừng dừng, ta biết Shield Dwarf và Gray Dwarf là kẻ thù truyền kiếp, nhưng nghĩ đến cảm tình bạn tù vừa thiết lập. Được, được, quả nhiên nói lòng vòng với đám đầu đất đều là phí công, để ta nói thẳng: bọn lùn khôn kiếp, thả băng ghế và đám cốc chén đó xuống, cút ra ngoài mà đánh, nếu không ta cũng ném các ngươi vào chủ pháo.

Ta mệt mỏi, thật sự mệt mỏi, tinh thần chịu ô nhiễm nghiêm trọng, quả nhiên không nên chú ý đến đám này, ta vẫn nên tự cảm thán sự tốt đẹp của thế giới thì hơn.

“Đại ca Roland, trà của ngươi này.”

“Ồ, cảm ơn.”

Cuối cùng vẫn là chất nữ của mình có hiệu nha. Chờ chút, có gì đó không đúng.

“Cháu gái thích ông tổ? Chắc chắn, khẩu vị hẳn đừng hỏi.” Con mèo chết tiệt không bao giờ chịu để ta yên, nếu không phải nó bị tính thành trang bị trời chạt của ta, kiểu gì nó cũng phải được tính là một đại thần sĩ với thân phận lão bất tử cùng tính tình vụn vẹo.

Nhưng lời châm chọc của Heloise vẫn khiến trong lòng ta run lên, ta cũng có chút nghi ngờ, sao gần đây con nhóc Renee này lại càng ngày càng quan tâm ta, lại còn lời nhắc nhở đầy hàm ý của hệ thống nữa....

Nhưng sau đó khi thấy Renee cười ngọt ngào dâng trà cho thầy mình là Diana, ta lắc đầu, bỏ nghi ngờ trong lòng xuống.

“Chắc con bé chỉ là tôn kính trưởng bối thôi, hệ thống từ trước tới nay luôn lấy hồ ta làm vui, ta không thích mặc váy, con bé tất nhiên cũng không phải xem trọng ta. Chúng ta nhìn y hết nhau, thích ta khác gì tự luyện.”

Do dự trong khoảnh khắc, ta cuối cùng vẫn cất tiếng.

“Mọi người chuẩn bị, ta ra ngoài tìm hai người. Khi ta trở lại tiếp đến có lẽ sẽ có một trận chiến, đúng rồi, làm tốt chuẩn bị cho khả năng vứt bỏ nơi này.”

Từ lúc hải tộc bắt đầu tập kích, ngày tổ chức đại diện kể vị đã bị lùi vô thời hạn. Trên lý thuyết, đã không cần phải chờ tham gia buổi lễ đó, chúng ta không cần tất yếu phải ở lại nơi này.

Với lại ta vẫn luôn cảm thấy có gì đó không đúng, sự phát triển của cuộc chiến này quá kì quái.

Nếu là trận đầu mở màn cho thánh chiến, con rồng biển chín đầu thần sùng kia xuất hiện quá sớm. Nhưng rất nhiều yếu tố ngẫu nhiên đã buộc nó không thể không xuất hiện.

Hadaraa là một bán thần, muốn hoá thành hình người rất đơn giản, cuộc chiến này nó chắc hẳn vốn chỉ đóng vai trò làm một giám quân. Thế nhưng tin tức bị lộ, hai hạm đội chủ lực đánh kẹp gọng kìm, nếu nó không xuất hiện, toàn bộ hải tộc sẽ bị diệt sạch, còn nếu nó ra tay, vậy nó chính là đại diện cho ý chí của tà thần, các chính thần buộc phải có ứng đối, phải tên anh linh nào đó trực thuộc xuống đánh. Một anh linh cấp bán thần, đó tuyệt đối không phải thứ mà một hay hai bán thần thông thường của nhân loại có thể so sánh.

Nhưng Hadaraa chạy được sao? Hẳn chạy, hải tộc chết sạch, mặt mũi của chủ nhân cũng không còn. Chính vì vậy, nó lựa chọn xuất đầu nhưng chỉ thủ không công, nằm lì ở đáy sông không lên bờ.

Thế nên tình cảnh hiện tại là Oran cứ thế luân phiên một giờ bắn pháo một giờ nghỉ ngơi, sợ đắc tội đại thần. Hadaraa cũng không có ý định rời đi vị trí hiện tại, chỉ thi thoảng nhỏ vài bãi nước miếng (long tức) rồi để hải tộc xông lên. Cả chiến trường lâm vào thế giằng co.

Nhưng thế giằng co này không có khả năng là vĩnh viễn, nó chỉ còn tồn tại khi cả hai bên đều chưa chuẩn bị tốt cái giá phải trả. Một khi giằng co kết thúc, đại chiến ngay lập tức sẽ trở nên cực kỳ quyết liệt, vô cùng có khả năng sẽ có một bên tan vỡ. Mà lại, nếu nhìn tình hình, bên tan vỡ có tám phần sẽ là phe chưa chuẩn bị kĩ – Oran.

Nếu nữ vương phong bạo quyết toàn lực khai chiến mặc kệ trả giá, hay tên vô danh nào đó đột nhiên nhảy ra làm gỏi thần sùng... Nói chung, cả toà thành này hiện nay không an toàn.

Những kĩ thuật Dasos hứa hẹn đã trong tay ta, đám xe chở tài nguyên đã đi ra khỏi quốc cảnh Oran, có thể đến Đông Lam bất cứ lúc nào. Khế ước sắp sửa phải hoàn thành, ta giờ nên làm chuẩn bị để rút lui, nhưng mà trước đó...

“Renee, cùng ta đi một chỗ, có hai người cần kết giao.”

Do dự khoảnh khắc, ta gọi thêm một người nữa.

“Silverhook, người cũng theo ta, lần này chúng ta đi gặp đồng nghiệp của người. Nhiệm vụ của người là làm hết sức thôi phòng chúng ta, lừa bọn họ đi theo.”

‘Ma động đạo sư’ Timiret, ‘luyện kim sư thần tích’ Olivia Wright, đây là hai người đặt nền móng cho ma động cơ giới học, kẻ sáng tạo binh chủng hoàng kim rồng cơ giới ma động lực, là thiên tài chói sáng nhất trong lúc quần tinh tranh huy ở tương lai.

Chiến tranh luôn là chất xúc tác tuyệt vời giúp các kĩ thuật và binh chủng mới xuất hiện. Ở tương lai, ma động cơ giới học chính là nền tảng để tạo ra vô số thần binh lợi khí cùng hung khí chiến tranh. Oran có thể đi lên đỉnh phong trong thế giới nhân loại trước khi bị thánh chiến huỷ diệt, công của hai người có thể kể đầu.

Đương nhiên, những lý luận ban đầu của Timiret cùng Olivia phải đợi đến khi chiến tranh cùng thế giới dưới lòng đất kết thúc mới nổi lên mặt bàn. Rồng cơ giới ma động lực thì còn phải đợi những sáu mươi năm nữa. Hiện tại, Timiret chắc còn đang đi bán đồ chơi đạo, Olivia thì chắc vừa mới bị đuổi ra học viện luyện kim vì thành tích không hợp lệ.

Dù hai người giờ vẫn là vai phụ, dù lịch sử đã thay đổi, bọn họ chưa chắc có thể toả sáng như ‘lịch sử’ ghi lại... nhưng, những gì họ ‘làm được’ quá trọng yếu, trong khi đó ta đang thiếu hụt nhân lực trầm trọng, có lí nào lại bỏ qua hai người.

Còn lí do tại sao đến bây giờ ta mới hạ quyết tâm đi tìm người. Hừm, thiên tài, thường đều có chút kì quái, còn loại thiên tài nổi danh lịch sử... ha ha, ta có thể khẳng định, bọn họ là thần sĩ trong thần sĩ. Đoàn của ta đã đủ người như vậy, tìm về thêm làm gì.

Nhưng hiện tại...

[Hệ thống nhắc nhở: làm kẻ siêu việt thường nhân, hay còn có tục xưng là thần sĩ, chúng ta không được mọi người thấu hiểu. Đó là do chúng ta quá chấp nhất trong việc đi theo con đường mà mình cảm thụ trong lòng, lơ đãng mắt người đời. Nhưng vậy có làm sao, với thần sĩ chân chính, người khác không hiểu có là gì, chỉ cần những kẻ tầm đạo có thể thấu cảm lẫn nhau là đủ rồi. Người, bậc vương giả trong thần sĩ, người có thể lí giải tất cả những buồn đau và thống khổ của mọi người, người là đồng loại của tất cả mọi thần sĩ, mọi thần sĩ cũng đều tôn kính người.]

[Xưng hiệu vinh dự cấp sử thi: vua thần sĩ – vị vua không ngai trong truyền thuyết, uy danh của người nổi khắp cả vị diện, tất cả thần sĩ nhìn thấy người một lần đều sẽ như quen biết từ lâu. Ngược lại, người bình thường thấy người sẽ theo bản năng cảm giác chán ghét, rời xa người. Mặt khác, là vua thần sĩ, người sẽ có một bản năng hấp dẫn các thần sĩ khác gặp người. Chỉ cần người đưa ra lời thỉnh mời, tỉ lệ nhập bọn của họ là rất cao.]

Khi biết mình sắp bị hệ thống gán cho cái danh hiệu này, ta còn đang do dự có nên cho Cavendish và Traxex nhập bọn hay không. Dù rằng bọn họ đảm bảo nghe lời, chỉ cần cung cấp com lập tức sẽ là một đả thủ bậc ưu. Thế nhưng, ngay sau đó, ta không cần do dự nữa. Bốn tên lùn từ ngục trốn ra, lượng thần sĩ dưới trướng ta lập tức quá quan, hệ thống cũng tặng danh hiệu cho ta đúng như lời hứa.

[Chúc mừng, vua thân sĩ, kẻ thống lĩnh tất cả biến thái dưới gầm trời Ahri, trình độ thân sĩ của ngươi không ai với tới được - - Đừng nói chuyện với ta, mẹ ơi, nơi này có biến thái!!!]

“Ồ, sao tự nhiên cảm giác ngươi rất thuận mắt.”

Khi ta trải nghiệm cái danh hiệu mới này, những người khác nói ra ta còn khá vui vẻ, nhưng khi tên bán long nhân kia nói ra từ ‘thuận mắt’ này, ta lập tức cảm giác lạnh cả gáy.

Khúc, lại lạc đề. Sau khi nhận được ‘mỹ danh’ vua thân sĩ, sau một thời gian tức nỏ phổi và buồn thúi ruột. Ta mới nhớ tới có khả năng danh hiệu này sẽ giúp ta lừa được hai vị thiên tài kia.

“Hừ, chưa nghe nói Timiret bao giờ, cựu học tỉ Olivia là một quái thai nổi danh. Mười ba môn chính trượt bảy, bị học viện đuổi ra ngoài, sắp thành sĩ nhục của học viện, sao được tính là thiên tài.”

Lần này chúng ta có thêm một người đồng hành ngoài ý muốn, cháu gái của Cain, Kathleen. Nàng trước kia từng học ở học viện luyện kim, nghe nói còn từng học cùng Olivia, còn hiện tại, nàng là phó kị sĩ và học đồ pháp sư của ta.

Đúng, nàng không chọn pháp sư, cũng chẳng chọn kị sĩ.

Ta còn biết nàng vẫn còn tiếp tục con đường luyện kim. Tinh lực và thời gian của một người là có hạn, đồng thời kiêm nhiều khác gì tìm chết. Nhưng thôi, ta cũng không nói gì, hiện thực sớm muộn cũng sẽ ép nàng tuyển chọn, tự mình đứng tường bể đầu mới nhớ được lâu.

Vốn nàng nghe nói chúng ta đi tìm mọi một thiên tài luyện kim, nàng hào hứng bùng bùng xin tham gia, nhưng nghe nói là đi tìm Olivia, nàng lập tức khó chịu.

“Chắc là ở xung quanh đây, ngươi biết chính xác Olivia ở đâu sao?”

Kathleen lắc đầu, vì vậy ta tìm một người hỏi đường.

“Làm phiền chút, ngươi biết Olivia ở...”

Vừa nghe đến Olivia, người đi đường lập tức sợ trắng mặt, mồ hôi đầm đìa, mắt tròn tròn.

Okay, từ biểu hiện của người này, ta đủ hiểu chúng ta chuẩn bị gặp kẻ như thế nào.

“Nếu trình độ thân sĩ của nàng đủ cao, có danh hiệu mới trợ giúp, chắc quá trình dụ dỗ sẽ dễ dàng nhiều. Nhưng nếu nàng quá thân sĩ thì..., đám kia đã đủ lăm rồi. Rốt cục ta nên mong nàng đủ thân sĩ hay còn bình thường đây, thật là mâu thuẫn a...”

“Àm ầm!”

“Thôi, cảm ơn, không cần ngại chỉ đường nữa, cứ chạy mau đi, ta tự tìm được.”

Đám mây màu xanh lục hình nấm đẹp đẽ kia và tiếng kêu thảm thiết đã nói lên hết thấy những điều ta muốn biết.

“Nhìn màu sắc này... Xem ra chuẩn bị mặt nạ phòng độc là chính xác. Thôi, liên minh thân sĩ lại thêm một người rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Luyện kim sư kì tích

Editor: Gà đồng

‘Luyện kim sư kì tích’ Olivia, hiện tại còn chỉ là một cô bé có vẻ ngoài khá đáng yêu.

Nàng có một mái tóc dài gọn sóng màu vàng óng, một dáng người ma quỷ đến mức cả pháp bào thùng thình cũng không che dấu được, khuôn mặt phi nộn đáng yêu mang theo chút khí chất thiên nhiên mơ hồ, kèm với một đôi kính mắt màu bạc tô điểm thêm vẻ học thức.

Dù là lần đầu gặp mặt, ta lại thấy Olivia rất quen thuộc, có lẽ vẻ học thức kia khá giống Margareth và Eliza, nhất là khi đôi mắt kính đặc trưng đều chỉ là vật trang sức.

Dù một bên kính đã bay đâu không biết, dù trước mặt có khách đến thăm, Olivia vẫn để tâm tư dạo chơi tận chân trời, không một chút phòng bị, vết bẩn trên mặt cũng không lau, cả phòng khách bị nổ tung lộn xộn cũng không thu dọn.

Có vẻ vị thiên tài trong truyền thuyết này có dây thần kinh vô cùng lớn.

Mặt khác, ta cũng đã biết vì sao Kathleen lại phản cảm với Olivia như vậy.

“Hoá ra là ‘giai cấp’ mâu thuẫn.” Nhìn thân hình của Olivia mà xem, một bộ pháp bào mặc trên người nàng, nhờ những đường cong động lòng người, biến trở thành một bộ lễ phục. Còn nếu Kathleen mặc nó, ha ha...

Vóc người mảnh khảnh cứng chắc rất có lợi khi cưỡi ngựa tác chiến. Vur vật với ‘bàn đào’ to lớn xóc nảy mãnh liệt sao có thể cầm chặt vũ khí. Các người trời sinh đã là hạt giống kỳ sĩ tốt. Ừm, lần sau dùng mấy câu này an ủi các nàng đi.

Vì sao ta lại dùng từ ‘các’. Đơn giản, bởi Renee cũng đang dùng khuôn mặt đố kị và cừu hận nhìn Olivia, răng nanh cũng sắp cắn nát đến nơi.

“... Thật là to, thật sự cùng lứa sao. Hừ, sớm muộn cũng biến thành quả mướp.”

Chúng ta nên đề lý trí xoá đi những thanh âm nguyên rủa này, đem lực chú ý quay lại vấn đề chính.

“Xin chào tiểu thư Olivia, ta là Rolahm.” Ta lên tiếng chào hỏi, tiếc rằng như vậy là chưa đủ để gọi về thần trí của người trước mặt.

“Chẳng lẽ ta cho nham ma vào quá sớm? Lần sau thử cho thêm chút chất trung hoà đi.”

“Này, này, tiểu thư Olivia. Người nghe thấy sao?”

Người nào đó đã lôi ra giấy bút vẽ vẽ viết viết.

“Phải làm thế này này... Olivia, ngực bò sữa, sáng rồi, tới giờ học!”

Kathleen đi tới, kéo lỗ tai Olivia, hét một tiếng thật to khiến cả ta đều bị giật mình.

“Á, giáo sư Dana, ta không thất thần, ta đang chăm chú nghe giảng.”

Olivia phản xạ có điều kiện xoay người đứng thẳng tắp, hiển nhiên đã quên mất sự thật rằng mình đã bị học viện khai trừ.

“Phụt! Học tử, người còn tưởng mình đang trong tiết học được liệu của giáo sư Dana sao? Yên tâm đi, lần này không ai phạt người đứng cả. Chúng ta tìm người có chút việc.”

“Cây trúc, đừng gọi ta là ngực bò sữa, hại ta tưởng cô Dana đang mắng ta. Thật không hiểu sao mỗi lần gọi ta cô Dana lại phải dùng từ đó.”

Hoá ra biệt hiệu của Kathleen là cây trúc, hoá ra biệt hiệu ‘ngực bò sữa’ của Olivia đã được công nhận rộng rãi, đến cả giáo sư cũng dùng nó, bao nhiêu thù hận chất chứa trong đó a.”

“Cô Dana mãi đến tầm tuổi này còn chưa lấy chồng, khó khăn lắm mới có bạn trai, thế mà người đó lại chê nàng không có ngực rồi bỏ nàng. Người thông cảm nàng chút đi, ngực bò sữa!”

“Nga, hoá ra là vậy, thảo nào nàng luôn nhìn chăm chú vào ngực ta, ta còn tưởng nàng cũng kì cục giống đám con trai...”

“Khục, luyện kim sư Olivia, ta tìm người có chút việc.”

Hai cô nàng này càng tám càng huyền thuyên, quên hết cả mọi người xung quanh. Thế nhưng khi ta vừa xen lời vào thì...

“...Mùi vị này, đây là thuốc nước Troll mà nhi, vì sao trên tiêu đề lại là thuốc mọc tóc?”

Silverhook lấy xuống một cái bình bên trên giá đỡ, dùng giọng nói bén nhọn nói lên nghi vấn của mình. Hắn lấy danh dự của một luyện kim sư cấp hoàng kim để đảm bảo rằng cái lọ này chắc chắn là nước thuộc hồi phục làm từ huyết dịch Troll, tuyệt đối không phải thuốc mọc tóc.

“A, ừm, loại nước thuốc này chưa hoàn thành. Ta nghĩ đem năng lực tái sinh của Troll dùng cho tóc, như vậy chỉ cần sử dụng nó, cái đầu hói ngoan cố nhất cũng phải mọc tóc. Kết quả... chờ chút, không thể uống!”

Đối với luyện kim thuật, lấy thân thí nghiệm luôn là phương thức hiểu rõ sản phẩm nhanh nhất. Cậy vào sức kháng được hiệu rèn luyện bao năm của một đại luyện kim sư, Silverhook không do dự mở nắp bình uống cạn.

“Oẹ!” Silverhook ôm bụng, một gổì quỳ xuống, sau đó một đám tóc trên đầu hắn rơi xuống. Hoá ra tóc của hắn là tóc giả.

Nguyên lai tên này không phải lấy tinh thần cống hiến cho khoa học mới tự mình thử thuốc, mà là nắm lấy cơ hội bù đắp thiếu hụt.

“Loại nước thuốc này là sản phẩm thất bại? Hắn đâu có việc gì đâu?”

“Không, nó thành công, nhưng có chút tác dụng phụ.”

Chỉ chốc lát sau sự thực đã thuyết minh tất cả. Từng sợi lông vừa thô vừa dài mọc ra từ toàn thân Silverhook, lúc đầu hắn còn vui mừng nhảy tung tung, bắt quả ngay sau đó, phiền toái đã tới. Bộ lông trên người hắn đã dài tới chân mà vẫn còn tiếp tục sinh trưởng.

“Ý tưởng của sản phẩm đã thành công, nhưng vấn đề là làm thế nào để khống chế năng lực tái sinh của Troll, tức là nói, uống nó vào, lông mọc không ngừng...”

Chỉ sau hơn mấy phút, Silverhook đã biến thành một quả mao cầu, từ trên xuống dưới đều là đám lông đen kịt, ngay cả tròng mắt và khuôn mặt đều không thấy

nữa.

“Cứu mạng, không thờ nổi.”

Hắn muốn lấy thuốc trong bao của mình để tự cứu, nhưng giờ lại không cách nào đưa tay ra nổi. Đám lông tóc mới mọc quấn chặt lấy hắn, ngay cả lông mũi cũng mọc đến mức chặn đường hô hấp.

Còn không cứu hắn, có lẽ hắn sẽ là kẻ đầu tiên trên thế giới này chết vì bị lông mình làm ngạt...

Ta vội vàng rút kiếm, thế nhưng đám lông này cứ chặt đi lại mọc trở lại, chả khác gì quái vật tentacle. May sao, Olivia còn có biện pháp.

Nàng chạy tới đài thực nghiệm, lấy ra ba bình thuốc nước, nhanh chóng điều chế. Mấy cái bình bay múa trên không trung và hoàn thành quá trình khuấy trộn dung hợp ngay tại đó. Nhờ kĩ xảo phối dược xuất sắc, chỉ vài giây ngắn ngủi sau thành phẩm đã hoàn thành và được Olivia ném mạnh về hướng Silverhook.

“Bang!”

Bình dược tề vỡ ra, nước thuốc trong đó văng tung toé lên người Silverhook, hiệu quả của bình thuốc mọc tóc kia được giải trừ, lông tóc bắt đầu rơi rụng.

“Được cứu rồi, phù.”

Silverhook nằm bệt ra đất, thờ hồng học, nhưng mà...

“Phụt, ha ha ha!”

“Cái gì đây? Chó Chihuahua ai nuôi thả rông thế này? Ha ha ha!”

Địa tinh vốn nhiều lông, đó cũng là lí do vì sao Gnome luôn cười nhạo bọn họ là đám thú chưa tiến hoá. Mà đó cũng là nguyên nhân căn bản khiến Silverhook biến thành quả mao cầu chứ không chỉ mỗi tóc trên đầu mọc dài ra.

Hiển nhiên, cả thuốc mọc tóc và giải dược của Olivia đều hiệu quả quá mức cần thiết. Mọi người cứ tưởng tượng, một con cún bị cạo trọc lông trông buồn cười thế nào, vậy thì Silverhook hiện nay cũng khó nhìn y hệt.

“Ta... tóc của ta! Nó vốn còn mười sáu cây tóc! Hết rồi, hết sạch rồi, lão đại, lão nhị, lão tam... tiểu thập lục, các người sao bỏ ta mà đi. Ta giờ đây biết sống làm sao?”

Một con địa tinh trụi lông lăn bò ra đất khóc lóc, đã thế còn đặt tên cho từng sợi tóc của mình rồi tề tể... hành động này quả thật...

Ta cố gắng nhẫn nhịn, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, trước để ta quay mặt đi chỗ khác cười một cái.

Đến khi Renee và Kathleen thôi cười bò ra đất, Silverhook cũng miễn cưỡng trấn định, bắt đầu đánh giá thực lực của tên đệ tử mới thu được.

Đệ tử? Silverhook là đại luyện kim sư cấp hoàng kim. Viện trường học viện luyện kim Oran cũng chưa chắc đạt được tầng thứ này. Hắn chỉ mới lộ ra thân phận, tỏ vẻ nguyện ý thu đồ đệ, Olivia lập tức quỳ xuống bái sư tại trận.

Olivia hiện mới mười lăm tuổi, chỉ mới là một con gà nhép. Có lẽ nàng rất có tiềm chất và sự sáng tạo, nhưng cơ sở của nàng thùng lỗ chỗ. Cấp thanh đồng đối với người cùng lứa có lẽ rất oách, nhưng trước mặt một đại sư cấp hoàng kim thì chẳng là gì. Mà nàng lại vừa bị học viện khai trừ, biến thành trò cười cho cả vòng luân quán của luyện kim sư ở Kagoshi, con đường tiến tới hầu như đứt đoạn, sao có thể bỏ lỡ cơ hội trời cho này.

“Đây là dược tề người pha chế? Mùi vị này... thuốc man lực à? Theo nhận sắc đánh giá, chắc hẳn không chỉ làm theo công thức bình thường, nó có khả năng tăng phúc lực lượng thêm bao nhiêu?”

Sau lần vừa rồi, dù là đại luyện kim sư cũng không còn dám thử dược của đệ tử.

“Ta dùng tinh huyết của Tauren thay cho máu trâu rừng trong phối phương nguyên gốc, có khả năng khiến cho người sử dụng tăng lực lượng gấp ba. Tác dụng phụ là khiến họ mọc sừng và mọc đuôi, sau đó chả hiểu sao còn bị cuồng hoá.”

Mặt Silverhook nhúm lại, suýt thì đánh rơi chiếc lọ trong tay xuống đất.

Một bình thuốc man lực bình thường mới tăng mười phần trăm lực lượng, lọ này tăng liền hai trăm phần trăm, lại còn phụ thêm hiệu quả biến thân và cuồng hoá. Từ xưa đến nay lợi ích lớn trả giá lớn, sau khi bạo phát... có lẽ khó sống.

“Cái lọ này... là thuốc hồi phục. Nhưng sao nó lại có màu đỏ thẫm là thế nào?”

“À há, ta cho thêm cỏ vôi rồng và nước bọt của thần lằn hoá đá. Nó là sản phẩm đặc ý của ta, vừa có thể trị liệu vết thương vừa tặng người sử dụng hiệu quả như khi sử dụng [thạch bì thuật], sức phòng ngự tăng mạnh nha. Một bình thuốc, hai hiệu quả.”

“Tác dụng phụ?” Silverhook không vui không giận, hắn đã hiểu, vị đệ tử mới này của mình có chút kì quặc.

“Ồ ừm... ta đã tặng kèm thuốc giải trừ hoá đá, còn đề nhãn ‘Nếu không muốn thật sự thành tượng đá thì đừng sử dụng nó lúc chỉ có một mình.’, rất thành tâm a, chả hiểu sao bán mãi không ai mua.”

Bán không được là đúng rồi, không cần thận liến biến tượng đá, ai dám mua về uống?

“Đây là gì? Mùi sữa bò??”

“Nga, đây là thuốc nở ngực mà đám sư muối nhờ ta làm, hiệu quả khá ổn, cũng là một trong số ít sản phẩm thành công của ta.”

Lời vừa dứt, Renee lập tức dùng đôi mắt sáng long lanh nhìn nó. Nhưng vừa nhìn thấy quả đầu trụ lúi của người đang cầm chiếc bình, nàng lại do dự.

“... Đừng nghĩ nhiều, đây là một trong những lí do chính khiến nàng bị đuổi khỏi học viện. Thứ này quả thực có thể khiến ngực biến lớn, nhưng tác dụng cực ngắn, cứ mỗi tiếng lại phải uống một lọ để duy trì. Trong thời gian ấy, toàn bộ sữa bò trong vùng lân cận học viện bị bán sạch, cả học viện khắp nơi đều mùi sữa.”

Nghe thế, Renee càng do dự, tác dụng phụ này có vẻ vẫn có thể tiếp thu.

“Còn gì nữa sao? Chỉ thế chắc không đến nỗi bị khai trừ nha.”

Đột nhiên, Kathleen đỏ mặt, đem miệng dán đến tai Renee thì thào.

“... Sữa bò không có khả năng chỉ vào mà không ra. Tích lũy đến trình độ nhất định sẽ bạo phun. Hồi đó cô Dana cũng vì vậy mà bị người yêu bỏ, đến giờ nàng vẫn không có mặt mũi gặp ai.”

Kathleen, người đánh giá thấp thính lực của người trong phòng, ít nhất là người đánh giá thấp thính lực của ta.

‘Luyện kim sư kì tích’ đến tận năm mươi năm sau mới nổi danh, chúng ta đến quá sớm. Các sản phẩm của nàng hiện tại tác dụng phụ vượt quá hiệu dụng mang lại. Thôi, dù sao vậy cũng tốt, ít nhất rất dễ dụ.

Trong thời đại này, quan hệ thầy trò cùng cha con cũng không kém nhiều lắm. Silverhook nguyên ý thu nhận nàng khiến quan hệ giữa nàng và chúng ta còn bền chặt hơn bất cứ lợi ích nào. Ừm, tất nhiên cần loại trừ nhất mạch thí sư nào đó, đấy là ngoại lệ.

“Đừng cần, đừng cần, ta còn chẳng phải bị đồ đệ mình diệt sao?”

“Hừ, người đó là đáng đời. Biết rõ nhất mạch chúng ta có truyền thống này còn dám bồi dưỡng tân nhân.”

“Đây là hai việc khác nhau. Người làm cô thầy người là do hấn hạ thù với người, ta biến người thành tham lam cũng vì lúc đó người có lòng hại người. Người bảo ta tự tìm, ta thấy người mới là tự làm tự chịu.”

“Hừ, quên đi, chuyện quá khứ bỏ qua. Người xem, đôi thầy trò này rất giống chúng ta năm đó nha.”

“Không thể nào, Silverhook có vẻ rất chăm chú truyền thụ mà, hấn đâu phải lão thái bà hẹp hòi nào đó, dạy chút ma pháp còn yêu cầu làm nhiệm vụ lấy lòng.”

“Không, ta nói là đồ đệ sớm muộn gì cũng khiến sư phụ tắc tử. Nàng chẳng phải suýt thành công còn gì. Lại nhìn đồng phát minh của nàng, ta cược trong vòng ba năm, tên hói kia không bị độc chết, cũng bị tức chết.”

Không biết Olivia làm cái gì dẫn phát một đám khói hồng, sau đó Olivia cúi đầu xin lỗi liên tục, Silverhook ngửa đầu lên trời, muốn khóc mà không có nước mắt, hấn vừa mất đi đám lông cuối cùng trên người – lông mi.

“Ta cược, ta đặt hấn một năm sẽ bị chinh chết!”

“Cược thế cược làm gì, chúng ta cược xem hấn bị độc chết hay bị tức chết đi.”

“Ta cảm thấy là bị nổ chết.”

Silverhook vốn là cuồng tặc đạn, nếu hấn truyền thụ cảm hứng cho phần tử nguy hiểm như Olivia...

“Nàng sau này sẽ là thủ hạ của ta... Đừng nói là ta đang đào hố bẫy chính mình nha!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Băng ngọc

Editor: Gà đồng

Olivia không phải người Oran, nàng là con cháu của một gia đình thương nhân người Rohde, một trong số bảy tiểu quốc vùng cực bắc, đến Oran chỉ vì mong muốn học tập luyện kim thuật.

Nhân tiện nhắc tới, công quốc Đông Lam cũng là một trong bảy nước vùng cực bắc. Mà một nửa lãnh thổ của bảy nước này chính là nước Lam xưa kia.

Olivia khá là cao hứng khi có thể vừa rời đi Oran vừa được học tập luyện kim dưới trướng một vị đại luyện kim sư. Cho dù thời tiết ở nơi này dễ chịu nhiều lắm, không có chuyện tuyết rơi liên nửa năm trời, nhưng trong quá trình cầu học mấy năm nay, số sự tình khiến Olivia phiền lòng không phải thiếu. Dù sao thì trong mắt đại đa số các quốc gia khác, người miền bắc đều là một đám dã man mặc da thú.

‘Luyện kim sư kì tích’ Olivia đã tới tay. Đáng tiếc, khi tìm tới ‘Ma động đạo sư’ Timiret, chúng ta lại gặp chút rắc rối.

Lúc Timiret nổi tiếng chắc tầm mười bảy, mười tám năm nữa. Còn Timiret hiện tại... thôi, ít ra thằng nhóc chảy nước mũi này còn tốt gấp vạn lần lúc trước ta đi tìm các anh hùng cuối cùng toàn tìm được tổ tiên của bọn hắn, ít ra thì hắn cũng đã sinh ra rồi.

Vấn đề là, làm sao để thuyết phục gia trưởng.

Timiret có một chị gái, hai người sống nương tựa vào nhau, đã thế vị ấy lại còn là người quen.

“Olivia? Kathleen?”

“Giáo... giáo sư Dana? Vì sao người lại ở đây?”

“Đây là nhà ta. Ta còn chưa hỏi vì sao các người lại ở đây đâu. Cả hai đều đã nghỉ học, tới nơi này có chuyện gì? Tìm ta có việc à?”

Dana khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, nét mặt có dáng vẻ của một nữ nhân bi khổ, lúc xụ mặt lại rất có thần sắc tôn nghiêm. Nhưng, đường con bằng phẳng kia luôn khiến người ta liên tưởng tới câu chuyện về sữa bò nào đó...

“Phụt!”

Renee, cười ngay trước mặt người ta rất thất lễ, đi về ta phải bảo Kelly bỏ tặc cho người. Cái gì? Ta cũng cười, đừng đùa, ta chỉ mỉm cười, một cự thánh kì sĩ nghi trọng như ta chưa bao giờ làm mất lễ phép cơ bản trước mặt các nữ sĩ.

“Xin chào tiểu thư Dana, ta là kĩ sĩ dẫn đạo của Kathleen, hiện tại ta cần sự giúp đỡ của vài vị luyện kim sư, vì vậy, Kathleen đề cử người với ta. Đây là một công việc lâu dài, ngài có lẽ sẽ phải thôi chức giáo sư ở học viện, nhưng ta đảm bảo đãi ngộ sẽ khiến ngài thoải mái. Còn đây là đại luyện kim sư cấp hoàng kim Silverhook Belha, người có thể tâm sự cùng hắn.

Timiret và chị hắn vẫn sống nương tựa vào nhau, chỉ thuê mướn thằng nhóc này là không thể nào. Có điều, chỉ cần dụ được vị Dana này, Timiret không dụ cũng tới.

Dana nghe vậy mắt sáng lên, nhưng chỉ chớp lát sau lại trầm xuống.

“Thật xin lỗi, cá nhân ta quả thực cần một công việc mới, nhưng chúng ta đang định rời đi toà thành này, sợ là không thể tiếp thu ý tốt của ngài.”

“Rời đi? Vì sao?”

Nàng ngáp ngừng mãi, thế rồi mới nói ra nguyên do.

Kì thực lí do rất đơn giản, chỉ là vì hai người cảm thấy nơi này không an toàn, muốn chạy nạn.

Còn vì sao không an toàn? Đương nhiên là vì con quái vật khổng lồ chỗ lòng sông, thứ mà mở cửa sổ ra liền thấy.

Ròng biển chín đầu Hadaraa, riêng mình hắn đã chặn nửa con sông, mấy cái đầu của nó chỉ cần ngẩng lên thì ngay cả người dân ngoại thành cũng nhìn thấy. Mỗi cú phụt long tức của nó nếu tính cả toà thành thị thì có vẻ chẳng là gì, nhưng đối với tên xui xẻo bị đánh trúng, tuyệt đối là thập tử vô sinh.

Nó không phải mấy thứ có huyết mạch thấp kém chỉ ẩn nấp trong đầm lầy như đám cừ đầu xà, nó là quái vật sống từ thời thượng cổ, là thần sùng, đã sớm có được một bộ phận thần lực.

Nếu để hệ thống đánh giá cấp bậc huyết mạch của Hadaraa thì kết quả chắc chắn sẽ không kém cỏi cấp song kim cương của ta bao nhiêu. Mà khi dạng tồn tại như vậy đạt đến bán thần, các bán thần thông thường của nhân loại chẳng là gì cả.

Từ lúc bắt đầu, con rồng chín đầu này đã gần như là kẻ vô địch ở phạm trù, tất nhiên, nó cũng chịu nhiều hạn chế, đồng thời thái độ tiêu cực tránh chiến rất rõ ràng. Tuy nhiên, nếu người chủ động trên choker hắn, tự mình tìm chết trách được ai.

Chỉ ít, sau khi hiểu rõ thực lực của đối phương, Dasos bỏ hoàn toàn phương án cứng chống, cũng hoàn toàn không có ý chọc giận nữ vương phong bạo. Hắn lựa chọn ứng đối tiêu cực, đồng thời đệ thư mời đến các giáo hội, chờ đợi chư thần trật tự giải quyết phiền toái này.

Đương nhiên nếu Hadaraa quyết ý lên bờ, Dasos cũng dám tung hết thủy ra đổ vào quyết chiến hộ quốc.

Cả hai bên đều biết thời biết thế, vì vậy cuộc chiến sa vào thế cân bằng. Duy chỉ có đám hải tộc càng đánh càng hang, một phần vì có lão đại đằng sau, một phần, lại vì một việc ngoài ý muốn.

Vì trang điểm bề mặt, đường đi bên bờ sông đều được lấp thêm đèn dầu ma pháp, mà thứ dầu trong đèn lại là thứ xa xỉ phẩm trân quý nhất thế giới nhân loại – dầu nhân ngư.

Nhân ngư xưa nay chính là đưa con yêu của biển, có địa vị gần như hoàng thất trong hải tộc. Khi các nhân ngư trong bộ lạc Bạch Kinh nhìn đến đám đèn dầu này thì khác gì đúng sĩ nhân loại nhìn đến Orge dùng nồi nấu canh thịt người, không liều mạng đánh không còn gì để nói.

Dù tạm thời hải tộc còn không thể phá vỡ tầng phòng hộ cùng bình chương lâm thời, nhưng tổn thất mà Oran phải chịu cũng không nhỏ. Sự xuất hiện của Hadaraa đã khiến một phần không nhỏ của thành Kagoshi bị nước nhấn chìm. Một số thị dân may mắn kịp thời trốn kịp, còn đại bộ phận những kẻ xui xẻo khác thì bị cuốn vào nước sông, không bao giờ lên bờ được nữa.

“Nhà chú thích ta ở khu gần sông, phòng ở của bạn trai ta bị long tức phụt trúng, cả nhà thi cốt vô tồn, chúng ta muốn rời đi toà thành đau thương này...”

Gần đây số người muốn rời đi không ít, chỉ có điều số những người xui xẻo như hai chị em nhà này thì đúng là hiếm thấy. Ngay cả bạn trai vừa hẹn hò được hai tuần cũng không thoát.

Chiến tranh vốn là như thế, không quân ai thắng ai thua, không quan tâm lí do cuộc chiến thần thánh đến mức nào. Những người chịu tác hại nhiều nhất vẫn là những quần chúng vô tội và bất lực.

“Vây càng đúng lúc, phần công việc này yêu cầu người phải đi ra nước ngoài, nếu người đã muốn rời đi nơi đây, vậy nó lại càng phù hợp.”

“Thật sao? Người có thể nói rõ hơn không?”

Không có gì ngạc nhiên xảy ra, khi mà đối phương một lòng muốn rời đi, phần công việc với đãi ngộ phong phú và điều khoản ưu đãi này là thứ mà Dana khó có thể từ chối.

Nhưng khi hai siêu tân tinh đã tới tay, ta lại lâm vào nghi ngờ.

“Vận mệnh của bọn họ bị ta nhúng tay vào. Bọn họ còn có thể vĩ đại giống như trong lịch sử ư? Bọn họ vẫn có thể trưởng thành đến trình độ kia ư?”

Ta chỉ nghĩ một chút liền lắc đầu phì cười. Dù ta không dự đoán bọn họ tới đây thì vận mệnh của hai người cũng đã sớm bị cải biến. Vì hải tộc đột kích, Timiret cùng chị mình rời đi, như vậy dù tương lai hẳn vẫn trở thành đại sư cơ giới học thì cũng khó có cơ hội hợp tác với Olivia, cơ giới ma động học cũng khó lòng xuất hiện.

“Vội lại suy nghĩ nhiều như vậy làm gì. Chỉ ít hai người đều là mầm mống tốt, cứ coi như bỏ tài nguyên đầu tư tân nhân đi. Ừm, đã đem Olivia vứt cho Silverhook, vậy tổng Timiret cho Goldenteeth đi, có khi sau này rồng cơ giới lại có cả chức năng tự bạo theo phong cách địa tinh cũng nên.

Trong truyền thuyết xa xưa vùng cực bắc, mỗi khi tuyết lớn chắn đường núi, những ngày rét lạnh nhất trong năm, tại nơi sâu của núi tuyết nơi không người có thể đặt chân tới sẽ là nơi đám yêu ma quỷ quái đi ra tụ hội, nơi đó u linh băng, tuyết quái, tuyết nữ, người tuyết... đều có mặt.

Thường thì mỗi truyền thuyết đều có nguyên hình, mà nguyên hình của truyền thuyết trên, là băng ngạc.

Ngạc là ngạc mộng, là ác ma trong con ác mộng. Băng ngạc, là cách gọi chung của các ma vật vô danh chốn băng tuyết cực bắc.

Bọn họ vô hình lại hữu hình, giống như cực quang miền địa cực, biến hoá đa đoan, huyền lệ vô cùng, nhưng khi đến gần lại không còn thấy gì nữa.

Truyền thuyết về bọn họ đã có cả trăm ngàn năm, người cực bắc vẫn luôn răn dạy trẻ từ đừng bao giờ đi đến núi tuyết trong ngày tuyết rơi dày. Mãi cho đến khi có một người không tin tã, cứ thế đi thẳng đến lễ tụ hội của đám băng ngạc trong ngày tuyết lớn.

Hắn là tổ tiên của vương thất nước lam. Cuối cùng tại sâu trong tuyết sơn đã xảy ra cái gì thì không ai biết, nhưng sau lần đó, Lam có thêm một loại binh chủng khiến cả đại lục ghé mắt – kỵ sĩ cực quang.

Kỵ sĩ từ xưa đã là chiến lực trung kiên trong quân đội nhân loại, bởi lẽ các loại vật cưỡi có khả năng nhanh chóng đề cao tốc độ, lực công kích... cho loài người giòn yếu. Một tên gà mờ cười Griffin liền thành binh chủng bạch ngân, tên kỵ sĩ cực quang yếu nhất cũng có chiến lực cấp hoàng kim, điều đó đủ cho thấy được băng ngạc mạnh mẽ.

Băng ngạc là sinh vật linh thể, hình thái của nó không cố định, cũng nhờ vậy mà các kỵ sĩ cực quang có được năng lực ứng biến và không gian trưởng thành cực lớn.

Băng ngạc có thể trưởng thành cùng với các kỵ sĩ mình tâm ý tương thông, họ lấy dinh dưỡng từ tâm linh đồng bạn, vì thế băng ngạc của các kỵ sĩ khác nhau đều không giống nhau, nhưng đại bộ phận ngạc thú đều lựa chọn hình thù ma quái, ví như người tuyết, báo tuyết... Đương nhiên, hình dáng khiến người ta hâm mộ nhất là tuyết nữ, dù chiến lực không mạnh lắm. Được rồi, lí do thì chẳng cần ông nào cũng hiểu.

Đương nhiên, vì tiện cho tác chiến tập thể, bạo phong ưng, độc giác băng thú và gấu trang giáp Bắc cực là ba hình thái mỗi ấu thể băng ngạc đều phải luyện tập, đảm bảo quân đoàn kỵ sĩ có thể hoàn thành chuyển đổi giữa các hình thái đột tập, xung phong và va chạm nhanh nhất có thể.

Băng ngạc có trí lực không thua kém loài người, thậm chí còn hơn. Không ít kỵ sĩ có băng ngạc dạng tuyết nữ cả đời không lấy vợ, chắc có lẽ yêu mất toạ kỵ của chính mình.

Do khế ước huyết mạch tồn tại, vương thất Lam rất dễ dàng được băng ngạc thừa nhận, các tử đệ trong vương thất ngày trước đa số đều có thân phận kỵ sĩ cực quang, danh vọng trong dân gian của bọn họ đều rất cao. Đến thời đại song tử tinh, Cavens chính là một tên cực quang kỵ sĩ, ngạc thú hẳn khế ước có thể chuyển đổi tuỳ ý giữa hai loại hình thái là rồng băng và Behemoth băng, lúc bình thường lại có hình thái tuyết nữ khiến vô số người hâm mộ. Đã mạnh lại còn đẹp, không thể không ghen tị.

Nói đến đây chắc mọi người đã đoán được tại sao ta chỉ nhắc tới tuyết nữ của Cavens. Bởi lẽ ta không có, ta thậm chí còn không phải kỵ sĩ cực quang.

Bạch ngân là giới hạn thấp nhất để đám băng ngạc cao ngạo thừa nhận, lúc bị đem đến thần điện ta mới cấp thanh đồng, đợi đến khi đạt được tiêu chuẩn thì đã nằm trong trạng thái chiến tranh dai dẳng, không thích hợp chuyển đổi hình thái lực lượng. Vì vậy, ta chỉ có thể vừa nhìn đám tinh linh băng tuyết đáng yêu thông minh bên cạnh bọn kị sĩ mà đồ kị hận. Đến khi ta sống lại đời thứ hai, đời thứ ba, kị sĩ cực quang đã tuyệt tích trên đại lục, tự nhiên nhảy ra khác gì lạy ông tôi ở bụi này, tự đi tìm chết.

Hiện tại, con đường của ta đã thành hình. Tương lai cần làm thế nào đã có dự án chi tiết, số loại lực lượng cũng đủ phức tạp, cố khoác thêm mô bản của kị sĩ cực quang chỉ hại nhiều hơn lợi. Thế là, ta lại chỉ có thể nhìn đám tuyết nữ mà hâm mộ đồ kị hận.

Đoạn thời gian này chỉ có hai người được băng ngạc thừa nhận, một người là một kị sĩ nam tên Elohim, ngạc thú của hắn thường dùng hình thái người tuyết, tuy xấu ma chê quỷ hờn nhưng thân thủ vẫn tiếp, rất thích hợp khi hỗn chiến.

Hắn được thừa nhận là do con băng ngạc kia chính là đồng bạn ngày xưa của tổ tiên hắn, hơn nữa hắn còn là một trong hai kị sĩ cấp hoàng kim duy nhất trong đoàn.

Kể thừa ngạc thú do tổ tiên truyền lại có điểm tốt là bớt đi thời gian bồi dưỡng dài lâu, tuy nhiên khuyết điểm cũng rất rõ ràng, phối hợp không đủ ăn ý, không thể tâm ý tương thông như làm bạn với băng ngạc từ lúc chúng còn nhỏ.

Một vị kị sĩ cực quang tân sinh khác chính là cô công chúa được ta dùng ngón tay vàng đẩy thực lực lên – Renee, vốn thực lực của nàng chỉ đứng hạng áp chót trong cấp bạch ngân, vậy mà đám băng ngạc vốn kiêu ngạo hếch mũi tận trời ấy lại chủ động đến khế ước cùng nàng. Đã vậy, nàng còn bỏ mặc những ngạc thú ta cường lực đề cử như người khổng lồ tuyết, lợn rừng băng trọng hình... rồi đi chọn một tuyết nữ tên Shiva mà đâu biết rằng những cự quái này mới đủ khả năng đề cao chiến lực yếu ớt và khả năng sinh tồn thấp đến đáng thương của nàng.

“Bọn họ đều quá xấu, chỉ có chị Shiva xinh đẹp thành thực, ta tất nhiên chọn nàng.”

Đúng là công chúa, vừa nói một câu cả đám băng thú to lớn đều thương tâm khóc ròng.

Mà thôi, dù sao hình thái tuyết nữ cũng không phải chỉ được cái xinh đẹp. Các băng ngạc ở hình thái này có khả năng điều khiển băng tuyết mạnh nhất, ngưng tụ giáp và vũ khí cũng nhanh nhất. May sao, lần hành động này đúng lúc lại cần năng lực đó.

Nhờ sự trợ giúp của Traxex, chúng ta có thể đi đến căn cứ từ đáy sông. Dù cso gặp phải đội Murloc tuần tra thì thân là hải tộc thượng giai như nàng cũng có thể quá lui nhẹ nhàng.

Vì phải tác chiến dưới nước, lần này chúng ta đều trang bị nhẹ ra trận. Tên người tuyết của Elohim chỉ có thể tạo một tầng vũ trang cho kị sĩ của mình, trong khi đó Shiva lại có thể chuẩn bị một thanh băng kiếm cho mỗi người.

[ma kiếm hàn băng]

[Lực công kích: 10 – 12, nếu người sử dụng là kị sĩ cực quang thì lực công kích gấp bội, phẩm chất tăng một. Phẩm chất hiện tại: tinh xảo.]

[Đao sương: phụ gia 5 điểm tổn thương băng giá.]

[Hàn băng bắt diệt: Băng ngạc sử dụng ma lực cực đông giúp ma kiếm có độ cứng vượt qua sắt thép, người có thể yên tâm dùng nó va chạm với vũ khí tinh kim.]

[Băng lạnh thấu xương: Nếu chạm trực tiếp vào ma kiếm băng da sẽ phải chịu 1 tổn thương / giây. Nếu bọc bao da sói được băng ngạc chúc phúc sẽ được miễn dịch tổn thương trong vòng ba mươi phút. Kị sĩ cực quang không bị tổn thương.]

Khi tất cả mọi người đã có vũ khí, Shiva bắt đầu vừa thở hồng hộc vừa đúc giáp cho ta.

Thứ nàng chế tạo là [alavanche defender], một loại giáp loại siêu trọng. Nó có thể giúp ta biến thành bảo lũy hạng nặng, trở thành tanker bổ sung cho đội ngũ.

Còn về đám thương hại nhỏ nhoi phụ gia, thiên phú da dẻ titan của ta sớm đã không thèm chấp.

Khi tiếng cảnh báo vang vọng trong địa cung, dù là đám vong linh ngu độn cũng đã phát hiện kẻ địch đột nhập. Trong khi đó, ta vuốt nhẹ thánh diễm cháy trên thân Thương bạch chính nghĩa, hét to tuyên ngôn của thánh kị sĩ khi chuẩn bị đánh với vong linh.

“Những kẻ sớm nên trở về huyệt mộ, để ta dùng thánh diễm tặng cho các người giấc ngủ vĩnh hằng.”

Không hiểu sao nói xong lời này ta lại thấy khó chịu. Thôi quên đi, vẫn dùng câu xung phong kia tốt hơn.

“Thánh quang, đám tà ác kia đáng đánh một trận!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Kiểm thánh

Editor: Gà đồng

“Cho ta mười giây!”

Ta gầm lên, hai thanh trọng kiếm đồng thời ra khỏi vỏ, xông thẳng tới thủy triều vong linh trước mặt.

Giết chóc là một môn nghệ thuật, mà muốn làm nghệ thuật, ngươi phải đầu nhập tất cả thân thể và linh hồn vào đó.

Trên chiến trường không nên suy nghĩ nhiều, bỏ xuống hết thắng, để bản năng của ngươi chủ đạo hết thảy.

Những tiếng thốt lên kinh ngạc từ đồng đội phía sau không còn quan trọng, ta toàn tâm toàn trí dùng sức vung kiếm.

Đối với các chức nghiệp cận chiến, kiếm thuật là căn bản, còn ta, là đại sư trong đại sư.

Nahri là nơi mà binh khí lạnh tung hoành, kiếm thuật là thứ kĩ nghệ mang đến tử vong. Trăm ngàn năm truyền thừa và phát triển, tại mọi nơi, ở mọi quốc gia đều có lưu phái kiếm thuật độc đáo của riêng mình. Chiến sĩ thuần túy có lẽ không có thánh quang hoa lệ giống thánh kỵ sĩ, không có ma pháp phụ trợ như ma kiếm sĩ, thứ giúp họ vẫn đứng sừng sững ở đỉnh cao của các chức nghiệp cận chiến, chính là thanh bảo kiếm trong tay cùng nhục thân thiên chuy bách luyện.

Kiểm là binh khí lạnh phổ biến nhất, ai ai cũng có thể luyện kiếm, thế nhưng số người có kiếm thuật thực sự cao siêu lại không nhiều, mà số người có thể đem kiếm thuật siêu phàm, nhận được mỹ dự ‘kiếm thánh’ lại càng ít ỏi đáng thương. Danh hiệu kiếm thánh này không quan hệ đến thân phận, chức nghiệp, giai vị, nó chỉ tính đến thanh kiếm trong tay ngươi.

Kiểm thánh, kiếm trung thánh giả, kẻ dùng kiếm siêu phàm thoát tục.

Ta, là một kiếm thánh, một tên kiếm thánh tự học mà thành, không có bất cứ truyền thừa nào.

Vì tính cách và thân phận, kiếm thuật của ta khác rất nhiều so với những kiếm thuật chủ lưu hoa lệ đa dạng. Nó không cao quý giống dòng Kalaneagle, không có lối tấn công chao liệng bắt mắt giống Sky’s sword, cũng không có biến hoá khó lường giống trường phái Phantasm Dragon ở Solo.

Xuất thân là một tên thánh kỵ sĩ, ta thậm chí còn không học được cả kiếm thuật phiêu dật hoa mỹ của hoàng gia Lam. Kiếm của ta, đơn thuần vì giết chóc mà sinh, là thứ tổng kết được từ những kinh nghiệm trên chiến trường, giản đơn, thô ráp.

Rõ ràng cũng là tự học thành tài, dù trước khi giành được truyền thừa của phượng hoàng, kiếm thuật của Adam cũng đã có khí chất phiêu dật. Sau khi hấn nhận được truyền thừa, thực lực tăng mạnh, kiếm như phượng múa, loang loáng đầy trời, mỗi lần vung kiếm còn có cả tiếng phượng hót và ảo ảnh phượng hoàng, hoa lệ xa xỉ đến tận cùng. Một khi hấn dùng sức đánh, khán giả cách mấy cây số cũng nhìn đến, người đời còn truyền lưu câu khen tặng: ‘Hong liên nhất kiếm, phượng vũ giả thiên’ để nói về hấn.

Vậy mà ta, thầy của hấn, lại sử dụng thứ kiếm thuật cơ sở nhất, không có gì kéo lên mặt bàn, chỉ có điều rất nhanh, rất chuẩn và rất độc. Nếu chỉ xem bề ngoài, đừng nói kiếm thánh, coi như cấp đại sư ta cũng thua. Nếu không phải từng đánh sập mặt vài tên kiếm thánh, ta cũng không dám tin mình đã là kiếm thánh.

Thứ kiếm thuật đầu tiên mà ta học là cơ sở, bao năm trôi qua, ta cũng từng lĩnh hội rất nhiều kiếm kĩ nổi danh, số áo nghĩa nhiều không kể xiết. Thế nhưng thủy chung, thứ thường được dùng nhất, vẫn là mấy chiêu cơ sở xấu xí kia.

Kiểm thuật cơ sở là thứ mà ai học kiếm đều biết, nó gồm các động tác cơ bản như đâm, chém, vung... lấy mục tiêu là nhanh, chuẩn, chính xác, lấy cơ sở là sức mạnh, tốc độ và ánh mắt. Ai cũng biết, ai cũng hiểu, thế cho nên, nếu có người nói có thể dùng thứ này trở thành kiếm thánh, đảm bảo mọi người xung quanh sẽ cười rộ rỡ.

Ấy thế mà đỉnh cao kiếm thuật của nhân loại, Hồng liên kiếm thánh Adam, chưa bao giờ thắng nổi ta.

Thương bạch chính nghĩa trong tay trái hoá thành ánh sáng chói lòa, Hàn băng ma kiếm ở tay phải vung ra từng đạo cực quang. Vì được vung với tốc độ quá cao, ánh lửa trắng chói mắt và ánh sáng xanh băng lạnh như biến thành một con bướm vung lên hai cánh, bao trùm lấy diện tích hơn ba mét xung quanh. Sau đó, tất cả chúng mảnh liệt đập xuống khiến cả mặt đất đều run rẩy, còn ta cũng đã hoá thành con gió lốc huỷ diệt.

May nhờ đặc hiệu của hai thanh kiếm tốt, chiêu thức của ta cuối cùng cũng bớt xấu... .

Cả hai thanh kiếm ta đang dùng đều không phải rất sắc bén, thế nhưng chính thân kiếm dày nặng của chúng lại tiện cho ta tạo ra các loại hiệu quả như ý muốn.

Cương thi có lực lượng mạnh mẽ, da dày thịt béo, không biết đau là gì? Một kiếm nát đầu, tiện thể chém vào cốt tủy, một bộ thi thể liền hoá thành thịt vụn.

Võ tướng xương khô khung xương cứng như sắt, không sợ đâm xuyên? Một kiếm chém ngang, trọng kiếm hoá thành đại chùy, một đòn đủ người tan khung, kẻ may mắn cũng bị đánh sập mặt không dậy nổi.

Kỵ sĩ tử vong? Nghe nói võ nghệ của ngươi rất cao cường, lại còn biết vài ma pháp hắc ám? Ê, một vung đã nằm đất là ý gì, sao ngươi lại giãy thế? Reinhardt lúc vừa dậy cũng cứng hơn ngươi gấp trăm nhé.

Nữ yêu, nghe nói ngươi không sợ thương tổn vật lý, lại có sở trường về phép thuật nguyên rủa suy nhược đối thủ, là sát thủ của hệ cận chiến? Ừm, nguyên rủa thật phiền phức, ăn một chiêu bí kiếm – bầy khổ của ta... Ê này, sao chạy? Ngươi có thể có chút tôn nghiêm của vong linh cấp cao được không, đừng ném mặt mũi của nữ yêu thế chứ, ngươi không thấy nữ yêu vương trên vai ta đang tức giận sao?

Gỗ, dăm, nện, chém! Chuy lớn, kiếm tây, gậy gộc, loan đao... Hai thanh trọng kiếm trong tay ta như biến thành vô số loại vũ khí. Kiếm thuật cơ sở thông qua trăm năm tích lũy giúp ta có thể tùy ý công kích vào nhược điểm của đối thủ với hiệu suất lớn nhất. One hit one kill! Trong khi đó, đến tận giờ phút này vẫn chưa có kẻ nào động được tới bề mặt của bộ giáp trên người ta.

Ma kiếm trong tay phải còn đỡ, thương bạch chính nghĩa trong tay trái của ta mới là vũ khí hủy diệt. Sau khi rót vào trong đủ lượng thánh quang, hiệu quả phụ gia [Chính nghĩa thâm phán] bắt đầu tuyên cáo giờ phút tận thế của vong linh đã đến.

[Chính nghĩa thâm phán: Khởi động lực lượng trong bảo thạch linh hồn, khiến mục tiêu sinh vật hỗn độn khi bị đánh trúng bị tiến hành thâm phán, nếu đối phương không thông qua thâm phán sẽ bị phá hủy. Thời gian sử dụng: 10 phút. Số lần sử dụng: 3 lần/ngày]

Chỉ cần bị đánh trúng, dù là bị lưỡi kiếm cắt qua một chút, những vong linh giòn yếu này lập tức hoá làm bột phấn. Hiệu quả giết chóc cao lên gấp đôi.

[Alavanche Defender] nhìn tướng rất công kênh, trên thực tế chỉ nặng bằng một cái giáp xích, vì thế, một thân trọng giáp như ta lại có thể di chuyển như một du hiệp ngay giữa chiến trường.

Đánh đánh đánh, ta phát hiện mình phạm phải một sai lầm, đó là đem đám biến thái ở thành Sulfur làm tiêu chuẩn để đánh giá lực lượng của đám vong linh trong căn cứ này. Việc này cũng như lầm lẫn một tiểu đội quân đặc chủng với một đám trẻ ba tuổi trong trường mẫu giáo, dù đều là con người, nhưng khác biệt như trời với đất.

Dùng lực lượng đủ để ứng đối lính đặc chủng đi hành hạ tiểu bằng hữu, tất nhiên sẽ là kết cục một người quét toàn trường như hiện tại.

Ta đang giết sướng, bỗng nhiên trước mặt trống trơn, sát người đã không còn địch nhân.

Vì thế, ta nắm chặt cơ hội, đổi ngược kiếm trong tay trái thành cầm ngược, kiếm trong tay phải vẫn giữ bình thường, bắt đầu súc lực...

“Jug....ger....nauutt!!!” (1)

Ta rống lên một tiếng, hai con mắt trùng trùng, cả hai thanh kiếm bắt vung mạnh, cả người xoay tròn, hoá thành lốc xoáy từ vong.

Kiếm càng xoay càng nhanh, lốc càng xoáy càng mạnh. Cuối cùng con lốc kiếm khí xoáy hoàn toàn che khuất cả thân hình ta.

[Đỉnh. Chúc mừng kí chủ linh ngộ áo nghĩa truyền kì thông dụng: [Kiếm nhận phong bạo] (2). Sau khi sử dụng, người sẽ biến thành một con lốc xoáy kiếm khí. Lưỡi kiếm và kiếm khí sẽ gây lượng lớn tổn thương đến các đối tượng trên mặt đất ở phụ cận. Dưới ảnh hưởng của kĩ năng, người sẽ không đau xót, không sợ hãi. Trừ từ vong, không có thứ gì có thể đình chỉ bước tiến của người. Điều kiện sử dụng – sức mạnh: 20, tốc độ: 10, thể chất: 15 - - nhắc nhở của hệ thống: đám say tàu xe và đám nhanh nhẩu đoàn nên cẩn thận khi sử dụng. Ta mới không tiết lộ cho người rằng đại kiếm thánh Hodor vì quay quá nhanh, đầu óc choáng váng, nên mới bị một đám Kobold làm thịt trong lúc nôn mửa.]

Nói là linh ngộ, trên thực tế chỉ là nhớ lại mà thôi. Chỉ cần thuộc tính cơ sở đạt đến là liền dùng được. Trong đoạn thời gian này số kiếm kĩ ta ‘linh ngộ’ không biết bao nhiêu mà kể.

[Kiếm nhận phong bạo] là áo nghĩa thông dụng được kiếm thánh yêu thích nhất không phải không có lí do. Nó có phạm vi công kích rộng, một chiêu có thể giúp chiến sĩ thanh trừ rất nhiều đối thủ. Là thủ đoạn ứng phó thuận tiện nhất khi bị vây công. Đương nhiên, khuyết điểm rõ ràng nhất là dùng rồi không ngừng được, nếu trên đường đi đụng phải địch nhân mạnh mẽ, kẻ ở trạng thái con quay rất dễ biến thành bia ngắm.

Đám vong linh còn sót lại bị kiếm khí trong con lốc chạm đến như thể đồng thời bị hai thanh kiếm của ta công kích, kẻ cường hãn nhất cũng không chống được quá hai giây. Theo bước chân của ta, không kẻ nào có thể trốn thoát, con lốc xoáy xoá sạch hết thấy.

Đến khi ta dừng lại, không còn vong linh nào còn đứng được, dưới đất nằm ngổn ngang trên trăm thi thể hư thối.

“Ha ha ha, ta đã vô địch thiên hạ... Cái đeo gì thế, đồ chơi kia từ đâu chui ra?”

Nhìn đối thủ mới tới, ta không do dự... xoay người chạy.

Không chạy làm sao được, đám vong linh mới tới kéo đầu ra mấy ống trọng pháo công thành, đã thể mà nãng pháo trên chiếc phù không hạm đang chậm rãi khởi động kia cũng bắt đầu nhắm chuẩn. Chỉ cần bị đánh trúng một phát, ta đảm bảo mình sẽ lại quay về Luân Hồi.

Ta nhìn lại một chút, chỉ một lát xoát quái vừa rồi đã đủ kinh nghiệm để ta tăng tới cấp tiếp theo. Mà hệ thống còn đưa ra nhắc nhở về chiến lợi phẩm nào đó, bất quá bây giờ không phải lúc.

Đến khi ta trở lại, mọi người đều chăm chăm nhìn ta như đang nhìn quái vật.

Đã nói ‘cho ta mười giây’ để hấp dẫn hoá lực của đối thủ. Kết quả thì sao? Đi luôn vài phút, thuận tiện bật hoá lực diệt sạch quân tiền trạm.

“Hê hê hê, chém thuận tay quá, quên không lưu cho các người... Sao cứ nhìn ta hoài vậy? Ta chưa nói qua ta là kiếm thánh sao?”

Mọi người chính tề lác đầu. Chỉ có Kelly khẽ cười.

Renee mặt đỏ ra, vừa chán kinh, vừa tiếc nuối, lại vừa vui mừng.

“Quả nhiên hình tượng biến thái không đáng tin thường ngày chỉ là nguy trang, thánh kỵ sĩ Roland thật đáng sợ, haizz, ta cuối cùng vẫn còn kém quá xa.”

Nàng vừa trở thành kị sĩ cực quang, đang vui cực, nhất là khi trong lòng tưởng bỏ rằng đã có đủ thực lực để ép thầy dạy kiếm mới cấp thanh đồng của mình một đầu. Nay xem ra, Roland chính là Roland, chỉ dựa vào kiếm thuật cũng đủ tung hoành thiên hạ.

“Kiếm thánh cấp thanh đồng, thật không thể tin nổi.”

Kathleen cũng bị hù dọa. Kiếm thánh cần đủ thời gian luyện tập cơ sở và kinh nghiệm thực chiến mới đạt tới. Các thánh kị sĩ hầu hết đều dành thời gian cho thánh quang và thần thuật, vì vậy phần lớn thánh kị sĩ đều có kiếm thuật rất bình thường. Ấy vậy mà nay lại xuất hiện một thánh kị sĩ cấp thấp trở thành kiếm thánh, quả thực là sự kiện hủy diệt thường thức.

Vốn nàng còn có chút bất mãn với người dẫn đạo của mình. Nay mới biết, ngay cả cha mình Roland cũng thừa tư cách dạy chứ đừng nói mình.

Ngược lại, con mèo chết tiệt vẫn móc mĩa theo thói quen.

“Thiên phú ma pháp của ngươi chỉ cần đạt đến một nửa của kiếm thuật, ngươi cũng không biến thành tháp pháo hạng nặng, không si nhục thanh danh của kẻ làm phép.”

Ta muốn cãi lại, nhưng bây giờ không phải lúc. Các tháp pháp sư trong căn cứ đều đã chớp sáng, mà trên toà tháp cao nhất, một thanh ánh đen nhánh đã hiện ra, loại ma lực từ vong quen thuộc quần lên khung xương kia khiến ta không thể không cảm thấy một cái.

“Đệt, không mặc gì? Ngươi nghĩ ngươi chỉ còn bộ xương liền có thể bại hoại thuần phong mỹ tục sao? Nếu tại thành Sulfur, đảm bảo ngươi đã bị thành quân trói gô lại.”

Không chỉ thế, một chiếc phù không thuyền hoàn chỉnh cũng đã trôi nổi giữa trời. Máy tổ ma năng pháo lắp đặt trên đó cũng bắt đầu sung năng.

Nhưng, bản thân ta, không động đậy tí nào.

“Ừnh!”

Sau một tiếng vang, hai toà pháo đồng thời khai hoả, thế nhưng...

“Ầm ầm!” “Ầm ầm!”

Mục tiêu của phù không thuyền không phải chúng ta, nó nhắm chuẩn đến hai toà tháp pháp sư trong căn cứ, trong đó có một toà bị nổ chính giữa, bắt đầu sụp đổ.

“Chưa thấy tên pháo thủ nào nhắm ngu như ngươi, tên lùn đằng kia, nâng cao mười độ, hướng sai trái ba mươi độ.”

Giọng chỉ huy của thợ săn vương bài Romers vang lên giữa không trung. Nghe giọng đặc ý đó, có vẻ toà tháp bị sụp kia là tác phẩm của hắn.

“Ngươi mới ngu, ta vừa rồi nhắm chuẩn tên vu yêu.”

“Thế ngươi càn trật, phải nâng hòng pháo lên bốn mươi độ, sang phải ba mươi độ.”

Trên phù không thuyền lúc này còn có Diana và Klose, nhóm chúng ta cố hấp dẫn lực chú ý của đối phương, sau đó để chiến lực mạnh nhất mang theo đám lùn thiện pháo kích lên lên thuyền, đoạt lấy quyền sở hữu của vũ khí bí mật trong căn cứ. Giờ có vẻ kế hoạch đã thành công.

“Ha ha ha, ta đã nói rồi, chúng ta đã vô địch thiên hạ... Đệt, toàn nói trước bước không qua.!”

Mấy cửa kho trong căn cứ lần lượt mở ra, bốn chiếc phù không thuyền cỡ nhỏ dần dần bay lên. Xem ra kế hoạch không được chu toàn, phù không thuyền cuối cùng không phải thuyền, bắt buộc phải để nơi có nước mới sử dụng được.

“Mặt trên chuyên tâm đối phó phù không thuyền, vu yêu cứ giao cho chúng ta.”

Ở chiến trường để mặc kẻ làm phép là tìm chết. Nhìn tên vu yêu đứng giữa vòng bảo hộ của đám kị sĩ từ vong, Elohim đã xông lên phía trước. Đám kị sĩ hoàng gia cũng bắt đầu liều chết xung phong. Còn ta, tất nhiên sao có thể tụt lại phía sau.

(1) Dịch vui chút, ai chơi dota chắc biết =>)

(2) Có thể tham khảo skill [Blade fury] để hiểu rõ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yêu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 106: Không chiến

Editor: Gà đồng

Biết mình biết ta, trăm trận trăm thắng. Câu nói này không có gì mới, thế nhưng từ xưa đến nay ta vẫn thờ phụng nó, tôn nó như chiến tranh yếu quyết.

Giống như kết quả đàm phán thường được định đoạt trước khi cuộc đàm phán xảy ra, ta tin tưởng, thế cục thắng bại của một cuộc chiến cũng đã được quyết định trước khi cuộc chiến bắt đầu bởi sự chuẩn bị của hai bên.

Một cuộc chiến mà không có lợi ích, không có khả năng thắng thì không có khả năng xảy ra.

Vì Hadaraa xuất hiện, Oran và hải tộc lâm vào thế bí. Nhưng nhanh thôi, bước chuyển ngoặt của chiến cuộc sẽ xuất hiện. Mà bất cứ phe nào giành được thượng phong, đối với Đông Lam đều không phải chuyện tốt đẹp.

Nếu Oran thắng, địa vị của Dasos ổn như thái sơn. Dựa theo tính cách và phong cách nhất quán của hắn, kiểu gì cũng phải bày trò nào đó mới chịu được. Còn hải tộc thắng, càng không cần nói, toà thành này sợ rằng sẽ không còn là địa bàn của nhân loại, không khéo nó sẽ còn bị kéo chìm vào trong nước, giống như toà thành Atlantic trong truyền thuyết kia.

Vì vậy, trước khi thế bí bị giải, ta phải chiếm được toà căn cứ bí mật này, lấy được kĩ thuật và hàng mẫu của phù không thuyền. Như vậy, tiền có thể thu lấy lợi ích, lui cũng đảm bảo hoà vốn.

Bên Dasos đã sắp hoàn thành điều khoản trong khế ước, thời gian không nhiều, cơ hội chỉ có một lần. Nếu lần này thất bại sẽ là chuyện vô cùng phiền toái.

Có sự giúp đỡ của nữ yêu vương Heloise, phải mấy tên vong linh cấp thấp trà trộn vào trong thám thính không khó khăn gì, và ta cứ nghĩ mình đã làm đầy đủ công việc tra xét.

Theo tin tình báo thu thập được, cấu tạo của căn cứ này không phức tạp, một khu công xưởng kiến tạo phù không thuyền, khu pháp sư là nơi thường trú của các pháp sư và tượng sư, tiếp đến là khu vực phòng thủ với một vệ đội bạch lang khoảng ba trăm người cùng sáu toà tháp pháp sư.

Án theo tỉ lệ chuyển hoá trăm đổi một, như vậy trong căn cứ sẽ còn khoảng ba mươi tên kĩ sĩ tử vong, còn các pháp sư nếu muốn chuyển đổi thành thi vụ, nữ yêu... thì xác suất thành công càng thấp, khó có thể vượt qua số lượng của kĩ sĩ tử vong. Như vậy, tổng số vong linh đầu mục trong căn cứ không thể vượt quá một trăm.

Ấy thế mà theo quan sát của thám báo, riêng đoàn kĩ sĩ tử vong đã vượt quá một trăm, như vậy chỉ có một khả năng duy nhất.

“Tên thân vương Carlone kia từ lúc còn là nhân loại đã lén lút học tập ma pháp vong linh? Một thân vương của đế quốc hùng mại ấy vậy mà lại là một vong linh pháp sư cấp thánh giả trở lên, xem ra mưu đồ không nhỏ đây.”

Sau đó, trinh sát còn phát hiện một huyết mộ chôn mấy trăm người. Xem ra, sau khi phát hiện mình bị cách biệt, vì giảm thiểu lương thực tiêu hao, một cuộc thanh lí đã diễn ra. Cuối cùng, khi biết trong thời gian ngắn không có cách nào liên hệ với thế giới bên ngoài, Carlone dứt khoát lộ ra thân phận pháp sư vong linh, chuyển đổi mình thành vụ yêu, chuyển đổi thủ hạ thành vong linh. Sau đó, nhờ những tên công nhân vong linh không ngủ không nghỉ, tốc độ kiến tạo thuyền còn nhanh hơn nhiều so với kế hoạch.

Trên thực tế, trong quá trình điều tra, ta đã biết nơi này có tháp chiều hồn và dụng cụ chuyển đổi tử linh. Chỉ có điều không biết rõ chúng đã được lén xây dựng sẵn hay sau khi căn cứ bị quan bế mới dựng lên.

Dụng cụ chuyển đổi tử linh tại Ciro là thứ bị cấm, thứ đồ chơi này có khả năng tăng cao hiệu suất cải tạo vong linh với số lượng lớn, thế nhưng bất kể người cho đầu vào là cái gì, thứ đi ra đều chỉ là cương thi với linh xương. Không chỉ thế, sản phẩm từ đó còn vô cùng thiếu hụt, khó có thể trưởng thành tiền giai, càng đừng nói có cơ hội giác tỉnh trí tuệ thành vong linh cấp cao. Ciro không phải chỉ có người chết, nó cũng có người sống (dù tuyệt đại đa số là nô lệ và phụ kiện phẩm), ngoài ra nơi đó còn có rất nhiều vong linh đại sư có thể thoả mãn các loại nhu cầu chuyển đổi, vì vậy, phương thức sử dụng dụng cụ chuyển đổi tử linh chỉ còn thích hợp với trường hợp muốn tạo ra lượng lớn pháo hồi phục vụ chiến tranh đồ thành.

Huyết mộ chôn mấy trăm người kia đã xúc phạm tới hạn mức cuối cùng trong [luật của thần], lại thêm vào thứ dụng cụ tà ác đó, đám chức nghiệp giả hệ luật pháp dưới tay ta đã đầy đủ lí do đi thảo phạt thân vương Carlone.

Nhìn số lượng cương thi xương khô đầy khắp chốn, Carlone thực sự làm được cái gọi là ‘vật tận kì dụng’.

Dầu công tác tình báo đã làm khá tốt, sự việc ngoài ý muốn vẫn xảy ra, đó là nhờ tiến độ công việc hoàn thành nhanh hơn kế hoạch, đã có bốn chiếc phù không thuyền loại nhỏ đã hoàn thành và đưa vào kho.

“Àm ầm!” “Àm ầm!”

Tiếng pháo nổ vang giữa không trung, khói bay cuộn cuộn, thi thoảng lại có mảnh vụn kim loại cùng vẩn gỗ rơi xuống. So với cảnh pháo oanh giữa các chiến hạm trên biển, cuộc không chiến này càng kịch liệt trăm lần.

Đột kích hạm ‘kền kền’ có thiết kế dựa theo pháo hạm loại nhỏ dùng trên mặt nước, cũng là tác phẩm thử của hạm đội phù không. Chúng có một nòng chủ pháo ma năng, hai toà pháo sử dụng thuốc nổ, hai bên cạnh mỗi bên một ống phóng ngư lôi. Số nhân viên tối đa là ba mươi người, hạn mức tối thiểu để khởi động chỉ khoảng năm, sáu người.

Hiện tại phù không thuyền vẫn dừng ở giai đoạn mô phỏng chiến thuyền trên mặt nước, vẫn chưa đạt đến mức quân đoàn với khả năng chao liệng bầu trời, ẩn vào trong mây, đột kích nhanh chóng như mười năm sau. Thậm chí, trong mắt ta, chỉ cần hai tên pháp sư cấp truyền kì cũng đủ để đem nó đánh rơi.

Dù nó không mạnh, nhưng nó lại cực kì quan trọng. Bởi lẽ bộ khung, động cơ, nguồn động lực, bộ phận điều khiển của nó đều dựa theo mô hình kinh điển nhất.

Mặt khác, thứ ‘ban đầu’ bao giờ cũng là thứ có kết cấu giản đơn nhất, dễ dàng phân tích và mô phỏng. Do vậy, dù sau này Oran có bán ra một số loại phù không thuyền cỡ nhỏ, đám thuyền mang danh ‘kền kền’ này lại luôn không trong danh sách bán ra ngoài.

Cuộc chiến này là hai đầu bốn, về mặt số lượng chúng ta nằm ở thế yếu tuyệt đối, nhưng bù lại đám lùn kia lại đều là lão làng trong ngành này. Hiệu suất làm việc giữa bọn họ và đám vong linh không nào là không thể so sánh.

Đặc biệt là Romers, hẳn có kĩ thuật thao tác pháo cực kì thành thạo, lộ ra thực lực khiến người kinh ngưỡng. Hẳn không chỉ khiến chủ pháo trong tay mình bách phát bách trúng, mà còn rành rỏi đi tính toán góc độ bắn cho một toà chủ pháo khác.

Quân đoàn vong linh của Carlone còn thiếu hụt tích lũy, số lượng vong linh cấp cao dưới tay hẳn cực kì hữu hạn, mà việc làm của hẳn khiến số lượng vong linh ghi hạn không phải nhỏ, trực tiếp giảm thấp độ khổng lồ của hẳn tới các thuộc hạ dưới tay.

Số ‘người’ mà Carlone có thể thoải mái sử dụng không nhiều, trên mỗi chiếc chiến thuyền nhiều lắm chỗ có một, hai tên thi vu cấp trung với trí lực chỉ đủ để nói chuyện một cách miễn cưỡng, sau đó nhồi vào một đám lính xương khô làm thủy thủ. Máy tên thi vu thuyền trưởng vốn đều là pháp sư, chỉ huy mắc lỗi rất nhiều, có lúc đánh đánh xong quên nổ pháo, thậm chí có tên phát hiện mình nã hoải không trúng, tự mình nhảy lên boong tàu niệm chú làm phép.

Cách làm của hẳn gợi ý cho Klose, vì vậy cả không trung lập tức biến thành một mảng bạo lòi.

Cường giả cấp truyền kì nhúng tay, thế cân bằng lập tức bị phá vỡ. Các thuyền đối địch bị sét đánh liên tiếp, buồm bị đốt cháy, thân thuyền lỗ chỗ, bốc khói ngùn ngụt.

Druid bạo phong vốn là chức nghiệp thích hợp với cái tên tháp pháo còn hơn cả pháp sư hệ lửa, khi Klose bật hết hỏa lực, thuyền chính như có thêm hai ô chủ pháo, sức công kích lật ra gấp đôi.

Bị chủ pháo và lôi bạo đồng thời đánh trúng, thuyền đột kích ‘kền kền số 3’ bắt đầu giải thể, thân tàu rạn nứt từ trong trở ra. Hệ thống động lực nổ tung, cả mũi tàu cũng bắt đầu rơi rớt.

Cùng lúc này, tháp pháp sư nơi Carlone đứng cũng nổ ra một luồng ánh sáng đỏ nóng rực, một quả cầu lửa [pyro blast] được bắn ra.

“Rầm rầm!”

Dù Klose đã cố dùng lôi bạo để ngăn chặn, nhưng đòn [pyro blast] này là do một người làm phép cấp thánh giả phát ra, lại thêm tăng phúc của tháp pháp sư. Vì vậy, quả cầu lửa nóng rực vẫn đánh trúng vào thân con thuyền do Diana cướp được, nó bắt đầu nơi bước ‘kền kền số 3’, giải thể trên không.

“Nhảy thuyền!”

Tập quán làm tốt phòng cháy nổ của đám địa tinh khiến bọn hẳn quyết định nhảy khỏi thuyền mà không có chút do dự nào, tiếp đó, từng căn dù trắng bung ra.

Tiếc rằng, không phải ai cũng chuyên nghiệp như đám lùn này...

“A a a a...”

Thánh kỵ sĩ là chức nghiệp cận chiến, vì vậy sau khi đoạt thuyền thành công Diana rất nhàn. Tiếp đó, nàng dạo quanh các buồng thuyền, tìm được một bộ giáp lượng sản làm từ hợp kim Miserol, đây là thứ hàng quý trên thị trường không có bán. Diana vui mừng hết cỡ, lập tức cởi ra giáp nhẹ trên thân rồi mặc nó vào.

Ta hiểu được nỗi khát khao đối với bộ giáp tốt của một khiên thị chuyên nghiệp, nhưng một căn dù đơn giản tuyệt đối không đủ sức mang cả bộ giáp nặng đó cùng phiêu... Vì vậy, các đồng chí luyện class chiến sĩ, kỵ sĩ, nhớ bớt chút điểm cộng tăng vào trí lực, dù nó chẳng có ích gì trong chiến đấu, nhưng ít nhất sẽ không xảy ra trường hợp chết lạng xẹt.

Một ‘đồ hộp’ rơi xuống từ độ cao hơn ba mươi mét, không cần biết đồ hộp này làm từ sắt lá hay tinh kim, nó nhất định sẽ tan...

Nếu nàng không mặc bộ giáp kia, có lẽ còn tìm được đường sống, đáng tiếc...

Kiều Nguyệt kỵ sĩ Diana, ad???? – ad1987, chết vì: tắt mắt + ngu.

“A a a... cứu mạng, ta còn chưa hoàn thành mục tiêu nhân sinh của mình, ta... tắt cả tích súc của ta giấu ở trong giày, xin giao nó cho Victoria giúp ta... Đại nhân Patricia, ngài chỉ dẫn con đường cho ta, ta sám hối trước thánh quang, đại nhân Vô Miên giả... ta... ta còn chưa yêu lần nào, ta không muốn chết, đại nhân Vô Miên giả cứu mạng với... a a a!”

“Ngu xuẩn! Thôi, ít nhất còn nhớ xin ta cứu mạng, coi như nguoi mệnh chưa tận.”

Diana mở mắt ra, trước mặt nàng hiện lên một gương mặt quen thuộc, chỉ khác là có thêm một đôi cánh màu vàng kim đang giang rộng sau vai và vầng hào quang hoá diễm đang cháy rừng rực trên đầu. Loại tư thái này khiến nàng nhớ tới những câu chuyện truyền thuyết kia.

“Thiên sứ? Ta chết rồi ư? Đại nhân, sao ngài ở đây? Ngài cũng chết rồi à?”

Vì cái gì một thánh kỵ sĩ cấp truyền kì với vẻ ngoài kiêu diễm thành thực lại có bộ óc quả nho thế này? Hay đây là sự cân bằng của tạo hoá, vì đã ban cho Diana vẻ ngoài và thực lực, do vậy đưa tay thu lại trí thông minh của nàng?

Quả thực trong thần thoại thì thiên sứ là kẻ tiếp dẫn linh hồn người chết đến thần quốc, nhưng cách nàng mở miệng lại khiến ta tụt hết cả hứng.

“Thu lại lời nguoi vừa nói đồ nông cạn. Cái gì gọi là ‘ngài cũng tới’?... Hừm?”

Ta phiến cánh, liệng sang một bên, tránh khỏi mưa tên gió và cầu lửa từ tháp pháp sư.

“Về sau cần thận trọng khi sấm hồi lúc lâm chung, một hơi nhắc đến ba vị chân thần, nếu như cả ba đều nghe được, biết rằng có loại tín đồ như nguoi, không khéo họ bị nguoi chọc tức chết. Giờ tập trung, chúng ta lâm chính sự trước.”

Vừa lướt đi ta vừa cúi nhìn, bên dưới đã đánh loạn cả lên.

Ngoại trừ biến vong linh cấp thấp, chủ lực của đối phương hẳn là đoàn kỵ sĩ từ vong do vệ đội bạch lang chuyển hoá thành.

Những kỵ sĩ từ vong này đều còn đang nằm trong giai đoạn vừa phục sinh, tinh tình mê mê, chưa có đủ trí tuệ, không có cách nào sử dụng ma pháp hắc ám và năng lực thiên phú. Gọi bọn chúng là kỵ sĩ từ vong rất miễn cưỡng, chúng càng giống một đám chiến sĩ cương thi cao cấp, có điều, đối phó đám này vẫn không phải chuyện dễ dàng.

Nguyên nhân là do trang bị của bọn chúng quá tốt. Bạo kiếm Miserol loé lên ánh lửa hồng, lưỡi kiếm không ngừng thét gào, những thanh kiếm tinh chế của Đông Lam chẳng hơn sắt vụn là mấy khi đối mặt với chúng. Thương bạo liệt Miserol thì lại là vũ khí sát thương quy mô lớn, mỗi lần đánh là tạc một cái hố to, dù là cấp hoàng kim nếu không cẩn thận cũng có thể thương vong.

May là trí tuệ đám này không đến đâu, ngộ thương liên tục, mỗi lần ném thương trên căn bản đều là đám pháo hôi dưới tay chịu tội. Tên kỵ sĩ từ vong và tên thi vu dẫn đoàn đều tức đến mức hét to không ngừng.

Bên ta hiện tại chỉ có Elohim làm thịt thuần cường lực, bên kia có cả trăm kỵ sĩ từ vong, có chi viện của tháp pháp sư. Trong nhất thời, đột tiến công của phe ta sa vào vũng lầy.

May mà Casio và Mening đều có mặt, mũi tên của bọn họ có thể nhẹ nhàng khiến thương bạo liệt bị dẫn nổ giữa không trung, thế mới khiến đám người bên ta chưa xuất hiện tổn thất lớn nào.

Ta không có ý định nhúng tay vào chiến cuộc phía dưới, dù sao thời gian kéo dài của hình thái thiên sứ không lâu, cần phải nắm chắc để phát huy tối đa tác dụng của nó.

Tính toán thời gian, có lẽ đến lúc rồi.

“Àm âm!” “Àm âm!”

Quả nhiên, một tiếng nổ tung xuất hiện cách chúng ta không xa, con cờ ngầm ta bày ra đã xuất hiện tác dụng.

“Gatling với Silverhook cho lên chiến trường đánh chính diện là một sự lãng phí, thả rông bọn hắc đề bọn hắc đi phá hoại sau lưng địch mới là cách sử dụng hiệu quả nhất.”

Theo sau loạt nổ tung vừa rồi, ánh sáng trên tháp ma pháp bắt đầu chập chờn lúc sáng lúc tối, tiếp đó hoàn toàn tắt ngóm, nguồn năng lượng của căn cứ này đã bị phá hủy.

“Trước khi hồ năng lượng dự phòng và bộ năng lượng nguyên cớ nhỏ bên trong tháp ma pháp được khởi động, chúng ta phải hoàn thành mục tiêu chính.”

Đánh tiêu hao chiến với quân đoàn vong linh là lựa chọn ngu xuẩn nhất, đám thi thể phục sinh với số lượng khổng lồ và không biết mệt mỏi kia luôn có thể tiêu hao sạch thể lực cũng máu tươi của đối thủ. Lựa chọn tốt nhất và duy nhất khi đối mặt với chúng, đó là trăm thủ, chỉ cần vong linh đại quân ngã xuống, quân đoàn sẽ triệt để rối loạn, thậm chí tự động giải thể.

Lúc này, tháp ma pháp đã tắt lửa, ta lại có thể bay, trong tay còn ôm tay chân số một, không đi tìm Carlone thì còn chờ đợi gì.

Giương cánh lên, lướt đi trên không trung, 20 điểm sức mạnh cơ sở khiến ta có thể xách theo nữ kỵ sĩ mà không quá bị ảnh hưởng đến khả năng bay.

“Uỳnh! Âm âm!”

Vừa rồi ta hơi thiếu cẩn thận, đụng phải cánh buồm của ‘kèn kèn số 5’, mà cũng chẳng sao, chẳng nào ta cũng không có việc gì, ngược lại cánh buồm kia nhiều hơn một lỗ thủng hình nữ tính linh.

Ta thuận tay chém đứt cột buồm, sau đó lại bay vút lên. Romers không bỏ qua cơ hội này, thừa dịp đối phương đình chỉ di động, tặng cho một pháo ngay vị trí kho đạn, biến ‘kèn kèn số 5’ thành hoa lửa.

Tình thế cuộc không chiến biến thành một đấu hai, nhưng bên ta có Romers cùng Diana, không có gì lo lắng.

“Chắc, xin lỗi nhé, vừa rồi không chú ý.”

“Ngài chắc chắn là cố ý.”

“Không, vừa rồi ta thực sự không cố ý, lần này mới là cố ý.”

“Á a a a!”

Ta cười đắc ý nhìn Diana vừa kêu vừa bay xuống dưới. Cú ném này, rất chuẩn xác!

“Rầm! Rầm!”

Boong tàu của ‘kền kền số 5’ bị nện thủng, tên thi vụ bị ta ngắm chuẩn nát cây đương trường, Diana thì còn xuyên thêm một tầng nữa mới dừng lại.

“Cho người hai phút, thanh lý hoàn toàn vong linh cao giai ở chỗ này.”

Thế nhưng tiếng chém giết trong dự đoán không có, chỉ có tiếng bước chân ầm ầm của Diana khi nàng cố chạy lại lên boong.

“Đại... đại nhân, mau dẫn ta đi. Chỗ này sắp nổ!”

Lời nàng nói ta vẫn tin, vì vậy lập tức xông tới ôm nàng bay đi. Chưa rời đi bao xa, lại đã nghe được tiếng nổ tung ở phía sau.

“ẦM ẦM!”

Lần nổ này thanh âm rất lớn, hẳn là kho đạn cùng cái gì đó đồng thời nổ.

“Chuyện gì xảy ra, người rơi vào kho đạn?”

“... Đạo này sao lại xui như vậy?” Diana thì thảo lắm bầm, sau đó, nghe được câu hỏi của ta, nàng vội phản ứng lại.

“Lúc chạm đất ta lại nện chết thêm một tên kị sĩ từ vong, nhìn có vẻ như hẳn là thuyền trưởng. Sau đó ta xuyên thêm một tầng nữa, rơi đúng vào gian động lực, rút trúng động cơ...”

“Động cơ hỏng? Nó hỏng xong nổ tung luôn? Xem ra loại thuyền này có tính ổn định chưa cao.”

“Không, không phải!” Diana vừa nói vừa hơi ngượng ngùng.

“Ta vừa ngồi dậy thì tay đè phải một nút bấm, bên trên còn có một hình vẽ đầu lâu xương chéo.”

“Rơi xuống nện chết hai tên vong linh cấp cao, ngồi dậy mò phải nút tự bạo? Vận khí này... tuyền người làm bảo tiêu quả thực là quyết định phi thường chính xác.”

Thảo nào vận khí của ta đạo này không tồi, ra là vận xui đều bị người khác hấp thu rồi.

Ta cười thoải mái, ngược lại, Diana lại hiện dấu chấm hỏi trên mặt, có điều hiện tại không phải lúc để giải thích.

Trên tháp ma pháp, trong vòng bảo vệ của đám kị sĩ từ vong, Carlone lại ngâm xướng [Pyro Blast], mục tiêu hẳn là đối tượng có uy hiếp lớn nhất đối với hắn – chúng ta.

“Tên Dasos đáng nguyên rủa, quần phản đồ khốn nạn, ta, Carlone, mới xứng đáng trở thành hoàng đế tiếp theo của Oran.”

Hô hô, đến hiện tại tên vụ yêu này vẫn còn cho rằng chúng ta là người Dasos phái tối, được, cứ để hắn hiểu vậy đi.

“Ừm, vậy thì bệ hạ, để ta đưa người lên đường.”

Đột nhiên, thanh âm của Heloise vang lên bên tai ta.

“Ồ, hoá ra là người quen, nhìn chiếc nhẫn trên tay hắn.”

Ta ngắm kĩ lại, phát hiện tiêu kí trên tay phải của Carlone, con phần nộ lập tức dâng lên.

“Bọn tháp chiêm tinh chó chết, chỗ nào cũng có vết liếm của chúng.”

“Ta không nói cái này, nhìn kĩ kí hiệu trên chiếc nhẫn tại ngón út tay trái hắn, xem ra, hẳn là đệ tử kí danh của ta, sư đệ của người.”

“Sư đệ thì sao? Có khác biệt gì à?”

“Không, ta chỉ nhắc nhở để người ứng đối cẩn thận, đám đệ tử của ta không phải thịt tươi, mỗi tên đều có mấy ám chiêu, đừng cho hắn là một vụ yêu phổ thông.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vụ Yêu Diên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Á thần khí và bàn cá cược

Editor: Gà đồng

Carlone Neen, chủ ruột của Dasos Neen, em cùng cha cùng mẹ của tiên vương Crowen Neen. Hắn là một pháp sư, nhậm chức thủ tịch pháp sư cung đình, một trong ba chỉ huy cao nhất của quân đội, đến những năm gần đây, Crowen thậm chí còn giao dự án tuyệt mật về phù không thuyền vào tay hắn.

Nhưng thực tế hắn chưa bao giờ chân chính trung thành với anh trai mình, trước kia giúp huynh trưởng leo lên vương vị chỉ vì đùm bọc mới tránh khỏi bị đám hoàng tử còn lại làm cỏ. Thực ra, với tư cách là thiên tài số một trong hoàng thất, mộng hoàng đế của hắn chưa bao giờ diệt.

Thậm chí, vì giành được lực lượng, thời còn trẻ hắn đã từng giấu đi danh tính, đi đến đế quốc Ciro học tập ma pháp vong linh, thậm chí còn bái vào môn hạ của chấp chính quan đệ tam – nữ yêu vương Heloise, chuyên tâm nghiên cứu ma pháp tức tử.

Về mặt ngoài, hắn là một đại pháp sư hệ lửa cấp truyền kỳ, trên thực tế, hắn là một pháp sư vong linh cấp thánh giả.

Ma pháp vong linh bị coi là tà ác không phải vô duyên vô cớ. Ngoại trừ tệ đoan quấy rầy người chết, loại ma pháp tà môn này còn có thể sử dụng phương pháp hiến tế kẻ sống và cắn nuốt máu thịt linh hồn để gia tăng thực lực. Làm như vậy, song song với việc thực lực đề thăng điên cuồng, thần trí thân thể thường sẽ phải chịu lực ăn mòn đến mức quá tải, xuất hiện các loại biến hoá ở nhiều phương diện.

Vong linh pháp sư thường xuyên không đem người xem là người, về hậu kỳ chúng ngày càng khinh thường sinh tử. Các thuật sĩ ác ma càng mạnh càng không giống người, thường xuyên nhìn linh hồn người khác mà thêm nhỏ dãi. Huyết pháp sư tu luyện đến giai đoạn khát máu thì còn giống quỷ hút máu hơn cả quỷ hút máu, nhìn sinh vật sống không khác gì nhìn lọ coca. Còn đám mục sư tà thần thì đến cuối cùng gần như mất đi ý thức bản thân, trở thành khối lõi cho tà thần.

Đương nhiên, người có thể tiến bước vững chãi, tiêu hoá chậm chậm, triệt để đem loại lực lượng này hoá thành thanh ma kiếm nắm trong tay mà không phải bị ma kiếm ảnh hưởng và khống chế. Nhưng đối với đại đa số kẻ, nếu án theo cách này thì còn luyện ma pháp ‘tà ác’ làm gì, chút ảnh hưởng tâm tính đó hoàn toàn có thể chấp nhận.

Ngoại trừ lực lượng, thứ mà ma pháp vong linh hấp dẫn người ta nhất, đó chính là dễ dàng đạt đến thứ gọi là ‘bất hủ’, tuy rằng loại ‘bất hủ’ này phải trả giá khá đắt.

Đám vong linh pháp sư nếu tiến hành chuyển hoá thành vụ yêu thất bại, hoàn toàn có thể hạ thấp một bậc trở thành thi vu, nữ yêu... Đối với nhân loại, chủng tộc có tuổi thọ ngắn ngủi và sợ hãi cái chết, đôi lúc ‘bất hủ’ mới là thứ dục hoặc khó chống đỡ nhất.

Đương nhiên, tu luyện bình thường cũng có thể trở thành bất hủ, ví như anh linh hay thần sứ, thần sủng chẳng hạn. Nhưng loại bất hủ này cũng cần trả giá lớn, tuy nhìn vẻ ngoài rất cao thượng, nhưng thực tế thì cũng chỉ là nô lệ và tay chân của thần minh mà thôi.

Carlone đã đạt được bất hủ, đã tâm ngày càng bành trướng. Tiếc thay, dù thực lực của Crowen có thể bỏ qua không nhìn, thế nhưng mặt chính trị và quân sự của hắn đều rất thâm sâu. Dưới sự cai trị của hắn, đế quốc Oran phát triển bùng bùng, quốc gia ổn định, rất khó có cơ hội gây sự. Vì vậy, đám gia hoả đầy dã tâm buộc phải thu lại đuôi cáo, nguy trang thành trung thần và năng thần.

Thế cho nên Carlone mới chỉ lộ ra thực lực cấp truyền kỳ, thậm chí còn bỏ bao năm bôn ba tại quân đội, bồi dưỡng rất nhiều bộ hạ trung thành, khống chế gần một phần ba quân đoàn bạch lang. Hắn đã nhìn ra dã tâm của Dasos từ lâu nhưng lại che giấu không nói, chỉ chờ Dasos vừa ra tay, nói không chừng sẽ đến phiên hắn đục nước mò cá leo lên vương vị.

May sao, cũng là tiếc thay, có thể vì Carlone nguy trang quá xuất sắc, có thể Crowen sớm thấy rõ bộ mặt thật của em trai mình, vị tiên vương này giao toàn bộ căn cứ dưới nước vào tay Carlone. Sau khi biết được con bài bí mật lớn nhất của cả đế quốc, hắn sao nỡ bỏ qua. Vì vậy, đến lúc Dasos động thủ, vị chủ ruột đầy dã tâm kia lại bị vây khốn không ra được, bỏ lỡ cơ hội.

Vì vậy, thứ chúng ta phải đối mặt, là con lừa giặc một tên kiêu hùng đầy dã tâm đã chuẩn bị vài chục năm.

“Chết đi!”

Carlone vùng lên quyền trượng, lực tức vong hoá thành một đạo tia sáng quỷ dị âm trầm, phóng về hướng ta.

“[Từ vong nhất chỉ] thuận phát? Không tồi!”

[Từ vong nhất chỉ] là phép thuật cấp tám mà chỉ khi vong linh pháp sư đạt cấp truyền kỳ mới có cơ hội nắm giữ. Mà muốn đem phép thuật này thuận phát, độ khó ít nhất phải tăng hai cấp, đó không phải thứ mà một vong linh pháp sư cấp thánh giả có thể làm được.

Có điều hắn lựa chọn mục tiêu sai rồi, nếu phép thuật này nhắm vào Diana, thế thì dù là một thánh kỵ sĩ cấp truyền kỳ với thiên phú làn da kháng ma cũng run sợ một trận, nhưng nếu hướng ta mà đến...

[Dùng khí hoàn nữ: Miễn dịch các loại ma pháp sợ hãi, tức tử, thiên phú dị năng. Kẻ sử dụng vĩnh viễn ở trạng thái đầu chí dăng trào, hiệu quả này có thể chia sẻ với nhiều nhất ba đồng đội]

Thương bạch chính nghĩa không thẹn là thánh kiếm thánh quang, chí bảo của thánh kỵ sĩ, chỉ một hiệu quả lập tức khắc chết vong linh pháp sư. Số phép thuật vong linh cấp cao mang tiêu chí sợ hãi, tức tử một tay vợ cả ta, nay hắn trực tiếp miễn dịch hết thảy, thật sự không cho pháp sư vong linh đường sống.

Quả nhiên, khi [Từ vong nhất chỉ] đánh trúng ta, vầng thánh quang bao phủ Thương bạch chính nghĩa lập tức sáng lên, xua tan đi khí tức tử vong đen kịt.

Đáng tiếc, ta chỉ miễn dịch được hiệu quả tức tử, sóng xung kích từ phép thuật này ta vẫn phải cắn răng chịu, mà sóng xung kích từ một phép thuật tấn công cấp tám không phải một kẻ mới cấp thanh đồng như ta chống được. Chỉ một đòn, [Alanche Defender] lập tức vỡ tung, toàn thân ta bị đánh bay về phía sau.

Trán ta bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, vừa rồi nếu không phải có giáp bảo vệ, dựa vào thân thể ‘giòn yếu’ của ta chắc đã ngủm củ tỏi.

[Sinh mạng điều linh]

Tốt lắm, may mà phép thuật này không phải thuần phát, nhưng im lặng không tiếng động thả ra phép thuật cấp chín thánh giai cũng quá đáng đi, người đầu phải pháp sư thánh giả, người là cấp sử thì phải không?

“Chạy!”

Ta vội vàng chia sẻ hiệu quả của [dùng khí hoàn mỹ] với Diana, dù vậy nàng vẫn bị đánh bay, miệng ứa máu, lần này cái bộ giáp dày nặng suýt giết nàng kia lại thành đồ cứu mạng.

Thả ra phép thuật này là một lựa chọn thông minh của Carlone, vừa có hiệu quả thiêu đốt vật lý vừa có hiệu quả tức tử, điều này khiến làn da kháng ma của Diana không tạo nên được tác dụng gì nhiều.

“Hồi thờ tử vong của Hắc vương tử! Á thần khí! Đây là chí bảo của vong linh pháp sư mà!”

Heloise kinh ngạc thốt lên, ‘Hồi thờ tử vong’ từng là vũ khí tủy thân của vong linh đại đế, giờ thì đã hiểu vì sao Carlone vừa rồi có thể thả đại chiêu như ném kĩ năng thường, hiệu quả còn mạnh quá mức cho phép.

Ta liên tục lượn đi vòng lại trên không trung để tránh bị đối phương khoá mục tiêu, thế nhưng tình thế càng ngày càng không ổn.

Đám hộ vệ của Carlone đã chạy lên, đám thương bạo liệt kia là thứ phiền toái, nếu không thể nhanh chóng giải quyết, chúng ta có khả năng thực sự phải nằm lại chỗ này.

Bên hông ta, Diana vẫn đang co giật, phép thuật cấp chín lại được á thần khí gia trì khiến nàng bị thương nặng.

“Mẹ nó, cái á thần khí này quá khó chơi. Không có biện pháp khắc chế sao? Trên thế giới này không có ai là hoàn mỹ, nhanh nghĩ biện pháp đi!”

“Hồi thờ tử vong? Nghe tên thì chắc là tăng cường hiệu quả của các phép thuật tức tử, ngay cả cầm thánh kiếm vẫn bị lực tử vong xung kích đánh gần chết. Trên đời này trừ người chết ra ai không sợ lực tử vong? Biết thế ta không nên sống lại sớm như vậy... Chờ chút, người chết?”

Nháy mắt, một ý tưởng xuất hiện trong lòng ta. Vì vậy ta cười, đặc biệt đáng khinh.

“Có biện pháp?”

“Đương nhiên, người nghĩ ta là ai? Cứ làm theo truyền thống là xong.”

Khi phát hiện không cách nào ngắm chuẩn ta làm mục tiêu, ánh mắt Carlone bắt đầu chuyển đến Diana, ngay sau đó, ta bay nhào xuống.

“Đám kẻ sống ngu xuẩn, tiếp nhận vận hạn của người!”

Một luồng đen ngòm bắn ra từ tay Carlone, đó là ma thuật cấp sáu [Suy kiệt thể năng].

Hai phép thuật tức tử cấp cao đều không đạt được hiệu quả mong muốn khiến hắc hoàng nghi trên thân chúng ta có bảo vật miễn dịch hiệu quả tức tử, vì thế, hắc lựa chọn loại phép thuật ác độc này.

[Suy kiệt thể năng] là một phép thuật khiến người bị hại mất hết sức lực như thể vừa vác theo nửa tạ cát chạy Marathon, đặc biệt hữu hiệu với đám dùng thể lực làm tiền vốn như chiến sĩ, là phép thuật khắc tinh của đám cận chiến. Còn nếu kẻ trúng chiêu yếu ớt, có khả năng liền kiệt sức chết luôn.

Xạ tuyến quá nhanh, ta căn bản không kịp chuyển hướng, ngay lúc sắp sửa đụng phải, Diana lại cắn răng bỏ nhào lên, giành hai tay tính tìm vận may nhờ thiên phú kháng ma, nhưng ta thì...

“Tránh ra...”

Ta đập cô nàng ngốc này sang một bên, chính mình hứng chiêu.

“Á a a a!”

Ta phát ra tiếng kêu thảm thiết, sau đó té nhào từ không trung xuống đất, đau đớn đến mức lăn lộn ở đó, đến đôi cánh cũng bắt đầu tan rã.

“Hê hê, quả nhiên đám người sống quá ngu xuẩn, đến lúc này mà còn đi đóng phim tình cảm... Hừ, cái gì?”

[Phá tà trảm]

Nơi ta ngã xuống cách vu yêu không quá ba mét, sau đó lại giả dờ lăn lộn đến gần thêm một mét. Đến đây, ta đột nhiên đứng phắt dậy, nhảy một bước rút ngắn khoảng cách còn lại, vùng thánh kiếm mang theo thánh quang trí mạng đè đầu vu yêu mà đánh, giờ hắc đã không còn khả năng né tránh.

“Keng!”

Dù Carlone bị lực đánh vào áp quỹ xuống đất nhưng thánh kiếm lại bị đoàn trượng ngăn lại, má, hoá ra thuộc tính kiên cố cơ bản của á thần khí còn có thể dùng

thể này.

Ngon lửa linh hồn màu xanh sẫm trong tròng mắt vu yêu cháy rực lên, xương cằm liên tục khép khép mở mở, có vẻ hân đang mặc niệm đại chiêu.

“Má nó, [Địa ngục hàng lâm]”

Con mèo chết có tri thức ma pháp cực kì phong phú, nháy mắt liền hiểu đó là cấm chú cấp mười sử thi giai, lại còn là phép thuật sát thương diện rộng pha trọng tử vong và hoá diễm. Chỉ cần hân hoàn thành ma pháp này, cả thầy căn cứ đều sẽ hoá thành miệng núi lửa. Chúng ta không thoát, ngay cả Carlone cũng không thoát.

Đám vu yêu này bị người ta ghét không chỉ vì tà ác, còn vì thói quen một lời không hợp liền chơi chiêu đồng quy vu tận, tất nhiên, sau đó hân còn có thể sống lại, mà người thì ngóm thật.

Nhìn trong khoảng cách gần, cái đầu lâu không nhìn được biểu tình kia vậy mà lại hiện lên một loại biểu cảm vừa ác ý vừa đắc ý.

Nhưng, người nghĩ rằng đã bị ta gần người còn muốn thi pháp cần niệm chú, đừng coi thường ta vậy chứ.

“Người mơ đẹp lắm! Tiếp chiêu.”

Ta buông ra thánh kiếm trong tay, trong khi vu yêu còn đang lằng lằng khó hiểu, ta vuron đôi tay ra.

“Xem chiêu phi long tham vân thủ của ta!”

“Rắc!” Tiếng xương gãy giòn vang lên. Pháp thuật bị cắt ngang. Cằm của Carlone bị ta bẻ đi.

“A ha ha! Lần sau nhớ bảo trì xương cốt mình cho thật tốt nhé. Tham vân thủ! Tham vân thủ!”

Ta ra tay như gió, trái phải không ngừng, dờ đi xương bả vai, kéo xuống xương sườn, trộm đi xương cánh tay, sau rồi cả xương sống cũng không tha... Tiếp đó, Carlone tan xương, đứng theo nghĩa đen.

Làm một vu yêu có thâm niên mấy trăm năm, ta đã dỡ đi tháo lại bộ xương mình để bảo dưỡng không biết bao nhiêu lần. Như thể lão binh có thể nhắm mắt tháo lắp súng, ta cũng có thể nhắm mắt lại dỡ tan khung xương người, sau đó lại lắp nguyên chỉnh trở về.

Sau mười giây, Carlone giờ chỉ còn một chiếc đầu lâu mất xương cằm, tiếp đó, ta lập tức lấy thánh kiếm đâm thẳng vào, từng đạo sóng linh hồn quỷ dị tràn ra khiến chúng ta cảm tưởng như nghe thấy tiếng kêu thảm.

“Tốt rồi, linh hồn hỗn độn bị thánh diễm thiêu. Hân muốn sống lại cũng phải mất mấy ngày nữa, công việc hoàn thành. Giờ chỉ cần tìm thấy mệnh hộp của hân trước khi hân phục sinh.”

Sau khi Carlone ngum, toàn bộ quân đoàn vong linh tan rã, rất nhiều vong linh cấp thấp bị hân không chế trực tiếp ngã ra đất. Số ít vong linh có trí tuệ thì lại hô to “Người Oran không đánh lẫn nhau.”, “Chúng ta đều bị ép buộc, chúng ta vốn là người vô tội.”, “Thực ra ta là cha người.”, đương nhiên, tên ngu hồ câu cuối bị một đám quân ầu.

“Thu nạp tù binh, hỏi bọn họ mệnh hộp ở đâu. Thôi bỏ đi, loại chuyện này bọn họ không thể biết được. Trước hỏi phòng của Carlone ở chỗ nào. Bây giờ đến giai đoạn đoạt chiến lợi phẩm ta yêu nhất, khục, nhảm, giai đoạn thảo phạt tà ác.”

“Ngài không việc gì? Sao ngài có thể khiến cho ma pháp kia không có tác dụng?”

“Sao lại không có tác dụng? Ta phải trả một cái giá vừa lớn vừa đau đớn đó, xem xem!”

Ta nói có ảo ra, nơi đó, một con mèo đen đang vật nhau với yết hầu của ta, nằng khi thì cắn, lúc thì gặm, lúc lại cào. Đáng tiếc tất cả cố gắng đều không cách nào làm rách da. Khi thấy ta nhìn nằng, nằng liền không do dự, nhổ một bãi nước miếng.

“Xem đi, đây là khiến mèo!”

Ta tránh đi đợt công kích nước bọt không uy hiếp đó, dùng một tay kéo Heloise xuống, sau đó nheo cổ, làm thế phòng ngự, vuron tay ra làm như thể đang vung trọng thuẫn.

“...Mèo con sao có thể đỡ được loại ma pháp tà ác kia?”

Với nghi vấn của Diana, ta chỉ khẽ cười không trả lời, chẳng lẽ ta lại nói cho nàng con mèo nhỏ với vẻ ngoài đáng yêu này trên thực tế là một ‘vong linh tà ác’ sao? Mà trên thực tế, từ ‘tà ác’ này quả danh xứng với thực, nếu nữ yêu vương Heloise không phải tà ác, vậy cả thế giới đã nhan nhản thánh đồ.

Vừa rồi ta nói hai chữ ‘truyền thống’ chính ý chỉ đến loại truyền thống hồ sơ phụ này. Lúc đó ta nghĩ đến, đối mặt với pháp sư vong linh, Heloise quả thật là một cái thuẫn hoàn hảo nha.

Heloise hiện là Slime vong linh, dù có kết cấu công năng giống kẻ sống, nhưng bản chất vẫn là tạo vật vong linh. Đối với vong linh sử dụng vong linh pháp thuật, trừ khiến cho mục tiêu càng mạnh càng khoẻ, ngoài ra không còn tác dụng gì.

Vì thế, ‘khiến mèo’ ngăn lại đòn [suy kiệt thể năng], ta thì không thương tổn gì, giả đồ trúng chiêu để tiếp cận đối phương.

Đây là cách mà lão bánh quẩy khi dễ mấy tên gà mờ thiếu kinh nghiệm thực chiến. Dầu sao Carlone là một kẻ có địa vị cao thượng, lúc nào cũng có cả tá hộ vệ bên người, không thể ngờ tới chiêu này.

“Hu hu hu, đám nghịch đồ, cả ngày chỉ biết khi phụ lão nương! Cả đám các người đều không có lương tâm. Ngày xưa lão nương bị mù mới nhận các người làm đồ đệ. Sư phụ, ta đã hiểu tâm tình của người khi xưa lúc bị ta cấm một đạo. Ta giờ cũng bị cấm một đạo. Lại là hai tên đồ đệ một trước một sau mỗi tên cấm một đạo. Lão nương... lão nương không bao giờ dạy đồ đệ nữa. Hu hu hu!”

“Đừng giả vờ, nếu Carlone và người có quan hệ tốt, vì sao vừa rồi không lên tiếng. Đám đệ tử của người có ai người chưa lừa qua? Ta đoán nếu biết người tại đây, hẳn ra tay đảm bảo còn ác hơn. Mà nữa, người quên khế ước ma sùng khiến cảm xúc chân thật của người truyền đến ta sao?”

Sauk hi bị vạch trần, con mèo chết này lập tức ngừng khóc, nhưng mặt mày vẫn rất khó chịu.

“Cho ta ăn á thần khí, ta muốn nó, ta chịu đủ thời gian làm sùng vật rồi.”

“Được, cầu ta đi, ta vừa ý thì cho người.”

Mắt con mèo chết lập tức sáng lên, cười đầy thâm ý.

“Meo, chủ nhân, người cho ta cái đoàn côn to to, đen đen kia được không? Heloise muốn đoàn côn, cho ta đi mà. Meo!”

Ta còn đánh giá cao tiết tháo của con mèo này, nguyên vốn chỉ muốn để nàng lặn qua lộn lại học tiếng cho sửa hai tiếng, ai ngờ nàng vừa nói một câu, toàn bộ nhân viên xung quanh liền cười phún, ánh mắt của Diana nhìn ta cũng mang vẻ kì quái.

Bà gốc này ai nói gì liên tin này, đảm bảo lại nghĩ ta có thói quen ‘thân sĩ’ nào đó.

Thôi, dù sao ta cũng vốn định đem Hoi thờ tử vong vớt cho nàng, dù sao mang theo một á thần khí của vong linh pháp sư chính là ngại mình phiền phức chưa đủ. Để Heloise ăn nó, ta muốn dùng cũng dễ dàng hơn.

“Này, người có phải nghĩ nhiều rồi không, dù ta có khát khao thiếu thốn đến đâu cũng sẽ không phát tình với một con mèo.”

Ta vừa nói xong, Heloise lập tức đi đến ôm chân ta rồi vịn vẹo hoá thành một đứa bé tinh linh tóc vàng, dù sau một giây lập tức biến trở về, nhưng cũng đủ để Diana nhớ kĩ.

Đây là đòn trả thù của Heloise đối với chiêu ‘khiên mèo’.

“Chẳng trách người đặt tên đoàn là ‘liên minh thân sĩ’. Ra người cũng là đại thân sĩ, biến mèo của mình thành áu nữ, người thực là...”

Đến ‘ngài’ cũng không xưng, xem ra hình tượng đã bị huỷ hoàn toàn...

“Thôi thì đàn ông có điểm thân sĩ cũng không sao. Nếu như không nhịn nổi, người có thể suy xét chấp nhận Momo. Dù ngày thường nàng có hơi quá mức, nhưng thực ra nàng rất tốt, lại vẫn luôn ưa thích người.”

“Miễn! Dù là ai thì cũng không thể là nàng!”

Diana đưa ra lời mai mối khiến ta bất giác nhớ tới mấy ngày trước, khi chúng ta tuyển chọn người trở thành kị sĩ cực quang. Momo là cấp bạch ngân, cũng chạy tới nhìn trò vui. Nàng có thực lực không tệ, vốn có hi vọng thành công, nhưng vừa mở miệng liền...

“Có ai biết biến thành shota không? Tức bé trai tầm mười tuổi á! Đúng rồi, chỗ này có tranh vẽ Rola, ai có thể biến sao?”

“Chị Shiva, giúp ta một tay với, coi như công lao ngăn tên giúp người. Chỉ một phút, một phút là đủ. Ta rất muốn nhìn thấy Rola, nhưng lại đánh không lại tên biến thái kia. Hu hu hu, số Momo thật là khổ.”

Nhìn Momo đang nín kén ôm chặt Shiva trên phù không thuyền, Diana thu hồi tầm mắt, thờ dài một hơi.

“Chính bởi vì nàng càng ngày càng kì quái, ta mới muốn nhanh chóng gả nàng đi nha.”

“Chính mình không trông nổi liền muốn gả đi tai hoạ người khác? Diana, người học xấu. Chẳng qua cảm ơn người cảnh báo đợt tập kích đêm qua, nếu không thật sự hậu quả khó lường.

“Haizz, tất cả là lỗi của người, nàng vốn rất bình thường!”

“Vây cũng trách được ta, rõ là nàng... Được rồi, tất cả là do ta, nôi đâu ta công hết!”

Giờ ta đã thấm sâu hiệu quả của ‘vua thân sĩ’, biết cái gì gọi là thân sĩ sẽ chủ động gia nhập dưới trướng của người. Quảng thời gian này, ta chưa từng gặp đến mấy người bình thường.

[Đình, chúc mừng kí chủ phát hiện hiệu quả ẩn của ‘Vua thân sĩ’: nó không chỉ khiến thân sĩ chủ động đầu nhập dưới tay người, còn có khả năng khiến người bình thường hoá thành thân sĩ, tiểu thân sĩ biến thành đại thân sĩ, đại thân sĩ biến thành siêu thân sĩ, siêu thân sĩ biến thành vua thân sĩ! - Hệ thống nhắc nhở: Xem, ngay từ đầu ta đã tặng người vinh dự cao nhất, vui không?]

Vui con mẹ người, người đang phiền số biến thái trên đời này chưa đủ nhiều sao?

Khi chúng ta đang chúc mừng thắng lợi, tại hoàng cung Oran, hoàng đế Bệ hạ lại đang tiếp kiến một khách nhân tôn quý.

“Ha ha, có trợ giúp của ngài, con rắn lăm đầu kia tính là gì. Thông tri cho đại sứ các người, đại diện kể vị tổ chức trước thời hạn. Tiến hành cùng lúc với vĩ nghiệp đồ long, để chúng ta cùng đi vào sách sử!”

“Bệ hạ quá khen, lão chi là một ông già thực lực chưa đủ, đuổi đi Hadaraa thì làm được, giết chết thì không thể nào. Thượng thần cũng đã giao phó rằng để ta đến mức liên dùng.”

Hắn rõ ràng là một thiếu niên tuần tú, thể nhưng cách ăn nói lại như lão già gần đất xa trời. Mà da thịt trắng nõn hàm chứa ánh kim kia đã tỏ rõ, hắn không phải phạm nhân, hắn là anh linh dưới tay chân thần.

Sau một đoạn lời khách sao, Dasos tiến vị anh linh kia rời khỏi. Chút cuồng thái và hào khí trên mặt lập tức trở thành cẩn thận.

“Long đồ’ Basra, gấp ròng mà hắn biết cái gọi là nương tay sao? Đến mức liên thôi? Nguyệt thần định làm gì? Sao lại phái tên anh linh thị sát như mạng này xuống? Định toàn diện khai chiến với nữ vương phong bạo? Chết tiệt, bảo tất cả quân đội làm chuẩn bị. Không khéo sự tình lần này khó có thể thu thập.”

“Thế người còn muốn thừa cơ làm đại diện kể vị?”

“Mỗi ngày có bao nhiêu đại sứ mượn có xin đi người cũng không phải không biết, Oran muốn thành siêu quốc nhất thiết phải kết minh thành công. Chúng ta đã ở thế cười lưng hổ, dù sao kết cục cũng không thể tốt hơn, cứ đánh cược lớn một hồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Kho báu của vu yếu

Editor: Gà đồng

Quân đoàn vong linh quá mức ý lại vài kẻ đứng đầu, đó vừa là ưu điểm, đồng thời cũng là khuyết điểm trí mạng.

Đối với những kẻ đứng đầu quân đoàn vong linh có thâm niên như ta và Heloise, quân đoàn của Carlone như một đồng lộn xộn không ra gì. Một quân đoàn vong linh càng thành thực, số lượng vong linh có trí tuệ lại càng nhiều, đám pháo hôi được chỉ huy tuần tự cũng càng mạnh, càng khó bị trăm thủ thành công.

Riêng quân đoàn của Vĩnh Dạ đại để lại là một cục đoàn khác, sau khi kẻ đứng đầu ngã xuống, bởi vì có quá nhiều vong linh cấp cao tầng trung, ai cũng không phục ai, lại có thêm dụ hoặc từ đề quốc người chết và quyền tượng Vĩnh Dạ, cả đề chế sau một đêm liền chìm vào nội chiến.

“Lại nói, tên kia đầu óc có vấn đề à, sử dụng pháp thuật cần niệm chú ngay trước mặt chức nghiệp cận chiến, đã thế lại còn là cấm chú với thời gian niệm tụng cực lâu. Hắn thực do người dạy sao? Có vẻ như càng ngày trình độ dạy học càng kém nha.”

Con mèo chết trên vai ta lại tặc mao, nếu không phải đang còn đau răng vì mấy phát cắn vừa nãy, nằng chặc chắc sẽ nhào lên lần nữa.

Ta biết rõ, thường thì trên nằng cái gì cũng được, nói gì cũng không sao, nhưng chỉ cần nghi vấn trình độ ma pháp và dạy học, nằng tuyệt đối tức nổ phổi.

“Ta không dạy hắn đánh nhau thế nào! Mà thứ cơ bản như vậy cần ta dạy sao? Ta đâu phải cô giáo nhà trẻ! Rõ ràng là thằng ngu đó thiếu hụt kinh nghiệm thực chiến, trách được ta?”

Xưa nay đám người làm phép khi đánh với các chức nghiệp cận chiến, thứ quan trọng nhất luôn là bảo trì khoảng cách. Cuộc chiến giữa họ thường là chức nghiệp giả cận chiến không ngừng nỗ lực thu hẹp cự ly, pháp sư thì luôn cố dùng ma pháp tránh ra, cứ thế tuần hoàn, mãi cho đến khi nào một bên lộ ra sơ hở, đó chính là lúc quyết định thắng bại.

Kết cục cuối cùng thì hoặc là pháp sư chiếm đủ thời gian để tập trung hoá lực giết chết đối thủ, hoặc là kẻ cận chiến tiêu hao sạch tất cả ma pháp hộ thân, ma pháp đào mạng, ma pháp không chế..., cuối cùng dùng đao kiếm chém chết.

Nói ra thật sự không công bằng, pháp gia trong chiến đấu có thể mắc sai lầm vài lần vẫn có thể sống sót, đám cận chiến chỉ cần sai một lần cũng đủ chết ngắc. Tuyet đại đa số tình huống cũng là pháp gia đùa giỡn cận chiến đến chết thì thôi.

Thế giới này vốn không có công bằng tuyệt đối, kẻ làm phép yêu cầu thiên phú, tiền bạc, thời gian... đủ loại yêu cầu. Số lượng kẻ làm phép của nhân loại chưa bằng một phần mười so với các chức nghiệp khác. Cũng vì thế, các pháp gia luôn dễ dàng nhận được địa vị tôn quý hơn so với chức nghiệp bình thường.

Carlone là pháp sư, còn là thân vương, một kẻ phái thực quyền chân chính. Hắn đi đâu cũng có bảo tiêu, không bao giờ tham gia những cuộc chiến nguy hiểm đến tính mạng. Như vậy, kinh nghiệm thực chiến lấy đâu ra nổi?

Nhưng gà mờ đến đâu cũng phải có mức độ, dù ta mới cấp thanh đồng thì hắn cũng đừng đến nỗi không thèm nhìn ta như vậy mà. Dù ta không sử dụng tuyệt kỹ để đỡ xương, chỉ cần vung thánh kiếm Thương Bạch chính nghĩa mấy lần thì cũng đủ tiền hắn đi rồi.

“Ta... ta khai trừ Carlone ra khỏi sư môn, ta không có tên đệ tử nào như vậy. Mà người cũng biết đủ đi, nếu hấn không ngu thì với thực lực thánh giả cùng á thần khí, mười tên như người cũng không phải đối thủ.”

Heloise nói đúng, điều này cũng không thể trách thầy dạy chưa tốt. Tên kia bình thường cậy vào thực lực và á thần khí, đưa tay liền tung mấy phép thuật cấp cao ra miêu sát, nay bỗng gặp mấy tên đánh không chết lập tức hết hoảng hốt. Trên thực tế, nếu ứng đối cẩn thận, hấn ít nhất có hơn chục cách thu hoạch thắng lợi, dù thế nào cũng không đến nỗi bị người áp sát chém đầu.

Nói chung đi ra ngoài nên mang chút đầu óc, không thì công phu có cao đến đâu cũng bị gạch tạt vỡ đầu.

“Ha ha, sư đệ, người làm người tốt lắm, cứ như đội trưởng đội đưa tặng bảo vật vậy, trang bị không tệ chút nào, nhất là thanh trượng á thần khí này, thôi thì ta miễn cưỡng nhận lấy vậy.”

[Hoi thở tử vong của Hắc vương tử]

[Lực công kích: 1-2, cấp bậc: á thần khí]

[Quyền trượng một tay, yêu cầu sử dụng: trí lực 15+, vong linh pháp sư cấp cao]

[Hoi thở tử vong: Có thể dễ dàng ba ma pháp tức tử, cao nhất cấp tám, chỉ cần khởi động liền có thể thuận phát. Nếu là phép thuật cấp chín thì có thể phát động không cần ngâm xương, nhiều nhất chỉ có thể lưu trữ một ma pháp cấp chín]

[Linh vực tức tử: Có một linh vực vô hình lấy quyền trượng là trung tâm với hiệu quả gia tăng ma pháp do ma lực tử vong cấu tạo thêm 50%, đề cao tỉ lệ gây ra hiệu quả tức tử 30%]

[Nét mặt người chết: +2 trí lực, +2 thể chất, miễn dịch với các năng lực sợ hãi, tức tử, -10 mị lực (có thể trừ thành số âm)]

[Hắc thần che chở: Triệu hồi một hộ thuẫn vô hình có khả năng triệt tiêu 200 điểm thương tổn, trước khi hộ thuẫn phá hủy, miễn dịch tất cả các phép thuật kích choáng, biến hình, kéo dài mười giây]

[Hắc thần bạo nộ: ma pháp tiếp theo người cầm giữ sử dụng sẽ được phụ gia hiệu quả tức tử, cấp độ hiệu quả ngang bằng với cấp bậc của ma pháp]

[Chuyển hoá linh hồn: Rút ra linh hồn của kẻ chết để hoá thành ma lực tử vong thuần túy]

[Thời xa xưa, vong linh đại đế Hắc thần tử từng đạt đến đỉnh cao tại linh vực tử vong, trong truyền thuyết, hấn chỉ cần hô hấp cũng có thể khiến kẻ sống chết đi. Dù hấn đã vẫn lạc, thanh trượng á thần khí này vẫn lưu giữ một phần mảnh vụn linh hồn của hấn, có lẽ, kẻ cầm giữ sẽ từ đó tham ngộ được ảo diệu của tử vong đang lâm để toạ]

Đây là một thanh á thần khí kiểu thực chiến điển hình, chưa nói bí ảo chứa trong mảnh vụn linh hồn của vong linh đại đế, dù chỉ có hiệu quả đầu tiên [hoi thở tử vong] cũng đủ khiến đám pháp sư vong linh tôn sùng làm chí bảo.

Chẳng trách Carlone thiếu kinh nghiệm đánh nhau, có sự trợ giúp của thứ này, chắc từ trước tới nay hấn vừa lên sàn, piu piu piu vài phép thuật tức tử cấp truyền kì thuận phát, đối phương đã ngóm củ tỏi. Coi như có chút bị cản trở, không sao, rút vài cái linh hồn ra hồi ma lực, sau đó lại bắn tiếp là xong.

“Người cứ nói ta là ống pháo, vị sư đệ này mới là pháo đài đích thực nha.”

Mà nhìn [Hắc thần che chở], có lẽ ta cũng xem thường đối phương. Khi hấn đang niệm cảm chú chắc cũng đã dính lên tầng phòng hộ này, nếu ta dùng Thương bạch chính nghĩa chặt thì cũng phải mất bảy, tám nhất mới phá nổi nó, đến lúc đó hấn cũng đủ thời gian làm ra ứng đối khác. Ai biết được ta chơi trò tay không đỡ xương, vừa ra tay liền mò trộm cảm hấn khiến lời niệm chú tiếp theo không tiến hành nổi.

Nếu cảm thứ này đi bên ngoài sợ rằng vừa lộ diện liền bị giáo hội thánh đường truy nã thảo phạt, dù muốn để Heloise ăn, năng giờ cấp vẫn quá thấp, chưa đủ sức tiêu hoá á thần khí. Thôi thì ta đành chịu đựng vui sướng mà cất nó vào túi riêng vậy.

Ta vừa mới tăng cao chút đánh giá cho Carlone vì cái hộ thuẫn không chút tác dụng nào kia, thế nhưng chỉ năm phút sau, phản đánh giá này lại đổ sụp.

“Chuyện này... hấn không phải do ta dạy ra. Ta... ta không biết hấn!”

“Ta tin người. Một đệ tử ngu đến vậy không thể đổ lỗi cho giáo viên được, não tàn là bệnh bẩm sinh, không có thuốc trị. Ta chỉ thắc mắc một điều, trí lực như vậy đã sánh ngang với Diana, tại sao có thể thăng cấp thành thánh giả nổi chứ, lại còn là người làm phép nữa.”

Ta đi vào gian phòng của Carlone, tính lực soát ‘chiến lợi phẩm’, thế là, vừa nhắc lên ga giường, ta đã thấy một cái hộp vuông vắn góc cạnh.

Mở hộp ra ta liền thấy một cái bình màu xanh lơ được nhúng nga bao chặt, bên trong bình có đám lửa linh hồn đang thiêu đốt lặng lẽ.

Hình như nơi này không có tên vụ yêu thứ hai, vì vậy thứ này tất sẽ là mệnh hộp của Carlone.

Một mệnh hộp chuẩn y như sách giáo khoa, bình linh hồn đúng mô bản mô thức. Vì sợ bình bị rơi vỡ nên còn dùng hộp trang trí tốt. Đem từ ‘mệnh hộp’ diễn giải đúng nghĩa đen thế này, cũng là một loại tài năng.

Khi đám vụ yêu khác đều đem mệnh hộp của mình nguy trang khiến người ta không ngờ nổi không nghĩ nổi, thứ mệnh hộp đường đường chính chính như thế sợ người không biết mình là mệnh hộp thế này thành công hù dọa đến ta.

“Ê, Heloise, nếu ngươi chuyển hoá vụ yêu ở chỗ này, sẽ chế tạo mệnh hộ thế nào?”

“Tuy tiện tìm thứ gì đó nhỏ nhỏ, sau khi chuyển hoá xong liền vứt xuống sông, đảm bảo không ai tìm đến. Ngươi thì sao?”

“Ta thì sẽ chọn một viên gạch, sau đó đem lát đường. Ngươi mỗi ngày đều đi qua nó, dẫm lên nó, nhưng không bao giờ biết nó là ‘nó’.”

“Haizz, sư môn bất hạnh, hồi trước đáng lẽ ta nên làm một bài trắc nghiệm thông minh vứt cho hần trước khi thu nhận.”

“Sau đừng đề với ai ta là sư huynh của hần, ta không đủ mặt mũi đảm đương chuyện này.”

Hai người nói nói, sau đó cùng thờ dài không nói gì thêm. Có điều lúc này lại có kẻ không nghe nổi nữa.

“Đám chó của Dasos, đừng cho là đánh bại lão phu liền có thể tùy ý nhục mạ ta, dù sao ta cũng là thân vương của Oran. Sư huynh? Lão phu xuất sư từ chỗ nào ngươi biết được?... Ày, đừng rung, choáng ta mất, đừng rung.”

Bình linh hồn trong sách giáo khoa sở dĩ bị đại đa số vụ yêu ghét bỏ với vì linh hồn ở trong bình quá giòn yếu. Xem đi, ta chỉ lắc lư một chút hần liền đầu hàng.

“Có vẻ như ngươi rất quen tay hay việc.”

“Tất nhiên, ngày nào chẳng dùng ngươi luyện tập.”

Thế là con mèo nào đó lại nhào lên cắn yết hầu ta.

Bỏ qua con mèo chết một bên, ta đem lực chú ý hướng đến mệnh hộ của Carlone.

“Được rồi, lại tự giới thiệu bản thân một lần. Ta là sư huynh ngươi, ừm, chắc là vị sư huynh nhiều tuổi nhất còn tồn tại trên đời, tên ta là Roland Lam, còn con mèo chết này là sư phụ của hai ta, Heloise.”

“Sao có thể?!”

Carlone thốt lên, không thể tin nổi, bị người khám phá ra bí mật không có gì, nhưng vị nữ yêu vương nhắc đến tên cũng khiến người sợ hãi kia sai lại biến thành một con mèo vừa mềm vừa yêu thế này???

Con mèo nhỏ kia trừng hần một phát, phóng ra chút sóng linh hồn của mình, thứ kia là danh thiếp tốt nhất.

“Lâu rồi không gặp, mà sau này đừng có nói ngươi là đệ tử của ta. Đúng rồi, Harlock, nhìn ngươi thế này ta cũng chả thèm đề chuyện cũ nữa, ân oán khi xưa xóa bỏ, đương nhiên, ngươi cũng có thể cự tuyệt, số nợ giữa chúng ta cứ chậm rãi tính toán.”

Lửa linh hồn trong bình run run liên tục, nếu cái bình này có thể gạt đầu sợ rằng nó đã biến thành gà mổ thóc.

“Sư phụ, ngươi làm như thế là ta làm gì có lỗi với ngươi vậy, rõ ràng chúng ta đều bị ngươi bắt hủ, muốn báo thù cũng phải do chúng ta tìm... được được được, ta chưa nói gì hết.”

Thấy con mèo nhỏ đang nhìn mình nhe răng, nhớ tới tính cách hẹp hòi khó ưa của vị này, Carlone thức thời ngậm miệng.

“... Chờ chút, sư huynh nhiều tuổi nhất của ta? Chẳng... chẳng lẽ là vị kia, truyền thuyết cũng nói hần là người Lam... Vĩnh Vĩnh Vĩnh... Vĩnh Dạ đại đế?!”

Người có tên cây có bóng, Vĩnh Dạ đại đế, vong linh đại đế duy nhất trong lịch sử cận đại, kẻ suýt nữa gây nên tận thế. Vĩnh Dạ đại đế là tồn tại mà tất cả các pháp sư vừa kính ngưỡng vừa sợ hãi, hần là tấm bia lớn không thể vượt qua, cũng là bóng ma khiến người ta kinh tởm.

“Ừm, là ta, không cần khăn trương thế, ngươi giờ cũng đã bắt hủ, ta còn tồn tại có đáng kinh ngạc thế ư?”

Thế giới vong linh đơn giản hơn thế giới loài người nhiều, ai mạnh ai có quyền. Với chiêu bài chữ vàng Vĩnh Dạ đại đế cùng nữ yêu vương ở đây, lại thêm thất bại vừa rồi, mệnh hộ cũng bị người nắm trong tay, ta không cho rằng hần sẽ còn làm trò mèo gì.

“Lời nói nhảm ta không định nói nhiều, sau này ngươi đi theo ta. Mọi người đều từng đi đường này, mấy trò đùa linh hồn đều biết cả, muốn chơi trò gì cứ đến thoải mái. Đương nhiên, nếu trò mà ngươi chơi quá mất thứ bậc, ta xem không nổi, vậy ta cũng không nói nhiều.”

Ta không nói nhiều = tự suy nghĩ = tự mình đoạ mình, sinh vật có trí tuệ có sức tưởng tượng vô biên, càng là kẻ tàn nhẫn đối với người khác, càng dễ dàng nghĩ đến các loại khổ hình tàn nhẫn mà người ta có thể dùng với mình. Chiêu thức đoạ nạt này trăm lần trăm trúng, đặc biệt khi đối tượng là một pháp sư vong linh chuyên dầy vào linh hồn.

Nếu Carlone là một tên bất khuất gì đó thì đã không chuyển mình làm vụ yêu, nhìn thấy cường hần như Heloise còn biến thành sủng vật của người khác, hần đâu còn gì để nói.

Vì vậy, trong thời gian tiếp theo, ta nói, vụ yêu ngoan ngoãn làm theo.

“... Cứ thế đi, dù sao ta thấy ngươi và Dasos có thù, chờ hần mở cửa ngươi liền đem quân đoàn đánh với hần một trận, sau đó tất nhiên ngươi phải thua, nhưng phải tự bạo oanh liệt chút, đúng rồi, tư liệu về hạm đội phải lưu lại, đừng nỗ sạch.”

Ta không cho rằng sau khi chúng ta phát triển hạm đội thành công còn giấu được Dasos, nhưng chế tạo chút hỗn loạn vẫn làm được. Dù sao dấu vết của vong

linh đã không thể che giấu, vết tích chiến tranh cũng không lừa được mắt người, cách che đi tốt nhất chính là chế tạo một trận chiến tranh mới.

Đương nhiên, chuyện này sớm muộn cũng lộ. Nhưng Đông Lam giờ quá yếu, cái gì cũng thiếu, bộ trang bị màu của vệ đội bạch lang là chỉ bảo vô giá, không thể bỏ lỡ. Ta chỉ cần đến lúc nhận được chúng mà chuyện chưa bị Dasos phát hiện là được.

“Ha ha, đội Oran xử lý hải tặc xong, ‘kèn kèn chiến tranh’ – chư quốc lục đục không ngừng cũng xảy ra, sau đó lại đến liên quân thế giới ngằm và vong linh thiên tai. Chỉ cần vượt qua đoạn thời gian phiền toái này, chờ đến khi Đông Lam mạnh mẽ, ta không tin Oran còn dám đến nhạ. À phải rồi, đám bảy nước cực bắc đều không an phận, dám tính toán xâm nhập, nên làm đủ chuẩn bị cho chiến tranh.”

Đương nhiên, nơi này vẫn là địa bàn của Carlone, muốn thu thập nhanh chóng vẫn cần trợ giúp của đối phương. Mà để hắn ngoan ngoãn nghe lời, phải vừa giờ gây dọa唬, vừa nhét củ cà rốt vào mũi hắn.”

“Ta không phải không giảng đạo lý, nếu ngươi nghe lời, ma pháp bí ảo, thần binh bảo tàng, ngươi có yêu cầu gì cứ nói. Ngươi cũng biết, ta không phải kẻ hẹp hòi, mà tín dự của ta vẫn luôn rất tốt.”

Lời hứa của Vinh Dạ đại đế trên quý thể nào chứ? Carlone vừa nghe lời ta nói, cả lừa linh hồn cũng ngừng một giây, sau đó điên cuồng thiêu đốt trở lại.

“Ý không phải, ta mạo muội hỏi một chút, ngài và sư phụ trong dáng vẻ này, chẳng lẽ cả hai đều sống lại?”

Điều này không có gì đáng giấu, ta liền gật đầu.

“Vậy các ngươi có xúc giác sao? Có các loại cảm giác của nhục thể sao?”

Ta lại gật đầu. Dù Heloise vẫn nửa vong linh, nhưng các năng lực cảm nhận của nàng không khác gì người sống.

“Thân thể của Heloise là do ta chế tạo, Chắc ngươi cũng từng nghe kể năng lực của ta trong phương diện này. Sao? Muốn ta giúp ngươi chế một thân thể mới?”

“Đương nhiên, ta chịu đựng thời gian làm vong linh quá đủ rồi. Không có dục cầu mỹ thực, không có bản năng dục vọng, như thế khiến ta sống không bằng chết. Đại nhân, chỉ cần ngài giúp ta khôi phục xúc giác và dục vọng, ta nguyện ý trả ra tất cả!”

“Tốt, một bộ thân thể nam nhân thôi, đơn giản. Có điều ta nói trước, dù các phương diện đều giống người bình thường, nhưng bên trong vẫn là vong linh, ngươi không thể sinh dục hậu đại. Khôi phục tri giác và dục vọng ta làm được, nhưng đánh vỡ ranh giới sống và chết ta hiện tại không làm được, cũng không có ý định làm.”

“Khôi phục dục vọng là đủ, khôi phục dục vọng là đủ rồi.”

Ta cười đắc ý, không sợ ngươi cầu nhiều, chỉ sợ ngươi không có điều cầu. Nếu ngươi đã phải nhờ vả ta, vậy càng dễ khống chế.

“Được, cứ giao cho ta, đưa ta một bức vẽ của ngươi, ta đảm bảo khiến ngươi giống cũ như đúc.”

“Ừm... cho hỏi chút... ngài có thể chế tạo thân thể nữ tính sao?”

Ta nghe một lời, chân bước hụt, tay run run, suýt thì đánh rơi mệnh hộp xuống đất.

Với kinh nghiệm lâu năm, ta lấy danh dự đảm bảo tình huống tiếp theo sẽ rất nhức nhối.

“Ừm, chắc ngài cũng biết, mấy bé trai đáng yêu là chút yêu thích nhỏ trong giới quý tộc. Tuy trước kia không tôi, nhưng nếu có cơ hội, ta vẫn muốn đổi cách chơi.”

Có vẻ như bị khuôn mặt đen xì của ta hù dọa, tiếp sau đó, Carlone lập tức thổ lộ tất cả dục vọng và cảm tình của mình.

“Ta nói thật với ngài, đó là theo đuổi cả đời của ta, cũng là căn nguyên khiến ta học tập ma pháp vong linh.”

“Cảm mến, tên gay!”

Ta kìm nén dục vọng ném nát cái bình trong tay, bỏ mặc con mèo đang cười lăn qua lộn lại, ta đảm bảo nàng đã sớm biết. Mấy tên biến thái thể này ta căn bản không muốn giao lưu, xoay người biến thẳng.

“Đại nhân! Đừng đi mà, đây chỉ là khát vọng đơn thuần của một kẻ đầu thai nhằm giới tính...”

Số thân sĩ bên cạnh ta đủ nhiều, loại biến thái này nàng xúc phạm đến khả năng chịu đựng của ta. Vì thế, ta không dừng nhíp bước.

“Đại nhân, ngài nghe nói đến thuyền Casomes ư?”

Đương nhiên nghe qua, đó là chủ hạm trong hạm đội phù không của Oran - - Casomes ‘never down’, đó là chiến hạm siêu cấp nổi tiếng tương lai.

“Hừ, nghe qua, nhưng nếu nó hoàn công rồi chẳng lẽ ta không nhìn ra? Mà đó là chủ hạm, không dễ trộm đi như thế.”

“Đương nhiên còn chưa hoàn thành, nhưng thuyền nguyên hình của nó đã được ta lên chế tạo ra, tàu ‘thân vương Carlone’, đã sắp hoàn công rồi! Đại nhân, chỉ cần ngài hoàn thành tâm nguyện của ta, nó là của ngài!”

Toàn chương 4k, làm một vài =.=

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vưu Yêu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Ánh sáng cực bắc

Editor: Gà đồng

Dù cuối cùng không nhịn nổi dụ hoặc từ chiến hạm, dần lòng đáp ứng yêu cầu của tên biến thái này, ta vẫn phải phân rõ giới hạn tại đáy lòng.

“Loại dụng xong tên này phải lập tức cột hẳn vào tảng đá quặng xuống đáy sông. Không, đem hẳn đưa Mening, không được không được, nhờ đâu Mening hưởng dụng xong lại nhiều thêm thuộc tính mới thì không ai đỡ nổi, cứ đem chìm đáy sông được rồi. Đám thân sĩ hiện tại đã đủ khó chơi, tuyệt không thể để bọn hắn liên kết thành một khối.”

Ta chịu đủ lắm rồi, ta chỉ là người bình thường, rất bình thường, không phải vua thân sĩ.

“Oran chết tiết, sao không đổi tên thành Ogay mẹ đi. Hừ, hoàng đế thì thích một thằng đàn ông nhìn giống phụ nữ, thân vương thì luôn nghĩ mình nên là nữ nhân, ta nghĩ các người nên hợp thành đôi tránh cho thiên hạ lầm than!”

Có điều Carlone toàn lực phối hợp quả thật đẩy tăng tiến độ tiếp quản căn cứ. Còn khi xem thấy chiếc chiến hạm siêu cấp trong phòng kiến tạo bí mật dưới đáy tháp pháp sư, ta không khỏi lấy tay nhéo cái đuôi Heloise xem mình có đang nằm mơ không.

Tàu ‘thân vương Carlone’ nguyên danh là ‘dũng sĩ Oran’, là nguyên hình của chủ hạm Casomes. Nhưng trên thực tế, các tính năng của nó vượt xa rất nhiều so với con thuyền anh em kia. Cũng giống như Roland số 2, các công trình nguyên mẫu luôn được tạo ra với nguyên liệu tốt nhất bất kể tiêu phí chi để kiểm chứng lí luận có chính xác hay không.

Con tàu này dài tổng cộng 81 mét, rộng 14 mét, tổng cộng có 9 bộ pháo ma năng, 7 toà tháp pháp sư cỡ trung, 32 họng pháo cơ giới cỡ vừa và nhỏ. Chủ pháo có tầm bắn xa nhất lên đến 30 cây số, không gian nội hạm có thể chứa ba chiếc thuyền đột kích cỡ ‘kèn kèn’.

Thuyền có thể sử dụng cả ở trên không và trên nước, sau khi vào nước có trọng tải cực đại khoảng 65.000 tấn. Thời gian bay lên tổng cộng gần mười phút, tốc độ tối đa khi trong trạng thái trôi nổi khoảng 120 cây số/ giờ. Tốc độ này không phải quá nhanh, nhưng nếu tính đến thân hình to lớn kia, ta thấy khả năng di chuyển của nó đã quá imba.

Tất cả các số liệu này đều đã vượt xa số liệu trong ghi chép của tàu Casomes. Còn số phận của con tàu nguyên mẫu này trong sổ sách thì đã bị nổ tung và chìm nghiêm trong biển sâu sau một lần thí nghiệm nào đó.

Dù nổ là thật, chìm cũng là thật, nhưng con tàu này không hỏng, thuyền viên cũng không chết, tất cả người nhà của họ đều được ‘chiếu cố’ kĩ lưỡng, còn tàu thì được đưa về nơi bí mật dưới sự khống chế của Carlone, trở thành con át chủ bài để hắn tranh giành vương vị.

Không chỉ vậy, để chuẩn bị đột kích vương đô, khi cả 7 toà tháp ma pháp trên thuyền cùng khởi động, nó vừa có thể tạo ra một [hộ thuẫn ma lực] chất lượng xuất sắc, vừa có thể khiến cả con thuyền ở trong trạng thái ẩn hình.

Một con thuyền kết tinh tích lũy trăm năm của cả đế quốc, cuối cùng lại trở thành công cụ để tranh đấu nội bộ vì tư dục của một cá nhân...

Khi Carlone phát hiện căn cứ bị tách biệt với ngoại giới, hắn hiểu rằng khi cánh cửa đóng kín mở ra một lần nữa thì cũng là lúc hắn quyết chiến với người cháu của mình. Vì chuẩn bị cho ngày này, sau khi hoàn thành quá trình trắc thí động cơ của tàu ‘kèn kèn’, hắn đem hơn 90% tài nguyên đều đổ vào việc hoàn tất siêu chủ hạm.

Nhờ đám viên công vong linh không ăn không ngủ không đình công, hiện nó đã hoàn thành quá 95%. Trong khi đó, chủ hạm Casomes, con tàu vốn phải được ưu tiên nhất, mới đạt tiến độ vừa hơn nửa.

Trong lịch sử vốn có, mười mấy năm sau, khi cánh cửa căn cứ mở ra, thứ Dasos phải đối mặt là cả một quân hạm đội hoàn chỉnh. Nếu Oran lúc đó không phải ở bờ vực mất nước buộc hai người phải bắt tay giảng hoà, nếu không phải danh tiếng của Dasos đã vang khắp đại lục, sợ là hắn đã bị đá xuống vương toạ rồi.

Có điều, hiện tại, con thuyền không có trong ghi chép này lại tiện nghi ta.

Kẻ có thực lực càng yếu thì sau khi chuyển hoá thành vong linh khả năng giữ lại trí lực càng thụt, vì bảo vệ trí thức và trí tuệ của các kĩ sư và học giả, những ‘quốc bảo của Oran’ đều còn sống.

Dù đã đem toàn bộ lương thực còn thừa phân cho họ, nhưng nơi đây đã cách tuyệt không chỉ một hai ngày. Mỗi ngày không được phân nổi một khối bánh mì lại còn phải cật lực làm việc khiến ai nấy đều gầy như xác khô, mới nhìn còn tưởng đây cũng là một đám lính xương khô.

Trên ý nghĩa nào đó, chúng ta đã cứu những người này một mạng. Hơn nữa tất cả người nhà của họ đều đã bị chuyển hoá thành pháo hôi, hận ý của bọn họ đối với Oran, đối với Dasos, đối với Carlone cực kì nặng nề, do vậy, việc mời chào hiền tài của ta dễ dàng ngoài ý muốn.

Đương nhiên đám này đều là người thông minh, bọn họ cũng biết lựa chọn này là cách duy nhất để tiếp tục sống.

“Tháng sau có thể hoàn thành mọi việc, qua hai tuần có thể miễn cưỡng xuất hàng?”

Nghe được tin này ta rịn mồ hôi lạnh, may mà hành động sớm, nếu không đợi thêm chút thời gian nữa chúng ta chẳng có chút phần thắng nào hết.

“Ưu tiên hoàn thành thấp pháp sư trước, nếu tất yếu có thể dỡ đi linh kiện của tháp ma pháp trong căn cứ tiến hành bổ sung. Chúng ta hiện tại cần nhất năng lực ảnh hưởng đột kích của nó.”

Ta hớn hờ ra mệnh lệnh mới, con thuyền này tới tay khiến lòng tin của ta đối với kế hoạch tương lai lớn hơn nhiều.

Có điều, tàu ‘thần vương Carlone’ ư? Má, một tên biến thái không thể dùng làm tên đặt cho con thuyền này được, vì vậy ta lập tức đem đặt tên mới cho nó thành đại sự trọng yếu.

Nhưng từ trước tới nay ta vẫn luôn là kẻ mù đặt tên, lúc ta định đơn giản đem nó gọi luôn Roland cho nhanh, con mèo chết trên vai lập tức phản bác.

“Người quên mất dòng titan Roland rồi à? Định đào mộ sao? Hay định biến tên người thành thương hiệu đồ công nghệ cao?”

Được rồi, bỏ qua. Sau đó, ta nhớ tới danh nghĩa luật pháp và chính nghĩa, thế là ta lại đề nghị đặt tên con thuyền này là ‘Tuyệt đối chính nghĩa’.

“Sau này cứ gọi tắt nó là tàu tuyệt nghĩa hả?”

“Yêu và dũng khí?”

“Người bạn nhỏ, người năm nay bao tuổi rồi? Đừng chọc cười người qua đường được chứ?”

“Chìm nhỏ phần nộ?” (1)

“Người có vẻ như muốn dùng thuyền này đi đụng phá phòng ốc đụng phá đầu heo thì phải...”

“Chùm nhỏ phần nộ?” (2)

“Sao ta cứ cảm giác sẽ luôn gặp xui xẻo, sau đó gặp khủng hoảng kinh tế rồi phá sản hàng loạt thế nhỉ?”

“Chuối tiêu phần nộ?” (3)

“Sao không đặt luôn là chuột núi phần nộ (4) đi? Nghĩ kĩ vào, đừng suy nghĩ đến hoa quả động vật nhỏ, người không tìm được cái tên nào uy vũ bá khí chút sao?”

“Đại thiên sứ?” (5)

“Dù đại thiên sứ rất lợi hại, nhưng lấy nó đặt tên cho tàu khiến ta cứ thấy không được may mắn, cực kì dễ hớ đội hừ.”

“Tuyệt phong?” (6)

“Đừng nói nữa, càng kém may mắn, ta cảm giác gáy đã lạnh run.”

“Đan Dương?” (7)

“Thế thì khác gì cái tên trên? Người có thể đừng dùng danh tự chẳng lành vậy không?”

“Titanic?”

“Thuyền không trăm người không vui? Người có thù sâu hận đại với nó như vậy ư? Không thể lấy một cái tên tốt lành chút sao?”

“Phi long?”

“Ta biết hơn hai chục con tàu cùng tên, người thích thêm mấy con số đằng sau để phân biệt à?”

“Thần sĩ đoàn kết!”

“Được, ta không có ý kiến, cơ mà người tìm chết như vậy cha mẹ người biết không? Người không ngại số biến thái dưới tay đủ nhiều?”

“Nữ vương Eliza!” Tiếng nữ hầu tước ác ma nào đó truyền ra từ chiếc nhẫn trên tay ta.

“Bác bỏ, gọi vậy không bằng gọi nó là tàu hỗn độn nữ yêu vương còn hay hơn.”

Được lắm, hoá ra từ nãy đến giờ người lăm nhăm, từ chối mãi để nói câu này đúng không? Với cả cái tên người vừa nói toàn dùng để chỉ Boss ác cuối, kết cục Boss cuối trong truyện ra sao còn cần ta nói sao?

... Tiếp đó, vòng lặp vô hạn của việc khôi xướng tên và bị bác bỏ thật khiến người ta thương cảm.

Đặt tên thật sự là một việc phí sức lực. Ta đã nghĩ hơn hai mươi cái tên, vậy mà đều bị bác bỏ...

“‘Ánh sáng cực bắc’ đi!” (8)

“Dù cảm thấy vẫn đang liên hệ đến cái gì đó, nhưng có vẻ nó không bị chìm, khá thích hợp đấy.”

Cực quang là hiện tượng tự nhiên đặc hữu của phương bắc, lấy tên như vậy, cũng coi như lời biểu đạt lòng khát vọng phục hưng nước Lam xưa cũ.

Hai tuần sau, con tàu ‘Ánh sáng cực bắc’ này mới có thể khởi hành, mà lúc đó nó chỉ có năng lực phi hành, hầu hết các ỏ pháo đều không thể sử dụng. Mà đây còn là tình huống tốt nhất, lấy tình thế hiện tại, khả năng cao sẽ chậm tiến độ.

Mà chúng ta vừa tập kích, phá nổ nguồn năng lượng của căn cứ. Không chỉ thế, ta còn định cho mấy kĩ sư học giả kia nghỉ ngơi ăn chơi một chút lấy lại sức, vì vậy khả năng chậm tiến độ lại cao thêm.

Nhưng chỉ cần con tàu này đi ra được khỏi đây, nó liền có thể vừa bay vừa lắp ráp nốt các công đoạn còn lại. Đây quả thực là một tin tức tốt.

Hiện thời hải tặc và Oran đang căng nhau, dưới tình huống chiến tranh toàn diện có thể bạo phát bất cứ lúc nào, căn cứ dưới nước này lại là nơi an toàn nhất. Thế nên, ta nhanh chóng đưa ra quyết định.

“Dasos đã phê chuẩn lời thân thỉnh rồi đi của chúng ta, sứ đoàn Đông Lam cũng đến lúc về phương bắc rồi.”

Chờ chúng ta quay lại mặt đất liền lập tức an bài đội xe trở về, ít nhất không thể để sứ đoàn dừng ở toà thành nguy hiểm này.

“Renee, dựa vào danh sách này đi tìm người. Danh tự viết màu đỏ phải mời bằng được, dùng bất cứ thủ đoạn nào kể cả uy hiếp bắt cóc, danh tự màu xanh có thể mời là tốt, không mời được cũng đừng miễn cưỡng, danh tự màu tím thì tuyệt đối không nên dùng vũ lực, nếu không sẽ rất phiền toái.”

Dù sao đã đắc tội Oran nhiều thế rồi, thêm chút nữa cũng chẳng sao, hai thiên tài sáng giá nhất cũng đã mang đi, tội gì không đào nốt những ‘nhân vật lịch sử’ đó?

“Tìm được bọn họ sau bảo bọn họ đem người nhà đi đến chỗ này. Nhớ kĩ nói cho họ toà thành này rất nguy hiểm, chúng ta đang cứu vớt họ, đây là nói thật, cứ buông tay đi làm đi.”

Tâm tình hiện tại của ta rất tốt, nhưng đến khi về giáo hội luật pháp, chút tâm tình đó liền mất sạch.

“Mời ta tham gia đại diện kế vị được cử hành sớm? Ta điên rồi, hay Dasos điên rồi?”

Trong quá trình đánh tiêu hao chiến với hải tặc, sau khi ba hạm đội chủ lực lần lượt bị diệt, Oran cũng dần dần mất đi khả năng khống chế với khu vực ven sông ven biển.

Tất cả các thành trấn ven bờ đều bị hải tặc tập kích, số lượng thành thị bị đồ thành đã đạt hai chữ số. Ngoại trừ tình huống ở thủ đô còn bảo trì cân bằng, tất cả các vùng khác đều đánh đến thảm thiết.

Đối mặt hải tặc như vô cùng vô tận, Oran với lực lượng trên mặt nước không cường đại lắm bắt đầu rụt rè, các hạm đội còn lại của nhân loại, hoặc bị diệt sạch, hoặc bỏ thuyền chạy vào trong thành trấn, tìm kiếm sự trợ giúp của quân thủ thành.

Vì vậy, việc cả trăm bộ lạc hải tặc đang tập kết dưới sự chỉ huy của tể tự phong bạo, dần chuyển hình từ lính đánh thuê thành quân chính quy, không một nhân loại nào hay biết.

Trong số này có đám Murloc xấu xí thấp bé, có mỹ nhân ngư thanh tú tinh lệ, có sea giant khổng lồ cao lớn, và nhiều nhất, thì là nửa người nửa cá naga và các loại thủy nguyên tố.

Đợt huấn luyện đơn giản và gắn kết đội ngũ đã kết thúc, hải tặc đã làm tốt chuẩn bị cho chiến đấu. Lấy tể tự phong bạo làm trung tâm đội ngũ, dưới sự chỉ dẫn của nữ vương phong bạo, bọn họ cuối cùng nhìn thấy mục đích của mình sau tháng ngày bốn ba lâu dài.

“Vương đô, vương đô mới của chúng ta!”

Tất cả bọn họ, ai cũng thì thầm câu nói này.

(1) Angry bird

(2) The grapes of wrath – tên một cuốn tiểu thuyết kể về giai đoạn 1940 lúc khủng hoảng kinh tế Mỹ.

(3) Phần nô đích hương tiêu – tác giả của một vài bộ truyện lịch sử - quân sự khá nổi.

(4) Phần nô đích từng thử - tên thằng cha tác giả

(5) (6) (7) Không tìm được tư liệu phù hợp. Ai biết có thể đến page thảo luận để bổ sung hoặc bình luận face ngay phía dưới.

(8) Northren light: con thuyền buồm của Mĩ từng giữ kỉ lục đi từ bờ tây sang bờ đông nước Mĩ (San Francisco tới Boston) bằng đường thông qua Cape Horn (mũi đất cuối Nam Mĩ) hơn một trăm năm

Chương 110: Long đồ Và chân ái

Editor: Gà đồng

“Long đồ’ Basra? Nguyệt nữ thần điên ư? Sao lại thả con chó cắn càn này ra?”

Tin tức Nguyệt thần hạ lệnh cho anh linh dưới trướng giá lâm không phải bí mật gì, dù sao khác biệt giữa anh linh và phạm nhân vừa nhìn đã thấy, nhất là khi vị kia không hề có ý tứ giấu diếm thân phận, cả ngày lai vãng tại trung tâm thành thị, tỉ lệ lộ diện cực kì cao.

Trong truyền thuyết của chư thần trật tự, anh linh đều là các anh hùng nổi danh lịch sử, khi thọ mệnh đã tận, số mạng đã hết, họ nhận được lời tán dương của chân thần, kí kết khế ước linh hồn cao quý, trở thành chiến sĩ bất hủ dưới sự huy hạ của họ.

Đương nhiên đây chỉ là mặt tốt, anh linh mặt ngoài nhìn rực rỡ vậy thôi, bỏ đi những lời hào nhoáng trong thánh ca, bản chất của họ là vong linh phe trật tự, đã vậy còn là vong linh bị kí kết khế ước bán mình suốt đời, đến tự do sinh hoạt cá nhân cũng không có.

Rõ ràng nhất, đó là bọn họ có xúc cảm có dục vọng, thế nhưng không thể nào lưu lại hậu đại, đây là vì tính chất của linh hồn kẻ chết. Mà nếu chỉ muốn khôi phục nhục thể và dục vọng, ta cũng làm được, còn làm rất đơn giản.

Còn chuyển sinh thành thần sứ, thiên sứ lại có thể lưu lại hậu đại, đó là bởi vì bọn họ đã hoàn thành Luân hồi, một lần nữa chuyển hoá thành kẻ sống. Thực ra, quá trình phạm nhân chuyển hoá thành thiên sứ cũng khá là giống quá trình chuyển hoá thành ác ma với ma quỷ ở hạ vị diện.

Với lại, vong linh là sinh vật chấp niệm, tức dựa vào chấp niệm mà lưu lại trần thế. Anh linh quả thực từng là các đại anh hùng, nhưng các đại anh hùng không phải thánh nhân vô dục vô cầu, sau khi trở thành anh linh, họ vẫn bảo trì sở thích giống như còn sống, hay nói cách khác, bảo trì chấp niệm của mình để đảm bảo ‘tồn tại’.

Chuyện cũ của Basra, chỉ nhìn vào ngoại hiệu ‘Long đồ’ của hắn đã đủ hiểu khái quát.

Hắn là một quý tộc thuộc tộc mộc tinh linh, thời đại này vẫn đang là đoạn thời gian toàn thịnh của đế quốc tinh linh, đáng lẽ hắn phải có một cuộc sống hạnh phúc, thế nhưng, hắn lại không có mấy ngày tốt lành.

Thời hắn còn sống, rồng không hiếm thấy như hiện tại. Giống trong đại đa số các truyện đồng thoại, hắn từng có một gia đình êm ấm. Thế nhưng một hôm nọ, một con rồng xanh đi ngang qua nhà hắn, buồn tình phụt chút long tức. Ừm, cái này cũng giống như mấy tên bắt lương không văn minh đi khắc nhò đờm bừa bãi vậy, chỉ có điều người bình thường nhò nước bọt sẽ gặp thành quân phạt tiền, còn rồng nhò nước bọt thì cả một nhà của Basra chết sạch, duy chỉ hắn may mắn trốn được một kiếp.

Sau đó, lại như lệ cũ, thiếu niên mồ côi chậm rãi trưởng thành, trở thành cường giả trấn áp thiên hạ. Thế nhưng, mãi đến tận lúc này hắn vẫn không tìm được con rồng xanh giết chết cha mẹ mình kia.

“Nếu không tìm được người, thế thì ta liền giết sạch tất cả đám rồng tà ác này. Đây là báo thù, cũng là vì ngăn cản những thảm kịch giống ta phát sinh lần nữa.”

Người bình thường nói ra thì là lời cuồng vọng, thế nhưng cường giả bán thần nói ra, vậy thì bị kịch của rồng đã đến.

Hắn hận thù tất cả loài rồng, không chỉ riêng rồng xanh, bất cứ con rồng nào trong mắt hắn đều là nguy cơ tiềm tàng, chỉ có rồng chết mới là rồng tốt. Vì vậy, hắn không quan tâm thủ đoạn, không hỏi thiện ác, thậm chí cả rồng con, trứng rồng cũng không tha, bất cứ thứ gì dính dáng đến rồng đều phải bị diệt.

Rồng cũng không phải loài yếu đuối, cuộc báo thù của bọn chúng lại khiến hắn mất đi vợ con bạn bè, càng khiến kẻ cô độc như hắn trở thành thợ săn rồng chuyên nghiệp cả đại lục biết tiếng.

Hắn là anh hùng chuyên chấp đối phó tộc rồng, các hạng năng lực của hắn đều nhắm vào loài vật này, trang bị của hắn cũng đều mang hai chữ ‘đồ long’. Theo ghi chép, số lượng rồng chết trong tay hắn sớm quá vạn, lúc bị toàn bộ loài rồng giận dữ kéo đến quần áo đến chết, hắn cũng thành công kéo theo mấy trăm con chôn cùng.

“Ngoan ngoãn nghe lời, uống sữa đi, còn nghịch nữa Basra đến giờ!”

Lời này từ đây trở thành lời mà đám rồng bảo mẫu đem đi dọa rồng con. Đám rồng con có thể hiểu biết thế giới thông qua tri thức truyền thừa trong huyết mạch, biết được cái tên này mang ý nghĩa vô số tính mạng loài rồng, từ nhỏ đã cảm thấy sợ sệt với nó.

Cho dù là kẻ không sợ trời không sợ đất như tiểu Hồng cũng từng có thời gian bú sữa nghe kể chuyện đi ngủ, mỗi khi nhắc tới Basra, nàng vẫn có chút do dự và bất an.

Vì kiêm chức nữ thần săn bắn, lúc Nguyệt thần Patricia thu nạp Basra, quan hệ giữa nàng và long thần sụt đến mức âm, thậm chí từng bạo phát hai lần thần chiến.

Từ khía cạnh năng lực, phái Basra xuống không có vấn đề gì. Dù bị thân thể anh linh hạn chế, hấn chỉ miễn cưỡng đạt thực lực bán thần, thế nhưng điều đó không có nghĩa hấn không có sức đánh với rồng chín đầu một trận. Vị này trước đây từng hạ giới ba lần, giết chết ba đầu rồng siêu hùng mạnh, thuận tay tiền thêm vài trăm đầu rồng trưởng thành. Trong mắt người đời, chi cần là rồng, không có con nào hấn không giết được.

“Là một tên thợ săn, trước khi săn mỗi lớn liền cần quan sát tập tính và nhược điểm của nó. Mấy ngày nay nhìn Basra nhàn nhã dạo chơi vậy thôi, trên thực tế hấn đang tìm điểm yếu của đối thủ, một khi ra tay, hấn tuyệt đối không lưu tình.”

Đây là lời đánh giá của Romers. Basra cả đời săn đuổi rồng, là thần tượng trong mắt đám thợ săn như Romers. Mấy ngày nay tên tù vượt ngục này còn vì thế mà đội đầu bông vừa tránh thủ vệ vừa lon ton chạy theo ngắm thần tượng mình từ phía xa.

Basra là ai, đương nhiên biết mình bị nhìn trộm, thế nhưng tên đồ tể loài rồng trong truyền thuyết ấy lại cực kỳ dễ ở chung, thậm chí có lúc còn chủ động tán gẫu với Romers.

“Ồ, ta cảm giác được tiếng kêu rên của bọn dã thú trên tay ngươi, chúng ta là bạn đường, sao ta lại hẹp hòi làm gì. Tiếc là ngươi không phải tinh linh, nếu không ta còn có thể truyền thụ cho ngươi một chút tâm đắc về săn rồng. Haizz, hiện nay đám hậu bối thật quá mềm yếu, những thợ săn dám chủ động đi khiêu chiến con mỗi mạnh mẽ quá ít. Cái đám thần lẫn đề trứng khắp nơi như con gián đó đáng lẽ phải tuyệt diệt từ lâu rồi mới phải.”

Đây còn không phải lần chạm mặt duy nhất giữa đám thần sĩ và Basra.

“Tiếc thật, sai mất nửa...”

Thân ảnh kẻ săn rồng đột nhiên xuất hiện rồi lại nhẹ nhàng rời đi cùng tiếng cảm thán đó, tí thì hù chết Mening.

Tên thợ săn bán long nhân đáng thương vốn chỉ đang ‘tân bộ’ giống thường ngày, sau đó vị anh linh kia ngửi thấy ‘mùi rồng’ liền đi qua đây. May mà đại bộ phận thần minh và phạm nhân đều coi bán long nhân là một chủng á nhân chứ không phải hậu duệ rồng thì có khi số Mening cũng chấm dứt từ đây.

“Quá đáng tiếc!” Đây là câu ta bật thốt ra khi nghe thấy tin này. Sau đó, cả đám xung quanh cùng nhau gật gù đồng ý...

“Vấn đề ở chỗ Hadaraa là thần sủng, Patricia làm vậy là định tuyên chiến với nữ vương phong bạo sao?”

Năng lực của Basra không cần nghi ngờ, tất cả mọi người cũng đoán được tên này không biết cái gì gọi là thủ hạ lưu tình, mà đây mới là trọng điểm của vấn đề.

“Chi cần hấn ra tay, dù thắng hay thua thì chiến tranh cũng thắng cấp. Phải nắm chặt sự kiện này.”

Đối với ta, mỗi trận chiến đều là quãng thời gian quý báu. Thực chiến là nơi kiểm nghiệm tốt nhất, bất kể thứ gì, dù bề ngoài có đẹp đẽ đến đâu, nghe chừng trường mạnh mẽ đến đâu, nếu không có chiều sâu tây lễ, thì vẫn cứ làm người lo lắng.

Cá nhân ta cũng đã quen việc tổng kết hậu chiến, đem tất cả thu hoạch và cảm ngộ ghi vào trong nhật kí, đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là tìm ra nhược điểm của mình và bù đắp nó.

Trận chiến đấu này tuy kéo dài không lâu, nhưng đối thủ không yếu. Một pháp sư vong linh cấp thánh giả đủ để khiến ta lật nhào nếu không cẩn thận... Thôi được rồi, ta thừa nhận lời này nói không đúng. Càng hiểu rõ tên ‘sư đệ’ kia ta càng cảm thấy không thua được, dù lúc ấy không thành công đột kích thì rồi cuối cùng vẫn kéo vào đánh tiêu hao, sau đó cuối cùng phe có thực lực tuyệt đối ở thế yếu là chúng ta vẫn giành được thắng lợi.

Yếu hơn lại thắng? Mâu thuẫn sao? Không, không hề mâu thuẫn chút nào. Nguyên nhân Carlone thua một phần là vì hấn không có kinh nghiệm đánh nhau, thế nhưng nguyên nhân chính, thực chất là do linh hồn hư thối đến vạn vẹo của hấn.

“Thế giới chân thực? Tên nghe rất oách ta. Vậy loại tâm tượng thế giới này có tác dụng gì?”

Carlone là một tên pháp sư chuyên tâm nghiên cứu các pháp thuật có hiệu quả tức tức, lực ấn linh hồn của hấn cũng có hiệu quả tăng phúc cho các pháp thuật loại này. Sau đó, nghe hấn kể rằng mình có tâm tượng thế giới, lại còn không phải loại chỉ gia tăng đơn thuộc tính thường thấy, ta cực kì kinh ngạc.

Đại bộ phận tâm tượng thế giới của thánh giai đều chỉ đơn thuần cải tạo hoàn cảnh quanh mình, biến nó thành nơi thích hợp nhất để hấn phát huy thực lực. Ví như pháp sư hệ lửa có thể chuyển hoá hoàn cảnh xung quanh giống với hoà nguyên tố vị diện, tăng cường sức mạnh ma thuật hoá diễm. Nghe thì có vẻ tốt, thực tế duy trì tâm tượng thế giới tiêu hao cực lớn, hồi báo lại không cao.

Các tâm tượng thế giới thông thường chỉ dùng trong tác chiến cấp quân đoàn, khi đó một loạt cường giả sử dụng cùng lúc, chồng điệp lên nhau. Đám thuộc tính cộng thêm tăng cường lên thậm chí có thể biến một phép thuật cấp thấp như [vòng hàn băng] trở thành phép thuật bậc cao cỡ [bão tuyết].

Còn các tâm tượng thế giới phi thường quy thì là thể hiện của kinh nghiệm và linh hồn người sở hữu. Dù năng lực có tốt có xấu, nhưng việc có thể dùng ý chí cá nhân để thay đổi hiện thực cũng đã chứng minh chấp niệm và ý chí của người này siêu việt tầm thường. Hơn nữa, loại tâm tượng thế giới này vô cùng khó đối phó và phòng bị, thậm chí có được nó coi như có được tượng trưng cho thân phận của cường giả siêu cấp.

“Không nghĩ tới ngươi còn có thứ này, nó có tác dụng gì, vì sao lúc ấy ngươi không sử dụng?”

“À ha ha, nó cũng không tốt lắm đâu, chỉ là một chút chấp niệm của cá nhân ta thôi, cụ thể nó như thế này này...”

Sau đó Carlone giải thích, còn ta thì cũng đổi mới phạm vi đánh giá của mình đối với một người. Tên này không thể đánh giá ở mức sán được, phải đánh giá mức hàm ngầm, thậm chí móng nhà mới chính xác.

“Trong bán kính nhất định khiến toàn bộ sinh vật chuyển đổi giới tính? Thứ này có tí ý nghĩa nào ư? Người có thể để tâm vào chính sự một chút được không? Vì như chính biển mưu phản, ví như vọng linh thiên tai. Người bình thường một chút, ta đảm bảo người cướp xong cái ghế của anh người lâu rồi.”

“Nhưng đây là khát vọng sâu nhất trong lòng ta nha, tâm tượng thế giới chẳng phải là sự tái hiện của khát vọng cùng mong mỏi nơi đáy lòng sao?”

Carlone nói hơi ngập ngừng, thế nhưng cách lý giải của hắn không sai. Mà tiếp đó, hắn nhớ tới mấy chuyện cũ, lập tức đắc ý vênh mũi nói thêm

“Voi lại ta từng sử dụng loại tâm tượng thế giới này hai lần, cả hai lần đều nhờ đó mà đánh thắng đối thủ cực kì khó chơi, trong đó còn có cả một cường giả cấp sử thì.”

Nghe vậy ta không biết nói gì hơn. Quả thực không phải mỗi thăng đẳng ông đều có thể bình tĩnh nổi khi trước ngực bỗng thêm hai trái bưởi, hơn nữa nếu lúc đó là lúc trong trận chiến sinh tử... mẹ, một cường giả chết vì bận cúi xuống tìm ‘huynh đệ’ bỗng nhiên thất lạc nơi đứng quân, mặt mũi mất hết a.

Ngẫm lại, nếu lúc đó hắn dùng thứ này, ta bỗng rùng mình...

“Tuyệt đối, tuyệt đối không được sử dụng nó lần nào nữa. Đúng rồi, không được để bất cứ ai biết người có khả năng này, nhất là Klose.”

Ta không dám tưởng tượng, nếu Klose biết được thứ tâm tượng thế giới này tồn tại, sẽ phát sinh ra chuyện gì.

“Vị nữ Druid kia? Nàng là đồng loại của ta? Tốt quá, ta vẫn luôn muốn tìm người chia sẻ... Được, được, đại nhân, đừng trừng ta, ta sẽ làm theo lời ngài.”

Nhưng có những việc dù tránh cũng tránh không được, đám thân sĩ cuối cùng cũng đụng phải Carlone, không chỉ thế, đám này vừa gặp mặt còn lập tức mở hội vườn đào.

“Người còn thích đàn ông trưởng thành, đó là vì người chưa tìm được đứa trẻ mình yêu thực sự. Tuổi tác? Đó không phải vấn đề.” – lời à hồi tinh linh nào đó.

“Người còn thích đàn bà, đó là vì người chưa thấy người đàn ông trong vận mệnh. Giới tính? Đó không phải vấn đề.” – gã vu yêu nào đó hòa theo.

“Người còn thích nhân chủng, đó là vì người chưa biết sinh mạng mình chân ái ở đâu. Giống loài? Đó không phải vấn đề.” – lời của kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai.

Ba cánh tay áp chồng lên nhau, một loại cộng minh không thể diễn tả bằng ngôn ngữ hiện lên trong lòng họ. Sự hữu nghị giữa các thân sĩ, từ quen biết đến thấu hiểu, chính là đến nhanh như vậy.

“Đồng chí!”

“Huynh đệ!”

“Tỷ muội!”

Hồi tinh linh và vu yêu nhìn nhau, lặng im một lúc, sau đó đồng thời hướng về kẻ thứ ba cúi chào.

“Đại ca!”

“Lão đại!”

Nếu thân sĩ có phân chia trình độ, vậy ‘người đó’ chính là đỉnh cao, cũng giống như kim cương là thứ dùng để làm đơn vị đo độ cứng, không kẻ nào có thể vượt qua, không kẻ nào không cam lòng cúi chào bái phục.

“Mọi người đều là chí sĩ theo đuổi chân ái mà bỏ đi hư tượng tầm thường, không cần đa lễ. Đạo ta có bạn, đạo ta có bạn a! Sau này, chúng ta xưng nhau là huynh muội đi, cho dù người đời không hiểu được thứ chúng ta hướng tới, ít ra giữa chúng ta có thể thấu hiểu lẫn nhau, mọi người nói có phải không?”

“Đúng thế! Ta năm nay 67 tuổi, tạm coi chị hai!”

“Ta tuy 235 tuổi, nhưng vẫn là em út!”

Tốt lắm, bọn này dùng luôn độ thân sĩ để phân thứ tự luôn.

Khi ba cánh tay đỏ vung lên, khi ‘kẻ đó’ trở thành lão đại trong nhóm ‘chân ái tam huynh muội’, tất cả mắt chó của mọi người trong phòng đều mù hồng.

“Ta không chịu nổi, mắt của ta!”

Có người bịt lấy mắt, lẫn lộn giữa sàn nhà.

“Đừng can ta, ta phải thanh lý môn hộ. Danh dự của đội thành quân Sulfur không thể để mất trong tay nàng, từ bất biến thái trở thành biến thái, không thể chấp nhận được!”

Có người, giận dữ rút kiếm.

“Đại ca, ta sẽ nỗ lực, có một ngày, ta cũng sẽ tìm được thứ mình chân ái!”

Có kẻ, bị màn kết nghĩa trước mắt cảm động, nhiệt huyết dâng trào.

“Nếu thứ chân ái đó là vật chết, liệu có được không?”

Có kẻ, tuy vì mặt mũi mà ngại gia nhập, nhưng trong lòng vẫn ngo ngoe muốn động...

“Đứng im đó, đám thân sĩ đáng chết này. Nếu người dám đến chung đám với bọn chúng, để ‘chân ái huynh muội’ mở rộng phạm vi, ta sẽ thật sự động thủ.”

Có người, định dùng vũ lực để ngăn trừ bệnh độc.

“Thế chân ái có cùng huyết thống thì sao? Không đúng, ta nhớ chỉ trong vòng ba đời mới tính, chúng ta cách một đời, hai đời, ba đời... kệ đi, quên rồi, dù sao nhiều hơn ba đời là đủ, không có trở ngại. Hi hi.”

Có kẻ mừng thầm cười trộm.

“Không đâu bỗng đếm ngón tay rồi cười một mình, xem ra công chúa đã bị Roland ảnh hưởng quá nặng, mất hết lễ nghi. Xem ra về sau phải khiến nàng học bù.”

Có người, lại âm thầm lo lắng công chúa điện hạ.

Còn ta thì vô cùng hối hận tại sao lại thực hiện lời hứa của mình nhanh như vậy. Sao lại hoàn thành thân thể cho Carlone, ừm, giờ nên gọi hắn là Rosemary (tên hắn tự đặt), để rồi cái thứ như ‘chân ái huynh muội’ này này mằm.

Việc này phải nói đến lúc Dasos ác ý mời chúng ta đến lễ kỷ niệm tổ chức sớm của hắn. Từ đó, ta lập tức bắt tay vào việc chế tạo thân thể cho Rosemary. Trong bộ thân thể nữ tính nhìn như hoàn mỹ này, ẩn chứa ác ý đầy tràn của ta dành cho hắn.

Nét mặt kia lấy chuẩn từ nét mặt được ‘lịch sử’ nghiệm chứng của nữ hoàng Victoria, sau đó lại pha trộn thêm các nét của những mỹ nhân như Klose... Sau đó là các đường cong thành thực gọi cảm kinh người. Thân thể này, kết hợp với diễn xuất bắt nguồn từ nghiên cứu hành vi nữ tính của Rosemary, quả thực là hoàn mỹ.

Lúc Rosemary xuất hiện, đám tiểu gia hoả của đoàn kịch sĩ hoàng gia Đông Lam đều ngu người, đám kịch sĩ trẻ tuổi của vệ đội bạch lang suýt rơi kiểng. Nhìn những con mắt nóng rực kia, tay nghề của ta Quar thực chưa lui bước.

Còn ta thì tất nhiên không chịu chút ảnh hưởng nào. Cái thân thể này chỉ là con búp bê do chính tay ta dùng bùn chính từng li từng tí, một người bình thường có thể có hứng thú với con búp bê mình tạo ra sao?

Hiện tại ta đang ở trong xe ngựa, nhìn vị ‘nữ nữ siêu cấp’ trước mặt, tương tượng về kinh ngạc thất thố của Dasos, nỗi buồn bực vì... lại phải mặc váy của ta voi đi phần nào.

“Chờ đó, dừng lại một chút.”

Thời gian còn sớm, mà cảnh tượng ven đường cũng có chút lạ, vì vậy ta mở miệng để đoàn xe dừng lại, tấp vào lề. Ở đó có một đám bản dân ăn xin ven đường, ánh mắt bọn họ nhìn chằm chằm chiếc xe ngựa mang kí hiệu hoàng gia Oran, ta có thể cảm giác được, dưới những khuôn mặt đờ đẫn kia, là thù hận thấu xương.

“Đám người kia? Một lũ tiện dân khu ven sông ấy mà. Công chúa điện hạ, chỗ này không có gì hay ho cả, trong lần đại điển này có những đoàn ca múa và tạp kĩ hàng đầu thế giới...”

Ta nghe câu được câu không, gạt đầu lấy lệ hai cái rồi buông rèm che cửa sổ xuống, lệnh cho xe ngựa tiếp tục tiến lên.

Trên con đường ta đi qua từ ngày tới giờ đã gặp bốn, năm nhóm nạn dân. Rõ ràng rằng, cuộc chiến với hải tộc kéo dài đã khiến lượng người vô gia cư tăng mạnh. Trong khi đó, các quý tộc Oran cũng giống như đám vệ đội vừa rồi, căn bản không thèm nhìn những kẻ xui xẻo ấy.

Hiện chúng ta đang đi hướng trung tâm thành, mà số lượng xe ngựa đi hướng ngược lại nườm nượp không đếm xuể, số người rời khỏi Kagoshi càng lúc càng đông.

Bình dân không quan tâm đến cân bằng chiến tranh, bọn họ chỉ biết nhà cửa tài sản thậm chí sinh mạng mình đang bị uy hiếp, các lão gia quý tộc thì héch mui lên trời không thèm nhìn xuống, căn bản không nhìn tới lời cầu cứu từ đám hạ tiện phía dưới.

Đây chỉ là việc nhỏ, nhưng thế cũng đủ thấy thế cục trước mắt và vấn đề nội bộ trong thành Kagoshi. Ngay cả dân vọng của vị hoàng đế tân nhiệm kia cũng đã từ đỉnh cao rớt xuống ngàn trượng, nên móng của vương tọa dưới móng Dasos đã lung lay.

“Dasos không thể không biết chuyện này, thế nhưng hắn lại lựa chọn như vậy. Xem ra, hắn đã quyết định bắt lấy lễ kỷ niệm ra toàn bộ con bài tẩy cuộc một lần. Hắn đã hiểu rõ hải tộc sao? Hắn đã tính trước hết thầy hay chỉ đang liều ăn nhiều? Nói chung ta thấy chuyện này không tốt đẹp gì, cần chuẩn bị đường lui đầy đủ.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vô Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Mưa rào đến

Editor: Gà đồng

Xe ngựa đang đi chậm rãi trên đường, bỗng nhiên một tiếng sấm nổ vang trên không trung, tiếp đó mây đen vần vũ, trời tối sầm lại, chốc lát sau đã có những giọt mưa đầu tiên hạ xuống.

Ngày hè mưa rào tới rất nhanh, mới lúc đầu chỉ vài giọt tí tách, ngoảnh đi ngoảnh lại đã mưa như trút nước. Hạt mưa đánh lên nóc xe vang như gõ trống, cảnh sắc phía ngoài xe mờ hồ không thấy gì nữa, bầu trời dù đang ban ngày mà cũng như lâm vào đêm tối.

“Vừa mới vào hè mà ba ngày mưa cả ba, gần đây mưa lắm thật. Ha ha, xem ra vận may của Dasos không cao đến đâu.”

Con mưa này có vẻ sẽ không tạnh trong thời gian ngắn, cứ thế này, có lẽ đại điển kế vị lại bị trì hoãn, ngày mưa to thế này không thích hợp tổ chức bất kì loại hình khánh điển nào.

“Quái lạ, chẳng lẽ không chuẩn bị, đám pháp sư cung đình ngồi không rồi?”

Nahri là thế giới ma pháp, dù tổng thể cuộc sống không tiện lợi bằng thế giới hiện đại, thế nhưng một số thứ lại vượt lên rất nhiều rất nhiều.

Ví như việc dự báo và khống chế chẳng hạn. Các thợ săn và du hiệp lão luyện đều có thể đoán được mười lần chuẩn cả mười chỉ nhờ vào hình dáng đám mây, các Druid có thể ngửi thấy mùi thiên tai trước khi nó xảy ra cả tuần, còn đám pháp sư thậm chí có thể mượn ma pháp để tuyển chọn loại hình thời tiết mình mong muốn.

Hôm trước khi đi ta đã hỏi Klose xem thời tiết thế nào, mà ta còn nhớ rõ, lúc đó nàng trả lời rất do dự.

“...Hắn là trời nắng, thế nhưng không hiểu sao dạo gần đây ta luôn đoán lầm. Rõ ràng cảm giác đáng lẽ cả tuần vừa rồi đều phải trời quan mây tạnh, ấy thế mà mấy ngày đều mưa. Ta không cảm giác được sự can thiệp của ai đó cả, hoặc ta dự đoán sai, hoặc kẻ can thiệp mạnh hơn ta quá nhiều.”

Người khác đoán sai còn dễ nói, một Druid truyền kì chuyên nghiên gió bão lôi điện như Klose còn đoán sai thì là chuyện khó tin như thể hoá pháp đại sư dùng [Fire torch] nấu com không cẩn thận đốt cháy nhà mình vậy. Với lại, mưa thế này lúc bình thường không sao, nhưng nếu bờ sông có một đám hải tộc chen đặc kín, vậy thì khó nói.

Mưa liên tiếp mấy ngày đã khiến nước sông một lần nữa dâng cao, không gian hoạt động của hải tộc tăng mạnh lớn. Không chỉ thế, ngày mưa này nhân loại chiến đấu rất phiền toái, hải tộc thì lại như về sân nhà, chiến lực tăng mạnh.

Bởi thế mỗi khi mưa quân phòng ven bờ đều căng thẳng như lâm đại địch. May mắn, trong mấy ngày vừa rồi hải tộc vẫn chưa thừa dịp tập kích.

“Pháp sư của Oran không phải phế vật, bọn họ sẽ không để ngày đại điển bị mưa quấy nhiễu, như vậy, chỉ có một cách giải thích duy nhất – có một tồn tại mạnh hơn toàn bộ các pháp sư cung đình của Oran cộng lại đang nhúng tay vào. Loại tồn tại này xưa nay sẽ không làm việc gì không có mục đích, hướng chỉ là việc cải biến khí trời cần tiêu hao đại lực khí như vậy.”

Sau đó, chiếc xe ngựa đột nhiên dừng lại rồi chuyển hướng.

“Sao bỗng nhiên đổi hướng? Chúng ta đang đi nơi nào? Đi về à?”

Nghe được lwoif nghi ngờ của ta, các kĩ sĩ vội vàng giải thích.

“Vi ứng đối khả năng mưa to, chúng ta chuẩn bị sẵn hai hội trường. Nếu trời nắng đại điển sẽ tổ chức tại quảng trường lộ thiên ở trung tâm, còn nếu mưa, chúng ta sẽ chuyển đến nhà hát hoàng gia, nơi đó đã bị phong bế, chỉ cần các đại biểu đến liền có thể bắt đầu buổi lễ.”

Nếu là người khác có lẽ còn cảm thán hoàng thất chuẩn bị chu đáo, nhưng ta nhìn ra được sự bất lực của Dasos, một buổi lễ kế vị vốn phải được cử hành trọng thể, phải được toàn bộ con dân nhìn chăm chú vào chúc tụng, nay bị buộc rút vào phòng kín tự diễn tự xem. Có lẽ, có điều gì đó đã thoát khỏi tầm khống chế của hắn.

Đường đến nhà hát hoàng gia không dễ đi, ngoại trừ rất nhiều dân chúng bất mãn đầy đường còn có thêm vô số ngựa xe đi đi lại lại. Khi hai chiếc xe ngựa chạm mặt, ai phải nhường không tính bởi vị trí thuận tiện, mà tính bởi đẳng cấp của người ngồi bên trong.

Hiển nhiên, tước vị ‘công chúa nước nhỏ’ của ta không cao lắm, nếu chỉ nhìn thân phận cá nhân thì ta vốn không nhất thiết phải đến, vì vậy, đoạn đường chỉ khoảng hai mươi phút chạy xe ngựa nay đi mất gần một tiếng đồng hồ.

Mà hậu quả của việc đi cuối là lúc tới nơi đã hết sạch chỗ để xe ngựa, chúng ta buộc phải xách theo váy đi từ bên ngoài vào, mỗi một cước giẫm bùn thì lửa giận của ta lại càng bốc cao ba trượng.

Thứ duy nhất an ủi ta là biểu hiện của Rosemary.

Nàng quả là kiệt tác của ta, ngoại trừ đám canh cửa chỉ dám nhìn vụng trộm, các hành động thực tế đi quên nhìn đụng đầu vào tường của các nam sĩ trên đường càng chứng minh mị lực của Rosemary.

Khuôn mặt tinh xảo diễm lệ, mặt trái xoan, eo lả liễu, ngực tấn công, mông phòng thủ, vận vị của phụ nữ thành thực tràn ngập không gian, đôi mắt phượng trong vắt thanh khiết, mái tóc vàng cắt ngắn búi làm búi nhỏ, đôi khi lơ đãng làm ra một chút động tác nam tính không khiến nàng thô kệch, ngược lại càng tràn đầy

sức sống, càng hoạt bát đáng yêu.

Những nét mâu thuẫn, khí chất phức tạp của nàng trong mắt đàn ông cũng biến đổi theo từng động tác và lời lẽ, khi thì là thiếu phụ hai tám, khi thì là thiếu nữ mười tám, lúc thì non nớt ngây thơ, lúc lại hoa diễm cao quý. Tất cả đàn ông, ai cũng có thể nhìn thấy nét của người tình trong mộng ở Rosemary.

“Altenaa”. Thân danh của nữ thần sắc đẹp không ngừng được niệm tụng. Trong mắt chúng nhân, loại vẻ đẹp phi phàm này không phải phàm nhân có thể đạt được.

So với đoá hoa tự nhiên, đoá hoa nhân tạo ngược lại càng hoàn mỹ không tí vết. Rosemary là tác phẩm ta bỏ công sức tạo hình tỉ mỉ, tổng hợp lại ưu điểm của vô số mỹ nhân, tuyệt đối là người phụ nữ đẹp nhất mà ta từng nhìn thấy.

Hắn là hoa giả, nhưng hắn có sắc đẹp đủ để lực áp quần phượng, là tạo vật chung cực mà chọn lọc tự nhiên không thể nào sản sinh.

Ai da, nói đến đây lại nhớ đến ngành công nghiệp giải trí của nước nào đó, nghệ sĩ minh tinh của họ trong truyền thuyết không chỉnh sửa không xuất đạo, ai cũng hao hao giống nhau, chỉ riêng con cháu tuyệt không giống họ...

Nói về truyện chính, ta vốn chỉ muốn tạo ra một nữ nhân đủ mỹ lực để mê đảo Dasos nhằm trả thù hắn, nhưng sự chuyên nghiệp của ta đã khiến ta toàn tâm đầu nhập vào công việc, cuối cùng thiên phú tạo vật khủng bố kia cùng lòng theo đuổi hoàn mỹ bệnh trạng của ta đã khiến mọi việc vượt quá tưởng tượng ban đầu.

“Altenaa? Hộp Pandora thì có. Sợ là ngoài ta, không có bất cứ tên đàn ông chân chính nào có thể cự tuyệt lời thỉnh cầu của một nữ nhân như vậy, thật là phiền toái. Mà sao đám thân sĩ kia hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi vẻ đẹp của Rosemary nhỉ? Chẳng lẽ thẩm mỹ quan của chúng đã tiến hoá thành một chủng phi nhân loại nào đó rồi ư?”

Trong mắt ta, nữ nữ luôn đi kèm phiền toái, loại nữ siêu cấp thế này chính là một rắc rối phiền toái to tướng di động. Vô số câu chuyện lịch sử xưa nay đều chứng minh nó là đúng. Khi ta phát hiện mình tạo ra một nữ nhân cấp hoạ quốc ương dân, ta lập tức nghĩ đến việc “tặng” nó cho Oran.

“Dù sao thì mệnh hạn của hắn cũng trong tay ta, không sợ hắn bày trò gì, thôi thì để hắn đến ám Dasos. Ha ha, lang vương, tiếp nhận vận mệnh không thể trốn thoát của người.”

Trong khi oán niệm nguyên rủa của ta đang tràn ra ngoài, bỗng nhiên một thành tựu hệ thống nhảy lên trước mắt.

[Mẹ, mẹ, sao anh này lại mặc váy? A há! Cục cưng đừng nhìn! Chạy mau!]

Không chỉ hiện lời thoại, hệ thống còn mô phỏng thanh âm như thật, tiếng trẻ con thốt lên kia suýt nữa khiến trái tim ta ngừng đập, cứ tưởng mình bị lộ rồi.

[Đinh, chúc mừng kí chủ thoả mãn điều kiện mặc váy ra đường đủ ba lần, giành được thành tựu ẩn giấu – đàn ông mặc váy, đạt được danh xưng vinh dự: nam phụ vạn năm. Sau khi đeo vào danh xưng sẽ khiến các sinh vật khó phân biệt giới tính bao quát cú có gai, tomboy, chuyển giới... hạ thấp cảnh giác đối với người, mức độ thân mật tăng mạnh, khả năng phát sinh tình yêu với nữ tính bình thường giảm xuống. Danh xưng này tự động trói chặt với vua thân sĩ, tác dụng cả hai chồng chất, đồng thời phát huy tác dụng. - - “Hắn rất tốt, có thể thả lỏng nói với hắn mọi thứ, làm tri kỉ rất hợp, thế nhưng nếu nói đến yêu đương thì lại thấy sao sao đó. Ừm, chắc là vì ai lại yêu chị em của mình chứ. Ahìhì.”]

Kì thực, đối với đám thân sĩ biến thái, ta cũng đã bắt đầu quen dần, không sao cả. Thế nhưng cái tác dụng ‘khả năng phát sinh tình yêu với nữ tính bình thường giảm mạnh’ này là thế nào, người muốn để cho một kẻ với vận hạn nguyên rủa, ‘đồng thân’ nguyên rủa, có bạn gái nhưng bạn gái ở thế giới khác... như ta phải đối mặt với cuộc đời như thế nào nữa?

[Đinh, giải thích thêm. Các thân sĩ không phải người bình thường, họ không chịu ảnh hưởng của tác dụng người vừa ném đá. Cứ tự nhiên mà hưởng thụ cảm tình giữa các thân sĩ với nhau nhé. À đúng rồi, nếu không muốn bị phản thầy, nếu muốn thế giới vẫn hoà bình, xin cẩn thận đừng để vị nữ hầu tước nào đó bắt được. Nếu không cẩn thận khiến nàng điên lên giờ chiếu hàng lâm chân thân thì thần chiến xảy ra là cái chắc, đừng có nói chuyện cảm tình cá nhân của người không liên quan đến hoà bình thế giới.]

“Đại nhân? Vĩnh Dạ đại nhân?”

Rosemary ghé vào tai ta gọi nhỏ, đám người hầu hoàng thất xung quanh thì nhìn ta ngây ngốc một chỗ đã lâu nhưng vẫn bảo trì mỉm cười và lễ nghi.

“Đại nhân, bệ hạ mời ngài đi tới phòng khách quý để bàn luận riêng.”

Nên tới vẫn phải tới, ta vốn không nghĩ Dasos mời mình đến chỉ để xem lễ.

Dưới sự chỉ dẫn của người hầu, vài phút sau, ta nhìn thấy nhân vật chính của ngày hôm nay với bộ diện trang trí như cây thông Noel – hoàng đế Oran Dasos I.

“Xin chào, để ta giới thiệu, đây là Rosemary, thị nữ của ta.”

Ta giới thiệu với đầy ác ý trong lòng, Rosemary cũng đồng thời đề váy thi lễ với vẻ phong tình vạn chủng, ấy thế mà tên kia chỉ gật đầu cho có, sau đó tiếp tục nhìn ta chằm chằm.

“Người vẫn mê lệ động lòng người như cũ, lâu rồi không gặp, ta rất nhớ người.”

Một kẻ mà mỗi lần mở miệng đều khiến ta muốn rút kiếm, xem theo khía cạnh nào đó, đây cũng là một loại năng lực.

Phải nói rõ, ta hiện tại giống hệt Renee, tức một con nhóc phát triển muộn, nói dễ nghe thì vẫn còn ở trong giai đoạn nam nữ khó phân, còn nói thẳng thì là hai lưng trước sau như một, cả người thẳng đuột như cái thân cây. Nói đáng yêu còn chấp nhận được, kêu ‘mê lệ động lòng người’, người đây là đồ trẻ con hay thật

sự mất mĩ?

“Này, thằng này không phải thân sĩ thuộc dòng cuồng loli chứ?”

“Phụt!”

Nghe được lời ta đánh giá về thằng cháu mình, Rosemary lập tức cười phun, dù ngay sau đó hấn vội vàng lấy tay che miệng, nhưng cũng đã muộn.

Một thị nữ dám cười hoàng đế ngay trước mặt là đại bất kính. Dasos, vốn đạo này đang cả người bốc hỏa, lập tức sờ kiểm bên thân theo bản năng. Nhưng khi hấn nhìn thấy ta che trước mặt Rosemary như gà mẹ che cho gà con, mặt biểu thị bất mãn, thì lập tức nói bỏ sung.

“Ta nói là khí chất kẻ chinh phục của ngươi chứ không nói đến vóc người... Thực ra, vóc người của ngươi không tệ... so với đồng lứa...”

Hấn càng nói càng nhỏ, dùng hành động thực tế miêu tả cái gọi là nói bừa chột dạ. Đàn ông có vóc người cái chim! Rốt cục thì sai ở chỗ nào, chẳng lẽ tất cả ngay từ bắt đầu cũng đã sai?

Ta cố nuốt giận dữ vào lòng, một lúc lâu sau ta mới tiếp tục mở miệng.

“Ngươi tìm ta có việc gì, giờ ngươi hấn phải rất bận, có việc nói thẳng.”

“Hừ, à phải, điện hạ Roland, ngươi nguyện ý trở thành hoàng hậu Oran ư? Ta sẽ không can thiệp sinh hoạt hậu hôn nhân của ngươi. Nếu ngươi nguyện ý thống nhất hai nước, ta sẽ dành cho Đông Lam quyền tự trị tối cao, khiến nó trở thành khu vực giàu có và hoà bình nhất Oran.”

“Ta từ chối!” Ta ghè ra từng chữ từ kẽ răng.

Ta có nên đi tìm mục sư vận mệnh làm lễ cải vận không nhỉ, mà thôi đi, đám đó hầu hết toàn là mấy tên lừa gạt vin vào cờ hiệu của thần vận mệnh.

“Ta biết ngươi lo Oran mượn cơ hội thôn tính Đông Lam. Vậy đi, ngươi có thể đem vương quyền giao cho người đáng tin, chờ đứa con thứ hai của chúng ta được sinh ra...”

“Đủ rồi, lòng kiên nhẫn của ta là có hạn, nói tiếp đừng trách ta trở mặt.”

Tiếng rống giận của ta thành công chặn miệng Dasos, hấn nhìn về giận dữ của ta, thờ dài lắc đầu, sau đó ra dấu mời trợ thủ lên sân.

“Ta đã nói bộ sậu kia của ngươi đồ trẻ con còn được, đối với thượng vị giả chẳng là gì. Điện hạ, nếu không thể nói cảm tình, vậy chúng ta đơn thuần nói lợi ích, bàn giao dịch, được chứ?”

Hemet khá hiểu rõ tính tình của ta, không nói nhảm gì, trực tiếp đi vào vấn đề.

“Chỉ cần ngươi đồng ý trở thành hoàng hậu Oran, ngươi sẽ là kẻ nắm quyền đứng thứ hai chỉ sau hoàng đế, nữ nhân trong hậu cung ngươi có thể tùy ý hưởng dụng, chỉ yêu cầu ngươi có thể sinh ra hai người con mang huyết thống hoàng thất Oran là đủ. Dasos cũng không phải kẻ yêu nữ sắc gì, không cần lo hấn về sau đòi hỏi quá mức. Các ngươi mặt ngoài là vợ chồng, trên thực tế coi như hợp tác cùng có lợi.”

“Con?” Ta giận quá hoá cười, thế nhưng đối phương lại cho rằng đây là biểu hiện của việc ta đang bị dao động, vì vậy hấn nói tiếp.

“Quân quyền, tài phú, mỹ nữ, lãnh thổ, ngươi muốn gì chúng ta đều có thể thoả mãn, cần gì đem mình chôn ở cái quốc gia biên thùy bé xiu đó. Đáp ứng điều kiện này, cả Oran sẽ là của ngươi, tương lai, toàn bộ thế giới, chỉ cần ngươi trợ giúp chúng ta, cũng sẽ nằm trong tay.”

“Vì sao lại chọn ta? Ta chỉ là một công chúa nhà quê, có tài đức gì?”

“Đừng coi nhẹ mình, điện hạ, ai dám xem thường song tử tinh của hoàng thất Lam? Với lại, chỉ riêng khả năng khiến ‘The Red Conqueror’ thức tỉnh đến trạng thái mạnh nhất và huyết thống thiên sứ kia đã đủ để chúng ta đầu tư. Đông Lam tính là gì, đại lục này bao la bát ngát đến vậy, nó còn đang chờ chúng ta đi chinh phục.”

Dasos lên tiếng bổ sung ngay tiếp sau:

“Không chỉ thế, trực giác của ta nói rằng năng lực và tiềm lực của ngươi không chỉ có những thứ mà ngươi biểu hiện bên ngoài. Được rồi, đây là cơ đi mượn, đơn giản là ta thấy ngươi rất thích hợp làm hoàng hậu Oran, gả cho ta, chúng ta sẽ cùng nhau lấy Oran làm đệm bước đi thâu tóm toàn thế giới, đưa Nahri này về trật tự mà chúng ta tạo lập.”

Nếu ta thật sự chỉ là một công chúa của tiểu quốc nào đó, đảm bảo đã đổ xiêu đổ vẹo từ lâu. Đáng tiếc, hấn làm, mấy thứ kia căn bản không phải thứ ta cần.

“Đại nhân, ta có thể cười sao? Ta sắp không nhịn nổi.”

Thân thể của Rosemary vẫn nguy trang cực kỳ bình tĩnh, có điều mệnh hợp của hấn thì sắp không nín được cười lăn lộn.

“Nhịn lại.”

Lang vương trong truyền thuyết quả thật có trực giác như sói, có thể nhìn ra việc ta giấu diếm năng lực cá nhân, vấn đề là trực giác của hấn không nhìn ra đúng điểm mấu chốt trong sự kiện cầu hôn nực cười này.

“Ta vẫn cự tuyệt, nếu muốn, ta có thể tự đi lấy. Việc liên hôn ngu xuẩn này ta không quan tâm. Việc cầu hôn này vốn là một sai lầm, người, sẽ có ngày hối hận.”

“Dasos này chưa bao giờ hối hận.”

Cái câu này sao nghe quen thế nhỉ. Hình như lần trước cũng có tên nào đó nói thế trước mặt ta, đáng tiếc, về sau hắn vẫn hối hận.

Dasos, người làm thế nào, lựa chọn ai thì vận mệnh của người vẫn không thoát khỏi bi kịch ‘yêu nhầm’. Nghĩ thế, tâm tình của ta đột nhiên tốt hẳn.

“Ha ha, ta chờ ngày người rút lại câu nói này. Không chừng, mười năm sau khi hiệp ước hết hiệu lực, chúng ta có thể độ tay một lần.”

Ta phản ứng đến mức này khiến Dasos biết rằng kế hoạch thu mua cầu hôn thất bại hoàn toàn, hắn thờ dài một hơi, vừa định nói gì đó thì cửa phòng khách quý đột nhiên bị mở ra.

“Ai? Ta đã hạ lệnh không cho phép kẻ nào tiến vào rồi kia mà?”

Lời này khiến kẻ vừa đi vào run lấy bầy, nhưng tin cấp báo kia buộc hắn không thể không làm vậy. Tên hầu hoàng gia này vội vàng đi đến bên tai hoàng đế, thì thầm nói ra tìn tức.

Hắn nói rất nhỏ, có điều, ta ta cũng rất thính.

“Hong thủy đột ngột dâng mạnh, hải tộc cũng lên bờ rồi, phòng tuyến ven sông bị đột phá.”

“Basra đại nhân đột ngột ra tay với rồng chín đầu.”

Hôm nay, khi đại điển còn chưa bắt đầu, chiến tranh đã nổ ra ngay tại thủ đô Kagoshi của Oran.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Thủ đô mưa

Editor: Gà đồng

Mùa hè năm ad1897 chắc chắn sẽ là thời gian mà nhiều người ghi khắc trong lòng.

Nó là năm thánh chiến vinh hắng bắt đầu, là năm hải tộc bước lên vũ đài lịch sử, đó cũng là năm thủ đô mưa – Kagoshi đản sinh. Những thứ ghi vào trong lịch sử để người đời sau ghi nhớ, trong năm này xảy ra rất nhiều.

Từ lúc bắt đầu, tất cả mọi người, bao quát cả ta, đều đánh giá thấp hải tộc, cũng đánh giá thấp hai vị thần đứng sau bọn chúng.

Để có được phán đoán chuẩn xác, trước tiên phải có tình báo toàn diện và chân thực. Đáng tiếc, tìn tức về hải tộc quá ít, lúc đầu khi đầu với chúng, cho dù chiến lược gia cao minh nhất cũng chỉ có thể phán đoán đôi chút dựa vào kinh nghiệm nghèo nàn về hải tộc trước đây.

“Lần này chắc chỉ là một cuộc chiến tranh quy mô nhỏ, thậm chí chưa chắc đã đáng gọi là chiến tranh, chỉ là một lần tập kích các đô thị ven bờ. Dù sao hải tộc không thể sinh sống trên mặt đất, không thể chiếm giữ lãnh thổ của chúng ta. Chẳng lẽ bọn chúng còn đòi chiến thắng bằng cách giết sạch sinh vật trên mặt đất sao? Loại chiến tranh không đủ lợi ích này không có ý nghĩa, hải tộc cũng là chủng tộc có trí tuệ, chỉ cần không gian sinh tồn của chúng và ta không tương đồng, đấu tranh và xâm lược là không ý nghĩa, cũng không thể phát sinh.”

Các cuộc chiến giữa quốc gia và dân tộc thường có nguyên nhân bản từ lợi ích, cho dù không gian sinh tồn hay là tài nguyên khoáng sản, thậm chí là vì mâu thuẫn nội bộ giữa cao tầng lãnh đạo hay vì thu hoạch lòng dân lòng quân đều có khả năng tạo thành chiến tranh. Nhưng nếu một cuộc chiến không có đầy đủ lợi ích, hoặc thứ trả giá cao hơn thu về, vậy thì lẽ phát sinh cuộc chiến đó thấp đến mức có thể bỏ qua.

“Hải tộc không thể ở lâu trên mặt đất, bọn họ chỉ là pháo hôi do tà thần phái lên quấy nhiễu, chỉ cần kéo dài thời gian, bọn họ nhất định sẽ lại quay về biển.”

Nhưng mọi chuyện xưa nay không phải tuyệt đối, cho dù là thần cũng không thể chắc chắn nói đúng mọi chuyện. Thần minh đứng trên nhân thế, nhận người phạm tín ngưỡng sùng bái, cũng căn cứ thần chú mà che chở những tín đồ của mình; nhưng nếu hắn dám bức tín đồ xông vào một cuộc chiến không có lợi ích mà lại chịu chết trăm phần trăm, vậy thì đám tín đồ kia lá mặt lá trái còn là may, cái tín bỏ đi cũng là chuyện thường.

Đây chính là nguyên nhân căn bản để Oran luôn làm theo chính sách tiêu cực tránh chiến. Khi các trí nang luôn vỗ ngực lấy tính mạng bảo đảm thế công của hải tộc chỉ ngoài mạnh trong yếu, sớm muộn sẽ rút lui, vậy Dasos còn quyết tâm thúc đẩy bộ đội xông lên hiến máu bán thịt làm gì.

Cũng vì thế, tuyệt đại đa số tầng lớp thống trị Oran vẫn bỏ qua uy hiếp ngay trước mắt, đem tinh lực đều đi tính toán đến người cùng tộc với nhau.

Nhưng thực tế tình báo giữa song phương không cân bằng do hải tộc có thể lên bờ mà hầu hết chủng tộc trên mặt đất lại không thể xuống nước. Còn Traxex vốn đã rời biển mấy tháng, cũng không biết được những biến hoá long trời lở đất trong nội bộ hải tộc theo tác động của sự kiện thủy thần tình giặc.

Hải dương vô tận, tài nguyên bao la, thế nhưng dù chiến lược của hải tộc không phải thấp, cuộc sống sinh hoạt của họ thực tế còn khổ cực bi thảm hơn các chủng tộc trên mặt đất nhiều.

Nói rồi vẫn phải nhấn mạnh lại, biển sâu là nơi cực kì nguy hiểm, giá lạnh, áp suất là thứ trí mạng, trên thực tế, những con quái vật biển khổng lồ kia mới là chủ nhân chân chính của biển cả, hải tộc chỉ có thể kiếm ăn sinh sống ở những vùng thềm lục địa, nơi hải quái chẳng thèm ngó tới.

Vùng thềm lục địa không rộng lớn, vì vậy, hải tộc luôn phải đối mặt với một vấn đề muôn thuở - thức ăn.

Bầy cá trong biển là vô tận? Xin lỗi, cá ở biển cạn rất có hạn, đa số bầy cá đều đã có chủ, biển sâu lại không thể đi, gieo trồng nông nghiệp trong biển cũng là chuyện cười. Chính vì thế mà tất cả các bộ lạc hải tộc đều sinh sống du mục chăn thả bầy cá, cũng giống như các bộ lạc trên mặt đất chăn thả gia súc vậy.

Cá bình thường ăn hải tảo và sinh vật phù du, cá ăn thịt lại truy đuổi những loài cá bình thường, thế rồi vì có sự nhúng tay của hải tộc, cân đối tự nhiên trong khu vực chăn thả ngư nghiệp sẽ bị phá hoại, khi tài nguyên xung quanh tiêu hao không còn, các bộ lạc không thể không di chuyển.

Hải tộc trên thực tế cũng giống như Centaur, chỉ khác là Centaur chăn nuôi bò dê, đuổi theo cỏ nước, hải tộc chăn nuôi bầy cá, truy đuổi triều tịch.

Những thiên phú ca hát của nữ nhân ngư và hải yêu kia trên thực tế không sinh ra với mục đích thần kì gì, nó cũng giống như tiếng sáo tiếng kèn của người chăn dê, sinh ra với mục đích phục vụ kêu gọi bầy cá.

Chuyện chăn thả cá là một việc khổ sai, đuổi theo triều tịch cũng cần kinh nghiệm phong phú, nguy hiểm trong việc này rất lớn, ai biết đâu lúc đi dòm liệu có đụng phải hải quái hay bộ lạc đối địch hay không. Nếu vận khí kém, mấy lần di chuyển liên tiếp đều gặp bất trắc và tổn thất lớn, kia cũng là lúc bộ lạc sắp giải tán.

Các bộ lạc du mục có tính công kích rất cao, không ít bộ lạc đều có nghề tay trái là lính đánh thuê, thậm chí bản thân chúng chính là giặc cướp. Tính du mục cũng khiến cho các quốc gia mang tính trung ương tập quyền không thể đàn sinh, bởi lẽ, chỉ cần nhân số bộ lạc đạt đến mức nhất định, khi không vượt qua được vấn đề tranh đoạt không gian sinh tồn và tài nguyên hữu hạn, nhất định sẽ phân liệt giải thể.

Một cuộc sống tương đối ổn định, không phải đối mặt với những nguy hiểm khi di chuyển là khát vọng từ đáy lòng của hải tộc, cũng là nguyên nhân của cừu hận và đố kỵ giữa họ với các chủng tộc trên mặt đất.

“Vi đầu đám sinh vật yếu hèn khiếp nhược đó lại có được cuộc sống hạnh phúc ấm no, mà chúng ta đến mai ngủ ở đâu cũng không biết?”

Vì vậy, thứ mà Thủy thần Eiros và nữ vương phong bạo hứa hẹn, thứ lợi ích không thể chống cự đối với hải tộc, thứ khiến họ cam nguyện trở thành pháo hôi của thánh chiến đã rất rõ ràng.

Một thủ đô.

Một thành thị trung tâm, thứ bàn đạp dẫn đến thế giới mới, một thánh địa trong lòng tất cả hải tộc. Mà sau khi nó được xác định, một vương quốc thuộc về chính hải tộc sẽ được hình thành.

Hải tộc không thể rời nước, vậy có sao, chỉ cần nơi kia mưa không ngừng trút, trên mặt đất luôn hăm sâu vào nước là được rồi. Hải tộc ở đây sẽ có thể sống tự do, chỉ cần lưu lại một vùng đất khô ráo bên ngoài thành làm đồng ruộng, nô dịch bọn sinh vật trên mặt đất làm nông phu, vậy là không cần sợ vấn đề lương thực nữa.

Tại thế giới ma pháp, chuyện như vậy có khả năng làm được. Thần thủ hộ của hải tộc, nữ vương phong bạo có đủ thần chức gió bão và sấm chớp, Thủy thần Eiros thì càng không cần nói, các nàng bắt tay lại với nhau, tạo ra một thành thị quanh năm mưa rào không phải chuyện không tưởng.

Trong ‘lịch sử’ ta biết, các nguyên tố thần cổ xưa chính là đám Boss thế giới đầu tiên trong game, nhưng bọn họ đều quá mạnh, thậm chí những chân thần yếu nhược cũng không thể so sánh với họ. Vì vậy, đám đại thần ‘GM’ liền bắt tay an bài một chuỗi sự kiện, khiến đám xui xẻo vừa tỉnh ngủ này lập tức chết thảm trong tay các dân bản địa và đám ‘anh hùng tinh anh’, khiến các sinh vật nguyên tố dưới tay bọn họ trở thành quái luyện cấp của các ‘anh hùng’.

Nhưng thế giới chân thực không có tồn tại của GM, cũng không có vô số ‘anh hùng’ không sợ chết. Thế nên đừng mong có đám kẻ mạo hiểm nào đó gặp phải nguyên tố thần tinh giác rồi cùng nhau bạo vận khí đồ thần chứng đạo, đơn giản chỉ là đến cống hiến lên linh hồn và nhục thân làm đồ bỏ thôi.

Ngoại trừ kẻ xui xẻo Arorawis gặp phải nhóm chúng ta, các nguyên tố thần khác đều thành công thức tỉnh. Những tồn tại như bọn họ, nếu đã ra tay tất nhiên sẽ cải biến tất cả. Các kịch tình trên ‘lịch sử’ kia từ vừa bắt đầu đã lệch khỏi quỹ đạo.

Với thứ lợi ích có thể triệt để thay đổi vận mệnh của mình và đời đời con cháu, lần này hải tộc không tính toán tập kích tiểu đả tiểu nháo, họ quyết định đánh cược tất cả để tiến hành chiến tranh. Trong khi đó, Oran vẫn còn đang mơ về giấc mơ siêu cấp đế quốc, xem nhẹ đi thực lực và quyết tâm của đối thủ.

Hôm nay, cùng với đại điển đăng cơ trên mặt đất, một cuộc tế điển dưới nước cũng được cử hành, mà quy mô của nó còn lớn hơn gấp bội.

Tại nơi nào đó dưới đáy song, dưới sự che lấp của ma pháp sương mù, cảnh tượng đang vô cùng bận rộn.

Trên trăm tinh anh hải tộc làm thủ vệ, vô số cường giả tụ tập nơi đây, hoàng tộc Naga ngao mạn vô lễ nay tươi cười khiếm tốn, Sea giant hung hãn thị sát cũng bỏ lại cây mỏ neo bắt li thân bên ngoài rồi cúi đầu trầm mặc.

Thứ có thể khiến đám thô lỗ dã man này nguyện cúi thấp đầu, chỉ có thể là tồn tại chí cao vô thượng.

Trên tế đài khổng lồ tạo bởi san hô bảy màu có hai chiếc vương tọa một lớn một nhỏ. Cái nhỏ đang trống, còn cái lớn thì đang bị một nữ nhân thân người đuổi cá, băng thanh ngọc cốt ngồi lấy.

Dù so với cả toà tế đàn, thân hình của nàng có vẻ nhỏ nhắn nữ lệ, nhưng thực ra nàng còn cao lớn hơn cả tên Sea Giant khôi ngô mạnh mẽ nhất, nét nữ lệ vượt xa với hoàng tộc nữ nhân ngư, nếu nhìn kĩ còn có thể nhìn ra màu da thủy linh linh của nàng có chút trong suốt, hết như được tạo thành bằng nước.

“Bắt đầu đi!”

Thanh âm của thủy nguyên tố thần Eiros vang lên thanh lãnh, mang chút hư nhược, xuất hiện bên tai của tất cả hải tộc ở đây. Nó không phải ma pháp, mà càng giống như là nước sông vắng mệnh truyền đạt ý chí của quân vương bọn chúng.

Nơi đây là dưới nước, là thế giới của Eiros, nàng ở đây có được quyền lực vô tận và uy năng vô thượng.

Sau khi lời thốt ra từ miệng Eiros, tế đàn chính thức bắt đầu.

Nàng điểm nhẹ trong hư không, một cánh cổng hư ảo được mở ra, mặt bên kia chính là vị diện thủy nguyên tố, là nhà của Eiros, là vương quốc của nàng.

Vô số thủy nguyên tố dừng mảnh trào ra, sau đó hoá thành nước cắt tan ra trên tế đàn, khiến nó càng ngày càng bùng sáng.

Thủy nguyên tố cỡ trung, thủy nguyên tố độc quân, thủy nguyên tố nguyên lão... từng tên cường giả mạnh mẽ chủ động hoá mình thành công phẩm. Các sinh vật nguyên tố xưa nay chưa từng sợ hãi cái chết, chết đối với chúng chỉ là con đường để quay lại thế giới của chính mình.

Một bên khác, từng tên tế tự mặc áo bào đen cũng đi lên tế đàn, họ là mục sư của nữ vương phong bạo, mỗi kẻ đều có khả năng hô mưa gọi gió, cuộn lên sóng biển cắn nuốt thuyền bè, họ có quyền lực và uy vọng cực cao tại các bộ tộc sở tại.

Nhưng lúc này đây, tất cả đám mục sư này đều làm một việc giống nhau -- nhặt lấy một con dao găm, đâm vào tim mình, sau đó ngã xuống trong thoả mãn.

Khi những mục sư này ngã xuống, trên vương toạ nhỏ cũng bắt đầu ngưng tụ một hư ảnh. Nàng chỉ có thân hình bằng một phàm nhân chứ không cao lớn như Eiros, tuy nhiên, bất cứ hải tộc nào nhìn thấy nàng, đều run rẩy cúi đầu.

Nàng là tà thần, dù trên mặt đất ít người biết đến, thế nhưng nàng vẫn là thần. Tà thần xưa nay đều thích thu được nghi lễ huyết tế từ tín đồ, hiện tại, ý chí của nàng đã hàng lâm nơi đây.

“Linh hồn của ngươi sẽ tiến vào thần vực của ta, sự tích về ngươi sẽ được người đời sau xưng tụng.”

Phân thân của chân thần ló lên lời tán thưởng khiến bước chân của các mục sư mặc bào đen nhanh hơn, tranh đoạt lấy cơ hội thể hiện trước mặt vị thần mình tín ngưỡng.

Từng tế phẩm ngã xuống, hư ảnh của nữ vương cũng ngày càng chân thực, không trung phía trên mặt sông cũng bắt đầu hiện ra gió bão sấm chớp ngập trời.

Giống Eiros, dáng vẻ của nữ vương phong bạo cũng mang theo nét của hải tộc. Khi thời khắc phân thân hoàn toàn hoá thành thực thể, vị nữ vương với tính cách ôn nóng thô bạo này không do dự bắt đầu bóc mở hạo kiếp của những sinh vật trên mặt đất.

“Thù đồ của Oran từ đây không còn. Từ nay về sau chỉ có vương đô của hải tộc, thù đồ mưa Kagoshi. Con dân của ta, dùng hai tay các ngươi đoạt tới vương thành trong mộng đi.”

Ý chí của thần truyền đạt theo gió bão, sau đó, cụ phân thân này cũng nối tiếp các mục sư, nhặt lên dao găm đâm vào lòng ngực của mình. Khi ý chí trên phân thân quay về bản thể, thần lực màu đen từ trên nó chảy ra, hoá thành vòi rồng.

Việc hi sinh phân thân của nữ vương phong bạo sẽ khiến bản thể nàng yếu đi không ít, thế nhưng thánh chiến vừa bắt đầu, phe hỗn độn đã dân lên món lễ vật lớn như vậy, chặt tự chur thần khẳng định rất đau đầu.

Lúc này, vô số vòi rồng đã nối thẳng đến đám mây, tuần hoàn tự nhiên mới đã hình thành, ý chí của thủy nguyên tố thần cũng được hạ đạt.

“Ta trao cho Kagoshi tên gọi thù đồ mưa, trong phạm vi của nó, nước mưa sẽ vĩnh viễn không ngừng nghỉ, các cư dân của nó cũng mãi trở thành quyền thuộc của nước.”

Trước mặt gió bão, trước mặt vĩ lực của thần linh, giới hạn của mặt nước và bầu trời bị đánh đổ, vô số gợn sóng bị cuốn lên tận mây để hình thành nước mưa. Sau đó, một sự kiện quý dị hiện ra, nước lụt bắt đầu lên khắp các khu vực của thành Kagoshi, chỉ riêng khu ven sông vốn bị ngập thì nay nước bắt đầu rút.

Không lâu sau đó, khi tất cả toà thành đều bị ngập trong nước khoảng một mét, mưa rào nhỏ lại rất nhiều. Đến đây sắc mặt của Eiros cũng trắng bệch, phải nhờ tới sự giúp đỡ của thủy nguyên tố công tước mới bước qua được công không gian đi về thủy nguyên tố vị diện, sau lần này, nàng lại phải chìm vào giấc ngủ.

“Làm theo ý chí của nữ vương, đoạt lấy thứ của chúng ta.”

Rồng chín đầu vốn trầm mặc nay ngẩng đầu rít gào, Sea Giant nhặt lấy mỏ neo xông lên, Naga thì bắt tay chuẩn bị cho các phép thuật đặc thù.

Hadaraa đã nín nhịn đủ lâu, nó từng bước từng bước đạp lên nền toà thành này, khiến toàn bộ mặt đất phải run rẩy.

Sóng thần sụp xuống, nước mưa và lũ lụt ngập đến giữa eo khiến tầm nhìn mờ hồ hành động khó khăn. Các đội quân phòng thủ của Oran bị thiên tượng quý dị buộc lâm vào cảnh chiến đấu gian khổ trong môi trường xa lạ.

“Ác long! Chết đi!”

Tia chớp màu bạc phá tan không trung, một chiếc đầu phía trước nhất của Hadaraa bị chẻ làm đôi, máu rồng màu lục phun như thác, hơi thối ô nhiễm cả một vùng sông.

“A a a, tên đồ tể đáng chết!”

Các phạm nhân đang bị hải tộc liên tiếp bức lùi, anh linh Basra, xông lên tuyên chiến.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Đường cùng

Editor: Gà đồng

Mưa to chớp giạt không ngừng nghỉ, theo sau lũ lụt, cơn giận từ hải dương cũng bắt đầu ập tới.

Nhân loại chiếm giữ khu vực phi nhiều nhất của thế giới đã quá lâu. Với tư cách là kẻ thắng lợi trong cuộc thánh chiến lần trước, bọn họ có lí do để kiêu ngạo. Hải tộc bị đuổi về hải dương đen nhàn, người thú mất đi thảo nguyên quê hương, vong linh trốn vào đầm lầy và sa mạc, cho dù là các tinh linh cùng phe trật tự cũng bị các vương quốc nhân loại buộc phải đóng cửa an cư nơi góc rừng.

Những thủ hộ thần thất bại trong cuộc thánh chiến đã bị dày vò thống khổ suốt gần một ngàn chín trăm năm, đám tộc trường thọ may mắn còn sống vẫn nhớ rõ người thân và quê hương mình đã bị hủy diệt trong chiến tranh như thế nào. Bọn họ căm hận chiến tranh, sợ hãi chiến tranh, đồng thời cũng mong mỗi chiến tranh để giành lại thứ tổ tiên đánh mất, có thể phát tiết tất cả lửa giận trong đó, đoạt lấy thứ mình đáng giá có được.

Nhưng nhân loại là tộc đoạn mệnh, đời cha, đời ông, đời tổ tiên bọn họ còn sống thì nhân loại cũng đã có những thứ này, trong tiềm thức, bọn họ tự coi mình là con cưng của Nahri, là vương giả của tất thảy vạn vật.

Thánh địa khởi nguyên của người thú – bình nguyên Bianrua – nay là một khối lãnh địa bình thường trong cương vực bao la bát ngát của đế quốc St.Antonio. Trong khi đó, đám chủ nhân cũ của nơi ấy, các người thú, nay buộc phải tàn sát cầu sinh ở thế giới lòng đất, hoặc khắc khổ kiếm ăn trong hoang nguyên.

Khi hải tộc vẫn là thủy tộc, khắp sông nước biển hồ đều thấy mặt bọn họ, nhưng giờ nếu có hải tộc nào dám xuất hiện trong sông hồ trên lục địa, lập tức sẽ có quân đội tới áp chế diệt tuyệt.

Các tinh linh vốn phải nhận được thành quả tốt đẹp khi phe trật tự thắng lợi, nhưng không, thị trường nô lệ thấy đầy bóng hình họ, xung đột biên giới giữa các vương quốc tinh linh và nhân loại từ xưa đến nay vẫn chưa từng ngừng.

Các kị sĩ anh dũng ngày xưa đã thành các lão gia bụng phệ, cuộc sống quá mức an nhàn so với các chủng tộc khác khiến ngạo mạn và tự hào không căn cứ nảy sinh. Cuộc đời ngắn ngủi khiến bọn họ quên đi vinh diệu và khổ nhục của tổ tiên, bọn họ tự thấy mình chính là tinh túy của vạn vật, tất cả sinh mạng khác đều là vai phụ để tôn chính mình lên.

“Người thú? Đó chẳng phải một đám dã man đến nói cũng không rõ sao? Kỹ thuật mới và các cỗ máy chiến tranh của chúng ta có thể dễ dàng đè bẹp chúng. Tinh linh à? Một đám già nua ngu xuẩn, nếu thánh chiến lần nữa, chỉ cần một hoặc hai đế quốc siêu cấp của chúng ta ra tay cũng đủ quét ngang tứ phương. Ha ha, không khéo chúng ta sẽ trở thành kẻ thắng lợi nhẹ nhàng nhất.”

Kẻ thắng lợi vì sự mạnh mẽ của mình đắc ý không ngừng, tự sa vào đấu tranh nội bộ. Kẻ thất bại chịu dày vò thống khổ, luôn ném mặt nằm gai chờ đợi cơ hội lật bàn.

Hai loại thái độ chuẩn bị trái ngược nhau khiến cho kẻ thắng lợi dần rơi vào thế yếu mà không hay biết gì cả.

Trong hoang nguyên phương bắc, thổ nguyên tổ thần đã liên kết cùng tộc người thú. Trong mùa đông rét lạnh, trước ánh lửa, các tù trưởng găm gào chỉ vào thánh địa trong mộng, các chiến sĩ uống máu kết minh chuẩn bị hành trình.

Trong các hải đảo cận cõi miền cực nam, tộc dực nhân đã giành lại được quyền bay lượn nhờ sự trợ giúp của phong nguyên tổ thần, khởi động lại toà đảo giữa trời cổ xưa, cắm lên những cây chiến mầu thần thánh, bắt đầu mùa đi săn trường như sắp bị quên lãng.

May mà có Eliza nuốt mất Arorawis, nếu không cả bốn nguyên tổ thần đều rat ay, thủy triều nguyên tổ sẽ dâng cao chưa từng có. Các loại ma pháp, dị năng, thần thuật, năng lực siêu nhiên sẽ trở nên dễ tiếp cận và nâng cao hơn, đặc biệt là các ma pháp hệ nguyên tố. Đồng thời với việc này, việc ghé thăm của các vị khách vị diện khác cũng ngày càng dễ dàng, các nguyên tố sinh vật trở thành nhân khẩu thường trú, các quân đoàn ác ma bắt đầu cạnh tranh chém giết để giành lấy cơ hội đến thế giới này thu gặt linh hồn.

Đây mới chỉ là cuộc chiến bắt đầu của thành chiến, nhưng nếu ngay cả nó cũng không vượt qua nổi, gọi nó là cuộc chiến cuối cùng cũng chẳng sai.

Ở phe trật tự, các vương quốc tinh linh dồn dập bắt đầu bế quan toà cảng từ hơn một trăm năm trước. Là loài trường sinh, họ biết rằng thành chiến sắp tới, thế nhưng không có bất cứ lời cảnh báo nào được phát ra gửi đến ‘minh hữu’ cùng phe trật tự là nhân loại, bởi lẽ, các tinh linh đủ thông minh để hiểu rằng, cho dù nói ra thì nhân loại ngạo mạn cũng không thêm nhìn.

Người có thể khen tinh linh xinh đẹp, thông minh, lương thiện, thế nhưng không thể khen họ rộng lượng khoan dung. Khoan thứ trong ngôn ngữ tinh linh còn có nghĩa khác là mau quên. Đối với những kẻ hẹp hòi có đôi tai dài kia, ân oán ngàn năm trước như chỉ mới hôm qua. Với lại, giờ tinh linh tự lo bản thân còn không xong, không dự định bỏ đá xuống giếng đã tốt lắm.

Ngoài ra, theo nguồn tin tiêu đạo, các thần linh của tộc này vẫn ngấm ngấm câu thông với các tà thần hỗn độn. Tin này là thật hay giả rất khó xác định, thế nhưng thần hệ tinh linh có quan hệ rất kém với thần hệ nhân loại là sự thực. Xưa nay, các lãnh tụ ‘về hưu’ và lãnh tụ đương nhiệm luôn có chút khoảng cách không thể vượt qua.

Tốt, lan man quá dài, nay lại nói chuyện chính, tinh thể gay go nay đặt ra trước mặt, phe hỗn độn mài dao soàn soạt cả ngàn năm nay lộ ra nanh vuốt, các nhân loại vẫn đang nằm trong ảo tưởng thịnh thế và lục đục lẫn nhau. Lần chiến đấu mở màn này, kết quả đã được xác định.

Ta vừa rồi cũng mắc một sai lầm nghiêm trọng, giống như đám tháp chiêm tinh luôn ý vào pháp thuật dự ngôn, ta cũng quá ý vào các tinh tiết bên trong cuốn hướng dẫn trò chơi kia. Cho dù ‘lich sử’ ấy là được suy diễn từ những sự kiện chân thực, dù tất cả các việc trước đây đều xảy ra y như trong đó viết, thế nhưng điều này không có nghĩa các sự việc sau này cũng sẽ xảy ra y như thế.

Công sức suốt mấy trăm năm đã giúp ta trở thành một con bướm vỗ cánh giạt lên cuồng phong lịch sử, nhất là thế giới này không có thứ gọi là ‘player’, một đám tiềm năng vượt trội và không sợ chết.

Không có họ, các nguyên tố thần còn lại không thể bị giết chết lãng xẹt vì kịch tình sắp đặt sẵn, thủy triều nguyên tố đã dâng cao quá mức, vì thế, trận chiến khai vị này tất nhiên phải thảm liệt hơn trong cuốn sách kia miêu tả nhiều.

Hiện tại, sự thực đã ngược lại hoàn toàn so với ‘lich sử’. Trong sách vốn ghi rằng trong bốn nguyên tố thần chỉ có hỏa nguyên tố thần thoát thân thành công, cuối cùng liên kết với những kẻ thù nó ra là liên quân lòng đất. Nay, tên gia hỏa khó chơi kia đã bị nhóm chúng ta diệt sạch, thế nhưng ba vị còn lại và đám trợ thủ của mình lại trở thành phiên toái mới.

So sánh xem loại lịch sử nào tốt hơn là việc không có ý nghĩa, cũng không có giá trị. Lịch sử là những điều đã đi qua, không thể giả sử, không có nếu như.

Ta vừa đi ra khỏi phòng khách quý liền bị kinh hãi bởi cảnh tượng trước mắt. Vô số vòi rồng lốc xoáy chiếm nửa bầu trời, chúng như rồng hút nước lôi kéo nước từ mặt đất lên không trung biến thành mưa rào rơi xuống, khiến toà thành thị này chìm vào trong đó.

“Thần tích!”

Đây không phải thứ mà phàm nhân có thể tạo ra, cho dù cường giả bán thần cũng không thể. Việc này phải có quyền hạn và năng lực tương ứng do thần chức mang lại mới làm được.

Đại sảnh ở lầu một đã biến thành một vùng sinh hỗn loạn, hồng thủy lan tràn khắp nơi. Trên đài cao mới dựng lên, các đại quý tộc đang khản cập liên hệ đến phụ tá của mình.

Dasos vừa đi xuống liền bị vô số kẻ báo tin xông tới.

“Phòng tuyến ven bờ đã bị phá hoàn toàn, số lượng hải tộc quá nhiều! Đám Sea Giant kia quá mạnh, không đỡ nổi.”

“Đại pháp sư Anso tử trận, các pháp sư cung đình khác bắt đầu tháo chạy. Vệ đội bạch lang đang bị bộ đội hải tộc áp chế, không có khả năng phá vây.”

“Con đường chỉ viện đang bị người chạy nạn lấp kín, có tư binh của quý tộc bắt đầu giết người mở đường.”

Tin xấu rơi xuống như tuyết rơi mùa đông, mà thứ khiến người ta lo lắng nhất là các bức hoạ được ‘mắt pháp sư’ tại mấy đầu phố truyền về.

Trong cảnh thứ nhất, niềm kiêu ngạo của Oran – vệ đội bạch lang đang bị vây bởi đám Murloc, các loại chiến mã tốt bởi lụt lội mà đánh mất đi sự nhanh nhẹn, các kỵ sĩ bị bức xuống ngựa để lấy lại khả năng di chuyển trong dòng nước buộc phải cời ra bộ giáp bí ngân Miserol trên người.

Xung phong trong nước là câu chuyện cười, bạo liệt kiếm không đánh trúng nổi mục tiêu, mưa to làm bạo liệt thương trở thành món đồ chơi vô dụng. Những trang bị vốn là thứ giúp bọn họ mạnh mẽ, nay trở thành gánh nặng.

Trong hỗn chiến dưới nước, một tên kỵ sĩ bạch lang còn kém hơn một tên ngư dân.

Bỗng một tên kỵ sĩ gần màn ảnh nhất bị đâm sau lưng bởi một thanh ngư xoa. Dù thanh âm truyền đạt qua ‘mắt pháp sư’ bị giảm thiểu rất nhiều, thế nhưng người ta vẫn cảm thấy tiếng la hét khổ cực của hắn văng vẳng bên tai.

Đám Murloc vốn bị các chủng tộc cười nhạo vì vóc dáng thấp bé kia giờ tron tuột như bầy cá chạch. Chúng nhanh nhẹn lượn vòng quanh, thi thoảng lại trồi lên tập kích rồi lập tức ngụp xuống dưới nước. Bởi nước sông vẫn mang bùn đất đục ngầu chưa lắng xuống, một khi đám Murloc lặn ngụp trong đó, các kỵ sĩ căn bản không thể phát hiện được.

Một bên khác, một tên kỵ sĩ khôi ngô bị lưới cá bủa vây, sau đó bị ba tên Murloc kéo mạnh xuống. Hắn bị lưới cá dây dưa, bị nước lụt ảnh hưởng trọng tâm khiến không thể giữ nổi thăng bằng. Hai tay hắn cố gắng kéo đứt lưới cá nhưng vẫn không cách nào mở ra, cuối cùng, hắn chỉ có thể trợn trừng mắt, bị chìm chết trong biệt khuất.

“... Hắn là Mickey, là kỵ sĩ bạch ngân trẻ tuổi nhất trong đoàn. Kỹ năng thao túng vật cười và kỹ năng xung kích của hắn là mạnh nhất trong trung đội số bảy, giờ đây lại chết lãng nhách trong tay một con Murloc hạ đẳng. Còn kia là Hark, hắn là kỵ sĩ có sức lực mạnh nhất, thế mà giờ lại bị chìm chết. Đại nhân, mau nghĩ biện pháp, chỉ ít không thể để cho mọi người chết không chút giá trị nào như vậy.”

Các kỵ sĩ xưa nay không sợ chết, thế nhưng đó phải xem là chết có giá trị hay không. Nếu được chết khi cùng đồng bạn xông tới chém giết một con rồng, đó là chết trong vinh quang, ấy thế nhưng chết ở một đám hèn yếu xưa nay mình vẫn coi thường thì chẳng khác nào sĩ nhục.

Vệ đội bạch lang mạnh mẽ còn bị thảm như vậy, tình cảnh của các cánh quân khác trên hình ảnh còn bị thảm hơn nhiều.

Các nữ nhân ngư bơi lội trong nước mưa, con mưa tầm tã này khiến các nàng nhớ tới thác nước Waterlark, nơi bắt nguồn của chủng tộc. Vì vậy, các nàng vỗ lấy những chiếc vỏ sò màu kim trong tay rồi cất tiếng ca.

Tiếng ca êm ả thánh thót động lòng người, thân ảnh kia diễm lệ vô bì, thế nhưng ẩn trong đó là nguy hiểm trí mạng.

“Á á á! Piranha! Dưới nước có Piranha!”

Tên chiến sĩ vừa cất tiếng kêu thảm ngã xuống nước, chỉ vài giây sau, một bộ xương đầy máu răng trời lên giữa màu máu.

“Có sứa độc! Mọi người mau rời khỏi mặt nước!”

Những con sứa trong suốt lừng lờ trôi, một khi bị các xúc tu kia chạm đến da thịt, cho dù các chiến sĩ mạnh nhất cũng chết trong vài phút vì chất độc tê liệt thần kinh của chúng.

“Cá kiếm! Á á á!”

Lại một vị chiến sĩ khác tử trận, một con cá kiếm xông đến dùng mũi kiếm trên đầu đâm vào eo hấn rồi quẫy mạnh đuôi lôi cả ruột hấn ra ngoài. Người chiến sĩ này cũng không giãy dụa được lâu, ngã xuống tắt thở.

Dưới tiếng ca của nữ nhân ngư, các hải sản mỹ thực trên bàn ăn khi xưa nay lại trở thành lưỡi hái tử thần.

Giờ đây, cả thành phố ngập chìm trong nước. Dù ai cũng biết rơi vào nước là chết, thế nhưng căn bản không có chỗ để lui. Dù có người quăng mọi thứ đi leo được lên nóc nhà, nhưng đó cũng chỉ là tuyệt địa, thứ đợi họ vẫn là cái chết.

Khi cuộc giao tranh giữa các chiến lực bậc thấp và vừa khiến người lo lắng, vậy cuộc đọ sức giữa chiến lực cấp cao sẽ khiến cho người Oran tuyệt vọng.

[Pyro Blast]

Pháp sư hệ lửa gọi ra pháp thuật mạnh nhất của mình, thế nhưng ngọn lửa còn chưa hoàn thành đã bị Naga trẻ tuổi trước mặt vung hai tay lên gọi sóng lớn đến dập tắt. Naga là hoá thân của tinh linh thủy xà, mỗi một thành viên của chủng tộc này ít nhiều đều biết ma pháp hệ nước. Nếu ở trên đất bằng, thứ đó chắc chỉ để giúp giải khát, còn nếu ở trong nước, chúng trở thành thứ vũ khí trí mạng.

Đây là một đối một, chưa tính đến chuyện các hải tộc tập trung tại đây hôm nay là tinh nhuệ của cả trăm bộ lạc, số lượng chiến lực cấp cao nhiều hơn nhiều phe nhân loại.

“Không bao giờ đánh nhau với hải tộc ở dưới nước, trừ khi ngươi có mạng cá!”

Không biết là ai trong sảnh khê thảm thì câu cảnh báo có từ xưa nay. Đứng thế, không ai có thể đánh bại hải tộc trong nước, cũng giống ta mấy hôm trước suýt chết trong lưới cá của một đám Murloc, chiến lực trong nước của hải tộc không thể đo lường theo lẽ thường. Đây cũng là nguyên do sau khi hoàn thành tất cả hai vị thần linh đằng sau kia liền yên tâm đi nghỉ ngơi, họ cho rằng không cần thiết phải quan tâm chuyện tiếp sau.

Trên thực tế mọi chuyện cũng đúng như dự đoán của hai vị thần, khoảnh khắc mà toà thành thị này biến thành thủ đô mưa, Oran đã mất đi đô thành minh châu trân quý của mình.

Ai cũng không ngờ được, tại thời gian đại hi của Oran, đế quốc mạnh mẽ lại gặp phải trường họa kiếp này. Tất cả các quý tộc và đại sứ trong sảnh ánh mắt bắt đầu hướng về phía Dasos, chờ đợi quyết định của hấn.

Lãnh thổ Oran bát ngát bao la, chỉ một toà thành không phải không thể mất. Chỉ cần người con sống, liền còn có hi vọng về ngày báo thù. Hi sinh vô vị là không có ý nghĩa, thế nhưng quyết sách tàn nhẫn này, phải do đế vương đến gánh chịu.

“... Vứt bỏ phòng tuyến, ai có thể lùi đều lùi về, rời khỏi thành.”

Dasos cắn răng rít ra câu này, sau khi nói xong, hấn như già đi mười tuổi.

“Không được! Cha mẹ ta còn ở trong nhà! Bệ hạ, mong ngài cứu bọn họ!” Đám quý tộc trẻ tuổi hô lên, bắt đầu cho làn sóng nhao nhao của mọi người trong đại sảnh.

“Mấy tiểu tử dưới trướng ta còn phần đầu phản kháng, sao có thể vứt bỏ! Đây là sự phản bội ti tiện!” Một lão tướng quân gầm thét. Binh sĩ trong tay hấn đang từng người từng người chết thảm ngoài tuyến đầu, nếu bắt đầu lùi về, bọn họ sẽ trở thành pháo hôi không hơn không kém.

“Kagoshi là thủ đô, nếu mất đi nó, chúng ta còn mặt mũi nào để đặt chân trên đại lục Nahri này, chúng ta sẽ trở thành trò cười cho cả thế giới.” Một lão hầu tước thảm than thở.

Trong hiện trường ở đây, những kẻ vui vẻ duy nhất chính là đám đại sứ tiểu quốc, dù họ vẫn lo lắng vấn đề an toàn của mình, nhưng niềm vui đã không dấu nổi trên gương mặt.

Đối với các nhân viên ngoại giao chân chính, dù mình chết cũng không sao, chỉ cần không cần phải kí tên trên ‘minh ước thần phục’ kia, con cháu đời sau sẽ không vì thế mà phải tủi nhục trăm năm, dù chết ngay ở đây vẫn kiếm lời chán.

“Lời của ta là vút-bỏ!”

‘The Red Conqueror’ tán xuất một ánh sáng màu máu, kẻ làm hoàng đế cầm lấy nó, cầm mạnh vào nền đất.

“Ở lại chỗ này chờ chết? Ngu xuẩn! Mất đi vệ đội bạch lang thì thế nào? Xây dựng lại vệ đội bạch sư, vệ đội bạch hổ là được. Mất đi thủ đô thì sao? Quốc thổ Oran rộng lớn nhường nào, số thành bang tương cận với Kagoshi vô số kể, lại lần nữa lựa chọn là được. Hôm nay chúng ta thua, ghi lại thù này, sau này, đại quân của chúng ta sẽ đòi lại tất cả.”

“Ta nói lại lần nữa, triệt thoái! Mang đi những thứ quan trọng, tài vật vô dụng vút đi. Ưu tiên đưa các quốc bảo và các tư liệu kỹ thuật, ưu tiên cho trẻ em, phụ nữ, người già, nhân tài đặc thù. Các thanh niên trẻ tuổi đều phải cầm lấy vũ khí đứng bên cạnh ta, ta và các kị sĩ của ta sẽ ở lại đến phút cuối cùng.”

Sauk hi con phần nọ bị ép xuống, lời nói của Lang vương trở nên vô cùng bình tĩnh. Hành động tráng sĩ chặt tay cùng ý quyết ở lại đoạn hậu của hắn khiến cục diện ổn định lại.

Sau đó, Dasos hướng về ta nói rằng.

“Xin lỗi, không nghĩ tới tình thế lại biến thành dạng này, người có thể rời đi cùng nhóm phụ nữ trẻ em thứ nhất. Không, phải nói rằng để họ đi theo người cùng lúc rời đi.”

“Khi người hoàn thành khế ước, người có thể lấy đến chìa khoá ở ngân hàng địa tỉnh ở Booty Bay. Nhưng cần chờ ít nhất một tháng sau mới được.”

Lời của ta chẳng liên quan gì đến Dasos, lại cũng không phải lời nói thật, ta mới không để Dasos biến hiện chìa khoá đang ở trên người ta.

Rời đi? Sao có thể! Renee đang án theo yêu cầu của ta chạy khắp nơi tìm nhân tài, Klose trấn thủ tại giáo hội, các nàng cũng đang trong nguy hiểm, còn ta, nếu kẻ mang theo chìa khoá đào tẩu, những người trong căn cứ ngầm lại sẽ rơi vào cảnh chết đói.

“Người định đi cứu đồng bạn? Đừng giỡn, cả toà thành này giờ toàn là hải tặc, cho dù là người, đánh với chúng ở trong nước cũng là tìm đường chết!”

“À há? Tìm đường chết? Ta không nghĩ vậy!”

Nói nhiều vô ích, ta không nói gì thêm, đi xuống đại sảnh. Tại một nơi tương đối thông thoáng mở vào trong không gian trừ vật tìm kiếm một món đồ cũ.

Có được nó, mục tiêu của ta không phải không thể hoàn thành.

“Đánh nhau trong nước tất nhiên không thể thắng, nhưng nếu đánh trên băng? Đây rồi!”

Sau khi đồ ra một đồng quà vật, bài poker..., ta cuối cùng tìm đến mục tiêu của mình. Đó là một thanh kiếm gỗ đồ chơi của trẻ con, chế tác thô ráp, tại chuôi kiếm còn được khắc vài chữ xiên xiên vẹo vẹo ầu ỹ như là nhĩ đồng viết lên.

“Kiếm của Cavens, cảm Roland không được trộm cầm đi chơi!”

Mấy chữ này thật là do trẻ con khắc, nó là lời kí tên của Cavens trên thanh kiếm bảo bối khi còn nhỏ của mình. Từ xưa đến nay, hắn chưa từng chịu gọi ta một tiếng anh hay đại ca, luôn luôn gọi thẳng tên ta.

Ta vỗ về thân kiếm, nhớ lại thời gian vui vẻ vô tư lự khi còn ấu thơ, rồi thời gian chiến hoá mịt mù lúc niên thiếu, nhớ lại thằng em vừa ngu xuẩn vừa lỗ mãng.

Lắc đầu, hiện tại không phải lúc để ta nghĩ đến mấy thứ này, ta cần phải đánh thức linh hồn đang ngủ say bên trong nó.

“Isabella, dậy đi, ta cần sự trợ giúp của người.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Isabella

Editor: Gà đồng

Nhà hát hoàng gia rõ ràng xây ở chỗ cao, thế nhưng nước sông vẫn cứ chảy ngược vào buồng, quy luật nước chảy chỗ trũng giờ bị thay thế bởi quy luật nước tràn đều nhau trên khắp thành phố này.

Mỗi một giây phút trôi qua tình thế lại chuyển xấu hơn, ta không có thời gian để lãng phí.

“Isabella, ta cần sự trợ giúp của người, ta cần sức mạnh của người.”

Nước đã ngập đến dưới chân nhưng ta vẫn kiên nhẫn nói chuyện cùng thanh kiếm gỗ, dù điều này là chuyện xem ra rất buồn cười đối với người ngoài.

Isabella không phải tên người, nàng là một linh hồn bi thương, một nữ nhân đã ngủ say hơn ba trăm năm.

Lời cầu trợ giúp của ta lặp đi lặp lại, cứ như đá chìm biển lớn, không có bất cứ phản hồi nào.

“Irene, thời gian không còn nhiều, ta cần kí kết khế ước linh hồn mới cùng ngươi mới có khả năng tác chiến trên mặt nước.”

Cuối cùng, một giọng nói hư nhược vang lên bên tai ta.

“Ta mệt mỏi lắm rồi.

Sinh vật dạng linh hồn không có thân thể tự nhiên, do đó tất nhiên cũng không có khái niệm thể lực, mệt mỏi, thế nhưng, lời của nàng ta vẫn hiểu được.

Nàng mệt mỏi, là chỉ tâm lí mệt mỏi, nàng không mong muốn một lần nữa bị thương tổn, do đó dâng lên bình chướng ngăn cách với bên ngoài.

“Phải, ta biết ngươi mệt mỏi, thế nên để ngươi nghỉ ngơi ba trăm năm, nếu còn không ra ngoài phơi nắng, ngươi định tiêu tán mất sao?”

“Nói không chừng tiêu tán đi lại tốt... Ngươi biết rõ, ta không muốn cùng kị sĩ nào khác kí kết khế ước nữa.”

“Ta cũng biết, vì thế ta không để Renee quấy nhiễu giấc ngủ của ngươi, nhưng tình huống bây giờ khác biệt.”

“Ngươi nên còn tuyển chọn khác chứ, dù ngươi giờ chưa phải bạch ngân, nhưng chỉ cần ngươi mở miệng, tất cả những băng ngạc khác trừ ta đều vội vàng đồng ý.”

“Thứ ta cần không phải một dây xích trói buộc con đường của ta, thứ ta cần là một đôi cánh có thể giúp ta bay càng cao. Chỉ có ngươi có khả năng trở thành một đôi cánh, chứ không phải gông xiềng trở ngại.”

Có rất nhiều con đường đi đến đỉnh, thế nhưng người đi đến đỉnh chỉ nên đi một con đường. Loại hình sức mạnh nhiều sẽ giúp ngươi dễ ứng đối trong nhiều hoàn cảnh, nhưng đồng thời cũng làm mất đi sự tinh thuần.

Con đường của ta đã được quy hoạch đầy đủ, băng hàn, tử vong, luật pháp, thánh quang, bốn loại linh vực này đủ để ta nghiên cứu cả đời.

Trở thành kị sĩ cực quang có thể tăng cường chiến lực của ta, nhưng ta chưa bao giờ nghĩ đến chuyện kí ước cùng băng ngạc cả. Bởi vì băng ngạc và kị sĩ của nó sẽ trưởng thành song song với nhau, các băng ngạc thành thực sẽ lưu giữ rất nhiều ngăn tích của chủ nhân trước đó, rồi sẽ trở thành thứ trói buộc con đường phát triển của ta. Còn nếu là băng ngạc tân sinh, ta lại phải tốn công sức đầu tư chăm sóc, mà ta thì đâu có đủ thời gian làm như vậy.

Đây chỉ là tình huống bình thường, mọi việc đều có ngoại lệ. Bởi lẽ kị sĩ cực quang trước kia kí kết với Isabella có sóng linh hồn cực kì giống ta, không, phải nói là một hình một dạng. Nếu kí kết với nàng, ta không cần điều tiết cũng không cần chăm sóc, nàng có thể lập tức thích ứng với linh hồn của ta, thậm chí, vì hiện tại ta mới là thanh đồng, nàng còn có thể bù đắp kéo lên đẳng cấp cho ta.

Lời nói của ta khiến Isabella trầm mặc một hồi lâu, đáng tiếc, câu trả lời vẫn là cự tuyệt.

“Ta đã quá mệt mỏi, cũng không còn ý chí chiến đấu, trạng thái của ta sẽ kéo chân ngươi.”

Sao ta không biết điều này chứ, kị sĩ mất đi ý chí thì khác gì pháp sư mất đi ma lực. Nhưng mà bây giờ, ta không tìm được biện pháp nào tốt hơn để cứu lấy những người ta cần bảo vệ trong đường cùng.

“Giúp đỡ ta được không. Ta cần sức mạnh, ngay bây giờ, bạn hữu đang cần ta cứu giúp.”

“Không có sự trợ giúp của ngươi, không chỉ ta sẽ chết, người thừa kế cuối cùng của vương thất Lam cũng sẽ chết. Nếu như thế, khế ước giữa chúng ta và các ngươi cũng sẽ bị cắt đứt. Isabella, nghĩ đến giao tình của chúng ta thời còn trẻ, nghĩ đến tương lai của bộ tộc băng ngạc, giúp ta đi. Trong tinh thần kị sĩ nào có chuyện thấy chết không cứu?”

“Ngươi... được rồi, quả nhiên vẫn là tên Roland tử bi xấu tính kia.”

Đúng, ta rất tử bi, ta cố ý nói ra những thứ mà người kia ở thời đại ấy không thể cự tuyệt. Isabella là người bạn chia sẻ kí ức và linh hồn của hần, nàng cũng không thể nào bỏ qua lời nói của ta.

“Vội lại, không lâu nữa hần sẽ trở về chủ vị diện, ngươi không nghĩ tự mình tìm đến hỏi tại sao hần lại lựa chọn như vậy ư? Tại sao đã lựa chọn xong rồi, lại vứt bỏ ngươi ở lại?”

“... Cần phải hỏi sao? Ta biết rõ. Trong mắt hần, thứ tinh thần kị sĩ cổ hủ lạc hậu ấy không thể đem lại đủ sức mạnh để hần báo thù. Sự phản bội của nhân loại khiến hần lạnh thấu tim gan. Anh trai tử trận khiến hần tuyệt vọng với thế giới. Bởi thế, hần mới quăng đi hết thấy, đáp lại lời gọi của Abyss, đi vào đó tìm kiếm lực lượng trả thù.”

“Thằng ngu đó lúc nào cũng đâm đầu theo hướng cực đoan. Nhưng ngươi thật sự không muốn gặp tận mặt để hỏi? Hỏi xem hần sống có tốt không, có bị đả ám mà dưới đó đánh khóc nhè không, có thường nhớ nhà không, có hối hận khi bỏ ngươi lại không, có phải ném ngươi đi vì... lo lắng chính mình ô nhiễm ngươi không!”

“Ti bi, ti bi, ti bi!” Có lẽ lời của ta đánh trúng vào tim đen, Isabella tức tối đến nỗi hét lên. Lặp đi lặp lại từ ngữ mà nàng cho là nhục mạ nhất.

Dù đã hơn ba trăm tuổi, nhưng thời gian ‘sống’ thực sự chỉ có hơn mười năm, vẫn còn đang trong giai đoạn bé gái thơ ngây trong trắng.

“Điện hạ Roland, người chẳng phải vẫn luôn cười nhạo mấy tên kị sĩ suốt ngày hô hào bảo vệ và hi sinh, cũng vì thế mà lúc nào cũng chỉ vào điện hạ Cavens rồi chế giễu sao? Với tính cách của người, khi gặp đối thủ không thể thắng, người nhất định sẽ vứt bỏ các quân cờ không cần thiết, tận khả năng bảo vệ thực lực, vì cớ gì bây giờ lại lựa chọn con đường người từng xem thường?”

Isabella đã mê man hơn ba trăm năm, trong tiềm thức của nàng, hình ảnh của ta vẫn dừng ở tên vương tử thánh kị sĩ nhỏ tuổi thời đó.

“Lúc ấy ta nghĩ vậy sao? Ồ, nghe rất giống lời ta nói ra. Ha ha.”

“... Hồi đó ta nghĩ mình nhìn thấu tất cả, nghĩ con đường mình chọn là đúng đắn, nhưng rồi cuối cùng lại thất bại thảm hại, trở về nguyên điểm. Nay Cavens lại đi đường cũ của ta, vì vậy ta muốn ngăn hãm lại. Isabella, đi theo ta đi. Ta giấu người không ít chuyện. Sau khi kí kết khế ước, người có thể tự mình xem, nếu lúc đó vẫn không hài lòng thì lại giải ước là xong.”

Một tia sáng trắng thẳm ra từ thanh kiếm gỗ, nàng đáp lại lời thỉnh mời của ta.

Tia sáng trắng lạnh giá đó quấn quanh ta, hai linh hồn dần hoà chung nhịp sóng, bởi ưu thế của song sinh tử, Isabella không cần thiết phải cải biến sóng linh hồn của mình cũng đã có thể kí khế ước ngay lập tức.

“Hả, sao lại thế này? Đã nhiều năm trôi qua vậy rồi ư? Tất cả những chuyện khủng khiếp đó, bao nhiêu tai nạn đó, làm... làm cách nào người vượt qua được? Sao người còn có thể lạc quan, vẫn chưa điên cuồng?”

Khế ước hoàn tất, linh hồn hoàn toàn mở ra. Hơn ba trăm năm, ba kỉ ức của ba lượt nhân sinh, những gặp gỡ, những âm mưu, những chuyện điên rồ mà ta gặp phải khiến Isabella kinh ngạc thốt lên. Mà những kỉ ức và tình cảm đè nén đó cũng chính là những món ngon mỹ vị giúp nàng nhanh chóng trưởng thành.”

“Ta chưa điên cuồng ư? Ta đã từng điên cuồng, ta vẫn còn điên cuồng. Chẳng qua, hộp Pandora không chỉ chứa tai nạn, trong đó vẫn có hi vọng, mà nhất là, lần này không chỉ có một mình ta đang phấn đấu...”

Ta cảm khái ngẩng đầu, chợt nhìn thấy ánh mắt Isabella nhìn chằm chằm vào mình.

“Được được, đừng nhìn ta như vậy, ta biết lời vừa rồi rất củ chuối, đừng lời Cavens hay nói đi – người chơi bản, ta không phục, lại đánh một lần, ta không tin không thắng được người!”

“Phụt, hồi đó Cavens quả thật suốt ngày nói như vậy.”

Hồi đó, mỗi lần hai anh em tỉ thí, dù về các phương diện thực lực Cavens đều chiếm ưu thế, vậy mà ông anh lười biếng này lại luôn có thể bày mưu đặt kế để giành được thắng lợi cuối cùng.

“Hừ, thằng nhóc đó luôn thích đâm đầu vào tường, không đụng vỡ đầu không biết sợ. Đã thế thiên phú lại tốt quá mức, vận khí cũng ảo lòi, thường thì đầu hãn chưa vỡ tường đã đổ, vì thế việc hãn làm thường tạo ra kết quả không thu dọn nổi... Lần này hãn đùa thái quá, chờ hãn về ta phải đánh mông hãn, để hãn biết uy nghiêm của người làm anh cả.”

“Uy nghiêm? Người có thứ này? Mà từ trước tới giờ hãn vẫn gọi người bằng tên chứ có gọi người bằng anh đâu. Một thằng anh trai suốt ngày cướp đồ của em trai cũng xứng làm anh?”

“Hừ, đó là ta dạy cho hãn biết thế giới tàn khốc thế nào, bồi dưỡng ý chí cạnh tranh và vật lộn trong hãn từ nhỏ! Đây mới là sự quan ái của anh trai dành cho em trai. Mời gọi là là người anh mẫu mực đại ái vô cương trong nóng ngoài lạnh...”

“... Người lại chém, người suốt ngày đổ kị hãn được phụ nữ yêu mến hơn. Hừ Roland, người quên sau khi kí khế ước linh hồn sau ta có thể biết được hết những kỉ ức trong quá khứ của người?”

“...”

Giao lưu trong linh hồn không tốn thời gian, chúng ta nói giỡn một hồi, Isabella cũng hấp thụ đủ dinh dưỡng để khôi phục, sau vài giây, ngạc mộng hân băng đã hoá thành một cái kén. Còn Dasos và những kẻ xung quanh chỉ thấy ta lòi ra một thanh kiếm đồ chơi đứng ngây ra vài giây, sau đó trước mặt liền xuất hiện một cái kén màu trắng không lồ.

Ta hồi thần, đưa tay vuốt ve nó, tiếp đó, kén vỡ ra, một con chiến mã hư ảo xuất hiện.

Băng giá bao phủ quanh thân nó, hai mắt nó lấp lánh như ngôi sao trên trời, cơ thể nó trong suốt lúc ẩn lúc hiện như thể không tồn tại ở không gian này. Nó chỉ đứng đó, hai vó chạm mặt nước liền khiến cả khu vực xung quanh kết băng.

Đây như thể một con chiến mã không thuộc về phạm trần.

Đột nhiên Isabella tỉnh ngịch thổi một hơi lạnh về phía ta.

“Ách xì!”

Bị hơi thở lạnh giá bao phủ, ta lập tức hắt hơi, còn chưa kịp phản ứng đã thì đã bị một tầng tuyết trắng phủ lên, biến thành một người tuyết.

Ta cười cười, run mình nhẹ nhẹ, hoa tuyết rơi xuống, lộ ra một tầng giáp bạc bên trong.

Giáp băng mỏng manh, không trầm trọng, nhìn như thể một tác phẩm nghệ thuật giòn yếu, trên thực tế cứng chắc khó tin. Còn trên thân Isabella, ma lực hàn băng cũng thêm cụ hiện, hoá thành yên ngựa, đầu mâu, trường thương, thuẫn tròn, trường kiếm, món nào món nấy đều tinh xảo tuyệt vời.

“Kị sĩ cực quang!”

Dù Dasos không hô lên thì lão tướng của vệ đội bạch lang cũng không quên được cái truyền thuyết về đoàn kị sĩ siêu cấp với chiến lực thấp nhất cấp hoàng kim kia.

“Bệ hạ, ý tốt của ngài ta xin nhận, đáng tiếc giờ này ta còn chút việc cần làm. Thị nữ Rosemary của ta đành gửi ở chỗ ngài, xin ngài mang nàng đến nơi an toàn.”

Ta hớn hờ xé đi lễ phục vương viu bên ngoài, quăng đến cho Dasos ả điệp viên Rosemary, sau đó vui sướng chạy đi giải quyết đám phiền phức của mình.

Hiện ta là kị sĩ cực quang, nhờ khế ước linh hồn, giáp băng này đối với ta là thứ cực kì ám áp, không còn cảm giác băng giá trói buộc như lần trước, thậm chí ta còn cảm thấy thân thể càng nhẹ nhàng, cảnh nhanh nhẹn hơn bình thường một chút.

Dasos vốn định nói gì thêm, đáng tiếc kị sĩ đã cưỡi ngựa phóng tuyết trần, trên mặt nước nhiều thêm một con đường làm từ băng.

Hắn lắc đầu thờ dài, thu hồi ánh mắt.

“Bắt đầu triệt thoái...”

Trong khi đó, ta vẫn cười trên băng ngọc, một đường cuồng tiếu, bình chướng băng giá được ta triển khai, cơn mưa rào nặng trĩu kia cũng không còn ảnh hưởng được đến ta.

“Có thể biến thành rồng sao? Trước ngươi làm được mà, giờ chắc vẫn làm được đúng không? Dù bất mất quá mức sẽ chịu nguy hiểm, nhưng bay qua mới là cách đến đích nhanh nhất.”

“Ngươi là truyền kì ta biến thành rồng cho ngươi xem.”

Băng ngọc khá giống ma sùng của pháp sư, thực lực của chúng không thể vượt quá cấp bậc của chủ nhân, mà ta thì mới cấp thanh đồng...

“Thế còn Behemoth?”

“Thời gian quá là thanh đao giết heo, Roland trước kia đâu có hay quên như vậy đây?”

Dưới sự chỉ huy của quan quân tộc Naga, đám Murloc quăng ra vài tấm lưới cá định trùm lấy chân ngựa, thế nhưng Isabella chỉ cần nhẹ nhàng nhảy lên liền như là bay giữa không trung, dễ dàng vượt qua chốt chặn của đối phương.

“Ngươi trong quá khứ cũng nào có ác miệng như bây giờ, trả lại ta vị tuyết nữ đáng yêu ngọt ngào đó!”

Ta vừa nói cười vừa ném mạnh những ngọn thương băng, chúng sau khi ném ra bắt đầu xoáy tít giữa không trung, tạo thành một đường cong quỹ dị, sau đó dính chặt tên pháp sư Naga đang chuẩn bị phóng phép thuật kia vào trong nước. Sau đó [vòng hàn băng] bạo phát, đông cứng mấy tên vệ sĩ muốn chạy đến cứu giúp.

“Hoà ra ta trước kia trong lòng ngươi có hình tượng này? Ta có thể biến thành tuyết nữ, nhưng giờ không đủ thực lực, sợ rằng hình thể sẽ hơi nhỏ một chút. Nhưng ngươi xác định hiện tại muốn ‘cưỡi’ tuyết nữ xưng phong chiến trường?”

Tưởng tượng một chút, một tên thánh kị sĩ, cười lên đầu một đứa bé gái, miệng thì hô to ‘Thánh quang, tên tà ác kia đáng bị đánh một trận’, tay thì cầm roi quất vào mông bé gái, giục nàng tiến lên...

“Má, ta quý! Isabella, ngươi cứ giữ thể này là được rồi.”

Nếu thật sự ta xuất hiện dưới hình tượng kia, ‘vua thân sĩ’ sẽ trở thành danh xứng với thực, không trật đi đâu được.

“Chú cảnh sát, bắt lấy tên này. Điện hạ, ngài cắt bỏ đám hình ảnh trong đầu đi được không? Còn nữa, thế giới trước kia ngươi sống quá biến thái.”

Lời trêu của miệng quen thuộc khiến ta ngỡ ngàng một chút, sau đó lại cười ra tiếng.

“Đừng cho rằng thế giới kia mới biến thái, ngươi có thể thử tìm trong kí ức của ta với từ khoá ‘liên minh thân sĩ’... À đúng rồi, xuất phát từ điều luật bảo hộ vị thành niên, đề nghị ngươi không nên tìm kiếm những thứ liên quan đến Mening.”

“... Ta rút lại lời vừa nói, đúng là mỗi thế giới đều có biến thái. Mà ngươi cố ý đúng không, ngươi không nói ai sẽ chủ động đi tìm, ngươi nói ra liền khiến ta tò mò chủ động tìm xem. Vừa lướt qua hai mắt suýt mù. Ngươi phải chịu trách nhiệm.”

“Được, ta phụ trách, giới thiệu Mening cho ngươi là được chứ gì?”

“Ta xin lỗi, đừng mà, ngàn vạn đừng chịu trách nhiệm với ta!”

Dù đang nói giỡn, chiến mã cực quang vẫn lao nhanh không ngừng nhịp vó, năng lực thiên phú đập nước thành băng khiến nàng có thể dễ dàng tránh thoát sự áp chế của hải tộc, dù là đám chiến sĩ cưỡi cá heo cũng không thể đuổi kịp nàng.

Sau đó, dựa vào ưu thế tâm ý tương thông, ta không cần lo lắng bị ngã xuống ngựa, chỉ cần lựa chọn và ra tay đánh giết mục tiêu cần đường là đủ. Còn nếu chúng ta gặp phải ma pháp công kích mạnh mẽ, tác dụng của [Hơi thở tử vong] cũng hiện ra.

[Sự che chở của Hắc thần: Tạo ra một hộ thuẫn vô hình, triệt tiêu 200 điểm thương tổn từ ma pháp/ vũ khí ma pháp. Trước khi hộ thuẫn bị vỡ, miễn dịch toàn bộ các hiệu quả kích choáng, biến hình... kéo dài mười giây. Một ngày có thể sử dụng ba lần]

Sau khi ta dùng nó để ngăn lại đòn tên băng liên hoàn của một pháp sư Naga cấp cao, trước khi bộ đội phi hành của đối phương kịp tới, chúng ta đã đi đến khu mình châu.

“Đến giáo hội luật pháp, hội họp cùng mọi người! Mong là chưa xảy ra chuyện gì!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Áo nghĩa băng kiếm

Editor: Gà đồng

Ma vũ song tu xưa nay là độc quyền của chủng tộc trường thọ, nguyên nhân không chỉ vì bọn họ có đủ thời gian để tiêu phí cho cả vũ kỹ và ma pháp, cũng không chỉ vì thiên phú và thuộc tính của họ không phải thứ mà các tộc loài đoan mệnh có thể với tới, nguyên nhân trọng yếu nhất, đó là họ nắm trong tay những truyền thừa bí kỹ giúp ma pháp và vũ kỹ có thể điệp gia uy lực.

Lưỡi kiếm Hoàng Hôn, Thanh gai Phi Thủy là lực lượng đáng sợ nhất của tộc tinh linh. Những ma kiếm sĩ khoác trên mình giáp da nhẹ nhàng đó cầm trong tay những lưỡi kiếm phụ gia ma pháp thích hợp với mình nhất, quá trình huấn luyện quanh năm suốt tháng khiến kỹ năng võ nghệ của họ không kém cạnh bất cứ đối thủ nào, trong khi đó, bọn họ còn có lợi thế về các loại năng lực tăng phúc cho vũ khí và chính mình, đồng thời còn có khả năng nguyên rủa suy yếu đối thủ.

Lưỡi kiếm Hoàng hôn với phong cách chiến đấu có vẻ ngoài cuồng dã lại không thiếu khuyết cẩn thận là những cỗ máy giết chóc dùng một địch trăm, Thanh gai Phi Thủy am hiểu các loại pháp thuật ẩn hình, tiêu trừ cảm giác, trinh sát... khiến người trong lúc giao đấu với họ luôn có cảm giác như phải đối mặt với cả một tiểu đội thích khách ẩn trong bóng tối, họ chính là các kẻ ám sát mà những ma pháp sư đầu đầu nhất.

Kiểm thủ Huyết Ma của tộc Vampire, Kim giáp chiến sĩ của Dwarf, Thương vũ giả của tộc nhân, Kị sĩ tử vong của vong linh hay chức nghiệp cấm kỵ Thọ sản ác ma đều là những binh chủng kinh điển đồng thời kiêm cụ ưu thế của ma pháp và vũ kỹ.

Khác với các binh chủng cao giai của nhân loại phụ thuộc hoàn toàn vào vũ khí và trang bị, các binh sĩ trong những binh chủng này đều phát triển theo con đường chức nghiệp giả. Bọn họ có phong cách chiến đấu và phương thức tu hành đặc thù, là tích lũy tổng kết qua vô số năm tháng của giống trường sinh, không có khả năng truyền cho người ngoài.

Có lẽ các binh chủng này có số lượng không nhiều, nhưng chỉ cần xuất hiện trên chiến trường, ấy chính là ác mộng của đối phương.

Đương nhiên, nhân loại cũng từng cố gắng phát triển loại binh chủng giống vậy, Kị sĩ ma pháp là ví dụ tiêu biểu. Thế nhưng binh chủng hoàng kim này lại trở thành trò cười, nó không chỉ yêu cầu thiên phú quá đáng, lại còn khiến kẻ làm phép phải đeo lên trọng giáp của kị sĩ. Xét về mặt cận chiến, hai kị sĩ ma pháp may ra mới bằng một chiến sĩ cùng cấp, xét về mặt ma pháp, thứ duy nhất mà họ sử dụng được là [Fire Ball].

Đều đã tấn cấp thành hoàng kim, thành đại sư trong mắt thế gian, liệu có ai còn sợ ma pháp cấp ba [Fire Ball] của người chứ?

Những người ủng hộ cho binh chủng này từng tranh luận kịch liệt với những người khác, bọn họ còn đề ra triết lý “Năm đòn [Fire Ball] trùng điệp vào một vị trí đủ sức hủy diệt hết thảy, chúng ta cần bản không cần các ma pháp khác.”, sau đó, “Thần giáo ngũ hoả cầu” quý dị được sinh ra.

Kì thực, suy cho cùng, thất bại này (Dù mỗi năm số người chuyển chức thành Kị sĩ ma pháp không vượt quá mười, thế nhưng đám ‘thần giáo ngũ hoả cầu’ vẫn mạnh mẽ chưa từng nhận thất bại) là do ma pháp và vũ kỹ không được kết hợp hoàn mỹ, lại không phân chia rõ ràng vai diễn.

Kị sĩ ma pháp yêu cầu người tu luyện đem tinh lực phân tán đến hai lĩnh vực không liên quan, cuối cùng cận chiến không xong, viễn trình không được, cả hai đều phế. Trong khi đó, các chức nghiệp ma vũ song tu khác đều xác định một mục tiêu và sở trường cụ thể, tiếp theo chọn ra tất cả các ma pháp và vũ kỹ thích hợp để trợ giúp phát triển năng lực sở trường này, cho dù có thứ tốt gấp mười mà không thích hợp thì cũng không tu tập.

Biểu hiện rõ ràng nhất đó là những chức nghiệp ma vũ song tu thành công đều hoặc cực mạnh cận chiến hoặc cực mạnh viễn trình, không ai tính toán cận chiến đề chiến sĩ xuống đánh, viễn trình oanh bạo ma pháp sư.

Một nghề cho chín còn hơn chín nghề, lấy sở trường của bản thân làm hạch tâm, định vị tốt vị trí của mình, dùng chỗ mạnh để che đi khuyết điểm, để sở trường càng xuất sắc, đó là suy nghĩ thông thường của những chiến sĩ ma vũ song tu.

Thế thì câu hỏi đặt ra là, kẻ có bốn loại hệ thống lực lượng như ta, nên lựa chọn cái gì làm sở trường.

“Ta am hiểu nhất là thứ gì? Làm cách nào để khiến các hệ sức mạnh khác phụ trợ nó, bù đắp khuyết thiếu bản thân?”

Sau khi sống lại, ta vẫn luôn tự hỏi vấn đề này, và cũng đã có cho mình đáp án.

“Nếu ngươi cố tuyển chọn một chức nghiệp, thế thì chọn kỹ sĩ từ vong kiểm tu thuật chiêu hồn là hợp nhất, so với thiên phú thánh quang, thiên phú hệ vong linh hắc ám của ngươi cao gấp đôi, thiên phú kiểm thuật ít nhất gấp bốn. Ngươi không thấy tên kỹ sĩ từ vong mạnh nhất Ciro – Reinhardt – cứ nằng nặc đòi làm tiểu đệ cho ngươi đó sao? Chẳng lẽ không phải vì ngươi đã đạt đến mức xưa nay chưa từng có ở lĩnh vực kỹ sĩ từ vong này sao?”

“Phi, ta là thánh kỹ sĩ, ngoài ra, ta còn biết ma pháp hàn băng...”

“Khục, đừng có nói với ai ma pháp hàn băng ngươi học được ở chỗ ta, ta không có mặt mũi đảm nhận chuyện này. Hồi đó ta bị cửa kẹp đầu mới làm theo lời yêu cầu của ngươi dạy ngươi ma pháp. Ta hỏi ngươi, từ lúc lĩnh ngộ ý nghĩa của hàn băng, ngươi đã học được thêm cái ma pháp nào sao?”

Đương nhiên... không! Đạo này ta bận luyện kiếm, bận nghiên cứu tạo vật vong linh, bận đủ thứ, nói chung làm gì cũng có hiệu quả hơn việc nghiên cứu ma pháp hàn băng hiểu chứ?

Quả nhiên câu trả lời ngay thẳng của ta dẫn đến con mèo chết nào đó tức điên xông lên cắn.

Làm một vị giáo sư, Heloise vẫn được tính tận tụy hết lòng, dù các đồ đệ mà nàng dạy ra hầu hết đều là nghịch đồ và biến thái. Ít nhất, tại khâu tuy tài mà dạy, nàng là người nổi bật, tất nhiên, cũng chính vì cách dạy này nên số đệ tử kì hoa dưới trướng nàng mới đông.

Khục, không thể nói tiếp, nếu không Heloise lại bày trò trả đũa ta, cảm giác bị đánh thức vì một tô sứa bò ngáp đầu không thích thú gì, còn lần trước nữa, hôm đó Renee đến gọi ta rồi giường liền thấy ta thức dậy với một đồng gậy lau dính nhớp nháp xung quanh, ta phải mất cả buổi sáng mới giải thích rõ ràng.

Ừm, có điều con mèo này nói không sai, thứ ta am hiểu nhất chính là kiếm thuật.

Adam từng châm chọc, trong khi các thánh kỹ sĩ khác khi làm khiến thịt đều sử dụng lợi thế chỉ số rồi hết sức sử dụng thần thuật, thánh quang tăng cường năng lực phòng ngự cùng năng lực phụ trợ, còn ta khi làm khiến thịt lại toàn xông lên dùng kiếm kỹ chém nhau như chiến sĩ. Thậm chí, sau hơn ba trăm năm, ba lần Luân Hồi tích lũy, kiếm thuật của ta đã vượt qua hầu như tất cả các kiếm thánh đương đại, luôn luôn đề vị trí chiến sĩ chủ lực trong đội ngũ xuống một bậc.

“Mẹ, kiếm thánh số một, đến một thánh kỹ sĩ còn không đánh lại thì số một cái rắm!”

Adam trưởng thành, ta cũng mạnh lên, có lẽ tiếc nuối lớn nhất trong đời của Adam trước khi thay tim Titan chính là chưa đo kiếm thắng ta lần nào.

Xét mặt nào đó, ta mới là kẻ bất hủ và giống trường sinh chân chính. Khi tinh linh hưởng thụ hai trăm năm niên thiếu, phung phí tuổi thanh xuân vào nghệ thuật, âm nhạc..., ta lại sử dụng thời gian như các giống loài đoán mệnh. Mỗi ngày ta đều tập luyện, đều suy tưởng, đều có những phát hiện và thu hoạch mới. Số cuộc chiến ta từng trải qua số rằng mười mấy tên anh linh cộng lại cũng không bằng. Những cảm ngộ từ ba lượt nhân sinh khác biệt, lượng tích lũy kiếm kỹ và ảo nghĩa khổng lồ đủ dẫn đến chất biến, ta không cho rằng bất cứ kiếm thánh nào có được những điều này giống mình.

Trong mắt ta, kiếm thánh tộc người thú quá điên cuồng mà thiếu linh tính, kiếm thánh tộc tinh linh theo đuổi hoa mỹ cực hạn mà quên mất tính chất thực dụng tàn khốc của nghệ thuật giết chóc. Nếu có kẻ có cơ hội kết hợp cả hai chủng phong cách thì may ra mới xuất hiện kiếm thánh tương đối hoàn mỹ, tất nhiên, khả năng xuất hiện loại kiếm thánh dờ dờ ương ương cao gấp mười.

Còn các kiếm thánh tộc Dwarf và nhân loại. Ha ha, đừng chọc cười ta, bọn lùn Dwarf dám kêu mình là kiếm thánh? Dựa vào đám kiếm kỹ lẫn lộn ra đất dùng kiếm chém hạ bộ người khác đó sao? Bên nhân loại càng kém, kiếm thánh gì mà mất trang bị thuận tay thì đến phóng kiếm khí cũng không làm nổi.

Nói chung, lộ tuyến phát triển của ta rất rõ ràng, sử dụng kiếm thuật và tác chiến cận thân là sở trường, các lực lượng khác đóng vai trò phụ tá bổ sung.

Kiếm thuật thuần túy trong chiến đấu sẽ gặp phải những bình cảnh khó có thể vượt qua. Đừng nói đám sinh vật linh thể miễn dịch tấn công vật lý, đám rồng, đại ác ma... với thân thể to lớn há lại sợ đám kiếm thánh cầm ‘tăm xĩa răng’ chọc tới chọc lui. Nếu chúng sợ, chúng ta đã không phải bỏ công đi tìm truyền thừa phượng hoàng cho Adam để hắn có hoá diễm phụ trợ cho kiếm kỹ của mình.

[Áo nghĩa: Lưu thủy]

Ma lực băng giá tụ tập trên thân kiếm, kiếm y cụ hiện thành một dòng suối nhỏ, sau đó, dưới ảnh hưởng của ma lực, hoá thành một dòng sông băng diễm lệ, vì thế, ta đặt cho nó một cái tên.

[Áo nghĩa băng kiếm: Khoảnh khắc băng hà]

Băng kiếm trong suốt lấp lánh như pha lê, từng đường kiếm như dòng nước chảy xuôi mang theo kiếm khí và khi đông nguy hiểm. Rồi khi con sông băng hư ảo dung nhập vào hiện thực, đám hải tộc và mặt nước phía trước cũng hoá thành một bộ phận của nó.

Tất cả chúng bị đóng băng trong khoảnh khắc, quan chi huy tộc Naga vẫn vênh vào hất tay ra lệnh cho thuộc hạ phía sau, đám Murloc chen chúc xông tới biến thành từng toà băng điêu sông động. Tất cả sinh mạng như dừng lại tại khoảnh khắc kia, vĩnh viễn.

Nhờ ma lực phụ trợ, một chiêu kiếm khổng lồ chế hoàn toàn hoá thành một áo nghĩa công kích phạm vi lớn siêu mạnh. Kẻ địch trong phạm vi mười mét xung quanh ta bị dọn dẹp sạch sẽ.

“Hử?”

Uy lực của đòn vừa rồi vượt quá mức ta dự kiến, trước đó thí nghiệm hiệu quả đạt đến một nửa đã là cực hạn.

“A ha, là ta đó! Xét thiên phú không chế băng, cho dù rồng trắng cũng không phải đối thủ của chúng ta.”

Isabella lên tiếng, sau đó ta hiểu được.

Băng ngạc là loài sinh ra nơi lạnh giá nhất Nahri, là hoá thân chung cực của các sinh vật băng tuyết. Dù cùng cấp với ta, năng lực thao túng băng của Isabella vẫn cao hơn ta mấy chục lần, khả năng điều khiển nguyên tố của nàng cũng không phải loại gả mờ như ta. Khi ta ra chiều, Isabella liền phối hợp, thay ta điều tiết nguyên tố băng trong áo nghĩa, khuếch đại uy lực của nó lên gấp đôi.

Nếu coi hai chúng ta như một đài máy tính, vậy ta chính là CPU, nàng là GPU, lúc chạy một game đồ hoạ 3D, máy không có GPU lag kinh hồn, máy có GPU thì chạy mượt mướt mướt.

Máy tính thêm tấm Card màn hình tốt lập tức thay da đổi thịt, nếu độ thêm mấy thanh RAM hay ổ cứng SSD thì...

Giờ phút này, ta nhớ tới ma sùng của ta - ‘Toàn tri giả’ Heloise, đáng tiếc, nàng bây giờ là một ma sùng không có thực lực và thuộc tính tương xứng, không đạt được yêu cầu.

“Có lẽ kế hoạch cải tạo Heloise lần thứ ba bảy (giúp tứ chi đổi màu) và ba tám (ba đoạn biến thân) cần nhanh chóng khởi động. Đúng rồi, còn có ăn nắm hoá khổng lồ, ăn hoa bắn cầu lửa... Ha ha, xem có vẻ rất thú vị.”

Ừm, tất nhiên bây giờ không phải lúc nghĩ mấy thứ này, mục tiêu của chúng ta đã cách không xa. Có điều nếu chỉ huy đối phương không ngu, thấy một người một ngựa xông phá trận hình như vậy, tất sẽ phải tỉnh anh tới cản đường.

Quả nhiên, khi xông qua góc đường này, trước mắt ta liền xuất hiện hai tên Sea Giant.

Sea Giant đứng thẳng lên cao gần bằng tường thành, có thể coi là dạng to con trong các loại tộc cự nhân. Bọn họ máu trâu lực lớn, vũ khí mỏ neo thuyền trầm trọng mãnh liệt. Ở trên mặt đất, Sea Giant ít nhất cũng có chiến lực ngang với nhân loại cấp hoàng kim, còn nếu ở trong biển, rồng cũng không dám ganh sức vật lộn.

Yêu thích của chủng tộc này trừ tìm rồng biển đánh nhau chính là đi đánh đắm thuyền bè, số thuyền vì Sea Giant mà chôn thây ngoài biển nhiều không đếm xuể. Có điều, mục đích của việc này kì thực đơn giản đến không thể đơn giản hơn: vì trong nước không rèn tạo vũ khí thuận tay được, họ đành phải đi tìm thuyền lớn thu lấy đại neo mới vừa tầm.

Có người biết được điều này sau liền treo luôn mấy chiếc mỏ neo trước mũi thuyền tùy ý Sea Giant lấy coi như tiền mãi lộ. Tiếc rằng, bọn họ sau khi thu lấy, vẫn thuận tay bắt thuyền viên làm bữa tối.

“Bọn ta nói không giữ lời? Hừ? Ha ha ha! Người sẽ làm giao dịch với đám hải sâm sao? Không há? Đúng rồi, chúng ta cũng không.”

Bất kì tên Sea Giant nào cũng không phải hạng dễ đối phó, nhất là hai tên vừa nhìn cũng biết là dạng gã khổng lồ bên trong tộc đàn này. Bọn chúng vươn thân thể cũng đủ làm nhà cửa hai bên đường sập nát, hai chiếc mỏ neo kia đụng trúng bất kì kẻ nào cũng khiến tên xui xẻo ấy thành bãi thịt vụn.

Sau lưng đối phương, giáo hội luật pháp đang được bao phủ trong thần quang chói mắt, những chiếc giả treo cổ vô hình đã thông đây thì thể. Trước khi toà thành này thực sự đổi chủ, giáo hội chân thần ở trong lĩnh vực của thần sẽ không bị hãm lạc. Một đám trên thân mang tội phát động chiến tranh và tàn sát chủng tộc dám đến đứng trước cửa điện đường của thần luật pháp, bọn hải tộc này không biết sợ hay tin tức lạc hậu đây?

Bất quá, án theo quy tắc thần chiến, khi toà thành này lọt vào tay hải tặc, sợ là thần tượng của ta cũng bị ô nhiễm.

Giờ phút này, hai tên khổng lồ đã đi tới trước mặt ta.

“Con sâu nhỏ, đừng giãy dụa, để Rabaha giẫm một phát cho nhanh.”

“Kị sĩ? Lại một cái hộp sắt! Bannes ghét hộp sắt, rất dất răng.”

Con đường đi về phía trước bị hai tên này chặn hoàn toàn. Mà nếu không còn đường nào khác, vậy thì... xông lên!

Thương băng trong tay phải của ta bắt đầu xoay tròn, Isabella cũng tăng tốc, tay trái của ta thì lại vung kiếm chém vào trong nước, tung bọt trắng xoá.

“Con sâu nhỏ, đừng nghịch! Để giành sức kêu thăm đi, Rabaha thích xem các người vừa kêu vừa cố biểu diễn lúc sắp chết!”

Sea Giant trong nước có mức nhanh nhẹn không thấp, Rabaha nhẹ nhàng vẫy tay, một đợt sóng dày đã xuất hiện ngăn trở đợt xung phong của ta.

Ngon thương trong tay miễn cưỡng đột phá lớp tường sóng, sau đó bị tên khổng lồ bắt gọn. Dù mũi thương xoay tròn cao tốc khiến tay trái hấn bị cắt phá, nhưng mũi neo trong tay phải hấn cũng đã đập tới vị trí của người kị sĩ.

“Yếu vậy? Thế này đã xong rồi?”

“Àm ầm!”

Chiếc neo nặng cả tấn rơi xuống, đá vụn và băng vụn văng tung toé, cả khu phố đều bị chấn động.

“Há? Con sâu nhỏ?”

Tức rằng khi hai tên Sea Giant phát hiện mục tiêu của mình biến mất thì đã muộn, ta đã mượn nhờ bọt sóng cuộc lên, vụng trộm vút thương, bước đến bên cạnh Rabaha.

[Áo nghĩa: Kiểm nhận phong bạo]

Ta xoay tròn, lại xoay tròn, tiếp tục xoay tròn. Isabella thì hoá thành tuyết thiếu nữ bay lên không trung triệu hoán băng giá, một con lốc băng bắt đầu hình thành. Những kiểm khí bị ma lực thâm thấu biến thành lưới băng, gai băng, uy lực của [kiểm nhận phong bạo] tăng không chỉ một cấp bậc.

Đây mới chỉ là bắt đầu.

Dưới sự gia trì toàn lực của Isabella, mỗi một mũi gai băng khi bị lực li tâm văng ra ngoài đều có uy lực ngang ngửa với một đòn [Tên băng] do pháp sư cấp bậc ngân phóng toàn lực. Nếu chỉ một thì không có gì đáng nói, thế nhưng khi chúng được bắn ra như mưa thì lực sát thương của áo nghĩa truyền kì này đã ngang với áo nghĩa thánh giá.

Con lốc băng giá vẫn điên cuồng xoáy tròn, phòng ốc, cột đèn, cây cối... bất kì thứ gì ở trong phạm vi đều bị mưa băng đánh thành khối vụn.

Khi ta đầu óc choáng váng phải ngừng lại, xung quanh đã trống huơ trống hoác, hai tên Sea Giant giờ thành hai xác thủng lỗ chỗ như đá ong.

Khi hai tên không lồ ngã xuống đất còn ta tựa vào mặt đất há miệng thở dốc, Klose đã giá bạo phong tiến đến tiếp ứng.

“Tốt quá, đại nhân không bị làm sao! Giờ giáo hội đang loạn cả lên, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Ta cắn răng, gãy dựa đứng lên, giờ mỗi giây chần chờ thì nguy hiểm đều tăng gấp bội.

“Tập hợp tất cả mọi người, mang đi lương thực và vật phẩm quan trọng, rút ra ngoài thành.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Thích khách, thẩm phán

Editor: Gà đồng

Khi kì sĩ cực quang xông ra khỏi cửa nhà hát hoàng gia, phần lớn ánh mắt các quý tộc nhìn theo bóng lưng đó với vẻ xem kẻ ngu, với hiểu biết hữu hạn của bọn họ, bất cứ kẻ nào làm vậy đều phải chết.

Chỉ có một số người bằng vào trực giác cảm thấy tên kì sĩ này không bình thường, sợ rằng lần sau gặp mặt, nhiều sự tình sẽ không còn giống lúc này nữa.

Lúc tiến hành triệt thoái, Hemet tiến lên, nói khẽ vào tai tên quan quân đang phụ trách chỉ huy vệ đội bạch lang.

“... Nếu nữ kì sĩ kia đột phá phòng tuyến, tìm cơ hội giết nàng, trách nhiệm do ta đến chịu.”

Hemet là phụ tá được Dasos tín nhiệm nhất, là một trong những kẻ cầm quyền tối cao của Oran, và hắn, không muốn gặp lại ‘nữ’ kì sĩ kia.

Kẻ đó khiến hắn nhớ tới những truyền thuyết và vinh quang truyền khắp đại lục về song tử tinh Lam, rồi những ứng biến trong thế yếu tuyệt đối rồi đảo ngược bàn cờ để nắm hết sự chủ động trong tay trong một chuỗi các sự kiện giao phong trong thời gian vừa qua khiến Hemet hiểu ra rằng, người này có đủ khả năng đe dọa đến con đường tương lai của Oran.

Không chỉ thế, binh chủng mạnh nhất trong lịch sử nước Lam tái hiện khiến khả năng này càng rõ ràng hơn.

Đồng Lam trời dậy, bảy nước vùng cực bắc quy về một mối, tái hiện cảnh tượng một quốc gia hùng cứ phương bắc ba trăm năm về trước... dựa và sự yêu thích của hoàng đế đối với nàng, có lẽ viễn cảnh ấy trở thành hiện thực không cần quá mười năm.

Có lẽ, việc làm vừa rồi của hắn là tiểu nhân bỉ ổi, sau này hắn sẽ phải chịu trách phạt của bề hạ, thế nhưng với cương vị phụ tá cho hoàng đế Oran, trách nhiệm của hắn là dọn dẹp hết thảy chướng ngại vật, trừ sạch tất cả các yếu tố không ổn định, giúp Oran tiến về phía trước. Cho dù vì thế mà phải chịu phạt nặng thế nào cũng đáng, đó là lòng trung thành của hắn với vương thượng và đế quốc này.

“Bất kể như thế nào, nữ nhân kia quá nguy hiểm. Nếu chuyện ám sát công chúa nước khác này bị bại lộ, có lẽ ta sẽ bị gán cái mác mưu hại chiến hữu trước thánh chiến rồi bị quốc dân phi nhò. Nhưng thế có sao, chỉ cần quốc gia này và Dasos có lợi, cho dù ta bị đưa lên giá treo cổ đã là gì?”

Vì nàng có khả năng cản trở bá nghiệp của Oran, vì vậy nàng phải chết. Đây là logic đơn giản diễn ra trong đầu Hemet. Có lẽ đó là kết quả từ vô số tình báo tổng hợp và chăm chú suy nghĩ, cũng có thể chỉ là trực giác đơn thuần, nhưng một khi Hemet cảm thấy như vậy, thế thì hắn sẽ lập tức hành động.

“Các người cũng tham dự đi, nếu vệ đội bạch lang không tìm được cơ hội ra tay thì các người tới. Nếu phát hiện đối phương không rời khỏi thành vậy trợ giúp vệ đội tổ chức phòng tuyến, không hoàn thành nhiệm vụ đừng trở về làm gì.”

Sau khi lời nói làm bầm của hắn kết thúc, vài thân ảnh trốn trong bóng tối lấp loé, tiến về nơi xa, chuẩn bị chấp hành cái kế hoạch ám sát không lấy gì làm vinh quang này.

Tiếp đó, hắn quay người lại, đột nhiên phát hiện Dasos đã ngồi trên xe ngựa đợi mình. Trước mắt vị hoàng đế này là hình ảnh vừa được ‘mắt pháp sư’ thu lại, hình ảnh lúc hắn nói câu “... tìm cơ hội giết nàng!”

Dasos giận đến đen mặt, ngồi yên nơi đó, mắt nhìn chăm chăm Hemet. Người phụ tá trẻ tuổi cúi thấp đầu, chờ đợi lửa giận trút xuống, thế nhưng sau đó, hắn chỉ nghe thấy lời dặn dò mang theo sự đè nén cường liệt.

“‘Pháp hoàng’ Masorite chắc đã có thể động đây, ngươi thay ta truyền cho hắn một nhiệm vụ, đi đến tâm cung của ta, đưa cái lão già chắc đang sắp chết đuối dưới hầm ngầm đó đến đây.”

Nói xong, hắn vút cho Hemet một tấm huy hiệu hình đầu rồng nhuộm máu, đây là vật chứng duy nhất đại diện cho vương quyền để chỉ huy cường giả bán thần.

Tình huống gì đây? Không định xử phạt chính mình? Hemet có chút do dự.

“Đây là cơ mật cấp cao nhất, thế nên trên đường gặp phải người nào đều giết sạch cho ta. Đúng rồi, nhấn mạnh cho Masorite, nếu lão già kia có khả năng xảy ra vấn đề, vậy bù một đao luôn đi.”

Hemet đã hiểu. Masorite là ai? Một pháp sư cấp bán thần, bảo hắn cẩn thận xách theo một người thì đi dạo trong hỗn chiến cũng đừng mong có ai phát hiện được. Đây đâu phải nhiệm vụ cứu viện, rõ ràng là bày cho mình cơ hội mượn đao giết người.

“Hemet, ngươi còn nhớ lý tưởng của chúng ta sao? Ta muốn Oran đứng trên đỉnh thế giới. So với nó, một nữ nhân là cái gì?”

Lời nói của hắn vẫn không đề ý tứ nào trực tiếp, nhưng quyết tâm kia ai nghe cũng hiểu.

Người kí khế ước chỉ có bản thân Dasos, trong sự cố ý ‘quên’ của cả hai bên, ‘hành vi đối địch’ mà song phương ước định đều lấy mục tiêu là quốc gia, không đề cập tí gì về an toàn cá nhân. Nếu Dasos không hạ lệnh mà thủ hạ tự tiện chủ trương mượn đao giết người, nếu cường giả bán thần trong lúc làm nhiệm vụ vô ý giết người diệt khẩu, khế ước muốn quản cũng không được.

“Nàng đã không phải người của ta, vậy thì nàng sẽ là địch nhân của ta. Ta không lấy được vậy đừng ai nghĩ lấy được.”

Dù không nghe được lời trong lòng này của Dasos, sự tín nhiệm và hùng tâm bá đạo của Dasos vẫn khiến kẻ bình thường nhìn hờ hững vô tâm như Hemet rung động chí cực, đây mới là đáng đáp của kẻ mà hắn từ trước đến nay vẫn sùng bái.

“Thần vâng mệnh, thưa bề hạ, ngài tuyệt đối sẽ không thất vọng.”

[Đỉnh. Kí chủ khiêu chiến vượt cấp đánh chết Sea Giant, đạt 198 điểm vận mệnh, giành được chiến lợi phẩm đặc thù: linh hồn Sea Giant, tắt thở Sea Giant. Linh hồn Sea Giant: trong vòng mười phút được Sea Giant phụ thể, +5 sức mạnh, -2 nhanh nhẹn, đạt được khả năng hô hấp trong nước và điều khiển sóng lớn. Còn tắt thở Sea Giant... người có thể dùng làm áo mưa, tuyệt đối không ngâm nước, còn tăng thêm điểm thuộc tính, chỉ cần người chịu nổi mùi của nó mà không ngạt chết là được]

[Đỉnh, chúc mừng kí chủ tự nghĩ ra áo nghĩa kiếm thuật cấp thánh giả: Cực địa phong bạo. Nhục thân tăng cường. +1 Sức mạnh, +1 nhanh nhẹn]

[Áo nghĩa ma kiếm thánh giả: Cực địa phong bạo. Kỹ năng này là bản cải tiến của [Kiếm nhận phong bạo], trước tiên phải nắm giữ [Kiếm nhận phong bạo] mới có thể tu tập. Khi sử dụng kỹ năng, người sẽ biến tự thân mình thành một cơn bão quay bằng với vận tốc quay siêu tốc, các đối tượng xung quanh sẽ phải chịu các đợt tấn công bởi lưỡi kiếm, kiếm khí, hàn khí, tên băng... năng lực sát thương cực đại, phạm vi sát thương cực lớn. Yêu cầu sử dụng: Sức mạnh: 22, nhanh nhẹn: 15, thể chất: 20, trí lực: 15. Kỹ năng muốn thực hiện hoàn chỉnh phải có sự hỗ trợ của băng ngục Isabella]

Cả một đám nhắc nhở của hệ thống khiến ta hớn ha hớn hở. Thế nhưng ta không rảnh để nhìn mấy thứ này, di chứng choáng váng sau khi sử dụng đòn vừa rồi làm ta căn bản không đứng lên nổi.

Đòn [Cực địa phong bạo] này uy lực tăng cao, yêu cầu sử dụng cũng tăng cao theo, ngay cả ta cũng mới miễn cưỡng đạt đến ngưỡng sử dụng. Đáng tiếc, có một điều kiện ắt ta không thể nào tránh khỏi - - giai vị cơ sở.

Kiểm kỹ không phải càng mạnh càng tốt, thích hợp nhất mới là tốt nhất. Một chức nghiệp giả cấp thanh đồng như ta dựa vào tổ chất thân thể đi thi triển đòn cấp truyền kì đã miễn cưỡng, nay nhảy thêm một cấp khác gì tự muốn chết đâu.

Nhờ hệ thống số liệu hoá, các tư liệu cơ bản về kiếm chiêu vừa xem liền hiểu, một áo nghĩa kiếm thuật loại sát thương cận thuộc tính sức mạnh để gia tăng sức công phá, cần nhanh nhẹn để bảo trì tốc độ công kích, tính chính xác và sự thăng bằng, cần thể chất để ứng đối phản lực, tránh khiến mình bị giết chết trong khi ra chiêu, còn trí lực thì đương nhiên xét đến nhu cầu về phương diện ma pháp.

Ta hiện tại, dù thuộc tính cơ sở thoả mãn yêu cầu về ‘chất’, thế nhưng ‘lượng’ thì kém xa tít tắp.

Hiện tại, hai tay ta bị kiếm khí cắt nát, thể lực suy kiệt, đầu đau như búa bổ. Ta không chết là bởi vì có Isabella thể ta chịu đựng ma lực cản trở, đồng thời còn có kinh nghiệm và sự tinh thông kiếm thuật của ta. Mà cho dù đã trả giá nhiều đến vậy, chiêu kiếm vừa rồi vẫn chưa đạt đến trạng thái tốt nhất.

Hiện tại, ta chỉ có thể duy trì [kiếm nhận phong bạo] chưa đến một phần ba thời gian, còn bản cải tiến kia thì chưa đến một phần mười.

“Muốn áo nghĩa ma kiếm này đạt được tác dụng chân chính của nó, kiếm thuật và ma pháp đều cần phải đề cao. Kiếm thuật thì phải đợi ta đạt đến bạch ngân

mới mạnh thêm được, còn ma pháp, nó mới là thứ khiến người đau đầu... Quyết định, sau vụ này lập tức đem Heloise đến bàn thí nghiệm”

Tự nhủ thầm câu trên trong lòng, ta vứt bỏ hết mọi chuyện vừa rồi sang một bên. Hiện tại cần quan tâm đến sự tình trong giáo hội hơn.

Klose đến bên cạnh dìu đỡ lấy ta, nàng hiện tại là thân thể phụ nữ, lại ướt sũng cả người, một số nơi vốn mê người nay càng khiến người ta muốn sa đoạ.

“Klose, ngươi có thể để ta tự mình đi.”

“Không được, đại nhân, đừng miễn cưỡng.”

Ta không miễn cưỡng, ngươi đỡ ta đi ta mới miễn cưỡng.

Ngươi biết chủng tộc của ngươi có tiếng thẳng đuột không, sao vóc người của ngươi lại bá đạo như vậy, không khoa học, không ma pháp! Ngươi biết chỗ kia cứ cạ vào ta suốt từ nãy đến giờ rồi sao! Ngươi biết mùi hương thảo được trên thân mình rất dễ chịu, đồng thời càng khiến người khác dao động sao? Ngươi biết Durr và Mouze đang nhìn ta với vẻ mặt hâm mộ sắp khóc ra sao? Quan trọng nhất, ngươi lí giải được tâm tình của một thẳng đàn ông mang cơ thể trẻ con ư? Giờ ta chỉ muốn tìm cái cột đập đầu tự tử ngươi biết ư?

Tốt, trước khi oán niệm trong lòng ta hoá thành thực thể, chúng ta đã đi vào phạm vi của giáo hội luật pháp.

Cả toà giáo đường đang tán phát ánh sáng bạc nhàn nhạt, những luồng sáng nhẹ nhàng này vậy mà lại có thể ngăn tất cả nước lũ ở phía ngoài tràn vào.

Từ miệng Klose, ta biết được rằng hai tên Sea Giant kia không phải chuyên tới chặn ta, bọn họ nhận được mệnh lệnh đứng ở đó ngăn chặn tất cả những người sống đi đến giáo hội chân thần tị nạn. Trước khi ta trở lại, bọn họ đã đánh với Klose vài lần.

Số tiểu đội hải tộc như vậy còn rất nhiều. Mục tiêu của bọn họ là ngăn chặn tất cả các nhân sĩ trọng yếu đi vào giáo hội kéo dài hơi tàn. Trên thực tế, tất cả hải tộc không có ý định cưỡng công giáo hội nào cả, bọn họ không cần thiết phải làm vậy.

Vùng đất của thần linh – giáo đường chân thần – được quyền miễn trừ tất cả xâm hại, đây là quyền năng của thần. Thế nhưng khi thành thị này bị đổi chủ, các tín đồ tử vong và số tín đồ giáo hội hạ xuống mức thấp nhất, như vậy chẳng cần tự thân hải tộc ra tay, nước sông cũng có thể giải quyết tất cả vấn đề. Còn thánh tượng chân thần trong các giáo hội cũng là thứ tốt nhất để dâng lên lấy lòng ta thần.

Dù là vậy, bên trong giáo đường lúc này cũng đã tan hoang, may mà mấy chiếc xe tải đặt ở đại sảnh vẫn nguyên, điều này khiến ta an tâm.

Mấy chiếc xe này không chứa thần khí hay tài bảo, nó chứa những thứ quan trọng nhất khi chạy nạn – nhu yếu phẩm và lương thực.

Từ trước đó vài ngày, ta đã để Klose chuẩn bị hết thảy, nhất là thu thập đủ lương thực. Nếu khế ước có thể đạt tới mức hoàn mỹ, vậy thế giới này đã là ốc đảo hoà bình. Ai có thể kẻ cao gối khi đang ở trên đất của kẻ địch, ngay từ ban đầu, ta đã xác định kế hoạch triệt thoái.

Hiện tại, mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ cần đi tới căn cứ dưới nước, chúng ta có thể tiến có thể lùi, giành được thắng lợi về mặt chiến lược.

“Chuẩn bị tốt rồi chứ?”

“Phải thừa đại nhân, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát, nếu không phải ngài bắt ta đi thay quần áo thì còn có thể xuất phát sớm mười phút. Ngài thật là cổ hủ.”

Tốt, ngươi xinh đẹp, ngươi phóng khoáng. Ta chỉ muốn nói thêm một câu, ngươi cứ mặc như vậy, dù đám thân sĩ với khẩu vị kì dị kia không làm gì, nhưng Renee với Kathleen sắp muốn ăn thịt người đến nơi rồi.

“Renee, nàng chỉ là có vóc người tốt một chút, cần phải dùng ánh mắt hâm mộ đó kì như vậy nhìn sao? Ngươi nên lo lắng người đứng sau lưng kia, ta đảm bảo Kelly đang suy tư kế hoạch dạy bù lễ nghi đó.”

Ta nghĩ thầm, rồi mắt nhìn sang đám tinh anh hải tộc đang tụ tập bên ngoài, mở miệng hạ lệnh.

“Được rồi, bắt đầu đại thẩm phán!”

Klose giờ lên bảo điển á thần khí trong tay, lớn giọng tuyên bố.

“Ta, chủ giáo Cross Eintan của giáo hội luật pháp phân khu Oran tuyên cáo, nơi đây ác đồ hoành hành, tàn sát chủng tộc, phát sinh chiến tranh bất nghĩa ngay trước mắt chúng ta. Ta xin lấy thân danh của chân thần Vô Miên giả, thẩm phán hết thảy mọi tội hành!”

[Tàn trang nguyên sơ pháp điển (phục chế phẩm, uy lực tăng cường cực lớn sau khi thần luật pháp đăng lâm thần tọa)]

[Tín ngưỡng luật pháp: 169/2000 (1000 người tín ngưỡng trong một tuần có thể tăng một điểm, mỗi tháng tăng nhiều nhất 50 điểm. Khi điểm số được tích đến 1000, có thể tiêu hao để chế tạo một tàn trang phục chế khác.)]

[Hiệu năng 1, 3: lược]

[Hiệu năng 2: Đại thẩm phán (chủ động): Tiêu hao 100 điểm tín ngưỡng để khởi động, sau đó mỗi phút kéo dài sẽ tiêu hao thêm 1 điểm. Sau khi khởi động, mọi [thuật kết tội] được sử dụng đều được phán định ít nhất ngang với cấp truyền kì sử dụng. Tội nhân phạm tội chưa quá ba giờ sẽ phải chịu các hiệu quả mặt trái như hạn chế tự do, xiềng xích vô hình, phong toả vũ khí..., hiệu quả của pháp chú thuật tăng gấp bội, giai vị tăng thêm một. (Tiền đề sử dụng: thành thị lâm vào tình trạng hỗn loạn, không luật pháp, ác đồ hoành hành, sắp sửa diệt vong)]

“... Dù không thể cứu vớt nơi này, nhưng làm thế cũng tăng cơ hội để bình dân trốn chạy. Thời gian đại thẩm phán có hạn, hiện tại chúng ta lập tức xuất phát, nhất định phải chạy đến căn cứ trước khi nó kết thúc.”

Hiện tại, hai băng ngạc đã chuyển biến thành hình thái giáp nặng xung phong, ta và Renee trở thành mũi nhọn của đoàn đội trốn sinh này.

“Hiện còn 68 điểm tín ngưỡng, thời gian kéo dài còn 68 phút. Trước đó đi tới kia mất tầm bốn mươi phút, không biết đủ không... Thôi bỏ đi, mưu sự tại nhân, hành sự tại thiên, làm rồi tính sau.”

Quả nhiên là người tính không bằng trời tính, ta hoàn toàn không đoán được các biến hoá xảy ra, trừ nhóm sát thủ bí mật và pháp sư bán thần chấp hành nhiệm vụ, tại mục tiêu của chúng ta, cuộc chiến giữa Hadaraa và Basra đang ngày càng khốc liệt, mây trời bị xé nát, nước sông hết cạn lại đầy, các hải tộc bị cuộc chiến lan đến thì cốt vô tồn.

Mà muốn đội xe này đi tới căn cứ, con rồng chín đầu to như quả núi kia chính là đạo bình chướng không thể vượt qua.

“Nhanh một chút, chỉ cần tới nơi chúng ta sẽ an toàn!” Trong khi đó, chúng ta vừa mới đột phá phong toả của hải tộc, không biết tên to con đang đợi phía trước.

“Ta cảm giác mọi việc sẽ không thuận lợi như vậy.”

“Con mèo chết, cầm cái miệng quạ đen của người lại, nếu không ta sẽ biến luôn người thành quạ đen, cả ngày kêu quạ quạ quạ. Hừm? Cái này có vẻ là một ý tưởng tốt, Pokemon tiến hoá, ba giai đoạn biến thân! Chính là người, Heloise!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Săn rồng

Editor: Gà đồng

Ngân quang thánh khiết bao phủ cả toà thành thị, trong cuộc đại thẩm phán, đám hải tộc đang áp chế số binh lính dư lại của Oran gặp phiền toái.

Sauk hi Klose cất cao tuyên ngôn, từng cột sáng bạc đại biểu cho trật tự không ngừng phát tán ra những ánh hào quang, mỗi một tên bị tác dụng của [thuật kết tội] mà biến thành màu đỏ, lập tức bị tia sáng chiếu thẳng, sau đó chịu chế tài của luật pháp.

Căn cứ tội mà bọn chúng phạm phải, có kẻ bị giới hạn phạm vi di động, có kẻ bị tước đoạt vũ khí, có kẻ lại bị trói lên bằng gông xiềng vô hình, có kẻ bị cả ba loại.

Gông xiềng cũng không chỉ có một loại, loại thường gặp nhất đó là còng tay, nếu tội nặng hơn sẽ bị thêm xiềng chân, thậm chí nếu quá nghiêm trọng còn bị trói thành quả cầu.

Do đây là hiệu quả của á thần khí với phạm vi cả toà thành, lực trói buộc đối với mỗi mục tiêu cá thể cũng không mạnh, những gông xiềng vô hình kia cũng không bền chắc hơn sắt thường là bao, bất kì một tên chiến sĩ người thú nào cũng có thể xé toạc.

Có lẽ những trói buộc này không là gì đối với các cường giả chân chính, thế nhưng đối với đám Murloc thì chẳng khác gì bùa đòi mạng. Mà đối với bất cứ đội quân nào, tầng lớp pháo hôi đều có số lượng nhiều nhất, số Murloc đề đăng trong hải tộc càng không đếm xuể, cũng là thành phần gây thiệt hại nặng nề nhất. Giờ đây, tất cả bọn chúng đều bị xích sắt, còng tay, trói gô, số còn động đậy được không nhiều.

Theo thống kê hậu chiến, nhờ một giờ kia, ít nhất có bảy, tám vạn bình dân chạy thoát khỏi tuyệt cảnh, mà tác dụng của nó đối với các binh sĩ còn lớn hơn nữa.

Trong cuộc giao chiến, dù một bên bị trói buộc chỉ vồn vện nửa giây cũng là cơ hội mang tính quyết định.

Tại toà thành này hiện thời đang chịu ảnh hưởng của hai cấm chú. [Đại thẩm phán] là cấm chú chiến lược cấp đối quân, Nó không ảnh hưởng gì nhiều đến các cá thể có chiến lực cấp sử thi, bán thần, thế nhưng chỉ cần nó xuất hiện trên chiến trường, thường thường có thể cải biến toàn bộ thế cục. Cấm chú còn lại thì do hai vị thần cộng đồng sở tạo, một cấm chú cấp đối quốc loại vĩnh viễn – [Thủy thần chúc phúc – thủ đồ mưa].

Loại phân chia đối quân và đối quốc chỉ là hiệu quả mặt ngoài, bản thân chúng không phân chia cao thấp. [Kỷ băng hà] của Vĩnh Dạ đại đế là cấm chú loại đối quân, thế nhưng một đòn cũng đủ để xóa tên một thành thị, biến phạm vi vài trăm dặm vương thành băng nguyên, đáng sợ hơn đại đa số cấm chú đối quốc. Không có bất cứ kẻ nào nguyện ý chịu đựng nó.

Cơ sở để phân biệt hai loại trên chủ yếu là phạm vi và thời gian. Các cấm chú loại đối quân thường có hiệu quả rõ rệt nhưng thời gian kéo dài ngắn. Còn cấm chú đối quốc, tiêu biểu như thủ đồ mưa, sẽ cải biến hoàn toàn hoàn cảnh, thậm chí là quy tắc trong phạm vi ảnh hưởng. Loại cấm chú này có lẽ sẽ không gây ra bất cứ thương hại nào, nhưng thời gian hiệu quả là vĩnh viễn. Vì lẽ đó, muốn sử dụng cấm chú đối quốc thường phải trả giá và hy sinh rất lớn, số lần chúng xuất hiện trong lịch sử cũng không nhiều.

Lần này, thủy thần và nữ vương phong bạo đều trả ra cái giá rất lớn, mục tiêu họ nhắm tới cũng không chỉ vì mảnh đất bé tí này. Dưới ảnh hưởng của cấm chú, mây đen trên trời sẽ khuếch tán dần, trong phạm vi bao phủ của nó, ngoại trừ các khu vực đã được kẻ sử dụng xác định là khu vực khô ráo, tất cả những vùng

còn lại đều sẽ trở thành cương vực mới của thủ đô xưa.

Dù tốc độ lan tràn của nó cực kỳ chậm chạp, nhưng rồi sớm muộn gì nó cũng sẽ phát triển thành một quốc gia của hải tộc. Cứ như thể các tế bào ung thư trên thân người bệnh, càng để lâu càng nguy hiểm, đến lúc bạo phát thì không thuốc gì chữa được.

Sau khi biết có chân thần tham dự, ta đã bỏ đi khả năng có thể chiến thắng trận đánh này. Cơ hội duy nhất có thể là giết chết kẻ làm phép trước khi cấm chú hoàn thành, nhưng không tính việc tất cả kẻ làm phép không ai ngu mà vừa thi pháp vừa chường mặt ra cho đối phương thấy, cho dù thấy được cũng chẳng tích sự gì, thần linh không phải cấp bậc mà người phạm có thể đối phó.

Điểm mạnh nhất trong cấm chú [Đại thẩm phán] là các pháp chú thuật có uy lực gấp bội và các chức nghiệp giả hệ luật pháp tạm đề thăng một giai vị. Trong trường hợp toà thành thị không có nhiều chức nghiệp giả hệ này, uy lực của nó bị tụt đi không chỉ một cấp bậc.

[Đại thẩm phán] trong thiết kế của ta có hiệu dụng chủ yếu chính là như vậy, hiện tại, nó chưa được tính là cái gì. Có điều ta tin tưởng, cho ta thời gian, rồi sẽ có một ngày tất cả các thành thị đều có hệ thống luật pháp của mình, đều nắm giữ trong tay tàn trang của nguyên sơ pháp điển, buộc tất cả các kẻ muốn phát động xâm lược phải cẩn thận ngó chừng xem làm thế có mang lại đủ lợi ích so với mức nguy hiểm và cái giá phải chịu không.

Chỉ cần người đời hiểu được điều này, tất cả các quốc gia nhỏ yếu đều sẽ chủ động xây dựng và gia tăng số lượng đội ngũ nhân viên luật pháp, trực tiếp giúp cho tín ngưỡng luật pháp tăng tốc phát triển. Rồi sau đó, khi sự thực rằng luật pháp là loại lực lượng mà cả bên trật tự lẫn hỗn loạn đều học và sử dụng được, chân diện mục của phe ‘trung lập’ cũng sẽ được hiện ra trước mắt toàn thể giới.

Cũng vì vậy, để ‘chào hàng’ luật pháp, chúng ta vốn tính toán thiết kế một ‘sự kiện ra mắt’ hoành tráng cho nó, chứ không phải bị buộc phải đứng về phe kẻ thất bại và trở thành món đồ trang điểm cho mũ miện của kẻ chiến thắng.

Có điều, chúng ta không ngờ được rằng đòn cấm chú thần thuật không được mong đợi nhiều ấy lại đạt được thành quả kinh người.

“Ngao ngao ngao!”

Con rồng chín đầu đã hoàn toàn bạo nộ, nó điên cuồng phun ra độc dịch, hoá diễm, băng hàn, điện chớp tới đối thủ, thế nhưng lại không có cách nào đánh trúng được.

Đối thủ của nó, Long đồ Basra, ẩn ẩn hiện hiện trong hư không, mỗi lần xuất hiện thì lại có một cây trường thương cấm chính xác vào một chiếc đầu rồng khiến nó nổ tung. Dù năng lực tái sinh ở trong nước của Hadaraa khiến cái đầu này mọc lại rất nhanh, nhưng chỉ khoảnh khắc mất đi thị giác khi mọc lại ấy đã đủ để Basra vùng kiếm chặt đứt một cái cổ khác.

Trận chiến này cứ như thể là sự tuần hoàn vô tận của chặt đầu – mọc lại – chặt đầu – mọc lại... Nhưng Basra không có bất cứ dấu hiệu nản lòng nào, hẳn biết rằng, khi năng lực của hắn có hiệu quả, khả năng tái sinh của Hadaraa không còn là vô hạn.

Hadaraa gào thét, tức giận, làm đủ mọi cách nhưng vẫn không thể tránh thoát được mớ dây xích trói buộc quý dị trên thân. Những dây xích này không chỉ khiến nó không tài nào sử dụng [thuật biến hình], mà còn dần cắt đứt sự liên hệ giữa nó và nước sông. Nếu cứ tiếp tục thế này, khả năng phục hồi của nó sớm muộn cũng hao sạch.

Rồng chín đầu bắt đầu cảm giác được nỗi sợ, nó mơ hồ thấy được ngày tàn của chính mình.

Mà trận chiến vốn cân bằng sở dĩ xuất hiện tình huống thế này, phải kể từ thời khắc [Đại thẩm phán] bắt đầu năm mươi phút trước.

Thực ra lúc vừa mới đánh, ưu thế hoàn toàn bị Hadaraa nắm trong tay. Bởi lẽ cấm chú phát động, Basra buộc phải ra tay sớm hơn dự kiến, mất hoàn toàn lợi thế ẩn nấp của thợ săn.

Có điều, khi cột sáng trật tự phủ xuống, thế cục thay đổi một trăm tám mươi độ.

Trước đây, khi Basra còn là một du hiệp tinh linh bình thường, hẳn lựa chọn chức nghiệp ‘Lưỡi kiếm Hoàng Hôn’ để phát triển. Các chức nghiệp giả thuộc hệ này am hiểu nhất là khiến cho vũ khí của mình được phụ ma những hiệu quả tăng ích chuyên nhằm vào thuộc tính và năng lực của đối phương. Cho đến tận hiện tại, Basra vẫn là một ‘Lưỡi kiếm Hoàng Hôn’, vẫn am hiểu phụ ma cho vũ khí ngay tại chiến trường, chỉ có điều hắn am hiểu thứ phụ ma có đặc hiệu đồ long mà bất cứ tên ‘Lưỡi kiếm Hoàng Hôn’ nào khác cũng không thể học được.

Đó cũng là lý do vì sao bên người hắn luôn có từng bó vũ khí diệt rồng.

Lúc những xích sắt và gông xiềng từ trên trời giáng xuống, kẻ giả dạn chiến trường như Basra lập tức nắm lấy cơ hội, trực tiếp sử dụng năng lực thiên phú phụ ma cho những sợi xích này các hiệu quả ‘Phong toả’, ‘Trói chặt’, ‘Đồ sát’ chuyên nhằm vào loài rồng, khiến gông xiềng không lỏng nhưng giòn yếu tưởng chừng có thể bị phá bất cứ lúc nào biến thành thứ thần khí đồ long đỉnh cấp.

Cũng chính nhờ năng lực thiên phú này, Basra mới có thể trở thành tồn tại gần như vô địch khi đối mặt với rồng.

“Dù là ai làm, ta, Basra cũng có lời cảm ơn!”

Những việc còn lại liền đơn giản, cuộc chiến vốn tương đối cân bằng này đã biến thành nghiêng về một phía, Basra trái đánh nổ một đầu, trái chặt đứt một cổ, khi Hadaraa bắt từ cũng sắp phải thăng thiên thì cũng là lúc chúng ta xung phong đi tới nơi này.

Hiện tại, dù đang bị trói gô, vẫn không có bất cứ kẻ nào dám coi thường con rồng chín đầu này. Thân hình nó to như ngọn núi, trải rộng nửa con sông. Mỗi lần có một chiếc đầu rồng bị chặt rơi xuống đất cũng sẽ khiến phạm vi xung quanh chấn động, từng đợt long tức nó phun ra cũng đều nguy hiểm tột cùng.

Còn kẻ đang chiến thương phong lại càng thêm lợi hại, bội kiếm bên eo nay trôi nổi giữa không trung, mỗi lần xuất chiêu liền hoá thành thanh kiếm khổng lồ với vô số phù văn ma pháp mang nghĩa ‘Diệt rồng’ ẩn hiện trên thân, sau khi nó vung xuống, lại một chiếc đầu nào đó của Hadaraa rời khỏi thân mình.

Nói thật, nhìn thấy chiến trường như vậy, ta lập tức muốn quay đầu chạy. Năng lực hiện tại của chúng ta chỉ cần tới gần biên giới của cuộc chiến cũng có khả năng tan thành tro bụi. Thế nhưng vị trí hiện tại của Hadaraa lại đang chắn ngang mất lối vào căn cứ, không có khả năng tránh đi.

Chờ đợi Basra giành được thắng lợi xong đi vào? Ha ha, ai thắng ai thua còn không biết được, thời gian duy trì [Đại thẩm phán] còn chưa tới hai mươi phút. Khi thời gian đến, tất cả gông xiềng tội lỗi trên thân Hadaraa sẽ biến mất, các lớp phù ma cũng sẽ lập tức tiêu tán, rồng chín đầu giành lại được tự do.

Còn hi vọng trong hai mươi phút tới Basra giết chết được Hadaraa? Đừng đùa, một trận đấu cân bằng giữa các cường giả cấp bán thần đánh nhau mấy năm liên tiếp cũng có, nếu Hadaraa dễ bị giết như vậy, năm mươi phút vừa rồi Basra cũng đã sớm làm được. Thiên phú tái sinh siêu cường của con rồng chín đầu này thừa đủ để kéo dài cuộc chiến.

Ta nhìn đội xe sau lưng, khẽ rút kiếm, tuy nhiên không có ý định để bất kì kẻ khác nào tham dự.

Loại chiến đấu ở đẳng cấp này dính phát là chết luôn, vì vậy chỉ có thể nghĩ biện pháp không dính phải. Đó là một cuộc khảo nghiệm khắc nghiệt về tầm nhìn, kinh nghiệm chiến đấu, tính linh hoạt. Dưới ảnh hưởng của [Đại thẩm phán], Klose hiện thời có thể coi là một thánh giả, nhưng năng lực lại không có kinh nghiệm nên tuyệt không thể những tay; đến người mạnh nhất còn như thế thì những người khác trong đoàn càng không cần phải nói.

“Xung phong! Cùng nhau giết chết con rồng ác kia!”

Đáng tiếc, có vẻ như động tác rút kiếm của ta khiến Renee hiểu lầm, bốc lên lòng dũng cảm không biết từ đâu ra, đưa tay vỗ toạ kỵ, xông lên phía trước.

“Mẹ nó! Mau rút trở về cho ta!”

Renee được ta sử dụng bàn tay vàng trợ giúp để thăng đến bạch ngân, sau trở thành kỵ sĩ cực quang với chiến lực tầm cấp hoàng kim, sau đó lại được [Đại thẩm phán] tăng phúc lên xấp xỉ truyền kì. Chiếc lực tăng bạo, tâm tính không đủ khiến nàng lầm tưởng mình hiện tại không gì không làm được.

Nàng đâu biết rằng, bất kì một tên bạch ngân lâu năm nào cũng có thể làm gọn con gà mờ ‘truyền kì’ như mình.

Đúng lúc này, một thân ảnh ngấp trong màu máu hiện ra trước mặt ta, đó là một gã đại pháp sư mặc áo bào đỏ. Đầu tóc hắn đã bạc trắng mà sắc mặt vẫn hồng nhuận như trẻ con, khuôn mặt tươi cười ôn hoà, hết như một trưởng giả từ mi thiện mục.

“Kỵ sĩ cực quang trong truyền thuyết quả nhiên anh dũng thiện chiến, thật không thẹn với danh hiệu kỵ sĩ công chúa! Ta là quốc sư Oran Masorite, phụng mệnh lệnh của hoàng đế tới bảo hộ ngài. Để ta trợ giúp ngài một tay nhé, tiện thể ta cũng đang muốn trả thù cho Damus.”

Hắn giơ pháp trượng lên, ánh hào quang đỏ đồng thời chiếu về các địch lẫn ta, dưới ảnh hưởng của [cuồng hoá khát máu], tốc độ và uy lực của Renee tăng mạnh, trong khi đó, Hadaraa lại phải chịu nguyên rủa nào đó khiến việc tái sinh cái đầu vừa bị chặt đứt thất bại, miệng vết thương phun ra cả đồng máu.

“Pháp hoàng Masorite? Sao hắn lại ở đây?”

Người không biết còn cho rằng hắn đến trợ giúp, trong khi ta thì tâm chìm xuống đất. Tên quốc sư Oran này vẫn luôn điệu thấp, xuất hiện trong mắt người ngoài cũng với hình tượng người hiền lành, nhưng ta biết rõ, trong ‘lịch sử’, hắn là một kẻ giết người điên cuồng.

Trước đã đề cập tới, những Huyết pháp sư cao giai thường đều bị sức mạnh ảnh hưởng, coi các sinh vật khác như kho máu di động, luôn ưa thích huyết dịch của nữ tính và trẻ con. Số việc ác phạm phải kẻ bất tận, xử quyết trăm lần cũng không quá đáng.

Chuyện báo thù cho Damus càng buồn cười, hai tên này vốn là tử địch không chết không thôi. Masorite điên cuồng tu luyện dòng sức mạnh căm kị tà ác này chính là vì muốn tìm Damus báo thù. Damus chết, hắn nên căm tậ Hadaraa mới đúng.

Kẻ đến xuất hiện đột ngột lại mở lời nói dối khiến ta dâng lòng cảnh giác, mà lúc này Renee đã sắp xông đến trung gian chiến trường.

“Chết tiệt! Tránh ra!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 118: Hai tên lừa đảo

Editor: Gà đồng

‘Tùng lâm thủ hộ giả’ là một đám gia hoá thường xuyên đột nhiên xuất hiện, sau đó tự động ‘bảo vệ’ rừng rậm của nhà người. Nếu người đuổi bọn họ đi, vậy chúc mừng người, người sẽ mất đi khu rừng của mình, sau đó mất luôn trang viên và bầy ngựa. Đó không phải những kẻ bảo vệ, đó là một đám kẻ cướp - - một tên xui xẻo nào đó.

Là những phần tử bảo vệ tự nhiên cấp tiến, thanh danh của Druid không được tốt lắm. Với cương vị từng là một thành viên của ‘Tùng lâm thủ hộ già’, dù Klose đã rất cố gắng lãng đi những kinh lịch của mình trong quá khứ, ta vẫn có thể nhìn ra một số điểm đặc trưng.

Đạo này nàng cố gắng hoá trang rất nòng, khả năng cao trên mặt đất nàng còn có thân phận là tội phạm truy nã nên mới có tạt giặt mình. Với thực lực của nàng ắt hẳn tiền giải treo thưởng không hề nhỏ. Thế nhưng, thời điểm này, ta phải cảm ơn trời đất vì những kinh lịch trong quá khứ ấy đã rèn cho nàng kinh nghiệm chiến đấu và tốc độ phản ứng.

“Klose!”

Bởi tác dụng của [Khát máu cuồng hoá], con gà nhép kia không sợ chết toàn ý xông lên, nay đã chạm đến cạnh biên chiến trường. Klose chính là kẻ duy nhất trong số chúng ta có khả năng cứu nàng một mạng.

May thay, Klose không để ta thất vọng, ta vừa kêu tên nàng thì nàng đã biết phải làm cái gì.

[Lao tù lôi điện]

Pháp thuật hệ lôi điện là dòng pháp thuật diễn sinh từ pháp thuật nguyên tố nguyên thủy hệ phong. Chúng có đặc trưng là tần suất cao, tốc độ cao, tính đột phát cực mạnh.

Khác với các pháp sư với khả năng không chế lực nguyên tố trực tiếp, Druid có hai loại khống chế nguyên tố. Một loại khá giống với pháp sư là câu thông với nguyên tố rồi điều động chúng. Cách thứ hai thì lại điều khiển gián tiếp nguyên tố thông qua điều chỉnh tự nhiên. Loại khống chế nguyên tố có rất nhiều nhược điểm như khó thao tác, cần tính toán và phán đoán nhiều... , thế nhưng làm phép theo cách thứ hai lại khiến cho uy lực tăng lên và khó phòng bị hơn.

Klose từng là Druid chuyên nghiên pháp thuật lôi điện theo lối thứ hai, thời tiết mây mưa thế này chẳng khác nào sân nhà của Klose. Nàng không cần vịn xương, trực tiếp dùng ý chí của mình dẫn tia chớp từ mây đen giáng xuống, hoá thành mười bảy thanh lao lung khoá chặt vị trí của Renee.

[Lao tù lôi điện: Thần thuật Druid cấp sáu: triệu hoán lôi điện tạo thành một lớp bình chướng khiến đối phương bị phong toả, trở ngại di động. Số lượng lao lung cơ sở là sáu, dựa vào năng lực của người thi pháp mà số lao lung sẽ tăng lên. Khi kẻ địch đụng phải lao lung, nó sẽ bị dẫn bạo. - - Trong cơn giông, thứ người cần không phải một cái ô, mà là một cột thu lôi. Sao cơ? Cắm cột thu lôi trong tay càng dễ bị sét đánh? Chắc, được rồi ta nói thẳng. ‘Cột thu lôi’ ý chỉ một tên vệ sĩ chức nghiệp thương binh mang theo binh khí chạy vòng quanh bên cạnh. Nếu người chiêu mộ thương binh, hãy làm một người chủ có trách nhiệm, mua bảo hiểm đầy đủ cho họ, bảo hộ thương binh là công việc của mọi người. (3)]

“Xèo xèo xèo xèo!”

Klose hiện tại là thánh giả tạm thời, số lượng lao lung nàng gọi về lên đến con số mười bảy, trong đó đã có mười lăm cột sét dùng để phong toả, chỉ có hai cột yếu nhất mới dùng để đánh thẳng vào đầu để gọi tỉnh Renee.

Đáng tiếc, dù toạ kỳ của kị sĩ cực quang là một trong số ít các loại toạ kỳ có thể tâm ý tương thông với chủ nhân, nhưng độ kém cỏi của Renee đã khiến sự tâm ý tương thông này trở thành yếu tố kéo thấp sức hành động của đồng bạn.

“Xèo xèo xèo xèo xèo xèo!”

“Á a a a!”

Shiva phát hiện lao tù lôi điện lập tức ngừng lại, nhưng Renee chưa phản ứng kịp nên vẫn muốn xông tiếp. Hai loại ý chí xung đột khiến cho Shiva vốn đã ngừng vó nay lại tiến thêm bước nữa, đụng thẳng vào mấy cây cột sét đang trước mặt khiến chúng dẫn bạo. Giờ thì tốt lắm, thịt trên người cặp đôi này chắc cũng chín đủ ba phần mười.

Có điều, sự tình xảy ra tiếp theo đã cho thấy rằng bị sét nướng gần chín cũng đáng giá.

Cách chỗ Renee ngã gãy đành đập không xa, một chùm độc dịch rơi xuống, sau đó ăn mòn mặt đất, chốc lát sau chỗ đó bỗng nhiên thêm một cái hố đường kính hai mét.

Rồng chín đầu có đủ mắt để đảm bảo tầm nhìn không có góc chết, cho dù đang bị trời, nó vẫn thừa sức biết được có một đám con kiến đang đến gần. Renee xung phong chọc giận nó, vì vậy nó tiện miệng nhổ ngụm nước miếng.

Nếu không có Klose ngăn lại, giờ chắc nàng đã bị long tức phun đến, đến bã cũng không thừa.

“Bà cô này đạo này đọc tiểu thuyết quá nhiều, học cái gì không học lại đi bắt chước dùng sĩ trong truyện xông đến đánh nhau cùng rồng. Giờ đây, trong hiện thực, nàng gặp được một con rồng cấp bán thần, nàng bắt đầu thực hiện mộng tưởng của mình, chứng minh dũng khí và nhiệt huyết trong tim, sau đó... Renee Lam, mất năm 1897, hưởng thọ 14 tuổi, nguyên nhân tử vong: trúng độc tiểu thuyết kị sĩ.”

Ta thuận mồm mĩa mai một câu, sau đó chú ý đến phiên toái trước mắt.

Masorite cũng phát hiện Renee giữ được một mạng, tên quốc sư Oran này hiện rõ vẻ đáng tiếc trên mặt, chỉ kém viết ba chữ ‘sao không chết’ trên đó.

“Tiếc thật, nếu đột xung kích vừa rồi thành công, có khi con ác long kia đã phải chịu vết thương trí mạng.”

Trí mạng? Một con kiến cắn cái kim gây ra vết thương trí mạng cho con voi? Theo ta, đến đâm thủng phòng ngự còn chẳng làm được. Người diễn như vậy là đang cố ý làm nhục ‘những kẻ bị lừa gạt’ như chúng ta phải không?

Đến hiện tại, ta đã biết Masorite đến đây làm gì, hẳn chắc hẳn đến để thực hiện âm mưu mưu sát, chứng cứ giờ vẫn còn hiện rõ trên thân mình hắn. Nên nhớ toà thành thị này vẫn đang ở trong tác dụng của [Đại thẩm phán], kể từ lúc Renee chịu ảnh hưởng của [Cuồng hoá khát máu], cả người Masorite đã phát ra ánh sáng đỏ lờm của kẻ phạm tội.

Còn vì sao lại đi gây phiền toái cho Renee, chẳng phải mục tiêu là Roland sao? Dễ hiểu thôi, sau khi ta thay lễ phục, khoác băng giáp thì ai nhìn cũng nhận ra là nam tính, không có tí liên hệ nào với 'kị sĩ công chúa'. Nhiệm vụ của Masorite thì là 'giết chết công chúa ẩn giấu của hoàng thất Lam, nàng là một gã kị sĩ cực quang, chiến lực tổng hợp khoảng chừng cấp hoàng kim', vừa vận miêu tả Renee y xì đúc.

Đoạn thời gian trước, thực lực cấp thanh đồng của Renee căn bản không giấu được mắt người khác, sao có ai nghĩ tới chỉ mấy tháng nàng đã đạt đến giai bạch ngân để chuyển chức kị sĩ cực quang. Vì vậy, sự nhầm lẫn của Masorite càng dễ hiểu.

Bây giờ Masorite vẫn chưa biết chính mình đã bại lộ, hẳn là Huyết pháp sư, lúc nào cũng khoác một thân trường bào màu máu công thêm huyết khí tinh hồng trùm khắp người, chút hào quang đỏ của [Đại thẩm phán] không gây chút chú ý nào. Còn hiệu quả mặt trái gọi ra thì đến ma pháp phòng ngự tự động cũng không phá nổi, một chút báo động truyền về cũng bị Masorite coi làm ảnh hưởng từ cuộc chiến trước mặt.

"Thôi không sao, không có việc gì là tốt rồi." Masorite tiếp tục giả vờ giả vịt.

Ta không có ý định vạch trần lời nói dối ngay lúc này, ngược lại còn gật đầu phụ họa.

"Đúng, tí nữa thì công chúa Ro... Renee điện hạ đã có thể nhất cử thành danh, thật là đáng tiếc! Đây là cuộc chiến chỉ xảy ra trong truyền thuyết à nha."

Ta hiện tại sắm vai một tên kị sĩ thô lỗ ngu ngốc cực đạt, thậm chí chút 'thông tin vô ý rò rỉ' kia càng khiến Masorite vuốt cằm gật gật đầu, tự mãn với trí tuệ và diễn kỹ của chính mình.

Cùng thời gian này, ta cũng đã trao đổi với mệnh hạp của Rosemary, nắm lấy tin tình báo và nhược điểm của tên quốc sư.

Hẳn dù sao cũng là bán thần, bên ta chiến lực mạnh nhất cũng chỉ là nguy thánh giả với thời hạn hơn mười phút. Nếu chiến thắng mặt sẽ rất phiền toái, dù nghe nói hắn đang thân thụ trong thương, nhưng cách biệt vẫn cứ đặt ở đó, tuyệt không dễ đối phó, coi như đánh thắng được thì phản kích lúc gãy chết của hắn cũng tuyệt đối khiến chúng ta cùng chung bước hoàng tuyền.

"...Nhược điểm? Loại nhân vật như hắn sao có nhược điểm? Ấy ấy, đừng lắc, để ta nghĩ."

"Hic, hẳn thật sự không có nhược điểm mà, dù cho trọng thương thì hắn cũng có thể rút lấy máu của người khác tiến hành phục hồi và bảo trì năng lực hoạt động, năng lực sinh tồn cực mạnh. Mà một khi gây chuyện nhưng không giải quyết triệt để, đáp lại ắt sẽ là báo thù điên cuồng."

"Từ từ, người nói hắn dựa vào hút máu để bảo trì năng lực hoạt động? Vậy tức máu trong cơ thể hắn hiện tại chưa hẳn thuộc về chính hắn?"

Rosemary lần nữa khẳng định điều này, nghe đến đây, ta lại có một ý tưởng mới.

"Dù sao thất bại cũng không mất gì, cứ thử đi."

Vì thế, ta cời mũ giáp, lộ ra khuôn mặt thánh kị sĩ với nụ cười hàm hậu thành thật.

"Quốc sư Magorite đại nhân, bọn ta đi trên đường đụng phải một tướng quân hải tộc, sau khi đánh xong có nhặt được một cái bình, nghe tên tướng kia ú ó nói thì hình như là thần khí. Ngài thấy nhiều hiệu rộng, có thể nhìn hộ chúng ta một mắt không?"

Nơi xa, Renee mang sắc mặt trắng bệch giục ngựa chạy về, Masorite cũng quay đầu lại, nghe lời ta nói, hắn lập tức cười hiền lành.

"Không phải Magorite, là Masortie, đám cơ bắp các người đến tên còn gọi sai mà biết cái gì là thần khí sao?... Hửm? Cũng thật là cổ quái, đưa ta xem thử xem"

Cái bình cổ mang đầy ngấn tích lịch sử, dù không có bất kì dao động ma thuật nào, nhưng việc tài chất y nguyên như mới kia cũng khiến người ta biết rằng thời gian không có chút ý nghĩa nào đối với nó, cũng cho thấy sự bất phạm vượt qua lịch sử của nó.

"Ấy, vậy mà thật là một món bảo bối nha. Đáng tiếc, có lẽ vị thần nguyên chủ của món thần khí này đã vãn lạc, thần lực trong nó cũng hao hết, giờ chỉ còn là một món đồ chơi với vài loại tác dụng đặc biệt... Thôi đưa ta nghiên cứu một chút, sau khi sự việc trước mắt kết thúc, ta sẽ thưởng thật hậu cho các người."

Masorite nở nụ cười, loại cười đặc biệt quỷ quyết, ánh mắt cũng lấp lả lấp lánh. Ta đoán chắc rằng phần thưởng phong phú mà hắn hứa hẹn là bọn ta có thể yên tâm đi chết.

"Vậy thì đa tạ Maborite đại nhân! Hà hà, ta đang thiếu tiền cưới vợ nha, lão già nhà ta chờ cháu bé lâu lắm rồi."

"Không phải Mabo... Thôi kệ, người muốn gọi thế nào thì gọi."

Tiếp đó, Masorite bắt đầu chăm chú nghiên cứu cái bình trong tay.

Thần khí có sức hấp dẫn cực mạnh đối với pháp sư, dù nó đã bị vứt bỏ, chỉ cần có thể tìm ra một chút bí mật của thần tính chứa trong đó, thực lực của Masorite sẽ được nâng lên một tầm cao mới. Nhất là kiện thần khí này còn đến từ tay Hải thần cổ đại, lực hấp dẫn của nó đối với các pháp sư tu hành dòng ma pháp diễn sinh từ hệ thủy càng lớn.

Đến khi hần tìm tòi được thứ gì đó, ta bắt đầu cười.

“À há, hoá ra là thế này, thử khởi động xem... A a a a!!”

Thần khí khởi động, một tia sáng từ cái bình chui ra chiếu vào người pháp sư bán thần, sau đó, vô số dòng máu tươi từ cơ thể hần phun ra, biến thành từng đạo từng đạo tên máu bắn về phía phương xa.

Masorite vốn đã trọng thương, nay lại mất máu quá độ, lập tức ngã vào nước bất tỉnh nhân sự.

Bình hải dương Stonvera trước kia nghe nói từng có khả năng cuộn lên sóng thần, nay Stonvera đã chết, đại bộ phận sức mạnh của nó đã mất đi, chỉ còn lại một dạng năng lực.

[Bình hải dương Stonvera, sau khi khởi động có khả năng đem các loại dịch thể bên cạnh người sử dụng hoàn nguyên thành dáng vẻ nguyên bản nhất] – đây là lời giám định của hệ thống.

Nghe thì có vẻ khó hiểu, thực ra vô cùng đơn giản, giả như ta có một cốc nước biển và một cốc nước sông, sau khi đổ chúng lẫn vào nhau thì không thể tách ra lại, còn sau khi sử dụng thần khí, hỗn hợp sẽ trở về nguyên trạng là một cốc nước biển và một cốc nước sông.

Một tác dụng thuộc loại vô ích bậc nhất trong các loại hiệu dụng của thần khí, vậy mà nay thử vô dụng này lại giúp ta nhẹ nhàng làm thịt một tên bán thần.

Máu trong người Masorite hầu như đều là của người khác, sau khi hần kích hoạt nó, toàn bộ huyết dịch của người khác sẽ quay trở về chính chủ, để lại sau lưng một cái xác khô không thể động đậy.

Đôi lúc báo ứng đến nhanh vậy đấy, biểu hiện của chính nghĩa cũng thực đơn giản chỉ là tặng một đám cho tên ác đồ rồi nở nụ cười chiến thắng.

Sau đó, ta lại nhìn vị trí của chiến binh hiện tại, suy nghĩ miên man.

Tại chu vi xung quanh chiếc bình, dòng nước lũ không đâu không ở này lại bắt đầu rút đi, chứng tỏ rằng dù là nước mưa được cấm chú thần lực bao phủ cũng bị cụ thần khí này hoàn nguyên về trạng thái tự nhiên.

“Chẳng phải do ảnh hưởng của hai nữ thần sáng thế, xã hội cổ đại cơ bản đều là mẫu hệ sao? Xem ra Eiros là thuộc dạng ‘phu quân nghiêm’ nha.”

Lời trên tất nhiên thuần túy chỉ là nói chơi, nhưng hiện tượng trước mặt ta vẫn minh chứng được rằng hải thần cổ xưa Stonvera về mặt nào đó có thể khắc chết thủy thần Eiros.

Có lẽ, món thần khí mà chồng trước của thủy thần lưu lại này chính là vật mấu chốt để giải trừ cấm chú ở Kagoshi. Có điều...

“Hừ, việc quái gì phải phí công trợ giúp Oran giải trừ cấm chú chứ? Với lại, hiện cái bình này chỉ đủ sức duy trì sức mạnh ở bán kính tầm hai mét, sao có thể đối kháng lại cả thủy [thù đồ mưa].”

Nói chung, phiền toái bất ngờ Masorite đã được dọn dẹp, giờ đến lúc dọn nốt đồng phiền phức chính, nếu không, đợi năm phút nữa khi [Đại thẩm phán] kết thúc, chúng ta nhất định ăn đủ.

“Haizz, lực lượng không đủ, thôi thì thử âm chiêu vậy. Heloise, ngươi có cách nào liên lạc với Basra sao?”

(1) Tên rất giống với [keeper of the grove], nhưng trong WoW thì đó là tên gọi chung của một nhóm hậu duệ của Cenarius, tức thuộc loài nửa người nửa hươu, không thích hợp với miêu tả trong truyện cho lắm, cuối cùng để nguyên tên hần viết.

(2) Druid ở trong truyện = Shaman x Druid trong WoW. Ở WoW, Druid chỉ là kẻ sử dụng ‘lực tự nhiên’ (nature power) để thi triển các loại phép thuật bao gồm sát thương, khôi phục, biến hình. Các phép thuật liên quan đến nguyên tố, đặc biệt là các đòn phép sấm chớp điện giật thì là đặc trưng của Shaman.

(3) Trong Fate, các Servant class Lancer (thương binh) luôn có luck thấp, hầu hết từ C trở xuống, luck D, E nhiều vô số, chỉ có duy nhất một tên có luck B là Romulus và Enkidu với skill khiến chỉ số luck dao động từ C-A+.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Thu hoạch ngoài ý muốn

Editor: Gà đồng

Sau khi khiến Masorite ngã ngựa, ta lập tức phái Heloise hoá thành con dơi, ngậm lấy cái bình sữa trước đây của nàng – bình hải dương Stonvera – để tránh nước mưa, đảm đương làm trinh sát trên không trung.

Nếu Masorite có thể tìm tới chúng ta, những thích khách khác nối gót theo sau là chuyện có khả năng xảy ra. Có điều, trong tình huống hiện tại, ta cho rằng Heloise đủ khả năng tìm ra bất kì kẻ nào có ý đồ đến gần đây.

Trong điều kiện mưa lớn và hồng thủy, bất kì kĩ năng hiệu ứng nguy trang tiềm hành nào cũng bị giảm hiệu quả, thuật ẩn thân của thích khách sẽ khiến màn mưa xuất hiện một ‘chỗ trống’, rất dễ nhận ra, các loại thuật biến sắc và thuật ẩn hình của pháp sư cũng khó có thể thực hiện tốt nếu bị nước lũ bao phủ.

“Khà khà, [Thuật ẩn thân]? Nó giấu được vết chân bùn của ngươi không? [Biến sắc nguy trang]? Xin lỗi, lần sau nhớ đầu tư nước sơn chống thấm. Ừm, tên thích khách đằng kia, giờ có một lớp nước đang bao phủ trên thân ngươi, định cosplay thủy nguyên tố hả?”

Cho nên, khi Heloise báo về rằng nàng không tìm được kẻ nào, vậy gần như chắc chắn không có ai đến.

Mà khi nàng tìm được một ông già râu trắng đang hấp hối trên cây, nhớ đến những tình tiết kinh điển trong tiểu thuyết, ta nhin không được nói mấy câu.

“Ngươi nhặt được một ông già? Tốt, lay tỉnh hỏi xem hắn biết luyện đan không, hay có phải có mấy chục gần trăm năm công lực đang muốn truyền cho người thừa kế giúp mình báo thù phải không. Nếu không, cũng hỏi xem hắn có thần binh lợi khí hay đứa con gái với gia tài khổng lồ nào không.”

Trong tiểu thuyết kinh điển, vai chính chẳng phải luôn phát lên bằng việc không hiểu sao nhặt được một ông già râu trắng sao, tí như xxxlão, xxxtử, xxxthần, xxx tiên bối...

“...Ừm, ngươi đoán đúng, hắn quả thật có một đứa con có gia tài khổng lồ, không chỉ vậy còn rất có ý tứ với ngươi.”

“What?”

“Dasos Neen đó, lão già này là Crowen Neen, tiền vương của Oran, anh trai của vị sư muội đáng yêu của ngươi? Sao? Không nhanh đến bái kiến nhạc phụ đại nhân?”

“... Hạn ngạch linh thực của ngươi ngày mai bị cắt. Nếu còn không cầm miệng, ta sẽ biến ngươi thành chó con, cái loại suốt ngày chạy dãi rồi đi đào đất khắp nơi ấy, sau đó đổi cá của ngươi thành bánh khô cho chó, tất nhiên là loại quá hạn sử dụng.”

Sau khi nghe uy hiếp trí mạng, Heloise ngậm miệng không nói.

Nói là nói vậy, lão hoàng đế này vẫn là một con cá lớn, xem ra Masorite trước khi đi tìm chúng ta là được phái đi đón Crowen. Nay chúng ta chỉ cần tìm được cách rời đi Kagoshi, riêng việc phao tin tiền vương Oran còn sống cũng đã đủ để ta bày ra vô số chiêu trò.

“Thật giống trong tiểu thuyết, đánh boss xong phải rơi đồ. Haizz, bán thân mà nghèo đến thế này, thật sự thảm.”

Pháp hoàng đã bị ta xách lên ném cho đám kị sĩ hoàng gia trông coi, dưới sự giám định của hệ thống, trên người tên này đến một kiện trang bị cấp á thần khi cũng không có, mấy kiện trang bị kha khá khác thậm chí con chưa đạt đến cấp độ sử thi, duy chỉ có cái huy hiệu hình đầu rồng nhuộm máu kia khiến ta khá hứng thú.

[Ấn kí hoàng gia cấp huyết long: Huy hiệu tượng trưng cho hoàng đế, đại biểu cho quyền lực tối cao của đế quốc Oran. Nó rơi vào tay ngươi thì chỉ là một phế phẩm, nhưng tên hoàng đế nào đó hẳn rất mong lấy lại được thứ này. Dù sao, ngoại trừ công hiệu làm vật chứng, nó còn chưa không ít bí ảo chưa được người ta tìm ra.]

Cảm thán xong boss nghèo, ta lại quay đầu chú tâm vào cuộc chiến giữa Basra và rồng chín đầu. Con rồng đó đang dùng cái móng dè chặt lối vào căn cứ, đó mới là điều then chốt.

“Mẹ kiếp, đường bờ sông dài là vậy, sao lại cứ chọn chỗ này để lên bờ cơ chứ.”

Ta biết, điều này chưa chắc đã là ngẫu nhiên đơn thuần, sợ rằng nó xảy ra là do cái vận may quái quỷ của ta phát tác. Dưới tác dụng của nó, một vài điều kiện khách quan đã biến sự ngẫu nhiên thành chuyện tất nhiên.

Hơn một tháng trước, đế quốc Oran còn có một doanh trại ngay tại chỗ này, nơi đây thậm chí còn có bán thân Damus đóng giữ. Những tên xui xẻo đó vì có mức độ uy hiếp quá lớn nên bị Hadaraa chọn làm mục tiêu đầu tiên khi vừa mới xuất hiện.

Cùng là bán thân, nhưng thần sùng và bán thân nhân loại cách biệt quá lớn, Damus chưa kịp chạy đã bị làm gỏi, sau đó, Hadaraa không lên bờ, nằm lì ở nhánh sông ngay cạnh đó. Vì thế, hiện tại nó muốn lên bờ lẽ tất nhiên cũng tại ở đây. Sau đó Basra bị buộc phải rat ay trước khi rồng chín đầu gây ra càng nhiều phá hoại, cuối cùng, nó biến thành một toà núi chắn ngay trước mặt đường đi của chúng ta, không cách nào tránh thoát.

Giờ khắc này cuộc chiến còn đánh rất kịch liệt, Basra đang chiếm thượng phong hoàn toàn, các loại vũ khí mang thuộc tính phong ấn, diệt sát liên tục ném ra, chém vào thân thể con rồng chín đầu đang bị trời gò không thể động đậy.

Vấn đề là sinh mệnh lực của rồng chín đầu quá mạnh mẽ, năng lực tự lành quá bá đạo. Nghe nói mấy con rắn chín đầu còn có thể hồi phục toàn vẹn sau khi bị cắt bỏ tám cái đầu chỉ sau khoảng ba ngày, bị chặt đôi liền biến thành hai cá thể nhỏ hơn thì tồn tại với cấp bậc của Hadaraa, chỉ cần hắn ở mép nước, năng lực vận hành bình thường thì hẳn muốn tự sát cũng khó.

Basra là anh linh, không mệt mỏi không ngủ nghỉ, hẳn định dựa vào ưu thế này đánh tiêu hao chiến, và hẳn xác thực có vốn đề tiêu hao. Thế nhưng chúng ta không hao nổi.

Ta biết rõ, chỉ năm phút nữa khi [Đại thâm phán] kết thúc cũng là lúc rồng chín đầu lật mình, khi đó trận chiến này lại trở về thế cân bằng.

Giờ chúng ta xông lên khác gì đi chịu chết, nhưng liệu có cách nào không va chạm trực tiếp mà vẫn giành được thắng lợi đây. Vất hết chất xám, ta cuối cùng cũng nghĩ ra một biện pháp khả thi.

“Basra, ta là thần sứ của thần pháp luật, cái cấm chú giam cầm kia cũng do chúng ta bày ra. Nói cho ngươi một tin không tốt, cấm chú này chỉ duy trì được khoảng năm phút nữa, dây xích trên người Hadaraa cũng sẽ tan biến cùng lúc đó. Hơn nữa, toà thành này sắp đổi chủ, hải tộc đều sẽ lên bờ, ngươi không có thời gian hao phí cùng nó.”

Heloise tiếp tục ở vào hình thái con dơi, đảm nhiệm chức vụ máy bộ đàm, truyền lời của ta đến Long đồ.

“Ta có một kế hoạch, có chút hiềm nghi vi phạm quy định, làm hay không do chính ngươi chọn. Nếu ngươi đồng ý thì gật đầu, ta sẽ cản Hadaraa cho ngươi một đoạn thời gian, ngươi phải nắm chặt lấy cơ hội...”

Nghe xong kế hoạch của ta, Basra do dự một lúc, nhưng hắn vẫn coi trọng con mồi của mình hơn, vì thế gật đầu, chấp nhận phương án này.

Ngay tiếp đó, hắn giơ tay lên, sấm chớp lập tức ngưng tụ vào trong tay hắn, hình thành một thanh trường thương với đường kính to như thùng nước. Sau đó, hắn dốc toàn lực triệu hoán khiến mây đen nứt ra một lỗ hổng để một tia ánh trắng hạ xuống.

Hắn là anh linh toạ hạ dưới tay Nguyệt thần Patricia, dưới ánh trắng hắn mới có thể phát huy toàn lực. Giờ đây, ánh trắng kia phủ lên một tầng ánh sáng mờ nhạt không thu hút, đó chính là lực lượng nhận từ chân thần ban cho.

Trường thương nhận được thần sấm bắn chúc phúc, uy lực được nâng lên một tầng.

[Ains, ngon thương hủy diệt!]

Hadaraa điên cuồng giãy dụa, cuộn lên tầng tầng sóng nước ngăn cản. Giờ khắc này trên chiến trường hồng thủy cuộn cuộn, sấm sét lan tràn, cảnh tượng như tận thế giáng lâm.

“Ngao ngao ngao!”

Dù đã cố gắng tránh né, bởi vì đang bị dây xích phụ gia đặc hiệu trói chặt và phong ấn treo trên người, Hadaraa lãnh trọn một đòn toàn lực của Basra.

“Ngao ngao ngao ngao ngao! Ta nguyện rửa ngươi! Ta nguyện ngươi vĩnh viễn không được cứu chuộc và giải thoát, vĩnh viễn chìm trong ác mộng mất đi chí thân, không ngủ an ổn! Tên đồ tể chết tiệt!”

Hadaraa đau đớn rống giận, nguyện rửa Basra. Ba cái đầu của nó đã bị xoáy nát bét, máu độc phun ra, tràn khắp mặt sông, biến cả vùng nước xung quanh thành bãi độc dịch cắn nuốt máu thịt và linh hồn sinh linh.

“À há! Cứ nguyện rửa đi! Lời nguyện của ngươi chính là bài hát ru hay nhất đối với ta.”

Nói xong, hắn quay đi đến chỗ chúng ta, không thèm để ý chiến quả vừa đạt được. Còn ta thì bắt đắc dĩ giục Isabella xông lên, muốn thay vào vị trí của anh linh.

“Chết tiệt, mười chín giây đã gần khôi phục xong một cái đầu, mạng con rồng chín đầu này thật con mẹ nó cứng.”

Ta vừa đi vào phạm vi cảnh giới của Hadaraa, sấm sét, hỏa diễm, độc dịch, băng hàn, bốn loại ‘nước bọt’ ngấm chuẩn vị trí của ta mà phun ra.

Dù nó vẫn đang kêu thảm thiết và luôn miệng nguyện rửa Basra gấp vạn hạn, dù hai cái đầu vẫn đang đợi phục hồi, thế nhưng bảy cái đầu khác đã khôi phục sức chiến đấu.

“... Đây là chỗ tốt của nhiều đầu nha. Sau phải tìm cơ hội cải tạo A Bối mới được. Thời đại đang tiến bộ, chó địa ngục ba đầu đã hết thời rồi. Chó địa ngục mười hai đầu cũng không nhiều lắm nhì. Mà thật đáng tiếc, A Bối dạo này đang trong thời kì phản nghịch, thế nào nó cũng trốn tránh cho xem. Trước còn cự tuyệt tên thân mật ta đặt cho, đã thế còn mạnh miệng bảo ‘dù thế giới tận thế cũng không tiếp nhận ta cải tạo’. Rõ ràng những công năng trước đó đều rất tuyệt mà.”

“Hừ, nó còn dám bức ta thủ tiêu công năng tự động báo thức lúc sáu giờ. Là một quân đoàn trưởng, đốc thúc thủ hạ dậy sớm tập thể dục đối với nó là một nhiệm vụ cực kỳ trọng yếu. Chẳng lẽ nó chưa nghe chuyện gà trống gọi mặt trời? Bị người trên một chút là ‘Hừ không gà trống’ liền cụt hứng? Ta còn suốt ngày bị gọi là đầu bị nước vào vẫn chả sao đâu thôi. Mặt gì mà mỏng thế không biết. Đúng rồi, có nên gắn cho hắn mấy cái bánh xe không nhì, nghe nói Transformer doanh thu cao phết.”

Bốn ngum nước bọt hủy diệt đã đến gần, vậy mà trong đầu ta cứ nghĩ tận đâu đâu.

Đây không phải vì ta khinh thường đối thủ. Với tư cách là ác thú thượng cổ, số trận chiến Hadaraa trải qua nay chính hắn cũng không nhớ nổi, phương vị công kích của hắn cũng rất chuẩn, vừa vận phong toả tất cả hướng tránh né, ta muốn đề ngựa chạy đi đâu cũng chui vào đường chết.

Thế nhưng, ta sao có thể chết đây?

Chiến mã băng sương đột nhiên tan biến, hoá thành một thiếu nữ băng tuyết nhảy lên ngồi trên đầu vai ta. Sau đó, một đôi cánh vàng kim vươn ra, vung mạnh xuống phía dưới, đẩy thân hình ta bay vọt lên phía trên, thoát li phạm vi trước khi đòn công kích liên hoàn của đối phương kịp tới.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, vị trí ta vừa đứng đã bị sấm chớp và nước lũ đột ngột nhấn chìm.

Đây là thường thức khi giao thủ với chiến lực cấp cao. Do đối thủ thường có thân pháp linh hoạt và sức ẩn giấu cực mạnh, khó lòng nhắm trúng, thế nên tốt nhất

không dây dora nhiều, cứ sử dụng công kích phạm vi lớn, duy diệt toàn bộ địa phương hân có khả năng ẩn nấp mới là quyết định chính xác nhất.

Nếu Renee ở vào tình cảnh của ta hiện tại, nàng đã chết giấc. Đó chính là chênh lệch kinh nghiệm, nàng không thể phán đoán trước được vị trí về thể loại công kích mà địch nhân sắp sử dụng.

Sau khi tránh đi đòn chào hỏi của rồng chín đầu, ta tiếp tục lượn quanh giữa không trung, liên tiếp tránh thoát các chủng loại nước bọt, thuận tiện vung ra các ma pháp hệ hàn băng.

Tất cả các ma pháp ta sử dụng đều là ma pháp cấp thấp, không có bất kì đòn nào vượt quá cấp ba. Dù hiện tại ta được tăng phúc thành bạch ngân tam thời, thế nhưng do luyện tiến điểm kĩ năng, hiện giờ ta không biết bất kì một ma pháp bạch ngân (cấp 4-5) nào.

Chất không đủ đành dùng lượng đi bù. [Tên băng] ta tiện tay vung cả bó, rơi như mưa đá, tiếc là phía dưới không phải cửa kính xe hơi, cũng không có chủ xe nào vì quên mua bảo hiểm mà khóc không nước mắt.

Rồng chín đầu là quái vật biển, thủy tính đề kháng cực cao, kháng tính đối với các chủng loại ma pháp suy diễn từ nó như hệ băng cũng không thấp. Những đòn đánh của ta còn chưa đủ gây ngứa cho nó. Ngay cả ánh mắt nó nhìn về phía ta cũng chuyển thành loại ánh mắt vừa chọc cười vừa thương hại.

Thế nhưng nó chưa nhìn thế được bao lâu thì phát hiện bản thân gặp chút phiền toái nhỏ.

Toàn thân nó bắt đầu hiện lên màu lam nhạt, từng lớp băng mỏng vậy mà thành hình ngay trên người nó, khiến nó rơi vào trạng thái đông cứng.

“Thật con mẹ nó cứng, ngay cả [khí đông] mà hệ thống bảo không thể đề kháng mà nay cũng bị giảm nửa hiệu quả, mãi tận bây giờ mới phát tác.”

[Khí đông: Một loại hàn khí trí mạng vô hình, có thể phụ gia trên binh khí hoặc phát ra kèm theo ma pháp hàn băng. Bất cứ kẻ nào bị dính phải đều bị giảm 1% tốc độ đồng thời mỗi giây chịu đựng 1 điểm thương tổn băng giá. Có thể chống chọi nhiều lớp. Nếu hiệu quả giảm tốc phải chịu vượt quá 20% sẽ bị thêm các loại hiệu ứng như đóng băng, tư duy cương cứng. Nếu hiệu quả giảm tốc phải chịu vượt quá 50%, bất cứ lúc nào cũng có thể phải chịu đựng trạng thái mất nhiệt trí mạng.]

Loại năng lực này không quá mạnh mẽ, nhưng không có bất cứ sinh vật nào tránh miễn được. Ta đương nhiên không tưởng rằng có thể dùng nó để chết công Hadaraa, thế nhưng loại hiệu quả giảm trừ kiểu buồn nôn như giảm cả tốc độ tư duy như nó thật là thứ lí tưởng trong nhiệm vụ kiểm chế con quái vật nguy hiểm này.

Cùng lúc đó, bên kia cũng đã sắp hoàn thành nghi thức.

“Người có nguyện tuân theo yêu cầu viết trên luật của thần, chiến đấu vì luật pháp và công chính...”

Giọng của Klose hơi run rẩy, làm nghi thức chuyển chức cho anh linh bán thần, đây không phải việc mà một chủ giáo bình thường được phép động tay.

Mục tiêu của ta ngay từ đầu rất đơn giản, nếu chỉ duy nhất Basra mới có thể gây uy hiếp đến rồng chín đầu, vậy làm hết mức đề cao chiến lực của hân.

Chỉ cần Basra có thêm chức nghiệp hệ luật pháp, vậy hân sẽ được [Đại thẩm phán] tăng cường một giai. Giờ hân đang là bán thần, nếu tăng thêm một giai... Được rồi, chiến lực cấp chân thần là chuyện không thể nào, nhưng việc hân có khả năng nghiền áp Hadaraa là không thể nghi ngờ.

Đương nhiên, ta cũng tính đến việc bởi ảnh hưởng của việc này mà [Đại thẩm phán] bị ngừng trước thời hạn, đồng thời thân thể anh linh của Basra cũng không chịu nổi. Kết quả cuối cùng rất có thể là đồng quy vu tận. Có điều, Basra vốn là người chết, hân không ngại lại chết một lần, hân chỉ lo không thể giết chết con rồng này.

Chỉ có điều, muốn làm vậy, chúng ta vẫn cần án chiếu trình tự, thực hiện đủ lễ nghi mới có thể tăng thêm cho Basra thêm một cấp cho chức nghiệp mới. Đây là quá trình thần thánh, bất di bất dịch. Mà Hadaraa cũng không phải kẻ ngu, con chim lông vàng đang bay nhặng xị trên đầu rõ ràng đang đóng vai trò kiểm giữ, bên kia lại lúi húi làm gì không biết, chỉ biết là nếu để đối phương làm xong, bình sẽ không có quả ngon ăn.

Vì vậy, hân không do dự giương cả chín cái đầu, định toàn lực phun nước bọt. Nếu hân phun xong, không chỉ đám Klose chết chắc, ngay cả khu ven sông cũng sẽ tan biến.

“Không quản thế cục ra làm sao, không cần biết âm mưu quỷ kế gì, cứ oanh một phát lại nói sau sao? Tốt, ta cũng thích cách suy nghĩ này, bởi vì ta cũng là kẻ như thế. Heloise, kế hoạch c. Lên nào, nã hân một phát!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Quyết chiến (1)

Editor: Gà đồng

Cuồng phong bạo vũ vẫn không ngừng nghỉ, tiếng giết chóc đằng xa cũng thưa thớt dần. Có lẽ hải tộc đã sắp giành lấy đo thành của mình thành công, đồng thời, hạn cuối để chúng ta trốn chạy cũng càng ngày càng gần.

Trước mắt ta, con rồng chín đầu đồng thời mở tất cả đám miệng đỏ lỏm của mình, bảy luồng thổ tức hướng vào nhau. Tại trung tâm hội tụ của chúng, nhờ sự điều khiển ma lực tỉ mỉ của Hadaraa, một quả cầu nguyên tố hỗn loạn và nguy hiểm bắt đầu hình thành.

Đây là đòn sở trường của mấy loài rồng nhiều đầu. Rất mau, khi các bước chuẩn bị hoàn tất, quả cầu nguyên tố cũng dung hợp hoàn toàn, biến thành trong suốt, thuần tịnh, tất cả những hủy diệt và phá hoại đã được giấu sâu vào bên trong lớp vỏ bọc điểm lệ bên ngoài.

Đây là phương thức chiến đấu thường thấy của ma thú đỉnh cấp, chúng ném bỏ tất cả những hoa chiêu vô dụng, một lòng cường hoá nhục thân và thiên phú chủng tộc. Xem tư thế này, tất cả các loại long tức hoà vào nhau sẽ trở thành đòn tấn công dạng sóng xung kích thuần túy không thuộc tính, khuếch đại sức phá hoại lên vô số lần. Dù hiện thời thiếu mất hai cái đầu, đòn này ước chừng cũng có uy lực ngang ngửa cấm chú.

Cùng đám sinh vật mạnh mẽ bởi tự thân thiên phú và nhục thể này đấu lẫn nhau, muốn chiến thắng, cuối cùng vẫn phải nói chuyện bằng thực lực chân thật.

“Hừ, tưởng chỉ người biết oanh pháo sao? Heloise, khởi động kế hoạch c, nã chết hán cho ta!”

“Nương nương, thần thiếp không làm được mà!”

“Cái gì?”

“Khải bẩm hoàng hậu nương nương, thần thiếp cũng muốn bắn một phát, nhưng ngài nghĩ muốn bắn là được ngay sao? Ít nhất cũng cần cho ta năm phút chuẩn bị! Người không thể thông cảm cho một cứu binh mà chắc chắn sẽ đến trễ sao? Anh hùng vào lúc then chốt không cần viện binh, tự mình lên đi. Chúng ta, đám vai phụ này tin tưởng người!”

Nghe mấy lời châm chọc mang đầy nét hiện đại này của Heloise, ta thực bất đắc dĩ, bất đắc dĩ đến mức không còn lời nào để nói.

Ta biết chứ, thời gian gấp vậy Heloise không thể chuẩn bị tốt được, nhưng nếu để đòn ‘nước dãi dung hợp’ này bắn ra, vậy chẳng cần kế hoạch nào nữa, dù sao còn thừa cái gì đâu.

“Chết tiết! Tên to xác, xem cái này!”

Ta hít sâu một hơi, không xung phong lên mà rút về một móm đá ở hướng ngược với đám Klose, bắt đầu hành động—.

[Hoá thân nguyên tội ma thần]

Đôi cánh vừa thu lại, sự mệt mỏi khi giải trừ hoá thân chiến tranh thiên sứ lập tức quán lấy, nhưng giờ không phải lúc nghỉ ngơi, ta lập tức sử dụng chủng hình thái còn lại - - nguyên tội ma thần.

Tầm nhìn của ta nâng cao hơn mấy phần, hơi thở cũng ngập mùi lưu huỳnh, làn da cháy rừng rực, toàn thân đều mang tiêu chí của ác ma.

Huyết mạch hỗn loạn khiến dòng điện màu lam bạo tẩu trong huyết quản, từng sợi ma văn từ đó phun ra, năng lượng toát lên nấu sôi toàn bộ nước mưa xung quanh, hai mắt sáng rực lửa và sấm sét. Ta giờ đây phảng phất như ma thần lâm thế.

Ta không thích loại biến thân này chút nào, ngoại trừ những phiền toái có thể chuốc lấy do lực lượng từ hỗn độn mang lại, còn bởi vì loại biến thân thành dáng boss cuối này quá xấu, luôn khiến ta nhớ về tháng năm dài đằng đặc nửa đêm dấy bị bóng mình trong gương dọa sợ.

Thế nhưng, hiện tại, ta cần hình thái xấu xí đó, bởi lẽ nó xấu, nhưng hiệu dụng thì không chê vào đâu được.

“Tinh linh băng tuyết nơi cực địa bão táp, lắng nghe lời kêu gọi của ta...”

Chiến tranh thiên sứ là dạng biến thân loại đột tiến, thích hợp cho vị trí cận chiến cường lực, còn nguyên tội ma thần, nó là dạng biến thân tăng cường sức không chế ma lực, ý chí, trí lực... của pháp hệ, rất thích hợp cho nghề cũ của ta: pháo đài.

“... Dưới ý chí của ta, thời khắc chung kết của vạn vật sắp đi đến...”

Chú văn dài dòng dẫn dắt lên từng đạo sóng ma lực như muốn hủy diệt tất cả, tinh linh băng tuyết hiện thân giữa không trung cất cao giọng hát ca, mừng vì một cấm chú hệ băng trong truyền thuyết tái hiện - - [Kỷ băng hà].

Khác với bản nhái của Magareth, [Kỷ băng hà] được khắc trong đá hiện giả của nàng chỉ có uy lực chưa đến một phần ba, còn ta, với tư cách kẻ phát minh, uy lực của nó có thể đề cao tới 200%.

Nguyên lí của cấm chú này rất đơn giản, dùng ma lực băng tuyết thuần túy nhất hội tụ thành kết tinh, liên tục áp súc đến mức tận cùng, sau đó... bắn ra. Trên bản chất không khác [Fire ball] là mấy.

Thế nhưng, giống như lời đánh giá của Heloise lúc trước, chính bởi vì giản đơn nên đơn thuần, nên mới phù hợp với bản chất của băng tuyết, mới khiến nó trở nên vô cùng mạnh mẽ.

[Á thần khí: hơi thở tử vong – đặc hiệu một: chuyển hoá linh hồn: Rút lấy linh hồn kẻ chết chuyển hoá thành ma lực tử vong thuần túy.]

Những tia ma lực tử vong này sau khi vào trong tay ta lập tức bị chuyển đổi lần nữa thành ma lực băng hàn. Giờ khắc này ta nên cảm ơn Carlone vì đã tạo vô số sát nghiệt bao năm qua, khiến trong thanh trượng này dự trữ lượng ma lực vô cùng khổng lồ sao?

“... Giác ngủ đông giá là diệt vong, cũng là tân sinh...”

Lấy ta làm trung tâm, ma lực trong chiến trường đen tuyền điên cuồng tràn ra ngoài, hoá thành nguồn năng lượng để ta tiếp tục khởi động cấm chú. Càng nhiều ma văn lam thẫm tràn ra, càng nhiều tinh linh băng tuyết hát ca trong không khí.

Ta còn chưa ra tay, cả khối vách đá dưới chân đã biến thành vùng địa cực, ngay cả nước mưa cũng biến thành gió tuyết, rồi cả những cơn gió hè mang hơi ẩm đều đã hoá thành bão tuyết lạnh run người.

Thậm chí, vì nhiệt độ hạ xuống, bề mặt nước lũ bắt đầu kết băng, sóng lớn vô tận lần đầu tiên gặp phải thiên địch.

Hai cái đầu rồng vừa tái sinh ngừng lên, nhìn chăm chú vào ta, bốn con mắt to như cái chậu bắn ra từng tia sáng màu đỏ đại diện cho sát ý trần trụi của nó.

Cự li giữa ta với nó và cơn mưa tuyết không trở ngại được tầm nhìn của nó, rồng chín đầu đang đánh giá mức độ uy hiếp của ma pháp mà ta đang chuẩn bị.

Trong suy nghĩ của Hadaraa, chỉ cần còi ra đám dây xích đáng ghét đang quấn trên người, dù bị cấm chú oanh một phát cũng chẳng sao. Nó cũng không phải lần đầu tiên bị cấm chú đánh trúng, dù sao da dày thịt béo, chết không được, mấy ngày sau lại khoẻ như thường.

Thế nhưng giờ đây, hẳn biết tình huống không giống trước kia.

Năng lực tái sinh của rồng chín đầu là thiên phú chủng tộc, thế nhưng bản chất vẫn là một loại năng lực hệ thủy tổng hợp. Vì vậy, nếu không có nước, sự tình sẽ ra sao?

Pháp sư hệ thủy thường đồng thời tu tập cả ma pháp hệ băng để gia tăng uy lực sát thương, thế nhưng điều này không có nghĩa hai loại ma pháp này tương dung không khắc chế, ngược lại, đối thủ khiến pháp sư hệ thủy khó chịu nhất, chính là đám pháp sư hệ băng.

Các pháp thuật của hệ thủy trên căn bản là sử dụng và khống chế dịch thể, vì thế, chúng có hai thiên địch. Thứ nhất là ma pháp hệ hỏa sẽ chưng sôi dịch thể, thứ hai chính là ma pháp hệ băng khiến dịch thể đông cứng. Bất kể là hơi nước hay băng đá, chúng đều khiến dịch thể không còn phù hợp với khái niệm ‘thủy’, phá vỡ căn cứ cơ bản của các pháp thuật hệ này.

Hadaraa trầm tư suy nghĩ, càng nghĩ càng thấy không đúng.

Tình huống trước mắt rõ ràng là tên làm phép chả có xíu ma lực nào (trong mắt nó, chút ma lực của cấp thanh đồng tương đương với không có) kia đang vận dụng ma lực từ vong trong chiếc trượng ngắn trên tay để phóng thích siêu cấp cấm chú. Vừa nãy tên kia chỉ dùng mấy phép cấp thấp đã đủ khiến mình bị rơi vào trạng thái đông cứng, nếu hẳn thật sự thành công thả ra cấm chú này...

Hắn sẽ hưởng thụ cuộc sống trong khối băng vĩnh viễn không tan? Hay bết bát hơn, năng lực tái sinh cũng bị khoá lại, còn bản thân nó cũng bị chết giấc.

Muốn dứt một con rồng chín đầu vào tủ lạnh cần mấy bước? Đơn giản, chỉ cần hai bước, mở cửa tủ lạnh, dứt nó vào – câu chuyện cười này giờ không đáng cười chút nào với Hadaraa, bởi lẽ, kẻ trước mặt nó đang cố tạo ra một cái tủ lạnh và định dứt nó vào. Hơn nữa khả năng cao là sau khi bị dứt vào nó sẽ không ra nổi nữa.

Vốn rồng chín đầu không coi cấm chú của nhân loại ra trò gì, tuy nhiên, hiện tại nó không thể không để ý.

“Rầm!”

Dưới chân tên pháp sư, mặt đất đóng băng đột ngột nứt ra, vách ngăn giữa hư không và thực tại bị bóc mở, hoá thành một động đen sâu hun hút như lối vào địa ngục.

Tiếp đó, một bàn tay xương màu đen khổng lồ vươn ra từ lỗ đen, cắm thẳng vào mặt đất. Mỗi mảnh xương của bàn tay này cũng lớn ngang một người trưởng thành.

Đó mới là bắt đầu, ác mộng chân chính vẫn còn đang ở phía sau.

“A a a a a!”

Khi chiếc đầu lâu khổng lồ mang vương miện kia phản hồi nhân thế, tất cả sinh mạng nhìn thấy nó, nghe thấy tiếng cười ken két quỷ dị phát ra từ khớp hàm của nó đều không nhận được cát tiếng kêu thảm theo bản năng, bọn họ như thấy được tử thần đang đi đến thu gặt hết thảy sự sống.

“... Chúng ta mang sự kết thúc và cái chết bình đẳng đến cho tất cả sinh mạng...”

Thanh âm niệm chú vẫn tiếp tục, ma lực băng tuyết bạo ngược nay dần dần tụ tập lại, hoá thành một vương tọa băng băng đặt dưới thân cái bộ xương khủng bố vừa đi đến. Nó ngồi xuống đó, bề ghế hết thảy.

Cả vùng xung quanh đã biến thành băng nguyên giá rét, hồng thủy, không khí đều bị băng đóng đông cứng, mọi thứ, đều đã đi đến thời điểm cuối cùng.

Dù phạm vi băng nguyên còn chưa lan đến chỗ Hadaraa, nhưng ngay cơn rồng kiêu ngạo này giờ đã biết thế nào là sợ hãi. Dưới ánh nhìn của khô lâu vương, nó chưa bao giờ cảm thấy cái chết lại gần mình đến vậy.

Nó run rẩy như gặp phải thiên địch. Nỗi sợ này không liên quan đến mạnh yếu, bởi lẽ nó là sự phân cấp trong chuỗi thức ăn, tên khô lâu vương kia, chính là kẻ đi săn đối với tất cả các sự vật còn sống.

Hadaraa biết rõ hình ảnh trước mắt chỉ là ảo ảnh thần uy đồng dạng với tâm tượng thế giới do hiệu quả của cảm chú mang lại. Dù hiện tượng này là đặc trưng cho các cường giả từng tới gần cấp bậc chân thần, đối với thời đại này có vẻ rất hiếm, nhưng đối với một con ác thú có từ thời thượng cổ như nó, đây vẫn chưa là gì.

Nhưng điều then chốt là uy thế của khô lâu vương quá giống tồn tại ấy. Hadaraa từng thấy rất nhiều hư ảnh thần linh, chẳng hạn như nữ vương phong bạo hay thần bạo nộ, tất cả thần uy của các vị thần kia đều kém thứ trước mắt. Thứ tương tự nhất với cái mà nó đang thấy, chỉ có Aye, vị tử thần vĩ đại mà nó từng một lần có cơ hội trộm ngấm từ xa.

“Aye?... Tử thần?... Ngươi... xương khô, quyền trượng đen... ngươi là cái tên trong truyền thuyết kia? Chẳng lẽ lời đồn ngươi hiện thân tại thế giới lòng đất xử quyết một tên bá tước ác ma là thật? Còn thứ này... chẳng lẽ là chiêu cảm kị từng duy diệt một vương quốc tinh linh... [Kỷ băng hà]?”

Cảm chú đã thực hiện đến mức này thì không còn cách nào để dừng lại. Dù kẻ làm phép không vĩnh xướng nữa thì các tinh linh băng tuyết cũng sẽ tiếp tục ngấm vĩnh thay.

Lời ngâm nga kia vang vọng cả chiến trường, bất kì ai, cho dù không biết loại ngôn ngữ đang được sử dụng, cũng hiểu được chân ý hàm chứa trong đó.

Lời ngâm nga ấy không phải thứ nguyên rủa ác độc gì, chúng chỉ là những lời trần thuật trực tiếp của một học giả đang ghi chép lịch sử, nói ra tương lai sẽ phát sinh tại nơi này.

“... Khi kỷ băng hà tái hiện, khi vạn vật đóng băng, khi kẻ sống và thần linh lâm vào tử vong hoặc giấc ngủ say, những vong hồn không sợ giá lạnh sẽ trở thành chủ nhân của thời đại mới.”

Ai từng đọc qua lịch sử về giai đoạn đen tối của thế giới hơn một trăm năm trước đều biết, đó là bài thánh ca của Vĩnh Dạ đại đế - Kỷ băng hà.

Năm đó, Vĩnh Dạ đại đế vì thực hiện kì vọng mang đến cảnh tận thế cho kẻ sống, tự tay sáng tạo ra đòn cảm chú nguy hiểm và điên cuồng nhất trong lịch sử. Từ ngày được sinh ra, [Kỷ băng hà] liền trở thành nỗi ác mộng của tất cả thầy sinh linh.

Khi biết kẻ mình đang phải đối mặt rất có khả năng là kẻ nào đó, Hadaraa bỗng chốc lâm vào tuyệt vọng.

Người có tên cây có bóng, ta lúc mạnh nhất thì đến thần linh cấp trung cũng phải tránh mặt, quân đoàn của ta từng giết chết vô số tồn tại mạnh mẽ hơn cả con rồng chín đầu này. Nay ta đã đọc lời chú văn đến tận đây, nếu nó còn chưa nhận ra ta là ai vậy đầu óc chắc đã bị Basra chém đến ngu rồi.

“Vĩnh Dạ đại đế!”

Hadaraa sợ hãi tới cùng, thất thanh hô lên cái tên cảm kị, tiếng gầm của nó vang vọng toàn thành, dẫn dụ vô số ánh mắt trông về nơi đây.

Rồng chín đầu bây giờ không còn băn khoăn rằng đòn cảm chú này có diệt được mệnh của hắn hay không, bởi lẽ nếu cảm chú thật sự bị phóng thích thành công, thứ phải lo lắng là cả toà thành thị này chứ không chỉ mình nó.

Sự thực cũng đích xác như vậy, nếu ta sử dụng bán hoàn chỉnh, hiệu quả của [thủ đô mưa] không cần lo lắng nữa, dù sao toàn bộ nơi này trong vòng một trăm năm tới ngoại trừ băng tuyết thì cái gì cũng không có.

Long tức dung hợp đã hoàn thành, tên đồ tể cả đời săn đuổi rồng cũng đã bị khoá chặt mục tiêu, nhưng giờ đây mạng mới quan trọng, tất cả thù hận vút qua một bên.

“A!” “Răng rắc!”

Hai cái đầu mới mọc lập tức quay sang cắn đứt sáu cái đầu khác, biến rồng chín đầu trở thành rắn ba đầu. Mất đi sáu nguồn năng lượng bổ sung, quả cầu do long tức dung hợp không còn khống chế được nữa, vì thế, nó dùng toàn lực hất văng quả cầu ấy về phía Vĩnh Dạ đại đế.

Trong khi đó, ngược với vẻ uy phong bát diện bên ngoài, ta đang khóc cạn nước mắt trong lòng.

Giờ ta là một tên gà non thanh đồng, sử dụng toàn bộ ma lực còn chưa thả nổi một đòn [Bạo phong tuyết]. [Kỷ băng hà]? Nghe thì đẹp đấy, nhưng tốt nhất nên tỉnh mộng thôi.

[Đỉnh, chúc mừng kí chủ linh ngộ cảm chú huỷ diệt cấp bán thần – Kỷ băng hà. - - Nhắc nhở của hệ thống: gì cơ? Cần chú giải thêm? Dù sao ngươi cũng không dùng nổi, sao bắt ta phí nước bọt làm chi. Còn nếu ngươi thật sự dùng nó, vậy dùng xong cũng chết ngắc, có nói ngươi cũng không đọc được.]

Giống [Kiếm nhận phong bạo], ta muốn nhớ lại cái kĩ năng tự nghĩ ra này không khó, cũng không để ý lời nói linh tinh của hệ thống. Vì hấp dẫn sự chú ý của Hadaraa, ta vốn định lấy ‘Hồi thờ tử vong’ ra rút lấy ma lực làm cái giá doạ người một chút. Có điều, vừa mới ngấm xong lời niệm chú đầu tiên, ta biết mình lại chơi hỏng.

“Mẹ nó! Chết chắc rồi! Không dùng được!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yêu Điện Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Quyết chiến (2)

Editor: Gà đồng

“Mẹ nó! Chết chắc rồi! Không dùng được!”

Tinh linh xoay quanh ta múa hát, chú văn từ miệng ta bay ra, thông qua bọn họ mà khuếch tán ra ngoài, dẫn đến toàn bộ thế giới cộng minh.

Cũng giống như kị sĩ già dặn có thể điều khiển toạ kị biểu diễn đủ loại chiêu thức đẹp mắt, trong khi gà mờ thì luôn bị ngã ngựa rồi bị kéo theo chạy, giờ, ta không khác gì con gà non kia, bị cấm chú đập ngã rồi kéo theo chạy.

Con ngựa càng hoang dã thì càng khó dùng cương, cấm chú càng mạnh mẽ thì khi vào guồng liền khó mà dừng lại được. Hơn nữa, khác với những lần sử dụng trước, ta nay vừa không đủ thực lực, vừa là kẻ sống, những điều đó khiến [Kỷ băng hà] đi lệch quỹ đạo, cái cấm chú này giờ kéo cả ta vào thành một bộ phận của nó.

Các tinh linh băng tuyết hơn hờ dâng lên chúc phúc cho ta, khiến dòng linh ngộ của ta đối với hàn băng tăng lên không ngừng. Lúc này, lạc ấn linh hồn ‘Hàn băng hành giả’ đang cấp tốc khôi phục.

“...7%....14%...30%, cái mọ gì đây, đùa ta à. Lúc cần thì chẳng thấy đâu, lúc loạn thì chường mặt ra đổ dầu vào lửa!”

Để mình không vì cấm chế thất khống mà trở thành tạc đạn nổ tung, ta lập tức đem tất cả điểm kỹ năng đút vào trong nhánh cây kỹ năng hệ băng.

[Chường không hàn băng], [hàn băng phân tách]..., hàng loạt thiên phú được điểm sáng, chỉ cần là những thứ bắt buộc phải biết trước khi học [Kỷ băng hà] ta đều cuồng điểm.

Nhờ có những kỹ năng này, ta cuối cùng cũng không cần phải lo tự biến mình thành tạc đạn, thế nhưng giải quyết xong vấn đề này, vấn đề khác liền tới.

Trong tầm mắt của ta, tất cả thế giới đều đã hoá thành băng nguyên, ngoại trừ sương giả và băng tuyết ra thì chẳng còn gì cả. Tất cả sinh mạng đều đã bị vùi dưới lớp băng kia mà chìm vào giấc ngủ. Đây không phải ảo giác, đây là dự triệu của việc cấm chú sắp đạt hiệu quả, các tinh linh băng tuyết vui mừng khôn xiết tung hô tương lai tốt đẹp trong mộng tưởng.

Tất nhiên, thứ mà tinh linh băng tuyết thích không phải thứ mà các vật còn sống ưa thích.

Nếu cấm chú thả xong xuôi, chắc ta cũng chẳng cần mua quan tài, dù sao ta cũng tự tạo một cái có sẵn cho mình rồi. Không khéo chẳng phải riêng thân thể đóng băng ở đây mà cả linh hồn cũng bị giam trong đó luôn, dòng luân hồi của ta cũng đến lúc dừng lại.

“Isabella, đánh ngất ta.”

Nghe được mệnh lệnh của ta, thiếu nữ tuyết lập tức hoá thành ác quỷ, thế nhưng còn chưa kịp ra tay thì hư ảnh khô lâu vương đã vung tay nắm chặt lấy nàng, sau khi do dự một chút mới ném văng nàng ra xa.

Đây là tác dụng phòng ngự tự động của hư ảnh thần uy, may mà Isabella là bạn đồng hành tương thông linh hồn với ta, nếu không nàng đã bị bóp chết.

“82%....89%...95%...”

Lạc ấn linh hồn đã sắp hồi phục hoàn tất, việc này vốn phải là đại hi nay thành lá bùa đòi mạng.

Sinh mệnh lực của ta nay chính là động lực của cấm chú, ta mà còn không chết vậy thực không ma pháp.

Ngay trong lúc ta tuyệt vọng chờ đợi cái chết, bỗng chín đầu lại tự tàn rồi cái biến phương hướng tấn công, phun quả cầu long tức dung hợp đó về phía ta.

Nó không biết rằng, lúc đó ta vui mừng cỡ nào, chỉ hận không thể chạy đến hôn nó.

[Kỷ băng hà] đã thực hiện đến giai đoạn tự vận hành. Nó sẽ tự động phán đoán và bài trừ tất cả các yếu tố trở ngại đến sự phóng thích của mình. Mà khi một đòn công kích ma pháp với uy hiếp cực lớn phóng tới đây, chỉ còn duy nhất một biện pháp ứng đối có thể lựa chọn.

“...Để chúng ta mang đến chung kết vĩnh hằng! Kỷ băng hà!”

Không ngoài dự đoán, cấm chú phát động trước thời hạn, hoá thành một luồng thổ tức, mạnh mẽ đụng tới quả cầu long tức.

Cấm chú va chạm tạo thành một cơn gió xoáy, tất cả những vật thể kẹp ở trong đó đầu tiên sẽ bị đóng băng, sau đó hoá thành vụn phấn.

Nước sông ở đây triệt để bị dính tai ương, cả con sông biến thành bãi băng vụn.

Ánh sáng chói mắt đoạt đi thị lực của phạm nhân, đến khi ta có thể mở mắt ra nhìn, tất cả chỉ còn đồng đồ nát.

Kết quả đã được phán định, cuối cùng vẫn là cấm chú của ta chiếm ưu thế.

Dù sao ta còn có thể ngồi bệt ở đây mà thở dốc, trong khi đó nửa cái thân mình của Hadaraa đã hoá thành tượng băng, hai cái đầu cũng đã vỡ vụn. Nếu nó không đem tất cả sinh lực của mình dồn cho cái đầu chính thì có khi con ma vật thượng cổ này đã toi mạng.

Nhờ đòn công kích của Hadaraa, cảm chú đã phát động mà không đợi hoàn thành các giai đoạn áp súc, tinh lọc, dung hợp, cộng minh... điều này khiến [Kỷ băng hà] không phải dạng hoàn chỉnh, mà chính vì thế nên ta mới nhất về được một cái mạng.

Ngã vật ra đất, cảm giác thân thể khô kiệt, ma lực và thể lực không còn chút nào, thế nhưng ta lại cười, bởi lẽ, chúng ta đã thắng.

“... Ta lấy danh nghĩa của chủ ta Vô Miên già, ban cho người chức trách của công chính kị sĩ.”

Cuối cùng, cái nghi thức bốn phút giây vò này cũng kết thúc.

Thấy Basra thực lực tăng lên, Hadaraa cũng biết chuyện gì sắp phát sinh. Nó không cam lòng, rống giận vang trời.

Thế nhưng điều kì lạ đột nhiên phát sinh, khi sức mạnh tăng lên, thân thể anh linh của Basra lại bắt đầu tan rã.

Nhìn tình huống của mình, Basra biết thời khắc mình phải trở về đã đến. Mà vừa rồi hẳn tiếp thu nghi thức, gia tăng chức nghiệp luật pháp, không biết khi đi về sẽ phải chịu phạt như thế nào.

“Thật đáng tiếc, không thể nhìn được cái chết của con rắn nhỏ này. Thôi, thế ngộ được tầng thứ này, dù thời gian chỉ có mấy khoảnh khắc cũng đã đáng.”

Hai chân hắn đã hoá thành đám bụi sáng vàng, hắn bình tĩnh lấy ra bội kiếm và trường thương, sau chút do dự, hắn đem trường thương đưa cho vị nữ kị sĩ trẻ tuổi đang dùng ánh mắt sùng kính nhìn mình.

“Coi như làm kỉ niệm, nó tên là ‘Thí Long thương’, ta thích cái dừng khí dám xông lên của người, có thể ngày nào đó người cần dùng thứ này.”

Tiếp đó, Basra lại ngắm cảnh sắc phàm trần thêm một lần nữa rồi ném mạnh bội kiếm của chính mình lên bầu trời.

Thanh kiếm này không biến hình, không phụ gia thêm điện hào quang gì, thậm chí phần chuôi kiếm cũng đang phiêu tán, thế nhưng, nó chính là tận thế mà bất cứ con rồng nào cũng không cách nào chống đỡ.

Tại thoáng khoảnh khắc kia, hắn cảm nhận được lĩnh vực của thần linh, cũng thu được một chút thần lực với đặc hiệu ‘rồng phải chết’. Cũng bởi vì nắm giữ thứ này, hắn phải bỏ ra đại giá là tiêu tan thân thể, trở về thần vực.

Hắn thậm chí cũng không cần ném chuân, hắn biết, thanh kiếm này nhất định sẽ đánh trúng con rồng chín đầu, đưa đến diệt vong cho nó.

Hadaraa vẫn chưa chấp nhận được sự thật rằng mình sắp chết, nó vẫn cố sức gầy dựa. Tiếc rằng dù [Đại thẩm phán] đã kết thúc, dây xích trói trên người nó không còn, nhưng nửa người bị đóng băng làm nó mất đi năng lực di động. Nó muốn cắn đứt chủ đầu, dồn toàn bộ sinh lực vào trong đó để cầu sinh, nhưng cũng không còn cái đầu nào khác để làm việc này.

“Xong rồi!” Cái đầu chính của Hadaraa rũ xuống.

“Kết thúc!... Chúng ta thắng, chúng ta sống sót!” Đám người của chúng ta hớn hờ vui mừng.

“Hà?”

Hôm nay là ngày của những điều ngoài ý muốn, và nó vẫn chưa dừng lại, một thân ảnh màu máu không biết xuất hiện từ đâu ra, va thẳng vào thanh kiếm ở không trung.

“A a a! Ta nguyện rửa bọn người! Ta nguyện rửa đám thấp chiêm tinh bọn người! ‘Con mắt của Loom’, ta sẽ kéo các người xuống địa ngục với ta!”

Kẻ ‘hi sinh’ chính mình để cứu rồng chín đầu này chính là Matorite. Hắn vốn không phải là loại người hết lòng vì kẻ khác, hắn là bị ném ra cản kiếm. Còn tên kị sĩ vốn có nhiệm vụ trông giữ hắn nay cũng đổ gập trong nước, bất tỉnh nhân sự.

Dù bị ngăn cản, dưới sự chỉ dẫn của thần lực, thanh kiếm vẫn cắm vào thân thể của Hadaraa khiến thân hình to lớn ấy hoá thành tro bụi. Vậy nhưng sức mạnh của thanh kiếm đã bị yếu đi không ít, con rồng chín đầu vẫn chưa chết hẳn, nửa cái đầu chính của nó vẫn còn, thậm chí bắt đầu tái sinh.

“Ha ha! Đồ ngu! Đồ ngu!” Tiếng cười quái gở xuất từ miệng một con quạ đen trên bầu trời, sau đó nó hoá thành một tên kẻ thù cũ của chúng ta, hội trưởng phân hội tháp chiêm tinh Oran – ‘con mắt của Loom’.

Hắn sớm cấu kết với hải tộc, đem lần hải tộc đột kích này là thời cơ để trả thù, lúc nào cũng lẩn bên ngoài giáo hội chờ sơ hở.

Chờ mãi, chờ mãi, cuối cùng thời cơ đã đến. Tại thời khắc then chốt, hắn ra tay lật ngược thế cục. Cảm giác thù của mình đã báo thành công, khuôn mặt nhăn nhúm của hắn cười nở hoa.

Con rồng chín đầu vẫn đang chậm rãi khôi phục sau lưng hắn, nếu không thể huỷ diệt cái đầu chính trước khi nó kịp mọc ra cái đầu thứ hai, vậy tất cả kết thúc.

Trong tuyệt cảnh, Renee, người vẫn luôn cực kì nhút nhát sợ hãi từ vong lại đứng lên. Nàng không nói gì mà nhảy lên lưng Shiva, giờ lên thanh thương ‘Thí Long’ vừa mới được tặng. Một lần nữa xông về phía con rồng không thể chiến thắng.

“Không ngờ thời khắc cần thanh thương này nhanh vậy liền đến... Mọi người! Chưa tới lúc tuyệt vọng, chỉ cần không buông bỏ thì hi vọng vẫn luôn còn!”

Giáp băng, vó ngựa, trường thương, kị sĩ xông lên phía trước, chiến kỳ tung bay theo gió, thánh kiếm hộ quốc trong tay, hình ảnh Lam vương dẫn theo đoàn kị sĩ

bất khuất lại trở về.

“Nếu sống không nổi nữa thì đừng chết trong sợ hãi như tên hèn yếu, có chết cũng phải chết trên lối xung phong.”

Uy thế của con rồng ác vẫn đè ép xuống, sai lệch thực lực khiến Renee biết có lẽ mình phải chết ở đây, dầu vậy, chỉ cần vinh dự vẫn còn, nàng tuyệt không hối hận.

“Ha ha, thú vị, cứng đầu không biết sợ là gì, đây quả là bệnh chung của vương thất, cách bao đời vẫn không bỏ được. Renee, lần này nếu ngươi còn sống, ta công nhận ngươi là vương giả chân chính của nước Lam.”

Tổ tiên như ta sao có thể để hậu bối dẫn theo. Vì vậy, ta gượng chống kiếm đứng lên, để Isabella hoá thành đôi cánh, dẫn ta xông đến.

“Xung phong!”

Đám kỵ sĩ hoàng gia theo sát công chúa của mình, họ biết mình chẳng là gì đối với con rồng kia, nhưng dầu chết thì có sao, đây chẳng phải cái chết vinh quang mà kỵ sĩ khát cầu ư?

“Thào nào đại nhân nói đám kỵ sĩ là lũ vừa ngu vừa đáng yêu... Máy tên ngốc còn làm được, chẳng lẽ hệ luật pháp chúng ta không làm được?”

Klose lại nhắc thân hình mệt mỏi do thi pháp liên tục của mình lên không trung, hai tên ‘sứ giả hộ hoa’ Durr và Mousse cũng đi theo, một trái một phải.

“Khục, đại nhân, ta có chút lời muốn nói, nếu bây giờ vẫn giữ trong lòng, sợ không còn cơ hội.”

“Bao lâu nay ngươi đã không nói thì thôi cứ giữ lấy đi! Khục, giáo chủ đại nhân, ta cũng muốn nói vài lời...”

Thôi, bỏ hai tên thần kinh vừa đi vừa kéo chân nhau đó sang một bên. Dù sao, bọn họ cũng làm đủ chức trách của mình, dám bỏ ra sinh mạng để bảo vệ ‘đóa hoa’ xinh đẹp nhất trong lòng.

Lúc ta đang vừa bay vừa nghĩ miên man xem có ý tưởng gì không, đột ngột một thanh âm lại vang lên bên tai.

“Khải bẩm nương nương, thần thiếp đã có thể ‘bắn một phát’, ngài muốn hưởng dụng không ạ?”

“Má. Giờ khắc nào rồi mà còn nói nhảm! Đang chờ ngươi cứu mạng đây, bắn thì bắn đi.”

“Cứu mạng à? Vậy khẩu phần của ta năm nay...”

“Không chỉ năm nay, sang năm ta cũng bao luôn, điều kiện gì cũng ok hết!”

Nghe được thứ mình muốn, rốt cục Heloise cũng để ta nghe được thứ thanh âm mình mong chờ đã lâu.

“Đặng đặng đặng trùng!”

“Răng rắc răng rắc!”

Những tiếng xích kéo cơ quan vang lên, chỉ chốc lát sau, cửa căn cứ được mở rộng ra, lộ ra những chiếc chiến hạm phù không đã lơ lửng trên không trung. Tất cả hoả lực trên các chiến hạm này đã chuẩn bị sẵn, cửa vừa mở, bọn chúng liền bắt đầu xung kích.

Từng đám quả cầu lửa liên tục được phóng ra từ tháp pháp sư, chỉ sau một giây, tên ‘con mắt của Loom’ còn đứng ngơ ngác tại chỗ đã về châu ông bà.

Tiếp đó, hàng loạt tiếng pháo nổ, hơn chục nòng pháo đạn đạo tha hồ biểu diễn sức mạnh của chúng. Xen lẫn tiếng pháo ầm ầm tai nhức óc, ta còn nghe thấy tiếng hét thô lỗ của Dwarf.

“Ha ha ha, ta thấy con mồi trong tầm ngắm (1)!”

Sau tiếng la quen thuộc, chủ pháo ma năng bắn ra một đường cong parabol hoàn mỹ, oanh nát chiếc đầu cuối cùng của Hadaraa.

“Thắng rồi! Lần này chúng ta thực sự thắng!”

(1) I’ve got a beast in my sight – câu nói phát lên khi sử dụng lá bài ‘Big Game Hunter’ trong game Hearthstone.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 122: Bạn già

Editor: Gà đồng

Trong phim ở Trái Đất, cảnh sát kiểu gì cũng tới trễ, trong kịch tại Nahri, đám kị sĩ trị an cũng y hệt.

Tiểu thuyết miêu tả anh hùng sử thi luôn tả rằng các đồng bạn chính nghĩa thế nào cũng phải vừa đánh xong mới có mặt, cực kì khiến người ta nghi ngờ liệu có phải bọn họ đến sớm rồi nhưng nắp kĩ chỗ nào đó, đến khi hết nguy hiểm liền chạy ra ôm bắp đùi kẻ chiến thắng, thậm chí kẻ chiến lợi phẩm.

Thế nhưng, cùng là đến muộn, đại quân hải tộc giờ phút này lại gặp phiền phức.

Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, xỉ xón xông vào trận chiến giữa hai bán thần, nhất là hai tên bán thần đều thuộc loại mạnh, chẳng khác gì mệnh không đủ dài. Sau đó, lại thấy tiếng thét ‘Vĩnh Dạ đại đế’ của Hadaraa vang rầm trời, hư ảnh khô lâu vương thần uy lẫm lẫm, băng tuyết và long tức cuộn nát trời đất, kẻ nào còn dám xông vào thì đúng là muốn chết.

Thế nhưng, rồng chín đầu ngã xuống lại là tai nạn của hải tộc, bởi lẽ, nó tính ra không phải hải tộc, nó là một quái vật biển sâu, là sủng vật của thần. Rồng chín đầu vốn chỉ tới để trợ chiến theo ý chí của nữ vương phong bạo, giờ đây lại chết trận ngoài ý muốn, lửa giận của thần minh biết làm thế nào để lắng lại đây?

Danh tiếng của nữ vương phong bạo không nổi bật trên mặt đất, nhưng tại biển xanh, nàng là một vị thần khét tiếng hi nộ vô thường, thù một trả mười.

Muốn nịnh nọt nàng, muốn khiến nàng bớt giận, cách tốt nhất là nắm lấy người gây họa rồi lòi ra huyết tể. Nhưng nay cả con sông đã thành bãi băng vụn, hồng thủy bị băng kết, hải tộc lại không phải tuyết tộc, chúng vừa đi vào khu vực này liền khó chịu, vài phút sau đã không đỡ nổi.

Hải tộc tiến đánh Oran vào mùa hè, vì vậy các bộ lạc đến đây hầu hết là xuất phát từ các hải vực ấm áp. Vốn là loài máu lạnh, chúng cực kì miễn cảm đối với nhiệt độ thấp. Trong quân đội hải tộc nay chỉ có thủy nguyên tố không sợ bãi sông băng, thế nhưng mới vừa đi vào khu trung tâm chúng liền bị đông cứng thành tượng đá.

Đây chỉ là kết quả gây ra bởi [Kỷ băng hà] với độ hoàn thành cực thấp. Nếu đòn cấm chú này xuất hiện với tư thái hoàn mỹ, toàn bộ thủ đô mùa này sẽ biến thành thủ đô băng. Danh sách thành thị bị [Kỷ băng hà] diệt cũng dài thêm một.

Dẫu vậy, điều này vẫn khiến ta rất đau đầu. [Kỷ băng hà] xuất hiện khác nào báo cho cả thế giới rằng Vĩnh Dạ đại đế vẫn đang dạo chơi trên nhân thế. Mặc dù có thể cãi cùn rằng đó là người thừa kế, nhưng tiếng hét của Hadaraa lại khiến lời chống chế này yếu đi rất nhiều.

[Giết chết rồng chín đầu cấp bán thần, đóng góp của kí chủ vượt quá tiêu chuẩn 80% đồng thời chênh lệch thực lực giữa hai bên cực lớn, đạt đến đánh giá hoàn mỹ. Điểm vận mệnh thu được: 16489, tài liệu chưa phân cấp: tìm rồng chín đầu x 1, kỉ vật cấp truyền thuyết: lệ thạch cửu sắc x 1, vật liệu cấp truyền thuyết: vảy rồng hoàn mỹ x 4, vật liệu cấp sử thi: vảy rồng loại ưu x 32, vật liệu cấp sử thi: gân rồng x 7...]

[Giết chết rồng cấp bán thần, chúc mừng kí chủ giành được danh hiệu ‘Đồ long giả’, khi sử dụng xưng danh thu được 10% tăng sát thương đối với đối thủ có huyết thống rồng, hiệu quả gây bởi thiên phú của chúng đối với người giảm 20%, danh hiệu có thể thăng cấp - - nhắc nhở của hệ thống: muốn thăng cấp ít nhất cũng phải tìm mấy con rồng cấp sử thi nhỏ, nếu được đi tìm rồng viễn cổ ấy, có gia thành ngoài ngạch đấy.]

Mịa, rồng viễn cổ, Aainmetheus cũng mới là rồng thượng cổ cũng đã là bán thần mạnh mẽ, tìm rồng viễn cổ gây sự thì đợi ta khôi phục đỉnh phong rồi hãy tính.

Dù sao, nhìn thông kê thu hoạch của hệ thống, ta vẫn rất vừa ý.

Phong hiểm cao, lợi nhuận lớn. Những thu hoạch này đủ để bù đắp những tổn thất, ví như số điểm kĩ năng về không hay đám thiên phú bị điểm lung ta lung tung trên cây kĩ năng hệ băng.

Số điểm vận mệnh đạt được đủ để ta đổ đầy đến tầm cấp ba mươi (xấp xỉ bạch ngân), Renee ăn ké chắc cũng đủ tiến vào hoàng kim... Giờ tính lại, cái loại song chức nghiệp này quả thực lừa ta đủ thắm, sợ rằng đến khi ta lên hoàng kim thì Renee cũng đạt cấp sử thi rồi.

[Hệ thống nhắc nhở: Phần nản cái rắm. Mỗi con rồng nhỏ với tí thiên phú hồi phục đã đánh như chết cha chết mẹ, đây là còn không đánh tại sân nhà hải dương của nó. Người thực sự muốn dùng hình thái nhân loại đi khiêu chiến đám bắt hủ kia? Nếu xác định, ta có thể giảm giá thay đổi nhục thân cho, 2000 điểm, thế nào?]

Ngu gì đòi! Huyết mạch song kim cương không lấy đi lấy huyết mạch hắc thiết? Ta đâu có bị chấp mạch.

“Không đòi, trưởng thành chậm thì trưởng thành chậm, chỉ cần đến cuối cùng đủ mạnh là được.”

[Cảnh cáo, nữ vương phong bạo đã nhớ kĩ người. Nếu không tắt yêu xin đừng tới gần biển, càng đừng chui vào trong - - đương nhiên, nếu người kiên trì, người có thể thử sức đi farm hải quái và phân thân thần linh. Đảm bảo thu hoạch phong phú hơn lần này nhiều.]

Ờ, cái này dễ hiểu, dựa theo sự hiểu biết của ta về vị ấy, nếu thấy ta không hàng phân thân liền là chuyện lạ.

[Cảnh cáo: Vĩnh Dạ đại đế xuất hiện dẫn tới sự chú ý của chư thần tinh linh, mong kí chủ không nên làm gì khiến sự chú ý này gia tăng, càng đừng tiến vào giáo hội tinh linh. Nếu không, người tự hiểu - - Nói cho người biết, búp bê nguyên rùa khắc tên người là mặt hàng bán chạy ở vương quốc tinh linh, không biết người có hay cảm thấy sống lưng mát lạnh không.]

[Cảnh cáo: Thần thánh quang ban thần dụ, ra lệnh tin đồ lục soát dấu chân của vong linh đại đế, một khi xác minh lập tức sẽ cử đội ngũ thần sứ và anh linh đuổi giết. - - Thánh chiến sắp đến, đài cơ khí này đang vận hành với công suất lớn hơn bao giờ hết. Ta cũng tin rằng người sẽ hông muốn khiêu chiến đám anh linh thánh kị sĩ này, long đồ chưa phải anh linh mạnh nhất, trong lịch sử đặng đặng, anh hùng hào kiệt hiện vô số, có những kẻ ngay cả thần cũng sợ ba phần.]

[Cảnh cáo: Chiến thần chú ý...]

[Cảnh cáo: Laughing Sister...]

...

Quá khứ huy hoàng của ta thật vĩ **, vừa mới lộ chút ngấn tích, lập tức sổ nhắc nhở bị thế lực nào đó cách giấc chú ý xoát binh mà lên, dọa ta giật mình.

“Mẹ nó, thánh chiến bắt đầu rồi còn nhìn chăm chăm ta làm gì? Thật phiền phức!”

[Tin tức: Nữ thần mặt trắng biểu thị thiện ý đối với người, chuẩn bị đem Basra giao cho anh linh điện của thần luật pháp. Nhờ sự nỗ lực của người, chân thần Vô Miên giả giành được anh linh đầu tiên, Vô Miên giả hẳn sẽ hàng xuống khen thưởng trong thời gian gần đây, mời tiếp tục cố gắng nỗ lực đào góc tường.]

Hừ? Nguyệt thần làm sao vậy? Chúng ta bày trò khiến anh linh dưới trướng nàng chuyển chức hệ pháp luật, nàng không giận thì thôi, nay còn biểu đạt thiện ý, sau còn tặng luôn anh linh!?! Thật khó hiểu!

Thôi, khó hiểu thì cũng không nên suy nghĩ nhiều làm gì, tận dụng lúc tầm nhìn còn chưa rõ ràng, nhanh chóng trốn vào căn cứ mới là quyết định chuẩn xác.

Các chiến hạm ‘kền kền’ hạ thấp xuống, đón mọi người lên thuyền. Duy chỉ có Renee có vẻ như tính toán làm chuyện khác, ngược lại giục ngựa chạy đến chỗ cái đầu nứt vỡ của Hadaraa.

“Con bé làm gì thế?”

Ta không biết, đành chạy theo xem sao, ai dè nàng vừa xuống ngựa liền định làm một chuyện hù chết người khác.

Renee đi đến chỗ viết thương, vươn tay định thu vào đám máu đang chảy xuôi ở dưới đất.

“Má, đồ ngu, đừng động vào nó! Người muốn chết à!”

Bị ta thét giật mình, Renee thụt tay lại, sau đó ưỡn khuỷu nói.

“Chẳng phải trong tiểu thuyết vẫn luôn tả các dũng sĩ khi diệt rồng ác xong đều tắm trong máu rồng, trở thành đao thương bất nhập, lực lớn vô cùng sao? Chẳng lẽ sách nói điều?”

“Mấy tên tác giả đó nào có tên nào gặp qua rồng thật, đây là máu độc, đến đá cũng ăn mòn thùng, người cảm thấy mình còn cứng hơn đá?”

“Nhưng tên kia vẫn đang hấp thu máu rồng kia kia!”

“Tên kia? Ai?”

Ta nhìn theo hướng Renee chỉ, sau đó thấy một người đang nằm hấp hối giữa đám máu rồng, thậm chí không thể tả, bất quá ngực hằn vẫn phập phồng, chứng tỏ vẫn còn sống.

“Masorite?”

Đúng thực là Masorite, tên này bị ném đi chấn một kích mạnh nhất của Long đồ, người thủng cái lỗ giữa ngực, thế mà không bị chết đi ngay lập tức. Thay vào đó, hẳn rơi vào trạng thái gần chết, hành động theo bản năng muốn đi hấp huyết cầu sinh, nhưng mà quanh đây chỉ có mỗi máu Hadaraa, vì vậy...

Masorite giờ đã không còn hình dạng con người, thân thể bên trái đã bị ăn mòn thành một đám thịt, thân thể bên phải thì bị đóng băng. May mà có phần bên phải này khiến một số khí quan được bảo trụ, không thì tên này đã ngóm từ lâu.

Cứ để thế này Masorite sớm muộn cũng thăng thiên, với lại, tình trạng hiện tại của hắn cho dù để toàn bộ mục sư Oran tới trị liệu cũng vẫn chết như thường. Sau chốc lát do dự, ta hạ quyết định.

“Mang hắn theo đi, sợ rằng trên đời này chỉ còn ta có thể cứu hắn.”

Mấy phút sau, trong mưa gió, đội tàu ‘kền kền’ bay vào căn cứ. Đội hải tặc chạy đến được, nơi này chỉ còn thi thể to lớn của Hadaraa.

Ainra Dader, một nước trung lập vĩnh viễn với diện tích cực nhỏ, cả đất nước chỉ có vài toà thành thị, dân cư cũng tập trung chủ yếu tại thủ đô. Thế nhưng, không có bất cứ ai cho rằng đây là nước nhỏ.

Đất nước pháp sư, đế quốc ma pháp, siêu cấp cường quốc không tường thành, đây là những danh hiệu mà cả đại lục đều công nhận.

Nơi đây là thiên đường của ma pháp sư, hội tụ đủ loại chức nghiệp người làm phép như pháp sư nguyên tố, áo thuật sư, chân ngôn sư, thuật sĩ, tà thuật sư... Ngay cả những ma pháp là công địch của cả đại lục như vong linh hay huyết pháp đều có cơ cấu nghiên cứu bí mật, chỉ cần không làm chuyện quá đáng, chính phủ cũng mắt nhắm mắt mở.

Tỉ lệ người làm phép ở Ainra Dader vào khoảng 1:100, dù hơn chín phần đều là một đám gà nhép đến tiêu chuẩn học đồ cũng không đạt tới, thế nhưng tỉ lệ này đã gấp cả trăm lần những quốc gia khác.

Thuận tiện nhắc tới, đời thứ hai, Roland cũng từng tới nơi này, đồng thời cũng gặp được Heloise ở đây.

Quốc gia này có quý tộc, thế nhưng quý tộc không có đặc quyền đặc thù gì, tất cả quyền lực đều nắm ở trong tay những kẻ làm phép.

Không khí học thuật ở đây cực kì dày đặc, số thiên tài học tập trưởng thành từ nơi đây nhiều không kể xiết. Trong đó, chỉ có những cường giả bác học nhất, mạnh mẽ nhất mới có quyền sở hữu một phòng thí nghiệm trên ‘Vân trung tháp’.

Cơ cấu thực quyền chân chính của Ainra Dader là mười tám tổ chức ma pháp mạnh nhất trên Vân trung tháp, đầu não của các tổ chức này tạo nên nghị hội ‘Hội thảo luận chân lý’, nghe cái tên thì có vẻ chẳng liên quan đến chính trị gì, nhưng kể cả đứa trẻ ở đây cũng biết rằng các thành viên trong đó mới là những người đứng đầu đất nước này.

Ngày nào đó, tại một quầy đồ uống trên Vân trung tháp, một nam một nữ nhìn qua có vẻ như một cặp đôi đang ngồi cùng nhau huyền thuyên đủ loại chuyện, trong đó, vị nữ tính kia chính là tân tinh sáng nhất tại Ainra Dader trong mấy tháng gần đây.

“Trước là ‘Kiểm trật tự’ – pháp sư chiến đấu Hilton, giờ là đại ma đạo sư bài danh top 10 trong nghị hội Biển Đỏ, tháng này người đã làm vậy sáu lần rồi đó, Adam, người định lời tất cả đại pháp sư trong Vân trung tháp ra đánh một lượt phải không?”

“Margareth, lần này là ngoài ý muốn, tên ngốc kia chả hiểu sao lại chạy đến trước mặt ta nói rằng cả thế giới lòng đất đều là một đám man di, ta buộc phải để hắn biết man di nổi giận nó thế nào.

“Hừ? Hửn? Vị đại ma đạo sư ta nhắc tới là Ameera, một vị nữ tính mà!?”

“À à à, ta nhớ rồi, hôm đó uống say, lỡ chân đá phải một con á long một sừng, sau đó nó lại còn dám cắn ta... Kết quả, đánh xong rồi mới phát hiện là ma sừng người khác, tiếp tục thì lại đánh với chủ nhân của nó một trận.

Margareth mặt không biểu cảm, lấy tay đẩy đẩy kính mắt, tia sáng lạnh loé lên, người quen biết đều hiểu đây là điềm báo của cơn giận dữ. Bởi thế, Adam – kẻ gây họa - sợ đến mức hấp tấp lùi lại.

“Cả thầy Ainra Dader, người có á long một sừng làm ma sừng chỉ có triệu hoán sư Fendi, sự phụ hấn là bạn của ta. Adam, nói thẳng cho ta, tháng này người rốt cục đã đánh bao nhiêu trận.”

Adam bị chất vấn liền cúi đầu, trông hết như một tên học sinh tiểu học làm sai xong bị phạt đứng góc lớp.

“Im lặng không giải quyết được vấn đề, nói thẳng đi, việc gì đã làm thì cũng là chuyện đã rồi, bổi phận của ta không phải thấp, mặt mũi bọn họ vẫn sẽ cho. Hừ, giờ người còn biết cúi đầu nhận lỗi à, có tiến bộ.”

“Người nói gì cơ? Đợi chút, sắp đếm xong rồi. Hai ngày trước, buổi tối, tại quán bar, bốn mươi bảy, hôm qua, tại phòng ăn, trước bữa cơm trưa, bốn mươi tám...”

Hoá ra không phải cúi đầu nhận sai mà là cúi đầu dùng ngón tay đến số lần đánh nhau. Một lần nữa Margareth lại đánh giá sai độ dày của mặt Adam.

Dù đã bao năm chịu đựng hai tên Roland và Adam này dày vò, lần này Margareth vẫn giận không át được.

“Tháng này mới mừng bảy, mừng bảy đó người biết không. Thế mà người đã đánh gần đủ năm chục trận! Người thật sự định đánh bẹp tất cả pháp sư mới vừa lòng, người định để mặt mũi của ta ném đi đâu?”

“Chẳng phải người sắp thành chân lý chương không giả sao? Khắp phố lớn ngõ nhỏ đều đang bàn tán nha. Ta còn đang tính ôm bắt đuôi nha, ôi chao, phu quân của chân lý chương không giả, nghe đã thấy uy vũ bá khí.”

Chân lý chương không giả là cách gọi chung của các thành viên trong hội thảo luận chân lý, cũng tức là một trong những kẻ quyền lực tối cao ở Ainra Dader.

Nghe vậy, vị đại hiền giả sắp giữ quyền lực tối cao này lại nhìn tên ngốc muốn ôm bắt đuôi mình này với ánh mắt bất lực, muốn giận cũng không biết nên phát từ đâu.

“Ta cự tuyệt!”

“Hả? Sao lại cự tuyệt? Tiếc thật nha, ta không có bắt đuôi to ôm rồi.”

Lời thì nói tiếc, nhưng Adam vẫn cười toe toét, ngay từ đầu hắn đã hiểu người phụ nữ của mình sẽ chọn như thế nào.

“Còn chẳng phải vì đám khốn kiếp bọn người liên lụy. Roland hay điên điên, nhưng lời hắn chăm chú nói ra đều là thật. Quyền lực lúc này chỉ là gánh nặng và chương ngại, cả ngày bận đông bận tây, chân lý chương không giả xem kĩ ra khác gì mấy tên quan nội chính đâu có gì khác nhau. Tại nạn sắp đến, an phận chờ này có nghĩa lý gì? Những lời cần nói với đám bạn cũ nay đều đã nói, mấy thứ phiền toái đó, ta chán.”

“À đúng rồi, ba giờ trước, tin tức mới nhất từ đông Nahri truyền đến rằng ‘phát hiện dấu vết [Kỷ băng hà] và Vĩnh Dạ đại đế, hi vọng có chuyên gia đến tiến hành xác minh’. Khá nhiều chân lý chương không giả đều cực kì xem trọng, tính toán tự tay phải thân tín đến tìm tòi hư thực.”

“Chưa đến nửa năm Roland liền nháo lớn, thật nhanh. Vậy, ta thắng đúng chứ?”

Margareth bắt đầu dĩ gạt đầu, ai mà biết tên kia bại lộ nhanh thế.

Trước khi đi lên mặt đất, Adam và Margareth có đánh cược với nhau rằng trong vòng một năm Roland có gây chuyện lớn gì không. Kết quả cuối cùng, vẫn là Adam thắng dựa vào cảm tính.

“Hả? Ngươi đã chuẩn bị hành lý đầy đủ? Ngươi biết tin này lúc nào, từ đâu?”

“Hai ngày trước ta nhận được thư của hân, trong đó toàn nói làm nhảm, cái gì sống tốt lắm, rất nhiều em theo, trong đó bao nhiêu là em xinh các kiểu. Tên Roland này một khi nói nhảm đến mức thối phồng cũng không chân thực như vậy tất nhiên là đang gặp phiền phức, cần giúp đỡ. Hiếm khi thấy được hân cúi đầu, vì vậy đạo này ta cao hứng, có đi chúc mừng một chút...”

“Cách chúc mừng của ngươi là tìm người đánh nhau? Thôi đi, là lỗi của ta, dẫn ngươi tới đây là một sai lầm, dẫn tới rồi quên buộc xích treo rọ mõm cho ngươi càng sai lầm. Giờ việc đã xong, đến lúc đi rồi, vừa hay lần này đoàn đi xác minh được Ameera dẫn đầu, đúng, là người ngươi từng đánh với. Lần này chúng ta đi nhờ xe.”

“Ồ... ừm... có thể đổi không, á kia... có hơi đáng sợ.”

“Ngươi sớm đã nhớ tới còn giả ngốc làm gì? Mà làm cách nào ngươi có thể khiến người nổi tiếng hiền lành như nàng nổi giận được?”

“...Ta nói sủng vật của nàng quá yếu, không so được với Roland. Thế là nàng nói muốn dùng ta làm tài liệu chế tạo tạo vật mới, vì vậy chúng ta đánh nhau.”

“Không thể nào, chỉ có vậy làm sao khiến nàng nổi giận được, câu nói kia nghe thế nào cũng không phải lời từ miệng nàng thốt ra.”

“Ồm... Ta chê là sau khi đánh thử với đám sủng vật đó, ai dè chúng yếu quá, vài đám tan khung, kém đám ở khu vong linh kia nhiều lắm.”

“Tức là ngươi phá sạch vật thí nghiệm của nàng? Khó trách nàng nổi giận. Nhưng dù thế thì xem mặt mũi của ta nàng cũng không thốt mấy lời như vậy nha. Dù phương hướng nghiên cứu có hơi... khó tiếp thu. Nhưng bao năm qua nàng vẫn đứng trong top 3 bảng thống kê ‘nữ pháp sư người muốn làm người yêu nhất’. Lúc ta cầu học ở đây nàng đã là giáo sư, nổi tiếng tính tình tốt, không thể nói ra những câu điên cuồng thế vậy được.”

Nhớ lại trong khoảnh khắc, Adam vỗ tay cái đét.

“Ta nhớ vì sao rồi... lúc đó ta nói tạo vật của Roland mạnh hơn nàng, nàng liền bỗng nhiên cực kì kích động, sau đó lập tức chửi mắng. Không nhảm thì là ‘Roland? Ngươi nhắc đến thằng ngu học hai năm không dùng nổi [Bạo phong tuyệt]? Cái tên trộm khốn kiếp trộm đi tài liệu nghiên cứu của ta? Tên khốn ta nguyện rửa ngàn vạn lần mỗi ngày đó?’”

“...Không phải trùng tên chứ...”

“Ta không cho rằng ngoại trừ Roland kia thì còn Roland nào có khả năng chỉ nhắc đến tên liền khiến một nữ nhân hiền lành biến thành bà la sát. Với cả ta về sau có tra duyệt bảng kí yếu, xác định chắc chắn, chính là tên Roland này.”

“Sao ngươi không nói sớm, giờ biết từ chối sao đây, vậy chẳng phải khiến Roland gặp phiền toái sao? Ameera từng là chân lý chương không giả, không dễ đối phó đâu.”

“Khó? Cứ thế đi rồi chẳng phải xong sao? Ngươi cười như thế này chắc đang chờ xem kịch chứ gì?”

“Ngươi cũng đang cười đó thôi, nói ai!!?”

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, cái bóng kéo dài tí về sau, trong khi đó, tại ngõ hẻm, một nữ nhân mặc áo choàng kín người đang tựa sau tường, nhìn chằm chặp về phía này.

“Quả nhiên các ngươi biết Roland ở đâu, đừng mong chạy thoát. Ta sắp báo thù được rồi, Roland đáng chết đáng chết đáng chết đáng chết!”

Người phụ nữ này nhìn điên cuồng hết mức, nàng vừa nguyện rửa vừa cắn nát móng tay, máu tươi rơi xuống cũng không biết. Nhìn qua nào còn vẻ của một ‘bạn gái trong mơ’, ngay cả nữ vụ nguy hiểm ác độc cũng chưa chắc cuồng dại đến thế này.

“Ameera đại nhân?”

Ameera sùng sốt một chút, sau đó dùng điệu bộ ôn hoà nhã nhặn quay người lại.

“Ồ, chào buổi tối, các em đi ra ngoài đi dạo đó à?”

Theo khía cạnh nào đó, biến sắc mặt cũng là một loại tuyệt học. Khi đám học đồ kia rời đi trong tiếng nói cười vui vẻ, nét điên cuồng kia lại lập tức hiện lên trên mặt Ameera.

“Roland đáng chết, đáng chết Roland, đáng chết, đáng chết, đáng chết, đáng chết...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vụ Yêu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 123: So đấu

Trong căn cứ phong bế đèn đuốc sáng trưng, hiện đang phát sinh một tràng cảnh cực kì không phù hợp với bối cảnh thời đại.

“Bóng chạm tay, trong vòng cấm! Trọng tài, đây là penalty! Má, lại không để ý ta, có phải bọn người đút tay cho nhau đúng không?”

Durr cực kì tức giận, bóng chạm tay rõ ràng rành rành mà trọng tài không thổi còi, thế thì làm sao tiếp tục đá.

“Ghe, dám chỉ đồng chí tây gằm thét với trọng tài, khăn đỏ!”

Silverhook mặt héch lên trời, lấy trong túi ra một chiếc khăn bị tô đỏ, vẩy tới vẩy lui trước mặt Durr.

“Hừu nghị là chính, thắng thua là phụ, thật sự là một quyết định sáng suốt. Ngài thật là một trọng tài công chính.” Mening nói, vẻ mặt bình tĩnh, tất nhiên, nếu hấn không phải kẻ vừa chạm tay vào bóng trong vòng cấm thì lời này còn có chút sức thuyết phục.

Durr nổi giận, định rút pháp trượng ra quyết sống mái một phen, sau đó bị đồng đội can lại.

“Địa tinh thu tiền đen là bình thường, không thu mới khiến người ta thấy bất thường. Hấn thu tiền chúng ta mới an tâm không lo hấn giờ trò gian. Tên Silverhook kia lòng dạ đen tối cỡ nào người còn không rõ sao? Mặt mũi đối với hấn từ lâu chỉ là mây bay, người gây sự chỉ càng khiến nhiều đồng đội bị hấn tìm có phạt.”

“Chẳng phải chúng ta cũng đã tống tiền rồi? Sao hôm nay còn bị đim ác hơn?”

“Chúng ta lột tay rồi, nhưng đối thủ lột tay gấp ba. Người bảo phải làm sao bây giờ!”

“Vi sao đại nhân còn để tên địa tinh đáng chết đó làm trọng tài? Không thể đổi một người công bằng hơn sao?”

“Ta hỏi Roland đại nhân rồi, ngài bảo đám địa tinh chân ngắn, không có đội nào cần. Muốn để bọn họ thôi làm trọng tài cũng ổn thôi, chỉ cần người có gan chiêu mộ một tên cầu thủ chỉ cao đến háng.”

“...Hay cho thử làm thủ môn... à mà thôi đi, người biết được sợ cười chết mất.”

“Khà khà khà, hấn mà làm thủ môn chắc vậy nhẹ bóng cũng không với tới.”

Toét! Xúc phạm trọng tài, khăn đỏ!”

“Khăn đỏ con em người, chúng ta đang ngồi ghế khán giả! Mà từ khi nào trong bóng đá có luật bị phạt vì tán nhảm với nhau thế?”

Đúng thế, không có nhầm lẫn gì, đây là một trận bóng đá giữa đội liên hợp luật pháp và công quốc Đông Lam với câu lạc bộ bóng đá thân sĩ tự do. Dù các nhu yếu phẩm đều rất đầy đủ, thế nhưng mọi người đã quen tự do thoải mái nay phải ở trong căn cứ suốt hơn một tháng, tinh thần sĩ khí xuống cực thấp, do đó ta liền tính đến tổ chức sự kiện thể dục gì đó để đám này phát tiến tinh lực.

Ta một hơi ‘phát minh’ ra đủ loại thể thao như bóng đá, bóng rổ, bóng chuyền, cầu lông... Cuối cùng, chỉ duy có môn bóng đá này, bởi lẽ các môn khác, ví như bóng rổ, sự mất cân bằng giữa các chủng tộc quá lớn, người có giỏi hơn nữa mà nhảy chỉ mới cao bằng đến đầu vai đối thủ thì cũng như không. Tuy rằng trong bóng đá cũng có sự chênh lệch nhất định, thế nhưng tất cả mọi người đều chưa quen dùng chân chơi bóng, trình độ của tất cả có thể coi như còn nằm trên cùng một trục hoành.

Dẫu vậy, các tình huống lộn xộn vẫn phát sinh liên tục.

“F@ck, Mening, người không thể ngoan ngoãn dùng chân đá bóng sao?”

Tên đàn ông nhìn tướng chừng trung hậu thành thật đó mỉm cười đáp lại.

“Quy tắc vốn cho phép các bộ vị khác ngoại trừ tay được sử dụng mà, đuôi là bộ phận hoàn toàn phù hợp nha. Không phục sao? Không phục người cũng dùng đuôi đá bóng đi.”

“Ta là người, lấy đâu ra đuôi, tên \$^#%\$*# nhà người!” lại một thành viên đội pháp-quốc bị Mening chọc giận mắng chửi lên.

Từ đầu trận đến giờ tiết tấu trận đấu vẫn thế này, dù sao quy tắc bóng đá ta sử dụng là loại rập khuôn với bóng đá trên Trái Đất, không thể áp dụng cho dị tộc, các loại Bug cứ thế trôi lên vô cùng tận.

Nhất là tên Mening kia, hấn y hệt máy dò Bug, ngoảnh đi ngoảnh lại lại thấy dùng chiêu mới, liên tục xoát đáy hạn cuối.

Hai đội này đã đá hơn ba mươi trận, pháp-quốc mới thắng có năm trận, còn lại đều bị đội thân sĩ cho lột tẩy.

Đương nhiên sau trận đấu, luật bóng đá lại sửa đổi để nhắm vào bug mới, thế nhưng, xét theo khía cạnh nào đó, điều này cũng bức đám thân sĩ với nhân số ít hơn này đầu nhập thêm tinh lực đi đào lỗ thủng trong quy tắc.

“Nhục mạ đối thủ, khăn đỏ!”

Tên địa tinh cầm tiền lót tay đầy đủ, lập tức thực hiện chức trách, nắm chặt cơ hội đuổi người.

Vì vậy, nhân số hai bên hiện tại còn là 11-19.

Sao, nhân số không đúng? Ban đầu ta đúng là đề 11 đấu 11, ai bảo đám thân sĩ này quá mạnh, số người gấp hai như bây giờ bọn họ còn bị đội thân sĩ dùng âm chiêu đánh bại liên tục.

“Ha ha, muốn thắng? Đợi kiếp sau đi!”

Trong lúc ta đang còn suy nghĩ trên trời, tiếng hét hào phóng của tên lùn Romers kéo ta trở lại hiện thực tàn khốc.

Vì vậy, ta lập tức ra tay.

[Tường băng tuyết]

Ta cảm kiếm xuống đất, sau đó, phía trước Romers lập tức hiện lên một nhánh tường băng, tiếp đó là “bang đương” mấy tiếng, tên lùn ngã sấp mặt.

Trong quy tắc ta có nêu cấm chỉ công kích và trở ngại đối thủ, thế nhưng không cấm đúc tường trên mặt đất, với cả ta cũng đâu có trở ngại đối thủ.

“Roland, người làm cái quái gì vậy, chúng ta cùng một đội! Người cản ta làm gì!”

Có lẽ bởi vì Romers này quá trắng kiện nên mới khiến hắn có thể vượt qua được thế yếu của các tộc chân ngắn mà trở thành một thành viên của đội bóng.

Mà lời hắn hô lại khiến nổi buồn của ta dấy lên.

Rõ ràng ta mong muốn gia nhập đội bóng phe nhân loại, vì cái gì ai nấy đều khăng khăng đẩy ta sang phe thân sĩ? Đã thế còn hạn chế hành động, buộc ta không được dùng các chiêu thức âm hiểm, đẩy ta vào vị trí thủ môn. Chẳng lẽ, trước khi là một con người, ta đã là một tên thân sĩ?

“Khục, ai bảo là ta làm Renee bên kia cũng là kỹ sĩ cực quang, có khi đây là trò nàg bày ra.”

“Đừng có chối! Renee nào âm hiểm được như ngươi, một cái tường băng còn thiết kế ba bậc theo vóc dáng mục tiêu, bậc thứ nhất đựng trứng gỏi, bậc thứ hai đựng trứng eo, bậc thứ ba nhằm vào đầu! Eo của ta, cái &^\$*^ nhà ngươi...”

Khi hai đồng đội phe thân sĩ còn tiếp tục cãi nhau, quả bóng da đã rơi vào chân trung phong Casio, thấy vậy, cả đội pháp-quốc lập tức khẩn trương.

Dù quy tắc liên tiếp cải tiến để hạn chế các loại thiên phú siêu tự nhiên và thủ đoạn âm hiểm, thế nhưng có một thứ không thể hạn chế, đó là Casio nhiều hơn người bình thường hai cái đùi.

Xạ thủ tộc Centaur tới lui như gió, vì hạn chế hắn, đội pháp-quốc tự động tổ chức một nhóm kỵ binh, biến bóng đá biến thành bóng ngựa.

Tất nhiên, loại chiến thuật vì quy này quá bất công, theo lẽ thường, sau trận đó nó bị quy tắc sửa đổi cấm tiệt.

Casio tung hoành sân cỏ không địch thủ, hắn nghiêng người, sử dụng vài động tác giả, lập thức lợi dụng được ưu thế tốc độ vượt qua mấy hậu vệ, tiến vào phạm vi sút gôn, thật sự là dễ như bỡn.

“Á á á á!”

Quả thực không nên khen người trẻ tuổi nhiều, ta vừa nói xong, Casio đã ngã quy xuống đất.

“Tên khốn nào đào hố trên sân! Má, các người kiếm đâu ra thông lộng, các người coi đây là chiến trường à? Tinh thần thể thao của đám bọn người đi đâu cả rồi?”

Ta sờ mũi, không nói gì, hình như mấy thứ này đều là ý tưởng ta nói trong lúc tán gẫu với Renee, không ngờ bên kia chơi thật.

“Chắc, chắc quy tắc 643 xác định, không cho phép làm bất cứ điều gì ảnh hưởng sân bóng trước trận đấu.”

Sau mỗi trận đấu lại có đủ loại âm chiêu xuất hiện, bản ghi chép quy tắc đã dày không kém cuốn từ điển. Nếu cứ tiếp tục thế này, đợi bản quy tắc hoàn thiện ra đời chắc nó đã có thể bày măn một giá sách.

“Chà chà, đến lúc đó, trước khi cầu thủ ra sân phải làm bài thi viết kiểm tra quy tắc, không vượt quá điểm 6 không cho thi đấu. Kiểm tra viết xong kiểm tra thực hành, dẫn bóng, chuyền bóng, ám chiêu, kỹ thuật diễn... không kiểm tra đến mức người vừa muốn ói vừa muốn giết giám khảo thì đừng mơ ngừng. Nếu vượt qua, cấp cho người chứng chỉ bậc c, sau mười năm đấu bóng không chết cấp cho bậc b, loại siêu sao thì xem xét đưa người bậc a.”

Tất nhiên, ta có thể đơn giản thô bạo nói chết chỉ có thể làm những gì, tuy nhiên như vậy còn gì vui sao? Dầu gì cũng là hoạt động giải trí, cứ làm cần não nhiệt thế này mới vui.

Với lại bọn họ sớm đã đem trận đấu bóng đá biến thành sân đấu trí tuệ, tìm cách khiến đối phương lọt hãm mới là vương đạo, chỉ thắng bằng thể lực kỹ năng các kiểu quá thiếu đẳng cấp. Ta hiện rất mong đợi, nếu thứ này phát triển trải rộng toàn bộ Nahri sẽ trở thành môn thể thao ra sao.

“Mặc kệ phát triển thành dạng gì, ít nhất cũng tốt hơn cái trò tennis giết người kia.”

Tennis là một trò thể thao thí nghiệm trước đó của ta, vì hạn chế lỗ thủng, ta trực tiếp quy định chỉ được làm những gì, thế nhưng vẫn không thể can thiệp được phương hướng phát triển quỹ dị của nó khi vào tay đám này.

“Hừ, đã so đầu đập bóng thì đập toàn lực thử xem. Nhìn kĩ, nhân sùng hợp nhất, toàn lực phát bóng!”

Động tác phát bóng của thiếu nữ rất đẹp, lực lượng sau khi nòng hợp nhất cùng người tuyệt cũng cực lớn, sau đó, quả bóng tennis nòng đánh ra đập thủng cả tấm rào chắn bằng thép bao lấy sân...

“Nhìn kĩ năng chung cực của ta, ma cầu tan biến! Trong ngàn vạn quả cầu hoàng kim kia, chỉ có một quả là thực.”

Hoàng kim con em người, nghĩ mình có danh hiệu ‘cây cung hoàng kim’ thì đánh bóng cũng biến quả cầu tennis thành hoàng kim chắc. Với cả tại sao cả mặt sân lẫn dây bóng thế kia, người chẳng phải bảo chỉ có một quả là thật sao? Có giới làm đám còn lại biến mất hết cho ta.

“Tiếp chiêu, đao chém thân thể, tâm chém linh hồn – bóng dao cạo!”

Người tưởng mình nói là đao cạo thì thật là đao cạo? Bóng người đánh đi đâu rồi? Sao ta chỉ thấy kiếm khí. Tưởng chỉ người mới biết dùng vọt vung ra kiếm khí? Ta cũng biết, tí ta dùng [toàn phong trận] phát bóng xem người sống được không.

Vì quy tắc đã chết cứng, cả đám đều chỉ có thể tăng thêm lực lúc đánh bóng, kết quả, càng phát bóng càng nặng, càng đánh đường đi bóng càng quỹ dị, sớm muộn thế này cũng có án mạng phát sinh.

May bóng Tennis được làm từ da rồng đặc chế, nếu là loại bóng khác sớm bị bọn này đánh thành vụn cám. Sau đó, trò thể thao này không còn ai chơi, dù sao từ mấy tên biến thái đặc biệt ra thì ai cũng rất yêu quý mạng mình.

“Tennis giết người vẫn là bỏ tốt hơn, để bọn họ đem sức chú ý đổ vào tìm kiếm lỗ thủng quy tắc cho người xem an toàn chút.”

Mọi thứ đều là tương đối, những chiêu trò giống kiểu đầu Zidane, tay Maradona, răng Suarez... đều đã được lũ trời đánh này tái hiện theo cách này hay cách khác. Dù sao thì ít nhất tất cả đều thích chơi, bóng đá có tiền đồ phát triển.

“Bóng đá mà tới Ainra Dader, không khéo lại biến thành một đám pháp sư cười chửi giành bóng, sau đó mỗi đội còn sẽ có một thành viên chuyên đánh bóng trúng đối phương để đẩy ngã đối phương xuống chổi bay. Ừm? Khá là quen, hình như từng thấy đầu đó, gọi là Quidditch đúng không ấy nhỉ...”

Lại một lần nữa ta sững sờ ngay giữa trận, lần này, một vị kị sĩ bên pháp-quốc lấy được bóng, dùng toàn lực sút nó ra.

[Tuồng băng tuyết]

Tuồng băng lại hiện lên, chắn hết cả cầu môn, cú sút của đối thủ bị kẹt cứng.

Đây tất nhiên là chơi bản, sau trận đấu phải bị cấm, vì thế ta cũng chỉ dùng được trong lần này.

“Điều luật 644, các hành động ảnh hưởng sân bóng trong trận đấu cũng bị cấm. Mẹ nó, lại mất một trò có thể lợi dụng.”

Ầm ầm!

Ta vừa mới tự thầm thì buồn bực vì tìm lỗ thủng càng ngày càng khó, đột nhiên mấy dòng lời bạo từ trên không trung đánh xuống nát bấy bức tường băng ta dựng lên.

“[Tuồng băng tuyết] là phép thuật cấp bốn, hần không có nhiều ma lực, không sử dụng được nhiều lần, anh em, đừng nản lòng! Tiếp tục!”

Tiếng cổ vũ của Klose khiến toàn đội pháp-quốc phấn chấn không thôi, còn ta thì nhẩn mi lại, đương nhiên không phải vì đám người trẻ tuổi máu nóng kia.

“Điều 645, nhân viên ngoài sân không được phép can thiệp các trạng huống xảy ra trong sân, làm cổ động viên mà cũng thò tay giúp đỡ, thật quá phận.”

Quả bóng đụng phải tường băng sau bị bật ra ngoài, Renee chớp lấy cơ hội cướp được nó, sau đó rê bóng về phía ta. Đáng tiếc...

“Ai u! Đau quá! Đuôi ta gãy rồi!”

Vâng, hậu vệ siêu cấp - - Mening tới cứu giá.

Chỉ cần có hần ở đây, muốn chọc thủng lưới phe ta luôn không phải chuyện liên quan đến thể lực, muốn làm vậy, người trước hết phải tìm được cách phá được độ dày mặt vô đối và kho chiêu hiểm vô tận của hần.

Lần này, Renee chỉ đập nhằm phải cái đuôi của hần (ta nhìn rõ ràng tên đó cố ý thò đuôi để dưới chân nàng), sau đó, hần ôm lấy đuôi lăn lộn lăn lộn...

“Khăn đỏ!”

Silverhook vẫn chực chờ cơ hội từ lâu, một chiếc khăn phạt lập tức xoay chuyển thế cục.

Quyết định này của trọng tài quả thực quá thể đáng, tất cả người quan sát đều hư thanh phản đối.

“Điều 646, nếu một bên cường liệt phản đối quyết định của trọng tài, ban tổ chức tiến hành bỏ phiếu xem có thay đổi quyết định đó hay không.”

Hai bên ngơoi tới ta đi, trận bóng đã gần kết thúc, tỉ số hiện tại đang là đội thân sĩ dẫn trước... 30-9.

“Nên kết thúc trận đấu, không được để đội pháp-quốc ghi được mười bàn!”

“Trọng tài, thay người! Ta rời, Gatling vào!”

Lời vừa dứt, cả tràng thi đấu vốn đang sôi trào lập tức âm trầm tĩnh mịch. Sau đó, một thân ảnh to lớn đi vào sân, tất cả người xem đồng thời lùi về sau ba bước.

Dù sao, lần hấn lên sân gần nhất, quá khiến người ta sợ hãi.

Hôm đó, khi ta hô lên: “Thời khắc then chốt, xông lên làm cô bọn họ.” Tên này vậy mà móc ra một cái nút bấm đỏ, nhấn xuống, tiếp đó “Àm àm!” “Àm àm!”, cả sân đấu và các cầu thủ đều bay.

Gatling không chế nổ tung cực tốt, không ai bị trọng thương, nhưng ít nhiều gì cũng phải nằm giường vài ba ngày, không thiếu người quan sát cũng chịu tội.

Hiện tại tuy đã cấm chỉ vận động viên đào đất lấp bom, nhưng nhìn thân ảnh kia, tất cả mọi người vẫn sợ hãi run lên.

“Gatling, giao cho người, giải quyết trận đấu!”

Gatling thay vị trí là vị trí thủ môn của ta, có điều hấn vào sân không phải để bắt bóng, mà ta rời sân cũng chỉ vì muốn tìm chỗ chạy.

“Mọi người yên tâm đi, ta đi vào không mang chất nổ theo...”

“Àm àm!”

Lời nói dối mới qua hai giây, Durr đã bay lên trời.

“Àm àm!”

Quả tạc đạn thứ hai không biết bị giấu dưới ghế khán giả từ khi nào, sau đó, làm gì còn khán giả nào định xem đá bóng, tất cả đều vất chân lên chạy. Rồi trong bối cảnh cầu thủ bay tới bay lui, trận đấu khép lại.

Ngày hôm sau, kết cục của trận bóng này vẫn được bàn tán xôn xao, mà thân ảnh bị treo trên sân bóng kia cũng thành đối tượng bị phi nhò.

“Hừ, tại hấn mà ta thua trắng!”

“Người cược gì? Cược pháp-quốc thắng? Nếu thật thế thì đáng đời người.”

“Không, đội thân sĩ quá vô sỉ, pháp-quốc có tăng nhân số thành gấp ba thì may ra. Ta cược là pháp-quốc có thể ghi mười bàn.”

“Ta cũng cược như người, thật xui xẻo, chỉ kém một bàn! Nghe nói rất nhiều người chọn mục đó, kết quả hôm nay tức chết vô số.”

“Hừ hừ, các người là một đám gà mờ. Ta cược sân bóng sẽ bị Gatling nổ bay, tỉ lệ 1 ăn 10, khả khả!”

“Giỏi, như thế mà cũng đoán trúng. Lợi hại! Mà có loại đặt cược này nữa à?”

“Có chứ, có cả loại cược ‘răng Suarez’, nếu sân bóng có ai cắn người thì thắng. Lần trước có người cược trúng, ta cũng đổ một ít vào đó, đáng tiếc lần này không được.”

“Ghe, mấy thứ như vậy mà cũng cược thắng được. Cơ mà đến mức đoán được sân bóng nổ tung cũng chỉ ăn được có 10 lần. Hồi báo có vẻ hơi thấp nha.”

“Đúng, hình như có tên gia hỏa nào đó đặt cược cực lớn vào đây, nghe nói hấn cược là ‘trước khi pháp-quốc ghi mười bàn sân bóng sẽ nổ tung’, một mình hấn đặt cược đã chiếm 90% tổng số tiền cược, buộc bên tổ chức phải đề tỉ lệ xuống...”

Trong căn phòng tối nào đó, một đám cược thắng nhìn núi vàng trước mặt, cuồng tiếu đắc ý.

“Thôi cười đi, phân của nào.”

Ta nhìn bốn phía xung quanh, đám hợp tác Silverhook, Mening, Renee đều có mặt. Tròng mắt bọn họ cũng biến thành hình đồng xu vàng.

“Silverhook, của người, một phần năm. Chuyện chuẩn bị chất nổ với công tác làm trọng tài thực hiện rất tốt.”

Silverhook hào hứng thu lại túi tiền, đối với địa tình, không việc gì thoải mái hơn kiếm được cả đồng vàng như vậy.

“Lần sau tiếp tục hợp tác, kiếm nhiều hơn nữa.”

Ta cười gật đầu, không nói cho hấn biết rằng, vì hành động thiên vị quá đáng, chức trách trọng tài của hấn đã bị đoạt. Người lần sau hợp tác với ta, chắc sẽ là Kabbalah.

“Mening, của người, một phần năm, biểu hiện trên sân rất tốt, có điều...”

“Ta biết, sao ta có thể quen người anh em Gatling đang chịu tội ngoài kia. Làm lão đại ta phải giảng nghĩa khí, không sao phục chúng được. Cứ giao cho ta, Gatling nhất định sẽ thỏa mãn.”

Dù méo hiểu sao đám thân sĩ lại tôn thẳng này lên làm đại ca, nhưng ta vẫn gật đầu đồng ý, chỉ cần không chạm giới hạn, tên này làm việc rất được, giáo hoạt, chắc chắn, mặt dày, rất đáng tin nhiệm

“Renee, một phần hai mươi, lần sau bán độ cũng đừng thể hiện rõ thế, động tác và biểu tình của ngươi quá già, suýt bị tố ra rồi đó biết không?”

“Đại ca Roland, chẳng phải sớm nói một phần năm sao?”

“Ngốc, trẻ con cầm nhiều tiền làm gì, ta sẽ giữ giúp ngươi, khi nào lớn ta đưa một thế.”

“Nga, tốt!”

Có lẽ công chúa điện hạ là cô nhóc dễ lừa, rõ ràng bị người hắc mắt ba phần tư mà vẫn không giận.

“Đúng rồi, Chị Kelly cũng cược với ta một ván.”

“Gi?”

“Nàng cược ngươi sẽ thu phần lớn tiền chia của ta, sau đó sẽ lấy có trẻ con không nên cầm nhiều tiền ra lừa.”

“Wao, hiểu rõ ta thật nha... Ấy nhầm, đại ca Roland ta là người như vậy sao?”

Sau đó, ta ý thức được có gì đó sai sai.

“Chờ chút, sao Kelly biết việc này?”

“Ha ha, đại ca cũng vừa nói còn gì, biểu diễn quá già, bị phát hiện.” Renee thè lưỡi giả manh.

Nàng vừa dứt lời, Silverhook lập tức tìm đường chạy, đáng tiếc cửa phòng đã bị mở ra.

“Quả nhiên là ngươi! Đại nhân! Ta lúc đầu còn tưởng có người bơi đen ngươi. Ngươi làm như vậy có xứng với chức trách thần sứ công chính của mình không?”

Klose buồn tui, kinh ngạc nhìn ta. Ánh mắt nàng như thể một người mẹ nhìn thấy đứa con đi nhầm đường.

“Tiền lấy chồng của Momo... hết sạch rồi... Lại là ngươi, Roland! Ngươi phải bồi thường, phải để ta ôm Rola một buổi tối. Ta bảo đảm không làm gì đâu, thật sự, nhiều lắm chỉ cởi quần áo hần ra...”

Momo, trước lau nước miếng lại nói tiếp. Mà còn lâu ta mới tin ngươi. Cái gì cũng không làm??? Tin thế *beep* nào được!

“Roland, hừ hừ, dám kéo Renee làm trò bần. Quên mất thủ đoạn của ta rồi sao. Hừ hừ, ta sẽ không nói ta đang tức giận vì thua tiền.”

Ấy ấy, Kelly, chị thua bao nhiêu thẳng em này bù tất, đừng cười thế mà, dọa người lắm.”

“Giáp của ta, ta suýt chết mới có được bộ giáp Miserol đó, đại nhân, ngài trả ta được không?”

Cửa phòng đã bị đám thua cược giận dữ lấp kín, những khuôn mặt quen thuộc, vẻ giận dữ quen thuộc. Ta im lặng hồi lâu, sau đó nói.

“Xem bóng cần lý trí, cá cược hủy một đời. Chìm chết vì mỗi người chết vì tiền, đừng mơ ta trả lại. Đúng rồi, Silverhook và Mening chạy lối kia, đừng có bỏ qua bọn chúng, à phải, nhớ đừng đánh mặt, mai ta còn phải ra gặp ngươi.”

[Điều 647, các nhân viên liên quan đến trận bóng không được tham dự cá cược. Điều 648, cấm chỉ để địa tinh làm trọng tài, cấm Roland tham dự tổ chức trận bóng. Địa tinh và Roland bị cấm cá cược bóng đã vĩnh viễn!]

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Đồ kị

Editor: Gà đồng

Sau khi vui mừng đùa bỡn, tất nhiên sẽ là ngày tháng công lưng làm việc.

Căn cứ ngầm này là cái nôi của hạm đội siêu cấp của Oran, có thể coi là khu công nghiệp kỹ thuật công nghệ cao đứng đầu cả Nahri hiện tại.

Theo phương án cũ, chỉ cần hai tuần là có thể để Ánh sáng cực bắc lơ lửng trên bầu trời, và cũng chỉ có thể lơ lửng trên bầu trời.

Nếu đưa con thuyền này về Đông Lam mới hoàn thành thì là chuyện không thể, bởi sự chênh lệch giữa hai nền công nghiệp, chúng ta không chế tạo được các bộ kiện cần thiết đạt tiêu chuẩn, còn nếu cố tình thay thế bằng đồ tương tự, các chỉ số của thuyền sẽ không tài nào đạt được như thiết kế, thậm chí còn có nguy cơ trục trặc khi vận hành.

Biến cố hải tặc xâm nhập khiến chúng ta có thêm một quãng thời gian ở lại trong căn cứ, không thể không trân quý chúng. Vì vậy, ta vừa vào đến đây liền hạ lệnh đốc toàn lực khởi công kiến tạo Ánh sáng cực bắc.

“Điều kiện công tác kém tiêu chuẩn sẽ chỉ khiến công nhân kỹ sư giảm năng suất, thậm chí thống hận cố chủ dẫn đến các hậu quả nghiêm trọng như làm đối phó, xuất hiện sai lầm... Chúng ta phải khiến cho người lao động được làm việc trong môi trường có lợi, như thế năng suất vừa tăng mà các linh cảm sáng tạo cũng dễ dàng xuất hiện hơn.”

Thế cho nên, ta cố tìm mọi cách để nâng cao hoàn cảnh, cụ thể như văn nghệ này, ẩm thực này, bóng đá này..., thậm chí, vì để cao ẩm thực, ta còn mấy lần lên mò xuống sông bắt cá.

Nhờ vào tiếng ca thiên phú của Traxex, hiện mấy bộ lạc kia chắc đến giờ cũng chưa hiểu tại sao bầy cá của mình bị thiếu mảng lớn, mà có nghĩ đến bị người trộm đi thì cũng hướng lòng nghi ngờ về các bộ lạc khác xung quanh.

Những hoạt động giải trí ta tổ chức có hiệu quả rất tốt. Có điều, vì ở thế giới này rất khan hiếm chương trình giải trí, nhiều công nhân kỹ sư chơi quá vui, vui đến mức không tập trung vào công tác.

Sau một hồi chấn chỉnh, dưới sự trợ giúp của sinh vật vong linh và đám thân sĩ, kỹ sĩ, tiến độ dần dần đạt bằng, thậm chí đã vượt kế hoạch.

Thiết kế động lực thuyền ta không có ý kiến gì, đó không phải sở trường của ta, tuy nhiên với hệ thống vũ khí, ta lập tức đề ra rất nhiều nguyện vọng của mình.

“Tám tháp pháp sư và ba hai nòng pháo? Thiếu, quá thiếu! Làm mười sáu, không, ba hai cái tháp pháp sư cho ta, thêm một trăm nòng pháo, vậy mới đủ.”

“Nguồn năng lượng không đủ? Yên tâm, ta có cách. Vị trí không đủ? Người không biết lắp chồng nòng pháo lên nhau thành tháp pháo sao, không biết lắp xen kẽ tháp pháo nhỏ giữa hai tháp pháo lớn sao? Đừng quan tâm chuyện đối xứng, ta chỉ cần càng pháo càng lớn, số lượng càng nhiều càng tốt.”

“Nhớ lấy, đám kỹ sư mới vào nghề, mỹ quan bên ngoài chả là cái gì cả, phải đem tất cả trí tuệ đầu nhập vào mục tiêu tăng uy lực pháo, tăng số lượng pháo. Bây giờ nói theo ta: nhiều là đẹp, lớn là tốt, đường kính tức chính nghĩa, tháp pháo tức chân lý! Rpg mềm yếu đi chết hết! Lặp lại câu trên ba trăm lần.”

“Sao cơ, không biết rpg là gì? Đó là một đám ngu học nhét thuốc nổ vào đít xong tự bắn mình lên! Hiểu chưa?”

Đến trước mắt, tình hình truyền giáo của ta còn khá thuận lợi. Ít nhất thì đạo gần đây càng ngày càng nhiều kỹ sư đã cảm thụ được sự mỹ lệ mà ta nói. Trong lúc làm việc, có kỹ sư còn hô lớn: “Trời bao nhiêu sao, thuyền bấy nhiêu pháo”, “Trên thuyền này chỉ có pháo là tồn tại duy nhất, những thứ còn lại, không có cũng được!”.

Thế nhưng vẫn có người không chịu thay đổi.

“... Chỉ cần ngài giải quyết được vấn đề nguồn động lực cơ bản không thể giải quyết đó, chuyện tháp pháo đều là mây bay. Thêm nữa, có một số công tác bổ sung không thiết yếu, nếu không phải thêm mấy thứ đồ trang sức kia có khi chúng ta đã hoàn thành sản phẩm”

Kỹ sư Piacenza là một học giả bảo thủ, hẳn không thể hiểu được hàm ý đằng sau những phương án cải tạo ta đưa ra.

Đồ trang sức? Phải, nếu suy nghĩ theo phương pháp tạo thuyền truyền thống, việc đem đám mây rỗng gần rỗng da rỗng dính trên vỏ thuyền, đem bảo thạch ma pháp trấn quý dính vào hạch tâm, ngoại trừ tác dụng huyền phú thì chẳng còn ích lợi gì. Việc ta làm hiện tại là điển hình lãnh đạo ngoài ngành thò tay vào việc trong nghề, dưới con mắt của các chuyên gia, kiểu gì cũng xảy ra chuyện.

Nhưng ta đâu có dự định tạo thuyền, ta vốn không biết tạo thuyền.

“Vong linh tạo vật học.”

Xưa nay ta luôn coi như một môn khoa học với hệ thống lý luận riêng, tương tự như giải phẫu thi thể trong y học phương Tây, vong linh tạo vật học bắt đầu bằng việc phân tích và coi khí quan như các linh kiện máy móc, sau đó tìm cách ghép hợp lại để tạo ra cá thể có năng lực như mong muốn.

Thế giới kia vốn cũng đã xuất hiện rất nhiều công nghệ như ghép nội tạng, cải tạo nhân thể, thậm chí nhân bản vô tính. Còn thế giới này, nhờ sự xuất hiện của yếu tố siêu tự nhiên, dù là một tên mới chập chững vào nghề cũng làm được nhiều điều mà bao chuyên gia, giáo sư của Trái Đất cũng bó tay. Cây ghép nội tạng, lắp ghép sinh vật... đơn giản đến mức không tưởng.

Khác với bác sĩ khoa ngoại, các pháp sư vong linh đã chứng minh được đẳng thức ‘Sinh mạng = thân thể + linh hồn’, đối với họ, chỉ cần đảm bảo sự kết hợp giữa hai số hạng của vế phải thì liền có thể thoải mái khiêu chiến quyền uy của tạo vật chủ. Trong khi đó, các bác sĩ không nắm giữ được linh hồn, không thể coi cơ thể như tổ hợp của các cấu kiện khí quan, thế cho nên việc lắp ghép tự do là không thể xảy ra.

“Khinh nhờn sinh mạng, khinh nhờn thần minh? Sự khác biệt duy nhất giữa chúng ta và thần minh là bọn họ có kinh nghiệm phong phú hơn, kỹ thuật tốt hơn mà thôi. Chỉ cần chúng ta không ngừng tiến bộ, rồi sẽ có một ngày chúng ta sẽ chế tạo ra được thứ tồn tại siêu việt cả bọn họ.”

Các pháp sư vong linh cuồng vọng nói ra câu này, đồng thời cũng hành động y như vậy. Mà ta, chuyên gia tạo vật vong linh quyền uy nhất trong lịch sử cận đại,

đã thêm vào một học thuyết mới cho hệ thống này – thuyết vong linh tiến hoá.

Những thi thể chết cứng một khi đã thành hình thì rất khó tiến bộ thêm. Từ vong phủ lên một bình cảnh giới hạn cho các vong linh. Thế nhưng, cái tấm màng ngăn đó không phải không thể đột phá.

Biện pháp của ta, là để thân thể và linh hồn kết hợp hoàn mĩ với nhau, sau đó cải tạo linh hồn, để cảm tình cường liệt trong linh hồn cộng minh, thúc đẩy thân thể tiến hoá.

Adamn (bạo thực), Omar (ngạo mạn), Best (bạo nộ), Heloise (tham lam)... bọn họ có thể trưởng thành không ngừng chính bởi vì linh hồn trong thân thể đó có một chấp niệm thuần túy và mạnh mẽ.

Lí luận này rất đơn giản, tuy nhiên muốn thực hiện không phải chuyện đơn giản. Ta có thể tự hào rằng, trên thế giới này chỉ có bảy tông tội của ta là những vong linh với tiềm lực trưởng thành không kém kẻ sống, mà hạch tâm kĩ thuật, cũng chỉ có ta nắm giữ.

Thế nên, không biết tạo thuyền thì cũng có sao, ta muốn biến Ánh sáng cực bắc trở thành một vong linh siêu cấp, một trong bảy tông tội.

Da rỗng, vảy rỗng, gân rỗng được gắn lên vỏ thuyền, boong thuyền, mép thuyền nhìn như xa xỉ vô độ, trên thực tế đều là vật liệu cần thiết cho quá trình chiêu hồn. Còn chuyện câu đi linh hồn Hadaraa có khiến nữ vương phong bạo giận dữ hay không... dù sao cũng đắc tội rồi, làm thì làm triệt để luôn, sợ quái gì. Với lại, đảm bảo năng khó mà phát hiện ra được thủ phạm là ta.

Đương nhiên cứ thể chiêu hồn thì cũng không nhiều ý nghĩa, trí tuệ của quái vật biển vốn không cao, sau khi chết đi linh hồn tiêu tán dần thì trí tuệ càng bị sụt đến mức không nổi nhìn, đã thế còn có khả năng cuồng hoá, không gia công thêm đừng mong sử dụng được.

Vì thế, ta muốn gắn thêm một ‘hệ thống thao tác’, một linh hồn khác mạnh mẽ không kém khoắc lên nó.

“Masorite, chuẩn bị tốt rồi chứ?”

“Đã xong, thưa đại nhân Roland.”

Sau khi ta ra lệnh, một giọng nam trẻ tuổi vang lên trên khoang thuyền. Đó là pháp hoàng Masorite. Từ thời khắc hấn hấp thụ máu rồng thì đã chắc chắn phải chết, thừa dịp băng giá còn lưu giữ hơi thở cuối cùng của hấn, ta kịp thời tiến hành câu thông.

Masorite còn một tâm nguyện chưa hoàn thành, nguyện ý lấy thân phận vong linh tiếp tục tồn tại trên thế gian. Cái giá phải trả là hấn sẽ phục vụ vô điều kiện cho ta một trăm năm, còn nếu ta giúp hấn báo thù thành công, thời gian này sẽ kéo dài đến vĩnh viễn.

“Damus giết vợ ta và con gái ta, ta muốn báo thù tất cả hung thủ! Hấn chết rồi? Không, kẻ chết là Damus đệ tam, kẻ thù thực sự của ta là sự phụ hấn, Damus đệ nhất! Dòng bọn chúng theo một loại truyền thừa đặc thù. Giờ ta không biết Damus đệ nhất và đệ nhị ở đâu, nhưng hoàng đế nhất định sẽ biết, bọn hấn vẫn luôn hiệu trung với hoàng thất Oran.”

Tốt lắm, trước khi Crowen khôi phục, trước tiên đừng để hai tên này thấy nhau.

Mà thực ra, nếu hấn đã tiếp nhận ta cải tạo vong linh, vậy vấn đề trung thành không cần lo.

Đem huyết pháp sư cấp bán thần chuyển hoá thành vụ yêu là một loại lãng phí, đúng lúc ta đang cần một linh hồn mạnh mẽ đi điều khiển Ánh sáng cực bắc, Masorite thì cần lực lượng, hai bên gặp nhau, không mưu mà hợp.

Giờ đây, một nửa thân thể Masorite đã dung nhập vào con thuyền, chỉ có nửa người trên còn trôi ở mặt ngoài. Trước mặt hấn đặt quả tim của rồng chín đầu, mỗi lần quả tim này đập một nhịp, dòng năng lượng tuần hoàn trong chiến hạm lại chuyển động tuần hoàn.

Masorite giờ đây đã chuyển thành sinh vật tộc bất tử. Nửa thân thể phía trên của hấn vẫn một nửa nhiễm độc một nửa đóng băng, để tránh thảm trạng này hù dọa đến các bạn nhỏ, hấn chủ động yêu cầu mang mặt nạ.

Hai mắt nhắm nghiền, vô số dòng số liệu trôi trước mắt Masorite, đây là quá trình hấn khống chế chỉnh lí, làm ra những điều chỉnh tinh vi cuối cùng đối với con thuyền này.

Nhìn hấn chăm chú làm việc như vậy, ta rất hài lòng, đồng thời không hiểu sao trong lòng lại dâng lên niềm sầu muộn.

“Đại nhân, ngài sao vậy?”

“Không có gì, tự nhiên thấy hơi buồn bực, đi ngủ chút là tốt.”

Ta cũng chỉ có thể nói như vậy, không chẳng lẽ lại kể thật là rằng giấc mơ của ta là Kantai Collection; rằng bao năm qua ta vẫn mơ về một ngày có cô hạm nương nào dùng giọng siêu moe của nàng gọi ta hai tiếng đô đốc?

“Vì sao? Vì sao người khác đều chơi với những cô nàng mặc đồng phục thủy thủ cười ngọt ngào, còn ta thì lại chỉ có một gã đeo mặt nạ nhìn không ra hình người? Ý chí vũ trụ! Có thể cái biến hiện thực tàn khốc này sao?!”

“Ồ, có thể chứ? Rosemary thế nào? Đại mỹ nữ nha.”

Ý chí vũ trụ tất nhiên sẽ không quan tâm cái câu hỏi dở hơi của ta, chỉ có Heloise đang rảnh rỗi, tìm cơ đến xia xói ta mà thôi.

Đổi một tên âm dương hai cực lấy thăng lưỡng tính? Thôi đi, nghĩ đến cảnh cả đám sau này cả ngày đều ở ‘bên trong nòng’, ta không dám chắc ‘nòng’ sẽ không dùng quyền hạn để nhìn lên cơ thể nam thủy thủ.

“Đừng có nhục mạ ta, mắt thẩm mỹ của ta rất cao, đám xấu hoắc đó có gì hay mà xem! Phẩm vị của ta không thấp đến mức đó!” Rosemary đột ngột xông ra biện hộ cho bản thân.

Nghe những lời này, ta càng thấy lựa chọn Masorite là chính xác. Có vẻ đoàn thân sĩ của ta cuối cùng cũng có một thành viên hơi bình thường.

“Ồ, đại nhân, diện tích vảy rồng bao phủ phía bên trái của ta nhiều hơn phía bên phải 17%.”

“Không sao, tí khời động nó tự sửa đổi.”

“Nha, đại nhân, nòng pháo thứ hai và nòng pháo thứ chín hơi lệch, có thể quay chính xác chúng về phía trước giúp ta sao?”

“Không thể nào, ta nhìn thấy thăng tấp mà.”

“Không làm đâu, nòng thứ hai lệch phải khoảng 0,2%, nòng thứ chín lệch trái khoảng 0,5%, xem kĩ nhìn ran gay. Phải rồi, phiền ngài đặt cái thùng nước trên boong đó về chính giữa, cảm giác mất cân đối này thật khó chịu.”

“Còn nữa, sao mấy bồn hoa hai bên phải trái lại không cân xứng thế này, giờ bên trái nhiều hơn bên phải ba bồn.”

“Kia nữa, bức tranh treo trên tường kia, nó đang bị lệch 3%, xem thật khó chịu.”

Vừa rồi ta nghĩ nhiều, đoàn thân sĩ làm sao có thể bình thường, lại nhớ lúc tên huyết pháp sư đó xuất hiện lần đầu, hình tượng áo quần chỉnh tề, tóc tai tỉ mỉ đó, ta ngộ ra.

“Ra là tên mặc cường bách đối xứng.”

Tiếp đó, tên bị cường bách này tiếp tục lái nhai những lời không có tí dinh dưỡng nào, từ hoa văn trang trí trên thuyền đến đồ án trên cánh buồm, từ nơ con bướm trên dây thừng đến mô thức đồng phục thủy thủ, nghe mà não cả đầu. . .

Người mặc cường bách chứng minh thường cũng chỉ quán quýt bản thân và phạm vi nhỏ xung quanh, nay Masorite biến thành con thuyền khổng lồ, thứ để hắn xoắn xuýt cũng nhiều lên vô số.

Nói chung chỉ khổ kẻ phải tiếp thụ ý kiến của hắn – ta.

Trái phải không đối xứng? Sửa.

Trên to hơn dưới? Không được.

Boong bên trái sạch hơn boong bên phải? Không nhện được, nếu không thể đem boong phải lau khô, vậy đi làm bẩn boong trái mau!

Râu mép chưa cạo, y phục không chỉnh tề? Không nói nhiều, cắt xuống thuyền cho ta.

Đầu ta ong ong vang hưởng, cực kì nghi ngờ quyết định của mình có chính xác hay không. Ta giờ nên dùng Rosemary làm ‘giả hạm nương’ hay tiếp tục dùng cái tên lái nhai cường bách này?!

Mãi lâu sau, hắn mới nói lên câu ta chờ đợi từ lâu.

“Đại nhân, chuẩn bị hoàn tất, có khời động bây giờ hay không?”

“Tốt quá! Chuẩn bị xong thì cũng đừng nói nhảm nữa, bắt đầu luôn đi.”

Mệnh lệnh của ta được đưa ra, sau đó một vầng hào quang màu lục nhạt bao phủ cả hạm đội. Đèn pha đằng trước thuyền sáng lên hết như con cự thú mở hai mắt của mình. Ánh sáng cực bắc, tinh diệu!

Trên thuyền, lượng lớn vong linh cấp thấp đang hoà tan mình, dung hợp với cốt thuyền, bản thuyền, trở thành khung xương vững chắc cho con cự thú vong linh này. Không chỉ vậy, bên cạnh ống dẫn năng lượng bình thường nay thêm ra những đường ống trong suốt chảy xuôi dịch thể màu lục, đó là chất dịch chế từ máu Hadaraa, nay cũng là huyết dịch của Ánh sáng cực bắc.

Da rồng phủ bên ngoài thân thuyền chậm rãi lan ra, vô số ma văn khắc trên thân cũng khuếch tán, hình thành làn da và hệ thống xúc giác.

Tất cả các nhân viên không liên quan đã rút đi, chỉ còn ta và Heloise ở lại.

Mệnh hạp của Rosemary nhìn cảnh này liên tục lái nhai: “Điều này không ma pháp!”, “Sao có thể thế được!”, “Nó hoàn toàn không phù hợp lý luận vong linh tạo vật kinh điển!”

Đối xứng với hắn, kĩ sư trưởng Piacenza cũng lái nhai: “Điều này không khoa học!”, “Nó vô cùng bất hợp lý!”, “Nó vi phạm tất cả các lý luận đóng thuyền hiện có!”

Một bóng mờ hình rồng chín đầu hiện lên phía trên Ánh sáng cực bắc, khi chúng dung hợp hoàn toàn, những da rồng, vảy rồng kia sẽ trở thành xác ngoài chân

chính của con thuyền này, cả những khí quan và ma văn cũng trở thành nội tạng và hệ thần kinh thực thụ.

Hằng hà sa số sinh vật bất tử hiển tế khiến vách thuyền, khung tàu dày hơn, thô hơn. Ngày càng nhiều đèn pha sáng lên, chứng chính là những tròng mắt của Masorite.

Các tháp pháp sư nhiều thêm một tầng da rồng phòng ngự, các nòng pháo đều bị cải biến ngoại hình, trên thân pháo hiện ra điều khắc hình miệng rồng, trong ổ pháo huỳnh quang lấp lánh, cho thấy sự cải biến này không chỉ xảy ra ở bề ngoài.

Trước khi thức tỉnh, nó là một con thuyền chưa hoàn chỉnh tràn ngập mảnh vụn và kỉ di, sau khi thức tỉnh, nó trở thành một chiến hạm tuyệt cấp, đồng thời cũng là một con rồng có thể phun ra hơi thở từ trong bất cứ lúc nào.

Hai lăm toà tháp pháp sư, bảy mươi hai nòng pháo ma năng hù thực, một trăm hai mươi bảy nòng pháo cơ giới hạng nặng, đầu hạm, đuôi hạm mỗi chỗ lắp một chủ pháo long tức. Hệ thống năng lượng sử dụng tim rồng chín đầu làm động lực và máu rồng đặc chế làm vật dẫn. Con thuyền này, hiện là chiến hạm mạnh nhất từng xuất hiện tại Nahri.

“Tốt lắm, Masorite, à không, giờ nên gọi người là ‘Đồ kị’!”

“Vâng thưa điện hạ, Đồ kị chờ ngài hạ lệnh. À đúng rồi, trước đó ngài có thể giúp ta chinh lại nòng pháo sao, vừa rồi lại bị cong. Còn nữa, cái cục thứ nằm trên áo ngài bị tuột, ngài có thể cài lại không, nhìn khó chịu quá....”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Xuất hàng và thẳng thắn

Editor: Gà đồng

Khi cổng căn cứ được mở, cả mực nước sông cũng bị hạ thấp một chút, may mà trên không mưa và lốc xoáy chưa bao giờ dừng khiến hải tộc nhận biết sự biến hoá mực nước không còn nhạy cảm như trước.

Lúc chiến hạm hoà mình vào bóng râm, trôi lên mặt nước, chúng ta cũng bị chấn kinh bởi sự cải biến của toà thành thị này.

Thủ đô mưa Kagoshi đã danh phù kì thực, trong hai tháng chúng ta chui trong hầm đóng thuyền này, vô số hải tộc cũng đã kịp đi tới nơi đây, biến một toà thành thị vốn thuộc về nhân loại biến thành đô thành trong mộng tưởng của hải tộc.

Phân thân của Heloise là mặt thám tốt nhất của chúng ta, việc tìm ra một con slime nhỏ trong nước là nhiệm vụ bất khả thi, nàng có đủ thời gian để ‘cắm mắt’ khắp toà thành.

Vương cung nay vẫn là vương cung, chỉ có điều chủ nhân của nó đã thay đổi mà thôi. Bộ lạc bạch kinh vốn chỉ là một bộ lạc lớn vùng gần biển không quá đặc biệt, thế nhưng nhờ công huân và uy vọng lấy được nhờ trận đại thắng này, bọn họ lí sở đương nhiên trở thành chủ nhân của vương quốc mới thành lập.

Acozta đệ nhất, chính là tên gọi của vị vua tộc người cá voi trắng to lớn kia.

Lễ đăng cơ của Dasos thất bại, sau đó nó được hải tộc lợi dụng đổi thành lễ đăng cơ của Acozta. Giác mơ về một hải quốc dưới sự thống trị của tộc người cá voi trắng đã không còn chỉ là giấc mộng. Dưới sự che chở của nữ vương phong bạo, dù những bộ lạc mới tới mạnh hơn hẳn nhiều bao nhiêu thì cũng chỉ có thể làm con dân của hắn.

Tên Kagoshi của toà thành này vẫn được giữ nguyên, không chỉ thế, nó còn trở thành tên của vương quốc mới.

Cả thầy vương đô nay được bố trí theo hình bậc thềm, phân chia thành các khu vực Murloc, khu Naga, khu Sea Giant... Riêng các thủ lĩnh bộ lạc cũ thì tiến vào hoàng thành, trở thành tầng lớp quý tộc mới hiệu trung với hoàng thất.

Điều này có nghĩa là các bộ lạc muốn gia nhập quốc gia mới này đều phải tự đánh tan mình và hoà vào trật tự mới, quyền lực trong tay các thủ lĩnh cũng bị cường hành tước đoạt. Chính bởi vậy mà dù cuộc sống ổn định có lực hấp dẫn rất lớn, không phải tất cả các thủ lĩnh đều cam nguyện đứng phía dưới người khác. Cảnh bộ lạc đến rồi lại đi cũng đã thành quen. Tất nhiên, thủ lĩnh muốn đi không đại biểu tất cả bộ lạc muốn đi, số thành viên ngấm ngấm quay lại giữa đường cũng không thiếu.

Lượng hải tộc đến Kagoshi càng lúc càng nhiều, ở thế giới này, lượng nhân khẩu chính là căn bản để một thành thị hưng thịnh.

Biên cảnh giữa Kagoshi và Oran vẫn đang trong tình trạng giao tranh, dù vậy cuộc sống sinh hoạt của hải tộc trong toà thành này vẫn bắt đầu. Đầu tiên là chợ được thành lập để trao đổi hàng hoá với các bộ lạc đến sau. Hiện tại, thứ được hoan nghênh nhất chính là các vật dụng sinh hoạt bị nạn dân bỏ lại, đồ sứ, trái cây còn tươi, tơ lụa vải vóc không sợ nước... đều có thể đổi lấy lượng lớn trân châu bảo thạch.

Sự ngăn cách giữa mặt đất với hải dương khiến giá cả trao đổi chênh lệch đến khó tưởng tượng, thậm chí có lúc một viên long châu của rồng biển cấp sử thi chỉ đổi lấy hai cuộn tơ lụa.

Ta khi biết việc này cũng cực kì động tâm, nếu không vì sợ chuyện bất ngờ phát sinh, ta đã phái Traxex đi đòi chút bảo bối về.

Ta đảm bảo, nếu tin tức này truyền ra ngoài, tuyệt đối sẽ không ít thương nhân dám mạo hiểm sinh mệnh đi đến đây giao dịch.

Ngoại trừ vật phẩm sinh hoạt, một mặt hàng khác cũng dễ bán không kém chính là các loại vũ khí. Số binh khí luyện kim và vũ khí tinh xảo mà Oran không kịp mang đi đều bị bộ lạc bạch kinh đoạt lấy rồi trang bị cho binh lính, không trao đổi với các bộ lạc mới tới. Dù vậy, đám vũ khí dân gian như trường kiếm, trường thương, đại đao đều là bước nhảy vọt đối với các hải tộc phổ thông vốn chỉ quen sử dụng binh khí chế từ gỗ đá xương.

Sau đó cửa hàng rèn cũng được mở cửa lại. Vì sách lược trong chiến tranh, số lượng tù binh có tay nghề rèn và luyện kim trong tay hải tộc không nhiều, số lượng hải tộc hiểu chút rèn đúc cũng thiếu, hồng thủy và chiến tranh cũng biến nền công nghiệp của Kagoshi trở về thời đại thủ công. Dù vậy, đây vẫn là một bước tiến cực lớn của hải tộc. Bởi lẽ hải tộc không rõ ràng làm mình đã phá hoại những thứ gì, bỏ lỡ những thứ gì, vì vậy miếng ngon hiện tại cũng đủ làm họ thoả mãn.

Mỗi một ngày qua đi, càng nhiều hải tộc lại tới nơi đây, sau đó đi đến biên cảnh của thủ đô mưa để chiến đấu vì mở rộng không gian sinh tồn. Rồi nơi đó sẽ trở thành chiến trường đầu tiên của thánh chiến vĩnh hằng.

Oran là một đế quốc siêu cấp với thực lực đã được tích tụ cả trăm năm. Đô thành mất đi là sự sỉ nhục, cũng là lệnh tổng động viên mạnh mẽ nhất. Phòng tuyến chống hải tộc lập tức được xây dựng lại, các viện binh của quý tộc địa phương cũng lục tục tiến tới.

Xét theo quốc lực tổng hợp, có lẽ Oran sẽ là người cười cuối cùng. Nhưng bất kể ai thắng ai bại, chiến tranh sẽ không kết thúc sớm, toàn bộ tinh lực của Oran cũng sẽ bị cuốn vào vòng xoáy.

Với đoàn người chúng ta, cả hai bên đều không được coi là bạn, giờ lo lắng chiến tranh có khốc liệt hay không chẳng được cái gì, điều cần phải làm là tránh đi tâm mất như thế nào, nhất là khi vị trí chúng ta hiện tại ngay gần sát đại bản doanh hải tộc.

Nhờ cảm chú, vị trí xung quanh chiến trường nơi Hadaraa chết vẫn là điểm mù. Nhưng không lâu nữa, khi số cư dân của Kagoshi hội tụ đủ lượng tín ngưỡng để nữ vương phong bạo đặt nơi đây làm thánh thổ, ý chí và sự chú ý của nàng sẽ hạ xuống đây. Căn cứ che được mắt phạm nhân, còn mất thần linh, thực sự ta không chắc chắn.

Do đó, ngày thứ bảy sau khi đổ kị thức tỉnh, sau một thời gian đủ để nó làm quen với thân thể mới và miễn cưỡng sử dụng hệ thống vũ khí, chúng ta lập tức xuất phát.

Trên đường đi, chúng ta cũng gặp phải một ít hải tộc, nhưng đám này còn chưa chạm phải đã bị dòng nước ngầm thổi đi.

Đến khi đổ kị nổi lên không trung, mặt nước lưu lại một vòng xoáy khổng lồ, khi toàn bộ con thuyền vẫn thành công nằm ở trạng thái ẩn hình, rốt cục, tất cả mọi người đều không nhận được mà nhảy lên hoan hô.

“Đi về phía đông Oran, đến cửa biển thì chìm vào nước. Nơi đó hiện thời sẽ an toàn hơn. Tiếp theo chúng ta sẽ men theo bờ biển mò lên hướng bắc, qua vịnh Trouis thì cắm vào lục địa theo hướng nghiêng, như vậy thì có thể về đến được Đông Lam. Đây là tuyến đường mà chúng ta bàn bạc rất kĩ rồi mới định ra.”

“Sao không bay thẳng luôn mà phải vào nước?”

“Bay thẳng về Đông Lam phải đi qua không phận mấy đế quốc, đừng coi thường hệ thống phòng không của họ, đơn vị phi hành ẩn hình cũng không phải thứ hi hữu gì. Người muốn đấu với kị sĩ rồng trên không trung hả? Với lại, nếu tin tức về chiến hạm phù không bị tiết ra ngoài...”

Lời của Kelly ta hiểu. Có những việc dù sớm hay muộn cũng bị lộ nhưng vẫn muốn giấu càng lâu càng tốt, như vậy mới tránh được phiền toái.

Hơn nữa, theo Piacenza, phù không thuyền sau khi bay một quãng đường nhất định sẽ phải hạ cánh để kiểm tra và thay thế linh kiện. Theo tình huống của Ánh sáng cực bắc, chui vào trong nước là lựa chọn tốt nhất. Hơn nữa, vật dụng tiếp tế của chúng ta cũng không nhiều, men theo bờ biển để cảng của vương quốc Cairo rất thuận tiện.

Nói thật, ta không có ý kiến gì với việc đi đường vòng, thế nhưng...

[Cảnh cáo, nữ vương phong bạo đã nhớ kĩ người. Nếu không tắt yếu xin đừng tới gần biển, càng đừng chui vào trong - đương nhiên, nếu người kiên trì, người có thể thử sức đi farm hải quái và phân thân thần linh. Đảm bảo thu hoạch phong phú hơn lần này nhiều.]

Nữ vương phong bạo là một tà thần, thần chức bao quát bao tổ, mưa lớn, thù hờ hải tộc. Dù nàng vẫn cố hướng tới thần chức hải thần, nhưng trăm ngàn năm qua vẫn chưa có dấu hiệu tiến triển gì nhiều.

Hải thần trước đây là Asvieja, một lão thần sống từ thời xa xưa, tính theo bối phận có thể coi như cháu hai đời của Eiros. Vì thần biển phe trật tự này có tiếng là điệu thấp, có lẽ bình thường quan hệ giữa Asvieja và nữ vương phong bạo không phải quá mức gay gắt, nhưng ta không cho rằng đến thánh chiến hẳn còn nề tình với nàng.

Phát hiện một con thuyền vào biển thì cả hải thần cũng không làm được nữa là nữ vương phong bạo, tuy nhiên, ta vẫn không dám coi thường.

“Thật sự phải chui vào biển à?”

“Thật, tỉ lệ trục trặc của động cơ đã vượt quá 17%, đám kĩ sư dưới tay ta dù tăng ca cũng không giữ được bao lâu, nhất định phải tìm chỗ nghỉ ngơi tu sửa.”

“... Vậy thì nhớ chuẩn bị tác chiến, quân địch là... hải quái. Ừm, cứ lấy Hadaraa làm đối tượng mô phỏng.”

“Hải quái bình thường không có vấn đề gì, mà hải quái mạnh cỡ Hadaraa nào dễ gặp... được, ngài là lớn nhất, theo lời ngài làm vậy.”

Người khác sao hiểu được vận may trời đánh của ta, sao hiểu được cái hào quang sao chói vẫn luôn sáng trưng trong bảng danh hiệu trên hệ thống kia. Nói chung chuẩn bị thế nào cũng không gọi là thừa.

Mà trước khi vào biển, ta còn một số việc phải làm.

“Trên thuyền không thể đá bóng, đám người này đã chán đến chết. Nghe nói phòng thí nghiệm của Silverhook hôm qua lại nổ, còn có mấy tên không biết sống chết muốn đóng băng boong tàu chơi hockey, gan lớn thật, không sợ trượt chân té bay ra ngoài à? Thôi, bỏ đi, đúng lúc ta có việc đang cần nói với mấy người bọn họ, cứ coi như đùa một chút cũng được.”

Đồng hành lúc nguy nan là duyên phận, nhưng khi nguy cơ đi qua mà vẫn đồng hành thì là chuyện khác.

Lợi ích chung, lý tưởng chung... nói chung, muốn tiếp tục coi nhau là đồng bạn, cần phải có một loại đồ vật nào đó góp tất cả lực lượng của quần chúng vào thành một khối, thứ này gọi là mục tiêu hạch tâm.

Loại mục tiêu hạch tâm này rất đa dạng, thậm chí có thể đơn giản chỉ là muốn ăn chơi nhảy múa vui vẻ hơn. Nhưng nếu muốn thành lập một tổ chức, mục tiêu hạch tâm tất phải nghiêm túc và rõ ràng, nếu không tổ chức này sẽ trở thành một đám vụn vặt, thiếu liên kết.

Về phương diện này, ta đã sớm có chuẩn bị.

“Vì đâu thế giới an nguy phải do một mình ta gánh, ăn không ngon ngủ không yên. Nay mọi người đều ở trên một con thuyền, vậy thì ta nói cho các người nghe một vài khả năng con thuyền này chìm xuống trong tương lai đi.”

Ta dùng câu nói này để bắt đầu bài diễn thuyết của mình, thế nhưng cái đám trời đánh này không nể mặt, đưa nào đưa nấy cũng bày ra biểu tình kiểu - - “Trời sập có kẻ đứng cao gánh, thuyền chìm thì bơi lên bờ, có gì to tát đâu.”

Đừng hỏi ta làm cách nào đọc hiểu được nhiều thông tin như vậy từ biểu tình khuôn mặt, đám khốn kiếp đó nói hẳn ra miệng chứ sao!

“Ta là hải yêu, thuyền chìm chả sao, có điều mấy món cất giữ kia hơi phiền chút.” – Traxex tự tin nói.

“... Thực ra trong thời gian dưới căn cứ, ta đã luyện tập kỹ năng bơi rất tốt.” – Klose dè dặt đáp lời.

“Đại ca, ta đã học xong bơi lội, cũng tháo sẵn móng ngựa ra rồi, nổi lên mặt nước là chuyện thoải mái. Nếu có chuyện gì xảy ra, ngài cứ việc ngồi lên lưng ta là xong.” – vị tiểu đệ nào đó nhìn đại ca nùng tình mặt ý...

“Ê ê, cơ hội buôn bán kia! Giờ chúng ta phải đi tích trữ phao cứu sinh và áo bảo hộ!”

“Ngu, tích trữ làm chim gì! Giờ chúng ta phải đi thu mua các loại vật tư cứu mạng dưới nước, chờ thuyền chìm lại bán cho nguyên chủ!”

“Người mới ngu, sao cứ phải bán cho nguyên chủ? Chỉ cần có tiền, bán cho hải quái cũng được hết!”

Silverhook, Kabbalah, hai con địa tinh ham tiền kia giờ thì đầy đầu là kế hoạch kiếm tiền đen.

“Hoà được ngầm nước không dùng được nữa, xem ra phải chuẩn bị chút đồ chứa chống nước.”

Gatling, đừng suy nghĩ thuốc nổ vội, người nên lo bộ giáp của mình nổi được lên hay không trước thì hơn.

“Lại phải cời ‘chiến ca màu bạc’ ra sao? Đại nhân, thuyền chìm có đột ngột không hay là có báo trước. Nếu bơi thuyền chìm mà mất hành lý sau có được đền bù không?”

Từ lúc Diana tìm được bộ giáp Miserol rồi nhờ pháp sư phụ ma xong, nàng liền mặc nó cả ngày không chê nóng. Đã thế còn đặt tên cho nó luôn. Nay nghe đến thuyền chìm, thứ quan tâm đầu tiên vẫn là bộ giáp bảo bối.

“Đại ca Roland, ngài lo lắng thuyền sẽ chìm sao? Không phải lo, đến lúc đó ta cùng người vận sức đem mặt nước đóng băng, mọi người có thể tị nạn ở trên đó. Người không chết là ổn thôi hết.” – Renee an ủi.

Tất cả người có mặt đều thảo luận sôi nổi, vậy mà chẳng có ai hỏi thuyền tại sao lại chìm, chỉ cảm đầu giao lưu kinh nghiệm trốn sinh, mặc định coi chuyện thuyền chìm là ắt phải xảy ra.

Cái đám dờ hơi này! Ta vốn phải sớm đoán được khi nói ra câu mào đầu ngụ ý kia sẽ dẫn đến kết quả như vậy!

“Ta không nói thuyền dưới chân, con thuyền ta nhắc đến là Nahri, đại lục Nahri, thế giới của chúng ta. Có lẽ các người không tin, nhưng thực sự Nahri đang sắp hủy diệt...”

Cả đám tròn trĩnh mắt nhìn ta, dù gì thì trong thường thức, mấy kẻ treo tận thế ở cửa miệng không phải tà giáo đồ thì cũng là thằng điên...

Có điều ta không tiếp tục nói gì, dù sao phim đã chuẩn bị sẵn, chiếu thôi là được.

Quả cầu thủy tinh trên mặt bàn bắt đầu chiếu lên những cảnh tượng ta chuẩn bị tí mỉ...

“Bảy hạo kiếp Nahri là bảy lần tai nạn mang tính hủy diệt thế giới gặp phải từ lúc cuộc thánh chiến cuối cùng bắt đầu. Căn nguyên của nó, cũng chính là cuộc thánh chiến chưa bao giờ ngừng nghỉ này...”

“Đây là tư liệu về cuộc chiến tranh sắp bạo phát.”

Nội chiến trong loài người, nguyên tố thần làm loạn, vong linh trở về, ác ma xâm nhập, chiến tranh giữa mặt đất và lòng đất...

Có thể có người ngồi ở đây đoán được rằng cuộc thánh chiến này sẽ cực kì khốc liệt, nhưng chắc chắn sẽ không cụ thể rõ ràng được như tư liệu ta chuẩn bị.

Vong linh trở về, ta trực tiếp chỉ ra những cái tên của các vong linh đại để đang chuẩn bị ở vị diện từ vong. Nhắc tới ác ma xâm lấn, ta đưa ra những chứng cứ và tư liệu mà Eliza thu thập được. Nguyên tố thần làm loạn đã không cần nói nhiều, thủ đồ mưa hình thành chỉ mới cách đây hai tháng. Còn chuyện lòng đất tập hợp liên quân tấn công lên mặt đất cũng không phải chuyện bí mật.

Đoạn tư liệu này rất rõ ràng và đầy sức thuyết phục, kéo sự chú ý của mọi người vào những hình ảnh tiếp theo.

“Há, gì kia? Vì sao quảng thành Hiross lại tan tành? Năm ngoái ta mới vừa đến đó, chỗ ấy vẫn còn đang bận rộn khai công mà.”

Hình ảnh đầu tiên là một toà thành sót lại sau khi bị đại quân giày xéo, hình ảnh này sống động như thật, đạt đến trình độ tả thực cực hạn - - đó không phải hình ảnh của thế giới này, nó là mấy tấm ảnh lấy từ sách công lược ‘lịch sử’.

“Esloven? Không thể nào! Rừng Eversong sao có thể trở thành như vậy?”

“Cao nguyên Gallo, quê hương của ta! Sao nó lại trở thành vùng đất ô trọc đầy vũng máu! Là ai làm!”

Đất nước của tinh linh trở thành bãi đổ nát, rừng rậm bị đốt trụi, bình nguyên của nhân loại biến thành vùng đất hủ hoá của vong linh, quân đoàn ác ma rong ruổi giết chóc, chủng tộc tranh đấu, chiến tranh diệt quốc đâu đâu cũng có, các cảnh tượng thê thảm trong tương lai từng cái từng cái hiện lên.

“Ta dùng danh nghĩa thánh quang thế rằng tất cả những hình ảnh này đều là hình ảnh tương lai mà ta dùng một vài biện pháp thu thập được. Nếu chúng ta không hành động, vậy mai kia nó sẽ trở thành lịch sử không thể thay đổi.”

Thánh quang bang bạc chứng nhận câu thề của ta là chân thật. Khi cả đoàn còn đang chìm vào kinh nghi bởi tương lai hủy diệt, ta lại đưa thêm một liều thuốc càng mãnh liệt.

“Những thảm kịch kia chỉ là bắt đầu, những sinh mạng ngã xuống lúc này có thể coi là may mắn, bởi họ không phải chịu đựng sự hủy diệt tuyệt vọng cuối cùng. Cuộc thánh chiến này sẽ không có kẻ thắng, bởi lẽ, kết cục cuối cùng là cả hai bên đều đi đến hồi kết.”

Đồ hoạ chiếu lên một tấm ảnh nhìn từ không gian vũ trụ nhìn xuống, nó hiện lên một mảnh đại lục bị vỡ làm vô số khối. Hàng loạt cổng vị diện mở ra, đây là kết quả sau khi hai đứa con của thần sáng thế toàn lực đối binh. Những sinh mạng cuối cùng cũng dần dần chìm vào cát bụi trong những tiếng kêu rên tuyệt vọng.

Đến tận thế, tất cả đều ngang bằng, không ai trốn được, không ai cứu chuộc nổi. Chung kết đã tới, tất cả kết thúc.

Có thể một ngày kia hai vị nữ thần lại tỉnh lại, sau đó một lần nữa sáng tạo thế giới mới. Dầu vậy, những sinh mạng ngày xưa không thể đợi đến lúc đó, bảy hạo kiếp đã xoá sổ hoàn toàn bọn họ.

“Vì ngăn kết cục tồi tệ nhất xảy ra, ta đã chuẩn bị từ rất lâu, đồng thời cũng đạt được một vài thành công nhất định. Hiện tại, ta cảm thấy một mình ta quá nhỏ yếu, vì vậy, ta cần trợ sự trợ giúp của các người.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Biến cố

Editor: Gà đồng

Trong thần thoại cổ xưa, trên tầng mây là nơi ở của thần, là cõi vĩnh hằng của linh hồn. Nơi đó, thần minh ngồi trên bảo toạ, cai trị thần quốc, dõi con mắt nhìn kĩ lấy người.

“Mẹ, mẹ, mục ư họ nói các vị thần luôn nhìn chúng ta. Trên thế giới nhiều người như vậy, thế thì thần nhiều mắt lắm sao? Chẳng lẽ họ toàn thân đầy mắt là mắt, thật đáng sợ nha.”

Trên quảng trường, một đứa bé nghịch ngợm mau miệng nói với mẹ mình những câu này, chiều hôm đó, hẳn bị xử tử trên đài thiêu bởi tội danh khinh nhờn chúng thần.

Đây là câu chuyện nổi tiếng về ‘lời nói thật của Tom bé nhỏ’, đồng thời cũng là mồi cháy thúc đẩy sự khiêu chiến với những kẻ bề trên giả dối, buộc các giáo hội

chân thần phải cải cách.

Còn chuyện thực tế trên đám mây có cái gì, những kẻ có khả năng bay qua đám mây, đều nhất trí sáng suốt tránh đi vấn đề này.

Vào thời cận đại, có những chuyện muốn giấu cũng không giấu nổi nữa. Sự thực rằng thần vực nằm ở vị diện khác cũng đặt trước mắt mỗi người, câu nói ‘thần nhìn kĩ nổi người’ cũng trở thành lời nói chỉ còn tìm thấy trong điển tịch cổ.

Thần mình ở Nahri không phải toàn trí toàn năng. Tế đàn và giáo hội là nơi để ý chí của bọn họ hàng lâm đến hiện thực. Nếu phạm nhân gọi đến tên thật của thần thì quả thực thần sẽ lập tức có cảm ứng, những chuyện khác, chỉ có mục sư thông qua tận tụy cầu nguyện mới có thể đến tai thần. Đương nhiên, các thần sứ hay phân thân giáng lâm làm chuyện này càng nhanh.

Thần quyền và vương quyền đã tranh đấu từ bao năm nay và không có dấu hiệu kết thúc. Việc bóc giải bí mật của thần linh là việc cấm kỵ, nhưng các quốc gia vẫn cố tình ngấm ngấm làm.

Cái thời đại mà người cầm quyền thực tế tại mỗi quốc gia đều là người đại diện cho vị chân thần nào đó đã kết thúc. Hiện tại, các chân thần cấp cho nhân loại khá nhiều tự do. Có điều, nay thánh chiến đã đến gần, sự tự do này ắt sẽ càng ngày càng bó hẹp.

Thánh chiến là một tiến trình tất nhiên trong lịch sử, các thần thậm chí chẳng cần hạ thần dụ, các quốc gia cũng sẽ tự động chuẩn bị chiến tranh. Dù sao, đối phương đều đã đánh tới tận cửa.

Lần thánh chiến cuối cùng này sẽ xuất hiện vô vàn những kiểu binh chủng mới, đặc biệt là các binh chủng không quân, phù không hạm của Oran có lẽ trước chưa từng có, nhưng tuyệt đối không phải sau không ai bằng.

Bầu trời đã hoàn toàn mở cửa với phạm nhân, nhưng dù thế thì việc vượt qua tầng mây cũng vẫn vô cùng khó khăn. Nơi này vẫn là cấm khu sinh mệnh đối với không quân bởi độ ẩm cực thấp và không khí loãng. Cho dù tọa kỵ chịu đựng được, kỵ sĩ cưỡi trên cũng chết ngắc.

Vậy nhưng lúc này ta lại đang chao liệng trong biển mây đơn giản như đang trôi nổi trên mặt đất. Isabella hoá thân thành thiên mã, một lớp kết giới bằng tinh cách tuyệt sự tiếp xúc của ta với điều kiện áp suất thấp và thiếu dưỡng khí bên ngoài.

Giá lạnh trên không trung chẳng là gì đối với tộc băng ngạc, tọa kỵ ma pháp có ưu thế cực lớn trong chuyện bay lượn trên không trung.

Nơi xa, một con vân kinh lớn tựa ngọn núi lật mình trong biển mây, cảnh tượng hoành tráng khiến người nhìn run rẩy.

Vân kinh là một loại nửa sinh vật nửa phong nguyên tố, thân thể của nó to lớn gấp mười cá voi trong biển khơi. Mỗi khi nó động thân, cả biển mây đều cuộn lên cuồng phong bão táp, ngay cả phong nguyên tố thần cũng không làm gì được loại vật khổng lồ này.

Nghe nói hắc dực nhân kiến lập thành thị của mình trong mây, tiếc rằng họ bị bác đoạt khả năng bay, buộc phải đi về phía biển. Thật là tiếc khi không được hân thưởng phương thức sinh hoạt trong mây độc đáo của họ.

[Hệ thống nhắc nhở: không cần tiếc, ngươi sẽ được nhìn thấy nó nhanh thôi, hi vọng lúc ấy ngươi vẫn có đủ tâm tình để ngắm cảnh.]

Ta tiếp tục làm ngơ hệ thống, đem lực chú ý hướng về cảnh tượng nơi không xa.

Trong mây mù nổi lên vô số đám mây hình thù kì quái, chúng liên tục thay đổi, lúc giống núi, lúc giống cây, lúc lại giống người khổng lồ. Giống như sóng trong hải dương, từng áng mây sẽ cuốn theo gió mà đụng vào nhau, không ngừng cải biến dáng vẻ của mình.

Thế nhưng có một số đám mây không bao giờ cải biến, dưới tác dụng của ma pháp, chúng sẽ giữ nguyên hình dạng đến cả trăm năm. Những đám mây được ‘gia cố’ ổn định này là nơi ở của vân thú. Và đám cư dân nơi đó không hoan nghênh sự viếng thăm của chúng ta chút nào.

Hiện tại sau lưng chúng ta đang có một cụm vân thú đuổi theo, trong đó phần lớn là vân điều, đám này thấy náo nhiệt nên theo xem xem. Mặt khác còn có mấy con vân long, một loại vật ăn thịt trong chuỗi thức ăn nơi đây.

Dù nói là vân long nhưng thực tế đám này chỉ là mấy con dực long nhỏ dài khoảng một mét. Cái đám ngu ngốc này không quan tâm chênh lệch thực lực, cầm cố đuổi theo hồng xiên chết chúng ta.

Isabella hiện tại dù kém xa thời toàn thịnh thì vẫn dư sức xử gọn đám này. Thế nhưng ta lại đưa tay vớ vớ, tỏ ý bảo nàng bút tốc cắt đuôi bọn chúng là đủ.

Thiên mã thuận theo giương hai cánh, hoá thành cầu vồng, chỉ chớp lát đã không thấy đám vân thú bám theo đâu nữa.

“Roland, ngươi đang rất vui?”

“Hả? À, đúng, ngươi nhìn ra được à?”

Ta đương nhiên đang rất vui, nếu không thì cũng không bay đến tận đây, dù sao thì đi đường lựa chọn vùng trời thấp vẫn tốt hơn.

Còn về vì sao ta vui...

Bởi những bí mật chân chính ta sẽ không nói, những phương án tổng quát dính dáng đến các thần ta không đề cập, thời gian sẽ xảy ra các kiếp nạn cũng không được nhắc tới, rồi khả năng cứu vớt thành công cao bao nhiêu cũng bị lờ đi, thế nên, lời mời bạn hữu của ta nhìn có vẻ cực kì thiếu thành ý.

Chẳng phải sao, thử tượng tượng, ngày nào đó bỗng có người đi đến nói với ngươi một tràng kiêu: ‘sắp tận thế rồi, tin ta thì may ra còn đường sống, đem tất cả

của người giao cho ta đi.’ Ta dám cá nếu người không và vỡ mồm tên kia thì Heloise không phải người.

Ta đã dùng khá nhiều chứng cứ để chứng minh rằng tận thế cực kì có khả năng xảy ra, và tỏ vẻ ta đã và đang cố giải quyết đồng phiền toái ấy. Dù vậy, muốn mọi người gật đầu đem tương lai giao vào trong tay ta tất nhiên cần phải có thời gian.

Ta hiểu được vì sao họ lại trầm mặc sau khi nghe ta nói, những nhân vật chỉ vừa mở mồm liền thu được một đồng tiền để vốn chỉ gấp trong tiểu thuyết tự sướng.

“Có lẽ vận mệnh đã chỉ dẫn cho ta, đại nhân, ta nguyện ý hiệu lao dưới trướng ngài. Nếu huỷ diệt tiến tới, chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt.”

Ồm, có vẻ luận điểm vừa rồi của ta vừa lập lên liền bị bà cô ngốc này nhảy ra đánh đổ...

Thánh kỵ sĩ luôn luôn là đám dễ bị dụ khị nhất, Diana lại là loại dễ bị dụ nhất trong đám thánh kỵ sĩ. Nàng đáp ứng là một mở đầu tốt, nhưng kế tiếp mọi người vẫn trầm mặc.

“Roland đại nhân, ta có biết một vụ yêu ở thành Sulfur cũng có tên này, hẳn với người...” Silverhook đặt câu hỏi, nhìn như không quan trọng lắm nhưng thời khắc then chốt này tốt nhất không cần nói dối.

“Ta và hắn là một, nhưng nguyên nhân chuyển hoá hồi sinh không thể nói.”

“Vậy vị thánh kỵ sĩ vương tử trong truyền thuyết hơn ba trăm năm trước? Tên anh hùng mà đám bị thịt thiếu não vẫn ngày ngày tụng niệm?”

Câu hỏi rất tốt, xem ra mấy tên này dạo gần đây không chỉ quây mà còn bỏ thời gian ra thu thập tình báo chuẩn bị kế hoạch tương lai. Nếu thời gian này ta không làm gì để kéo người ở lại, vậy có lẽ sẽ không ít người sau khi lên bờ liền chủ động rời đi.

“Cũng là ta, nhưng nguyên cớ vẫn không thể trả lời.”

Lời thừa nhận của ta khiến không ít người hít một hơi dài. Một đồng bạn cả ngày quây phá bên người đột nhiên lác mình hoá thân thành anh hùng truyền kì, điều này khiến cho tất cả đều cảm thấy chấn kinh, đồng thời cũng khiến cho tất cả tò mò lí do vì sao hắn lại ở thành Sulfur mai danh ẩn tích lâu đến vậy.

“Vấn đề cuối cùng, Vô Miên giả đại nhân có quan hệ gì với người?”

“Đồng bạn, mục tiêu của chúng ta nhất trí, thủ đoạn sử dụng nhất trí. Xét theo khía cạnh nào đó, chúng ta gần gũi tương tự như một người... Nói đến đây, ai vẫn muốn lựa chọn lui ra, bắt buộc phải kí khế ước bảo mật.”

Ta và Vô Miên giả vốn là một người, nhưng điều này không thể nói toạc ra, phải dùng cách chơi chữ để lái theo hướng khác.

Silverhook nhìn sang Klose đang ngồi im lặng, nàng chờ đợi một chút, sau đó gật đầu thừa nhận tính chân thật của lời này.

“Được, ta cũng có thể đại biểu thay anh của ta luôn, toàn bộ thương hội trong tay chúng ta đều áp lên người ngài, tuy ngài sai khiến. Tuy nhiên nếu là hành vi thương nghiệp thì nhớ trả tiền! Địa tinh xưa nay vẫn có câu: ‘Càng thân thì tính nợ càng phải rõ!’”

‘

Ta tròn mắt kinh ngạc, đám địa tinh tham lam ích kỉ này vốn sẽ là đối tượng khó thuyết phục nhất, vậy mà giờ lại thành kẻ gật đầu thứ hai chỉ sau Diana?

“Có gì mà phải kinh ngạc vậy? Vụ yêu Roland vốn là huynh đệ nhiều năm của chúng ta, Vô Miên giả đại nhân là người chúng ta kính nể nhất. Nếu các người đều nói rằng huỷ diệt sẽ đến, vậy nó chắc chắn phải đến. Ta không chạy nhanh tìm chỗ ôm đuôi chứ còn do dự cái gì?”

Nói đến cùng vẫn là vấn đề lòng tin, coi như tận thế là thật, ôm đoàn suối ấm vẫn còn tốt hơn chán tìm đại thụ ôm rồi bị đẩy ra làm pháo hôi.

Silverhook đáp ứng khiến hướng gió lập tức biến chuyển, cái gật đầu của hắn thực sự có tác dụng cực lớn.

“Ta đi theo đại ca Silverhook, ta cũng kính trọng Vô Miên giả đại nhân. Ta sớm đã nghi ngờ ngài ấy bỗng nhiên đăng thân vị là có nguyên nhân. Có lẽ chúng ta chỉ là những quân cờ trên bàn cờ, nhưng nếu là quân cờ trong tay Vô Miên giả, ta tin chắc ngài sẽ không để chúng ta hi sinh vô ích.”

Kabbalah vừa dứt lời, Hoyle lập tức xen mồm vào.

“Nếu đây là ý tứ của Vô Miên giả đại nhân thì người nói thẳng ngay từ đầu là xong, bọn ta tin tưởng ngài ấy là đủ. Còn nữa, đám chúng ta lùn nhưng không mù, không có người chắc giờ bọn ta đã chết chìm trong ngục giam, cái ân này chúng ta còn nhớ.”

Nói hay lắm lão Hoyle, tiếc rằng, đây là những lời bình thường cuối cùng ta nghe được trong buổi thảo luận...

“Momo... Momo thích nhất đại nhân Vô Miên giả!”

Phải, ta vừa thừa nhận đẳng thức Vô Miên giả = Roland = Rola, ta hiểu được ngụ ý trong lời này của người, nhưng phiên người lau nước miếng được không Momo?

“Bao com à?” “Thằng ngu Dish, phải hỏi com có thịt không nữa? Ngày ba bữa là đủ rồi.”

Cavensdish không được thông minh cho lắm, cho hắn ăn no liền dụ tới.

“Sao có thể! Trên đời này còn bao nhiêu nữ thú... nữ nữ ta chưa được gặp, sao có thể để nó huỷ diệt. Chúng ta phải cùng nhau thay đổi vận mệnh, không quan tâm kẻ muốn huỷ diệt thế giới tàn khốc mà nữ lệ này là ai, ta nhất định sẽ đuổi giết hắn đến hơi thở cuối cùng.”

Phản ứng này mới bình thường chứ. Tất nhiên, đây là nếu người bỏ qua cái đoạn Mening lơ mồm.

Từ khi biết Mening, lần đầu tiên ta thấy hắn chăm chú và nghiêm túc như vậy. Cả người hắn sáng bừng lên hào quang linh hồn, tâm thần chìm vào cảm ngộ. Hắn đang đột phá bình cảnh, trở thành một thú vương thợ săn cấp truyền kì.

“Ta đã sai. Quá khứ ta nhìn tình yêu quá mức phiến diện. Yêu một người không nhất định phải có được người đó. Bảo vệ tất cả những gì đẹp để nữ lệ mới là chí nguyện của ta. Đại ái vô cương! Tạm biệt, ta của quá khứ, ta hiện tại đã biết được, thế nào mới là chân ái thực sự!”

“Lòng thù hận bác ái! Ta thù hận tất cả những gì đẹp để nhất, không nề hà chủng tộc, không quan tâm tuổi tác, không phân biệt giới tính, không kể đến chức nghiệp, dù nó là sinh vật máu lạnh hay máu nóng, dù nó còn sống hay đã chết, dù nó là bò sát hay động vật có vú...”

Thật bác con chị nó ái, ta đã từng nghe rất nhiều lời thù hận lúc tiến giai truyền kì, những lời này thường là chân ngôn đại triệt đại ngộ của người đó, thế nhưng, loại lời thù để người ta muốn đánh thế này vẫn là lần đầu.

“...Dù nó là chim hay là thú, dù nó hình cái xiên hay hình cái thìa...”

Lời thù ngày càng dài, cũng ngày càng không thích hợp.

“A a a! Đánh hắn! Xem chiêu đoạn hồ thù của ta!”

“Lão phu không nhịn được nữa, an hem, lên!”

“Gạch đặc hiệu ‘An toàn’, Gạch đặc hiệu ‘An toàn’, sản xuất theo phương pháp gia truyền, được người dùng gần xa tin dụng! Gạch ‘An toàn’, sản phẩm gạch hàng đầu Nahri! Âm âm! Âm Âm!”

Đến gạch cũng phát nổ, anh em nhà Belha, các người định biến nhà người ta thành quả bom à?

Cho dù bị đánh sập, lời thù của Mening vẫn không dừng lại. Ánh sáng tiến giai vẫn tiếp tục sáng lên. Dựa theo thời gian trì tục này mà đánh giá, lực ấn linh hồn của hắn thuộc loại cường đại nhất trong số các lực ấn ta từng thấy.

“... Dù nó còn là trứng hay đã thành gà mái, dù nó thuộc loại S hay loại M...”

Mening náo một hồi thế này khiến không khí nghiêm trọng vừa rồi bay mất sạch, cũng tiện để cuộc thảo luận tiếp tục.

Mặt mũi của Vô Miên giả quả thực đủ lớn. Sau khi biết đây cũng là ý của thần luật pháp, các chức nghiệp giả hệ luật pháp và mấy tên dở hơi của thành Sulfur lập tức đồng ý đi theo.

Sau đó, là những lời cự tuyệt đã được đoán trước.

“Ta có thể tạm đi cùng sao? Quyết định lớn thế này cần phải có thời gian suy nghĩ.”

Traxex lời này còn tính khách khí, phần lớn đám người Oran cũng thế, dù vậy, vẫn có một đoàn người Oran sau khi suy nghĩ vẫn quyết định rời thuyền.

Ta cũng không cưỡng cầu, chỉ bắt bọn họ kí khế ước không để lộ bí mật, sau đó khuyên trong vòng một năm không nên trở lại Oran, dù sao việc tự nhiên tan biến rồi tự nhiên xuất hiện rất dễ bị các cơ quan tình báo chú ý, bọn họ cũng không muốn bị nhốt địa lao bức cung.

Ngoại trừ mười bảy người kiên trì rời thuyền, tất cả những người khác đều ở lại, đặc biệt đám nhân tài đào được trước khi Kagoshi huỷ diệt đều đủ cả. Thật là một lần thuyết phục thành công. Sao ta không vui cho được.

“Chờ cán bộ nhân viên giáo hội luật pháp đến rồi đám kỹ sĩ của ta cũng đến, có những gia hỏa cốt cán này, kế hoạch thực hiện sẽ trơn tru hơn nhiều. Chắc không lâu lắm nữa đâu, chỗ kia sẽ trở thành một nơi rất tốt. Khả khả, thành Sulfur trên mặt đất, tựa hồ nghe không đến nỗi tồi.”

Tất nhiên đây cũng không phải nguyên nhân chính khiến ta cười thiên mã bay vượt tầng mây, ta làm thế này có mục đích khác.

Nơi ta muốn đến là một bãi đỗ nát, lúc này đang có hai thân ảnh quỳ thuộc khoác áo choàng lúi húi tìm cái gì đó.

“Camicease, Fenduck, các người tới đây làm gì?”

Vong linh thống lĩnh và cấp dưới trực thuộc có được mối liên hệ đặc biệt, chính vì cảm ứng được bọn họ ở gần nên ta mới vội vàng chạy tới.

“Điện hạ, chúng ta nhận được lệnh của ngài sau liền đi thẳng lên hướng bắc. Thế nhưng đại nhân Best nói phong ấn nơi đây có động tĩnh, thế nên phải chúng ta đến xem tình hình.”

“Điện hạ,, phong ấn của Omar bị phá bỏ, theo dấu vết để lại thì là đế quốc Ciro làm. Bọn họ có ý gì, tự tìm chết sao?”

“Thông qua quyết nghị của nghị hội, từ bây giờ, Omar Lam sẽ trở thành chấp chính quan thứ ba thay cho nữ yêu vương Heloise bị mất tích.”

Thông cáo của nghị hội khiến toàn bộ Ciro chấn kinh, một ‘người mới’ vào một cái bồng trở thành một trong những kẻ đứng đầu đế quốc.

Các vong linh mới không biết Omar đều hỏi dò kẻ bỗng nhiên xuất hiện này là ai, mà những vong linh biết thì đều đang nguyên rửa sự điên cuồng của nghị hội.

“Chết tiệt, nghị hội điên sao? Đám này không sợ Omar lại gây bạo loạn? Hiện Vĩnh Dạ đại đế không ở đây, ai có thể ép được tên ngạo mạn điên cuồng này?”

Cảm ứng được hai thân tín xuất hiện tại vị trí kia khiến ta ảm ước đoán được sự việc phát sinh, mà khi nhận được tin xác thực, ta vẫn bàng hoàng, tất cả tâm tình bay mất sạch.

Nhưng thôi, phong ấn đã giải, ở lại chỗ này không làm được sự tình gì.

Giờ mục đích của bọn ta đều là Đông Lam, vì thế ta mang luôn hai kị sĩ vong linh về theo đường cũ, đợi đồ kị đến cửa biển đã ước định lại hội họp.

Đường về khá thuận lợi, thế nhưng lúc đến nơi, ta lại phát hiện Ánh sáng cực bắc đang chiêu đãi ‘khách’.

Một con bạch tuộc khổng lồ cuốn chặt thân thuyền, nước mực độc tràn ra nhuộm cả một vùng biển thành màu đen.

Một con cá voi một sừng khổng lồ đang điên cuồng xông tới va vào thuyền, trên thân nó được phụ trợ đủ loại lực nguyên tố, gia tăng sức mạnh khi va chạm.

“Ha ha, bọn khốn, ta không dễ chết thế đâu! Mà nếu ta không chết, vậy các nguoi chết chắc.”

Con qua đen cưỡi điên đại giữa không trung trụ nửa bên lông, trên mặt cũng bị thiêu nửa, xấu kinh người. Cơ mà, cái giọng này ta vẫn nhận ra được hẳn là ai.

“Hừ, con mắt của Loom, mệnh nguoi thật cứng, quả không hổ danh con gián đứng đầu bảy gián thấp chiêm tinh.”

Cái hôm chúng ta đánh với Hadaraa, tên này ăn một quả hoá cầu từ vũ khí chiến lược tháp pháp sư trên thuyền phù không phóng ra. Mọi người đều tưởng hắn ngủ rồi, sau đó thì cũng vội lui lại, không kiểm tra chiến quả, để cho hắn đường sống.

“Nữ vương phong bạo, ban lực lượng cho ta! Ta, con mắt của Loom, bệch tông trung thành nhất của ngài.”

Tên này chắc sợ bị pháo bắn trúng, lần cao thật cao, trên tay cầm một căn pháp trượng dính thần lực quấy quấy tập trung sấm chớp, có vẻ đang tìm cơ hội giúp con hải quái dưới kia một tay.

Đang tiếc, ta cũng đang ở trên mây.

“Suyt~ các nguoi xem ta phát hiện cái gì này! Ở đây có một tên chiêm tinh giả lạc đàn, chúng ta có thể thử bắt lấy nó. Một tên chiêm tinh giả có thể cung cấp năng lượng đủ để chúng ta hoạt động trong vòng vài ngày tới. Thịt chiêm tinh giả giàu protein và anbumin, thống kê sơ bộ gấp khoảng ba lần thịt bò. Có điều chiêm tinh giả không dễ chơi, bọn này mệnh cứng, chạy nhanh, khó bắt hết như đám họ hàng con gián của chúng. Vì thế, ta cần từ từ tiếp cận nó, đừng phát ra thanh âm nào.”

“A, ta bắt được nó rồi, nó đang gãy rất mạnh.”

“Chúng ta có thể đem đầu nó cắt bỏ rồi ăn sống phần còn lại. Nhưng nếu thời gian không gấp, ta đề nghị nướng, khi đó sẽ ngon hơn.”

“Xem nào, ừm, vị không tồi, rất giống thịt gà!”

“Roland thôi, đừng có phôi âm, thứ này Isabella không ăn. Ăn sẽ tiêu chảy.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Nhiệm vụ cấp truyền thuyết

Editor: Gà đồng

Nghe nói gián mất đầu vẫn có thể chạy trốn sinh sản thoải mái, nhưng hiển nhiên đám an hem chiêm tinh giả của bọn chúng không có khả năng này.

Tên ‘con mắt của Loom’ này đang bay nhảy thoải mái, còn chưa kịp xuất ra đòn nào liền bị chúng ta thọc từ đằng sau ập tới, Camicease nhanh nhất, một kiếm chém đầu.

Hắn là một kị sĩ cực quang, đồng thời cũng là một vong linh cấp quân chủ, việc giết tên kia đơn giản hết như đập một con ruồi.

Đầu đã rơi, thân thể cũng bị đông cứng thành đá, ta không tin đến mức này hắn còn sống được.

Cơ mà cái trượng hắn sử dụng đúng là một bảo vật.

[Ý chí nữ vương: Thông qua thanh pháp trượng này, kẻ được nữ vương phong bạo tuyển trúng có thể trở thành người đại diện cho ý chí của nàng, có khả năng chiêu mộ và chỉ huy hải quái làm thuộc hạ. Tiền đề sử dụng: tín đồ hoặc đối tượng được nữ vương phong bạo chỉ định]

[Đây là một thanh pháp trượng được chế tạo từ loại chất gỗ bình thường, phương thức chế tạo cũng không có gì đặc biệt. Ngoại trừ thần lực ẩn chứa bên trong, nó không còn gì đáng giá nhắc tới.]

[Hệ thống nhắc nhở: thông qua thanh pháp trượng này, vị nữ sĩ đang trong thời kì mãn kinh nào đó có thể quan sát không gian xung quanh người cảm nắm, mà hiện tại thì người tự hiểu]

Ta hiểu? Hiểu con em người!

“Răng rắc!”

Ta giờ ngang cây pháp trượng rồi đập xuống phía đầu gối, biến nó thành hai đoạn. Thần lực chứa trong đó bắt đầu tiêu tán.

Bình thường nếu vật chứa thần lực bị tổn hại, chúng sẽ quay về với thần chi hoặc tan biến trong thế gian. Nhưng mà hiện tại có chút khác biệt.

Ta là một trong số rất ít những kẻ từng tự thân đụng chạm đến bản chất lực lượng của thần linh, bây giờ, ta có cảm giác được tia thần lực kia lại vây quanh ta, tựa hồ có chút không nở rui.

Thần lực không có trí tuệ, ta không cho rằng nó vì thấy ta đẹp trai nên lưu luyến không rời, như vậy...

“Là thứ này hả?”

Cái bình cổ này vốn không có nhiều đặc thù, nay ta vừa lấy nó ra, tia thần lực vô ảnh vô hình kia bắt đầu tiến vào trong nó, khiến đồ án gọn sóng trên thân bình bắt đầu xuất hiện một chút bọt nước.

Thần lực muốn tồn tại ở thế gian cần vật dẫn, mà không phải bất cứ thứ gì đều có thể.

Bình hải dương Stonvera từng là một kiện thần khí, chỉ vì thần sở hữu nó đã chết, thần lực trong nó cũng tan biến qua thời gian. Nay, hấp thu một chút thần lực của nữ vương phong bạo, vậy mà nó lại khôi phục được một chút lực lượng.

[Bình hải dương Stonvera, kì vật không phẩm cấp (có thể thăng cấp, nhưng do vị thần sở hữu nguyên bản đã vẫn lạc, nhiều nhất đạt đến cấp á thần khí)]

[Biển cả bình tĩnh: Sau khi khởi động có thể khiến dịch thể xung quanh người sử dụng hoàn nguyên về trạng thái bản chất, sau khi hấp thụ thần lực của nữ vương phong bạo, nay nó có thêm khả năng lắng lại gió bão.]

[Con cung của thần biển: Người sở hữu sẽ trở thành sứ giả của hải thần viễn cổ, có thể tương đối dễ dàng giành được tín nhiệm của các sinh vật biển viễn cổ. Khi hào cảm đạt tới khá cao, người sử dụng có thể kí kết ước đồng bạn, sau đó có thể triệu hoán nó chiến đấu.]

[Con giận của nữ vương: Vị nữ thần mãn kinh kia phát hiện thần lực của mình bị trộm cắp, nay cái bình này chính là vật chứng. Bất cứ kẻ nào giữ nó đều bị nàng đuổi giết.]

[Sự bất mãn của Asvieja: Hải thần hiện tại luôn coi trọng bất cứ thứ gì ảnh hưởng đến thần chức của mình. Đừng để hắn tìm được cơ hội làm khó người]

[Hệ thống nhắc nhở: Đây là một phiên toái cực lớn, ta đề nghị người vứt cái bình này xuống biển. Đương nhiên, mạo hiểm cao thu về lớn, nếu một mực đắc tội hai chân thần sẽ thu được cái gì? Người muốn biết sao? Ừm, kì thực ta cũng méo biết!]

Đoạn cuối cùng lược bỏ, những thứ còn lại ta xem đi xem lại hai lần. Đoạn thuyết minh ‘sự bất mãn của Asvieja’ và tình huống thần khí tự động dung hợp với thần lực đã thuyết bày tỏ rất nhiều điều.

“Thần khí và thần lực thường là quan hệ 1 vs 1. Loại hiện tượng chủ động dung hợp, thêm vào khả năng khắc chế ‘biển cả bình tĩnh’ kia đã nói rõ thần lực của nữ vương phong bạo và Stonvera có quan hệ rất lớn, mà rất có thể mặt trước là khai phát từ mặt sau. Trong khi đó, hải thần hiện tại lại coi thứ này có thể uy hiếp thần chức của hắn. Vậy thì trong cái bình này chứa... thần hồn hay là thần cách?”

Nghĩ đến đây ta lập tức vứt nó vào trong túi hành lý, mấy thứ thế này lộ ra ngoài thêm một giây thì tỉ lệ gặp phiên toái càng lớn.

“Khích tướng quá kém đó hệ thống, thà người nói ngay từ đầu rằng thứ này liên quan đến một bí mật rất lớn, chỉ cần thành công liền lợi ích vô cùng, tuyệt đối không nên vứt nó đi là được rồi, lãng phí làm gì?”

[Hệ thống nhắc nhở: muốn có tiền trước nghĩ xem còn mạng hay không. Người xác định giữ nó lại? Tốt, gan lớn, vậy chờ đợi nhiệm vụ truyền thuyết tiếp theo đi. Hệ thống đếm ngược mười giây, đề nghị kí chủ xác nhận: 10, 9, 1! Kí chủ đã xác nhận!]

“Chờ chờ, sao đếm kiểu gì nhảy từ ‘9’ đến ‘1’ luôn. Mà ta còn chưa đồng ý nữa! Nhiệm vụ truyền thuyết là ý gì? Là thứ lừa đảo hơn nhiệm vụ sử thi phỏng?”

[Chúc mừng kí chủ xúc phát nhiệm vụ truyền thuyết cấp thần thoại: sự phục sinh của hải thần viễn cổ]

[Hải thần Stonvera từng là một trong số những vị thần mạnh nhất. Tại thời kì toàn thịnh, trong thần hệ dưới trướng hắn cũng đã có mấy vị cấp chủ thần. Hồi đó, nữ vương phong bạo chỉ là một tân thần chưa có thương hiệu, ông nội của Asvieja – hải thần thượng cổ Bose – còn chưa được sinh ra. Stonvera một mình thống trị toàn hải dương, lãnh hải dưới tay lớn hơn gấp đôi diện tích toàn bộ đại lục. Thậm chí, hắn còn từng thử khiêu chiến tôn nghiêm của nữ thần trật tự. Còn

chuyện kết quả là gì? Nay cái bình của hắn đang trong tay ngươi, chuyện này không cần phải nói nhiều thêm.]

[Nay hắn đã chết, nhưng dưới cơ duyên xảo hợp, truyền thừa và bí ảo của hắn đã rơi vào trong tay ngươi, không chỉ vậy còn bị thần lực đồng nguyên kích hoạt. Có lẽ, tại thời khắc chừ thần hoàng hôn này, hải thần viễn cổ sẽ dựng lại uy thế khi xưa của mình.]

[Nhắc nhở: nhiệm vụ có độ khó quá cao, khả năng hoàn thành tính theo thực lực của ngươi hiện tại cực thấp. Bởi vậy nhiệm vụ phân thành ba bộ phận, hoàn thành một bộ phận liền đạt được thưởng, thất bại không có trừng phạt. Mà thất bại thì cũng không cần trừng phạt...]

[Nhiệm vụ bước đầu: Thu thập các loại thần lực liên quan đến biển cả cho bình Stonvera để nó đạt đến cấp á thần khí. Nhắc nhở, đừng có đại mà đi tìm hải thần, các loại hải quái sót lại từ xa xưa cũng sẽ có được một ít thần lực.]

[Khen thưởng: bình hải dương Stonvera cấp á thần khí, 100000 điểm vận mệnh. Khen thưởng thêm tính theo tình hình nhiệm vụ hoàn thành]

Bước thứ nhất đã thưởng 100000 điểm? Thế chẳng phải nếu hoàn thành toàn bộ liền có khoảng 400000 là ít? Hồi đó mới mới làm xong một nhiệm vụ sử thi, tổn sức ba trâu hai hổ mới được có 120000 điểm

Nhưng nếu nghĩ theo cách khác, hồi đó diệt cả một bá tước ác ma mới được từng đó, vậy lần nhiệm vụ này sẽ phải đối mặt với những ai...

“Được, gan lớn chết no gan nhỏ chết đói! Nếu có lượng điểm này, kế hoạch của ta thậm chí có thể vượt tiến độ!”

Trong lúc ta đang suy nghĩ về nhiệm vụ, Camicease và Fenduck lại chú ý đến tình hình phía dưới.

“Điện hạ, cần chúng ta ra tay sao?”

Tên chiếm tinh giả kia đã chết, nhưng chiến đấu vẫn chưa ngừng. Ngược lại, mất đi kẻ khổng lồ, hai con hải quái đánh lên theo bản năng càng điên cuồng hơn.

Bạch tuộc khổng lồ là loại hải quái thường gặp nhất, chúng thậm chí đáng ra không xếp vào nhóm hải quái, tuy nhiên, cái đám động tí liền lớn ba, bốn chục mét này không thể coi thường. Những tên Sea Giant khi đối mặt với chúng chỉ làm mấy con mồi khá vừa miệng.

Trong khi đó, con bạch tuộc đang đấu với chúng ta còn là loại ma thú băng tuyết, ác danh ‘núi băng tuyết vọng’ của nó vang khắp các vùng biển gần đây. Bất cứ thuyền gì rơi vào tay nó đều bị nhấn chìm vào trong biển. Không những vậy, thứ mực nó phun ra còn là loại kịch độc trí mạng.

Khi con bạch tuộc với lớp giáp băng hoa lệ bên ngoài này phát hiện không cách nào đem đồ kị kéo vào biển, nó liền quấn nửa thân mình lên trên thân thuyền, bắt đầu triển khai ưu thế cận thân vật lộn.

Ma lực băng giá liên tục đông cứng nước biển xung quanh đồ kị, các xúc tu như các ngọn roi khổng lồ không ngừng quật vào thuyền, trên đó mang chi chít những mũi băng nhọn hoắt, mực độc thì trút xuống rào rào như thác đổ.

Đồ kị cũng phản kích lại khá hiệu quả, các đầu pháo hù thực liên tục công kích, dù bị thuộc tính tương khắc nên không quá hiệu quả với băng giáp của bạch tuộc, nhưng nó vẫn đủ để tạo vô số vết thương khắp người con hải quái, cả con mắt bên trái của hải quái cũng đã bị đánh nổ.

Quái vật khổng lồ to lớn, chậm rãi. Cách chiến đấu bọn chúng thường dùng là cứng đối cứng, căn bản không có chiêu thức gì, kha khá giống đám lưu manh đánh nhau ngoài phố.

Nếu so sánh, con bạch tuộc này có vẻ giống một bà phát cuồng đi đánh ghen, tay vung túi xách đánh chông ăn nem, nhân tiện phun mấy ngụm nước miếng.

Trong khi đó, con cá voi một sừng bên kia thì lại giống một tên cao to đen hôi mang theo cán búa, liên tục đập nện, đồng thời cũng quan sát tìm cách tung ra đòn trí mạng.

Cá voi là loài lớn nhất trong các loài sinh vật bình thường chốn biển khơi, con cá voi một sừng này thì giống cá voi bình thường phóng đại mấy lần. Riêng phần nổi lên mặt nước của nó cũng cao ngang toà nhà gần chục tầng. Chiều dài của nó phải tầm trăm mét. Cơ thể to lớn khiến nó có được uy thế vô bì, chỉ cần quẫy đuôi cũng tạo ra sóng lớn, một phát cúi đầu va chạm cũng là một đòn nghiền áp hết thảy.

So với nó, con thuyền dài hơn ba mươi mét kia đúng là một chú lùn, lại thêm cái sừng như mũi kiếm khổng lồ trên trán con cá voi càng khiến độ uy hiếp của con quái thú này tăng lên.

Xem chiến trường hiện tại, quả thực đồ kị đang bị đè ra đánh, có thể bị giải thể bất cứ lúc nào. Vì vậy hai tên kị sĩ bên người ta lo lắng cũng là điều dễ hiểu. Nhưng ta biết, loại chiến đấu trước mắt này chúng ta góp sức không được việc gì, mà cũng không cần phải rat ay.

“... Không cần thiết, các ngươi đừng xem thường con thuyền kia, nó là anh em của đoàn trưởng các ngươi.”

Hai tên kị sĩ lập tức sững sờ, sau đó Fenduck kinh hoàng thốt lên.

“Lại nữa? Điện hạ, Omar vừa mới thoát xong... Ngài giờ lại chế tác mấy thứ kì quái, lần này không thất không.”

Hắn còn chưa nói xong, Camicease đã xông tới lấp miệng hắn lại.

“Ngu, ngươi không nhớ điện hạ ghét nhất có kẻ phê bình thứ hắn tạo ra sao? Hắn luôn coi bọn chúng như con, ngươi mắng con hắn trước mặt là muốn bị chính sống không bằng chết sao? Hơn nữa, ‘mấy thứ kì quái’ là gì, lời này mà đến tai đoàn trưởng Best thì đừng mơ thoát khỏi kiếp diễn viên xiếc.”

“Ngươi vẫn muốn diễn trò mua vui cho bọn nhóc quý nữa hả? Ngươi muốn tự mình đi, đừng kéo ta theo. Lần trước bọn chúng đem đầu ta làm bóng đá ta đã

khó chịu. Hừ, nghĩ vẫn còn giận. Rõ ràng ta đã cầu cứu mà người không ra giúp. Người biết cảnh một kỹ sư không đầu muốn đuổi theo cái đầu mà còn phải cẩn thận không gây thương tổn cho người xung quanh nó khó chịu đến mức nào không?”

Fenduck giặt mình, thân hình hơi run rẩy, sau đó phản bác.

“Lúc ấy bọn ta nhìn ‘quả bóng’ kêu rõ vui, lại thấy đám nhóc cũng hứng thú nên còn tưởng người đang bồi bọn nhóc đó chơi. Mà người thế còn nhẹ chán, lần trước lão Lister lại bị đám nhóc mới tới trộm mất xương sườn, mãi sau mới tìm lại được trong cái hố mà chó hoang đào, cái mùi vị sau khi lên men đó... ta thà đi khiêu chiến thánh đường còn hơn.”

Nhớ lại loại tra tấn ‘chơi với trẻ con’, mấy kỹ sư trung thành của ta lập tức khuấy phục.

“Điện hạ, ta xin lỗi, ta biết sai rồi, mong ngài đừng so đo.”

Bảo bối bị phê bình ta quả thật có chút tức giận, nhưng Omar quả thật mới sinh ra vài năm liền tạo phản, mà không khéo rất nhanh sẽ được gặp lại, ta không còn hứng thú nào đi so đo nữa.

“Vì để bọn họ có thể bước lên đỉnh cao, sau khi thiết kế con đường trưởng thành, ta không thêm bất kỳ hạn chế nào. Loại cách làm bỏ mặc này là sai lầm sao? Omar, sự tình năm đó, nói đúng ra là lỗi của ta.”

‘Đổ kỹ’ và ‘ngạo mạn’ là hai chuyện khác biệt. Đổ kỹ dù mạnh đến đâu, nó cũng chỉ là một cá thể, còn ngạo mạn thì lại có khả năng tạo ra quân đoàn mạnh nhất. Hẳn tại thời kỳ mạnh nhất có đủ sức để chống lại những nguyên tội khác vậy công.

Ngạo mạn là tông tội đứng đầu, ta thiết kế tạo ra hẳn cũng với mục đích làm phó quan của ta và thù lĩnh tông tội. Tuy nhiên, bởi tính cách quá ngạo mạn cùng đã tâm to lớn vượt qua khả năng thực sự, đồng thời thiếu hụt lý tính và tự kiểm chế, không đủ thành thực để một mình đảm đương một phía.

Đến lúc ta bổ nhiệm Best là đoàn trưởng quân đoàn cận vệ, Omar lập tức suy sụp. Hẳn vốn coi vị trí này là của mình, trong khi đó từ lúc sinh ra đến giờ hẳn đều thuận buồm xuôi gió, chưa có trở ngại gì. Vì thế, ngạo mạn liền như một đứa trẻ bị cha mẹ từ chối đưa cho thứ yêu thích, quấy khóc lật bần, bắt đầu sử dụng năng lực để tạo phản.

“Hả, đó là năng lực gì?”

Khi ta còn đang nhớ lại quá khứ, thế cuộc phía dưới lại thay đổi.

Đổ kỹ đột nhiên phát ra ánh sáng màu lục, sau đó, nước biển vọt qua tầng tầng tường băng trở ngại, xông đến chỗ nó. Được tắm gội nước biển, hào quang trên thân đổ kỹ ngày càng mạnh, những linh kiện và vỏ bọc bị phá vỡ bắt đầu tự động tái sinh.

Sau mười mấy giây, khi nước biển rút hết, hào quang tán đi, con thuyền rách rưới tưởng sắp tan đến nơi nay nhìn mới tinh như vừa xuất xưởng?

Quen lắm đúng không? Đây là bản sự giữ nhà của rồng chín đầu, cái năng lực tái sinh khiến đám chúng ta đau đầu nhưóc óc đó.

Đổ kỹ bắt đầu phản kích, mục tiêu thứ nhất chính là con cá voi chuyên đục sừng vào người mình.

Chủ pháo phía đầu thuyền lỏng lẻo hồng quang, quá trình ‘sung năng’ hoàn tất, quyền năng của đổ kỹ lần đầu được sử dụng.

Một luồng ánh sáng đỏ bắn trúng vào con cá voi, nó đau đến mức lăn lộn trên mặt nước. Sau đó, hư ảnh của rồng chín đầu chọt loét trên thân con cá voi, sau đó cả con cá voi khổng lồ này vậy mà bị thứ gì đó nhỏ mất cái sừng, trên đầu cũng thủng một lỗ máu lớn, máu tươi chảy ra nhuộm hồng cả hải vực.

Trong khi đó, cái sừng bị nhổ lại tự động bay tới đầu thuyền của đổ kỹ, sau đó đổ kỹ liền có được chiếc sừng đục mạnh nhất.

“Đổ kỹ bắt nguồn từ việc không ai có thể thập toàn thập mỹ. Khi gặp được một tồn tại có phương diện nào đó mạnh hơn mình, chúng ta sẽ sản sinh lòng hâm mộ, không cam... Nếu vừa phải, đổ kỹ chính là thứ thúc đẩy bản thân tiến lên, hay còn gọi là lòng cầu tiến. Còn nếu quá độ, nó sẽ trở thành lòng oán hận ghen ghét, đó mới là lòng đổ kỹ nguy hiểm nhất.”

“Chim ưng có đôi cánh to lớn, chao liệng trời xanh. Loài người không có đôi cánh trời sinh, nhưng con người vẫn mong muốn bay lên bầu trời, vì vậy vô số người nỗ lực mô phỏng cánh chim chế tạo máy cơ giới phi hành.”

“Bướm có đôi cánh đẹp mà ta không có, ta đổ kỹ, ta xé cánh của nàng xuống, đem nàng chế thành tiêu bản. Như vậy ta đã có thứ cất giữ khiến ta vui mừng. Con bướm cũng không còn bay loạn làm ta phiền chán nữa.”

“Đổ kỹ, một trong bảy tông tội của ta có cả hai loại đổ kỹ. Nếu nó hâm mộ đôi cánh của loài nào đó, nó có thể xé đôi cánh kia ra, sau đó lắp vào trên thân. Cứ như thế, nó liền có thể bay.”

Việc thiết kế đổ kỹ không phải việc dễ dàng. Dù dự án ta đã lên kế hoạch từ lâu, thế nhưng vấn đề tài liệu vẫn luôn làm khó ta, đặc biệt là nguồn động lực.

Các khí quan từ các sinh vật bất đồng căn mà lực nguyên bất đồng để vận chuyển bình thường. Mà ta lại không thể đem tất cả các linh kiện đoạt về sửa chữa lắp ráp thêm một nguồn động lực rồi mới gắn lên thân đổ kỹ. Nếu phức tạp rườm rà như vậy, năng lực ‘cướp đoạt’ đó chẳng có ý nghĩa.

Nhưng rồi khi ta bắt được vật liệu cừu sắc lệ thạch rơi từ Hadaraa, vấn đề này liền giải quyết hoàn mỹ. Chín cái đầu của Hadaraa không có cái nào có thuộc tính giống nhau, mà nó sử dụng chỉ có một nguồn động lực chung. Đó cũng là lý do vì sao ta chọn vật liệu từ rồng chín đầu để chế tạo đổ kỹ, mặc dù trước kia ta từng thu được vô số vật liệu từ những sinh vật cường đại hơn nhiều.

[Vật liệu truyền kì – cửu sắc lệ thạch: Khiến ma lực thông qua nó có thể chuyển hoá thành bất cứ thuộc tính nào]

Một câu thuyết minh rất đơn giản, đồng thời vô cùng kì diệu. Thứ này, đối với ta, thực không thua gì thần khí. Chỉ cần cấy ghép nó và quả tim rồng chín đầu tạo thành nguồn năng lượng cho đồ kĩ, vấn đề làm ta đau đầu bao lâu qua liền được giải quyết hoàn toàn.

Nay, xem cái súng bị cướp đoạt cực kì thuận lợi kia, việc thiết kế đồ kĩ đã hoàn toàn thành công.

Cuộc chiến đã gần kết thúc. Cái súng kia là vũ khí mạnh nhất của con cá voi, đồng thời cũng là nhược điểm của nó. Giờ mất đi cái súng, con cá voi này sống không được bao lâu nữa.

Con bạch tuộc không lộ nhìn thấy mình hữu sắp chết, tên sứ giả cảm trọng sai khiến nó cũng biến mất. Vì vậy nó lập tức buông thân thuyền ra, chìm xuống biển chạy trốn.

“Đi thôi, sợ rằng còn có việc gấp.”

Đồ kĩ lần đầu sử dụng năng lực trong thực chiến mà chưa qua trắc thí, rất có thể bên trong thuyền đã bị hư hỏng, ta cần về gấp để tu bổ và điều chỉnh.

Thế nhưng, Camicease và Fenduck lại vẫn đứng nguyên tại chỗ, không đi theo.

“Điện hạ, bộ dạng này của chúng ta không thích hợp lắm, chúng ta vẫn nên bay theo chiến hạm này thì tốt hơn, dù sao cũng giống nhau.”

Ta súng sốt, sau đó mới nhớ ra bọn họ là vong linh, vẫn lo lắng chính mình và kẻ sống không thể ở chung bình thường.

Khác với thành Sulfur nơi đã quen với sự có mặt của họ, các sinh vật trên mặt đất vẫn luôn sợ hãi và cửu thị vong linh. Thánh kỵ sĩ nhìn thấy vong linh liền xông lên đánh chém là chuyện thường xưa nay. Sự lo lắng của Camicease và Fenduck không phải điều dư thừa.

Thế nhưng, ta vẫn phủ nhận.

“Đi thôi, con dâu xấu vẫn phải gặp mẹ chồng, có việc muốn giấu cũng không xong, càng nói dối càng dễ lộ. Tốt nhất cứ đường đường chính chính đi tới.”

Giống như Minh hà, Trụ thiên đường nhìn tưởng như hướng lên thẳng tắp, trên thực tế là một cái cột xoắn xuyên vô số vị diện, chịu trách nhiệm dẫn linh hồn đến thần vực của các chân thần.

Trong vô số thượng vị diện này, có một vị diện vắng ngắt. Trong khi các thần vực khác một ngày tiếp đãi vô số linh hồn, nơi đây thì lại suốt một tháng cũng không thấy mấy cái.

“Thần vực của thần luật pháp.”

Trừ khi được chủ nhân mời, nếu không xâm nhập thần vực là hành vi khiêu khích chiến tranh nghiêm trọng nhất. Từ lúc mở ra đến nay, thần vực của Vô Miên giả vẫn chưa từng ngênh đón bất cứ khách thăm nào, thậm chí chẳng có người, thần nào biết được rốt cục Vô Miên giả trông thế nào.

Thần vực to lớn mà trống rỗng, những cầu nguyện giả vốn nên chăm chỉ đề cung tín ngưỡng nay lại tùy ý đi dạo, đến một thần sứ bảo trì trật tự cũng không có.

“Thần luật pháp và thần thánh quang đều là bỏ đi tự thân, tên Basra xui xẻo kia vậy mà còn bị ném cho Vô Miên giả, xem ra nguyệt thần rất giận dữ.”

Có những thứ tại phạm trần là bí mật, nhưng ở trong vòng tròn của các bậc tông thần linh lại là chuyện ai ai cũng biết. Nay, Basra lại trở thành tên xui xẻo trong mắt chúng nhân.

Basra vốn nằm chán tại thần vực bao ngày qua, những tưởng thật bị ném bỏ, vậy mà hôm nay lại được Vô Miên giả triệu kiến.

“Nhìn thấy Vô Miên giả xong đừng kinh hoảng quá nhé!”

Lúc đợi chờ thần triệu kiến, Basra không khỏi nhớ tới những lời mà Nguyệt thần nói riêng với hắn.

“Hừ, dù hắn có ba đầu sáu tay thì lại thế nào, sao có thể hù được ta.”

Cho đến khi hắn đi vào đại điện, nhìn thấy Vô Miên giả, để tránh thất lễ kêu thành tiến, hắn dùng tay nhéo chặt bắp đùi đến mức thấy máu, bộ mặt hờ hững thường ngày vì kiềm chế quá mức cũng nhăn nhúm cả lại.

Bởi lẽ Vô Miên giả trong thần vực của mình không đeo mặt nạ, mà khuôn mặt kia hắn vừa thấy mấy tháng trước tại trần gian.

“Basra, tuân theo ý chí của ta, trở thành sứ giả giám lâm trần thế...”

Đến khi Basra đi ra khỏi thần điện, đôi chân anh linh trên nguyên lý không bao giờ mệt mỏi nay nhũn cả ra, tên anh hùng đối mặt cả vạn con rồng cũng không lùi bước nay biết cái gọi là sợ hãi, hắn cuối cùng cũng biết cảm giác thân bất do ki khi làm pháo hôi trong đại chiến là thế nào.

“Các người, thật sự chơi lớn. Thôi, dù sao cũng đã lên thuyền giặc, cố chơi cho đến cùng vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 128: Đất bắc

Editor: Gà đồng

“Các cửa từ số mười bảy tới ba mươi đóng khẩn cấp! Buồng động lực nổi lửa, nhân viên khẩn cấp lùi lại, đội cứu hỏa đi lên? Không có biên chế đội cứu hỏa? Bỏ đi, tìm tên băng pháp sư nào đó đi? Sao, cũng không có nốt? Renee điện hạ đâu, có đó không?”

“Không c15 đến c21 bên trái thuyền đang rỉ nước, nhân viên chỉnh sửa đâu? Lại không có? Tìm người hoá băng đông cứng chỗ rỉ nước lại, chờ ổn định rồi tiến hành chỉnh sửa. Renee điện hạ đi buồng động lực chưa?”

“Elohim, người lên đi. Cái gì? Băng ngac của người là người tuyết, không biết đóng băng? Vừa phé vừa nảo tôm, sao không dán mình vào lỗ thùng luôn đi! Cầm chặt đến chỗ rỉ nước tát nước đi, mau!”

“Đám kĩ sư đâu rồi? What? Chạy cả đến đầu thuyền xem cái sừng mới lắp? Đây là năng lực thiên phú của con thuyền này, một đám không biết mà pháp không biết vong linh xem hiểu cái lông? Lại cái gì, chính bởi không khoa học nên mới chạy đi xem? Đám khốn nạn này, Gatling điện hạ, đem bọn chúng về đây đi. Ấy ầy, ngài không cần động tay động chân, tuyệt đối đừng làm gì, ngài chỉ cần đến đứng cạnh chỗ bọn họ là đủ rồi, bọn họ tuyệt đối sẽ tự động chạy về.”

“Đèn cảnh báo đỏ? Chuyện gì thế? Sao, Elohim buộc mình và người tuyết vào chỗ thùng, sau đó bị cuốn đi? Mẹ kiếp, ta bức mình nói vài câu mà thằng này làm theo thật à? Chẳng lẽ thằng này đúng thật nảo tôm! Ai đó chạy mau đi mời Traxex đến vớt thằng ngu kia lên. Đã bận rồi còn phá thêm!”

“Renee điện hạ, mời tới cầu tàu có người tìm gặp. Còn nữa, Diana đại nhân, ta biết ngài rất kích động muốn tìm kẻ địch nào đó đánh một trận, nhưng phiền ngài cời giapsra dừng một bên, đừng cản trở người lưu thông nữa. Chỗ này của ta có hơn mười phần báo cáo tố ngài trở ngại công tác.”

“Tên thợ săn truyền kì trên boong tàu, chiến đấu đã xong, năng lực thuần thú của người không có tác dụng, rút trở về phòng cho ta.”

“Ta vốn sắp thành công, yêu là cần thời gian! Vội lại ta thất bại có thể trách ta sao, làm gì có chuyện vừa nói yêu hấn vừa đánh hấn.” tiếng nói của gã-nam-tính đó vẫn vang vọng rõ ràng trong ồn ào hỗn loạn.

Ta bước xuống thuyền liền thấy cảnh tượng vỡ chợ này. Giọng nói của Heloise và Kelly vang trong khoang thuyền, một đám kĩ hoa nửa giúp đỡ nửa gây trở ngại, dù sao không có ai là nhàn rỗi.

Dù trên thiết kế Ánh sáng cực bắc có lợi hai bao nhiêu thì nó vẫn chỉ là một con thuyền chưa được thông qua khảo nghiệm chiến đấu. Nay trận chiến đầu đã gặp hai con hải quái khổng lồ, thực là làm khó nó.

Những nhược điểm của Ánh sáng cực bắc bộc lộ liên tiếp trong chiến đấu, những phần chưa vong linh hoá không thể tự lành, ống dẫn năng lượng không đủ vững chắc, các vị trí thiết kế sai lệch không đủ hiệu quả... Linh hồn của đồ kĩ chưa sinh ra được bao lâu, vẫn còn trong giai đoạn trẻ con. Riêng việc không chế pháo kích đã chiếm hết toàn bộ tinh lực của nó, sử dụng thiên phú tự lành một lần liền tiêu hao hầu hết ma lực.

Những khuyết điểm này không phải những vấn đề thực sự lớn. Quãng đường từ lí thuyết tới thực tiễn ứng dụng vốn phải trải qua vô số lần tìm ra và sửa chữa vấn đề. Tất nhiên, nếu vấn đề bộc lộ và bị kẻ địch xoáy sâu trong thực chiến thì đừng mong có cơ hội sửa chữa.

“Roland về rồi? Tốt quá, đến boong phải trợ giúp, nơi đó đang rỉ nước.”

Chưa chi đã bị phát nhiệm vụ, ta nở nụ cười.

“Kelly, đừng bắt ta làm tráng đinh, nơi đây có hai vị cố nhân có thể để người chỉ huy. Xin giới thiệu kĩ sĩ Fenduck và lực sĩ Camicease. Hai người này có hơi ngu, nhưng ít ra vẫn tính hữu dụng.”

“Há, bọn họ chẳng phải là... Tốt tốt, ta hiểu. Đã lâu không gặp, ta đại biểu Đông Lam hoan nghênh các người trở về. Đáng tiếc giờ không phải lúc ôn chuyện. Fenduck, đi đóng băng các chỗ rỉ nước, Camicease, nhờ người đến boong chỉnh buồm thuyền.”

“Kelly? Chị không sao ư? Tốt quá!”

“Được được, chúng ta đi làm ngay đây.”

Hai tên kĩ sĩ vong linh, một kích động một bình tĩnh, tuy vậy cả hai đều không che giấu được niềm vui. Có vẻ câu ‘hoan nghênh trở về’ khiến họ rất thích.

Thân phận của ta nay đã không giấu được. Đối với những người có tâm tìm hiểu, chuyện hoàng tử Roland chính là Vĩnh Dạ đại đế không phải bí mật gì. Đường nhiên, có những chuyện nói toạc ra không đẹp chút nào, nhất là nếu Đông Lam mà dính dáng đến đại đế vong linh thì càng phiền toái. Cứ để thế này lại hay.

Sự hỗ trợ lúc sóng gió khiến hai vị kĩ sĩ vong linh được mọi người tiếp nấp. Đám thân sĩ thì không cần nói nhiều, bọn này quá quen với việc ở chung cùng vong linh. Sau đó thì đến đám kĩ sĩ hoàng gia, mới đầu mấy tên này còn kinh hãi, đến khi biết được đây là tổ tiên của mình, những kĩ sĩ mà mình kính ngưỡng, thái độ lập tức chuyển biến.

Mỗi ngày đều có mấy tên kĩ sĩ đến chỗ Camicease và Fenduck xin chỉ giáo, hai người này cũng rất sẵn lòng truyền thụ những kinh nghiệm và kĩ năng của mình.

Thấy tình huống này ta cũng thảm thở phào, dù sao để những vong giả đi vào đất nước của kẻ sống vẫn là một cuộc đánh bạc. Nay, các kị sĩ đã có thể ở chung với vong linh, âu cũng là bắt đầu tốt.

Tuy nhiên, cái từ ‘mọi người’ này của ta có chút nói quá.

Đông Lam là một nước phiên bang đã man kém phát triển, cách xa trung tâm xã hội nhân loại. Bởi sự kiện hơn ba trăm năm trước, quan hệ giữa chúng ta cùng các quốc gia và giáo hội đều rất kém. Trong truyền thuyết, thủ đô Defender sau khi sụp đổ hoá thành vùng đất chết chóc, các linh hồn kị sĩ anh hùng quay về dương thế bắt đầu báo thù, vì thế dân chúng đối với vong linh không có địch ý quá lớn, thêm vào đó đại biểu vương thất cũng ra mặt đảm bảo, việc sống chung hài hoà không có vấn đề gì.

Có điều Oran là một đế quốc nhân loại, người Oran từ nhỏ đã được dạy rằng vong linh là kẻ địch. Trong khi đó, bóng ma của con vong linh thiên tai trăm năm trước và đế quốc Ciro vẫn hiện hữu khiến bọn họ cảm thấy ở cùng vong linh trên một con thuyền chẳng khác nào ngủ cùng giường với hổ.

Đây chính là quan niệm chủ lưu của xã hội nhân loại. Vong linh là kẻ địch, vong linh đại để là đầu sỏ của kẻ địch.

Vì thế, ngày thứ hai, bàn làm việc của ta liền có một xấp dày các tờ thư trách cứ, đồng thời cũng có mười mấy người muốn rời thuyền ngay lập tức.

“Điện hạ, chúng ta vẫn nên bay theo thuyền thì hơn. Mấy ngày nay cũng đã rất vui, vậy là đủ, dù sao sống và chết vẫn có khác biệt.”

Ta lắc đầu, phủ nhận lời đề nghị này. Tất cả những việc xảy ra đều đã được dự kiến, ta cũng sớm có quyết định.

“Các người cứ làm như mình đang ở thành Sulfur cho ta, cứ đường đường chính chính ở lại chỗ này. Các người không nợ thế giới này cái gì, cũng không nợ kẻ nào cái gì. Ngược lại, chính cái thế giới đầy ác ý này mới là kẻ nợ các người.”

Hai tên kị sĩ cúi thấp đầu, không phản bác cũng không đồng ý. Ta biết, họ còn do dự, còn lo sợ chính mình sẽ khiến kế hoạch của ta xảy ra nhảm lẫn.

“Đã đi trên con đường này thì đừng nghĩ chuyện quay đầu lại. Chúng ta muốn xây dựng thành Sulfur trên mặt đất, khiến kẻ vô tội không bị kì thị bởi chủng tộc và thân phận. Đây là việc làm khiêu chiến với trật tự hiện tại của thế giới, khôn khó là điều tất nhiên, những thứ hiện tại chỉ là món khai vị. Đến món khai vị còn ăn không xong, vậy tốt nhất nên tăn, cố sức làm gì.”

“Đạo không hợp không đi cùng đường, bọn hán muốn đi thì cứ để hán đi, ngay từ đầu, ta cũng chỉ muốn những người cùng chí hướng.”

Mùa đông phương bắc luôn tới sớm, người phương bắc cũng thường chuẩn bị tốt lương thực và phòng bị bầy thú trước khi đông đến.

Bầy thú mùa đông là thứ khó đối phó, đói khát khiến chúng điên cuồng. Bọn chúng sẽ kết quần tập hợp lại, không tiếc giá lớn khiêu chiến thành thị nhân loại. Dù sao với đám này, chết đói hay bị giết chết không khác gì nhau.

Lúc Lam còn cường thịnh, vương thất sẽ phái quân đội đến tiêu trừ bầy thú quanh các thành trấn thậm trí sâu trong núi tuyết. Làm như vậy vừa giảm áp lực các thành trấn phải đối mặt, vừa tăng thêm lương thực dự trữ.

Khi không có chiến tranh, mùa săn thú vào đông là vũ đài phơi bày thực lực của các kị sĩ. Mỗi năm đều có những kị sĩ tự thâm đi sâu vào núi, tìm các ma vật mạnh mẽ để khiêu chiến.

Đông Lam hiện tại đã không còn thực lực này. Lương thực khuyết thiếu và bầy mãnh thú luôn là thanh kiếm sắc treo trên đầu, mỗi mùa đông trôi qua đều cực kì khó nhọc.

Thế giới này là thế giới của kẻ mạnh, những nước yếu thường sẽ càng ngày càng yếu. Đặc biệt, cuộc chiến hai mươi năm trước khiến Đông Lam mất đi mỏ kim cuối cùng càng khiến tình hình trở nên khó khăn.

Soroin, một thị trấn nhỏ cách Defender không xa, đã tiến vào đông.

Hàng năm, đây là lúc bận rộn nhất – mùa thu hoạch, một quãng thời gian khiến người ta vừa mừng vừa lo.

Thu hoạch lương thực là một chuyện vui, nhưng nếu lượng thu hoạch không đủ, người tất nhiên phải lo lắng.

Một năm tại phương bắc thì có nửa năm chìm trong đông giá, đất nông nghiệp chỉ trồng được một vụ, thu hoạch thiếu lương thực là chuyện bình thường.

Thế nhưng, năm nay có sự khác biệt.

“Không phải vội, ai ai cũng có phần.”

Các chiến sĩ mặc chế phục mang kí hiệu hoàng gia vui vẻ phân phát lương thực. Việc vương thất và quý tộc tới chân tai trước đông đã thành lệ quen. Nhưng hoàng thất không giàu có, lượng lương mua được không bao nhiêu, các quý tộc càng khỏi cần nói, đến đồ ăn của chính họ cũng chưa chắc đã đảm bảo được.

Vì thế, mỗi năm khi chân tai ai ai cũng cố tranh cướp nhau để lấy được phần trước khi lương thực phân phát hết. Tuy nhiên, lần này mọi người lại đều nghiêm chỉnh xếp hàng. Mười mấy cái xe ngựa và đồng vật tư như núi sau lưng binh sĩ phân phát đã đảm bảo đủ phần, không cần tranh nhau nữa.

“Công chúa Renee đi sứ lần này cực kì thành công, dương cao quốc uy của chúng ta. Giúp chúng ta lấy được rất nhiều lương thực và vật dụng, mọi người từ từ xếp hàng, lương thực, đồ mới, chăn bông, cái gì cũng có.”

Mấy binh sĩ trẻ tuổi vui vẻ, vừa phát vừa tuyên truyền ơn trạch của vương thất.

“Anh kị sĩ, anh có thể cho Etude thêm chút lương thực sao? Năm ngoái anh chỉ cho em một túi gạo, sau nó hết, em đói lắm.”

Người binh sĩ sừng sốt một chút, hẳn vẫn nhớ cô bé tóc xanh bầy, tám tuổi này. Năm ngoái em cùng mẹ tới đây, cả hai mẹ con đều rất gầy. Chính hẳn cũng dần lòng mót quân lương tặng thêm. Dù khi ấy lương được phân thêm không bao nhiêu nhưng hai mẹ con em vẫn ngàn ân vạn tạ.

“Cô bé, năm nay đưa thêm cũng được, nhưng người nhà em đâu?”

Etude còn nhỏ như vậy, người nhà sao lại để đứa bé thế này chạy một mình tới đây lĩnh lương thực?

“Cha em năm kia vì bảo vệ em với mẹ bị quân sói cắn chết. Mẹ em mùa đông năm ngoái đem hết thức ăn cho em, không vượt qua được. Giờ nhà chỉ còn mỗi Etude. Nhưng không sao, mẹ đã dạy Etude may vá, em có thể làm lụng nuôi sống chính mình.”

Trẻ con nhà nghèo trưởng thành sớm. Cô bé số khổ này kể lại câu chuyện của mình rất rành mạch. Có điều, em không biết cái tay nghề đến vá búp bê cũng không được chắc của em sao có thể tự nuôi được mình, chần qua hàng xóm láng giềng thấy em quá đáng thương, một đứa bé cũng chẳng ăn bao nhiêu, nên cùng nhau gom góp cứu tế bé gái đáng thương mà kiên cường này.

Người binh sĩ nghe xong mà ngực như nghẹn lại, không nói ra lời. Nhưng thế thì sao, trên mảnh đất cằn cỗi này, những số phận bất hạnh như Etude đâu đâu cũng có. Hẳn có thể giúp đến đâu, giúp được bao nhiêu? Hàng năm, hàng năm đều một khung cảnh như vậy, hẳn cũng đã tê dại.

Có lẽ chuyện duy nhất hẳn làm được là cố gắng săn càng nhiều, có lẽ, trong đó có kẻ thù giết cha của cô bé.

“Túi lương khá nặng, chắc Etude không cảm nổi đâu, em đi sang quảng trường chơi một lát đi, tí phát xong anh sẽ giúp đưa tới tận nhà cho em.”

“Ồ, vậy cảm ơn anh kị sĩ, em sẽ đến quảng trường song tử chơi, lát nữa hẹn gặp ở dưới chân tượng song tử nhé.”

Nhìn em gái kiên cường nhảy nhót nhót nhót rồi đi, tên chiến sĩ mặt còn tàn nhang lắc đầu, tiếp tục công việc của chính mình.

“Xem ra năm nay vẫn nên đem chút khẩu lương cho em ấy. Chà, cuối thu rồi, giờ chắc trên ruộng đang có chuột đồng, đi đào thêm chút rau dại với ít nấm, đi thỏ thêm ở chỗ phòng bếp nwax... Ờ, ông anh bên kia, một mình người cầm nhiều bao thế coi được sao? Chia cho người khác chút đi. Sao? Cầm hộ cụ già bên cạnh? Ha ha, tôi không biết, xin lỗi nhé.”

Etude rất thích quảng trường song tử.

Đây là nơi mà cha mẹ em gặp nhau, cũng vì nơi đây có một bức tượng khắc song tử tinh rất đẹp, mẹ em từng ngồi đây kể cho em rất nhiều câu chuyện.

Bức tượng điêu khắc đã ngả màu từ lâu, thế nhưng anh tư của hai vị anh hùng thiếu niên vẫn vô cùng bắt mắt. Người đứng cao hơn là huynh trưởng, ngài giờ cao thanh kiếm hoá thân của vương quyền, nghiêm mật xung phong, không gì ngăn nổi. Còn người phía dưới thì là một vị chiến sĩ, tay trái hẳn cầm một thanh ma trượng bùng cháy hoá diêm, tay phải thì cầm một thanh cự kiếm, miệng có vẻ đang niệm câu chú ngữ bí ảo nào đó.

Hai người trên là một đôi song sinh, dù bức tượng đã vô cùng mục nát, người anh thiếu một tay, người em thiếu một chân, nhưng uy thế và ý chí thể hiện trên đó vẫn không giảm chút nào.

Những bức tượng thế này hầu như có thể thấy tại bất kì thành trấn nào trên công quốc Đông Lam, nó là thần thủ hộ cho ý chí tinh thần bất khuất của dân tộc. Cả công chúa Renee cũng cố gắng mô phỏng một vị trong số đó.

“Đại kị sĩ, cái này đưa ngài, sau này ngài tiếp tục bảo vệ thành trấn của chúng ta nhé.”

Etude đưa ra nửa khối bánh mì, đây là chút lương thực còn thừa lại cuối cùng. Em nhớ rõ trước đây mẹ cũng làm như vậy.

Ngày xưa, mẹ em thường kể các câu chuyện liên quan đến hai vị kị sĩ trong bức điêu khắc. Nội dung chuyện em không còn nhớ rõ, chỉ nhớ kết quả cuối cùng, các vị kị sĩ đều thành công đuổi chạy người xấu, bảo vệ mọi người.

Em vẫn nhớ, khi đó mẹ em nói thế này.

“... Hai vương tử cùng nhau nỗ lực, ác ma và người thú bị đuổi chạy, các quốc vương lân quốc tham lam và giáo hội giả dối bị trừng phạt, mọi người lại sống hạnh phúc.”

“Nhưng mẹ ơi, con vẫn đói lắm, đây là cuộc sống hạnh phúc sao?”

Em vẫn nhớ, nụ cười đắng chát của cha khi đó.

“Đây là lỗi của cha, cha không có cách nào giúp con có được cuộc sống đầy đủ. Nhưng con hay tin cha, khi nguy hiểm, cha chắc chắn sẽ giống như hai vị kị sĩ song sinh ấy, dùng tính mạng mình để bảo vệ hai mẹ con, bảo vệ mọi người.”

Em vẫn nhớ, nụ cười hạnh phúc của mẹ khi đó.

“Martin, ta tin ngươi, ngươi là kị sĩ giỏi nhất. Ngươi đã thề thì nhất định sẽ làm được.”

Em vẫn nhớ, đến lúc cha thực sự thực hiện lời thề, mẹ lại khóc, khóc vô cùng thảm thiết.

“Martin! Martin! Đứng đi! Ta đâu muốn kị sĩ gì, ta chỉ cần người trở về!... Martin...”

Em vẫn nhớ, trước lúc lâm chung, mẹ lại bật cười.

“Etude, đừng oán hận thế giới, cũng đừng oán hận quốc gia này. Bệ hạ đã chết trận, điện hạ Renee mới mười bốn tuổi đã phải mặc giáp ra chiến trường. Vương thất đã làm hết sức của họ để thực hiện lời hứa của họ, chúng ta không có gì để oán trách.”

Em còn nhớ, nhớ nhiều lắm, nhớ nhất là đôi song sinh muốn cứu vớt quốc gia này.

“Đại kị sĩ, có lẽ năm sau ngài vẫn chưa đến cứu vớt đất nước này, nhưng mong ngài phù hộ Etude qua được mùa đông, à còn phù hộ ông Mark, anh Karl, thím Eni cũng sống qua mùa đông, cả Lulu nữa, tuy nàng thường xuyên khi dễ ta, nhưng ngài đừng trách nàng, nàng cũng không còn cha mẹ, hãy phù hộ để sang năm nàng tiếp tục chơi với ta, còn gì nhỉ... à, còn anh kị sĩ tốt bụng kia nữa, ngài phù hộ hết nhé...”

Etude đọc một hơi hơn trăm cái tên, trong đó có cả con chó nhỏ cấn nằng. Trong lúc nàng còn cúi đầu nhớ tới những người nàng mong muốn được phù hộ, lời cầu khẩn chưa từng được đáp lại kia lại được trả lời.

“Sẽ được, sang năm, song tử tinh sẽ về cứu lấy quốc gia này.”

“Sẽ được, tất cả mọi người đều sẽ được phù hộ, ít nhất không có ai phải chết đói.”

“Sẽ được, tuyệt vọng đã chấm dứt, hi vọng đang tới rồi. Quốc kì Lam sắp lại tung bay, con dân của ta sẽ được cứu chuộc.”

“Đại... Đại kị sĩ?!”

Lúc này người binh sĩ trẻ tuổi đã phát xong lương thực, vác theo bao lương thực của mình và Etude đi đến, sau đó, hắn nhìn thấy cô bé đang hoảng hốt bối rối đứng đó.

“Anh kị sĩ! Đại kị sĩ! Ngài đại kị sĩ sống, hắn nói sẽ phù hộ mọi người, cứu vớt đất nước này.”

Người binh sĩ nhìn theo ngón tay của Etude, em đang chỉ vào vị huynh trưởng trong bức điêu khắc, thanh thánh kiếm trong tay hắn vẫn chỉ về phương xa.

“Đúng vậy, điện hạ Roland vĩnh viễn che chở cho nơi này, tinh thần Lam sẽ là bất diệt!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Về nhà

Editor: Gà đồng

Ngoài ải thư nhà bật

Đồng qua lại đến xuân

Về quên lòng pháp phòng

Không dám hỏi người thân.

Một đường hướng bắc, càng gần đến mảnh đất quen thuộc này, ta càng thể hội được cái gì là ‘về quê lòng pháp phòng’. Thế nhưng, cái tình thế hồng bét này khiến ta muốn làm rùa rụt đầu cũng không được.

Dưới yêu cầu của ta, Ánh sáng cực bắc mỗi khi bay qua một thành trấn sẽ dừng lại một chút, ta cũng sẽ hạ xuống đi lại tìm hiểu dân tình.

Bởi vậy, hành trình về thủ đô Đông Lam vốn chỉ mất khoảng một tuần, nay mất đến hai tháng.

Đây là tác phong xử lí hành chính nhất quán của ta, đối mặt những vấn đề gặp phải, trước tiên phải hiểu thấu đáo vấn đề đó là gì.

Mà muốn hiểu thấu vấn đề thì ngồi một chỗ chờ cấp dưới báo cáo là không được. Nhìn một câu ‘hai mươi người chết đói’ và đến tận nơi thấy hai mươi cỗ thi thể gầy gò nằm vạ vật bên vệ đường là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Thứ đáng trước là báo cáo nộp cho kẻ bề trên, còn cảnh sau có thể khiến bất cứ kẻ thống trị nào còn lương tâm ngủ không được yên.

Và theo những gì ta thấy, tình huống nơi đây tệ hơn nhiều so với tưởng tượng.

Mất đi mỏ khoáng cuối cùng, Đông Lam phá sản, nhân dân sống lay lắt hơi tàn hai mươi năm. Cuộc chiến với người thú hơn một năm trước cũng nghiền nát nốt chút căn cơ cuối cùng của đất nước. Chiến tranh đã vắt hết tài nguyên còn lại, giờ đây thậm chí mua lương thực tiếp tế cũng không làm nổi, quốc gia đã đến bờ vực phá sản.

Năm nay lại mất mùa, quốc khố cũng đã tận. May sao chúng ta vừa vét được từ Oran một chút, ít ra mùa đông năm nay sẽ không có nhiều người phải chết đói.

Dầu vậy ta vẫn khó chịu với cùng. Một chuyến đi này, ta đã thu về hơn ba mươi đứa trẻ mồ côi mất cha mất mẹ, nếu Etude không được tên binh sĩ Krul thu dưỡng, ta cũng đã mang nằng theo.

Có những người khốn khổ mà kiên cường như Etude, thì cũng có những kẻ mục nát bại hoại. Trên đường đi, ta cũng gặp được không ít linh chủ ác bá quen thói khi nam lẫn nữ hay thương nhân đầu cơ làm giàu trên máu thịt kẻ khác. Thấy những tình huống này, ta đều ghi chép lại, sau này tính sổ một thể, còn nếu chúng làm quá đáng, khiến cả một vùng oán hận ngất trời, ta tất nhiên cũng không chùn tay làm một kẻ hành quyết. Đương nhiên cũng phải cảm tạ Renee cấp cho ta chứng minh đặc sứ của hoàng thất.

Những vụ này ta không xử lý công khai thăm phán rườm rà, đằng nào có xét thăm thì cũng là tội chết, vì rút ngắn những ngày thống khổ của dân chúng, những trình tự trung gian đều bị tính lược.

Dù thế, không biết tại sao tin đồn vương thất bắt đầu chinh đồn các quý tộc làm ác vẫn bắt đầu truyền ra, nhờ thế mà quyền uy và danh vọng của vương thất tăng không ít.

Còn may, có lẽ những quý tộc nghĩ hưởng lạc đã sớm chạy đến quốc gia khác, cũng có thể do truyền thống dùng quân công phong lãnh địa và lãnh thổ xa xôi mà tác phong mục nát xa xỉ của quý tộc các đế quốc chưa truyền tới, phần lớn các linh chủ với xuất thân binh dân vẫn thực hiện chức trách bảo hộ dân chúng của mình.

Ừm, theo cách nói của những ‘quý tộc chân chính’ truyền thừa mấy trăm năm với ‘huyết thống cao quý và thuần khiết’ ở Oran, những quý tộc này là một đám ngu si đã man chưa thoát khỏi cái mùi bùn đất của nông dân.

Trong mắt ta, cái mùi bùn đất này dễ ngửi hơn nhiều mùi nước hoa đắt tiền, chỉ ít, bọn họ trên tinh thần vẫn là những người thù hờ cao quý, không phải mấy tên sâu một chỉ biết hút máu dân chúng ảm no thân.

Đây là chuyện duy nhất còn khiến ta vui mừng, ngoại hoạn có khó nữa cũng sẽ có biện pháp giải quyết, nhưng nếu khung cũng đã mục thì đúng là hết thuốc cứu.

Ta đã nhận lời với Etude, cứu lấy đất nước này. Nhưng mà cứu thế nào thì vẫn là vấn đề khó đặt trước mắt ta.

Thời đại này người dân vẫn không yêu cầu cao. Nếu muốn quốc gia phát triển ổn định, chỉ cần thoả mãn nguồn lương thực và trị an xã hội là được. Còn những thứ như nghề nghiệp, buôn bán, giáo dục... đều là yêu cầu cấp cao hơn.

Đất bắc xưa nay không phải nơi sản lương, cuộc sống của người dân nơi đây dựa vào quảng nghiệp là chính. Cả ngàn năm nay dùng quảng sản đổi lương thực đã thành lệ quen. Cùng một mảnh đất, trước kia nước Lam hùng cứ một phương, nay Đông Lam gần như sụp đổ, này không thể trách quân vương thời đại sau vô năng. Âu cũng là nước mạnh thì dân cường, nước yếu thì dân nhược.

Năm đó, Lam hùng mạnh cỡ nào. Dù lãnh thổ nhỏ nhưng không hề yếu. Dân phong thượng võ, nhiều loại binh chủng bách ngàn phối hợp, kỵ sĩ cực quang nổi tiếng toàn đại lục. Không tính đoàn kỵ sĩ hoàng gia, bảy đoàn kỵ sĩ vương bài phía dưới, chỉ cần phái hai đoàn cũng đủ quét ngang phương bắc.

Năm đó, Lam là bức hùng thành bảo vệ nhân loại khỏi tinh linh, người thú và ác ma, ngoài ra còn các mỏ quảng phong phú. Những nước xung quanh đừng nói chuyện ‘bóp chặt đường lương thực’, mỗi năm chủ động tiến đến giao dịch không biết bao mà kể.

Nay Đông Lam mất đi đại đa số các loại binh chủng, những lãnh thổ có mỏ quảng giàu đều đã mất, các oán thù trong lịch sử khiến kẻ thù vô số. Nội ưu ngoại hoạn không ngừng, càng đánh càng yếu. Đông Lam hiện giờ đã sa sút vô cùng, lực lượng quân đội đừng mơ chuyện xưng hùng, làm cách nào giữ mình trước các nước đầy dã tâm xung quanh cũng là việc khó.

‘Nước yếu nhớ huy hoàng’, có lẽ đây là lí do vì sao song tử tinh được coi là thần thù hờ. Dù kết quả là thất bại, nhưng câu chuyện lịch sử dùng lực một nước đánh liên quân mười mấy đại quốc ôm đầu mà chạy vẫn còn lưu truyền rộng. Bao binh chủng mạnh mẽ đã thất lạc cũng trở thành truyền thuyết trong miệng người dân.

Huy hoàng của quá khứ khiến hiện tại thăm đăm càng thêm khó chịu.

Muốn xoay chuyển tình thế này, thứ cần làm là giải quyết hai vấn đề chính yếu kể trên. Cường quân ta đã có biện pháp, có điều lương thực thật rất khó làm.

Thổ địa cằn cỗi, không thích hợp cây nông nghiệp. Mời pháp sư sử dụng pháp thuật giúp mưa thuận gió hoà cũng có thể, nhưng số tài liệu thi pháp kiếm đâu ra? Con số trên trời kia đâu phải Đông Lam chịu được.

Vì thế, ta đành phải tìm tra ‘công lược’, tất nhiên cái bản ‘lịch sử công lược’ kia không có câu trả lời cho vấn đề này, muốn có đáp án, phải tra một cuốn khác.

[Sổ tay cầu sinh dị giới của Roland]

Cuốn bút kí cũ nát dày đặc tro bụi, các trang sách được xử lý nay đã biến thành màu vàng, hoàn toàn có thể nhét phong bì vào cất giữ ở thư viện với vai trò điển tịch cổ.

Đây là cuốn bút kí ta ghi lúc vừa đến đây để ngăn ngừa quên mất tri thức ở thế giới trước, suy xét đến khả năng dùng nó trong lần này nên ta mang theo đến.

Trang bút kí dày đặc các gạch đầu dòng, sau đó là những chú thích. Ví như ‘làm pha lê bán’ sẽ có chú thích ‘Chế tạo miễn cưỡng coi như thành công, nhưng mỗi lần ăn này đã thất bại. Cá luyện kim sư trong quá trình thực nghiệm đã tìm ra cách tạo pha lê càng trong suốt cách đây mấy ngàn năm, ta làm điều thừa.’

“Chế hoá được: địa tinh đã phát minh. In ấn: thần tri thức có chủ nghiệp là nghề này.”

Trên bút kí tả lần lượt những thử nghiệm và các chú thích miêu tả những vết tích thất bại. Chữ viết dùng để chú thích đều khá là vụn vặt, tỏ rõ ta lúc đang viết còn non nớt và tức giận thế nào.

Ta đến đây với một đám tri thức kiếp trước, những mong làm ra một sự nghiệp chấn động thế giới, cuối cùng lại liên tiếp bị thế giới đá đít.

Một tờ lại một tờ lật qua, cuối cùng cũng tìm thấy thứ mình cần.

“Ồ, giải quyết vấn đề lương thực? Gieo trồng bắp ngô, khoai tây, lúa nước tạp giao... những giống cây nông nghiệp cao sản chịu hạn thay cho các loại lương thực sản lượng thấp phổ thông? Đây thật là sáng ý hay.”

Cảm thán xong, ta ném cuốn sách vào xó nhà.

“Nói hay lắm! Trên thế giới này kiếm đâu ra bắp ngô với khoai tây?”

Nếu thế giới này mà có những giống đó thì Lam xưa đã hẳn phải trồng đầy ruộng rồi, ta của ngày xưa thật không còn gì để nói.

“Dù biết khả năng không cao, nhưng hệ thống, những giống cao sản này có thể đổi được sao?”

[Có thể.]

Một câu hỏi dò gài như có lệ mà lại được đáp án khẳng định, đáng lẽ ta phải vui mừng nhảy cẫng, nhưng thực tế ta lại không động chút nào. Số lần hệ thống lừa ta đã rất nhiều.

“Cần điều kiện gì để đổi?”

[Mười triệu điểm vận mệnh]

Má, sớm biết cái hàng này không thể trông cậy, nay thực là...

[Nếu loại thực vật cao sản này xuất hiện, dưới sự trợ giúp của Druid và pháp sư, nó sẽ nhanh chóng cải biến toàn bộ thế giới từ căn bản, thậm chí dao động hình thái phong kiến xã hội lấy đất đai làm gốc. Nhân quả quá lớn, người không có khả năng chi trả.]

Hoá ra đây mới là nguyên do giá cao như thế, nhưng lời này lại khiến ta nhớ tới một loại trợ giúp mà ta có thể giành lấy.

“Xem ra nên gửi một lá thư cho Stormeagle. Pháp sư không mời được thì nhờ Druid, chỉ cần chúng ta thừa nhận giáo nghĩa của bọn họ, mà đám Stormeagle này có yêu cầu... tạm coi như còn chấp nhận được.”

Vong linh ta còn định tiếp thu thì tự nhiên Druid cũng không ngoại lệ. Khác với pháp sư, thần thuật của Druid không cần tài liệu phép thuật, giúp thực vật chín sớm cũng là sở trường của bọn họ.

“Nhưng vẫn chưa đủ, Druid có nhiều thì cũng không đủ một quốc gia dùng, vẫn cần suy ngẫm các biện pháp khác.”

[Nhắc đến thế rồi mà người vẫn chưa nghĩ ra sao? Hệ thống không giúp người đổi thực vật cao sản, chẳng lẽ người không tự tạo ra được?]

Ta tự tạo? Ta chỉ biết vong linh tạo vật, tạo ra một loại lương thực khiến người ăn biến thành vong linh đơn giản, tạo cây nông nghiệp cao sản an toàn thì đừng mơ.

[Người lại quên mất mình học cấu tạo sinh mạng từ đâu hả? Nàng vẫn nhớ người kĩ lắm đó.]

Ta chợt nhớ ra. Vong linh tạo vật học được ta kết hợp vai môn tri thức khoa học mới tạo thành, trong đó không ít lí luận lấy từ hệ hổng sinh mệnh cấu tạo của vị đại pháp sư nào đó. Nếu ta nhớ không lầm, vị kia chuyên nghiên cứu cấu tạo, triệu hoán thực vật. Có lẽ đề nàng chế tạo loại thực vật sản lượng cao đến mức thay đổi toàn thế giới là không được, nhưng chế một chút thực vật chịu rét hẳn không khó.

Nhưng mà ta không biết viết phong thư cho nàng thế nào, khác với Stormeagle, nếu có khả năng, đời này ta không muốn liên hệ gì với nàng nữa.

Có điều giờ ta nào còn đường lui, nghĩ mãi không ra biện pháp nào tốt hơn, ta vẫn đánh thờ dài cầm bút.

“Học tỷ Ameera thân ái của ta, đã lâu chúng ta chưa gặp mặt, học đệ có việc muốn nhờ...”

Hành trình dài cuối cùng cũng sắp kết thúc, các công tác chuẩn bị đã hoàn thành, đô thành Defender đã ở ngay trước mắt.

Khi chuẩn bị vào thành, ta lại nhận được một tin tức, trực tiếp hạ lệnh thuyền quay đầu chuyển hướng.

Nửa giờ sau, tại một thung lũng cách Defender hơn hai mươi cây số, ta tìm thấy mục tiêu của mình. Nơi đây có một doanh địa tịch tĩnh, từng đóng lửa trại im lặng thiêu đốt, ngay cả các bóng đen khoác áo choàng đi lại trong doanh địa cũng không gây nên bất cứ tiếng vang nào.

“Snowhoof đã dẫn đầu giáo hội luật pháp vào thành, kiến lập hệ thống bắt đầu truyền giáo. Tước sĩ Ferdinand và các vong linh khác thì đóng doanh ở ngoài thành.”

Tin tức đơn giản này khiến ta hơi kinh ngạc. Trước sĩ Ferdinand là một kẻ rất tuân thủ quân lệnh. Ta đã nói để hắn và các kỵ sĩ vong linh vào thành truyền dạy cho các kỵ sĩ mới vào nghề thì đáng lẽ hắn phải ở giáo trường từ lâu.

Mong đợi của ta vốn là Ferdinand dẫn khoản hai, ba mươi kỵ sĩ tình nguyện thuộc các binh chủng đến làm giáo quan. Trường hợp này vào thành thoải mái, nhưng nay số lượng vong linh trong doanh địa lại có đến hơn ba trăm!

Giờ đừng nói vào thành, hơn ba trăm vong linh cấp cao có trí tuệ, trong đó có ít nhất ba mươi vong linh cấp quân chủ. Thử lực lượng này có thể gây ra vong linh thiên tai quét sạch bất cứ thành thị nào. Giờ tin tức về họ mà bị tiết ra sẽ rất khó che giấu và thu thập.

“Các người sao lại... ta chẳng phải đã nói...”

Lão tước sĩ đi đến hành lễ với ta, trên cái đầu khô lâu nay lại lộ ra thần sắc khó xử, hắn biết lần này xử lý không tốt.

“Mọi người nghe nói đi Defender lập tức đều nhao nhao lên, nhân số báo danh tăng vọt. Nếu không nhờ đoàn trưởng Best đề xuống, số nhân viên tuyển chọn đào thải, sợ ở đây phải có đến năm, sáu ngàn.

Ta đưa mắt nhìn, Freddie, Lucas, Dimier, Thrance, Lanie, Kakana... mấy tên kỵ sĩ vương bài đủ cả. Mà đám người này bị ta nhìn đến đầu cúi đầu ngượng ngùng.

“Còn thật mệt cho các người đi từ thế giới lòng đất đến đây. Trên đường không bị phát hiện chứ? Mà thôi, quên đi, tới đây cũng tốt, ta đang thiếu nhân thủ.”

“Ngày nghỉ đêm đi, chọn đường rừng núi. Qua mấy quốc gia khác còn có chút phiền, mấy lần xung đột nhỏ, không gặp phải thương nhân. Đến quốc gia này thì do quen thuộc đường rồi nên chắc không bị ai nhìn thấy.”

“Đứng, đứng. Để nhiều người vô thanh vô tức tiềm phục kẻ cận thủ đồ, đời kỵ sĩ thủ hộ này quá kém”

Mấy tên các người... nói thế khác gì bọn ăn trộm khoắng sạch nhà xong ngửa ra sô pha nằm oán hận chủ nhà cảnh giác kém?

“Vậy chắc các người vào thành rồi chứ? Cảm giác thế nào?”

Dù đại bộ đội không vào được, đám này chỉ cần xé lẻ thành nhóm nhỏ thì đi vào mười mấy hai mươi cái dễ dàng. Vậy nhưng, câu hỏi của ta lại không có ai đáp lại.

“Đừng có nói với ta là chưa ai vào thành nhé?”

Lại vẫn là trầm mặc, im lặng mang theo thừa nhận.

“Lúc cách xa thì rất muốn về xem. Nay rất gần mà làm sao cũng không dám đi vào.”

Lời nói của Freddie ta khá tán thành. Đây chắc cũng là ‘Về quê lòng pháp phóng’ nhỉ, mà ngoài ra, những vong linh này còn có thêm một tầng cổ kỵ.

“Chúng ta đã chết, không thể cùng người sống đi chung một đường. Kì thực ở chỗ này ngắm nó từ xa ta đã rất thoả mãn.”

“Tình thế của quốc gia nay đã rất khốn khó, nếu kéo thêm quan hệ với vong linh sợ sẽ bị toàn bộ xã hội nhân loại gạt bỏ.”

“Điện hạ, chúng ta không muốn để ngài gặp thêm phiền toái. Về đến nơi này đã là đủ. Chúng ta đã bàn bạc kĩ, lưu lại hai mươi tên làm giáo quan, những người khác theo đường cũ trở về.”

“Đủ rồi!”

Lời tự trách của đám kỵ sĩ làm ta bốc lên lửa giận.

“Các người nói xong chưa? Chỉ xem thôi cũng thoả mãn? Nói lớn tiếng trả lời ta! Các người đi xa ngàn dặm, bất chấp nguy hiểm, vượt qua lãnh thổ của mười mấy quốc gia chỉ để về xem một lần? Như thế đã đủ để các người thoả mãn? Các người coi ta là thằng ngu à?”

“Đương nhiên.”

Lucas vừa há miệng lại bị ta trừng ngậm miệng lại, hắn cũng có chút chột dạ.

Bọn này nào khác Camicease với Fenduck mấy ngày trước, hai tên kia cũng từng nói: ‘Mấy ngày nay đã rất vui vẻ, người sống và kẻ chết cuối cùng vẫn khác nhau, chúng ta bay theo đường sau cũng đủ rồi.’

Không có bất cứ sinh vật có trí tuệ nào sẽ thích cô độc. Bị người khác xem là dị loại sẽ càng khiến họ khó chịu. Nếu ở chung làm họ cảm thấy vui vẻ, vậy tại sao lại phải vì ánh mắt người khác mà dừng sự vui vẻ đó lại?

Ta biết họ do dự, họ sợ bởi mình mà kế hoạch của ta bị ảnh hưởng. Lo lắng mình sẽ làm ta cũng bị người đời địch thị. Quan điểm chủ đạo của thế giới này vẫn là vong linh bằng tà ác. Ta hiểu được sự tự ti đó ở đâu ra, nhưng ta không có ý định tiếp thụ.

“Năm đó các người vì cứu họ mà đi, nay các người vì cứu họ mà về. Các người đáng được khai hoàn trong vinh diệu, các người đâu phải đào binh mà khiếp nhược. Uốn ngực lên, các kỵ sĩ ta lấy làm kiêu ngạo. Bỏ đi mấy thứ buồn lo vô cớ kia đi, hôm nay là ngày chúng ta trở về đến mảnh đất mà chúng ta từng hi sinh vì nó. Sao phải do dự và sợ hãi? Trả lời ta, các người hồi đó đã làm gì sai? Đã làm gì khiến mình hối hận?”

Ba trăm vong linh, ba trăm ngọn lửa linh hồn bắt đầu thiêu đốt, tâm tình của họ không còn bình tĩnh.

“Không, chúng ta không hối hận!”

“Dù thời gian đảo ngược, chúng ta vẫn nguyện hi sinh hết thảy vì quê hương, nhưng...”

Có ai cam lòng chỉ đứng xa nhìn nhà mà không thể về. Bọn họ chỉ đang sợ, họ không sợ đối thủ cường đại, bọn họ sợ những người hi sinh để bảo vệ lại dùng ánh mắt kinh hãi và thù hận trông mình, chỉ vì mình là vong linh.

“Rất tốt! Nếu các ngươi không hối hận thì còn do dự cái gì, lột đám áo choàng vô dụng đó ra, đường đường chính chính đi theo ta, tín nhiệm ta, ta sẽ cho các ngươi thứ vinh dự và tôn trọng mà các ngươi xứng đáng.”

“Freddie, cờ hiệu thế nào?”

“Đã chuẩn bị tốt, điện hạ!”

“Nâng cờ lên! Nói cho mọi người, ba trăm bảy mươi bảy năm, chúng ta... đã khai hoàn!”

Tướng quân khô lâu dựng lên chiến kì, bắt đầu đánh trống trận. Nhìn thấy cờ hiệu, cả quân đoàn bắt đầu tập kết.

Cuộc khai hoàn sao chỉ có một chiến kì. Dưới ánh nhìn của ta, từng lá cờ được các kỵ sĩ dựng lên, có lá cờ mang huy hiệu gia tộc, có lá cờ đại biểu quân đoàn, cũng có lá cờ đại biểu những công huân cá nhân.

Cờ xí là vinh dự của kỵ sĩ, dù mất đi vũ khí cũng không thể để chúng thất lạc.

Số kỵ sĩ vong linh vác theo ba lá cờ không phải số ít, có những kẻ còn vác mười mấy lá. Bọn họ đó là vác hộ những huynh đệ ngày xưa của mình.

Thrance mười hai cây, Fenduck mười lăm, Ballack hai mươi, Serta mười bảy...

Có kỵ sĩ cảm cờ mà xương khô run rẩy. Hắn không phải run vì sợ hãi, mà là vì lá cờ kia quá trầm trọng. Hắn là người cầm cờ cuối cùng của quân đoàn tuyết sư, hắn lo lắng mình thẹn với lá cờ tuyết sư này.

Eder Loan, gia tộc của hắn đòi đòi phục vụ trong chiến đoàn trọng binh tuyết sư. Đoàn trọng binh này trước khi chiến dịch Defender bắt đầu bị cấm chú oanh tạc, số người may mắn còn sống không đến trăm người, mà trăm người này cũng dùng hết giọt máu cuối cùng để cản bước quân thù.

Cũng có kỵ sĩ đánh mất lá cờ quân đoàn trong chiến tranh, bọn họ phải dùng máu của địch nhân để vẽ lại vinh diệu. Lá cờ chấp vả tan hoang kia chưa bao giờ có ai cười nhạo, ngược lại, hắn trở thành kẻ đi đầu.

Hắn tên là Dimier, quân đoàn phi công Griffin. Quân đoàn này đã bị toàn diệt, thi cốt vô tồn, chỉ có hắn thân là kỵ sĩ rồng hường ứng lời triệu hoán của ta, trở về từ cõi vĩnh hằng.

Mỗi lá cờ ẩn chứa lịch sử, là đánh dấu cho những chiến sĩ từng hi sinh tất cả vì mảnh đất này.

Nơi xa, ánh bình minh dần dần xuất hiện, cơn gió đêm cuối cùng nhẹ nhàng thổi qua, cuốn lên cờ bay phấp phật.

“Tấu nhạc! Chương thứ ba bản Redstein đại thắng - - khánh điển khai hoàn.”

Nhạc khúc vang lên, nữ yêu dùng giọng trầm khàn bắt đầu bắt nhịp, các kỵ sĩ cũng chậm rãi ngâm nga theo. Hành khúc mừng chiến thắng nay tái hiện bên tai, đây chính là bản nhạc chúng ta sử dụng khi khai hoàn, chuẩn bị đón nhận sự hoan hô của người dân trong thành.

“Chúng ta, về nhà!”

Bài thơ đầu chương là bản dịch của bài "Độ Hán giang" của Lý Tần.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Thành vô tội

Editor: Gà đồng

Danh thành Defender, thủ đô Đông Lam là một toà thành nổi danh thế giới. Thế nhưng, những lần khách lần đầu tới đây đều khó mà không có chút thất vọng.

Toà thành này không tráng lệ huy hoàng, nó cũ nát, bất kham, những kiến trúc bị vứt bỏ bên trong không phải số ít. Kiến trúc cổ đại quả thực có giá trị để nghiên cứu khảo cổ nghệ thuật, nhưng bãi đổ nát cổ đại thì chẳng có nhiều mỹ cảm cho lắm.

Dù nó có được công sự phòng ngự và bức tường thành lớn nhất cả phương bắc, diện tích của toà thành cũng không hề nhỏ. Nhưng do số lượng nhân khẩu thấp xa hơn so với đỉnh cao trong lịch sử, Defender xem ra có vẻ đất rộng người thưa.

Lam trấn thủ cửa ải phương bắc cho thế giới loài người cả ngàn năm, thủ đô của nó cũng đã không biết bao lần chứng kiến chiến tranh. Trong ghi chép lịch sử, số lần nó bị dị tộc đồ thành cũng có ba. Một lần lại một lần, nhân dân ngã rồi lại đứng, đoạt lại thủ đô, xây dựng lại ngôi nhà mới trên nền đất cũ.

Trong sông dài lịch sử, những vết thương nặng nhất, khó lành nhất không đến từ bên ngoài, con dao găm tới từ phía sau lưng kia mới là thủ phạm khiến toà thành không bao giờ đổ này biến thành phế khu.

“Năm ad1520, sau mười lăm tháng khôn thủ, lương hết đạn hết, thủ đô Defender, phòng tuyến cuối cùng của Lam bị liên quân công phá, vương tử Roland và các quân thủ vệ hi sinh toàn thành.”

Sử sách chỉ ghi chép lại một câu không đầu không đuôi như vậy. Còn đối với người dân ở đây, đó là mối hận khắc sâu tận xương.

Năm đó, dưới sự triệu tập của giáo hoàng Paul IX, mười bảy nước hội binh, thừa dịp Lam đang dồn quân chủ lực đánh với người thú ở phía bắc và ác ma ở phía đông, tiến vào xâm lấn biên cảnh. Sau khi chúng hạ được Defender liền đồ thành, biến nơi đây hoá thành vùng đất chết chóc.

Tiếp đó, quân đoàn kỵ sĩ vong linh vùng lên báo thù, vương tử Cavens đi vào Abyss, triệu hồi quân đoàn ác ma, diệt sạch liên quân mười bảy nước, toàn nhân loại nhận lấy tổn thất nặng nề nhất kể từ cuộc thánh chiến lần trước đến nay.

“Không thể tin tưởng thánh đường, càng không thể tin đám vương quốc và quý tộc kia.”

Hơn hai trăm năm trước, Charles I tự xưng là hậu duệ của Roland dựng quân đuổi đi các bộ lạc người thú đang chiếm đóng nơi đây, mua lại từ tay tinh linh một phần lãnh thổ, lập lên nước Đông Lam. Vì xưa tan oán khí trên Defender, Charles buộc phải cầu viện thánh đường. Dù giáo hoàng đời ấy dùng rất nhiều nhân lực vật lực khiến vùng đất chết chóc trở về thành nơi ở của người sống, nhân dân của Đông Lam cũng chỉ hơi thay đổi cái nhìn với thánh đường, đại khái là chuyển từ ném đá sau lưng đến cười lạnh trước mặt. Cuối cùng, nề tình vương tử Roland cũng là thánh kỵ sĩ, họ mới cho phép lập lên một phân bộ giáo hội tại bản địa.

Việc cự tuyệt loại tín ngưỡng chủ lưu của nhân loại này khiến Đông Lam tự đẩy mình vào thế cô lập, gián tiếp tạo thành tình thế suy sụp hiện tại.

Dẫu vậy, người phương bắc ngoan cố cứng đầu chưa từng hối hận. Đàng nào cũng đã là ‘đám dã man’ trong mắt ‘người văn minh’, cứ thù dai cứ dã man một chút cũng chẳng sao. Bọn họ tin tưởng kiếm trong tay và tổ tiên hơn là thần minh cao thượng xa xôi. Đáng tiếc, hiện thực tàn khốc và vô số cuộc chiến tranh vẫn cứ đẩy đất nước này đi đến đường cùng.

Nhưng vẫn có người muốn xoay chuyển tuyệt cảnh, thay đổi vận mệnh đất nước, con người nơi đây.

Mà hôm nay, là bắt đầu...

Trời mới tờ mờ sáng, các thị dân đã bị đánh thức bởi khúc nhạc khai hoàn vui vẻ vang dội. Tiếng vó ngựa dồn dập từ ngoài thành thẳng hướng hoàng cung khiến toà cổ thành này thức tỉnh nhanh hơn.

Thâm đồ trải tại trước cửa thành, đội nghi trượng hoàng gia và các nhạc công bắt đầu tấu nhạc, kỵ sĩ hoàng gia sắp xếp đội ngũ, thủ vệ trên thành vẫy cánh hoa xuống. Rõ ràng đây là tiền tấu cho đội quân khai hoàn, cũng là lúc mà nhân dân vui mừng nhất. Có điều, chiến thắng gần nhất là trận đánh với người thú một năm trước, tin vui thắng trận bị bao phủ bởi bóng ma của sự mất mát khi quốc vương tử trận.

Nay nghe làn điệu khai hoàn, cư dân lập tức hưng phấn, đi ra khỏi nhà tới chỗ cửa thành, vừa đi vừa bàn tán xôn xao.

“Khai hoàn? Gần đây đâu có trận chiến nào đâu. Chẳng lẽ các kỵ sĩ mới đi săn thú về?”

“Ngươi ngu à, công chúa Renee đi sứ lần này thành công như vậy, thu hoạch còn lớn hơn mấy cuộc chiến cộng lại, khai hoàn là phải rồi.”

“À vậy nha! Công chúa về rồi sao? Ồ mà tính thời gian cũng đúng đến lúc thật.”

Đội xe Oran đi trước một bước, vật tư trở lại sớm hơn công chúa. Người dân vui mừng đứng đầy hai đầu đường, bọn họ đang đợi công chúa yêu quý của mình phản hồi để dâng lên lòng biết ơn và sự hoan nghênh.

Nhưng khi cửa thành ken kết dần mở ra, bóng người đi đầu đoàn lại khiến mọi người sững sờ.

“Công chúa điện hạ? Không, không đúng.”

Người này có khuôn mặt cực kì giống công chúa Renee, nhưng lại có vô số điểm khác biệt.

Đầu tiên, Renee chưa trưởng thành, không cao đến vậy. Mặt khác, tất cả các đặc điểm hình thể và cách ăn mặc đều cho thấy người này là nam tính.

“Quen thật đó, nhưng bỗng không nhớ ra nổi...”

“Trượng đài! Trượng điều khắc song tử tinh!”

“Đứng đứng, tư thế kia, nụ cười kia nữa, giống hệt Roland điện hạ. Ngay cả thánh kiếm Roland treo bên... hử, thánh kiếm Roland?”

Mọi người đã nhìn tượng đài đến thuộc hình dáng của thanh kiếm biểu tượng trong truyền thuyết kia, không chỉ thế, lớp ánh sáng bạc thần thánh bao phủ kiếm cũng giống hệt với ghi chép trong lịch sử. Mà trong những ghi chép đó, thanh kiếm này thất lạc cùng với sự hi sinh của vương tử Roland.

Khi người dân kinh ngạc bởi thánh kiếm, các kị sĩ hoàng gia cũng chuẩn bị tiếp nhận nghi thức hoan nghênh khai hoàn. Rồi lúc mọi người nhìn đến đoàn kị sĩ đi đằng sau người dẫn đầu, tiếng kinh hô xôn xao lại càng lớn.

Những lá cờ cũ nát mà quen thuộc, các kị sĩ vong linh đường đường chính chính hành quân dưới ánh thái dương. Nhờ sự giúp đỡ của ma pháp, lời tuyên ngôn của nam tử đi đầu vang vọng toàn thành.

“Ta, Roland, quốc vương sau cùng của Lam dẫn theo đoàn kị sĩ đã trở về.”

Thảm đỏ dưới chân không phải hàng cao cấp, dùng nó trong lễ khai hoàn thực không đủ quy chuẩn. Nhưng chỉ cần nhìn đến ánh mắt của nhân dân xung quanh, ta đã cảm thấy vừa lòng.

Những ánh mắt đó không có nhiều khinh bỉ hay sợ hãi, phần lớn chúng là kinh ngạc và mừng vui. Dưới ánh nhìn chăm chú của bao người, các kị sĩ vong linh cũng trút đi nỗi sợ hãi cuối cùng, lửa linh hồn thiêu đốt hừng hực, phơi bày ra ý chí cứng không thể gãy.

Renee cũng đi ngay ở trong đoàn cầu chúng ta. Nàng cười lên toạ kị bằng ngọc của mình, mỉm cười chào đón, làm dịu đi phần nào sự kinh ngạc khi cả một đoàn vong linh khai hoàn về thành.

“Công chúa Renee kia! Ô, đó là gì? Sao vật cười này rực rỡ vậy?”

“Bằng ngọc! Kị sĩ cực quang! Không ngờ được ta có thể nhìn thấy được kị sĩ cực quang trong truyền thuyết, chẳng lẽ người vừa rồi thật sự là vương tử Roland?”

Năm mươi bốn tên kị sĩ cực quang chính tề đi vào thành, hình ảnh của kị sĩ cực quang được ghi chép khắp nơi trên các bức bích họa trong Defender nên người dân cũng không xa lạ. Họ nhận ra được bộ giáp bằng tinh xảo, luồng hơi thở băng hàn và loại toạ kị mờ ảo lấp lánh đó. Đặc biệt, lá cờ đại biểu cho quân đoàn cực quang kia cũng chỉ rõ ra thân phận của họ.

“Đoàn kị sĩ cực quang! Là đoàn kị sĩ cực quang! Thanh kiếm sắc bén nhất của chúng ta! Đội kị sĩ tung hoành vô địch khắp phương bắc của chúng ta!”

Bao năm qua, đất nước lấy kị sĩ xưng hùng như Lam vẫn trong cảnh không có nổi binh chủng cường chiến nào. Dù người dân thượng võ, tố chất không kém, nhưng chênh lệch về trang bị đủ khiến bọn họ bị người khác đìm xuống một đầu. Quá khứ huy hoàng khiến họ nổi giận, phẫn nộ. Một đời tiếp một đời, những tâm tình ấy dần biến thành tuyệt vọng.

Thời gian trước có người đồn rằng, ở Oran, công chúa Renee phơi bày thân phận kị sĩ cực quang của mình. Tuy nhiên, những người dân ở đây không quá tin vào điều ấy, họ biết rõ lịch sử của mình, biết điều đó chỉ là huyền tưởng.

Đoàn kị sĩ cực quang phần lớn đều là vong giả, cũng vì thế mà hình ảnh của Renee càng nổi bật và dễ thấy. Con thú một sừng bằng băng kia cũng chứng minh lời đồn không chỉ là lời đồn, nó là sự thật. Kị sĩ cực quang đã trở lại thế gian!

“Công chúa điện hạ mang về niềm kiêu ngạo của chúng ta ư?”

“Kia là kị sĩ trưởng Elohim phải không? Hắn cũng thành kị sĩ cực quang? Ha ha, trời giúp chúng ta, chúng ta tìm trở về quân đoàn cực quang! Chúng ta không còn là nước yếu hạng ba nữa!”

Thật sự thì cực quang chưa phải là quân đoàn mạnh nhất dưới trướng ta, nhưng đối với người dân của quốc gia này, cực quang là tượng trưng cho một nước Lam hùng mạnh, là thứ trân bảo mà bọn họ ngày nhớ đêm mong.

Renee và Elohim đi giữa quân đoàn vong giả, lời tuyên bố của ta... những điều này bóc mòn đi sự nghi kỵ của người dân, cũng khiến họ sinh ra sự liên tưởng và kì vọng.

“Chẳng lẽ... chẳng lẽ người đi đầu thật sự là điện hạ Roland, những kị sĩ này là các anh hùng trở về trong đêm Defender sụp đổ đó?”

Ta nhìn Renee ra hiệu bằng ánh mắt, và nàng cũng biết hiện tại mình nên làm cái gì.

Thiếu nữ dong ngựa đi ra khỏi hàng, tiếp lấy thanh thánh kiếm Roland từ tay ta, giờ nó về phía người dân rồi đồng đặc đọc lên lời thề sẽ được ghi vào lịch sử.

“Ra, Renee Lam, hậu duệ vương thất, vì để quốc gia này cường thịnh trở lại, tìm đến tổ tiên là điện hạ Roland và đoàn kị sĩ của ngài. Đến hôm nay, cực quang lại chiếu rọi phương bắc! Nhờ sự trợ giúp của điện hạ và các kị sĩ trung thành, Đông Lam sẽ lấy lại được huy hoàng!”

“Có lẽ sẽ có người lo sợ bởi họ là vong linh. Nhưng ta dùng thân phận, vinh dự và tính mệnh đảm bảo, họ là những người bạn đáng giá tin nhiệm nhất. Nhân dân của ta, bọn họ khi xưa đã dùng tính mạng để bảo vệ nơi đây, dù chết đi cũng muốn tìm những kẻ địch đáng chết đó báo thù. Bây giờ, bọn họ đã thành vong giả, nhưng bọn họ vẫn lựa chọn trợ giúp chúng ta dù có phải chịu nguy hiểm thân hồn câu diệt. Thử hỏi, những kị sĩ như vậy, liệu có gì mà phải hoài nghi và sợ hãi?”

Lời của công chúa truyền khắp toàn thành, quang huy của thánh kiếm cũng châm lên tình cảm của dân chúng.

Đối mặt những tình cảm ấy, Renee tiếp tục nói.

“Khuôn mặt của họ hiện tại rất đáng sợ, nhưng không sao, các người hãy nhìn những bộ giáp và vũ khí mang theo gia huy của họ, hãy nhìn những lá cờ kinh lịch qua vô số chiến trường họ cầm. Ý chí của Lam không bao giờ khuất, chiến kì của Lam không bao giờ gãy. Nếu họ không đáng để tin tưởng, vậy phải tin tưởng

ai? Tin tưởng vào thánh đường hay tin tưởng bọn đế quốc kia?”

Thời gian gấp rút, ta cũng chưa dạy Renee nên nói thế nào. Những lời khẳng khái, chân tình này của nàng khiến ta yên tâm.

Trong lúc Renee còn định nói gì thêm, đột nhiên cả bầu trời tối lại, một con cự thú khổng lồ vạch qua bầu trời.

“Rồng xương?Ồ, trên nó có người.”

“Hắn nhảy xuống, cao thế mà lại nhảy xuống rồi, hắn là kị sĩ rồng à?”

Dimier nhảy từ không trung xuống, trong tay cầm theo chiến kì của quân đoàn Griffin. Ta biết, cũng đến lúc mình nên nói mấy câu.

“Hắn là Dimier, kị sĩ rồng cuối cùng của Lam. Trong trận không chiến tại Scott, quân đoàn Griffin gặp phải quân địch với số lượng gấp năm trở lên. Để bảo vệ bộ đội trên mặt đất có thể rút lui an toàn, họ quyết định tử chiến đến cùng, toàn quân bị diệt, Dimier cũng bị ba tên kị sĩ rồng khác vây đánh, tuy nhiên, trước khi chết, hắn cũng thành công kéo theo hai tên.”

Ta vừa dứt lời, toàn bộ nhân dân lại bắt đầu xôn xao.

Rồng là sinh vật ở đỉnh của chuỗi thức ăn. Kị sĩ rồng là binh chủng chung cực, chỉ có những đế quốc mạnh nhất mới có. Trong lịch sử quả thực từng có ghi chép về kị sĩ rồng của nước Lam, nhưng không ngờ đó là sự thực, thậm chí còn được nhìn thấy tận mắt.

“Quân đoàn phi công của chúng ta ai nấy đều rất mạnh. Thế nhưng vì tính chất chiến đấu trên không, kẻ thất bại sẽ thi cốt vô tồn. Vì thế, dù đoàn phi công đều là tinh nhuệ của tinh nhuệ, duy chỉ có Dimier đáp ứng lời kêu gọi của ta, bùng dậy khỏi vịnh hằng, lần thứ hai giáng cho những kẻ xâm lược đó những đòn đau đớn.”

Kị sĩ rồng cuối cùng khom người hành lễ, sau đó khua lên chiến kì Griffin, đi lên tắm tắm đỏ khai hoàn. Hắn như thể một dũng sĩ đắc thắng trở về, không, hắn chính là một dũng sĩ đắc thắng trở về.

Quân đoàn cực quang, quân đoàn Griffin đã tiến vào, tiếp theo sau là đến lượt những quân đoàn khác, ta cũng chậm rãi vừa nhớ lại vừa kể ra những điều về họ.

“Quân đoàn gấu bắc cực, quân đoàn trọng bộ binh hoàng gia, hai quân đoàn này đến thời kì chiến tranh gần kết thúc kết hợp làm một. Bọn họ mặc trên mình bộ giáp ‘Alavanche Defender’, tạo thành bức tường kiên cố nhất của chúng ta. Sau bao cuộc chiến đấu, hiện tại bọn họ còn dư lại mười sáu vị, mà kẻ mạnh nhất cũng chính là người trẻ nhất, kị sĩ Carlos Dix.”

Ta tự hào giới thiệu với toàn thể quốc dân một trong những kị sĩ ta tin tưởng nhất.

“Hắn là bức tường thành di động đáng tin cậy, vì bảo vệ dân chúng chạy nạn, Carlos sử dụng máu thịt của mình chặn ngang cầu đá. Năm đó, trên thân hắn cắm hơn trăm mũi tên, máu cũng chảy cạn, đến xương cũng không có một cây hoàn chỉnh. Khi tỉnh lại, hắn không có lựa chọn nào khác ngoại trừ biến thành Stiches xấu xí đáng sợ. Năm đó, vị kị sĩ này mới... mười lăm tuổi.”

Rất khó tưởng tượng một tên Stiches làm thế nào thể hiện ra sự ngượng ngùng, nhưng giờ đây, ta vẫn có thể cảm nhận được nó trên gương mặt của Carlos, cứ như thể hắn trở về là vị thiếu niên mười lăm tuổi trước kia.

“Kẻ thuần khuyến Asmu, có thể các người không biết, đó là binh chủng du hiệp đặc thù của chúng ta. Mà vị đại biểu cho binh chủng này là thám báo anh hùng...”

“Kị sĩ trường phong, họ chỉ là những thương kị binh bình thường, nhưng trong quân đoàn của Lam quốc, các kị sĩ bình thường này vẫn luôn là chủ lực...”

“Còn đây là đại kiếm thánh Freddie, ta tin các người nhất định nghe đến tên tuổi của vị đại kiếm thánh hoàng gia này. Năm đó, hắn chiến trăm trận trăm thắng, đương nhiên điều kiện là phụ thân hắn, tước sĩ Ferdinand không tham gia...”

“Vị này là...”

Tên của từng vị từng vị kị sĩ được ta đọc ra, sau đó thân phận và sự tích của họ cũng được hé lộ. Những đoạn lịch sử bất khuất nhập vào trong trí óc của người nghe, khiến bọn họ phát hiện các vong linh xấu xí đáng sợ đó ra lại là các anh hùng truyền kì của quốc gia.

Truyền thống của phương bắc nói rằng, nếu là anh hùng với phẩm đức cao thượng, dù họ đã chết thì mọi người vẫn phải kính trọng.

Sợ hãi thường bắt nguồn từ chưa biết, vì thế, ta muốn nói lên hết thấy, để mọi người không còn phải sợ hãi điều gì.

Họ không có tội nghiệt quán thân, họ trung thành và mạnh mẽ, cho dù là vong linh thì đã sao, có việc gì phải giấu diếm và e ngại.

Tất nhiên, không phải ai cũng cho là vậy.

“Bọn vong linh khôn kiếp, dám đến thế giới của người sống!”

Đại chủ giáo của phân bộ thánh đường giáo khu Đông Lam lên tiếng, trường bào màu hoàng kim không giấu được cái bụng phệ của hắn. Dưới sự bảo hộ của một vòng các thánh chức giả, Laffer cuối cùng cũng thở phò chạy tới hiện trường.

Giống như kị sĩ công chính sẽ không bỏ qua bất cứ tội nhân vi phạm luật của thần, các giáo hội thánh đường cũng sẽ không bỏ qua bất kì vong linh ‘tà ác’ nào. Đặc biệt là khi đám vong linh này lại dám ngang nhiên đi vào thành, đây quả thực là hành vi khiêu khích thánh quang cực hạn.

Dưới sự cổ vũ của tín ngưỡng cuồng nhiệt, dù thực lực cách biệt như trời với đất, các thánh kị sĩ và mục sư vẫn bày ra trận thế, tùy thời khai chiến.

Thời gian bọn họ đến muộn hơn nhiều so với dự kiến, mà cũng không sao, ta sớm đã có sách lược ứng đối.

“Ta nhớ đây đã là vùng đất của luật pháp, giáo hội thánh đường có phải vron tay hơi xa không?”

Lời chất vấn của ta làm Laffer sững sốt, việc hoàng thất chấp thuận luật pháp trở thành quốc giáo hẳn biết, đó là tin xấu đánh dấu sự thất bại trong sự nghiệp truyền giáo của hắn.

Ngay sau đó, người ta chờ cũng tới hiện trường.

“Ê này, lão Laffer, đừng quá phận nhé. Đông Lam đã lựa chọn tín ngưỡng chủ ta là quốc giáo, nơi đây là vùng đất luật pháp. Người bày trận định đánh giết kẻ vô tội ngay trước mặt chủ giáo tối cao của giáo hội luật pháp là ta có phải quá đáng lắm không?”

Snowhoof chường mặt ra, sau đó nháy mắt với ta mấy cái. Sau lưng hắn toàn những gương mặt quen thuộc, dù cách một tấm mặt nạ toả ánh sáng của lực luật pháp ta vẫn nhận ra hết. Mà có vẻ sau khi Vô Miên giả đăng thân, bọn họ cũng mạnh lên không ít.

“Chủ giáo tối cao Snowhoof.”

Giáo hội luật pháp đến sớm hơn chúng ta khoảng hai tháng, các thị dân cũng đã quen thuộc với vị chủ giáo tối cao này.

Những thành viên giáo hội luật pháp vừa đến lập tức chen vào giữa chúng ta và giáo hội thánh đường, tính định ngăn cản hai bên xung đột.

“Người nhìn cho kĩ, bọn chúng là vong linh tà ác! Là kẻ địch của trật tự, vì sao ngăn trở chúng ta.”

“Chủ giáo Laffer, chúng ta không quan tâm đó có phải vong linh hay không, chúng ta chỉ quan tâm đó là ‘có tội’ hay ‘vô tội’. Hiện tại, các người mới là kẻ định cầm khí giới hành hung ngay tại vùng đất thần thánh này, người nghĩ chúng ta là vật trang trí chắt?”

“Nhưng bọn hắn vẫn là vong linh, một đám hỗn loạn, hút máu, tà ác. Dù bọn hắn có là anh hùng trong quá khứ thì người dám đảm bảo tương lai sẽ không thương hại người khác theo bản năng sao?”

Hung danh của vong linh rõ ràng rành, lời của tên thánh kị sĩ kia cũng khiến người dân xung quanh dao động. Có điều, Snowhoof lại cười lớn.

“Đương nhiên đảm bảo được, ta lấy danh nghĩa chủ giáo tối cao để bảo đảm rằng bọn họ là những anh linh bất hủ chân chính chứ không phải oán linh bị bán năng thị huyết không chế. Những kị sĩ này đã cư trú tại thành Sulfur hơn trăm năm, không có gây ra bất cứ vụ án mạng nào, thời gian trước cũng nhờ họ đánh chết bá tước ác ma mà thành Sulfur mới được bảo vệ, đó là một cuộc chiến đấu vĩ đại. Ngược lại, chính đám thánh chức giả các người mới là mấy tên thường xuyên dùng danh nghĩa tiêu trừ tà ác gây ra rất nhiều vụ ẩu đả mất trật tự, khiến chúng ta vô cùng đau đầu.”

Luận thân phận, chủ giáo tối cao có thể sánh ngang vai với giáo hoàng. Lời của Snowhoof có lí có cứ, ngay lập tức trấn an lại các thị dân.

“Người... đám dân lòng đất đáng chết, các người đều cùng một nhóm, ác đồ với nhau đảm bảo kiểu gì?”

Chủ giáo Laffer vừa lên tiếng liền bụm miệng, lời vừa rồi là nhân thân công kích, đã thế còn nhắm vào chủ giáo tối cao...

“Ồ, người dám nhục mạ chủ giáo tối cao của một giáo hội chân thần là ác đồ? Còn kì thị khu vực nữa. Đây là lời khiêu hấn nghiêm trọng tới giáo hội luật pháp, ta phải gửi thư nhắc nhở tới giáo hoàng của thánh đường.”

Lời nói lỗ trong trường hợp công khai trước mặt công chúng không phải thứ dễ dàng bù đắp lại. Trong lúc Snowhoof còn đang định vin vào đây tiếp tục đá kích, ta vẫn phải đứng ra, dù biết lúc này không phải thời điểm thích hợp nhất.

“Laffer? người là người thừa kế theo dòng của chủ giáo hồng y tư mệnh Laffer phải chứ? Được, ta làm thánh kị sĩ đã gần bốn trăm năm, có thể tính là tiền bối của người. Chúng ta cẩn thận nói chuyện một chút xem ai là ác đồ. Nào, Fenduck, Cann, người nghe qua mấy cái tên này bao giờ chưa?”

Ta nói xong, sắc mặt vị ‘tư mệnh giả’ Laffer này liền biến đổi. Làm kẻ kế thừa dòng dõi này, những tri thức lịch sử cấm kị kia hẳn biết không ít.

“Người không nói lời nào? Đương nhiên rồi, bởi đó là lần thẩm phán bất công, là vết nhơ của cả thánh đường! Người chí thiện tín ngưỡng thánh quang bị phán là tà ác rồi treo cổ. Kẻ có tội chân chính thì lại ngồi trên ghế quan toà phán xét người khác. Đây là thứ chính nghĩa của giáo hội thánh đường?”

Ta vừa dứt lời, vị kị sĩ từ vong với khuôn mặt trắng bệch đi tới, gương mặt này giống y hệt những bức họa trong sách ghi chép về sự kiện kia.

“Các vị! Như những gì điện hạ Roland vừa kể, ta từng là một thánh kị sĩ. Một ngày nọ, ta không chịu làm nhân chứng giả theo lệnh của một hồng y giáo chủ, gán tội dị đoan cho Lam quốc, vì thế hôm sau ta bị treo cổ trên quảng trường thánh quang.”

“Không... không... ta không biết!”

“Không biết? Người dám thề với danh nghĩa thánh quang sao?”

Một thánh chức giả nếu trái với lời thề trên danh nghĩa thánh quang sẽ bị phản phệ, nhẹ thì mất toàn bộ lực lượng, nặng thì thậm chí cả linh hồn cũng bị diệt.

Mà cũng chẳng cần hắn thề, nhìn phản ứng hoảng sợ không dám nói lời nào của hắn, người ta cũng nhìn ra được sự thật.

Cả diện trường ồ lên, người dân kinh ngạc, phần nộ. Ngay cả những thánh kị sĩ và mục sư đi theo há miệng không dám tin tưởng.

Thánh đường hiện nay có thanh danh rất tốt, nhưng này không có nghĩa nó không có quá khứ đen tối. Mà một kẻ biết trước kia mình làm sai, nay vì danh tiếng mà chôn vùi đi dấu vết tội ác, vậy thì lấy cơ sở đâu mà dám tự nói mình là chính nghĩa.

Ta nhìn Laffer, giận quá mà cười.

“Ta thề với thánh quang, trận tai nạn xưa đó sở dĩ bị thảm nhường ấy là do đám cao tăng tà ác dơ bẩn của thánh đường cổ súy, bọn chúng dẫn dắt một quần lang sói tham lam dấy lên tội ác bất tận. Các ngươi là một lũ nguỵ quân tử, dụng cớ hiệu thánh chiến rồi thực hiện hành vi của kẻ cướp. Nhìn vào ta, các ngươi, những kẻ dối trá nhớp nhúa như thế mà còn sử dụng được thánh quang?”

Cánh thiên sứ mở ra, thánh quang chiếu rọi loá mắt mình chứng cho sự chân thật của lời thề.

“Ta là thánh kị sĩ, nhưng ta không tin ngưỡng thần thánh quang, càng không nghe theo bài bố của thánh đường! Ta chỉ tin ngưỡng bản chất chính nghĩa của thánh quang. Thánh quang xưa nay không cho phép người ta lạm sát kẻ vô tội. Các kị sĩ, các ngươi cho rằng chính nghĩa của mình là phải chuẩn tắc theo giáo nghĩa thánh đường? Thế các ngươi có nghĩ tới rằng ai sẽ là người đảm bảo thánh đường là chính nghĩa? Liệu chẳng, việc các ngươi nhìn thấy vong linh liên sản tới giết thực tế lại là hành động lạm sát vô tội dưới danh nghĩa đường hoàng đương nhiên?”

Chiến tranh thiên sư vẫn là sứ giả của chân thần, những luồng thánh quang thuần tịnh xung quanh ta càng là một loại khảo vấn lương tri và tín ngưỡng, nó khiến đại bộ phận kẻ sử dụng thánh quang tại chỗ này dao động.

Laffer sợ hãi lùi về phía sau, toàn bộ dân chúng xung quanh dùng ánh mắt xem thường nhìn hắn và những thánh chức giả xung quanh. Đúng lúc này, vị thánh kị sĩ trưởng tên Wood kia lại đứng ra.

“Thánh đường hiện tại đã không còn là thánh đường ba trăm năm trước. Chúng ta vẫn luôn sửa đổi cải tiến chính mình. Giờ nói những chuyện lịch sử này không phải trọng điểm, trọng điểm là những vong linh này liệu có uy hiếp đến kẻ sống hay không. Đại chủ giáo Snowhoof, ngài thừa nhận là ngài và bọn họ đều đến từ thành Sulfur như bọn họ. Ta nhớ trong cách thức vận hành của thẩm phán đình có điều lệ là những người có quan hệ với bị cáo sẽ không được làm nhân chứng, thế nên lời làm chứng của ngài là vô hiệu.”

Lời này có ý gì? Nói lằng sang chuyện khác, lại còn xuyên tạc giáo nghĩa của luật pháp.

Snowhoof nghe những lời này liền tức đến bật cười, hắn mở miệng phản bác.

“Đây là pháp đình sao? Đảm bảo và lời chứng là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa, theo logic của ngươi, người đảm bảo phải không có quan hệ gì với bị cáo, tức là không thể quen biết với bị cáo. Nếu đã không quen biết thì lấy gì ra để làm chứng? Vậy chẳng phải bất cứ bị cáo nào đều không tìm được người làm chứng sao?”

Snowhoof còn định nói thêm, nhưng một giọng nói quen thuộc lại vang lên ngắt lời hắn.

“Ta thì sao? Ta có thể làm người đảm bảo chứ?”

Một chiến sĩ tóc đỏ không biết đã đứng trong đám người từ lúc nào. Dù nhìn dáng vẻ hắn rất lười nhác, nhưng uy thế tràn ngập thân hình mà hắn toả ra đó khiến Wood cảm thấy sợ hãi theo bản năng.

“Ngài là?”

“Adam Hans, Hồng Liên kiếm thánh, anh em thân thiết của Roland, cựu thành chủ thành Sulfur, ngươi có phải cũng định bảo ta tránh về đúng không?”

Adam Hans là nhân tuyển có ủng hộ lớn nhất cho vị trí người mạnh nhất trong xã hội loài người. Công tích kết thúc tận thế vong linh của hắn khiến hắn trở thành huyền thoại sống, thánh nhân đương thế. Đứng trước hắn, dù Giáo hoàng cũng phải xưng vãn bối.

“Margareth, hiền giả, ứng cử viên cho vị trí chân lý chương giả của Ainra Dader. Ta đã ở chung với bọn họ hơn hai trăm năm, ta dùng hạnh dự của ta để đảm bảo cho họ.”

Hiền giả bán thần từ trên trời giáng xuống, giọng nói trầm tĩnh vọng bên tai mỗi người.

“Ta đại biểu ý chí của chủ ta, nguyện vì họ đảm bảo.”

Lại một giọng nói vọng đến từ giữa trời, nhưng giọng nói quen thuộc này mang âm tiết của tinh linh khiến ta nhớ đến một anh linh vừa chia tay không lâu.

“Basra?”

Quả nhiên, sau khi cột sáng trật tự tán đi, một vị sứ giả anh linh của chân thần hiện ra.

Từng vị đại nhân vật ra tràng khiến lưng của Wood đã ướt đầm mồ hôi.

“Ngài là anh linh của nữ thần ánh trắng, ‘Long đồ’ Basra?”

“Phải, nhưng ta hiện tại là anh linh dưới trướng Vô Miên giả. Chuyện vừa rồi ngươi xuyên tạc giáo nghĩa của Người tí nữa tính sau. Hiện tại, hai bán thần, một anh linh đứng ra đảm bảo, đã đủ chứ?”

Anh hùng, anh linh đứng ra khiến Wood không còn lời gì để nói. Mà lúc này, ta lại muốn lí luận cùng hân.

“Được rồi, chúng ta không nói chuyện trước đó nữa, chúng ta nói hiện tại và tương lai.”

“Chuyện ba trăm năm trước tạm bỏ qua một bên. Hiện nay thì sao, cái quốc gia lăm tai nhiều nạn này lại rơi vào đường cùng, trong khi đó, các người lại đang định làm cái gì? Các người nói các người là người giám hộ, bảo vệ thế gian không bị xâm hại. Hừ, trong mắt ta, chính các người mới là căn nguyên tội ác.”

“Chúng ta luôn bảo người hướng thiện!” Thánh đường là căn nguyên tội ác? Đây là lời nói nặng nề trước nay chưa từng có, Wood vừa tức giận, vừa sợ hãi, mở miệng hét lên.

“Tín ngưỡng thánh đường là hướng thiện? Nực cười! Phẩm hạnh của các kị sĩ của ta cao khiết gấp trăm lần đám lợn khoác lên giáo phục chủ giáo kia. Bao năm qua, nhân dân đất nước này đã chết đói bao nhiêu mà sao chưa thấy thánh đường làm chuyện gì! Được, thánh đường không quan tâm, ta đến quản. Vậy mà khi ta cùng họ trở về, định giúp người dân ấm no thì các người lại nhảy ra? Nói ba hoa thể này không được, thể kia không xong. Các người muốn quốc gia này hoàn toàn sụp đổ mới an tâm đúng không? Nhìn toàn bộ nhân dân chết đói hết thì các lão gia quý tộc như người mới vui vẻ đúng không?”

Lời buộc tội mạnh mẽ dồn dập khiến Wood trong lúc nhất thời không biết phải ứng đối thế nào. Mà chưa đợi hân chải vuốt xong từ ngữ, một hòn đá nhỏ đột ngột bay trúng đầu hân, hòn đá này ném ra từ tay một đứa bé gái nhỏ phần nộ.

“Người xấu, tránh xa ngài đại kị sĩ ra.”

Wood bị ném đá đến sững sốt, sau đó, những dân chúng vốn đã tức giận tột cùng cũng nhin không được. Càng nhiều cả nát trứng thối bay đến.

“Hung thủ, rút ra khỏi đây.”

“Những tên côn đồ, bọn ác độc, không biết nhục sao?”

“Kasia Edmond, nếu người còn là người nước Lam, cởi cái áo bào mục sư đó ra, đi về phía này.”

Tình cảm của nhân dân quần chúng bùng phát, con mắt của nhân dân luôn sáng như đuốc, ta đảm bảo, sau ngày này, các thế lực và cộc ngầm mà thánh đường chôn xuống tại đây sẽ bị quét sạch.

Nhưng lúc này ta không có quan tâm những việc ‘nhỏ’ này, bởi Basra đã mang đến phần thưởng từ Vô Miên giả đưa cho ta.

“Cấm chú thần lực – thành vô tội. Cái này?”

“Đúng thế, đây là quà tặng mà Vô Miên giả tặng cho toà thành này. Mà trên đời này cũng chỉ có đại nhân Roland có thể sử dụng nó. Chư thần trật tự làm sao có thể để thủ đô mưa đoạt hết danh tiếng.”

Ta do dự một chút, sau đó hạ quyết tâm

[Ta, Vô Miên giả, hoá thân của luật pháp, tuyên cáo. Dưới ý chí của chúng ta, thành Defender sẽ trở thành thánh địa của luật pháp – vùng đất vô tội]

Khi ta xé mở quyền trục, thần lực tràn ra, khống chế ngôn ngữ của ta. Âm thanh của thần linh và âm thanh của phạm nhân dần dần dung hợp lại, sau đó hoà vào làm một.

Lời tuyên cáo của chân thần vang vọng toàn thế giới.

[Tại toà thành này, không người nào sẽ phải chịu tội bởi thân phận hay chủng tộc. Trước luật của thần, tất cả các sinh vật trí tuệ đều có quyền tự do sinh hoạt. Nếu có kẻ vi phạm luật của thần tại toà thành này, bất kể kẻ đó là ai, có thân phận gì, chủng tộc nào, đều sẽ bị thuật kết tội chứng làm tội đồ, bị tín đồ của ta thẩm phán tội hành!]

Lời văn vốn đến đây là dứt, nhưng ta lại nảy ra một ý, thêm một chút nội dung cho nó.

[Trong toà thành vô tội, vong linh không hẳn là tà ác, thánh quang cũng không chắc chắn là chính nghĩa. Mọi sinh vật có trí tuệ ở dưới luật pháp đều bình đẳng. Thiện giả được thưởng, chỉ có kẻ thập ác bất xá phải bị tru diệt!]

p/s: chương dài 6k nhé! Gõ mệt quá...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Ngày lễ quỷ

Editor: Gà đồng

Hai linh hồn đồng nguyên cộng minh, Vô Miên giả vì đã vứt bỏ tự mình, thế nên ta là kẻ có được quyền thao tác cuối cùng, cũng vì thế mà ta mới có khả năng cải biến đôi chút lời tuyên cáo khi thành lập thành vô tội.

Ta cũng không biết chắc được những lời ta thêm vào sẽ dẫn tới những điều gì. Nhưng chí ít, câu nói mang hàm nghĩa ‘thánh quang không nhất định là chính nghĩa’ kia sẽ khiến thần luật pháp trở thành đại địch lớn nhất của thần thánh quang trong mắt của các thánh chức giả, dù cho hai vị thần này đang ở cùng một mặt trận.

Thế nhưng những thánh chức giả không có cách nào quở trách, vì nói thế nào thì vị tân thần này cũng là một vị trong chư thần trật tự, trên danh nghĩa là đồng minh của thần thánh quang. Trong khi đó, vị trí của thánh đường thì chỉ tương đương với bậc tông và kẻ thay mặt của thần thánh quang tại hiện thế. Theo phép tắc lễ nghi, bậc tông không được phép chỉ trích bạn hữu của chủ nhân.

“Vô Miên giả có ý tứ gì? Chẳng lẽ muốn gọi lên nội chiến?”

Với ác khách, bậc nhân không thể ra tay, nhưng chủ nhân vẫn có thể tố trách đối phương vô lễ. Tất cả mọi người đều chờ đợi vị thần hùng mạnh nhất Nahri làm điều gì đó để đáp trả.

Nhưng kết quả, không có lời đáp trả nào.

Kì thực đại đa số mọi người đều không hiểu. Thần thánh quang là một cỗ máy vận hành tự động, mục tiêu duy nhất là thuận theo logic đã định sẵn và làm hết sức để khuếch trương tín ngưỡng. Lời tuyên cáo của ta không hề có ý chỉ trích trực tiếp mà chỉ nêu ra sự thật rằng ‘thánh quang không tương đương với chính nghĩa’. Lời nói thật như vậy sẽ không bị tư duy thuần logic đó phán định là hành vi công kích, tự nhiên không có làm gì để đáp trả.

Có lẽ một số người biết chuyện còn có thể nghi ngờ tại sao một vị cũng đánh mất tự bản thân như Vô Miên giả lại biết cách chơi trò chơi văn tự này, nhưng đại đa số mọi người đâu biết gì, vì thế, việc này tương đương với thần thánh quang đồng ý với lời của Vô Miên giả.

“Dưới thánh quang che phủ vẫn tồn tại kẻ làm ác, có lẽ, thánh đường vốn dĩ không phải thần thánh và chính nghĩa như trong tưởng tượng.”

Ta đoán đây sẽ là cách nghĩ của rất nhiều người. Không chỉ thế, càng nhiều người hơn sẽ cho rằng thần thánh quang và thần luật pháp đã ở hai phái đối lập, đặc biệt, thánh đường sẽ tìm cách âm thầm làm một số chuyện đối với luật pháp.

Có điều ngay từ đầu ta đã định đi đào góc tường, thậm chí muốn dùng luật pháp thay thế thánh quang. Mặt khác, nghĩ theo chiều hướng tốt, việc có kẻ địch hùng mạnh sẽ làm cho các nhân viên trong hệ thống luật pháp thêm đoàn kết.

Mà thôi, những chuyện này đều là chuyện tương lai, ta hiện tại còn đang đắm chìm trong sự ảo diệu của cảm chú.

[Thành vô tội] là một cảm chú thần lực cùng cấp với [Thù đồ mưu]. Nó sẽ khiến ánh sáng luật pháp chiếu rọi Defender vĩnh viễn. Tại trong phạm vi của nó, bất cứ kẻ nào phạm phải trọng tội xúc phạm đến luật của thần sẽ bị thuật kết tội cấp cao ảnh hưởng, toàn thân phát ra ánh sáng đỏ bùng suốt 24h tiếp theo, sau đó các chấp pháp giả sẽ tiến đến để thẩm phán.

Thành vô tội, tất cả các tội ác sẽ lập tức hiện rõ dưới ánh mặt trời. Khi không có bất cứ tội lỗi nào có thể che giấu, không bao lâu sau, vùng đất ‘không có tội ác’ trong lí tưởng cũng sẽ trở thành hiện thực.

Nếu thành Sulfur là thánh địa khởi nguyên của luật pháp, vậy thành Defender sẽ là vùng đất thần tích, nơi quật khởi của luật pháp. Từ nay về sau, luật pháp và Đồng Lam sẽ gắn chặt số mệnh với nhau.

Lúc này, quần chúng nhân dân đang phấn nộ vây công các nhân viên thánh đường, còn ta thì ra dấu để Snowhoof đi ngăn cản.

“Các vị, dưới ánh nhìn chăm chú của chủ ta Vô Miên giả, không có ác đồ nào có thể ẩn dấu ở nơi đây. Dù thánh đường trước kia thực có nhiều sai lầm, nhưng hiện nay bọn họ là vô tội, xin để bọn họ rời đi.”

Sau thần tích, địa vị của chủ giáo tối cao như Snowhoof có thể tiến vào top 3 nhân vật quyền lực, vì vậy lời của hắn vẫn rất có tác dụng.

“Chủ giáo Laffier, các người lưu lại nơi đây chỉ gây thêm mâu thuẫn không cần thiết. Thịnh nên sớm rời đi. Còn nếu người vẫn kiên trì, vậy thì cẩn thận, đừng có xảy ra chuyện ở chỗ này để tránh tăng lượng công tác của bọn ta.”

Snowhoof vừa châm chọc vừa cho người đi giải vây. Dưới sự duy trì của các chấp pháp giả, bọn họ thuận lợi đi đến cổng thành, trong đó Laffier là người chạy ra đầu tiên.

“Thế là đủ rồi, tên đó chết ở đây liền phiền phức. Đám thánh đường kia bắt được cơ hội này thế nào cũng đi rêu rao ‘thần luật pháp cấu kết với vong linh, chủ giáo nào đó lấy thân tuần chức...’. Nay tên kia bị dọa phá gan, chắc sẽ rời đi nhanh thôi. Sau đợt này mà thánh đường vứt bỏ phương bác càng tốt, nhưng dựa vào cách cư xử xưa nay, khả năng này không cao, sau này ắt còn có chuyện.”

Những kẻ ‘phe ác’ rời đi khiến dân chúng trên quảng trường hoan hô, khúc khải hoàn lại một lần nữa được tấu lên.

Lần này, cả dân chúng cũng đi cùng vào đoàn vong linh, không còn để họ một mình đi trong lặng lẽ như lúc ban đầu nữa.

Càng đông người tham gia, cuộc diễu hành càng mất đi vẻ nghiêm túc vốn có, nay nó lại giống như một cuộc du ngoạn trong ngày hội.

Người già đến bên cạnh hỏi thăm những chuyện cũ đã qua và lịch sử chân thật, người trung niên thì cố gắng lưu lại những ấn tượng về mình với các kỳ sĩ, người

trẻ tuổi thì dùng ánh mắt sùng kính nhìn về những thân ảnh trong đoàn, sau đó mở miệng hỏi dò xem liệu mình ngày nào đó có thể trở thành một thành viên như họ, mấy đứa trẻ con nghịch ngợm thì lại nô đùa nghịch ngợm, len lén chạy đến rờ vào trường kiếm băng lãnh, sau đó vênh mặt kể lại cho đám bạn xung quanh.

Những kị sĩ cực quang đi ở phía trước nhất, bộ giáp băng và vũ khí óng ánh nỉ lệ trên thân họ hấp dẫn rất nhiều sự chú ý của phụ nữ và trẻ con. Dân chúng xán lại mình khiến các kị sĩ rất vui vẻ, nhưng vì lý do an toàn, họ vẫn cố gắng tạo dáng vẻ nghiêm túc giải thích sự nguy hiểm của bộ giáp và thanh kiếm băng, cảnh báo dân chúng không được đụng chạm, rồi còn cảnh giác tránh đám quỷ con tập kích.

Rồi dần dần, những cảnh ‘nhận thân’ lần lượt diễn ra....

“Huy hiệu trên lá cờ này... đại nhân, chẳng lẽ ngài là tổ tiên của ta?”

“Người... người là con cháu của em gái ta? Nhìn thật sự giống!”

“Đại nhân, ngài nếu rảnh có thể đến gia tộc của chúng ta một chuyến ư? Con của ta nhất định rất muốn nghe ngài kể chuyện.”

“Đương nhiên có thể, điều hành xong ta liền đi! Ha ha, anh em, xem đây, ta có người nhà, ta không phải kẻ cô độc, ha ha ha!”

Những việc như vậy xảy ra nhiều lần. Mỗi lần xảy ra, người sống đều sẽ được dân chúng xung quanh hâm mộ, kẻ chết thì vô cùng đặc ý khoe khoang con cháu đời sau của mình, tất nhiên, phần lớn là con cháu đời sau của anh chị em nào đó trong gia đình mình.

Còn những kị sĩ không thấy con cháu đến thì ngậm ngẫm quyết tâm chờ chuyện này xong đi tìm tư liệu dân chính xem thử xem mình có hậu đại duyên huyết hoặc viễn thân đời họ nào không. Ít nhất thì cũng phải tìm cho mình một gia đình mới.

Bề ngoài băng lạnh đáng sợ chỉ là vách tường bao phủ lấy nội tâm ấm áp, đối mặt với sự nhiệt tình của dân chúng, vách tường này ầm ầm sụp đổ.

Nhiều kị sĩ hôm nay hẳn sẽ cảm thấy may mắn rằng vong linh không biết rơi nước mắt, nếu không khỏi kẻ ắt sẽ xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu.

“Cuối cùng thì... đây mới là khái hoàn chứ!”

Chiến sĩ thắng lợi trở về không tính là khái hoàn, một cuộc khái hoàn phải có sự góp mặt của những người dân chờ đợi hoan nghênh mới là đầy đủ. Nếu dân chúng không lý giải, không có những gương mặt hạnh phúc chào đón, vậy sự hi sinh và trở về của các chiến sĩ còn có ý nghĩa gì?

Ta thờ phào, buông xuống hòn đá tảng đè nặng trong lòng.

Bề ngoài ta nói rất cứng, nhưng thực tế cũng không nắm chắc được bao nhiêu. Có điều, ta biết mình không thể rút rè. Phải có gan thử thì mới có cơ hội, nếu không cái đám nhát chết kia nhất định sẽ xuất hiện ‘đào binh’, càng không thể có cuộc điều hành nỉm mẫn như bây giờ.

Nghĩ lại, ta nên cảm tạ thánh đường nhảy ra cản trở sao. Không có mấy tên kia làm nền để ta khai ra lịch sử đen tối, sao nhân dân có thể dễ dàng chấp nhận các kị sĩ vong linh này thế được.

Còn nên cảm tạ cả những người dân đáng yêu nơi đây nữa. Tại bất kì quốc gia nào khác, làm sao có cảnh người sống và kẻ chết đồng hành với nhau như bây giờ.

“Hừm, quyết định thành lập một ngày lễ kỉ niệm luôn đi. Mỗi năm một lần, khắc sâu thêm tình nghĩa này.”

Từ đây về sau, phương bắc có thêm một lễ hội nổi tiếng gọi là lễ hội quỷ. Vào ngày này, mọi người hoá trang thành yêu ma quỷ quái chạy khắp nơi, xen lẫn trong họ là những con ‘quỷ’ thực sự. Tất cả đều vui vẻ trêu đùa, tham gia ‘bách quỷ dạ hành’, mãi cho đến tận hừng sáng hôm sau.

Vong linh không bị coi là tà ác trở thành tiêu chí quan trọng nhất của thành vô tội. Không lâu sau, khi tin tức lan truyền ra, vô số những kẻ bị kì thị và một vài phái thiểu số bắt đầu suy xét đến thăm nơi này.

“Ta rõ ràng chưa từng làm gì sai, vì sao lại bị đuổi đánh không tha? Nếu nơi đó có thể tiếp thu cả vong linh, có lẽ một nửa tinh linh/ nửa người thú/ thuật sĩ ác ma... cũng có thể được thu nhận, hưởng thụ cuộc sống tự do.”

Khi Roland đang bận rộn chuẩn bị cho tương lai, có những người lại đang nếm mùi xui xẻo.

Khi tin tức phương bắc truyền về đến đế quốc Oran, vị hoàng đế cứng cỏi dù mất thủ đô vẫn có thể bình tĩnh ứng đối này lần đầu tiên lộ ra thần sắc mờ mịt.

“Người sẽ phải hối hận!”

Lời nói của người kia lại hiện lên trong mơ, câu nói mang hai ý này khiến vị hoàng đế nào đó ảo não vô cùng.

“Phải, ta hối hận! Ta đang hối hận! Đây là báo ứng sao? Đây là hậu quả khi ta tiếp tay thù hạ ám sát người sao? Hay từ ban đầu ta đã sai rồi?”

Mỗi một lần hoàng đế uống sau, hẳn lại gục đầu gào khóc, hô to không ngừng.

Những lúc thế này, người hầu sẽ cho rằng bộ hạ mờ mịt vì chiến cuộc, sau đó mời Hemet hoặc Rosemary đại nhân đi tới.

Người trước là tham mưu đáng tin cậy, bất luận chiến tranh hay sinh hoạt thường ngày, hẳn đều có thể đề ra những kiến nghị giúp bộ hạ thoải mái. Còn người sau thì là một nữ nhân siêu cấp, cực kì thấu hiểu lòng người. Nàng có thể làm dịu áp lực và tâm tình của bộ hạ chỉ bằng vài ba câu nói.

Hiện tại, đại nhân Hemet đang bận rộn chiến sự, vì vậy chỉ có thể nhờ đại nhân Rosemary.

“Bệ hạ, sao ngài lại uống nhiều như vậy?”

“Rosemary? Tới đây, uống rượu với ta.”

“Tuần mệnh thừa bệ hạ của ta. Có điều ngài vẫn nên uống ít thôi, có hại cho sức khỏe.”

“A ha, không ngờ người lại lo lắng cho ta, được, đến đây, chúng ta tâm sự một chút.”

Quả nhiên, chỉ sau vài câu, Dasos liền bớt khổ não đi nhiều.

“Rosemary, người thật sự giống như con giun trong bụng ta. Quân sự, chính trị, kinh tế, thương nghiệp, cái gì người cũng hiểu. Có lẽ, nếu ban đầu ta chọn người làm hoàng hậu, rất nhiều thứ sẽ không xảy ra...”

Nhìn hai người nói chuyện vui vẻ, người hầu hoàng gia tế nhị khẽ đóng cửa lại. Có lẽ, không lâu sau sẽ có chuyện gì đó phát sinh...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Thời đại mới

Editor: Gà đồng

[Đình, chúc mừng kí chủ hoàn thành sự kiện, thu được thiết bị chuyển chức. Mở hệ thống chuyển chức kĩ sĩ cực quang, kĩ sĩ trường phong, kĩ sĩ Griffin. Mời kí chủ đưa binh dân vào trong thiết bị, đợi khoảng hai phút, một chiến sĩ mạnh mẽ sẽ xuất hiện trong... mơ. Thế nhé, cứ tiếp tục mộng đẹp về mấy cái phẩm mềm hack cheat không tồn tại ấy nữa nhé.]

[Muốn quân đội hà, tự luyện binh đi! - - Mới xây xong cái nhà lính là muốn có quân ngay? Đây không phải game Starcraft!]

Hôm nay đã là ngày thứ ba kể từ ngày chúng ta trở về. Các hoạt động chào mừng ở Defender vẫn chưa ngừng lại, không chỉ thế, chúng còn đang lan ra cả nước.

“Nếu thế thì làm luôn một tuần quốc lễ đi, đại xá thiên hạ, thực vật lấy từ quốc khổ ra. Làm cho nhân dân vui vẻ một chút.”

Người dân mấy năm gần đây đói khổ đã nhiều, ta làm vậy coi như ổn định lòng dân, tạo thêm niềm tin cho họ.

Khánh điển đơn giản là các hoạt động ẩm thực, văn nghệ, thêm vào đó là một số hoạt động đặc sắc. Những tiếng ca múa cười vui vang không ngừng trên quảng trường, tiếng trống vui vang lung. Trong khi đó, tại hoàng cung, tất cả các công việc đã quay về nhịp điệu thường ngày.

“Theo kế hoạch của người, ngày lễ này sẽ còn kéo dài năm ngày, rồi lương thực gửi đến các thành trấn khác. Như vậy số lương thực tiêu hao sẽ nhanh hơn dự kiến khoảng hai tháng, có khả năng xuất hiện thiếu hụt. Lần này tuy có ‘người tốt’ tài trợ, vét được không ít, nhưng không thể không lo. Nếu không phải người là người đề nghị, ta đã ném cái tên thiếu suy nghĩ đó ra khỏi biên cảnh rồi.”

Lời của Kelly cũng nói hộ các quan viên khác. Bọn họ đói khổ đã quen, được một đồng liền hận không thể xé nửa ra tiêu. Loại hành động xa xỉ lãng phí kia là không thể chấp nhận.

“Mọi người khổ cực, tất cả những thứ này đều đáng để làm. Một mặt, làm vậy là để khao dân chúng, dù thu hoạch mất mùa thì cũng đâu phải lỗi do dân, cả năm vất vả nay cũng phải có ngày nghỉ. Mặt khác, chúng ta cần tạo ấn tượng cho tất cả mọi người rằng ‘từ hôm nay trở đi, tất cả đều thay đổi’. Có điểm tựa thế này, về sau nhiều chuyện sẽ dễ dàng hơn.”

Sĩ khí, dân vọng, nhân tâm... những thứ hư vô mờ mịt sờ không thấy này nhiều lúc rất quan trọng. Đương nhiên, muốn thực sự cải biến Đông Lam, vẫn cần chúng ta từng bước từng bước làm.

Đầu tiên là quốc phòng, ta vốn còn muốn nhờ hệ thống xem hỏi đoái được không, sau đó liền bị nó nói kháy.

“... chuyện quan trọng nhất trước mắt vẫn là trùng kiến các quân đoàn chủ lực và đảm bảo lương thực...”

Chim sẻ tuy nhỏ nhưng nội tạng đều đủ, lần hội nghị khẩn cấp này có hai, ba mươi quan viên được triệu tập, số nhân tài trong đó cũng không phải ít. Đông Lam và vương thất còn chống đỡ được đến nay, công lao của những lão thần hành chính này không phải nhỏ.

Con nhà nghèo có hiếu, nước gặp nạn có hiền. Những người này tuyệt đối không phải đám nhân viên công vụ chỉ biết ‘hiền giả đại nhân nói đúng lắm’ ở thành Sulfur so sánh được.

Mà trong nghị hội này, kẻ không quen nhất lại chính là tên đang ngồi ở chủ vị - ta. Dầu sao, ta vốn đã quen cách làm việc của đám dờ hơi kia, thường xuyên phải nỗ lực đem đề tài kéo về nguyên điểm. Nay hội nghị này nghiêm túc chăm chú như vậy, ta thật không quen.

Hiện tại ta thật sự muốn lôi tên Snowhoof trên quảng trường tới chỉ thẳng vào mặt nói rằng: ‘Xem xem, người ta làm việc chăm chú thế nào kia, bút kí ghi chép đầy đủ, đề mục câu hỏi trúng trọng tâm. Tự nhìn lại các người đi!’

“Lương thực thật ra không cần quá lo lắng, nửa tháng nữa sẽ có một lượng thịt lớn đến đây, nếu làm tốt khâu cất trữ thì đủ để sử dụng trong một thời gian dài.”

Kelly sững sốt, sau đó nói.

“Ý người là con cá voi kia?”

Ta gật đầu, cái con cá voi một sừng to như quả núi đó nếu ném ở trong biển vừa lãng phí vừa ô nhiễm. Trong khi đó chỗ này còn thiếu lương thực, vì thế ta liền lệnh đó kị đi kéo nó về.

Cho dù lớn quá kéo không nổi thì cũng có thể cắt xén thành khối thịt rồi mang về. Rồi còn lương liệu bên trong nữa, đây là món tiền không nhỏ, không thể để rơi mất.

Con cá voi này là quái vật biển cấp cao, chết mấy tháng cũng không lo thịt thối, hơn nữa dù chết dư uy vẫn còn, tôm cá bình thường không dám tới gần.

“Nói chung, thu hoạch lần này đủ để cung cấp lương thực chần tai khoảng một, hai năm. Còn về sau làm cách nào để giải quyết tận gốc vấn đề lương thực ta cũng đã có dự án, có điều vẫn cần bàn bạc kĩ hơn.”

Kelly nhìn sang tổng quản tài vụ, hần nhìn lại ghi chép của mình, sau đó gật đầu.

“Nếu bán những bảo thạch và quặng sản kia đi thì dùng nói hai năm, năm năm cũng đủ.”

Ta nghe vậy cũng nở nụ cười đáp lại, đồng thời nhớ tới cái mặt khô qua khi đó của Dasos. Với lại, nghe Rosemary nói, ‘nàng’ đã tiến vào tầng cấp hạch tâm của đế quốc Oran, nói không chừng sau này còn sẽ là con cờ chiến lược trong tay ta.

“Từ một thị nữ ‘gửi nhờ’ với thân phận khả nghi, nay lại tiến vào tầng lớp cao tầng, không hiểu nàng làm cách nào...”

Dù Rosemary mãi vẫn không chịu mở miệng nói nguyên nhân, ta vẫn khá tin tưởng chuyện này. Dù gì thì mệnh hộp vẫn trong tay ta, mà giá trị các tin tình báo nàng truyền về cũng xứng với thân phận cấp cao của Oran.

“Chuyện lương thực tạm gác lại ở đây, giờ chúng ta nói đến chuyện còn lại – khoách quân.”

Ở quốc gia khác, đề nghị mở rộng quân đội là một đề nghị cực kì nhạy cảm. Kiểu gì cũng sẽ xảy ra cuộc chiến thăm dẫm nước miếng giữa phe bò câu và phe chim ưng. Trừ khi hoàng đế tận lực áp đặt, không thì ba, năm năm cũng chẳng bàn bạc xong. Mà khi may mắn được thông qua, quân đội trung ương cường hoá còn phải bản khoản phản ứng của các lĩnh chủ. Rồi đến khi thật sự gây dựng quân đoàn, mấy việc cướp đoạt chức vụ, quân quyền lại bắt đầu kéo hoãn tiến độ.

Tuy nhiên, ở Đông Lam thì khác, mở rộng quân đội là kì vọng vạn người đồng lòng, trước không làm chi vì không nuôi nổi.

“Bất kể là vì ứng đối chiến tranh hay bảo hộ dân chúng trước bầy thú đói mùa đông, quân đội phải được mở rộng. Trước tiên, chúng ta phải khôi phục lại biên chế giống Lam trước đây. Dùng các kĩ sĩ của ta làm hạch tâm, trùng kiến mấy quân đoàn, giữ nguyên danh hiệu và cờ xí. Trang bị bổ cấp cũng giống nguyên bản. Có những người dày dặn kinh nghiệm như vậy dẫn dắt, trong mười năm, các quân đoàn có thể cơ bản thành hình.”

Bốn phía xung quanh đều gật đầu tán đồng, trong mắt ai ai cũng hưng phấn. Đông Lam đã chịu đủ đau khổ vì quân đội yếu, gây dựng lại các quân đoàn hùng mạnh luôn là mơ ước bấy lâu nay.

“Thực ra thì ý chí bảo vệ tổ quốc của giới trẻ đều rất mãnh liệt. Số người bao danh tòng quân vượt quá năng lực hậu cần. Hiện chỉ cần hậu cần theo kịp, nguồn mộ binh không có vấn đề.”

“Được, kết thúc đợt lễ này bắt đầu thực hiện mộ binh. Không đủ trang bị thì trước dùng tạm kiếm gỗ thương gỗ để huấn luyện, dù vậy, huấn luyện nhất thiết phải gắn chặt với thực chiến.”

Có người tinh ý nhận ra hàm nghĩa ẩn trong câu nói của ta.

“Điện hạ, chẳng lẽ ngài cho rằng lại sắp phát sinh chiến tranh sao?”

“Đúng, các người hẳn cũng biết, thánh chiến vĩnh hằng lại sắp bắt đầu rồi. Cuộc chiến giữa hải tộc, thủy nguyên tố với với người Oran chỉ là màn dạo đầu thôi. Khi thánh chiến nổ ra, không ở đâu thoát được chiến tranh.”

Nghe tới thánh chiến, ai nấy đều tối sầm mặt lại. Mở rộng quân đội là một chuyện, thực sự dùng quân đội đi chiến tranh lại là chuyện khác; mới thái bình không được bao lâu, giờ lại sắp sửa tới.

“Không lâu trước ta vừa mới nhận được tình báo mật, dực nhân ở phía nam đã câu kết cùng phong nguyên tố thần, hạm đội trong mây của chúng đang tiến dần về hướng tây, ven đường còn dùng lại cướp bóc mấy thành trấn, thậm chí có cả một thủ đô của vương quốc bậc trung cũng gặp nạn. Còn phía bắc...”

Nói đến phương bắc, mọi người lại càng chăm chú nghe. Dù sao thì đây chính là uy hiếp tính mạng trực tiếp.

“... Phía bắc có lẽ đã có một bộ lạc người thú được thổ nguyên tổ thần chống lưng, trở nên mạnh mẽ. Tên tù trưởng bộ lạc tự phong làm đại hãn, hiện tại đang gây chiến khắp nơi thôn tính thống nhất. Chuyện tập kết đại bộ đội hướng về phía nam chỉ là vấn đề thời gian.”

Ta vừa dứt lời, cả phòng họp liền nhao nhao lên.

“Không thể nào! A, điện hạ, ta không có ý bảo ngài nói sai sự thật, nhưng chuyện này...”

“Đây thực là một tai nạn mang tính hủy diệt! Điện hạ, nguồn tin này đáng tin cậy sao?”

“Điện hạ, bộ lạc kia là người thú đất cao hay người thú bình nguyên? Những quốc gia khác ở phương bắc biết tin tức này chứ?”

Người thú ở phương bắc chia làm hai khu vực, người thú đất cao sinh sống rải rác ở rặng núi Orison, nơi đây địa hình phức tạp, đất đai rộng lớn, vì vậy nên dù số lượng người thú ở đây chiếm đến 70% nhưng mật độ lại kém xa người thú ở khu bình nguyên Hurlan, độ nguy hiểm càng không phải cùng một cấp độ.

Nếu bộ lạc được thổ nguyên tổ thần lựa chọn ở Orison, sẽ có mấy quốc gia khác làm bình chương trước khi chúng đến được đây. Còn người thú bình nguyên thì lại ở ngay bên cạnh Đông Lam, hai bên có khoảng hơn hai mươi cây số đường biên giới chung. Bởi nguyên nhân lịch sử, đoạn biên giới này chưa bao giờ bình tĩnh.

Hiện tại còn tốt, chỉ có khoảng hai mươi cây số đường biên giới, nếu là Lam trước kia, toàn bộ biên giới mặt bắc đều là lãnh thổ người thú.

Đây cũng là nhờ hai vương quốc mới thành lập của người Barbarian là Sud và Rodnan. Hai nước này thọc sâu vào lãnh địa người thú, đem bình nguyên Hurlan chia thành hai nửa, làm dịu rất nhiều áp lực cho Đông Lam.

Nhắc đi cũng phải nhắc lại, Sud và Rodnan là hai nước có quan hệ còn tính là tốt đẹp với Đông Lam trong các quốc gia phương bắc. Nguyên nhân chủ yếu là bởi vì lãnh thổ của họ đều là đất đai chiếm được từ dị tộc, không phải lãnh thổ cũ của nước Lam, không có những xoắn xuýt thù hận trong lịch sử.

Còn những quốc gia còn lại thì đều là những lĩnh chủ từ phía nam tới khai thác, nói không chừng còn là thân thích của ai đó trong mười bảy nước liên quân kia, quan hệ tốt được mới là lạ... Ít nhất, nếu không phải bất đắc dĩ, thương nhân của các nước này sẽ không đi tới ‘đất nước dã man’ của chúng ta.

Phương bắc nay chia làm ‘đông ba nước’ với dân cư chủ yếu là dân bản địa từ xưa gồm Đông Lam, Sud, Rodnan cùng ‘tây bốn nước’ gồm ba nước thành lập bởi lĩnh chủ phía nam và một sản vật phân liệt từ Lam là vương quốc Slowire, vương quốc này luôn nhấn mạnh mình mới là chính thống chứ không phải Đông Lam. Sau đó còn phải kể tới một đồng những khu vực tự trị. Tất cả tạo nên thế cục hỗn loạn ở phương bắc.

Cả thầy phương bắc đều bị các nước lớn coi là dã man tụt hậu, trong khi đó chính các quốc gia nơi này lại còn lục đục không ngừng. Vì thế, nơi đây gần như trở thành nơi thiên đường của những kẻ bị trục xuất, đặc biệt là các khu vực tự trị kia có không ít là các cường đạo và tội phạm truy nã tạo nên ‘vùng đất tự do’.

“... Tình báo này lấy từ bên vương quốc tinh linh, vẫn khá đáng tin cậy. Nghe nói tin này đã thông báo cho nhiều vương quốc nhân loại, còn bộ lạc kia là người thú đất cao, tên thì hình như là Bloodaxe.”

“Hừ, cái đám tai dài kia chắc đang chờ mòn mắt chúng ta đấu sống chết với người thú.”

“Chắc, bọn phản bội Slowire kia gặp hạn rồi, đáng đời.”

“Công quốc Kasosm cũng thế, Bloodaxe cách đó không xa. Nhưng chỉ sợ vương quốc Rodnan cũng bị kéo xuống vũng bùn.”

Hội nghị lại tiếp tục nghị luận dồn dập, nhưng trên cơ bản, những thứ cần bàn đều đã xong.

“Đừng vui quá sớm, dù chúng ta không phải chống đỡ chính diện, nhưng khả năng bị dính phải chiến tranh không thấp. Một khi biên cảnh bị đột phá, chúng ta sẽ phải đối mặt với bộ lạc người thú. Vì thế, huấn luyện quân đội nhất định phải chú trọng thực chiến, mà để làm tốt điều này, ta đề nghị bắt đầu lại công việc chúng ta vẫn thường làm lúc còn huy hoàng – săn đông!”

Phòng họp vẫn bận rộn không ngừng, còn ta thì đang bước nhẹ trên hành lang.

Đêm đã khuya, quảng trường vẫn ồn ào náo nhiệt. Lửa trại đã đốt lên, những nhạc khúc vui vẻ hoạt bát vang xa, gọi nên nụ cười của những người con xa xứ lâu ngày mới về.

Những thứ cần làm đều đã được bố trí đầy đủ, những việc còn lại không cần ta nhọc lòng. Tuần lễ mừng và công việc trung bình đều đã nhất trí, duy chỉ có cuộc săn đông ta đề ra còn cần thảo luận.

Quần dã thú mùa đông khác hẳn với mùa hè. Bị cái đói bức bách, những con thú này khát máu điên cuồng, không sợ hãi bất cứ kẻ địch nào.

Đôi khi lên, người đào hào xung quanh thành chúng nó cũng dám dùng máu thịt lấp đầy để xông qua. Rồi các ma thú biến dị siêu cấp đều xuất hiện, tuyệt đối là kẻ địch cực kì đáng sợ.

Mùa xuân và mùa thu nơi đây đều rất ngắn, tổng ba mùa xuân hè thu mới khoảng năm tháng. Thời gian còn lại đất trời đều ngập trong băng tuyết mùa đông. Vì đối phó với bảy thú, các thôn xóm và trấn nhỏ đều tạm chuyển dời tới thành thị lớn. Thế rồi vấn đề liên tiếp hiện lên, đầu tiên là nguy hiểm khi chuyển dời, sau đó là cảnh tan hoang khi người dân trở về quê nhà. Không chỉ thế, không gian sinh tồn và lương thực ở thành trấn lớn cũng có hạn, không thể đảm bảo cung ứng.

Biết ứng đối bị động như vậy có nhiều vấn đề, cũng biết nếu chủ động đi săn sẽ có vô số lợi ích như giảm được áp lực cho các thành trấn, thu hoạch được thịt thú rừng, cỏ vũ nhân dân, gia tăng sĩ khí, rèn luyện quân đội... Thế nhưng bao năm qua vẫn không dám làm, âu cũng bởi thực lực.

Phòng ngự thành thị và chiến đấu tại hoang dã là hai việc hoàn toàn khác nhau, mà các quan viên cũng không tự tin với chiến lược của quốc gia hiện tại, vậy nên ai nấy đều phản đối.

“Quân đội không kiểm nghiệm bởi thực chiến thì không phải quân đội mạnh. Bầy thú chỉ biết bản năng, đến bọn chúng còn không thắng được thì lấy gì đối phó với bộ lạc người thú điên cuồng hung mãnh. Yên tâm đi, có những lão tướng đi kèm, các tân binh sẽ trưởng thành rất nhanh.”

Ta không muốn tranh luận nhiều với bọn họ, dù sao quân đội hiện là ở trong tay ta, ta nói ra mấy lời trong hội nghị thực ra chỉ mang tính chất là thông báo chứ không phải xin ý kiến.

Mà thân phận của ta lúc này cũng là một nan đề. Ta là vương tử của Lam, vương thất thì tự nhận là hậu duệ của ta và mọi người cũng thừa nhận. Trên pháp lý, ta hẳn phải là thái thượng hoàng, thế nhưng ta đã bao giờ lên ngôi đâu, hơn nữa còn đang sống sờ sờ nha, vậy mà lại thành thái thượng hoàng rồi.

Còn việc ta nắm giữ binh quyền thì lại dùng danh nghĩa kị sĩ thủ hộ của Renee. Vốn ta chỉ muốn nâng phong cho ta một chức tước kị sĩ bình thường, ai dè cô nhóc này trực tiếp đề ta thành kị sĩ thủ hộ cho nàng.

“Dù sao huynh trưởng và phụ thân kiêm nhiệm kị sĩ thủ hộ có rất nhiều tiền lệ, đại ca Roland cũng giống như huynh trưởng của ta, dùng thân phận này rất thích hợp.” - Renee vừa nói vừa ngượng chín mặt.

Lúc đó ta ngẫm lại, cái thân phận này cũng không tồi. Trở thành người đại diện của Renee đi xử lý công việc sẽ tránh khỏi rất nhiều rắc rối, vì vậy ta còn khen nàng hai câu.

“Khả năng ứng biến tốt lắm. Cô nhóc này còn rất thông minh nhé, thế mới giống con cháu của ta chứ!”

Ta không rõ lắm tại sao nghe xong mặt nàng lập tức đen sạm lại, ngay cả đám vong linh đằng sau cũng có tên cười ra tiếng.

Lại đi hơi xa... nói về chuyện chính, trên thực tế, ở hội nghị, vẫn còn một số chuyện ta không đưa ra bàn bạc, có điều ta vẫn bắt đầu tự tay chuẩn bị làm.

“Thứ tượng trưng cho vương quyền – thánh kiếm Roland đã trở về, nay Đông Lam cũng có thể nói chuyện hợp nhất với những nước phân liệt từ Lam kia. Rồi tể đàn băng ngọc trong núi tuyết nữa, giờ không biết đã có bao nhiêu băng ngọc non sinh ra, cũng đến lúc sản sinh kị sĩ cực quang mới chân chính. Hai chuyện này, ta phải tự thân đi làm mới được.”

Chuyện phiền toái ngày một nhiều, những lúc thế này ta thật nhớ Eliza. Nàng ở đây ta liền có thể làm ông chủ nhân hạ...

[Đinh: hệ thống thông báo, có nhiệm vụ mới, thỉnh kí chủ tiếp thu.]

[Đinh: Nhiệm vụ tường ngày – tên xui xẻo, hôm nay cần đi xử phạt ba tên ác đồ làm ác. Căn cứ thân phận của đối phương mà điểm thưởng thay đổi, không có hạn mức cao nhất. Không hoàn thành trừ 1000 điểm - - người gần đây thấy điểm đủ nhiều, không thêm làm nhiệm vụ tường ngày? Tốt, lần này trừ nặng. Nếu lần này thất bại, lần sau mức trừ sẽ là 10000 điểm.]

Ta sùng sốt.

Giờ đi đâu tìm ác đồ đây? Vừa mới đại xá thiên hạ xong, tù tội thả hết, trở thành người tự do. Mà câu tuyên cáo về thành vô tội còn vang vọng bên tai, dù có là tên điên cuồng cỡ nào thì cũng biết sợ sệt thần uy, thu liễm một đoạn thời gian.

“Xui tận mạng, cái hệ thống này nhìn ta khó chịu đây mà. Được, 1000 thì 1000, nhưng mà mai trừ 10000 cơ à, phải cẩn thận đ... Phụt!”

Đang lâm bầm, ta bị cảnh trước mặt dọa giật nảy, phải đưa tay vuốt vuốt trông mắt xem có phải nhìn nhầm hay không.

Trước mặt ta, một đám đàn ông đang chạy bộ, không ít thân ảnh quen thuộc, kẻ dẫn đầu là một tên tauren cao lớn uy mãnh.

“Quay về thiên nhiên, chạy theo làn gió, đây mới là bản sắc của tauren. Tên thật không quan trọng, hãy gọi ta là con của gió. Đến đây, các bằng hữu của ta, cùng tham gia nghi thức chạy bộ trong gió tuyệt diệu này.”

Không ngoài ý muốn, mặt sau đám này là mấy tên thù vạ đuổi gấp, trong tay bọn họ ngoài trừ mấy cây gậy còn có một đám quần áo lung tung.

“Đại nhân, ít nhất hãy mặc quần lót vào mà!”

Ta tái cả mặt lại..

“Con của gió? Con mẹ người thì có. Người nghĩ đây là thành Sulfur à? Nơi đây ngoài người làm gì còn tên tauren nào? Quan toà tối cao dẫn người thả rong chạy ngoài đường, người làm vậy thì sau này giáo hội luật pháp lấy mặt mũi đâu gặp người. Ta vốn tưởng người nhìn được mấy ngày, ai dè đến giờ đã không nhận nổi. Haizz, gia môn bất hạnh...”

“Ta hiểu rồi, hoá ra không phải hệ thống chướng mắt ta, nó chướng mắt cái con trâu đực kia! Được, ta hôm nay phải thanh lí môn hộ.”

[Đinh: đoán trúng, không có thưởng. Nhưng nhớ nhiệm vụ yêu cầu ít nhất ba người, ba người. Nhớ rõ chưa?]

“Muốn trở thành cao thủ bắn pháo hoa? Muốn thưởng thức áo nghĩa của lễ hội? Hãy đến với chúng tôi, pháo hoa hiệu ‘an toàn’, sáng sủa loá mắt. ‘An toàn’, loại pháo hoa hàng đầu Defender! ‘An toàn’, loại pháo hoa hàng đầu Defender!! ‘An toàn’, loại pháo hoa hàng đầu Defender!!!”

Hay lắm, kẻ mua bán tàng trữ chất cháy nổ nguy hiểm cùng hàng giả hàng nhái xuất hiện.

“Hừ, đến lúc chúng ta tính sổ, hôm nay ta sẽ trả thù cho người tình số 38 của ta.” – một tên thợ săn tộc bán long nhân dựa lưng vào tường, bức cách vô cùng.

“Ha ha, người nghĩ mình lên truyền kì thì ta sợ người. Thợ săn chân chính không bao giờ sợ con mồi mạnh mẽ. Hừ, nhược điểm của người đã lộ rõ trong mắt ta, chỉ cần người lơ là một khắc, giờ chết của người cũng đến.” – một thợ săn tộc Dwarf đáp lời, trong tay hắn cầm một cây súng lấp lánh, vừa nhìn liền biết không phải vật thường.

Cùng lúc đó, một tên địa tinh đứng bên cạnh hét to.

“Ân oán tình thù ba mươi năm gói lại trong một trận chiến đỉnh cao. Tuyệt thế đại chiến không thể bỏ lỡ. Hệ thống cá cược Kabbalah tiếp thụ các loại đặt cược, cược truyền kì thắng hai ăn một, cược hoàng kim thắng một ăn ba, cược đồng quy vu tận một ăn mười, cược nhất tiểu mẫn ân cừ một ăn một trăm...”

“Khục, nếu muốn cược trận đấu kết thúc bởi nguyên nhân đặc thù thì sao?”

“Được chứ, một ăn bảy, nhưng nguyên nhân này không tính nhất tiểu mẫn ân cừ.” Kabblah dương dương đắc ý ngẩng đầu lên, sau đó lập tức biến thành gương mặt mướp đắng.

“Ngài... ngài không phải đang trong hội nghị sao?”

Ta cầm lấy một túi đồng vàng ném lên đầu hắn, sau đó nói.

“Cầm lấy, chờ ta dọn dẹp đám khốn nạn này lại tìm người đòi tiền thưởng.”

“...”

Sau một đêm rượt bắt trấn áp, ta đứng thờ phỉ phò, tự nhủ trong lòng, lương thực quân đội không quan trọng, xây dựng đội thành quân mới là chuyện trọng yếu nhất.

Cuối cùng ta vẫn hoàn thành nhiệm vụ đúng kì hạn, điểm thưởng còn lên tận hơn 700.

Đương nhiên, chuyện quan toà tối cao thả rộng trở thành vết nhơ của cả giáo hội luật pháp, nhưng, trong tương lai, lịch sử lại ghi thế này.

[Ad1897, trong lễ khai hoàn, do cảm thấy vui mừng khi các kị sĩ quay về cố hương. Quan toà tối cao lúc đó là đại nhân Snowhoof đã uống quá mức, sau đó say rượu thất đức. Dù hành vi đó chưa phải phạm tội, nhưng vì xử phạt chính mình, ngài vẫn tự trói mình vào cột cờ cao nhất trên nóc hoàng cung ba ngày ba đêm.]

[Mọi người thấy vậy cảm thán luật pháp công chính và phẩm đức cao thượng của chấp pháp giả, xưng ngài là ‘biểu tượng của công chính’. Treo mình trên cột cờ cả buổi chiều từ đó thành một nghi thức tu hành của quan toà khi mê mang. Không chỉ vậy, hoạt động ‘du hành cùng gió’ cũng trở thành một tập tục truyền thống, đương nhiên, người tham gia vẫn phải mặc ít nhất một kiện quần lót...]

Bạn đang đọc truyện *Nhật Kí Thực Nghiệm Của Tên Vu Yêu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Sai lệch và kì vọng

Editor: Gà đồng

“Ad1897, vì ứng phó với tình hình đất nước ngày càng khó khăn và thánh chiến sắp bạo phát, ‘công chúa kị sĩ’ Renee Lam quyết tâm tìm về vinh quang xưa mà tổ quốc đã thất lạc. Nàng lao lực, trải bao gian khổ, thông qua muôn trùng thử luyện, cuối cùng giành được sự công nhận của anh linh tiên tổ Roland Lam. Sau đó, ngài dẫn theo các anh linh kị sĩ quay về, lịch sử bắt đầu lật sang trang mới, con sói hùng cứ phương bắc hơn ba trăm năm trước đã tỉnh lại.”

Đây là một lời đánh giá rất bình thường của một tập san lịch sử rất nhiều năm sau...

“Đương nhiên, đối với đại bộ phận quần chúng, trọng điểm không phải vấn đề này. Công chúa Renee cả đời không gả cho ai, lại còn đề tổ tiên của nàng làm thủ hộ kị sĩ mới là thoải mái hàng đầu được vô số thơ ca và hí kịch tập trung. Dù không có sự liệu cụ thể, nhưng xét đến mối quan hệ rối loạn phức tạp của vương thất phương bắc lúc đó, những suy xét trong các sáng tác chưa hẳn không phải chân thực. Còn câu chuyện về tính hướng kì dị của công chúa thì hẳn chỉ là màn che đậy mặt thể nhân.”

“- - đoạn trên trích từ [Nguyên hình của mười bộ ca kịch ái tình lịch sử nổi tiếng nhất], nhà xuất bản văn hoá đế quốc Aanrok. P/s: cuốn sách này bị Đông Lam và các quốc gia phương bắc coi là sách cấm, tác giả từng bị rất nhiều người phương bắc lùng bắt đầu giết. Nếu người vì mạng theo sách đến Đông Lam mà bị vây đánh, vậy đừng trách ai, đó là do người tự tìm...”

Những lời lẽ tìm đường chết đoạn sau tạm không nhắc tới. Dù sao cái thân phận kị sĩ thủ hộ này sẽ không để Đông Lam lâm vào tình huống hai hạch tâm.

Dù sao Đông Lam cũng đang trùng kiến các quân đoàn, quân đoàn trưởng thì đều là những kị sĩ vong linh ta mang về. Vì thế, hiện tại quyền lực thực sự trong quân đội là nằm trong tay ta. Ta thì lại không muốn Đông Lam xuất hiện phân liệt quyền lực, cho dù là ở trong mắt người ngoài.

Đại đa số các quân đoàn đều gây dựng rất thuận lợi, số lượng đăng kí tân binh sắp chen sập cả binh doanh. Nhưng, vẫn có quân đoàn có vận khí khá đen đui, ví như quân đoàn ‘Asmu thuần khuyến giả’.

“Giống chó chiến đấu Took tuyệt chủng? Sao có thể?”

Đây thực là sự kiện ngoài ý muốn. Took là loài chó đặc thù của phương bắc, chúng có thân hình to lớn, cao bằng nửa người trưởng thành, bộ lông trắng tuyết chịu rét cực tốt, hàm răng sắc nhọn, khứu giác linh mãnh. Ngoài ra chúng còn có bản tính háo đấu và độ trung thành cao, vì vậy mà Took vẫn luôn là đồng đội xuất sắc và đáng tin cậy nhất của quân đoàn thám báo ‘Asmu thuần khuyến giả’. Những con chó mạnh mẽ này nếu được huấn luyện tốt, chúng có thể đánh thắng cả sư tử.

“Tổn thất từ lần diệt quốc đó quá to lớn. Các con chó thuần dưỡng khi đó đều đã chết. Sau đó là bao năm thiên tai không ngừng, đến người còn không có ăn nữa là chó, những con chó hoang chạy vào núi cũng bị nạn dân bắt ăn hết, giờ đến một con chó bình thường cũng không tìm thấy.”

Ta do dự chốc lát, sau đó mở miệng hỏi:

“... nếu chó Took tuyệt chủng rồi, vậy... đổi thuần khuyến giả thành thuần lang giả đi. Nơi đây cái gì thiếu chứ sói đâu có thiếu. Đông lang còn rất mạnh nha. Dù sao đều thuộc giống chó, chắc không khác nhau nhiều.”

Ta vừa nói, vị du hiệp vong linh lập tức nhìn ta như người ngoài hành tinh.

“Điện hạ, chó với sói đã thành hai loài khác biệt. Dã tính của sói rất khó thuần phục, mà đông lang là ma thú, vốn chẳng liên quan gì đến sói cả.”

Mép ta máy động không ngừng, cuối cùng nhin lại. Chẳng lẽ ta lại nói với họ về thuyết tiến hoá Darwin? Mà ai biết cái thế giới này học thuyết đó có đúng không, dù sao ở đây ngay cả người cũng là thần tạo chứ đâu phải do vượn biến thành.

“Chủng tộc thật sự là một vấn đề...”

Bỗng nhiên, ta lại nhớ tới kẻ-đó.

“Người còn ưa thích sinh vật hình người, bởi vì người chưa gặp được sinh mạng người thực sự yêu. Giống loài? Xưa nay chưa từng là vấn đề” - - by đại ca của bộ ba anh em nhà chân ái.

Vì thế, ta thử đề nghị.

“... Dù nghe thực sự rất khó tin, nhưng quả thực có thể thử. Các người đi tìm tên thợ săn tên Mening Herault kia. Đúng, Chính hắn. Cái gã ‘Phạm nhân Mening, tội danh Mening, phán xử Mening’ trong truyền thuyết đó. Đừng nhìn ta như thế, ta không có bỏ trị liệu, hôm nay cũng không uống nhầm thuốc, tin tưởng ta, các người cứ thử đi tìm hắn đã.”

Du hiệp bán tín bán nghi đi ra ngoài, ta thì thăm mừng tạm lừa gạt được hắn, sau đó, quên luôn sự kiện này.

Không đến hai tháng sau, mấy gã du hiệp này lại bái phỏng, mà lần này... là đến báo tin vui.

“Sao cơ? Tên kia thực sự thành công thuần phục đông lang? Herault – địa cực thuần lang giả? Đây là danh hiệu gì? À phải rồi, hắn làm cách nào thế? Sao mọi người đều im lặng?? À, được rồi được rồi. Ta đã biết. Ta không nên hỏi. Đừng nói cho ta, càng không được truyền ra ngoài.”

Quân đoàn thám báo đánh bậy đánh bạ tìm được nguồn thay thế, gây dựng lại thành công. Nhưng còn một số quân đoàn, trước mắt làm cách nào cũng không dựng lại nổi.

Ví như quân đoàn Griffin. Quân đoàn này có chiêu bài kị sĩ rồng Dimier, vốn số lượng báo danh đến tham gia là cao nhất. Thế nhưng, đến hôm sau, tất cả đều rời đi.

Nguyên nhân rất đơn giản, từ cái tên cũng nhìn ra quân đoàn tác chiến trên không này vẫn lấy Griffin làm chủ. Nhưng tình trạng của Đông lam hiện nay lấy cái gì ra để nuôi nổi Griffin?

Thánh chiến chuẩn bị bạo phát, các đồ quân nhu phẩm giờ rất khó mua sắm. Các huynh đệ khác đều bận rộn không ngừng, chính mình còn là một quang can tư lệnh, Dimier gấp cuống lên.

“Đề nghị đem kị sĩ cực quang và kị sĩ không đầu cao giai đưa vào quân đoàn phi công bị bác bỏ. Dimier, đừng cay đắng, ta sẽ để Best bắt một quần Manticore đến, loại kia còn mạnh hơn Griffin nhé.”

“Sao? Manticore khó thuần hoá? Tin tưởng ta, người cần tìm Mening! Sao, bây giờ Griffin mới sử dụng chiến thuật tập đoàn được? Được rồi, nếu người nhất quyết cầu mong Griffin thì ta nhờ tiểu Hồng đưa đến. Nhưng vài chục con còn được, vài trăm thì không thể nào, mà nếu có thì chúng ta cũng không nuôi được.”

Mấy đơn vị phi công này là loại binh chủng tốn kém nhất, dù là sinh vật hay cơ giới đều phải trả ra lượng năng lượng ngoài ngạch để thoát khỏi lực hút từ mặt đất.

Một bữa ăn của bốn trăm con Griffin đủ để nuôi vạn người ăn, nhưng nếu Griffin mà không đủ số lượng tạo thành quần thể thì cũng chẳng có bao nhiêu giá trị.

“Ba mươi con, nhiều nhất là ba mươi con, nhiều hơn nữa không nuôi nổi, tạm dùng làm lính trinh sát đi.”

Ba mươi thì ba mươi, còn hơn dưới tay không binh tốt. Dimier thở vắn than dài rồi đi, chưa đầy một khắc sau lại thêm phiền toái tới.

Người đi tới là hai chị em Lainie và Fenduck. Hai người này trước kia ở trong quân đoàn ‘Thần hi chuy’, quân đoàn này chủ yếu bao gồm thánh kỵ sĩ và mục sư chiến đấu. Vấn đề cũng nằm ở đây, Đông Lam hiện đã trực xuất thánh đường, hơn nữa hai vị quân đoàn trưởng này giờ là kỵ sĩ tử vong, không thể sử dụng thánh quang, thực sự là đau đầu.

Hai kỵ sĩ tử vong không thể dùng thánh quang làm quân đoàn trưởng quân đoàn chuyên môn của thánh kỵ sĩ và mục sư, nghe như một trò hề vậy. . .

“... hay xây dựng luôn chiến đoàn hắc kỵ sĩ đi? Không chơi trội, tạo quân đoàn kỵ sĩ tử vong luôn, trước dạy bọn tiểu tử kia những phương thức chiến đấu của kỵ sĩ tử vong?”

Đề nghị này cuối cùng vẫn từ bỏ vì yêu cầu chuyển chức quá lừa đảo. Chẳng có kỵ sĩ còn sống nào lại muốn đi chuyển chức sang kỵ sĩ tử vong cả.

Ngay cả quân đoàn kỵ sĩ thông thường như quân đoàn Trường Phong cũng đến kêu khổ với ta, nội dung thì trăm lần như một.

“Tiền! Ngựa! Trang bị!”

“Không tiền! Không ngựa! Không trang bị!”

Kỵ sĩ là thứ tiêu tiền, đoàn kỵ sĩ là vật thiếu tiền. Quốc lực cao bao nhiêu thì đoàn kỵ sĩ mạnh bấy nhiêu không phải lời tổng kết bừa.

Nghe lời trả lời dứt khoát của ta, quân đoàn trưởng Thrance bày khố quay đầu rồi đi, hẳn cũng biết hỏi bằng thừa, nhưng không thử một lần không cam tâm.

Ta vốn cho rằng gây dựng lại quân đội cũng bình thường thôi, nhưng đến lúc thực sự ngồi vào vị trí này mới thấy khó. Có vài thiếu hụt còn bù đắp nổi, nhưng trình độ công nghiệp kém cỏi của Đông Lam thực không phải thứ giải quyết được trong một sớm một chiều.

Sự lạc hậu công nghiệp này nằm ở mọi mặt, từ rèn, luyện thép, khai khoáng, cơ giới, luyện kim. . . Tất cả nền công nghiệp đều thua kém các đế quốc mấy trăm năm, thậm chí không so nổi với Lam cách đây gần bốn trăm năm trước.

Lò rèn là loại đồ cổ được dùng hai trăm năm trước, các khu vực luyện kim và cơ giới đều chỉ tuân theo một ít tiêu chuẩn thấp kém, còn khai khoáng, từ khi mất đi mỏ quặng cuối cùng hơn hai mươi năm trước, ngành này đã không còn.

Muốn rèn kiếm, đầu tiên phải có quặng, sau đó luyện thành thỏi thép rồi giao cho thợ rèn đã tạo bằng tay. Sau đó, nếu muốn thanh kiếm tốt hơn thì còn phải nhờ người làm phép tiến hành điều khắc phù ma.

Trình độ công nghiệp của Đông Lam hiện giờ dùng bảo phân tích vũ khí chiếm được từ Oran, muốn tu bổ các vũ khí và trang bị hao tổn trong quân khổ cũng không làm nổi, càng đừng nói khai phát các vũ khí trang bị tối tân.

Giờ chúng ta có bản vẽ lại không có công trọng, có kĩ thuật mà không thiết bị và nguyên liệu, trăm đường đều bế tắc.

Ta may mắn đào được kha khá nhân tài từ Oran, có điều để bọn họ hoà nhập vào đất nước này còn cần thời gian, mà thứ ta đang thiếu nhất, chính là thời gian.

“Àm àm!” “Àm àm!”

Tiếng nổ tung nơi xa vang tận mây xanh, toà nhà nhỏ bay tung lên, hướng về nơi xa. Dân chúng mới đầu còn hiếu kì, nay cũng thành thói quen thường ngày.

Trước mọi người còn không hiểu tại sao phải để ra một khu vực riêng cho các chuyên gia tiến hành nghiên cứu, hiện tại, không ai không gật gù bảo đây là quyết định chính xác.

Lần này, sau vụ nổ tung, thủ phạm của vụ nổ - Olivia chật vật chạy về hướng ta, khuôn mặt nhếch nhác lại cực kì hưng phấn.

Sau khi bãi Silverhook làm sư phụ, số vụ nổ do Olivia tạo ra đã chiếm một nửa tổng số vụ nổ tại khu nghiên cứu. Một ngày nổ nhỏ ba lần, ba ngày nổ to một lần. Nổ liên tiếp thế mà còn không chết, danh từ ‘luyện kim sư kì tích’ này quả thực đủ ‘kì tích’.

Ta còn đang suy nghĩ miên man, Olivia đã chạy tới trước mặt ta, nở nụ cười tươi.

“Điện ha, thứ ngài muốn ta nghiên cứu nay đã có thành tựu. Quả như lời ngài, nó sẽ cải biến thế giới này.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Điện Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Cách tân

Editor: Gà đồng

Cơ giới ma động học là thứ sẽ cải biến thế giới, nhưng hiện tại nó vẫn còn là đứa bé trong tã lót.

Nó không phải môn lý thuyết bỗng dưng nhảy vọt ra mà là sự tổng hợp và phát triển từ cơ giới, luyện kim, rèn đúc, ma pháp trận... Tại trong ‘lịch sử’, mãi đến khi thánh chiến diễn ra được gần nửa thì mới bắt đầu nở rộ hào quang.

Hai người đặt nền móng cho cơ giới ma động học là Olivia và Timiret đều bị ta đào góc tường. Timiret giờ mới năm tuổi, tạm không nói đến. Olivia thì sau khi bái Silverhook làm thầy tiến bộ cực nhanh.

Silverhook vẫn thường khoe khoang đồ đệ mình là một thiên tài (đồng thời cũng oán thán mấy món cô nàng phát minh là thiên tai). Vì thế, làm nhà tài trợ, ta không do dự đem khoả đê nghiên cứu dự định phát triển cho nàng.

Đem ý tưởng phát minh vứt cho tác giả vốn có, sau đó tận lực cung cấp điều kiện nghiên cứu tốt nhất. Nếu làm đến mức này mà còn không thành công, vậy ta cũng bó tay.

Tất nhiên bọn họ hiện chưa thành thực, thế nên ta cũng lên tinh thần phải chờ đợi khá lâu mới được nếm ngon ngọt. Vậy mà giờ Olivia lại cho ta một niềm vui ngoài ý muốn.

“Roland diện hạ, những phần khác tất cả mọi người đều đang nghiên cứu và thí nghiệm, riêng phần ‘nguồn năng lượng thu gọn’ đó thuộc phạm trù ma pháp trận và luyện kim thuật mà ta sở trường, nay nhờ sự trợ giúp của sư phụ và mọi người, đã có chút thành tựu.

‘Nguồn năng lượng thu nhỏ’ này chính là thứ mà ta kì vọng có kết quả nghiên cứu sớm nhất, bởi theo ta, nó chính là cửa ải quan trọng nhất.

Cơ giới ma động học có suy nghĩ thiết kế là dùng xác cơ giới mô phỏng các năng lực của ma vật, giảm thiểu thời gian tích lũy tu luyện của cá nhân. Ba chân trụ của nó bao gồm chiến sĩ với vai trò người thao tác, động cơ ma năng với vai trò nguồn năng lượng và vỏ cơ giới với vai trò áo giáp cùng vũ khí ứng dụng năng lượng. Mà chân trụ trọng yếu nhất chính là động cơ, bởi nó là lí do khiến một người bình thường cũng có thể sử dụng những năng lực siêu tự nhiên.

Ngay cả binh chủng rồng cơ giới về sau vẫn tuân theo nguyên lí cơ bản này, có khác thì chỉ khác là động cơ của nó mạnh hơn, giáp ngoài của nó tốt hơn thôi.

Phần giáp cơ giới không phải vấn đề, sản phẩm robot hệ Roland đã hàm chứa đầy đủ kĩ thuật để hoàn thành chương trình này. Nhưng nguồn năng lượng thì khác, Roland II chạy bằng hạch tâm Titan không phải thứ có khả năng lượng sản, mà ngay cả những robot hệ Roland khác cũng tiêu tốn số tính hạch trên trời, không thể ứng dụng rộng rãi.

Trong khi đó cơ giới ma năng lấy động lực cơ sở từ cơ thể sống, nó giống như một cục pin, dùng hết năng lượng xong có thể đi bổ sung, sử dụng tuần hoàn nhiều lần mà chỉ cần đầu tư một lần. Đó là lí do căn bản vì sao loại động cơ này có thể phổ biến rộng rãi.

Vệ đội bạch lang chỉ nhờ vào kiếm bạo liệt và thương bạo liệt cũng trở thành binh chủng bạch ngân đã chứng minh tính quyết định của vũ khí ma pháp với phương thức chiến đấu của chiến sĩ bình thường. Nay nếu ta có thể để mỗi chiến sĩ có thêm một thanh kiếm kết nối với động cơ ma năng với khả năng phụ ma nguyên tố và pháo năng lượng, định vị của các chiến sĩ trên chiến trường sẽ lập tức thay đổi.

Vì thế ta mới vui mừng đến mức suýt nhảy cẫng lên khi nghe Olivia nói đề án ‘nguồn năng lượng thu nhỏ’ có thành tựu.

Có lẽ ánh mắt của ta quá nóng, Olivia ngượng ngùng cúi đầu, nói thỏ thẻ.

“Điện hạ, không phải một mình ta làm ra, trong đó có sự đóng góp rất lớn của sư phụ và đại nhân Kakana. Nói chính xác thì thành tựu này phải tính là của đoàn đội chúng ta.”

Kakana? Ôn dịch bạo quân?

Kakana trước đây là luyện kim sư binh dân, nghe nói ước mơ của nàng trước đây là trở thành một thương nhân luyện kim cung ứng mỹ phẩm và thực phẩm dinh dưỡng. Nhờ vào ý chí ngoan cường và tiếc nuôi vì chưa hoàn thành tâm nguyện (nàng chưa bao giờ để lộ tâm nguyện đó là gì), Kakana hưởng ứng lời hiệu triệu của ta, trở thành một thành viên của quân đoàn chó săn rục rủa.

Luyện kim thuật sĩ và hiền giả đều là chức nghiệp tích lũy tri thức với đặc điểm tiến giai chậm chạp. Bình cảnh lớn nhất của họ chính là thời gian và lịch duyệt. Ban đầu, Kakana là vị trí yếu đuối nhất được mọi người chăm chú bảo vệ, còn sau này, nàng trở thành một trong những tồn tại mạnh nhất.

Những chức nghiệp giả loại hình học tập và nghiên cứu thì càng sống lâu càng đáng sợ. Hơn ba trăm năm, những loại dược tề mà Kakana điều chế ra đã trở thành thứ kinh khủng mà ngay cả người chết cũng không dám nếm một ngụm.

Hiện tại nàng mạnh đến mức nào a không biết, dù sao thì cơ hội khiến nàng xuất thủ toàn lực chưa bao giờ đến. ta chỉ biết số kẻ chết vì ôn dịch mà nàng tạo ra nhiều vô số kể.

Không chỉ thế, nàng còn thu ba tên học đồ, một trong số đó còn là cấp truyền kì. Đoàn đội nghiên cứu cấu thành từ hai tên học đồ hoàng kim, một tên học đồ truyền kì và một sư phụ ít nhất là truyền kì thực sự khiến mấy đế quốc loài người vẫn coi luyện kim sư cấp hoàng kim như báu vật quốc gia không biết khóc ở đâu.

Mà bọn họ quá xuất sắc, đồng thời lại nghiên cứu với phương hướng chủ yếu là chế tạo độc dược, ôn dịch... thế nên xưa nay ta vẫn cố dè ép bọn họ, không để họ có cơ hội thi thố tài hoa. Không thì chẳng biết thế giới còn phải chịu bao lần ôn dịch cấp diệt chủng bạo phát nữa...

Thiên tài + nguyên tác giả Olivia, đại sư nổ tung Silverhook, ôn dịch bạo quân Kakana; đội hình như thế này quả thực có khả năng lấy được bước đột phá sớm đến vậy.

“Không, lần thành công này phần lớn là nhờ may mắn, đồng thời còn phải nhờ các ý tưởng kì diệu của Olivia.”

Kakana bước ra, lửa linh hồn bùng rực cháy trong hốc mắt.

Nàng có vẻ không quen thuộc bộ trang phục nghiên cứu cho lắm, lúc đi tới thỉnh thoảng lại dùng tay kéo kéo vải vóc.

Kiến nghị để vong linh mặc quần áo của người bình thường là do ta đề xuất để kéo gần thêm quan hệ giữa hai bên, dù sao thì phong cách ăn mặc xám xịt cũ nát của vong linh cũng là một trong những nguyên nhân khiến người sống rời xa họ. Nay làm thế này mặc dù khiến các vong linh không quen thuộc và hơi bất tiện, nhưng ít nhất thì người bình thường xem thoải mái hơn nhiều.

Olivia vội vàng xua tay

“Không phải không phải, ta đâu nghĩ đến sản phẩm thất bại đó lại có công dụng khác, ta vốn chỉ dùng nó như là đồ đựng băng thôi.”

Cùng lúc này, mấy tên kĩ sĩ nghe thấy tiếng nổ cũng chạy tới hiện trường, thuận thực cạy ra đồng mảnh vụn, lõi vị luyện kim sư tộc địa tinh nay đã chín tái ra khỏi đồng đồ nát. Silverhook cũng rất sáng khoái, nhanh tay lấy hai bình thuốc từ trong ngực ra uống ừng ực, ngay sau đó, cả đám vết thương lớn nhỏ nhỏ nhò trên người hần khắp lại với tốc độ mất thường cũng thấy được.

Lão địa tinh há mồm nhìn thấy ta, lập tức phản chấn tinh thần, chạy đến vẫy tay chào hỏi:

“Hi, dê béo... nhầm, nhà tài trợ đáng kính, đơn hàng của ngài đã được hoàn thành, về phần thù lao...”

Đám địa tinh này chỉ cần ngửi thấy hơi tiền liền dai hơn cả bọn cương thi. Ai ta không biết, riêng tên Silverhook trước mặt, một ngày bị nổ mười lần tám lần không vấn đề gì, vẫn sống tốt.

Sau đó, từ lời báo cáo của tổ công tác, cuối cùng ta cũng biết lí do họ lấy được đột phá.

“Tức là ma pháp trận nguyên hình của năng lượng tri dạng bó túi đã được Olivia phát minh từ lâu, chỉ là giờ đưa nàng cái đề mục này khiến nàng nhớ tới mà thôi?”

“Đúng đúng, thứ đó là thu hoạch ngẫu nhiên của ta khi vừa bắt đầu học luyện kim. Đó là một ma pháp trận có thể khiến năng lượng chảy xuôi tuần hoàn, có thể dễ dàng hấp thụ nhiệt độ trong thời gian dài. Xuất phát từ nó, chúng ta đã khai phá ra loại nguồn năng lượng có khả năng bảo tồn năng lượng trong thời gian dài.”

Thí nghiệm rada quân sự tạo nên lò viba, chút lơ là sơ suất trong thí nghiệm tạo nên penicillin, ở lại phòng thí nghiệm đòi dụng cụ phát hiện tia X, quả táo rơi xuống nên ra định lí vạn vật hấp dẫn... Có vẻ như ‘ngẫu nhiên’ và ‘vận may’ luôn có ảnh hưởng không nhỏ đến tiến trình phát minh, phát triển của bất cứ thế giới nào.

Ngay từ ban đầu, Olivia đã nắm được chìa khoá thành công, chỉ là nàng không biết nên đút thanh chìa khoá đó vào ổ khoá nào mà thôi.

“Đây là ma pháp trận, tổng cộng có mười sáu tầng theo kết cấu lập thể. Tổng thể tích chỉ khoảng một quả trứng gà. Chắc nó có thể thoả mãn được yêu cầu của ngài.”

Nhìn từ bề ngoài, thứ này là một khoả bảo thạch óng ánh trong sáng, bên trong chứa một chút dịch thể màu đỏ đang lưu động, nhưng bất cứ ai chỉ cần chạm vào đều có thể cảm giác tới nguồn ma năng tràn ngập bên trong đó, phẳng như một sinh mạng đang hoạt bát nhảy lên.

“Làm tốt lắm, tiền thưởng gấp đôi. Tiếp tục mục tiêu kế tiếp đi, phát triển vũ khí đơn thể ứng dụng thứ này, xem ra, rất nhanh chúng ta sẽ xây dựng được một binh chủng mới.”

Theo lời của những người khác kể lại, cả buổi chiều ngày hôm đó ta đều mang một nụ cười quý dị trên khuôn mặt. Gặp ai cũng cười, ăn uống cũng cười, đi vệ sinh cũng cười, không ít người bị hù đến.

Ta đương nhiên phải cười nha, chuyện thế này không vui sao được. ‘Ma hộp Olivia’ đã thành công, lượng tài phú to lớn mà nó mang lại trong tương lai gần như chắc chắn đã ở trong tay ta.

“Không chừng khi đó bao nhiêu sứ giả đều chạy đến tận nơi quỳ cầu mua sắm. Bán rồi cũng phải bán, nhưng bán thế nào cũng là một vấn đề. Cần thì vẫn cần, nhưng cần bao nhiêu để không bị tan vỡ ngoại giao. Dù Đông Lam với đại đa số các quốc gia khác đều có thù, đều hận không thể để đối phương xuống, nhưng dù sao vẫn nên bảo trì bề ngoài rồi tìm cách cắm dao sau lưng mới là chính đạo.”

Cả ngày ta đều suy nghĩ kế hoạch lừa đảo nên nụ cười trên mặt mới quý dị đáng khinh, mãi cho đến khi hai tin tức mới nhất truyền đến mới kết thúc.

Tin thứ nhất là người thú bạo động do Rosemary báo đến. Hiện trên địa bàn của người thú đã có vô số thám tử từ các quốc gia.

“Nội chiến trong tộc của người thú sẽ kết thúc vào mùa đông này. Đến sang năm, khi tuyết tan, người thú rất có thể sẽ xuống núi.”

Thứ nên đến cuối cùng vẫn sẽ đến. Ít nhất ta còn có nửa năm làm chuẩn bị.

Còn một tin tức khác, thì chẳng khác gì tạc đạn.

“Để quốc Ciro tuyên chiến với bốn nước xung quanh. Đại quân vong linh vượt qua các cấm khu sinh mệnh đột tập. Lần tập kích này có tám trên mười hai chấp chính quan tham dự, số lượng binh lực không đếm được. Các vương quốc nhân loại căn bản không phòng bị, liên tiếp bại lui, trong đó có cả liên bang Solo.”

Tình hình thế này chưa có gì, đoạn tiếp sau mới khiến cho các chủ quân tình báo khắp nơi không thể lý giải.

“Chấp chính quan thứ ba – ngao mạn Omar làm phản sau khi nhậm chức chưa đầy ba tháng. Phái vương quyền lựa chọn đứng trung lập, phái nghị hội bị bức phải nghênh chiến, để quốc Ciro bạo phát nội chiến, chia ra làm ba.”

Đang đánh thuận tay, hai cái tiểu vương quốc đã sắp bị diệt, bỗng dưng quay ra đánh nội chiến. Đây là tiết tấu kiểu gì?

Ngao mạn Omar Lam, vị cường giả buộc Cốt long nữ vương Callia buông bỏ vị trí thứ ba, hiện trở thành nhân vật hot nhất toàn đại lục.

Cho đến khi hắn tự xưng là con trai của Vĩnh Dạ đại đế, kẻ đứng đầu bảy nguyên tội, rồi chuyện hắn từng mưu phản mà vẫn không bị tiêu diệt triệt để truyền ra, tất cả mọi người đều cảm thấy “má, hoá ra là vị này”.

“Fitland vẫn quá thiên căn, hắn tưởng thả Omar ra thì sẽ kiềm chế được phái vương quyền? Chẳng lẽ hắn không nghĩ Omar cũng có thể quay đi kiềm chế phái nghị hội sao? Người đề hắn một mình suất lĩnh quân đội ra ngoài chẳng phải tạo cơ hội để hắn làm phản?”

Fitland có lẽ vẫn chỉ nghĩ rằng trước đây Omar làm phản chỉ vì mong muốn lực lượng và quyền lợi lớn hơn. Cho rằng đến khi các vong linh đại đế từ vị diện từ vong trở về, tất cả mọi chuyện đều có thể giải quyết.

“Trừ ta, có lẽ không còn ai có thể để Omar cúi đầu nhận chỉ huy. Hắn là hoá thân của ngao mạn, không bao giờ chấp nhận có kẻ nào đứng ở vị trí cao hơn hắn. Phản bội với hắn là chuyện không cần lý do, nếu vẫn cố tìm lí do thì có thể sẽ nhận được câu trả lời kiểu ‘người quá xấu’, ‘ta ghét thích người’...”

Ta hiểu rõ đũa tre phản nghịch kia, năng lực ‘đặc quyền tối cao của vương tử hắc ám’ mà ta ban cho hắn có khả năng khống chế vong linh siêu cường. Bất cứ vong linh nào một khi đã rơi vào tay Omar thì đừng mong cầm về. Không khéo giờ hắn đã ngầm khống chế mấy vong linh đại quân như năm đó.

Ta thậm chí có chút đồng tình với Fitland, khổ sở sắp đặt bao năm, binh lực tích lũy đã đủ, thời cơ thánh chiến đã tới, ấy thế mà tất cả lại bị huỷ trong thoáng chốc.

“Ai thắng đây? Tính về thực lực thì Omar ba Fitland báy. Cơ mà Reinhardt nếu không thừa dịp bày trò thì không xứng làm tùy tùng của ta nhiều năm như thế. Mà thôi, kệ đi, mặc ai thắng, dù sao Ciro đã thua.”

Nói chung, tình huống các nơi đều không giống nhau mà lại giống nhau, tóm lại một chữ, loạn.

“Mưa gió nổi lên rồi, trước mắt việc quan trọng nhất là... khu tự trị hỗn huyết và tế đàn cực bắc à? Không thể kéo dài thêm nữa, đợi xử lí xong mấy việc linh tinh này phải xuất hành vậy.”

Vì nhân viên vương thất khan hiếm, khu diễn võ của hoàng cung Đông Lam từ lâu đã mở cửa cho các kị sĩ hoàng gia. Có điều hôm nay nó lại bất ngờ đóng cửa, bởi lẽ nơi đây sẽ diễn ra một cuộc thử nghiệm vũ khí mới.

Yêu cầu đối với bộ vũ khí mới cũng không cao, một nguồn năng lượng bỏ túi, một bộ pháp trận chuyển hoá và một thanh ma kiếm cơ giới.

Mấy món đồ này đều là sở trường của địa tinh, chỉ cần trả đủ tiền thưởng, hiệu suất của chúng luôn rất cao. Sau nửa tháng, nguyên hình vũ khí ta yêu cầu đã thành hình.

Ma kiếm hiện nên ánh đỏ, mang theo khí thế dời non lấp biển mà chém xuống. Ngọn lửa chói mắt che kín thân kiếm, chỉ luồng nhiệt mà nó phát ra cũng đủ làm người ta cảm thấy ngột thở.

Người gõ chịu một kiếm, sau đó bắt đầu cháy hừng hực, hoá thành tro tàn.

“Thành công?”

Đáng tiếc, một giây sau, viên bảo thạch gắn vào chuôi kiếm lấp lánh rồi tắt ngúm, mũi kiếm bắt đầu hoà tan, vài giây sau liền biến thành một bãi nước thép.

“Lại thất bại à, sao lại kém vậy chứ?”

“Nói nhảm, người là bán thần, nó làm sao có thể chịu đựng được việc người toàn lực quán thân năng lượng? Gọi người tới là để kiểm tra uy lực cực hạn của nó, thấy thế nào?”

Adam gãi đầu.

“Miễn cưỡng coi như cấp thấp bạch ngân đi.”

Người trắc thí thì tiếc nuối gãi đầu, trong khi đó nhân viên ghi chép lại ôm nhau hoan hô. Đây là kết quả tốt hơn dự kiến rất nhiều.

Những người ở đây hiện nay là các cao thủ hàng đầu tại Đông Lam. Mà lí do ta gọi họ tới không phải chỉ vì kiểm tra vũ khí mới.

“Được rồi, kiếm ma động và súng ma động đều đã thông qua trắc thí sơ bộ. Giờ bắt đầu công tác tiếp theo, ta muốn sử dụng hai loại vũ khí mới này xây dựng nên hai binh chủng. Mà để binh chủng này có thể đứng vững, chúng ta cần phải làm một việc.”

Basra, Adam, Ferdinand, Freddie đều là đại kiếm thánh tư lịch thâm sâu, mà bọn họ cũng không phải kiếm thánh thuần vật lý, không tính kiếm kỹ, ai cũng có những sở trường tuyệt kỹ của riêng mình.

Mà trước đó ta cũng tìm Basra yêu cầu toàn bộ tư liệu về binh chủng lưới kiếm hoàng hôn, vì vậy họ cũng đoán được ta muốn làm gì.

“Chức nghiệp tiền giai?”

“Đúng, chúng ta cần phải mở ra một con đường để người đến sau đi theo. Muốn con đường này không đâm vào ngõ cụt, những kỹ năng, phương diện chiến đấu đều cần phải lựa chọn thích hợp. Loại chức nghiệp này sẽ nằm vào khoảng bạch ngân hoặc hoàng kim, có đầy đủ tính thực dụng chứ không phải loại không biết dùng vào đâu như kị sĩ áo pháp. Loại chức nghiệp ma kiếm sĩ tiền giai này sẽ mang tên ‘Tứ linh kiếm sĩ’, mà ta, sẽ là kiếm sĩ đầu tiên.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thực Nghiệm Của Tên Vu Yếu Diên Khùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.